Siêu Năng Lực Gia
Một Tuần Đều Đổi Mới

SIÊU NĂNG LỰC CỦA TA MỖI TUẦN ĐỀU ĐỔI MỚI

Tác giả: Nhất Phiến Tuyết Bính

Thể loại: Hệ Thống, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#TOPQIDIAN #TRUYỆNHAY

Trần Nguyên phát hiện mỗi tuần siêu năng lực của hắn đều sẽ được thay đổi.

Tuần đầu tiên, hắn có thể nhìn thấy trên đầu những sinh vật sống có một dãy số màu đỏ, từ mấy trăm mấy nghìn cho đến cả mấy vạn, trong đó con số nhỏ nhất mà hắn thấy là của một con chuột, trên đầu nó chỉ có 0,00001 mà thôi và một giây sau sinh linh đáng thương đó liền bị xe tải nghiền chết.

Tuần thứ hai, hắn phát hiện bản thân có thể nghe được tiếng lòng của người khác, thế nhưng lại không thể khống chế được cho nên chỉ cần là suy nghĩ của người khác thì toàn bộ đều lọt vào tai hắn. Do đó hắn không dám đi đến những nơi công cộng như cửa hàng hay tàu điện ngầm nữa. Hơn nữa hắn còn không dám nhìn thẳng vào cô bạn đeo kính bình thường vẫn luôn âm thầm không mở miệng ở phía sau mình.

Vài lần như vậy hắn còn nhận được những năng lực đặc biệt như "Liên kết giấc mơ", "Hoán đổi cơ thể".

Rồi sau một vài tuần hắn không còn đổi mới năng lực nữa, cứ thế sống qua vài ngày bình yên, ngay lúc hắn nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể sinh hoạt một cách bình thường thì một vị nữ sinh mang chiếc áo màu đỏ rực nghiêng đầu hỏi:

"Cậu có thể nhìn thấy tôi sao?"

Siêu Năng Lực Của Ta Mỗi Tuần Đều Đổi Mới

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Cháu là học sinh, cho cháu đi (1)

Chương 2: Cháu là học sinh, cho cháu đi (2)

Chương 3: Là thật đấy (1)

Chương 4: Là thật đấy (2)

Chương 5: Cậu bị phỏng à ? (1)

Chương 6: Cậu bị phỏng à ? (2)

Chương 7: Một chai là đổ (1)

Chương 8: Một chai là đổ (2)

Chương 9: Cậu là người tốt (1)

Chương 10: Cậu là người tốt (2)

Chương 11: Cơm cuộn lươn

Chương 12: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (1)

Chương 13: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (2)

Chương 14: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (3)

Chương 15: Trần Nguyên, có người tìm cậu kìa (1)

Chương 16: Trần Nguyên, có người tìm cậu kìa (2)

Chương 17: Hàng xóm đến đưa cơm cho tôi

Chương 18: Còn dám yêu sớm ? (1)

Chương 19: Còn dám yêu sớm ? (2)

Chương 20: Nếu quá nổi tiếng thì làm gì bây giờ ? (1)

Chương 21: Nếu quá nổi tiếng thì làm gì bây giờ ? (2)

Chương 22: Hắn đúng là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí bác sĩ thú y ! (1)
Chương 23: Hắn đúng là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí bác sĩ thú y ! (2)
Chương 24: Những món ăn này tôi đã nấu cả buổi chiều ! (1)
Chương 25: Những món ăn này tôi đã nấu cả buổi chiều ! (2)
Chương 26: Quên là chết (1)
Chương 27: Quên là chết (2)
Chương 28: Đây không tính là hẹn hò phải không ? (1)
Chương 29: Đây không tính là hẹn hò phải không ? (2)
Chương 30: Mở quyển sách mang tên Hạ Tâm Ngữ ra (1)
Chương 31: Mở quyển sách mang tên Hạ Tâm Ngữ ra (2)
Chương 32: Cô gái rơi xuống nước
Chương 33: Tuổi thọ trở lại (1)
Chương 34: Tuổi thọ trở lại (2)
Chương 35: Khi nãy cậu gọi tớ là gì ? (1)
Chương 36: Cậu vừa gọi tớ là gì ? (2)
Chương 37: Siêu năng lực đổi mới rồi sao ? (1)
Chương 38: Siêu năng lực đổi mới rồi sao ? (2)
Chương 39: Tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 40: Tiếng lòng của Hah Tâm Ngữ (2)
Chương 41: Đừng để mẹ của cậu biết (1)
Chương 42: Đừng để mẹ của cậu biết (2)
Chương 43: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (1)
Chương 44: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (2)
Chương 45: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (3)
Chương 46: Ngôi trường ngập tràn tình yêu ! (1)
Chương 47: Ngôi trường ngập tràn tình yêu ! (2)
Chương 48: Cảnh sát tới trường ! (1)

Chương 49: Cảnh sát tới trường ! (2)
Chương 50: Thanh xuân vườn trường kiểu Trung Quốc (1)
Chương 51: Thanh xuân vườn trường kiểu Trung Quốc (2)
Chương 52: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (1)
Chương 53: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (2)
Chương 54: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (3)
Chương 55: Muốn mời tôi uống coca ? (1)
Chương 56: Muốn mời tôi uống coca ? (2)
Chương 57: Muốn mời tôi uống coca ? (3)
Chương 58: Phí tình bạn (1)
Chương 59: Phí tình bạn (2)
Chương 60: Phí tình bạn (3)
Chương 61: Tôi chờ cậu ở trạm xe (1)
Chương 62: Tôi chờ cậu ở trạm xe (2)
Chương 63: Tôi chờ cậu ở trạm xe (3)
Chương 64: Sự hiểu nhầm (1)
Chương 65: Sự hiểu nhầm (2)
Chương 66: Con gái khó hơn toán học
Chương 67: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (1)
Chương 68: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (2)
Chương 69: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (3)
Chương 70: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (1)
Chương 71: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (2)
Chương 72: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (3)
Chương 73: Hạ Tâm Ngữ khóc (1)
Chương 74: Hạ Tâm Ngữ khóc (2)
Chương 75: Muốn được may mắn (1)
Chương 76: Muốn được may mắn (2)

Chương 77: Thử thách Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 78: Thử thách Hạ Tâm Ngữ (2)
Chương 79: Toán học khó hơn con gái (1)
Chương 80: Toán học khó hơn con gái (2)
Chương 81: Mục tiêu đậu vào trường đại học (1)
Chương 82: Mục tiêu đậu vào trường đại học (2)
Chương 83: Mục tiêu đậu vào trường đại học (3)
Chương 84: Máu chảy thành sông (1)
Chương 85: Máu chảy thành sông (2)
Chương 86: Đàn ông đích thực (1)
Chương 87: Đàn ông đích thực (2)
Chương 88: Cô gái nhãn dán (1)
Chương 89: Cô gái nhãn dán (2)
Chương 90: Trần Nguyên này ! (1)
Chương 91: Trần Nguyên này ! (2)
Chương 92: Trần Nguyên này ! (3)
Chương 93: Có hai người được 130 điểm (1)
Chương 94: Có hai người được 130 điểm (2)
Chương 95: Lại là hắn (1)
Chương 96: Lại là hắn (2)
Chương 97: Gặp Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 98: Gặp Hạ Tâm Ngữ (2)
Chương 99: Gặp Hạ Tâm Ngữ (3)
Chương 100: Chú gấu bé nhỏ (1)
Chương 101: Chú gấu bé nhỏ (2)
Chương 102: Nhà Hạ Tâm Ngữ bị cúp điện (1)
Chương 103: Nhà Hạ Tâm Ngữ bị cúp điện (2)
Chương 104: Cậu có thể đi tắm (1)

Chương 105: Cậu có thể đi tắm (2)
Chương 106: Điều quan trọng nhất của tôi (1)
Chương 107: Điều quan trọng nhất với tôi (2)
Chương 108: Điều quan trọng nhất với tôi (3)
Chương 109: 504+121 hãy ghi nhớ
Chương 110: Hình như mất tiền (1)
Chương 111: Hình như mất tiền (2)
Chương 112: Hình như mất tiền (3)
Chương 113: Tại sao lại muốn phá hoại tình bạn của chúng tôi? (1)
Chương 114: Tại sao lại muốn phá hoại tình bạn của chúng tôi? (2)
Chương 115: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (1)
Chương 116: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (2)
Chương 117: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (3)
Chương 118: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (4)
Chương 119: Đi tới nơi cao nhất thành phố Hạ Hải - Tứ Tông. (1)
Chương 120: Đi tới nơi cao nhất thành phố Hạ Hải - Tứ Tông. (2)
Chương 121: Uống trà sữa (1)
Chương 122: Uống trà sữa (2)
Chương 123: Uống trà sữa (3)
Chương 124: Đi dạo phố (1)
Chương 125: Đi dạo phố (2)
Chương 126: Suýt chút nữa đã bị "bóc hộp" (1)
Chương 127: Suýt chút nữa đã bị "bóc hộp" (2)
Chương 128: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (1)
Chương 129: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (2)

Chương 130: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (3)
Chương 131: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (1)
Chương 132: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (2)
Chương 133: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (3)
Chương 134: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (1)
Chương 135: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (2)
Chương 136: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (3)
Chương 137: Thẻ xem phim (1)
Chương 138: Thẻ xem phim (2)
Chương 139: Thẻ xem phim (3)
Chương 140: Xem phim (1)
Chương 141: Xem phim (2)
Chương 142: Xem phim (3)
Chương 143: Bật khóc khi xem phim (1)
Chương 144: Bật khóc khi xem phim (2)
Chương 145: Chụp lén người nào đó (1)
Chương 146: Chụp lén người nào đó (2)
Chương 147: Chụp lén người nào đó (3)
Chương 148: Cho cậu mượn vận may (1)
Chương 149: Cho cậu mượn vận may (2)
Chương 150: Quyết chiến vòng sơ khảo (1)
Chương 151: Quyết chiến vòng sơ khảo (2)
Chương 152: Biện pháp tốt nhất của hắn (1)
Chương 153: Biện pháp tốt nhất của hắn (2)
Chương 154: Hạ Tâm Ngữ, tôi tới đây (1)
Chương 155: Hạ Tâm Ngữ, tôi tới đây (2)
Chương 156: Tâm Ngữ (1)
Chương 157: Tâm Ngữ (2)

Chương 158: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (1)
Chương 159: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (2)
Chương 160: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (3)
Chương 161: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (1)
Chương 162: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (2)
Chương 163: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (3)
Chương 164: Cô à, cậu ấy là đàn ông (1)
Chương 165: Cô à, cậu ấy là đàn ông (2)
Chương 166: Cô à, cậu ấy là đàn ông (3)
Chương 167: Thật trùng hợp, tôi cũng nằm mơ (1)
Chương 168: Thật trùng hợp, tôi cũng nằm mơ (2)
Chương 169: Vòng loại? tôi đang nghiên cứu đối thủ! (1)
Chương 170: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (2)
Chương 171: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (3)
Chương 172: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (4)
Chương 173: Tính tiền giúp tớ (1)
Chương 174: Tính tiền giúp tớ (2)
Chương 175: Tính tiền giúp tớ (3)
Chương 176: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (1)
Chương 177: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (2)
Chương 178: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (3)
Chương 179: Bùng nổ tiền vàng (1)
Chương 180: Bùng nổ tiền vàng (2)
Chương 181: Bùng nổ tiền vàng (3)

Chương 182: Bùng nổ tiền vàng (4)
Chương 183: Trở về Hạ Hải (1)
Chương 184: Trở về Hạ Hải (2)
Chương 185: Siêu Tử mạnh mẽ (1)
Chương 186: Siêu Tử mạnh mẽ (2)
Chương 187: Siêu Tử mạnh mẽ (3)
Chương 188: Siêu Tử mạnh mẽ (4)
Chương 189: Nghi ngờ càng lớn (1)
Chương 190: Nghi ngờ càng lớn (2)
Chương 191: Nghi ngờ càng lớn (3)
Chương 192: Nghi ngờ càng lớn (4)
Chương 193: Giả vờ (1)
Chương 194: Giả vờ (2)
Chương 195: Người mẹ thích cho ăn (1)
Chương 196: Người mẹ thích cho ăn (2)
Chương 197: Người mẹ thích cho ăn (3)
Chương 198: Người mẹ thích cho ăn (4)
Chương 199: Đẹp trai nhất (1)
Chương 201: Đẹp trai nhất (2)
Chương 201: Đẹp trai nhất (3)
Chương 202: Tôi tới đây, anh Siêu ! (1)
Chương 203: Tôi tới đây, anh Siêu ! (2)
Chương 204: Tôi tới đây, anh Siêu ! (3)
Chương 205: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (1)
Chương 206: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (2)
Chương 207: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (3)

Chương 208: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (4)
Chương 209: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (1)
Chương 210: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (2)
Chương 211: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (3)
Chương 212: Cái ôm ấm áp ! (1)
Chương 213: Cái ôm ấm áp (2)
Chương 214: Cái ôm ấm áp ! (3)
Chương 215: Cái ôm ấm áp ! (4)
Chương 216: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 217: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (2)
Chương 218: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (3)
Chương 219: Nụ hôn trong mơ ? (1)
Chương 220: Nụ hôn trong mơ ? (2)
Chương 221: Nụ hôn trong mơ ? (3)
Chương 222: Nụ hôn trong mơ ? (4)
Chương 223: Anh chàng biến thái! (1)
Chương 224: Anh chàng biến thái! (2)
Chương 225: Anh chàng biến thái! (3)
Chương 226: Anh chàng biến thái! (4)
Chương 227: Dưới Át chủ bài (1)
Chương 228: Dưới Át chủ bài (2)
Chương 229: Dưới Át chủ bài (3)
Chương 230: Dưới Át chủ bài (4)
Chương 231: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (1)
Chương 232: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (2)

Chương 233: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (3)
Chương 234: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (4)
Chương 235: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (5)
Chương 236: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 237: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (2)
Chương 238: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (3)
Chương 239: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (4)
Chương 240: Tặng quà (1)
Chương 241: Tặng quà (2)
Chương 242: Tặng quà (3)
Chương 243: Tặng quà (4)
Chương 244: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (1)
Chương 245: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (2)
Chương 246: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (3)
Chương 247: Tìm được tâm ngữ lúc ban đầu (4)
Chương 248: Đặt bánh (1)
Chương 249: Đặt bánh (2)
Chương 250: Đặt bánh (3)
Chương 251: Đặt bánh (4)
Chương 252: Mua sắm thả ga ở siêu thị (1)
Chương 253: Mua sắm thả ga ở siêu thị (2)
Chương 254: Mua sắm thả ga ở siêu thị (3)
Chương 255: Mua sắm thả ga ở siêu thị (4)
Chương 256: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (1)
Chương 257: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (2)
Chương 258: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (3)

Chương 259: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (1)
Chương 260: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (2)
Chương 261: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (3)
Chương 262: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (4)
Chương 263: Bị thương bởi xe lăn (1)
Chương 264: Bị thương bởi xe lăn (2)
Chương 265: Bị thương bởi xe lăn (3)
Chương 266: Bị thương bởi xe lăn (4)
Chương 267: Anh có thể chơi với tôi không ? (1)
Chương 268: Anh có thể chơi với tôi không ? (2)
Chương 269: Anh có thể chơi với tôi không ? (3)
Chương 270: Anh có thể chơi với tôi không ? (4)
Chương 271: Siêu Tử được làm mới rồi (1)
Chương 272: Siêu Tử được làm mới rồi (2)
Chương 273: Siêu Tử được làm mới rồi (3)
Chương 274: Siêu Tử được làm mới rồi (4)
Chương 275: Ông Siêu vạn năng (1)
Chương 276: Ông Siêu vạn năng (2)
Chương 177: Ông Siêu vạn năng (3)
Chương 278: Ông Siêu vạn năng (4)
Chương 279: Trung tâm phục hồi chức năng (1)
Chương 280: Trung tâm phục hồi chức năng (2)
Chương 281: Trung tâm phục hồi chức năng (3)
Chương 282: Trung tâm phục hồi chức năng (4)
Chương 283: Tôi đã đứng lên được rồi (1)
Dù sao lúc ở khoảng chương 10 hắn đã nói với Lão Mạc rồi, như bạn đã thấy đó, tôi không phải bác sĩ, cũng không phải chuyên gia.
Chương 284: Tôi đã đứng lên được rồi (2)

Chương 285: Tôi đã đứng lên được rồi (3)
Chương 286: Tôi có thể đứng lên được rồi (4)
Chương 287: Tôi có thể đứng lên được rồi (5)
Chương 288: Nguyên Phê +1 (1)
Chương 289: Nguyên Phê +1 (2)
Chương 290: Nguyên Phê +1 (3)
Chương 291: Nguyên Phê +1 (4)
Chương 292: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (1)
Chương 293: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (2)
Chương 294: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (3)
Chương 295: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (4)
Chương 296: Vòng tay vàng lớn (1)
Chương 297: Vòng tay vàng lớn (2)
Chương 298: Vòng tay vàng lớn (3)
Chương 299: Vàng có giá, người có tình (1)
Chương 300: Vàng có giá, người có tình (2)
Chương 301: Vàng có giá, người có tình (3)
Chương 302: Vàng có giá, người có tình (4)
Chương 303: Số tiền đầu tiên (1)
Chương 304: Số tiền đầu tiên (2)
Chương 305: Số tiền đầu tiên (3)
Chương 306: Số tiền đầu tiên (4)
Chương 307: Số tiền đầu tiên (5)
Chương 308: Siêu Tử bóng rổ (1)
Chương 309: Siêu Tử bóng rổ (2)
Chương 310: Siêu Tử bóng rổ (3)
Chương 311: Siêu Tử bóng rổ (4)
Chương 312: Xung đột kịch liệt ! (1)

Chương 313: Xung đột kịch liệt (2)
Chương 314: Xung đột kịch liệt ! (3)
Chương 315: Xung đột kịch liệt ! (4)
Chương 316: Viện trợ mạnh nhất (1)
Chương 317: Viện trợ mạnh nhất (2)
Chương 318: Viện trợ mạnh nhất (3)
Chương 319: Viện trợ mạnh nhất (4)
Chương 320: Viện trợ mạnh nhất (5)
Chương 321: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (1)
Chương 322: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (2)
Chương 323: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (3)
Chương 324: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (4)
Chương 325: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (1)
Chương 326: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (2)
Chương 327: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (3)
Chương 328: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (4)
Chương 329: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (5)
Chương 330: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (1)
Chương 331: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (2)
Chương 332: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (3)
Chương 333: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (4)
Chương 334: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (5)
Chương 335: Màn trình diễn trên sân của lính đánh thuê (6)
Chương 336: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (1)
Chương 337: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (2)
Chương 338: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (3)

Chương 339: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (4)
Chương 340: Quả báo (1)
Chương 341: Quả báo (2)
Chương 342: Quả báo (3)
Chương 343: Quả báo (4)
Chương 344: Quả báo (5)
Chương 345: Từ Thần gãy chân rồi (1)
Chương 346: Từ Thần gãy chân rồi (2)
Chương 347: Từ Thần gãy chân rồi (3)
Chương 348: LAST SHOT trên trời (1)
Chương 349: LAST SHOT trên trời (2)
Chương 350: LAST SHOT trên trời (3)
Chương 351: LAST SHOT trên trời (4)
Chương 352: LAST HOST trên trời (5)
Chương 353: LAST SHOT trên trời (6)
Chương 354: Tâm Ngữ ghen tuông (1)
Chương 355: Tâm Ngữ ghen tuông (2)
Chương 356: Tâm Ngữ ghen tuông (3)
Chương 357: Tâm Ngữ ghen tuông (4)
Chương 358: Tâm Ngữ ghen tuông (5)
Chương 359: Tâm Ngữ ghen tuông (6)
Chương 360: Tâm Ngữ ghen tuông (7)
Chương 361: Lần đầu tiên được hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (1)
Chương 362: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (2)
Chương 363: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (3)

Chương 364: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (4)
Chương 365: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (5)
Chương 366: Trà của Tiểu Thẩm (1)
Chương 367: Trà của Tiểu Thẩm (2)
Chương 368: Trà của Tiểu Thẩm (3)
Chương 369: Trà của Tiểu Thẩm (4)
Chương 370: Contra (1)
Chương 371: Contra (2)
Chương 372: Contra (3)
Chương 373: Contra (4)
Chương 374: Tại sao anh tốt với tôi như vậy (1)
Chương 375: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (2)
Chương 376: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (3)
Chương 377: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (4)
Chương 378: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (5)
Chương 379: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (1)
Chương 380: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (2)
Chương 381: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (3)
Chương 382: Ghen tuông bùng nổ (1)
Chương 383: Ghen tuông bùng nổ (2)
Chương 384: Ghen tuông bùng nổ (3)
Chương 385: Ghen tuông bùng nổ (4)
Chương 386: Ghen tuông bùng nổ (5)
Chương 387: Kiểm tra điện thoại của nhau (1)
Chương 388: Kiểm tra điện thoại của nhau (2)
Chương 389: Kiểm tra điện thoại của nhau (3)
Chương 390: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (1)

Chương 391: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (2)
Chương 392: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (3)
Chương 393: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (4)
Chương 394: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (5)
Chương 395: Trực tiếp đối phó (1)
Chương 396: Trực tiếp đối phó (2)
Chương 397: Trực tiếp đối phó (3)
Chương 398: Trực tiếp đối phó (4)
Chương 399: Trực tiếp đối phó (5)
Chương 400: Uy hiếp tuyệt đối (1)
Chương 401: Uy hiếp tuyệt đối (2)
Chương 402: Uy hiếp tuyệt đối (3)
Chương 403: Cái ôm của Tâm Ngữ (1)
Chương 404: Cái ôm của Tâm Ngữ (2)
Chương 405: Cái ôm của Tâm Ngữ (3)
Chương 406: Cái ôm của Tâm Ngữ (4)
Chương 407: Cái ôm của Tâm Ngữ (5)
Chương 408: Cái ôm của Tâm Ngữ (6)
Chương 409: Cái ôm của Tâm Ngữ (7)
Chương 410: Cái ôm của Tâm Ngữ (8)
Chương 411: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (1)
Chương 412: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (2)
Chương 413: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (3)
Chương 414: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (3)
Chương 415: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (4)

Chương 416: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (5)

Ồ, ở chương 5.

Chương 417: Siêu Nhân mạnh nhất từ trước đến nay (1)

Chương 418: Siêu nhân mạnh nhất từ trước tới nay (2)

Chương 419: Làm chủ siêu tử (1)

Chương 420: Làm chủ siêu tử (2)

Chương 421: Làm chủ siêu tử (3)

Chương 422: Làm chủ siêu tử (4)

Chương 423: Hà Hồng Đào thơm lây (1)

Chương 424: Hà Hồng Đào thơm lây (2)

Chương 425: Hà Hồng Đào thơm lây (3)

Chương 426: Hà Hồng Đào thơm lây (4)

Chương 427: Mười một Tông Chủ, hiệu trưởng vĩ đại (1)

Chương 428: Mười một tông chủ, hiệu trưởng vĩ đại (2)

Chương 429: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (1)

Chương 430: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn chưa từng thấy trong tương lai (2)

Chương 431: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (3)

Chương 432: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn chưa từng thấy trong tương lai (4)

Chương 433: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (5)

Chương 434: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (6)

Chương 435: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (7)

Chương 436: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (8)

Chương 437: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (9)
Chương 438: Tương lai của Lý Đồng (1)
Chương 439: Tương lai của Lý Đồng (2)
Chương 440: Tương lai của Lý Đồng (3)
Chương 441: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (1)
Chương 442: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (2)
Chương 443: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (3)
Chương 444: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (4)
Chương 445: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (5)
Chương 446: Thấy trước tương lai Hạ Tâm Ngữ (1)
Chương 447: Thấy trước tương lai Hạ Tâm Ngữ (2)
Chương 448: Nhân duyên, ký kết (1)
Chương 449: Nhân duyên, ký kết (2)
Chương 450: Nhân duyên, ký kết (3)
Chương 451: Nhân duyên, ký kết (4)
Chương 452: Phí kết bạn, không thanh toán (1)
Chương 453: Phí kết bạn, không thanh toán (2)
Chương 454: Phí kết bạn, không thanh toán (3)
Chương 455: Tại tiệc khai mạc sân vận động (1)
Chương 456: Tại tiệc khai mạc sân vận động (2)
Chương 457: Tại tiệc khai mạc sân vận động (3)
Chương 458: Tại tiệc khai mạc sân vận động (4)
Chương 459: Tại tiệc khai mạc sân vận động (5)
Chương 460: Nghe được giọng nói của bố (1)
Chương 461: Nghe được giọng nói của bố (2)
Chương 462: Nghe được giọng nói của bố (3)
Chương 463: Chúng ta là quán quân (1)

Chương 464: Chúng ta là quán quân (2)
Chương 465: Chúng ta là quán quân (3)
Chương 466: Chúng ta là quán quân (4)
Chương 467: Chúng ta là quán quân (5)
Chương 468: Chúng ta là quán quân (6)
Chương 469: Ăn mừng quán quân, đi KTV (1)
Chương 470: Ăn mừng quán quân, đi KTV (2)
Chương 471: Ăn mừng quán quân, đi KTV (3)
Chương 472: Ăn mừng quán quân, đi KTV (4)
Chương 473: Muốn xác định quan hệ (1)
Chương 474: Muốn xác định quan hệ (2)
Chương 475: Muốn xác định quan hệ (3)
Chương 476: Muốn xác định quan hệ (4)
Chương 477: Họ hàng của tâm bảo tới (1)
Chương 478: Họ hàng của tâm bảo tới (2)
Chương 479: Họ hàng của tâm bảo tới (3)
Chương 480: Họ hàng của tâm bảo tới (4)
Chương 481: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (1)
Chương 482: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (2)
Chương 483: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (3)
Chương 484: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (4)
Chương 485: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (5)
Chương 486: Bài thi hàng tháng (1)
Chương 487: Bài thi hàng tháng (2)
Chương 488: Bài thi hàng tháng (3)
Chương 489: Bài thi hàng tháng (4)
Chương 490: Bài thi hàng tháng (5)
Chương 491: Không muốn học, yêu đương đi (1)

Chương 492: Không muốn học, yêu đương đi (2)
Chương 493: Không muốn học, yêu đương đi (3)
Chương 494: Không muốn học, yêu đương đi (4)
Chương 495: Muốn yêu đương (1)
Chương 496: Muốn yêu đương (2)
Chương 497: Muốn yêu đương (3)
Chương 498: Muốn yêu đương (4)
Chương 499: Gặp gỡ bạn gái của từng người (1)
Chương 500: Gặp gỡ bạn gái của từng người (2)
Chương 501: Gặp gỡ bạn gái của từng người (3)
Chương 502: Gặp gỡ bạn gái của từng người (4)
Chương 503: Chỉ có tình cảm sâu sắc (1)
Chương 504: Chỉ có tình cảm sâu sắc (2)
Chương 505: Chỉ có tình cảm sâu sắc (3)
Chương 506: Chỉ có tình cảm sâu sắc (4)
Chương 507: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (1)
Chương 508: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (2)
Chương 509: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (3)
Chương 510: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (4)
Chương 511: Thật hay thách (1)
Chương 512: Thật hay thách (2)
Chương 513: Thật hay thách (3)
Chương 514: Thật hay thách (4)
Chương 515: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (1)
Chương 516: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (2)
Chương 517: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (3)
Chương 518: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (4)
Chương 519: Ánh trăng thật thu hút (1)

Chương 520: Ánh trăng thật thu hút (2)

——— o O o ———

Chương 1: Cháu là học sinh, cho cháu đi (1)

Nam sinh cao ráo mặc đồng phục này đã đứng ở trước bể hải sản của tiệm được mười phút rồi.

Nếu không phải bây giờ trong tiệm không có khách thì chắc thân là ông chủ cửa tiệm như ông ta cũng chẳng đủ kiên nhẫn với thằng nhóc ấy đâu.

Nhưng mà thằng này chắc cũng thuộc nhóm người hay mua tôm hùm Mỹ chứ nhỉ?

Đừng để chút nữa lại đột nhiên bảo "Cháu là học sinh, cho cháu đi" đấy.

Nếu thế thì không có cửa đâu, cho dù mi có là trẻ sơ sinh thì cũng không được.

"Chết rồi."

"Chết, ai chết?"

"Ông chủ ơi, có con tôm hùm chết rồi."

"Không thể nào, mấy con đó đều là hàng mới đấy, mới nãy còn đang bơi đấy mà." Mặc dù trong lòng không tin nhưng nghe thấy hắn nói vậy thì ông chủ vẫn đến kiểm tra.

Sau đó, liền bắt gặp cảnh một con tôm hùm nặng ký đang từ từ nổi lên cho đến lúc chạm vào mặt nước. Thấy vậy, ông chủ vội vàng lấy vợt lưới hốt con tôm hùm ấy ra, nhưng mà chú tôm vài giây trước còn đang động đậy, hắn ta chắc chắn con này vẫn còn sống khỏe mạnh.

Thế nhưng giờ phút này, nó đã chết thật rồi.

"ĐM, bình dưỡng khí bị hỏng hả? Con mẹ nó! Chết tiệt, con này chết kiểu gì vậy trời? Chó thật đấy, con tôm chó chết này."

Một con tôm hùm Mỹ kiểu này giá là 288 tệ, bình thường thì cho đến lúc ông ta đóng cửa tiệm mấy con này vẫn bơi lội tung

tăng, nhưng mà bây giờ chết rồi thì ông ta cũng chỉ có thể ngậm ngùi lỗ mất 288 tệ thôi. Nghĩ đến đây ông chủ cửa tiệm bắt đầu nói ra những câu "lời hay ý đẹp".

"Ông chủ, bình thường mấy hải sản chết rồi thì xử lý thế nào?"

"Chắc chắn là đem vứt rồi, ở đây bọn chú không bán tôm đã chết đâu."

Tại chợ hải sản chỗ này cũng có quy định riêng, mấy loại tôm bình thường thì cho dù đã chết vẫn có thể bán đổ bán tháo hoặc là đem đông lạnh sau đó bán ra ngoài, nhưng đã là tôm hùm hay mấy con cua hoàng đế thì khi nó chết đi tuyệt đối không được đem bán.

"Ông chủ, cháu là học sinh…"

"Này nhóc nhóc nhóc—"

Đưa ngón tay lên ngăn câu nói của nam sinh kia lại, bộ dạng của ông chủ dường như muốn nói— Chợ hải sản Lâm Bắc mà nhóc còn dám nói nhóc là học sinh?!

Sau đó, nam sinh lại lấy ra 10 tệ tiền mặt.

Nhìn thấy thằng nhóc đó đưa tiền, lại nhìn con tôm đã chết, ông chủ thở dài: "Phí đóng gói cũng không phải chỉ có 10 tệ đâu."

Nói xong ông ta vẫn lấy đá bỏ vào túi rồi lại lấy con tôm hùm trông có vẻ nặng kí kia bỏ vào bao.

Đành vậy, chắc thằng nhóc này thèm lém đây, nếu không tên đó chắc cũng không đứng nhìn chằm chằm vào trong bể tôm như vậy.

Dù sao không cho thì cũng chỉ có thể đem vứt đi, nếu vậy thà để thằng nhóc đó được lợi cũng tốt hơn.

Tính ra tên đó cũng may lắm đấy, con tôm này chắc chắn chỉ vừa mới chết thôi, bây giờ cho dù nhanh chóng đem ướp lạnh thì cũng chẳng khác gì chưa chết cả, dùng 10 tệ mua được một con tôm hùm giá 288 tệ, quá hời.

"Cảm ơn."

Nam sinh đưa tay ra nhận lấy bao nilon, sau đó nhìn ông chú tốt bụng có khuôn mặt góc cạnh, trên cằm còn lởm chởm mấy

sợi râu là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi lăm tuổi. Trầm tư lúc lâu, hắn nói: "Ông chủ, chú thật là tốt bụng, chúc chú sống thọ đến 87 tuổi."

"Tại sao lại là 87 tuổi chứ…"

Thằng nhóc này cũng có cá tính đấy, một câu chúc lại bị nhóc đó chỉnh thành lời tiên đoán luôn rồi.

"Bởi vì 87 tuổi cũng đã đủ già rồi."

Trong tay cầm con tôm hùm Mỹ được ướp lạnh, Trần Nguyên đi ra khỏi cửa tiệm.

Sau đó hắn lại thấy được càng nhiều những chữ số màu đỏ.

Một đứa nhóc tay cầm kẹo hồ lô chạy ngang qua bên cạnh, trên đầu thằng nhóc đó có hiện con số 21224, đại khái là khoảng 58 năm.

Phía sau thằng nhóc kia là một bà lão hiền lành với con số là 2934, đại khái khoảng 8 năm.

Trước mặt là một cặp đôi đang nắm tay nhau đi về phía hắn, người nữ sinh kia là 24321 còn nam sinh chỉ có 242.

Ngay lúc ánh mắt Trần Nguyên và tên nam sinh ấy va vào nhau, hắn liền cúi đầu lướt qua từ bên cạnh.

Hắn có thể nhìn thấy thời gian đếm ngược đến lúc chết của người khác.

Đơn vị tính toán là ngày.

Năng lực này xuất hiện vào khoảng sáu giờ rưỡi sáng thứ hai, sau khi hắn rời giường ra cửa thì phát hiện ánh mắt của hắn có thể thấy được những chữ số Ả Rập màu đỏ, giống như đã khắc vào phía trên võng mạc vậy nhìn thấy rất rõ ràng.

Lúc đầu Trần Nguyên còn nghĩ mình hoa mắt nhưng sau nhiều lần dụi mắt để xác nhận hắn mới ý thức được đây là sự thật.

Giống như hình chiếu được đặt vào trong mắt dù có làm thế nào cũng không thoát ra được.

Không chỉ con người thậm chí đến cả chó mèo, động vật hay cả thực vật, nói chung chỉ cần là sự vật có sự sống thì ở ngay đỉnh đầu đều sẽ xuất hiện một chuỗi chữ số.

Chương 2: Cháu là học sinh, cho cháu đi (2)

Bởi vì phát hiện những con số ấy biểu hiện trái ngược so với số tuổi cho nên hắn đã mơ hồ đoán được ý nghĩa của những dãy số kia.

Nhưng mà để chứng minh suy đoán này của hắn lại là một sự cố hãi hùng.

Ngay khi bắt gặp một con chuột có dãy số 0,00001 trên đầu thì một giây sau nó liền bị chiếc xe tải lớn cán ngang cho bẹp dí.

Một ngày là 86400 giây, như vậy 0,00001 ngày chính là 0,864 giây.

Năng lực phiền phức này sẽ không thay đổi nó chỉ biểu hiện theo đơn vị tính là ngày mà thôi.

Nhưng tính ra vẫn ổn, hồi còn học tiểu học Trần Nguyễn đã bị mẹ mình bắt ép đi học tính nhẩm, mặc dù kỹ năng đó không có ít gì nhiều đối với chuyện học tập thậm chí còn có thể làm giảm sự tư duy logic trong toán học thế nhưng nếu dùng kỹ năng này để quy đổi từ ngày sang năm thì lại rất thuận tiện.

Chỉ có thể nói, thuở niên thiếu vô tình bắn một phát súng, sau này trưởng thành phát súng ấy lại bắn trúng một chú tôm hùm.

Đương nhiên loại năng lực siêu ngầu thế này cũng không phải lúc nào cũng có thể dùng được.

Giống như lúc này.

Đứng tại ngã tư đường Kim Lăng thành phố Hạ Hải, trong mắt Trần Nguyên giờ đây thế giới giống như bị ô nhiễm tinh thần, cực kỳ buồn nôn.

Những tòa nhà cao tầng vững như thép, mọc lên san sát nối tiếp nhau, giống như vô tình chia cắt toàn bộ những nhân viên bận rộn, đám học sinh của thành phố Hạ Hải tại ngã tư đường đông đúc này.

Theo thống kê, mỗi phút lại có hơn hai nghìn người cần phải lưu thông qua nơi đây.

Nói cách khác chỉ cần khoảng thời gian đợi đèn đỏ vượt qua một phút thì cũng đồng nghĩa với việc có hơn 2000 dãy số hiện lên từ trên đỉnh đầu của mỗi người, lít nha lít nhít tụ lại một chỗ, rồi lại di chuyển giống như những con sâu đỏ như máu đang nhảy múa dựa theo chuyển động qua lại của đám đông.

HÍt thở, hít thở.

Nhắm mắt lại tưởng tượng một chút.

Trần Nguyên cũng không hẳn là đã thích ứng được với năng lực này, nhất là ở những nơi công cộng.

Nhưng hắn cảm thấy nếu như năng lực này không một mực bám theo hắn thì có lẽ giờ phút này hắn có thể tỉnh táo hơn một chút.

Hoặc có thể thay một từ khác càng chính xác hơn— chết lặng.

Năng lực này của hắn được phát hiện vào sáng sớm ngày hôm qua, ngay khi biết được chức năng của nó là biết được thời gian đếm ngược đến lúc chết, hắn đã thử đưa tay giúp đỡ những người tráng niên mất sớm.

Nhưng mà thử nghĩ đi, nếu như có một người đột nhiên đến trước mặt bạn và bảo đằng ấy à tôi cảm thấy bạn cần đi bệnh viện kiểm tra một chút, nhìn bạn có vẻ không khỏe lắm thì tám phần mười những kẻ đó sẽ nghĩ hắn có ý đồ khác, hoặc là người của cơ quan kiểm tra sức khỏe, hoặc là mấy tên đa cấp chuẩn bị chào hàng.

Còn hai phần còn lại— Sẽ bảo người có bệnh là hắn.

Mặc dù Trần Nguyên vẫn chưa gặp được tám người nghĩ rằng hắn muốn bán hàng nhưng mà đã may mắn gặp được hai người chửi hắn điên.

Đáng lý ra hắn nên nghĩ thông suốt sớm hơn, nếu như mấy người đó có làm kiểm tra sức khỏe định kỳ thì tại sao lại không biết bản thân mắc bệnh hiểm nghèo chứ?

Nếu bị bệnh nan y thì ngay giai đoạn đầu cũng đã bắt đầu có những biểu hiện rồi, nếu như bọn họ bị bệnh mà vẫn cố giấu lại bị một người xa lạ vạch trần thì chắc chắn sẽ cảm thấy rất tức giận.

Đành vậy, hắn chỉ có thể buông bỏ việc giúp đỡ người khác, tôn trọng vận mệnh của họ.

Chỉ cần không phải là người sẽ chết vào mấy giây sau thì Trần Nguyên tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ.

Chẳng qua cho đến bây giờ ngoại trừ con chuột đáng thương còn không thể sống thêm một giây kia thì hắn vẫn chưa gặp được người này có tuổi thọ từ 0,1 trở xuống.

Đèn đỏ trước mắt hắn chuyển thành đèn xanh.

Dung nhập vào dòng người giống như chìm vào vùng biển đỏ rực của con số.

Sau khi lên tàu điện ngầm, Trần Nguyên liền lấy ra tai nghe bluetooth bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần tại chỗ, trước kia hắn còn sẽ chủ động nhường chỗ ngồi cho người già yếu tàn tật thế nhưng bây giờ đối với hắn chuyện sống chết đã có số do đó cũng không cần thiết làm chuyện thừa.

Mà chuyện đáng buồn hơn cả chính là hắn đã nhiều lần bắt gặp cảnh tượng tuổi thọ trên đỉnh đầu những người già lại còn dài hơn cả những người trẻ tuổi nữa.

Trong thời đại làm công ăn lương thế này những người trẻ lại sống rất mệt mỏi, sinh mệnh dù ngắn ngủi lại tràn đầy tinh lực.

Từ ngã tư đường Kim Lăng phải ngồi tàu điện thêm mười hai trạm, nửa tiếng sau khi đến trạm xã Dương Quang, Trần Nguyên cuối cùng cũng xuống tàu.

Nơi này là khu phố cũ, nhưng cũng không giống với mấy khu xuống cấp khác, mặc dù có vẻ cũ kỹ thế nhưng đường xá vẫn gọn gàng sạch sẽ, những công trình công cộng vẫn đầy đủ hơn nữa hoàn cảnh sinh hoạt cũng rất lí tưởng chỉ là khi về đêm lại chẳng có gì để chơi.

Chương 3: Là thật đấy (1)

Trần Nguyên đang ở tại phòng 502 của một nhà trọ cũ kỹ cách cửa trấn khoảng ba trăm mét.

Hắn không phải người của thành phố Hạ Hải, vốn dĩ hắn đang theo học tại thị trấn Hòa Tường sau khi thi cấp ba mẹ của hắn

sử dụng quan hệ tìm đến người chú đang làm trong bộ giáo dục để nhét hắn vào Trường trung học phổ thông số 11 - ngôi trường trọng điểm của Hạ Hải.

Nhưng mà bởi vì nhập học nhờ quan hệ cho nên hắn chỉ có thể học ngoại trú mà thôi.

Mà những nhà trọ gần trường học đều có giá hơn 2000 tệ trở lên cho nên hắn đành phải tìm một nhà trọ nhỏ với giá thuê 700 tệ ở xã Dương Quang.

Cha mẹ đều thuộc tầng lớp làm công ăn lương cho nên cũng không có thời gian dạy hắn học, bởi vậy hắn đã luôn sinh sống trong hoàn cảnh không có em gái không có nhà, cả cha lẫn mẹ đều bận rộn giống như mấy nam chính trong tiểu thuyết.

Cũng may hắn không có điểm xuất phát là cha mẹ đều tử vong giống như trong tiểu thuyết.

Bây giờ là bảy giờ tối, hắn phải mau về nhà nấu cơm sau đó sẵn tiện luộc tôm hùm, rồi còn phải bật điều hòa 26 độ bày bia ra bàn, sau đó ngồi con tập một của bộ phim The Demon Hunter nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên không khỏi tăng nhanh tốc độ lên lầu, không đến nửa phút hắn đã leo lên tầng 5 của tòa nhà.

Ngay lúc hắn đang tìm chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì cùng lúc ấy cô gái trung học thuê phòng đối diện cũng đang cắm chìa vào ổ khóa.

Hai người quay đầu mờ mịt nhìn nhau.

Mà ngay lúc ấy trên đầu của cô nàng lần đầu tiên Trần Nguyên thấy được dãy số gần bằng với con số của chú chuột đáng thương kia.

0,05

Tương đương với một tiếng mười hai phút.

Nếu như siêu năng lực này là thật thì điều này cũng đồng nghĩa với việc cô nàng kia sẽ chết vào khoảng tám giờ tối nay…

Sẽ chết.

Không thể nào.

Ý hắn không phải nói người hàng xóm này không thể chết.

Mà ý hắn chính là năng lực này chắc chắn là thật, bằng chứng chính là con tôm hùm một giây trước còn đang sinh long hoạt hổ, giây sau đã chết bất đắc kỳ tử, điều này cũng chứng minh cái chuyện vận mệnh này là có thật.

Cạch, sau khi mở cửa, cô gái đó nhanh chóng quay đầu lại bước vào không.

Không đợi Trần Nguyên làm ra bất cứ hành động trợ giúp gì.

Cau mày, hắn vẫn bận suy nghĩ, rốt cục là tình huống thế nào mới có thể khiến người bạn hàng xóm kia tử vong vào khoảng một tiếng sau.

Có hai loại khả năng.

Thứ nhất, chết ở trong nhà.

Thứ hai, lát sau cô ấy sẽ đi ra ngoài và không may qua đời.

Nếu ở bên ngoài thì có quá nhiều trường hợp có thể xảy ra để dẫn đến cái chết cho nên không cần bàn tới.

Nhưng nếu ở trong nhà thì chắc chỉ có vài trường hợp mà thôi — Chết do bị điện giật, nổ bình ga, hỏa hoạn hay thậm chí lên cơn đau tim đột ngột cũng có thể dẫn đến cái chết.

"…Không đúng."

Trần Nguyên lắc đầu xóa bỏ những trường hợp quá mức chủ quán của hắn.

Chết ở trong nhà cũng có thể có những trường hợp khác.

Giống như, tự sát.

Cạch, Trần Nguyên mở cửa phòng, bỏ con tôm hùm mới mua xuống sau đó ngồi lên giường, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

Lúc trước hắn đã từng nói sẽ không cố ý đi giúp người khác cũng như tôn trọng vận mệnh của mỗi người.

Nhưng mà điều này chỉ xảy ra đối với những trường hợp tử vong ngoài ý muốn mà thôi hơn nữa là trong tình huống hắn không ở ngay cạnh đó.

Nếu như bây giờ cô gái phòng đối diện hắn chết, không cần nói, nếu là thật thì sau này hắn còn dám ra ngoài ban đêm hay không?

Nghĩ đến cạnh tượng khủng bố như trong dãy hành lang dài dằng dẳng một con ma mặt mũi trắng bệch đứng đối diện đang chào hỏi hắn

"Xin chào, anh Mạc ở phòng đối diện."

"Nhưng mà tôi không phải họ Mạc."

"À phải, anh phải là họ Lãnh."

"Họ Lãnh lại là ai nữa… Xin hãy tha cho tôi đi."

Nghĩ đến đây Trần Nguyên liền cảm thấy rợn gáy.

Bây giờ phải qua bảo cô ấy chú ý an toàn khi sử dụng điện nước, nếu có bệnh tim nhất định phải mang thuốc theo bênh người, trong phòng phải mở cửa sổ ra cho thông thoáng,… Khoan hắn có phải mẹ cổ đâu mà nói mấy câu này?

Nếu như cô ấy không chết mà bản thân hắn lại nói những câu kì quái như vậy thì mai sau khi gặp lại chắc cô ta sẽ nghĩ hắn là một tên biến thái đấy. Dù sao hành vi của hắn không giống người tốt lắm mà giống những kẻ quấy rối hơn.

Nhưng cho dù vậy thì sao chứ?

Ông đây chính là đoàn viên đấy.

Cho dù có bị hiểu lầm hay chẳng giúp ích gì được cho bản thân hắn thì giữa hai lựa chọn giúp và không giúp Trần Nguyên chắc chắn sẽ chọn đáp án mà hắn cho rằng là chính xác nhất.

Đã là giúp đỡ thì không cầu hồi báo.

Do dự khoảng mười phút Trần Nguyên cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, hắn đứng dậy mở cửa đi đến căn phòng 501 đối diện, rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Không có ai trả lời.

Chương 4: Là thật đấy (2)

Hắn lại gõ thêm vài cái nữa nhưng vẫn không có ai trả lời lại cả.

“Xin làm phiền, hình như có nhân viên giao hàng đưa nhầm hàng của bạn qua bên phòng tôi…” Trong nhà Trần Nguyên thật sự có một kiện hàng chưa khui nếu lúc sau đối phương nghi ngờ thì hắn cũng có cái để giải thích.

Nhưng mà dù có kêu thế nào cũng không ai đáp lại.

Chẳng lẽ bởi vì là nữ sinh ở trọ một mình cho nên cô ấy sợ hãi không dám mở cửa sao?

Nhưng mà trên cửa cũng có mắt mèo chắc không sợ đến nỗi không dám ra nhìn một chút chứ?

Ngay cả tiếng bước chân Trần Nguyên cũng không nghe được.

Cứ như vậy đã năm phút đồng hồ trôi qua.

Không đúng, quá mức an tĩnh rồi.

Yên lặng giống như không có ai sống bên trong vậy.

“Hàng ơi bạn có ổn không? Tôi sắp phá cửa vào đấu nếu bạn không trả lời tôi sẽ phá cửa vào thật đấy!”

Sau khi nói xong câu cuối Trần Nguyên liền bắt đầu lấy chân đạp cửa.

Tiếng vang phát ra ầm ầm, nếu như là tiếng ồn kiểu này thì bên trong không thể không nghe thấy được.

Mà điều này càng làm hắn chắc chắn thêm suy đoán của mình.

Cắn chặt răng, nhắm mắt lại chịu đựng cơn đau sắp đổ ào đến Trần Nguyên dùng cả cơ thể tông vào cánh cửa.

Cạch! Rầm! Tiếng khóa cửa bị đụng hư vang lên.

Ngay sau đó hắn lại dùng sức thêm lần nữa đạp banh cánh cửa.

Một luồng hơi nóng ngột ngạt xen lẫn chút mùi vị gay mũi của than lửa đập vào mặt, Trần Nguyên che mũi miệng lại xông vào trong.

“Thật sự là tự sát!”

Nhìn thấy cô gái đang hôn mê nằm trên giường, trên trán còn chảy rất nhiều mồ hôi, Trần Nguyên không kịp nghĩ nhiều liền

chạy thẳng vào trong mở toàn bộ cửa sổ trong phòng ra sau đó mở quạt ở mức mạnh nhất dùng hết khả năng để thông khí,=.

Sau đó hắn đã tìm được nguồn cơn của loại khí độc này.

Chính là một lò than.

Thấy vậy hắn nhanh nhẹn chạy đến bưng đi nhưng mà chậu than đó nóng còn hơn bàn ủi nữa khiến tay hắn tự giác rụt về.

Thôi kệ bất chấp đi ôm cô ấy ra ngoài trước đã.

Hắn vẫy vẫy tay, sau đó chạy đến chỗ cái giường ôm thiếu nữ vào lòng rồi chạy ra khỏi cửa phòng. Lúc đầu hắn định đưa cô ta vào trong phòng mình thế nhưng vì tránh hiềm nghi cho nên hắn chỉ đặt cô ta xuống chỗ ngoài hành lang mà thôi.

Cô gái đang mặc chiếc áo tay ngắn cùng quần jean, mái tóc dài đen nhánh cũng xõa ra tùy ý nhìn giống như cô ta cũng không có ý định trang điểm cho thật đẹp trước khi chết.

Nhưng mà thật ra cô ta cũng chẳng cần trang điểm lên làm gì.

“Tỉnh lại đi, tỉnh lại.”

Hạ Tâm Ngữ mơ hồ nghe thấy có người đang gọi mình, mà trên mặt cô còn cảm thấy hơn lạnh lẽo.

Cô mơ màng mở to mắt sau đó thấy được bộ đồng phục quen thuộc.

Là đồng phục của học sinh cấp ba trường THPT 11 ở phòng đối diện.

Cô cố gắng mở mắt, nhận ra được đây là học sinh cấp ba đang sống ở phòng đối diện. Người đó hiện tại đang cầm lấy một túi chườm đá thoa mặt cho cô, sau khi thấy cô tỉnh lại liền dừng hành động đang làm cầm túi chườm trong tay.

“Cậu không sao chứ? Để tôi đưa cậu đi bệnh viện ha?” Trần Nguyên lo lắng hỏi.

“Không cần.”

“Nếu không thì cậu đi xuống dưới hít thở không khí xíu đi, sau khi bị trúng độc các bon thì tốt nhất nên hít thở không khí trong lành nhiều hơn một chút.”

“Không cần, cảm ơn.”

Hạ Tâm Ngữ vẫn nhỏ giọng cự tuyệt nhưng mà lần này cô đã nói thêm một lời cảm ơn đầy khách khí.

Mặc dù cô gái vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, mô hôi trên trán vẫn còn lấm tấm nhưng cô vẫn kiên trì ngồi dậy, giống như một con rối lung lay đi vào phòng.

Sau khi kêu cho cô tỉnh dậy, Trần Nguyên cũng không có thời gian nhìn kĩ con số trên đầu cô, hắn chỉ kịp nhìn thoáng qua rằng tuổi thọ của cô đã tăng thêm vài năm.

Mà bây giờ sau khi ý thức cô quay trở lại thì con số trên đầu lại lần nữa trở về 0,05.

Tự sát đau đớn đến vậy, hôm nay cô ấy nhất định phải chết sao?

Không biết rõ nỗi khổ của cô ấy Trần Nguyên cũng không thấy bản thân có tư cách gì để giảng đạo lý với cô.

Nhưng mà con mẹ nó cô… Có thể đừng tìm chết trước mặt hắn được không hả!

Rốt cuộc hắn đã làm gì nên tội chứ? Hôm nay vất vả lắm mới kiếm được một con tôm hùm bỏ bụng, điều hòa đã bật rồi, bia cũng đã khui, hơn nữa bộ phim Thương Nguyên Đồ cũng đã ra tập mới, đã lên kế hoạch tỉ mỉ hết rồi mà bây giờ lại bị một cô gái chỉ muốn đi tìm chết làm xáo trộn hết lên.

“Trong phòng cậu có khả năng vẫn còn khí độc chưa kịp tản đi đấy, nếu không cậu qua phòng tôi ngồi đợi một chút hì?” Trần Nguyên cố gắng cứu vớt thêm chút nữa.

Nếu như cô ấy thật sự bước vào trong phòng thì hắn cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm mà thôi.

“Không sao đâu, tớ nghĩ ngơi ở trong phòng mình là được rồi.”

Chương 5: Cậu bị phỏng à ? (1)

Sau đó cô vẫn tiếp tục lắc lư đi vào phòng, bóng dáng quyết tuyệt.

“Tôi nấu cơm rồi đấy cậu có muốn ăn không?”

Cô gái lại lắc đầu, lần này đến cả việc trả lời cô cũng chẳng muốn làm nữa.

“Có tôm hùm đấy.”

“…”

Ngay khoảnh khắc sắp bước chân vào phòng, cô gái đã dừng lại, mặc dù vẫn không quay đầu nhưng nhìn bộ dạng của cô Trần Nguyên biết được cô vẫn đang cố giãy dụa.

“Cái này không tốt lắm đâu… Nếu vậy thì ngại quá…”

Ngoài miệng thì nói như vậy thế nhưng con số trên đầu cô lại bay vọt lên thành a

Đây là con tôm hùm thần kì gì thế này, nó có thể thêm HP nữa hay sao?

…

Trong căn phòng chưa bao giờ có mật độ nhiều hơn một người trên 18 mét vuông lại xuất hiện một người thứ hai hiếm khi thấy.

Cô gái ngồi ngay thẳng ở trước chiếc bàn nhỏ, hai tay đặt trên đầu gối, xấu hổ cúi đầu, bàn chân không ngừng run rẩy giống như đang dẫm máy may.

Tuy rằng lúc trước đã từng gặp nhau nhưng bởi vì cả hai không quá thân quen, hiếm khi có cơ hội quan sát chính diện đối phương, mà hôm nay khi hai người ở cùng một phòng, Trần Nguyên mới phát hiện đối phương thực sự là một cô gái nhỏ xinh đẹp.

Từ ‘nhỏ’ này không phải là Trần Nguyên đang giả vờ trưởng thành hay cố gắng hành động như một quý ông. Rõ ràng cô bằng tuổi anh nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác dịu dàng đáng yêu của em gái nhà bên cạnh, mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn không tì vết, đôi mắt đen láy giống như bầu trời đêm thăm thẳm, vẻ ngoài hoàn toàn phản ánh đầy đủ tính cách của cô.

Một vẻ ngoài thuần khiết.

Không phải người ta thường nói càng xinh đẹp thì càng ít phiền não sao?

Một cô gái xinh đẹp như vậy mà lại tự sát, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô?

“Chờ một lát, tôm hùm vẫn còn đang hấp.”

Cầm một khối đá trong tay, Trần Nguyên mở bếp gas, đặt tôm hùm đã chế biến lên đĩa rồi đặt vào nồi hấp.

“Để tớ giúp cậu.”

“Không cần, tôi tự làm một mình…”

Trần Nguyên còn chưa nói xong, vừa quay người lại thì phát hiện cô gái đã xuất hiện ở bên cạnh mình, còn cầm lấy chiếc tạp dề màu xanh của hắn cột lên eo mình, dùng dây chun buộc tóc thành đuôi ngựa, để lộ ra làn da phía sau cổ trắng ngần.

“Cũng không có gì, chỉ cần pha nước sốt thôi…”

“Được, để tớ.”

Không đợi hắn nói xong, cô gái đã thuần thục băm nhuyễn tỏi, kê cay, rồi thêm vào hỗn hợp một ít nước tương, dấm, dầu, muối ăn và đường trắng với một tỷ lệ vừa phải để tăng độ ngon cho món ăn.

Ồ, thì ra cô là người biết nấu ăn.

Trần Nguyên không ở lại quấy rầy cô nữa, quay trở lại khu vực phòng khách không có vách ngăn rõ ràng, cũng chính là bàn ăn nhỏ bên cạnh chiếc giường, lấy mâm đồ ăn thừa còn lại của ngày hôm qua bao gồm cà chua xào trứng, cà tím xào tỏi, cà rốt xào thịt và nửa đĩa sủi cảo từ trong tủ lạnh ra, lần lượt cho vào lò vi sóng để hâm nóng.

Năm phút sau, trên chiếc bàn nhỏ đã bày biện mấy chén đồ ăn thừa vừa được hâm nóng, nhường vị trí chính giữa cho tôm hùm lớn Boston.

Hắn muốn xem một tập phim của Thương Nguyên Đồ.

Lấy điện thoại di động ra, Trần Nguyên bắt đầu công việc quan trọng nhất chính là tìm một đoạn phim để xem trước khi ăn cơm.

“Tôm hùm đến rồi, cẩn thận bị phỏng đấy.”

Đúng lúc này, một đôi găng tay cách nhiệt cỡ lớn đặt đĩa tôm hùm đặt trước mắt hắn.

Đập vào tầm mắt của hắn là một gương mặt trong sáng và xinh đẹp.

Một sợi tóc đen ở bên tai từ từ rũ xuống, cô gái dùng ngón tay thon dài vén sợi tóc giấu sau tai.

"Ừm…" Thấy Trần Nguyên nhìn về phía mình, cô gái khó hiểu ngẩng đầu lên: "Trên mặt tớ có cái gì sao?"

Có dáng vẻ của một người vợ hiền thục đảm đang đúng gu của hắn.

"Không có gì, cậu ngồi xuống đi, tôi đi lấy đồ uống."

Trần Nguyên đứng dậy, đi đến tủ lạnh lấy hai lon bia đặt lên bàn.

"Đây… Đây là bia dứa sao?"

"Không có dứa, là bia nguyên chất."

"…" Cô gái rõ ràng cảm thấy ngạc nhiên với hành động gọi bia là đồ uống của Trần Nguyên, hơn nữa đối phương lại nói với giọng điệu thản nhiên như vậy khiến không khỏi yếu ớt hỏi: "Ngày mai tớ phải đi học, uống rượu không sao chứ?"

"Cái này có là gì chứ, vào tiết tự học buổi tối, có người còn nấu lẩu ở sau lưng tôi."

"Còn có chuyện này sao? Chủ nhiệm lớp không quan tâm…"

"Là chủ nhiệm lớp tôi mang theo nồi."

"A?"

Cô gái kinh ngạc đặt một dấu chấm hỏi.

"Đùa một chút thôi, có lẽ là lén lút nấu sau lưng chủ nhiệm lớp."

Cho nên chuyện nấu lẩu vẫn là có thật sao?

"Trường trung học phổ thông số 11 không giống trong tưởng tượng của tớ…"

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy trường trung học phổ thông số 11 ít gì cũng là một trường học trọng điểm của tỉnh, tinh thần trường

học không nên bình thản như vậy chứ.

“Trường học nào cũng có một lớp kéo thành tích, những khóa trước của trường trung học phổ thông số 11 chắc chắn không phải như vậy. Nhưng mà ban của chúng tôi…”

Chương 6: Cậu bị phỏng à ? (2)

Nói đến đây, Trần Nguyên thở dài một hơi: “Chỉ có thể nói, học sinh trường trung học phổ thông số 11 cũng có sự chênh lệch.”

Vốn dĩ lúc mới vào trường này, thành tích học tập của Trần Nguyên cũng không đến nỗi tệ, nhưng dù sao trình độ học vấn của thị trấn Hòa Tường và thành phố Hạ Hải khác nhau một trời một vực, sau khi hắn đến đây thì phát hiện bản thân căn bản hoàn toàn không theo kịp tiến độ học tập ở nơi này, hơn nữa còn có rất nhiều bài kiểm tra, giống như khi bạn là người mới vừa được hướng dẫn thì đã gặp phải một tuyển thủ mạnh vậy (chết tiệt, thật trâu bò), hắn nhanh chóng bị các bạn học bỏ lại phía sau.

Sau đó Trần Nguyên mới phát hiện ra, sự thật là các bạn học trong lớp đã học qua kiến thức của lớp 11 khi còn học cấp hai.

Vốn dĩ hắn đã không có thiên phú, nhưng tư duy đột nhiên bị đả kích nên hắn dần dần lọt vào một trong ba lớp cuối bảng trong trường.

Môi trường học tập của lớp cuối bảng lại càng tệ hơn, giáo viên cũng có sự chênh lệch, trong vòng luẩn quẩn này, thành tích của hắn đã từ vị trí thứ 400 tụt xuống vị trí thứ 900.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng không có hoàn toàn trốn tránh trách nhiệm, ít nhất hắn vẫn thừa nhận một điều — đó là sự chủ động chủ quan của hắn quá kém.

“Như vậy à…”

Tuy Hạ Tâm Ngữ thở dài nhưng trong đầu cô vẫn đang suy nghĩ về chuyện đó.

Ăn lẩu ở hàng phía sau…

Sáp nấu lẩu rất tiện lợi, nồi dùng để nấu lẩu cũng có thể thực hiện được, nhưng mà… nước chấm thì sao?

Không có nước chấm thì ăn như thế nào?

“Những học sinh giỏi hàng đầu của trường trung học phổ thông số 4 chắc chắn không thể tưởng tượng được chuyện này, dù sao thì trường của cậu cũng là một trong hai trường trung học đứng đầu toàn thành phố, tất cả đều là học sinh giỏi của thành phố.” Trần Nguyên tự hỏi, trường học của bọn họ yếu kém đến nỗi khiến đối phương giật mình như vậy sao, còn nhíu mày nữa.

Học sinh trường trung học phổ thông số 4 thật sự ưu tú như vậy sao?

“Không hẳn, trường nào cũng có những học sinh kém… Đương nhiên, tớ không có nói… về cậu.”

Hán đã sắp xếp tất cả rồi.

“Tôi tên là Trần Nguyên, cậu gọi tôi là Trần Nguyên là được.”

Trần Nguyên định giới thiệu bản thân một cách hài hước nên đã cố ý nói theo kiểu ‘Không phải, không có gì khác nhau’ để đối phương bối rối.

“Tớ tên là Hạ Tâm Ngữ… Cậu gọi tớ là Hạ Tâm Ngữ là được.”

Giống như đang chăm sóc một kẻ ngốc, Hạ Tâm Ngữ cũng sử dụng mẫu câu giới thiệu bản thân của Trần Nguyên, nhưng cô không thể che giấu được sự xấu hổ của mình.

Cho cậu bối rối! Đừng hành động như đang bắt chước theo tôi, nếu không tôi sẽ không thật sự là 2B!

“Vậy ăn cơm đi, đói chết rồi… Không sống nổi.”

Nghĩ đến chuyện đối phương suýt chút nữa đã tự sát thành công, Trần Nguyên cố gắng hết sức tránh dùng từ ‘chết’, để cô không suy nghĩ đến những chuyện không tốt.

Cũng may, tuổi thọ của cô vẫn là 1, chưa có sự suy giảm đáng kể.

Chẳng qua, tại sao cô lại nhìn chằm chằm về phía hắn như vậy…

“Trần Nguyên, lúc cậu vào phòng tớ, tay của cậu… Đã bị bỏng rồi, phải không?”

Thật ra Hạ Tâm Ngữ đã chú ý đến chuyện này từ lâu, nhưng bây giờ cô không muốn đề cập đến chủ đề đó.

Thất bại sau tự sát quả thật rất mất mặt.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Đưa tớ xem một chút.”

Trần Nguyên vừa nói xong, Hạ Tâm Ngữ đã nắm lấy tay hắn, rồi lật bàn tay của hắn ra, nhìn thấy vết đỏ nhạt trên bề mặt: “Đợi một lát.”

“… Ừm ừm.”

Hạ Tâm Ngữ đi vào nhà vệ sinh, một lúc sau mới đi ra, cô dùng đầu ngón tay bóp một ít kem đánh răng bôi lên chỗ vị trí bị bỏng, sau khi bôi xong còn cúi đầu nhẹ nhàng thổi vài hơi lên mặt vết thương.

Gió thổi lên phần kem đánh răng mát lạnh ở trên vết thương…

Thật sự quá thần kỳ, mọi sự đau đớn đều biến mất rồi

Sau đó, Trần Nguyên đặt cục đá sang một bên, cầm đũa: “Ừm, ăn cơm đi, còn nóng.”

Món tôm hùm được hấp đỏ bừng nằm chính giữa mâm cơm, được cắt làm đôi ở giữa, phần thịt tôm màu trắng đầy đặn và mềm mại được giấu dưới lớp vỏ tôm đỏ ửng, đối với con tôm hùm nặng hơn một cân này, trứng tôm của nó cũng to và vàng, giống như gạch cua của những con cua lớn, mùi vị rất đậm đà.

Lúc này mặc dù Hạ Tâm Ngữ cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng trong lòng cũng rất mong chờ.

Mặc dù cô đã nhìn thấy tôm hùm Boston ở trong siêu thị vô số lần nhưng cô chỉ có thể tưởng tượng ra mùi vị của nó, đây là lần đầu tiên cô có cơ hội ăn nó…

“Vẫn còn nóng đó, mau ăn đi, đừng ngây người nữa.”

Trần Nguyên dùng đũa gắp một nửa con tôm hùm cho vào chén của đối phương.

“Không, tớ không ăn nhiều như vậy…”

Hạ Tâm Ngữ vội vàng xin lỗi, xua tay từ chối, kết quả bia lại được đưa đến tay cô một cách thuận lợi, sau đó Trần Nguyên còn giúp cô khui nắp chai, lớp sương băng màu trắng mờ mờ nhẹ dâng lên.

Chương 7: Một chai là đổ (1)

Cầm bông tuyết chạm nhẹ vào đối phương một cái, Trần Nguyên nâng chai bia lên, muốn chuẩn bị cho người bạn mới này một chuyến đi vui vẻ.

Nhưng số 【 1 】 trước mắt vẫn không nhúc nhích.

Cũng không phải là Hạ Tâm Ngữ chưa từng uống bia, ngày trước khi từng bị người thân trêu chọc, cô cũng đã nhấp qua một ngụm nho nhỏ, hương vị cũng không phải là khó uống, chỉ là… Rất quái lạ.

Có lẽ nó liên quan đến việc uống bia vào mùa đông.

Không phải là mọi người đều nói rằng uống bia vào mùa hè là ngon nhất hay sao?

Nhìn xem cũng rất sảng khoái.

Cho nên không cần phải nghĩ nhiều, Hạ Tâm Ngữ đã cụng ly với chàng trai cao to trước mặt, sau đó uống một ngụm thật dài.

Không ngờ lại phóng khoáng như thế.

Trần Nguyên không ngờ người con gái này lại có một mặt trái ngược như vậy, nhưng khi đối phương đặt cốc bia xuống, hắn phát hiện người này mặt đã đỏ bừng lên.

Thức ăn ngon.

Cô ấy uống bia để lên mặt với mình hay sao?

“Say?” Trần Nguyên dựa vào khuôn mặt hơi ngà ngà của đối phương mà phán đoán

“Không có, chỉ là hơi đắng thôi.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, giống như vẫn rất tỉnh táo nói: “Nhưng nó rất mát.”

Cũng đúng, làm gì có ai uống một ngụm mà đã say rồi?

Nếu trên đời này thật sự có thể gặp được người như thế vậy thì chắc chắn người đó ở một đẳng cấp cực kì cao giống như cái cốc chịu nóng trong phòng thí nghiệm, cố tình làm mồi câu

cho những nam sinh, những nam sinh bị câu lại còn cảm thấy đối phương thật là đáng yêu, ngây thơ.

Cạn ly xong, Trần Nguyên gắp từ trong đĩa lên một miếng tôm hùm Mỹ, thịt tôm trắng mềm và thuần khiết, nhúng thật nhẹ nhàng vào trong bát nước chấm, sau đó đưa vào bên trong miệng.

Thịt tôm được bao bọc trong lớp nước sốt chua ngọt, mỗi một miếng khi nhai vào miệng đều khiến cho người ta có cảm giác vô cùng hài lòng, dư vị kéo dài, hoàn toàn không có một chút mùi tanh, dù sao con tôm hùm Mỹ này cũng là vừa mới chết được một giây liền đã bị đóng băng rồi đóng gói..

Thật tuyệt vời!

Sau khi Trần Nguyên ăn một miếng, Hạ Tâm Ngữ cũng cẩn thận nghiêm túc đưa một miếng thịt tôm vào bên trong miệng. Sau đó, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Quả nhiên món này thật sự ngon siêu cấp!

May mắn thay tôi đã được ăn nó một lần trước khi chết…Nếu không thì thật là đáng tiếc.

“Cạn ly.” Trần Nguyên giơ bia lên.

“Cạn ly.” Hạ Tâm Ngữ lần này rất khách khí, cô nâng cốc bia lên như chỉ cụng ly với chính mình, thái độ đã tự nhiên hơn rất nhiều, giống như không còn xa lạ gì với người lạ này nữa.

“Trứng tôm cũng rất ngon.”

“Ừm đúng, ăn ngon quá.”

Nỗi buồn trên mặt cô đã hoàn toàn biến mất, như thể cô đã trút bỏ được hết mọi gánh nặng, Hạ Tâm Ngữ đang trung thành tận hưởng món ăn và tôn trọng với con tôm hùm lớn có giá 288 nhân dân tệ.

Chỉ là điều khiến cho Trần Nguyên cảm thấy buồn bực chính là, dù là vào thời khắc này tâm tình của cô ấy đang rất tốt, cảm xúc cũng tạm thời buông xuống, nhưng kế hoạch tìm đến cái chết của đối phương một ngày khác, lại hoàn toàn không có thay đổi.

Để hắn suy nghĩ lại, một người học sinh ban ngày chỉ đi học, thì có thể phát sinh ra chuyện gì được mà khiến cho cô ấy không chút do dự mà muốn tìm đến cái chết?

Hắn chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất chính là do —— người nhà.

Nếu mà bây giờ nói đến gia đình cô ấy, chỉ có thể khiến cho cô ấy càng khó chịu hơn.

"Trần Nguyên, cậu thường xuyên tự nấu cơm cho mình à?" Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi chuyện.

"Đúng vậy. Nhưng chỉ là bữa tối thôi, bữa sáng và bữa trưa đều ăn ở trường học nên rất tiện."

"Vậy tài nấu nướng của cậu chắc là rất giỏi nhỉ, cậu có thể nấu tất cả các món ăn mà mình thích."

"Chỉ nấu được thôi cũng tính là lợi hại sao? Cậu quá khen rồi."

Trần Nguyên cũng biết trình độ nấu nướng của mình như thế nào, lẽ ra cô ấy nên nếm trước hương vị sẽ biết ngay nó chỉ ở mức trung bình mà thôi. Mà cô ấy đã nói những điều như nấu tất cả món ăn, điều đó có nghĩa kỹ năng nấu nướng của cô ấy cũng rất tốt, ít nhất là còn tốt hơn tôi.

Vừa rồi quả thật là đã nhìn ra, cô ấy cũng là người phải thường xuyên nấu nướng rất nhiều.

Thật sự không biết đứa bé nào mười tám năm sau sẽ đầu thai thành Hạ Tâm Ngữ, đây thực sự là một lợi thế rồi.

"Hay là thế này, cậu đưa chìa khóa cho tôi, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị bữa tối cho cậu, khi đi học về là cậu có thể dùng bữa được luôn rồi… Không cần lo lắng, chìa khoá tôi sẽ để ở dưới cái tấm thảm." Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, rồi đưa ra đề nghị.

Đúng vậy, tôi đã được ăn cơm cậu nấu ở 502 và cậu tự sát ở 501.

Đến khi cảnh sát tới, phát hiện cả nhà của tôi đều có dấu vân tay của cậu, sau đó hỏi tôi có quan hệ gì với cậu, tôi nói "Tôi không biết chuyện gì xảy ra, đến nấu cho tôi một bữa cơm rồi tự sát" .

Chương 8: Một chai là đổ (2)

Cậu cảm thấy như vậy được không?

“Ngày mai không được, một người bạn của tôi bị táo bón nặng, ngày mai tôi muốn cùng cậu ta đi ăn Wallace, để ngày mốt rồi đến làm nhé.” Trần Nguyên thuận miệng cự tuyệt nói.

“Ừm, Được thôi.”

Không ngờ tới Hạ Tâm Ngữ lại không chút suy nghĩ, cứ như vậy trực tiếp cười gật đầu đồng ý.

Mà thiên số, cũng từ 【 1 】 biến đổi thành 【 2 】 .

Kéo dài!

“Không không không đúng. Ngày mốt tôi cũng có chút việc bận mất rồi, nếu không tối thứ sáu thế nào?” Trần Nguyên đổi giọng hỏi.

“Cái này…” Hạ Tâm Ngữ hơi do dự một lúc về sau, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý: “Cũng được.”

【 3 】

Cái người này, chính là quyết tâm muốn chuẩn bị bữa tối cuối cùng cho tôi.

Như vậy, điều này có phải có nghĩa là chỉ cần mình không ăn bữa cơm này thì Hạ Tâm Ngữ sẽ không đi chết?

Giống như là nếu không thể thực hiện được mật mã cuối cùng trong nguyện vọng của mình thì cô ấy sẽ không biến mất .

Thế là, Trần Nguyên được một tấc lại muốn tiến một thước, nói: “Thế nhưng thứ sáu là ngày câu lạc bộ hoạt động, sau khi tan học tôi muốn đi đánh cầu lông , nếu không thứ bảy…”

【 1 】

Mẹ nó, bữa cơm này hóa ra cũng không hề quan trọng, bốn ngày cũng không đợi được đúng không?

“Thứ sáu thứ sáu, thứ sáu nấu cơm cho tôi đi.” Nhìn thấy trong ánh mắt của Hạ Tâm Ngữ tràn đầy nghi hoặc và ủy khuất, Trần Nguyên cũng chỉ có thể đồng ý với thỏa thuận vừa rồi.

Ba ngày.

Thời gian ba ngày này, cũng đủ để tìm hiểu về cô ấy.

Mặc dù khả năng của mình cũng không thể cứu vớt nội tâm của cô ấy và đưa cô ấy thoát khỏi thời kỳ đen tối này, nhưng có lẽ cũng có thể kéo dài được thời gian và làm chậm quá trình tự sát.

“Có phải mấy ngày liền cậu đã không đến trường đúng không? Tôi thậm chí còn không gặp được cậu ở khu chung cư.” Vì để tỏ ra bản thân mình không phải đang cố ý, Trần Nguyên lúc nói chuyện còn cố ý nói thêm một câu.

“Ừm, tôi đã xin nghỉ rất nhiều ngày.” Hạ Tâm Ngữ nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục ăn từng miếng nhỏ.

“Vậy ngày mai, cậu có muốn cùng nhau đến trường không?” Trần Nguyên thản nhiên nói: “Bởi vì tôi cảm thấy trường trung học số 11 và trường trung học số 4 hình như cùng một đường.”

“Không được, tôi đã xin nghỉ thêm mấy ngày nữa.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, cười yếu ớt cự tuyệt.

“Vậy được, sau này chúng ta sẽ gặp nhau nếu có cơ hội, tôi vẫn cần phải hoàn thành bài tập về nhà trên tàu điện ngầm, tôi vẫn muốn cậu giúp.”

Chủ đề không thể thảo luận thêm được nữa, cho nên hai người chỉ đành im lặng ăn uống.

Không giống với vẻ bề ngoài, Hạ Tâm Ngữ vóc dáng nho nhỏ, khẩu vị cũng rất tốt, đồ ăn thừa ngày hôm qua cùng cái món tôm hùm Mỹ, cô ấy đã ăn gần hết.

“Còn lại bao nhiêu?” Trần Nguyên lắc lắc những hạt bông tuyết còn lại của mình, nhìn Hạ Tâm Ngữ hỏi.

Hai tay nắm chặt cốc bia, cúi đầu xuống, nhìn xuyên qua lỗ hổng, Hạ Tâm Ngữ khuôn mặt đỏ lên phán đoán nói: “Nhìn bằng mắt thường không ra… Trọng lượng, nếu bỏ đi cái cốc áng khoảng chừng 100ml…”

“Uống không được coi như xong.”

Trần Nguyên cảm giác người đã hơi quá đà rồi.

“Vẫn là không nên lãng phí… Cạn ly.”

Cô ấy chủ động cùng Trần Nguyên chạm cốc, sau đó buồn bực mà uống nốt phần còn lại với một ngụm.

Lộc cộc lộc cộc.

Một ngụm này, đối với cô ấy đã là quá no rồi.

Sau khi miễn cưỡng uống xong, cô ấy bỗng nhiên nấc nhẹ một cái.

Gò má càng ửng hồng hơn, không còn mặt mũi Hạ Tâm Ngữ né tránh ánh mắt, che miệng, nhỏ giọng thầm thì nói: "Thật sự xin lỗi… Bình thường tôi không uống thế này."

Ở cái trình độ này, đặt Sơn Đông của nhóm chúng tôi lên cũng không bàn được với cậu.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng không phải là Sơn Đông.

Trình độ của hắn cũng không cao, đại khái thiên tửu có thể đạt được sáu bình.

Chỉ là, nhìn cô gái trước mắt này có chút lay động, vì để tỉnh táo hơn, cô ấy vỗ nhẹ hai tay vào khuôn mặt của mình, hắn lại cảm thấy rất khó chịu.

Người bị bệnh nan y không thể cứu được, không nghe lời của tôi.

Ngay cả khi không thắt dây thừng thì đến A Thái cũng không cứu được, sẽ chết rất nhanh.

Người tự sát càng không thể cứu được, quyết tâm đi chết của cô ấy còn mạnh mẽ hơn quyết tâm cứu cô ấy của mình.

"Hạ Tâm Ngữ."

"… Dạ!"

Đột nhiên bị gọi cả tên ra Hạ Tâm Ngữ không kịp phản ứng, cô không biết vì sao, quỷ thần xui khiến thế nào lại trả lời như vậy.

"Đây đâu phải huấn luyện quân sự, đâu cần nghiêm chỉnh như vậy?."

"Cậu, cậu gọi tôi là gì?"

Không thì là gì được?

Bởi vì hắn không muốn gặp lại tiểu thư A Phiêu, người đã chào hỏi hắn ta vào một đêm nọ khi hắn ra ngoài mua bia.

Nhìn cô gái mắt đã mờ mờ này, nhưng vẫn cố gắng chăm chú nhìn mình, Trần Nguyên nhấn mạnh nói rõ ràng từng câu chữ: "Thật ra tôi thích cậu từ rất lâu rồi, cậu có thể hẹn hò với tôi không?"

Chương 9: Cậu là người tốt (1)

Nghe thấy lời tỏ tình đột ngột này, Hạ Tâm Ngữ như lập tức bừng tỉnh, hai mắt mở to, nhanh chóng xua tay đáp: "Cái này thì thôi đi vậy, trước khi học đại học thì tớ không có dự định yêu đương, rất xin lỗi!"

Trước khi vào đại học thì cậu có dự định tự sát à?

"…" Trần Nguyên vốn cũng chỉ là muốn dùng lời nói này kéo dài thời gian tự sát của đối phương, nếu thật sự đồng ý thì đợi đến lúc cảm xúc của đối phương tốt hơn một chút, không còn ý muốn tự sát trong đầu thì hắn sẽ giải thích lại sau.

Nhưng cô gái bình thường này từ chối cũng nghiêm túc thật.

Cười chết mất, cậu thật sự rất ra vẻ, thật ra tôi vốn không muốn thân cận với cậu chút nào.

"Thế được thôi."

Tuy rằng bị từ chối, hơn nữa bị từ chối rõ ràng như vậy, mặt mũi của đàn ông hơi ảnh hưởng, nhưng dù sao hắn cũng không phải thật sự là Cừu sôi nổi, Trần Nguyên chỉ cảm thấy thổn thức.

Đã tới đây rồi, hắn đã làm xong tất cả những chuyện bản thân muốn làm.

Đã đến lúc từ bỏ tình tiết giúp đỡ người khác rồi.

Tuy lúc ôm em gái này xuống từ trên giường, nhìn thấy đối phương chậm rãi mở mắt ra, Trần Nguyên đạt được một loại chữa lành cứu chuộc, nhưng điều hắn có thể làm tóm lại có hạn.

"Tuy rằng trước đây chưa từng nói chuyện… Nhưng tớ nghĩ rằng cậu là người tốt, chưa từng thấy cậu làm chuyện xấu gì

cả.” Nhìn nam sinh trước mắt, Hạ Tâm Ngữ nhìn đối phương, giọng điệu còn rất nghiêm túc. “Trần Nguyên, cậu rất cao, ngũ quan cũng cân đối, tuy rằng bình thường ít biểu cảm, thoạt nhìn như thế chán ghét mọi người như nhau, còn giật ván trượt của trẻ con, dọa sợ trẻ nhỏ bằng cách nói mẹ nó không cần nó…”

“Cậu say à?”

Trước tuy rằng là hai câu đơn?

Còn có không làm chuyện xấu là tiêu chuẩn người tốt ư?

Sẽ không khen ngợi từ việc ngũ quan cân đối trở đi chứ.

“Yêu đương với tớ không hay lắm, vẫn nên thôi đi, cậu chắc chắn sẽ tìm được một nữ sinh rất tốt.” Hạ Tâm Ngữ cố gắng nở nụ cười, chúc phúc từ tận đáy lòng.

“Ừ được.”

Trần Nguyên gật đầu đáp lại, chấm dứt đề tài này, sau đó đứng dậy thu bát. “Hay cứ để tớ làm đi, không thể ăn không cơm nhà người ta mà không trả tiền được.”

Hạ Tâm Ngữ vội vàng hỗ trợ, chủ động dọn dẹp chén đĩa, dồn chén đĩa vào ôm tới bên trên bồn rửa, chuẩn bị mở vòi nước rửa chén: “Ơ, sao lại không chảy nước?”

“Cậu vặn vòi bên phải.”

Nhìn Hạ Tâm Ngữ vặn trong không khí rồi vồ hụt, sau đó vẻ mặt ngơ ngác nhìn mình xin giúp đỡ, Trần Nguyên chỉ bên cạnh.

“Ồ, bồn rửa nhà cậu có hai vòi nước à.”

Di chuyển bước nhỏ sang bên phải, vặn vòi nước bên phải giống như đúc cái kia, sau khi nước chảy ra, Hạ Tâm Ngữ lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

“Đúng thế, mới mẻ chứ.”

Trần Nguyên vốn mong chờ người này uống rượu xong sẽ nói lời thật lòng, nói cho mình một vài chuyện thương tâm, nhưng hắn chỉ thấy đối phương uống rượu xong hiện nguyên hình.

Tuy rằng bóng chồng đã xuất hiện cả trong ánh mắt, Hạ Tâm Ngữ vẫn lảo đảo đặt tất cả chén đĩa và đũa trong nhà Trần Nguyên rửa rồi đặt trên bồn. Sau đó hai tay xoa trên tạp dề màu xanh lam, rồi cởi tạp dề treo lên trên tường.

“Treo ở móc bên phải kia.”

“Hở? Sao một cái tạp dề lại có hai cái móc?”

“Cậu treo xong rồi xem đi.”

“À, là hai cái tạp dề à. Oa, sao nhà cậu cái gì cũng là một đôi thế.”

Sau này cậu sẽ thấy, nhà này ngay cả Trần Nguyên cũng là một cặp.

Nether Blade*, giết.

*: một chiêu thức trong Liên minh huyền thoại

“Thế không quấy rầy cậu nữa, tớ về nghỉ ngơi đây, cảm ơn cậu hôm nay đã mời.”

“Tạm biệt.”

Dọn dẹp bàn ăn cho Trần Nguyên xong, Hạ Tâm Ngữ liền lễ phép chào hắn rồi rời khỏi chỗ này.

Đuôi ngựa dựng thẳng cao cao, cùng bước chân xiêu vẹo nhẹ nhàng nghiêng ngả, rầm một cái, toàn thân đụng vào vách tường. Sau khi phát ra một tiếng hét thảm “á”, Hạ Tâm Ngữ đau đớn xoa trán mình, về tới phòng đơn của mình theo cửa bên phải.

Vì khóa cửa bị bản thân xô hỏng nên cô chỉ có thể che cửa lại.

Nhưng thế cũng chẳng sao, dù sao tầng năm là tầng cao nhất, ngoại trừ bản thân và cô, còn có anh trai shipper, bình thường không có ai tới nơi này.

Mãi cho đến khi vào trước cửa, con số màu đỏ trên đầu cô vẫn là [3].

Trần Nguyên đóng cửa lại.

Đứng trước gương, nhìn bản thân trong kính cũng không có số biểu hiện.

Đúng vậy, hắn chỉ có thể nhìn được thời gian sinh mệnh của người khác ngoại trừ chính mình.

Khi có được năng lực này, hắn thật ra muốn xem cho cha mẹ hắn một chút, nhưng bởi vì sợ hãi nên hắn lại không dám làm. Thế nên cuối cùng lại gọi cho hai người họ một cuộc điện thoại hiếm thấy, bảo bọn họ tuần này phải đi kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Hành động khác thường của hắn làm cho người bố không giấu giếm phát ra tiếng cảm thán "Ôi, trưởng thành rồi".

Chương 10: Cậu là người tốt (2)

Mẹ cũng bảy tỏ "Được, nghe lời con, bố mẹ đi kiểm tra."

Nói cách khác, chính mình có cần năng lực này không?

Bình thường quan tâm nhiều hơn đến những người xung quanh là được rồi.

Bởi vì cho dù có thì vẫn sẽ không thể làm gì được như bây giờ.

"Vì sao cô ấy nghĩ không thông?"

Nằm trên giường, hai tay đỡ sau ót nhìn trần nhà, ngoài miệng Trần Nguyên nói như thế này, nhưng trong lòng cũng rất mâu thuẫn.

Sao lại không kêu nhỉ.

Có bàn tay vàng, hệ thống không tuyên bố nhiệm vụ à?

Cơ quan mô phỏng tình yêu cũng được.

Thế là cũng để cho tôi xem tuổi thọ của người khác xong làm thầy bói mở sạp hay gì?

Nhưng nghề nghiệp thầy bói này không yêu cầu xem bói tài tình mà là tài ăn nói, không ai thích nghe lời nguyền rủa rằng mình là quỷ mạng ngắn.

Chờ xem, nói không chừng tới lúc đó sẽ có một tiếng đinh, xuất hiện chỉ thị của hệ thống dạy tôi làm việc.

Lúc trước Trần Nguyên đọc tiểu thuyết, chương 158 hệ thống mới tới, ngay cả độc giả đều ngơ ngác - khá lắm, đây là văn hệ thống à?

Nhắm mắt lại, cô gái quá chén vẫn không chịu chạy ra.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể đưa cô vào trong giấc ngủ.

…

Hôm sau ngủ dậy, Trần Nguyên rửa mặt xong mặc đồng phục, đeo cặp sách trên lưng ra ngoài.

Khóa cửa đối diện vẫn hỏng nhưng dường như bị cái gì đó chặn lại nên cửa vẫn đóng rất chặt.

Trần Nguyên khẽ ngừng vài giây rồi xuống tầng.

Vừa lúc đi qua một ông già mặc áo ba lỗ đang ngồi phơi nắng ở dưới tầng.

Xin lỗi, thực sự không hiểu kiểu đập bụng vào gốc cây thì là loại vận động gì.

[3542]

Ông già năm nay đã gần 70 rồi mà vẫn còn sống được chục năm nữa, phơi nắng chắc là có tác dụng.

“Ông ơi, ông có biết cô gái ở đối diện cháu là người ở đâu không?” Trần Nguyên hỏi.

“Tiểu Thần.” Sau khi dừng lại, ông già quay đầu lại cười hỏi. “Sao thế, cháu thích cô bé ấy à?”

“… Dạ.”

“Cháu sáng suốt đấy, cô bé ấy rất xinh đẹp.”

“Ừm, xinh đẹp.”

Không có cách nào khác, muốn moi được thông tin từ ông già thì phải chịu để cho ông ta trêu ghẹo. Trần Nguyên không phải là loại người ngạo mạn bại não “Người ta mới không thèm để ý cô ta!”

Lỡ ông già này nói gì đó thì sao?

Hơn nữa hắn cũng không thấy khó chịu vì bị gán ghép với Hạ Tâm Ngữ.

Em gái đó nói sao nhỉ, cũng được phết.

“Hình như là người tỉnh Kinh Nam, bố cô bé ấy gửi tới đây. Tiếng địa phương của họ buồn cười lắm, hahaha.” Ông già nghĩ tới gì đó, không khỏi bật cười.

“Bố mẹ cô ấy đều ở thành phố khác ạ?”

“Ừ, hình như dì của cô bé làm giáo viên ở đây nên mới tới đây học.”

“Thế ông có thông tin liên lạc của dì cô ấy không?”

“Đã đến bước ấy rồi ư?”

“Đúng thế ạ, cháu muốn biết phong tục sính lễ ở Kinh Nam để về bảo bố mẹ dành dụm tiền.” Trần Nguyên nghiêm túc nói.

“Ha ha ha, được thôi, thế ông cho cháu số điện thoại.”

“Đúng vậy, tôi muốn biết về lễ cưới ở Kinh Nam để về nói với bố tôi để dành tiền.” Trần Nguyên nghiêm túc nói.

Ông già là một người vui vẻ dễ chịu, nghe thấy có chuyện vui như vậy, ông lập tức lấy điện thoại di động, đeo kính đọc sách trên cổ lên, chậm rãi lật xem danh bạ có phông chữ to hơn con gián: “Đúng, là số này, Hạ Phương.”

“Cảm ơn ông, cháu lưu lại đây ạ.”

“Bây giờ cháu định gọi luôn à? Cháu định nói gì với cô ấy…”

“Giờ cháu phải đi học. Chúng ta nói chuyện sau nhé.”

Sau khi nhận được số điện thoại, Trần Nguyên chạy về phía tàu điện ngầm.

Cùng lúc đó, hắn cũng nóng lòng muốn gọi điện.

Dì, em gái của bố Hạ Tâm Ngữ.

Nếu là dì ấy, thì chắc chắn dì sẽ biết có chuyện gì xảy ra ở nhà.

Mà nếu nói chuyện từ phía dì thì cô ấy sẽ không tự làm tổn thương mình nữa.

Có lẽ dì ấy có thể giúp Hạ Tâm Ngữ thông suốt, dù sao dì ấy cũng là họ hàng, tốt hơn so với mình.

Trong lúc đang nghĩ, điện thoại đã kết nối.

“Cháu chào dì ạ.”

“Hả? Cháu gọi lộn số à?”

Ma xui quỷ khiến thế nào, Trần Nguyên đã gọi cho dì ấy, khiến cho đầu dây bên kia choáng váng và suýt nữa cúp máy.

“Không có. Xin chào dì, cháu là bạn cùng lớp của Hạ Tâm Ngữ.”

“Cháu là bạn cùng lớp của nó, vậy tại sao cháu lại gọi ta là dì?”

Bên kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ trung niên, vừa nghe có thể hình dung như là một cô giáo đeo kính, sắc mặt không chút biểu cảm, tuy rằng câu hỏi này là một câu hỏi bình thường nhưng Trần Nguyên có thể nghe thấy uy nghiêm: “Nếu không trả lời được ngươi sẽ chết.”

Nhưng đầu dây bên kia liền nhanh chóng đổi chủ đề: “Là bạn cùng lớp, sao lại gọi cho ta? Tâm Ngữ bị sao vậy? Nó có khỏe không?”

Người phụ nữ đột nhiên trở nên lo lắng và giọng điệu khẩn trương.

Có thể thấy rằng những gì Hạ Tâm Ngữ trải qua gần đây đủ để khiến cô quyết định tự tử.

Chương 11: Cơm cuộn lươn

“Cậu ấy không sao. Chỉ là mấy ngày gần đây cậu ấy không đến trường thôi. Cậu ấy và cháu cũng ở gần nhau nên cháu đã xin giáo viên trong trường số điện thoại của cậu ấy và muốn biết tình hình.”

Vì bố mẹ của cô đều ở ngoài thành phố và cô đang học ở Hạ Hải nên khi có chuyện gì xảy ra, dì của cô thường được nhà trường liên lạc, nên việc nói dối như thế này chắc chắn sẽ không có sai sót gì.

“Phó Tú Mai đưa cho cháu số điện thoại? Tại sao cô ấy không trực tiếp hỏi ta?”

Chết tiệt, hắn quên mất dì ấy là giáo viên ở trường đó!

“Cô giáo Phó nói…”

“Vấn đề này quả thực hơi tế nhị, có lẽ cô ấy sợ hỏi quá nhiều.”

Hắn trả lời ăn khớp trước sau như một khiến dì ấy không hề nghi ngờ hắn đang nói dối.

“À, hôm nay cháu cũng nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ. Cậu ấy đang trong tình trạng rất tệ và dường như mất trí.”

“Cháu đã gặp nó chưa? Cháu có thể nói với nó đến nhà dì không? Dì rất lo lắng cho đứa trẻ này. Nó vốn là người sống nội tâm từ nhỏ.”

“Xin hỏi một chút…” Trần Nguyên dường như đoán được cái gì, nhịn không được mà hỏi: “Nhà cậu ấy ở Kinh Nam đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sau một lúc lâu, bên kia mới trả lời: “Tuần trước, bố mẹ nó đang xuống núi thì gặp phải một trận lở đất.”

“…”

Trần Nguyên trong lòng thắt lại, hai mắt nhắm lại.

Hắn không dám nghe nữa.

“Tâm Ngữ là con một, ở quê có đám tang nên nó phải về. Nhưng đứa nhỏ này sau khi biết tin liền tắt điện thoại. Mấy ngày trước dì đến gặp nó và muốn đưa nó đi sống với dì. Sau đó dì định đưa nó về Kinh Nam nhưng nó không chịu, cũng không chịu đi đâu hết. Thôi thì dì không còn cách nào khác là xin nghỉ học cho nó. Nếu cháu có thể gặp lại nó, cháu phải nói với nó rằng dì của nó đang rất lo lắng.” Giọng nói bên kia lo lắng đến mức vỡ ra, không giống một giáo viên thâm niên dày dặn kinh nghiệm.

“Được rồi dì, cháu sẽ làm.”

Trần Nguyên cúp điện thoại, sắc mặt tối sầm.

Đây là một câu chuyện tuyệt vọng hơn tưởng tượng.

Đó là một vụ lở đất và cả cha và mẹ của cô đều thiệt mạng.

Có thể tưởng tượng được Hạ Tâm Ngữ khi nghe tin này đã hy vọng đó là một giấc mơ đến mức nào, nhưng chiếc gối ướt

đẫm mỗi đêm và sáng sớm khi tỉnh dậy với căn phòng tối và trống rỗng khiến cô nhận ra đó là sự thật. Sau đó, nỗi đau trào dâng trong cô như thủy triều. Cô không đủ mạnh mẽ trở về quê hương để tổ chức tang lễ cho cha mẹ, lần lượt kính rượu cho các người thân và trưởng bối, đồng thời thể hiện quyết tâm có thể đi tiếp một mình.

Cách duy nhất để giải thoát chính là tự tử.

Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ chọn cái chết.

……

Mở mắt ra, Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy trên mi của mình một giọt nước mắt.

Đột nhiên, khóe miệng cô nhếch lên, một nỗi buồn dâng lên trong mũi, cô lại trùm chăn lên đầu và lại bắt đầu nức nở.

Đêm qua, cô nằm mơ thấy ba mẹ cô đang nằm viện, bác sĩ nói với cô rằng hai người sẽ phải nằm viện lâu dài, nghe được điều này cô rất vui mừng.

Bởi vì hóa ra họ vẫn chưa chết và được cứu sống.

Và cũng chính vì trong mơ có suy nghĩ như vậy mà cô mới nhớ ra ba mẹ mình đã chết vì lở đất, không có cơ hội được cứu sống.

Vậy nên giấc mơ chỉ là giả.

Trong giấc mơ, cô nhận ra đâu là thật đâu là giả.

Vậy nên, cô cũng phát hiện ra quy luật của giấc mơ.

Kết thúc của giấc mơ là sự thức tỉnh.

Cô sợ phải thức dậy, nhưng ý thức dần dần tỉnh táo và ánh sáng xuyên qua kẽ hở của rèm cửa vẫn khiến cô tỉnh dậy.

Cô mở mắt ra để thấy sự thật phũ phàng.

Khóc xong, Hạ Tâm Ngữ với đôi mắt đỏ hoe nhấc điện thoại lên. Cô thấy dì đã gọi điện cho cô rất nhiều và có rất nhiều tin nhắn chưa đọc trên QQ từ các bạn học trong lớp.

Đa số là con gái chơi rất thân với cô, chỉ có duy nhất một cậu con trai.

[Văn Bác Hằng: Tại sao cậu không đến lớp? Có phải cậu bị bệnh không? 】

[Văn Bác Hằng: Mấy bài học gần đây tớ có ghi chép lại, cậu sống ở đâu, tớ có thể gửi cho cậu được không? 】

Người này là học sinh nam trong lớp, ngồi ở hàng ghế sau của cô. Hạ Tâm Ngữ mặc dù chưa từng yêu nhưng cô cũng biết anh thích cô.

Thật ra con gái có thể thấy được điều này.

Rõ ràng không quen biết nhau nhưng lại thường chủ động chào hỏi trên QQ, kiểu kỳ lạ tinh tế này chắc hẳn là người con trai đó thích cô.

Nhưng Trần Nguyên thích cô thì cô lại không hề nhận ra điều đó. Cho đến trước khi hắn tỏ tình, cô hoàn toàn không nhận ra được một chút nào.

Dù sao trước kia mỗi lần họ gặp nhau, ngoại trừ giao tiếp bằng mắt bình thường, hắn thậm chí sẽ không nhìn cô đến lần thứ hai.

Nếu thực sự thích, hẳn là không nên như thế này, phải không?

Chương 12: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (1)

Nghĩ nghĩ một chút, lời nói của hắn hẳn là ‘biện pháp tạm thời’. Hắn phát hiện cô tự sát, vì vậy muốn trì hoãn một chút, đợi đến khi cô thoát khỏi tình thế khó khăn này mới có thể giải thích lý do của mình.

Vậy lời từ chối nghiêm túc của cô ngày hôm qua đúng là tự luyến rồi.

Nghĩ đến đây, Hạ Tâm Ngữ xấu hổ vỗ mạnh vào mặt mình: “Lần sau mình sẽ không bao giờ uống rượu nữa.”

Không, sẽ không có lần sau.

Sau khi cô nấu xong bữa ăn đó cho Trần Nguyên… cô sẽ chết lần nữa.

Khác với tình trạng buồn nôn và chóng mặt khi thức dậy, phương pháp này quả thực không quá đau đớn.

Sau khi ra khỏi giường, Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy chậu sắt.

Than bên trong đã được dội nước.

Tình huống hôm qua hẳn là như thế này - Trần Nguyên ngửi thấy mùi lạ liền gõ cửa, không thấy ai trả lời liền phá cửa, mở cửa sổ leo vào. Lúc hắn muốn lấy chậu sắt ra ngoài thì tay hắn đã bị bỏng, lúc đó cô không còn cách nào khác là phải bò ra khỏi giường.

Giờ nghĩ lại, chắc hẳn hôm qua hắn phải sợ chết khiếp.

Cô thực sự xin lỗi hắn.

“Nếu một người sau khi chết còn có linh hồn, trong vòng bảy ngày trước khi bị thần chết bắt đi, ta sẽ trông coi nhà của cậu ấy trong bảy ngày đó.”

Hạ Tâm Ngữ nghĩ đến cách duy nhất để có thể trả ơn Trần Nguyên.

Lúc này Trần Nguyên có lẽ đã đi học rồi.

Bây giờ đã là bảy giờ rưỡi, là thời điểm bình thường cô đến trường.

Cho dù Trần Nguyên là người tốt, hắn cũng sẽ không xin nghỉ phép chỉ vì bản thân cô và để bảo vệ cô khỏi tự tử … Cô đang nghĩ gì vậy.

Dù đang nghĩ vậy nhưng cô vẫn bước tới cửa và đẩy cánh cửa lỏng lẻo ra.

Sau đó cô nhìn thấy một hộp đồ ăn được đặt trên mặt đất.

Cái này! Đây không phải là cơm cuộn lươn và bít tết sao?

Hạ Tâm Ngữ vừa nhìn đã nhận ra đây là một món ăn siêu ngon và được ưa chuộng được trưng bày trên quầy hàng của một siêu thị gần đó.

Tất nhiên, cô không biết nó có ngon hay không. Trước khi cô trở thành người làm công ăn lương của xã hội thì với cái giá 78 tệ khiến nó luôn là thứ xa xỉ với cô.

Nhưng vì có nhiều người mua nên nó chắc chắn phải ngon.

“Cái này, sao cái này lại xuất hiện ở cửa nhà mình?”

Hạ Tâm Ngữ ngồi xổm xuống, đôi mắt gần như sáng ngời nhìn bữa ăn, loay hoay một lúc mới cầm lên.

Sau đó, cô thấy một ghi chú bên dưới.

Cô lấy tờ giấy lên, bên dưới còn có một chiếc chìa khóa.

Hôm qua chưa bán hết, sáng còn giảm nửa giá, chìa khóa để ngoài cửa, cậu ăn một nửa, còn lại để trong tủ lạnh. Ngoài ra, ban ngày cậu có thể ở nhà tớ cho đến khi thay ổ khóa – Trần O.

Rõ ràng là hắn đã viết nhiều chữ như vậy rồi, tại sao lại phải viết tắt là O khi ghi nguồn…

Hạ Tâm Ngữ gần như nuốt nước bọt khi cầm món cơm cuộn mỏng và giòn có màu sắc rực rỡ này cùng với một phần lớn bít tết.

Không, đây là món cậu ấy muốn ăn, làm sao có thể chia một nửa…

Tuy nhiên, cậu ấy nói rằng để phần lại một nửa cho cậu ấy.

Như vậy không phải là thành thức ăn thừa sao?

Hay là để dành cho buổi tối và cùng nhau ăn.

Nhưng……

Cô muốn ăn nó.

Cô thực sự rất muốn ăn.

Sau một hồi rối rắm, Hạ Tâm Ngữ mang cơm cuộn lươn vào nhà, sau đó mở tủ lạnh nhỏ của chủ nhà: “Xúc xích giăm bông, trứng, dưa chuột, tám quả mận… Cô nhân lúc trước giờ vào tiết học cuối cùng của buổi sáng, mang hộp cơm đến trường học.”

Từ bảy giờ rưỡi đến tám giờ là thời gian đọc sách. Mặc dù lớp số 18 xếp hạng bét tại trường Trung học phổ thông số 11, nhưng suy cho cùng thì đây cũng là trường chuyên cấp 3 của tỉnh, trong lớp vẫn có hơn nửa số học sinh nhớ được các từ vựng tiếng Anh.

Vẫn còn một vài người còn bị bệnh lười học, nhưng nói chung cũng không ảnh hưởng đến tập thể.

Chỉ có thể nói, tinh thần học tập của lớp xếp hạng cuối của trường Trung học phổ thông số 11 rốt cuộc cũng cao hơn rất nhiều so với những trường Trung học phổ thông bình thường khác.

“Nguyên, để tôi kể cho cậu nghe chuyện này.”

Nam sinh ngồi ở phía trước quay đầu lại, cậu ta có mái tóc ngắn, mọc lởm chởm như con nhím, chiều cao trung bình, trên mặt mang theo nụ cười mỉm như Tần Vũ Vương (1).

(1): Tần Vũ Vương là vị quân chủ thứ 32 của nước Tần - chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Không biết xung quanh bạn có loại người giống như thế này hay không. Chính là loại người mà chỉ cần vừa mở miệng thì dù có nói về chủ đề gì cũng sẽ trở nên rất thô tục. Dù câu nói đó có ý nghĩa bình thường đến mức nào, chỉ cần được thốt ra từ miệng của đối phương, thì chắc chắn bầu không khí sẽ trở nên vô cùng hạ lưu mờ ám.

Cũng tình cờ thật, Chu Vũ chính là loại người như thế đấy.

Chương 13: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (2)

Thấy Chu Vũ quay đầu lại, bạn cùng bàn của Trần Nguyên, một cô gái có vài vết tàn nhang trên mặt, khuôn mặt bầu bĩnh tròn trịa, cột tóc đuôi ngựa cũng tiến sát lại, vừa giả vờ chăm chú chép bài tập vào vở nhưng thật ra chép sai đề, vừa dỏng tai lắng nghe.

May là, Hà Tư Kiều – bạn học cùng bàn với Chu Vũ có năng lực tiếp nhận khá mạnh đối với mấy loại chuyện đồi trụy mờ ám, bản thân cô ấy cũng là một người có tính cách năng động vui vẻ.

“Có chuyện gì thế?”

Chu Vũ che miệng, nhỏ giọng nói: “Sáng hôm nay, tôi đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm lớp để báo cáo, nhìn thấy một

nữ sinh lạ mặt đến báo danh.”

“Có người muốn vào lớp mình sao? Chắc không có quan hệ rộng rồi, nếu có thì tội gì bị xếp vào lớp số 18 được.”

“Đó không phải điều quan trọng, quan trọng là nữ sinh kia…” Nói đến đây, Chu Vũ nhíu mày, cậu ta thốt ra một câu: “Rất đỉnh.”

“Là vóc dáng và khuôn mặt rất đỉnh à?”

“Không thấy mặt, không nhớ được.”

“Không nhìn mặt vậy thì cậu nhìn cái gì?”

“Thằng nhóc nhà cậu, cứ giả vờ ra vẻ đi.” Trên mặt Chu Vũ lộ ra biểu cảm vừa ghét bỏ lại vừa xem thường.

Đúng lúc này, ông Mạc – chủ nhiệm lớp của bọn họ, người có khuôn mặt nghiêm túc cứng nhắc như minecraft đi đến.

Và đứng sau lưng ông ấy là một cô gái đang xách cặp, mặc trên người đồng phục của trường Trung học phổ thông số 11.

Vừa nhìn thấy có gái, gần như tất cả các nam sinh trong lớp đều đồng loạt nhìn sang.

“Học sinh chuyển trường sao?”

“A, buổi sáng hình như tôi thấy có người bên trong phòng làm việc của chủ nhiệm lớp.”

“Mặc dù không nhớ rõ mặt cô ấy thế nào, nhưng nhìn một chút vẫn có thể nhận ra. Đúng là thần kỳ.”

“Thế nào?” Trên mặt Chu Vũ tràn đầy sự vi diệu.

Đối với vấn đề này, Trần Nguyên chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao siêu năng lực của hắn vẫn không có tác dụng?

À, đồng hồ đếm ngược ở trên đầu.

Hướng tầm mắt lên trên, hắn thấy học sinh chuyển trường rất nổi bật. Cô ấy có một gương mặt rất xinh đẹp, đôi má bánh bao như trẻ con, mái tóc ngắn bồng bềnh được cắt ngang vai, kiểu tóc uốn gợn sóng. Thế nhưng lại đeo một cặp kính dày cộp không hề phù hợp với bản thân. Rõ ràng nhìn cô ấy không béo chút nào, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác như trước đây cô đã từng là một cô gái rất mập mạp…

Chắc là có liên quan đến thân hình đỉnh cao mà đến ngay cả bộ đồ đồng phục rộng thùng thình cũng không thể che lấp được của cô ấy.

Cô gái à, tên tiếng Anh của cô là Sona (*) đúng không?

(*): Tiên Nữ Sona là một nhân vật anh hùng trong trò chơi trực tuyến cạnh tranh MOBA "Liên Minh Huyền Thoại."

Theo lý mà nói, nếu như trong câu chuyện xuất hiện một khẩu súng, vậy thì nhất định phải dùng nó để bắn.

Hắn có thể nhìn thấy đồng hồ tuổi thọ, mà lớp học lại có một nữ sinh vừa mới chuyển tới, như vậy theo đúng như logic mà nói, hắn nên dùng siêu năng lực lên người cô.

Nhưng trong cuộc sống lại có nhiều thứ không tuân theo logic, con số trên đầu Sona là [29183]. Chỉ có thể nói, đều cùng là mỹ nhân như nhau, nhưng tuổi thọ của đối phương lại dài hơn Hạ Tâm Ngữ gấp mười nghìn lần.

Thật ra, sau khi quan sát tuổi thọ của những bạn học trong lớp, hắn phát hiện ra rằng ngoại trừ một số ít người chết ở độ tuổi trung niên ngoài 50, thì tất cả mọi người đều sống đến tuổi khá cao. Trong đó, Chu Vũ xem như xuất sắc, sống thọ đến tuổi 85 và thọ chung chính tẩm (người già chết bình yên tại nhà).

Còn cô gái này, cộng luôn cả độ tuổi 17 hiện tại, cô ấy sẽ thọ đến 97 tuổi.

"Tên tôi là Chu Phù, là học sinh từ trường Trung học phổ thông số 23 chuyển đến đây. Hy vọng sau này có thể thân thiết với mọi người." Nữ sinh cúi đầu, nhỏ giọng tự giới thiệu bản thân.

"Tôi cũng họ Chu đây, có khi nào hai đứa mình là họ hàng không?" Chu Vũ hưng phấn hẳn lên, trong ánh mắt lộ ra sự mừng rỡ.

"Vậy cậu chút nữa chậm rãi nói về việc nhà với cô ấy đi."

"Nếu cô ấy ngồi gần chúng ta thì đương nhiên tôi phải bắt chuyện rồi. Nếu tôi tán đổ được cô ấy… Tôi còn chưa dám nghĩ đến chuyện đó."

"Đồ nhát gan, tôi còn tưởng cậu dám chứ."

Không nói nữa, ít nhất thì trẻ nhỏ dễ dạy.

“Em ngồi đi…” Đôi mắt của thầy chủ nhiệm liếc nhìn một vòng quanh lớp học, sau đó chỉ ngón tay về phía chỗ của Trần Nguyên, nói: “Hai em thường nói chuyện riêng trong lớp. Chu Phù, em ngồi ở vị trí của Đường Kiến đi.”

“Sao lại thế thưa thầy, em không có…”

“Nhanh lên, bây giờ đổi chỗ đi. Em đi ra thì người ta mới ngồi vào được chứ.”

Ông Mạc không phải là người thích tranh cãi dong dài với học sinh, nói đổi là đổi. Đường Kiến chỉ đành lôi hết sách vở của mình từ trong hộc bàn ra, đi đến ngồi vào vị trí cuối cùng của lớp học với dáng vẻ u sầu.

Chương 14: Ba ảo tưởng sai lầm trong đời người (3)

“Tôi còn tưởng cậu là người bị thầy đổi chỗ chứ.” Chu Vũ lộ ra biểu tình tiếc nuối như mất đi ‘Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt’ (1).

(1): Thành ngữ về phép ẩn dụ để nhận được lợi ích hoặc sự thuận tiện nào đó trước tiên do gần gũi với một số người hoặc đồ vật nhất định. Có ý nghĩa giống với câu “Gần quan được ban lộc.”

“Tôi cũng hiểu được.” Trần Nguyệt gật đầu nhẹ, thái độ bình tĩnh.

“Sao tự nhiên cậu lại hiểu chuyển như thế?”

“Cũng giống như con trai không muốn ở chung với cha thôi.”

“Cậu (bíp ——) là cái đồ (bíp ——).”

Ngay lúc Chu Vũ đang nói đến mức nước miếng văng tung tóe thì một đỉnh núi to lớn đột nhiên đến gần. Trần Nguyên sửng sốt nhận ra có ánh mắt nào đó chăm chú nhìn hắn, đột ngột quay đầu lại, phát hiện Chu Phù nhanh chóng dời tầm mắt đến nơi khác.

Vừa rồi… Là cô ấy nhìn hắn à?

Tới đi.

Hắn có thể giết ngược lại, giống như thầy chủ nhiệm và Chu Vũ vậy.

Một trong ba ảo tưởng sai lầm trong đời người – cô ấy đang nhìn tôi.

“Được rồi, chúng ta vào học thôi.”

Ông Mạc biết rõ vì sao đám nam sinh này nhốn nháo ồn ào như vậy, cho nên ông ấy trực tiếp trấn áp sự nhiều chuyện của mấy học sinh bằng một tiết toán đã nhàm chán lại còn khó hiểu. Cho các học sinh “thân yêu” nếm trải cảm giác áp lực.

Tuy nhiên, đối với Trần Nguyên mà nói, tiết toán của ông Mạc lại là tiết học mà hắn thích nhất.

Mặc dù bề ngoài của ông Mạc trông như người xấu, vừa khắc khe vừa hung dữ, nhưng lại là một người thầy dạy giỏi. Ông ấy biết các học sinh trong lớp không phải là kiểu học sinh khá giỏi có khả năng giải được những câu cuối trong đề. Cho nên ở trên lớp, ông Mạc chủ yếu tập trung củng cố kiến thức nền tảng vững chắc. Sau khi tiết học kết thúc, ông ấy còn nán lại để giảng giải chi tiết những chỗ khó hiểu cho các học sinh chăm học, sẵn sàng phấn đấu. Vì vậy mà tiết toán là một trong số ít những môn là Trần Nguyên chú ý nghe giảng và có thể đuổi kịp tiến độ.

Điểm toán của hắn cơ bản lúc nào cũng ở khoảng một trăm lẻ mấy, lúc phát huy tốt thì có thể đạt được điểm số 110.

Ngữ văn của hắn cũng không tệ lắm, trên cơ bản thì luôn được hơn 100 điểm, nhất là phần viết văn, ổn định ở mức viết được 50%.

Lực học hai môn chính của Trần Nguyên hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ có môn tiếng Anh của hắn là quá kém, bài kiểm tra thường chỉ được sáu, bảy mươi điểm. Rõ ràng không phải môn học chính, thế mà kéo điểm của hắn xuống không ít.

Tuy nói nguyên nhân chủ yếu là do ở bản thân Trần Nguyên, nhưng chẳng lẽ giáo viên tiếng Anh của trường Trung học cơ sở số 2 ở huyện, người dạy với cái giọng gốc địa phương của

cô ấy và trình độ phát âm kém cỏi không phải chịu trách nhiệm gì sao?

Còn ba môn lý hóa sinh còn lại thì cũng coi như học đều đều. Trong đó sinh học có hơi kém một chút, điểm kiểm tra thường chỉ đạt được mức vừa đủ tiêu chuẩn. Môn hóa là ổn nhất, tổng điểm ba môn dao động trong khoảng từ 200 – 220.

Tổng điểm kiểm tra lần trước của Trần Nguyên là 504. Ban khoa học tự nhiên của trường Trung học phổ thông số 11 có khoảng hơn một ngàn học sinh, ban khoa học xã hội thì có khoảng bốn trăm học sinh. Trong ban tự nhiên, hắn có thể đạt được xếp hạng trước chín trăm.

Điểm trung bình của ban khoa học tự nhiên trong kỳ thi tuyển sinh đại học đợt trước của thành phố Hải Đông là 534 điểm. Nói cách khác, hắn còn chênh lệch với điểm sàn tròn 30 điểm nữa.

Nếu như chỉ đỗ vào một trường xét tuyển đợt thứ hai (2), vậy thì việc hắn bỏ tỉnh rời quê đã trở nên vô nghĩa.

(2): Đợt thứ hai (Kỳ tuyển sinh tuyển sinh đại học của Trung Quốc) thường đề cập đến đợt tuyển sinh của Kỳ thi thống nhất quốc gia dành cho các trường cao đẳng và đại học thông thường.

Phấn đấu suốt ba năm, hắn muốn đỗ vào Đại học Khoa học và Nghệ thuật Hải Đông.

Tất nhiên, hắn không chê bất cứ Đại học Khoa học và Nghệ thuật nào khác trong tỉnh. Dù sao thì hắn cũng còn thiếu 30 điểm nữa mới đạt đến ngưỡng điểm đầu vào đây.

Đáng tiếc là siêu năng lực của hắn lại vô dụng như vậy. Nếu không thì Trần Nguyên rất muốn mở ra hack gian lận, lội ngược dòng thi đậu vào Đại học Thanh Hoa.

Mục tiêu hiện tại trong giai đoạn này, vẫn là tập trung chạy nước rút đi thôi.

Khi Trần Nguyên đang chăm chú nghe giảng thì bỗng nhiên Hà Tư Kiều ngồi bên cạnh lại dùng đầu bút chọc chọc vào cánh tay của hắn.

“Sao vậy?” Trần Nguyên khó hiểu nhìn cô.

Hà Tư Kiều làm một động tác "Suỵt", sau đó nhẹ nhàng lấy chiếc gương gấp nhỏ được để trong hộp bút của mình ra, ý bảo hắn nhìn vào.

Trần Nguyên liếc mắt nhìn qua, sau đó hắn thấy được một gương mặt với đôi gò má đang ửng hồng, và đôi mắt đang không ngừng lén nhìn về phía hắn.

Không thể nào.

Tỉ lệ Chu Vũ nhìn hắn còn lớn hơn so với cô ấy.

Chương 15: Trần Nguyên, có người tìm cậu kìa (1)

Khác với những học sinh chuyển trường được mọi người để ý tới trong anime hay manga bởi vì có thân phận đặc biệt, những học sinh chuyển trường ngoài đời thực được người khác để ý tới bởi hai lý do. Một là bởi vì cảm giác mới mẻ.

Còn hai là bởi vì có vẻ đẹp đáng chú ý.

Trong lớp học thật ra vẫn có một hai bạn nữ có khuôn mặt giống với Chu Phù thế nhưng chỉ có mình cô ấy mới được coi như là Sona thật sự.

Kiểu người trưởng thành trước tuổi, nụ hoa chớm nở như thế này rất dễ kích phát dục vọng của thiếu niên, nói đơn giản chính là người cầm đầu trong việc giết chết những đứa con trai-Slaanesh.

Trong mấy lớp học bình thường thì đây được coi như là một cơ hội để gây dựng hình tượng lại từ đầu, nếu trước kia đã từng phạm sai lầm hay lỡ quen một cô bạn nào đó không ưng ý thì đều có thể bỏ qua hết. Hơn nữa, người ta còn là một mỹ nữ "rất" xinh đẹp cho nên mấy bạn nam trong lớp giống như những con công đực thi nhau xòe đuôi phát ra tín hiệu tìm kiếm người tình.

Giống như ở trong phòng học giả ngầu, đột ngột lớn giọng để thu hút thậm chí còn cầm quả bóng rổ quay tròn trên tay.

Không tệ, đây tâm lý chung khá thú vị của mấy tên đang tìm người yêu.

“Hơn nữa, khi con công tìm bạn tình không phải thật sự khoe mông đâu, cậu tỉnh lại đi Chu Vũ.”

“Cô bạn này không dễ tiếp cận lắm đâu.” Nằm trên bẹp dí trên mặt bàn, Chu Vũ tiếp tục trả lời Trần Nguyên, “Vừa nãy bạn cùng bàn của cô ấy rủ cô ấy đi vệ sinh chung thế mà cô ấy vẫn đi đấy hơn nữa còn vừa nắm tay nhau vừa đi giống như hai người bạn thân thiết vậy.”

“Ngày đầu đến lớp đã có thể cùng nhau đi vệ sinh với mấy bạn nữ rồi chắc có lẽ cô ấy sẽ không bị bắt nạt đâu.”

“Nói cho cậu nghe một bí mật.” Chu Vũ dùng tay che miệng kề sát bên tai Trần Nguyên nói nhỏ, “trong tiết học cô ấy cứ nhìn trộm tôi hoài.”

“Ha ha.”

Trần Nguyên không nhịn được mà cười.

“Cậu cười cái gì đó? Ghen tị đúng không, có phải cậu không thể chịu được cảnh người anh em thân thiết của mình sống tốt hơn đúng không?”

“Không phải đâu, tôi chỉ là cảm thấy vui giùm cậu thôi.”

Chu Vũ thật đáng thương mới tí tuổi mà mắt đã lé rồi.

Cô ấy rõ ràng đang nhìn hắn mà.

“Tin hay không thì tùy, tí nữa ra về ở lại một chút, tôi chỉ cần tới chào Chu Phù thì chắc chắn cô ấy sẽ rất vui mà trả lời.”

“Người bình thường đều sẽ chào lại đấy.”

“Là nở nụ cười xấu hổ mà cúi chào ấy.”

“Thật sao người anh em? Chơi lớn thế sao?” Trần Nguyên bày ra bộ dạng lo lắng, cố ý khuyên, “Nếu không cậu cứ kết bạn QQ trước đã sau đó xem trang cá nhân của cô ấy rồi âm thầm thả like thả tim, rồi đợi lúc nghỉ lễ lại gửi tin nhắn chúc mừng để cô ấy trả lời cậu, sau đó cậu có thể trốn ở trong chăn uốn éo giống con giòi đấy.”

“Không đâu, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của tôi. Cậu có thấy mấy thằng con trai lớp kế bên không, nếu không bắt được cơ hội này thì sẽ vụt mất đấy,… Chờ đã, cậu đang cười nhạo tôi đúng không?”

Đương nhiên rồi.

Trần Nguyên hiểu rất rõ tên ngốc Chu Vũ này nghĩ gì, miệng thì lúc nào cũng ba hoa thế nhưng đến lúc thật sự muốn kết thân với bạn nữ thì đến cả QQ cũng không dám kết bạn, lúc đối mặt nhau càng như con rùa rụt cổ.

“Được rồi, vậy cậu cố lên, sau đó tôi cũng sẽ chào cô ấy một tiếng.”

Lúc này tất nhiên Trần Nguyên sẽ cổ vũ cậu ta.

Cuộc sống học đường khô khan nhàm chán đều phải dựa vào tên đó tìm kiếm niềm vui mỗi ngày mà.

“Đến rồi đến rồi.”

Trần Nguyên nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Vũ gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào đối phương.

Mà ngay lúc cô ấy đi ngang qua, tay chân cậu ta đột ngột cứng đờ, căn bản là không dám ngẩng đầu lên, ánh mặt cũng né tránh trong vô thức, sau đó cậu ta xoay người làm bộ tô tô vẽ vẽ trên laptop.

“Cậu ta sao vậy?” Phản ứng của Chu Vũ khiến Chu Phù khó hiểu, cô tò mò hỏi Trần Nguyên.

“Không có gì đâu, chỉ là Batman lừa cậu ta xin tha thì sẽ thả cho đi thế nhưng cuối cùng vẫn bị đánh.”

Trần Nguyên rất muốn hét to một tiếng.

“À…”

Chu Phù đẩy kính mắt, nhìn Trần Nguyên một bụng đầy ý xấu lại nhìn người bị khi dễ đến mức co rúm là Chu Vũ, cô ấy bỗng nhiên đỏ mặt. Sau đó làm bộ bình tĩnh mà đẩy kính mắt đổi chủ đề: “Tôi nghe bảo cậu cũng là học sinh ngoại trú đúng không Trần Nguyên?”

“Đúng vậy, tôi thuê phòng ở ngoài trường.” Trần Nguyên trả lời tự nhiên.

“Tôi cũng muốn được ở phòng thuê, sướng thật đấy.”

“Tại sao? Ba mẹ cô không phải người địa phương hả?”

“À không, tôi sống ở nhà cho nên muốn thuê phòng.”

“Đừng, có nhà mà thuê phòng làm gì? Ăn cơm nhà sướng biết bao, ở một mình còn phải tự túc lau dọn nữa đấy.”

Chương 16: Trần Nguyên, có người tìm cậu kìa (2)

Nếu như không phải hắn bị ép đến đây học thì có ai mà không muốn trở thành thiếu gia được dâng cơm tận miếng chứ.

Ưu điểm duy nhất của việc ra ở riêng chắc chỉ là có không gian an toàn để…

Cắt ghép video rồi đăng lên cho mọi người coi thôi.

“Cũng đúng nhỉ.” Chu Phù cười nhẹ gật đầu sau đó lấy điện thoại di động ra, “Chuyện là, đều là học sinh ngoại trú nếu có vấn đề gì không hiểu tôi có thể hỏi cậu chứ?”

“u kê.”

Trần Nguyên lấy điện thoại ra để cho cô ấy quét mã. Sau đó mới phát hiện cô ấy kết bạn Wechat chứ không phải QQ.

Chắc là tại dùng Wechat thì quen hơn nhỉ.

Nhưng mà trừ Chu Vũ ra thì Wechat của các bạn khác trong lớp hắn đều chưa kết bạn.

Dù sao đối với Trần Nguyên thì Wechat cũng chỉ là một ứng dụng để tìm ông già nhà hắn chuyển tiền mà thôi.

Sau khi kết bạn Wechat, thì Chu Vũ bị ban cán sự gọi đi cho nên cô ta liền chào tạm biệt.

“Đm tại sao hai người lại trò chuyện vui vẻ như vậy còn kết bạn Wechat nữa? Thằng chó này ngay cả cô ấy mà cậu cũng muốn cướp hả?” Chu Vũ ôm chầm lấy cổ của Trần Nguyên khuôn mặt giống tức giận như bị cướp bồ.

Vừa rồi là tên hê màu trắng đen, bây giờ lại là tên hề màu đỏ trắng vừa y một cặp Vương Tạc.

“Bình tĩnh nào, nói không chừng cô ấy kết bạn với tôi chỉ là muốn kiếm cớ để tiếp cận cậu thì sao? Cậu không thấy cô ấy còn chẳng thèm cười thẹn thùng với tôi hả?”

“…” Nghe vậy Chu Vũ giống như được an ủi, vội lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn về phía Chu Phù.

Mà lúc này vừa vặn đối diện với tầm mắt của Chu Phù.

Cô bạn nữ cực phẩm này mang theo khuôn mặt ửng đỏ len lén nhìn về phía cậu ta, bị bắt gặp lại nở nụ cười ngại ngùng.

Trần Nguyên, cậu quả nhiên là thiên con mẹ nó tài!

Lại sử dụng chiêu này để tiếp cận người mình thích thì bạn học mới chuyển tới này cũng có kinh nghiệm phết đấy.

Khuôn mặt Chu Vũ lộ ra nụ cười rạo rực, đôi mắt sáng lên như mèo nhìn thấy mỡ heo, cậu ta đã chính thức động kinh.

Mà những bạn nam có loại bệnh giống như cậu ta chắc cũng phải xếp đầy một dãy hành lang.

Sau đó cậu ta lại liếc nhìn qua chỗ của cô bạn mới chuyển đến nở nụ cười nhẹ.

Đúng vậy, cô ấy thích chính là Chu Vũ hắn đây.

Aiz, đúng là tuổi trẻ mà.

Cuối cùng cô ấy đang nhìn ai người ngồi trước mặt cô ta như hắn đây chẳng lẽ không nhìn ra sao?

“…” Nhìn thấy Trần Nguyên đột nhiên trở nên tự tin lại thong dong hơn hết Hà Tư Kiều chỉ có thể thầm cảm thán ở trong lòng.

Mấy tên đàn ông đáng thương bị một cô gái đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Sau một buổi sáng vấn đề học sinh mới chuyển đến cũng dần hạ nhiệt.

Đến giờ nghỉ trưa bởi vì đại quân lớp mười mới vừa huấn luyện quân sự xong sắp ùa vào nhà ăn cho nên mấy học sinh vì miếng cơm nóng hổi cũng phải nhanh chân chạy xuống giành chỗ.

“Đi ăn cơm thôi!” Chu Vũ thúc giục.

“Buổi sáng còn chưa kịp ăn sáng nữa, sắp chết đói rồi, tôi muốn ăn hết một con heo.” Trần Nguyên đóng sách vở lại, đứng dậy.

“Mẹ của U U mang cơm đến cho cậu ấy… Tôi có thể ăn cùng hai người không?”

Sau khi trò chuyện trong giờ giải lao, ngoài trừ giữ mối quan hệ với bạn cùng bàn Lý Ưu U thì cô ta chỉ nói chuyện với Trần Nguyên và Hà Tư Kiều cho nên liền chủ động xin ăn chung.

Đối mặt với thỉnh cầu của cô ấy, Trần Nguyên còn chưa kịp trả lời thì Chu Vũ đã âm thầm đâm cánh tay hắn- Nhanh chóng đồng ý đi, cậu nhanh đồng ý nào, bị câm rồi hả?

Xem ra Chu Vũ rất muốn có người mẹ kế này.

Đừng cố ghép CP nữa, mặc dù cô ấy rất để ý hắn nhưng mà hai người bọn họ cũng chỉ là bạn cùng lớp mà thôi.

“Được thôi vậy ăn cùng đi, đi thôi đi thôi.”

Thấy Trần Nguyên đồng ý lại nhìn Chu Vũ xinh xắn nhỏ nhắn đứng bên cạnh, kính mắt cô ta đột nhiên lóe lên.

Sau đó thản nhiên mà đứng bên cạnh Hà Tư Kiều.

Hà Tư Kiều: “?”

Hả?

Cậu ta lại không ăn cơm với Trần Nguyên cho nên cô ta đang làm gì vậy?

“Trần Nguyên có người tìm cậu kìa.”

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên có người gọi tên hắn.

Sau đó, một sợi tóc đen dài xuất hiện trong tầm mắt tiếp đến là thân ảnh một cô gái tay cầm hộp cơm cẩn thận nghiêng đầu dò xét bên trong lớp học, chỉ để lộ nửa khuôn mặt tinh xảo.

Đối với học sinh cấp ba, à không phải là đối với một đứa con trai thì top 3 khoảnh khắc hạnh phúc nhất trên đời chắc chắn có khoảnh khắc này.

Nhận được đồ ăn từ một đứa con trai khác thì cũng coi như lợi hại.

Nhưng mà nếu được một người con gái đưa cho mà không động lòng thì chắc chắn là không được.

Bố ơi!

Đây chính là văn hóa được truyền thừa qua nghìn năm văn hiến.

Mấy câu trêu chọc của đám nam sinh trong lớp liên tiếp vang lên.

Chương 17: Hàng xóm đến đưa cơm cho tôi

“Trần Nguyên ơi, có người tìm cậu kìa ~”

“Người ta mang cơm đến cho cậu này, nhanh lên cơm sắp lạnh rồi ~”

“Người anh em à, lợi hại lợi hại!”

Gần như là tất cả những bạn học nam còn ở trong lớp đều bắt đầu trêu chọc.

Còn mấy bạn nữ mặc dù vẫn yên lặng thế nhưng ánh mắt lại không ngừng dò xét cô bạn đứng ngoài lớp kia.

Thật đẹp mắt.

Xinh đẹp giống như một nàng công chúa vậy, tóc đen nhánh, khuôn mặt tinh xảo, cơ thể chuẩn tỷ lệ không tìm ra một khuyết điểm, điều duy nhất khiến cô ấy trở nên không hoàn hảo chắc chỉ có - Người đó không phải là của mình.

Chu Phù cũng coi như là đẹp mắt thế nhưng cô ta được thêm điểm là bởi vì khí chất ôn nhu, nếu chỉ nói tới giá trị nhan sắc thì hoàn toàn không thể so sánh được. Đương nhiên, bây giờ cô đang mặc một bộ đồ bình thường cho nên nếu Chu Phù không mặc đồng phục thì có lẽ vẫn có thể so một trận.

“Ngại quá, mấy cậu đi ăn đi, hàng xóm tới đưa cơm cho tôi…”

“Thằng chó, cậu phản bội! Vết thương do sự phản bội chẳng bao giờ khép lại được!” Chu Vũ khóc, cậu ta đau khổ phát hiện thằng bạn vẫn luôn độc thân giống mình bây giờ đã khác xưa rồi.

Làm anh em chí cốt không phải cậu ta không muốn bạn mình sống tốt.

Nhưng mà nhiều lắm thì chỉ được ăn bữa cơm có rau dưa là đủ rồi!

Thế mà con mẹ nó tên đó còn dám ăn sơn hào hải vị hả?!

Mau khai đi cô bạn kia là do cậu tự dùng tiền để cô ấy diễn với cậu đúng không.

Cậu sống giả thật đấy tên Trần Nguyên đáng chết này!

“Ngại quá ngại quá, mấy người đi đi.” Trần Nguyên chắp tay xin lỗi đám Chu Vũ sau đó ra ngoài tìm Hạ Tâm Ngữ.

Cô bạn này đến tìm Trần Nguyên…

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đứng ngoài cửa, khuôn mặt Chu Phù bỗng cứng lại lộ ra chút bối rối.

Không đúng.

Mà Chu Vũ đứng bên đột nhiên phản ứng lại, nếu như Trần Nguyên tìm cô em kia ăn cơm vậy không phải là cậu ta có thể…

Giấu diếm vẻ mặt háo hức của mình mà quay đầu, nhìn Chu Phù và Hà Tư Kiều, vẻ mặt Chu Vũ bỗng xấu hổ muốn độn thổ…

Khoan đã, hai người này cậu ta căn bản không hề thân quen chút nào.

Trần Nguyên ơi mau trở lại cứu tôi!

“Không nghĩ đến cậu lại mang cơm đến cho tớ đấy, làm sao cậu tìm đến lớp tớ hay vậy?”

Ngồi trong lớp thì hơi kỳ cho nên Trân Nguyên liền dẫn Hạ Tâm Ngữ đến bồn hoa lớn ở trước cửa trường học. Ngồi trên bệ đá có mái che chỗ bồn hoa, hai người để đồ ăn đặt trên chân cùng nhau ăn cơm trưa.

“Tớ xem bảng xếp hạng của lớp tự nhiên, trong một trăm vị thứ đầu chỉ có một người của lớp 18 lọt vào bảng xếp hạng mà cậu từng bảo cậu học ở một lớp hơi kém một chút cho nên tớ liền hỏi thử những người xung quanh… Quả nhiên cậu ở tại lớp này.”

“Câu này của cậu nghe giống như đang khinh bỉ vậy.”

“Cậu, vậy mà lại ở trong lớp này?” Hạ Tâm Ngữ đổi giọng, đàng hoàng nói.

“Nghe vậy càng mất mặt.” Trần Nguyên chắp tay trước ngực cầu xin cô đừng nói nữa.

“Cơm lươn ăn ngon thật đấy… Khiến cậu tiêu phí nhiều rồi ngại quá.” Hạ Tâm Ngữ vì ăn một bữa tôm hùm cho nên đến việc tự sát cô cũng gác lại.

Đúng là người tham ăn.

“Không phải cậu cũng mua đồ ăn cho tớ rồi sao, coi như đã trả lại bữa cơm đó đi.” Trần Nguyên cũng không để ý, há to miệng ăn đồ ăn trong hộp.

“À không, mấy món này là tớ nấu đó.”

“…” Nghe thấy vậy lại nhìn những món đồ ăn đủ hương đủ vị trong hộp - dưa leo xào thịt hun khói, trứng luộc, ớt xanh thịt bò bằm, Trần Nguyên giật mình không thể tưởng tượng được.

Đây là mấy món mà một đứa nhỏ tuổi 17 có thể nấu ra hả?

Trách không được cô lại khen hắn là “có thể nấu cơm” mà thôi.

“Đây là lấy hộp cơm của cậu đựng, tí về tớ sẽ rửa sạch cho cậu.” Hạ Tâm Ngữ vẫn cứ khách khí như vậy.

Những hành động của một cô bạn nữ như thế này đáng lẽ sẽ khiến cho Trần Nguyên thụ sủng nhược kinh, hươu con nhảy loạn. Thế nhưng nhìn thấy con số trên đầu cô tuyệt tình không thèm thay đổi vẫn mãi là con số 2 thì hắn lại cảm thấy mấy cảm xúc của mình chỉ là dư thừa.

Cô không phải đối xử tốt với hắn vô điều kiện mà giống như một người con gái cố gắng báo ân vậy.

Chắc cô chỉ nghĩ phải trả hết ơn nghĩa trước khi kết thúc cuộc sống này vậy.

Gác lại việc tự sát có thể là bởi một bữa tôm hùm, một hộp cơm lươn duy chỉ không thể là vì hắn.

Ngay lúc Trần Nguyên đang buồn rầu, đôi tay bỗng thoát lực làm rớt miếng lươn lên váy của Hạ Tâm Ngữ, vị trí ở chỗ bắp đùi.

“Tớ tớ.” Trần Nguyên cảm thấy bối rối xin lỗi.

“A? À không sao.” Hạ Tâm Ngữ sửng sốt một chút sau đó gắp con lươn lên bỏ vào chén cho Trần Nguyên, “Cậu cậu.”

“…”

Nhìn con lươn trước đó còn nằm trên đùi Hạ Tâm Ngữ giờ lại ở trong hộp của hắn khiến Trần Nguyên không kịp phản ứng.

Chương 18: Còn dám yêu sớm ? (1)

Mà sau khi thần trí quay trở lại hắn xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ chui vào.

Không phải đâu cậu hiểu sai rồi.

Ý của hắn.

Ghi dài ra là “Đây là lỗi của tớ” ấy.

Mẹ nó, đáng lẽ hắn nên nói năng rõ ràng hơn.

Thế mà lại mất năng lực ngôn ngữ ngay lúc đó chứ.

“Tớ… Là lỗi của tớ, khiến váy cậu bẩn rồi, có sao không?” Trần Nguyên hỏi.

Lỗi của tớ?

À!

Sau khi phản ứng lại, Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên dường như tâm ý tương thông, nhưng có lẽ cô còn cực đoan hơn cả hắn - Không bằng tối này liền đi chết đi để không nhớ đến khoảnh khắc xấu hổ này nữa.

Ngài Trần Nguyên, hẹn gặp lại.

Cô là tên ngốc hay sao, Trần Nguyên hào phóng như vậy sao có thể vì miếng ăn mà làm vậy được? Hơn nữa miếng lươn đó còn rơi xuống đùi cô nữa chắc là hắn cũng chẳng ghiền đâu.

Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc.

Về nhà tự sát là vừa.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Tâm Ngữ khiến khuôn mặt mình đỏ lên. Thấy thế, Trần Nguyên bình thản gắp con lươn bỏ vào

miệng: “Không sao đau, quy luật ba giây.”

“Nhưng mà rớt mất thì…”

“Một con như vậy là ba tệ đấy.”

Ngay khi quy đổi về giá tiền quả nhiên liền kích phát tính tình của Hạ Tâm Ngữ, cho nên cô liền ăn mất con lươn từ trên đũa Trần Nguyên.

Đây được tính là gián tiếp đụng… À không là hôn.

Mặc dù Trần Nguyên cảm thấy hành động này vẫn bình thường chỉ cần cô không ngại vi khuẩn hay có thể bị lây bệnh viêm phổi, tay chân miệng, hay những bệnh lây qua đường nước bọt khác thì hắn cũng không thấy ngại.

Chỉ là dường như Hạ Tâm Ngữ còn khá để ý, sau khi ăn xong liền quay mặt qua chỗ khác chỉ để lại cho hắn một cái ót đỏ chót.

Hắn đã muốn hỏi từ sớm rồi, cô bé này có phải hơn nhạy cảm hay không, đụng một tí là lại đỏ mặt.

Đúng là một thiếu nữ không giống những người con khác Trung Quốc khác.

“Trần Nguyên, làm gì đó!”

Đúng lúc này, ông Mạc trên tay cầm theo hộp cơm giống như một con cự thú đứng trước mặt hai người, vẻ mặt cực kỳ tệ.

Bị gọi tên như vậy Trần Nguyên vẫn rất bình tĩnh chỉ là hơi hoang mang, Hạ Tâm Ngữ thì bị dọa muốn chạy ngay tại chỗ.

Tại trường trung học phổ thông số 4 nếu yêu sớm thì phải bị phê bình trước trường!

“Làm sao vậy ạ?” Trần Nguyên nhìn ông Mạc với ánh mắt khó hiểu.

“Còn hỏi nữa hả? Vừa nãy cậu đang làm gì đấy?”

Ông Mạc không trúng chiêu, mấy cặp đôi khác ở trong trường nếu bị bắt cũng hay diễn trò, nhưng chỉ cần thẩm vấn một hồi chắc chắn sẽ moi ra được. Thằng nhóc Trần Nguyên này thành tích ban đầu hơi kém còn ở đây yêu sớm, đút cho bạn nữ khác ăn, lí nào lại vậy!

Bây giờ tuy cũng không tệ lắm, nếu tăng điểm tiếng Anh lên thì càng tốt thế nhưng điều này không đồng nghĩa với việc thằng nhóc này có thể buông lỏng cảnh giác, muốn làm gì thì làm.

"Ấy… Thầy Mạc không phải như thầy nghĩ đâu." Thấy vậy, Trần Nguyên liền giải thích, "Đây là Hạ Tâm Ngữ, em họ của em, chính là con gái của dì em. Mấy nay đến Hạ Hải giải quyết việc chuyển trường còn chưa kịp nhập học cho nên không lên lớp. Hôm nay em ấy đến đây là để đưa cơm cho em."

Còn phần đút ăn hồi nãy…

Thôi chừa cho hắn chút mặt mũi đi.

"Chuyển đến trường nào?" Ông Mạc nhìn Hạ Tâm Ngữ chằm chằm, nghiêm túc hỏi.

Bùn cười, còn dám lừa ông Mạc đây.

Cô bé kia có thể là bất cứ ai nhưng tuyệt đối sẽ không phải là em họ của thằng nhóc này.

Chẳng qua nếu như thành tích của cô bé ấy tốt thì…

"Trường trung học phổ thông số 4." Thấy câu hỏi quen thuộc, Hạ Tâm Ngữ quả quyết đáp.

"Hiệu trưởng trường trung học phổ thông số 4 là ai?"

"Trương Kiến Quân."

Khí thế Hạ Tâm Ngữ càng mạnh mẽ.

Nghe thấy cái tên đó, cũng như xác nhận thân phận của đối phương, vẻ mặt ông Mạc hơi thả lỏng một chút, đối với cô bé cũng có chút yêu thích, đồng thời cũng nhận ra Trần Nguyên không đến mức hết thuốc chữa.

Yêu sớm thì không quản được.

Nhưng gần mực thì đen gần đèn thì sáng cũng chẳng sai chút nào.

Trên thực tế, ông Mạc cũng là một người có mực độ kỳ thị người khác hơi cực đoan, còn giữ suy nghĩ "Bạn ấy học tốt như vậy thì làm sao lại là người làm sai được?"

Nói theo kiểu hơi trẻ trâu một chút thì trong mắt ông ta, người thi không đậu vào mấy trường cấp ba chính là rác rưởi, không đáng để tồn tại.

Mà trường trung học phổ thông số 4 ở Hạ Hải này chính là top 2 của toàn thành phố, top 5 của toàn nước.

Học sinh của trường trung học phổ thông số 4 à?

Aiz, đúng là đứa trẻ ngoan mà.

Học sinh trường trung học phổ thông số 11?

Còn là lớp 18?

Không xứng chút nào!

"Được rồi cho dù vậy nhưng lúc đưa cơm cũng có thể ngồi ăn ở đối diện nhà ăn mà, không thể ngồi đây gây ảnh hưởng xấu!"

Hai người ngồi cùng một chỗ, giống như một cặp đôi nếu mấy học sinh khác thấy được rồi bắt chước theo như vậy thì trường học không phải sẽ trở nên kì lạ sao?

Chương 19: Còn dám yêu sớm ? (2)

"…" Trần Nguyên im lặng, ngay cả ăn cơm, đút cho em họ mình một miếng cũng bị thầy giáo mắng chửi té khói thì còn cái gì gọi là thanh xuân chứ.

Trách không được mấy tác giả mới vào nghề đều thích viết truyện xuyên qua làm học sinh cấp ba ở Tokyo.

Trước đó còn nghĩ bọn họ hiếm lạ, bây giờ mới biết là trách nhầm rồi, có lỗi quá.

"Thầy, ăn xong em sẽ quay lại." Trần Nguyên ra vẻ đàng hoàng nói.

"Ừ."

Ông Mạc nghiêm mặt lạnh lùng lên tiếng giống như hắn thiếu nợ không trả vậy, không thân thiện chút nào.

[13332]

Tính sơ sơ thì ông Mạc có thể sống đến hơn bảy mươi tuổi, đúng là may mắn.

Đúng lúc này một cô gái ôm chú chó có bộ lông xù màu trắng chạy đến. Mà sắc mặt của ông Mạc giống như chiếc bánh bao, nở nụ cười từ ái có chút hèn mọn.

Đây là dáng vẻ mà hắn chưa từng gặp qua trước đây.

Mà lúc này con số trên đầu ông ta đột nhiên tăng lên.

[13334]

Không đúng, chỉ một tiếng ba ơi đã tăng thêm hai ngày tuổi thọ?

Chuyện gì vậy chứ!

Nhìn thấy người đàn ông có thể vứt bỏ uy nghiêm của một vị giáo viên trước mặt đứa con gái của mình, Trần Nguyên quyết tâm - Sau này hắn phải tìm một người bạn gái gọi hắn là ba.

“Ba ơi, ba ăn cơm chưa? Tranh thủ lúc còn nóng nhớ ăn đó, không được để bụng đói.”

“Được được ba sẽ ăn, sẽ không khiến bụng bị đói đâu.”

Ông già buồn nôn này, vậy mà còn bắt chước giọng điệu của con nít.

“Sao hôm nay lại đem tiểu Bạch đến vậy?”

“Hôm nay tâm trạng tiểu Bạch không tốt, con với mẹ đang dẫn nó đi dạo đấy.”

Cũng không hẳn là do tâm trạng đâu.

Mà có lẽ là cơ thể không tốt.

Nhìn con số [7] trên đầu tiểu Bạch, Trần Nguyên đã nghĩ đến cảnh tượng đứa con gái cưng của ông Mạc sẽ đau khổ đến dường nào cũng với số tuổi thọ của ông Mạc sẽ rớt xuống bao nhiêu.

“Chào cô, cô dẫn Đậu Đậu đến trường đưa cơm cho thầy Mạc ạ?”

Ngay lúc người phụ nữ có vẻ ngoài ôn nhu, tài trí, khoảng chừng bốn mươi tuổi nhưng khí chất hoàn toàn khác ông Mạc xuất hiện, Trần Nguyên chủ động đứng dậy chào hỏi.

Cô à…

Nghe hắn gọi như vậy, ông Mạc cảm thấy nhức nhức cái đầu.

Thằng nhóc chết tiệt này gọi thân mật như vậy làm gì?

Đừng tưởng chỉ cần kêu như vậy thì có thể lôi léo làm quen đấy!

Dù thêm lên mấy trăm điểm nữa cũng không đủ đâu nhóc.

Vợ thầy cười cười, ôn nhu bảo: "Đúng vậy, cô đến đưa cơm nhưng mà bình thường ông ấy không cho cô vào trường, nói cái gì mà không thể để mấy đứa học sinh thấy…"

"Em nói với thằng nhóc này mấy cái đó làm gì?"

"Được được, em không nói." Vợ thầy tỏ vẻ xin lỗi, sau đó nhỏ giọng nói với Trần Nguyên, "Nếu không phải hôm nay con bé Đậu Đậu bảo bối muốn vào thì ông ấy sẽ không cho cô vào trường đâu."

"Đã nói là đừng nói nữa mà." Ông Mạc thấy uy nghiêm của mình sắp bị vợ làm cho không có cho nên liếc Trần Nguyên, "Nhanh trở lại lớp học đi."

"Dạ được thầy, em quay lại…"

Trần Nguyên gật đầu đồng ý, nhưng mà ánh mắt vẫn dán chặt vào chú chó mà Đậu Đậu đang ôm trong ngực, lo lắng bảo: "Cô à, chú hai của em là bác sĩ thú ý, trước đó em cũng có đến nhà chú ấy ở một thời gian, chú chó này hình như…"

"Hình như thế nào?"

Lúc vợ thầy lên tiếng hỏi, bởi vì đang nói về chú chó của mình cho nên Đậu Đậu đứng cạnh cũng khẩn trương mở to hai mắt.

"Mặc dù em không phải dân chuyên, em nói trước rồi đấy,… Nhưng mà con chó này tốt hơn hết vẫn nên đi kiểm tra một chút, cơ thể nó dường như không được ổn lắm. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của em mà thôi, dù sao em cũng không phải dân chuyên."

Mặc dù Trần Nguyên đã lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng khi ông Mạc nghe hắn nói xong vẫn tức giận: "Được được, cậu nhanh đi học cho tôi, còn bày đặt xem bệnh cho chó nữa."

“Anh ơi, tiểu Bạch bị bệnh phải chết sao?” Nước mắt Đậu Đậu bị dọa chảy ra.

“Không có đâu không có.” Không nhìn được dáng vẻ khổ sở của con gái nhà mình, ông Mạc liền cười trừ dỗ dành, “Chỉ là tâm trạng tiểu Bạch không được tốt mà thôi, qua mấy ngày sẽ khỏi.”

Cũng đúng, qua mấy ngày thì có thể đổi một chú chó khác rồi.

“Em này, trước đó em cũng gặp chú chó như vậy sao?” Vợ thầy ôn hòa hỏi.

“Vâng ạ, em không nhớ tên bệnh là gì. Nhưng đã là động vật thì tỉ lệ cao sẽ không sống quá…”

“Tiểu Bạch sẽ chết sao? Chẳng bao lâu nữa sẽ chết sao?” Oa một tiếng, bé Mạc nhỏ khóc rống lên, tan nát cõi lòng ôm lấy chú chó của mình, bộ giáng quật cường không muốn giao nó cho tử thần.

“Được rồi, đã bảo cậu đừng dọa con bé nữa mà,…”

“Thầy Mạc.” Vợ thầy bỗng nhiên thay đổi giọng đánh gãy lời ông Mạc, sau đó nghiêm túc cảnh cáo bảo, “Anh chỉ biết tìm cách để con gái bảo bối của anh bây giờ không khóc, nhưng có từng nghĩ đến nếu nó chết rồi, con bé sẽ khổ sở biết bao không? Con bé sẽ khóc bao nhiêu lần nữa?”

Chương 20: Nếu quá nổi tiếng thì làm gì bây giờ ? (1)

Nghe thấy vợ hỏi như vậy, trong đầu ông Mạc hiện lên cảnh tượng đứa con gái cưng của mình khóc đến tê tâm liệt phổi, trái tim của ông ta đau đớn một chút, tuổi thọ cũng giảm đi vài giây. Sau đó, ông ta bất đắc dĩ bảo: “Vậy em tìm thời gian đưa nó đi bệnh viện một chuyến…”

“Tốt hơn hết là đưa đi viện trong vòng một tuần này thôi, bệnh này không thể kéo dài được.” Trần Nguyên nói với giọng chắc chắn.

“Được rồi, bây giờ em sẽ đưa nó và Đậu Đậu đi bệnh viện.”

Nắm lấy tay của bé Mạc, vợ thầy lập tức rời đi.

Nhưng mà trước khi đi, bà ấy bỗng nhiên dừng bước nhìn về phía chàng trai cao cao đằng sau, dùng giọng nói ôn hòa như nước cùng ngữ khí thân thiết hỏi: "Em này, em tên là gì vậy?"

"Em nhớ tên thằng nhóc này làm gì, bảng vàng top 100 còn không lọt vào…"

"Cô ơi, em tên là Trần Nguyên."

Không công lược được ông Mạc, thì hắn sẽ ra tay từ phía tiểu Mạc và vợ thầy!

"Học sinh Trần Nguyên, cảm ơn cậu nha."

"Không có gì đâu thưa cô ."

Khẽ cúi đầu chào vợ của thầy giáo, Trần Nguyên đưa mắt nhìn hai mẹ con đáng yêu đi ra khỏi trường học.

Mà ở phía sau lưng hắn ta là ông Mạc, đang toát ra vẻ oán giận đen tối rất mạnh mẽ.

"Tôi còn không biết rõ, cậu vẫn chỉ là một bác sĩ thú y nhỏ bé." ông Mạc ra vẻ âm dương quái khí nói.

"Cháu chỉ biết một chút ít về chúng thôi, quá khen."

"Tôi không có khen cậu."

Mặc dù ông Mạc phản đối việc Trần Nguyên gây phiền phức cho mình, nhưng lại nghĩ tới hắn cũng là vì muốn tốt cho Đậu Đậu, cho nên mới nói những lời như vậy.

Cứ kiểm tra đi, đơn giản chỉ phí tiền mà thôi, nếu có thể làm cho Đậu Đậu an tâm cũng tốt.

"Thầy Mạc…"

Nhìn lấy ông Mạc, Trần Nguyên có một câu không biết rõ có nên nói hay không.

Xét về tuổi thọ của người thầy này cũng không phải là quá lớn tuổi, nhưng tính tình rất là kỳ quái.

Khả năng đếm ngược sinh mệnh này không thể đưa ra được những dự đoán lâu dài và kết quả của nó về cơ bản là dựa trên sức khỏe và thể chất.

Trải qua mấy ngày, Trần Nguyên tổng kết lại rồi đưa ra quy luật.

Trước khi xảy ra trường hợp đặc biệt, thời gian đếm ngược sinh mệnh sẽ thay đổi. Ví dụ như trước khi A Thái sắp gặp tai nạn giao thông, đồng hồ đếm ngược trên đầu anh ấy sẽ biến đổi thành 0. 00001s, sự thay đổi này bắt đầu từ khi nào, anh ấy sẽ phải mất thời gian bao lâu để chuộc tội, hắn tạm thời cũng không rõ ràng, chỉ biết khẳng định rằng phải có khả năng phản ứng lại.

Tóm lại, đây coi như là một cái chết ngoài ý muốn.

Tiến hành dự đoán dựa trên chiều hướng của sự việc. Ví dụ như Hạ Tâm Ngữ, bởi vì đối phương chắc chắn muốn tự sát sau khi nấu ăn cho mình, cho nên nếu không có sự can thiệp từ bên ngoài, nói đúng ra là trong tình huống này thì Trần Nguyên là người quan sát, 【 2 】 ngày sau cô ấy sẽ chết.

Chết vì tuổi già cuối đời. Đây cũng là lý do vì sao lớp học của Trần Nguyên lại có nhiều người như vậy, người cùi bắp nhất cũng có thể sống hơn năm mươi tuổi.

Nói một cách tương xứng, việc một người bị chết trẻ là rất bình thường.

Mà đây cũng là… trong tính toán, năng lực này cũng có những tình huống bất ngờ không thể lường trước được.

Xem xét theo cách này, sức mạnh của năng lực này quả thực đã giảm đi một chút, nhưng khả năng chơi lại trở nên cao hơn.

Bởi vì lời căn dặn vừa rồi của hắn, tuổi thọ của Tiểu Bạch đã tăng từ 【 7 】 nhảy lên thành 【 34 55 】 ,và nó đã trở thành một con chó may mắn với tuổi thọ hơn mười năm.

“Có chuyện gì vậy?” ông Mạc không biết rõ cái người thanh niên này muốn nói điều gì với mình, nhưng nhìn ánh mắt của đối phương, dường như đang rất quan tâm đến mình.

Tôi có thể có chuyện gì?

Trái tim của ông mới có vấn đề.

Nhưng vì điều gì mà khi khám sức khỏe định kỳ lại không phát hiện ra?

Khó mà nói, có thể trình độ khám sức khỏe theo cách phổ thông không thể phát hiện ra được.

Đương nhiên, cũng có thể là do chính mình đoán sai.

Nhưng bởi vì việc thay đổi tuổi thọ do cảm xúc, là điều không dễ xảy ra với người khác.

“Thưa thầy, con gái của thầy ngoan quá.” Trần Nguyên làm ra vẻ hâm mộ, chân thành khen ngợi.

Thành thật mà nói, tôi cảm thấy buồn nôn khi phải nói những điều như vậy với ông già này.

Nói thực ra, nghe tên này nói như vậy tôi thấy thật ghê tởm.

Nhưng…

Bản chất con gái là một đứa cực đoan, ông ta mừng thầm.

“Hãy học tập cho giỏi, trau dồi vốn tiếng Anh.” Sau khi nói xong những lời này, ông Mạc liền xoay người đi, mang theo hộp cơm trưa tình yêu do vợ mang đến rồi đi về phía văn phòng.

Thưa thầy, hãy chú ý đến biểu hiện việc quản lý của mình.

Miệng vểnh lên biến thành Nike, cẩn thận không bị câu mất.

Chương 21: Nếu quá nổi tiếng thì làm gì bây giờ ? (2)

“Trần Nguyên… anh, vậy tôi đi về trước.”

Đặt hộp vuông vào trong túi mua sắm cất thật kỹ, Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên tạm biệt.

“Ừ? Được rồi.” Trần Nguyên sửng sốt một cái, sau đó hoang mang nhìn về phía cô ấy: “Cậu vừa rồi kêu tôi là gì?”

“Vừa rồi là tôi sợ thầy giáo nghe được… Cho nên mới nói như thế.” Hạ Tâm Ngữ có chút lúng túng giải thích.

“Cho nên, cậu nói cái gì?” Trần Nguyên biểu lộ vẫn như cũ mờ mịt.

“…” Câu hỏi cặn kẽ của Trần Nguyên khiến cho Hạ Tâm Ngữ cau mày, khuôn mặt phồng lên, hoàn toàn không chiều theo sở thích của hắn: “Vậy tôi đi về trước, bái bai.”

Vốn tưởng cái người này giống như em gái nhà bên ngoan ngoãn nói gì nghe nấy, nhưng rõ ràng là Trần Nguyên đã nghĩ sai, cô ấy không ngốc chút nào và hiểu tất cả những gì cần hiểu. Trong thâm tâm chắc chắn không thích kiểu quấy rối phù phiếm như vậy.

Này, tôi đúng là gàn dở.

Thế nhưng, một tiếng gọi anh thật sự rất thoải mái.

Có một loại tình cảm nam nữ trong mùa hoa nở.

"Ừm, bái bai." Trần Nguyên xua tay, khi Hạ Tâm Ngữ chuẩn bị rời đi, hắn lại gọi cô ấy lại: "Vậy thì, hôm nay có muốn tôi mua đồ ăn gì về nhà không?"

"Mua một ít mướp và trứng gà về nấu canh uống."

"Thịt đâu?"

"Ăn thịt mỗi ngày ư…"

"Tháng trước tôi dành dụm được một chút tiền tiêu vặt, tháng này tiền sinh hoạt cũng tương đối dư dả. Nếu không mua một chút xương sườn nhé?"

"Vậy cậu phải chọn đấy, phải chọn một miếng ở hàng giữa nhiều thịt đó."

"okok."

Sau khi căn dặn Trần Nguyên xong, Hạ Tâm Ngữ liền quay người rời đi.

Đi được một đoạn dài cô mới nhận ra một điều.

Không đúng, tại sao hôm nay cậu ấy lại hỏi mình mua đồ ăn gì?

Không phải ngày mốt mình mới nấu cơm cho cậu ta thôi sao?

Xì.

Vậy thì hôm nay mình có thể chết được không?

Hừm, khi quay trở lại hỏi xem cậu ta thực sự có ý gì, liệu bữa ăn hôm nay có thể coi là bữa tối cuối cùng hay không.

Cảm giác thật tuyệt khi có người nấu ăn cho mình khi trở về nhà.

Mặc dù tôi chỉ là một học sinh cấp ba phế vật tiêu hao tài nguyên xã hội, không hề tạo ra được bất kỳ giá trị gì, nhưng lại được hưởng thụ đãi ngộ mà chỉ những người phụ trách động vật cấp trưởng Nhật Bản mới có được.

Suy nghĩ trẻ con, tôi trở về nha.

Không đúng, đây là một cô bé!

“Đồ súc vật chết tiệt! cô gái ấy vẫn đang tuổi vị thành niên, cậu thật đáng chết!”

Đúng lúc này, Chu Vũ không biết từ nơi nào đột nhiên chạy đến, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận nhìn hắn.

“Nhưng tôi cũng là một cậu bé chưa đủ tuổi vị thành niên.”

“Ngậm miệng, nói những lời này với quả quýt đi. Để xem cảnh sát nói thế nào!”

“Policeman.”

“Ngừng lại.”

“Bắn ngược.”

“Tại sao hai người lại làm ra vẻ như một đôi vợ chồng thế hả, lại còn thương lượng hôm nay mua đồ ăn gì, làm cơm cái gì… Thật sự không nghĩ tới, cậu giấu kỹ như vậy.” Hà Tư Kiều thật sự là mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới người bạn cùng bàn với mình lại tuyệt vời như vậy.

“Cho nên, các cậu đang làm cái gì?”

Nhìn ba người, Trần Nguyên không hiểu.

“Bởi vì tôi thật sự là rất hiếu kỳ, cho nên mới mua tạm một ít bánh mì để đến đây theo dõi cậu.” Hà Tư Kiều mặc dù không có ý đồ với Trần Nguyên, nhưng dù sao cũng là ngồi cùng bàn, để được xem chuyện hay này mà cô ta bỏ cả bữa ăn trưa chạy đến đây.

“Thật là, hàng xóm của cậu đúng là một cô gái xinh đẹp, cậu thật là không có ý tứ gì, sao có thể giấu chuyện như thế này đi được chứ?” Chu Vũ chất vấn hỏi.

“Tôi cũng chỉ mới quen biết gần đây thôi.”

“Sau đó chúng tôi đã qua lại một thời gian?”

“Nếu như tôi nói, tôi đã cạo tóc cắt ngang trán, sau đó nhặt được tiền sinh hoạt để chi tiêu, cô ấy muốn ăn với tôi vài bữa, nhưng lại quá xấu hổ, cho nên đã đến giúp tôi nấu cơm, cậu có tin không?”

“Tin cậu… Có quỷ mới tin.” Chu Vũ đưa tay khoác lên vai Trần Nguyên, nở một nụ cười ma mị: “Cậu cũng đừng có giở trò, phim kinh điển sẽ thuyết phục cậu từ bỏ cuộc chơi.”

“Thôi? Thôi dừng lại đi, làm sao có thể nói sai như đánh máy sai được chứ.”

Hà Tư Kiều cho rằng Chu Vũ không hiểu ngữ văn.

Trên thực tế, cô ấy cũng không hiểu Chu Vũ.

“Bỏ bỏ bỏ.” Đẩy tay Chu Vũ ra, Trần Nguyên xác định chính mình sẽ không trải qua những cảnh tượng thô tục kinh điển của mấy phim thanh xuân trong nước.

Ngày nay học sinh cấp ba có ý thức rất cao về sự an toàn và lành mạnh.

“Không có tí sức lực nào, quay trở về phòng học thôi.”

Hà Tư Kiều còn tưởng rằng hai người sẽ trốn vào một góc tường nào đó nhai nhai, chơi như thế mới có cảm giác tươi mới và hứng thú, khiến cho cô ấy cảm thấy có chút thất vọng.

“Cậu cũng đừng có tung tin đồn, hai chúng tôi chỉ là hàng xóm bình thường thôi.”

Trần Nguyên vẫn còn có chút lo lắng về những người này có thể đi nói lung tung trong lớp học.

Chương 22: Hắn đúng là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí bác sĩ thú y ! (1)

Nếu như để cho ông Mạc biết hàng xóm của mình là một nữ sinh trung học xinh đẹp, với cái tính cách quái gở vặn vẹo của ông ấy, nói không chừng sẽ còn đến tìm bố mẹ mình tố cáo.

Nếu như là một bậc cha mẹ bình thường sẽ nói: “Nếu con dám yêu đương sớm ta sẽ đánh gãy chân con” như thế cũng khá tốt, nhưng ông Trần lại là một người đàn ông trung niên uống rượu

vào mới trưởng thành, nói không chừng hai người lại đột nhiên chạy đến để nhìn mặt cô con dâu tương lai của mình.

Chẳng qua nếu như đặt vé xe chậm một chút, sợ rằng cô con dâu sẽ không thể sống sót được khi họ đến nơi.

Nhưng mà, hai người này chắc chắn sẽ không thể đảm bảo rằng họ sẽ không lớn tiếng.

Thế là, hắn đem ánh mắt của mình chú ý đến những bạn học còn lại, hi vọng rằng những người học sinh này sẽ không nghĩ đến việc sử dụng bí mật của bạn cùng lớp để làm chủ đề trò chuyện và nhanh chóng hòa nhập vào nhóm, như thế đúng là một điều hèn hạ.

Thế nhưng điều đáng buồn là cô ấy giống như không có một chút cảm giác nào, căn bản là không quan tâm.

Không phải, lúc trước không phải vẫn hay lén nhìn trộm anh trai hay sao, vẫn hay cười ngượng ngùng hay sao?

Bây giờ sao có thể lạnh lùng như vậy?

Hả…

Nếu như quá nổi tiếng thì nên làm gì bây giờ?

…

“Yếu quá?”

Nghe thấy bác sĩ thú y nói ra lời này, vợ của thầy hết sức kinh ngạc.

Ở bên cạnh tiểu Đậu Đậu con mắt đang run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ đang nắm tay mình.

Mặc dù không biết rõ yếu cái gì, nhưng nghe có vẻ rất yếu . . Thật sự rất yếu, con chó của tôi gần đây nôn mửa mấy lần, chắc là do nó không ăn được gì mấy cho nên mới yếu ớt như vậy!

“Đúng vậy, triệu chứng rất rõ ràng .” Bác sĩ nhẹ gật đầu, cười nhẹ nhàng an ủi.

“Tuy rằng tình huống của Tiểu Bạch có chút nghiêm trọng, nhưng nếu phát hiện sớm thì sẽ không sao. Đây là một cuộc chiến lâu dài đấy, cần một thời gian dài, chỉ cần cẩn thận tuân

theo lời dặn của bác sĩ, rất có khả năng khỏi bệnh. Không, phải nói là những vết nhỏ trên tay cơ bản sẽ khỏi, chỉ là sẽ không lập tức chết ngay, trên cơ bản cũng sẽ chữa hết."

"Là như này…" Vợ của thầy giáo có chút sợ hãi, sờ lên đầu của tiểu Đậu, nhỏ giọng dỗ dành nói: "Không sao đâu Đậu Đậu, các bác sĩ rất giỏi, nhất định sẽ cứu sống được Tiểu Bạch."

"Ừm! Nhất định phải cứu sống được Tiểu Bạch."

Hai tay đặt lên trên người Tiểu Bạch, ánh mắt của Đậu Đậu trở nên kiên nghị.

Tiểu Bạch đang nằm sấp trên bàn yếu ớt, ngẩng cổ lên rên rỉ .

"À chuyện này, nếu không phiền tôi muốn hỏi một chút, nếu như không được đưa tới đây, Tiểu Bạch có khả năng tự hồi phục hay không?" Vợ của thầy khó hiểu hỏi.

"Có, nhưng là rất thấp." Bác sĩ thú y thẳng thắn.

"Vậy thì Tiểu Bạch sẽ mất bao nhiêu ngày?"

"Tiểu Bạch sẽ chết sao mẹ? !"

Đậu Đậu giống như là một cái máy kinh điển, nghe thấy người khác nói liền chọn ra mấy từ khóa mấu chốt, sau đó tâm tình lập tức liền bị nỗi sợ hãi chiếm cứ, những viên ngọc trai nhỏ lại quay cuồng trong hốc mắt.

"Không sao đâu, mẹ nói là, Tiểu Bạch sẽ ra sao nếu như anh Trần Nguyên không nói cho chúng ta."

"Với một con chó nhỏ như vậy, bình thường sẽ phải mất năm sáu ngày. Nếu như con chó nhỏ bị mắc viêm cơ tim do virus parvo, có thể sẽ bị đột tử cấp tính." Dùng tay sờ lấy đầu Tiểu Bạch, bác sĩ thú y phán đoán nói: " Nếu như đưa đến chậm thêm hai ngày, nói không chừng thật sự không còn kịp rồi."

"Hừm, may mắn là tôi đã không nghe lời ông chồng của tôi." Đặt tay lên trước ngực, vợ của thầy giáo thở phào nhẹ nhõm: "Học sinh Tiểu Trần, quả nhiên là ứng cử viên sáng giá cho vị trí bác sĩ thú y."

"Là anh Trần Nguyên đã cứu Tiểu Bạch sao?" Đậu Đậu mừng rỡ hỏi.

“Đúng vậy, nếu không phải nhờ anh Trần Nguyên, Đậu Đậu sẽ không còn nhìn thấy Tiểu Bạch nữa.”

“Có thể để Tiểu Bạch nhận anh Trần Nguyên làm anh trai được không mẹ?”

“Chuyện này… Phải xem anh Trần Nguyên có đồng ý hay không đã.”

…

“Thầy Mạc, danh sách các học sinh hỗ trợ đặc biệt cần phải được nộp trước khi tan học ngày hôm nay.”

Tổ trưởng Trương Bân đi đến bên cạnh ông Mạc, thúc giục nói.

Đội học sinh hỗ trợ đặc biệt, được tổ chức bởi một phó hiệu trưởng phụ trách giảng dạy và nghiên cứu ở trường trung học phổ thông số 11, ông ta đã may vá các cơ chế của nhiều trường danh tiếng rồi triển khai ở trường trung học phổ thông số 11, điều đó đã khiến cho trường trung học phổ thông số 11 tăng tỷ lệ học sinh giỏi lên 4%, cũng chính bởi điều này mà khi hiệu trưởng nghỉ hưu, vị phó hiệu trưởng kia đã được lên làm hiệu trưởng kế nhiệm.

Tiêu chuẩn dành cho học sinh đặc biệt ở trường trung học số 11 khác với tiêu chuẩn dành cho học sinh nghèo đặc biệt, dùng để chỉ những học sinh trong lớp có thành tích học tập ở mức trung bình nhưng có những biến đổi lớn hoặc có thành tích học tập vượt trội, có tiềm lực, có thể đột phá và sẽ có những đãi ngộ đặc biệt.

Chương 23: Hắn đúng là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí bác sĩ thú y ! (2)

Sau khi được xếp vào danh sách này, chủ nhiệm lớp cùng giáo viên các môn học sẽ hỗ trợ thêm rất nhiều.

Số lượng học sinh hỗ trợ đặc biệt ở mỗi lớp là khác nhau, dù sao thì tỷ lệ đăng kí ở lớp 11 là 100%, tỉ lệ đăng ký trực tuyến cũng là 95%, bởi vậy nhóm học sinh hỗ trợ đặc biệt ở lớp 11 chủ yếu là những học sinh đó, những người thiên về khoa học tự nhiên.

Trước mắt cả lớp số 19 đều là học sinh hỗ trợ đặc biệt.

Trong kỳ thi vừa qua, họ đã đạt điểm tuyệt đối môn toán, lý hoá sinh 288 điểm, ngữ văn 114 điểm, tiếng anh 83 điểm. Chủ đề chính là kho báu quý giá của giáo viên môn toán, sự kiêu ngạo của giáo viên khoa học tự nhiên, sự xa lạ nhưng thuần khiết của giáo viên ngữ văn và nỗi tức giận mà không nói ra được của giáo viên tiếng anh.

Những người như thế này sẽ có số điểm ổn định là 985 đủ tiêu chuẩn vào Đại Hoa, là những học sinh trợ giảng đặc biệt của lớp số 19.

Mà ở một tình huống khác, những học sinh đặc biệt ở lớp số 18, đương nhiên lại có những điều kiện khác nhau.

Danh sách học sinh hỗ trợ đặc biệt ở lớp số 18 là 5 người.

Từ giờ trở đi, hãy tập trung bồi dưỡng những người này, sau này nếu có một số người có những tiến bộ vượt bậc, thành tích trở nên ổn định hơn, thì có thể ngả mũ, nhường vị trí học sinh trợ giảng đặc biệt cho người tiếp theo.

Nếu như người đó có hành động ương ngạnh và không thể hỗ trợ được, thì vị trí học sinh được hỗ trợ đặc biệt sẽ bị hủy bỏ.

Hiện tại, ông Mạc đã lên danh sách học sinh hỗ trợ đặc biệt được 4 người.

Thứ nhất, là nữ sinh đầu tiên trong lớp lọt vào Top 100, Đường Tư Văn.

Lần trước thành tích của cô ấy là 611, xếp hạng thứ tám mươi tám toàn trường.

Thành tích của cô ấy trong lớp học vẫn luôn rất ổn định , theo lý mà nói thì cô ấy lên được chuyển sang lớp chọn số 2, nhưng bởi vì thành tích trong bài kiểm tra chuyển lớp của cô ấy ở mức trung bình và cô ấy không đạt được điểm yêu cầu cho nên vẫn phải ở lại lớp số 18 và là người giỏi nhất lớp.

Thành tích của cô ấy rất cân bằng và cũng không có nhiều khả năng vượt trội hẳn, nhưng ở trong cái lớp kém cỏi này, ông Mạc cần phải giữ lại tia sáng duy nhất này.

Phải có ít nhất một người 985 điểm ở lớp số 18.

Đây chính là chiến lược học tập của ông ấy.

Không có vấn đề.

Vị trí thứ hai, là lớp trưởng Trương Siêu, cậu ấy hơi thiên về các môn khoa học, vật lý và toán lại bị kém hẳn, mặc dù không biết lý do vì sao cậu ta lại thích các môn nghiên cứu khoa học, nhưng vẫn còn có thể cải thiện, cậu ta cũng có triển vọng lọt vào tốp 200 với 580 điểm trở lên.

Và điều này chỉ yêu cầu cậu ta tăng thêm 30 điểm nữa, cũng không quá khó khăn.

Chọn người này cũng không có vấn đề gì.

Hàn Phỉ, là một bí thư nữ trong lớp.

Triệu Nhất Minh, cháu trai của thầy Chu.

Không có vấn đề.

Như vậy thì chỉ còn lại một người nữa.

Mà một người này, chính là lý do khiến cho ông Mạc cảm thấy rắc rối.

Đường Tư Văn, nấm linh chi nhưng mọc ra từ đống phân.

Trương Siêu, loại nấm bình thường mọc cạnh nấm linh chi.

Những gì còn lại chính là đám cặn bã.

Thật là khó, làm thế nào để tìm được một đống phân chất lượng trong cả đống phân cặn bã!

Ông Mạc luôn luôn quyết đoán trong việc chọn lựa, nhưng hiện tại lại rơi vào cảnh rối ren.

Hay là chọn một trong số những học sinh trung bình.

“Hà Tư Kiều… Cặn bã.”

“Chu Vũ, con giòi bên trong đống phân.”

“Trần Nguyên…”

So sánh cậu ta với cặn bã thì thật là không phù hợp, bởi vì một đống cặn bã nếu như có ăn vào thì cũng vô vị, mà bỏ đi thì lại tiếc, giữ lại thì sẽ gây phiền phức.

Về bản chất con người, thì không có ai muốn ăn lại cặn bã cả.

Huống hồ có quá nhiều học sinh trung bình thiên về khoa học như Trần Nguyên, căn bản không có một điểm nào đặc biệt nổi trội, tuyển cậu ta để làm gì?

Cậu ta lại còn yêu sớm?

Lại còn miệng lưỡi trơn tru?

Ngay khi ông ấy đang rối ren suy nghĩ, một cuộc điện thoại vang lên.

Là vợ của ông ấy, Xa Thục Quân.

“Tôi đang lên lớp, có chuyện gì vậy?” Ông Mạc hỏi.

“Tiểu Bạch yếu quá, mấy ngày tới tôi phải đưa nó đến bệnh viện thú cưng. Ông hãy về nhà mẹ ăn cơm đi.”

“Yếu quá?” Lão Mạc nhướng mày: “Đúng là bị bệnh sao?”

“Ông còn nói nữa sao, nếu chậm thêm một ngày thì sẽ không cứu nổi.”

“Chuyện này…”

“Ba ba! Ba ba! Để Tiểu Bạch nhận anh Trần Nguyên làm anh trai đi!”

Giọng nói ngây thơ hồn nhiên của con gái ông ấy ở bên cạnh vang lên, lông mày ông Mạc càng nhíu lại.

“Ba ba biết rồi. Đậu Đậu phải nghe lời mẹ đấy…”

“Thầy Mạc.” Ông Mạc giống như là bị cưỡng ép, mặc dù là đang nói chuyện trên điện thoại, những Xa Thục Quân vẫn cho thấy thái độ vô cùng lãnh đạo: “Nhớ kỹ, ông phải nói lời cảm ơn Trần Nguyên đấy.”

Chương 24: Những món ăn này tôi đã nấu cả buổi chiều ! (1)

“Nhưng cậu ta là học trò của tôi…”

“Ông không nên coi thường người ta chỉ vì người ta là học trò của mình đâu.”

“Được rồi, biết rồi.”

Ông Mạc cảm thấy không vui cúp điện thoại, tâm tình khá phức tạp.

Nhìn chằm chằm cái tên Trần Nguyên đống cặn bã vô vị này, bỏ đi thì lại tiếc, ông ấy cầm bút viết ra danh sách những học sinh hỗ trợ đặc biệt.

“Tổ trưởng Trương, tôi giao tài liệu đây.”

…

Những ngày căng thẳng đã trôi qua một cách tự nhiên.

Những ngày gần đây, Trần Nguyên dùng năng lực nhìn thấy tuổi thọ đếm ngược của mình, chỉ cứu được một con chó và nửa con người.

Thật kỳ lạ, trong những cuốn tiểu thuyết đô thị qidian mà hắn ta đã đọc, những nhân vật chính trong đó đều sẽ nhận được lợi nhuận khổng lồ khi sử dụng bàn tay vàng, lần lượt lần lượt đều kiếm ra tiền hoặc là phát triển mối quan hệ với mọi người, cũng như các chủ đề muôn thuở của bộ sưu tập tiểu thuyết trên internet —— những cô gái.

Mà chính mình đây, chỉ mua được một con tôm hùm Mỹ với giá đặc biệt, còn phải chia cho người khác một nửa.

Cứu sống được con chó của cô con gái yêu quý của chủ nhiệm, mà ngay cả một câu “Khả năng của cậu cũng không tệ” hay là cảm ơn đều không có… Ông Mạc đúng là ngốc!

Về phần cô gái kia . .

“Hôm nay, chính là bữa tối cuối cùng của cô ấy.”

Sau khi tan học vào thứ sáu, Trần Nguyên đứng ở dưới căn hộ cũ của mình, hắn không dám lên trên nhà.

Trong lòng Hạ Tâm Ngữ không còn mờ mịt nữa.

Nhưng còn bản thân mình thì sao?

Nói thực ra, hiện tại hắn thậm chí còn sinh ra một suy nghĩ xấu xa.

Đương nhiên, không phải là nhân lúc còn nóng.

Người ta thường nói tất cả đồ ăn còn nóng hãy thành tâm mang lên chùa.

Đúng hơn là, vì cái chết của cô ấy không thể nào tránh khỏi, vì điều gì mà chính mình lại phải gánh chịu cái bóng ma tâm lý này?

Khi cô ấy còn sống quả thật là mình đã được hưởng tâm phúc của Hạ Tâm Ngữ mấy ngày, người ta làm mấy bữa cơm cho mình còn không phải tốn tiền, cô ấy còn giặt hết quần áo cho mình, trừ đồ lót.

Thậm chí những thứ nhỏ nhặt như tất cũng được giặt bằng tay.

Sau khi tận mắt thấy đôi tất của mình được phơi bằng cách dùng kẹp cố định, vì sợ gió thổi bay, thế giới quan của Trần Nguyên cho rằng đôi tất sau khi giặt và phơi khô không khác gì con cá ướp muối, đã hoàn toàn bị đảo ngược.

Ngay cả bạn cùng bàn Hà Tư Kiều cũng đều nói, sao cảm giác gần đây cậu chỉnh chu hơn rất nhiều, có phải mẹ cậu tới đây chăm sóc cho cậu phải không?

Rõ ràng là tôi muốn mình giống như là bố của bạn gái, kết quả lại tôi lại bị hiểu lầm có thêm một bà mẹ trẻ chăm sóc.

Ngay khi hắn đang đứng ở dưới lầu với một tâm trạng phức tạp, thì một loạt tin trên Wechat truyền tới.

Hạ Tâm Ngữ: Tại sao không lên nhà?

Bởi vì gần đây họ thường xuyên liên lạc cho nên hắn đã thêm tài khoản Wechat của đối phương vào máy mình.

"…" Trần Nguyên chậm rãi ngẩng đầu, lúc này một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đứng ở ban công nhà bếp, đang tò mò nhìn hắn chằm chằm.

Vẫn là ban công nhà mình.

Nếu như câu chuyện được triển khai, mình đang đi ngang qua ban công thì bị sào phơi đồ của Hạ Tâm Ngữ rơi trúng đầu, đang tức giận định yêu cầu đòi bồi thường, thì sau đó liền nhìn thấy một cô gái duyên dáng nên đã rung động, có lẽ giọng điệu của câu chuyện sẽ là như thế, nhưng thật buồn vì không phải..

Đưa tay vẫy vẫy ra hiệu với Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên đi lên nhà.

Khi đi lên tới tầng năm, Hạ Tâm Ngữ đã đẩy cửa ra, đứng ở cửa ra vào: "Vừa xong, cậu trở về thật đúng lúc."

"Đúng vậy."

Câu chào hỏi của Hạ Tâm Ngữ đã mở ra chủ đề, hắn có thể tiếp tục chủ đề bằng cách nói về bất cứ điều gì ở (trường học).

Nhưng hắn lại nói "Đúng vậy" , như thế khác nào kết thúc luôn cuộc trò chuyện.

Mặc dù đã nói ra với một nụ cười, nhưng Hạ Tâm Ngữ rõ ràng đã nhìn ra Trần Nguyên có chút gì đó không yên lòng.

Chẳng lẽ cậu ta đã đoán được rằng hôm nay sau khi làm xong bữa tối cho cậu ta mình sẽ tự sát?

Rõ ràng như vậy sao?

Cho dù là như thế cũng không thể dừng lại được.

Cũng giống như ngày hôm đó sau khi cậu ta cứu mình khỏi phòng hơi ngạt đóng kín, cậu ta cũng không hề hỏi một câu gì liên quan đến việc tự sát, bản thân mình từ đầu đến cuối cũng không hề giải thích một lời nào, giống như là chuyện ngày hôm đó chưa từng xảy ra.

Vấn đề cũ này thật sự vẫn còn tồn tại, kể cả là có ý đồ cố gắng gạt bỏ đi sự việc đó bằng cách lơ đãng coi như không chạm vào vết thương, nhưng chắc chắn là vẫn không thể nào xoa dịu đi được.

Cậu ta… Cậu ta đã phát hiện ra điều gì chăng.

"Hôm nay tôi mua rượu, nhưng không phải bia… Chỉ là hai chai rượu trái cây có nồng độ cồn rất thấp, cậu có muốn uống một chút hay không?"

Chương 25: Những món ăn này tôi đã nấu cả buổi chiều ! (2)

Hai tay nâng hai chia Rio lên sát hai bên mặt, Hạ Tâm Ngữ cố ý để bầu không khí sinh động một chút.

"Được, uống một chút đi."

Trần Nguyên vẫn trả lời rất đơn giản, sau đó ngồi vào bàn.

Các món ăn trên bàn gồm có tôm muối tiêu vàng ruộm, sườn xào chua ngọt, trứng tráng cà chua, khoai tây chiên chua cay, cùng với một bát cơm chiên đã hớt bớt dầu, màu sắc vẫn vàng óng ánh, đặc biệt rất bổ dưỡng cho dạ dày, tràn ngập mùi thơm của dược liệu thịt lợn ba chỉ và thịt gà.

Mặc dù khẩu phần của các món ăn không nhiều nhưng cũng đủ cho hai người.

Hơn nữa, chúng đều là những đồ ăn cứng.

“Sao cậu không nhận tiền tôi chuyển qua Wechat, tại sao lại không nhận?” Trần Nguyên chuyển cho cô ấy 100 tệ để mua thức ăn, nhưng đối phương vẫn luôn không nhận lấy, mà lại tự mình làm ra một bàn ăn đầy đủ.

Cái người này, hẳn là đã đem toàn bộ tài sản cuối cùng của bản thân dành cho mình.

“Tôi đã nói với cậu rồi mà, bữa cơm này là tôi mời, không nên khách khí.” Hạ Tâm Ngữ tương đối nghiêm túc nói: “Bạch Bạch đã ăn của cậu nhiều bữa cơm như vậy rồi… Lần này tôi không thể lại để cho cậu phải tốn kém nữa.”

Tôm hùm Mỹ, con lươn bò bít tết với cơm, ba cân sườn heo trong bếp, Trần Nguyên đã thỏa mãn những đồ ăn đắt đỏ này, chỉ trong duy nhất một tuần.

Hắn cũng không phải là con của một gia đình giàu có gì, cho nên để cho hắn trả tiền bữa ăn cuối cùng cũng không phải là quá keo kiệt.

Tháng này Hạ Tâm Ngữ vẫn còn 165. 6 tệ để trang trải cho chi phí sinh hoạt, nghĩ đến đã sắp phải chết, cho nên cô ấy liền rút hết tiền từ QQ để trong phong bì màu đỏ.

Ban đầu cô ấy chỉ còn lại 100 tệ sau khi chọn xong bốn món đầu tiên, đó là một số tiền khá lớn, nhưng cuối cùng nửa con gà bản xứ cùng với nửa cân thịt heo đã khiến túi cô ấy hoàn toàn trống rỗng.

Không sao hết, không có việc gì cả.

Nếu chết đi thì số tiền này cũng sẽ không tiêu đến, như thế thật lãng phí.

Cô ấy cũng đã nghĩ sẽ chuyển số tiền còn lại cho người khác ngay sau khi chết.

Nhưng điều này sợ là sẽ để lại cái bóng suốt đời cho họ?

“Vậy cảm ơn rất nhiều.”

Bởi vì đối phương nhất quyết không nhận số tiền này, cho nên Trần Nguyên cũng không nói thêm gì nhiều, cứ như vậy cúi đầu xuống, cầm lấy đũa gắp thức ăn.

Hôm nay tâm trạng của hắn có vẻ không được tốt…

Mặc dù hắn ta luôn luôn mỉm cười, giọng điệu cũng rất dịu dàng.

Nhưng sau khi quen nhau được mấy ngày, Hạ Tâm Ngữ biết rõ Trần Nguyên hằng ngày chắc chắn sẽ bày ra cái vẻ mặt chán đời, nụ cười cao ngạo, trong giọng nói còn có chút gì đó nham hiểm, xen lẫn một chút lạnh lùng, nói chuyện rất vô tư…

Không phải là cái thái độ lịch sự khách khí như thế này, tốt bụng và thân thiện là không đúng, hắn ta làm như vậy đúng là có gì đó rất khác lạ.

Ngồi bên cạnh lén nhìn trộm hắn ta, Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng mở một chai rượu Rio ra, đặt ở bên cạnh hắn, sau đó tiếp tục bí mật quan sát.

“Cảm ơn.”

Trần Nguyên lại nói cảm ơn, sau đó lại tiếp tục cắm đầu dùng bữa rồi uống cocktail.

Mặc dù nói như vậy có chút mạo phạm, nhưng Hạ Tâm Ngữ thật sự cảm thấy, cái biểu hiện như này giống như một người nam sinh đang ghét bỏ tất cả mọi người, còn nếu trong hoàn cảnh bình thường thì không có ai lại đi nói cảm ơn đến ba lần liên tiếp như vậy.

Mà trong vài phút ngắn ngủi hắn đã nói cảm ơn… Hai lần?

“Mùi vị của món ăn thế nào?” Hạ Tâm Ngữ nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Rất ngon, rất ngon.” Trần Nguyên nhẹ gật đầu, sau đó gắp một con tôm muối tiêu vàng ruộm bỏ vào trong miệng, sau đó ngược lại không hiểu hỏi cô ấy: “Sao cậu lại không ăn ?”

“… Chà, ăn đi.”

Cưỡng ép nở ra một nụ cười, Hạ Tâm Ngữ mở một chai Rio hương hoa đào trắng, chủ động cùng Trần Nguyên cụng ly, mỗi người nhấp một ngụm rượu cho riêng mình, sau đó cả hai cùng cúi đầu dùng bữa.

Trần Nguyên còn đích thân gắp cho Hạ Tâm Ngữ một miếng thịt ba chỉ và múc một bát súp gà, cô ấy cũng gắp một miếng xương sườn ngon nhất vào bát của hắn.

Hai người, cứ như vậy chia sẻ bữa tối thịnh soạn trong hòa bình và hòa hợp . .

Sau đó Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đứng lên, hai tay đập vào chiếc bàn gỗ nhỏ, vẻ mặt chững chạc đàng hoàng nói: “Không được, những món đồ ăn này tôi đã vất vả nấu cả buổi chiều, phản ứng của cậu chỉ có như vậy thôi sao?”

Như một con rái cá đần độn ngẩng đầu lên, Trần Nguyên lộ ra đôi mắt trong veo: “Hả…?”

“Hả cái gì mà hả ? Những món này tôi đã phải nấu chúng cả buổi chiều, khi nấu canh còn sợ chiếc nồi nhỏ của cậu không chứa được mà tràn ra ngoài, tôi đã phải đứng canh nó cả một tiếng đồng hồ, thậm chí không dám nhúc nhích, cậu có biết không?”

Chương 26: Quên là chết (1)

“Thế sao cậu không lấy một cái ghế để ngồi…”

“Đây có phải là mấu chốt của vấn đề hay không? !”

Hạ Tâm Ngữ bị Trần Nguyên làm cho tức đến giận đỏ mặt, trong lúc nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Không phải, tôi nói tôi muốn giết người không chớp mắt mà.

Cậu nói xem mắt tôi có bị làm sao hay không?

“Món ăn rất ngon, tôi rất thích chúng, rất biết ơn… như thế có vấn đề gì không?”

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ như vậy, Trần Nguyên chẳng biết tại sao lại khẩn trương nói lên, cho dù là đối phương có nhảy

dựng lên thì cũng không nhất định sẽ đánh trúng đầu của mình, nhưng hắn lại có một loại cảm giác sợ hãi giống như người con gái này chuẩn bị đánh bay đầu của hắn.

Mà lại, ban đầu trên đầu của đối phương là 【 0. 07 】 , đột nhiên biến thành 【 0.11 】 . Cũng chính là tuổi thọ từ nửa giờ, đã thay đổi thành một giờ rưỡi.

Chuyện này kéo dài thêm một giờ nữa… Không phải là muốn đưa tôi đi cùng cậu đó chứ?

Không phải, chẳng lẽ muốn được chôn cùng với tôi hay sao?

“Cậu ngồi xuống.”

Hạ Tâm Ngữ giống như là một giáo viên mẫu giáo, ra lệnh cho Trần Nguyên.

Trần Nguyên không dám cử động, ngồi thẳng ở trên ghế.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ đưa tay ra trước mặt hắn, giống như là một đứa trẻ đang chơi đất nặn, véo lấy.

Nhưng cũng không phải là véo lung tung, cô ấy có chủ định.

Nụ cười gượng ép trên khuôn mặt của hắn đã bị dập tắt.

Bởi vì phép lịch sự mà cố gắng mở mắt ra, cũng bị điều khiển thành sự lười biếng hằng ngày.

Cuối cùng thì tư thế ngồi đang nghiêm chỉnh, đã bị điều chỉnh thành hai bên vai một bên cao một bên thấp, một bên khuỷu tay đặt lên trên bàn, giống như trạng thái của một người đàn ông vừa uống rượu không kiểm soát được tư thế của mình.

“Tôi thấy cảm giác, còn chưa đủ tự nhiên… ánh mắt qua loa, cảm giác bị quan chán đời ấy đâu.” Hạ Tâm Ngữ nghiên cứu.

“Cậu để cho tôi suy nghĩ lại.”

Dùng hai tay nâng cằm lên, suy nghĩ một lát, Trần Nguyên thở dài một hơi, vẻ mặt đờ đẫn nhìn về phía đối phương.

“Chính xác.”

Mặc dù đã quen biết nhau khá lâu, nhưng cảm giác Trần Nguyên quen thuộc đã quay trở về, Hạ Tâm Ngữ lông mày dần dần giãn ra.

Thời gian trên đầu, cũng trở về như cũ 【 0. 07 】

Không, có phải là trước khi chết cảm thấy không yên lòng hay không?

Tôi bày ra cái vẻ mặt Tư Mã này lại khiến cho cậu cảm thấy dễ chịu hơn hay sao?

“Ăn ngon không?”

Lúc này, Hạ Tâm Ngữ lại hỏi.

“Không tệ, cũng có thể ra ngoài kiếm tiền rồi đấy.” Trần Nguyên nhẹ gật đầu, nhận xét.

Không sai, ngày trước khi nói cái gì cũng khiến cho người khác hiểu lầm nhưng, Trần Nguyên lần này là nói thật lòng.

“Như vậy thì tốt rồi, tôi còn tưởng rằng cậu ăn không thấy ngon miệng, ăn không trôi đây, làm tôi sợ.” Sau khìn thấy phản ứng chân thật của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ cũng không còn lo lắng sự nỗ lực của cô trở nên uổng phí.

Ban đầu là muốn đem tất cả những món mà bản thân làm ngon nhất để bày tỏ lòng biết ơn với Trần Nguyên. Nếu như bữa ăn cuối cùng này trở nên nhàn chán, vậy thì cho dù mình có chết đi, cũng không làm yên lòng Trần Nguyên.

Dù là biến thành Lệ Quỷ, cũng phải làm cho Trần Nguyên được một chén canh thật ngon, để có thể được nhìn thấy biểu hiện công nhận một cách chân thành của đối phương.

Như thế, cuộc sống cuối cùng này mới trở nên trọn vẹn được.

Không còn nợ ai đã từng đối xử tốt với mình.

Không đúng, vẫn còn có cô.

Nhưng ở bên đó, mình không thể làm gì được.

Dù sao cũng phải tổn thương một số người, mà lại nếu như người này càng thân cận, thì lại càng dễ tha thứ cho chính mình hơn.

“Cậu chắc hẳn cũng đã nhìn ra, hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt.” Trần Nguyên giải thích về biểu hiện của mình trước đó.

“Ừm.” Hạ Tâm Ngữ hiểu ý nhẹ gật đầu,rồi lại thẳng thắn nói: “Cậu trở nên khách khí như vậy, còn hay nói lời cảm ơn với tôi, thậm chí còn nở nụ cười ôn hòa. Cách biểu đạt ra tâm trạng không tốt của cậu, cũng quá cực đoan đấy.”

“Nhưng thật ra là tôi không muốn nói.”

Trần Nguyên bị mạo phạm cho nên đã làm ra vẻ mặt của một đứa bé đang bĩu môi.

“Tôi nói, tôi nói, thật sự xin lỗi cậu.” Hạ Tâm Ngữ vội vàng nói xin lỗi, đồng thời gắp cho Trần Nguyên miếng xương sườn.

Sau khi bị dụ dỗ bằng cách này, Trần Nguyên mới mở miệng nói ra: “Thật ra, tôi cảm thấy gần đây tôi làm chuyện gì cũng không thuận lợi.”

“Liên quan đến trường học?”

“Đây là một trong những điều tồi tệ, hôm nay tôi đã bị giáo viên tiếng anh hiểu lầm và bị bắt lên văn phòng viết đơn, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu khiến cho tôi cảm thấy phiền não.”

“Vậy thì điều gì khiến cậu phiền não?”

“Những mối quan hệ với mọi người trở nên không được tốt . . thật ra cũng không coi là chuyện lớn.”

Cô gái mà hằng ngày vẫn hay nhìn lén hắn, nhưng chỉ trong hai ngày này đã coi như những người qua đường xa lạ , mặc dù Trần Nguyên cũng không phải là một người dễ bị lấy lòng, nhưng đối với người có vẻ mặt không ưa thích mình, mới ngày hôm qua thôi mà hôm nay đã khác rồi, nhưng dù sao cũng là vì mình mà đến, giống như là hắn đã làm một điều gì đó không đúng, hoàn toàn khiến cho cô ấy không hài lòng.

Không thể giải thích được.

Chương 27: Quên là chết (2)

“Chuyện này, cũng không phải quan trọng nhất hay sao?”

“Ừm.”

Trần Nguyên nhẹ gật đầu, cầm chai rio lên, đối diện là Hạ Tâm Ngữ cũng hai tay nhấc chai rio lên cùng nhau cụng ly.

Sau khi hai người uống một chút rượu, Trần Nguyên hùng hồn nói: "Chuyện là như thế này, ngày hôm đó tôi không phải nói với vợ của thầy giáo con chó khả năng có bệnh hay sao? Trên thực tế trong lòng tôi rất rõ ràng, khẳng định là có bệnh. Nhưng tôi cũng không biết rõ con chó đi cùng vợ của thầy đến bệnh viện là bị bệnh gì, những lời này tôi cũng không tiện hỏi ông Mạc kiêu ngạo kia, tôi không muốn bị phê bình. Cho nên hiện tại, con chó này đang ở trong trạng thái chồng chất nguy cơ tử vong…"

"Cậu lo lắng là vì chuyện này sao?" Hạ Tâm Ngữ biết rõ Trần Nguyên có quan tâm, nhưng cô không nghĩ lại nhiều tới như vậy.

Đúng là con người không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài được.

"Thế nào, kỳ thị con chó đúng không?"

Mạng sống của con chó là lời cảnh báo quý giá.

"Tôi không có ý đó. Tôi chỉ nói là, cậu cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, cho dù con chó của con gái thầy chủ nhiệm có chết đi, cũng không thể trách cậu được." Hạ Tâm Ngữ khuyên bảo nói.

"Chắc chắn là không trách, thế nhưng nếu quả thật nó chết…" Nói đến đây. Trần Nguyên than thở: "Tôi gần như đã cứu sống được nó."

"Chỉ cần cố gắng hết sức, cậu sẽ cảm thấy thoái mái hơn …"

Nói đến một nửa chừng, Hạ Tâm Ngữ dừng lại.

Không phải, cậu ta đây là đang chỉ điểm mình hay sao?

Chỉ là một con chó, Trần Nguyên bởi vì không thể cứu được, mà buồn khổ đến mức lộ ra cái vẻ mặt cực đoan khác hẳn mọi ngày.

Mà ngày đó khi cậu ta cứu mình từ trong phòng ngạt khí kia, tối nay mình lại tự sát ngay cạnh nhà cậu ta thì…

Mạng sống của mình chắc gì đã quan trọng hơn mạng của con chó đó, bởi vì con chó đó còn là con vật được chủ nhân yêu

quý nhất, còn mình đã mất đi người yêu mình nhất, nhưng ở trong lòng của Trần Nguyên thì sao, Hạ Tâm Ngữ dám cam đoan rằng cô ấy chắc chắn sẽ quan trọng hơn tiểu Mạc. Nhưng con chó lại quan trọng hơn…

Chẳng lẽ cậu ta đã đoán được rằng mình sắp chết rồi, đây là đang chặn đầu hay sao?

Chuyện này là không thể nào.

Nếu như cậu ta có thể đoán được tất cả, thế chẳng phải là thần rồi sao…

“Như vậy, cậu hãy nghĩ như vậy đi.” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên lại mỉm cười.

“Nghĩ như thế nào?”

“Đã không có tin tức xấu, coi như nó là tin tức tốt đi.”

“Tinh thần tự sướng à?”

“À không, chẳng phải cậu nói chủ nhiệm lớp cậu rất kiêu ngạo hay sao? cũng có thể ông ấy đã bảo vợ của ông ấy đến bệnh viện để chữa, cũng là muốn cứu sống con chó đó. Chỉ là do sự uy nghiêm của giáo viên. .. cho nên mới không dám nói cảm ơn cậu mà thôi?”

“Nếu nghĩ lạc quan thì cũng đúng như vậy ?

“Ừm.”

Cốc nước vơi một nửa và cốc nửa chén đã đầy.

Đó chỉ thái độ đối với vấn đề mà thôi.

Hạ Tâm Ngữ quyết định.

Cô ấy không thể ích kỷ một mình, chết ngay cạnh nhà của Trần Nguyên được.

Cô ấy muốn buông bỏ thế giới này ở một nơi khác.

Như vậy, khi mà Trần Nguyên đối mặt với sự biến mất đột ngột của mình, cậu ấy cũng có thể suy nghĩ ra hai chiều hướng khác nhau.

Một là, do bi quan, cho nên mình muốn chết.

Hai là, do lạc quan, cho nên mình đã dọn nhà đi. Sở dĩ không còn liên hệ được với mình, có thể là bởi vì bị bố mẹ phát hiện cùng anh hàng xóm yêu sớm, bị cấm chỉ tiếp tục liên hệ.

Như vậy nói về hai chiều hướng, thì chiều hướng thứ hai lạc quan hơn rất nhiều.

Hạ Tâm Ngữ bị chính mình thuyết phục, nhưng cô ấy cũng lập ra kế hoạch cho mình là không yêu đương trước đại học, cho nên cô ấy cũng tính toán rằng sau khi lên đại học thì sẽ liên lạc với người con trai hàng xóm đã từng chung một mái nhà này.

Khi thời điểm đó đến…

Trần Nguyên cũng có thể sẽ quên đi người có tên là Hạ Tâm Ngữ này.

Tội lỗi, bất an, tiếc nuối, cũng sẽ dần dần mà biến mất.

Mình sẽ giống như một bóng ma, hoàn toàn biến mất.

“Trần Nguyên, tôi sẽ chuyển về nhà sống, chuyển về học ở trường dưới quê.” Cô ấy vén một lọn tóc ra sau tai, cố gắng nở một nụ cười ngượng ngùng, rồi đột ngột nói: “Sáu giờ sáng ngày mai tôi sẽ lên xe, đúng là có chút vội vàng, không có thời gian để nói lời tạm biệt”

【 0. 2 】

Thời gian lại thay đổi rồi , lần này là năm tiếng.

Cũng chính là, lúc đêm khuya, cô ấy sẽ lặng lẽ rời đi, sau đó chết một cách bí mật.

Mà vừa rồi khi nói chuyện với cô ấy, hắn đã hy vọng có thể đả thông được tư tưởng ——thay đổi được chiều hướng tốt hơn, cuộc giải cứu lần này cũng không phải là vô nghĩa, cũng đã kéo dài được một chút thời gian.

Hạ Tâm Ngữ đang ở trong một trạng thái chồng chất không xác định rõ ràng.

Chương 28: Đây không tính là hẹn hò phải không ? (1)

Cũng đã từng không muốn chết, còn lạc quan muốn sống.

Chỉ cần, cô ấy không nghĩ đi nghĩ lại.

“Quả thật là có hơi vội vàng.”

Trần Nguyên ngẩng đầu, nhìn cô gái ở trước mặt, hắn đã không còn che giấu được những lo lắng hay tiếp tục ngụy trang được nữa, hắn chủ động đề nghị: “Đêm nay, cậu có muốn làm điều gì đó với tôi hay không?”

Cảm thấy khá phấn khích Hạ Tâm Ngữ nói một câu.

“Hả?”

Giống như một con rái cá cô ấy ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn về phía Trần Nguyên, ánh mắt của Hạ Tâm Ngữ trở nên trong trẻo và ngu ngốc hơn.

Giống như cảnh vừa nãy bản thân đã từng trải qua rồi.

“Ngày mai là ngày nghỉ, cho nên hôm nay tôi rất rảnh rỗi, muốn thức khuya một chút cũng không sao. Nếu cậu nói sớm ngày mai không kịp từ biệt, vậy thì đêm nay chúng ta hãy làm gì đó để tạm biệt đi.”

Trần Nguyên nghiêm túc đề nghị.

“Chuyện đó…” Cô ấy cố tỏ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Thế nhưng, ngày mai tôi phải dậy sớm theo xe, hôm nay không thể thức quá muộn được .”

Có phải những lời mà mình vừa nói ý chính là không tiện hay không?

Đưa tay khoác lên bờ vai của Hạ Tâm Ngữ, giọng nói của Trần Nguyên trở nên nghiêm túc: “Cậu còn trẻ mà, cố gắng vượt qua đi.”

Có vẻ như, rất giống với giọng điệu mà Trương Kiến Quân (hiệu trưởng trường trung học phổ thông số 4) nói với giáo viên mới!

“Thế nhưng… Buổi tối hôm nay chúng ta sẽ làm gì?” Hạ Tâm Ngữ rời đi muộn một chút cũng không vấn đề gì, dù sao việc tự sát cũng không vội, môi trường hoàn cảnh yêu cầu cũng không quá khắc nghiệt, thế nhưng sớm biết trước đêm nay còn có nghi thức cáo biệt nữa, cô ấy đã bớt lại tiền để mua hai cốc trà sữa.

Lần này quả thực cô ấy đã nghèo rớt rồi.

“Tôi cũng không biết, tôi không có kinh nghiệm từ biệt một cô gái.” Trần Nguyên lắc đầu, giọng điệu rất thẳng thắn.

“Vậy thì tôi có thể chơi với cậu mấy trò chơi?”

Hạ Tâm Ngữ xoay ngang cái điện thoại di động, chủ động đề nghị.

“Chơi cái gì đây?” Trần Nguyên hỏi.

“Vương Giả…”

“Chết tiệt, nông dân.”

“Hòa bình…”

“Chết tiệt, gà.”

“Vậy thì trứng…”

” Trò chơi như shit, không chơi nữa.”

“Vậy tôi thật sự là không biết chơi cái gì.”

Hạ Tâm Ngữ lúc này cũng không còn cách nào, trước đó cô từng chơi game với con của dì, cô ấy cũng dùng những cách như này, bọn trẻ con rất thích, nhưng hiển nhiên là trí óc của Trần Nguyên cũng vượt xa bọn trẻ con đó quá nhiều, mấy trò chơi phổ thông trên điện thoại không cách nào thỏa mãn được.

“Hay là chúng ta ra ngoài uống mấy cốc trà sữa nhé?”

Hạ Tâm Ngữ còn nghĩ mình còn có trò khác có thể dùng, mặc dù mang theo nợ nần chết đi cũng là một loại vô trách nhiệm, nhưng món nợ nhỏ như thế này, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến tài chính của hắn.

“Thế này có giống như hẹn hò hay không?”

“…” Trần Nguyên đột nhiên trở nên căng thẳng, câu này cũng khiến cho Hạ Tâm Ngữ có chút khẩn trương, khô cằn cười nói:

“Chỉ là uống trà sữa thôi, cũng không có vấn đề gì?”

“Vậy cậu đúng là Hải Vương*.”

*Hải Vương: ý chỉ một người phóng khoáng, đào hoa.

“Sao lại Hải Vương… Nếu theo như kế hoạch sau này thì đây cũng là lần đầu tiên tôi đi uống trà sữa với con trai.” Sau khi nói ra điều này, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn, kế hoạch hẹn hò sau này với con trai cũng tiết lộ, lần lượt cho thấy điểm thứ hai trong năm tệ nạn trên internet —— gấp.

“Tôi còn tưởng cậu là kiểu người con gái sẽ chỉ vì trả ơn mà sẵn sàng đãi người khác trà sữa.”

“Đó mới không phải là sự thật.”

Tôi nghèo như vậy, làm sao có thể đãi trà sữa nhiều lần được?

Hơn nữa, nếu như cùng nhau uống trà sữa sẽ giống như hẹn hò, vậy mấy ngày nay cô ấy đều ở nhà Trần Nguyên nấu cơm, còn chờ hắn trở về rồi cùng nhau ăn cơm, như thế nghĩa là gì?

Họ thậm chí còn không khác gì một đôi vợ chồng.

Thật kỳ lạ là hắn lại dễ dãi và không nghĩ quá nhiều.

“Cho nên, cậu có thể chấp nhận một việc nhìn thì giống như hẹn hò nhưng thật ra là không phải hay không?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

Cố nở một nụ cười thật tự nhiên, Hạ Tâm Ngữ ân cần nói ra: “Tùy cậu…”

Mặc dù nét mặt của cô ấy không trìu tượng như hạt đậu nành nhỏ đổ mồ hôi, nhưng nếu như nó được chuyển thể thành phim hoạt hình, người họa sĩ cũng có thể vẽ thêm nên trán của Hạ Tâm Ngữ những giọt mồ hôi.

“Vậy thì, có thể cho tôi mượn thêm hai giờ nữa được không?”

Nhìn chăm chú lên Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên ngữ khí bỗng nhiên nghiêm chỉnh không giống như là hắn của mọi ngày, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đây có lẽ cũng là một mặt chân thực khác của Trần Nguyên.

“Ừm được, tùy cậu.”

Con số trên đầu của Hạ Tâm Ngữ từ 【 0. 2 】 , biến thành 【 0. 3 】 .

…

“Hai người chúng ta làm chuyện này vào ban đêm có phải là… không đúng cho lắm phải không?”

“Không sao đâu, chỉ cần không bị người khác phát hiện là được.”

Chương 29: Đây không tính là hẹn hò phải không ? (2)

“Vậy tôi…đi trước?”

“Ừm, đi đi.”

Ở tầng dưới căn hộ cũ, sau khi liếc nhìn bốn phía xung quanh, Hạ Tâm Ngữ cẩn thận nghiêm túc ngồi ở phía sau chiếc xe đạp điện (quảng cáo cho thuê chỗ, đợi phòng kế hoạch công ty ra giá), sau đó dùng tay nắm chặt lấy góc áo của Trần Nguyên.

Thành phố Hạ Hải rất nghiêm ngặt trong việc bắt xe đạp dùng chung và các phương tiện thô sơ khác, không đội mũ bảo hiểm, không đi trên làn đường đặc biệt, nếu chở theo người đều sẽ bị phạt.

Một mặt là phạt tiền, một số người còn bị cảnh sát giao thông chụp ảnh rồi đăng lên wechat để tăng lượt thích.

Đây chính là Trần Nguyên đã trở một cô gái 17 tuổi cao 1m62, tổng cân nặng trên chiếc xe đạp là 94kg, cô gái tóc dài, khuôn mặt trái xoan và đôi mắt to đi chung một chiếc xe đạp, họ đã nhận ra sai lầm của mình một cách sâu sắc và bây giờ chúng tôi sẽ đăng bài lên wechat, tích lũy 30 khoảnh khắc trong số đó như một lời cảnh báo. Hứa sẽ không tái phạm lần nữa trong tương lai…

Nghĩ đến bức ảnh này, đặc biệt là lúc Hạ Tâm Ngữ ngồi sau chiếc xe đạp ôm eo hắn, Trần Nguyên đã cảm thấy như mình đã chết đi rồi!

Khóe miệng lúng túng nhếch lên vì xấu hổ… Khụ khụ, chú ý kiểm soát biểu cảm nhé.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

“Đi đến một nơi có phong cảnh đẹp và có rất ít người qua lại, tôi thường xuyên đến đó.”

“Thường xuyên đi?”

Lời của con trai tâm sự làm sao mà hiểu được.

Đương nhiên, Trần Nguyên sẽ không nói như vậy.

“Đó là một nơi nếu như bị phát hiện, cậu sẽ bị bắt và bị phạt.”

“Ở trong thành phố, lại còn có một nơi như vậy hay sao?”

“Đi theo tôi.”

Sau khi quét mã xong, Trần Nguyên khởi động xe điện.

Khoảnh khắc bánh xe chuyển động, Hạ Tâm Ngữ cũng từ động tác nắm lấy góc áo của Trần Nguyên, đổi thành động tác đưa tay lên nhẹ nhàng ôm lấy eo của hắn.

Mái tóc đen nhánh của cô ấy khẽ bay bay trong gió, khuôn mặt thanh tú cũng được chiếu sáng rõ nét hơn nhờ vào ánh đèn đường chiếu rọi.

Nơi này vốn nằm cách xa trung tâm thành phố, mà Trần Nguyên lại từ hướng trung tâm thành phố đi ngược chiều ra.

Khi mật độ nhà ở càng ngày càng ít đi, khung cảnh bên dọc đường cũng càng lúc càng trở nên thoáng đãng hơn.

Hơn mười phút sau, hắn đã lái xe đến một con đập ở ngoại ô.

“Nơi này có chút vắng vẻ …”

Giọng điệu của Hạ Tâm Ngữ trở nên cẩn thận nghiêm túc.

Mà trong vô ý thức, lực ôm eo Trần Nguyên càng trở nên mạnh hơn.

Không sao đâu, hóa ra người sợ không phải là hắn.

Hắn còn tưởng rằng cô ấy sẽ cảm thấy xa cách vì cô ấy nghĩ bạn bè của mình có ý đồ xấu với mình, bày tỏ cảm xúc với mình. Nếu như tỏ tình không thành công, sẽ còn nhân cơ hội giở trò bẩn thỉu.

“Chà, trong bụi cỏ ven đường còn có chỗ để cho chiếc xe đạp nữa này.”

“Nơi này không có điểm trả xe, nhưng tôi đã kiểm tra rồi. Lượng pin vẫn đủ để chúng ta đi về.”

“Đây là đã đến chưa?”

“Ừm, đến rồi.”

Khi đang nói chuyện, Trần Nguyên đã đem chiếc xe đạp đến một cái dốc ven sông.

“Ừm, chính là chỗ này.”

Sau khi đỗ xe ở bên đường, Hạ Tâm Ngữ xuống xe.

Một làn gió mát sảng khoái hòa cùng với hơi nước ẩm ướt thổi vào mặt của cô ấy, làm hất tung tóc mái lên, lộ ra khuôn mặt cho dù có để lộ cái trán cũng không hề ảnh hưởng đến nhan sắc của cô ấy.

Trên một đoạn đường ven sông có độ dốc, dưới ánh đèn đường và bên bờ sông còn ngọn hải đăng thấp có đèn, hai nguồn sáng hình quạt cùng nhau thắp sáng bãi sông.

Đối với một địa điểm hẹn hò tuyệt vời như này, Trần Nguyên trong giọng nói không giấu nổi vẻ đắc ý: “Nơi này ban đêm bình thường sẽ không có người đến, cùng lắm là thỉnh thoảng sẽ có mấy ông đi câu cá, nhưng bởi vì nơi này được quản lý môi trường rất nghiêm ngặt, cho nên hoàn cảnh tương đối đẹp và tĩnh lặng, là một nơi tuyệt vời để tận hưởng làn gió sông trong lành. Nhân tiện, bên bờ sông còn có một bãi cát mềm mại…”

Trần Nguyên còn chưa giới thiệu xong, đã phát hiện Hạ Tâm Ngữ cởi giày ra, nhét đôi bít tất vào trong giày, đi bộ về phía bờ sông.

Diện tích mà ánh sáng của đèn hải đăng và đèn đường có thể chiếu sáng bị hạn chế, mép của hai cái đèn hình quạt không giao nhau, cho nên có một điểm mù.

Không ai có thể nhìn thấy được người ở đó.

Hơn nữa, những con số ở trên đầu cũng không nhìn thấy được…

Đừng!

Trần Nguyên bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh, đang định tiến về phía trước, nhưng vừa bước ra một bước, bên dưới ánh đèn của ngọn hải đăng, liền xuất hiện một cô gái.

Cô gái vén cái váy màu xanh nhạt lên bằng cả hai tay, giẫm lên bãi cát mềm mại bằng đôi chân trần. Gió sông sảng khoái thổi tung mái tóc dài của cô ấy tung bay , bên dưới ánh trăng thắp sáng, ánh mắt cô ấy nhìn hắn không có một chút tạp chất, trên mặt lộ ra một nụ cười ngây thơ…

Chương 30: Mở quyển sách mang tên Hạ Tâm Ngữ ra (1)

“Giống như ở bãi biển vậy, còn có cát nữa.”

Đôi chân trần giẫm trên bãi cát, một cơn sóng đánh tới đem những hạt cát bám trên chân Hạ Tâm Ngữ đi mất chỉ còn cảm giác mát mẻ lướt qua toàn thân. Mùa hè cuối cùng của phương Nam chỉ còn sót lại chút hơi nóng, không khí ban đêm có chút nặng nề cho nên những cơn sóng mát vào lúc này còn hơn cả chút nắng ấm trong mùa đông giá rét, khiến cho người ta không nhịn được mà đắm chìm trong đó.

Hạ Tâm Ngữ chơi đùa vui vẻ, mặc dù có vài hạt cát dính vào váy cô khiến chiếc váy mới bị bẩn nhưng lại giống như một đứa bé muốn chơi dẫm bùn vậy lúc vui đùa ai lại bận tâm đến dơ hay không chứ.

“Trần Nguyên, đến chơi đi.”

Hạ Tâm Ngữ vui vẻ mời Trần Nguyên lại phát hiện hắn đang giơ tay hướng điện thoại về phía cô.

“Cậu đang quay phim hả?”

“Là chụp lén cậu một tấm.”

“Đã là chụp lén thì đừng có ăn ngay nói thật như vậy…”

“Cậu muốn xem không?”

Hạ Tâm Ngữ đi đến bên cạnh Trần Nguyên, cúi đầu nhìn thấy được bản thân cô trong màn hình điện thoại là một bức ảnh

đang cầm lấy vạt váy chơi đùa với nước: "Đột nhiên phát hiện, ánh trăng hôm nay thật sáng nhỉ, thật đẹp."

Ánh trăng chiếu lên người cô, hiện ta một nửa vòng tròn.

"Đẹp thật."

Trần Nguyên gật đầu đồng ý với đánh giá của cô.

Không trang điểm, không dùng PS cũng không dùng filter chỉ là một bức ảnh bình thường lại như một tấm poster.

Mặc dù ông trời khiến cô sinh ra trong nghèo khổ thế nhưng lại bồi thường cô một vẻ ngoài hoàn mỹ.

Đóng một cánh cửa lại mở ra một cánh cửa lớn hơn đúng không?

Đối với câu nói vô tình thốt lên của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ không có đáp lại cô chủ nhún vai cười cười, sau đó quay đầu tiếp tục đi về phía bờ sông.

Cơn gió ùa đến khiến tóc cô phân ra hai bên.

Trần Nguyên không cởi giày nhưng vẫn đi theo.

Hai người bước qua bãi cát cùng nhau sau đó đến gần một tảng đá lớn bên bờ sông cùng nhau ngồi trên đó.

"Có bị ướt không nhỉ?"

"Đừng phá hư không khí như vậy chứ!"

"Ngồi trên tảng đá bị ướt thì sẽ thấm nước vào quần áo đấy?"

"…"

Hạ Tâm Ngữ không đáp lời Trần Nguyên nữa, hai chân giơ lên lộ ra đoạn bắp thịt trơn bóng, lòng bàn chân đạp đạp trên mặt nước, tâm trạng của cô có vẻ khá tốt.

"Cậu tìm ra chỗ này kiểu gì thế, thật sự quá tuyệt?" Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

"Lúc trước đi đạp xe vô tình chạy ngang qua đây, cảm thấy nếu là ban đêm thì chắc là gió sẽ mát lắm cho nên khi rảnh thì sẽ đến đây hóng gió."

"Vậy nơi này cũng được coi như là căn cứ bí mật nhỉ, đây là lần đầu cậu mang người khác tới đây đúng không?"

Trong đôi mắt của cô ánh lên một tia khát khao.

Hắn hiểu được, đối phương hỏi cái này cũng không phải đang ghen tị.

Cô không có gì để ghen tị cả.

Cô chỉ là hy vọng, những gì cô nhận được hôm nay là những gì trân quý nhất.

Hắn chia sẽ cho cô bảo tàng của hắn, cho đến hiện tại đó là bí mật thuộc riêng về hai người mà thôi.

“Là lần đầu, nhưng mà cậu đừng nói cho ai khác biết nhé.” Trần Nguyên hạ giọng nói.

“Nói cho người khác…” Hạ Tâm Ngữ nghiêng đầu thắc mắc, “Tại sao không được?”

“Lần sau nếu tôi lại mang một cô gái khác đến mà cô ấy biết được bản thân không phải người đầu tiên thì sẽ giận đấy.”

“…” Nghe thất vậy vẻ mặt thích thú của Hạ Tâm Ngữ dần biến chất, khóe miệng nhếch lên vẻ mặt một lời khó nói hết,“Đừng bảo cậu cũng đang lừa tớ đấy?”

“Cái này thì không có, cậu chắc chắn là người đầu tiên, tôi thề đấy.”

“Nếu như bạn gái tương lai của cậu cũng hỏi như vậy thì cậu cũng trả lời y chang hả?”

“Tôi sẽ không thể…”

“Tên đàn ông lắm mưu nhiều kế.” Ngón tay đặt dưới mắt, phun ra đầu lưỡi, cô làm mặt quỷ với hắn xong, Hạ Tâm Nghĩ lại khinh bỉ.

Cô bé này không dễ lừa giống như hắn nghĩ…

Mà đương nhiên thôi, dù sao cũng là học bá của trường trung học phổ thông số 4 mà, IQ cao mà EQ thấp thì chắc là không có đâu.

Những bạn nam học hành giỏi giang kia cũng không phải là EQ thấp đâu, hầu hết đều là giả ngốc vì không muốn bị làm phiền mà thôi.

“Nhưng mà chắc sau này cũng sẽ khó tìm được một cô bạn gái chịu đi xa đến tận đây để hóng gió dù sao chuyện này cũng rất nhàm chán.”

“Nếu cứ suy nghĩ quá nhiều thì cuộc sống sẽ chẳng còn thú vị nữa.”

Hạ Tâm Ngữ thuận miệng nói.

Cho nên nguyên nhân cô muốn tự sát chỉ có một mà thôi đó chính là bởi ba mẹ cô đã không còn trên đời này dó đó cô không muốn tiếp tục sống trong cô độc cùng bi thương nữa.

Nếu như chuyện này không xảy ra thì chắc hẳn cô phải là nữ sinh lạc quan nhất trên đời này.

Bởi vậy cô càng khiến người khác thương tiếc.

Ngay lúc hai người đang yên tĩnh ngồi hóng gió, lại nhìn ánh trăng tỏa sáng trên bầu trời một cuộc điện thoại gọi đến.

Chương 31: Mở quyển sách mang tên Hạ Tâm Ngữ ra (2)

Hạ Tâm Ngữ nhìn nhìn lại cau mày cuối cùng vẫn bắt máy: “Xin chào, sao vậy?”

Nhìn giọng điệu cùng vẻ mặt kia chẳng lẽ là người cô ghét gọi đến sao?

Hay là nói không phải là chán ghét nhưng mà bởi hành động không đúng mực của đối phương mà khó chịu.

“Tâm Ngữ, mấy ngày nay cậu không đi học, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Nghe được câu “Xảy ra chuyện gì” thì vẻ mặt Hạ Tâm Ngữ liền trầm xuống nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Tôi muốn chuyển về nhà cũ ở Kinh Nam.”

“Chuyển trường sao? Tại sao lại đột ngột vậy?”

“Ừ”

“Tiếc thật đấy, mọi người trong lớp đều rất lo lắng cho cậu. Vậy trước khi đi cậu có đi chơi với lớp một buổi không? Bạn

cùng bàn của cậu Trương Tử Hàm cũng sẽ đến đấy, còn có mấy bạn…"

"Không cần, ngày mai tôi đi rồi, cảm ơn sự quan tâm của mấy người."

"Chuyện đó, này…"

"Ai vậy?" Trần Nguyên bỗng nhiên chen miệng hỏi.

"…Là bạn học cùng lớp." Hạ Tâm Ngữ hơi sửng sốt sau đó quay đầu phối hợp Trần Nguyên diễn.

"À vậy hai người nói chuyện đi, để tôi đi lấy vé xem phim cho."

"Ừ…"

Đầu dây bên kia nghe thấy giọng nói của một thằng con trai sau lại nghe được ba chữ vé xem phim liền hơi sửng sốt. Sau đó mới đột ngột mở miệng cười nói: "Vậy sau này vẫn giữ liên lạc thường xuyên nhé Tâm Ngữ."

"Được."

Nói xong, Hạ Tâm Ngữ cúp điện thoại, đặt nó lên trên tảng đá.

Sau đó, hai tay cô chống trên tảng đá ngẩng đầu tham lam cảm nhận từng cơn gió ập đến.

Nhưng mà Trần Nguyên nhận ra được dường như cô muốn coi nhưng chẳng có gì phát sinh.

"Thì ra là bị một bạn nam dây dưa à…"

Khi nói Trần Nguyên còn hơi ngẫm nghĩ xem hắn đã làm ra chuyện như vậy bao giờ chưa.

Cũng may, hắn mới là người bị người khác dây dưa.

"Chuyện này… Tớ cũng không biết phải làm sao nữa, bởi vì không thân quen chi mấy cho nên lúc cậu ta gọi điện tới thì lại không biết phải làm sao." Hạ Tâm Ngữ lắc đầu nhưng không để lộ sự chán ghét.

Cô thấy ghét chính là những loại người rõ ràng chưa từng tiếp xúc với nhau thế mà lại đột ngột kết bạn QQ sau đó tỏ tình.

Bởi vì chuyện này thường xuyên xảy ra trong năm lớp mười cho nên về sau cô không kết bạn với những người khác lớp

nữa.

“Nhưng mà,” Hạ Tâm Ngữ nhìn về phía Trần Nguyên, giống như giải thích mà nói,“Tớ cũng không phải tự cao gì đâu, nếu ngay từ đầu cậu ta làm bạn với tớ ngay trên trường mà không phải chỉ nói chuyện với tớ khi nhắn tin thì tớ đã không nghĩ nhiều rồi.”

“Sợ giao tiếp lại còn hơi ngạo kiều à… Thật giống một người quen của tôi.”

Trong đầu Trần Nguyên liền hiện lên khuôn mặt của Chu Vũ.

Nhưng mà Chu Vũ cũng không giống cậu ta.

“Thật ra Trần Nguyên cậu rất…”

Nhìn khuôn mặt cũng được coi là thanh tú mặt của Trần Nguyên, lời đến khóe miệng rồi thế nhưng Hạ Tâm Ngữ lại dừng lại.

Thật ra tính cách của mấy người như Trần Nguyên rất tốt.

Mặc dù khiến cho người khác thấy thoải mái nhưng luôn biết giữ đúng mực không khiến người ta phải lúng túng.

Chỉ có thể nói, mấy kiểu người như vậy khiến người khác nhận ra sự tự tin của họ từ sâu bên trong.

Cô chưa từng cảm nhận người con trai này cố ý lấy lòng mình lúc nào cả.

Mà đương nhiên cũng không cần phải lấy lòng cô.

Nhưng mà hắn rõ ràng không cần phải đối xử như vậy với cô, hoàn toàn bình đẳng cho dù là bạn học cùng lớp, bạn thân hay thậm chí là người yêu.

“Nói gì có nửa câu vậy?”

Cô ấy cũng học nói lấp lửng rồi?

“Tính khen cậu một câu nhưng sợ cậu lại tự cao cho nên không thèm khen nữa, sau này mà cậu có tiến bộ thì tớ sẽ nói.”

Hạ Tâm Ngữ còn có thể nhắm mắt nói mò đấy.

Chỉ có thể nói hắn vẫn còn quá… Ngây thơ, cũng bởi vì Hạ Tâm Ngữ vài lần làm cho hắn bữa cơm cho nên hắn liền tự ý biến cô thành em gái của mình.

Nhưng hiển nhiên điều này là không có khả năng.

Nếu Hạ Tâm Ngữ là một quyển sách thì hắn chỉ mới được coi như là đọc qua trang bìa của cuốn sách ấy mà thôi.

“Được được được.”

Lười biếng lên tiếng đáp lại, Trần Nguyên tiếp tục cùng cô hóng cơn gió mát.

Bầu không khí rất hòa thuận cho dù không nói lời nào cũng khiến người khác buông lỏng cảnh giác.

Cho đến lúc một bộ váy màu đỏ rực xuất hiện ngay dưới ánh đèn của ngọn tháp hải đăng đập vào trong mắt của hai người.

Một người phụ nữ mang chiếc váy dài màu đỏ xõa tóc đang ở dưới lòng sông.

“Đó, đó chắc là con người nhỉ?”

“Chắc vậy.”

“Thế cô ta đang đứng dưới sông làm gì vậy?”

“Hình như không phải đang bắt cá đâu.”

Nhìn thấy cảnh này, cả hai đều bị dọa sợ, phản ứng cũng chậm lại.

Khoảng mười giây sau, mỗi người mới chợt tỉnh lại, cuối cùng cũng nhận ra - Người kia đang muốn tự tử.

Nếu không phải Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ đang ở cùng nhau thì có lẽ khi nhìn thấy cảnh tượng người con gái mặc chiếc áo màu đỏ đứng một mình giữa dòng sông sẽ bị dọa đến mức ám ảnh mất.

Chương 32: Cô gái rơi xuống nước

Đừng bảo khi cô ta quay đầu lại sẽ phun miệng máu lớn vào người khác chứ?

Nhưng mà, chắc không phải đâu.

[0.01]

14 phút sau, cô gái kia sẽ chết.

Có tuổi thọ cho nên cô ta hẳn không phải là ma nữ đâu.

Phí lời vô ích, trong thế giới này chắc chắn sẽ không có chuyện xuất hiện ma quỉ đâu.

“Chờ đã, cô gì đó ơi, bình tĩnh nào!”

Nhìn thấy có người muốn tự tử, thân là một thành viên của đoàn thanh niên cộng sản, Trần Nguyên không thể ngồi yên không màng đến, vội vàng la lớn.

[0.005]

Một giây sau, tuổi thọ của cô ta đột nhiên giảm đi một nửa.

Lúc Trần Nguyên còn đang kinh ngạc, không biết có phải bị hắn dọa sợ hay không, chân cô ta đột nhiên trượt khỏi cục đá dưới sông, bất ngờ nghiêng người rớt xuống nước, sau đó lại liều mạng giãy dụa.

ĐM, hắn còn gây phiền nữa.

Không suy nghĩ gì, Trần Nguyên cởi áo ra, ném nó lên tảng đá, chuẩn bị nhảy xuống nước.

Sau đó đột nhiên cảm nhận được lực cản từ phía sau.

Hắn phát hiện, Hạ Tâm Ngữ đang ôm chặt hắn từ đằng sau: “Gọi cảnh sát đi, cậu đừng tự chạy đi cứu người mà!”

“Thế nhưng cô ấy…”

Trần Nguyên không nghĩ đến Hạ Tâm Ngữ sẽ kích động như vậy.

“Người bị đuối nước sẽ kéo cậu xuống, cậu cũng không phải dân chuyên bây giờ mà nhảy xuống thì nguy hiểm quá. Đừng đi, vẫn là đừng đi thì tốt hơn.” Hạ Tâm Ngữ cầm tay Trần Nguyên, nghiêm túc nói “Nếu xảy ra chuyện, ba mẹ cậu sẽ buồn lắm.”

Cô ấy nói đúng.

Hắn quả thật không phải dân chuyên.

Nhưng mà, cô gái kia sẽ chết sau 7 phút nữa, gọi cảnh sát chắc chắn không kịp.

“Hơn nữa, cô ta muốn tự tử. Mà cậu, cậu vẫn còn chờ mong đối với cuộc sống này mà.” Hạ Tâm Ngữ lại nói thêm câu nữa,

nhưng sau khi nói xong, ánh mắt cô ấy cũng dần mất đi ánh sáng.

“Thế nhưng thấy chết mà không cứu thì…”

“Tớ không bảo cậu thấy chết không cứu.”

Thả tay Trần Nguyên ra, trái tim Hạ Tâm Ngữ vốn mịt mù, cô ấy chậm rãi xoay người, đi về phía dòng sông, bóng dáng quyết tuyệt.

[0.002]

“Cậu quay lại đây cho tôi.”

Vươn tay, Trần Nguyên kéo Hạ Tâm Ngữ đang giả ngầu kia quay lại.

Cậu còn đòi cứu người cái gì, không gây rắc rối là tốt rồi.

“Thế này đi, tôi ở đây tìm xem có cành cây hay sợi dây nào không. Cậu ra đường lớn bắt xe, đi tìm người về giúp.”

“…Được rồi, cậu không được mạo hiểm đâu đấy.”

Hạ Tâm Ngữ giương mắt nhìn hắn, lại nhìn cô gái áo đó sắp chìm hẳn xuống liền gật đầu, chạy về hướng sườn núi, dùng toàn lực kiếm người.

Mà Trần Nguyên đang tìm đồ bên cạnh ngọn hải đăng, hi vọng tìm được mấy thứ như dây thừng hay cành trúc.

Cậu ấy nói đúng, hắn không phải là dân chuyên, cứu người sẽ có nguy hiểm, nếu như bản thân hắn xảy ra chuyện gì, ba mẹ hắn sẽ rất đau lòng.

Cô ta muốn chết nhưng hắn vẫn còn mong chờ đối với cuộc sống,=.

Tính mạng ai quan trọng hơn không cần nói cũng biết.

Mà càng tồi tệ hơn là hắn không thể nhìn thấy tuổi thọ của bản thân.

Hắn có thể lợi dụng siêu năng lực để cứu bất cứ ai nhưng lại không nắm giữ được vận mệnh của bản thân mình.

Đây là một lần đặt cược.

Không có tiền cược.

Đối với hắn, thắng cũng chẳng được lợi gì.

Mà thua lại mất tất cả.

[0.003]

Đang lúc tìm kiếm, con số đếm ngược trên đầu đối phương ngày càng gần con số 0.

Mà con số này cũng là con số cuối cùng mà Trần Nguyên nhìn thấy được.

Sau khi con số ấy xuất hiện, cô ta liền chìm xuống nước.

Nói cách khác, cô ta đã hôn mê.

Tuy vẫn chưa chết.

Nhưng cách cái chết cũng không xa.

Bốn phút, bốn phút,…

"Có người bị rơi xuống nước, xin hãy giúp một chút ạ…"

Hạ Tâm Ngữ vất vả lắm mới tìm được một chiếc xe, nhưng đối phương nghe thấy cô ấy nói vậy lập tức nhấn chân ga vọt đi mất.

Từ đầu số lượng xe qua lại con đường này đã ít rồi, lần tiếp theo có lẽ sẽ ngăn lại được…

Lúc đang khẩn trương chờ đợi, cô ấy nhìn thoáng qua chỗ Trần Nguyên lại phát hiện không thấy hắn nữa.

"…Đồ quỷ sứ đáng ghét, thật tình!"

Phát hiện bị lừa, Hạ Tâm Ngữ không biết nhiều từ ngữ thô tục nhưng cô ấy vẫn muốn mắng người, thế nhưng lúc này đây tâm trí cô ấy chỉ có thể điều khiển cơ thể chạy như bay về hướng dòng sông, tìm kiếm bóng dáng của Trần Nguyên.

Sau đó, cô ấy nhìn thấy một chàng trai cởi trần đang cố kéo một người con gái cơ thể mềm oặt như kẹo hướng bơi vào bờ.

"Tâm Ngữ, gọi cảnh sát đi!" Trần Nguyên bảo.

"Được… được…" Dù Hạ Tâm Ngữ rất muốn chửi Trần Nguyên nhưng cô ấy vẫn biết được đâu mới là chuyện chính cho nên vội vã bấm 110.

Mà hắn cũng thành công kéo cô gái ước chừng ba mươi tuổi này lên bờ.

[0.005]

Tuổi thọ đã tăng lên một chút, hẳn là do không bị sặc nước nhiều.

Trước tiên phải đẩy nước trong lồng ngực ra ngoài đã.

Nhìn cô gái bởi vì dính nước mà quần áo bó sát vào cơ thể để lộ đường cong đầy đặn như ẩn như hiện kia, Trần Nguyên cũng không có thời gian để tị hiềm, dù sao lúc này không có ai ở đây quay video lại nên hẳn là không cần lo bị người ta đăng lên mạng rồi ghi content giật tít "Cứu người là chuyện tốt thế nhưng lợi dụng nó để đụng chạm nữ giới thì không xứng làm đàn ông."

Đầu tiên phải lấy những thứ vô tình chui vào miệng cô ta ra đã.

Chương 33: Tuổi thọ trở lại (1)

Dùng ngón tay mở miệng cô gái ra, Trần Nguyên móc vào trong cổ họng cô ta để lấy rong biển và cát ra ngoài.

Sau đó, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Một lần, hai lần, ba lần,…

"Cảnh sát phải không? Ở đây có người bị đuối nước, địa chỉ là…" Lúc nhìn thấy Trần Nguyên làm hô hấp nhân tạo cho cô gái kia, Hạ Tâm Ngữ có chút sửng sốt ngay sau đó lại vội vàng nói tiếp, "Nơi đây là ven sông, gần đây có một ngọn tháp hải đăng… Có thể nhận định vị không ạ? Vậy cháu ở đây đợi."

Cô ấy có việc cần làm, Trần Nguyên cũng có việc hắn phải làm.

Cô ấy tin tưởng Trần Nguyên cho nên không hỏi nhiều nhanh nhẹn chạy đến ven đường đợi xe cảnh sát đến.

Chỗ này cách đồn cảnh sát chỉ mất khoảng 5 phút, hơn nữa còn là khu vực ngoại thành cho nên sẽ không kẹt xe, chắc là rất nhanh sau đó xe cảnh sát và cứu thương sẽ đến.

Chỉ cần mấy người này đến, cô gái kia sẽ được cứu.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà thôi Trần Nguyên đã thành công cứu được hai người con gái muốn tự tử.

Nhưng có thật là cậu ấy đã thành công không?

Ít nhất thì cô…

"Mình quả là đáng ghét mà. Chết tiệt, chắc chắn cậu ấy sẽ rất khó chịu nhỉ."

Đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ đưa tay ôm mặt, nội tâm bỗng cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Rõ ràng không muốn gây phiền phức cho bất cứ ai nhưng rốt cuộc lại trở thành người phiền phức nhất.

Đây là sai lầm.

Sau khi được cứu, cô còn muốn kết bạn với Trần Nguyên là một quyết định sai lầm.

Nếu biết sớm hơn chắc hẳn cô sẽ không ăn nửa con tôm hùm ấy đâu.

Mặc dù ăn rất ngon khiến cô vẫn muốn ăn thêm lần nữa…

"Là cháu báo cảnh sát sao?!"

Bởi vì ngây người cho nên cô ấy không nhận ra xe cứu thương và xe cảnh sát đã dừng trước mặt.

"Đi… Đi theo cháu!"

Lau nước mắt, Hạ Tâm Ngữ dẫn cảnh sát chạy đến bên bờ sông.

Bác sĩ cùng y tá cũng mang theo cáng cứu thương đi ngay sau, huy động lực lượng chạy về hướng người đuối nước.

Sau đó, bọn họ liền thấy được cô gái với bộ quần áo không chỉnh tề, hai tay đang ôm lấy cổ một người con trai khác, ánh mắt mê ly trong miệng vẫn lẩm bẩm điều gì đó…

Mà người con trai kia chỉ biết lúng túng cười đưa hai tay giơ lên giống như lễ nghĩa quân đội của nước Pháp, vẻ mặt vô tội nhìn Hạ Tâm Ngữ.

“Sau khi cháu cứu cô ấy lên, cô ấy liền bắt đầu chửi tra nam gì ấy, cái gì mà làm bạn cô ấy lớn bụng cuối cùng lại thành như vậy… Không liên quan gì đến cháu hết.”

Trần Nguyên sợ đồng chí cảnh sát thấy hành động của cô gái kia rồi hiểu lầm hắn cho nên nhanh chóng giải thích.

“Không sao, tôi biết cháu và cô ấy không có quan hệ gì hết.” Cảnh sát vừa mở sổ ghi chép vừa bảo bác sĩ nâng cô gái kia lên xe cứu thương, không hề nghi ngờ Trần Nguyên.

“Làm sao biết ạ?” Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

Cười một tiếng, cảnh sát đưa mắt nhìn thoáng qua bên cạnh: “Chính thất ở đây này.”

Nhìn theo ánh mắt của cảnh sát, Trần Nguyên phát hiện Hạ Tâm Ngữ đang yên lặng mím môi, trong ánh mắt ngập tràn ý khinh thường đối với người con gái đang ôm lấy hắn như chú gấu Koala kia.

Mà sau khi bị nhắc đến, cô ấy quay đầu đi chỗ khác, ngại ngùng là phụ tức giận là chính.

A cái này…

“Không muốn… Anh chàng đẹp trai này đã cứu tôi đó. Xin đừng tách tôi khỏi anh ấy mà, hu hu hu—”

Cô gái đó vẫn không chịu buông tay, hai y tá hoàn toàn không kéo được, Trần Nguyên chỉ có thể tự mình đẩy cô ta ra.

Cuối cùng, cô gái ấy được đưa lên cáng cứu thương, tiến vào trong xe cứu thương.

Nhìn thấy mấy dấu đỏ trên ngực mình, Trần Nguyên chưa từng nghĩ đến, sau khi cô ta có ý thức lại có sức công kích mạnh mẽ đến vậy.

Nếu cảnh sát không tới có lẽ cô ta đã chồm về phía hắn…Phun nước miếng.

Thật đáng sợ mà.

“Được rồi, mau đến bệnh viện đi, đừng phá hoại tình cảm của người ta nữa.” Cảnh sát dùng giọng điệu không có tí an ủi nào nói.

Sau đó nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi: "Nhóc, mang thẻ căn cước theo đó không?"

"Số căn cước thôi được không ạ?"

"Được, đọc đi."

"* * *, Trần Nguyên. Trần trong tên của Nhĩ Đông, Nguyên trong từ nguyên thần thêm ba chấm nước."

"Nguyên trong từ nguồn nước đúng không?"

"Đúng ạ."

"Được rồi." Sau khi ghi chép lại, cảnh sát gật đầu, đưa mắt đánh giá chàng trai với dáng người cao to, da thịt rắn chắc giống như một hạt giống tốt cho ngành cảnh sát liền hỏi, "Giỏi lắm, vẫn còn là học sinh cấp ba hả?"

"Vâng ạ."

"Trường nào?"

"Lớp 18 trường trung học phổ thông số 11… A không phải, đồng chí cảnh sát, chú hỏi cái này làm gì ạ? Chuyện này không cần báo cho nhà trường đâu ạ." Trần Nguyên vội vàng xua tay.

Thằng nhóc này mặc dù ngoài miệng bảo là không muốn nhưng báo tên tuổi lại chi tiết thấy rõ mà.

"Không nên ở cùng bạn học nữ khác đến khuya đâu, về nhà sớm đi."

Chương 34: Tuổi thọ trở lại (2)

"Dạ, bây giờ về liền đây ạ."

Đóng cuốn sổ ghi chú lại, cảnh sát dặn dò một câu rồi đi.

Mà Trần Nguyên cũng từ từ đứng dậy, cố gắng vắt khô cái quần ướt sũng, rồi lấy tay vuốt mảng tóc mái đang che khuất tầm mắt ra sau.

Bởi vì dáng người vốn không tệ, bây giờ lại đang để trần, nhìn hắn trông càng có sức sống, giống như vận động viên bơi lội, khiến người ta cảm thấy khỏe mạnh hơn hẳn.

Nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng không cố ý nhìn chằm chằm, mà lại nói với giọng không vui: “Rõ ràng đã hứa với tớ sẽ không tự mình nhảy xuống cứu người thế mà vẫn làm.”

“Tôi cũng rất muốn giữ lời thế nhưng cô ta cứ từ từ chìm xuống, ngay cả bọt nữa cũng không còn nữa cho nên tôi nghĩ cô ta sẽ không gắng được bao lâu…” Lời Hạ Tâm Ngữ nói Trần Nguyên vẫn nghe vào dù sao hắn vẫn nhớ đến ba mẹ mình.

Hắn là con một vẫn là con trai cưng của mẹ, nếu hắn xảy ra chuyện có lẽ mẹ hắn sẽ nổi điên mất.

Chỉ có thể nói , bởi vì cô ta đã ngất đi đến nỗi không còn bọt nước nữa, hắn mới nhảy xuống vớt lên.

“Coi như lần này câu cứu được, nhưng cậu có thể đảm bảo cô ta sẽ không tự sát nữa không?” Hạ Tâm Ngữ đặt mình vào hoàn cảnh ấy, lại thấy tiếc hận thay cho Trần Nguyên.

“Có, tôi có thể đảm bảo.”

[19354]

Không chỉ không còn tự sát nữa, mà cô ta có thể sống đến hơn tám mươi tuổi.

“Tại sao?”

“Cô ta đã biết tự sát đau khổ đến nhường nào cho nên sẽ không làm vậy nữa.” Trần Nguyên nói với giọng đầy chắn chắn.

Tuy có khó chịu thật, nhưng có lẽ bởi cách thức Hạ Tâm Ngữ chọn để ra đi hơi khác biệt.

Cho nên cô ấy nghĩ cho dù chết thêm lần nữa cũng không đau đến mức ấy.

Nhưng nếu Trần Nguyên nghĩ vậy, cô ấy sẽ không phản bác.

“Sẽ không tự sát nữa chứ?”

“Không phải cậu bảo cô ta sẽ không…” Nói nửa câu, Hạ Tâm Ngữ từ từ ngẩng đầu, phát hiện Trần Nguyên đang nhìn chăm chú vào bản thân cô ấy, lúc này mới nhận ra Trần Nguyên đang hỏi gì.

Rõ ràng trước đây hắn sẽ không nhắc đến chuyện này…

“Không đâu.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu.

“Cậu không lừa tôi chứ?”

“Không phải vừa nãy cậu cũng lừa tớ còn gì…” Khẽ cắn môi, Hạ Tâm Ngữ không có cách nào ngay mặt trả lời, cô ấy quay mặt qua bên không dám nhìn Trần Nguyên.

“Tớ vẫn luôn muốn hỏi cậu chuyện này nhưng lại sợ sẽ chạm đến vết thương lòng của cậu cho nên vẫn không dám hỏi.” Trần Nguyên cũng nhìn qua hướng khác, thẳng thắng nói, “Sau khi tiếp xúc với cậu hai ngày qua, tôi phát hiện vẫn còn có nhiều chuyện có thể dỗ cậu vui. À không phải, cũng không hẳn là dỗ, mà khi gặp chuyện thú vị cậu vẫn vui vẻ. Cho nên, chỉ là không thể quên thôi đúng không?”

Đúng vậy.

Chỉ cần đừng để cho cô nhớ tới bọn họ.

Chỉ cần khiến cô quên đi.

Chỉ cần dời sự chú ý của cô sang chuyện khác.

Nhưng mà, những chuyện thế này làm sao có thể vĩnh viễn đều không nhớ đến?

Mỗi tối, lúc một mình đi vào giấc ngủ, chắc chắn sẽ khóc.

Dùng sức lau những giọt nước mắt đang chảy ra nhưng lại không cách nào khiến nó dừng lại. Đôi mắt sưng húp không muốn hắn nhìn thấy cho nên cô ấy trực tiếp trốn đi, đôi chân trần chạy về hướng đường cái.

Vội vàng mặc quần áo vào, Trần Nguyên cầm lấy điện thoại của cô, sau đó lại chạy đến cầm đôi giày, nhanh chóng đi theo.

Giống như khi chú chó mình nuôi chết đi, Hạ Tâm Ngữ vừa đi vừa khóc tủi thân giống như đứa nhỏ muốn tìm ba mẹ khóc lóc kể lể thế nhưng hai người họ lại không quan tâm tới cô ấy, cho nên cô ấy lại òa khóc to hơn rồi biến thành gào khóc.

Đôi chân trần dẫm lên những hòn đá ven đường, lòng bàn chân đỏ lên, nhưng cô ấy mặc kệ tất cả, không biết mình đi đâu nhưng vẫn tiến về phía trước.

“Đừng đi theo tớ…”

Nhận thấy có người vẫn đang theo sau mình, Hạ Tâm Ngữ càng khóc càng to.

Mà Trần Nguyên cũng dừng bước.

Bất tri bất giác, con số trên đầu cô ấy đã thay đổi.

Không phải 0.1, không phải 1, không phải 2…

Mà đó là một con số rất dài.

Thì ra chỉ cần phát tiết hết ra ngoài thì mọi chuyện sẽ ổn à.

Vậy những chuyện hắn làm mấy ngày qua có cần thiết không?

Có.

Nếu không có khoảng thời gian sớm chiều ở chung mấy ngày qua, có lẽ hắn sẽ giống như bạn nam gọi điện thoại cho cô ấy lúc nãy, đừng bảo đi vào nhà cho dù đứng trước cửa ấn chuông cũng bị đuổi đi rồi.

“Không, cậu thật sự không đi với tớ nữa sao…”

Khóc khóc, Hạ Tâm Ngữ quay đầu nhìn, lại thấy sau khi nghe cô ấy nói đừng đi theo hắn liền dừng lại, khiến cô ấy bất giác khóc càng to, giọng nói cũng khàn đi.

Thật đúng là tsundere mà…

Có chuyện thì cứ nói thẳng ra đúng là một thói quen tốt mà.

“Đợi tôi chút.”

Trần Nguyên quẹt mã xe, dắt đến cạnh Hạ Tâm Ngữ rồi thả chân chống xuống.

“Để tôi giúp cậu mang vào hay muốn tự mình mang?” Trần Nguyên giơ đôi giày thể thao màu trắng lên hỏi.

Chương 35: Khi nãy cậu gọi tớ là gì ? (1)

“Tớ…Tớ không mang đâu…” Lau nước mắt, Hạ Tâm Ngữ lắc đầu giọng nói nghẹn ngào,“Tớ không mang giày, tại sao tớ phải mang giày chứ, tớ muốn bay, bay lên bầu trời…Biến thành một ngôi sao…”

Khi người khác giả ngầu thì không có não.

Còn lúc muốn khóc, hệ thống ngôn ngữ sẽ rối loạn.

“Mang giày sẽ không ảnh hưởng đến việc biến thành ngôi sao đâu đúng không?”

Trần Nguyên cúi người xuống quỳ một chân, chuẩn bị mang tất vào thì Hạ Tâm Ngữ đã nhanh tay lấy nó đi, nước mắt lòe nhòe bảo: “Là ngôi sao. Tất… Tớ muốn tự mang… Mang tất vào xong tớ sẽ bay lên trời…Biến thành ngôi sao, xen vào giữa hai ngôi sao kia…”

“Hai ngôi sao trên trời cao kia cũng đang dõi theo cậu đấy, bọn họ đều mong cậu có thể sống vui vẻ.”

Size giày của Hạ Tâm Ngữ là 36, Trần Nguyên chỉ cần một tay đã có thể cầm giày giúp cô ấy mang vào, sau đó thành thạo thắt hai cái nơ con bướm.

“Cậu, làm sao cậu biết được?” Vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, Hạ Tâm Ngữ hoang mang hỏi.

Trần Nguyên trả lời: “Sau khi gọi cho dì thì biết.”

“Dì… Cậu gọi cho dì của tớ sao?”

Lúc hắn bảo gọi cho dì, Hạ Tâm Ngữ không phản ứng kịp, dù sao bình thường người ta cũng phải gọi một tiếng “dì của cậu” đúng không?

Nhưng mà Trần Nguyên lại có thói quen nuốt bớt chữ khi giao tiếp… Tạm chấp nhận vậy.

“Ngày thứ hai sau khi cậu đốt than ở trong phòng… Tôi đã tìm đến một ông chú hay đi tập thể dục quanh đây xin số của dì, sau đó gọi điện hỏi thăm thì dì ấy mới kể cho tôi chuyện đã xảy ra ở quê nhà cậu.”

“Vậy chắc chắn sau này dì ấy sẽ hỏi đến…” Nghĩ đến người dì nghiêm nghị của mình, Hạ Tâm Ngữ nhỏ giọng bảo, “Vậy phải làm thế nào? Dì ấy làm người nghiêm chỉnh lắm.”

“Chuyện này…” Trần Nguyên đưa tay đỡ trán, hơi né tránh.

Dù sao xung quanh dì ấy luôn có không khí uy nghiêm của một vị giáo sư cao cấp, cho nên đời nào hắn chịu nỗi.

“Nếu như cậu không ngại… Tớ có thể nói cho dì ấy chuyện này. À không, nếu như biết được thật ra cậu đang nói dối dì ấy chứ thật ra không phải bạn cùng lớp của tớ thì có lẽ dì ấy lại sẽ suy nghĩ nhiều.” Hạ Tâm Ngữ nói trong lo sợ.

“Vậy cậu định nói với dì ấy thế nào?”

“Là người bạn hàng xóm thân thiết của tớ, cũng từng cứu mạng của tớ.”

“Tuyệt đối đừng nói như vậy.” Trần Nguyên vội bảo, “Chuyện cậu tự sát đừng kể, nói ra sẽ khiến người lớn lo lắng đấy.”

“Vậy tớ sẽ nói…” Hạ Tâm Ngữ dừng chảy nước mắt, tiếng khóc thút thít cũng dừng lại, nhìn Trần Nguyên, ngữ khí dò hỏi, “Tớ sẽ bảo, dì đây là Trần Nguyên, dì có thể gọi cậu ấy là Trần Nguyên.”

“Hy vọng dì không phải là giáo viên ngữ văn…”

Nói gì vô nghĩa vậy?

“Cho nên,” Hạ Tâm Ngữ nhìn vào đôi mắt của Trần Nguyên, dùng ánh mắt chuyên chú nhìn hắn, lo lắng mở miệng, “Cậu có sợ dì ấy không?”

“Có gì mà phải sợ, tuy dì là giáo sư cao cấp, mấy học sinh có điểm số thấp hơn sáu trăm điểm trong mắt dì ấy cũng chỉ là mấy chú kiến thôi, hơn nữa dì ấy cũng không dạy tôi, có gì phải sợ.”

“Ý của tớ là, tớ sẽ giới thiệu cậu cho dì ấy, cậu có sợ không?”

“…” Mới nãy Trần Nguyên chưa nghe hiểu, bây giờ được cô ấy nói rõ hơn lần nữa thì hắn đột nhiên cứng đồ, ánh mắt lộ rõ vẻ dãy dụa.

Tiểu Trần, mày có muốn người hàng xóm kia không?

Được rồi, vậy mày hãy mau nhận lời đi.

Tiến triển như vậy cũng quá nhanh rồi.

“Được.”

Sau khi nói chữ ấy ra, Trần Nguyên quay người lại, ngồi lên chiếc xe điện chưa rõ tên tuổi người tài trợ.

“…Được là sao chứ?”

Hạ Tâm Ngữ lấy ngón tay chọt vào bờ lưng ướt nhẹp mồ hơi của Trần Nguyên, nhỏ giọng nói.

“Được, chính là được.”

Trần Nguyên đưa cho cô ấy một câu trả lời không giống như đang giải thích, sau đó liền khởi động chiếc xe.

“Vậy sau này tớ sẽ nói cho dì ấy biết, tớ không chuyển đến chỗ dì ấy ở mà sẽ ở lại đây. Sau đó sẽ giới thiệu cho dì ấy hàng xóm của tớ là Trần Nguyên, là người mà trước đó đã gọi điện thoại nói chuyện với dì…”

“Được.”

“Lại trả lời có một chữ nữa rồi, cậu cũng lạnh lùng thật đấy.” Hạ Tâm Ngữ ung dung nói.

Hạ Tâm Ngữ chỉ biết Trần Nguyên giả vờ lạnh lùng cho nên chỉ trả lời một chữ nhưng nếu cô ấy nhìn thẳng vào mắt hắn lúc này sẽ biết được lý do tại sao hắn làm như vậy.

Bởi lúc này, trên khuôn mặt của Trần Nguyên hiếm khi xuất hiện sự bối rối.

Một nam sinh cao hơn mét tám như hắn lại bị một nữ sinh hơn mét sáu một chút hù sợ.

Mà lý do hắn bị dọa sợ là— Vậy tớ sẽ nói cho người giám hộ.

Ba mẹ Hạ Tâm Ngữ đều qua đời, chỉ còn lại một người di mà thôi. Cô ấy đem hắn giới thiệu cho người thân duy nhất của mình, hơn nữa còn nói sẽ không chuyển đi mà ở lại đây với hắn, bảo dì ấy cứ yên tâm vì người hàng xóm mới của cô ấy- Ngài Trần Nguyên là một người tốt đầy nhiệt tình.

Chương 36: Cậu vừa gọi tớ là gì ? (2)

Có lẽ là do Trần Nguyên suy nghĩ quá nhiều, thậm chí hắn đã tưởng tượng ra những chuyện sau này.

“Dì, cháu đã bảo cậu ấy không phải thằng nhóc nghèo mà!”

“Dì không nói thằng đó nghèo thế nhưng hắn chỉ là một sinh viên bình thường không thi nổi nghiên cứu sinh mà thôi.

Chuyên ngành cũng không phải là chuyên ngành hot gì mà chỉ là một ngành bình thường…”

Tất nhiên, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

Bởi vì Trần Nguyên hắn đã bắt đầu quyết tâm sẽ thi vào

Dùng hộ khẩu ở Hải Đông, khiêu chiến trường đại học danh giá của thủ đô@

Chương một: Đừng khinh thiếu niên nghèo!

Chương hai: Tiến công vào huyện ngoại thành

Chương ba: Tiến công vào huyện ngoại thành

Chương bốn: Trần Nguyên à, sao mày có thể sa đọa như vậy chứ?

Chương năm: Tiến công vào huyện ngoại thành.

“À đúng rồi…” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó cho nên mở miệng nói, “Cậu có nhớ lúc cậu bơi từ dưới sông lên đã gọi tớ là gì không?”

“Đợi chút đã, để tôi xem lại hai chương trước.”

“Hai chương trước?”

“Lật xem ký ước của tôi ấy.”

“Vậy cậu tìm ra được chưa?”

Nói thật, Trần Nguyên đã nhớ ra, dù sao khoảnh khắc ấy đã khắc sâu trong tâm trí hắn.

Hắn đã bảo, Tâm Ngữ gọi cảnh sát đi.

Nhưng chuyện này có lý do mà, mọi người đều biết, hắn luôn là người sống theo chủ nghĩa tiết kiệm câu chữ hơn nữa lúc ấy cũng rất vội, cho nên hắn đành phải rút gọn lại. Thử nghĩ xem câu “Hạ Tâm Ngữ, gọi cảnh sát đi.” sẽ dài hơn câu “Tâm Ngữ, gọi cảnh sát.” đúng chứ?

Đừng xem thường 0,1 giây đó, đối với vận động viên điền kinh thì chỉ 0,1 giây thôi đã tạo nên sự ảnh hưởng lớn cho kết quả sau cùng đấy.

Cho nên nói, gọi Tâm Ngữ chỉ là chuyện bình thường mà thôi, cũng không phải có ý tứ gì đặc biệt, cũng không phải là biệt

danh.

“Mấy người bạn thân của tớ đều gọi tớ là Tâm Ngữ, nếu không cậu cũng gọi tớ là Tâm Ngữ đi?”

So với Trần Nguyên đang đấu trí đầu sũng cùng với không khí đến mức nổi điên thì sự thẳng thắn của Hạ Tâm Ngữ lại không phù hợp với gương mặt tinh xảo, thanh tú của cô ấy.

Có chuyện nói thẳng là nhẫn đạo của Hạ Tâm Ngữ.

“Vậy tớ gọi cậu là gì thì được nhỉ? Bình thường bạn thân của cậu hay gọi cậu là gì?”

“Ý cậu là Chu Vũ hả? Theo lý mà nói thì cậu ấy nên gọi tôi là ba, có đôi khi lại gọi baba, nhưng mà bây giờ cậu ấy đang trong kỳ phản nghịch cho nên luôn kêu thẳng tên tôi, Trần Nguyên.”

“…”

Chấp niệm của mấy thằng con trai đối với chuyện bối phận kiểu này mấy nữ sinh như Hạ Tâm Ngữ sẽ không hiểu. Nhưng mà cô ấy hiểu Trần Nguyên, cho nên hỏi: “Vậy tớ vẫn gọi cậu là Trần Nguyên, cậu sẽ không thấy khó chịu chứ?”

“Lão Trần, Trần tổng, Trần Nguyên cậu chọn một cái trong ba cái này đi.”

“Trần Nguyên, tất nhiên là Trần Nguyên!” Vì phòng ngừa chuyện này ngày càng đi hướng kì lạ hơn Hạ Tâm Ngữ vội quyết định.

Thật ra chuyện này cũng không có cách nào, tên dài ba chữ sau khi rút bớt một chữ sẽ thấy thân thiết hơn.

Mà hai chữ chỉ có thể kêu cả hai chữ mà thôi.

Còn xưng hô một chữ “Nguyên” thì giống như một xưng hô độc nhất vậy… Cảm thấy còn quá sớm.

“Suỵt.”

Đột nhiên, Trần Nguyên vừa lái xe vừa nhắc nhở phải giữ im lặng khiến Hạ Tâm Ngữ sững người.

Sau đó, chiếc xe chạy đến cạnh bụi cỏ ven đường rồi từ từ dừng lại.

Đang lúc cô ấy nghi ngờ nhìn lên thì Trần Nguyên lại đột ngột giơ cánh tay lên, nhanh chóng vung về phía trước.

“Á…!”

Hạ Tâm Ngữ đang ngồi ngoan ngoãn trên ghế sau lại bị cánh tay đột nhiên xuất hiện của Trần Nguyên gõ lên đầu, ba một tiếng, cô ấy ôm đầu ngồi tại chỗ oán trách nói: “Chuyện gì vậy, cậu làm gì thế…”

“Xin lỗi nhé, vô ý làm cậu bị thương rồi.”

Sau khi xoay người lại, hời hợt nói câu xin lỗi, Trần Nguyên lại vươn nắm tay đến trước mặt cô ấy.

“Gì đấy?”

Hạ Tâm Ngữ nghi hoặc nhìn chằm vào lòng bàn tay của hắn, sau khi nghe thấy tiếng cánh đập phát ra liền hoảng hốt khẩn trương hỏi: “Cậu bắt gì đấy… Đừng bảo là côn trùng nhé?”

Từ từ, Trần Nguyên mở lòng bàn tay ra.

Mạt ánh sáng huỳnh quang màu xanh nhạt lộ ra, giống như đèn Khổng Minh, chậm rãi bay lên trời sau đó dừng lại tại giao điểm của tầm mắt hai người bọn họ, vỗ cánh.

“Tặng cho cậu, ngôi sao này.”

Tiến về phía trước không có nghĩa là hoàn toàn chối bỏ quá khứ.

Nhưng muốn dũng cảm tiếp tục sống, Hạ Tâm Ngữ phải tập cho mình một tâm thái - Chuyện quá khứ tất cả đều là chương mở đầu.

Cuộc sống trước kia chỉ là những dòng mở bài mà thôi.

Đi đến cổng, Hạ Tâm Ngữ dừng chân, nhìn thấy tóc và người Trần Nguyên vẫn còn hơi ướt liền nhắc nhở: “Cậu mau chóng đi tắm đi, đừng để bị cảm.”

“Được.”

Trần Nguyên nhìn Hạ Tâm Ngữ, muốn nói lại thôi.

Mặc dù bây giờ sự sống cô ấy không còn đáng ngại thế nhưng tình trạng tâm lý vẫn khiến người ta lo lắng.

Chương 37: Siêu năng lực đổi mới rồi sao ? (1)

“Cậu có chuyện gì thì nhắn tin Wechat cho tôi nhé qua nhà tìm luôn cũng được… Nhưng mà đừng cứ thể mở cửa đi vào mà nhớ gõ cửa trước nhé.” Hạ Tâm Ngữ cười cười bảo.

“Cái khóa cửa nhà cậu nên sửa lại đi, không thì không đủ đảm bảo an toàn đâu.”

Mặc dù phòng ốc ở đây hơi sơ sài nếu mấy tên trộm mò đến thì chắc cũng chỉ biết rưng rưng nước mắt mà đi về thế nhưng nơi đây là nơi mà một thiếu nữ ngây thơ 17 tuổi đang sinh sống không thể đảm bảo được giới hạn đạo đức của mấy tên đó cao đến đâu.

Không giống như hắn, nếu có chuyện gì xảy ra vẫn có thể đấu kiếm với mấy tên đó.

“Vậy tớ về phòng đây.”

“Được.”

Trần Nguyên gật đầu, hai người đưa lưng về phía nhau trở về phòng riêng của mỗi người.

Mà ngay lúc Trần Nguyên mở khóa cửa, từ đằng sau lại vang lên tiếng nói của cô ấy: “Cái đó, bằng không mai cậu cứ tới hỏi thầy chủ nhiệm một câu đi.”

“Hả?” Trần Nguyên quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau với Hạ Tâm Ngữ.

“Không phải cậu lo lắng vì không biết con chó kia sống chết như thế nào hay sao? Nếu vậy thì cứ hỏi trực tiếp đi, hỏi rồi sẽ không còn lo lắng nữa, trong lòng cậu cũng sẽ không buồn bực mãi không vui.” Hạ Tâm Ngữ giải thích.

Cậu cảm thấy tôi vì con chó kia mà cảm thấy buồn bực hả?

À cũng đúng nhỉ, cô ấy cũng không biết hắn có thể nhìn thấy tuổi thọ của sinh vật.

Chẳng qua nếu như không có năng lực này, hắn cũng sẽ không nhận ra căn “bệnh nan y” trên người con chó đó, thậm chí ngay cả nguyên nhân để phiền lòng sẽ không sinh ra.

Đương nhiên, ý tốt của cô ấy hắn vẫn sẽ đón nhận.

“Được, thứ hai này tôi sẽ hỏi, lão Mạc tuy có chút ngạo kiều thế nhưng cũng không phải người xấu, sẽ không bởi vì tôi không phải là học sinh trên tóp càng danh dự thì sẽ đối xử với tôi không ra con người.” Trần Nguyên gật đầu.

“Còn nữa…”

“Cậu cứ nói đi.”

Trần Nguyên đã đọc thuộc lòng quyển sách “EQ” cho nên hắn biết, bình thường khi ai đó nói “còn nữa” thì những câu nói đằng sau đó mới là ý mà người ta thật sự muốn truyền đạt, chỉ lo quá lo được lo mất muốn nói lại thôi.

“Tớ, cậu không cần lo lắng đâu.”

Nhìn chăm chú vào Trần Nguyên, ánh mắt Hạ Tâm Ngữ không có ý muốn trốn tránh, ngược lại còn gắt gao khóa chặt ánh mắt của hắn mà nhìn chằm chằm.

Rất có khí thế.

Từ khi tuổi thọ của cô ấy trở lại bình thường, Trần Nguyên đã không còn quá lo lắng nữa rồi.

Mấy lần đếm ngược trước kia giống như bùa đòi mạng hắn vậy, khiến hắn hoảng sợ rồi lại lo lắng.

Tại sao cô ấy lại nói với hắn?

Bởi vì cô ấy lo lắng hắn vẫn còn cảm thấy cô ấy muốn tự sát sẽ khiến tâm trạng hắn bị ảnh hưởng.

Thật sự là kiên cường khiến người khác phải rơi lệ mà.

Khách quan mà nói, cô gái gần ba mươi kia chỉ vì bạn thân của mình bị tên đàn ông nào đó làm cho to bụng mà đòi sống đòi chết chạy đến bờ sông tự sát thì chỉ là việc nhỏ, hơn nữa sau khi được một người con trai khác cứu cô ta lại giống như con bạch tuộc đu bám vào người đối phương đòi hỏi hơi ấm thì…

Nhưng mà giống như Hạ Tâm Ngữ như vậy cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Người ta có câu nói rất hay - Càng hiểu chuyện sẽ càng dễ đối mặt với sự tủi thân, đau khổ.

Đương nhiên, hắn chỉ là một người hàng xóm thôi, hiện tại nếu cô ấy giống như người phụ nữ kia tới tìm hắn đòi ôm một cái thì có lẽ sẽ hơi quá phận.

“Biết rồi.”

“Được, vậy cậu ngủ ngon.”

Sau khi nói xong, gánh nặng trong lòng Hạ Tâm Ngữ vơi đi một nửa.

Bước vào nhà, cô ấy đẩy bàn đến trước chặn cửa lại, tắm rửa sấy tóc, thay đổi bộ đồ ngủ tay ngắn quần đùi rồi mới nằm lên trên giường.

Cô ấy biết, ban đêm mới là thử thách dày vò nhất.

Thật ra bình thường tâm trạng ban ngày của Hạ Tâm Ngữ còn khá tốt, hôm nay lại là ngày tốt nhất, những lúc ở cùng Trần Nguyên lực chú ý của cô ấy sẽ luôn vô tình bị dời đi, cảnh tượng cha mẹ cô ấy mất đi do bị đất đá vùi lấp cũng không xuất hiện.

Nằm đoan chính, nhắm mắt lại, Hạ Tâm Ngữ muốn dùng những bối rối trong tâm cô để bỏ qua những kí ức trong đầu.

Sau khi căn phòng tối dần lại, bốn phía tĩnh lặng những cảnh tượng trong kí ức không ngừng hiện ra thế nhưng đêm nay nó đã thay đổi hơn nữa còn có tiếng nói vang vọng trong tâm trí cô.

Cảnh tượng đêm này không giống với những đêm trước đó.

“Tặng cho câu, ngôi sao này.”

Chú đom đóm màu xanh nhạt trong tay chậm rãi bay lên.

Hắn tặng cho cô ấy một ngôi sao, ngôi sao đó bay lên ẩn mình trong bụi cỏ.

Mà khi nhìn ánh sáng ấy, cô ấy đã phát hiện khung cảnh bầu trời đêm với muôn vàng vì sao ngay trong trần thế.

Giống như trước kia, nước mắt vẫn chảy dài trên gương mặt.

Nhưng lần này cũng có điểm khác biệt, cô ấy không còn muốn gào khóc nữa.

Chương 38: Siêu năng lực đổi mới rồi sao ? (2)

Hạ Tâm Ngữ biết, từ bây giờ lòng cô ấy sẽ không còn bị những cơn sóng thủy triều đơn độc kia bao phủ nữa, vì trong đó không phải trống rỗng, không chứa bất cứ đồ vật nào nữa rồi.

Nghiêng người ôm lấy chăn, cô ấy không còn đem chăn che quá đầu mình nữa mà để hở ra nhìn tia sáng lấp ló bên ngoài qua khe cửa sổ.

Cô ấy biết, cô sẽ không còn tỉnh giấc bởi nỗi sợ nữa.

Mặc dù Hạ Tâm Ngữ không nhìn thấy bầu trời sao ban đêm nhưng giống như khung cảnh ấy vẫn hiện hữu nơi đây, và hai vì sao kia vẫn đang bên cạnh cô ấy, nghẹn ngào nức nở, cô ấy cất giọng nỉ non: “Ba, me, hai người không cần lo cho con đâu. Một mình con vẫn có thể tiếp tục sống…”

…

Mặc dù học sinh trường trung học phổ thông số 11 sẽ được nghỉ vào cuối tuần nhưng đây cũng chỉ là để ứng phó với quy định “Trước khi bước vào học kì hai lớp mười một nhà trường không được cho phép học sinh học bù vào cuối tuần” của bộ giáo dục mà thôi, việc học vẫn không thể chậm trễ cho nên những bạn học sinh vẫn đang ở trường để tự học.

Mà những học sinh ngoại trú như Trần Nguyên thì phải tự học ở trong nhà.

Nói thể nào nhỉ, mặc dù trường trung học phổ thông số 11 giảm bớt thực nghiệm, nhưng vẫn có thể nằm ở trong top của thành phố này.

Việc học của học sinh như thế nào thì vẫn phải nhìn vào mức độ tự giác của học sinh.

Cho nên, hai ngày qua hắn vẫn tự học ở nhà là chính, giải bài, đọc sách.

Tại sao không ra ngoài chơi?

Đương nhiên là bởi vì không muốn lãng phí thời gian học tập rồi, chứ không phải vì mấy ngày trước hắn đã dùng hết tiền sinh hoạt để giả làm người giàu ăn uống no nê đâu.

Nhưng mà kể từ khi biết cô ấy sẽ không tự sát nữa, Trần Nguyên cuối cùng cũng thả lỏng, không tiếp tục chủ động tìm Hạ Tâm Ngữ. Mà Hạ Tâm Ngữ cũng chỉ lâu lâu mới tìm hắn qua tin nhắn của Wechat mà thôi.

Cô ấy bảo đã thương lượng với dì xong rồi, thứ hai này sẽ đi học.

Tang lễ ở quê cũng đã xong, nhưng mà cô ấy vẫn phải về lại đó lần nữa, chỉ là khi nào đi thì bây giờ vẫn chưa xác định được.

Có một số việc sau này có thể chấp nhận được thế nhưng ngay trong khoảnh khắc đó chắc chắn sẽ không có cách nào chấp nhận nó.

Cũng như vậy, đối với việc có đem tên hắn giới thiệu cho dì của Hạ Tâm Ngữ biết hay không thì cô ấy cũng đã thương lượng với hắn. Nếu như không thể kể cho dì ấy nghe chuyện hắn đã cứu mạng cô ấy thì trước mắt cũng sẽ không giới thiệu hắn cho dì ấy biết làm gì.

Đương nhiên, Hạ Tâm Ngữ cũng có bảo - Chỉ cần dì ấy đến đây, tớ nhất định sẽ giới thiệu cậu giới thiệu cho dì ấy biết.

Thật ra… Hắn cũng không muốn làm quen với dì ấy lắm đâu.

Mà trong hai ngày này, chuyện làm Trần Nguyên bối rối nhất chính là chuyện khi nào cô ấy mới có thể sửa lại cái ổ khóa kia.

Mỗi lần hắn chuẩn bị đi ra ngoài lại nhìn thấy cái ổ khóa đó khiến hắn sinh ra triệu chứng ép buộc cưỡng chế luôn rồi.

May là vào buổi chiều ngày cuối tuần, cuối cùng Hạ Tâm Ngữ cũng kêu người đến sửa cái khóa ấy lại.

Nói cách khác, từ sáng mai, Hạ Tâm Ngữ sẽ giống như hắn làm một học sinh ngoại trú bình thường, ngày ngày đi học bằng tàu điện ngầm.

Thật sự đã vượt qua rồi sao?

Chuyện này vẫn luôn là nan đề mà Trần Nguyên nghĩ đến.

Dựa theo nguyên tắc đã giúp thì phải giúp cho trót của người tốt, Trần Nguyên quyết định phải xác nhận thật kĩ một lần nữa.

“Sáu rưỡi rồi.”

Sáng ngày thứ hai.

Trước kia mỗi lần gặp được Hạ Tâm Ngữ tại cầu thang đều là vào giờ này của buổi sáng. Cuộc sống của cô ấy vẫn luôn có quy luật, không giống như Trần Nguyên, chỉ có khi có tiết thì hắn mới ra cửa sớm như vậy.

Két.

Mặc quần áo đàng hoàng, trên lưng mang cặp sách, nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa hắn mới giả bộ đẩy cửa ra cách tự nhiên.

Lúc này, vừa vặn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang khóa cửa phòng sau khi đi ra ngoài.

…Đợi đã nào!

Đếm ngược tuổi thọ đâu rồi?

Trần Nguyên đột nhiên phát hiện, con số đếm ngược tuổi thọ trên đầu Hạ Tâm Ngữ đã không còn nữa.

Cái gì cũng không có.

Hắn không tin, lấy tay dụi mắt, lần nữa mở to mắt ra nhìn.

Mặc dù vẫn còn mờ mờ, hắn có thể thấy được một thanh HP màu xanh nhạt vừa dài vừa mảnh trên đầu đối phương nhưng chỉ lát sau đã không thấy nữa, tầm mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cực kỳ dễ chịu.

Nhưng trong khoảnh khắc thoải mái ấy hắn cũng có chút không vui.

Không đúng, mặc dù trước đó hắn có oán trách cái năng lực này khiến hắn bị ô nhiễm tinh thần thế nhưng trừ điều đó ra cũng chẳng có tác hại gì khác, nhưng mà con mẹ nó ông trời cũng không thể tự ý tịch thu như vậy chứ?

Chương 39: Tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ (1)

Bây giờ hắn chẳng khác gì người bình thường nửa rồi?

“Trần Nguyên, chào buổi sáng.”

Sau khi khóa cửa, cô nàng nữ sinh cấp ba trắng trẻo xinh đẹp đang mang đồng phục trường trung học phổ thông số 4, cột tóc đuôi ngựa lên tiếng chào.

“À, chào buổi sáng…”

[Không nên tiêu hết tiền vào hôm đó mà, đói bụng quá…]

Chờ đã, đây là tiếng của Hạ Tâm Ngữ mà?

Nhưng mà cô ấy cũng đâu có nói chuyện đâu?

“Vừa rồi cậu… Nói cái gì vậy?”

Trần Nguyên không chắc chắn nên muốn hỏi lại.

“Chỉ là chào hỏi thôi… Chào buổi sáng.” Hạ Tâm Ngữ bối rối nói.

【 Đói quá, sáng nay cậu ấy đã ăn ở nhà ăn rồi sao… 】

Không sai, chính là âm thanh của Hạ Tâm Ngữ, hắn sẽ không nghe lầm.

Nói như vậy, năng lực ‘đếm ngược thời gian đến lúc chết’ của hắn đã được thay đổi thành ‘nghe được tiếng nói trong lòng của người khác’.

Nhưng mà đêm hôm qua hắn vẫn còn có thể nhìn thấy tuổi thọ của người khác, trễ nhất là lúc 11 giờ tối qua, có một con muỗi bay ngang qua cửa sổ, tuổi thọ của nó là 【 4 】 , Trần Nguyên vẫn còn nhớ rất rõ.

Mà vào lúc này, hắn lại không thể nhìn thấy được tuổi thọ của một người còn sống sờ sờ như Hạ Tâm Ngữ.

Tổng kết các quy luật thì…

Siêu năng lực của hắn sẽ xuất hiện vào sáng thứ Hai. Nói chính xác hơn thì siêu năng lực của hắn sẽ bắt đầu tồn tại sau khi nhìn thấy một sinh vật sống vào sáng thứ Hai.

Vào sáng thứ Hai, sau khi Trần Nguyên thức dậy, hắn đã được cập nhật một siêu năng lực khác.

Vì vậy, nói một cách hợp lý, nút thời gian thực là 24 giờ tối Chủ Nhật, khi Trần Nguyên vẫn còn đang ngủ.

Siêu năng lực của hắn sẽ được làm mới mỗi tuần!

"Cậu có muốn ăn sáng cùng tôi không?"

Trần Nguyên biết rõ ý nghĩa của việc Hạ Tâm Ngữ vẫn còn sống sau bữa ăn ngày hôm đó… Tuy người đã còn sống nhưng tiền chắc chắn không còn.

Có lẽ hai ngày này cô ở nhà nấu mì để ăn qua ngày, thật đáng thương…

Với sự kiên trì của cô gái nhỏ này, cô sẽ không bao giờ xin tiền dì của mình, là một đứa con gái, cô chưa từng quay về nhà xin tiền, bởi vì việc xin tiền thay vì bày tỏ sự hiếu thảo là một chuyện không đúng.

Nói trắng ra, đối với Trần Nguyên, ngoại trừ tiền thuê nhà, chi phí sinh hoạt hàng tháng chỉ vỏn vẹn 1500 nhân dân tệ, thậm chí có thể…

【 Tớ cũng muốn ăn, nhưng tớ không có tiền… 】

"Hạ thụ… À không, Hạ Tâm Ngữ, hôm đó cậu mời tôi ăn một bữa tiệc lớn như vậy, không đáp lễ cậu thật sự là thiếu sót của tôi, mấy bữa ăn sáng sau này dù sao cũng phải để tôi mời vài bữa chứ đúng không?"

Thành thật mà nói, Trần Nguyên thực sự không thể chịu được đạo lí đối nhân xử thế khách sáo như thế này.

Chuyện này giống như cướp tiền vậy, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó xử.

Nếu thật sự muốn thanh toán hóa đơn thì có thể mượn cớ đi vệ sinh rồi bí mật thanh toán toàn bộ, có vấn đề gì sao?

Chính là vì những chuyện này đều được nhìn thấy rõ ràng nên khi người khác không thật sự chân thành, Trần Nguyên sẽ luôn âm thầm cảm thấy xấu hổ vì sự đạo đức giả được chôn giấu bên trong đó.

Cho nên năng lực nghe được tiếng nói trong lòng của người khác như thế này, thật sự quá thú vị!

Bản chất của con người có thể được kiểm tra?

Bởi vì bản chất xấu xa của con người thì không thể kiểm tra bằng mắt thường.

【 Bị cậu ấy phát hiện mình không có tiền rồi sao? 】

【 Còn mời khách một cách cứng nhắc như vậy, thật sự rất để ý đến lòng tự trọng của mình… 】

【 Thật là xấu hổ mà, thật là xấu hổ. 】

【 Nhưng mà bụng của mình thật sự quá đói… 】

Nghe được những tiếng nói trong lòng này, Trần Nguyên lén liếc mắt nhìn hàng lông mày nhăn lại thành gợn sóng của Hạ Tâm Ngữ.

Quả nhiên, trò chơi khảo sát bản chất con người này thật là vui.

"Ừm…" Hạ Tâm Ngữ nắm lấy một bên vai, hơi do dự nhưng vẫn mở miệng nói, dáng vẻ vô cùng ngại ngùng: "Như vậy thật không có ý tứ gì cả, lại phải khiến cho cậu tốn tiền rồi."

【 Chút nữa sẽ ăn cái gì đây… 】

Mặc dù ngoài miệng nói hành động này thật không ra làm sao nhưng trong lòng Hạ Tâm Ngữ lại nghĩ 'hôm nay ăn cái gì', thật sự quá trái ngược. ,

Nhưng mà vì hắn đang muốn cho đối phương được ăn bữa sáng của Amway, tất nhiên hắn sẽ lựa chọn cửa hàng nhà hắn thân quen nhất, Trần Nguyên nói: "Không cần khách sáo, để tôi đưa cậu đi ăn một bữa, chắc chắn cậu sẽ thích."

"Vậy thì đừng ăn những món đắt quá, cứ chọn đại là được rồi. Trước kia ăn uống quá phí phạm, chúng ta cũng chỉ là học sinh, không có nhiều tiền." Hạ Tâm Ngữ vội vàng dặn dò.

"Đó là điều đương nhiên rồi, thường thì những quán ăn nhỏ không được chú ý ở trên đường phố mới là nơi có thể làm ra những món ăn ngon thật sự. Còn những khách sạn hoành tráng kia thì…"

Nói đến đây, Trần Nguyên lắc đầu.

Chương 40: Tiếng lòng của Hah Tâm Ngữ (2)

“Những khách sạn hoành tráng kia thì sao?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

“Tôi chưa từng ăn ở đó, sao cậu lại hỏi tôi?”

…

“Không ngờ ở cửa hàng trên đường phố như thế này lại có thể ăn được bột gạo chính gốc Kinh Nam… Thật trùng hợp.”

Là người gốc Kinh Nam, Hạ Tâm Ngữ được ăn bữa sáng của quê hương mình, hơn nữa lại còn ăn ở Thành phố Hải Đông này, nơi mà những mẹ nuôi lớn tuổi gọi tương ớt và tỏi băm là tỏi hơi cay của địa phương, cô ăn cay đến đến mức hai má đỏ bừng lên, đánh giá cực kỳ cao quán ăn này.

Nhưng vào lúc cô vui vẻ ăn bột gạo thì phát hiện Trần Nguyên dùng tay đỡ phần trán của hắn, lông mày nhíu lại, giống như bị sư phụ niệm kim cô chú, biểu cảm rất phức tạp.

【 Đứa trẻ này ăn sáng chậm như một con cún con, ông đây sẽ đi làm muộn mất thôi. 】

【 Sau khi ăn cơm xong rất muốn đi vệ sinh, lát nữa phải tìm nhà vệ sinh mới được. 】

【 Hôm nay tay của ông chủ run phải không? Tại sao cho nhiều muối quá vậy, đến chút nữa phải phản ánh một chút mới được… Ăn muối thì ăn muối, còn bỏ mì vào làm gì? 】

【 Thật là phiền quá, phiền quá, phiền quá, mới sáng sớm đã có nhiều người đến lau bàn như thế này, chết tiệt khi nào tiệm này mới đóng cửa vậy? 】

【 Vừa ra khỏi nhà đã muốn đi tiểu rồi, đi tiểu ở đâu được đây! 】

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, ông đây không muốn nghe tiếng nói trong lòng của mấy người nữa!

Nhớ lại lúc đi đến ngã tư đường Kim Lăng, đối mặt với hàng trăm ngàn con số méo mó màu đỏ, lẽ ra Trần Nguyên phải đoán trước được bản thân sẽ chịu đựng sự tra tấn ở nơi công cộng như thế này sau khi hắn được kích hoạt năng lực lắng nghe tiếng nói của mình.

Nhưng hắn lại không hiểu vì sao phân và nước tiểu lại chiếm phần lớn trong tiếng nói trong lòng của đám người này như vậy.

Thích ôm phân vào người đúng không?

Phiền phiền phiền, nhanh chóng vượt qua một tuần này, cố gắng cập nhật được một siêu năng lực mới đi.

Nếu không để cho hắn chủ động chọn năng lực thì cũng phải cho hắn một năng lực nhìn thấu mọi thứ đi chứ.

Cho dù ngày nào cũng phải nhìn thấy đồng thể của đôi mắt còn đỡ hơn là những tiếng ong ong trong đầu như thế này…

Vào lúc Trần Nguyên nhíu mày, hắn đột nhiên cảm nhận được có ngón tay của người khác ấn vào hai bên huyệt thái dương của mình.

Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu lên, mở mắt ra, đôi môi hồng hào căng mọng, gương mặt đỏ bừng, dùng tay xoa bóp hai bên thái dương của hắn.

“Tối hôm qua cậu thức suốt đêm sao? Tớ cảm thấy tinh thần của cậu không được tốt…”

Hạ Tâm Ngữ dường như đoán được tại sao buổi sáng Trần Nguyên lại đột nhiên hỏi cô nói cái gì.

Tinh thần của người thức khuya luôn không tốt, ngoại trừ đau đầu hoa mắt thì khả năng tập trung cũng sẽ kém đi một chút, có lẽ là nghe nhầm rồi nên mới hỏi lại như vậy.

Hai cánh tay nhẹ nhàng xoa bóp huyệt thái dương của Trần Nguyên.

Thật thần kỳ, mọi ồn ào đều biến mất rồi.

Không… Hắn biết câu nói này.

【 Tại sao cậu ấy lại nhìn mình chằm chằm như vậy… Chẳng lẽ trên miệng mình còn dính tương ớt sao? 】

Sau khi bị Trần Nguyên nhìn chằm chằm một lúc lâu, trên mặt Hạ Tâm Ngữ xuất hiện sự bối rối.

Mà lý do đằng sau đó thật khiến người ta buồn cười.

Tương ớt… Quả thật là có, nhưng làm gì có ai ăn bột gạo của Kinh Nam là không dính dầu đỏ trên miệng được chứ, nếu không thì ăn thịt như thế nào được.

Nhưng lớp ẩm ướt màu đỏ này, phủ trên đôi môi mềm mại của cô, vậy mà càng lộ ra sự nóng bỏng hơn bình thường.

Con gái ở Hồ Nam thật nghị lực.

Quan trọng hơn là nơi đó không có núi Thục Đạo.

“Tối hôm qua tôi học hơi trễ. Cũng không có cách nào khác, càng bơi trong biển tri thức thì càng cảm thấy hứng thú mà.” Trần Nguyên khẽ gật đầu, nghiêm túc giải thích.

“Ừm…”

Hạ Tâm Ngữ để lộ ra biểu cảm khó nói.

“Sao vậy, cậu không tin à?”

“Không có, tớ tin mà.”

【 Tớ không tin. 】

Trần Nguyên: “…”

Bản chất con người thật là xấu xa.

Ngay cả kiểu người ‘’có chuyện gì cũng đều nói thẳng ra’’ như Hạ Tâm Ngữ mà cũng không đồng nhất giữa lời nói bên ngoài với tiếng nói bên trong.

Tuyệt vọng, hắn hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới dối trá này.

“Nói đến chuyện học tập… Nếu như làm bài tập thì chúng ta có thể làm cùng nhau.” Hạ Tâm Ngữ chủ động nói: “Dù sao chúng ta đều học ngoại trú, không hiểu chỗ nào cũng có thể giúp đỡ nhau học tập.”

【 Nếu nói thẳng là dạy cậu ấy học thì sẽ khiến cậu ấy cảm thấy xấu hổ, lòng tự trọng của con trai rất cao, nói như vậy thì có lẽ cậu ấy sẽ chấp nhận. 】

Đúng vậy, cậu thật sự cư xử rất khéo léo.

“Có học sinh trường trung học phổ thông số 4 phụ đạo thì việc chạy nước rút 985 211 dĩ nhiên không có vấn đề gì.”

Mặc dù không biết lực học của Hạ Tâm Ngữ như thế nào, nhưng nếu là học sinh của trường trung học phổ thông số 4 thì cũng không phải là học sinh giỏi bình thường. Cho dù chỉ đi theo làm bài tập chung với cô thì cũng có thể có được một cơ hội được dạy kèm riêng.

Đây chắc chắn là một chuyện tốt.

Chương 41: Đừng để mẹ của cậu biết (1)

Mặc dù chuyện này quả thật có hơi xấu hổ nhưng thể diện sao có thể quan trọng hơn tương lai được chứ.

Trần Nguyên cũng không có chí hướng lớn gì, chỉ là muốn thi vào Đại học Thanh Hoa, sau khi tốt nghiệp sẽ chăm chỉ phục vụ nhân dân.

Trong thời điểm cơ hội càng ngày càng ít, cơ hội thăng tiến lại càng lúc càng khó khăn, kinh tế không còn tốt như lúc trước, nhưng vẫn tương đối ổn định để phục vụ vì nhân dân.

Đối với tham vọng lần này, Hạ Tâm Ngữ cười cười gật đầu: “Ừm, cậu chắc chắn có thể làm được.”

Nói đi, thật ra trong lòng cậu đang nói cái gì?

Vết thương đâm vào trái tim sẽ không bao giờ lành lại, và hắn sẽ không bao giờ bị tổn thương thêm lần nào nữa.

Trong lòng cậu đang nghĩ cái gì, thành thật khai báo đi.

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ nghiêng đầu, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nếu không phải tiếng nói trong lòng lộn xộn của những cô chú xung quanh vang lên trong đầu hắn thì Trần Nguyên còn tưởng siêu năng lực nghe được tiếng nói trong lòng của mình đã không còn nữa.

Cho nên…

Trong lòng Hạ Tâm Ngữ lúc này không có tiếng nói nào?

Trần Nguyên cúi đầu xuống, nhíu mày, nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên rồi, tất nhiên tôi sẽ làm được."

Hạ Tâm Ngữ này còn tin tưởng hắn hơn cả mẹ của hắn.

"Tiền sinh hoạt tháng này của cậu, hẳn là không còn nhiều phải không?"

Sau một hồi nói lảm nhảm, Hạ Tâm Ngữ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Trần Nguyên, nghiêm túc hỏi.

Mặc dù cô không thể nghe được tiếng nói trong lòng của Trần Nguyên nhưng cô cũng có một siêu năng lực…

Dùng ánh mắt chân thành khiến cho đối phương nói thật.

"Chuyện này nói như thế nào đây…"

Bây giờ là ngày 13 tháng 10, tiền sinh hoạt mỗi tháng của Trần Nguyên là một ngàn rưỡi, tiền sinh hoạt là hai mươi bốn tệ, cũng chính là ngày mà Trần Nguyên trả tiền thuê nhà. Nếu mỗi ngày hắn chi tiêu trung bình năm mươi tệ thì hắn vẫn có ít nhất hơn ba trăm tệ.

Trên thực tế, Trần Nguyên chi tiêu ít tiền hơn trong hai mươi ngày đầu tiên của chu kỳ sinh hoạt, không tiêu đến một nghìn tệ, nhưng khi nhìn thấy đồng hồ đếm ngược tuổi thọ trên đầu Hạ Tâm Ngữ, bánh răng số phận bắt đầu chuyển động.

Số dư còn lại của Alipay cũng bắt đầu chuyển động.

Bây giờ trong tay hắn chỉ có một trăm sáu mươi bảy tệ, cho dù chỉ là ăn một bữa sáng bình thường hoặc ăn ở căn tin trường học thì cũng chưa chắc đã đủ.

Chỉ có thể nói, vào thời điểm bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể sử dụng một thủ đoạn cuối cùng… Ông già, nổ số tiền thật lớn vào tài khoản đi.

"Thật ra chỉ còn lại không đến một trăm tệ phải không?"

Hạ Tâm Ngữ lo lắng nói ra suy nghĩ của mình.

"Cũng không thể nói như vậy, nhưng tiền sinh hoạt là một chủ đề hơi nhạy cảm. Tôi chỉ có thể nói dao động trong khoảng

một trăm tệ đến hai trăm tệ.” Trần Nguyên trả lời rất mơ hồ.

“…” Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ở giữa khoảng một trăm tệ đến hai trăm tệ sao?”

“…”

Dựa theo sự im lặng một hồi lâu của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ cũng có thể suy đoán được chi phí sinh hoạt của Trần Nguyên bây giờ không đến hai trăm tệ.

Bởi vì cái gì, tất nhiên là vì cô rồi.

Cơn sóng rồng đó có thể hiểu là phần thưởng mà Trần Nguyên tự thưởng cho chính mình, có thể coi là thỉnh thoảng cũng có hơi kiêu ngạo.

Nhưng cơm lươn và sườn heo kho sau đó chỉ là món ăn ngon để thuyết phục bản thân không được chết.

“Mấy ngày nữa tớ sẽ về nhà, tài sản mà cha mẹ để lại cho tớ có thể nuôi sống được tớ. Nhưng gần đây…”

“Tôi biết.” Trần Nguyên ngắt lời của cô, hiểu ý nói: “Bây giờ tốt nhất đừng nên liên lạc với người nhà ở quê, chờ đến khi cậu chuẩn bị sẵn sàng rồi lại nói sau.”

Thật vất vả mới trở nên kiên cường, bây giờ chính là giai đoạn xây dựng lòng tin.

Nếu như tạm thời cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt thì cũng không nên ép buộc cô.

“Vậy mấy ngày này…”

“Không sao, tôi xin tiền cha mẹ là được, cậu đừng lo lắng.”

“Không được, không được.”

Hạ Tâm Ngữ vội vàng xua tay, nghiêm túc ngăn cản hắn, trong đôi mắt dường như còn phảng phất một tia năn nỉ.

Chuyện này đúng là kỳ lạ, hắn tìm cha mẹ để xin tiền như thế nào đây?

【 Nếu như mẹ của Trần Nguyên biết tiền sinh hoạt của cậu ấy không đủ là vì muốn mời nữ sinh hàng xóm ăn cơm, hơn nữa không phải một ngày mà là nhiều ngày liên tiếp… 】

【 Mẹ của cậu ấy chắc chắn sẽ có cái nhìn không tốt về mình. 】

A cái này… Đứa trẻ này suy nghĩ nhiều quá rồi?

Cô không hiểu gì mà đã vội vàng suy đoán về mẹ Trần Nguyên rồi.

Mẹ hắn là một người rất tốt, chỉ cần mẹ không cảm thấy hắn yêu sớm mà là giúp đỡ người khác thì bà ấy sẽ không tức giận…

Vân vân.

Tại sao cô chỉ lo lắng rằng mẹ hắn sẽ có vấn đề với cô?

Cô không coi Trần Kiến Nghiệp là người sao?

Chương 42: Đừng để mẹ của cậu biết (2)

Nhưng mà đồng chí Kiến Nghiệp ở nhà cũng không thể tự đưa ra quyết định có thể mở được chai rượu Dream Blue trong tủ rượu, ông ấy còn có thể làm được gì chứ?

“Cậu, cậu không thể nói với mẹ cậu là không có tiền sinh hoạt được.” Hạ Tâm Ngữ sợ Trần Nguyên không nghe lời cô nên nhẹ giọng lẩm bẩm một câu.

“Tôi có thể tự nói là do bản thân dùng quá nhiều tiền được mà?”

“Nói dối bị phát hiện là chuyện không tốt.” Hạ Tâm Ngữ nhấn mạnh.

Ý tứ trong lời nói của cô cũng vô cùng rõ ràng.

Việc Trần Nguyên chi tiêu quá mức vì những lý do khác thì không sao, nhưng nếu là vì đãi hàng xóm ăn cơm như vậy, hơn nữ còn giấu diếm cha mẹ thì lại không được.

Xem ra cô vẫn rất để ý cái nhìn của người khác về mình.

“Đương nhiên, không có tiền sinh hoạt thì tớ vẫn có cách khác để tiếp tục sinh sống.” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên trở nên nghiêm túc, bẻ khớp ngón tay, nghiêm túc tính toán: “Vitamin, protein, mỡ, tinh bột…”

“Một trăm sáu mươi bảy tệ là đủ để mua những thứ này sao?” Trần Nguyên ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên, có cách để thực hiện nó ở phiên bản cấp thấp hơn.”

Sau khi tính toán rõ ràng một lượt, Hạ Tâm Ngữ nói: “Trứng gà giảm giá còn hai mươi tệ, ba mươi hột, nó sẽ là nguồn protein chủ yếu. Món chính thì có cơm, nếu mua một ít sợi mì thì có thể đổi lấy trứng để làm một chút cơm chiên trứng, hành lá, mì trứng gà, mì lạnh và các biến thể khác của mì. Ăn lá rau diếp cá thay rau…”

“Tại sao lại là rau diếp cá?”

“Bởi vì chúng rẻ và ngon.”

“Được rồi.”

“Thịt, loại thịt đắt tiền nhất…” Hạ Tâm Ngữ đánh giá dáng người cao lớn của Trần Nguyên, nói: “Cậu không cần phát triển chiều cao nữa đâu phải không?”

“Chúng ta có cần sử dụng công nghệ khoa học kỹ thuật để tạo thành thịt không?”

“Không tốt cho sức khỏe.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, dáng vẻ giống như một bác sĩ dinh dưỡng, khéo léo nói: “Mua ức gà đông lạnh về cộng thêm một ít vụn bánh mì có thể làm thành món gà rán bít tết, mỗi phần chỉ cần tốn khoảng mười tệ, có thể thỏa mãn sự có mặt của thịt trong khẩu phần ăn của mỗi người. Sau 8:45 tối, phần thịt heo ở bụng sẽ giảm giá, chỉ có tám nhân dân tệ một ký, có thể làm thành món thịt ba chỉ khô chiên giòn. Chân gà đông lạnh làm thành món chân gà rút xương với lá chanh, mười lăm nhân dân tệ là có thể làm thành một phần ăn. Thứ bảy tớ có nhiều thời gian hơn, tớ sẽ nấu món đầu cá diếc hầm cho chúng ta…”

“Số tiền này có đủ không?” Trần Nguyên lo lắng hỏi.

“Khi nào cậu sẽ được phát tiền sinh hoạt của tháng mới?”

“Ngày hai mươi ba.”

“Vậy thì không sao.”

Hạ Tâm Ngữ trả lời rất chắc chắn, sau đó chắp tay lại như đang nắm lấy thứ gì đó, cười rạng rỡ nói: “Buổi tối cuối tuần, chúng ta thậm chí còn có thể được ăn hai cây kem ốc quế.”

“…”

Một trăm sáu nhân dân tệ còn lại có lẽ không mở được một quán net ở đây.

Nhưng với một trăm sáu này, Hạ Tâm Ngữ thậm chí có thể bày ra một gian bàn.

Người con gái hoàn hảo như thế này, rốt cuộc sau này vẫn muốn một thằng nhóc xấu xa.

“Sao vậy? Không hài lòng… với mấy món ăn này sao?” Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên đang ngây người, cảm thấy khó hiểu nên hỏi.

“Cậu vẫn còn đi học, mỗi ngày đều phải chuẩn bị bữa sáng như vậy thì có kịp không?”

“Cái này không cần phải lo lắng, vấn đề về thời gian tớ có thể giải quyết được.” Đối mặt với khó khăn nhất thời này, Hạ Tâm Ngữ lạc quan nói: “Đợi đến cuối tuần cậu được phát tiền sinh hoạt thì tớ cũng về nhà rồi… Đến lúc đó chúng ta không cần thiếu thốn như vậy nữa. Nhưng mà tớ có hơi xấu hổ…”

“Tại sao lại xấu hổ?”

“Tớ chỉ có thể giải quyết bữa sáng và bữa tối cho cậu, còn bữa trưa…” Hạ Tâm Ngữ cảm thấy rất có lỗi, nói: “Tớ chỉ đưa cho cậu tám tệ cho mỗi bữa ăn, tổng cộng là bốn mươi tệ, còn chưa tính đến đồ uống nữa.”

“Thì ra là cái này à? Không sao. Bữa cơm tám tệ của trường học cũng có được hai món mặn và một chén canh, tôi có thể lấy đồ uống ở trường.”

“Trường học của cậu có cung cấp đồ uống sao?”

“Ừm, tôi sẽ tự mình mang theo cốc, đến lúc đó đi tìm Chu Vũ lấy là được.”

“Cậu phát âm như vậy không đúng, có lẽ nên gọi là ‘ăn cướp’ phải không?” Hạ Tâm Ngữ nhàn nhã phàn nàn.

Dần dần hắn phát hiện ra tính hình của Hạ Tâm Ngữ cũng rất hài hước.

“Vậy bữa trưa của cậu thì sao?”

“cái này cậu không cần phải lo lắng, bữa trưa tớ đều ăn cơm cùng dì của mình, đối với nhà ăn dành cho giáo viên ở trường trung học phổ thông số 4, mỗi giáo viên đều có thể dẫn theo một đứa trẻ…” Nói đến chuyện này, Hạ Tâm Ngữ ngại ngùng nói tiếp: “Tớ chính là đứa trẻ đó, ngày mai có thể ăn cơm trưa cùng với dì, không cần phải tốn tiền.”

Chương 43: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (1)

Mặc dù dì của cô thường xuyên muốn phát chi phí sinh hoạt, cho nên chỉ cần cô mở miệng thì cô nhất định sẽ không nghèo khổ như bây giờ, dù sao cô ấy cũng có cuộc sống riêng của mình, có chú, còn có cả con trai.

Làm một đứa trẻ mồ côi, sau này cô sẽ gặp rất nhiều chuyện rắc rối.

Cho nên cô chỉ có thể cố gắng tránh được càng nhiều rắc rối càng tốt, cô nhất định phải vượt qua chúng.

Mối quan hệ gia đình dựa vào tiền bạc và tiếp tế để duy trì thì sớm muộn gì cũng sẽ tạo ra rạn nứt.

Chính là bởi vì cô yêu quý dì của mình nên cô không muốn vì mình là dì bị liên lụy vào, nói không chừng sẽ không khỏi cãi nhau ầm ĩ với chú vì chuyện của cô.

Bây giờ cô chỉ có thể làm phiền Trần Nguyên.

Nếu như hắn yêu đương, có thể sẽ bởi vì sự tồn tại của cô mà cãi lộn với người kia vào một ngày nào đó…

Vì lòng tự trọng của mình, cô không muốn phải gặp những rắc rối giống như vậy.

“Như vậy cũng tốt, hạn ngạch trong căn tin là miễn phí, nếu không dùng thì phí lắm.” Trần Nguyên trả lời một cách tự nhiên, cũng không cảm thấy cô ăn cơm cùng dì của mình ở chỗ đó là có điều gì phải xấu hổ.

Sau khi nghe được tiếng nói trong lòng của cô, hắn chỉ có một suy nghĩ.

Đứa trẻ này, tại sao lại có nhiều tâm sự như vậy?

Phiền phức cái gì mà phiền phức chứ…

Nếu như bánh xe vận mệnh không di chuyển thì Trần Nguyên làm sao có thể nhờ vả một học sinh trung học 17 tuổi nấu ăn cho hắn được chứ?

“Vẫn còn thiếu một ít tiền.”

Đeo ba lô trên vai, Tràn Nguyên và Hạ Tâm Ngữ cùng đi đến trạm xe buýt, hắn thản nhiên nói.

“Hả? Chẳng lẽ còn phải dùng tiền ở chỗ nào nữa sao?”

“Đi đến trường học cũng có hơn mười điểm dừng.”

“…”

Bị đối phương nhắc nhở như vậy, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên phản ứng lại, sững sờ đứng tại chỗ, cau mày, vẻ mặt lập tức trở nên buồn bã: “A a a… Món ăn vặt duy nhất là chân gà lá chanh không có sao? Không muốn, vậy một tuần này chẳng phải là không còn hy vọng gì nữa sao? Nếu không… Cậu đi tìm Chu Vũ đi?”

Sau khi ngồi lên xe buýt, Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên chọn một cặp ghế gần sát cửa sổ ở hàng ghế sau.

Sau khi ngồi xuống ghế, Hạ Tâm Ngữ lấy quyển sách tiếng anh ra, cô ấy im lặng đọc trong đầu và không hề cử động đôi môi.

Còn Trần Nguyên ngồi bên cạnh thì vừa ngồi xuống đã lấy tai nghe ra đeo lên tai và nhắm mắt nghe nhạc.

“Cậu đang nghe cái gì vậy?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

Mặc dù ở trên xe buýt không có đông người như trên tàu điện ngầm, nhưng lại có hàng chục người trên cùng một không gian nhỏ, có không dưới hai người cùng một lúc phát ra tiếng lòng, thậm chí có những lúc rất nhiều người cùng phát ra tiếng lòng, giống như trong đầu hắn đang tổ chức một hội nghị trên nền tảng đám mây Tencent, luyên tuyên không ngừng.

Hắn chỉ có thể đeo tai nghe, rồi mở âm thanh to hết mức có thể, hắn mới cảm thấy thoải mái hơn.

“Tôi đang nghe bài hát tiếng anh, để ghi nhớ từ vựng đây.” Trần Nguyên bình tĩnh trả lời và không hề mở mắt ra.

“Ồ…”

Liếc nhìn sang Trần Nguyên, cô ấy cố gắng để nghe được âm thanh rất nhỏ tràn ra từ bên trong tai nghe, nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng không nghe thấy lời bài hát tiếng anh nào.

Cause I Got A Crush On You Who You…

Không, đúng là có lời tiếng anh đây.

Nhìn cậu ấy mệt mỏi như vậy, chắc là do tối hôm qua thức đêm. Mà lý do hôm qua thức đêm có lẽ không liên quan gì đến việc học… Không đúng, phải nói là cũng không liên quan mấy.

Nếu như mình có bảng thành tích của cậu ấy, mình sẽ biết cách làm như thế nào để giúp cậu ấy cải thiện những điểm yếu.

Đúng rồi, lần trước mình có nghe chủ nhiệm lớp nói, tiếng anh của cậu ấy quá kém, cần phải cố gắng hơn.

Tiếng anh là một môn học mà tài năng chính là quan trọng nhất, nó chỉ dành cho những ai muốn tiến bộ và muốn đột phá.

Về ngôn ngữ hoàn cảnh, những học sinh ở thành phố Hạ Hải có điều kiện khẩu hình miệng tốt hơn, Trần Nguyên cũng đã là học sinh cấp 3 nhưng lại không có điều kiện đó…

Trần Nguyên cũng giống như mình, là người bên ngoài thành phố, cả hai đều bắt đầu từ một trường cấp 2 không được tốt. Đương nhiên, cái không tốt ở đây không phải là do các bài học mà là ở chất lượng .

Mặc dù thành tích tiếng anh của Hạ Tâm Ngữ rất ổn định ở mức 130 điểm, nhưng trên thực tế cô cũng chưa từng trải qua bất cứ lớp học thêm nào ở cấp 2, trình độ tiểu học cũng ở mức trường công bình thường và lớp mẫu giáo cũng không có chương trình dạy tiếng anh, cô có thể đạt được điểm số như vậy, toàn bộ đều nhờ vào sự cố gắng - hãy bỏ thật nhiều công sức để làm các bài tập về nhà.

Chương 44: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (2)

Chính bởi vì Hạ Tâm Ngữ là một người thích làm bài về nhà, cho nên cô có một kế hoạch rất mạnh mẽ để giúp cho Trần Nguyên có thể cải thiện được thực lực.

Khi Trần Nguyên đang nhắm mắt thư giãn nghe ca nhạc thì Hạ Tâm Ngữ đột nhiên cầm lấy điện thoại của hắn, khiến cho hắn trở nên sững sờ, không hiểu chuyện gì mà mở mắt ra: "Hả?"

Hạ Tâm Ngữ không nói gì, cô mở khóa màn hình trước mặt Trần Nguyên, sau đó tiếp tục thực hiện các thao tác trên điện thoại di động.

Sau một thời gian, trong lỗ tai của Trần Nguyên nghe thấy một âm thanh rất rõ ràng, tốc độ vừa phải, đọc xong còn kèm theo giải thích « từ vựng tiếng anh trung học ».

Không phải, cậu đang làm cái gì vậy?

"Bài hát tiếng anh sẽ không giúp cậu nhớ được các từ vựng đâu, cậu chỉ cần nhớ được các từ vựng trong bài kiểm tra thôi." Hạ Tâm Ngữ nhét điện thoại của Trần Nguyên vào túi giải thích mà không hề cảm thấy áy náy.

Ai lại đi nghe tiếng anh vào sáng sớm…

Trong lòng Trần Nguyên đang không phục, bởi vì loại kiến thức như này mà rót vào đầu hắn cảm giác rất tồi tệ, thủ vệ đang canh giữ màng nhĩ của hắn đã báo cáo lại như vậy—— người đến không phải người tốt, phải trục xuất đi ngay?

Được rồi được rồi, là do người quen đề cử, để bọn chúng vào đi.

Qủa thật, chính bản thân Trần Nguyên cũng hiểu rõ, cho dù điểm ngữ văn có cao hơn mười phần, cũng không bằng việc hắn có thể vượt qua được kỳ thi tiếng anh.

Hơn nữa điểm thi đại học cũng sẽ không chia ra các môn, một phần chính là một phần, không phân biệt cao hay thấp.

Lý do khiến cho hắn không thích môn tiếng anh, chính là bởi vì hắn không hề hiểu gì khi học môn này.

Bây giờ chúng ta sẽ nói đến những thói quen cực kỳ xấu của những học sinh lười—— chỉ thích học những môn mà mình đã giỏi, chỉ cần tăng lên được 20 hay 30 điểm đã cảm thấy hài lòng.

Trên thực tế, đây chính là một loại trốn tránh.

Khi lần đầu tiên đến với trường trung học phổ thông số 11 với tư cách là một học sinh ngoại trú, Trần Nguyên liền phát hiện rằng chỉ cần hắn có hộ khẩu ở thành phố Hạ Hải này là có thể dễ dàng thi đậu vào số 11 hơn, tiếng anh cũng sẽ trở nên lợi hại, lúc đó tiếng anh của hắn cũng rất tốt, nói rất chuẩn và lưu loát, thậm chí còn có thể phân cao thấp với một phiên dịch viên.

Điều kiện gia đình của Trần Nguyên cũng không tệ, là một gia đình lao động bình thường ở thị trấn, khi mới học lớp 10 cũng đã tham gia không ít trường luyện thi, cũng bao gồm môn tiếng anh nữa, cũng giống như ở thành phố Hạ Hải này phải dung nhập tiếng anh vào cuộc sống hằng ngày của họ.

Không thể bị đánh bại, hoàn toàn không thể bị đánh bại.

Theo thời gian, hắn đã bỏ mặc tiếng anh và dần dần trở nên cảm thấy chán ghét nó.

Nhưng đây rõ ràng chỉ là một cái cớ.

Hạ Tâm Ngữ ở bên này, điều kiện của cô sẽ chỉ kém hơn bản thân cô mà thôi.

Nhưng cô ấy sẽ đem việc học, dung nhập hoàn toàn vào cuộc sống của mình.

Cơ hội được sinh ra trong một gia đình giàu có là rất nhỏ, nhưng chắc chắn sẽ có những tấm gương như vậy.

Hạ Tâm Ngữ vẫn đang chăm chú học thuộc các từ vựng một cách rất tập trung.

Trong các bộ phim truyền hình và tiểu thuyết dành cho giới trẻ, khi nam nữ chính ngồi cạnh nhau trên xe buýt, hai người họ sẽ dựa vào nhau cùng nghe nhạc bằng một đôi tai nghe…

Chỉ có thể nói rằng, dù là có được siêu năng lực, cuộc sống của Trần Nguyên vẫn rất là thực tế.

“Sắp đến đường Giang Ninh, hành khách xuống xe xin mời chuẩn bị cho trạm tiếp theo —— đường Học Phủ.”

Sau khi xe buýt thông báo, Hạ Tâm Ngữ cất gọn gàng sách vở vào trong cặp sách.

Mà lúc này, xe đã đến trạm.

Trên xe cũng không có nhiều người đi xuống, lại còn có thêm một nhóm nhỏ đi lên.

Ồ… Đây không phải Chu Phù hay sao?

Trần Nguyên nhìn thấy cô gái đang mặc đồng phục học sinh của trường trung học phổ thông số 11, mà đối phương cũng đã nhìn thấy hắn và Hạ Tâm Ngữ.

【 lại là cô gái đó… 】

【 hai người họ còn cùng nhau đi học. 】

Âm thanh giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái đó, làm cho Trần Nguyên cảm thấy có chút khó xử.

Có một số việc cũng không thể tránh được.

Chỉ có thể nói rằng… Mỗi người đều có một loại từ trường đặc biệt, Chu Vũ chính là một loại phân bón màu vàng di động, sẽ thu hút những con ruồi và con chó đến, còn Trần Nguyên thì…

Rất hổ thẹn, nhưng mình chỉ có những đặc điểm mà con gái thích mà thôi.

“Tớ sẽ xuống ở đường Học Phủ.” Hạ Tâm Ngữ nói với Trần Nguyên.

“Ừm, tôi cũng chỉ còn ba điểm dừng nữa.”

Khu Hải Tĩnh có bảy trường trung học, trong đó đứng đầu toàn bộ thành phố Hạ Hải chính là trường trung học phổ thông Hạ Hải số 4, tiếp theo chính là trường trung học phổ thông số 11, một trường mạnh thứ hai trong số các trường trọng điểm của tỉnh, cuối cùng là trường THPT số 17, trường THPT số 63, THPT số 19 , THPT số 43 , THPT số 46 và trường THPT tư thục Hải Tuệ.

Chương 45: Trên xe buýt, có các bạn cùng lớp !! (3)

Mà đường Học Phủ kéo dài có hai trạm dừng, trải rộng suốt dọc đường là trường tiểu học số 4, THCS số 4, THPT số 4, đây đều là những trường tốt, chính là trung tâm văn hóa quan trọng của quận Hải Tĩnh.

Đương nhiên, trường THPT số 11 chính là bị bí thư Hàn nhét vào một cách trơ trẽn.

Tóm lại, ở mấy trạm này chiếm đa số đều là học sinh, những học sinh bốn mắt chiếm số đông, cho nên khả năng gặp được bạn cùng lớp là rất cao.

Khi Hạ Tâm Ngữ chuẩn bị xuống xe, cô liền phát hiện trên xe còn có một bạn cùng lớp khác, cho nên sau khi lên tiếng chào tạm biệt Trần Nguyên, liền cùng người nữ sinh kia đứng chung với nhau, ở cửa sau trên xe buýt cùng nắm vào vòng treo chờ xuống xe.

Hai người đang nói cái gì, âm thanh quá nhỏ thật sự không nghe thấy gì hết.

Nhưng tiếng lòng, thì sau khi bỏ tai nghe xuống, lại nghe được rất rõ ràng.

【 Hạ Tâm Ngữ đã mấy ngày liền không đi học rồi, bây giờ lại đi cùng học sinh THPT số 11, là bạn trai sao??? 】

【 Hừm… gặp phải đứa mồm rộng rồi, không biết có nên lớp nói lung tung gì không? 】

【 rất thú vị, chưa bao giờ thấy cô ấy cười cười nói nói với con trai như thế , lát đến lớp mình phải kể với mấy đứa chuyện hay này! 】

【 Quên đi, cũng chả có cách nào ngăn cản được, cứ như vậy thôi… 】

Sau khi Hạ Tâm Ngữ nói ra những tiếng lòng này, vẻ mặt trở nên buồn bã.

Còn anh chàng này, thái độ vẫn rất tốt.

“Đến đường Học Phủ, hành khách xuống xe xin mời chuẩn bị, đi trạm tiếp theo…”

Cửa sau xe buýt, chậm rãi mở ra.

Trước khi xuống xe, Hạ Tâm Ngữ nhún vai với bạn cùng lớp, sau đó nhìn về phía hắn vẫy tay.

Trần Nguyên cảm thấy sửng sốt, sau đó cũng nhẹ nhàng vẫy tay đáp lại.

【 Ồ, Hạ Tâm Ngữ này lại còn tuyên bố chủ quyền? Thật táo bạo 】

Cô gái này ồn ào quá đấy, sao mà nói nhiều lời như vậy!

Cũng may mắn thay, hai người đã nhanh chóng xuống xe, ghế bên cạnh hắn đang trống, thì có một người bạn nam cũng học trường THPT số 11 ngồi xuống.

Mà khi cậu ta vừa mới bắt đầu ngồi xuống, bỗng nhiên Trần Nguyên cảm thấy Chu Phù đang liếc mắt nhìn, nhưng trong chốc lát liền biến mất.

【 Như này là không được 】

“…”

Trần Nguyên rất nhạy cảm với hai từ tốt xấu, hắn cảm thấy như mình bị xúc phạm, dù sao thì câu quảng cáo kia cũng nói hay lắm —— đàn ông đẹp trai hay không, không quan trọng, quan trọng là anh ta có tốt hay không.

Chu Phù này, thật là kỳ lạ.

Ngay cả khi nghe được tiếng lòng, thì vẫn có điều gì đó rất khó để diễn tả được.

Cứ như vậy, hắn ngồi trên xe đi qua được mấy trạm đường, sau đó Trần Nguyên xuống xe. Mà Chu Phù, thì giống như là cố ý xê dịch để tránh xa hắn, đi đường vòng để xuống cửa sau chờ xe buýt dừng lại, rồi ai đi đường nấy.

Cũng không nghĩ nhiều, Trần Nguyên nhanh chóng đi vào trường.

“A a a a a!”

Đột nhiên, có một tiếng kêu chói tai của bạn nữ nào đó thu hút sự chú ý của hắn, thuận theo ánh mắt, Trần Nguyên nhìn thấy trên mặt đất có một con chuột to lớn, hắn nhìn xung quanh, thấy trên đầu nó có một dải chữ màu đỏ.

Rồi nó cũng nhanh chóng biến mất.

"Đi đi!"

Giống như là Tề Thiên Đại Thánh đánh Bạch Cốt Tinh, chú bảo vệ giống như từ trên trời đi xuống để hàng phục yêu ma, vua an ninh ở nhân gian, dùng một sợi dây thép đã có thể nghiền nát con chuột thành cái bánh chuột, khiến cho các cô gái hoảng sợ và không ngừng hét lên.

Nhìn vào vũng máu, con chuột đã được xử lý, Trần Nguyên ý thức được ——!

Những siêu năng lực được đổi mới, vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác, sau khi siêu năng lực của mình được đổi mới thành một loại siêu năng lực khác thì năng lực trước đó sẽ không bị mất đi.

Ngược lại nó sẽ bị suy yếu đi đến mức mà bản thân mình có thể dễ dàng tiếp nhận được, vừa đúng với khả năng của mình.

Lúc trước Trần Nguyên nhìn trộm tuổi thọ của người khác nhưng mà lại không thể phân biệt được. Còn bây giờ, năng lực này cơ bản không làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường, cũng sẽ không có bất kỳ thứ đồ vật kỳ quái bẩn thỉu nào lọt vào trong tầm mắt.

Chỉ có những sinh mạng tuổi thọ đã sắp hết, mới xuất hiện những vạch đỏ trên đầu và hiện lên trong mắt của mình.

Vậy thì lúc trước khi mình nhìn lên người Hạ Tâm Ngữ, thấy xuất hiện một vạch màu xanh nhạt, đó không phải là mình hoa mắt mà nhìn lầm.

Trần Nguyên đã nghĩ như vậy hắn dự định đi xác minh lại, thế là ở cửa ra vào trường học hắn ngẫu nhiên nhìn theo bóng lưng của một người bạn khác, cố gắng nhìn thật chăm chú.

Sau đó, trên đầu của đối phương quả nhiên đã xuất hiện một vạch ngang giống với vạch trên đầu của Hạ Tâm Ngữ..

Như vậy tuổi thọ của cậu ta… Chắc cũng giống với Hạ Tâm Ngữ.

Chương 46: Ngôi trường ngập tràn tình yêu ! (1)

Lúc trước phải dùng máy tính để ước lượng thời gian, còn bây giờ thì mình sẽ tính toán tuổi thọ của họ theo một chiều dài chuẩn cố định trên đầu.

Độ chính xác chênh lệch rất nhiều, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, sau khi Trần Nguyên xem hết tuổi thọ trên đầu của đối phương, trong lúc nhất thời cảm thấy khá mệt mỏi, giống như là bị tụt huyết áp, hơi choáng váng, nhưng cũng nhanh hồi phục.

Như vậy, có thể đưa ra một suy đoán: cái giá phải trả khi theo dõi tuổi thọ của người khác là bị tiêu tốn một lượng năng lượng thể chất nhất định. Còn trong những trường hợp bình thường, nếu như không có ý định theo dõi tuổi thọ của người khác thì những vạch màu trên đầu họ sẽ không xuất hiện.

Và khi có một sinh mạng nào đó sắp chết đi, thanh đếm ngược màu đỏ trên đầu đối phương sẽ tự động xuất hiện trong tầm mắt.

Đều là chuyện tốt.

Mặc dù mình cũng không biết rõ lý do vì sao vào tuần trước siêu năng lực của mình lại được lưu lại, nhưng có được tỷ lệ chuẩn mực nhất định như này cảm thấy thật thoải mái.

So với việc phải nghe những âm thanh tiếng lòng của người khác một cách bừa bãi và phải chịu đựng sự xâm chiếm của những thứ rác rưởi chẳng vì bất cứ lý do gì, siêu năng lực này nếu bị suy yếu đi thì tốt biết mấy.

Được rồi, vậy thì chờ xem.

Cố gắng vượt qua một tuần này…

【 Ồ, lại gặp cậu ấy, cậu ấy ngày nào cũng đi muộn 】

【 Hay hôm nay gọi cô ấy cùng đi ăn cơm, nhưng nếu mình mở lời nói như vậy sẽ bị người khác bàn tán, hay là bảo cô ấy ngồi cùng bàn? 】

【 a a a cậu ấy đẹp trai quá, chắc phải cao đến 1m8, mình rất muốn chạm vào cơ bắp cuồn cuộn của cậu ấy 】

【 Trường trung học phổ thông số 11 có nhiều gái xinh như vậy, ai sẽ là bạn gái của mình đây 】

Thật sự không khác gì những người làm công bận rộn, học sinh cấp ba trong đầu chứa toàn cứt đái, giống như việc dễ dàng tìm thấy trong nhà vệ sinh những thứ không sạch sẽ. Hầu hết những thứ xuất hiện trong đầu các chàng trai và cô gái này đều liên quan đến tuổi dậy thì và hormone.

Quá bình thường, dù sao thì đây cũng là độ tuổi đẹp nhất.

【 BACDE… 】

Đương nhiên, không phải học sinh nào cũng có cái não chứa toàn chuyện yêu đương, Chẳng phải có bạn nào đó chưa đến giờ vào lớp đã bắt đầu đọc trước bài rồi sao? Có nói đúng tiếng anh không đấy . . Không đúng, chữ E ở đâu ra?

Hơn nữa, giọng nói này rất quen thuộc…

Quay đầu lại nhìn, Trần Nguyên thấy Chu Vũ đang đi trong hành lang, ánh mắt giống như một kẻ trộm, đang lén lút quan sát thứ gì đó.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Chu Phù bước vào lớp, hắn mới nhận ra đó không phải là đọc tiếng anh.

Là đang học sinh lý!

“Này, cậu nhìn cái gì vậy?” Trần Nguyên đột nhiên mở miệng, cao giọng nói.

Chu Vũ chột dạ bị câu hỏi này làm cho giật mình, giống như là một tên ăn trộm đồ vật gặp phải cảnh sát, cơ thể cứng ngắc . Nhưng sau khi nhìn thấy Trần Nguyên, thì ngay lập tức lộ ra vẻ mặt “Ha ha, thì ra là cậu” chỉ vào Trần Nguyên, nói ra một tràng chim hót hoa nở.

“Học sinh ngoại trú thật là thoải mái, còn có thiếu nữ xinh đẹp là hàng xóm, nam sinh ở ký túc xá cả ngày đều sống trong tầng thấp hôi thối.” Chu Vũ lấy cùi chỏ thúc vào người Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: “Này nhóc, cậu lại ăn đồ ăn nhà hàng xóm phải không?”

“Không có cách nào khác, tôi nói muốn ăn cơm ngoài, nhưng cô ấy bảo đang tuổi mới lớn cần phải có đầy đủ chất dinh dưỡng, nhất quyết làm đồ ăn cho tôi.”

“Chết tiệt, hay cậu túm được nhược điểm gì của cô ấy rồi…”

“Không hề, đó chỉ là sức hút thuần khiết từ tôi.”

“Nào, nói ra sự thật nhanh lên, nếu không tôi báo cảnh sát.”

“Cầm điện thoại làm gì, báo cảnh sát đi?”

“Mau đền tội đi, con mẹ nó, cậu dám ức hiếp con gái nhà người ta , hãy chờ đợi luật pháp trừng phạt cậu đi.”

“Đang chờ đây ~ “

【 hai người bọn họ, đúng là bạn tốt… 】

Đột nhiên, Trần Nguyên giống như nghe được giọng nói của Chu Phù, âm sắc không có vấn đề, nhưng giọng điệu vô cùng kỳ lạ, giống như một người uống rượu say, đồng thời còn rất vui vẻ, giọng điệu không khỏi buồn cười… Nhưng sau khi thấy hắn nhìn sang, phát hiện Chu Phù lại vội vàng thu ánh mắt lại quay đi chỗ khác.

Vừa rồi có phải là cô ấy đang nhìn mình không?

Không đúng, chẳng phải vì biết mình chơi thân với Hạ Tâm Ngữ cho nên cô ấy đã không thèm để ý đến mình nữa hay sao?

So với tên Chu Vũ trong đầu chỉ chứa đầy thứ phân bón màu vàng, thì Chu Phù chuyện gì cũng đều giấu kín ở trong lòng, thậm chí lời nói trong lòng cũng giống như một câu đố khó lý giải, càng khiến cho người ta không biết phải làm sao, càng phiền toái hơn.

Không có cách nào khác, phải nhẫn nhịn qua một tuần này thôi.

7 giờ 45 phút, sau khi bắt đầu tiết tự học buổi sáng, ông Mạc chủ nhiệm lớp cầm sách đi vào, ở trên bục giảng chấm bài tập,

các học sinh khác người thì đọc thuộc tiếng anh, người thì đọc ngữ văn.

Chương 47: Ngôi trường ngập tràn tình yêu ! (2)

Còn Trần Nguyên, dưới sự khích lệ của Hạ Tâm Ngữ và ông Mạc cũng đã hạ quyết tâm phải học thật tốt môn tiếng anh.

Phải đọc thật to!

Môn tiếng anh chính là như vậy, muốn nhớ được, trước tiên phải tích lũy được vốn từ vựng !

Ngữ pháp, tổ hợp cố định, sau khi trả lời thật nhiều câu hỏi thì sẽ dần dần thành thạo.

Tóm lại, kế hoạch trong một ngày sẽ bắt đầu vào buổi sáng.

Huống hồ, chỉ cần đọc thật to, cũng có thể ngăn chặn được tiếng lòng của người khác.

Sau tất cả, chỉ cần mình cố gắng học tập.

【 cái tên này, đúng là đang đọc tiếng anh 】

Đúng lúc này, Trần Nguyên đột nhiên nghe được một âm thanh tiếng lòng.

Nhưng hắn không ngẩng đầu lên xem là ai.

Âm thanh này rất dễ nhận ra, đó chính là ông Mạc.

Ông Mạc có thói quen sẽ chăm chú để ý học sinh khi đang trong tiết tự học, đó đã trở thành thói quen của ông ta. Ở góc bên trái trong tầm mắt của Trần Nguyên, một người đàn ông mặc quần tây âu đang lặng lẽ bước đến, chẳng trách giọng nói nghe gần như vậy, có lẽ đang đi đến chỗ mình.

Nhưng ông ta đang nói đến ai vậy, là Chu Vũ sao?

Thành tích của Chu Vũ còn kém hơn mình, tiếng anh cũng chỉ hơn mình một điểm, trong lòng ông Mạc còn nói rằng mình bình thường.

【 Nếu tiếng anh kéo lên được, các môn học khác cũng cải thiện, nếu quả thật có thể được như thế, thì chỉ tiêu dành cho

học sinh hỗ trợ đặc biệt cũng coi là hợp lý 】

Học sinh hỗ trợ đặc biệt?

Đây không phải lời đồn đại trong truyền thuyết hay sao, nhưng đến giờ vẫn chưa có chứng thực, đó là một cơ chế thần bí mà nhà trường thiên vị cho những cá nhân đặc biệt sao?

Nghe đồn, với tư cách là học sinh hỗ trợ đặc biệt do chủ nhiệm lớp bổ nhiệm, sẽ được giáo viên các môn đặc biệt quan tâm, thỉnh thoảng sẽ được gọi đến văn phòng, để nghe thổi sáo… À không, là đến làm bài tập, quá bất công.

Chẳng lẽ gia đình tên Chu Vũ này có quan hệ tốt?

Hừm, trước đây có phải là mình đã đối xử quá thô bạo với cậu ta hay không?

【 Trần Nguyên vốn đã có tiến bộ rồi, không phải do Thục Quân muốn mình cảm ơn cậu ta, cho nên mình mới cho cậu ta đặc cách như vậy 】

“…”

Sau khi ông Mạc đi ngang qua hắn, vẻ mặt của Trần Nguyên cứng đờ ra trong giây lát. Kinh ngạc quay đầu lại, nhìn chăm chú vào người đàn ông cao lớn nhưng vô cùng kiêu ngạo kia, hắn kinh ngạc phát hiện —— hóa ra là vì mình đã cứu sống một con chó sắp chết, cho nên cá nhân được thiên vị kia chính là mình!

Vì vậy, sau khi chỉ ra vấn đề của con chó kia, vợ của thầy đã cùng tiểu Mạc đến bệnh viện để khám bệnh cho con chó, đồng thời đã kịp thời chữa trị, cứu được mạng của con chó tiểu bạch. Mà ông Mạc kia đã bị vợ bắt phải cảm ơn mình.

Như vậy, bánh răng vận mệnh của Trần Nguyên bắt đầu chuyển động.

Với hộ khẩu của mình như vậy mà cũng được làm học sinh hỗ trợ đặc biệt… Ô ô ô, rớt nước mắt.

Đương nhiên, quan hệ giữa mình và vợ của thầy cùng với tiểu Mạc không thể đi nói lung tung được.

Ông Mạc đừng hoảng hốt, mình hiểu rõ, là bởi vì bản thân mình là người có năng lực, có lòng cầu tiến cho nên ông ấy

mới chọn mình.

Chỉ có thể nói rằng, mình hiểu tất cả mọi chuyện.

“Thầy Mạc, có người đang gọi thầy.”

Đúng lúc này, có một học sinh nữ tóc ngắn đang đứng ở cửa lớp lên tiếng nói.

Ông Mạc sau khi nghe thấy, ông ấy đi ra ngoài và đứng ở cửa một lúc.

Đoán chừng nửa phút sau, sắc mặt ông ấy trở nên nghiêm túc quay trở lại phòng học, đồng thời ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nói:.

“Trần Nguyên, ra đây.”

Không phải, mình không phải là có quan hệ với gia đình ông Mạc hay sao?

Sao đột nhiên mặt mũi lại nghiêm túc như thế…

【 Thằng nhóc hôi hám Trần Nguyên này rốt cuộc đã làm cái gì? Mà lại khiến cảnh sát phải đến tận trường học tìm thế này! 】

Vì sao cảnh sát lại tới tìm mình?

Chẳng lẽ là do Hạ Tâm Ngữ?

Không, chết tiệt!

Cô ấy còn chưa đủ 17 tuổi, cô ấy…

Chờ đã…không nên than khóc vội.

Đáng lẽ… không thể như vậy.

【 Sao lại bị thầy Mạc kêu đi, Trần Nguyên đã làm gì? 】

【 Thật kỳ lạ, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, không phải là muốn phê bình đó chứ 】

【 Chẳng lẽ cha mẹ của cô gái đã biết Trần Nguyên ép cô ấy nấu cơm, cho nên đã gọi cảnh sát đến tìm Trần Nguyên? ! 】

Các học sinh trong lớp đều có thể phun ra một ít ngà voi, duy chỉ có Chu Vũ thì không.

Tên này chắc chắn sẽ không mong chuyện tốt đến với mình.

” Này chuyện gì vậy?”

Khi hắn bước ra khỏi lớp học, lớp trưởng Trương Siêu nhỏ giọng gọi hắn lại tò mò hỏi.

Vẻ mặt của thầy chủ nhiệm bây giờ toàn một màu đen che phủ, chắc là ông ấy đã vô cùng tức giận, trước nay chưa từng như vậy. Trừ khi Trần Nguyên đã làm chuyện gì đó trái với quy tắc của trường học, nếu không thì sẽ không có chuyện.

Chương 48: Cảnh sát tới trường ! (1)

“Không biết.” Trần Nguyên làm ra vẻ hoang mang lắc đầu, đi ra phía cửa lớp.

Bởi vì thầy chủ nhiệm đang không có ở trong lớp, cho nên các bạn học sinh ở phía dưới ghé đầu ghé tai thì thầm to nhỏ với nhau.

“Vừa rồi cậu vào lớp muộn, không thấy ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì à?”

“Đúng là tôi có thấy, nhưng không biết có liên quan gì đến Trần Nguyên hay không? Nếu đúng là có liên quan thì phiền toái rồi đây.”

“Đừng nói kiểu đó nữa, có gì cứ nói thẳng ra xem nào.”

“Vừa rồi, tôi nhìn thấy có hai cảnh sát, còn có một cô gái xinh đẹp…”

“Chết tiệt, thật á?”

“Không thể như thế được, nhìn Trần Nguyên thẳng thắn như vậy cơ mà?”

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Chu Phù tò mò nhìn Lý Ưu U hỏi: “Trần Nguyên rất đào hoa có đúng không?”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy?” Lý Ưu U cảm thấy nghi ngờ về mạch não của Chu Phù, nhưng sau khi nghĩ lại cô ấy chỉ mới chuyển đến đây mấy ngày trước, cô cũng không hiểu: “Nhưng chẳng phải mấy ngày trước có một cô gái đến đưa cơm cho cậu ấy sao? Hôm nay nếu như thật sự có một cô gái đến

trường cùng với cảnh sát tìm cậu ấy…Đó chẳng phải là tố cáo hay sao?"

"Tố cáo? Này, chẳng phải trước đây nói cậu ấy không thích con gái hay sao?" Chu Phù lo lắng hỏi.

"Không thích con gái thì quá kỳ lạ, mặc dù trước kia cậu ấy cũng không thân thiết với đứa con gái nào, luôn luôn đi chơi cùng đám con trai, xô xô đẩy đẩy, còn Aruba, vỗ mông vào nhau… Nhưng chuyện này cũng không có gì lạ, dù sao thì phong cách của lớp số 18 chúng ta từ xưa đến nay đều như vậy."

"Phong cách của lớp chúng ta như thế có tốt không."

"Hả, cậu nói cái gì?"

"Không, không có."

…

Thầy Mạc hiện tại rất hoảng, đối với ông ấy mà nói, cảnh sát đến trường học chính là một chuyện không tốt, bởi vì trước kia ở trường trung học phổ thông số 11 cũng từng có cảnh sát đến, cũng chính tay ông ấy phải giải quyết, nếu không phải đám con trai đánh nhau thì lại là học sinh nữ mang thai rồi phá thai.

Nhưng từ đầu đến cuối ông ấy đều không cho rằng, Trần Nguyên sẽ làm ra những chuyện như vậy.

Nhưng mà, mấy ngày trước cậu ta có nhắc đến một cô gái… Không thể nào?

"Cậu…" Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên đi ra, ông Mạc muốn căn dặn chuyện gì đó, nhưng rồi lại thôi, sau đó quay đầu, làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Cậu đã làm ra chuyện gì, đi nói chuyện với cảnh sát đi."

Mặc dù hôm đó trời tối sầm lại, nhưng Trần Nguyên chỉ cần nhìn qua cũng thấy rõ bóng dáng của mấy người cảnh sát, hắn chủ động chào hỏi: "Ồ, chào đồng chí…"

"Chính là cậu học sinh này, cậu ấy đã làm được một chuyện tuyệt vời!"

Không đợi Trần Nguyên nói xong, viên cảnh sát đã đặt tay lên vai hắn cười nói và vỗ vai hắn.

“…”

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt của ông Mạc biến sắc, vội vàng bối rối nói: “Đồng chí cảnh sát, nghe tôi nói này, tên tiểu tử này mặc dù tiếng anh không được tốt, đến tốp 100 trong danh sách tuyên dương cũng không lọt vào được, nhưng cậu ấy là một người chính trực, cậu ấy có thể sẽ phạm một chút sai lầm…”

“Hả?”

Người cảnh sát sửng sốt một lúc, không biết chuyện này thì có liên quan gì đến tốp 100 tuyên dương bảng vàng danh dự, sau đó anh ta quay đầu, gọi người phụ nữ đi giày cao gót đang đứng đợi ở hành lang, vẻ mặt cảm kích nói: “Học trò của ông đã làm được một chuyện tốt! Tuổi còn nhỏ, nhưng cậu ấy đã cứu được một người sắp chết đuối.”

“…” Nghe được câu này, ông Mạc hoàn toàn chết lặng.

Có sao nói vậy đi, người cảnh sát này đúng là biết cách làm cho người khác lo lắng.

Có chuyện gì cứ nói thẳng là được, làm được chuyện tốt chứ gì?

Anh có biết rằng lời của Tào Tháo khiến Lưu Bị sợ đến rơi đũa hay không?

“Đúng rồi, còn cô bạn gái đó đâu? Có học cùng trường với cậu hay không?” Cảnh sát bối rối hỏi.

“Bạn gái đó?” ông Mạc theo ánh mắt của viên cảnh sát cùng nhìn về phía Trần Nguyên.

“À…” Trần Nguyên hơi bị chột dạ nói: “Bạn ấy học trường trung học phổ thông số 4, không cùng trường với em.”

Vừa dứt lời, hoạt động tinh thần của ông Mạc liền bắt đầu.

【 THPT số 4? Nói cách khác, chính là người em gái đó ? 】

【 Cho nên là hai đứa nó cùng nhau cứu người đuối nước 】

【 Vì sao hai đứa này lại có mặt ở đó cùng lúc? Có phải chúng hay đi dạo vào ban đêm… 】

【 yêu sớm, chắc chắn là yêu sớm! 】

Ông Mạc có phải ông đang nói đùa phải không?

« thám tử lừng danh ông Mạc »

“Cảm ơn em trai, nếu không nhờ em thì tôi đã chết đuối rồi.”

Khi đứng nói chuyện, người phụ nữ kia có thân hình cân đối, đoán chừng khoảng ba mươi tuổi, là một bà chị giàu có ở thành phố, người phụ nữ đang bày tỏ lòng biết ơn với học sinh của mình, sau đó nhiệt tình nắm lấy bàn tay của hắn khiến cho ông Mạc trở nên bối rối.

“Dạ, không có gì…” Trần Nguyên gấp gáp nói, nếu người khác nhìn thấy hắn nắm tay phụ nữ thì thanh danh trong sạch của hắn chẳng phải sẽ bị hủy hoại hay sao?

Đến lúc đó cả trường sẽ biết hắn có một cô hàng xóm xinh đẹp, giờ đây lại còn cứu được một bà chị giàu có quyến rũ…

Chương 49: Cảnh sát tới trường ! (2)

Trần Nguyên, chú ý đến biểu hiện.

“Những người thanh niên sống tích cực này rất đáng được khen ngợi, cho nên tôi đã gọi cho bên đài truyền hình đến đây, mọi người hãy cùng nhau chụp vài tấm ảnh đi.” Người phụ nữ mỉm cười, kéo Trần Nguyên đứng cạnh nhau rồi nhìn vào camera.

Không, phóng viên đến khi nào vậy?

Đừng chụp, đừng chụp, tôi chỉ là một học sinh trường trung học phổ thông số 11 thôi mà . . Sao các phóng viên lại thi nhau chụp ảnh loạn xạ lên thế này? !

“Thầy chủ nhiệm hãy cùng chụp với chúng tôi một kiểu đi, người tốt việc tốt thế này cần phải được tuyên dương.” Cảnh sát cười nói mời ông Mạc.

Khi ông Mạc định bước tới để chụp ảnh chung, sau đó ông ấy lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt phức tạp, có chút do dự.

【 không được, học sinh cứu người, sao mình lại chụp ảnh chung chứ 】

【 Phải là hiệu trưởng Hà mới đúng 】

【 Cũng không ổn, mặc dù hiệu trưởng tuổi còn trẻ nhiều triển vọng, còn ông bí thư cũng sắp về hưu, nhưng dù sao bây giờ bí thư vẫn là lớn nhất 】

【 Hơn nữa trước khi về hưu, ông ấy cũng đã được đánh giá chức danh chuyên môn, ông ấy đã có quyết định chức danh nghề nghiệp của một giáo viên đặc biệt, chính bản thân ông ấy cũng có đủ tư cách, chỉ là kém may mắn một chút… 】

“Đồng chí cảnh sát, để tôi mời ông bí thư đến, phiền mọi người chờ một lát.”

“Ừm… Cũng được.”

Nhìn bóng dáng ông Mạc dần dần đi xa, mặc dù đang đi trong hành lang chật hẹp, nhưng Trần Nguyên phảng phất như nhìn

thấy con đường của mình dưới chân ông ấy…

Nó đã rộng hơn.

Trong lúc ông Mạc đang cố gắng xoay chuyển bánh răng vận mệnh của mình, Trần Nguyên nhìn về người phụ nữ đang đứng ngay sát bên cạnh mình, vô cùng khó hiểu hỏi: “Chuyện này, chị gái…”

“Sao lại gọi là chị”. Người phụ nữ sửa lại câu nói, vẻ mặt nghiêm nghị tự giới thiệu mình: “Tôi tên là Viên Vũ…”

“Em không hỏi chuyện đó.”

Trần Nguyên biết rõ, nếu trong tiểu thuyết có xuất hiện một khẩu súng thì khẩu súng đó chắc chắn sẽ nổ.

Tương tự như vậy, nếu tên của một người xuất hiện trong tiểu thuyết, trừ khi tác giả bị bại não và quên điền tên vào chỗ trống, thì khẳng định nhân vật đó sẽ xuất hiện trở lại trong tương lai.

Vì để bẻ gãy lá cờ của cô ấy, xin hãy dừng lại.

“Anh à để em giới thiệu với anh em tên là Viên Vũ…”

“Hắt xì.” hắn làm bộ dạng giả vờ hắt hơi, Trần Nguyên đột ngột nói sang chuyện khác: “Nhân tiện đây, tôi muốn nói nếu việc tự sát trở thành một bản tin… thì đối chị sẽ không tốt đâu?”

“Đương nhiên là tốt rồi.” Đối với câu hỏi này, người phụ nữ tên Viên Vũ… lại cảm thấy vui vẻ nói: ” Sau khi đưa tin, tôi sẽ để cho tất cả mọi người biết tên cặn bã đó đã làm chuyện xấu xa bẩn thỉu gì, tất cả mọi chuyện sẽ được vạch trần…”

” Này này này —— đó là năng lượng tích cực.”

Người cảnh sát nhanh chóng giơ tay và nghiêm túc sửa lại câu nói.

【 Hãy để cho cả thành phố Hạ Hải này biết chàng trai này đã cứu mình, những cô gái kia chắc chắn sẽ ghen tị với mình 】

【 Bức ảnh này cần phải chụp thật đẹp, để có thể xứng đôi với cậu em này, hì hì 】

Chỉ có thể nói, con người đều có khát vọng muốn bản thân được chú ý.

Đồng thời, đều có tâm lý khoe khoang.

Hạ Tâm Ngữ thì lại muốn chết một mình, nếu như có một nửa tùy hứng như người phụ nữ này, thì cô ấy sẽ không khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Đáng tiếc, cô ấy lại không muốn trở thành một ngôi sao nổi bật, cô ấy chỉ muốn trở thành một ngôi sao cô đơn.

“Cậu đang làm gì thế?”

“Ai vậy…” Viên Vũ…Người phụ nữ này lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Không, em đang hỏi cậu ta.”

Trần Nguyên ngẩng đầu , nhìn lên dãy tám cái cửa sổ toàn đầu người nối tiếp nhau, tất cả bọn họ đều đang chăm chú nhìn về phía hắn, còn người phụ nữ bên cạnh thì lại ôm lấy hắn mà không cảm thấy xấu hổ…

Thiếu niên không biết thiếu nữ tốt như thế này, nhầm lẫn coi phụ nữ trưởng thành là bảo bối.

Mặc dù đây là quan điểm phổ biến thời bấy giờ, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Điều rõ ràng là, những chàng trai ở độ tuổi mới lớn thường đánh giá thấp sự tồn tại của những bạn nữ cùng trang lứa. Trong mắt bọn họ, người phụ nữ trưởng thành đang đứng bên cạnh Trần Nguyên mới là mẫu người duyên dáng tinh tế, vừa phóng khoáng lại vừa gợi cảm. Đó mới chính là nữ thần trong lòng bao cánh đàn ông.

“Trần Nguyên, cậu là đồ ngu ngốc, cậu là đồ chết tiệt….” Chu Vũ muốn bật khóc, cậu ta nói: “Vết thương do bị phản bội sẽ không bao giờ có thể lành được.”

“Vậy chắc cậu có nhiều vết thương không thể lành lắm ha?” Hà Tư Kiều phỉ nhổ cậu ta.

“Nhưng mà theo những gì họ nói, thì người phụ nữ này vì thất tình mà định nhảy sông tự tử. Cho nên Trần Nguyên đã nhảy xuống cứu cô ta lên…”

“Cứu người là hành động tốt đẹp, quả nhiên Trần Nguyên vẫn rất có tinh thần nghĩa khí.”

Chương 50: Thanh xuân vườn trường kiểu Trung Quốc (1)

[Người phụ nữ này xinh đẹp như vậy, chắc chắn Trần Nguyên đã nhìn trúng gương mặt của cô ấy từ trước rồi.]

[Cậu ta quả là may mắn, nói không chừng có thể tán được chị đại này làm bạn gái.]

[Đây đúng là một màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển mà.]

Ngoài miệng thì đám bạn học cùng lớp ai cũng khen ngợi Trần Nguyên vì hành động dũng cảm của hắn, nhưng trong lòng lại nảy sinh những suy nghĩ xấu xa. Thậm chí, bọn họ còn không nhận ra người mình đang khen ngoài miệng và người mình đã nghĩ xấu trong đầu là cùng một người.

“Được rồi được rồi, mọi người tập trung vào lớp đi.”

Sau khi thầy Mạc đến thì trực tiếp đẩy đám học sinh đang ồn ào vào trong lớp học, rồi nở nụ cười với người bên cạnh. Vị lãnh đạo này khoảng chừng sáu mươi tuổi, mái tóc đã điểm bạc nhưng vẫn rất có tinh thần nhiệt tình. Ông Mạc trịnh trọng giới thiệu nói: “Đây là bí thư của trường học chúng ta, bí thư Hàn.”

Hàn Tiêu Hoa, bí thư cũ của trường, sắp nghỉ hưu.

Ông ấy chính là người đã nỗ lực nâng vị thế của Trường Trung học phổ thông số 11 lên ngang hàng với Trường Trung học phổ thông số 4, hai trường kết hợp thành danh hiệu “Song Tử Tinh” của quận Hải Tĩnh. Điều này đã giúp nâng cao danh tiếng của trường lên rất nhiều.

Mặc dù hiệu trưởng của Trường trung học phổ thông số 4 – Trương Kiến Quân rất khó chịu với loại hành vi này, cũng đã từng phàn nàn rằng: “Không đâu, ai muốn trở thành song kiêu với Trường trung học phổ thông số 11 mấy người chứ?”. Nhưng bởi vì có một năm, lần đầu tiên Trường trung học phổ thông số 11 đào tạo ra được một vị trạng nguyên của thành

phố Hạ Hải, cho nên bánh răng vận mệnh của trường đã bắt đầu chuyển động.

Từ đó về sau, danh tiếng của Trường số 11 đã ngang hàng với Trường Số 4, là hai trường trung học phổ thông tốt nhất. Cũng thực sự nổi tiếng cùng với ba trường khác là Trường Tiểu học Sùng Minh, Trường Tiểu học số 4 và Trường Trung học phổ thông số 4, cùng chia sẻ chỗ đứng tại đường Học Phủ.

Ngoài ra, hiệu trưởng đương nhiệm Hà Hồng Đào còn học hỏi theo một số phương pháp giáo dục của các trường danh tiếng, thành lập các "Học sinh hỗ trợ đặc biệt" rất độc đáo. Điều này đã giúp cải thiện tỷ lệ trúng tuyển của trường tăng lên một cách đáng kể. Vì thế, cho đến bây giờ, Trường Trung học phổ thông số 11 coi như vững vàng đứng trong danh sách các trường chất lượng cao.

Hiện giờ, cơ bản là bí thư Hàn không còn quản lý những công việc trong trường học nữa. Đợi đến khi ông ấy chính thức về hưu, đoán chắc rằng vị hiệu trưởng Hà Hồng Đào có phương pháp dạy học mạnh mẽ đanh thép của bọn họ sẽ kiêm luôn chức bí thư, một tay quản lý hết tất cả. Dù sao, đây cũng là xu hướng sau này trong tương lai.

Bí thư Hàn chủ động đi qua bên cạnh đứng: "Vậy để tôi đứng ở đây…"

"Không không, bí thư Hàn vẫn nên đứng ở giữa đi." Thấy bí thư muốn đứng ở một bên, ông Mạc liền vội vàng cười nói.

"Anh hùng dám dũng cảm cứu người phải là nhân vật chính chứ, để tôi đứng bên cạnh là được rồi." Bí thư Hàn cười ha ha, nhìn ông ấy khá hiền lành và tốt bụng.

Đang lúc bọn họ sắp đạt được thống nhất chung về thứ tự vị trí đứng thì Trần Nguyên đột nhiên che miệng lại, nhỏ giọng thì thầm với ông Mạc, hắn nói: "Em đứng cạnh cô ta chụp ảnh… Không tốt lắm đâu thầy."

"Bạn học Trần Nguyên đang nói gì vậy?" Bí thư Hàn tò mò hỏi.

Thầy Mạc liếc mắt nhìn Trần Nguyên, dường nhìn đọc ra được gì đó từ trong ánh mắt của hắn, nghe lời nhắc nhở, ông ấy vội vàng giải thích với bí thư Hàn: "Bí thư Hàn, thằng nhóc này

chỉ đang lo lắng nếu đứng chung một chỗ để chụp ảnh với phu nhân Viên thì sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt… Nếu không thì, để bí thư Hàn đứng ở chính giữa sẽ tốt hơn.”

“À…” Ông ấy làm ra bộ dáng bất đắc dĩ, vì chấn chỉnh tác phong học đường đàng hoàng, bí thư Hàn chỉ có thể đáp ứng: “Được rồi, vậy thì tôi chỉ có thể mặt dày mày dạn đứng ở giữa thôi, ha ha.”

Cứ như vậy, bí thư Hàn đứng ở chính giữa, Trần Nguyên và người phụ nữ tên Viên Vũ lần lượt đứng bên trái và bên phải ông ấy, một bức ảnh tập thể đã được chụp xong.

Thành thật mà nói, Trần Nguyên chỉ mới ở độ tuổi này làm sao có thể hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế đến vậy được.

Chỉ là hắn nghe được suy nghĩ muốn được đứng ở vị trí trung tâm của vị bí thư già kia. Cũng nghe được phu nhân Viên Vũ muốn nhân cơ hội chụp chung để tiếp cận hắn gần hơn, nghe được khát khao muốn thăng tiến trong sự nghiệp và làm chủ gia đình của cô ta. Chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Hơn nữa, sau khi chụp ảnh xong, bí thư Hàn đã hiểu cuộc trò chuyện ngắn ngủi mới nãy giữa Trần Nguyên và thầy Mạc. Ông ấy tự động lý giải chuyện này thành đây là cách một học sinh cấp ba thể hiện sự tôn trọng đối với mình, rất hài lòng đối với hành động của Trần Nguyên.

Chương 51: Thanh xuân vườn trường kiểu Trung Quốc (2)

Ông ấy cũng giống như vợ của ông Mạc, đã nhớ kỹ tên của hắn trong lòng – Trần Nguyên, cậu nhóc này tên là Trần Nguyên.

Không thể không thừa nhận, chỉ sau khi nhìn thấy rõ một xã hội chân chính, nghe được những suy nghĩ khác nhau của những loại người khác nhau, đến từ mọi tầng lớp trong xã hội. Trần Nguyên mới nhận ra được, suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ trong sáng thuần khiết đến mức nào.

Trần Nguyên, tôi đói, muốn ăn cơm.

“Chụp ảnh xong rồi, chúng ta có thể phỏng vấn được không?” Nữ phóng viên nhiệt tình hỏi.

Mặc dù tin tức về một học sinh cấp ba cứu một người phụ nữ rơi xuống nước không có tính thu hút và bùng nổ cho lắm, cũng không có tính thời sự. Nhưng hiện nay, cách thức để các đài truyền hình và báo in ở địa phương hoàn thành chỉ tiêu tìm tin nóng, chính là tìm càng nhiều tin tức phù hợp để đưa vào bổ sung cho trang bìa mà thôi.

Loại tin tức này mang lại năng lượng tích cực cho xã hội, nhân vật chính vẫn còn là học sinh cấp ba, thế là đủ rồi.

“Vậy thì hãy nói nhanh lên, cố gắng không làm trễ tiết học đầu tiên.” Thầy Mạc nhìn đồng hồ, khẽ gật đầu đồng ý.”

“Phu nhân Viên, bạn học Trần Nguyên… A, còn có bí thư Hàn nữa, vui lòng đi qua bên này để chúng tôi tiện phỏng vấn ít phút.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên bị cảnh sát và phóng viên đưa sang một bên, thầy Mạc thì quay trở về lớp học.

“Thầy ơi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vì sao Trần Nguyên lại phải nói chuyện với cảnh sát vậy ạ?”

“Tôi còn thấy được cờ thi đua nữa.”

Các học sinh trong lớp đều lao nhao không ngừng, mọi người ai cũng bàn tán xôn xao, có một số ít người đã đoán ra được là có chuyện gì. Nhưng bởi vì luôn có vài người thích ăn nói lung tung, đoán bậy đoán bạn, ví dụ như Chu Vũ, cậu ta nói cái gì mà: “Ở trên cờ thi đua hình như viết mấy chữ báu vật của phụ nữ.” Cho nên thầy Mạc đành hắng giọng nghiêm túc giải thích, ông ấy nói: “Chuyện là như thế này, vào tối thứ sáu, Trần Nguyên cứu được một người phụ nữ bị đuối nước. Vì để bày tỏ lòng biết ơn nên vị phu nhân ấy đã yêu cầu cảnh sát đến trường để khen ngợi sự dũng cảm của Trần Nguyên, đồng thời trao cờ thi đua tích cực làm việc tốt.”

Sau khi nghe thầy Mạc nói rõ đầu đuôi, các học sinh đều “Ồ ~” lên, âm thanh vang dội như thủy triều dâng trào.

Mặc dù bản thân Trần Nguyên không có mặt ở đây, nhưng đối với những chàng trai mà nói, đây là một lời khen còn tuyệt vời

hơn so với câu nói "Cậu thật lợi hại." Bởi vì không phải ai cũng dũng cảm được như thế.

"Đúng nhỉ, Trần Nguyên cao 1m85, vóc người cũng cường tráng, mang lại cho người ta cảm giác rất an toàn."

"Là 1m83, cậu ta cao 1m83." Chu Vũ nhanh chóng sửa lại, tuy rằng trong lòng rất lo lắng cho sự thành công của anh em tốt, nhưng không thể không ca ngợi: "Dù sao thằng nhóc này cũng ra tay cứu người… Lần này, công nhận là cậu giỏi."

"Cậu lại ngạo kiều?" Nam sinh ngồi cách cậu ta hai cái bàn bày ra vẻ mặt buồn nôn.

"Mới không phải."

"Mắc ói."

"Đúng rồi, còn một chuyện này nữa." Trần Nguyên hiện không có mặt ở đây, nhưng thông báo chuyện này cũng không cần sự có mặt của hắn. Thầy Mạc nhìn về phía Đường Tư Văn, một cô gái có gương mặt lạnh lùng không cảm xúc, mái tóc ngắn ngang vai và dáng người thẳng tắp như thước. Ông ấy mở miệng nói: "Sắp tới có một cuộc thi Olympic Toán học, chủ nhật tuần này sẽ tổ chức vòng sơ khảo. Lớp chúng ta có hai suất đăng ký. Trong kỳ kiểm tra đợt trước, điểm toán của Đường Tư Văn là 139 điểm, là người duy nhất có số điểm hơn 130."

Sau khi nói xong những lời này, thầy Mạc tạm thời ngừng trong chốc lát.

Đường Tư Văn nhìn vào mắt thầy Mạc, nghiêm túc gật đầu.

Cứ như vậy, hai người nhìn nhau, thầy không hỏi, em cũng không đáp, chỉ thông qua một ánh mắt và một động tác gật đầu nhẹ là đã đạt được sự đồng thuận.

Chủ nhiệm lớp khắt khe và cô học sinh ưu tú.

"Còn lại một suất…"

Thầy Mạc Lão Mạc quét mắt một vòng quanh lớp, sau đó tự động không thèm đếm xỉa đến lớp trưởng, cậu ta tuy rằng có lòng nhiệt tình tham gia, cũng cố gắng giơ tay, nhưng thành tích điểm khoa học tự nhiên chỉ hơn Trần Nguyên vỏn vẹn một điểm. Ông ấy quyết định nói: "Có vài người đạt được khoảng

một trăm hai mươi điểm, nhưng hầu hết đều không giải được 3 câu hỏi cuối cùng trong phần câu hỏi lớn của đề thi Olympic… Thế này đi, kết quả sẽ được quyết định bởi thành tích của bài kiểm tra trắc nghiệm vào ngày mai."

Tuy nói thầy Mạc có thể tùy ý quyết định hai suất thi này mà không cần hỏi ý kiến của các học sinh, nhưng các học sinh đáng yêu của ông muốn tham gia thi đấu thì vẫn phải bắt xe buýt đến địa điểm tổ chức, mỗi lượt đi lượt về tốn bốn tệ, tóm lại là không cần thiết phải lãng phí. Nhưng ở thành phố Hải Đông, chỉ cần đạt giải cấp thành phố, cho dù là đứng hạng nhất, nhì hay ba thì đều được cộng mười điểm trong kỳ thi đại học.

Chương 52: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (1)

Cho đám nhóc con này một cơ hội.

Lần này không thể lựa chọn dựa vào sự ưu ái của giáo viên như lần trước… Không đúng, Trần Nguyên được chọn làm học sinh hỗ trợ đặc biệt là do tiềm năng phát triển của hắn, đâu có liên quan gì đến việc đi cửa sau (ám chỉ cậy nhờ quan hệ để có được vị trí mong muốn)?

Sau khi thông báo xong, cả lớp tiếp tục thời gian đọc sách vào mỗi buổi sáng. Mãi cho đến khi chuông reo báo hiệu tiết học đầu tiên sắp bắt đầu, thầy Mạc mới rời khỏi lớp. Sau khi giáo viên tiếng Anh xinh đẹp, người mỗi ngày mặc một bộ trang phục khác nhau vào lớp dạy thì Trần Nguyên mới đi vào sau.

"Tôi nghe nói lớp ta có một anh hùng nhỏ đã dũng cảm cứu người đuối nước. Vậy thì hôm nay chúng ta học luôn một từ đơn liên quan đến vấn đề này: drown – chết đuối."

Giáo viên tiếng Anh vừa cất giọng trêu đùa, các học sinh trong lớp bật cười và nhiệt liệt vỗ tay.

Mà Trần Nguyên vừa bị giáo viên tiếng Anh chọc ghẹo thì vẻ mặt hơi ngại ngùng, trở lại chỗ ngồi.

Sao cô cứ thích chọc người khác thế nhỉ? Shirley Lưu.

(Tên tiếng anh của giáo viên tiếng Anh là Shirley)

“Vừa rồi thầy Mạc không nói gì à?” Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Trần Nguyên hỏi bạn cùng bàn.

Hà Tư Kiều suy nghĩ rồi trả lời: “Nói cậu dũng cảm cứu người, nên người ta đến trường học để cảm ơn.”

“Không phải, tôi muốn hỏi thầy có nói gì đến mấy chuyện quan trọng như bài kiểm tra trắc nghiệm hay không? Chẳng phải thầy ấy thường hay thông báo những chuyện cần chú ý trong tiết tự học đầu giờ hay sao? Tôi sợ bỏ lỡ.”

“À, có đấy… Thầy chủ nhiệm nói tuần này sẽ diễn ra vòng sơ khảo của cuộc thi Olympic Toán học. Lớp mình có hai suất dự thi, một người là Đường Tư Văn, người còn lại sẽ được chọn ra dựa trên kết quả của bài kiểm tra trắc nghiệm này mai.”

“Ra là vậy…”

Nói thực ra, trước kia mấy cuộc thi này không có liên quan gì đến hắn, hắn cũng không để tâm, dù sao điểm toán của hắn cũng chỉ ở khoảng 100, thỉnh thoảng mới thi được 110.

Nhưng phần thưởng của cuộc thi Olympic là sẽ được cộng thêm mười điểm trong kỳ thi đại học. Đây là một phần thưởng vô cùng hấp dẫn.

Đối với Trần Nguyên mà nói, việc vượt qua vòng loại sơ khảo là khá quan trọng.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là phải có được một suất tham gia còn lại.

Nghĩ đến chuyện này, ánh mắt của Trần Nguyên dần dần liếc nhìn về phía người cách hắn nửa phòng học, nhưng hắn vẫn có thể nghe được rõ ràng suy nghĩ của cô ấy.

[Mặc dù mình đã có được một suất dự thi, nhưng bài kiểm tra ngày mai mình cũng muốn đạt được hạng nhất.]

“Thế nào, cậu không phải là muốn tham gia cuộc thi Olympic đó chứ?”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ của Trần Nguyên, Hà Tư Kiều liền hỏi.

Chẳng lẽ đây là…

Trận chiến thương khung, đây là sự kiện đỉnh cao mà chỉ có các đệ tử nội môn của các môn phái mới có thể có tư cách tham gia. Đại lục Thanh Vân (Trung Quốc) có hơn mấy ngàn tông môn và hàng trăm người đều đổ xô chạy theo như vịt. ở Hạ Hải này, trong Thập Nhất tông, người có thể thu hoạch được bí bảo cấp trung chỉ có le que khoảng hơn mười người. Huống chi, Trần Nguyên nhà ngươi chỉ là một ngoại môn đệ tử chi thứ tại Thập Nhất tông, sao dám khoe khoang khoác lác?!

(Tác giả cố tình viết theo kiểu tu tiên)

“Tôi muốn tham gia… Có gì không ổn à?”

Trần Nguyên nhìn về phía Hà Tư Kiều, đối mặt với sự chế nhạo sắp tới của cô.

“Bộ cậu nghĩ chỉ cần muốn là có thể được luôn sao? Chỉ có hai người có thành tích đứng đầu trong bài kiểm tra trắc nghiệm ngày mai mới có thể dự thi vòng loại sơ khảo.”

Nói xong, Hà Tư Kiều quay đầu đi, không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

Lại nữa rồi, muốn châm chọc thì cứ hung hăng mà châm chọc đi, không được sao?

Giống như tình tiết kịch bản giả vờ ngầu lòi rồi vả mặt, người ta mắng đôi ba câu rồi ngừng lại, thật sự rất khó chịu, cứ như cố tình khiêu chiến thách thức.

Những gì Hà Tư Kiều nói thật đúng là xát muối vào lòng người mà.

Quả thật, với thực lực của hắn, ngay cả có được một suất dự thi để tham gia vào vòng loại sơ khảo cũng là một việc khó khăn.

Nhưng bây giờ, theo lý thuyết mà nói: Đường Tư Văn có thể thi được bao nhiêu điểm, thì Trần Nguyên hắn cũng không chênh lệch quá nhiều.

Nền tảng cơ sở môn toán của hắn khá vững chắc, điểm số luôn ổn định ở mức 100+, thỉnh thoảng phát huy tốt thì có thể đạt được 110. Có những khi đề kiểm tra không quá khó thì hắn cũng có khả năng đạt được 120 điểm. Về phần những đề toán

khó nhằn, chỉ cần cho hắn một gợi ý thôi là hắn có thể suy tính liền mạch, giải quyết được vấn đề.

“Vậy nếu như tôi thực sự vượt qua vòng loại sơ khảo thì cậu tính thế nào?”

Chương 53: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (2)

Trần Nguyên không chịu từ bỏ cơ hội để giả ngầu vả mặt này.

“Vậy thì tôi sẽ mời cậu uống nước.”

Hà Tư Kiều không thèm ngẩng đầu lên nhìn.

Không phải chứ, tố chất của cậu không thể thấp hơn một chút được sao?

Đáng lẽ phải là: bên trong đôi mắt có chứa ba phần khinh thường, ba phần mỉa mai, cộng thêm một phần lạnh lùng thờ ơ mới đúng công thức chứ? Đâu hết cả rồi?

“Vũ nhi, cậu có cảm thấy tôi sẽ giành được một suất để dự thi vòng loại của cuộc thi Olympic toán học không?” Trần Nguyên chọc chọc vào cánh tay của Chu Vũ, nhỏ giọng hỏi.

“Phì.” Chu Vũ bật cười, ngả người ra phía sau một chút và nói: “Đó là cuộc thi Olympic đấy, không phải cuộc thi xem ai hiểu biết nhiều hơn về Ultraman (*) đâu.”

(*)Ultraman: Siêu nhân điện quang, một series siêu nhân dành cho trẻ em, nổi tiếng ở Trung Quốc.

“Thế nếu như tôi đạt được tư cách tham gia thì cậu chịu mất gì?” Lúc Shirley Lưu xoay người lại về phía bảng đen để viết bài, Trần Nguyên tiếp tục hỏi cậu ta.

“Nếu cậu làm được thì tôi sẽ trực tiếp gọi cậu là ông nội.” Chu Vũ nói một cách dứt khoát.

“Nghe có hơi điêu, dù sao tôi cũng không cần cậu gọi như vậy, tổn thọ lắm.” Trần Nguyên suy nghĩ một lúc rồi nói với giọng điệu đắc thắng: “Đến lúc đó, cậu quay video lại, nêu rõ họ tên trường họ và giơ thẻ căn cước của cậu lên. Nói cậu thừa nhận

anh Nguyên quả thật rất giỏi, là trước đó cậu có mắt như mù, mắt chó coi thường người khác, vô cùng xin lỗi anh Nguyên."

"…"

[Mẹ nó, cậu ta chơi liều thế luôn sao? Trừng phạt như vậy thì nhục đến kiếp sau mất!]

[Nhưng mà, cậu ta dám thách thức đến thế, tức là vô cùng tự tin bản thân sẽ lọt vào top hai à?]

[Cuộc thi Olympic không phải là trò đùa, chắc chắn không thể gian lận được.]

[Được rồi! Có chơi có chịu! Cậu đã giả ngầu tự rước lấy nhục thì cũng đừng trách Vũ baba của cậu lòng dạ độc ác.]

"Nếu cậu thua, không đạt được tư cách thi thì sao?" Chu Vũ ra vẻ cẩn thận, tỉnh táo hỏi.

"Tôi sẽ cầm thẻ căn cước của mình quay video lại, cậu ra lệnh cho tôi làm gì thì tôi sẽ làm theo."

"Thằng nhóc này, cược thì cược."

[Tùy ý ra lệnh bất cứ đều gì sao? Vậy mình phải suy nghĩ kỹ mới được!]

[Mình sẽ bảo cậu ta nói: Tôi, Trần Nguyên, đây đúng là họ tên thật của tôi. Tôi thừa nhận mình đánh bi-a không bằng anh Vũ, chơi liên minh huyền thoại và uống rượu cũng không bằng anh Vũ. Lúc trước là tôi mắt chó coi thường người khác, anh Vũ, tôi sai rồi!]

Chỉ có giữa đàn ông con trai với nhau mới biết rõ hình phạt này kinh khủng như thế nào.

Sau khi đã thống nhất được thỏa thuận chung, Chu Vũ giơ nắm đấm lên, Trần Nguyên cũng siết chặt nắm tay, hai người đụng nhẹ vào tay nhau, coi như đã hình thành một bản hợp đồng.

[A a a, sao mà ngọt ngào quá thế!]

Đang lúc Trần Nguyên còn đang thầm cười khà khà trong lòng vì Chu Vũ sắp tự tay hủy diệt nửa phần đời còn lại của chính mình, thì đột nhiên, có một tiếng thét cao giọng từ phía sau truyền đến.

Là giọng nói của Chu Phù, nhưng âm điệu đã thay đổi.

Cái này, không phải chứ, chẳng lẽ là….

Dường như Trần Nguyên nghĩ tới điều gì, hắn hơi sợ hãi, lại nắm chặt nắm đấm, đụng nhẹ một cái vào lưng Chu Vũ.

[Oa, ngọt ngào quá đi!]

Đm, có công tắc à.

Trên người Chu Vũ có một cái công tắc!

Trần Nguyên có cảm giác như tê dại cả da đầu, trong lòng chợt nảy lên một suy nghĩ. Lúc lướt Internet hắn có gặp phải loại người như thế này, khi đó hắn không quan tâm, cũng cảm thấy không sao cả. Nhưng gặp ở ngoài đời thì lại rất đáng sợ, quả thật là dọa người mà, đặc biệt là người bị chú ý đến còn là chính bản thân mình nữa chứ…

Đưa tay lên khoác vai Chu Vũ, tiếng thét sau lưng lại cất cao lên "A ——", buông tay ra thì tiếng thét đó nhanh chóng biến mất.

Là một thợ điện lành nghề, có điện hay không, sờ thử một cái là biết ngay.

Chu Phù có phải hủ nữ hay không, Trần Nguyên chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được.

"Sao thế?" Chu Vũ không biết Trần Nguyên đang làm gì mà cứ liên tục chạm vào mình, quay đầu lại hỏi một cách khó hiểu.

[A a a, Chu Vũ tức giận rồi…]

"Ký túc xá của cậu không phải có người ngủ mà ngáy như sấm sao? Cho tôi mượn cái đó đi."

Sau khi được Chu Vũ đưa cho nút bịt tai, Trần Nguyên đeo lên tai, cuối cùng thì cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng trong lòng hắn âm thầm nâng cao cảnh giác hơn với Chu Phù ngồi phía sau cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Đừng có nổi điên ở đây nha.

Mặc dù hắn rất muốn trực tiếp nói thẳng ra như vậy.

Nhưng suy cho cùng, dù sao hai người họ cũng là bạn học cùng lớp. Mà Chu Phù cũng chỉ suy nghĩ linh tinh trong đầu, không ảnh hưởng gì đến trật tự xã hội hay thuần phong mỹ tục cả. Bản thân hắn không có lý do gì để tức giận với cô. Có câu nói: Quân tử luận việc không luận tâm, nếu luận tâm thì trên đời không có người nào hoàn toàn hoàn hảo.

Chương 54: Tiết giáo dục thể chất, cơ bụng của con trai ! (3)

Xét về mặt tình cảm, Trần Nguyên rất muốn dùng một phát súng bắn chết cô nàng hủ nữ đằng sau hắn.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hắn tự nhủ rằng – cuối tuần này siêu năng lực của mình sẽ được đổi mới rồi, sau này sẽ không bị làm phiền nữa.

Tuy nhiên, giờ ngồi suy nghĩ lại cẩn thận, hắn mới hiểu ra mấy hành động kỳ lạ lúc trước của Chu Phù có nghĩa là sao.

Hóa ra, cô ấy phát điên hú hét khi thấy hắn và Chu Vũ đùa giỡn với nhau, còn khi nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ thì sẽ thay đổi thái độ, là bởi vì Chu Phù là hủ nữ.

Tuy nói thời đại bây giờ, bất cứ một bộ phim truyền hình, show diễn hay là tiểu thuyết, truyện tranh nào, nếu muốn nổi tiếng thì ít nhiều cũng có chèn thêm vài tình tiết hơi "gay" một chút. Dù cho là kịch bản có bình thường thì cũng có thể thu hút một bộ phận hủ nữ yêu thích, kéo rating lên, nhưng mà…

Mẹ nó, đừng có dính đến hắn là được.

Haizz ——

…

Buổi chiều, tiết hai là tiết giáo dục thể chất.

Các môn không có trong kỳ thi tuyển sinh đại học thì đều không có ý nghĩa quan trọng, cho nên đương nhiên cũng không được để tâm.

Vì vậy, gọi là tiết giáo dục thể chất, nhưng thực tế lại không hề chú trọng rèn luyện thể dục thể thao.

Trong Trường Trung học phổ thông thực nghiệm số 11 của tỉnh, giáo viên Triệu là một người đàn ông có tài nhưng không gặp thời, thân hình vạm vỡ, với mái tóc ngắn và tính tình hay gắt gỏng. Sau khi để cho các học sinh chạy hai vòng quanh thao trường thì ông ấy cho phép mọi người tự do hoạt động.

Mặc dù tiết trời đã bước vào mùa thu, nhưng khí hậu ở phương nam vẫn hơi khô nóng như cũ. Các bạn nữ trong lớp, hoặc là trở về phòng học, hoặc là ngồi bên cạnh bồn hoa, những chỗ râm mát để nói chuyện phiếm.

“Này, cậu có thấy không?”

“Hì hì.” Một nữ sinh đặt tay dưới ngực mình, làm ra vẻ mặt cường điệu, nói: “Thật đúng là đáng ngạc nhiên mà, đâu có giống của học sinh cấp ba chứ?”

“Mới nãy khi chạy bộ, cậu có thấy không, rất nhiều nam sinh cứ nhìn chằm chằm vào cậu ấy, rất đáng kiêu ngạo.”

“Ưu U, cậu ngồi cùng bàn với cậu ấy, cậu có biết cậu ấy cup gì không?”

Bốn nữ sinh ngồi cùng một chỗ tám chuyện lung tung, bởi vì Lý Ưu U là bạn cùng bàn của đối tượng trò chuyện mà họ đang đề cập đến, nên ba người còn lại đều đồng loại nhìn về phía cô.

“A… Chuyện này sao mà hỏi được cơ chứ.” Lý Ưu U lúng túng, nở một nụ cười xấu hổ, đáp: “Đó là vấn đề riêng tư mà, mình mới biết cậu ấy có vài ngày thôi.”

“Cũng đúng, mình có cảm giác là cậu ấy có quan hệ thân thiết hơn với đám con trai.”

“Hoàn toàn chính xác, cậu không thấy được ánh mắt của Chu Phù khi nhìn Trần Nguyên với Chu Vũ sao? Còn cả biểu cảm của cậu ấy nữa.”

“Trần Nguyên thì tôi còn hiểu được, cậu ấy vừa có thân hình cao ráo, lại còn đẹp trai. Nhưng còn Chu Vũ…. tôi chỉ có thể nhận xét là cậu ta không tệ, ở mức tạm được, mà có hơi lùn một chút, nhìn cứ như con gà bệnh ấy.”

“Chắc gu con trai của Chu Phù có hơi lạ.”

“Sao mà chắc chắn được, cũng tốt mà… Có lẽ tính cách của cậu ấy chỉ hơi hướng nội mà thôi.” Lý Ưu U không muốn làm mất lòng người khác, đành giải thích thay cho cô ấy.

“Quan hệ của hai cậu tốt đến thế sao? Sao không nói thật cho chúng tôi biết?” Giọng nói của một nữ sinh có dáng người cao gầy, đôi mắt sắc và khuôn mặt nhỏ trong số họ đã hơi chua chua khó chịu, nói: “Hôm đó tôi có chào hỏi với Chu Phù, nhưng cậu ta còn không thèm để ý đến tôi.”

“Chắc là cậu ấy không nghe thấy thôi… Không nói nữa, nhóm chúng ta đi nhà vệ sinh đi.”

“Được rồi, đi thôi.”

Khác với con gái vì sợ phơi nắng đen da và đổ mồ hôi nên trốn trong bóng râm. Trong thời gian tự do hoạt động, con trai đều chơi các môn như bóng rổ, cầu lông, bóng bàn, bóng đá các loại và các môn thể thao phổ biến khác, mồ hôi trên người tuôn ra như suối.

“Chu Vũ!”

Sau khi đồng đội truyền bóng cho Chu Vũ, cậu ta nhanh chóng di chuyển, dùng hông xoay người tránh né người định cướp bóng, linh hoạt rẽ bóng một cách khéo léo, chuyền bóng cho một đồng đội cao 1m83 ở phía trước, đưa bóng vào rổ một cách nhẹ nhàng.

Trận đấu 3v3, đội cậu ta đã chiến thắng với tỉ số 5:4.

Sau đó, Chu Vũ hướng về phía Trần Nguyên, làm ra động tác chĩa ngón tay cái xuống.

“Ngay cả dũng khí đối kháng với tôi mà cậu cũng không có, không dám đối đầu, cậu là đồ kém cỏi.”

Mặc dù Trần Nguyên bị Chu Vũ vượt mặt, trơ mắt nhìn đội bên kia đưa bóng vào rổ của đội mình, cả đội bị thua cuộc, nhưng hắn với rất cứng miệng, quyết không chịu phục.

“Bò bò bò.”

Chu Vũ khoát tay áo, tiếp tục khiêu khích.

“Còn chỉ còn lại năm phút nữa thôi, chắc là không đến lượt chúng ta đâu, giải tán đi thôi.”

Chương 55: Muốn mời tôi uống coca ? (1)

“Ừ, chúng tôi định đi mua nước uống, Trần Nguyên, cậu có muốn đi cùng không?”

“Không đâu, tôi đi rửa mặt đây.”

Sau khi chia tay hai người đồng đội, Trần Nguyên không chơi bóng nữa, đi về hướng nhà vệ sinh công cộng cách sân bóng rổ vài chục bước chân. Trước tiên, hắn rửa mặt và xả nước cho đầy bồn, sau đó bắt đầu rửa tay.

Thời tiết không tính là quá nóng, nhưng chơi bóng rổ nên trên người hắn tiết ra rất nhiều mồ hôi. Vì thế sau khi rửa mặt xong, Trần Nguyên tiện thể vén áo sơ mi đồng phục của mình lên để lau.

[Đó là cơ bụng của Trần Nguyên kìa, cậu ấy có cơ bụng…]

[Toàn thân Trần Nguyên đều là mồ hôi, còn tỏa ra mùi đặc trưng của con trai nữa chứ…]

[Nếu cởi hết áo ra thì tốt biết mấy a a a!]

Lại là những lời này, chắc hắn sẽ tự đâm thủng màng nhĩ của mình để điếc luôn quá?

Trần Nguyên thực sự sắp không chịu nổi nữa rồi, hắn không biết làm sao mà Chu Phù lại đến gần đây được, lại còn có suy nghĩ khinh nhờn hắn trong lòng như thế.

Thật đúng là một cô gái hư hỏng, không bằng một góc của Hạ Tâm Ngữ.

Biết rõ cô nhóc này đang nhìn trộm mình, Trần Nguyên liền nhanh chóng quay người lại, đứng tại chỗ nhìn trực tiếp vào ánh mắt đang nhìn lén của Chu Phù, bắt quả tang ngay tại trận!

“…” Chu Phù không kịp phản ứng, trong đầu cô lúc này còn đang tràn ngập mấy hình ảnh mờ ám. Lúc này, Trần Nguyên còn bất ngờ xoay người lại nhìn thẳng vào mắt cô, khiến cho khuôn mặt của Chu Phù đỏ bừng.

Không còn cách nào khác, cho dù là bị bắt gặp, cô cũng chỉ có thể cứng đờ từ từ quay đầu về chỗ khác, đi về hướng nhà vệ sinh nữ.

Mà cùng lúc đó, khi Chu Phù càng đến gần nhà vệ sinh nữ thì cũng dần nghe rõ giọng nói từ bên trong truyền đến.

“Dù sao Chu Phù kia cũng chỉ thích chơi với con trai, cậu đừng quan tâm đến cậu ta nữa. Cậu thân thiết với cậu ta như vậy làm chúng tôi ghen đó.”

“Mình đâu có thân thiết với cậu ấy đến mức như thế đâu…”

Sự xấu hổ của Chu Phù khi mới nãy bị Trần Nguyên bắt quả tang mình đang lén ngắm nhìn cơ bụng của hắn, còn chưa bằng một phần mười so với cảm giác của cô lúc này đây.

Gò mó đỏ bừng vì ngại ngùng, đã dần dần bị thay thế bằng biểu cảm lúng túng bối rối, không biết làm sao.

Mười lăm phút sau, Lý Ưu U và ba nữ sinh khác cùng đi ra ngoài từ trong nhà vệ sinh nữ.

Cùng lúc đó, bọn họ chạm mặt với Chu Phù. Trong giây phút này, gương mặt tươi cười vốn có của họ đột nhiên cứng đờ lại, ánh mắt cũng né tránh, không dám đối diện trực tiếp với Chu Phù.

Đặc biệt là Lý Ưu U, người vừa mới dõng dạc nói to: “Mình đâu có có thân thiết với cậu ấy đến mức như thế đâu.”. Cô càng xấu hổ đến nỗi hận không thể đào ngay một cái lỗ để chui đầu xuống đất.

Loại kịch bản máu chó như hiện giờ mà xuất hiện trên TV thì đều làm cho người ta muốn nhanh chóng chuyển kênh ngay lập tức.

Mà bây giờ lại xảy ra trong hiện thực nữa chứ, vậy thì càng khỏi phải nói.

Thực ra, tất cả mọi người đều biết rõ, vu khống bịa đặt và nói xấu sau lưng người khác là bản tính của con người. Bất cứ ai cũng có thể trở thành chủ đề bàn tán trong câu chuyện của người khác. Trường hợp của bốn cô nữ sinh này là một ví dụ điển hình.

Cũng giống như mấy bà cô lớn tuổi hay ngồi tám chuyện ở đầu làng, ngay cả đi vệ sinh cũng không dám đi quá lâu, sợ nếu không có ở đây thì bản thân sẽ trở thành đối tượng bị người khác nói xấu.

Đó là sức hấp dẫn của việc thì thầm nói xấu sau lưng ai đó – có một loại cảm giác hồi hộp kích thích khi lo sợ bị người ta phát hiện ra, nhưng cùng lúc đó cũng có cảm giác an toàn khi núp trong bóng tối công kích.

Chỉ là, sau khi lớp giấy mỏng này bị chọc thủng, nếu như không bùng nổ mắng chửi nhau ngay tại chỗ, thì sau này khi chạm mặt cũng chỉ có thể giả ngu giả điếc mà cười cười nói nói.

Đương nhiên, mấy chuyện này nói sau đi.

Bây giờ phải làm sao trong tình huống này đây?

[Giờ thì hay rồi, Chu Phù sẽ không nổi khùng ngay chỗ này luôn chứ…]

Trong số bốn cô nữ sinh này, người có đôi mắt hẹp dài và vóc dáng cao ráo khác hẳn so với ba người còn lại, cô ta không quá lo lắng khi việc nói xấu bị phát hiện. Mà ngược lại, cô ta còn có tâm lý muốn xem diễn biến ra sao.

Bởi vì vừa rồi, người đưa ra câu hỏi không phải là cô ta, mà cô ta cũng không trả lời gì cả.

Cô ta chỉ bàng quang đứng bên cạnh, nghĩ mình không liên quan, muốn xem trò vui.

[Lại bị Trần Nguyên thấy cảnh này, quá mất mặt rồi! Hay là cứ dứt khoát chạy đi nhỉ.]

Không phải chứ, ý của cậu là gì hả Chu Phù, chuyện này mà cũng có thể trách tôi sao?

Phải tranh thủ thoát ra khỏi cái chiến trường này mới được, Trần Nguyên thầm nghĩ.

Chương 56: Muốn mời tôi uống coca ? (2)

Hắn vắt áo cho khô, rồi lại vẩy tay để bớt dính nước, sau đó lặng lẽ chạy trốn giữa hai nhóm thế lực đang căng thẳng.

Để lại Chu Phù đối diện với bốn cô nữ sinh kia.

Lúc này đây, nếu như trực tiếp đi vào nhà vệ sinh nữ thì sẽ đụng mặt với nhóm người này, tình huống sẽ cực kỳ khó xử.

Nhưng nếu quay người bỏ đi, vậy cũng quá mất mặt rồi.

Giống như mình là người bị bắt nạt, không thể phản kháng, chỉ biết chạy trốn…

Nghĩ tới đây, cổ của Chu Phù nóng lên, vành tai như có cây kim nhỏ chích vào, vừa nóng vừa nhột…

“Không phải cậu đi mua đồ uống sao?”

Đúng lúc này, Trần Nguyên quay đầu lại, hỏi cô một câu.

“A… À được, đi thôi.”

Có cảm tưởng như bị rơi vào trong giếng hoang, xung quanh không có ai, bốn phía vắng lặng, Chu Phù đã sắp từ bỏ vì tuyệt vọng, mà lại có người từ phía trên duỗi tay xuống cứu cô. Nghe được giọng nói của Trần Nguyên, cô không chút do dự nắm lấy tia hy vọng này.

Chạy khỏi nơi đây.

“Vừa rồi…. Chắc là cậu ấy không nghe thấy gì đâu, đúng không?” Nữ sinh đưa ra đề nghị bảo Lý Ưu U cô lập Chu Phù hỏi một cách lo lắng.

“Vẻ mặt như thế, rõ ràng là nghe thấy hết rồi.” Một cô gái có đôi mắt cụp xuống đáp lại.

“Mình đã nói với các cậu là đừng có nói mãi về chuyện này rồi cơ mà. Vậy mà lại không nghe, giờ cậu ấy đã…”

Lý Ưu U cũng bó tay luôn, mặc dù cô chưa từng nói xấu sau lưng Chu Phù, nhưng bây giờ lại trở thành người có lỗi lớn nhất.

“Cậu với Chu Phù cũng đâu phải là bạn bè đâu, chính miệng cậu nói như vậy, sợ cái gì?”

“Đúng vậy đó, cậu nhìn cậu ta đi, mới chuyển trường đến chưa được mấy ngày mà đã câu được Trần Nguyên rồi? Chắc chắn cậu ta không quan tâm đến các mối quan hệ với con gái đâu, cậu cứ yên tâm.”

Đó không phải là một lời an ủi, mà còn ngược lại, dường như là sự tiếp nối của những lời vu khống, chửi bới sau lưng. Thậm chí, ác ý ẩn trong lời nói còn sâu sắc hơn lúc trước. Cứ như họ đã coi Chu Phù thành loại con gái hư hỏng ham hư vinh, thích

sự xa hoa phù phiếm. Sau khi thốt ra những câu nói đó, mấy nữ sinh đó như cảm thấy được an ủi, không còn công kích quá đáng như thế nữa, mà tự đem bản thân thành người cao quý trịnh thượng, thái độ thượng đẳng từ trên cao nhìn xuống.

Nhưng Lý Ưu U biết rõ, mấy người này chỉ đang mỉa mai châm chọc mà thôi. Cô là người ngồi cùng bàn với Chu Phù, cô mới chính là người thấy khó chịu nhất.

"Không có sao đâu, cùng lắm thì đổi bạn cùng bàn là được. Khi lên lớp, cậu chỉ cần nói với thầy Mạc là ngày nào Đường Kiến cũng lẩm bẩm xì xào trong lớp, ảnh hưởng đến việc học tập của cậu. Cho cậu đổi chỗ với cậu ta, để nhóm bốn người chúng ta được ngồi gần nhau."

Nữ sinh có vóc dáng cao gầy đưa ra một phương án nghe có vẻ khá hợp lý để nhằm an ủi Lý Ưu U. Sau đó, cô ta lại nói rằng: "Khi cậu nói muốn đổi chỗ với thầy Mạc, nhất định phải nói là muốn đổi vị trí của Đường Kiến với tớ đó."

Thật đáng ghét, bọn họ không chỉ xúc phạm đến Chu Phù mà còn có ý đồ để số ít mấy nam sinh có ngoại hình đẹp trai trong lớp cảm thấy cô là đồ con gái trà xanh(*), Lý Ưu U thầm oán trong lòng…

(*)Trà xanh – Green Tea Bitch: Khái niệm "em gái trà xanh" xuất phát từ mạng xã hội Trung Quốc và đã lan rộng đến một số cộng đồng trực tuyến khác. "Trà xanh" được sử dụng để miêu tả những cô gái có bề ngoài trong sáng, thuần khiết, nhưng thực chất lại có tính cách đen tối và thích trò chơi tình cảm.

…

"Lý Ưu U rất trà đúng chứ."

Trần Nguyên đang đi song song với Chu Phù, vì để làm dịu đi bầu không khí xấu hổ, hắn đành chủ động lên tiếng.

"Tôi cũng không nghĩ là cậu ấy là trà như thế, lại nói những lời như vậy ở sau lưng tôi…"

Chu Phù cắn môi, giọng nói có hơi nghẹn ngào oan ức.

Thật ra, lúc trước Trần Nguyên không mở miệng chỉ là vì ngượng ngùng mà thôi. Khi nói ra những lời này, hắn làm ra

bộ dáng cực kỳ đáng thương.

“Đám con gái kia thật đúng là nhiều chuyện, mối quan hệ trong lớp cũng chỉ ở mức xã giao trung bình mà thôi. Cậu đừng để bụng những lời ấy trong lòng, đó không phải là vấn đề do cậu đâu.”

Đang lúc nói chuyện, Trần Nguyên bất chợt nhận ra rằng, việc nói xấu sau lưng người khác như thế này đúng thật là mang lại cảm giác rất sướng.

Trách không được nhóm nữ sinh kia lại thích bàn tán như vậy.

Cảm giác có thể nói ra hết mọi ý nghĩa xấu tính trong lòng, mà lại còn có người phụ họa hùa theo, đó giống như một chất gây nghiện, khiến người ta không dừng lại được.

“Thật sao?” Chu Phù quay đầu lại, nhìn về phía Trần Nguyên, hỏi một cách lo lắng: “Thật sự không phải là vấn đề ở tôi sao?”

Chương 57: Muốn mời tôi uống coca ? (3)

Nói thật thì…

Đó đúng là vấn đề của Chu Phù đấy.

Thông qua việc nghe được suy nghĩ của mấy nữ sinh kia, Trần Nguyên biết thêm được một số thông tin. Nhóm nữ sinh đó đều ghen tỵ với gương mặt của Chu Phù, hơn nữa, còn cực kỳ thù địch đối với hai quả đồi nguy nga ấy của cô.

Thật ra, nếu như bộ ngực của Chu Phù không lớn, gương mặt cũng chỉ đơn giản là ở mức độ ưu nhìn thì cô ấy sẽ khá nổi tiếng và được hoan nghênh. Dù sao trong bất cứ quần thể nào, chỉ cần có một gương mặt thanh tú dễ nhìn sẽ luôn đứng trên đỉnh cao. Cho nên, nguyên nhân mà Chu Phù bị người khác công kích đến nỗi phải chuyển trường, chính là vì vóc dáng lồi lõm nóng bỏng như người trưởng thành của cô ấy.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là do tính cách.

Chu Phù quá mức hướng nội, thiếu can đảm để mạnh dạn kết bạn và mở rộng phát triển các mối quan hệ giữa các cá nhân

trong một môi trường mới. Lúc nào cô ấy cũng nghĩ nên chờ đợi thời gian giúp mình dần hòa nhập vào tập thể.

Mà với suy nghĩ như vậy, sẽ làm cho người khác cảm thấy Chu Phù là một người lạnh lùng khó gần và kiêu ngạo, khiến cho hiểu lầm càng ngày càng sâu hơn.

Trên thực tế, cô ấy chỉ là một cô nàng hủ nữ ít nói mà thôi.

"Cậu thì có vấn đề gì chứ?" Không thèm để ý chút nào, Trần Nguyên thản nhiên nói: "Huống hồ, nếu bị người khác nói xấu thì cậu phải chỉ trích người dám nói xấu mình chứ. Sao lại có chuyện tự đổ lỗi cho chính bản thân mình như thế được?"

"Ừm… Đúng vậy nhỉ."

Chu Phù cũng không cảm thấy bản thân mình có vấn đề gì.

Từ tiểu học cho đến bây giờ, cô cũng từng có những người bạn thân, từng có thể dễ dàng kết bạn với những người khác. Như vậy đã thể hiện rõ bản chất con người cô không có vấn đề gì.

Chỉ là bởi vì từ nhỏ cô đã phát dục nhanh, thế nên hay bị những nữ sinh nhàm chán tẩy chay cô lập, hay nói những lời khiến người khác ghê tởm buồn nôn sau lưng cô.

Không ngờ rằng đã phải chuyển trường rồi mà cũng còn gặp phải loại chuyện giống như cũ.

Vì sao ngực của cô lại lớn như thế chứ? Cô cũng đâu có muốn đâu.

"Trần Nguyên, con mẹ nó, cậu là đồ phản bội, đồ chết tiệt… Vết thương lòng do bị phản bội sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể khép lại được!"

Vừa lúc đi ngang qua sân bóng thì Chu Vũ nhìn thấy hai người đang chậm rãi đi dạo cùng nhau, tâm trạng liền bùng nổ ngay tại chỗ.

Lúc chơi bóng thì đấu không lại mình, cho nên chơi chiêu ngoài đúng không?

[Cậu ta ghen sao…]

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Chu Vũ, gương mặt của Chu Phù đột nhiên nổi lên hai rặng mây đỏ. Cảm xúc u sầu trong

lòng cô đã bị thổi bay sạch sành sanh, trông cô có vẻ hơi e thẹn ngại ngùng.

Cái quỷ gì thế, cái này mà gọi là ghen hả? Cậu ta chỉ ghen tỵ vì tôi đi cùng với cậu thôi…

Chờ đã… Đm, cậu nói ghen là ai ghen với ai cơ chứ?

Này cô hủ nữ ơi, đừng làm cho người ta buồn nôn nữa.

Còn như vậy thì tôi sẽ muốn dùng một viên đạn bắn chết cậu mất!

Nhưng mà, hắn cùng Chu Phù đang đi bộ cạnh nhau, trong mắt người khác, đều cảm thấy có sự mờ ám hoặc nhiều hoặc ít giữa hai người.

Quy định của trường Trung học phổ thông số 11 không nặng nề đến nỗi cấm các học sinh khác phái cùng đi với nhau. Nhưng vì bảo đảm mấy chữ "Tỉ lệ đỗ đại học", cho nên cũng khá nghiêm khắc đối với việc yêu đương tuổi học trò.

Dù sao thì lãnh đạo của trường học luôn có tinh thần nghi ngờ học sinh yêu sớm, vì vậy không ưu mấy hành động như thế này.

Hai người bọn họ đang quang minh chính đại đi bộ song song cạnh nhau, trò chuyện một cách cởi mở công khai. Dáng vẻ này giống như thiếu nam thiếu nữ trong xã hội cũ, không biết giữ lễ nghĩa mà tiếp xúc quá gần gũi… Như vậy không phù hợp.

Đương nhiên, từ trước đến này, Trần Nguyên có thèm sợ đâu.

Bởi vì hắn cảm thấy việc yêu đương sớm là một điều ngu ngốc.

Huống chi, cùng với một cô gái đi mua nước uống, thì có thể có cái gì cơ chứ?

Không đúng. . . Hình như đúng thật là có gì đó.

Vì để tiết kiệm vài đồng tiền mà Hạ Tâm Ngữ thậm chí còn không dám ăn sáng ở bên ngoài. Bản thân hắn lại như thiếu gia đi mua đồ ăn thức uống thoải mái tại căn tin, như vậy sao hắn có thể chi tiền mua được?

"Cậu uống cái này được không?"

Trong lúc Trần Nguyên đang do dự, Chu Phù đã từ trong căn tin đi ra. Trên tay cô ấy cầm hai chai coca loại 330ml, sau đó đưa cả hai chai nước cho hắn.

“Muốn tôi mở nắp giùm cậu à?”

Trần Nguyên không hiểu vì sao cô lại đưa hai chai cho mình, vậy nên hắn tưởng là Chu Phù muốn nhờ hắn mở nắp giúp.

Chu Phù lắc đầu nói: “Tôi không uống coca đâu…”

“Vậy cậu mua hai chai làm gì?”

Đối với chuyện này, Chu Phù hơi lo lắng, tự nhéo nhéo ngón tay cái của chính mình, đôi mắt đảo quanh một vòng, nhỏ giọng nói một cách thẹn thùng: “Cái đó, cậu có thể đưa cho Chu Vũ một chai…”

“Không được, cả hai chai này đều thuộc về tôi.”

Chương 58: Phí tình bạn (1)

“ 330ml là vừa đẹp rồi. Đều là chai nước cùng loại 330ml nhưng chai thủy tinh đắt hơn chai nhựa đến năm xu, giá là ba tệ. Hai chai này đã khoảng sáu tệ rồi, tăng thêm xíu nữa là đủ mua một chai nước hai lít cho buổi liên hoan gia đình. Hoặc là trực tiếp chọn mua loại bình thường 500ml, bất kể là chọn như thế nào thì đều không phải là lựa chọn tốt.” .

Suy nghĩ đến việc chỉ cần dùng ba tệ là hắn và Hạ Tâm Ngữ có thể mua cho mỗi người một cây kem ốc quế, Trần Nguyên liền lo lắng thay cho sự hào phóng của Chu Phù.

Trước đây, thật ra hắn không có ý thức nên tiết kiệm tiền giống vậy. Nhưng dù sao thì gần đây hắn vừa mới thành lập quan hệ với hàng xóm, không còn là người cô đơn nữa, cũng nên học cách quản lý công việc trong nhà mới được.

Qua một đêm, người thiếu niên dường như trưởng thành chín chắn thêm một chút.

“Vậy cậu có thể mời bạn cùng lớp uống cũng được.” Chu Phù nhỏ giọng đề nghị.

“Được, thế thì tôi mời cậu uống.” Trần Nguyên nghe xong câu này thì trực tiếp đưa chai nước cho Chu Phù.

Chu Phù bị kinh ngạc, sững sờ đứng nguyên tại chỗ: "…"

Mình mua cho Trần Nguyên hai chai nước, hắn lại lấy một chai trong đó đưa lại cho mình. Cho nên chính mình vẫn còn nợ hắn một ân huệ, lần sau lại phải tiếp tục mời hắn…

Thôi đừng suy nghĩ nữa, não căng ra nhức đầu quá.

Chẳng thà cậu chuyển trả lại ba tệ cho tôi đi, thế thì chẳng phải đã thanh toán xong nợ nần sao?

Đồ ngốc.

"Pốc." Trần Nguyên thấy Chu Phù cứ đứng ngẩn ngơ mãi thì vươn tay ra mở nắp chai nước cho cô luôn.

Khí lạnh từ từ tràn ra, bay đến trước mắt Chu Phù. Lúc này, cô mới kịp phản ứng lại, sau đó bối rối nói: "Nhưng mà tôi không uống coca đâu."

"Làm gì có người nào mà không uống coca cơ chứ?" Trần Nguyên hỏi ngược lại cô.

Trên thế giới còn tồn tại loại người như thế à?

Không lẽ cô là thiên kim đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, trong nhà có đàn dương cầm, không được phép ăn xiên bẩn đồ nướng ven đường, chưa từng uống qua nước ngọt có ga?

Nhưng mà đại tiểu thư nhà ai lại có bộ ngực vĩ đại như thế chứ… Không có ý gì đâu, chỉ là ấn tượng quá sâu sắc mà thôi.

[Có ai mà không muốn coca chứ, chỉ là mình không thể uống…]

[Chỉ cần uống một ngụm thì sẽ tăng cân mất.]

[Nếu là loại không đường thì còn được, nhưng mà bây giờ mình đã…]

"Tôi muốn trở về lớp học."

Ngay lúc sắp sửa nghe được Chu Phù đang than thở về cân nặng thì Trần Nguyên vội vàng lên tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ của đối phương, nói muốn rời đi.

Dù sao thì mấy thứ như là cân nặng của con gái là điều quá mức riêng tư, cho dù là nghe lén suy nghĩ thì hắn cũng thấy không phù hợp.

“A… Vậy à, được thôi.”

[Không thể uống nữa, bây giờ mình đã cup E rồi, nếu béo thêm nữa thì xấu hổ chết mất.]

Ể, hóa ra không phải cân nặng à?

Chỉ là cup ngực mà thôi, thế mà làm hắn ngại ngùng muốn chết.

“Vậy tôi đi trước nhé.”

Nghe thấy tiếng chuông reo báo hiệu tan học, Trần Nguyên cũng chuẩn bị trở về lớp.

Sở dĩ hắn không được tự nhiên khi cùng đi với Chu Phù quay về lớp học, thật ra không phải là vì hắn sợ mọi người đồn linh tinh. Mà là bởi vì bây giờ Chu Phù đang ở trong vòng xoáy của dư luận, là trung tâm của lời đồn “Cậu ấy chỉ thích chơi cùng với nam sinh thôi.”

“Ừm, tôi đi toilet một chút, cậu lên trước đi.” Một tay Chu Phù đang cầm chai coca mà Trần Nguyên đưa, cô cũng hiểu vì sao hắn lại có hành động như thế.

Nhưng mà, nếu một mình trở về lớp, thì sẽ đụng mặt với mấy nữ sinh kia, nhất là Lý Ưu U ngồi cùng bàn với cô…. Chỉ mới nghĩ đến thôi là đã cảm thấy đau đầu rồi.

Đối với một cô gái, sau khi trải qua loại chuyện như vậy, thì sẽ không có cách nào đối xử với bạn cùng bàn như bình thường được nữa. Đây mới thực sự là —— vết thương do bị phản bội sẽ vĩnh viễn không thể khép lại được.

Dựa theo tính cách của Lý Ưu U, sau khi trải qua chuyện xấu hổ như thế thì có lẽ sẽ tìm đến giáo viên chủ nhiệm để xin đổi chỗ ngồi. Mà chắc là cậu ta sẽ đến ngồi cùng với mấy người bạn kia của mình, còn Đường Kiến thì trở về chỗ ngồi cũ.

Nếu sắp xếp như thế thì đương nhiên không có vấn đề gì. Mặc dù Đường Kiến là người hay nói nhiều, lúc nào cũng nói chuyện riêng trong lớp, nhưng hắn là cậu ta không có ý gì xấu.

Tuy nói theo logic thông thường, là sau khi xảy ra mâu thuẫn, người sai sẽ là người phải trốn tránh, nhưng trong mắt Chu Phù, đây được coi là một hành vi bỏ rơi.

Hay nói cách khác, là ghét bỏ.

“Bye.”

Chu Phù suy nghĩ rất nhiều trong lòng, nếu cứ nghe lén nữa thì sẽ xâm phạm quyền riêng tư của cô. Cho nên sau khi Trần Nguyên khẽ gật đầu coi như đáp lại thì quay người, uống mấy ngụm đã hết chai coca, rồi tiện tay ném vào thùng rác.

Chương 59: Phí tình bạn (2)

Còn về Chu Phù, sau khi nhìn theo bóng lưng của Trần Nguyên dần dần đi xa, cô cũng từ từ đi về một hướng khác, chậm rãi đi lên lầu, đó chính là cầu thang giữa của tòa nhà dạy học chính

Nếu như là ở trong truyện tranh, thì vào những lúc như thế này, nhân vật nam chính sẽ không dễ dàng bỏ lại nữ chính đang buồn tủi một mình.

Vì thế, chuyện này chỉ có thể nói lên một ý nghĩa —— cô ấy không phải là nữ chính.

Mình đương nhiên không phải nữ chính, tiểu thuyết đam mỹ thì cần gì nữ chính chứ…

Bàn tay cầm chai coca hơi bóp chặt, tuy Chu Phù sợ mình sẽ bị tăng cân, nhưng vẫn tiếp tục uống coca, cặp mắt kính dày lóe lên một tia sáng trắng.

Sau khi trở lại lớp học, Lý Ưu U đã ngồi vào chỗ.

Chu Phù không do dự lâu, cũng không thèm nhìn đến mấy nữ sinh thích nói xấu sau lưng cô rằng cô chỉ thích chơi với nam sinh, bình tĩnh đi đến bàn học của mình.

Hai người cứ như vậy, không ai nói lời gì, đồng thời ánh mắt cũng không hề di chuyển một centimet nào về phía người kia. Lúc cần quay đầu lại thì chỉ quay về hướng ngược lại, dường như cả hai đều cố gắng tỏ vẻ thờ ơ không để ý, vẫn nói nói cười cười với người khác.

Đây chính là cuộc chiến giữa Chu Phù và Lý Ưu U.

Trận chiến tranh lạnh này chỉ kết thúc khi mối quan hệ bạn học cùng bàn bị tan rã.

Buổi chiều, tiết thứ ba, thời gian nghỉ giải lao giữa tiết. Lý Ưu U đi tìm Hoàng Dĩnh, nữ sinh có đôi mắt xếch, người ngồi cùng bàn với Đường Kiến. Lý Ưu U đi ra ngoài với cô ta, nhưng chốc lát sau đã quay trở lại.

Lúc trở về lớp, trên mặt còn tỏ thái độ bực bội không vui, nhìn dáng vẻ thì chắc là bởi vì chủ nhiệm lớp không đồng ý với việc đổi chỗ ngồi.

Sau khi kết thúc tiết học cuối cùng trong buổi chiều thì sẽ có một thời gian giải lao khá dài. Đây là khung giờ nghỉ ngơi dành cho các học sinh lớp mười một và mười hai có lớp tự học vào buổi tối. vào thời điểm này, học sinh sẽ đi đến nhà ăn để ăn cơm tối, sau đó trở về lớp và ngồi tự học cho đến tối.

Trần Nguyên và Chu Phù là những học sinh ngoại trú, chỉ cần tự học buổi tối ở trường trong vòng một tiếng, vào lúc 6h30 thì được chính thức tan học.

Nhưng mà vào thứ sáu thì khác, sau giờ tan học là thời gian hoạt động của các câu lạc bộ ngoại khóa, được phép về sớm hơn một chút, 5h30 là có thể về nhà.

Như thường ngày, các học sinh nội trú như Chu Vũ và Hà Tư Kiều sau khi nghe chuông reo giải lao thì chạy ra khỏi lớp, đến nhà ăn tranh cơm.

Trong lớp có năm học sinh ngoại trú, ba người còn lại đã đi đến siêu thị mua đồ ăn lót dạ. Vậy nên bây giờ trong phòng học chỉ còn lại hai người Trần Nguyên và Chu Phù.

Cùng với Lý Ưu U vốn nên đi ăn cơm, giờ lại ngồi tại chỗ ủ rũ không vui.

[Hoàng Dĩnh thật xấu tính, lúc trước khi ở trong lớp đã đồng ý với mình đi tìm thầy chủ nhiệm nói đổi chỗ ngồi. Vậy mà sau khi đến văn phòng giáo viên thì cậu ta lại im lặng không nói gì, hại mình bị thầy mắng một trận.]

[Sau đó, thầy Mạc nhanh chóng nhận ra chuyện mình và Chu Phù xảy ra mâu thuẫn, còn bảo mình nên làm hòa, thân thiện hơn với bạn cùng lớp…]

[Rõ ràng là mình không nói gì hết, chỉ là không muốn bị mấy người kia âm dương quái khí, mặt nặng mày nhẹ. Vậy mà bây giờ mình lại trở thành người có lỗi rồi.]

[Ánh mắt của Chu Phù nhìn mình lúc này đây hơi khác lạ.]

[Cậu nên chán ghét loại người ưu thích châm ngòi ly gián kia chứ, tôi đâu có lỗi gì đâu?]

[Hơn nữa, ngay từ đầu, quan hệ của nhóm chúng tôi cũng không thân thiết đến thế…]

[Nếu không… Thôi được rồi, Lý Ưu U cũng không sai]

[Chỉ là cậu ấy sợ bị cô lập, cho nên mới làm như thế mà thôi.]

“Cậu không đi ăn cơm sao?” Bỗng nhiên, Chu Phù nở một nụ cười, mở miệng nói.

Hở?

Lý Ưu U sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn về phía bên trái mình.

“Tôi định về nhà ăn cơm, sao thế, chỗ cậu có đồ ăn gì à?” Trần Nguyên quay người lại, mặt đối mặt với Chu Phù.

[A, hóa ra là gọi Trần Nguyên à….]

[Suýt chút nữa là đáp lại rồi, thế thì xấu hổ chết mất.]

“… Ừ, có.” Sau khi Trần Nguyên trả lời lại thì Chu Phù hơi ngơ ngác một chút, nhưng rất nhanh cô đã hiểu ra. Cô nhanh chóng lấy một ổ bánh mì dài từ trong cặp sách của mình ra, đưa cho hắn.

Thật ra, mới nãy sau khi mở miệng bắt chuyện với Lý Ưu U, cô đã hối hận. Nếu chủ động hòa giải thì cảm thấy hơi ngại ngùng, có khi còn bị nghi ngờ là cố ý lấy lòng.

Nhưng Trần Nguyên đã đáp lại, tạo cho cô một bậc thang để bước xuống, nên cô thấy thoải mái hơn.

“Cậu ngồi vào chỗ của Hà Tư Kiều đi, tôi sẽ bẻ một nửa ổ bánh mình đưa cho cậu, tránh cho vụn bánh mì rơi vãi xuống đất.” Trần Nguyên nói.

Chương 60: Phí tình bạn (3)

“Ừm, ok.”

Nghe được câu này, Chu Phù rất vui vẻ đứng dậy, sau đó lại lấy từ trong cặp của mình ra một hộp sữa bò.

[Mỗi ngày mẹ đều bắt mình uống sữa tươi, nói như thế mới khỏe mạnh, thật là phiền, khiến cho cup ngực của mình cũng to dần lên. Trước khi chuyển trường, lúc nào mình cũng đem sữa bò đưa cho bạn cùng bàn nhờ uống giúp. Bây giờ vừa mới chuyển đến Trường Trung học phổ thông số 11, còn chưa thân quen với các bạn trong lớp, cho nên chỉ có thể tự mình uống hết.]

[Vừa đúng lúc, cho Trần Nguyên đi.]

[Dù sao thì trông hắn cũng không giống như loại người hay khách sáo.]

Hay thật, cậu có ý tốt quá nhỉ.

“Cho cậu uống đó, tôi có coca rồi.”

“Được rồi.”

Mặc dù bị coi thành người mặt dày, nhưng Trần Nguyên vẫn nhận lấy hộp sữa bò mà Chu Phù đưa cho, sau đó bẻ đôi ổ bánh mì. Hắn đưa nửa ổ bọc trong túi nhựa cho Chu Phù. Sau đó, hai người cứ như thế mà ngồi cạnh nhau cùng ăn “cơm tối”.

Chồng sách vở lên nhau, Lý Ưu U đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bước nhanh ra ngoài lớp học.

Hiện tại, trong lớp chỉ còn lại hai người.

“Trần…” Miệng Chu Phù còn đang nhai một miếng bánh mì nhỏ, cô quay đầu lại, định nói chuyện với Trần Nguyên thì phát hiện hắn chỉ mới cắn mấy miếng đã ăn xong nửa ổ, rồi nốc luôn hộp sữa bò.

Cũng được… Đàn ông con trai phải như vậy mới được gọi là phóng khoáng chứ.

Mà Trần Nguyên cũng không dừng lại vì lời nói ngập ngừng của cô, hắn tiếp tục cầm bút lên, viết vào đề bài tiếng Anh.

“Chỗ này sai rồi, chọn C.”

Chu Phù còn đang gặm bánh mình, dùng tay còn lại chỉ vào một câu trên đề kiểm tra của Trần Nguyên.

“What, cậu là học bá à?” Trần Nguyên kinh ngạc nói.

“Tôi học tiếng Anh cũng tạm ổn.” Chu Phù khiêm tốn đáp.

“Được bao nhiêu điểm vậy?” Trần Nguyên hỏi.

“Tầm 130 á, cũng không chênh lệch quá nhiều.”

“Thành tích của cậu tốt như thế, sao lại bị chuyển đến lớp số 18?”

Với thành tích này, hoàn toàn có đủ khả năng để trở thành nội môn đệ tử (lớp chuyên số 2, số 3) mà.

“Lớp số 2, số 3 thì đã không còn suất để vào nữa… Hơn nữa, tôi học mấy môn khoa học tự kém lắm.”

“Kém là tầm bao nhiêu điểm?” Trần Nguyên nghĩ đến một phương pháp có thể giúp đôi bên cùng có lợi.

Hắn dạy cho cô ấy khoa học tự nhiên, còn cô dạy lại cho hắn môn tiếng Anh.

“220.”

“…”

Đm cậu, 220 điểm mà là rất kém sao?

Chỉ nói một câu là đã đủ giết chết biết bao con tim của toàn thể học sinh lớp số 18 rồi đó.

Trần Nguyên rút về câu nói “Giúp đỡ lẫn nhau” đã sắp thốt ra khỏi miệng.

“Chắc là cậu ta đi tìm thầy chủ nhiệm muốn xin đổi chỗ ngồi, nhưng mà không được?” Chu Phù đột nhiên nhỏ giọng nói, lái sang một chủ đề khác.

“Nhìn dáng vẻ thì đúng là thế rồi.” Trần Nguyên hỏi: “Cậu nghĩ như thế nào?”

“Thực ra thì quan hệ giữa tôi và Lý Ưu U cũng khá tốt. Tôi không hiểu vì sao cậu ấy lại nói như thế… Có lẽ là do mấy nữ sinh kia buông lời châm chọc chia rẽ, cho nên nếu không đổi chỗ ngồi thì cũng không sao.”

“Ừm.”

Trần Nguyên cảm thấy đều ok, dù sao cũng là chuyện của người ta.

“Vừa rồi cậu đáp lại câu hỏi của tôi, có phải định nhắc nhở gì đó với tôi không?” Chu Phù cảm giác Trần Nguyên đột nhiên quay đầu, rõ ràng là có điều suy nghĩ, vì thế hiếu kì hỏi.

“A? Không phải mới nãy cậu hỏi tôi à?” Trần Nguyên làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không không, chuyện tôi muốn đưa bánh mì cho cậu là thật lòng… Cũng không phải, cái kia…”

Chu Phù lắp ba lắp bắp nói, nhưng dù có nói theo kiểu gì thì nghe cũng kỳ kỳ quái quái.

“Cậu định làm hòa trước cũng không sai, nhưng tôi nghĩ nếu cậu không làm hòa trước thì tốt hơn.”

Vì Chu Phù đã nhận ra mới nãy hắn tiến lên “can thiệp”, nên Trần Nguyên cũng không che giấu nữa.

Nói thật, sau khi nghe được trạng thái thay đổi tâm lý trong suy nghĩ của Lý Ưu U và Chu Phù, hắn cảm thấy không đáng giá thay cho Chu Phù.

Một mối quan hệ bạn bè chân chính, phải dùng chân thành đổi lấy chân thành.

“Trần Nguyên, sữa bò có dễ uống không?”

Ngay tại lúc Trần Nguyên đang có cảm xúc như một nhà triết học, nghĩ về những đạo lý trong cuộc sống, ra vẻ trí thức lạnh lùng thì Chu Phù vốn đang im lặng lại hỏi một câu bất ngờ.

“Làm sao? Cậu định thu tiền à?”

Chu Phù lắc đầu, sau đó nhìn Trần Nguyên, người thiếu niên này lúc nào cũng có thể khiến cho cô đỏ mặt, có thể được coi là hình mẫu nam chính tiêu biểu trong truyện đam mỹ. Cô thử dò hỏi: “Vậy thì cậu… Có muốn mỗi ngày đều được uống sữa không?”

“Cậu làm vậy là có ý gì?”

Trần Nguyên cảm thấy có chút xấu hổ, hắn không hiểu câu nói nghe như bao nuôi này có ý nghĩa gì.

Lúc còn đi nhà trẻ thì ăn bánh quy của bé gái, thời học sinh thì được bạn nữ cùng lớp tặng bữa sáng và sữa bò cho, sau khi tốt nghiệp thì sống trong một căn biệt thự lớn cùng bạn gái. Không cần phấn đấu nỗ lực gì, chẳng lẽ cuộc đời hắn sẽ trải qua như thế sao?

Chương 61: Tôi chờ cậu ở trạm xe (1)

—— Ngôn ngữ của hoa bi thép có nghĩa là ẩn nhẫn và giàu sang.

“Tôi không thích uống sữa bò, nhưng mà mẹ tôi mỗi ngày đều bắt tôi uống sữa… Cậu uống giúp tôi được không?” Chu Phù tiếp tục hỏi Trần Nguyên.

“Cậu làm vậy là đang trả phí tình bạn à?”

“Ý của tôi không phải như thế.” Chu Phù lắc đầu, mắt nhìn về phía chỗ ngồi trống không sau lưng mình, sau đó nói: “Sau khi Lý Ưu U nói câu đó và bị tôi nghe được thì cậu ấy cũng rất xấu hổ. Tôi đoán là cậu ấy đã tìm thầy Mạc xin đổi chỗ ngồi, nhưng thầy không đồng ý, cho nên…”

“Vì để tránh cho ngại ngùng thêm nữa, cậu muốn đổi chỗ với Hà Tư Kiều?” Trần Nguyên hỏi.

“Tất nhiên… Chuyện này còn phải xem thử Hà Tư Kiều có đồng ý hay không nữa.” Vẻ mặt ngượng ngùng thì chằm chằm vào Trần Nguyên, giọng nói của Chu Phù dần nhỏ dần, lí nhí nói: “Còn có, cậu có đồng ý hay không?”

“Phần tôi thì sao cũng được, cậu hỏi ý kiến Hà Tư Kiều đi.”

Bạn ngồi cùng bàn có đổi thành ai thì đối với Trần Nguyên mà nói đều không có gì khác biệt nhiều, ngoại trừ một vài người mà hắn không ưa lắm ra.

Nhưng mà, dựa trên tâm lý, hắn vẫn là thích ngồi cùng bàn với con trai hơn.

Nhưng thầy Mạc rất hiểu tâm lý học sinh, cơ bản đều sắp xếp cho nam nữ ngồi xen kẽ nhau. Hơn nữa, còn cố ý sắp xếp theo kiểu chắc chắn sẽ không nảy sinh tình yêu với bạn cùng bàn, ngăn chặn tình trạng yêu sớm.

Ông ấy hiểu rất rõ, nếu để cho hai nam sinh có cùng tần số sóng điện não mà ngồi cùng bàn với nhau, vậy thì xong rồi.

Hai người này sẽ giống như hai cái lỗ đen, dần dần hút điểm số đang ổn định của người còn lại vào trong hư vô.

Bó tay hơn là, hai người anh em chí cốt cùng bàn lại không ai oán trách ai, cũng không cảm thấy là người nào đang kéo lùi mình lại.

Bạn tốt chơi net với mình suốt đêm, sao cậu ấy có thể hại mình?

Mà Trần Nguyên còn là một học sinh hỗ trợ đặc biệt. Vậy nên đoán chắc là thầy Mạc không muốn hắn được ngồi cùng bàn với nam sinh mà hắn ưa thích nhất, lo hắn hợp gu với bạn cùng bàn thì trở nên ham chơi, sẽ ảnh hưởng đến thành tích đang có hy vọng của hắn.

Không đúng… Nói như thế thì nghe hơi kỳ lạ.

“Vậy cậu không định chờ hỏi ý kiến của Hà Tư Kiều sao?” Chu Phù hỏi.

“Chuyện này cũng không phải giống như tôi muốn ngồi cùng bàn với cậu à?”

“A?”

Chu Phù bị câu nói mang ý nghĩa khác của Trần Nguyên làm cho ngây ngẩn cả người.

“Ý của tôi là, tôi sợ cô nàng nhiều chuyện đó sẽ đi tung tin đồn nhảm khắp nơi, nói là vì tôi muốn ngồi cùng bàn với cậu cho nên đuổi cậu ấy đi.”

“Hà Tư Kiều là loại người như thế sao?” Vẻ mặt Chu Phù tựa như không thể tin nổi.

“Đúng vậy đó, cậu ấy là bà tám buôn chuyện.”

“Vừa này hai người nói gì về tôi đúng không? Sao mà tôi nghe thấy tên tôi vậy?”

Ngay lúc hai người đang nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, thì từ bên ngoài lớp học, Hà Tư Kiều một mình đi vào. Trong tay cô còn đang cầm theo một cái cốc nước nhỏ màu hồng.

“A, chị Kiều, cậu về rồi à?”

“…” Chu Phù.

Không hổ là Trần Nguyên, lật mặt còn nhanh hơn bánh tráng!

“Xí.” Hà Tư Kiều trừng mắt nhìn Trần Nguyên một chút, sau đó thay đổi thái độ, dùng vẻ mặt bình thường nói với Chu Phù: “Không sao đâu, cậu cứ ngồi ở đây ăn đi. Tôi vừa mới ăn cơm xong, đứng tiêu cơm một chút là được.”

“Cảm ơn.”

Chu Phù nhẹ gật đầu, tiếp tục cúi đầu gặm ăn bánh mì, cùng lúc đó, ánh mắt của cô cũng liếc nhẹ về phía Trần Nguyên, âm thầm nhắc nhở hắn —— thừa dịp hiện tại, nói về chuyện đó một chút đi.

Nói thật thì Trần Nguyên không quan tâm lắm đến chuyện này, ai ngồi bên cạnh hắn cũng được, dù sao thì hắn cũng đâu có yêu đương gì.

Nhưng mà, nếu như hắn giúp Chu Phù chuyện này, vậy mỗi ngày đều có sữa bò nhập khẩu để uống rồi.

Tiện lợi cho việc bổ sung porotein và canxi.

“Chị Kiều.” Cuối cùng thì Trần Nguyên cũng đã quyết định, chịu đựng nhục nhã, dùng giọng điệu cầu xin người khác, nói: “Chù Phù và Lý Ưu U phát sinh một ít chuyện xấu hổ, chuyện này không tiện nói… Vậy nên, cậu ấy muốn đổi chỗ ngồi với cậu.”

“Vì sao?” Hà Tư Kiều trực tiếp hỏi về nguyên nhân trọng tâm.

“Vừa nãy tôi đã nói nguyên nhân rồi đó…”

“Mặc dù người muốn đổi chỗ ngồi là cậu ấy, nhưng sao tôi cứ có cảm giác người được lợi lại là cậu nhỉ.” ,

“Sao tôi lại được lợi cơ chứ?”

“Cho nên, vì sao tôi phải đồng ý với cậu?” Hà Tư Kiều tiếp tục hỏi với ánh mắt phải có bằng được câu trả lời.

Chu Phù thấy cuộc trò chuyện của hai người có vẻ hơi căng thẳng, thế là yếu ớt mở miệng giải thích: “Tư Kiều à, cái này chủ yếu là do thầy chủ nhiệm không đồng ý…”

“Ý của cậu ấy không phải như vậy.” Trần Nguyên giơ tay lên, ngắt lời nói của Chu Phù. Hắn nhìn thiếu nữ trước mắt, trong lòng cảm thấy do dự.

Chương 62: Tôi chờ cậu ở trạm xe (2)

Điều mà Hà Tư Kiều muốn hỏi không phải nguyên nhân, mà là ——

Như vậy, cái giá là?

“Chu Phù nói, nếu như cậu đồng ý đổi chỗ thì cậu ấy sẽ tình nguyện trả phí tình bạn…”

“Không phải phí tình bạn.” Chu Phù nhỏ giọng phản đối.

“Cậu đừng nói gì cả.” Trần Nguyên mở miệng, nói ra điều kiện: “Từ giờ trở đi, bao cậu uống sữa bò một tuần.”

“Được rồi, tôi cũng không thích uống sữa tươi.” Hà Tư Kiều lấy ra một cuốn “Tuyển tập những câu hỏi sai” và mấy tờ đề thi, nói: “Trong một tuần, cậu giải mấy câu hỏi sai cho tôi thì tôi sẽ đồng ý.”

“Đm, cậu đang trêu tôi đúng không.”

“Không được thì thôi quên đi vậy.”

“Được rồi được rồi, cứ vậy đi.”

Không còn cách nào khác, Trần Nguyên đành phải đáp ứng với yêu cầu của Hà Tư Kiều.

Nghĩ rộng ra một chút, nếu giúp cậu ấy giải đề sai thì chẳng phải cũng giúp ích cho việc nâng cao điểm số của hắn hay sao?

Làm người ấy à, thì phải có tinh thần AQ (1).

(1): Tinh thần AQ: suy nghĩ tự an ủi bản thân.

“Để cho tôi giải cho…”

Dù sao đây cũng là chuyện của Chu Phù, cho nên cô chủ động đề nghị làm giúp. Nhưng còn chưa nói hết câu thì đã bị Hà Tư Kiều từ chối: “Như vậy giống như là cậu giúp tôi làm việc,

vẫn là để Trần Nguyên giải đi. Dù sao thì cậu ta cũng sẽ không để ý trong lòng, phải không?"

"Chị Kiều nói rất đúng."

Khóe miệng của Trần Nguyên hơi giật giật, cố gắng kiềm chế suy nghĩ trong đầu muốn dùng một súng bắn chết Hà Tư Kiều.

Hà Tư Kiều, cậu có biết là luật cấm súng đạn đã cứu mạng cậu không?

"Vậy các cậu đi khi nào sẽ đi nói cho thầy Mạc biết?" Hà Tư Kiều nhìn vào đôi nam nữ này.

"Buổi sáng ngày mai tôi sẽ…"

Chu Phù còn chưa nói hết câu thì Hà Tư Kiều đã không đồng ý với lời đề nghị: "Cậu là học sinh vừa mới chuyển trường đến chưa được mấy ngày, lỡ như giáo viên cảm thấy cậu là người phiền phức lắm chuyện thì sao?"

"Ơ… Cái này…"

"Hơn nữa, nếu bị đồn thì lại càng không tốt, sẽ khiến cho các bạn học nghĩ rằng cậu là người không tốt để tiếp xúc, khó hòa hợp."

"…" Hà Tư Kiều chỉ cần nói hai câu là đã đâm trúng nỗi đau trong lòng Chu Phù.

Bản thân cô vừa mới chuyển đến trường mới có vài ngày mà lại gây ra chuyện như thế, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng xấu cho những người bạn học còn chưa quen biết với cô.

Với khởi đầu không thuận lợi như vậy, thì liệu có lật ngược tình thế trong hai năm tiếp theo được không.

"Nếu không thì, tôi sẽ nói là Trần Nguyên thường xuyên nói chuyện riêng với tôi ở trong lớp."

"Nếu không thì, tôi sẽ nói là Hà Tư Kiều thường xuyên nói chuyện riêng với tôi ở trong lớp."

Lúc Chu Phù đang bối rối suy nghĩ thì Trần Nguyên và cô cùng trăm miệng một lời.

Mà sau khi nói xong lại còn cùng lúc làm ra biểu tình ngố ngố như con Husky, rồi lại cười ngại ngùng —— hì hì, cười con

mẹ cậu.

“Được rồi, để tôi đi cho, hai ngày nay tôi sẽ đi tìm thầy Mạc, hẳn là sẽ không bị “xiên” đâu.”

Đã đến mức này, Trần Nguyên chỉ có thể người tốt làm đến cùng.

“Vì sao cậu lại có suy nghĩ là cậu sẽ không bị thầy Mạc “xiên” chứ?”

Chu Phù đã nhanh chóng hòa nhập được, cách nói chuyện của cô đã hơi giống với Trần Nguyên, mặc dù nói mấy lời thô tục còn hơi cứng ngắc.

“Bởi vì hôm nay cậu ta là anh hùng nhỏ đã dũng cảm cứu người, khiến cho thầy Mạc được chú ý.”

“A, đúng nhỉ, còn có chuyện này…”

“Con người thầy Mạc hoàn toàn là một con sói mắt trắng (2), nếu điểm thi tiếp theo của tôi mà kém thì độ hảo cảm của thầy ấy với tôi cũng sẽ tuột về không. Thôi thì dùng hết luôn đặc quyền lần này cho xong.”

(2): Bạch nhãn lang - được dùng để chỉ những người vô ơn, đốt cầu bắc qua sông, lấy oán báo ân .

Cứ như vậy, Trần Nguyên quyết định sẽ giúp chuyện này.

Có lời hứa của hắn, Chu Phù cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều

Trước khi tiếng chuông báo hiệu bắt đầu giờ tự học buổi tối vang lên, các học sinh trong lớp lần lượt trở về. Chu Phù cũng về lại chỗ ngồi của mình, Lý Ưu U vẫn ngồi cạnh cô, vẫn tiếp tục duy trì bầu không khí im lặng giữa hai người. Mãi cho đến khi giờ tự học buổi tối kết thúc, các học sinh ngoại trú được tan học. Bởi vì ngồi trên cùng một chuyến xe buýt với Trần Nguyên, cho nên hai người cùng nhau đi ra khỏi lớp học.

“Ưu U, Chu Phù sẽ đổi chỗ ngồi với tôi. Ngày mai Trần Nguyên sẽ đi báo với thầy Mạc.” Trước khi bắt đầu giờ tự học muộn (tiết tự học thứ hai vào buổi tối), Hà Tư Kiều quay đầu lại, nói với Lý Ưu U.

“Ok.” Nghe được câu nói này, Lý Ưu U thở dài một hơi nhẹ nhõm, hàng lông mày cuối cùng giãn ra. Nhưng mà sau khi nghĩ đến điều gì đó, cậu ta lại thắc mắc hỏi: “Vậy Trần Nguyên có nói với cậu nguyên nhân là gì không?”

“Cậu ta xin tôi có thể đổi chỗ ngồi được không, còn nói có thể giúp giải đề sai giúp tôi. Con trai ấy mà, còn có thể vì lý do gì được cơ chứ?”

Chương 63: Tôi chờ cậu ở trạm xe (3)

…

“Sao mà tôi luôn có cảm giác là Hà Tư Kiều đang nói xấu sau lưng tôi.”

Lúc đi cùng với Chu Phù đến trạm xe buýt, trong lòng Trần Nguyên không khỏi âm thầm lo lắng.

“Cậu ấy sẽ nói sự thật cho Lý Ưu U sao?”

“Tôi đã dặn dò cậu ấy là cố gắng đừng đề cập đến chuyện xảy ra mâu thuẫn, chắc là cậu ấy sẽ không nói đâu. Cùng lắm là chửi mắng sau lưng tôi thôi, dùng mọi lý do để khiến tâm trạng của bản thân vui vẻ.” Trần Nguyên không hề nghi ngờ chút nào, phán đoán một cách chủ quan, nói: “Tôi ngồi cùng bàn với cậu ấy lâun như thế, tôi biết rõ tính cách con người cậu ấy thế nào.”

“Cậu ngồi cùng bàn với Hà Tư Kiều đã lâu rồi, chắc là không nỡ chia xa nhỉ?” Sau khi suy bụng ta ra bụng người, Chu Phù hỏi với giọng điệu có lỗi.

“Ọe ọe! Ọe! Ọe ọe ọe.”

Sau đó, Trần Nguyên trả lời lại cậu hỏi của cô bằng một màn biểu diễn giả vờ nôn mửa.

“… A ha ha.” Chu Phù không hỏi thêm câu nào nữa.

Đúng lúc xe buýt tiến vào trạm, hai người cùng nhau lên xe. Chu Phù có thẻ đi xe buýt, sau khi quẹt thẻ xong thì vào chỗ ngồi trước. Còn Trần Nguyên thì lấy điện thoại di động ra, thanh toán vé xe bằng mã QR Alipay.

Thế nhưng, ngay khi hắn đang định bỏ điện thoại lại vào trong túi quần thì thông báo tin nhắn Wechat hiện lên.

Hạ Tâm Ngữ:

Cậu đi tuyến xe buýt số mấy? Tôi chờ cậu ở trạm xe.

"Sao vậy?"

Ban ngày không có nhiều học sinh, cho nên trên xe buýt cũng không hết chỗ, Chu Phù vừa lên xe đã ngồi xuống, không hiểu tại sao Trần Nguyên lại chỉ đứng ngoài nắm tay cầm.

Nói một cách đúng hơn thì hắn là một người ngay thẳng, được nhiều người biết đến như anh hùng hành hiệp trượng nghĩa, thậm chí nhờ vào ý chí kiên cường của mình mà ngay năm đầu tiên lên trung học phổ thông, hắn đã trở thành đoàn viên của Đoàn Thanh Niên Cộng Sản. Tình cảm với Chu Phù chỉ đơn thuần là bạn bè cùng lớp, cho dù có ngồi cạnh nhau thì cũng không bao giờ vượt qua được giới hạn, nhưng…

Sao hắn lại có chút lo sợ nhỉ?

"Cậu xuống ở trạm nào?" Trần Nguyên hỏi.

"Đường Giang Ninh".

Sáng nay Trần Nguyên đã thấy Chu Phù đón xe trên đường Giang Ninh. Thật sự thì trước kia hắn cũng không ưa cô ấy lắm, vì cô ấy là một kẻ dị tính, nhưng thời gian gần đây hắn đã nghĩ thoáng hơn.

Trần Nguyên không nhịn được hỏi:

"Đường Học Phủ gần hơn chứ?"

"Chắc chắn rồi". Chu Phù suy nghĩ một lúc rồi nói: "Khi tôi đến trường, đường Giang Ninh gần hơn, khi tôi về cũng gần như vậy. Tuy nhiên, nếu đi trên đường Học Phủ thì cậu sẽ không cần phải băng qua đường. Đó là điều hiển nhiên và tất nhiên nó tiện hơn".

"Được". Nghe đối phương nói vậy, Trần Nguyên cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Vì Chu Phù có thể xuống xe ở trường trung học phổ thông số 4 nên cô ấy sẽ đứng ở trước cửa trước khi xe dừng lại. Khi Hạ Tâm Ngữ lên xe, cô sẽ nhìn thấy Chu Phù vẫy tay chào mình

chứ không phải nhìn thấy Trần Nguyên và Chu Phù ngồi cạnh nhau.

Tất nhiên, Trần Nguyên vẫn như trước kia, chẳng sợ bất cứ điều gì.

Hắn cư xử ngay thẳng, trong lòng không có gì mập mờ, đương nhiên không có gì thẹn với lương tâm. Hơn nữa hắn và Hạ Tâm Ngữ cũng chỉ là hàng xóm, là bạn ngồi ăn chung mâm, bạn cùng cảnh ngộ mới được một thời gian ngắn chứ chẳng yêu đương cái gì, sao có thể gọi là vết thương phản bội không thể lành lại được?

"Vậy tôi ngồi bên trong, lát nữa cậu xuống trước sẽ thuận tiện". Trần Nguyên nói

"Được".

Chu Phù quay người, xoay chân về phía lối đi, để ra một khoảng trống vừa đủ để Trần Nguyên đi vào từ phía bên trái.

Tuy nhiên khi Chu Phù vừa quay người lại ngồi xuống, cô ấy chợt cảm thấy như có một thứ lực đàn hồi nào đó kéo lấy cặp xách của mình.

[Đau quá]

Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi không có ý gây rối hay biến thái đâu, camera đang theo dõi.

Trần Nguyên ngồi lên ghế một cách thận trọng, đặt cặp sách lên đùi, sau đó liếc nhìn cô gái ngồi cạnh nét mặt đang có chút khó chịu, như thể vẫn đang nghĩ đến chuyện bị đau khi nãy, trong lòng hắn có chút áy náy.

Bởi vậy mới nói, cho dù là lớn hay nhỏ thì mỗi người đều có những rắc rối riêng.

Trẻ con thì buồn vì người lớn không hiểu mình, còn người lớn thì lại có những nỗi khổ không thể nói được với ai…Nhưng mà, hắn đang nói về khía cạnh nào?

Hạ Tâm Ngữ: Cậu đang ở trên tuyến xe buýt nào? Tớ ở bến xe đợi cậu.

Sau khi đọc xong dòng tin nhắn, Trần Nguyên do dự một lúc mới gửi đi tin nhắn trả lời.

Trần Nguyên: tôi vừa mới lên xe buýt số 737. Tôi sẽ nhắn tin cho cậu khi gần tới nơi.

Việc này giống như bị kiểm tra khả năng lái xe khi say rượu. Bạn càng lo lắng khi đối mặt với cảnh sát giao thông thì cảnh sát giao thông sẽ càng để ý đến bạn hơn và sẽ kêu bạn lại để thổi hơi. Vì vậy lúc này bạn chỉ cần nắm chặt vô lăng và lái xe với vẻ mặt bình tĩnh, sẽ chẳng có gì xảy ra.

Chương 64: Sự hiểu nhầm (1)

Hơn nữa, ngay cả 'rượu' Trần Nguyên còn không biết uống thì sợ cái gì?

Chỉ có những kẻ ngốc mới sợ hãi.

"Cậu…không phải sắp đến đường Học Phủ rồi sao?" Trần Nguyên hỏi.

Xe buýt chạy một đoạn, đã sắp đến cổng trường trung học phổ thông số 4. Thấy đối phương không có ý định đứng dậy, Trần Nguyên nhịn không được đành hỏi cô ấy như thăm dò.

Tại sao cô ấy không đứng dậy?

Hay là cô ấy hoàn toàn không nghe thấy thông báo: 'Xin hãy chuẩn bị sẵn sàng xuống xe'.

"Tôi sẽ xuống đường Giang Ninh." Chu Phù đáp: "Hình như là cũng gần với chỗ này, tôi có vẻ quen với con đường đó hơn."

[Vừa hay, mình cũng đang tính mua mấy cái bánh bao ở đường Giang Ninh để mang về.]

Cố ấy thực sự trung thực, thẳng thắn.

Nhưng mà…

Nhìn thấy chiếc xe buýt đang dần giảm tốc độ và tiến đến phía cổng chính to lớn của trường trung học phổ thông số 4, Trần Nguyên không biết vì sao lại cảm thấy áy náy khó tả.

Nếu hắn có thể nghe được tiếng lòng của mình thì tốt rồi.

"Sáng mai tôi sẽ đến gặp thầy Mạc bảo thầy ấy đổi chỗ cho cậu".

“…” Chu Phù đang cúi đầu cắm mặt vô điện thoại thì Trần Nguyên đột nhiên mở miệng đề cập đến vấn đề đã kết thúc rồi khiến cô ấy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Được rồi, vậy bây giờ tôi phải làm gì?”

“Không cần làm gì, trong lớp thì cứ ngồi yên là được, nếu không các bạn trong lớp sẽ nghĩ cậu mắc bệnh công chúa và muốn đổi chỗ với những người khác”.

“Vậy lúc đó mọi người sẽ nghĩ gì về cậu?”

“Họ đều biết rõ tôi là ai và như thế nào nên có lẽ lúc đó họ sẽ nghĩ là do Hà Tư Kiều quá ồn ào, làm ảnh hưởng đến việc học của tôi!”

“Uhm! Thật ngại quá, tôi…tôi cũng nghĩ như vậy”.

Thật ra, suốt trên đường đi thì Trần Nguyên đều im lặng, đó vốn dĩ là tính cách của hắn. Nhưng ngay cả khi Trần Nguyên bắt chuyện với Chu Phù, cô ấy cũng không hề cảm thấy có chút áp lực nào. Mặc dù hắn vẫn giữ sự thờ ơ và sự mệt mỏi biểu hiện ra mặt nhưng cô ấy vẫn cảm thấy thoải mái và cuộc trò chuyện vẫn diễn ra bình thường.

Chỉ là Chu Phù cảm thấy kỳ lạ là vì sao hắn lại bắt đầu chủ đề này.

Trong khi hai người đang trò chuyện thì các học sinh trường số 4 ở trên đường Học Phủ đang dần ngồi vào các vị trí trống trên xe buýt. Hạ Tâm Ngữ cũng lên xe buýt từ trạm dừng này cùng các bạn cùng lớp. Cô liếc mắt một cái và nhìn thấy hai người họ trong bộ đồng phục trường số 11 đang cười nói vui vẻ.

Thật ra càng có nhiều áp lực thì con người càng không tự nhiên.

Vậy nên Trần Nguyên muốn làm ngược lại, cùng Chu Phù nói chuyện thoải mái.

Bằng cách này, nhìn vào thì có thể thấy họ chỉ là những người bạn bình thường - tình bạn như những người quân tử.

“Ở đây.” Trần Nguyên làm ra vẻ như đột nhiên nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ, đưa tay lên chào.

“…” Chu Phù sau khi nhìn theo ánh mắt của hắn thì nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ, ngơ ngác sững sờ.

[Chờ đã, cậu đang muốn về nhà với bạn gái nhỏ của mình, tại sao lại kêu tớ ngồi cùng?] Hạ Tâm Ngữ nghĩ.

Là Hạ Tâm Ngữ đã hét to lên sao?

[Ồ, tớ không biết, tớ phải làm gì bây giờ?]

Không sao đâu, tôi hiểu mà.

Cậu cứ xem như bình thường đi.

Giữa chúng tôi chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra hết, điều duy nhất xảy ra là chiều nay tôi đã uống sữa của Chu Phù đưa cho mà thôi.

“Hmm”. Trước khi Trần Nguyên đưa tay ra chào thì Hạ Tâm Ngữ đã nhìn thấy hắn đang trò chuyện vui vẻ với cô gái bên cạnh từ lúc nào, khiến cô ấy bật cười vui vẻ. Cho nên khi Trần Nguyên nhìn thấy và chào Hạ Tâm Ngữ, cô biểu hiện hết sức lãnh đạm, không coi đó là chuyện tình cờ.

Các bạn cùng lớp xung quanh cô đã cảm thấy có phần lo lắng, như thể họ vốn đoán trước được sắp có một cuộc chiến đang sắp xảy ra.

[Tại sao cậu ấy lại về nhà với một nữ sinh?]

[Mà hơn nữa nhìn mặt cô ấy lại còn già nữa.]

[Có vẻ như Hạ Tâm Ngữ không nghiêm khắc với bạn trai nhỏ của mình lắm.]

“Tớ sẽ xuống xe ở trạm sau, nhường chỗ cho hai người cứ tự nhiên.” Chu Phù cảm giác được chuyện nên đứng lên, vừa định rời đi, nhưng bất ngờ lại quay lại chỗ ngồi, đặt cặp sách lên ghế rồi nhìn cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia.

Chu Phù muốn mở miệng ra nói nhưng không thể.

[Nếu tôi là con trai, tôi sẽ không để xảy ra nhiều việc như vậy.]

Thật, nếu Chu Phù là con trai thì cô ấy cũng chẳng buồn ngồi xe buýt về nhà chung với hắn.

“Tôi sẽ ngồi đây”. Sau khi chào các bạn khác, Hạ Tâm Ngữ đi đến bên cạnh Trần Nguyên.

“Cậu ngồi đi, tôi đứng đây cũng được.” Chu Phù như đang cố gượng cười, nhưng vì tính cách của mình nên nụ cười chưa bay ra đã bị sự ngượng ngùng nuốt chửng.

“Cảm ơn.” Hạ Tâm Ngữ mỉm cười gật đầu với Chu Phù, một cử chỉ rất đúng mực và hào phóng.

Trong mắt hai người không có sự thù địch hay nhắm đến đối phương điều gì.

Chương 65: Sự hiểu nhầm (2)

Đúng vậy, vẫn là tự Trần Nguyên đánh giá cao bản thân hắn.

Hắn cũng không phải là một người nổi tiếng gì.

“Đi siêu thị mua chút đồ ăn không?” Trần Nguyên chủ động hỏi.

Hạ Tâm Ngữ gật đầu, nhưng ánh mắt cô lại liếc nhìn về phía Chu Phù đang quay lưng về phía họ.

Nhìn cô gái đeo kính với một mái tóc ngắn, cô bất giác như mê mẩn.

[Cô gái này có dáng người đẹp]

[Khuôn mặt cũng thật dễ thương]

[Nhưng có điều kính hơi dày, nếu không bị cận thì có lẽ sẽ xinh đẹp hơn nữa]

Trần Nguyên nghe được tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ, hắn lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Giữa hai người này không có điều tương đồng gì để so sánh, hơn nữa nhìn thì có lẽ họ không hợp nhau. Đây chẳng phải là một lời khen chân thành sao?

Mặc dù chẳng thể biết đó có phải là sự chân thành thật hay không, nhưng có thể xem những lời Hạ Tâm Ngữ nói là thật lòng.

“Xe sắp đến đường Giang Ninh, hành khách xuống xe vui lòng chuẩn bị cho điểm dừng tiếp theo”.

Sau khi đến trạm, Chu Phù vì hơi ngại nên đã xuống xe mà không có một lời tạm biệt.

Hạ Tâm Ngữ cũng thôi đưa mắt chằm chằm vào cô ấy nữa. Sau khi nhìn Trần Nguyên, cô không nói gì, quay đầu lại, lấy cuốn sách tiếng Anh từ trong balo ra và im lặng học thuộc từng chữ trong đó.

Hạ Tâm Ngữ liếc tôi một cái là có ý gì.

Trần Nguyên tự nhiên bối rối, hắn thấy Hạ Tâm Ngữ đột nhiên ngừng đọc lại.

[Hóa ra là mình đã hiểu lầm Trần Nguyên.]

Hiểu lầm tôi?

Câu nói đó khiến hắn phải tự kiểm điểm lại mình, có điều gì đó không hay vừa xảy ra sao?

Tuy nhiên, có vẻ là cô đã hiểu lầm hắn chuyện gì đó.

[Dù ở với ai, cậu ấy cũng có thể hòa hợp rất vui vẻ.]

Nhìn Hạ Tâm Ngữ ngơ ngác, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy khó hiểu.

Khả năng lắng nghe tiếng nói từ trái tim của một người cần phải tập trung vào sự thẳng thắn, trung thực và hơn hết là sự bạo gan.

Nhưng thật sự mà nói thì nội tâm Hạ Tâm Ngữ quả thật có phần hơi mơ hồ.

Hơn nữa là từ "ha" như trả lời cho qua chuyện ấy lại được dùng một cách rất thường xuyên.

Dù ở với ai thì hắn cũng hòa hợp khá tốt.

Hắn có mối quan hệ đặc biệt tốt với các cô gái.

Vừa rồi bọn họ đã có một cuộc trò chuyện khá là vui vẻ.

Haha! Có chuyện gì cứ nói thẳng ra không phải là tính cách của người hay nhẫn nhịn như Hạ Tâm Ngữ.

"Có chuyện gì thế?" Hạ Tâm Ngữ bối rối khi nhìn thấy bộ mặt có phần lạ lùng khó hiểu của Trần Nguyên.

“Có chuyện thú vị để tôi kể với cậu!” Trần Nguyên không còn vẻ bối rối trên mặt nữa mà nói chuyện như bình thường.

“Được rồi, thế thì nói cho tớ nghe xem!”

“Hôm đó chẳng phải là chúng ta đã cứu một người phụ nữ sao? Hôm nay cô ta cùng cảnh sát đến trường đưa giấy khen cho tôi, còn gọi phóng viên đến chụp ảnh”. Dù sao việc này hắn đã cùng làm với Hạ Tâm Ngữ nên Trần Nguyên cảm thấy nên nói với cô chuyện này.

“Cô ta vốn tưởng rằng cậu học ở trường này, nhưng ai ngờ sau khi đến lại không thấy cậu, nên mới nhờ tôi gửi lời cảm ơn cậu.”

Cô gái mà Hạ Tâm Ngữ cùng với Trần Nguyên cứu tên là Viên Vũ. Cô ta không có ý cảm ơn Hạ Tâm Ngữ nhưng Trần Nguyên vẫn nghĩ trong chuyện này Hạ Tâm Ngữ có đến một phần ba công lao.

Có lẽ là luật nhân quả, vì nếu hắn không cùng cô ra ngoài thì không thể nào gặp cô gái muốn tự sát mà hắn đã cứu sống lúc đó.

Lời cầu xin của Hạ Tâm Ngữ khi đó đã cứu hai mạng người.

Có lẽ cứu người phụ nữ này trong lúc cô ta mất bình tĩnh thật không phải là điều hay, lúc đó cô ta xém kéo cả đám bị nước cuốn theo.

“Cảnh sát tới?” Hạ Tâm Ngữ có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, lúc ấy thầy Mạc gọi tôi đến cửa lớp với vẻ mặt nghiêm trọng. Lão nghĩ tôi đã làm ra chuyện phạm pháp và bị kỉ luật, suýt nữa mắng tôi trước mặt cảnh sát, nhưng sau khi nghe cảnh sát nói về chuyện tôi cứu người, lão ấy như chết lặng tại chỗ”.

“Ha ha! Thậm chí ngay cả cái hình ảnh tôi khi bị lão tra hỏi như phạm nhân đã hiện lên trong đầu tôi luôn rồi, dễ sợ thật sự.”

Mặc dù trong lòng Hạ Tâm Ngữ có chút khó chịu với Trần Nguyên nhưng điều đó quả thật không ảnh hưởng tới cô. Thái độ của cô đối với hắn là không thay đổi nên cuộc trò chuyện giữa hai người vẫn chẳng có vấn đề gì.

“Đúng vậy, lão Mạc là người như vậy, dù có bị mất mặt thì cũng nhất quyết không chịu xin lỗi, đúng là vịt chết vì cứng miệng (ý chỉ người bướng bỉnh, không chịu nhận lỗi sai).”

“Sau đó thì sao? Người phụ nữ đó… chắc là có nói đến việc mời cậu đi ăn hay đại loại là như vậy, đúng không?” Nhắc đến người phụ nữ đó, Hạ Tâm Ngữ thật sự không thể giấu được sự thành kiến của mình.

“Không đâu, sau khi phóng viên chụp ảnh, cô ta đã được mời ra ngoài.”

Chương 66: Con gái khó hơn toán học

“Tớ thấy chúng ta như cứu nhầm một kẻ khoa trương, cứ như cô ta muốn cả thế giới biết đến chuyện cô ta muốn tự tử vậy”.

“Thực sự thì có chút…” Trần Nguyên có vẻ đã đoán trước điều gì đó trong lời nói của Hạ Tâm Ngữ nên hắn đã chủ động thay đổi chủ đề: “Còn cậu thì sao? Không phải là cậu đã nói với các bạn trong lớp là cậu muốn chuyển trường, và rồi cậu ta nhìn thấy cậu. Cậu không ngạc nhiên gì về chuyện đó sao?”

Hạ Tâm Ngữ nghĩ nghĩ rồi nói: “Chuyện tớ muốn chuyển trường, cậu ta không nói gì cho ai biết thì cũng bình thường, nhưng khi nhìn thấy tớ cũng không hề ngạc nhiên chút nào”.

Có vẻ Hạ Tâm Ngữ biết rằng việc này thực sự là có liên quan đến sự can thiệp của Trần Nguyên trong cuộc điện thoại hôm đó.

Sau khi Văn Bác Hằng biết có người như Trần Nguyên, cậu ta đã rút lui.

Nhưng có một số chuyện mà cô vẫn chưa nói cho Trần Nguyên biết.

Cô gái mà cô đã gặp trên xe buýt buổi sáng ấy, sau khi đến trường cô ấy đã bắt đầu tự giới thiệu bản thân đúng như Hạ Tâm Ngữ đoán. Đến giờ nghỉ trưa, mấy người chơi thân với cô gái này đến vây quanh Hạ Tâm Ngữ, giống như cô là trung tâm chú ý và cứ liên tục hỏi về ‘cậu ấy’.

Bọn họ hỏi cô về việc cô nghỉ học mấy ngày nay có liên quan gì đến ‘cậu ấy’ không?

Hạ Tâm Ngữ chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm nếu không được Trần Nguyên giúp đỡ, vì vậy cô thật sự không phủ nhận điều này.

Sau đó, những người thích gây chuyện bắt đầu bàn luận về 'cậu ấy' trước mặt cô một cách vui vẻ.

Cô gái vừa đến cũng là một nhóm với bọn họ, nếu họ muốn cùng cô gái kia đồn thổi bất cứ chuyện gì thì cô cũng không thể ngăn được.

Tuy nhiên Hạ Tâm Ngữ lại nhìn thấy Trần Nguyên vẫn cười nói một cách vui vẻ với những cô gái khác, đúng hơn là hắn khiến các cô gái khác phải cười…

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy có chút xấu hổ.

"Tâm Ngữ, tôi xuống xe, tạm biệt". Cô gái ấy xuống trạm và vẫy tay vui vẻ với Hạ Tâm Ngữ.

"Được rồi, ngày mai gặp lại". Hạ Tâm Ngữ cũng mỉm cười và vẫy tay lại.

Cô gái kia cứ nghĩ rằng hai người Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên là một tình yêu thuần khiết, nhưng khi nhìn thấy có người thứ ba xuất hiện, không khí lại có chút căng thẳng, cô gái đó quả thực khá xấu hổ. May mắn thay, cô ta đã xuống trạm và rời khỏi cái vị trí này.

Tuy nhiên, ngay khi cô ta đang đi về phía cửa xe đang mở chuẩn bị xuống thì đột nhiên lại nghe thấy người con trai bên cạnh Hạ Tâm Ngữ thì thầm điều gì đó với Hạ Tâm Ngữ.

"Bạn nữ ấy là tôi tình cờ gặp ở trên xe".

"…"

Cô gái kia tình cờ nghe được những gì người con trai ấy chủ động giải thích với Hạ Tâm Ngữ khi đang rời đi, cô gái kia cảm giác bản thân như bị một viên kẹo đâm vào, một viên kẹo ngọt đến mức vị giác không thể nào thoát ra được.

[Hóa ra cậu ấy cũng sợ, không thể nào ngờ được Hạ Tâm Ngữ lại là một người nghiêm khắc như vậy.]

[Vậy là vừa rồi cậu ấy chỉ là giả vờ bình tĩnh thôi sao?]

[Hai người này thật sự là khoa trương.]

Sau khi giúp Hạ Tâm Ngữ giữ thể diện, Trần Nguyên sau khi nhìn thấy cô gái kia xuống xe rồi mới dám tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

“Ơ!”

Toán Olympic cũng khó hiểu như con gái phải không?”

“…Hả…?” Hạ Tâm Ngữ có hơi bất ngờ khi tự nhiên Trần Nguyên lại bắt đầu cuộc trò chuyện với chủ đề này.

“Tôi và cô ấy chỉ là bạn bình thường, không có nói chuyện nhiều. Cô ấy cũng là học sinh ngoại trú, mới chuyển đến. Vừa rồi cô ấy chỉ là muốn hỏi tôi một số chuyện thôi”. Tuy rằng không hẳn là sự thật nhưng vì để giữ thể diện, Trần Nguyên giải thích: “Chỉ là vừa mới đây thôi, cô ấy đã giúp tôi tìm chỗ ngồi”.

“…”

Có vẻ như Hạ Tâm Ngữ hiểu phần nào đó trong những lời phân trần của Trần Nguyên.

Sau khi nhìn rõ về khung cảnh vừa rồi, lại nghe những lời giải thích của Trần Nguyên, cô cảm thấy có chút xấu hổ vì bị nhìn thấu.

Vừa rồi Trần Nguyên cố ý muốn nói vậy để cho các bạn cùng lớp có thể nghe được, mục đích là để cho Hạ Tâm Ngữ có được chút thể diện trước mặt mọi người.

Quả thực cô có hài lòng.

“Ra là vậy, hiểu rồi.”

Nhìn thì là vậy nhưng thật sự thì Hạ Tâm Ngữ lại chẳng thể hiểu được con người của Trần Nguyên. Cô không biết từ nãy đến giờ Trần Nguyên là muốn dỗ dành cô rằng chỉ có hắn là đối tốt với cô nhất, hay là hắn là người có trí tuệ cảm xúc cao, khi mà hắn có thể hiểu rằng cô cảm thấy hơi xấu hổ trước mặt các bạn cùng lớp hay đơn giản chỉ là vì hắn muốn nói chuyện với cô.

Nhưng những gì mà Trần Nguyên nói chắc chắn là đang phủ định lại những gì cô đã nghĩ trước đó.

Hắn không phải là người có thể hòa hợp với bất kỳ cô gái nào và khiến họ vui vẻ.

Chỉ là hắn muốn nói những điều khiến mọi người vui.

Chương 67: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (1)

Và tất nhiên hắn là một trường hợp đặc biệt trong số mọi người.

Mọi việc đã giải quyết suôn sẽ, hoàn hảo.

Sau khi nghe được những suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Nếu biết sớm hơn về việc Hạ Tâm Ngữ sẽ hiểu lầm hắn là một chàng trai hay cười đùa với các cô gái thì có lẽ hắn đã không giả vờ làm ra vẻ tự nhiên và nói chuyện vui vẻ với Chu Phù.

Quan điểm sống của Hạ Tâm Ngữ là chỉ cần khoác lên một bộ mặt 'xem thường vạn vật, mọi người như mọi người' và cứ mặc kệ mà sống, là chính mình là được.

Không đúng.

Tôi đang làm gì thế này ?

Trần Nguyên nhận ra bản thân như đang ở trong một trận chiến tình yêu nào đó.

Trước đây hắn chưa bao giờ tỏ ra quyến rũ hay đại loại thế.

Tất cả những gì mà hắn có thể nghĩ là cái siêu năng lực mà gọi là "lắng nghe trái tim" này thực sự là hữu dụng đến mức quá đáng, nhưng ai cũng muốn có được nó.

[Hôm nay cậu ấy thật sự cảm thấy sợ hãi khi mà có một cô gái đã ngồi ngay bên cạnh cậu ấy].

Ngay khi Trần Nguyên đang nghĩ về việc mình không thể là một người đàn ông quyến rũ, thì hắn đột nhiên nghe thấy tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ.

Cô nói rõ ràng, từng chữ một.

Lúc này, cô đang chăm chú xem điện thoại di động.

Hơn nữa, điện thoại trên tay cô đang cầm hơi nghiêng về phía hắn.

Tiếng nói của trái tim không nhất thiết là những gì trong nội tâm suy nghĩ, mà khi người ta nói, con người ta thường sẽ vô thức mà nói ra những lời trong lòng.

Vậy là cô đang nói chuyện với ai đó.

[Không, cậu ấy chỉ tình cờ chung đường với bạn cùng lớp thôi, đây có thể là điều bất bình thường sao?]

Thêm nữa hắn còn đọc được lời nói trong lúc cô đang gõ phím.

[Đừng giấu nữa bạn tôi, cậu chắc rất tức giận và nổi ghen khi thấy bạn trai mình ngồi cạnh một đứa con gái khác đúng không?]

[Tôi đã nói rồi, cậu ấy không phải là bạn trai tôi!]

[Ồ ! Tôi biết rồi, cậu ấy chưa phải là bạn trai.]

Sau khi đọc tin nhắn từ người bên kia, tốc độ nhắn tin của Hạ Tâm Ngữ càng chậm lại, rồi cô đột ngột dừng lại.

Lúc này xe buýt rẽ phải, cửa sổ xe hướng về phía mặt trời lặn, mặt trời phía tây chiếu những tia nắng cuối ngày vào trong xe.

Vừa hay nó chiếu qua mắt Trần Nguyên.

Theo quán tính hắn đưa tay lên che mắt, rồi quay đầu lại để tránh ánh nắng, thì đột nhiên hắn bắt gặp gương mặt thanh tú của Hạ Tâm Ngữ. Mái tóc cô bị ánh nắng rọi lên làm ánh lên một màu nâu nhạt. Mắt cô nhìn vào màn hình điện thoại, gương mặt lộ vẻ nghiêm túc, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hạ Tâm Ngữ không chú ý đến bất kì ánh mắt nào. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ánh mắt của cô và Trần Nguyên nhất thời chạm nhau. Cô như chợt nhận ra giống như mình đã bị ai đó bắt gặp làm chuyện xấu.

“Cái gì ? Cái gì?” Hạ Tâm Ngữ liếc nhìn chiếc điện thoại mình vẫn chưa tắt màn hình, vội vàng nắm chặt điện thoại và ấn chặt vào ngực. Xương sống cô đột nhiên thẳng lên, toàn bộ người cô cứng nhắc lại, hành động khác thường của cô khiến cho Trần Nguyên thấy lạ.

Mặc dù cô cố gắng bình tĩnh nhìn Trần Nguyên nhưng đôi mắt lại vô thức tìm cơ hội để lảng đi.

[Tớ không nói thế, những dòng tin nhắn ấy không phải của tớ.]

[Cậu ấy có nhìn thấy không?]

Tôi không nhìn thấy, nhưng tôi có thể hiểu được.

[Biểu cảm vừa rồi của mình có lạ lắm không?]

Không có gì kì lạ, để miêu tả sự xinh đẹp của cậu thì ai lại dùng từ kì lạ chứ?

[Cậu ấy sẽ nghĩ gì?]

Tôi nghĩ…

Tôi muốn nói rằng có vẻ tính của cậu có hơi nhút nhát phải không?

Ở thời học sinh, hầu như ai cũng thích chơi trò gán ghép như là nói rằng xx là vợ của cậu, và xx là chồng tôi đang ở đây xx là ví dụ cho một người. Hầu hết mọi người sẽ chẳng ai để ý đến những câu nói vô tri ấy, trừ khi những lời nói đó là đúng.

“Mặt trời chói mắt quá, tôi không ngủ được, tôi kéo rèm lại đây.”

Trần Nguyên bình tĩnh kéo rèm lại, tiếp tục làm ra vẻ như đang nhắm mắt tận hưởng giấc ngủ.

Hạ Tâm Ngữ ở bên cạnh cẩn thận quan sát Trần Nguyên đang nhắm mắt lại. Cô cố gắng nhìn tỉ mỉ từng chút một để xem đối phương có bất cứ biểu hiện gì bất thường như đã xem trộm tin nhắn của cô hay không. Sau đó, cô nhìn thấy vẻ mặt vốn bình tĩnh của Trần Nguyên đột nhiên cau mày lại, quay đầu về phía cửa sổ, không biết có phải vì hắn đã nhận ra ánh mắt của cô hay không.

Hắn đang giả vờ ngủ!

Chỉ có người khờ mới không nhận ra thôi!

Cô không thể thả lỏng mình được sao?

[Hmm…ah…chúng ta nên làm gì bây giờ đây?]

Cô có cần thiết phải nói với giọng dễ thương như vậy không?

[Quên đi, cứ để mọi chuyện như vậy đi!]

[Nếu vốn dĩ đã không có tình cảm, mình không nên khó chịu làm gì!]

Chương 68: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (2)

Quả thực, lúc trước khi Trần Nguyên được gán ghép với xx là vợ của hắn thì hắn chưa bao giờ để tâm đến chuyện đó.

Ngược lại, lúc đó hắn còn nói lại: xx đó chẳng phải là mẹ của cậu sao?

Cũng giống như bà mẹ ảo trên mạng, việc có bạn trai hay vợ ảo trong trường học mà nói thì đó là một điều bình thường.

Có vẻ như Hạ Tâm Ngữ đã nghĩ về vấn đề đó.

[Hãy để mọi chuyện thuận theo tự nhiên!]

"…"

Vừa rồi những lời trong lòng Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên xem như là có thể hiểu được, nhưng câu nói 'thuận theo tự nhiên' khiến cho hắn như bị chấn động, đột ngột cắt đứt mạch suy nghĩ. Cô đúng là 'tâm có mãnh hổ ngửi tường vi' (nghĩa là có hai nét tính cách đối lập hòa hợp trong mình).

Đây là loại quan hệ gì… Cần phải để cho nó cứ thuận theo tự nhiên mà tiến triển…

"Cô gái đó, trong mắt cậu không có gì đặc biệt sao?"

Sau khi suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra và quyết định cứ để thuận theo tự nhiên, Hạ Tâm Ngữ bỗng lên tiếng.

"Suy cho cùng thì cô gái kia thực sự rất thú vị… hay nói nhiều".

"À, những lời này thực sự mà nói thì có chút xúc phạm." Trần Nguyên có vẻ không hiểu.

"Tớ sẽ không nói cho ai đâu. "

Đối mặt với ánh mắt thích thú mong chờ của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên thẳng thắn nói: "Được rồi, chắc hẳn là cậu cũng

đã để ý".

"Cái này, hầu hết mọi người có thể nhận ra".

"Cô ấy là một hủ nữ".

"Cô ấy có dáng người rất đẹp…Hả ?"

Hạ Tâm Ngữ khó hiểu, hỏi lại Trần Nguyên: "Hủ nữ? Ý của cậu là sao?"

"Cậu không biết hủ nữ là gì á?"

"Tớ biết, nó đại loại là một kiểu con gái thích các chuyện tình đam mỹ…Ý tớ là, làm thế nào cậu biết cô ấy là một hủ nữ?" Trong lớp của Hạ Tâm Ngữ cũng có một số hủ nữ, nhưng họ đều là những hủ nữ đàng hoàng, chỉ có xem một ít tiểu thuyết đam mỹ, gán ghép một ít couple và quan điểm sống của họ cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng những trường hợp như này cũng là bình thường, con gái ít nhiều gì cũng có một chút. Tuy rằng cô không phải là hủ nữ nhưng cô cũng tôn trọng sở thích của người khác.

"Cô ấy là hủ nữ rất nặng, thậm chí còn gán ghép những bạn nam trong lớp… Nói thế này nhé, hôm nay khi tôi đang chuẩn bị cho bài tập về nhà thì đột nhiên thấy fanfic của cô ấy về Đường Kiến và Chu Vũ. Nhìn thấy mà tôi còn phải sợ luôn ấy."

Khi nói đến chuyện này thì đột nhiên Trần Nguyên lại cảm thấy buồn.

Tôi ước gì người mà cô ấy thực sự gán ghép chính là Đường Kiến.

Từ góc độ của người hóng chuyện, có thể nói rằng Trần Nguyên hứng thú với chuyện này hơn bất cứ ai khác và hắn cũng nghĩ rằng Chu Phù thực sự là một người giỏi.

Nhưng lại đến lượt hắn rơi vào hoàn cảnh đó.

Chu Phù, cô ấy đúng là một kẻ khốn kiếp.

"Cái đó… có chút hơi nghiêm trọng." Mặc dù Hạ Tâm Ngữ có chút không hiểu lời nói của hắn nhưng lại có hơi kinh ngạc.

Nếu một hủ nữ đã đạt đến cảnh giới này thì chắc chắn cô ấy đang nghĩ về những thứ như thế này và chắc chắn là chẳng hứng thú gì với con trai.

Hả? Có cả trường hợp này sao?

Không chắc.

“Nhưng mà…tớ không nói về hủ nữ.” Hạ Tâm Ngữ ngay cả khi không nhận được câu trả lời mình mong muốn cũng không bỏ cuộc.

“À,..vậy cậu muốn nói đến cái gì?” Trần Nguyên vẻ mặt khó hiểu.

“Dáng người, cậu không để ý đến dáng người cô ấy sao? Thật sự thì dáng người cô ấy rất đẹp” Hạ Tâm Ngữ như nhắc lại cho hắn nhớ.

“A! Vậy thì tôi không biết, tôi cũng không quan tâm chút nào.”

Trần Nguyên lắc đầu biểu hiện không biết gì, lập tức bật chế độ thiên thần trong sáng, có vẻ lúc này đối với hắn chẳng có chút gì gọi là hứng thú.

Đối mặt với vẻ ngây thơ vô số tội của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ mím môi lại và liếc nhìn hắn với một ánh mắt phán xét nặng nề.

Mặc dù Trần Nguyên là một người tốt nhưng lại rất khó moi ra lời nói thật lòng từ miệng hắn.

Tuy nhiên, sau khi thân thiết với một người thế này một khoảng thời gian đủ dài, tính cách và bản chất thật của hắn đều sẽ tự bộc lộ không cần tra hỏi. Đến lúc đó, nếu cô nhắc lại những chuyện cũ thú vị này, hắn chắc chắn sẽ xấu hổ van xin cô đừng nói nữa.

[He he] Hạ Tâm Ngữ lặng lẽ cười thầm trong bụng.

Không… cô có phải là người nữa không đấy?

Mong là vẫn thế!

Trần Nguyên đưa tay lên chống cằm, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa đang ngồi yên lặng bên cạnh. Trần Nguyên phát hiện, cho dù hắn có thể nghe

được tiếng lòng của cô cũng khác với khi nghe được tiếng lòng của người khác. Nhưng mà, điều duy nhất hắn phải luôn cảnh giác là một cuộc chiến của những suy nghĩ với cô gái hàng xóm.

Điểm dừng áp chót của xe buýt 737 là xã Dương Quang, lúc này trên xe chỉ còn lại một vài người lớn tuổi.

Chương 69: Đi siêu thị với cô bạn hàng xóm (3)

Sau khi xuống xe, Trần Nguyên cùng Hạ Tâm Ngữ theo kế hoạch đi mua 30 quả trứng với giá chiết khấu 20 tệ, đây sẽ là nguồn cung cấp protein chính. Gạo ở nhà đủ dùng khoảng chục ngày nữa nên họ tiết kiệm tiền không mua gạo. Sau đó là chi phí cho mì, một túi lớn mì trứng nặng 2 kí rưỡi có giá là 13.9 tệ, đây sẽ là nguồn thực phẩm chủ yếu.

Vốn dĩ hôm nay Trần Nguyên có 167 tệ, sau khi trừ đi 6 tệ tiền vé khứ hồi của hai người, cộng thêm 18 tệ dùng ăn trưa, hắn vẫn còn 153 tệ để mua đồ ăn. Và bây giờ…

“Nếu còn 120 tệ”.

“Không, là 119 tệ”. Sau khi sửa lại, Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc giải thích: “Nếu mỗi lần tính toán đều bỏ đi số lẻ phía sau để lấy tròn số và sau đó thì cậu sẽ hết hồn khi mà cộng tất cả số lẻ đó lại cùng với số tròn kia”.

“Quả thật, mỗi lần tôi mua thứ gì đó chỉ có mười tệ, hai hay ba tệ lẻ thì cũng không đáng mấy nhưng cuối cùng khi thanh toán lên thì lại đến cả trăm.” Trần Nguyên ngưỡng mộ khả năng quan sát tinh tế của Hạ Tâm Ngữ.

Là một học sinh nam sống một mình nên thường ngày hắn cũng chẳng để tâm đến mấy chuyện đó lắm.

“Xà lách hai tệ tám”. Sau khi cân nhắc, Trần Nguyên cũng đành hỏi ý kiến Hạ Tâm Ngữ.

“Được.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, sau đó nhìn hành lá, bỗng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan: “Ăn mì không cần nhiều hành lá nhưng nếu thật sự không có một cọng hành lá nào thì mùi vị thật sự rất không ngon. Nhưng tệ hơn là tủ lạnh trong nhà thì

không giữ được đồ tươi lâu, cũng không chứa được nhiều và…”

[Cô bé xinh xắn kia vẫn đang mặc đồng phục học sinh. Hai đứa trẻ này có phải là đang yêu nhau không?]

[Đây cũng không phải là trường học.]

[Thật dễ thương, hai đứa nó đang học cách sống từ nhỏ.]

Đột nhiên Trần Nguyên nghe thấy được giọng nói trong lòng của cô thu ngân kèm theo nụ cười.

Hắn quay đầu lại, quả nhiên thấy cô thu ngân.

Cô thu ngân nhìn Hạ Tâm Ngữ một cách trìu mến, thỉnh thoảng lại quay nhìn Trần Nguyên, ánh mắt cô ấy tràn đầy sự thú vị trong lòng.

“Cô tặng cho con mấy cọng hành lá.”

Cô ấy lấy ra ba cọng hành còn xanh tươi, cho vào túi nhựa đựng lá xà lách rồi in lại hóa đơn.

“Ôi? Có thật sự ổn không?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi”.

“Cảm ơn” Hạ Tâm Ngữ nhận lấy xà lách và hành lá trong túi với hai tay thể hiện rõ sự biết ơn, sau đó nhìn Trần Nguyên với vẻ mặt vui vẻ - Thấy chưa, nó miễn phí.

Quên mấy cọng hành đi, cho dù có là người bán thịt mà van xin với vẻ mặt này dám chắc cũng được nửa con heo là ít.

Đúng là ‘Mỹ nhân kế.’

“Hôm nay thịt heo giảm giá rất mạnh, chỉ tám tệ một cân, vậy chúng ta hãy lấy một cân rưỡi”.

Sau khi mua hết món thịt và rau thì cuối cùng buổi mua sắm hôm nay cũng kết thúc.

Trứng 20 tệ, mì 13.9 tệ, lá xà lách 2.4 tệ, thịt ba chỉ giảm giá 12.8 tệ, tổng lại là 49.1 tệ, một túi nhựa nhỏ có giá 30 xu tức là 49.4 tệ.

“Bạn có thể rút thăm trúng thưởng khi mua được năm mươi tệ. Bạn có muốn lấy thêm gì không?” Nhân viên thu ngân mỉm cười hỏi.

“…” Hạ Tâm Ngữ nghe hỏi vậy liền tìm kiếm trên quầy thu ngân, nhưng sau khi nhìn thấy một điều gì đó, cô nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt đó và nói: “Vậy thì… thôi vậy.]

Dù sao thì nếu cô rút thì cũng chỉ rút trúng khăn giấy mà thôi.

“Lấy cái này đi!” Trần Nguyên cầm một gói cá cay có giá một tệ đặt vào quầy thu ngân.

Là người gốc Kinh Nam, Hạ Tâm Ngữ có vẻ thích ăn đồ cay.

Khác với Trần Nguyên, một chàng trai ven biển ở tỉnh Hải Đông, chỉ hơi ăn cay được một chút, nếu có vị cay thì được coi là rất cay. Hắn đang muốn giết chính mình sao ?

“Sao cậu không tới rút số đi, vận may tớ kém lắm, mỗi lần tớ rút đều trúng giải tư là khăn tay.”

“Không phải là cậu vận may kém mà đến 95% tổng giải thưởng là khăn giấy”.

“Vậy cậu thử rút giùm tớ đi, năm phần trăm còn lại tớ cũng chưa bao giờ lấy được”.

“Ừ!”

Trần Nguyên đưa tấm vé cho cô bé mặc áo gile đỏ rồi thản nhiên lấy ra một quả bóng thủy tinh ra khỏi hộp.

Cho dù đó là giải tư cũng không thành vấn đề.

Đang suy nghĩ như vậy thì đột nhiên hắn nghe được âm thanh gì đó.

[Hắn đã lấy quả bóng ở phía dưới, có cơ hội trúng giải ba.]

Đó có phải giọng nói của cô bé quầy xổ số không?

Nói cách khác là họ đã giấu tất cả giải thưởng tốt ở phía dưới.

“Giải ba là một que phô mai, giành được giải ba thì tốt quá”. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ không khỏi mong đợi. Nhìn các giải thưởng trưng bày ở phía trên, cô thật sự thèm một túi sườn: “Nếu là được giải nhì là tốt nhất”.

Giải tư là khăn giấy.

Giải ba là một que phô mai gần hết hạn.

Giải nhì là một cân sườn heo.

Chương 70: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (1)

Giải nhất là một chú gấu bông to dễ thương.

[Giải ba thì không có tổn thất gì nhiều vì sản phẩm sắp hết hạn thì rẻ]

[Mỗi hộp có ba giải nhì và một giải nhất, đó chính là mấu chốt]

[Hơn nữa, ông chủ còn đặc biệt bôi một lớp dầu lên quả giải nhất để khi có khách hàng nào đó chạm vào nó thì họ sẽ cảm thấy gớm tay mà buông nó ra]

[Thật sự thì con gấu này làm việc ở đây còn lâu hơn cả những nhân viên thực tập]

[Nhưng chàng trai này, cậu ấy muốn điều gì đây?]

Dưới cái nhìn lo lắng của cô bé đứng quầy xổ số, Trần Nguyên ngụp lặn cho tay vào trong hộp ấy khoảng nữa phút, sau đó lấy ra một quả bóng và đặt nó vào cái bàn trước mặt cô bé quầy xổ số.

Sau đó hắn lau tay vào cái khăn trải bàn trên bàn xổ số.

“Giải nhất… chú gấu dễ thương!”

Cô bé quầy xổ số mở quả bóng rút thăm và lấy tờ vé số ra, run rẩy tuyên bố lên.

Chàng trai ấy trúng xổ số là chuyện bình thường.

[Nhưng vừa rồi cậu ấy nhìn tôi như thế nào? Như thể trái tim tôi bị xuyên thủng, bị nhìn thấu hết.]

Trần Nguyên bình tĩnh nhặt con gấu dễ thương lên, đặt vào ngực Hạ Tâm Ngữ vẫn còn đang có chút kinh ngạc. Sau đó họ xách túi đồ ăn quay người rời đi.

Có nhiều cách để trở thành một chàng trai ga lăng.

Nhưng hắn không ngờ lại có thể có cách là rút xổ số.

Tất cả những gì hắn có thể nói là dường như hắn đã đánh giá thấp về siêu năng lực!

Tuy nhiên hắn đã sử dụng siêu năng lực của mình ở nơi này chỉ để làm cho Hạ Tâm Ngữ cười, và có lẽ hắn cũng đã đánh giá thấp siêu năng lực của mình.

Nhưng quên nó đi, chỉ cần cô cười là được.

"Không ngờ giải nhất lại dễ dàng đoạt được như vậy".

Trần Nguyên quay đầu lại, cười với Hạ Tâm Ngữ và chuẩn bị nói thì đột nhiên nhìn thấy con gấu bông kia đã biến mất và trên tay cô giờ đang là một túi sườn.

Hạ Tâm Ngữ đang ôm túi sườn cũng không quên ngưỡng mộ: "Cậu thật tuyệt", trông thật vui vẻ.

Tuy nhiên, Trần Nguyên cảm thấy hơi choáng váng trước sự việc đang diễn ra trước mắt mình…

"Giải nhất… nó không phải là con gấu đó sao?"

Hạ Tâm Ngữ quay lại nhìn con gấu màu hồng đáng yêu đội chiếc mũ mà không ít cô gái thích, sau đó lại nhìn sang Trần Nguyên, lắc đầu. Cô ngẩng đầu lên, nhướng mày, đứng thẳng trước mặt hắn nói: "Tiếc nhỉ, tớ không thích gấu bông!"

…

Cô không thích gấu bông, thật không?

Chú gấu hồng dễ thương đội mũ ngoan ngoãn ngồi lại vị trí cũ, vẻ mặt nhàn nhã như một nhân viên già, như muốn nói rằng: Tôi vẫn chưa bị sa thải, tôi là một nhân viên của Siêu Thị Ánh Dương.

Đáng tiếc Trần Nguyên không nghe được tiếng lòng của những sinh vật vô tri.

Hắn chỉ có thể nghe thấy được giọng nói của con người.

Nhưng khi hắn nhét con gấu bông ấy vào ngực Hạ Tâm Ngữ, mặc dù không có ý định nghe lén nhưng trên mặt cô đã hiện rõ lên:

[Đáng yêu mềm mại như vậy, ban đêm ôm ngủ chắc sướng lắm.]

“Được rồi! Đi thôi!”

Không có cô gái nào lại không thích gấu bông đáng yêu cả! Câu nói không thích ấy vốn chỉ là cái cớ, nếu như Trần Nguyên cố ép cô thừa nhận điều đó thì có lẽ chỉ khiến cho cô thấy xấu hổ.

Hơn nữa, hắn còn cảm thấy rất biết ơn vì cô đã từ bỏ chú gấu bông.

[Nhưng…nếu là con gấu ấy thì chỉ mình mình có thể ôm, còn sườn này thì có thể hai người ăn được.]

[Nếu như mình ở một mình, món thịt sườn này có thể không ăn cũng được.]

[Nhưng mà, liệu Trần Nguyên có buồn không khi thứ mà cậu ấy đã đưa cho mình bị mình từ chối?]

Tôi không hề buồn.

Chỉ thấy xúc động.

Hàng xóm của mình gặp khó khăn, tôi cũng thấy đau xót.

“Nhưng cậu thật may mắn, con gấu này xem ra chưa từng được ai rút trúng, nếu như cậu muốn thì có thể lần sau tới tút nó tiếp”. Hạ Tâm Ngữ nhận thấy hắn có điều gì đó không vui nên đã an ủi hắn.

Điều này làm hắn chợt nhớ tới một đoạn video hắn đã xem gần đây trên Douyin, rằng một cậu con trai tặng hoa cho mẹ và sau đó thì người mẹ mắng con trai lãng phí và bắt cậu ấy trả lại hoa, thậm chí bà ta còn quay lại video cảnh ấy để cộng đồng mạng chỉ trích nặng nề vì cậu ấy đã lãng phí tiền của bố mẹ.

Tất nhiên đây chỉ là một ví dụ chứ không có ý nói Hạ Tâm Ngữ như là mẹ của hắn.

Như vậy cũng không hay ho lắm.

Mà nên nói rằng, Hạ Tâm Ngữ sẽ lo lắng rằng khi cô từ chối món quà này của hắn sẽ khiến trái tim bé bỏng của hắn chịu tổn thương.

“Tôi luôn gặp may mắn. Trước đây, tôi không có hứng thú với việc rút số, lần sau rút chắc chắn tôi sẽ tiếp tục thắng” Trần Nguyên bình tĩnh nói.

“Được, lần sau nhất định tớ sẽ nhận!” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Cô mừng vì mình không làm hắn buồn.

Chương 71: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (2)

Nhưng Trần Nguyên lại không vui vẻ được như vậy.

Suy cho cùng thì hắn cũng chỉ là một chàng trai trẻ bị mắc kẹt bởi những thứ mà cả tuổi thơ mong muốn nhưng không có được.

Hạ Tâm Ngữ thì lại chưa từng được ai đó tặng một con gấu bông trước đây và hiện tại cô cũng đủ lớn để không còn hứng thú với những thứ đó. Nhưng điều quan trọng đó là chưa từng có ai tặng cô một con gấu bông.

Hạ Tâm Ngữ, một học sinh trung học năm hai, nhận được một món quà là gấu bông, nhưng cô lại đổi nó để lấy một cân sườn vì cô cảm thấy chia sẻ món sườn với người hàng xóm là chuyện quan trọng hơn.

Đợi mấy năm nữa, nhất định cô sẽ nhận được một con gấu nhồi bông thậm chí là cả một sở thú nhồi bông, từ chó, mèo, gà, vịt, heo, bò, hổ, báo, sư tử… chỉ cần cô muốn sẽ có người tặng nó cho cô. Bản thân cô khi ấy cũng có thể tự dùng tiền lương của mình mua một con gấu bông to như vậy.

Với một chút nỗ lực và cô lại sẽ nhận được một con gấu bông giống y hệt con gấu bông cô nhận được năm 17 tuổi.

Nhưng những con gấu bông đó…chúng nó không giống nhau.

Cô không buồn khi hồi nhỏ không nhận được gấu bông, mà vì cô còn nhận được những món quà khác, tuổi thơ của cô không chỉ đơn thuần là có mỗi gấu nhồi bông.

Khoảnh khắc duy nhất mà cô nhớ về gấu bông chính là lúc này, năm cô 17 tuổi khi cô đổi con gấu bông lấy một kí sườn heo.

Không phải cô không thích gấu bông, cũng không phải cô thích sườn heo hơn, chỉ là lúc đó cô cảm thấy không cần đến con gấu bông đó hơn thôi.

Lúc đó cô cảm thấy.

Rằng đôi lúc để có thứ này thì phải đổi lấy thứ kia.

Chỉ khi mất đi thứ này mới có được thứ khác.

“Chờ tôi một chút.’’

Đột nhiên Trần Nguyên nhét một túi đựng thứ gì đó nặng trịch vào tay Hạ Tâm Ngữ.

Bởi vì nó rất nặng khiến cô mất thăng bằng như sắp ngã. Đến khi cô lấy lại thăng bằng, trên hai tay cô ôm cả hai túi mua hàng đầy rau củ. Cô bối rối nhìn bóng lưng rời đi của Trần Nguyên.

[Chuyện gì đang xảy ra vậy?]

Trần Nguyên đột ngột rời đi, hay đúng hơn là hắn dứt khoát quay lưng đi, nhưng lại không nói cho cô biết lý do, khiến cho Hạ Tâm Ngữ cảm thấy lo lắng.

[Chẳng lẽ cậu ấy nhận ra mình thích con gấu bông ấy nên muốn mua lại nó?]

[Không phải là mình đã biểu hiện quá rõ ràng trên mặt đấy chứ?]

[Hoặc có lẽ cậu ấy cảm thấy xấu hổ vì mình đã đem đổi con gấu bông?]

Hạ Tâm Ngữ rất lo lắng. Cô thật sự lo lắng rằng hắn sẽ làm ra chuyện này.

[Nhưng nếu khi cậu ấy quay lại vì chuyện gì khác không liên quan gì đến gấu bông?]

Cô đứng tại chỗ, nhìn hắn từ phía xa. Hạ Tâm Ngữ lúc này mơ hồ tựa như cô đang đợi một chuyến xe buýt mà trạm dừng chính là ‘tương lai’, vừa tràn đầy mong đợi vừa bất an.

“Anh ơi, anh có thể bán vé cho em được không?” Trần Nguyên chủ động đến hỏi khi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bụng phệ cầm vé.

“Cậu muốn rút số?” Người đàn ông cao lớn nhìn tấm vé nhỏ trong tay, có chút khó hiểu.

“Ừ!”

“Tôi có thể tặng nếu cậu muốn, không lấy tiền.” Người đàn ông kia không suy nghĩ nhiều liền đưa tấm vé ấy cho Trần Nguyên, cười nói: “Là cậu muốn rút được con gấu bông đó cho bạn gái của cậu sao? Thành thật mà nói thì nó rất khó. Tôi thấy con gấu bông đó như nhân viên nội bộ của cái siêu thị này. Tôi chưa từng thấy ai giành được nó.”

“Tôi muốn thử!”

“Vậy chúc cậu may mắn.”

“Cảm ơn.”

Ông ấy đưa cho Trần Nguyên tấm vé rồi ôm đồ ăn vừa mua xong lên xe.

Trần Nguyên thì cầm lấy tấm vé này đi thẳng đến khu xổ số.

“Xổ số… Ồ … Xin vui lòng!”

Bởi vì giải nhất đã được rút ra, nhưng giải thưởng không bị lấy đi, người điều hành xổ số đã đặt một phần thưởng khác vào giải nhất trước mặt khách hàng, rồi dùng khăn xáo trộn các giải thưởng lại.

Vì vậy thực sự có một giải thưởng trong đó và người rút trúng có thể lấy đi.

Tuy nhiên, người điều hành xổ số có thể đảm bảo rằng giải nhất lần này nhất định sẽ không bị chàng trai này lấy đi.

Lần này quả bóng giải nhất ấy sẽ không bị bôi dầu nữa.

Thay vào đó, quả bóng giải nhất sẽ được nhét vào một góc của hộp rút số.

Theo thói quen của mọi người, họ sẽ khuấy tung bóng trong hộp rồi lấy ngẫu nhiên ra một quả.

Nhưng còn quả bóng trong góc, vì nó nằm ở một góc ép của hộp nên nó sẽ bị cố định ở đó và không bao giờ bị khuấy lên được.

Hơn nữa, do thói quen của con người và độ cao của cái hộp, góc gần với khách hàng nhất là vị trí khó chịu nhất khi đưa tay vào.

Sau nhiều lần quan sát, cô bé đứng quầy xổ số đã nhận thấy hình như hắn đã chạm trúng chỗ đó rồi.

[Nơi đó không được chạm vào! Không được!]

Chương 72: Cô hàng xóm nghèo khổ đáng thương (3)

Trước mặt cô bé đứng quầy xổ số, Trần Nguyên móc tay vào góc thành hộp bóng, lấy quả bóng ra đặt xuống trước mặt cô bé.

“Chúc mừng, là giải nhất…”

Cô bé còn chưa kịp nói hết câu, Trần Nguyên đã ôm chú gấu bông dễ thương ấy đi mà không hề quay đầu lại.

Chỉ còn lại tấm vé số bị cơn gió từ ngoài cửa thổi qua cuốn đi.

[Một nhân viên kỳ cựu của siêu thị Ánh Dương đã bị chàng trai đó bắt đi một cách trắng trợn đến tận hai lần trong tay mình.]

[Không! Là chú gấu bông lớn dễ thương!”

Trần Nguyên cảm thấy không biết nên tặng gì cho Hạ Tâm Ngữ để khiến cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

Đối với bản thân hắn ở tuổi 17 này thì điều mà hắn mong muốn nhất chính là căn hộ 4 phòng ngủ rộng 145 mét vuông ở đường vành đai 2 Hạ Hải.

Vì vậy hắn không thể ‘suy bụng ta ra bụng người’ mà chỉ có thể dùng siêu năng lực thực hiện tâm nguyện lớn nhất của Hạ Tâm Ngữ lúc này.

Tất cả những gì hắn có thể làm chính là lấy được con gấu bông này cho Hạ Tâm Ngữ khi mà cô muốn có nó năm 17 tuổi.

Thật là buồn cho người hàng xóm nghèo nghèo khổ của hắn!

Người hàng xóm nghèo khổ thật tội nghiệp!

“Hả?”

Hạ Tâm Ngữ sửng sốt lần nữa khi lại là cảnh tượng túi đồ ăn được lấy đi, thay vào đó là con gấu bông ấy nhét vào trong

ngực của cô.

Cô vừa mới nhìn thấy Trần Nguyên đi đến quầy xổ số, sau đó hắn mang con gấu đến, và cô không còn biết thêm gì nữa. Cô dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn con gấu bông trong vòng tay mình.

Dù cho cô nhìn thấy toàn bộ sự việc diễn ra ngay trước mắt nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh và nó vẫn khiến cô bất ngờ trở tay không kịp.

“Tôi mua một tấm vé từ một anh trai nhưng tôi trả tiền mà anh ấy không lấy” Trần Nguyên giải thích.

“Và sau đó…sau đó… cậu lại… trúng giải sao?” Hạ Tâm Ngữ không thể tin nỗi hỏi hắn.

“Tôi vừa rồi nhìn thấy ông chủ quầy lén bôi dầu vào quả bóng trúng giải nhất.”

“Nói vậy là cậu đã thắng một trận không phí sức?”

Hạ Tâm Ngữ tuy bất ngờ nhưng vẫn phải thán phục hắn. Cô bái phục sự thông minh, khôn ngoan và tinh tế của hắn.

[Trần Nguyên rất tinh tế.]

Tinh tế, cậu nói gì thế?

“Thật tốt, thật may mắn!”

Hạ Tâm Ngữ cúi mặt xuống nhìn chú gấu bông đội mũ dễ thương đó, lúc này cô đã vui vẻ nở nụ cười không giấu giếm nữa.

Trần Nguyên ngạc nhiên khi nhận lại được một điều vượt ngoài mong đợi.

Nụ cười của cô thật đẹp.

“Chúng ta về nhà đi!”

Trần Nguyên cười nhẹ một cái, xoay người ôm hai túi rau củ đi về phía trước.

Trong ánh hoàng hôn, đám mây phía chân trời tan ra như vũng nước trên bầu trời, ánh mặt trời cuối ngày chiếu lên hai người họ, cái bóng vốn to của Trần Nguyên nay lại to hơn.

Cô gái đi bên cạnh hắn thấp hơn hắn một cái đầu, chậm rãi đi theo phía sau. Cô cúi đầu ôm chặt con gấu bông vào lòng.

Sau khi đã đến khu nhà trọ, mỗi người tự về phòng của mình.

Một cân sườn và một túi rau củ được Trần Nguyên mang đến cho cô.

Vì trong phòng Trần Nguyên có một chiếc bàn nhỏ nên việc ăn uống trong đấy có vẻ thuận tiện hơn.

Mặt khác, phòng của Hạ Tâm Ngữ có vẻ tương đối trống trải.

Một cái giường, một cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ và một cái bàn học, chỉ thế thôi.

Vì vậy, chú gấu bông dễ thương này đóng vai trò như một thứ đồ nội thất mềm mại trong phòng. Nó có thể khiến cho phòng cô có thêm màu sắc cho bớt phần nào sự trống trải.

[Nên đặt nó trên bàn hay trên đầu giường nhỉ?]

Sau một hồi đắn đo, Hạ Tâm Ngữ cuối cùng cũng đặt con gấu ấy lên trên bàn học, đặt đối diện với cái đèn. Như vậy, sau này mỗi khi cô làm bài tập về nhà, vừa ngước lên là có thể thấy được con gấu bông hồng với chiếc mũi đen này.

“Ngoan nào!”

Cô đưa tay vỗ nhẹ chiếc mũ của con gấu bông. Hạ Tâm Ngữ coi nó như một con thú cưng của mình. Đôi mắt cô nhìn nó với tràn đầy yêu thương, nheo lại mỉm cười.

Đột nhiên chiếc mũ của chú gấu tuột ra và rơi xuống sàn.

Đôi mắt cô nhìn vào chiếc áo trắng đan bằng len được mặc cho chú gấu và rồi lại nhìn trên đầu chú gấu nhồi bông thấy bị thiếu bớt một chút vải, Hạ Tâm Ngữ như thẫn thờ, cái nhìn đáng yêu dành cho chú gấu như biến mất.

[Hói…hói!]

Hạ Tâm Ngữ vội vàng đội lại chiếc mũ cho chú gấu, ngoại hình chú gấu đã đáng yêu trở lại, nhưng mà…

Cô chưa bao giờ nhìn thấy chú gấu bông đáng yêu nào mà lại bị hói!

Cô muốn xóa bỏ hình ảnh đó ra khỏi tâm trí nhưng không thể nào làm được.

Trong lúc tâm trạng bối rối, cô vội vàng mở ngăn kéo lấy ra hộp kim chỉ và may thật chặt chiếc mũ lại trên đầu chú gấu bằng những sợi chỉ cùng màu.

Sau đó cô đặt chú gấu lại vị trí cũ.

[Chưa thấy, chưa thấy, mình chưa thấy gì hết…]

Hạ Tâm Ngữ lấy tay che mắt mình lại, thầm lặp đi lặp lại câu này trong đầu như tự thôi miên mình.

Chương 73: Hạ Tâm Ngữ khóc (1)

“Quả nhiên, nó rất đáng yêu!”

Hạ Tâm Ngữ nhìn lại con gấu bông, vui vẻ nở nụ cười trở lại.

Trên thực tế, bộ dạng hói của con gấu bông đáng yêu này đã in sâu vào trong tâm trí cô, không thể nào xóa bỏ được.

Tuy nhiên, cho dù nó có là con gấu hói đầu thì cũng không làm giảm tình yêu thương của cô dành cho nó.

Thực sự thì khi mà Trần Nguyên giành được giải nhất mà hắn không cần suy nghĩ gì liền tặng ngay con gấu cho cô, lúc ấy cô đã rất sẵn sàng dang rộng vòng tay ôm trọn nó vào lòng.

Hành động tự nhiên tặng quà như thế khiến cho cô dần cảm thấy như khoảng cách xa lạ của cô và hắn dần biến mất.

Mặc dù cô đã không ngần ngại dùng con gấu để đổi lấy một cân sườn, nhưng sau khi làm xong, cô lại cảm thấy thực sự trống rỗng trong lòng…

Một sự trống rỗng không thể diễn tả bằng lời.

Cô nhớ đến khi mình còn nhỏ, nhìn thấy cô bé hàng xóm mặc một chiếc váy rất đẹp, mẹ cô đã nhìn thấy sự ao ước của cô nên đã hứa với cô sẽ mua cho cô một chiếc váy như vậy.

Khi đó tuy rằng cô rất muốn có chiếc váy đó nhưng vì cô biết chiếc váy đó rất đắt và tất nhiên là mẹ cô vẫn sẽ mua cho cô…

Vậy nên, cuối cùng cô đã nói với mẹ rằng cô thích chiếc kẹp tóc của bạn ấy và muốn có một cái kẹp tóc giống như vậy.

Và thật sự cô đã có được chiếc kẹp tóc như cô nói với mẹ.

Cô đã rất vui vì chiếc kẹp tóc cũng rất đẹp.

Thế nhưng cô lại cảm thấy hụt hẫng, vì thứ cô thật sự muốn chính là chiếc váy kia.

Nhiều năm trôi qua, cô lớn dần lên trong tình yêu thương của cha mẹ, nhưng cô vẫn biết rõ rằng bố mẹ mình rất khó khăn và cô cũng rất nhạy cảm. Vì vậy cô đã cố gắng hết sức để hạ thấp kì vọng của mình nhất có thể và thể hiện niềm vui khi mà nhận được sự 'yêu thương' của bố mẹ.

Và bây giờ cô lại lặp lại điều đó.

Đương nhiên cô đã lựa chọn món quà tốt cho cả hai người khi Trần Nguyên rút số, hạ thấp mong muốn của mình.

Nhưng có một sự khác nhau giữa hai trường hợp ấy.

Năm đó cô không nhận được chiếc váy nào.

Nhưng năm nay cô đã nhận được con gấu bông ấy.

"Em thật đáng yêu!"

Hạ Tâm Ngữ vui vẻ lăn lộn trên giường, ôm con gấu bông đang ngồi ở trên bàn vào lòng.

Ai có thể tưởng tượng nổi rằng một cô gái vốn thường im lặng ở trường, hiếm khi nói chuyện.

Và khi ở nhà lại là một người có thật nhiều cảm xúc như thế.

…

Sau khi về đến nhà, Trần Nguyên đặt cặp sách xuống và vào bếp chuẩn bị cho bữa tối hôm nay.

Hạ Tâm Ngữ nói với hắn rằng mình về thu dọn đồ đạc, lát nữa sẽ qua dọn đồ ăn, cho nên công việc nấu đồ ăn do Trần Nguyên đảm nhiệm.

Bữa ăn này gồm mấy món: sườn heo om, trứng bác, xúc xích giăm bông còn thừa lại trong tủ lạnh và ít xà lách.

Việc Trần Nguyên phải làm bây giờ là chần sườn.

“Quả nhiên là giải nhì, đều là sườn khúc giữa”.

Chất lượng thịt sườn trong xổ số không phải như một cái chân giò nhiều thịt, mà là một cân sườn khúc giữa được cắt đều, nếu bỏ tiền ra mà mua một phần này thì khoảng hơn 30 tệ.

Vì vậy sinh hoạt phí 167 tệ trên lý thuyết thì chỉ đủ để sống, nếu không xin bố mẹ thì cũng phải mượn từ chỗ bạn bè, nếu trong trường hợp không mượn được từ cậu bạn Chu Vũ thì thật sự là một thảm họa.

Nhưng đây không phải là ngẫu nhiên.

Siêu năng lực được dùng để trục lợi cá nhân.

Hắn thầm nghĩ: Anh Nguyên, bạn đã sử dụng siêu năng lực của mình một cách thật xấu hổ, đi chỗ khác đi!

Trần Nguyên đổ nửa nồi nước lạnh, thả sườn vào, cho hành, gừng vào, rưới rượu nấu ăn, khi nước sôi nổi bọt lên thì vớt sườn ra rửa lại bằng nước sạch, quá trình chần chín sườn chính thức hoàn thành.

Bước tiếp theo là hắn sẽ ram sườn trong dầu cho đến khi vàng đều hai mặt, thêm hoa hồi, quế, lá nguyệt quế, nước tương pha nước lọc, dầu, muối… Tất nhiên đây chỉ là những gì Trần Nguyên tưởng tượng ra chứ chưa làm, vì Hạ Tâm Ngữ nói rằng mọi bước phải để cho cô tự làm.

Mặc dù trên đời có một nữ đầu bếp nhỏ nấu ăn cho hắn là một điều may mắn, nhưng đây như một sự phủ nhận dành cho thành quả hì hục học nấu nướng của hắn trong một năm qua…

Cốc cốc cốc.

Chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, Trần Nguyên chạy ra mở cửa.

“Cậu còn chưa bắt dầu phải không?”

Hạ Tâm Ngữ vừa nhìn thấy hắn liền đặt một câu hỏi như sợ hắn sẽ làm hỏng một cân sườn khúc giữa hảo hạng đó.

[Yoyoyo, đầu bếp đến rồi, cậu thật tuyệt vời.]

Chà, Trần Nguyên đã nghe thấy được giọng nói trong lòng hắn.

Đây là lần đầu tiên.

Quy luật không thể sử dụng siêu năng lực cho bản thân đã bị phá vỡ hoàn toàn bởi khí chất kỳ quái tràn ngập khắp người hắn.

Trần Nguyên nói: "Tôi có chần qua!"

"Được, việc còn lại tớ sẽ làm"

Chương 74: Hạ Tâm Ngữ khóc (2)

Hạ Tâm Ngữ đi vào sau, cô khéo léo buộc chiếc tạp dề trên người lại, sau đó cho dầu vào bắt đầu ram sườn.

"Đun cho tớ một nồi nước sôi, cảm ơn." Hạ Tâm Ngữ không ngẩng đầu lên mà nói lớn lên để Trần Nguyên nghe.

Sau khi đổ nước vào một nồi đầy, Trần Nguyên cắm điện vào đun một nồi nước sôi, đây sẽ là một thứ tuyệt vời cho món sườn heo om.

"Cậu đi nấu cơm đi, chỉ cần cho vào một lon gạo nhỏ đủ cho hai người. Sau khi vo gạo, mực nước sẽ chạm đến khớp thứ hai của ngón giữa".

Hạ Tâm Ngữ như là một đầu bếp với lương tháng 8000 tệ, khéo léo chuẩn bị bữa ăn cho một đầu bếp Trần Nguyên lương tháng 1500 tệ.

"Xong rồi, tiếp theo thế nào?" Trần Nguyên bật nồi cơm lên rồi hỏi.

"Công việc của cậu xong rồi, đi nghỉ ngơi đi." Hạ Tâm Ngữ mỉm cười với hắn: "Hay là học tiếng Anh khoảng nửa tiếng đi!"

Bây giờ cô giống như là mẹ của hắn.

"Không cần tôi phụ việc khác sao?" Hạ Tâm Ngữ còn phải làm bài tập và ngày mai vẫn phải đến lớp, cho dù cô là một đầu bếp nhỏ, Trần Nguyên cũng không muốn cô phải chịu một gánh nặng như vậy.

"Không, bởi vì là bếp đơn nên cậu không thể làm cùng lúc bất kì quá trình nào! Sau khi hầm sườn xong, tớ sẽ qua đó và học tiếng Anh cùng với cậu."

Sau khi Hạ Tâm Ngữ ram sườn cho đến khi vàng hoàn toàn hai mặt, nhìn cô giống như một nhà ảo thuật. Cô bốc một nắm nguyên liệu, không hơn, không kém và đổ nồi nước sôi vào một cách liền mạch ngay đúng lúc nước kia vừa sôi. Sau đó cô bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó hình như là đường phèn. Cô cũng không cần hỏi Trần Nguyên mà tự tìm những viên đường phèn còn sót lại trong một góc tủ mà Trần Nguyên không nhớ và bỏ chúng vào nồi rồi đóng nắp lại, sau đó quay lại rửa lá rau xà lách.

Chuyện xảy ra chỉ trong vài phút này đã khiến khái niệm nấu ăn bên trong Trần Nguyên sụp đổ hoàn toàn.

Không phải, chẳng lẽ mấy chữ mà hắn hay nghe được trong quá trình nấu ăn như: "Mẹ kiếp, dầu văng tung tóe khi gặp nước." "Hoa hồi, quế và lá thơm đâu rồi?" "Nhớ tắt bếp trước nếu trong quá trình nấu ăn mà bối rối nhé!" mà ai rồi cũng phải trải qua quá trình rèn luyện như vậy.

Thật xin lỗi lão Mạc, tôi không những học được những kiến thức từ cô bạn học trường trung học số 4 mà còn bị chấn động khi học sinh trường đó nấu ăn.

"A!"

Ngay khi Trần Nguyên ngồi vào bàn và chuẩn bị mở sách giáo khoa tiếng Anh ra thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu từ trong bếp.

"Sao vậy ?"

Hạ Tâm Ngữ thuộc dạng người mà sẽ im lặng ngay cả khi cô tự tử. Việc mà cô la lên như vậy quả là bất thường. Nhận thấy điều đó nên Trần Nguyên vội vàng chạy tới.

Sau đó, hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang đứng trước cái thớt che mặt khóc.

Cô khóc không phải vì đau lòng vì không có sự nghẹn ngào nhưng hắn có thể cảm nhận được cô đang rất 'lo lắng'.

[Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhh…]

Không phải, tại sao cậu lại la lên trong lòng như vậy?

Hắn không biết người khác đang nghĩ gì trong lòng. Siêu năng lực này của hắn còn có tác dụng gì nữa?

Hãy làm điều gì đó đi ‘siêu tử’*!

*từ Trần Nguyên tự gọi chính mình cho người có siêu năng lực.

Trần Nguyên nhìn Hạ Tâm Ngữ từ trên xuống dưới, hỏi cô: “Cậu có bị bỏng không?”

Hạ Tâm Ngữ lắc đầu.

“Cậu nhìn thấy con gián sao?”

Cô tiếp tục lắc đầu.

“Điện giật?”

Cô vẫn lắc đầu.

Mọi tình huống có thể xảy ra với thể chất và tâm lí trong bếp đều có thể bị loại bỏ, nhưng trong lòng cô vẫn đang la. Như thể đoán được điều gì đó, Trần Nguyên lấy vài cái khăn giấy và đi đến trước mặt cô. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, lau nước mắt cho cô: “Cậu nghĩ tới điều gì à? Khóc đi…”

Chắc hẳn là cô ‘tức cảnh sinh tình’, cảnh tượng đó khiến cô nhớ đến mẹ mình khi nấu ăn, nên nỗi buồn chợt ập đến với cô.

Nhưng…“A!” Hắn không biết giải thích thế nào.

Híc!

Khi Trần Nguyên lau nước mắt cho cô, với đôi mắt ngấn lệ, cô giơ tay lên, chỉ vào chiếc thớt và cuối cùng cô cũng nói: “Trứng… nó bị hỏng”.

“…”

Trần Nguyên lộ ra vẻ mặt khó hiểu: “Hả?”

Chỉ vậy thôi sao?

Hắn không hiểu, có chuyện gì mà lại phải khóc.

Nếu trứng hỏng thì cứ vứt đi, dù nhà họ Trần có tệ đến đâu cũng không phải vì quả trứng hỏng mà phải khóc.

“Bởi vì ba quả đầu… ba quả đầu đều ngon, nhưng sau khi đập quả thứ tư vào thì nước trứng hư chảy vào. Trước mặt tớ, tớ chỉ biết bất lực nhìn.”

Sau khi miêu tả lại cảnh tượng tuyệt vọng khiến người nghe đau lòng và rơi nước mắt này thì Hạ Tâm Ngữ ngồi xổm lên sàn nhà, che mặt lại và bật khóc nức nở…

Bị kẻ xấu ức hiếp nên phải đánh lại kẻ xấu.

Nếu là chuyện khác, Trần Nguyên có thể cảm thấy được an ủi.

Nhưng đáng tiếc kẻ xấu này…

Không đánh được.

Nếu như hắn phải đập bốn quả trứng mà quả trứng thứ tư bị hỏng, làm hỏng cả bát trứng, Trần Nguyên có lẽ sẽ quăng luôn cả bát.

Chương 75: Muốn được may mắn (1)

Cho nên Hạ Tâm Ngữ khóc là chuyện bình thường.

Bốn quả trứng, bảy xu một quả, tất cả là ba nhân dân tệ, thậm chí tương đương với chi phí bữa sáng cho hai người.

Nhà họ Trần vốn đã không giàu có lại càng khốn khổ hơn vì bốn quả trứng này.

“Chờ đã, tôi đến đây.”

Hạ Tâm Ngữ gặp chuyện không may, Trần Nguyên đương nhiên sẽ không đứng yên.

“Đến… cậu tới đây làm gì?” Trên mặt đất có những vòng tròn như một bức tranh thật phóng khoáng, Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại, hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn Trần Nguyên.

“Quả trứng có vấn đề, nhưng chúng ta không thể trừng phạt quả trứng. Tuy nhiên, chúng ta có thể tìm ra nguồn gốc.”

Hạ Tâm Ngữ yếu ớt hỏi: “Cậu định đi điều tra về con gà mái sao…”

“Cậu nghe tôi nói một chút đi.”

“Đó là?”

Trần Nguyên không trả lời mà lấy hộp trứng trong tủ lạnh ra, đặt nó cạnh bát có quả trứng hỏng, chụp ảnh rồi bấm vào điện thoại di động của hắn, gửi bức ảnh này với nội dung rất rõ

ràng cho bộ phận Dịch vụ khách hàng của Siêu thị Ánh Dương.

Nếu bạn không trả lại tiền cho tôi trong vòng mười phút, tôi sẽ cho nổ thành phố Hạ Hải.

Nếu các bộ phận liên quan không can thiệp, tôi sẽ báo cho những người lãnh đạo.

Siêu thị Ánh Dương: Bạn có chuyện gì vậy?

Cậu Trần: Trong số trứng tôi mua hôm nay có một số quả trứng bị hỏng, các bạn có thể xem qua, trên vỏ trứng cũng có nhãn hiệu in lên đó.

Siêu thị Ánh Dương: Xin chào bạn, chúng tôi thực sự xin lỗi vì đã khiến bạn có trải nghiệm mua sắm khó chịu và chúng tôi sẽ hoàn lại tiền cho bạn.

“Được rồi! Bạn có thể hoàn lại tiền.” Trần Nguyên vui vẻ truyền đạt tin tốt cho Hạ Tâm Ngữ.

Hạ Tâm Ngữ nghe vậy sửng sốt, sau đó nhanh chóng đứng dậy, dùng mu bàn tay lau nước mắt, tiến đến gần bên hắn, cùng nhau nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Một sợi tóc mái của cô nhẹ nhàng rơi xuống mép điện thoại, luồn qua ngón tay của Trần Nguyên.

Trần Nguyên chỉ hơi liếc mắt sang một bên và nhìn thấy khuôn mặt mềm mại của cô, chỉ cách hắn một quãng ngắn.

Ngay cả hơi thở của cô, hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng trên da mình.

Rất gần…

Nhưng cô hoàn toàn không nhận ra rằng mọi cảm xúc của mình đều đang được khơi dậy bởi bộ phận Dịch vụ khách hàng của Siêu thị Ánh Dương.

Nhưng cảm xúc của chính cô lại bị chính mình làm tụt mất một cách oan uổng.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là hắn quá cao, Hạ Tâm Ngữ nhỏ bé hoàn toàn nằm trong tầm mắt của hắn, giống như một vị thần toàn tri, toàn năng.

Ồ, vâng…siêu năng lực của hắn chính là khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.

Siêu thị Ánh Dương: Xin lỗi, có bao nhiêu quả trứng bị vỡ?

“Xì… à cái này.”

Nghe thấy câu này, Trần Nguyên cũng bị bộ phận Dịch vụ khách hàng của Siêu thị Ánh Dương chọc tức.

“A…” Hạ Tâm Ngữ lộ ra vẻ mặt bối rối giống như Trần Nguyên: “Chúng ta chỉ làm hỏng một quả trứng. Theo logic mà nói, họ chỉ phải bồi thường cho một quả trứng.”

“Về lý là đúng thế này… Nhưng bỏ qua chuyện logic đó đi.”

Nhưng mấu chốt là Trần Nguyên không phải loại người vô lý, cho nên hắn không thể gạt chuyện đó sang một bên.

Nếu một quả trứng bị hỏng, tại sao họ phải trả tiền cho bốn quả trứng?

“Vậy chúng ta thương lượng một chút, để bọn họ chịu một nửa tổn thất của chúng ta thì sao?” Hạ Tâm Ngữ dò hỏi.

“Nếu một quả trứng của cậu bị vỡ, cậu có thể đặt một quả khác thay vào không…”

Trần Nguyên nói xong, mặt Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng, lúng túng nhìn hắn: “Vừa rồi cậu… cho rằng tớ ngu ngốc phải không? “

“Sao tôi dám làm vậy? Theo logic của thầy Mạc, nếu một học sinh trường trung học số 11 khi gặp một học sinh trường trung học số 4 mà không tôn trọng sẽ là bất lịch sự .”

“Được rồi, nói chuyện về quả trứng đi. ” Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: ” Nếu không, vậy cậu cứ nói thật đi.”

“Cậu phải nói cho họ biết sự thật, nhưng phải nói thuyết phục đấy nhé.”

Trần Nguyên: Quả trứng thứ tư đã hỏng và ba quả trứng còn lại không thể sử dụng được nữa.

Sau khi nói những lời này, bộ phận chăm sóc khách hàng bên kia im lặng một lúc.

Sau đó, nó bắt đầu hiển thị ‘Bên kia đang gõ…’ và ‘Bên kia đang gõ’. Sau khoảng một phút, cuối cùng cũng có phản hồi.

Siêu thị Ánh Dương: Được rồi, chúng tôi sẽ trả tiền cho bạn bốn quả trứng, 2,8 nhân dân tệ. Vui lòng gửi WeChat của bạn cho chúng tôi.

“Được rồi, nhìn này.” Trần Nguyên đưa điện thoại của mình cho Hạ Tâm Ngữ xem.

“Liệu bọn họ có chịu được sự tổn thất này không…?” Tuy nhiên, Hạ Tâm Ngữ lại tỏ ra do dự.

Cô nói xong lời này, Trần Nguyên cũng có chút lo lắng.

Sự im lặng vừa rồi cộng với thời gian dài chỉnh sửa và xóa khiến người ta dễ dàng có một số liên tưởng, nếu để họ thực sự chịu trách nhiệm thì họ cũng sẽ không vô tội đâu.

Cuối cùng, Trần Nguyên quyết định duy trì quan điểm đạo đức của mình.

Chương 76: Muốn được may mắn (2)

Cậu Trần: Bạn có chịu trách nhiệm về sự tổn thất này không?

Siêu thị Ánh Dương: Tất nhiên không phải đâu bạn ơi, mà là sếp của chúng tôi, hihi.

Hihi con mẹ các ngươi.

Không phải các người phải là người phải xin lỗi vì đã vướng vào rắc rối sao?

Trần Nguyên suýt chút nữa nhìn vào màn hình điện thoại mà chửi rủa.

“Vậy chúng ta đập thêm mấy quả trứng đi.”

Sau khi biết được ngọn nguồn của quả trứng hỏng, Hạ Tâm Ngữ bình tĩnh lại. Cô đổ bát trứng vừa rồi ra ngoài, đập thêm bốn quả trứng.

Mặc dù vẻ mặt của cô đã trở lại vẻ mặt trầm tĩnh và xinh đẹp trước đó, nhưng Trần Nguyên vẫn có thể nghe được tiếng lòng của cô, dù sao hắn cũng là một người có năng lực có thể nghe được suy nghĩ của người khác: “Cậu vẫn còn tâm trạng không tốt à?”

“…” Hạ Tâm Ngữ im lặng một lúc lâu, sau mới cười nói: “Cậu có thể nhận ra được.”

Hạ Tâm Ngữ ẩn giấu tâm tư rất sâu, chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài của cô cũng không thể biết được.

Nhưng hắn có thể nghe thấy nó.

“Việc này ai cũng đều khó chịu, cho dù người khác có hoàn tiền.” Trần Nguyên nói.

“Hình như tớ có chút xui xẻo.” Hạ Tâm Ngữ khẽ cắn môi, giọng điệu đột nhiên có chút trầm lại.

Nói đến xui xẻo, nếu cái chết của cha mẹ cô cũng tính vào sự may mắn thì cô là người kém may mắn nhất thế giới.

Nhưng cô không được phép nghĩ như vậy.

“Trứng bị hỏng ở bên trong, ai cũng có thể gặp phải. Làm sao có thể gọi là cậu xui xẻo?”

“Nhưng có ai lại gặp quả trứng hỏng thứ tư đâu?” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

“…” Trần Viễn bị cứng họng, ngừng một lúc mới nói: “Nhưng hôm nay chúng ta đã trúng thưởng hai lần.”

“Nhưng đó là cậu trúng thưởng, nếu là tớ…” Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng quay mặt sang một bên, nhỏ giọng nói: “Chắc là hai gói khăn giấy.”

Điều đó không liên quan gì đến việc không may mắn.

Xác suất trúng được khăn giấy là 95% và xác suất hai lần rút thăm trúng được khăn giấy là 90,25%.

Nói cách khác, việc rút thăm trúng hai gói khăn giấy là điều bình thường và hoàn toàn phù hợp về mặt xác suất thống kê.

Nhưng cậu đang đùa với tớ phải không?

Ừ Ừ.

Trần Nguyên hai tay ôm lấy vai Hạ Tâm Ngữ, đẩy cô về hướng phòng khách không nói một lời.

“Hả?”

Hạ Tâm Ngữ không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng món thịt kho tàu vẫn còn chờ rất lâu, nên cô cũng không cần phải đứng canh nó, vậy nên cô cũng không chống cự… Không, phải nên gọi là không phản đối.

“Ngồi xuống.”

“Ừm.”

Hạ Tâm Ngữ không biết Trần Nguyên xảy ra chuyện gì, nhưng hắn rất nghiêm túc, cho nên cô cũng không dám nói cái gì, chỉ nhìn Trần Nguyên xé ra mười mảnh giấy, sau đó lấy bút đỏ viết ‘không may mắn’, ‘không may mắn’…‘may mắn’ trên giấy.

“Một trong mười tờ giấy là may mắn. Nếu cậu rút trúng, có nghĩa là cậu may mắn.”

“Hả?” Nghe vậy, Hạ Tâm Ngữ nhanh chóng xua tay từ chối: “Nếu rút trúng ‘không may mắn’ thì sao… Cái đó giống như là bị nguyền rủa ‘xui xẻo’, chính là tự mang đến vận xui cho mình sao?”

“Cậu cũng có khả năng rút trúng ‘may mắn’.”

”Nhưng đó chỉ là 10% khả năng, quá khó…” Hạ Tâm Ngữ tiếp tục lắc đầu.

“Cậu có thể coi sự kiện có khả năng xảy ra 90,25% là sự xui xẻo của mình và bây giờ may mắn là 10% thì cậu lại không chấp nhận.”

“Có phải 90,25% là xác suất rút trúng khăn giấy hai lần… Cậu có thể tính toán rất nhanh, cậu đúng là một tài năng toán học.” Hạ Tâm Ngữ ngưỡng mộ hắn.

“Tính toán chỉ là một nỗ lực vô ích.”

“Cậu có thực sự muốn rút trúng không?” Hạ Tâm Ngữ do dự một chút, nhìn những quả bóng giấy trước mặt. Cô không muốn để điều này xảy ra và để nó quyết định vận may của cô.

Nhưng tại sao cô không thể rút được trong 10%?

Chỉ là ‘may mắn’ được viết trên giấy.

Đây là nơi may mắn tồn tại.

Nếu cô rút trúng… thì có thể nói, cô không hề xui xẻo.

Và cô cũng có thể may mắn.

Trần Nguyên không thể từ chối và dùng tay xáo trộn các quả bóng giấy.

Đã từ lâu cô không biết thế nào là ‘may mắn’ nên không thể gian lận để gặp may.

Nhưng khi Trần Nguyên dừng lại, ánh mắt đầu tiên của cô đã dừng lại một trong số chúng.

Cô đưa tay ra chọn quả cầu giấy hiện ra giữa tầm mắt như muốn nói ‘Hãy chọn tôi đi’.

Toán học có thể được sử dụng để đánh bạc.

Phép thuật cũng có thể được sử dụng để đánh bạc.

Nhưng điều này không phù hợp bằng việc lắng nghe trái tim của bạn.

Khi có được siêu năng lực này, Trần Nguyên biết rằng nếu sử dụng năng lực này để đánh bạc, hắn có thể mua được một đất nước bằng số tiền kiếm được.

Vì vậy, từ lâu hắn đã hứa với vị thần đã ban cho hắn siêu năng lực - Anh Nguyên, anh sẽ không sử dụng sức mạnh này để đánh bạc.

Nhưng lần này, hắn không chỉ sử dụng mà còn đóng vai ‘nhà cái’, dụ dỗ Hạ Tâm Ngữ lựa chọn kết quả mà hắn đã đánh dấu từ lâu.

Chương 77: Thử thách Hạ Tâm Ngữ (1)

Nhìn Hạ Tâm Ngữ đang cẩn thận trải quả bóng giấy ra như thể tương lai của cô đang bị đe dọa, Trần Nguyên cũng như muốn có được cái gì đó.

Đặt cược của ‘nhà cái’ rất đơn giản - một nụ cười.

Tờ giấy nhàu nát được mở ra, xuất hiện hai chữ màu đỏ.

Một dòng nước mắt lặng lẽ trượt xuống trên má cô, cô lại vò tờ giấy thành một cục rồi cầm trong tay. Hạ Tâm Ngữ nhắm

mắt lại, ngước trán lên như người ngoan đạo. Cô lau nước mắt, cười nói: "Ừ, tớ hiểu rồi."

Sau khi ăn xong và thu dọn chén bát cùng với Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ trở về phòng.

Bây giờ là tám giờ rưỡi tối, còn ba giờ nữa mới đi ngủ.

Trong giờ tự học buổi tối, Trần Nguyên đã làm xong bài tập về nhà.

Nếu mà là loại học sinh ít có tính kỷ luật tự giác, có thể hắn đã buông thả bản thân và định chơi một vài trò chơi vào lúc này.

Nhưng Trần Nguyên thì khác, "quân tử thận trọng khi ở một mình".

Ngay cả khi ở một mình, hắn vẫn có thể…

Hạ Tâm Ngữ: Sau khi tớ tắm xong, chúng ta hãy cùng nhau làm bài tập về nhà.

Hắn vốn là muốn làm bài tập, không có ý định vui chơi, nhưng sao có thể làm ra vẻ như đang giám sát một đứa trẻ?

Đợi phim " Thương Nguyên Đồ" chiếu xong, Trần Nguyên lấy quần áo, đi vào phòng tắm và mở nước nóng lên tắm.

Hôm nay có tiết thể dục, hắn còn chơi bóng rổ nên gội đầu rất lâu, sau khi ra ngoài sấy tóc, hắn nhìn thấy thêm hai tin nhắn của Hạ Tâm Ngữ, vẫn là năm phút trước.

8:44

Hạ Tâm Ngữ: Tại sao hôm nay cậu không làm bài tập về nhà với tớ?

8:53

Hạ Tâm Ngữ: Tất nhiên, điều đó tùy thuộc vào cậu. Trước đây, tớ cũng có thể

"…" bởi vì cô không ở bên cạnh và hắn không thể nghe thấy tiếng nói của trái tim. Trần Nguyên đã quen đến việc sử dụng siêu năng lực lắng nghe suy nghĩ của người khác mà không biết phải làm gì.

Con gái khó hơn toán, toán học không hiểu vẫn sao chép được, con gái không hiểu thì không sao chép được gì…

Để hắn suy nghĩ một chút.

Ở đây hắn có một cái bàn nhỏ nên phải ăn ở đây.

Hắn cũng có một cái bàn nhỏ ở đây để học bài, ở đằng kia cô cũng có một cái bàn, là của bà chủ nhà, dài một mét, rộng rãi hơn.

Ồ, hắn giải thích.

Điều kiện ở đây khó khăn hơn một chút và Tâm Ngữ sẽ không thích chúng.

Trần Nguyên: Vậy tôi sẽ đến chỗ cậu.

Tại sao chúng ta không có một cái bàn nghiêm túc để học bài ở đây?

Hạ Tâm Ngữ: Được rồi, qua đây.

Trần Nguyên: OK

Sau khi sấy tóc, Trần Nguyên lấy cuốn sách tiếng Anh có tiêu đề "Năm ba", lúc đang định chuẩn bị ra ngoài, hắn quay lại và cầm lấy một bộ bài tập có tiêu đề - 'Hiểu các câu hỏi thực tế'.

Sau đó Trần Nguyên cầm lên, lấy chìa khóa đi ra ngoài.

Trần Nguyên: Tôi đang ở cửa.

Trước khi đối phương kịp thời phản ứng, Trần Nguyên không thích gõ cửa, bởi vì hắn luôn cảm thấy tiếng gõ cửa thùng thùng làm cho người ta không thoải mái.

Cọt kẹt.

Cánh cửa được mở ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt Trần Nguyên.

Mái tóc đen dài cuối cùng lại xõa xuống như thác nước, dài đến thắt lưng.

Sau khi tắm xong, bộ đồng phục học sinh trên người cô được thay thành áo ngắn tay hoạt hình màu trắng và quần đùi thường ngày dài quá đùi đến đầu gối, tuy không giống một bộ đồ ngủ hoàn chỉnh nhưng vẫn có cảm giác hài hòa với đang ở trong nhà.

"Tớ mới gội đầu xong, còn chưa có sấy khô, cậu vào ngồi trước."

Hạ Tâm Ngữ tự giễu cười mình một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng.

Chỉ là mái tóc đã được lau bằng khăn nên vẫn còn vài giọt nước nhỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, làn da dường như đã được dưỡng ẩm, tạo nên khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, nếu không phải Hạ Tâm Ngữ luôn mỉm cười, Trần Nguyên thực sự cảm thấy cô gái này khó hòa hợp.

Tuy nhiên, đây là thành kiến.

Lúc trước khi gặp Hạ Tâm Ngữ, ánh mắt của cô khá thân thiện.

Chỉ có thể nói, cô gái này hồn nhiên đơn thuần, chưa bao giờ như một vì sao xa xôi ở trên trời cao, không thể chạm tới.

“Ngồi trên giường đi.”

Khi Trần Nguyên vào phòng, không biết nên ngồi như thế nào, Hạ Tâm Ngữ đã không chút do dự nói.

Cứ như vậy, sau khi bước vào phòng ngủ thơm ngát của cô và cảm thấy sáng sủa hơn phòng bên cạnh một cách khó hiểu, Trần Nguyên ngồi trên giường có tấm trải giường màu hồng.

Hắn cảm thấy môi trường học tập này hơi mất tập trung.

Trên bàn của cô có đặt một chú gấu dễ thương.

Chỗ Hạ Tâm Ngữ đang sấy tóc, có một con gấu đang ngồi lặng lẽ quay mặt về phía cô, đây quả thực là thói quen của con gái.

Đối với Trần Nguyên, tất cả búp bê đều phải có công dụng riêng - đệm ngồi, khăn lau tay, gối ngủ và những quả bóng đá mà Trần Nguyên đá văng xa.

“Trần Nguyên, tớ sấy tóc xong rồi, lại đây.”

Hạ Tâm Ngữ sấy tóc xong, cất máy sấy tóc vào ngăn kéo. Sau đó, cô di chuyển chiếc ghế đẩu dưới mông và lùi sang góc trái, để lại khoảng cách hơn 70 cm cho Trần Nguyên ngồi.

Chương 78: Thử thách Hạ Tâm Ngữ (2)

Trần Nguyên ngồi xuống sau, nhìn Hạ Tâm Ngữ đang gần như dựa vào tường, nói: “Cậu thật hào phóng, nhớ lúc nhỏ tôi ngồi cùng bàn với một bạn nữ, cậu ấy đã vạch ra ranh giới là cậu ấy 6 tôi 4 đấy.”

“Vậy cậu có đồng ý không?” Hạ Tâm Ngữ nói đùa.

“Lúc học tiểu học, bạn nữ đó cao hơn tôi nửa cái đầu, làm sao tôi có thể đánh bạn ấy được?”

Bây giờ hẳn là cậu đã cao hơn cô ấy một cái đầu, nhưng cậu không có cơ hội quay lại đánh cô ấy à.

“Haha.” Hạ Tâm Ngữ không nhịn được cười ra tiếng, dè dặt che miệng lại, sau đó dùng ngón tay vẽ một đường ranh giới vô hình ở giữa: “Cậu lớn xác như vậy, hẳn là chiếm 6.”

Lớn xác? Tôi có phải là gấu không mà cậu lại dùng từ lớn xác.

Tôi khỏe mạnh như vậy, dùng từ cao to đi.

Trần Nguyên cao to, nghe thật khoe khoang.

“Vậy trước tiên tôi học tiếng Anh.” Trần Nguyên mở sách ra, chuẩn bị bắt đầu.

“Được rồi, những bài tập mà cậu chưa làm ở trường, có thắc mắc hay nghi ngờ gì thì cứ gặp tớ để thảo luận.”

Hạ Tâm Ngữ không hổ là học bá của trường trung học số 4, nắm bắt vấn đề cực nhanh, thậm chí có thể bắt đầu vào làm bài tập.

Tính siêng năng hơn cả 50% học sinh trung học.

Và ý chí ngang bằng 99,973% sinh viên đại học đang học tập.

Trong khi cô viết câu hỏi, Trần Nguyên cũng bắt đầu khắc phục những điểm yếu của mình trong môn tiếng Anh.

Tất nhiên, bởi vì mỗi hạng mục đều yếu và cần phải khắc phục nên hắn đã thừa lúc có mặt của Hạ Tâm Ngữ và bắt đầu điền vào những chỗ trống cần thảo luận nhiều hơn.

Cần 10 đến 15 phút để hoàn thành bài kiểm tra, nhưng điều quan trọng là phải làm bài kiểm tra một cách nghiêm túc hơn là làm đúng, Trần Nguyên không thể hoàn thành nó trong vòng 15 phút.

Sau đó, cô kiểm tra câu trả lời.

Rất tốt, cứ như vậy phát huy.

20 câu hỏi, 8 câu đúng.

Theo tỷ lệ, 0,4 tương đương với 60/150 điểm.

Đó là điểm số thông thường của hắn.

Không ngoài dự liệu, Trần Nguyên thật yếu kém và tầm thường.

Hãy tự kiểm tra câu trả lời trước và hiểu những gì cậu có thể hiểu. Nếu cậu không thể hiểu hoặc nếu cần một số hướng dẫn, lúc đó mới hỏi Hạ Tâm Ngữ.

Một lúc sau, Trần Nguyên đóng đáp án lại và hơi chuyển ánh mắt về phía cô gái đang cúi đầu nghiêm túc làm bài tập.

Trần Nguyên vốn muốn trực tiếp hỏi cô nhưng thấy đối phương lúc này rất tập trung nên cũng không muốn quấy rầy, chỉ im lặng chờ đợi.

Mái tóc đã được sấy khô và suôn mượt từ vai, cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng đã bớt đi và mềm mại hơn. Khi cô cúi đầu xuống, tay áo ngắn rộng thùng thình của cô hơi rũ xuống, Trần Nguyên dường như nhìn thấy xương quai xanh duyên dáng và nhấp nhô …

[Cô trắng quá]

Hả? Hắn có năng lực nghe lại giọng nói của chính mình sao?

Lỗi này vẫn chưa được sửa à?

“Hả?”

Hạ Tâm Ngữ vừa ngừng viết quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên, sau khi nhận ra đối phương vẫn đang nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt khó hiểu: “Trên mặt tớ có dính gì à?”

Tốt lắm

Hãy dừng lại những lời yêu thương trong lòng đi.

“Tôi đã làm xong một bài hoàn chỉnh, sao cậu không nhìn xem.” Trần Nguyên đặt quyển “Năm ba” trước mặt Hạ Tâm Ngữ.

Cô dùng ngón tay lấy một sợi tóc buộc lại sau tai, nhìn tỷ lệ chính xác đáng kinh ngạc: “Cậu thực sự làm nghiêm túc à?”

“Tỷ lệ chính xác nếu làm bừa là 25%, tôi đã đạt 40, cái này không chỉ là làm bừa.”

“Nhưng bốn mươi phần trăm đều nằm trong phạm vi đoán chính xác.”

Trần Nguyên: “…”

Cô đã nói rất nhiều lời khiến người ta tổn thương.

Sau khi tiếp tục xem xét, Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: “Tớ cảm thấy… kiểm tra thiếu sót và lấp đầy khoảng trống cũng không có ý nghĩa gì lắm.”

Nữ Oa có thể lấp trời phải không?

“Từ vựng, thì, ngữ pháp, các cụm từ cố định… những thứ này đều cần phải được tăng cường.” Mặc dù tiếng Anh của Trần Nguyên rất lộn xộn, Hạ Tâm Ngữ vẫn có đủ kiên nhẫn để cùng hắn bắt đầu lại từ đầu: “Vậy trước tiên hãy để tớ giảng cho cậu về các thì…”

“Sao cậu không để môn tiếng Anh xuống trước? Có chuyện quan trọng.”

Trần Nguyên ngắt lời Hạ Tâm Ngữ và lấy ra quyển sách ‘Hiểu các câu hỏi thực tế’: “Cậu cũng có quyển này.”

“Được rồi, đợi đã.”

Hạ Tâm Ngữ gật đầu, đứng dậy, tìm cặp sách của mình, lấy ra một cuốn sách toán học ‘Hiểu các câu hỏi thực tế’ và đặt nó lên bàn.

Họ đặt hai tài liệu học tập đó sang một bên, Trần Nguyên xé một bài kiểm tra ra, sau đó đặt trước mặt nhau, khá tự tin nói: “Còn hai tiếng nữa mới đi ngủ, chúng ta thi đấu đi.”

Ngày mai, đến giờ làm bài kiểm tra trên lớp, lúc đó hắn phải chăm chú nghe giọng của Đường Tư Văn giữa rất nhiều giọng nói. Sau đó, với thân phận là học sinh của lớp dự bị, hắn có đủ tư cách tham gia Cuộc thi top đầu!

Vì vậy, tại thời điểm này, một cuộc tập dượt là cần thiết!

Mặc dù nhồi nhét tiếng Anh là con đường đúng đắn nhưng Hạ Tâm Ngữ không thể từ chối lời mời bất ngờ của Trần Nguyên. Cô giơ tờ bài thi lên, che nửa khuôn mặt, nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất nói ra những lời cứng rắn nhất: "Tớ không thể chịu thua."

Chương 79: Toán học khó hơn con gái (1)

"Không cần nhượng bộ, dùng hết sức lực."

Ở phương diện môn toán, Hạ Tâm Ngữ tài năng có thể so sánh với Đường Tư Văn. Không nói đến tổng điểm, chỉ riêng về môn toán, sự khác biệt giữa hai người này là rất nhỏ.

Bài kiểm tra trên lớp ngày mai sẽ quyết định địa điểm diễn ra Cuộc thi top đầu, mặc dù Đường Tư Văn đã được quyết định rồi nhưng để ngăn cản các bạn cùng lớp nói xấu, cô nhất định sẽ tập trung 100% và giành vị trí đầu tiên trong bài kiểm tra trong lớp.

Vì vậy, nếu muốn làm bài thi thử, hắn cần sao chép đáp án của Hạ Tâm Ngữ càng nhiều càng tốt để đạt được điểm ngang bằng với cô.

Nếu cô làm bài không đạt, ý nghĩa của sự sao chép này sẽ không được hoàn hảo.

"Được."

Hạ Tâm Ngữ đưa tay lên ký hiệu OK biểu thị đồng ý, mỉm cười nhìn Trần Nguyên như muốn nói – Tớ sẽ thắng.

[Mặc dù cô không có tính hiếu thắng như vậy nhưng được khen là học bá có vẻ khá vui]

Hóa ra là loại tâm lý này …

Đợi một chút, nếu Trần Nguyên đánh giá biểu hiện của Hạ Tâm Ngữ là "Ồ, không tệ" , liệu hắn có thể đánh bại được cô không?

"Vậy tôi mang chiếc bàn nhỏ tới."

"Không cần." Trần Nguyên vừa đứng dậy, Hạ Tâm Ngữ đã tóm lấy hắn, sau đó quay người lại, lấy ra một chiếc đệm hoa hướng dương nhỏ đặt ở bên cạnh giường, sau đó cất chăn vào

một góc, ngồi xếp bằng trước giường định bắt đầu viết bài kiểm tra.

“Cái này không phải đau chân sao?” Trần Nguyên nhìn Hạ Tâm Ngữ phía sau, luôn cảm thấy tư thế này có chút không thoải mái.

“Ha ha, không sao đâu.” Hạ Tâm Ngữ quay người lại, cười giải thích: “Thật ra lúc ở nhà, tớ ngồi trên bàn học thấy không thoải mái, cho nên tớ luôn ngồi xếp bằng như thế này. Nào, bắt đầu thôi.” … “

“Được.”

Cứ như vậy, Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại, chuẩn bị bắt đầu làm bài kiểm tra.

Lúc này cô mặc quần đùi bình thường nên khi ngồi xếp bằng, đùi lộ ra nhiều hơn trước, nhìn không còn gầy gò như trước, khỏe khoắn và gợi cảm hơn…

[Lớp 3 năm thứ nhất]

Này này, sao cậu ấy viết nhanh thế!

Hạ Tâm Ngữ không mất thời gian để lơ đãng, đang chuẩn bị bắt đầu làm bài, Trần Nguyên nhanh chóng quay lại và viết tên lớp vào đầu bài kiểm tra.

Lớp 18 năm thứ nhất, Hạ…

Hắn là họ Hạ à? Hắn vừa viết Hạ à?

Sau khi bôi chữ “Hạ” thành cục đen, Trần Nguyên viết tên mình là Trần Nguyên.

Sau đó, không chậm trễ, hắn đi thẳng vào câu hỏi.

[AC bị loại trừ, không có dấu âm, chọn D]

Tốt lắm, hắn nghe rõ lắm.

Cũng giống như lúc tự mình giải câu hỏi, câu hỏi đầu tiên trong đề thi môn toán thường yêu cầu một lượng phép tính rất nhỏ, có thể nhìn thoáng qua.

Theo ý nghĩ giải quyết vấn đề của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên đã chọn D cho câu hỏi trắc nghiệm đầu tiên.

Sau đó, hắn làm tiếp câu hỏi thứ hai.

[Song song…vuông góc…A, sai rồi. B sai, C đúng. Nhìn lại D, à, D cũng sai, đó là C]

Trần Nguyên đã làm theo những câu hỏi đơn giản như vậy rất nhanh, cho đến câu hỏi thứ mười một, số tiền tính toán đột nhiên trở nên lớn, Hạ Tâm Ngữ cuối cùng cũng bắt đầu suy nghĩ nhiều.

[Giá trị lớn nhất của z=x+y là…]

[Chiều dài đường sinh của hình nón là 8 và chu vi đáy là 6π, vậy thể tích của nó là…]

Đợi đã, không có đáp án nào như vậy để lựa chọn? Nó đột nhiên nhảy đi đâu?

Trần Nguyên sửng sốt một lúc, sau đó nhanh chóng tìm câu điền vào chỗ trống để làm. Quả nhiên, sau khi Hạ Tâm Ngữ lãng phí hơn mười giây cho 11 câu hỏi trắc nghiệm, cô nhanh chóng chuyển sang những câu hỏi đơn giản khác - câu hỏi điền vào chỗ trống đầu tiên.

Chiến lược này thật ra cũng giống như hắn.

Cũng tốt, hắn đã không bị tụt lại.

Ngay sau đó, Hạ Tâm Ngữ nhanh chóng giải được ba câu hỏi điền vào chỗ trống đầu tiên.

[Mình có nên bỏ qua câu hỏi thứ tư và chuyển sang câu hỏi tự luận không? Hãy xem nào… Ồ, nó khá đơn giản, vậy nhân tiện cứ làm tiếp. 】

Đơn giản? Hắn dường như cảm thấy rất khó khăn …

Sau khi giải xong câu hỏi điền vào chỗ trống thứ tư, Hạ Tâm Ngữ quay lại câu hỏi trắc nghiệm, cô làm câu 12 trước, mất khoảng năm phút để giải câu hỏi trắc nghiệm 12 và 11.

Tổng cộng có 16 câu hỏi và phải mất 25 phút để giải hết tất cả.

[Ừ, mình được 80 điểm]

Chết tiệt, nói tào lao!

Thật là tốt, nếu là đề trắc nghiệm và điền vào chỗ trống, hắn chỉ cần tập trung nghe giọng của Đường Tư Văn, hắn sẽ sao chép được 100%.

Kiên nhẫn sao chép ngay từ đầu.

Bắt đầu làm câu hỏi tự luận đầu tiên, hắn nhất định có thể theo kịp. Trần Nguyên tiếp tục đi theo dòng suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ, viết, giải thích, trả lời, và…

Viết được nửa đường, hắn đột nhiên sững người.

Không, không có tiếng nói!

Siêu năng lực đã mất hiệu lực?

Không phải.

Sau khi xác định được ý chính, Hạ Tâm Ngữ hoàn toàn không cần suy nghĩ về những câu trả lời tiếp theo của mình. Loại câu hỏi này đối với Trần Nguyên tuy rằng đơn giản, nhưng bởi vì hắn quá dựa vào khả năng nghe suy nghĩ của người khác, hiện tại mất đi sự giúp đỡ, hắn liền trở nên hoảng sợ, rõ ràng là một câu hỏi đơn giản, nhưng hắn lại không hiểu chút nào, suy nghĩ bắt đầu lang mang…

Bình tĩnh lại.

Chương 80: Toán học khó hơn con gái (2)

Sau khi nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, Trần Nguyên quyết định tạm thời bỏ trống câu hỏi này vì dù sao hắn cũng có thể tự làm. Tiếp theo, trước tiên hãy đọc kỹ các câu hỏi khác, để trừ trường hợp không theo kịp suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ.

Ước chừng ba phút sau, Hạ Tâm Ngữ đã hoàn thành xong câu hỏi tự luận đầu tiên. Bắt đầu giải câu thứ hai, câu 18. Rất nhanh, Trần Nguyên đã thành công kiếm được 12 điểm này.

Câu 19 hắn cũng có điểm.

Mặc dù có một chút độ trễ ở giữa nhưng quá trình và kết quả cũng tạm ổn.

Đề có 22 câu trong đó có 20 câu trắc nghiệm, hắn nghe theo Hạ Tâm Ngữ, cuối cùng cũng hoàn thành thành công.

Thành thật mà nói, quá trình này thực sự có chút vấn đề, Trần Nguyên thực sự không thể theo kịp, vì vậy hắn phải cắn răng viết cho xong.

Cuối cùng đến câu hỏi 21 là câu hỏi khó, ý nhỏ đầu tiên, Trần Nguyên có chút khó trả lời. Nhưng điều đáng mừng là khi làm câu hỏi này, Hạ Tâm Ngữ rất tập trung, hắn chỉ cần viết theo là được.

Câu hỏi nhỏ thứ hai cũng diễn ra tốt đẹp.

Câu hỏi nhỏ thứ ba là lĩnh vực mà Trần Nguyên hoàn toàn không hề biết gì, nhưng Hạ Tâm Ngữ dường như càng đánh càng hăng và ngòi bút của Trần Nguyên dường như được điều khiển bằng giọng nói, cách viết càng trở nên trôi chảy hơn.

[Không xong rồi! A! 】

Cái gì?

Chuyện gì vậy?

Trần Nguyên thậm chí còn lo lắng hơn Hạ Tâm Ngữ.

【 A! Mình đọc sai các điều kiện nên phải gạch bỏ tất cả chúng ở câu hỏi nhỏ thứ hai!]

“Chậc.” Trần Nguyên tặc lưỡi, đặt bút lên bàn, ngẩng đầu lên, mím môi, vẻ mặt phức tạp.

Không phải, còn chuyện này thì sao?

Sau khi hai người thở dài trong lòng, đồng thời cúi đầu, đồng thời lấy bút ra, rồi vẽ những chấm đen trên tờ giấy thi một cách đồng bộ hoàn hảo …

Trong một tiếng rưỡi, Hạ Tâm Ngữ làm xong tất cả các câu hỏi, không bỏ sót một câu nào. Sau khi kiểm tra cẩn thận, cô lật bài kiểm tra lại và che nó xuống giường.

Sau đó cô đứng dậy, cẩn thận duỗi tay, đi tới bên cạnh Trần Nguyên, đứng một bên nhìn hắn giải quyết đề thi.

Kết quả là cô đã bị sốc ngay từ cái nhìn đầu tiên.

[Đây… đây là loại chiến lược gì vậy? Để câu hỏi 17 làm cuối cùng? 】

Cậu còn hỏi tôi à?

Cậu có thể nghiêm túc hơn trong việc trả lời các câu hỏi và để dành câu 17 cho phần cuối (có thể làm câu 1 hoặc câu 2) được

không?

[Cậu làm đúng, tốt, nhưng hơi chậm]

Chậm một chút thì có sao đâu? Chỉ cần có điểm là được rồi. Cái tên Hạ Tâm Ngữ này… đồ ngốc!

“Được, chúng ta trao đổi để sửa bài.”

Giải câu 17 xong, Trần Nguyên cầm bài kiểm tra đưa cho Hạ Tâm Ngữ.

“Cậu không kiểm tra lại sao? Còn tới hai mươi lăm phút.” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

“Đề quá đơn giản, không cần kiểm tra.”

Hạ Tâm Ngữ kiểm tra tỉ mỉ hơn hắn nhiều, Trần Nguyên hoàn toàn tin tưởng cô.

“Được rồi, chúng ta cùng sửa bài nhé.”

Cứ như vậy, hai người cùng nhau ngồi vào bàn và sửa bài cho nhau.

Tất cả những gì hắn có thể nói là, không hổ là Hạ Tâm Ngữ, cô đã đạt được 80 điểm.

Không có sự khác biệt giữa làm câu trắc nghiệm và điền vào chỗ trống và không thiếu câu trả lời cho các câu hỏi điền vào chỗ trống.

Không có vấn đề gì với ba câu hỏi tự luận đầu tiên và cô đã kiếm được 36 điểm.

Hai câu hỏi khó hơn một chút được 10 điểm và 8 điểm, câu trắc nghiệm cuối cùng được 8 điểm.

Vậy tổng số điểm là 142.

Qúa giỏi!

Sau khi hoàn thành một bộ bài kiểm tra trong một tiếng rưỡi và đạt được 142 điểm, Hạ Tâm Ngữ so với Đường Tư Văn dường như còn giỏi hơn.

Chết tiệt, học sinh đứng đầu trong top 100 của trường số 11 lại chịu sự đả kích lớn như vậy.

Điều thất vọng là người này không phải là học sinh của trường số 4…

Trường trung học thứ hai của tỉnh Hải Đông thật đáng sợ!

“142 điểm, cậu xứng đáng là học bá.” Tuy rằng hắn muốn Hạ Tâm Ngữ lo lắng, trải nghiệm cảm giác tĩnh lặng, nhưng dù sao đối phương cũng muốn được khen ngợi, cho nên Trần Nguyên tự nhiên không chút do dự khen ngợi cô.

“131 điểm…cậu giỏi quá.” Hạ Tâm Ngữ sửa xong bài, thở dài, không khỏi có chút cảm động giống như việc Bá Nha gặp Chung Tử Kỳ (điển tích ý nói gặp được người tri kỉ), “Còn câu hỏi tự luận áp chót, cậu đọc điều kiện sai rồi… Tớ đã nói rồi, cách đặt câu hỏi thường hay làm nhiễu loạn!”

Nhìn lầm là nhìn lầm. Cậu có thể bào chữa gì đây, bạn cùng học Hạ Tâm Ngữ?

Nó đã khiến Trần Nguyên, người bạn cùng học đã sao chép cô cũng mắc lỗi, lần sau phải làm cẩn thận hơn.

“131 điểm… đã sai chỗ nào?”

Trần Nguyên cảm thấy điểm số có chút chênh lệch quá lớn, có chút kỳ quái, thế là hắn xem lại đề thi, phát hiện ngoại trừ những câu hỏi tự luận không theo kịp suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ, hắn làm sai câu hỏi trắc nghiệm bị trừ 5 điểm.

Chương 81: Mục tiêu đậu vào trường đại học (1)

Làm sao có thể được?

Trần Nguyên cau mày và so sánh hai bài kiểm tra một cách cẩn thận.

Sau đó, nguyên nhân đã được tìm ra.

Có một câu hỏi, Hạ Tâm Ngữ đọc trong đầu ‘B’, nhưng cô thực sự chọn ‘C’ cho câu hỏi đó vì câu trả lời cho C là một đoạn thẳng bắt đầu bằng BD.

Mặc dù trong đầu cô đọc là B nhưng ánh mắt cô phản ánh nó là C, và đương nhiên cô cũng chọn là C.

Đây là bản chất khó hiểu của giọng nói từ trong suy nghĩ!

Có vẻ như thuật nghe được suy nghĩ của người khác rốt cuộc chỉ là đồ giả, giữa nó và bản gốc vẫn có một khoảng cách.

Nhưng may mắn thay, ngày mai hắn sẽ nghiêm túc và khéo léo hơn để tránh những sai lầm như vậy.

Chỉ cần Đường Tư Văn đạt được 140 điểm trong bài kiểm tra và nếu vượt quá 130, hắn sẽ có cơ hội tốt để đủ điều kiện tham gia vào Cuộc thi top đầu.

Bước đầu tiên chính là chìa khóa.

“Cậu rất giỏi toán, tại sao lại nói cậu không giỏi?”

“Không, cậu nói là ai không giỏi… Ồ, ý tôi là điểm số.”

Trần Nguyên suy nghĩ một hồi, giải thích: “Thầy Mạc gần đây nói rằng tôi nắm rất chắc, sau đó tôi cảm thấy ngộ ra, môn toán của tôi tiến bộ rất nhiều. Tuy nhiên, các môn khác vẫn rất khó…”

“Bài kiểm tra vừa rồi của cậu được bao nhiêu điểm? “

Sau khi đề cập đến thành tích, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên có chút quan tâm hỏi.

Suy nghĩ một lúc, Trần Nguyên trả lời: “504 điểm.”

“Như vậy à…”

Hạ Tâm Ngữ trả lời và bắt đầu bỏ những cuốn sách cần thiết vào cặp sách của mình.

Về phần Trần Nguyên, bởi vì đã rất muộn, hắn đang chuẩn bị rời đi, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đối mặt hắn nói: “Ừm… Điểm số hiện tại của cậu không quyết định cái gì cả. Tớ tin rằng trong kỳ thi tuyển sinh đại học, cậu có thể thi tốt và tăng thêm 121 điểm.”

“Tại sao lại có con số này?”

[Bởi vì, 504+121 bằng 625]

Vậy…

625 là điểm của Hạ Tâm Ngữ trong kỳ thi vừa qua.

Cho nên, cô muốn lấy điểm của mình để hắn đuổi kịp cô.

“Bởi vì, 504+121 bằng 625.”

Hạ Tâm Ngữ khoanh tay sau lưng, hơi nghiêng đầu, nở nụ cười không chút nao núng.

Sáng hôm sau, Hạ Tâm Ngữ lấy mì và một ít thịt ba chỉ heo làm hai phần mì hành lá, hai người cùng nhau ăn sáng tại phòng Trần Nguyên, sau đó cùng nhau lên xe đến trường.

Trước đây Trần Nguyên thường xuyên đi tàu điện ngầm nhưng khi đi xe buýt 737, trường số 4 và trường số 11 tình cờ nằm trên cùng một tuyến, giá rẻ, chỉ tốn 1,5 nhân dân tệ khi thanh toán bằng Alipay nên phương thức di chuyển cố định của Trần Nguyên đã trở thành xe buýt.

“Sau giờ học lên xe buýt nhắn tin cho tớ.”

Sau khi đến trạm của trường học, Hạ Tâm Ngữ ôm cặp đứng dậy và nói lời tạm biệt với Trần Nguyên.

“Ừ, tôi sẽ làm vậy.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Sau khi Hạ Tâm Ngữ xuống xe, người ngồi cạnh Trần Nguyên lúc này là một nam sinh cấp 2 trường số 11, Trần Nguyên cũng đeo chiếc tai nghe vào lại, tựa lưng nghe nhạc và học tiếng Anh qua cửa sổ.

‘Từ từ tạo sóng theo nhịp điệu đó’

‘Kem ngọt ngào, đó là bánh sinh nhật của bạn’

Âm thanh của thiên nhiên vang lên trong tai nghe không thể lấn át suy nghĩ của Trần Nguyên.

[Bởi vì, 504+121 bằng 625]

“Bởi vì, 504 + 121 bằng 625.”

Cô không những nghĩ như vậy trong lòng mà còn nói ra thành tiếng.

Thậm chí không có một dấu chấm câu nào thay đổi.

Ngay cả Trần Nguyên cũng không thể đạt được sự thống nhất giữa suy nghĩ và miệng như vậy.

Chỉ có thể nói, Hạ Tâm Ngữ vẫn đang duy trì cách nói chuyện nhất quán của mình.

Nhưng…

Điểm của cô cao như vậy, liệu hắn có thể đuổi kịp được không?

Với số điểm 625, hắn có thể xếp thứ 65 trong top 100 của trường số 11, cao hơn 14 điểm so với Đường Tư Văn, người đứng thứ 88.

Nói cách khác, nếu muốn bắt kịp trình độ của Hạ Tâm Ngữ, hắn phải vượt qua Đường Tư Văn, người đứng thứ nhất trong lớp, và tiếp tục tiến bộ, vượt qua trình độ đầu vào của trường đại học, có thể sánh ngang với những thiên tài hạng hai (một) của trường số 11 những năm trước.

Siêu năng lực quả thực rất mạnh, nhưng phòng thi được sắp xếp ngẫu nhiên, có học bá hay không còn phải dựa vào may mắn, sau tuần này giới hạn trên của việc nghe giọng nói bên trong sẽ yếu đi, sẽ trở nên tiêu tốn sức lực thể chất.

Siêu năng lực có thể được tin cậy.

Nhưng quan trọng hơn, nó phụ thuộc vào chính hắn.

Nếu như hắn thật sự liệt kê ra mục tiêu thì các trường đại học của tỉnh Hải Đông này cũng đều kém xa, không chỉ đối với hắn mà với cả Hạ Tâm Ngữ - người mà hắn kém hơn ba mươi điểm.

Vì vậy, đối với họ, mục tiêu mà họ muốn theo đuổi có lẽ là một trường đại học nổi tiếng ở tỉnh lân cận là Đại học Lộ Môn với số điểm từ 620 đến 630.

Đây không phải là điều mà một người thậm chí không thể viết được một dòng nào như hắn nên nghĩ tới.

Nhưng…

Chương 82: Mục tiêu đậu vào trường đại học (2)

Hạ Tâm Ngữ nói không phải là cô hy vọng hắn có thể tăng lên 121 điểm, mà là cô tin tưởng vào điều đó.

Nói cách khác, cô đã không cho hắn một sự lựa chọn.

Có phải nữ sinh Kinh Nam nào cũng độc đoán như vậy không?

Không, tại sao hắn phải nghe lời cô?

Cô nói gì?

Cô nói muốn cải thiện 121 điểm thì hắn phải cải thiện 121 điểm sao?

Hắn rất có động lực, có thể cải thiện điểm của mình thêm 125 điểm không?

Trong thời đại đáng buồn khi việc "sợ vợ" bị bóp méo thành tiêu chuẩn đàn ông tốt hiện nay, chúng ta vẫn phải dựa vào tinh thần đại nam tử như Trần Nguyên để vực dậy vinh quang của đàn ông khu vực phía Đông Nam.

"Đã đến đường Phúc Thọ rồi. Hành khách đã đến trạm, vui lòng xuống xe. Điểm dừng tiếp theo -"

Trong lúc suy nghĩ hỗn loạn, Trần Nguyên đã đến trạm.

Cả ngày học sinh trường trung học số 11 xuống xe ở bến này.

Hắn đi theo đám người, tràn vào trường học, đi đến lớp của mình. Sau khi đặt cặp sách xuống, Trần Nguyên cảm nhận được ánh mắt Chu Phù đang nhìn thẳng vào mình.

[Làm ơn… mau chóng đổi chỗ đi, tôi muốn ngồi cạnh cậu, tính khí của Lý Ưu U bên cạnh có chút quá đáng sợ! 】

Chuyện gì đã xảy ra với Lý Ưu U?

Trần Nguyên giả vờ lấy thứ gì đó trong cặp ra, sau đó lặng lẽ nhìn Lý Ưu U, phát hiện ánh mắt đối phương quả thực có chút oán hận, giống như đang trừng mắt nhìn hắn, trước đây cô ấy chưa bao giờ lộ ra loại ánh mắt này với hắn.

[Trần Nguyên chắc chắn muốn lấy lòng Chu Phù nên đề nghị đổi chỗ cho cô ấy…]

[Làm bạn cùng lớp được một năm, cậu ấy thực sự coi tôi như loại trà xanh đó sao? 】

[Cô gái quyến rũ đã thu hút cậu ấy bởi bộ ngực khủng đó! 】

Không, sao lại mắng hắn?

Trần Nguyên muốn tránh khỏi tầm mắt của Lý Ưu U, quả thực rất phiền toái, đúng như tên gọi của cô ấy.

Thực ra hắn và Lý Ưu U có quan hệ rất tốt, mặc dù họ không cùng một nhóm nhỏ nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy ở những nơi khác trong trường, bọn họ đều chào hỏi nhau. Nhưng vì cô ấy ngồi sau lưng hắn buôn chuyện với Hoàng Dĩnh, nói rằng "Tớ muốn thấy máu chảy như sông" nên cô ấy chắc chắn không phải là người tốt bụng, chỉ là vì Hoàng Dĩnh và những bạn nữ khác đều học trường số 11 từ lúc đầu nên đối xử không tốt với người khác.

Phải thừa nhận rằng những chuyện này là vì học sinh chuyển trường đã làm tổn thương tình cảm của các bạn học cũ.

Nhưng trong lòng lại mắng hắn là tên khốn thích ngực bự, tung ra tin đồn bẩn thỉu như vậy có công bằng không?

"Trần Nguyên, cậu có uống sữa không?"

Lúc này, Chu Phù đột nhiên bước tới, trên tay cầm một chai chứa thứ gì đó không rõ, hỏi hắn.

Tuyệt vời.

[Tôi đã nói rồi! 】

Không, tôi không có chủ động, là cô ấy ở trong tầm mắt của tôi, cái này tính sao?

Được rồi, được rồi, tôi sẽ làm điều ác này.

Dù sao hắn cũng không phải là người ẻo lả, còn có chút nóng nảy, cho nên sau khi nhận sữa của Chu Phù, hắn không nói một lời rời khỏi lớp học, đi đến một tòa nhà dạy học khác mà cần phải băng qua một hành lang có mái che.

Bang bang bang, hắn gõ cửa văn phòng tổ giảng dạy và nghiên cứu môn toán lớp hai.

Sau đó, cửa mở ra.

[Trần Nguyên, cậu đang làm gì ở đây? 】

Vừa nhìn thấy hắn, thầy Mạc đã hỏi câu hỏi này, giọng điệu như một nữ quỷ.

Rõ ràng việc học sinh của ông ấy đến những nơi như thế này là điều bình thường, nhưng chỉ có hắn mới là người ảnh hưởng đến tâm trạng của ông ấy.

Ông Mạc, ông đối xử với tôi vậy à…

“Thầy…thầy, em có chuyện muốn báo cáo với thầy.” Trần Nguyên đi tới trước mặt ông ấy, lúng túng nói.

“Được, cậu nói cho tôi biết.” Thầy Mạc thản nhiên nói, không quay đầu lại.

[Cậu có điều gì muốn hỏi tôi không? Đây không phải là giọng điệu thường ngày của cậu ấy.]

[Không phải kiểu nịnh nọt thế này.]

Tính tình của ông thật là xấu xa, sao lại nghĩ xấu về học sinh của mình như vậy?

Suy nghĩ một chút, Trần Nguyên nói: “Chuyện là như vậy, Chu Phù học sinh chuyển trường hôm qua hình như cùng Lý Ưu U có hiểu lầm, hai người không thể ngồi chung được nữa, nhưng cậu ấy nghĩ rằng mình mới chuyển đến đây nên không dám nói chuyện với thầy, cho nên muốn nhờ em nói với thầy chuyện này.”

[Chu Phù cũng muốn đổi chỗ ngồi?]

[Có vẻ như cô bé ấy thực sự có mâu thuẫn với Lý Ưu U.]

[Số điểm 520 của Lý Ưu U có thể là quá đáng, nhưng số điểm trên 580 của Chu Phù có vẻ như không thể nói dối. 】

Không, ông đang đi quá xa rồi đấy.

Tôi có nên bị loại trừ nhân đạo với số điểm 504 không?

[Nhưng điều này có liên quan gì tới Trần Nguyên, người được 500 điểm? 】

Ông thực sự quá rồi!

Trong thành phố Moria* người ta lợi dụng mê cung trí nhớ để phạm tội, còn ông dùng mê cung trí nhớ để lưu trữ tất cả điểm

số của học sinh trong đầu, chỉ để phân biệt ra ba bảy loại học sinh… trình độ, thành tích của học sinh đồng loạt bị hạ thấp.

Chương 83: Mục tiêu đậu vào trường đại học (3)

[Nhưng mà, ngày hôm qua Trần Nguyên đã được bí thư Hàn khen ngợi]

[Bí thư Hàn cũng khen ngợi mình vì điều này …]

[Quên đi, cứ coi đó là sự trả ơn, mình không muốn nợ cậu ấy bất cứ điều gì]

“Dù sao, cậu và Hà Tư Kiều, hai người ngồi cạnh nhau cũng không giúp đỡ gì cho nhau, để Hà Tư Kiều và Chu Phù đổi chỗ cho nhau.” Thầy Mạc nhìn Trần Nguyên, nghiêm túc nói: “Từ giờ trở đi, cậu sẽ là bạn cùng bàn với Chu Phù. Cô bé ấy sinh trong gia đình có truyền thống là học giỏi Tiếng Anh. Cô ấy đã đạt được 130 điểm trong bài kiểm tra tiếng Anh cuối cùng trước khi chuyển sang trường khác. “

Được rồi, để tôi sửa lại.

Ông Mạc không nhớ hết điểm số của học sinh.

Đúng hơn là điểm số của tất cả học sinh ở tất cả các môn học.

Trong mê cung trí nhớ, ông Mạc đã cho toàn bộ cá thối tôm thối vào đó.

“Cám ơn thầy.” Nếu như người như ông Mạc vậy mà có thể đáp ứng yêu cầu của hắn, cho dù bị treo cổ, Trần Nguyên có thể nói cái gì? Đương nhiên, hắn cảm kích tiếp nhận.

Sau đó, Trần Nguyên xoay người rời khỏi văn phòng.

[Chậc, hắn ta lại sắp làm chuyện xấu nữa rồi.]

Giọng của ông Mạc… Ông ấy đang ám chỉ ai vậy?

“Thầy Mạc, lần này lớp thầy ra ngoài tham gia thi Olympic, tất cả đều phải trông cậy vào Đường Tư Văn phải không?” Hắn là nam giáo viên đang cầm cốc giữ nhiệt mỉm cười dựa vào ghế của thầy Mạc.

Trương Lượng, giáo viên toán lớp 16.

Ông ấy cùng với thầy Mạc đều là những giáo viên giỏi giang giàu kinh nghiệm.

Vì vậy, đây cũng tuyệt đối là mối quan hệ cạnh tranh.

” Đường Tư Văn là người duy nhất có thể giành được giải thưởng.” Thầy Mạc lầm lì nói với vẻ chắc chắn hiếm có.

Địa vị của Đường Tư Văn trong lòng thầy Mạc thực sự không thể lay chuyển, ngay cả sau khi nói điều này…

“Điều đó chắc chắn có thể xảy ra. Tôi hy vọng lớp chúng tôi cũng có thể giành được giải thưởng, haha.” Trương Lượng vẫn mỉm cười.

Nhưng bên trong thì có phần ẩn ý.

[Cũng là một lớp có học sinh tầm thường, nhưng tôi đã đưa ra ít nhất ba học sinh như Đường Tư Văn.]

[Ngoài ra còn có một cỗ máy được luyện tập đặc biệt để thi Olympic Toán, đứng thứ 5 trong lớp, u Dương Ngọc Tân!]

[Đừng nghĩ rằng chỉ vì bí thư Hàn khen ngợi anh dạy dỗ được anh hùng cứu người mà anh có thể đánh bại tôi phải không? 】

Hai người mặc dù nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng trong không khí lại ẩn chứa một luồng thù địch.

[Giáo viên đặc biệt tiếp theo là tôi]

[Giáo viên đặc biệt tiếp theo là tôi]

Ngay khi cả hai đang bí mật tranh giành chuyện này, Trần Nguyên rời khỏi văn phòng và đóng cửa lại với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khá có hứng thú.

Có vẻ như ông Mạc đã xác định vị trí thứ hai cho đủ số người.

Nhưng mà đến kỳ thi, Đường Tư Văn cũng không phải là người duy nhất…

Nếu có ba người đi thì sẽ có giáo viên của tôi.

Chiến lược duy trì vị trí thứ hai không thành vấn đề.

Tuy nhiên, điều này quá hạn chế số người.

Về cơ bản, chính là hắn sẽ làm cái bóng của Đường Tư Văn, tùy theo năng lực của cô ấy.

Nếu cô ấy không tốt, hắn cũng sẽ bị kéo theo.

Hơn nữa, cho dù cô ấy có tốt thì hắn cũng chỉ là một chút Đường Tư Văn mà thôi.

Vì vậy, hắn có thể giữ vị trí thứ hai nhưng hắn không thể phấn đấu để ở vị trí thứ hai.

Đường Tư Văn là người giỏi nhất, giỏi đều tất cả các môn.

Mặc dù có thay đổi bao nhiêu học sinh, cô ấy vẫn là người giỏi nhất.

Nhưng toán học cũng có những ngoại lệ, cô ấy không phải là chiến binh hoàn hảo. Dựa trên sự hiểu biết của Trần Nguyên về những người bạn cũ trong lớp, tâm lý mà hắn nên duy trì là - nếu có ba người đi thì nhất định phải có một người là giáo viên của họ.

Ngay cả Chu Vũ cũng có điều đáng học hỏi.

Đương nhiên, đáng tiếc là môn sinh lý học không được đưa vào thi đại học cho nên ưu điểm này của Chu Vũ tạm thời không có tác dụng.

“Trần Nguyên… muốn ăn bánh mì không?”

Trần Nguyên trở về chỗ ngồi, Chu Phù lại đưa cho hắn một miếng bánh mì khác.

Tưởng chừng như là phí kết bạn nhưng thực ra lại là một bí mật được giấu kín.

[Việc đổi chỗ thế nào rồi? Khi nào tôi có thể ngồi đây? 】

Đối mặt với ánh mắt đầy ẩn ý của Chu Phù, Trần Nguyên cũng khẽ gật đầu, chớp mắt liên tục, dùng hệ thống ngôn ngữ của chính mình để truyền đạt.

Khi xung quanh không có ai, Chu Phù che miệng nhỏ giọng nói: “Cái gì… có ý gì?”

Không phải, điều này cậu cũng không hiểu à?

Thực sự không có sự ăn ý.

“Được rồi, lúc thầy Mạc thông báo trong lớp, cậu hãy biểu hiện tự nhiên hơn.”

“Được.” Nhận được câu trả lời khẳng định, Chu Phù gật đầu rồi quay về chỗ ngồi.

Nhìn cô gái có trái tim bẩn thỉu như vũng bùn này, dù có chết cũng không thấy tiếc, Trần Nguyên có ấn tượng rất cao với cô. Dù sao, bỏ đi ý nghĩ về hành vi tàn ác của cô ấy, trái tim của cô ấy về cơ bản là trong sáng.

Chỉ là…

Chương 84: Máu chảy thành sông (1)

Nhìn bánh mì trong tay, Trần Nguyên thấy có chút ý tứ không tốt lắm.

Thật quá khách khí khi cô ấy mời hắn một bữa ăn ngon mỗi khi nói chuyện với hắn.

Thật sự làm cho người ta ngượng ngùng.

“Tôi đói, tôi đói, cho ăn một nửa đi!”

Chu Vũ vì thức dậy quá muộn, sắp muộn học nên cũng chưa ăn sáng, nhìn thấy Trần Nguyên có một miếng bánh mì đã mở ra nên cậu ta bẻ một đầu, nhét vào miệng mình.

Trần Nguyên sửng sốt một chút, sau đó lập tức đánh nhau với cậu ta: “Chết tiệt, cậu đang làm gì vậy…”

[A! Hai người cùng nhau ăn một miếng bánh mì, thật ngọt ngào! Nhưng nếu đợi Trần Nguyên cắn một miếng rồi chộp lấy, đây chẳng phải là ăn cướp sao…]

Biến đi!

“Có bánh mì không? Để tớ cắn một miếng.”

Khi Trần Nguyên đang chộp lấy chiếc bánh mì mà Chu Vũ định nhét vào miệng, Hà Tư Kiều cũng đang định nhét một ít vào bụng sau bữa sáng. Cô ấy nhìn thấy miếng bánh mì và động tác cô ấy giống như hái bông gòn, nhanh chóng chộp lấy chiếc bánh mì của Trần Nguyên.

“Không phải, cậu cũng vậy à?”

Giống như ông chủ quầy hoa quả bị lũ khỉ trêu chọc, bánh mì của Trần Nguyên chỉ còn chưa đầy một nửa, vì tiết kiệm phần ăn còn lại duy nhất, hắn nhanh chóng nuốt chửng miếng bánh mì cuối cùng chộp lấy từ tay Chu Vũ, không ngừng nhét thức ăn vào miệng, Hà Tư Kiều không hiểu sao cũng lại nhanh chóng nhai ngấu nghiến.

Ba người thực sự đã tranh giành thức ăn!

Ừm…như ba con chuột ngoài đồng.

Thấy ba người này hợp nhau như vậy, Chu Phù cảm thấy bất an khi buộc mình phải chen vào vòng tròn nhỏ của người khác.

Suy cho cùng, sau khi thay thế Hà Tư Kiều bằng chính cô ấy, cấu trúc ban đầu của họ sẽ bị phá vỡ.

Nếu Hà Tư Kiều và Lý Ưu U không hòa hợp, cô ấy cũng phải chịu trách nhiệm.

Này, tại sao quan hệ giữa người với người thực sự lại khó giải quyết như vậy…

“Mọi người, hãy ghi nhớ từ ngữ và văn bản.”

Một lúc sau, giáo viên tiếng Trung phụ trách đọc sách buổi sáng bước vào. Sau khi hướng dẫn xong, cô ấy ngồi ở bục giảng phía trước và bắt đầu đọc cuốn sách của mình.

Sự kết hợp giữa giáo viên tiếng Trung và giáo viên toán nhìn chung bổ sung cho nhau về mặt tính cách.

Ở lớp 18, cô Phương là người thoải mái hơn, không giống như ông Mạc luôn coi học sinh là nghi phạm.

Học sinh cảm thấy thoải mái trong lớp học của cô.

“Cô gái hàng xóm của cậu hòa hợp thế nào?” Chu Vũ quay đầu lại, vừa ghen tị vừa tò mò hỏi.

“Chúng tôi rất hợp nhau…” Trần Nguyên đặt tay lên vai Chu Vũ, hiếm khi coi cậu ta ngang hàng, nói: “Chu tiên sinh, cho tôi vay tiền đi, tôi không thể sống được nữa.”

“Cuối tháng tôi cũng không thể làm gì được. Đợi đã, cậu đang mua trái phiếu phải không?” Chu Vũ đột nhiên hỏi.

“Trái phiếu? Cậu đang nghĩ gì mà tôi mua trái phiếu ngay cả khi không đủ tiền ăn?”

“Không, lợi nhuận rất cao. Đầu tư là 40, lợi nhuận là 50, lợi nhuận thuần túy.” Chu Vũ nhướng mày, giải thích từng bước.

“Tỷ suất lợi nhuận là 25%… tốt quá phải không?”

“Tỷ suất lợi tức 20% không phải sao?”

“Với chỉ số IQ của cậu, rất khó để giải thích cho cậu hiểu.” Trần Nguyên tiếp tục hỏi: “Loại trái phiếu nào? Rủi ro ở đâu?”

“Cơ bản là không có rủi ro.” Thấy Trần Nguyên có để ý, Chu Vũ nghiêng người nhỏ giọng nói: “Đường Kiến nợ tôi 50, cậu đưa cho tôi 40, tôi sẽ bán trái phiếu cho cậu. Cậu có thể tìm cậu ấy trả lại cho cậu 50.”

“Tốt lắm, cậu một lần nữa định nghĩa lại thế nào là trái phiếu.”

“Nếu cậu ấy không thừa nhận trái phiếu này, cậu có thể đánh cậu ấy.”

“Được, được, mau đi đi.”

Rõ ràng hắn có thể trực tiếp từ chối, nhưng hắn lại nghĩ ra lý do như vậy.

Hắn thực sự thấy mình thật khốn nạn!

“Trần Nguyên.”

Ngay lúc Trần Nguyên đang lo lắng về tài chính khó khăn, Chu Phù đột nhiên chọc vào vai trái của hắn từ phía sau, Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn thấy một tờ giấy màu đỏ.

Cậu Chu, đừng như vậy, không cần thiết đâu.

“Tôi có thể cho cậu mượn.” Chu Phù nhỏ giọng nói.

“A…” Trần Nguyên bối rối, cô gái này quá thân thiện, khiến hắn không được tự nhiên.

“Cậu không cần phải trả lại.” Chu Phù tiếp tục.

“Không, không, điều này sao có thể…”

Này, không cần lấy chuyện này để trả phí kết bạn, như vậy quá hèn mọn…

[Vừa đúng lúc, trước đây mình đã phạm tội xâm phạm quyền sở hữu chân dung của Trần Nguyên mà thấy áy náy.]

Đó là không phải phí kết bạn mà là phí bản quyền?

Cậu thực sự không biết cách kết bạn phải không?

Chết tiệt, đúng là một lời nói tiên tri.

[Vừa chuyển trường liền bắt đầu lấy lòng đám nam sinh cao ráo trong lớp, bọn họ nói đúng thật nhỉ]

Ngay lúc hai người đang như vậy, hắn nghe được những ý nghĩ này của Lý Ưu U truyền đến.

Có thể nói, tâm tính của cô ấy đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây, cô ấy không hề có ác cảm gì với Chu Phù. Cô ấy chỉ nói những lời đó để đối phó với những người bạn ngốc nghếch đó. Nhưng bây giờ, phải đổi vị trí một cách khó chịu, lòng cô ấy càng trở nên đen tối hơn trước, đồng thời cô ấy cũng trút cơn tức giận không rõ nguồn gốc này lên Chu Phù.

Và đây thực chất là một cơ chế tự bảo vệ.

Chương 85: Máu chảy thành sông (2)

Chỉ bằng cách này, trong thâm tâm cô mới có thể cảm nhận được những gì cô ấy nói ngày hôm đó và những lỗi lầm cô ấy mắc phải đều không đến nỗi 'sai'.

Nhưng cứ như thế, mối quan hệ giữa hai người sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn mà thôi…

"Cám ơn cậu, nhưng tiền mặt cậu cứ giữ lấy đi, tôi sợ dễ làm mất. Khi nào thiếu tiền tôi sẽ hỏi mượn cậu trên WeChat." Trần Nguyên nói xong, Chu Phù hiểu ý, lấy lại tờ giấy màu đỏ, bỏ vào hộp bút chì.

Sau khi cô Phương theo dõi lớp được hai mươi lăm phút, trong năm phút cuối cùng của giờ tự học buổi sáng, thầy Mạc bước vào lớp.

Khi ông ấy bước vào, học sinh trong lớp đã đọc to hơn.

Nhưng thầy Mạc thông minh lại có đôi tai thính, nghe thấy những lời thì thầm muốn che đậy, nên sau khi cô Phương rời

đi, ông ấy lập tức trưng ra vẻ mặt nghiêm túc: “Giờ tự học buổi sáng cũng nên nói nhiều nhé. Tại sao ngày nào các cậu cũng nói nhiều như vậy?”

Thầy Mạc nói xong, học sinh trong lớp cũng ngừng đọc.

[Được rồi, được rồi, mình sẽ bị mắng]

Mỗi lần nghe thấy giọng nói nội tâm của tên ngốc Chu Vũ này, hắn lại cảm thấy một loại màu sắc thú vị khác nhau.

“Đường Kiến, đổi chỗ ngồi rồi qua bên kia.”

“Không được. Thầy ơi, con có làm gì đâu…”

“Đừng cằn nhằn nữa, chuyển qua đây đi.”

[Nếu chỉ đổi bàn cho một mình Chu Phù, các bạn cùng lớp chắc chắn sẽ đang nghi ngờ điều gì đó. Chỉ cần tạm thời nói lý do nói chuyện nhiều rồi đổi chỗ thôi]

Phải nói rằng thầy Mạc làm việc thật sự rất giỏi, biết dùng phương pháp đánh lạc hướng này để bảo vệ các bạn cùng lớp.

Hắn đang mong chờ điều ông ấy sẽ nói với hắn tiếp theo sau.

Được rồi, được rồi, hắn sẽ bị mắng.

“Hà Tư Kiều, nếu đổi với Chu Phù, em và Trần Nguyên sẽ không làm cản trở nhau.” Thầy Mạc nghiêm túc nói.

Hà Tư Kiều nghe xong miễn cưỡng cầm cốc nước trên bàn lên, sau đó vẻ mặt nhàn nhã liếc nhìn Trần Nguyên.

“Được rồi, được rồi.”

Trần Nguyên lười nói chuyện với cô ấy nên đã giúp chuyển bàn.

“Chu Vũ, giúp Chu Phù di chuyển.”

[Tên của mình và Chu Phù đã được đặt cạnh nhau… Thật tuyệt! 】

“Thầy giáo tốt.” Chu Vũ mạnh mẽ giống như cừu bị cho vào nước sôi, giúp Chu Phù dời chỗ ngồi mà không hề phàn nàn.

Bằng cách này, chỗ ngồi của bốn người trong lớp đã được đổi chỗ vào giây phút cuối cùng của giờ tự học buổi sáng.

Sau khi Trần Nguyên đặt chỗ ngồi của Hà Tư Kiều cạnh Lý Ưu U, lúc hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên cảm thấy ghế của mình bị đá nhẹ. Khi hắn ngẩng đầu lên, liền phát hiện Lý Ưu U bĩu môi, nhìn chằm chằm hắn.

【 Cậu thật là đáng ghét! 】

Này —

Tiếc là cô ấy không phải là con trai, nếu không hắn đã đánh cô ấy một đấm.

Trần Nguyên còn chưa có ý định trả lời, đột nhiên, chân bàn Lý Ưu U bị đá một cái.

Sửng sốt một lát, Lý Ưu U chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Phù quay lưng về phía thầy Mạc nhưng hoàn toàn đối mặt với Lý Ưu U, bĩu môi nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Lúc này, chỉ có chuyên gia Trần Nguyên mới nghe rõ ràng nhất sự việc xảy ra vào lúc này.

[Thử đá tôi lần nữa xem! 】

Thật là nhàm chán, tôi muốn nhìn thấy máu chảy thành sông!

Nhìn vào niềm vui của người khác, đích thật là sẽ dễ dàng nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Thế nhưng là, nếu đi hỏi những người dân Nagasaki rằng họ nghĩ gì về vũ khí hạt nhân, bọn họ sẽ nói thế nào?

Chết tiệt.

Cú đạp này, so với âm thanh cú đạp vừa rồi vào cái ghế của Lý Ưu U còn lớn hơn, không chỉ khiến cho bản thân hắn giật mình, mà ngay cả Hà Tư Kiều vừa đặt mông xuống cũng bị làm cho bối rối .

Mà lại, bởi vì Chu Phù đang ở giữa, tuy rằng đang quay lưng về phía ông Mạc, nhưng một nửa số học sinh còn lại có mặt trong phòng đều đã chứng kiến cảnh tượng này.

【 Chết tiệt, đây là cái gì? 】

【 muốn đánh nhau sao… Đáng sợ quá, lại còn đạp vào cái ghế, thật là quá kinh điển 】

【 nói không chừng sau khi tan học còn bứt tóc 】

【 Ông Mạc chắc là không nhìn thấy nhỉ? 】

“Khụ khụ… Ngồi xuống.” Sau khi dùng nắm tay che miệng, nhỏ giọng nhắc nhở Chu Phù, Trần Nguyên xoay người ngồi xuống. Mặc dù trong lòng Chu Phù vẫn còn bất mãn, tức giận trước hành động vô lý vừa rồi của Lý Ưu U, nhưng cô ấy vẫn nghe lời khuyên ngồi xuống.

Nhưng trong lòng, giống như có hàng ngàn con ngựa đang phi như bay, không hề có sự bình yên.

Chính mình cũng không có gây thù hằn với ai.

Trước đó Lý Ưu U đã từng nói đó là tự do của cô ấy, cô ấy không cần bất cứ ai tốt với cô ấy, nhưng bây giờ lại như thế này, cô ấy đột nhiên đá ghế để gây sự… Đúng là làm cho người khác tức giận.

Chu Phù biết rõ, Trần Nguyên cũng không phải là loại người lương thiện đến mức chịu thiệt thòi, mà hắn lựa chọn bỏ qua, đơn giản là bởi vì Lý Ưu U là con gái.

Sự khiêm nhường của người khác, không phải là lý do khiến cho bạn kiêu ngạo.

Chương 86: Đàn ông đích thực (1)

Ngay cả khi bạn bè của bạn tiếp tục nói xấu chửi bới bạn, thì bạn cũng không muốn nhượng bộ.

Hãy cứ tin tưởng bản thân mình là được, đừng bao giờ hành động liều lĩnh..

“Tiết đầu tiên là môn tiếng anh, lấy sách giáo khoa ra đi.”

Trần Nguyên biết rõ Chu Phù hiện tại không thể nào khuyên được cô ấy, cho nên cũng chỉ nhắc nhở, để cho cô ấy không nên quá lo lắng..

Cô ấy hiện tại, có chút hơi kích động.

Chính bản thân hắn cũng không để ở trong lòng… Không, cũng không phải.

Chu Phù là đang đứng lên ra mặt cho hắn, tuy nói Lý Ưu U với Chu Phù cũng không có ác cảm gì, nhưng nếu bây giờ muốn hắn đứng về bên nào, hắn cũng sẽ kiên quyết không thay đổi đứng về phía Chu Phù, đây là đạo lí đối nhân xử thế.

Mà Lý Ưu U đang đứng sau lưng Chu Phù, cắn môi , tức giận đến gương mặt đỏ cả lên.

Bảo vệ như này là có ý gì đây?

Hai người là một đôi à?

Không phải là nhìn thấy Trần Nguyên dáng dấp đẹp trai, cao ráo, cho nên giả vờ yếu đuối trước mặt hắn à.

Tôi có lỗi gì?

Lúc đầu tôi và cậu rất bình thường, tôi nói sai sao?

Bực bội vẽ lên sách một chữ X thật to, ân oán giữa Lý Ưu U cùng Chu Phù cứ như vậy được hình thành và nguyên nhân, đã sớm không phải chuyện đó nữa.

Giống như Trần Nguyên, Hà Tư Kiều cũng là công dân Nagasaki, cô ấy cũng chứng kiến vụ nổ hạt nhân từ khoảng cách gần nhất, cho nên cũng tương đối sợ hãi. Nhưng cô ấy biết rất rõ, vấn đề này cơ bản không liên quan gì đến Trần Nguyên, nhưng hắn ở trung gian, có thể sẽ phải chịu thiệt thòi…

…

Giữa trưa, đã đến giờ ăn cơm trưa.

“Hôm nay mẹ tôi đã chuẩn bị cơm cho tôi… cho nên tôi không đi ăn cùng các cậu được.” Khi nhóm bạn đang định hẹn nhau ở căng tin thì Chu Phù chủ động tuyên bố.

Cô ấy khẳng định là sẽ gia nhập nhóm của Trần Nguyên, nhưng dù sao hôm nay mẹ cũng đã chuẩn bị cơm cho rồi, nhưng lại lo lắng bọn họ sẽ nghĩ rằng cô không muốn đi ăn cùng bọn họ, cho nên đã giải thích rất nghiêm túc.

Cô gái này thật sự đã rất bối rối.

Tuy nhiên, ở trường trung học, các nhóm nhỏ là vững chắc nhất, ở giữa khả năng cũng sẽ có biến cố, nhưng rất ít. Mà nếu xảy ra biến cố rồi bị đuổi khỏi nhóm, sẽ trở thành một người

cô độc một mình trải qua hết thời cấp 3, khắp nơi có thể thấy được.

Không ai muốn trở thành một kẻ cô độc, cũng không ai lại muốn mình bị bỏ rơi lại phía sau.

Cho nên, dù có một bộ ngực siêu khủng cũng không phải là tài sản gì ở trường trung học phổ thông, thậm chí nó còn là một điều kỳ quặc khiến cho bạn cảm thấy tự ti.

“Được rồi, cậu đi đi.”

Trần Nguyên nhẹ gật đầu, sau đó dẫn theo Chu Vũ đi đến nhà ăn.

Mà bởi vì Chu Phù hôm nay không có ở đây, cho nên Hà Tư Kiều cũng có thể tự nhiên cùng với những cô em gái nhỏ đi ăn cơm trưa.

Chị Kiều này ở trường cấp ba cũng có máu mặt —— chủ yếu đoạt giải quán quân ghép hình.

Cô ấy có thể tham gia đến hai nhóm một lúc, lại có thể tự do lựa chọn, căn cứ vào tình huống, cô ấy muốn tham gia vào bên này, hay bên kia cũng không có ai cảm thấy ngạc nhiên cả, việc hòa nhập vô cùng tự nhiên.

Mấy ngày trước , cô ấy thân thiết với nhóm của Trần Nguyên là bởi vì phải chăm sóc cho học sinh mới chuyển trường là Chu Phù, trên thực tế cô ấy vốn không thích chơi gì với hai tên nhóc hôi hám này.

“Chu Phù ngồi cùng bàn với bạn kia thấy thoải mái lắm phải không? Tôi thấy ánh mắt của cậu rất không trung thực đó nha.” Chu Vũ dùng khủy tay huých Trần Nguyên một cái, ghen tỵ nói.

“Cuối cùng lại luôn ngơ ngác nhìn chằm chằm về một chỗ, có lẽ đây chính là phiền não của trẻ vị thành niên.”

“A, rổ sắt.”

“Nhẹ một chút thôi.”

Hai người vừa nói vừa đùa rồi bước nhanh đi đến nhà ăn. Mặc dù năm lớp mười đã trải qua huấn luyện quân sự, nhưng việc kinh doanh trong căng tin vẫn phát đạt, có điều dù là ai khi đến

đây đều sẽ như nhau —— cho dù là người trong trường hay người ngoài trường tất cả đều có thể vào ăn.

Mà hình như Tứ Tông* rất biến thái, trước đó từng nghe nói qua, bởi vì để tránh lãng phí thời gian học tập của nhóm thiên tài này, Tứ Tông của mỗi khối lớp số một, số hai, số ba, số mười lăm, cũng chính là nhóm 3 lớp tên lửa về khoa học tự nhiên, một lớp tên lửa về môn ngữ văn , toàn trường tổng cộng có 12 lớp, tan học sớm năm phút, chuông sẽ không reo cho đến khi những người này thu dọn bữa ăn và ngồi vào chỗ.

*Tứ Tông: ý chỉ nhóm những học sinh giỏi.

Chỉ có thể nói, khi sinh ra họ đã thuộc về Tứ Tông… đứng đầu trong các nhóm.

Nhân tiện, hình như là Hạ Tâm Ngữ đang học lớp số 3, chuyện thú vị như vậy tại sao cô ấy lại không kể với hắn nhỉ?

Chương 87: Đàn ông đích thực (2)

“hừm, hình như là hết chỗ mất rồi.” Chu Vũ đang bê đĩa ăn liếc nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một cái ghế trống, nhưng vẻ mặt lại có hơi ngượng nghịu: “Nhưng Đường Tư Văn đang ở đó…”

Hắn thuận theo ánh mắt, Trần Nguyên nhìn thấy một người nữ sinh đang ngồi ăn một mình ở cái bàn dành cho bốn người, vừa ăn bánh bao, tay kia thì lật lật cuốn sách nhỏ có chữ Tiếng Anh.

Cô ấy thật sự rất xinh đẹp, mái tóc đen nhánh, so với tóc đen bình thường còn đen hơn, xõa xuống một cách tự nhiên giống như kiểu “vi phạm kỷ luật của trường học”, đôi mắt của cô ấy cũng có cảm giác đen và sáng hơn so với những người khác, cô ấy khác với Hạ Tâm Ngữ một con mọt sách, cô ấy giống như một học bá nho nhã trầm tính, cô ấy khiến cho người khác cảm thấy một loại khí chất rất đặc biệt.

Vì cô ấy xinh đẹp như vậy, cho nên trong lớp cũng không có ai dám trêu đùa, càng không có ai dám tố cáo cô ấy để tóc trái quy định của trường.

Dù bạn là thiên tài đứng thứ 88 trong danh sách và bạn ăn cái rắm à mà muốn quản người khác?

Đã vượt qua 600 chưa?

“Tranh thủ thời gian ngồi xuống đi, nhanh không đến cả chỗ này cũng không còn bây giờ.”

“… Đi.”

Mặc dù Chu Vũ vẫn có chút sợ, giống như những người khác không dám ngồi bên cạnh Đường Tư Văn, ở trong lòng luôn cảm giác sẽ bị cô ấy chửi mắng, nhưng Trần Nguyên gan chó lớn, hắn cũng nhanh chóng đi theo.

“Nơi này không có ai ngồi đúng không?” Trần Nguyên chủ động hỏi.

Đường Tư Văn ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy hai người, lắc đầu, tiếp tục vừa ăn bánh bao , vừa nhìn quyển tiếng anh.

【 Trần Nguyên, Chu Vũ 】

Không phải… Người này là người máy hay sao? Lời trong lòng liền nhanh chóng xác nhận thân phận của chúng tôi?

Bởi vì đối diện với Trần Nguyên và Chu Vũ là một nữ sinh học hành nghiêm túc, bình thường lúc ăn cơm hai cái người này trò chuyện như kiểu tranh nhau, hôm nay họ lại im lặng giống như những thiên tài hạng nhất.

Không có cách nào khác, dù sao cũng ngồi chung bàn với người ta và người ta đến trước.

Cứ như vậy, Trần Nguyên im lặng ăn bữa ăn tám nhân dân tệ của mình, đồng thời nhân lúc Chu Vũ đang lo lắng và mất tập trung vì có một cô gái ma quái ngồi bên cạnh, hắn đã nhanh lấy đi một chiếc xúc xích của cậu ta.

Sau đó, cắn mất đầu đuôi cái xúc xích.

“Xúc xích của tôi đâu?” Sau khi Chu Vũ kịp phản ứng, liền trừng mắt nhìn Trần Nguyên: “Có phải bị chó ăn mất rồi không?”

“Không đủ.”

“Con mẹ nhà cậu…”

Đúng lúc này, Lý Ưu U không biết từ đâu xuất hiện, đặt đĩa thức ăn lên bàn, ngồi ở bên cạnh Đường Tư Văn, cũng chính là đối diện với Chu Vũ.

Cô ấy quay đầu nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, bĩu môi, tức giận.

Đối mặt với cảnh tượng như này, Chu Vũ muốn bình tĩnh lại, sợ bị thương ngoài ý muốn, nhưng…

Nếu như không làm tổn thương đến chính mình, cậu ta đúng là muốn nhìn.

Đường Tư Văn vẫn như cũ rất bình tĩnh, tiếp tục vừa lấy bánh bao ăn, uống sữa đậu nành, nhìn quyển sách.

Mà Trần Nguyên thì lại nghĩ phải nhanh chóng ăn cho xong suất ăn 8 nhân dân tệ cùng với cái xúc xích nướng này và rời khỏi nơi này ngay.

Tóm lại, là không thể nào ứng phó được với cô ấy.

Cô ấy hiện tại đang rất tức giận và nguyên nhân khiến cho cô ấy tức giận vẫn như lúc đầu.

Chu Phù mới đến chưa được bao lâu, Cậu biết gì về cô ấy?

Không phải chỉ là bởi vì ngực lớn hơn thôi sao?

Thấy sắc là quên đi mất lễ phải, gặp sắc quên cả bạn!

Mặc dù bọn họ cũng không phải là bạn thân, nhưng cô ấy cho thấy rõ nhân phẩm của mình như thế nào, Trần Nguyên nhìn là thấy.

Tình hình hiện tại như bây giờ, thật sự là một chút tình cảm bạn học cũng không thấy đâu…

Ăn ăn ăn, ăn thật nhanh, mặc kệ.

Chỉ cần ăn xong là có thể rời đi ngay…

Ầm!

Ngay khi Trần Nguyên chuẩn bị rời đi, Lý Ưu U đập tay xuống bàn, tức giận trừng mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Trần Nguyên.

Khi cô ấy dùng nắm đấm đập xuống bàn, những chiếc bánh bao trong đĩa của Đường Tư Văn cũng bị rung lên, nhảy vào

bát của Trần Nguyên.

“?”

Đường Tư Văn vốn định lấy đi cái bánh bao cuối cùng trong đĩa, chuẩn bị đặt tay lên đĩa, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lý Ưu U, sau đó lại quay đầu nhìn cái bánh bao trong chén của Trần Nguyên, đôi mắt đảo vòng quanh…

Trần Nguyên là một người khá nổi tiếng.

Mặc dù bị Hạ Tâm Ngữ đánh giá hắn là người có khuôn mặt nhìn rất chán đời mệt mỏi nhìn ai cũng như ai, nhưng hắn biết rõ, trên thực tế hắn làm như thế chính là cơ chế tự bảo vệ bản thân.

Cũng chính là cái gọi cảm giác về tỷ lệ, hắn nắm bắt rất tốt về nó.

Hầu hết các bạn nữ sẽ không thích con trai hay khoe khoang, bởi vì một số người sẽ cảm thấy đây chính là dấu hiệu muốn làm quen. Trần Nguyên là một chàng trai bình thường, khẳng định là rất thích khoe khoang, nhưng hắn sẽ không ở trước mặt các bạn nữ khoe khoang thể hiện, nguyên nhân cũng không phải là các bạn nữ không thích con trai khoe khoang thể hiện, mà là việc thể hiện đó không hề nhận lại được bất cứ sự phản hồi nào từ các bạn nữ.

Chương 88: Cô gái nhãn dán (1)

Tóm lại mà nói, người nào mà không thể hiện hay khoe khoang, thì sẽ được các bạn gái chú ý hơn, mà trước đó ở lớp số 11 hắn đã cự tuyệt hai cô gái trên QQ, hắn chưa bao giờ bị ai quyến rũ.

Bởi vậy,

Lý Ưu U, cô đã vượt quá giới hạn.

Lạch cạch đặt đôi đũa xuống, nhìn Lý Ưu U, hắn thật sự muốn biết rõ người con gái này đang muốn làm cái gì.

“…” Giơ tay lên, Đường Tư Văn đang định lấy lại cái bánh bao trong bát của Trần Nguyên thì bị tiếng đũa va chạm làm giật mình, vội vàng rụt tay trở về.

Nhíu mày.

Cô ấy lấy từ trong hộp đũa ra hai chiếc đũa, trong khi cả hai đang nhìn nhau chằm chằm, cô cẩn thận nghiêm túc gắp chiếc bánh bao ra. Sau đó lại cầm nó trong tay, một tay gặm bánh bao, một tay kia cầm cuốn sách, sau đó tránh xa cái chỗ thị phi này.

Hừm, tốt hơn hết là tôi nên mang theo cái bánh bao rời đi.

Cái bánh bay cả vào trong chén cơm của hắn, mà Đường Tư Văn cũng không thấy ngại mà lấy đi?

Vốn tưởng rằng mình sẽ có thêm chút đồ ăn, nhưng người thiên tài keo kiệt đến mức ngay cả một cái bí bảo sơ cấp cũng không chịu tặng cho đồng môn.

Được rồi, hãy quay trở về chủ đề chính và làm cho rõ ràng mọi chuyện với cô gái này.

Lý Ưu U là một nữ sinh có vẻ ngoài cũng khá đáng yêu, với mái tóc bob tiêu chuẩn, mang theo gọng kính kim loại, trên cơ bản cô ấy cũng không hề tức giận trong ấn tượng của Trần Nguyên.

Mà bây giờ, cô ấy lại rất tức giận.

【 Cậu muốn đối xử lạnh nhạt với tôi không? 】

——

Nghe được âm thanh tiếng lòng này, hắn biết rõ khó có thể chịu đựng được.

“Hôm nay khi cậu đá vào ghế của tôi, tôi muốn hỏi, tại sao cậu lại như thế với tôi?” Trần Nguyên mở miệng hỏi.

Lý Ưu U cắn môi, nhẫn nhịn một lát mới nói ra: “Ngày đó chính cậu biết rõ ràng làm đám người Hoàng Dĩnh…”

Trần Nguyên giơ tay lên, ngắt lời nói: “Dừng lại một chút.”

“Vì cái gì?” Lý Ưu U không phục.

Trần Nguyên liếc mắt nhìn đám đông, nói ra: “Tôi không biết rõ hoàng 【 bíp —— 】 và những người khác có ở bên trong hay không, nhưng nếu như bị nghe lén cậu nói sau lưng họ, cậu sẽ làm thế nào?”

【 Đúng là một tên con trai cẩn thận, vậy mà dùng từ bíp —— để che đậy, lời nói như kiểu được mã hóa, cậu sinh ra để trở thành người phụ đề à! 】

Chu Vũ ở một bên, trong lòng không khỏi khen ngợi Trần Nguyên.

Chẳng trách hắn lại được các bạn gái yêu thích như vậy, xưa nay không gây thù hằn gì với hắn cả, chính là bởi vì hắn tôn trọng sự bình đẳng của nữ giới trong toàn bộ loài người đến mức không thể tìm ra được một cái gai nào trong mắt.

Đương nhiên, nếu như một người có thể hoàn toàn làm được điều đó mà không hề xúc phạm phụ nữ, như vậy hắn khẳng định phải nhận thức rõ được cách đối xử với phụ nữ trong lòng bàn tay.

Người con trai như vậy, mới là bậc thầy thật sự trong việc hạ gục phụ nữ.

Trần Nguyên, cúi người gửi lời chào.

Hắn thực sự là bậc thầy của ma và thú!

"…" Một câu nói kia, lập tức khiến cho Lý Ưu U không nói lên lời

Nếu để cho Hoàng Dĩnh biết được cô ấy nói gì đó sau lưng bọn họ, chuyện này chắc chắn sẽ gây ra mâu thuẫn, cho dù là bên ngoài có thể hòa giải, nhưng nhất định sẽ có khoảng cách.

Cho nên, ý của hắn là không được để Chu Phù nghe được, cuối cùng vẫn là lỗi của cô ấy không giữ được cái miệng…

"Cuối cùng vẫn là do lỗi của cậu không giữ được cái miệng đấy."

Lý Ưu U: "…"

Hắn quả nhiên là nghĩ như vậy.

Nói cách khác, Trần Nguyên cho rằng tất cả đều là do mình…

"Tất cả đều là lỗi của cậu."

"Cậu, cậu nói như thế không phải là quá đáng sao?"

Giống như là bị ai đâm thẳng vào tim, Lý Ưu U thật sự đã mất đi phòng ngự, lập tức giận dữ hỏi lại: "Huống hồ, đây đều là

chuyện của chúng ta, ân oán giữa hai người con gái, cậu sao có thể giúp cô ấy đi đổi vị trí…”

“Không phải là cậu muốn đi tìm thầy Mạc đổi vị trí và đã bị từ chối hay sao? Dù thế nào tôi cũng giúp cậu.”

“Tôi… Tôi đến phòng làm việc của thầy Mạc không phải vì chuyện này!”

Trong một cuộc tranh luận, ý nghĩ xấu thuần túy sẽ không gây ra sự tức giận thực sự. Chỉ có vạch trần sự thật, nói đến chỗ đau, mới có thể khiến cho con người trở nên cuồng loạn và tức giận.

Mà Lý Ưu U giờ phút này, thật sự là đã muốn khóc.

Cô ấy vốn muốn tìm Trần Nguyên để tìm một lời giải thích, nhưng khi phát hiện đối phương không hề có một chút vấn đề gì, hơn nữa nguyên nhân chính còn do chính cô ấy, cô ấy cảm thấy rất khó chịu.

Đêm nay, có người sẽ không ngủ được rồi.

Trần Nguyên cũng không muốn cô ấy đánh rơi những hạt chân trâu trong mắt ngọc, hắn chỉ là không muốn dính vào chuyện này.

Chương 89: Cô gái nhãn dán (2)

Nhưng đối phương, cũng không khác gì cái chảo chống dính.

Ở đây, hắn chính là người phải chịu trách nhiệm.

“Vậy cậu cảm thấy tôi chính là người xấu phải không? Đúng không?” Lý Ưu U chất vấn hỏi.

“Người xấu là hoàng 【 bíp—— 】 và nhóm cô ta.” Trần Nguyên lắc đầu, đáp:

“Cậu chỉ là làm sai, không nên ở phía sau nói câu nói như thế kia. Mà nếu đã nói, thì nên gánh chịu hậu quả.”

Đây là đạo lý mà đến trẻ con cũng hiểu.

【 đây là… thật sự là đạo lý mà trẻ con cũng hiểu ư. 】

“Người anh em, nhà tôi giống như sắp nổ tung, chúng ta nên quay về xem.”

Lý Ưu U sắp khóc nên, cô ấy cũng không chịu nổi trách nhiệm này, Chu Vũ bưng đĩa ăn đứng dậy, nhỏ giọng thầm thì một câu, chuẩn bị rời đi.

“Nhà, muốn cái gì ở nhà tôi.” Nắm lấy cổ tay Chu Vũ, Trần Nguyên cắn răng, kéo cậu ta ở lại.

Hai người họ đang vật lộn với nhau bằng thị lực và sức mạnh của cổ tay.

Sau đó, lực hút vô hình bắt đầu.

Trần Nguyên mạnh hơn Chu Vũ, dần dần đã áp chế được đối phương, ngay khi cậu ta gần như bị đè lên ghế, Chu Vũ đột nhiên không nhịn được mà dùng hai chân đẩy Trần Nguyên ra: “Tôi mắc tiểu, tôi phải đi trước!”

Ghê tởm, là nước tiểu!

Sau đó, chỉ còn lại hai người ngồi ở chỗ này, không nói một lời.

Lý Ưu U hiện tại đang ở trong trạng thái nước mắt trực trào, cô còn chưa khóc, hốc mắt cũng đã đỏ lên.

Chỉ cần có một chút kích thích nhỏ thôi, đảm bảo sẽ khóc.

Không đúng… Nghe giống như kiểu chính là do mình làm cho cô ấy khóc vậy.

Tuy nhiên, nếu như tiếp tục dùng siêu năng lực nghe tiếng lòng để công kích cô ấy, chắc chắn sẽ phá hủy hoàn toàn mối quan hệ giữa các bạn trong lớp.

Nên có chừng mực.

Nói nhiều như vậy Trần Nguyên đơn giản chỉ muốn tuyên bố một việc —— tôi không có trách nhiệm.

Sau khi im miệng không nói hơn mười giây, hắn đứng lên, từ trong túi lấy ra một túi khăn giấy đã mượn trên bàn của Hà Tư Kiều.

Chậm rãi ngẩng đầu, Lý Ưu U nhìn thấy Trần Nguyên đưa khăn giấy đến, vẻ mặt tức giận đã trở nên thư giãn, trạng thái

cũng dần dần tỉnh táo.

【 thật sự là cậu ta không làm sai cái gì, cậu ta đã đưa cho mình giấy lau nước mắt, vậy mình… 】

Ngay khi cô ấy đang nghĩ như vậy, Trần Nguyên nhanh chóng dùng giấy lau miệng, lau sạch nước ban nãy vung ra bàn, sau đó ném tờ giấy bẩn vào đĩa ăn rồi xoay người rời đi.

【 Hả? 】

【 Trời ơi! Cậu… Sao cậu lại đối xử như vậy với con gái chứ! 】

Lý Ưu U lúc đầu đã có hảo cảm với Trần Nguyên, thậm chí còn nói rằng nếu cô ấy muốn tìm một người bạn trai trong lớp, Trần Nguyên là chọn lựa đầu tiên trong suy nghĩ của cô ấy.

Bởi vì cô ấy cảm thấy Trần Nguyên dáng dấp cao ráo, mặt cũng đẹp trai, mà quan trọng nhất chính là, cậu ta không giống mấy tên khốn nạn, xưa nay không bao giờ nói chuyện tình dục với con gái, ngoại trừ Hà Tư Kiều ra, cảm giác cậu ta cân đối mọi thứ rất tốt, gọi là soái ca cũng không đủ…

Nhưng mà cái tên này có phải thẳng thắn quá rồi không?

…

Nếu như mình thật sự là nhân vật chính, Trần Nguyên cũng sẽ phải là nam chính với trách nhiệm có hạn.

Đương nhiên, cũng không phải là không chủ động, không từ chối và vô trách nhiệm.

Khi nghe được tiếng lòng, Trần Nguyên liền biết rõ Lý Ưu U đối với mình đã có hảo cảm, nhưng hắn cũng không hề để ở trong lòng, bởi vì bọn họ sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

Con người đều là sinh vật có ngoại hình đẹp, khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ở bên cạnh, ai mà không tưởng tượng rằng "nếu cô ấy là bạn gái của tôi…, nhưng trên thực tế, nếu bạn thực sự thích cô ấy thì cũng không có can đảm để nói ra.

Đó chỉ là tâm lý mà một người bình thường nên có.

Lúc đó nếu thật sự đưa khăn giấy cho Lý Ưu U, hoàn toàn có thể tăng thêm hảo cảm cho hắn, chuyện về Chu Phù cũng có thể được xóa bỏ, nhưng…

Hắn lại không thích cô ấy, vậy thì tại sao lại phải dỗ dành?

Sau khi quay trở lại lớp học, trong lớp đã có không ít người. Mà Đường Tư Văn ngồi ở hàng thứ hai cạnh cửa sổ, cũng đã sớm ngồi vào chỗ và bắt đầu học tập.

Với thành tích hiện tại của cô ấy, quả thật vẫn có thể miễn cưỡng vào được lớp số 1, cho nên một học sinh đứng đầu như vậy rất dễ để nhìn ra trong số những kẻ thua cuộc trong lớp số 18.

Thoạt nhìn, cũng có thể đánh giá được là một thiên tài giữa đám đông.

“Thầy Mạc bảo tôi mang sách bài tập về nhà môn toán cho lớp trưởng của lớp cậu, cậu có biết là ai không?” Một cô gái tóc ngắn cầm tệp sách bài tập, đi đến cửa lớp, tìm tới Đường Tư Văn đang ở gần cửa nhất.

【 Lớp trưởng, Trương Trác, đang không có ở lớp 】

Sau khi nhìn quanh lớp một vòng, Đường Tư Văn đứng lên, hai tay nhận lấy sách bài tập: “Đưa cho tôi.”

Sau đó, cô ấy mở sách bài tập ra.

Tuy nói cô ấy trông khác xa với các bạn trong lớp, nhưng về cơ bản cô ấy vẫn nhớ rõ tên và chỗ ngồi của mọi người.

Chương 90: Trần Nguyên này ! (1)

Mà đối với những bạn cùng lớp chưa quen mặt, cô ấy sử dụng phương pháp ghi nhớ liên kết.

【 Đường Kiến, cậu bạn nói nhiều, lại bị chủ nhiệm lớp đổi vị trí 】

【 Dư Gia thành là… ồ, bọn con trai trong lớp gọi là anh béo 】

【 Bàn học của anh béo bừa bộn quá, sắp xếp lại chồng sách cho cậu ta 】

【 Chu Phù, cúp E, đây rồi 】

【 Trần Nguyên… 】

Đến lượt tôi, đến lượt tôi, cậu định nghĩa tôi thế nào nào?

Nghe được tiếng lòng của Đường Tư Văn chuẩn bị dán nhãn cho mình, Trần Nguyên trong lòng cảm thấy khá hưng phấn. Đương nhiên, hắn không ngẩng đầu lên nhìn, mà đang cắm đầu viết bài một cách rất tự nhiên.

【 Trần Nguyên ngồi cạnh Chu Phù 】

Nhưng thật đáng tiếc, chính hắn đối với cô ấy lại không phải người quá xa lạ, cô ấy nhanh chóng tìm được tới chỗ ngồi của hắn, đặt vở bài tập lên trên bàn.

【 Trần Nguyên, một người thích ăn trộm xúc xích nướng. Nguy hiểm thật, hôm nay cái bánh bao của mình suýt chút nữa cũng bị cậu ta ăn mất. 】

“?”

Khi Trần Nguyên ngẩng đầu lên, mới phát hiện Đường Tư Văn đã xoay người và đi đến nhóm thứ 4 để phát vở bài tập.

Nếu không phải đây là tiếng lòng, Trần Nguyên suýt chút nữa là mở cái miệng nhỏ, chim hót hoa nở lên.

Không phải, tôi lúc nào lại muốn ăn cái bánh của cậu chứ?

Thật không có lễ phép, yêu cầu cậu dừng ngay hành vi dán nhãn cho người khác!

【 Chu Vũ… tên ngốc bị ăn mất cái xúc xích mà lại không phát hiện ra 】

Hùm, làm tốt lắm, tiếp tục đi.

Trong tiết thứ hai và tiết thứ ba của buổi chiều, ngoài giờ giải lao trước và đến giờ giải lao tiếp theo, có bài kiểm tra môn toán của ông Mạc.

Không sai, để có thể tận dụng tối đa hai tiếng đồng hồ, đã chiếm hoàn toàn hai giờ nghỉ của học sinh.

Đương nhiên, ông Mạc vẫn là còn có nhân tính.

“Nếu muốn đi vệ sinh thì phải nhanh chóng và quay lại ngay, vì vẫn tính trong giờ thi.”

Ngay khi chiếc microphone nhỏ của Shirley Lưu được thiệt lập, ông Mạc đã cầm một chồng giấy tờ trên tay và bước thẳng vào lớp, quyết chiếm lấy toàn bộ giờ nghỉ.

Nhìn xem những đứa bé kém may mắn này, cô gái xinh đẹp trẻ tuổi Shirley Lưu che miệng mỉm cười, nhìn các em học sinh với vẻ thông cảm và thích thú rồi bước nhanh ra khỏi phòng học.

Cô Lưu, đừng đi!

Nếu cô đi chúng em phải làm sao bây giờ!

“Cậu không định đi xả nước à?” Chu Vũ hỏi.

“Tiết trước tôi đi xả xong hết rồi, từ giờ không thể lãng phí thời gian được nữa.”

Trần Nguyên nín thở tập trung, điều chỉnh hô hấp.

“Buồn cười, cậu nói thật?” Chu Vũ bị chọc cười: “Đó cũng không phải là cuộc thi tri thức Siêu Nhân Điện Quang, không phải Othello, không phải Purcell, không phải The Legend of Zelda: Breath of the Wild, là Orsay, cả lớp chỉ cần làm bài thi mà thôi?”

“Phiền quá.”

Đạp mịa, tôi hoàn toàn không nhận ra nghĩa của hai từ thi đấu này.

“Nếu cậu đã coi là thật, vậy tôi cũng làm thật. Nhớ kỹ, phải dùng thẻ căn cước để quay video đấy.” Chu Vũ cười khúc khích, chuẩn bị xem chuyện vui.

【 tên Trần Nguyên này môn toán cũng không qua nổi mười vị trí đầu tiên, cậu ta muốn chiếm được vị trí đầu hay vị trí thứ hai, đúng là nghĩ cái gì không biết? 】

【 Tuy tháng này cũng không có bài kiểm tra trên lớp nhưng mình cũng đã không gặp cậu ta trong kỳ nghỉ hè hơn một tháng năm lớp mười trung học… 】

【 chờ đã., chã nhẽ tên này đang âm thầm bồi dưỡng hay sao, cho nên hiện giờ trình độ môn toán đã rất tốt? 】

【 chẳng lẽ là nhờ cô gái đầu bếp hàng xóm kia chăng… 】

Mang theo những suy nghĩ hết sức căng thẳng, Chu Vũ chậm rãi quay đầu, lại phát hiện Trần Nguyên có hơi mở mắt ra, trong ánh mắt lóe ra một tia đầy tự tin!

【 chẳng lẽ con cá này đã tiến hóa thành rồng? ! 】

【 không được, mình muốn ngăn cản hắn. 】

【 lần này, phải thật nghiêm túc 】

Cậu có nghiêm túc được hay không nhỏ gà cay.

Trong khi Trần Nguyên đang lặng lẽ suy ngẫm để giữ được sự tập trung của bộ não, Chu Phù ở bên cạnh đột nhiên dùng bút chọc vào hắn.

Trần Nguyên quay đầu, Chu Phù viết lên trên tờ giấy nháp của cô ấy —— có muốn tôi cho cậu chép bài không?

Không cần thiết.

Nếu như cậu thật là có bản lĩnh, không cần phải nói tôi cũng sẽ chép hết của cậu.

Cầm bút lên, gạch bỏ những chữ trên tờ giấy của Chu Phù, triệt để bôi thành một cục đen để tiêu hủy chứng cứ, Trần Nguyên cũng dùng bút viết để trả lời —— không cần, tôi tự làm.

【 mặc dù thành tích của mình không đủ để lọt vào tốp 5, nhưng nếu như mình tình cờ lại làm được điều đó thì sao, không phải cũng có thể giúp đỡ cậu ta hay sao? 】

【 Xem ra cậu ta cũng khá đứng đắn như vẻ bề ngoài 】

Ừm, nói rất hay.

【 Nhưng, hôm nay nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta khi làm bài, không giống với những người nằm trong tốp 10 tiêu chuẩn 】

【 chẳng lẽ cậu ta là cố ý thua Chu Vũ, chỉ vì muốn dỗ dành… 】

“Bài thi tới.”

Cầm bút gõ nhẹ lên mặt bàn, nhắc nhở Chu Phù đừng có suy nghĩ lung tung nữa, Trần Nguyên đem sự chú ý, toàn bộ đều tập trung vào bài thi trước mặt.

Chương 91: Trần Nguyên này ! (2)

Quá ồn, thật là quá ồn.

Trong lỗ tai những âm thanh cứ ong ong ong không ngừng.

Hơn nữa, tất cả đều là suy nghĩ, căn bản không có biện pháp để tập trung được.

Dùng tay cấu vào đùi của mình, Trần Nguyên hi vọng có thể dùng đau đớn để làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Có một câu nói xưa rất hay —— nếu như sợ bị phát hiện, thì hãy dùng âm thanh lớn hơn để che đậy quá khứ.

Tương tự như vậy, nếu như sẽ bị suy nghĩ của người khác làm phiền, thì hãy dùng suy nghĩ mãnh mẽ hơn để áp chế chúng.

Nhíu chặt lông mày, Trần Nguyên bắt đầu ở đọc thầm ở trong lòng.

Nhân lúc Đường Tư Văn đi vệ sinh còn chưa quay trở lại, hắn quyết định sẽ giải quyết tất cả những câu hỏi này trước.

Đọc nhanh và cố gắng ghi nhớ trong đầu để không bị người khác quấy nhiễu.

Cứ như vậy, trong thời gian một phút, hắn đọc hết tất cả các câu hỏi trắc nghiệm và câu hỏi điền vào chỗ trống. bằng cách này, sẽ không có cơ hội viết sai câu trả lời do nhiễu loạn trong bộ nhớ.

Chủ đề lớn…

Đường Tư Văn đã trở về.

Mặc kệ đã, tiếp tục xem.

Đường Tư Văn đang làm câu hỏi đầu tiên.

Mặc kệ, chỉ cần hoàn thành tất cả các câu hỏi một cách nhanh chóng.

Đường Tư Văn đã làm được đến câu hỏi thứ năm… Cuối cùng tất cả các đề mục cũng đã làm xong!

Một giọt mồ hôi nóng chảy, từ trên trán trượt xuống, rơi tí tách trên quyển sách và nổ tung.

Giong như được bật chế độ sức mạnh của thần thánh, nhưng lại cảm thấy mỏi mệt.

Được rồi, đi theo Đường Tư Văn và làm tiếp câu hỏi thứ sáu.

Năm câu hỏi trắc nghiệm đầu tiên Trần Nguyên đều biết rõ, cho nên không cần hoảng sợ.

Tiếng lòng, trong số tất cả những tiếng lòng, thì giọng nói tập trung và tương đối dễ nhận biết, điềm tĩnh và ngắn gọn chính là của Đường Tư Văn.

Sau đó, hãy rót linh hồn của mình vào đó!

Không sai, Trần Nguyên muốn đi theo những suy nghĩ đó, rồi cùng nhau làm bài.

Giờ phút này, hắn như bị Đường Tư Văn chiếm hữu, hắn và cô ấy hoàn toàn đồng điệu, giống như là một người.

Đừng nói là làm chung một bài toán, vận hành chung một cỗ máy cũng đều được.

Lần này, mặc dù không mệt mỏi bằng việc khai thần, nhưng cũng tương đương vì phải dùng phần lớn thời gian để khóa mắt…

Sau khi viết lần cuối cùng, Trần Nguyên dừng lại, có chút thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lướt lại một lần, hắn hiện tại chỉ còn lại hai câu hỏi lớn, cùng năm câu hỏi trắc nghiệm lúc đầu.

Câu hỏi đầu tiên của một trong những câu hỏi lớn trên cơ bản đã được Đường Tư Văn trả lời và không cần phải suy nghĩ, cho nên hắn tạm thời được thảnh thơi.

Điểm bài thi 150 điểm, vẫn còn 43 điểm chưa đạt được.

Tuy nhiên ngoài câu hỏi trắc nghiệm đơn giản 25 điểm và câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên ngắn gọn 6 điểm, hắn vẫn còn 12 điểm nữa phải giải quyết.

Cho nên, hãy lật mặt thứ hai của tờ giấy kiểm tra lên.

Đề thứ hai gồm 20 câu.

Thành thật mà nói, nó hơi khó khắn.

Ngay cả Đường Tư Văn cũng tạm thời bỏ qua, trong lớp học còn ai có thể làm được đây.

Lắng nghe âm thanh, câu thứ 2 trong 20 câu, ai đang viết, ai đang viết…

Bỗng nhiên, Trần Nguyên nghe được âm thanh của lớp trưởng Trương Trác.

Mà lại mạch suy nghĩ giải đề, là đúng!

Ừm, thông minh.

Vậy mà cũng vẽ được đường này, thật sự là thiên tài.

Sau đó, Trần Nguyên lấy bút chì ra và vẽ đường phụ này.

【 Cậu ta đã nhìn ra 】

Cái này, là âm thanh của ông Mạc?

Trần Nguyên lúc này mới ý thức được, ông Mạc đã bất tri bất giác đi tới bên cạnh hắn!

Tỉnh táo, tiếp tục làm.

【 Các công thức cũng được liệt kê chính xác 】

【 Nhưng, chỗ này lại bị mắc kẹt rồi? Không biết chỗ này thế nào à? 】

【 Có khi nào cậu ta đang lo lắng khi bị mình nhìn không? 】

【 Không sao, cũng khá ổn rồi 】

Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên trả lời xong câu thứ 2 trong số 20 câu cuối, ông Mạc cũng rời đi.

Mà lúc này trong lòng Trần Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại, trong lớp học không có ai có thể làm được câu này, trên cơ bản là không có. Trần Nguyên quay trở lại năm câu hỏi đầu tiên, trong vòng năm phút đã làm xong, đề thứ nhất 17 câu hỏi, đã thắng chắc.

Lúc này, tiếng chuông vang lên.

Thông báo rằng chỉ còn lại mười phút nữa là hết giờ thi.

Tiếp tục tiến hành.

Chỉ còn lại năm phút…

Hai phút cuối cùng, ông Mạc đã nhanh chóng đi thu bài để tránh hỗn loạn làm mất thời gian của giáo viên ngữ văn.

Trần Nguyên chỉ giải được một nửa câu thứ hai của đề 21, cũng đi lên nộp bài.

“Xả nước, xả nước!” Mặc dù không viết được bao nhiêu, nhưng bàng quang của Chu Vũ đã sắp nổ tung, cho nên không kéo dài thời gian, nhanh chóng đi nộp bài thi.

“Đi đi đi, xả nước.”

Mặc dù Trần Nguyên cũng buồn, nhưng cảm giác không mạnh, việc làm bài kiểm tra vừa nãy đã khiến cho hắn đổ đầy mồ hôi, hiện tại hắn chỉ cần rửa sạch cái mặt vài lần.

Chương 92: Trần Nguyên này ! (3)

Cho nên, trong khoảng hai phút trước khi đến tiết học cuối cùng, Chu Vũ cùng Trần Nguyên đi theo đám đông tràn ra khỏi lớp học, để phóng thích áp lực trong tuyến tiền liệt.

Sau khi Đường Tư Văn nộp bài xong, thì lại bình tĩnh tính toán lại trên một tờ giấy nháp.

Câu thứ 2 trong 20 câu sẽ bị trừ 4 điểm, công thức cuối cùng cũng không liệt kê được, nếu như thời gian làm bài là 120 phút, tức là lâu hơn hiện tại 4 phút, chắc chắn sẽ làm được…

Câu thứ 2 trong đề 21 câu đã làm được, nhưng sẽ trừ đi 2 điểm, bởi vì không viết được hết kết quả cuối cùng.

Câu thứ 11 trong câu hỏi trắc nghiệm, chỉ đoán được một đáp án, chắc cũng nắm được 50% đúng…

Như vậy, điểm của mình sẽ được khoảng 144 điểm, hoặc là 139 điểm.

Không, chắc là 139 điểm, nếu câu trắc nghiệm đó sai.

…

“Câu trắc nghiệm này cho hai lựa chọn, nhưng vẫn đoán là sai.”

Bởi vì là bài thi trên lớp, cho nên không có phiếu trả lời , học sinh có thể tự chấm được bài thi của mình. Sau khi thấy Đường Tư Văn làm sai, ông Mạc cảm thấy thật đáng tiếc.

Nhưng may mắn thay, lựa chọn bỏ trống là một lựa chọn sai lầm, về cơ bản tất cả các câu hỏi lớn đều đã được giải đáp, những vẫn chưa hoàn thành đầy đủ vì không còn thời gian.

Tổng cộng, 139 điểm.

Trước mắt là cao nhất.

Sau khi chấm được hơn nửa số bài thi, đây là bài thứ hai vượt qua 130 điểm đó là của Trương Siêu.

Người còn lại là lớp trưởng Trương Trác, 130 điểm, là người duy nhất trong lớp làm được tất cả đề 20 câu hỏi.

Nhưng cậu ta đã tham gia Orsay…

Thật là lãng phí tiền taxi

Cậu ta chỉ có thể đạt được 130 điểm, là bởi vì đây chính là giới hạn của cậu ta.

Câu 11 đoán mò, chắc là sẽ sai, câu 16 bỏ trống, đề 2 câu thứ 2 đã viết đáp án nhưng không chắc, thậm chí câu 19 đề thứ hai, cũng viết công thức cho có, không còn sức để tiếp tục làm nữa.

Lần này cậu ta có thể thi được 130 điểm, chính xác là 20 câu đề thứ hai là cậu ta nắm chắc nhất, vừa rồi chỉ là tình cờ vẽ được đường phụ đó mà thôi.

Nếu không, với cái tính cách luôn giữ vững sự ổn định, thì thành tích của cậu ta chính là 124 điểm.

Đây chính là Trương Trác, một nam sinh đứng trong tốp 5 môn toán, mà sách lược của cậu ta chỉ có một cái —— cái gì biết thì chắc chắn có điểm, cái gì không biết thì bỏ qua không cần một điểm.

Nhưng học sinh như này, ở trong trường trung học phổ thông số 11 có ít nhất bốn trăm người.

Nếu như cho Đường Tư Văn có đủ thời gian, cô ấy hắn là sẽ đạt được 143 điểm.

Những học sinh như này, ở trung học phổ thông số 11 có nhiều lắm là bảy mươi người.

Nói cách khác, hai người bọn họ điểm số chênh lệch nhìn như chỉ có 9 điểm, nhưng sự chênh lệch trình độ ở giữa, trong toàn Hạ Hải năm ngoái thì 80.000 thí sinh làm tiêu chuẩn, chí ít cũng kém hơn 10.000 người

Mà đây chỉ là toán học.

Không phải ai cũng rảnh.

Tiếp đến phần sau, ông Mạc gần như không còn tâm trạng gì nữa.

Cho đến khi, chấm đến một bài thi khiến cho mắt ông ấy sáng lên, tinh thần phấn khích.

Ông Mạc dùng thư pháp uyển chuyển nặng nề viết lên hai ký tự màu đỏ —— Trần Nguyên!

Tên này còn chưa cả viết tên của mình lên bài thi, muốn bị 0 điểm hay sao đây? !

Tôi là có thể nhận ra chữ của cậu, cậu cảm thấy một giáo viên chấm thi có thể nhận ra được hay không?

Bởi vì hành vi ngu ngốc của Trần Nguyên, ông ấy chấm bài cũng cảm thấy bức xúc.

Nhưng khi hắn ta đã trả lời chính xác các câu hỏi trắc nghiệm, vẻ mặt của ông ấy cũng dãn dần ra.

Câu 11 cũng giống như Đường Tư Văn, cũng đoán sai rồi.

Được rồi, dù sao cũng là Trần Nguyên.

Các câu hỏi điền vào chỗ trống đều đã đúng hết.

Điểm cơ bản cho bài thi cũng đạt được, hợp lý.

Câu thứ 2 trong đề 20 câu nhìn xem cậu ta viết cũng đúng, được rồi chấm đạt là được.

Không đúng…

Sau khi cộng lại toàn bộ số điểm bài thi…

Trong lúc chấm điểm, ông Mạc phát hiện cơ thể của mình càng ngày càng nóng, cho nên không kìm lòng được một tay nới lỏng cà vạt, nuốt nước miếng, tập trung cảm xúc ở bài thi của Trần Nguyên ….

…

“Trong giờ học môn ngữ văn cậu ấy luôn mê man, không biết có chuyện gì?”

Sau buổi học cuối cùng, nhìn thấy Trần Nguyên gục xuống bàn đeo tai nghe, Chu Vũ có chút không hiểu, mình cũng không có uống trà.

“Đúng vậy, chưa thấy dáng vẻ này bao giờ , theo lý mà nói giờ này không phải là chúng nên đi ăn hay sao?” Hà Tư Kiều cũng không hiểu lắc đầu.

“Nếu không, hay là tôi mang qua cho cậu ấy chút đồ ăn nhỉ?” Chu Phù đề nghị hỏi.

Giống như là đã nghe được từ ngữ mấu chốt của cuộc trò chuyện, Trần Nguyên lỗ tai giật giật, một chút động tĩnh nhỏ như vậy mà lại bị Chu Vũ bắt tại trận: “Lỗ tai cậu ta động đậy kìa, đang giả vờ ngủ hả!”

Chương 93: Có hai người được 130 điểm (1)

“Vậy chắc là cậu ta đang quá buồn ngủ và đói rồi, tốt hơn hết tôi nên lấy cho cậu ta cái bánh mì ăn tạm.”

Chu Phù cũng phát hiện phản ứng cuả Trần Nguyên khi nhắc đến đồ ăn, rõ ràng là đói bụng thật.

“A cái này…” Hà Tư Kiều biểu lộ vẻ mặt phức tạp nhìn Chu Phù, xấu hổ hỏi, “Sao cậu lại quan tâm đến cậu ta làm gì?”

“A, có sao đâu?” Chu Phù rất kinh ngạc, chỉ là kinh ngạc.

Hà Tư Kiều phàn nàn nói: “Đúng đấy, còn mang thức ăn thức ăn cho cậu ta, nhân lúc cậu ta đang mê man, không vẽ bé heo Page lên mặt đã xem như quá nhân đạo rồi.”

Chu Phù chỉ vào mu bàn tay của Trần Nguyên đã bị Chu Vũ vẽ lên : “Đã vẽ rồi kìa…”

“Có phải cậu thích cậu ta có đúng không?” Bởi vì hầu hết học sinh trong lớp đều đã đi ra, cho nên Hà Tư Kiều che miệng, nhỏ giọng hỏi.

“Không có đâu.”

Đối với câu hỏi này Chu Phù lắc đầu, trả lời vô cùng thẳng thắn.

“…”

Mà chính câu trả lời nghiêm túc của cô ấy, lập tức khiến cho khung cảnh trở nên cứng ngắc.

Giống như là có người đang nói đùa, cậu học giỏi như vậy, cảm giác như sắp được nhận vào đại học, mà khi cô ấy trả lời một cách nghiêm túc, điểm thi vào một trường đại học lớn khẳng định là không đủ, bầu không khí rơi vào một không

gian kỳ quái, khiến cho người ta không biết rõ nên nói tiếp như thế nào.

“Có vẻ như cậu ta lại nghe thấy điều gì đó, lỗ tai động đậy kìa, trăm phần trăm đang giả vờ ngủ!”

“Rất tốt, phản ứng của Trần Nguyên đã cứu vãn tình thế hiện tại một cách hiệu quả.”

Hà Tư Kiều cười ngượng nghịu một tiếng, không còn tiếp tục cái đề tài này. Làm một người học sinh đang đi học, cũng đã đến lúc đi ăn cơm để bổ sung năng lượng, cô ấy chủ động mời Chú Phù nói: “Tôi muốn đi nhà ăn, cậu đi không?”

“Ừm được, tôi đi mua một ít bánh bao.” Chu Phù nhẹ gật đầu, nhìn Chu Vũ, “Cùng đi không?”

“…” được một thiếu nữ xinh đẹp mời đi, Chu Vũ xém chút nữa thì bật khóc.

Thánh Nhân!

Cô bé này là Thánh Nhân!

Mặc dù đối với hai người này thì cũng không tính là quá quen, nhưng nếu mình đi cùng họ chắc chắn sẽ rất là xấu hổ… Trần Nguyên cậu làm sao thế này!

Cứ như vậy, ba người đi ra khỏi phòng học.

Mà Trần Nguyên, sau khi nghỉ ngơi được hơn hai mươi phú, chậm rãi ngẩng đầu, dùng tay ấn lấy huyệt thái dương, để giải tỏa tinh thần mệt mỏi nhất có thể.

Quả nhiên… Vẫn là quá miễn cưỡng… thật là bất lực a a a

——

Cũng không hẳn.

Chỉ là có chút mệt mỏi, cảm giác giống như là liên tục làm sáu tiếng đồng hồ, tiêu hao năng lượng gấp ba lần bình thường.

Cho nên nói, cuộc thi Olympic môn toán, cũng giống như bài kiểm tra về sức mạnh tinh thần của bạn. Mà lại, bởi vì đề mục càng khó, lượng tiêu hao cũng sẽ lớn hơn.

Tốt hơn hết nên tìm Chu Phù mượn một trăm nhân dân tệ, đi ăn trước khi vào thi, nếu không sẽ thực sự gục ngã vì kiệt sức

khi bước ra khỏi phòng thi mất.

Sau khi đã nghỉ ngơi xong, Trần Nguyên tháo tai nghe ra, thả lỏng gân cốt một chút.

Sau đó nhìn chỗ cửa ra vào, quan sát các bạn học đang bước vào lớp.

Vài phút sau, thấy được Chu Vũ và nhóm cậu ta, mà trong tay Chu Phù đang cầm cái bánh mì…

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy cái bánh mì, hắn lập tức quay đầu, giả bộ như đang cặm cụi học bài, giả vờ một cách tự nhiên nhất có thể.

“Trần Nguyên, cho này.” Chu Phù ngồi vào chỗ, chủ động đưa bánh mì cho hắn.

“Hả? Cái gì vậy?”

Ánh mắt vẫn như cũ tránh cái bánh mì đi, Trần Nguyên giả vờ mù.

—— « khi được phát đồ ăn nhẹ ở căng tin và chưa đến lượt bạn »

“Bánh mì ăn được đấy.” Chu Vũ giải thích nói.

“Không cần.” câu nói của Trần Nguyên như đấm vào sau lưng Chu Vũ, ra tay quả quyết.

Bíp bíp bíp, lớn há mồm thì biết rõ bíp bíp bíp.

“Tôi nhìn cậu trông rất mệt mỏi, nên mới mua cái bánh mì này, cậu ăn đi.” Chu Phù hào phóng nói.

“Thật xấu hổ…”

“Chỉ là một cái bánh mì mà thôi, đừng để ở trong lòng nha.”

Bởi vì đối phương đã hào phóng như vậy, Trần Nguyên liền nhận lấy cái bánh mì.

Vừa mới cầm được cái bánh mì trong tay, Hà Tư Kiều cùng với Chu Vũ giống như lũ yêu quái tranh đoạt Ngọc Tứ Hồn, một trước một sau, nhanh chóng ra tay.

Nhưng khi tay của họ sắp sửa chạm vào nhau, thì hai cái phán phán mì sợi kiểu Pháp lần lươt rơi vào trong tay bọn họ.

Hà Tư Kiều and Chu Vũ: “?”

“Cậu ấy hôm nay nhìn đói thật, cảm giác nếu ăn một nửa sẽ không đủ no…”

Sau đó, khi thấy Chu Phù giải thích vì cái bánh mì này chỉ có thể cho Trần Nguyên ăn một mình.

Sau đó, hai người càng không nói lên lời: “…”

Chu Phù không hổ là người chuyên tạo ra bầu không khí xấu hổ.

Từ trước đến nay hai người này vẫn coi việc giành giật đồ ăn là việc thường ngày, bây giờ ngược lại bị Chu Phù coi đó là hành vi, của những kẻ tham ăn.

Chương 94: Có hai người được 130 điểm (2)

Chỉ có thể nói, Chu Phù bám lấy Trần Nguyên quá , dính nhau quá…

Nếu như là hai người thích nhau, vậy cô cứ sủng ái hắn đi, mấy anh em sẽ chỉ cảm thấy đó là mùi chua của thức ăn cho chó..

Nhưng nếu như không phải là vì thích hắn nên mới bám dính thì…

【 khó mà nói, khó mà nói 】

【 khó mà nói, khó mà nói 】

Hai cái tên khốn này đang làm cái quái gì ở đây vậy?

Còn khó nói.

Các cậu vốn chính là những kẻ tham ăn.

Chu Phù cho tôi bánh mì, đương nhiên là một mình tôi sẽ ăn nó.

“Con ăn cái nhỏ, cái lớn cho ba ba ăn.”

Sau khi chế nhạo, Trần Nguyên đẩy cái bánh mì ra, ăn một mình.

“Nói mẹ nó đây, tôi là ba của cậu!”

“Đúng, tôi là mẹ cậu!”

hai người tức hổn hển cũng mở miệng nói lại.

Nhưng mà sau khi nói xong, đột nhiên phát hiện ra thứ gì, họ sửng sốt ngay tại chỗ .

Biểu hiện hóa đá, nhìn về phía nhau.

“WTF ha ha ha —— “

Lúc này chỉ còn lại năm phút nữa là đến giờ học, 80% học sinh đều trên cơ bản đã ngồi vào chỗ, cho nên phát biểu của Hà Tư Kiều và Chu Vũ, đã khiến cho cả lớp số 18 gần như bùng nổ.

Bỗng nhiên cả lớp tràn ngập không khí vui vẻ.

Hơn nữa, những bạn học sinh vào sau thấy vậy cũng hỏi tại sao lớp lại náo nhiệt như thế, sau khi được giải thích, thì không khí đã náo nhiệt lại càng náo nhiệt hơn.

“Mấy năm sau, khi hai người bước vào lễ đường kết hôn khi nghĩ đến cảnh tượng này ngày hôm nay sẽ đỏ mặt cho xem.”

Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên không màng danh lợi , hoàn toàn thờ ơ với cuộc tranh luận này.

Nhưng điều này đã khiến cho hai gương mặt thẹn đỏ ửng lên, nhịn không được mà cất tiếng chim hót hoa nở.

【 sớm muộn tôi cũng sẽ giết cậu, băm cậu thành từng mảnh cho chó ăn 】

【 Trần Nguyên, người này ác đến tận xương tủy đấy! 】

“Cười vui vẻ như thế, nhất định là đã làm bài thi rất tốt.”

Đúng lúc này, ông Mạc kẻ hủy diệt bầu không khí vui vẻ cầm bài thi, u ám đi đến.

Lập tức,bầu không khí náo nhiệt trong lớp học đã lập tức bị thủ tiêu tại chỗ.

—— không thể vui nếu không được chấp nhận.

“Thầy Mạc chấm bài nhanh quá.” Chu Phù hơi kinh ngạc, không phải mới chỉ qua một tiết thôi sao?

“Ông ấy đã ngồi chấm bài thi kể từ lúc bắt đầu thi xong, hiện tại đã có kết quả cũng là điều bình thường.”

“Đây chẳng phải là cơm cũng chưa ăn hay sao?”

“Vì hôm nay trước khi tan học muốn cho chúng ta một bài học cho nên đến cơm cũng không ăn, người này có thể làm nên đại sự.” Trần Nguyên khẳng định gật đầu.

“A…”

Chu Phù muốn nói thầy Mạc là một người giáo viên tốt và tận tâm, nhưng Trần Nguyên giống như không nghĩ là như vậy…

Ít nhất là trong thời gian nghỉ ngơi đã hoàn thành xong công việc của mình, ông Mạc chẳng phải là rất tốt sao?

“Lần này, đạt 130 điểm, chỉ có hai người.”

Lão Mạc cầm bài thi đứng lên, ở trên bàn sửa sang lại, sau đó theo lệ cũ tiến hành phương pháp dùng ngôn ngữ của mình để trấn áp học sinh.

“130, Đường Tư Văn.”

Ông Mạc lấy bài thi ra, nhìn về phía Đường Tư Văn. Đường Tư Văn đứng người lên, đi đến bục giảng, cầm bài thi của mình, một lần nữa trở lại chỗ ngồi.

Đúng như dự đoán, câu hỏi đó mình đã đoán sai.

Cho nên trong cuộc thi lần này, câu hỏi duy nhất mình không làm được là câu 11 đề, các cái khác trên cơ bản xem như làm được.

“130, Trương Trác.”

Đường Tư Văn được 130 điểm, tất cả mọi người đều không kinh ngạc, nhưng Trương Trác cũng được 130, mọi người vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

Về phần Trương Trác, cũng khá hưng phấn đứng lên, đi lấy bài thi.

Số điểm hoàn toàn giống với dự đoán lúc đầu.

10 điểm sẽ bị trừ cho hai câu hỏi tự chọn, một câu thứ hai hoàn chỉnh có 6 điểm, một câu hỏi về đạo hàm được 2 điểm và 4 điểm cho ý tiếp theo.

Nói cách khác, nếu đã không biết cách làm thì một điểm cũng không được.

Còn nếu biết làm, thì sẽ kiếm được mọi điểm!

Mình cũng không có gì hi vọng vào cuộc thi Olympic, các câu hỏi quá khó, nhưng nếu tiếp tục giữ phong độ như này, mình có thể đạt được 130 điểm trong kỳ thi đại học, nếu không tối thiểu cũng phải được 120 điểm… rất tốt!

Đứa nhỏ Trương Trác này quá thông minh, nhưng loại thông minh này, đã khiến tiềm năng của cậu ta bị hạn chế.

Cho nên dù cho cậu ta có thành tích ổn định, có tố chất ổn định 211, ông Mạc cũng không nghĩ đến việc cho cậu ta vào danh sách học sinh được hỗ trợ đặc biệt.

Chỉ có thể nói, những học sinh như này, ông ấy cũng khá ưa thích.

Nhưng so với sự cố gắng của Đường Tư Văn mà nói, vẫn là kém hơn một chút.

"Về nhà thay đồ gì khác năng động hơn đi, chuẩn bị quay video, Nguyên." Trong lớp chỉ có hai người được 130, còn không có Trần Nguyên, Chu Vũ ở trong lòng cười thầm.

Nếu đem chuyện này đi đặt cược, đây không phải là thắng rồi sao?

Chương 95: Lại là hắn (1)

Lúc đầu mình cũng không có suy nghĩ mong cậu ta không có thành tích tốt, nhưng vẫn là muốn cùng cậu ta vào chỗ chết.

Vậy cũng đừng trách tôi.

"Đừng gây ồn ào nữa, đây mới là mấu chốt."

Làm ra vẻ nguy hiểm, Trần Nguyên yêu cầu Chu Vũ yên tĩnh.

Nhưng hắn, vẫn ó chút luống cuống.

Không phải?

Không phải là đến 130 mình cũng không được chứ…

"Lần này có một người trong lớp ta được 140 điểm."

Ông Mạc đột nhiên nói câu này, cả lớp xôn xao.

Trần Nguyên người vẫn đang cúi đầu thách thức câu hỏi số 11 với Đường Tư Văn cũng kinh ngạc sửng sốt, ngẩng đầu lên, với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Đề thi lần này các câu hỏi cũng không đơn giản, thi được 130 điểm đã là rất tốt rồi… Mà trong lớp này lại có người được 140 điểm?

Về vấn đề này, Đường Tư Văn chỉ có thể nghĩ đến một người.

Quay đầu lại, nhìn Trần Nguyên, vẻ mặt của cô ấy trở nên nghiêm túc dị thường.

【 Chu Phù, E cup chén, học sinh chuyển trường 】

【 cũng không rõ khả năng thế nào nhưng chỉ có thể là cô ấy 】

“Đến lấy bài thì đi, người vô danh.”

Trong lúc mọi người đang chờ đợi xem là cao thủ nào, ông Mạc gõ lên cái bàn, phát ra một âm thanh tiếng đập mạnh, giọng điệu càng lúc càng mất đi kiên nhẫn.

Trong lúc mọi người đang nhìn đông nhìn tây với mặt mũi tràn đầy hoang mang thì Trần Nguyên đã chậm rãi đứng lên, đi lên bục giảng.

【 Trần Nguyên mà! Không đúng! Vượt qua cả Đường Tư Văn sao lại có thể là cậu ta được! 】

【 đừng tự làm mình xấu hổ, cậu điên rồi! 】

【 cùng lắm thì không có trừng phạt, cậu đừng đi! 】

“A?” phản ứng của Hà Tư Kiều càng lúc càng chân thực, cô chọc chọc trước mặt Chu Phù, nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy là cái người vô danh kia? cậu cho cậu ta chép à?”

“Tôi còn không cao bằng cậu ta, làm sao cho cậu ta chép được . .” Chu Phù xấu hổ cười một tiếng, sau đó bổ sung giải thích nói: “Tôi cũng chỉ ở mức 120 điểm mà thôi.”

Tổng số điểm của Chu Phù là hơn 580 điểm, so với lớp này là vẫn tốt, nhưng nếu so với mười một lớp,thì cô ấy có vẻ khá

bình thường.

Vốn dĩ cô ấy có thể vào lớp số 3, cũng không phải là như lời của cô ấy nói, rằng lớp số 2 và số 3 không còn chỗ, ở trường trung học phổ thông số 11 có một quy tắc ngầm —— điểm của học sinh chuyển trường phải cao hơn mười điểm so với điểm trung bình của lớp.

Mỗi lớp được chia đều 648 điểm, không có bất cứ một gia đình nào có thể chạy cửa sau được.

Điểm trung bình loại hai là 610 điểm, cá nhân liên quan có thể đi, nhưng điểm số ít nhất phải đạt tới điểm bình quân.

Điểm trung bình của ba lớp là 598 điểm, điểm bình thường là 608 điểm, lớp này có rất nhiều học sinh,điểm tối thiểu phải 580 điểm mới vào được.

Lúc đầu cô ấy đã rất khó khăn để xin vào, nhưng dựa trên thành tích này để vào được cơ bản cũng là hạng chót rồi, chỉ cần trải qua một lần khảo sát, chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện là có chân trong…

Cho nên, Chu Phù đã xin mẹ được nhập học theo quá trình bình thường, sau đó cô ấy được xếp vào lớp số 18, lớp chuyên môn về khoa học tự nhiên.

Đương nhiên, dù sao trường trung học phổ thông số 11 cũng nằm ngoài một ngôi trường danh tiếng, với điểm số của cô ấy, cũng không được coi là học sinh đứng đầu.

Đường Tư Văn cao hơn cô ấy tận ba mươi điểm.

Thật ra nếu có thể, cô ấy ngược lại lại muốn chuyển đến một ngôi trường kém hơn một chút, ở một lớp kém nhất, như thế cô ấy còn có thể có cái danh hiệu học bá bậc nhất.

Đường Tư Văn trông cũng giống như cô ấy, nhưng cô ấy lại có vẻ… nổi tiếng hơn một chút.

【 Trần Nguyên là người ăn trộm xúc xích nướng và suýt chút nữa ăn mất cái bánh bao của mình! 】

Nhìn thấy Trần Nguyên đi lên bục giảng, Đường Tư Văn cảnh giác ngồi thẳng người, trông rất nghiêm túc.

Không phải, chỉ cần nhớ cậu ta suýt ăn bánh bao của mình.

Dù sao cũng chưa ăn mà cứ phải nhắc đi nhắc lại vậy?

Cô gái này đầu có tôm thật.

“Người vô danh, 140 điểm.” Sau khi đưa bài thi cho Trần Nguyên, lão Mạc còn nghiêm túc trừng mắt nhìn: “Cậu làm bài rất tốt, khi đi thi đại học cũng không cần viết tên của mình lên bài.”

Vâng vâng vâng, thầy nói đúng.

“Trời ơi, Trần Nguyên 140 điểm, còn cao hơn so với Đường Tư Văn.”

“Trước đó cậu ta đạt 120 điểm còn khó.”

“Chẳng lẽ đợt nghỉ hè vừa rồi cậu ta đã nỗ lực học bù?”

“Hơi lạ, hay là lại gian lận.”

Tất cả mọi người thật sự đã bị sốc, dù sao vị trí số một môn toán, trên cơ bản là do Đường Tư Văn độc chiếm và chưa bao giờ có đối thủ.

Mà Trần Nguyên, đừng nói đến việc khiêu chiến Đường Tư Văn, thậm chí hắn còn chưa bao giờ bước vào cảnh giới cùng với cô ấy.

Trần Nguyên, số lượng sức mạnh: ba cấp! Cấp bậc: Cấp thấp.

Đường Tư Văn, số lượng sức mạnh: chín cấp! Cấp bậc: Cao cấp.

“Mẹ nhà cậu, phản bội… Đồ phản bội…”

Chương 96: Lại là hắn (2)

Cắn cổ áo đồng phục, Chu Vũ gần như nghẹn ngào, suy nghĩ rất nhiều rằng đây đều không phải là thật sự.

“Chu Vũ, 89 điểm, cơm tối ngày mai không cần ăn, người thất bại ăn 5. 9 điểm mới no bụng.”

Ước gì tất cả những chuyện này, không phải X2 thật sự.

“Đường Kiến, 108 điểm.”

“Lý Ưu U, 94 điểm, đã thụt lùi hai mươi điểm, gần như còn kém hơn cả Chu Vũ.”

“Chu Phù: 126 điểm.”

…

…

Bài thi đã phát xong, tất cả các bạn trong lớp lần này làm bài thi cũng không tệ, chỉ có thể nói là biểu hiện bình thường. Đương nhiên, cho dù là làm bài thi tốt đến cỡ nào, ông Mạc cũng sẽ nói mỉa mai: “Cười cái gì mà cười, chắc cậu đã làm bài thi rất tốt hả”, bởi vì những lời này là chỉ kỹ năng định hướng, dùng để đánh vào những học sinh kém không có phát huy..

Về phần mình lần này được 140 điểm, ông Mạc cũng đã khẳng định.

【Đúng như mong đợi từ một cô gái học trung học phổ thông số 4, vậy mà có thể khiến Trần Nguyên đạt được điểm số như vậy】

Không phải, khẳng định là Hạ Tâm Ngữ ?

Nhìn nhiều vào tôi đi ông Mạc!

“Anh ơi, khi về ký túc xá nhớ thay bộ đồ quần áo năng động hơn nhé, thẻ căn cước cũng sớm tìm ra.”

Khi đi ngang qua Chu Vũ, Trần Nguyên đưa tay, vỗ nhẹ lên vai cậu ta. Đồng thời, trong mắt hắn lộ ra bảy phần mỉa mai, hai phần mỉa mai, còn có một phần còn lại vẫn là mỉa mai, hoàn toàn làm cho con lạc đà Chu Vũ bị đè chết.

“Ô ô ô…”

Đạt được 89 điểm trong kì thi lần này thật đáng thất vọng, nhưng cậu ấy thật sự không hiểu, làm thế nào mà Trần Nguyên lại tiến bộ nhanh được như vậy?

Sự thật chỉ có một —— chắc chắn cô gái đầu bếp nhỏ học trường trung học phổ thông số 4 kia đã dạy hắn ta học tập môn toán mỗi buổi tối.

Vừa nghĩ như thế… lại càng cảm thấy tuyệt vọng hơn.

“Quá lợi hại, 140 điểm.” sau khi Trần Nguyên ngồi về chỗ, Chu Phù im lặng vỗ tay ca ngợi.

“Không có gì không có gì.” Trần Nguyên siết nắm tay làm ra vẻ khiêm nhường.

“Nhưng tại sao cậu lại không viết tên mình lên bài thi?” Chu Phù tương đối tò mò hỏi.

“Tôi cố ý làm vậy, chính là để tạo ra hiệu quả này đây.”

“Vậy tại sao lúc thầy Mạc mắng cậu, chân cậu lại run vậy…”

“Được rồi, bỏ qua cái đề tài này đi.”

Tại sao lại chọn cái đề tài gây chú ý này để hỏi?

Hắn ta cuối cùng có phải là Trần Nguyên hay không?

“Kết quả đều đã có, những người được 120 điểm thì tương đối nhiều, nhưng các bạn hãy nghĩ xem, với những câu hỏi cơ bản thì ít nhiều cũng phải cứu vớt được 130 điểm chứ?”

“Các bạn hay nhìn bài kiểm tra của Trương Trác kia, một điểm cho những câu cơ bản cậu ấy cũng không để mất, đây mới gọi là nền tảng vững chắc.”

“Mọi người đều nói đề thi lần này rất khó, nhưng khó khăn có phải là do các bạn hay không? những câu cơ bản vẫn là cơ bản. Còn câu hỏi khó thật sự, là câu hỏi thứ hai của đề 21, chỉ có Đường Tư Văn là trả lời được, sau giờ giải lao mọi người hãy tự xem lại bản thân mình đi.”

“Ngoài ra, tôi đặc biệt khen ngợi một người.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt chú ý sang Trần Nguyên, nhưng ông Mạc một chút cũng không nhìn hắn, không giống như là lúc ông ấy khen Đường Tư Văn. Đối mặt với mọi người, ông ấy nói ra: “Lần kiểm tra trước đó Trần Nguyên, cũng chính là bài thi cuối học kỳ cậu ấy chỉ đạt 100 điểm. Nhưng lần này, cậu ấy đã trả lời được hết tất cả các câu hỏi cơ bản, ngay cả câu hỏi thứ hai đề 21 cũng đã làm được, đồng thời lấy được hai điểm quá trình.”

“Điều đó có nghĩa là?”

Nói nhanh lên ông già lắm chuyện..

“Nó cho thấy sự siêng năng có thể bù đắp cho sự ngu dốt.”

Cái quái gì thế…

Trần Nguyên suýt chút nữa thì sử dụng bụi thuẫn* lên người ông Mạc.

*bụi thuẫn: lạy ông tôi ở bụi này.

“Trong lớp cũng có học sinh học ngoại trú, các học sinh bình thường sau khi tan học liền về nhà, không có sự giám sát của giáo viên, thậm chí có một số học sinh còn ở trọ một mình, phụ huynh cũng không thể giám sát các em.” Lần này ông Mạc có liếc nhìn Trần Nguyên một chút, sau đó tiếp tục nói: “Việc học tập, là phải do chính mình.”

Điểm này, ông Mạc nói rất đúng.

Ngay cả Trần Nguyên đều tán thành.

Ông Mạc đem sự tiến bộ của mình, đơn giản lý giải thành sự chăm chỉ và cẩn thận.

Nhưng Trần Nguyên cũng biết rõ, trước khi quen biết biết Hạ Tâm Ngữ, hắn thật sự đã có cách sống qua loa.

Mà bây giờ, cho dù là môn tiếng anh kinh dị nhất, cũng đều có thể learn đi vào.

Đương nhiên, trong cách nói chuyện kiểu này, trước mắt hắn cũng không phải quá good.

“Tự học và sửa lỗi.” Ông Mạc sau khi nói xong, cầm hai nửa đề luyện tập từ phòng học đi ra, đồng thời gọi: “Trần Nguyên, Đường Tư Văn ra đây”

Chương 97: Gặp Hạ Tâm Ngữ (1)

“Anh, nếu ông ấy tra tấn anh xem có phải anh gian lận hay không, thì anh hãy chạy nhanh đi ô ô ô…” Nắm lấy tay của Trần Nguyên, Chu Vũ lệ rơi đầy mặt.

“Anh em chuẩn bị căn cước công dân cho anh tôi.”

“Ô ô ô, được rồi.”

Trần Nguyên ra khỏi phòng học, đóng cửa lại.

“Đóng cửa lại làm gì? Mở ra.” Ông Mạc liếc qua, nói.

“Ồ… em còn tưởng thầy sẽ thiên vị chúng em hơn.”

“Hùm.” ông Mạc gần như muốn tát vào mặt Trần Nguyên một cái.

Bần gì các cậu?

Như nào gọi là thiên vị?

“Đây chuyên môn do hiệu trưởng trung học phổ thông số 4 gửi tới, không nên lan truyền nó ra ngoài, hai em hãy tự mình làm, nếu không hiểu thì tìm tôi, hoặc là hai em có thể trao đổi lẫn nhau.”

Lão Mạc đưa hai quyển đề luyện tập Olympic đưa cho hai người, cũng hạ giọng căn dặn.

“Vì sao không phải là đề luyện tập của trường trung học phổ thông số 11 chúng ta?”

“Cảm giác vinh dự của trường học mạnh mẽ như vậy đến từ đâu thế? trường trung học phổ thông số 11 có thể so sánh với trung học phổ thông số 4 hay sao?”

Ông Mạc nhìn chằm chằm cái người thần khiết này, ánh trăng của Tứ Tông tròn hơn so với ánh trăng của số 11 phải không?

“Nhưng Trần Nguyên là học sinh ngoại trú, em làm sao mà trao đổi được với cậu ấy?” Đường Tư Văn không hiểu hỏi.

Cô ấy chỉ muốn tự học vào buổi tối, bởi vì sau khi tan học tất cả các học sinh ngoại trú để trở về nhà, cho nên nếu như muốn giao lưu học tập, học sinh có thể đổi chỗ ngồi. Nhưng Trần Nguyên cũng là học sinh ngoại trú, cho chỉ có hai tiếng quan trọng nhất mà hai người cũng không hợp nhau.

“Có thể trao đổi trong giờ ăn trưa hoặc giờ nghỉ giữa các môn, nếu như cảm thấy không đủ thời gian…” Ông Mạc ho khan hai tiếng, nhẹ giọng nói: ” Có thể liên hệ trên QQ cũng được.”

“Em hiểu rồi.”

Đường Tư Văn nhẹ gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Sau đó, ông Mạc lại quay đầu, chuẩn bị giảng giải cho Trần Nguyên.

Nhưng mà, ông ấy còn chưa kịp nói gì, đột nhiên nhìn thấy Trần Nguyên hoảng sợ duỗi ra hai tay, giống như là muốn ngăn cản cái gì.

Quay đầu, hắn mới nhìn sang Đường Tư Văn đang đưa di động từ trong túi quần móc ra một nửa: "Em còn chưa thêm Trần Nguyên…"

"Ừm?"

Nhìn Trần Nguyên vội vàng ngăn tay mình lại, lại nhìn thấy ánh mắt máy móc của hắn, giống như đang có gì giấu diếm chủ nhiệm lớp, Đường Tư Văn tỏ ra khó hiểu.

Khi Đường Tư Văn lấy điện thoại di động ra, Trần Nguyên đã bị ngạt thở.

Người này tính cách cũng giống như Hạ Tâm Ngữ - đã nói là làm.

Cô cứ như vậy mà lấy điện thoại ra, hắn gần như không nghe thấy giọng nói trong lòng của cô.

Khi Đường Tư Văn lấy điện thoại di động ra, thầy Mạc liền kinh hãi.

Ông ấy đã đưa ra quy định của riêng mình: tất cả điện thoại di động được tìm thấy trong trường sẽ bị tịch thu và sẽ được trả lại sau khi tốt nghiệp!

Và Đường Tư Văn như thể đang khiêu khích ông ấy một cách công khai, lấy điện thoại di động ra trước mặt ông ấy.

Lúc này, không khí rơi vào trạng thái lắng đọng tuyệt đối.

Cả hai người đều đang điên cuồng cầu nguyện trong lòng -

Cất nó vào, mong cô sẽ cho cất điện thoại vào!

[Cái gì, trường học không được phép sử dụng điện thoại di động à? 】

Cậu nghĩ sao vậy cậu!

[À đúng rồi, trường học không cho phép sử dụng điện thoại di động, đó là nội quy của trường]

Cậu còn nhớ à!

“Lúc về cậu nhớ thêm tôi trên QQ, tôi sẽ nhắn tin cho cậu sau.” Đường Tư Văn cất điện thoại vào và nói với Trần Nguyên.

“…” Trần Nguyên miễn cưỡng mím môi như bị đau răng, gật đầu đồng ý, cũng không nói thêm lời nào nữa.

“Khụ khụ.” Sau khi làm ướt cổ họng, chuyển chủ đề, thầy Mạc nói: “Cuộc thi sẽ được tổ chức vào lúc hai giờ chiều ngày chủ nhật cho đến năm giờ chiều, địa điểm thi sẽ là trường trung học số 1. Giấy báo thi sẽ được gửi cho các cậu trong vài ngày tới. Đừng đến muộn và đừng tìm nhầm vị trí. Có rất nhiều học sinh tham gia kỳ thi sơ tuyển. Mặc dù có rất nhiều học sinh trường số 1 và trường số 4 nhưng đây là hệ thống xếp hạng, nếu bài kiểm tra ngày hôm nay các cậu có thể đạt được hơn 140 điểm, khoảng cách với bọn họ cũng sẽ không nhiều.”

Nghe thầy Mạc nói những lời này, Tư Văn muốn nói nhưng lại thôi. Hắn dường như nghe thấy giọng cô nên an ủi: “Bài thi hôm nay ngắn hơn bài thi bình thường khoảng 14 phút. Nếu có thời gian như bình thường, cậu có thể đạt được 145 điểm. Ở trường trung học số 11 chúng tôi cậu nằm trong top 100, cậu chưa hẳn đã thua kém các học sinh từ trường trung học số 1 và trường trung học số 4.”

Hai trường trung học hàng đầu ở Hải Đông là trường trung học số 1 thành phố Hạ Hải và trường trung học số 4 thành phố Hạ Hải.

Trường trung học số 11 tuy không thể cạnh tranh được với trường trung học số 4 nhưng vẫn là một trong 20 trường đứng đầu tỉnh.

Chương 98: Gặp Hạ Tâm Ngữ (2)

Đường Tư Văn, với tư cách là thí sinh mạnh nhất của trường, sẽ không gặp vấn đề gì khi đột phá trong vòng sơ loại đầu tiên.

“Trần Nguyên.” Sau khi khích lệ Đường Tư Văn, thầy Mạc lại nhìn Trần Nguyên: “Mấy ngày này hãy làm bài tập nhiều hơn. Nếu có gì không hiểu, cậu có thể… hỏi người thân của mình.”

Trần Nguyên có năng khiếu toán học.

Nhưng thật kỳ lạ, hôm nay hắn mới biểu hiện ra.

Nếu thật sự là do em họ dạy dỗ, khai sáng cho hắn thì hắn nhất định có cơ hội.

Nói tóm lại, cơ hội lớn hơn Trương Trác rất nhiều.

Trước mắt cứ tin vào điều đó.

Không có ứng cử viên nào tốt hơn.

Nếu thật sự đạt được giải thưởng, theo chủ trương năm nay của tỉnh Hải Đông, trong kỳ thi tuyển sinh đại học có thể được cộng điểm, đây cũng là một điều tốt đối với bọn họ.

“A… Được rồi.”

Trần Nguyên không biết nên nói cái gì, nhưng hắn luôn cảm thấy thầy Mạc có chút tùy tiện.

Ông ấy có một tiêu chuẩn đạo đức có thể thay đổi linh hoạt.

Hắn không thể yêu Hạ Tâm Ngữ nhưng hắn có thể nói chuyện với cô - học sinh đứng đầu trường trung học số 4 để cải thiện khả năng toán học… Trần Nguyên, hãy thường xuyên nói chuyện với cô!

“Được rồi, chúng ta vào đi.”

Thầy Mạc sau khi dặn dò hai người họ, liền mời bọn họ vào phòng học.

Trần Nguyên trở về chỗ ngồi, lật qua sách giáo khoa Olympic Toán, đọc được mấy trang, đột nhiên đóng lại, che trán vẻ mặt phức tạp.

“Sao vậy?” Chu Phù tò mò hỏi.

“Cậu nhìn xem.” Trần Nguyên đẩy sách giáo khoa đến trước mặt cô ấy, muốn xem phản ứng của cô ấy.

Chu Phù lật qua xem mấy lần, trong lòng cảm thấy có chút phức tạp: “Sao lại còn có toán siêu cấp?”

Mọi người đều có thể thi Olympic toán cấp 3 bất kể cấp bậc nào.

Là một trường gần sát với trường chuyên, quá trình học tập của trường trung học số 11 nhanh hơn so với các trường trọng

điểm cấp tỉnh thông thường, toàn bộ nội dung có thể được học trong học kỳ đầu tiên của năm thứ hai trung học phổ thông.

Mà lúc này mới chỉ qua có một tháng rưỡi kể từ năm thứ nhất trung học, kỳ thi chung cuối cùng của cả lớp là vào kỳ nghỉ hè trong lớp học bù. Nói cách khác, vẫn chưa đến lúc học xong tất cả nội dung mà cuộc thi đang diễn ra tới tấp mỗi tháng một lần.

“Siêu đề cương có một ít nội dung, nhưng không nhiều… Mấy ngày nữa hoàn thành cũng không có vấn đề gì, nhưng cậu có thể thấy được có bao nhiêu khó khăn.” Trần Nguyên tiếp tục nói.

Chu Phù lắc đầu, không có chút tự tin nào: “Không thể.”

“Đúng vậy, giống như một cuốn sách đến từ trên trời.”

“Cậu và Đường Tư Văn phải đăng ký từ vòng đầu tiên, vì vậy đối với bài kiểm tra như này, cậu phải đạt được ít nhất 85 điểm?”

“Trong vòng loại năm ngoái, cần phải đạt được hơn 88 điểm. Đối với loại câu hỏi này, ít nhất phải đạt được gần 90 điểm trên 120 điểm.” Trần Nguyên cảm thấy nó hơi khó và có thể chỉ đặt hy vọng vào học bá trong phòng thi.

Hắn hy vọng trong phòng thi sẽ có nhiều học bá đến từ trường trung học số 1 hoặc trường trung học số 4 hơn.

Các trường yếu không có lợi thế trong một cuộc cạnh tranh như vậy.

“Cố lên, tôi tin tưởng cậu.” Chu Phù nắm chặt nắm tay, chân thành động viên Trần Nguyên.

[Ngay cả khi Trần Nguyên không thăng hạng, cậu ấy cũng đã rất lợi hại vì có thể tham gia cuộc thi này.]

Quả nhiên, thật hiếm khi có người giống như Hạ Tâm Ngữ tin tưởng hắn một cách vô điều kiện, thậm chí còn nói rằng tin tưởng hắn mà không có chút lý do nào.

Nhưng Chu Phù lại là một loại tốt bụng khác – mang tính chất cổ vũ.

Trong thời gian tự học, thầy Mạc rời khỏi lớp vì cần ăn, tạm thời giao cho lớp trưởng Trương Siêu quản lý lớp.

Đột nhiên, có một số động tĩnh từ phía trước bên phải của lớp.

“Chuyển ra phía sau, đưa qua bên kia. Đúng, chỉ có cậu ấy thôi.”

“Chuyển ra phía sau đưa cho cậu ấy.”

“Chuyển ra phía sau, đưa cho Trần Nguyên.”

“Đưa cho Trần Nguyên phía sau.”

“Bạn thân, cậu nhìn xem tôi là ai?”

Bạn cùng bàn của Chu Vũ đang chơi Genshin Impact đưa cho cậu ta một tờ giấy và yêu cầu cậu ta chuyển nó cho Trần Nguyên. Lúc này, Trần Nguyên đã bắt được bạn nam đó, chọc lên vai cậu ta hỏi: “Ai đưa cho tôi?”

Bạn nam mê game chỉ về phía trước bên phải, theo hướng tay, các bạn cùng lớp bên phải cũng chỉ về phía trước, cuối cùng tập trung vào Đường Tư Văn.

Cái quái gì vậy? Số QQ?

Trần Nguyên mở tờ giấy ra và viết một dãy số QQ lên đó, con số này có thể được thêm vào số QQ của Đường Tư Văn.

Muốn nó sao? Tôi sẽ bán nó cho cậu với giá một trăm đồng.

Cái gì? Muốn số QQ của Hạ Tâm Ngữ?

Bỏ đi, 10.000 nhân dân tệ cũng không bán.

Câu trả lời xác minh QQ: Đậu hủ ky

Xì… Câu trả lời xác minh sao lại có thể là Đậu hủ ky?

Đó có phải là [món ăn yêu thích của tôi] không?

Điều này quá cá nhân, ai mà biết được đáp án?

Chương 99: Gặp Hạ Tâm Ngữ (3)

Vì QQ được sử dụng trong trường học nên đương nhiên nó là một loại xác minh có thể cho các bạn cùng lớp biết câu trả lời.

Nghĩ như vậy, Trần Nguyên lén lút lấy điện thoại di động ra, bổ sung vào đoạn QQ này.

Sau đó, một câu hỏi xác minh bật lên để đăng ký cho một người bạn.

Ở cửa sổ thứ 4 của căntin tầng 1 vào buổi sáng bán gì?

"…"

Trần Nguyên cất điện thoại vào túi, hiện tại không có ý định kết bạn, để ngăn chặn việc người đó tự nhận họ là bạn trong giờ học.

Nếu bị bắt gặp đang nghịch điện thoại trong lớp, ngay cả thầy Mạc cũng không thể bảo vệ được.

Và đối với một học sinh có thể bị bỏ rơi như hắn, điện thoại di động của hắn chắc chắn sẽ bị lấy đi mà không có lời giải thích.

Tất cả những gì hắn có thể nói là nếu hắn thông đồng với Đường Tư Văn làm gián điệp dò hỏi thông tin của trường số 4 , hắn sẽ bị Hạ Tâm Ngữ vạch trần trong vòng một ngày.

Khi đó, với tính cách của Trần Nguyên, nếu Hạ Tâm Ngữ dùng cách ép buộc, xúi giục, tra tấn hắn, hắn sẽ không thể một mình sống sót sau cạm bẫy sắc đẹp.

"Thầy Mạc muốn cậu cùng Đường Tư Văn giúp đỡ lẫn nhau sao?" Chu Phù tò mò hỏi.

"Dù sao thì chúng tôi cũng là hai người đại diện lớp đi thi mà."

"Vậy cậu…" Chu Phù quay đầu lại, nhìn thấy cô gái xinh đẹp luôn cảm thấy xa cách, cao ngạo như vậy, có chút không chắc chắn hỏi: "Cậu thật sự có thể cùng cậu ấy hợp tác sao?"

Tùy tiện đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài cùng với phân biệt thứ bậc đã khiến họ không thể nói chuyện với nhau mà không hề hay biết.

"Cậu có thể thử kết bạn với cậu ấy, dễ dàng hơn cậu tưởng tượng." Trần Nguyên đề nghị.

"A… Tôi không dám." Chu Phù lắc đầu, nói ra sự thật.

Xét đến trình độ và ngoại hình của đối phương, nếu kết bạn thực sự dễ dàng thì tại sao sau một thời gian dài cô ấy vẫn luôn kiêu hãnh và độc lập như vậy?

Bởi vì các cậu không biết cô ấy là một kẻ ngu ngốc như thế nào.

Buổi tự học kéo dài một giờ nhanh chóng kết thúc. Một vài học sinh trong lớp vừa rời khỏi lớp học.

Đường Tư Văn, người đã đưa cho hắn tờ giấy trong lớp, đã phớt lờ hắn trong giờ nghỉ này và tiếp tục cúi đầu tập trung viết bài kiểm tra.

Đối với cô, thời gian của cô vô cùng quý giá và cô không muốn lãng phí một phút nào.

Trong môi trường giáo dục, lúc thi cử thì người học giỏi luôn muốn hạ nhục kẻ yếu, việc cô có những đặc quyền không có gì sai.

Tuy nhiên, cô đã sử dụng đặc quyền của mình theo cách ít gây khó chịu nhất – Sao hả? Tôi không biết?

“Cậu sao vậy?” Sau khi rời khỏi phòng học, Trần Nguyên thấy Chu Phù ở lại đó một lúc, liền nghi hoặc hỏi.

[Nếu về nhà với cậu ấy, mình sẽ làm bóng đèn lần nữa]

[Nhưng đi đến trạm xe buýt một mình cảm thấy hơi bất tiện]

[Vậy sau khi đến bến xe với cậu ấy, mình sẽ bào chữa bằng cách nói rằng hôm nay mình có một cuộc hẹn với mẹ rồi, cho nên mình không ngồi đó mà sẽ đi tàu]

Cậu muốn nghĩ gì cũng được.

“Ừ, không sao đâu.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên và Chu Phù cùng nhau đến bến xe buýt.

Tiếng nói trong lòng cứ ong ong quét qua hắn như một cơn thủy triều.

Hắn không còn cách nào khác đành đeo tai nghe vào và bật ca khúc tiếng Anh từng đoạt giải Giai điệu vàng của làng nhạc Trung Quốc - “Wait Wait Wait” ở mức âm lượng tối đa.

Trong khi chờ đợi thì chiếc xe 737 đã tới.

Mặc dù tai nghe quá to, không thể nghe rõ đang nói gì nhưng Trần Nguyên vừa nghe giọng nói bên trong của Chu Phù cũng biết cô muốn bày tỏ điều gì, nên khẽ gật đầu với Chu Phù rồi lên xe.

Tuy nhiên, khi vừa ngồi xuống, hắn bất ngờ phát hiện ra Chu Phù cũng đã lên xe.

Hả…đây có phải là một sự thay đổi kế hoạch không?

Tuy nhiên, đối phương lại cúi đầu nghịch điện thoại, không nói chuyện với hắn. Hắn cũng không quan tâm, tiếp tục nhắn tin cho Hạ Tâm Ngữ.

Xe buýt đi đến đường Giang Ninh nhưng Chu Phù không xuống, Trần Nguyên lúc đầu có chút hoảng sợ, nhưng khi sắp đến đường Học Phủ, Chu Phù đã đứng dậy, vẫy tay và mỉm cười tạm biệt.

Trần Nguyên giơ tay lên: "Tạm biệt."

Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Trần Nguyên, Chu Phù thở phào nhẹ nhõm.

Tôi có thể giúp bạn gái nhỏ của cậu ấy có được một chỗ ngồi, điều này cũng có ích gì đó.

"Chúng tôi đã đến đường Học Phủ. Hành khách xuống xe vui lòng chuẩn bị. Điểm dừng tiếp theo -"

Sau khi xe buýt đi qua cánh cổng hùng vĩ của trường trung học số 4, Trần Nguyên cảm thấy có chút không đủ tư cách. Hắn ôm cặp tạm thời chiếm chỗ ngồi bên cạnh, đợi Hạ Tâm Ngữ đến rồi mới nhường chỗ.

Cũng may hôm nay Chu Phù rời khỏi hiện trường sớm, nếu không cảnh tượng ngày hôm qua có lẽ sẽ lại xảy ra.

"Hì hì."

Hạ Tâm Ngữ tự giễu cười nhạt, ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Trần Nguyên cũng tháo tai nghe xuống, không còn sợ hãi những suy nghĩ phức tạp nữa. Dù sao suy nghĩ của cô cũng mang đến cho người ta cảm giác an tâm.

Cho đến khi, Hạ Tâm Ngữ tò mò quay đầu nhìn hắn.

[Mông của mình cảm thấy rất nóng sau khi mình ngồi lên nó]

Chương 100: Chú gấu bé nhỏ (1)

Mông cô nóng quá… là chính bản thân cô có vấn đề sao?

Không, cô sẽ không nghĩ tới có người nào khác đã từng ngồi ở ghế này phải không?

Hơn nữa, Chu Phù có lẽ do trời sinh đã có nhiệt độ cơ thể cao mà thôi, trước khi rời đi đã giúp cô chiếm một chỗ, mặc dù lúc đó Trần Viễn có đeo tai nghe, không nghe thấy suy nghĩ của Chu Phù, nhưng có thể Chu Phù chỉ sợ đụng phải cô sẽ khó xử nên rời đi sớm, vậy nên cô có thể bớt ghen tị hơn được không?

Không phải, Hạ Tâm Ngữ không phải là người hay ghen tị. Hắn đã ở chỗ này chờ sao?

Không nên có những suy nghĩ đó.

“Hôm nay tớ có nói chuyện vui vẻ với dì.” Tuy rằng trước đó có thể đoán được có người khác ngồi ở đây nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng không để ý lắm, chủ động nói với Trần Nguyên: “Cha mẹ của tớ đã được hỏa táng. Theo lý mà nói, họ phải nên được chôn cất sớm nhưng tớ lại không muốn quay về… Vì vậy, tang lễ đã được chọn vào ngày chủ nhật và tớ phải trở về vào lúc đó.”

Ngày chủ nhật…

Tình cờ lại là lúc hắn tham gia cuộc thi toán.

“Ừm, chúng ta nên về sớm một chút.” Trần Nguyên biết lúc trước Hạ Tâm Ngữ trốn tránh, bởi vì cô sợ mình trở về sẽ không chấp nhận được chuyện đó, sẽ hoàn toàn suy sụp.

Nhưng con người không thể sống chỉ cho riêng mình.

Bây giờ cô hơi khác một chút.

Cô muốn nói với người khác rằng cô có thể tiếp tục.

Cô cũng phải đi tiếp.

“Ừ, tớ đã làm theo ý mình, gây phiền phức cho rất nhiều người, nên quay về xin lỗi.” Hạ Tâm Ngữ chua xót nói: “Đặc

biệt là ông nội, khi ở nhà một mình chắc chắn ông ấy còn đau khổ hơn tớ rất nhiều.”

Từ xưa đến nay, bi kịch lớn nhất của đời người là “người đầu bạc tiễn người đầu xanh”.

Hạ Tâm Ngữ có thể trốn tránh vì sợ hãi.

Nhưng người già, giống như một cái cây mọc trên mặt đất, rễ cắm vào đất và không có chỗ nào trốn tránh được.

Có thể gọi là hai từ “xiềng xích” là hoàn toàn chính xác.

“Nhưng lần này sau khi tớ trở về, chỉ cần tang lễ hoàn thành, tớ sẽ lập tức quay lại trường học, tiếp tục đi học.” Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên nói: “Mặc dù chuyện đó rất quan trọng… Tớ cũng không muốn trì hoãn tiến độ học tập của mình.”

[Cậu ấy lo lắng rằng sau khi mình về, sẽ không bao giờ quay lại nữa…]

[Mình đúng là không có việc gì làm mới giải thích vậy, đúng là tự mình đa tình…]

Không có tự mình đa tình đâu.

Hắn thực sự lo lắng rằng bởi vì với một biến cố lớn như vậy, dưới áp lực của mọi người, cô sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trở về quê hương Kinh Nam để học tập.

Sau khi cô giải thích như vậy, hắn thấy yên tâm hơn.

“Được, cậu phải nhanh chóng trở về.” Trần Nguyên gật đầu, đồng ý nói: “Mặc dù thành tích của cậu hiện tại rất tốt, nhưng nếu cậu thả lỏng, việc tôi vượt qua cậu chỉ là vấn đề thời gian.”

“Đúng vậy, tớ tin tưởng cậu.”

Hạ Tâm Ngữ hoàn toàn không coi việc nói vui bằng miệng của Trần Nguyên là trò đùa. Cô vẫn mỉm cười và nói những điều có thể xúc phạm bất cứ ai ngoại trừ cô.

Thành thật mà nói, người duy nhất có niềm tin vững chắc vào hắn như vậy vẫn chính là bản thân hắn.

“Trùng hợp là chủ nhật đó, tôi tình cờ có một chuyện khá quan trọng.” Trần Nguyên nói.

“Hả? Có chuyện gì vậy?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

“Không phải tối qua tôi có bài kiểm tra với cậu sao? Chính là vì tôi chỉ đang chuẩn bị cho bài kiểm tra trên lớp hôm nay thôi.”

“Hôm nay, cậu có làm bài kiểm tra toán sao?”

“Ừ, làm kiểm tra, còn để chọn ra hai người đại diện cho cuộc thi toán của trường trung học.”

Nói xong, Trần Nguyên từ từ duỗi hai ngón tay ra, đẩy gọng kính gọng đen vô hình lên với vẻ mặt bình tĩnh và thoải mái.

“Cậu…” Hạ Tâm Ngữ nghe xong, có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có biểu hiện quá nhiều mà vui vẻ nói: “Thật tốt, tham gia cuộc thi này thật là một cơ hội tốt.”

Trần Nguyên muốn khoe khoang nhưng đối phương quá thành thật, cho nên hắn có chút xấu hổ: “Không sao, trường chúng tôi tham gia cuộc thi này khá nhiều…”

[Nếu Trần Nguyên đoạt giải cấp tỉnh, điểm số cậu ấy cần phải đuổi kịp lúc này là 111…]

[Áp lực của cậu ấy có lẽ đã bớt đi một chút.]

Cô thực sự luôn nhớ công thức 504+121 bằng 625.

“Trường của cậu có tham gia nhiều không?” Dù sao cũng là trường trung học số 4, nhân tài có rất nhiều, đối với bọn họ mà nói, một cuộc thi như vậy hẳn chỉ là một cuộc thi nhỏ để tặng phần thưởng miễn phí cho họ mà thôi.

“Cái này?” Hạ Tâm Ngữ dùng tay tạo thành một hình tròn cỡ chiếc bánh nướng hạt vừng và nói đùa: “Đó là một phép so sánh không thích hợp, có thể có nhiều như thế này.”

“Trường trung học số 11 của chúng tôi thì sao?”

Trần Nguyên vẫn chưa biết về thể lệ của cuộc thi nên đã hỏi học sinh xuất sắc Hạ Tâm Ngữ về việc này.

Chương 101: Chú gấu bé nhỏ (2)

Đáp lại câu hỏi của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ làm một cử chỉ giống như một chiếc kính viễn vọng một mắt.

Nó còn hơn cả lời nói.

Quả thật, không hổ là trường học giỏi nhất, hoàn toàn áp đảo người khác.

Tuy nhiên, ở cấp độ cao nhất của Cuộc thi top đầu, tất cả các học sinh từ các trường học hàng đầu ở mỗi tỉnh đều thi đấu ở vòng sau.

Người ta ước tính rằng rất ít trong số những thiên tài của trường trung học số 4 đặt mục tiêu giành được giải thưởng cấp tỉnh.

Trường trung học số 11 không giống như vậy, ngoại trừ một số quái vật trong lớp, các thí sinh còn lại mặc định chỉ thi được vòng đầu tiên.

Còn nếu chỉ tham gia vòng thi đầu tiên thì chỉ có thể đạt hạng nhì cấp tỉnh, không đủ điều kiện để tiến vào thi cấp quốc gia.

“Vậy cậu cũng tham gia à?”

“Sao có thể đến lượt tớ…”

Lời nói nhẹ nhàng của Hạ Tâm Ngữ đã tạo nên một thế giới quan trang nghiêm mà lại to lớn.

Câu nói “trời cao có trời cao hơn” thực sự không phải là chuyện đùa.

“Dù sao thì cứ coi như một bài kiểm tra bình thường đi. Đây chỉ là vòng sơ loại thôi, chắc không làm khó cậu đâu.” Hạ Tâm Ngữ cũng mơ hồ cảm thấy Trần Nguyên có thực lực không tồi sau khi chấm bài kiểm tra của hắn ngày hôm qua.

Tuy hiện tại hắn có thể kém hơn một chút nhưng qua vòng sơ loại, chỉ cần hắn thể hiện thực lực mạnh hơn tối qua 20% thì sẽ ổn thôi.

Hạ Tâm Ngữ đang nghiêm túc lo lắng một số việc, Trần Nguyên cũng đang nghiêm túc lo lắng một số việc.

Nhưng cả hai đều không nghĩ đến bản thân mình.

Trần Nguyên nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên hắn muốn cô cũng có năng lực nghe được suy nghĩ của người khác.

Tang lễ vào ngày chủ nhật, cô ấy có cần tôi không…

“Đã đến xã Dương Quang rồi, hành khách xuống xe vui lòng chuẩn bị…”

Sau khi xuống xe cùng Hạ Tâm Ngữ, hai người đi siêu thị mua sắm.

Mặc dù trong tủ lạnh vẫn còn nửa kg thịt ba chỉ, vài quả trứng và rất nhiều rau củ nhưng họ đã lên kế hoạch sẽ ăn bít tết với gà rán.

Vì vậy, họ đã bỏ ra 8 nhân dân tệ để mua một miếng ức gà đông lạnh, 5 nhân dân tệ mua bánh mì và 9 nhân dân tệ mua nước tương, vượt quá ngân sách dự tính của họ. Hôm nay, họ tình cờ gặp được tôm đông lạnh được bán với giá 12 tệ một kg, tuy quá xa hoa nhưng họ nghĩ có thể ăn từ từ như một món ăn kèm nên đã mua hai kg với giá 25 tệ.

Họ cứ vô thức mà mua, cuối cùng ngân sách lại gần 50 tệ.

Họ không còn cách nào khác ngoài việc mua một cây nấm trắng, tổng cộng là 50,2 nhân dân tệ.

“Mới có ngày thứ hai, còn lại không đến sáu mươi… Cậu thật sự có thể sống sót sao?” Trần Nguyên nghi hoặc hỏi Hạ Tâm Ngữ.

“Mặc dù vượt quá, nhưng chúng ta mua một số thứ có thể dùng lâu dài, hai cân tôm có thể ăn bốn bữa, nếu không được thì cứ ăn mì thôi.” Hạ Tâm Ngữ đã hoảng sợ nhưng vẫn bướng bỉnh nói: “Đủ rồi… chắc chắn là đủ rồi, đừng lo lắng.”

Như thể Hạ Tâm Ngữ đã có quyết tâm nào đó, cô có lý do để kiên trì.

Hai người vô tình lại bước tới bàn xổ số.

Khi Trần Nguyên vừa liếc nhìn thấy, cô bé quầy rút số đã đứng bật dậy cứng ngắc.

[Là chàng trai đã lấy đi chú gấu to lớn dễ thương!]

Cô bé căng thẳng quay đầu lại nhìn chú gấu nhỏ dễ thương mới trưng bày được một ngày. Cô bé cũng có lý do chiến đấu

của riêng mình.

[Lần này, mình sẽ đặt cược tất cả những gì mình có với tư cách là người coi quầy xổ số!]

Được rồi được rồi, tôi sẽ đặt cược mọi thứ vào cô bé.

Trần Nguyên lặng lẽ xắn tay áo lên, cô bé quầy xổ số không khỏi ngồi phịch xuống đất với vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

“Hôm nay tớ sẽ rút.”

Lúc này, Hạ Tâm Ngữ chủ động đề nghị.

[Bây giờ mình cảm thấy may mắn!]

“…Được rồi.” Không phải Trần Nguyên không muốn Hạ Tâm Ngữ trúng số, mà là hắn lo lắng cô sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt khi liên hệ xác suất với vận may, sau đó cảm thấy có chút thất vọng.

Tuy nhiên, hắn có thể giúp cô nhiều nhất có thể.

“Đưa tay vào đi, thường thì họ thích giấu giải thưởng bên dưới.”

[Đây có phải là chiến lược của chàng trai này không?]

[Sự biến mất của chú gấu to lớn đáng yêu… có thể không phải là ngẫu nhiên]

[Nhưng hôm nay, chú gấu bé nhỏ đáng yêu không thể để mất trong tay mình, bởi vì nó…]

“Đây này.” Theo gợi ý của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ đã chọn một quả bóng có thưởng, rất quyết đoán.

“Ừ…” Trần Nguyên không kịp ngăn cản, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Hãy để cô bé này nói xong.

Hắn gần như xuyên thủng lớp vỏ bọc của cô ấy!

[Hoàn hảo… Mình đã bảo vệ được chú gấu bé nhỏ]

[Nhưng tại sao vừa rồi chàng trai đó lại đột nhiên lại ngăn cản?]

[Có phải hắn đã biết bí mật của chú gấu bé nhỏ dễ thương rồi không…]

Nghĩ đến đây, cô bé quầy xổ số không khỏi hít một hơi!

Chương 102: Nhà Hạ Tâm Ngữ bị cúp điện (1)

“Không phải giải tư, không phải là giải tư…là giải ba!”

Sau khi mở quả cầu trúng thưởng ra, phát hiện không phải khăn giấy, trong mắt Hạ Tâm Ngữ nhất thời sáng lên vui mừng.

May mắn đang mỉm cười với cô!

“Chúc mừng cô, đây là phần thưởng.”

Cô bé đưa một túi phô mai cho Hạ Tâm Ngữ, cô bé quầy xổ số cuối cùng đã hạ cánh an toàn.

Những gì cô bé đã trải qua trong giây phút này còn quanh co hơn cả sự nghiệp hai mươi năm của cha cô.

“Mặc dù sắp hết hạn, nhưng ít nhất giá vẫn là một nửa.” Hạ Tâm Ngữ rất vui vẻ, dự định nhét túi đồ ăn nhẹ vào túi mua sắm của Trần Nguyên rồi lấy một túi khác.

Bây giờ Trần Nguyên tay trái xách một túi tôm đông lạnh, tay phải xách một túi mua sắm cỡ vừa chứa đầy rau củ, cũng không có nhờ cô giúp đỡ.

“Dù sao chúng ta còn chưa ăn cơm, bây giờ cậu có thể ăn nó đi.” Trần Nguyên thản nhiên nói, không muốn đối phương giúp đỡ.

“Trần Nguyên.”

Đột nhiên, cô tự gọi hắn.

Trần Nguyên đi phía trước quay lại thì thấy Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu lên, trong tay cầm một que phô mai rách nát.

Hắn nhìn chăm chú cô với vẻ mặt đờ đẫn rồi cúi đầu, sau đó Hạ Tâm Ngữ hơi nhón chân đưa que phô mai vào miệng…

[Mặc dù cũng có thể hiểu được, dù sao hai tay cậu ấy cũng đang cầm đồ ăn…]

[Nhưng cậu có thể tránh ra khi người khác đang ăn không?]

[Hôm nay mình đã bảo vệ được chú gấu bé nhỏ, nhưng mình đã không bảo vệ được trái tim mỏng manh của mình, oa oa oa.]

Cô bé quầy xổ số đột nhiên cảm thấy rằng việc ép buộc này thực sự chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng đột nhiên cô bé chợt nhận ra, những tổn thương cô bé phải gánh chịu mấy ngày qua đều do đôi bạn trẻ này gây ra.

Chết tiệt!

Chú gấu to lớn nửa đêm đè chết hai người này đi!

Những que phô mai rất ngọt.

Cứ tưởng là gần đến ngày hết hạn rồi, ngược lại càng ngọt ngào hơn.

Trần Nguyên rất hài lòng.

“Tớ có thể xách túi tôm không?” Hạ Tâm Ngữ chủ động hỏi.

“Không cần.” Hạ Tâm Ngữ nhỏ con như vậy, trọng lượng còn không bằng một cân tôm đông lạnh, nam nhi Trần Nguyên đương nhiên sẽ không cho cô xách theo cái gì.

Ở Sơn Đông, con gái thường được con trai xách đồ giùm.

Trần Nguyên tuy không đến từ Sơn Đông nhưng chiều cao 183cm của hắn được coi như là người khổng lồ đối với Hạ Tâm Ngữ.

Vì thế khi cô nhón chân đưa cho hắn một thanh phô mai, hắn nghĩ rằng sau này hai người.

Chơi những môn cần chiều cao sẽ rất tiện lợi.

Hắn đặt tay mình dưới nách Hạ Tâm Ngữ và nhấc chúng lên một cách dễ dàng.

Nhưng mà chiều cao của Hạ Tâm Ngữ thực ra không hề thấp. Cô cao khoảng 163cm, nhưng không hiểu vì lý do gì mà luôn có cảm giác hơi nhỏ, đến mức có thể cầm trên tay và giấu đi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô nghĩ đầu óc mình hôm nay có chút kỳ lạ.

“Hôm nay tớ thật may mắn. Đây là giải thưởng đầu tiên mà tớ giành được không phải là khăn giấy.” Hạ Tâm Ngữ đang ăn

que phô mai với tâm trạng rất vui vẻ.

Và những que phô mai chiếm tỷ lệ đặc biệt thấp trong niềm vui này.

Nhưng phô mai que hôm nay cũng rất ngon.

Tóm lại, cô nhìn mọi thứ đều đáng yêu, đầy nắng và giống như mùa xuân.

“Kỳ thực, nếu cậu rút liên tiếp mười lần, xác suất đoạt được giải thưởng không phải khăn giấy là 40%.” Trần Nguyên trong đầu làm một ít tính toán nói.

“Cái này có chút khó hiểu.” Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên, có chút phàn nàn: “Không phải là do bùa may mắn hôm qua đã giúp tớ chứ?”

“Bùa may mắn là cái gì?”

“…Ý tớ chính là may mắn đó.” Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại và bắt đầu cắn que phô mai, như thể cô đang cố gắng tránh điều gì đó.

[Nếu cậu ấy biết mình giữ mảnh giấy đó và luôn mang theo bên mình, chắc chắn mình sẽ bị cười nhạo…]

À, cậu ấy vẫn còn giữ mảnh giấy đó à?

Để khiến cho Hạ Tâm Ngữ vui vẻ, hắn đã cố ý để lại ký hiệu trên tờ giấy may mắn khi yêu cầu cô đoán, đồng thời dùng năng lực nghe được lời nói từ trái tim để hướng dẫn cô chọn ‘may mắn’.

Về cơ bản, may mắn này là giả.

Nhưng sự thật là Trần Nguyên muốn Hạ Tâm Ngữ gặp may mắn.

Nhưng cô lại coi ‘may mắn’ như một lá bùa, như thể cô luôn có thể được ‘may mắn’ phù hộ.

Ngày chủ nhật tới tôi có cần phải chúc cậu may mắn không?

Cậu đã nghĩ gì vậy?

Trần Nguyên chưa nghe thấy suy nghĩ của hắn về vấn đề này.

Có lẽ cô đã suy nghĩ trước khi nói lời này nên hôm nay mới có thể thản nhiên như vậy.

Hạ Tâm Ngữ vẫn có sự dè dặt ngay cả khi cô bày tỏ cảm xúc thật của mình.

Vậy hãy để hắn nói ra.

“Ồ, nhân tiện, mảnh giấy rút thăm ngày hôm qua vẫn còn ở đó à?” Trần Nguyên làm ra vẻ tự nhiên thuận miệng.

Câu hỏi này khiến Hạ Tâm Ngữ hơi căng thẳng: “Sao cậu lại hỏi chuyện này?”

Chương 103: Nhà Hạ Tâm Ngữ bị cúp điện (2)

“Chỉ thuận miệng hỏi thôi, không có gì đâu.” Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: “Đã làm mất rồi cũng không sao, tôi chỉ cảm thấy chơi cũng vui thôi, dùng để rút thăm lần sau.”

“Tớ không làm mất nó… làm sao tớ có thể làm mất nó được?” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên trở nên lo lắng như thể cô đã nói điều gì đó không đúng mực.

Biểu hiện đó thông thường chính là - bạn không tin tôi, bạn nghi ngờ tôi.

“Ồ… chính là nó.”

“Tớ thực sự không làm mất nó. Tớ nghĩ mảnh giấy đó có ý nghĩa rất lớn. Cậu… cậu nghĩ tại sao tớ sẽ làm mất nó?” Hạ Tâm Ngữ tiếp tục hỏi một cách nghiêm túc hơn, ánh mắt cô dõi theo ánh mắt của Trần Nguyên.

“Tôi biết cậu không làm mất. Tôi tin cậu… Tôi chỉ nghĩ nó chỉ là một tờ giấy, giữ hay không cũng không sao…”

“Thật sự không có mất đâu!”

Trần Nguyên còn chưa nói xong, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên lấy một chiếc ví nhỏ màu đỏ sậm đơn giản từ trong túi xách ra, đưa ra trước mặt Trần Nguyên với vẻ mặt nghiêm túc.

Mặc dù đối phương đã nói mang theo bên mình, nhưng khi thực sự nhìn thấy đồ vật này, Trần Nguyên vẫn rất kinh ngạc.

Có lẽ là vì xem Douyin quá nhiều, ở thời đại này, dù có trăm đồng cũng không tìm ra được người con gái hòa nhã như Hạ

Tâm Ngữ, coi giấy vụn mình không dùng đến như báu vật.

Hắn luôn có cảm giác kỳ quái, thực xin lỗi cô.

“Cậu bỏ ‘may mắn’ vào đó sao?”

“Ừ.” Hạ Tâm Ngữ ngượng ngùng gật đầu, sau đó nhét nó vào túi xách: “Chính nhờ sự giúp đỡ của nó mà hôm nay tớ mới giành được thanh phô mai.”

Không, là do tôi hướng dẫn.

Không, đó là vì các phương pháp thống kê toán học.

Không.

“Quả nhiên có tác dụng thần kỳ.”

Trần Nguyên sẽ không nói điều gì quá cảm tính, suy nghĩ của hắn vẫn luôn rất lý trí. Từ khi có siêu năng lực, sinh mệnh đương nhiên quan trọng hơn may rủi, hắn càng trở nên kiên định, tin tưởng hơn vào chủ nghĩa duy vật.

Nhưng đôi khi, việc duy tâm cũng không có hại gì.

“Đó là khẳng định…” Hạ Tâm Ngữ vốn không muốn Trần Nguyên nhìn thấy loại chuyện có chút xấu hổ này, còn làm cho cô có chút mất mặt nữa.

Dù sao chính tay cô tự làm nó, cũng không đẹp lắm, bên trong cất đồ vật cũng chỉ là một mảnh giấy nhăn nheo.

[Nhưng khi Trần Nguyên không ở bên cạnh, mình chỉ có thể dựa vào mảnh giấy này, sẽ làm cho mình cảm thấy an tâm…]

Nếu muốn tôi ở bên cạnh, tại sao cậu không nói cho tôi biết?

Nói thẳng ra không phải Hạ Tâm Ngữ cậu là người hay nhẫn nhịn sao?

Cái gì, Hạ Tâm Ngữ không có loại nhẫn nhịn này, là tôi đã tưởng tượng sao?

Nó đây rồi!

Họ ăn xong cũng đã hơn tám giờ. Vì hôm nay Hạ Tâm Ngữ có lớp học trực tuyến nên mới trở về phòng. Trần Nguyên ở lại một mình trong phòng, có chút không có hứng thú học tập.

Hắn đang vật lộn với điều gì đó.

Hạ Tâm Ngữ phải về nhà tổ chức tang lễ, là hàng xóm mới của cô, hắn đang băn khoăn không biết có nên đi hay không.

Dựa theo tình hình của bọn họ… thực ra việc đi là cần thiết, dù sao chính hắn là người đã ngăn cản cô tự sát.

Nhưng trùng hợp lại có một cuộc thi toán vào chủ nhật.

Hơn nữa, những chuyện như thế này cô không chủ động mời, hắn lại tự mình đi thì…

Cô sẽ dễ dàng bị dì mình, một giáo sư cao cấp phản đối chuyện tình cảm, trách mắng thậm tệ.

Buồn quá, buồn quá.

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên thực sự khó chịu. Hắn bối rối đến mức thậm chí không thể học được môn Toán Olympic yêu thích của mình. Hắn thở dài và bất đắc dĩ bấm vào một tập của phim "Thương Nguyên Đồ".

Nhưng hắn vừa mở phim lên thì có tiếng gõ cửa.

Trần Nguyên đứng dậy mở cửa.

Sau đó, hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ trên má có chút mồ hôi, tay ôm một chồng sách, vẻ mặt phiền muộn, ngập ngừng muốn nói lại thôi. Loay hoay một lúc, cô mới nhỏ giọng nói: "Tiền điện còn thiếu… Điện đã bị cắt."

"Vậy thì sạc nhanh đi, tôi mượn Chu Vũ một ít." Trần Nguyên lập tức lấy điện thoại di động ra.

"Chờ đã, đợi một chút." Hạ Tâm Ngữ đặt tay lên tay Trần Nguyên, có chút xấu hổ nói: "Tuy rằng kiên trì một tháng này có chút khó khăn, nhưng ít nhất tớ muốn kiên trì đến khi về nhà."

Không phải, kiên trì là có ý tứ gì?

[Một khi bắt đầu vay tiền, sau này mỗi khi gặp khó khăn, bạn sẽ nghĩ đến việc mượn tiền người khác…]

[Chỉ khi đã quen với việc chịu đựng thì mới có thể ở lại thành phố Hạ Hải này.]

Cô chịu đựng cực khổ như vậy sẽ làm cha mẹ đau lòng.

“Vậy vào đi, điều hòa và đèn của tôi chỉ cho một người dùng, lãng phí quá.” Trần Nguyên chủ động mời.

“Được.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, đi theo Trần Nguyên vào phòng.

“Cậu đi tới bàn học ở chỗ kia, tôi quen dùng bàn nhỏ.” Trần Nguyên nhanh chóng tắt “Worlds 2023”, mở sách ra, giả vờ tiếp tục học.

*worlds2023 : Giải đấu chung kết thế giới game LMHT

“Tớ đã ở đây rồi, chúng ta có thể trao đổi và học hỏi lẫn nhau.”

Chương 104: Cậu có thể đi tắm (1)

Hạ Tâm Ngữ cũng đặt cuốn sách lên chiếc bàn nhỏ, ngồi đối diện Trần Nguyên xem bài tập.

Hai người họ cứ như vậy, tự giác độc lập học bài.

Đột nhiên, có người tâm trí đang bị xao nhãng.

[Vừa rồi mất điện, quạt không chạy, mình đứng đó một lát, trên người không biết có mùi mồ hôi không…]

Trần Nguyên nghe vậy cũng không biết đầu óc mình đang nghĩ cái gì. Hắn đột nhiên hít hít hai lần.

Mà chi tiết này lại bị Hạ Tâm Ngữ vốn đã rất để ý phát hiện, mặt cô nhất thời đỏ bừng xấu hổ. Cô nắm chặt bút, cắn môi, lén lút ngửi ngửi mùi trên người mình.

Không có mùi, nhưng vừa rồi cô đổ mồ hôi, có lẽ nó có chút mùi hơi… chắc chắn là có mùi, nếu không thì tại sao Trần Nguyên lại ngửi hai lần?

Không, tôi chỉ hít hít hoàn toàn vì cậu đã kể cho tôi nghe về nó.

Trước đó tôi chưa hề ngửi thấy mùi mồ hôi.

Không phải là mùi hương bình thường của Hạ Tâm Ngữ thôi sao?

Cậu nghĩ ngợi nhiều quá!

Kẹt kẹt.

Đột nhiên, mặt bàn phát ra tiếng cọt kẹt.

Trần Nguyên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ dùng tay cào mép bàn như con mèo, ánh mắt đảo đi, sắc mặt đỏ bừng gần như lan đến xương quai xanh gầy gò.

Sau khi tự mình nhận ra điều đó, cuối cùng cô cũng cố tỏ ra tự nhiên.

Nhưng vẻ mặt của cô đã hoàn toàn bộc lộ tâm trạng của cô và cô nói:

"Bên đó mất điện, máy nước nóng không hoạt động, tớ sợ dùng nước lạnh sẽ bị cảm lạnh…" Nói đến đây, Hạ Tâm Ngữ không nhịn được mở to mắt ra, khó khăn nói: "Xin lỗi, tớ có thể tắm ở phòng cậu được không?"

…

Tốt, tốt, tốt, tốt …

Khi có người hỏi hắn, tại sao hắn lại nổi điên?

Hắn thực sự bị sốc à?

"Đương nhiên, cậu có thể dùng." Dù sao Trần Nguyên với tính cách lạnh lùng cho nên cũng không có quá khẩn trương, sau khi nói câu này xong có chút dừng lại, liền đưa tay ra làm động tác mời gọi.

Thành thật mà nói thì có một chút kỳ lạ.

Hắn có thường trông như thế này không?

"Cảm ơn, cảm ơn." Hạ Tâm Ngữ giống như gà mổ thóc, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đứng dậy chuẩn bị trở về phòng lấy quần áo.

Cùng lúc đó, Trần Nguyên cũng đứng dậy.

"Hả?" Hạ Tâm ngữ vẻ mặt khó hiểu.

Để tránh hiểu lầm, Trần Nguyên giải thích: "Cậu có thể tắm trong phòng của tôi, tôi sẽ ở trong phòng cậu cho đến khi cậu tắm xong."

"Không sao đâu, bên đó nóng quá, cậu vẫn nên ở lại đây…"

“Được.”

Lời còn chưa nói xong, Trần Nguyên đã ngồi lại trên ghế, rất ngoan ngoãn.

Hắn nghe lời chính mình nói thì thấy vui, nhưng lúc này mà hắn lại nói những lời này không chút do dự thì cảm thấy có vẻ hơi kỳ lạ.

[Nhưng đi tắm trong phòng của cậu ấy, liệu cậu ấy có nghĩ mình có động cơ thầm kín không?]

Ví dụ như vậy.

[Ví dụ như mình đang cố tình làm những việc dễ gây hiểu lầm…]

Nói tào lao, tại sao cậu lại nói chuyện đó với tôi?

[Mình thực sự lo lắng về mùi trên cơ thể và muốn đi tắm. Mình thực sự không thể tắm ở đó. Mình không giả vờ …]

Biết rồi, biết rồi, nhanh đi tắm rửa thay đồ đi, tôi phải học bài.

Trần Nguyên cúi đầu, bắt đầu chăm chỉ học tiếng Anh… Ồ không, đây là toán học.

“Ừ.” Cứ như vậy, Hạ Tâm Ngữ rời khỏi phòng, để cửa hé mở, đi vào phòng cô lấy quần áo.

Khi đi học, cô mặc đồng phục trường trung học phổ thông số 4. Đồng phục mùa hè màu trắng, tay ngắn viền hồng, quần dài để học thể dục, nếu phải thay thì sẽ là bộ trang phục nào?

Trần Nguyên chưa từng nhìn thấy nhiều bộ quần áo thường ngày của Hạ Tâm Ngữ, chắc chỉ có mấy bộ đó thôi. Cô khá thích hợp để mặc váy, nhưng đáng tiếc, cô chỉ mặc nó khi đi giao đồ ăn cho hắn, nên hôm nay cô có cảm giác muốn lấy ra một bộ đồ mới của mình.

Học tập, học tập.

Nếu bạn nhìn một cô gái hàng trăm lần, cô ấy có thể không phải là của bạn.

Nhưng học môn Toán Olympic một trăm lần…thật sự không bằng nhìn một cô gái một trăm lần.

Ít nhất nó không quá căng thẳng.

Bùm bùm.

Một lúc sau, có tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng hắn. Sau đó, Hạ Tâm Ngữ mở cửa, trên tay ôm một đống quần áo và khăn tắm, cẩn thận đi vào.

“Vậy tớ vào đây.”

“Cậu biết sử dụng máy nước nóng không?”

“Có, nếu nó giống phòng bên cạnh.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ dùng máy nước nóng ở phòng bên cạnh…”

“Ý tớ là, đều là phòng trọ của nhà bà chủ nên có lẽ đều có cùng nhãn hiệu.” Hạ Tâm Ngữ cười ngượng ngùng giải thích.

“Đúng vậy.”

Chủ nhà ở đây là một phụ nữ giàu có điển hình ở thành phố Hạ Hải, bà ấy sở hữu vài căn hộ và kiếm được hơn 300.000 nhân dân tệ mỗi năm chỉ bằng cách thu tiền thuê nhà. Mỗi phòng trọ trong tòa nhà chung này về cơ bản đều có các thiết bị điện giống nhau.

Khi Trần Nguyên còn nhỏ, hắn cũng không dám mua hàng chục cây kem khi lãnh đi bán sỉ nhưng bà chủ nhà đã mua hàng chục chiếc điều hòa.

Chương 105: Cậu có thể đi tắm (2)

Nhưng bà chủ nhà giàu có lại coi những căn phòng đơn tồi tàn này đối với bà giống như những tổ ong nhỏ dành cho ong thợ. Vì vậy đối với chuyện này, bà không ngại bọn họ làm hao mòn, thậm chí bỏ chạy, dù sao bà cũng đã ép họ trả hai tháng tiền thuê rồi.

Hơn nữa, bà chủ nhà sống trong một khu dân cư cao cấp như vườn thượng uyển bốn mùa sẽ không gọi một căn hộ cũ kỹ và tồi tàn như vậy là nhà của mình.

“Vậy tớ vào đây.”

“Ừ.”

Chỉ cần đi thôi, cậu báo cáo gì với tôi vậy?

Cậu không tin tôi à?

[Cậu ấy có thể nhìn thấy tấm kính từ góc này. Kính của cậu ấy không nhìn xuyên qua được phải không?]

“…”

Hắn suýt chút nữa đắm chìm vào giọng nói nội tâm của Hạ Tâm Ngữ, ánh mắt chuyển động nhìn về hướng đó.

Trần Nguyên giả vờ vươn vai, dời chiếc ghế đẩu dưới người, sau đó ngồi quay lưng về phía vách kính mờ của phòng tắm, dùng động tác mạnh mẽ nhất để khiến trái tim căng thẳng của Hạ Tâm Ngữ yên bình nhất có thể.

Cô không thực sự nghĩ rằng hắn là người vô cảm phải không?

Ánh sáng của lẽ phải!

Sau khi Trần Nguyên quay người lại, Hạ Tâm Ngữ cũng bớt lo lắng hơn. Cô mở cửa phòng tắm, thuận tay cởi bỏ thắt lưng, khoanh tay nắm lấy vạt áo, nhấc lên và cởi ra.

Nhưng mà mới cởi được một nửa, cô chợt nhận ra rằng nếu mình đã bỏ hết quần áo ở trên ghế, lúc cô tắm xong nó sẽ bị ướt nhẹp.

Nhưng cô có thể để quần áo ở đâu trong đó.

Vì vậy, cô thò đầu ra khỏi phòng tắm, bối rối hỏi: “Khi tắm, cậu thường để quần áo ở đâu?”

“Ở trên ghế cao su ở cửa.”

”…”

Hạ Tâm Ngữ liếc nhìn chiếc ghế cao su ở cửa rồi nhìn Trần Nguyên.

[Mình thường không đóng cửa khi tắm…]

[Ừ, dù sao thì mình cũng sống một mình]

[Nhưng tất nhiên là mình không thể khỏa thân mở cửa để lấy quần áo]

Không còn cách nào khác, Hạ Tâm Ngữ hôm nay chỉ có thể dùng túi nhựa đi mua sắm đang trống, sau đó treo lên tay nắm cửa.

Chỉ cần cho quần áo vào đây thôi.

Còn quần áo bẩn hôm nay ra mồ hôi thì cứ cho vào máy giặt, ướt cũng không sao, dù sao cũng phải giặt.

…Đợi đã, cô đúng là một tên ngốc.

Cô mất rất nhiều thời gian để chọn quần áo nhưng lại không mang theo sữa tắm hay dầu gội.

May mắn thay, ở đây Trần Nguyên có dầu gội dành cho nam giới.

Không sao đâu, tóc cậu ấy cũng thơm lắm, mùi này chắc cũng được thôi.

Sữa tắm…hết rồi.

Xà bông tắm.

Hắn có mắc chứng ưa sạch sẽ và không thích những người khác sử dụng xà phòng của mình không?

Nếu không thì tốt nhất cô nên đi lấy sữa tắm.

Tuy nhiên, việc đi tới đi lui vào phòng tắm trước khi tắm có vẻ như quá rối rắm đối với cô.

Cô cầm cục xà phòng mịn như viên ngọc trong tay, do dự một chút, cuối cùng quyết định không khoa trương như vậy.

Cô rất chú trọng đến việc vệ sinh cá nhân, chỉ cần hắn không quá ưa sạch sẽ, có lẽ hắn sẽ không ghét cô.

Trần Nguyên cảm thấy kiếp trước lẽ ra hắn phải làm nghề thợ may.

Nếu không thì tại sao chân hắn lại run rẩy điên cuồng khi nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm và đầu gối của hắn dù có cố gắng cũng không thể giữ vững được.

Rõ ràng dưới chân hắn có một chiếc máy khâu trống.

Môn toán Olympic hôm nay đặc biệt khó học.

Quên nó đi, hãy kiểm tra Douyin một lúc.

Trần Nguyên bấm vào điện thoại, xem một vài video trò chơi và đột nhiên một Douyin "ở gần" hiện lên, đó là một bộ ảnh.

Một thanh niên tốt bụng trường số 11 đã dũng cảm cứu một cô gái xinh đẹp bị rơi xuống nước. [Tung hoa] [Tung hoa] [Tung hoa]

Bức ảnh đầu tiên là ảnh chụp chung của hắn và cô Viên Vũ kia.

"Cái quái gì thế?"

Trần Nguyên thậm chí còn không lật sang tấm thẻ thứ hai mà chỉ quẹt nó đi.

Sau đó, có một blogger chuyên tung tin hot mà hắn theo dõi.

@kk Cô Hoàng: Hôm nay không đùa đâu, tùy tiện một chút thôi.

Bạn có nghĩ rằng tôi theo dõi bạn chỉ để đọc truyện cười?

Chỉ là tùy tiện sao, đừng lãng phí dữ liệu của tôi.

"Trần Nguyên, tớ cũng giặt quần áo cho cậu rồi…"

Vừa nghe thấy giọng nói của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên nhanh chóng vuốt video đi, tuy nhiên khi quay lại, hắn nhìn thấy nụ cười quen thuộc của Hạ Tâm Ngữ, giọng điệu uể oải nói: "Tớ đã giặt xong đồng phục của tớ và của cậu, giặt xong để tớ đem phơi."

"Được."

Trần Nguyên làm bộ đồng ý, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

[Con trai đều thích xem những thứ như vậy sao…]

[Cậu ấy rõ ràng chỉ là một học sinh trung học mười bảy tuổi]

Con trai không có sở thích đặc biệt gì, họ chỉ chơi bóng rổ mà thôi.

"Vậy tớ đi sấy tóc."

Hạ Tâm Ngữ cầm chiếc khăn đã vắt sẵn và đồ lót quấn trong chiếc khăn không thể cho vào máy giặt, cô chuẩn bị rời đi và trở về phòng.

"Cậu đi đâu vậy?" Khi cô đi đến bên cạnh, Trần Nguyên gọi cô lại.

"Quay về phòng của tớ sấy tóc."

Chương 106: Điều quan trọng nhất của tôi (1)

“Thương hiệu của máy sấy tóc là gì?” Trần Nguyên hỏi.

“Máy sấy tóc…” Hạ Tâm Ngữ vẫn còn bối rối: “Sao vậy?”

“Điện đâu mà dùng máy sấy tóc.”

“…” Sau khi phản ứng, mặt Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng. Cô nhắm mắt lại, dùng một tay che mặt, xấu hổ nói: “Chắc cậu nghĩ mình ngốc phải không?”

“Tôi có 504 điểm, cậu hỏi tôi à?”

“Được rồi, vậy tôi dùng của cậu.”

Hạ Tâm Ngữ đặt hai chiếc khăn tắm gấp thành những miếng nhỏ xuống bàn làm việc, rồi dùng máy sấy tóc của Trần Nguyên.

Bởi vì Trần Nguyên tóc không dài, hơn nữa thời tiết bây giờ còn nóng bức, đã lâu không dùng đến, máy sấy tóc cuộn tròn trong góc, các sợi tóc đều chụm lại với nhau, Hạ Tâm Ngữ chỉ có thể lấy chúng ra.

Tuy nhiên, vì dây của chiếc máy sấy tóc này quá dài nên nếu ai đó không chú ý, sợi dây sẽ trực tiếp quét qua bàn và nó đã kéo chiếc khăn tắm của Hạ Tâm Ngữ rơi xuống sàn.

Hạ Tâm Ngữ thấy vậy vội vàng cúi người cất chiếc khăn tắm dưới sàn và chiếc quần lót may mắn không bị lộ ra bên trong chiếc khăn tắm.

…Đợi đã, điều đó không đúng.

Hạ Tâm Ngữ kinh hãi phát hiện vẫn còn thiếu một cái gì đó.

Sau khi hồi hộp quan sát căn phòng, ánh mắt của cô cuối cùng cũng dừng lại ở Trần Nguyên.

Nhìn dải vải dài màu xanh lam treo trên đùi Trần Nguyên, lúc này, cô chỉ có thể diễn giải hoàn hảo một tính từ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết…

Mặt cô đỏ bừng.

Thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời, Trần Nguyên cho rằng có hai điều.

Nằm trên sườn cỏ xanh đung đưa trong gió, nhìn lên bầu trời.

Ngồi trên bãi đá ngầm, hướng mặt ra biển.

Và thật trùng hợp, hai cảnh này đều có liên quan đến cùng một màu sắc.

Điều này cho thấy trên thế giới có hàng nghìn màu sắc nhưng chỉ có màu xanh lam mới có thể chữa lành trái tim con người.

Giống như màu xanh lam của Tâm Bảo*.

*Tâm Bảo: nhân vật chú gấu trong phim hoạt hình 'Em bé cầu vồng'.

[Aaaaa!]

Giọng nói sắc bén chạm thẳng vào tâm hồn hắn.

Hai má Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng như táo chín, đột nhiên đưa tay ra che mắt Trần Nguyên. Với tầm nhìn bị mất một phần, cô nhặt chiếc áo ngực màu xanh lam đang mắc ở trên chân rồi vội vàng bỏ chạy.

Có một tiếng 'cạch' và cánh cửa đóng sầm lại.

Hạ Tâm Ngữ cũng biến mất không dấu vết.

Trần Nguyên bị bỏ lại ngồi ở đó, cảm thấy lạc lõng như bị mất đi cái gì đó.

Không, lời này không chuẩn xác lắm, dù sao cũng không phải chuyện của hắn, cho nên không thể nói là mất mác.

Chỉ là…

Nội y in hình Tâm Bảo giống hệt vẻ ngoài của cô, thật trong sáng.

Khi tỉnh táo lại, Trần Nguyên cảm thấy có chút khô họng.

Không được, hắn phải mở một tập phim "Anh shiper may mắn" để hạ hỏa.

Thôi nào, không phải chỉ là một chiếc áo ngực thôi sao?

Có gì phải kích động về điều này?

Trong một khu nhà trọ kiểu cũ như thế này, ban công đều treo đầy nội y, thậm chí cả nội y của các cô gái trẻ, có gì lạ không?

Chỉ vì đây là của Hạ Tâm Ngữ, bởi vì cô đang ở ngay trước mặt hắn.

"Anh shiper may mắn" ở đâu?

Mở nó ra nhanh lên, cứu tôi nhanh lên!

Cái gì, phải trở thành hội viên à?

Quên đi, quên đi.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nếu tôi thực sự lo lắng vì chuyện này thì chẳng phải cũng giống như trai mới lớn sao?

Ồ, đó thực sự không phải lỗi của tôi, dù sao một chàng trai mới lớn như tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trần Nguyên đi đến chỗ máy lọc nước nhỏ, lấy một cốc nước lạnh, uống cạn một hơi, cuối cùng thông qua phương pháp vật lý mới lấy lại được lý trí.

Sau khi hợp lý hóa, hắn tự nhiên trở lại với vẻ nghiêm túc thường ngày.

…

Có tiếng gõ cửa vang lên ở phòng đối diện.

Một lúc sau, bên trong truyền đến một giọng nói: "Ai vậy?"

Sau khi nhéo cổ họng điều chỉnh, Trần Nguyên phát ra một giọng nam trầm hoàn toàn khác với giọng mình: "Xin chào, là giao hàng."

Nghe được giọng nói này, người ở bên trong giọng nói rõ ràng có chút cảnh giác: "Tôi chưa đặt hàng."

"Địa chỉ ở đây, phòng 501, là của cô Hạ phải không?"

"Ồ, đợi một chút."

Sau khi Hạ Tâm Ngữ ở bên trong trả lời, ngay lập tức, điện thoại của Trần Nguyên vang lên.

Ở đầu dây bên kia, một giọng nói run run vang lên: “Trần Nguyên, ngoài cửa nhà tớ có người tự xưng là giao hàng. Cậu đừng ra ngoài…”

“Là tôi đây, mở cửa đi.”

Sau đó, Trần Nguyên khôi phục nguyên hình. Hạ Tâm Ngữ còn chưa cúp điện thoại ở đầu dây bên kia. Cô nhanh chóng mở cửa, tức giận nói: “Cậu làm tớ sợ chết khiếp!”

“Đã vượt qua bài kiểm tra về kỹ năng tự vệ.”

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ không chấp nhận nó, vẫn có chút tức giận.

“Vậy cậu vào sấy tóc đi.”

Trần Nguyên nhìn Hạ Tâm Ngữ mái tóc vẫn còn vương giọt nước, chiếc áo ngắn tay màu trắng in hình mới thay đều ướt đẫm, hắn biểu hiện như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, không hề cảm thấy áy náy, trái lại còn cảm thấy hợp tình hợp lý.

Chương 107: Điều quan trọng nhất với tôi (2)

Tắm nước lạnh không nhất thiết sẽ khiến bạn bị cảm lạnh, bật máy điều hòa cũng không làm bạn bệnh.

Nhưng nếu bạn đi ngủ mà không sấy tóc, về cơ bản bạn sẽ bị cảm lạnh vào ngày hôm sau.

Hoặc ít nhất là bị đau đầu trong nhiều ngày.

Và với mức độ ngây thơ của Hạ Tâm Ngữ, rất có thể cô sẽ không nói chuyện với hắn trong ít nhất hai giờ sau khi làm rơi nội y lên người hắn.

Nếu là ban ngày thì cũng không sao, vì nhiều nhất hai tiếng đồng hồ sau thì hai người sẽ làm hòa được.

Nhưng mà vào ban đêm, gần đến giờ đi ngủ.

Tất cả những gì tôi có thể nói là…

Hai chúng tôi thân nhau như hàng xóm, sao có thể để tâm vào những chuyện vụn vặt như thế?

Nó thực sự không cần thiết, nó chỉ là một việc nhỏ.

Nếu cậu cảm thấy thực sự xấu hổ và không thể đối mặt với tôi, tôi có thể đặt quần lót của mình lên đùi cậu.

Nhưng… có lẽ người xấu hổ trong hoàn cảnh đó có lẽ cũng là cậu.

“Ồ… ồ, tớ hiểu rồi.”

Hạ Tâm Ngữ vừa rồi quá xấu hổ, không khỏi chạy trốn, kỳ thực sau đó nghĩ lại, cô quả thực đã đi quá xa.

Suy cho cùng thì cũng chỉ là quần áo mà thôi, giống như việc nhìn thấy quầy bán đồ lót trong trung tâm thương mại mà thấy ngượng ngùng, thật là trẻ con.

Nhưng vấn đề chính là vừa rồi nội y của cô rơi vào người Trần Nguyên.

Làm sao cô có thể xấu hổ như vậy?

“Được rồi, sau khi sấy tóc xong hãy giảng cho tôi môn toán nhé.”

“Được.” Tuy hôm nay cô không nghe bài giảng nhưng tâm trạng cô bây giờ thực sự rất không tốt.

Sau khi ngồi vào chỗ của Trần Nguyên, cô dùng máy sấy tóc dần dần sấy khô tóc, sau đó dùng lược chải lại, Hạ Tâm Ngữ lại ngồi đối diện Trần Nguyên, nhìn nam sinh một cách tế nhị.

[Cậu ấy không nghĩ mình ngây thơ phải không? 】

Làm sao có thể như vậy, xấu hổ là chuyện bình thường của con người.

[Dù sao thì mình đang mặc áo ngực có in hình.]

In hình gì cơ?

Tôi không nhìn thấy nó chút nào.

[Hơn nữa, cỡ áo ngực của mình có hơi nhỏ…]

Không sao, nó nhỏ cũng không sao.

Không phải, cậu như vậy đang ảnh hưởng đến việc học của tôi!

“Nội dung trong sách giáo khoa tôi vẫn chưa học xong, nhưng sắp thi rồi, tôi chỉ giải quyết những điểm khó này thôi, xin hãy dạy tôi.”

Trần Nguyên đặt cuốn sách trước mặt Hạ Tâm Ngữ, cảm thấy thời gian quý giá như vậy nên được sử dụng cho việc học.

Đó chắc chắn không phải là thứ dễ thương gì và tiếc là tôi không nhìn thấy họa tiết của chiếc áo ngực.

“Tiến độ lớp 3 của trường số 4 nhanh hơn, cho nên tớ mới học xong. Nếu tiến độ của cậu giống như vậy, cậu nhất định sẽ hiểu kịp.”

Vẫn như vậy, Hạ Tâm Ngữ trước tiên đưa ra khẳng định vô lý cho Trần Nguyên, sau đó với một thái độ hoàn toàn thẳng thắn, giảng đề cho Trần Nguyên: “Nhìn đây, mặc dù là kiến thức mới nhưng thực ra rất giống với các chương trước. Nếu tớ tách nó ra như thế này, cậu sẽ hiểu …”

Khi Hạ Tâm Ngữ giảng bài, Trần Nguyên nghe rất dễ dàng.

Không chỉ vì âm thanh nghe hay.

Tuy cô là thiên tài của trường trung học số 4 nhưng cô dường như rất am hiểu tâm lý của học sinh, khi giảng bài, cô không hề đùa giỡn, giảng bài cũng gần bằng thầy Mạc.

Nói chung, bộ não nhỏ thông minh của các học bá không thể hiểu được những hoang mang của học sinh yếu và cho rằng mọi thứ đều là chuyện đương nhiên như ‘nước chảy thành sông’.

Nhưng cô thì khác, cấu trúc của cô giống như một kim tự tháp, có bậc thang ở mỗi tầng, hắn có thể dần dần leo lên đỉnh và bất ngờ được giác ngộ.

Dưới sự hướng dẫn của một cô giáo dạy giỏi như thầy Mạc nhưng lại không hề phun nước bọt, trên người còn có hương thơm và giọng nói trong trẻo như suối chảy, Trần Nguyên đã học rất nhanh.

Hạ Tâm Ngữ dạy trong một tiếng rưỡi, bao gồm một nửa chương trình còn dang dở của Trần Nguyên.

Bằng cách này, ngày mai hắn chỉ cần học các câu hỏi ở trường để củng cố.

Vậy thì vào giờ này sau giờ học ngày mai, Hạ Tâm Ngữ sẽ giảng cho hắn nửa chương trình còn lại, củng cố những kiến thức còn lại vào ngày mốt, nói cách khác…

Vào thứ năm, hắn cũng sẽ có thể tranh tài với các thiên tài của trường số 4, tất cả đều cùng học hết kiến thức toán cấp 3.

Vào thứ Sáu và thứ Bảy, hắn có trọn vẹn hai ngày để ôn tập cuộc thi toán bằng tất cả sức lực của mình và giải quyết ít nhất bốn bộ đề!

Dù thời gian có hạn nhưng hắn phải cố gắng hết sức.

Ngược lại, nếu đến lúc đó hắn vẫn không hiểu câu hỏi thì ngay cả khi hắn nghe thấy âm thanh đó, hắn cũng không thể trả lời được chính xác.

“Hôm nay cậu đã thực sự vất vả rồi, tôi đã làm lãng phí thời gian học tập của cậu.” Trần Nguyên nói xin lỗi trong khi Hạ Tâm Ngữ đang thu dọn sách.

“Mặc dù không biết trước đây ‘thầy Mạc’ có từng nói hay không, nhưng thầy giáo của chúng tớ nói rằng dạy người khác làm bài tập sẽ khiến trí nhớ của mình sâu sắc hơn so với việc tự mình làm bài tập.” Hạ Tâm Ngữ nói xong, lại vui vẻ bổ sung thêm: “Tất nhiên, miễn là lời dạy là chính xác.”

Chương 108: Điều quan trọng nhất với tôi (3)

“Không cần phải nói, cậu chắc chắn là đúng.” Trần Nguyên nói chắc chắn.

Hắn cũng muốn Hạ Tâm Ngữ cảm thấy được tin tưởng vô điều kiện sẽ có động lực như thế nào.

Nhưng tiếc thay, cô không thể nghe thấy giọng nói của chính hắn.

Nhưng mà không nghe được cũng tốt.

Với bọn họ chuyện này không cần đi nói khắp nơi.

Trong suốt một tiếng rưỡi học tập, hắn dành một phút để nhớ lại hình in trên áo ngực đó là gì.

“Ha ha.” Đối mặt với sự khẳng định của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ mỉm cười, có chút khiêm tốn nói: “Toán học không phải điểm mạnh của tớ, đề thi sẽ khó hơn thế này, cậu đừng xem nhẹ.”

“Ừ, đương nhiên là khó.”

“Rất khó.” Sau khi thu dọn đồ đạc, Hạ Tâm Ngữ định rời đi: “Vậy tớ về trước.”

“Nhưng bên đó có nóng không?”

“Đã hơn mười một giờ rồi, ban đêm không có nóng.”

Thực ra có chút nóng, nhưng cô không thể ở lại đây với Trần Nguyên phải không?

Cho dù chỉ là nằm trên tấm trải sàn thì bây giờ cũng không còn phù hợp nữa.

Cô nghĩ mình hơi quá bảo thủ…

“Chờ một chút.” Khi nghe tin Hạ Tâm Ngữ bị mất điện, Trần Nguyên liền sạc pin dự phòng và một chiếc quạt sạc cỡ vừa có đường kính 20 phân. Nhìn thấy cô chuẩn bị rời đi, hắn liền đưa hai thứ này cho cô: “Cái này cậu có thể cầm.”

“Được, vậy tớ về đây.”

Hạ Tâm Ngữ mỉm cười chào hỏi rồi rời khỏi phòng.

Nhưng vừa lúc cô chuẩn bị bước đến cửa, Trần Nguyên đột nhiên ngăn cô lại, nói: “Tâm Ngữ.”

“Hả?”

Tuy rằng cô đã bảo Trần Nguyên gọi cô như vậy, nhưng hắn vẫn không thường xuyên dùng từ này.

Vì thế khi nghe được từ này, cô có chút ngạc nhiên nhưng lại hài lòng.

“Quê của cậu ở đâu?” Trần Nguyên nói xong, nhanh chóng đột ngột bổ sung: “Tôi là một người hòa đồng, nhà tôi cách đây hai giờ lái xe.”

“Tôi…” Ngừng một lúc, cô trả lời: “Đó là Thiều Hương, một huyện của tỉnh Kinh Nam.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Trần Nguyên gật đầu.

“Chúc ngủ ngon, tôi đi vào phòng đây.”

Hạ Tâm Ngữ mở cửa, lại dừng lại trước khi bước vào, nhưng lần này không có ai gọi cô.

Cô quay đầu nhìn Trần Nguyên, có lời muốn nói.

Đối mặt với biểu hiện nghiêm túc hiếm có này, Trần Nguyên dần dần trở nên căng thẳng.

Cô đoán được à?

[Mình đoán Trần Nguyên muốn làm gì]

[Nói cách khác, mình đoán vấn đề này luôn khiến cậu ấy phiền lòng]

“Đối với tớ mà nói, có một chuyện rất quan trọng.”

Đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ lên tiếng, giọng điệu khá nghiêm túc: “Chuyện đó đối với cậu cũng là chuyện rất quan trọng.”

Trần Nguyên không cần nghe tiếng lòng của cô cũng có thể hiểu được câu này.

Tuy nhiên, hiểu không có nghĩa là biết cách thực hiện.

“Nó quan trọng với cậu.”

Hạ Tâm Ngữ thở nhẹ và nở nụ cười thường ngày, không muốn dùng giọng điệu thuyết giáo với Trần Nguyên. Vì vậy, cô nghiêm túc nhìn Trần Nguyên nói: “Đối với tớ quan trọng hơn.”

Còn điều gì quan trọng với tôi hơn cô ấy.

Hạ Tâm Ngữ nhẫn nhịn, có lẽ không phải là cô ấy không muốn nói thẳng.

Mà là, nếu sự thật không làm cho mọi người buồn, thì cô ấy mới nói thẳng.

Nếu như trong lòng cô ấy thật sự nghĩ như vậy, thì lời nói ra sẽ làm cho người khác đau lòng, cô ấy sẽ giấu kín chuyện đó trong lòng, dùng lồng ngực mềm mại của mình để che đậy lại..

Điều quan trọng đối với cô ấy mà nói chính là giúp đỡ cho đám tang của cha mẹ và an ủi người ông già cô đơn của cô..

Còn đối với bản thân mình điều quan trọng bây giờ chính là đẳng thức 504+ 121 bằng 625, đây là một cuộc thi toán học có thể rút ngắn khoảng cách chênh lệch này.

【 thế nhưng làm sao mà cậu có thể biết rõ, điều quan trọng với cậu lại không quan trọng với tôi chứ? 】

bug lại xuất hiện.

Nhưng cô ấy lại không thể nghe được tiếng lòng của hắn.

Lúc này cô ấy nhìn lên mặt hắn, biểu cảm có lẽ vẫn giống như trước, không có một chút cảm xúc nào.

“Nếu như cậu cảm thấy cô đơn, cậu có thể nhìn lên các vì sao trên trời.”

Những ngôi sao lốm đốm đầy trời, không phải chúng cũng giống như con người hay sao?

Không cần phải nhấc đầu cao như vậy, cũng có thể thấy được niềm an ủi rồi.

“Những lời văn vẻ như vậy lại phát ra từ miệng cậu … khiến tôi cảm thấy không quen lắm.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng biểu hiện của Hạ Tâm Ngữ lại rất vui vẻ.

Có người con gái nào mà lại không thích nghe lời hay chứ.

“Việc quan trọng của cậu bây giờ…” Nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp như che phủ cả một bầu trời đêm của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên dừng lại một lúc lâu sau, nói: “Xong việc, nhớ phải quay về đấy.”

Nói không nên lời.

Cũng không phải là bởi vì Trần Nguyên ngượng ngùng, xấu hổ mà trở nên buồn nôn như vậy.

Mà là, do hắn nghe được tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ.

Cô ấy nói:

Chênh lệch 121 điểm, lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Hi vọng cậu ấy sẽ tỉnh táo lại.

Cho dù là cảm xúc nhất thời… mình cũng sẽ tha thứ cho cậu ấy.

Chương 109: 504+121 hãy ghi nhớ

Tuy nhiên, cứ giống như là mình đã rất cố gắng kiên trì, keo kiệt đến từng đồng xu, thậm chí khi mình biết rất rõ ràng sau khi cha mẹ qua đời, bản thân sẽ không còn nguồn thu nhập nữa, mỗi một phút ở lại thành phố Hạ Hải này, đều sẽ bị tiêu hao và phải tiêu xài đến tiền.

…

【 không muốn lãng mạn đây mà 】

“Tôi nhất định sẽ quay lại.” Hạ Tâm Ngữ hì hì cười một tiếng, dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt trên khóe mi, có thể là bởi vì một chút cảm xúc ướt át dâng lên, cô ấy nói đùa: “Nếu như tôi không quay trở lại, vậy cậu sẽ đi tìm tôi chứ.”

“Ừm được, đồng ý.” Trần Nguyên đáp lời.

Nếu như không trở lại, tôi sẽ khiêng cậu từ Kinh Nam đến trường trung học phổ thông số 11 Hạ Hải.

Nhân tiện tôi sẽ làm luôn thủ tục chuyển trường cho cậu.

Với số điểm 625 điểm, cậu đã có thể cưỡi lên đầu ông Mạc rồi.

“Nhưng lần này cũng không cần thiết, đợi đến lần sau, tôi sẽ dẫn cậu đến nhà tôi chơi.” Nói về quê hương của mình, Hạ Tâm Ngữ trở nên vui vẻ và tự tin hơn: “Phong cảnh ở nơi đó rất đẹp, tôi cam đoan cậu sẽ muốn được ở thêm vài ngày.”

“Phong cảnh rất đẹp, một nơi sẽ không bị thu lệ phí… Quả thực rất đáng để ghé thăm một lần.”

“Vậy khi nào thì cậu mới mời tôi đến nhà cậu vậy?”

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy đây là phép lịch sự cần có qua có lại, cho dù chỉ là bánh vẽ. Nhưng Trần Nguyên lại không chủ động nhắc tới, hắn thật sự có chút thẳng thắn quá.

Đối mặt với câu hỏi của cô ấy, Trần Nguyên cũng không trả lời.

Thế là Hạ Tâm Ngữ xua tay nói: “Nói đùa thôi, làm gì mà cậu nghiêm túc như vậy… Này, cậu cầm điện thoại làm gì?”

“Gọi điện thoại cho cha tôi mua thức ăn.”

“Được rồi! cảm ơn lời mời của cậu, tâm ý này tôi nhận!” Cô ấy vội vàng cúp điện thoại của Trần Nguyên xuống, Hạ Tâm Ngữ bị dọa đến vỡ cả giọng: “Cậu hành động cũng dứt khoát quá rồi đấy.”

Nếu so sánh với Trần Nguyên, thì sự chân thành của mình thật sự ít hơn nhiều.

Người này… Chẳng lẽ là đang đùa với mình à?

Đúng là tôi đùa cậu đấy.

Nhưng nếu như cậu không ngăn cản, tôi thực sự dám chơi lớn một lần đấy.

Nhưng điều đầu tiên là phải nói rõ ràng với bà Trần, người đứng đầu nhà họ Trần —— rằng thật sự là tôi không hề yêu sớm, điểm số bị giảm sút không phải là vì yêu sớm!

Là do Chu Vũ làm, tên này là một tên xấu xa, mỗi ngày cậu ta cứ rủ mình đi bắn chim sẻ!

“Vậy thì, chúc cậu ngủ ngon nha.”

Như thể đã quên đi hết những chuyện xấu hổ xảy ra ngày hôm nay, Hạ Tâm Ngữ lại trở thành một cô gái “Văn Tĩnh” và rộng lượng, chủ động nói lời chúc ngủ ngon với hắn.

“Ngủ ngon, mơ đẹp.”

Trần Nguyên cười nhẹ nhàng rồi gật đầu, sau khi nhìn Hạ Tâm Ngữ đóng cửa phòng lại, hắn mới quay trở lại gian phòng của mình.

Hôm nay trời cũng đã hơi muộn, theo lý mà nói giờ này hắn đã đi ngủ rồi, nhưng dù sao quần áo của hắn còn đang giặt, hắn phải đợi thêm một lúc nữa rồi đi phơi, cho nên hắn đã nằm ở trên giường, lướt điện thoại di động và chờ máy giặt quần áo giặt xong.

Trong vô thức, hắn ấn mở vào phần mềm mua vé (12306 đợi, máy bay, mang theo trình bộ hoạt động Operations đấu giá), tìm kiếm vé xe từ Hạ Hải đến Thiều Hương.

“Vậy mà lại không đi thẳng tới được…”

Cần chuyển nhượng.

Nếu đi xe bus xanh lá cây thì phải mất 13 tiếng, còn phải chuyển tuyến tại Đàm Tương , rồi ngồi xe lửa.

Mà thời gian thích hợp nhất để lên được chuyến xe này, là sáu giờ rưỡi chiều ngày chủ nhật mãi cho đến tận 8h sáng ngày hôm sau mới đến nơi được… Khi đó chắc chắn đã chôn cất xong rồi.

Tuy nhiên cũng có một cách nhanh hơn, đó là đường sắt cao tốc, chỉ cần bốn giờ là đến được Đàm Tương.

Sau đó ngồi xe lửa thêm ba mươi phút nữa, chắc là tới kịp.

Nhưng chuyến tàu đường sắt cao tốc muộn nhất, là lúc 4:58’.

Chết tiệt, đi đến trạm xe cũng phải mất ba mươi phút, hơn nữa phải vào ga trước giờ khởi hành 5 phút!

Dù như thế nào đi chăng nữa, đều không có giải pháp hoàn hảo.

Mà điều này, cũng là chuyện quan trọng mà Hạ Tâm Ngữ muốn nói với hắn, đối với cô ấy mà nói còn quan trọng hơn.

Cô ấy biết rõ, chỉ cần mình xúc động, thì sẽ mất đi thêm mười phần cơ hội.

Mà nguyên nhân trực tiếp trong chuyện này là do chính cô ấy..

Một người tốt như thế này thậm chí muốn hi sinh chính mình để không trở thành gánh nặng cho người thân.

“Cho dù có đốt đèn lồng cầu nguyện cũng không tìm được một người con gái tốt như thế.”

“Một người như vậy tôi cũng chưa từng gặp qua.”

“Nhưng cô ấy mạnh mẽ như vậy, còn cần người khác làm cái gì …”

Hai tay khoanh lại đặt ở sau đầu, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn phía trên, hắn không biết phải đối xử với cô gái như vậy thế nào.

Có lẽ, nếu mình biết cô ấy sớm hơn thì những chuyện như này đã không xảy ra.

Chương 110: Hình như mất tiền (1)

Bởi vì trong mơ hồ Trần Nguyên cảm nhận được, cô ấy đã phải dùng hết sức lực của mình.

Vì để chứng minh cô ấy có thể tồn tại được ở Hạ Hải, cô ấy muốn bản thân phải kiên cường hơn những người khác và không muốn dựa dẫm vào bất cứ ai. .

Có lẽ, cô ấy còn lập ra một lời thề nho nhỏ: Cho dù cha mẹ của cô đã không còn nữa, cô cũng có thể tự đi tiếp một mình được.

Nếu như quen biết Hạ Tâm Ngữ lâu rồi, thì có lẽ còn có thể biết được một mặt ban đầu của cô ấy, một mặt chân thực hơn, đó là chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình…

Tích ——

Máy giặt đã hoạt động xong.

Trần Nguyên bước xuống giường, đi đôi dép tông lào vào nhà tắm, lấy quần áo ra, sau đó xếp gọn gàng vào một cái chậu sạch sẽ, rồi lại cầm một chùm móc treo quần áo, đi đến phía ban công cạnh nhà tắm, kéo màn cửa sổ ra, phơi quần áo trên cái kệ có buộc dây thừng để phòng chống trộm.

“Cô ấy đã giặt bít tất của mình và phơi chúng nên từ khi nào đây…”

Nhìn đôi tất được kẹp trên mắc treo, thậm chí gió có thể thổi bay phấp phới, Trần Nguyên lại quay đầu, nhìn về phía cái bít tất bên cạnh trông giống như phi tiêu: “Ừm, đây mới là đôi tất do mình giặt.”

Chiếc áo sơ mi ngắn tay và cái quần thể thao đồng phục học sinh của Hạ Tâm Ngữ được Trần Nguyên lấy ra để phơi đầu tiên.

Bộ đồng phục học sinh dành cho nữ sinh cao 1m6 thực sự là quá nhỏ, so với mình thì nó trông giống như một bộ quần áo trẻ em.

Quần áo của mình, cùng quần áo của Hạ Tâm Ngữ, được phơi cùng nhau trên một sợi dây, ánh trăng xuyên thấu qua khe hở, chiếu rọi vào căn phòng.

Ngẩng đầu, nhìn vầng trăng sáng trên cao, Trần Nguyên có linh cảm mình sắp bị mất ngủ.

Bỗng nhiên, có một cuộc điện thoại gọi đi.

Trần Kiến Nghiệp.

Đời thứ ba của nhà họ Trần, phó gia chủ nhưng không có chức vụ điều hành, còn không được tham gia ủy quyền.

“Thế nào rồi con trai, gọi điện thoại cho ta làm gì?” Bên kia cao hứng hỏi.

“Con gọi nhầm, con muốn gọi cho mẹ con.”

“Sao, có chuyện gì mà chỉ có thể nói với mẹ chứ?”

Người ở bên kia điện thoại giọng nói đột nhiên kiên cường hơn, Trần Nguyên lại thở dài, nói: “Đừng làm phiền con, đưa điện thoại cho mẹ con đi, cha không quyết định được.”

“Ta chưa từng nghe nói có người đàn ông nào ở Đông Nam mà lại không có quyền quyết định việc trong nhà!”

“Đến một bình mộng chi lam cha còn không quyết được, được rồi được rồi, ông Trần đừng tỏ ra dũng cảm nữa, đưa điện thoại cho mẹ con đi, nhanh lên.”

“Đó là do cha của cậu không nghĩ thông, ngày đó lại chỉ muốn uống một chút Ngưu Lan Sơn!”

Ông Trần trở nên lo lắng và nói chuyện khá nghiêm túc: “Hôm nay nếu con không nói chuyện này với ta, thì sau này cũng đừng đòi hỏi ta bất cứ chuyện gì đấy.”

“Nói với cha, cha có thể giải quyết hay không?”

“Nói đi! Chỉ cần con nói, hôm nay ta sẽ giải quyết cho con…”

“Tôi đang xem tivi đấy, Trần Kiến Nghiệp ông nói nhỏ một chút!”

“Nói nhanh đi, hôm nay nhất định ta phải giải quyết cho con…” ông Trần hạ giọng nghiêm túc nói.

Thật khó để từ chối lòng tốt của cha mình, Trần Nguyên không còn cách nào khác đành phải mở miệng nói:

“Được rồi, vậy bây giờ cha đi đốt một chút tiền vàng đi.”

*đốt tiền vàng: ám chỉ gọi điện bảo phụ huynh chuyển tiền ăn. (thuật ngữ của sinh viên đh trung quốc)

…

Mỗi người đều có các cơ chế riêng để tự bảo vệ chính bản thân mình

Mà những cơ chế này đôi khi lại có những điểm chung.

Đa số con người đều sẽ không thừa nhận chính bản thân mình ngu dốt hơn người khác, cho nên dù có thật sự học tập nghiêm túc, cũng phải bày ra thái độ như không thèm quan tâm, thậm chí còn đi trêu chọc những người học hành chăm chỉ bị điểm kém.

Xu hướng như vậy, càng ngày càng trở nên tồi tệ nghiêm trọng hơn trong môi trường hiện nay.

Theo thời gian, sẽ xuất hiện một loại nhận thức chung bị dị dạng —— học tập chính là sỉ nhục.

Cố gắng học tập mà vẫn không có tiến bộ, thật là xấu hổ và tủi nhục không còn gì để nói.

Trần Nguyên cũng không phải là Thánh Nhân, trái tim của hắn cũng không phải được bọc sắt thép, cho nên hắn cũng phải có cơ chế tự bảo vệ cho chính bản thân mình.

Đôi khi hắn tự hỏi, liệu đây có phải là lý do khiến cho tính cách hai mặt lạnh lùng và trừu tượng của hắn được sinh ra hay không.

Nhưng cũng không sao, hắn không xấu hổ về việc học của mình, cũng không kiêu ngạo khi trình độ của mình vượt trên mức trung bình, càng không đi chế nhạo sự cố gắng, hắn chỉ chọn một con đường sau khi gặp phải nút thắt và bị ăn mòn bởi môi trường của lớp số 18. Một cách tự nhiên hơn là - nằm xuống, nhưng cũng không phải nằm xuống hoàn toàn

Bảo đảm rằng hai bản việc công sẽ được đổi thành một bản.

Chương 111: Hình như mất tiền (2)

Đây là quan điểm lúc trước của hắn.

Nhưng trên thực tế, trước khi lên cấp 3, hắn học hành cũng không đến nỗi tệ, khi nhập học, trước khi phân khoa văn lý , hắn được xếp hạng 400/1500 người trong trường, ở các môn tự nhiên không quá 400 .

Nói cách khác, thứ hạng này hoàn toàn ổn định có thể đạt đến cấp trung trở lên.

Lại nói về gia cảnh của Trần Nguyên.

Hắn được sinh ra trong một gia đình có môi trường học tập tốt, tuy rằng cha mẹ của hắn cũng chỉ học hết cấp 3, nhưng có thể thấy rằng việc họ cho con của họ học thêm môn tính nhẩm từ bé, đầu tư vào con cái của họ, bà Trần người đứng đầu nhà họ Trần sẵn sàng làm tất cả.

Nếu không, cũng sẽ không tốn ân tình lớn như vậy, lại nhờ vào các mối quan hệ, dùng phong bì đỏ, để hắn được nhập học tại trường trung học cơ sở số 4 một trong những ngôi trường danh tiếng.

Tôi không cố gắng hay sao?

Không phải.

Không có tài năng?

Cũng không phải.

Đó chỉ là quyết tâm muốn được thoát ra khỏi vỏ và tái sinh lại, biến mãng xà thành rồng, cùng với nỗi đau khi bị bắt buộc phải lột da.

Tiên pháp: Bạch khôn chi thuật!

“Cố gắng của hắn khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn…”

Thứ tư, thứ năm, thứ sáu, liên tiếp ba ngày Trần Nguyên đều biểu hiện ra một thái độ cực kì khao khát tri thức, giống như một tên biến thái nhìn thấy đôi tất đen và hoàn toàn bị quỷ ám.

Ngoại trừ một việc xả nước là cần thiết, Trần Nguyên gần như bị hàn chặt vào một chỗ, đeo tai nghe và liên tục làm các đề.

“Dù sao thì chủ nhật cũng là vòng sơ tuyển, lúc này cố gắng chăm chỉ hơn nữa là thích hợp nhất: ” Chu Phù thay mặt Chu Vũ giải thích nói.

“Trước kia chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy cố gắng như vậy …”

Khi Hà Tư Kiều đang nói, trong đầu cô ấy đột nhiên phản ứng ra thứ gì đó: “Không đúng, nếu như cậu ta không cố gắng, thì đợt thi môn toán lần trước làm sao đạt 140 điểm? Chắc là trước đó cậu ta đã liều mạng học, bây giờ cũng vậy.”

“Không, không có khả năng!” Đối với loại chuyện như này Chu Vũ cũng không chấp nhận, cậu ta nghiêm túc nói: “Trước đó, mỗi buổi tối cậu ta đều chơi game với tôi!”

“Vậy cậu ấy chơi với cậu thì có mở giọng nói lên không?”

“…”

Đối với câu hỏi này, khiến cho Chu Vũ sững sờ, biểu lộ hóa đá: “Chẳng lẽ lúc đó, người bên kia là em trai của Trần Nguyên, còn bản thân cậu ta một bên thì dụ dỗ tôi, còn một bên thì điên cuồng học bài… Chết tiệt,tên khốn này !”

“Người con trai như vậy, sau này cậu sẽ khó đối phó đấy nha.” Hà Tư Kiều vỗ vỗ bả vai Chu Phù, cảm thán nói.

“Ha ha…” Chu Phù cười gượng gạo, giải thích nói: “Tôi nói rồi, không phải loại quan hệ đó đâu.”

“Tại sao cậu không thêm tôi trên QQ?”

Ngay lúc mấy người đang nói xấu Trần Nguyên khi hắn ta còn đang cặm cụi học bài, thì Đường Tư Văn đi tới, đột nhiên mở miệng.

“Xì…”

Hà Tư Kiều bị câu hỏi này làm cho sợ hãi vội quay về chỗ của mình, mở túi khoai tây chiên ra, hồi hộp theo dõi những gì sắp xảy ra tiếp theo.

Nhìn thấy Đường Tư Văn đi đến, Trần Nguyên còn đang cặm cụi làm đề, Chu Phù cẩn thận chọc vào cánh tay của hắn.

Sau khi cảm nhận được, Trần Nguyên tháo tai nghe ra, ngẩng đầu, nhìn thấy Đường Tư Văn, có chút không hiểu: “Sao vậy?”

“Thầy Mạc đã yêu cầu chúng ta thêm QQ của nhau để cùng thảo luận đề thi.” Đường Tư Văn lấy điện thoại ra, chỉ vào màn hình: “Bây giờ cậu còn chưa thêm tôi.”

“A a thật có lỗi, tôi quên mất… Cậu đưa mã đây, để tôi quét một cái.” Trần Nguyên vội vàng cầm điện thoại đưa đến, quét mã của Đường Tư Văn để thêm vào

Sau đó, lại tiếp tục học tập miệt mài.

Trường học làm gì có đạo lý đối nhân xử thế, trường học chính là để học tập, tôi trực tiếp viết « ba năm », rồi lại viết « ba năm » lại viết « câu hỏi thực tế toàn diện », rồi lại chạy đến trường trung học phổ thông số 4 để hoàn thành tất cả các giấy tờ bí mật, cuối cùng đi về phía Trương Kiến Quân cùng làm với cậu ta, tôi sẽ cố gắng một chút, cố gắng một chút, cố gắng một chút!

【 Chết tiệt, người con trai Sigma! 】

Chu Vũ thật sự rất kinh ngạc, khi nhìn thấy khí chất thần thánh của Trần Nguyên khi bị phụ nữ rút kiếm tấn công.

Đường Tư Văn tuy rằng là một cô gái khó gần, nhưng dù sao cũng là một mỹ nữ nhìn một cái cũng đánh giá được, cô ấy lại chủ động bảo hắn thêm QQ, loại chuyện này nếu được xảy ra với anh em của hắn, thì thời điểm chết đám tang cũng muốn mở đoạn VCR này lên.

“Được rồi.” Đường Tư Văn cũng bình tĩnh không kém, sau khi đối phương thêm QQ của cô ấy, cô ấy liền xoay người trở lại về chỗ ngồi, cúi đầu làm đề.

“Trời ơi, không phải?”

Hà Tư Kiều nhếch miệng, thắc mắc tại sao cảnh tượng máu chảy thành sông lại không xuất hiện.

Tôi đến để xem hai cậu ngồi học à?

“Nhân tiện… Hai người bọn họ vừa rồi có phải là đã sử dụng điện thoại di động trong lớp học phải không?”

Chu Phù yếu ớt nói.

Chương 112: Hình như mất tiền (3)

“Các cậu nói xem, Đường Tư Văn với Trần Nguyên, liệu Đường Tư Văn có thể được chính thức đi thi hay không?” Chu

Vũ bắt đầu đề tài.

“Đương nhiên là Đường Tư Văn có thể đi .”

Sau khi Hà Tư Kiều nói xong, lại nhìn về phía Trần Nguyên hiện tại đang học tập rất chăm chỉ: “Nhưng Trần Nguyên, nếu như cứ tiếp tục điên cuồng như vậy, thì đúng là khó mà nói.”

Những thứ chết tiệt này, không ăn chúng thật sự là sẽ chết thôi…

Tiếp tục làm ra bộ không hề nghe thấy gì, Trần Nguyên đưa tay lấy sữa bò, nhưng khi phát hiện nó trống rỗng, dứt khoát không uống, tiếp tục viết!

“Đồ uống không còn, cậu ăn bánh mì không?”

Chu Phù thấy thế, lấy ra một túi bánh mì, đầu tiên là để Chu Vũ cùng Hà Tư Kiều chọn, sau đó lại đưa một miếng bánh mì gato nhỏ cho Trần Nguyên.

“Cảm ơn chị Phù .” Trần Nguyên nhận lấy cái bánh mì gato, xé nó ra và ăn.

“Không cần cảm ơn ha ha…”

“Sao ngày nào cậu cũng mang nhiều đồ ăn như vậy?” Hà Tư Kiều vừa ăn vừa tò mò hỏi.

“Mẹ tôi bảo tôi mang đến trường học…” Chu Phù xấu hổ cười nói: “Bà ấy sợ tôi ăn không đủ no.”

“Nhưng cậu căn bản không ăn mà.”

“Chuyện của tiểu tiên nữ thì bớt can thiệp đi.” Hà Tư Kiều ngắt lời Chu Vũ, thay Chu Phù nói.

Cô ấy biết rõ, Chu Phù sợ bị béo, cho nên không muốn ăn đồ ăn.

Nhưng trên thực tế, ngoại trừ ngực và mông Chu Phù hơi đầy đặn, những chỗ khác thân hình vẫn chuẩn con gái đẹp.

Đó là vì cô ấy quá nghiêm khắc với chính mình.

Nếu tôi có đôi Nyaruko này, tôi chính là Dương quý phi!

“Ngon quá, chỉ có những người giàu mới mua được loại bánh mì này…” Chu Vũ nhìn Chu Phù tràn đầy hâm mộ.

“Nhà Phù Phù rất giàu phải không?” Hà Tư Kiều nhíu mày hỏi.

Chu Phù lúng túng dùng ngón tay gãi mạnh lên khuôn mặt: “Là một gia đình bình thường thôi.”

“Lại khiêm tốn rồi, cậu chắc chắn là một tiểu thư giàu có.” Hà Tư Kiều từ phía sau lập tức ôm cổ Chu Phù, nịnh nọt nói: “Nhìn tôi này, tiểu thư nhà giàu.”

Khi mấy người đang trêu đùa nhau ở trong phòng học thì Lý Ưu U đột nhiên đứng dậy, ra khỏi phòng học.

Trong khoảnh khắc đó, không khí nơi này nhất thời ngưng tụ lại, có chút xấu hổ.

Đó là điều không thể tránh khỏi.

Bốn người này chơi rất tốt, đã tạo thành một mối quan hệ thân thiết nhỏ. quan hệ giữa Lý Ưu U với Hà Tư Kiều mặc dù cũng ổn, hai người thường gọi nhau bằng biệt danh, nhưng dù sao quan hệ với những người khác vẫn đang có mâu thuẫn.

Chỉ có thể nói, đây chính là một nhược điểm của các lớp học ở trường trung học phổ thông.

Nếu như cô ấy thực sự thấy khó chịu, hoặc là đang cố kìm nén.

Cô ấy có thể chủ động rời đi.

Hôm nay là thứ sáu, là ngày sinh hoạt câu lạc bộ, Trần Nguyên điên cuồng học cả một ngày, mãi cho đến tiết cuối cùng của buổi chiều mới buông thả mà nghỉ ngơi một lát.

“Đánh cầu lông đi, đừng cố học nữa ông Trần!”

Đường Kiến ngồi ở tổ thứ nhất cũng là thành viên trong câu lạc bộ cầu lông, cho nên trước khi ra khỏi lớp đã rủ Trần Nguyên.

“Đến ngay, đến ngay Tiểu Đường đợi chút.”

Cả một ngày hôm nay, Trần Nguyên đã làm xong hai bộ đề môn toán, cả người tê dại, duỗi lưng một cái, dự định đánh mấy trận cầu lông.

Ngày hoạt động của câu lạc bộ khác với bình thường, tiết học cuối cùng kết thúc lúc 4:30 chiều và sau đó câu lạc bộ sẽ kết

thúc lúc 5:30 chiều, thời gian cho câu lạc bộ hoạt động tối đa 80 phút.

Đây là nhóm cuối cùng còn sót lại trong câu lạc bộ.

Cho nên sau giờ học, các học sinh trong lớp thành lập một nhóm riêng, chuẩn bị xuống tầng dưới để tham gia hoạt động của câu lạc bộ .

Mà đây cũng chính là khoảng thời gian duy nhất mà các bạn học sinh khác lớp giao lưu với nhau

“Sao vậy?” Nhìn thấy Chu Phù đang tìm kiếm cái gì đó trong hộp bút, Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Chuyện nhỏ thôi.” Chu Phù lắc đầu, tiếp tục tìm kiếm.

“Rơi tiền à?” Trần Nguyên thăm dò hỏi.

Chu Phù cười giải thích nói: “Chắc là lúc lấy bút vô tình rơi ra ngoài, cũng không sao chỉ một trăm tệ thôi…”

Đúng lúc này, tiếng lòng quen thuộc, đột nhiên vang lên.

Trần Nguyên sắc mặt ngưng tụ, sau đó đưa tay luồn vào ngăn kéo của mình, nhẹ nhàng bóp, phát ra âm thanh giấy bị xé vụn…

Không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh lại

Tiếng ồn xung quanh cũng bị che đậy hoàn toàn.

Cầm viên giấy, sắc mặt Trần Nguyên không chút cảm xúc.

“Trần Nguyên đi thôi, còn đang chờ cái gì nữa? Được rồi, tôi đi ra đây!”

“Tư Kiều, chúng ta đi thôi.”

“Vũ tử, hôm nay đưa hết bóng cho tôi, cậu đừng dẫn bóng.”

“Cậu biết cái lông gà, tôi là Tiểu Bảo La của trung học phổ thông số 11 này đây.”

Người chung quanh càng ngày càng ít, đại khái chỉ còn lại hơn mười người.

Chu Phù không tìm thấy tiền trong túi bút, chậm rãi cúi đầu xuống, đang định tìm chúng dưới đất . .

Đột nhiên, Trần Nguyên đứng dậy, sau đó xoay người.

Lý Ưu U đang miệt mài làm bài tập còn chưa kịp phản ứng, đã bị Trần Nguyên nắm lấy cổ tay, cưỡng ép lôi ra khỏi phòng học…

Chương 113: Tại sao lại muốn phá hoại tình bạn của chúng tôi? (1)

Lúc này, mặc dù trong lớp không còn nhiều học sinh nữa, nhưng mọi người vẫn bị sốc trước cảnh tượng kinh hoàng như vậy.

“Chuyện gì thế này?” Một người học sinh nữ che miệng, nói liên thiên: “Hai người họ nắm tay nhau đi ra khỏi lớp kìa, quan hệ giữa họ lại tốt như vậy sao.”

“Đúng là kinh điển, nhìn giống phim Quách Kính Minh thế…”

“Quá kích thích, nếu để cho thầy giáo nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị mời phụ huynh lên cho xem.”

Không phải, đó không phải là văn học về nỗi đau xót của thanh xuân.

Trần Nguyên chắc chắn đang tức giận, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hơn nữa, từ trước tới nay chưa từng thấy cậu ta tức giận như vậy.

Ở trong mắt Chu Phù, Trần Nguyên vẫn luôn là một chàng trai có tính cách đặc biệt tốt, rất hiểu và quan tâm đến tâm trạng của người khác, nếu không phải như vậy cô ấy cũng sẽ không quấn lấy hắn như bây giờ… Muốn làm bạn tốt của hắn.

Nhưng vào lúc này, cảm xúc của hắn khiến cho Chu Phù cảm thấy có chút sợ hãi…

Nếu như cô ấy bị đối xử như này, có lẽ cô ấy sẽ sợ đến phát khóc.

Trên thực tế, khi vừa rồi bị Trần Nguyên túm lấy cổ tay, trên mặt Lý Ưu U cũng đã hiện lên vẻ hoảng hốt và bối rối.

Chu Phù không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng cô ấy cũng mơ hồ cảm giác được, có lẽ, khả năng, đoán chừng…

Nhìn vào bên trong hộp bút lẽ ra phải có tờ 100 tệ, cô ấy có dự cảm không tốt.

“Cậu đang làm cái gì thế!”

Hất tay Trần Nguyên ra, sau đó xoa cái cổ tay đau nhức của mình, Lý Ưu U nhìn thấy trong hành lang các bạn học đang nhìn họ với ánh mắt tò mò, cô ấy cảm thấy có chút không được tự nhiên, may mắn là lúc này không có giáo viên đi ngang qua, nếu không chắc chắn hai người bọn họ sẽ bị lôi vào văn phòng và bị mắng cho một trận.

Trường học ở Trung Quốc không cho phép những cảnh tượng như vậy xảy ra.

“Đi ra phía sau trường, ở đó có rất ít người, cậu qua đây.”

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào Lý Ưu U, bình tĩnh nói.

“Vì sao… Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tôi phải nghe theo cậu?” Lý Ưu U ôm chặt lấy cánh tay đang đau nhức, không phục nói.

“Tôi không muốn mọi chuyện trở nên khó coi.” Trần Nguyên đang cố gắng để giữ giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Nếu như cậu đi theo tôi, thì còn có thể cứu vãn.”

Giận đến tái mặt, Lý Ưu U quay người muốn rời đi: “Nhàm chán, tôi muốn đi về…”

“Cậu cảm thấy cậu giữ kín được hay sao?”

“…”

Đột nhiên Trần Nguyên đặt ra câu hỏi bất ngờ, khiến cho Lý Ưu U sững sờ, giật mình tại chỗ.

Một lúc sau, mới nghiêm túc phản bác nói: “Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, cậu còn như vậy tôi sẽ đi nói với thầy giáo.”

Cô ấy biết bản thân đang nói cái gì, cô ấy rất hiểu.

Hơn nữa, cô ấy đã tự lừa dối chính mình.

【 không có khả năng… Rõ ràng lúc đó cậu ta không có ở đấy mà… 】

【 Kể cả lúc đó trong lớp vẫn có người, nhưng làm gì có ai ở ghế sau và đằng trước cũng không có ai quay đầu lại mà 】

【 chẳng lẽ lúc đó có người ở bên ngoài cửa sổ nhìn thấy? 】

“Ừm, nếu cậu không đi cùng tôi thì chúng ta đi tìm thầy giáo đi.”

Trần Nguyên vẫn gật đầu, biểu hiện tương đối bình tĩnh, không có chút nào bối rối.

Quả nhiên, Lý Ưu U đã đi theo sau, bước chân cũng nhanh hơn, đi song song cùng với hắn: “Được rồi, đi xuống dưới lầu. để tôi xem cậu muốn nói cái gì.”

Nghe được tiếng lòng cho nên Trần Nguyên càng thấu hiểu người này hơn.

Nhưng cho dù không nghe được tiếng lòng, đối mặt với con người đơn giản này, làm chuyện xấu nhưng lại hoàn toàn ngu xuẩn, hắn cảm thấy mình vẫn có thể xử lý được.

Đương nhiên, vốn dĩ hắn đã có siêu năng lực rồi cho nên sẽ không có giả thiết kia.

Cho nên điều chúng ta có thể làm ngay bây giờ là phải tự mình sửa chữa mọi sai lầm.

Bản thân đã gây ra sai lầm thì phải trả giá.

“Cậu muốn nói cái gì?”

Lý Ưu U đi theo Trần Nguyên đi tới đằng sau tòa nhà giảng dạy, đứng trước một phòng dụng cụ đổ nát.

Mặc dù, bây giờ không có học sinh nào ở quanh đây vì là ngày hoạt động của câu lạc bộ, nhưng dù sao thì đây cũng là một khuôn viên kiểu Trung Quốc vô cùng rộng lớn với hơn 4000 người, như vậy cũng là quá nhiều và thỉnh thoảng vẫn sẽ có người đi ngang qua.

Nhưng cũng đáng mừng là sau khi trường trung học phổ thông số 11 cải tạo sửa chữa lại sân vận động thì ngay cả giáo viên thể dục cũng không đến đây nữa.

“Cậu đem tiền nhét vào ngăn kéo của tôi, cậu định giải thích như thế nào đây?” Trần Nguyên hỏi.

“…” Đối phương đi thẳng vào vấn đề, khiến cho Lý Ưu U sợ đến đứng tim, ấp úng nói: ” Cậu đang nói cái gì ? tôi nghe không hiểu gì hết…”

“Chu Vũ đã nhìn thấy.”

“… Chu Vũ với cậu chơi thân như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ nói giúp cho cậu rồi!”

Chương 114: Tại sao lại muốn phá hoại tình bạn của chúng tôi? (2)

Nắm chặt nắm đấm, Lý Ưu U tức giận nói:

“Tôi không biết giữa các cậu xảy ra chuyện gì, tôi chưa bao giờ động vào tiền của Chu Phù…”

“Tôi có nhắc đến Chu Phù hay sao?”

“…”

Giống như là đang chơi trò Người Sói, trong lòng Lý Ưu U lúc này đã lắng xuống im lặng một hồi .

Chính xác là Trần Nguyên không hề nhắc đến tên của Chu Phù, mình nói như vậy là tự thú nhận rồi…

Không đúng.

Vừa rồi là mình có nghe thấy hai người họ nói chuyện với nhau, Chu Phù nói là đã bị mất tiền, mình hoàn toàn có thể lấy cớ này mà . .

Mình đã bị cậu ta lừa rồi!

Nhưng cô ấy vẫn cảm thấy việc ngu xuẩn này không phải do lỗi của cô ấy.

Không có cách nào khác, lúc đó là do mình tâm trí lo lắng, kể cả hiện tại cũng rất bối rối, thật khó để có thể bình tĩnh nhớ lại những chuyện đó…

Nhưng cho dù như thế nào, cắn chết mình cũng không thừa nhận là được rồi. Giữ vững niềm tin này, Lý Ưu U tiếp tục mạnh miệng nói: “Cậu đừng nói nữa, tôi hoàn toàn không biết cậu đang nói cái gì …”

“Trước đó, khi nghỉ trưa giữa giờ, Chu Vũ cùng tôi quay trở về lớp học, nhóm chúng tôi đã thấy cậu lấy tiền của Chu Phù bỏ vào ngăn kéo của tôi. Nhưng lúc đó chúng tôi không ngăn

cản cậu, chúng tôi đợi năm phút sau, mới bước vào phòng học.” Trần Nguyên bình tĩnh kể lại mọi chuyện, diễn tả lại toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Giống như đang xem VCR vậy.

Lý Ưu U: “…”

Mới vừa rồi còn suy đoán cậu ta đã lừa dối để mình nói ra sự thật.

Nhưng hiện tại, cậu ta lại kể ra toàn bộ câu chuyện như vậy lại còn nói chính xác thời gian bọn họ trở về lớp học nữa.

Không đúng, nếu trong trường hợp đó tại sao họ không bắt quả tang tại trận luôn?

Mà là chờ tới bây giờ chứng cứ cũng không có, cho dù nói rõ ràng cũng chẳng giải quyết được gì nữa. Nếu mình nhất quyết không thừa nhận thì . .

“Lúc đó thật sự tôi muốn ngăn cản cậu.” Trần Nguyên thất vọng nói: “Nhưng cậu hãy suy nghĩ một chút đi, nếu lúc đó cậu bị bắt tại trận thì sẽ như thế nào?”

“Cậu đang nói cái…”

“Cậu sẽ bị cả lớp phát hiện, vì tội hãm hại bạn cùng lớp, cậu nhét tiền của Chu Phù vào trong ngăn kéo của tôi.” Nhìn chăm chú vào Lý Ưu U, Trần Nguyên nhắc nhở: “Chuyện này không còn là đúng hay sai nữa, mà chính là phạm pháp.”

Nói đến đây, cô ấy mới chính thức hiểu chuyện và trở nên sợ hãi.

Ý thức được mình đã làm ra chuyện gì, lại còn bị phát hiện, Lý Ưu U sắp bị cả xã hội loại bỏ.

Bản thân sẽ trở thành trò cười ở trong lớp học.

Nếu như chuyện này đến tai của thầy giáo, thậm chí còn có thể thông báo ra toàn trường.

Càng quan trọng hơn là, đạo đức của con người sẽ bị hủy hoại, nếu như bị bại lộ, sẽ hoàn toàn không còn chỗ đứng trong cái xã hội này nữa.

“Tôi sẽ tìm cơ hội để trả lại số tiền đó…” Lý Ưu U cắn chặt môi, trong hốc mắt hiện ra nước mắt: “Cậu, cậu đừng nói cho người khác…”

Tích.

Cô ấy còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy một tiếng âm thanh của thiết bị điện tử.

Cô ấy choáng váng kinh hồn bạt vía, nhìn Trần Nguyên lấy điện thoại di động ra, trừng to mắt, trong giây lát đầu óc trở nên trống rỗng.

“Mới vừa rồi thật sự là không có chứng cứ, bây giờ thì có rồi.”

Trần Nguyên tin chắc Lý Ưu U sẽ văn vở không thừa nhận cho nên hắn bắt buộc phải làm như vậy.

Nếu để cho Chu Vũ làm chứng, cộng với lời nói một phía của mình, chắc chắn sẽ không có sức thuyết phục.

Cho nên, cần phải có một đoạn ghi âm, nó sẽ chân thực hơn bất cứ cái gì.

Cho dù là một nam sinh cao 1m8, thì hắn cũng cần phải có một cảm giác an toàn.

“A! ! !” Lý Ưu U nhận ra bản thân đã bị chơi xỏ, đột nhiên nhảy dựng lên muốn giật lấy chiếc điện thoại của Trần Nguyên.

Nhưng trước khi cô ấy đến gần, Trần Nguyên đã nâng cao cái điện thoại lên.

Sau đó, hắn nắm lấy cổ tay của cô ấy rồi trực tiếp đẩy cô ấy ghim vào tường.

Cho dù có giãy giụa như thế nào, cũng không thể động đậy nổi.

Về phương diện sức mạnh, đúng là nam nữ có khác biệt rất lớn.

Dù là cân nặng có bằng nhau đi nữa, thì con trai vẫn có sức mạnh hơn con gái.

Quả thật nhìn Trần Nguyên không có vẻ gì là một người hiếu chiến, nhưng ở thời điểm này hắn trông rất hung hăng.

Lúc này sức mạnh của hắn đã được bộc lộ hoàn toàn.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu lại ghét tôi đến như vậy.”

Nếu như không phải hôm nay hắn vẫn luôn mang theo tai nghe bên tai, cộng với giọng nói của Lý Ưu U cũng nhỏ hơn so với những người khác, thì Trần Nguyên có lẽ đã sớm phát hiện.

Làm gì có chuyện kéo dài đến tận bây giờ.

Tuy nhiên, Trần Nguyên là loại người sẽ giải quyết những hiểu lầm ngay khi phát hiện ra, tuyệt đối sẽ không để những hiểu lầm đó kéo dài đến ngày hôm sau.

Chương 115: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (1)

Nhưng ngay lúc này, cảnh tượng giữa hai người đã thu hút sự chú ý của mấy học sinh đi ngang qua.

Nhìn thấy cảnh nam nữ ép nhau vào tường dữ dội như vậy, mấy cô gái che miệng cười, còn không ngừng lén lút nhìn trộm.

Bởi vì có quá nhiều nguyên nhân nên khiến cho khuôn mặt của Lý Ưu U đỏ bừng lên, lại còn bị dùng sức khống chế, cô ấy cắn chặt môi bung ra một chút máu, buồn bã nói: “Tôi và cậu ấy đều là con gái, vậy thì phải được đối xử công bằng như nhau chứ… Nhưng tại sao mấy người lại cứ đứng về phía cậu ấy? Sau đó mấy người con cô lập tôi như vậy…”

Bụp.

Còn chưa kịp nói xong, thì một cái tát ập đến.

Thấy vậy, Trần Nguyên vội vàng buông tay ra, bối rối lùi lại phía sau.

Chu Phù không biết từ đâu xuất hiện, hai mắt đỏ hoe nhìn Lý Ưu U, nức nở nói: “Người như cậu thật phiền phức, nếu muốn có bạn thì tự mình đi kết giao đi… Tại sao lại còn đi phá hoại tình bạn của người khác chứ!”

Cú tát từ bàn tay đó khiến cho cái não của Trần Nguyên gần như bị khô héo co rút lại.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng việc hai người con gái đánh nhau thì cùng lắm việc bứt tóc đã là giới hạn rồi, nhưng bây giờ chứng kiến một cái tát trực tiếp thẳng vào mặt khiến cho hắn thật sự sốc.

Thấy thế, hắn nhanh chóng dùng cơ thể mình chắn lại giữa hai người, không để cho người khác nhìn thấy cảnh hai bạn học cùng lớp lại đánh nhau.

Tuy mấy cô gái kia đi ngang qua có đứng lại nhìn nhưng họ cũng không có ý định đâm thọc gì.

“Liên quan gì đến cậu!” Lý Ưu U bị tát mặt đỏ bừng, cô ấy lấy tay che mặt lại, tức giận trừng mắt nhìn đối phương, rõ ràng là không phục.

“Không liên quan đến tôi à? Là cậu đang trộm tiền của tôi đấy!”

Chu Phù biết rõ lúc này Trần Nguyên đã có đầy đủ chứng cứ, cho nên cô ấy hiểu bây giờ bản thân chỉ cần nói đạo lý là đủ rồi.

Làm tốt lắm A Phù.

Bây giờ chỉ cần nói ra cảm xúc và thái độ của bản thân là được rồi..

Nếu như nói có lý thì sẽ dễ giải quyết mọi chuyện hơn.

“A!” Lý Ưu U cũng hấp tấp, cô ấy sao có thể cam tâm chịu đánh được, đẩy Chu Phù ra, sau đó định nhào tới giật tóc Chu Phù.

Nhưng mà, cô ấy còn chưa kịp lao đến, hai cánh tay đột nhiên kẹp ở dưới nách của cô ấy, đôi chân của cô ấy lửng lơ trên không tại chỗ, giống như một con heo bị làm thịt vào dịp tết, không thể trốn thoát.

“Trước tiên hãy tỉnh táo lại, đừng đánh nhau nữa.”

Trần Nguyên vẫn giữ thái độ trung lập và cố gắng can ngăn cuộc tranh chấp.

“Vậy cậu cũng phải kéo cô ấy lại chứ! Như này là chênh lệch nhiều quá rồi đấy . .”

Bị Trần Nguyên ôm từ phía sau, Lý Ưu U không cách nào để hành động, chỉ có thể để Chu Phù bóp chặt cái mặt thành con cá nóc.

Khuyên can mà hắn lại chỉ đứng về một phía, như thế mà là khuyên can hay sao?

Đây chính xác là hai chọi một!

Trần Nguyên nhìn Chu Phù trấn an nói: "Được rồi, cậu cũng bình tĩnh lại đi."

"Nếu như thật sự cậu bị gài bẫy, rồi cả lớp đều hiểu lầm cậu, lúc đó cậu có thể bình tĩnh được hay sao?" Chu Phù chỉ vào mặt Trần Nguyên nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Đối với vấn đề như này, người chủ mưu là Lý Ưu U.

Gio phút này, bởi vì đang bị Trần Nguyên giữ chặt, hai tay không có cách nào động đậy được, cho nên có xấu hổ cũng không che mặt lại được, chỉ có thể chấp nhận tất cả những lời chỉ trích trong tư thế này.

【 Tôi không muốn cả lớp coi Trần Nguyên là kẻ trộm 】

【 Tôi chỉ muốn hai người bọn họ không thân thiết với nhau nữa 】

【 tôi chỉ muốn Chu Phù đoạn tuyệt với Trần Nguyên 】

【 Tôi thật sự, không nghĩ nhiều đến như vậy… 】

"Được rồi, hãy nghe tôi nói."

Đặt Lý Ưu U xuống, sau đó đứng ở giữa hai người, Trần Nguyên dùng hết khả năng để làm nguôi cơn lửa giận của Chu Phù.

Bởi vì tâm tình của Lý Ưu U đã hoàn toàn bị Trần Nguyên thấu hiểu, lúc này cũng đã bình tĩnh lại: "Chuyện xảy ra như vậy tôi cũng có trách nhiệm…"

"Không có." Điều làm cho Trần Nguyên lo sợ nhất lúc này chính là tâm tình của Chu Phù, cho nên đã nhanh chóng ngắt lời, sửa lại lời nói: "Cậu không có trách nhiệm, thì phản ứng của cậu như vậy là hết sức bình thường."

“Nhưng Trần Nguyên cậu phải tin tôi, tôi chưa bao giờ nghi ngờ cậu.” Chu Phù chân thành nói: “Cho dù nếu có tìm thấy tiền trong ngăn kéo của cậu thì tôi cũng sẽ không nghi ngờ cậu.”

Quyết tâm của cô ấy bắt nguồn từ suy nghĩ rằng một người tốt như hắn thì sẽ không bao giờ làm ra những loại chuyện như này.

Nhưng suy nghĩ này mà áp dụng nên người hắn thì cũng không sai.

“Cậu từng nói tôi là người háo sắc, cho nên tôi mới đứng về phía Chu Phù chứ không phải cậu”.

Quay đầu lại, nhìn thấy Lý Ưu U không biết từ lúc nào đã ngồi xổm sát vào tường, ôm đầu gối nói:

Chương 116: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (2)

“Nhưng cậu hãy nhớ lại đi, Chu Phù đã làm cái gì? Còn cậu nữa. Ai mà chả thấy buồn nôn?”

Sau khi dùng từ một cách rất nghiêm túc “buồn nôn”, Lý Ưu U cũng không dám cãi lại nữa, vẫn cúi đầu buồn bực, mặc kệ những lời chỉ trích.

“…” Mà Chu Phù mặt mũi lúc này đỏ ửng lên, trông rất vô tội.

Vì sao đứng về phía mình lại là háo sắc?

“Đầu tiên là do cậu muốn đổi vị trí, tôi đã giúp cậu đổi. Cậu nói xấu sau lưng người khác tôi cũng giữ kín không nói cho ai. Cậu cảm thấy, so với hoàng 【 bíp —— 】 ai mới là người xấu?” Câu hỏi của Trần Nguyên khiến cho Lý Ưu U cảm thấy không chỉ là sỉ nhục.

Bởi vì hắn là người tốt…

Người tốt thì có nên chĩa súng vào họ hay không?

“Chúng ta đi gặp thầy giáo, đưa cho thầy nghe đoạn ghi âm này, đi.” Biết rõ Trần Nguyên đã thật sự thất vọng, cho nên

Chu Phù nhanh tay kéo hắn đi về phía phòng chủ nhiệm, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

“Đi tìm ông Mạc như thế này ư… tôi đúng là hơi lo đấy?”

Bước chân dừng lại, nhìn Chu Phù đang nắm tay mình, biểu lộ trên mặt Trần Nguyên đúng là vi diệu.

“Không, tôi xin lỗi.” Chu Phù vội vàng buông bàn tay đang nắm chặt ra, giải thích nói: “Tôi chỉ muốn nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện này chứ không có ý gì khác.”

Quả thật là cô ấy không hề có ý gì khác.

Cầm tay của hắn nhưng cũng không hề phát ra tiếng lòng nào khác.

Cậu không coi tôi là đàn ông có đúng không?

“Thật xin lỗi… Tôi sai rồi… Tôi sẽ chuyển trường…”

Đang lúc hai người chuẩn bị rời đi, Lý Ưu U ở sau lưng đột nhiên vang lên tiếng khóc nức nở, rồi lấy tay lau nước mắt, nói lời xin lỗi.

Khi nói ra thì giọng nói đã tràn ngập trong sự nghẹn ngào, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

“Xin đừng nói gì thêm nữa, tôi sẽ tự mình chuyển trường…”

Cho dù lau như thế nào đi nữa, thì nước mắt cũng không hết, cô ấy lấy hai tay ôm mặt nức nở, nói to nhất có thể để họ nghe thấy: “Tôi sai rồi… Thật xin lỗi…”

Tại sao lại trở nên bộ dạng như thế này.

Nếu mình không nói câu nói đó, liệu có thể sẽ không đến mức như thế này?

Giống như một kẻ ngốc đang ngồi ở đó, cô ấy thỉnh thoảng cũng chỉ có thể tám chuyện với Hà Tư Kiều mấy câu, tự làm cho các mối quan hệ với bạn bè bị phá hỏng, còn tạo ra xích mích với nhóm của Hoàng Dĩnh…

Rõ ràng trước khi lên trung học cô ấy có mối quan hệ khá tốt với mọi người, không có mâu thuẫn với bất cứ ai.

Lý Ưu U suy nghĩ rất sâu sắc, nhưng cô ấy vẫn chưa nắm bắt được mấu chốt của vấn đề.

Cô ấy muốn dùng sự chú ý để muốn có được những mối quan hệ ổn định với bạn bè, nhưng chính bản thân mình cũng không thể làm được, vì để đạt được mục đích cô ấy đã bất chấp làm trái với lương tâm của mình.

Cho dù cô ấy biết rõ hoàng 【 bíp—— 】 những người đó thật sự cố tình giễu cợt và xa lánh Chu Phù.

Lý Ưu U trở nên thảm hại vô cùng, làm cho Chu Phù dao động.

Quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên, Lý Ưu U muốn nhìn nét mặt của hắn để tìm ra câu trả lời .

【 rốt cuộc có tha thứ cho mình hay không… 】

“Con gái tự nói chuyện với nhau sẽ dễ dàng hơn, mấy cậu tự nói đi.” Trần Nguyên ngậm miệng lại nhưng có vẻ hơi mỉm cười, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Ừm…” Chu Phù suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Mặc dù Chu Phù đánh người rất mạnh, tát người cũng rất giỏi, nhưng bản chất cô ấy vẫn là một người tốt bụng.

Cho dù đang cảm thấy rất ghét Lý Ưu U, nhưng khi cô ấy nhìn thấy người bạn học này khóc lóc sám hối, vẫn trở nên mềm lòng.

Cô ấy ngồi xuống đối diện với Lý Ưu U, lấy khăn tay đưa cho đối phương.

Lý Ưu U trong vô thức tưởng đó là một cái tát khác, cho nên đã giơ tay chặn cái khăn lại.

Sau đó nhận ra mới đưa tay cầm lấy cái khăn của Chu Phù, xoa lên mặt lau đi nước mắt nước mũi…

Bây giờ nhìn Lý Ưu U, Chu Phù lại nhớ tới mình trước kia.

Quá khứ đã cất giấu trong trái tim nhưng khi động vào vẫn cảm thấy đau đớn.

Cô ấy đã từng trải qua một khoảng thời gian vô cùng khó khăn khi học trung học cơ sở.

Ba năm bầu trời, tràn ngập u ám, chưa bao giờ trở nên dễ thở.

Một lát sau, Lý Ưu U cuối cùng cũng nín khóc, chậm rãi đứng lên, đi về phía bên kia. Mà Chu Phù, thì vẫn đang đứng nguyên chỗ, nhìn cô ấy đi về phía Trần Nguyên.

Thật khó để bước những bước chân này, nhưng nếu như ngay từ đầu hiểu rõ vấn đề thì sẽ không tệ đến mức này.

"Thật xin lỗi." Sau khi chân thành tha thiết nói xin lỗi, Lý Ưu U hai tay túm chặt cái vạt quần, cúi đầu thật thấp với Trần Nguyên.

Nhưng mà, khi đầu của cô ấy còn chưa kịp cúi thấp xuống hắn, thì một tiếng bụp phát ra, Trần Nguyên dùng ngón tay búng thật mạnh vào giữa chán của Lý Ưu U khiến cho cô ấy bị tấn công trực diện không kịp phản kháng.

Chương 117: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (3)

Vết thương cùng với lực va chạm mạnh khiến cho Lý Ưu U bật đầu ngửa ra sau, theo quán tính liền lùi lại về sau mấy bước, cuối cùng ngồi xổm trên mặt đất che lấy cái đầu, nghẹn ngào rên rỉ.

Chu Phù bị làm cho sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt biểu lộ vẻ cứng ngắc, phát ra âm thanh vô cùng hoang mang: "A?"

"Tha thứ hay là không tha thứ, cậu còn dám hỏi ngược lại tôi nữa… Cậu đùa giỡn với tôi làm gì?"

Trên trán nhất định để lại dấu đỏ, Lý Ưu U chỉ có thể dùng tóc mái để che lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn qua Trần Nguyên thế mà lại dùng bạo lực với mình, lại không kìm được muốn khóc ra.

Nhưng lần này là đau nên khóc.

"Tôi sẽ kể cho cậu một câu chuyện."

Sau một hồi lấy lại giọng, Trần Nguyên nhẹ nhàng nói: "Ngày xưa có một đứa con trai, cậu ta thường xuyên thích nổi giận, thường xuyên muốn tổn thương người khác. Nhưng mà cha của cậu ta lại nói rằng, cứ làm như vậy đi, nhưng mỗi lần con tức giận hoặc làm tổn thương một ai đó thì hãy đóng một cái

đinh nên bức tường này. Theo thời gian, cái bức tường được Chu Vũ đóng ngày càng nhiều đinh. Rồi sau đó cha của cậu ta lại nói, từ giờ trở đi, nếu một ngày con không tức giận, không làm tổn thương cho người khác, thì hãy gỡ một cái đinh trên bức tường xuống. Thế là, Chu Vũ thử kiềm chế cảm xúc của mình, thời gian dần trôi qua, những cái đinh trên bức tường đều bị lấy xuống. Cuối cùng, Trần Nguyên hỏi, theo cậu những chiếc đinh kia được tháo ra thì trên bức tường sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Đây không phải câu truyện trong sách tiếng anh ở trường trung học cơ sở hay sao? Mà tại sao người trong truyện tư nhiên lại biến thành Chu Vũ vậy…" Chu Phù phàn nàn nói.

"Tôi biết rõ vấn đề này cậu chắc chắn không có cách nào xóa bỏ đi được."

Đứng lên, nhìn Trần Nguyên, xoắn xuýt thật lâu sau nói ra: "Cậu nói với thầy giáo cũng được, nói cho cả trường học cũng được, tôi đều tiếp nhận, nhưng…"

Nhắm chặt hai mắt, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt vốn đã ướt đẫm, Lý Ưu U nghẹn ngào nói ra: "Tôi… Thật sự tôi không hề cố ý."

Chu Phù mới vừa rồi vẫn còn có một chút không vui, chưa thể tha thứ được, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Lý Ưu U , cuối cùng cũng mềm lòng.

Cô ấy muốn nói, thôi quên đi Trần Nguyên.

Nhưng còn chưa mở miệng ra, Lý Ưu U liền xoay người, chạy đi khỏi nơi này.

"Mặc dù nói ra những lời này thật sự là không hay." Do dự một lúc lâu sau, Chu Phù nói: "Nhưng con trai các cậu có thể là không nhận ra nhưng theo trực giác của con gái thì…. Tôi thấy hình như cô ấy hăn là có cảm tình với cậu đấy."

"Không nhìn ra." Trần Nguyên không nhìn ra, nhưng nghe được, thì cũng chỉ là hoạt động của tinh thần, không tính được, hắn thản nhiên nói: "Nhưng vừa rồi trả thù được tôi lại cảm thấy thoải mái hơn."

"Vậy có chắc chắn là mình đã không còn tức giận nữa không?"

“Ừm.”

“Vậy để tôi nói với cô ấy, là cậu không tức giận nữa nhé.”

“Đợi chút nữa.” khi Chu Phù vừa xoay người đi, Trần Nguyên gọi cô ấy lại, sau đó lấy ở trong túi ra một tờ tiền nhàu nát màu đỏ: “Đây là số tiền mà Lý Ưu U để ở trong ngăn kéo của tôi.”

“Cái này sao…” Chu Phù cười cười, dùng nắm đấm đẩy Trần Nguyên, sau đó đẩy ra sau: “Mặc dù tôi biết cậu không thiếu tiền, nhưng tôi thấy hình như gần đây cậu có quen một cô gái có đúng không? Nếu muốn hẹn hò thì ít nhất cậu cũng phải mời người ta một bữa chứ.”

“Cậu nói chuyện kiểu gì mà nghe giống một bà già vậy…”

“Ai là bà già… Tôi như thế mà già sao?” Chu Phù phản đối nói, xong lại tiếp tục chủ đề vừa nãy: “Tóm lại, cái này tôi cho cậu mượn, tháng sau có tiền sinh hoạt thì đưa lại cho tôi.”

“Cảm ơn chị Phù.” Trần Nguyên thành tâm nhận lấy.

“Không khách khí.” Chu Phù thể hiện động tác OK, hì hì cười một tiếng.

Cứ như vậy, Chu Phù cũng không tham gia hoạt động của câu lạc bộ, trực tiếp trở về phòng học.

Chắc là cô ấy đi an ủi Lý Ưu U đang ngồi gục mặt xuống bàn kia.

Trong mắt của người ngoài, họ chỉ thấy hắn một mực kéo Lý Ưu U đi ra ngoài, sau khi trở về cô ấy trong bộ dạng khóc nức nở.

Trần Nguyên vốn có thể nhẹ nhàng dẫn Lý Ưu U đi ra ngoài, rồi lén lút moi được chứng cứ, sau đó triển khai một buổi biểu diễn kiểu Nhật trên sân trường—— Lý tiểu thư, cô không muốn người khác biết chuyện mình trộm tiền có phải không?

Nhưng Trần Nguyên lại lựa chọn lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất.

Nếu không phải như vậy, Chu Phù cũng sẽ không đuổi theo ra đến đó, trở thành người thứ ba biết được bí mật này.

“A Phù, tôi cũng không thể ăn bánh mì của cậu một cách vô ích được.”

…

Hôm nay không phải tự học buổi tối, sau khi câu lạc bộ hoạt động kết thúc, Trần Nguyên có thể đi về.

Chương 118: Lối chơi có nhiều chướng ngại vật nhất!! (4)

Mà Chu Phù hôm nay có hẹn với mẹ đi ăn tối, cho nên đi đến cổng trường hai người chia tay ai về nhà nấy.

Sự việc xảy ra ngày hôm nay thật sự rất buồn cười, trước kia khi chưa xuất hiện năng lực này thì chưa hề xảy ra những chuyện như vậy.

Nhưng Trần Nguyên cũng phần nào hiểu được nguyên nhân —— đã can thiệp và phản ứng dữ dội.

Trước kia hắn, bởi vì không nhìn thấy (tuổi thọ), nghe không được (tiếng lòng), mắt không thấy thì tâm không phiền, cho nên không dính nồi.

Hiện tại tất cả những phản ứng dữ dội này, đều là gieo gió gặp bão.

Nhưng rõ ràng là hắn không muốn dây dưa với những người như vậy…

Hạ Tâm Ngữ: Trường học của chúng tôi không có ngày hoạt động của câu lạc bộ, cho nên vẫn lên lớp như thường lệ.

Hạ Tâm Ngữ: Cậu muốn đợi tớ bốn mươi phút sao?

Chờ đã, chờ đã, không đợi không phải con người.

Trần Nguyên vừa chuẩn bị đánh chữ.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh.

“Trần Nguyên.”

Là Lý Ưu U, cô ấy đi theo phía sau.

Chắc là do hôm nay khóc nhiều quá, tâm trạng không tốt cho nên cô ấy đã xin về nhà sớm.

Nhưng tại sao lại đi theo phía sau mình, chắc là có lời muốn nói.

Nhìn thấy Trần Nguyên không quay đầu lại, Lý Ưu U mới yên tâm hơn, cứ như vậy tiếp tục đi theo hắn, nói: "Mặc dù nghe giống như là tôi muốn lừa cậu xóa video, nhưng tôi thật không có nói dối, cậu có thể đi hỏi hoàng 【 bíp—— , tôi đã kể về cậu với họ khi tôi còn là học sinh lớp 10…"

Chỉ mong Trần Nguyên nghe hiểu được những gì mà mình nói . .

"Trước đó trong nhà vệ sinh khi Chu Phù ghe được những lời đó, cậu cũng ở đó. Cho nên, tôi cảm thấy hai người đã nói chuyện gì đó, Chu Phù nói xấu tôi, cho nên cậu mới giúp cô ấy đổi vị trí."

Nhưng hôm nay Chu Phù nói cho tôi, cô ấy với Trần Nguyên không hề cùng nhau nói xấu mình, cũng không biết rõ có phải thật vậy hay không.

"Tôi biết rõ cậu không làm gì sai cả, nhưng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái. Cậu quen biết Chu Phù cũng chỉ mới có mấy ngày, quan hệ đã tốt như vậy… Chẳng qua là tôi không biết cách nói, tôi đã nói sai, cho nên sốt ruột."

"Hôm nay, tôi thật sự không hề muốn mọi người coi cậu là kẻ trộm, tôi chỉ muốn cậu xích mích với Chu Phù mà thôi, cậu có tin hay không."

"Sai chính là sai. Cậu muốn làm gì thì làm. Tôi sẽ không chuyển trường… Nếu như cậu muốn nói cho thầy Mạc… cậu có thể."

"Ừm, cứ như vậy."

Lời nói xong, Trần Nguyên cũng đi đến trạm xe buýt.

Lúc này, 737 vừa lúc đến trạm.

Học sinh ngoại trú lần lượt lên xe về nhà.

Đến Trần Nguyên, khi hắn bước lên cửa xe, bỏ điện thoại ra quét thẻ, sau đó đóng cửa xe lại, hắn quay đầu nhìn về phía Lý Ưu U nói: "Ừm."

“Sai chính là sai…” Nhìn thấy Trần Nguyên cuối cùng cũng quay đầu lại, Lý Ưu U giọng nói run rẩy mang theo tiếng khóc nức nở nói: ” nhưng tôi cầu xin cậu… đừng nhớ đến chuyện này… suốt một đời.”

Đang nói, cô ấy phát hiện chính mình lại nghẹn ngào.

Cô ấy nhớ lại hồi còn học tiểu học, có người nhét bút của người khác vào bàn học của cô ấy, rồi muốn tố cáo rằng cô ấy ăn trộm bút, nhưng may mắn thay người bạn đó rất tốt bụng, luôn tin tưởng cô ấy, mặc dù nhìn thấy chứng cứ cũng không hề mảy may nghi ngờ cô ấy ăn trộm.

Mặc dù cô ấy cũng không nhận oan uổng, nhưng nhớ lại chuyện này thật sự cảm thấy buồn nôn và khó chịu.

Cho dù không tìm được người gài bẫy mình, nhưng cô ấy vẫn ghi nhớ sâu sắc chuyện này.

Mà bây giờ bị phát hiện, khẳng định cậu ta sẽ nhớ kỹ một đứa ngu xuẩn và xấu tính như cô ấy đến hết đời.

Cửa xe buýt bị đóng lại, ở bên trong đã không còn nghe được âm thanh gì nữa, Trước khi xe buýt khởi hành, cô ấy giống như nhìn thấy Trần Nguyên đã gật đầu…

Cho dù có thể tha thứ thì cái lỗ đinh rút ra cũng sẽ không bịt lại được, dù sao vết thương phản bội cũng không có khả năng lành lại, giọng nói của Trần Nguyên cũng sẽ không tùy tiện xóa bỏ, đây sẽ là thanh kiếm Damocles vĩnh viễn treo trên đầu của Lý Ưu U.

Nhưng nếu bảo mình không nhớ nó suốt một đời, thì chắc có thể làm được.

Dựa vào cửa sổ xe, nhìn thấy Lý Ưu U đang vẫy tay chào tạm biệt mình, Trần Nguyên không nghe thấy được tiếng lòng, không biết là cô ấy thật sự muốn xin lỗi hay chỉ là muốn lấy lòng mình.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Hắn đã không còn là một đứa trẻ nữa, hắn đã qua cái tuổi cáu kỉnh từ lâu rồi, tôi sẽ biến thành con cá mập cắn cả nhà cậu, kể cả con chó 18 tuổi cũng không buông tha.

Huống hồ ký ức có bộ nhớ riêng, những điều tồi tệ không đáng để chiếm chỗ.

Lấy điện thoại ra, nhìn thấy có tin nhắn của Hạ Tâm Ngữ.

Trần Nguyên: Chờ cậu [QQ : biểu tượng mèo con đưa tay ra].

Chương 119: Đi tới nơi cao nhất thành phố Hạ Hải - Tứ Tông. (1)

Nói thực ra, Trần Nguyên cũng không muốn đứng chờ ở trước cổng trường trung học phổ thông số 4.

Không phải hắn lo sợ sẽ gặp mặt Tứ Tông rồi khiêu khích hắn, bắt một tên tiểu tử của trung học phổ thông số 11 phải dập đầu.

Mà là từ khi lên trung học phổ thông về cơ bản hắn cũng không có nhiều cơ hội để kết giao bạn bè với học sinh trường trung học phổ thông số 4, mà xung quanh trường trung học phổ thông số 4 này cũng không có cửa hàng kinh doanh nào cho nên cũng chả đi đến đây làm gì.

Khi mình tới cổng trường trung học phổ thông số 4 chắc là cũng tầm sáu giờ, có nghĩa là mình phải đợi ở cổng trường nửa tiếng đồng hồ.

Cầm lấy tờ tiền nhàu nát màu đỏ ra, Trần Nguyên rất cảm kích Chu Phù đã kịp thời đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lạnh lẽo, bởi vì hiện tại hắn thực sự đã hết tiền, đứng chờ người ta mà không có tiền thì đúng là điều ngu xuẩn nhất.

Mà số tiền ông già cho trước đó rất quan trọng, nó sẽ được sử dụng vào việc sau này.

Tạm thời vẫn chưa cần dùng tới.

Chỉ cách đó vài trạm dừng, Trần Nguyên ngồi một mình, vừa đeo tai nghe nghe ca nhạc, vừa chơi điện thoại.

Lúc này, tin nhắn của Chu Phù trên QQ gửi đến.

Chu Phù: Lý Ưu U ngồi ở gần nhóm chúng ta vẫn có gì đó không thoải mái, cảm giác vẫn có chút xấu hổ, hay là tôi đi tìm thầy Mạc, cho Đường Kiến ngồi bên cạnh Hà Tư Kiều được không?

Không phải, sao lại là Đường Kiến?

Trần Nguyên: Tìm ông Mạc không phải là chuyện tốt, nếu thật sự muốn đổi , chờ nửa tháng sau có kỳ thi, thi xong đã rồi mới nói tiếp.

Thật ra Lý Ưu U ngồi ở phía sau, người bị dày vò nhất chính là bản thân cô ấy.

Cho dù Trần Nguyên cảm thấy có một chút gì đó kỳ lạ, nhưng cũng sẽ không vì sự có mặt của cô ấy mà thấy không vui.

Sức mạnh đe dọa của cô ấy vẫn kém xa ông Mạc rất nhiều.

Chu Phù: được rồi.

Chu Phù: Còn có điều này nữa, hôm nay khi cô ấy trở về phòng học, tôi đã đuổi kịp, khuyên cô ấy không khóc nữa.

Trần Nguyên: Tôi không ngờ cậu cũng giỏi bắt nạt người khác đấy nhỉ.

Chu Phù: Không phải là bắt nạt, cậu hiểu lầm rồi.

Chu Phù: Ý của tôi là, chân trước cậu kéo cô ấy đi như thế, chân sau khi quay lại cô ấy lại khóc sướt mướt, như thế mọi người sẽ hiểu lầm cậu đấy.

Trần Nguyên: Vậy cậu đã làm gì?

Chu Phù: tôi bảo cô ấy bình tĩnh lại rồi đi rửa mặt đi sau đó hãy quay lại phòng học. Tôi đã nghĩ, lúc đó chắc chắn còn có mấy bạn nữ không tham gia hoạt động của câu lạc bộ, nếu nhìn thấy Lý Ưu U như vậy chắc chắn sẽ nghi ngờ rồi nói xấu cô ấy. Cho nên tôi đã nói trước với cô ấy và dặn cô ấy trả lời như tôi bảo nếu bị hỏi đến.

Trần Nguyên: Trả lời như nào vậy?

Chu Phù: Chuyện con gái với nhau… khó nói lắm.

Chu Phù: Tóm lại, không làm bại hoại thanh danh của cậu đâu nha.

Thật khó mà đảm bảo liệu cô ấy có làm bại hoại thanh danh của mình hay không.

Nếu như cô ấy là loại người như Hà Tư Kiều, cho dù ở ngay trước mặt mình, cô ấy cũng sẽ làm bại hoại thanh danh của

mình.

Hơn nữa mình lại không có ở đó, mấy cậu ở sau lưng tôi làm chuyện gì, tôi có thể không lo hay sao?

Chu Phù: Tuy nhiên, cậu thử nghĩ xem nếu một cô gái thích cậu mà cả lớp đều biết chuyện đó, điều này có được tính là hủy hoại thanh danh của cậu hay không?

Thì ra là vậy, lẽ ra cậu nên nói điều này sớm hơn.

Câu hỏi của Chu Vũ giống như một vòng tròn bay quanh quẩn bên tai hắn.

Trần Nguyên: Ý của cậu là, cậu để cho cô ấy đi giải thích với những bạn kia rằng cô ấy thích tôi và khiến cho tôi bực bội, sau đó mới điên cuồng kéo cô ấy đi?

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Trần Nguyên chỉ có thể nghĩ đến một logic hợp lý như vậy.

Nếu không, không có cách nào có thể giải thích được cơn nóng nảy đột ngột của hắn.

Chu Phù: !

Cậu chỉ gửi đi có một cái dấu chấm than là có ý gì?

Chu Phù: Cậu thông minh như vậy, ai dám kết bạn với cậu!

A, đoán đúng rồi đấy.

Đúng như Trần Nguyên nghĩ, Lý Ưu U chỉ có thể dùng thủ đoạn tự hủy hoại mình để che đậy đi sự áy náy của mình.

Mà như vậy, danh tiếng của cô ấy sẽ bị hoen ố đi một chút, hoặc ít nhất cũng bị mất mặt. Mà Trần Nguyên ở bên này, cũng sẽ bị mọi người đánh giá, nhưng nó sẽ mang lại cho hắn một chút thể diện.

Trần Nguyên: phương châm của tôi là đổ lỗi cho người khác nhiều hơn về mọi việc và tìm kiếm ít lý do hơn cho bản thân.

Chu Phù: Đây quả thật là một câu nói sáng suốt, tôi nên học tập cậu.

Trần Nguyên: Cậu còn lâu mới học được.

Sau khi tán ngẫu thêm vài câu để kết thúc chủ đề, Trần Nguyên cảm thấy tâm tình vừa vi diệu vừa phức tạp.

Chương 120: Đi tới nơi cao nhất thành phố Hạ Hải - Tứ Tông. (2)

Là một người bạn cùng bàn thân thiết, hắn luôn muốn rèn luyện tính cách cho Chu Phù . . Điều hòa một chút.

Giam bớt một chút hiền lành bên trong, giảm tỷ lệ Thánh Mẫu, từ nhẹ nhàng vô tư mà trở nên sắc bén hơn.

Nhưng những chuyện như này mà tự mình làm, thì đúng là không phù hợp.

Kết quả của sự can thiệp, chính là phản ứng dữ dội.

Chỉ có thể nói rằng chịu thiệt là một điều may mắn.

Đương nhiên, trong chuyện này chịu một chút thiệt thòi cũng không sao, nếu như ở nơi khác, Trần Nguyên còn muốn ra tay mạnh hơn.

Đây là một người bạn mà mình đã trả phí để kết bạn.

“Đến đường Học Phủ rồi, mời hành khách chuẩn bị xuống xe…”

Sẽ đến trạm sớm thôi.

Sau khi bước xuống xe, Trần Nguyên đi băng qua đường, cách đó không xa chính là cổng trường to lớn, trường trung học phổ thông số 4.

Bởi vì mới khai giảng được hơn một tháng, cho nên tin vui về quán quân môn văn học và khoa học tự nhiên cấp thành phố vẫn chưa được hạ xuống, từ phía xa nhìn lại, quả thật là chói mắt.

Một học sinh trung học đã giành được giải thưởng cao nhất ở thành phố Hạ Hải.

Mà những người như vậy, chỉ xuất hiện một lần ở trường trung học phổ thông số 11, đến lúc đó hai trường mới ép cả hai học sinh phải theo học.

Nếu cứ tiếp tục xu hướng như vậy, năm nay vẫn sẽ có hai nhà vô địch, Tứ Tông đoán chừng có thể giành một vị trí, trở thành đại tông môn thứ nhất ở tỉnh Hải Đông.

Nghĩ đến thứ sáu này phải thi đấu với những con quái vật, Trần Nguyên liền cảm thấy vui vẻ.

Vì cái gì mà vui vẻ?

Còn không vui sao được, nửa cái phòng thì đều là học sinh trường trung học phổ thông số 11 cơ mà?

"Còn nửa giờ nữa mới được ra ngoài."

Mắt nhìn thời gian, Trần Nguyên thử tìm một quán trà sữa gần đó, sau đó dùng tiền mượn của Chu Phù mua một ly trà đào phô mai siêu A rồi ngồi ở quầy chờ.

Vào quán trà thì vẫn là nên uống thứ này.

Dương Chi Cam Lộ tinh khiết, chỉ lợi dụng khoảng trống thị trường để kiếm lãi, lượng tiêu thụ cũng không còn là đứng đầu tiên nữa, cho nên mình không thèm để ý đến.

【 Tại sao học sinh trường trung học phổ thông số 11 lại đến đây? 】

【 Chắc là đang chờ ai đó? có vẻ như vậy 】

【 nhân lúc cậu ta không để ý chụp một tấm ảnh gửi cho mấy đứa bạn hehe… 】

Đúng lúc người con gái định cầm điện thoại lên chụp ảnh thì Trần Nguyên bỗng nhiên xoay người, dựa lưng vào quầy, hút một ngụm trà đào phô mai.

Thấy thế, cô gái vội vàng cất điện thoại xuống gầm, giả vờ đang bấm bấm gì đó.

Con nhỏ của Tứ Tông, muốn chụp lén ảnh của số 11 tôi đúng không?

Đừng để tôi bắt được, nếu không tôi sẽ kiểm tra điện thoại di động của cô.

Nhưng trong giờ này, mà lại có học sinh chạy ra đây uống trà sữa, cũng rất ít người.

Xem ra trường trung học phổ thông số 4 cũng không khác gì so với số 11, tranh thủ thời gian tự học mà xin nghỉ để chạy ra ngoài uống trà sữa.

Nhớ lại thời gian khi còn là học sinh năm nhất, lớp học có một người bạn học nhà có mở phòng khám, nó thường xuyên cấp giấy truyền dịch cho mấy đứa con trai trong lớp. Khi đó, mấy đứa thường xuyên dùng cái tờ giấy nghỉ bệnh đó để trốn ra ngoài ăn uống.

Đáng tiếc là sau đó mình đã bị bố mẹ phát hiện, xém chút nữa là cầm dao đến chém người bạn đó, nếu không phải nhờ các bạn cùng lớp ngăn cản, thì người anh em kia quả thật là nguy to.

Những người có lòng cấp giấy truyền dịch giúp người thì không đáng bị dao giải phẫu chém!

Sau khi hút ừng ực một ngụm trà sữa thơm ngon cuối cùng, Trần Nguyên nhìn đồng hồ, vẫn còn mười phút nữa.

Thế là hắn đi đến trước quầy thu tiền, lựa chọn xong và nói ra: "Thêm một cốc trà đào phô mai siêu A, đá cho bình thường….vv."

Người thu ngân dừng lại ngón tay lại, mỉm cười chờ đợi.

Hạ Tâm Ngữ hôm nay cậu có thể uống đá được không?

Lần cuối cùng cô ấy… Mình cũng không nhớ rõ lần cuối cùng là khi nào.

Không thể nhớ được.

Hay là hỏi trực tiếp?

Giờ này chắc cô ấy vẫn đang ngồi học, làm gì có thời gian mà trả lời.

Huống hồ, những chuyện như vậy không dễ để hỏi ra.

"Thôi bớt đá đi, cho một nửa đường."

Để đảm bảo an toàn, tốt nhất vẫn là cho ít đá thôi. Như thế, nếu cô ấy không uống đá thì sau một lúc cốc trà cũng sẽ trở lại nhiệt độ bình thường, tuy hương vị sẽ kém hơn một chút.

Một cốc phô mai Đào Đào có giá 17 tệ, hai cốc là 34, Trần Nguyên tiêu xài một lúc đã tiêu hết tiền sinh hoạt một ngày của hai người.

Đúng thật là không phí tiền bạc.

Nếu sau này Hạ Tâm Ngữ có hỏi thì mình nên trả lời như thế nào?

Mình sẽ bảo bị Chu Vũ cướp?

Nhưng cướp tiền không giống với cướp đồ ăn, nó là thứ lấy đi phải trả lại, cho nên nếu nói như thế chắc cô ấy vẫn tính là một khoản vay mượn.

Chương 121: Uống trà sữa (1)

Thật ra thì nếu nói thật cũng không sao cả, chỉ là không muốn cô ấy phải đi xin tiền người lớn, nếu không cô ấy sẽ trông giống kiểu " học sinh nữ trung học tiêu tiền của con trai"… Thôi quên đi.

Một số quan điểm của Hạ Tâm Ngữ cũng không phải là hoàn toàn chính xác, nếu cứ để cho cô ấy phải chịu khổ như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy sự tiết kiệm mãi mãi và sự kiềm chế lâu dài phải là chuẩn mực trong cuộc sống.

Trong tiệm bây giờ cũng không có nhiều người, một cốc trà sữa gọi trong ba phút tới tay.

Sau đó, Trần Nguyên cầm theo trà Đào phô mai siêu A, đi ra khỏi quán trà sữa.

Lúc này, ở trước cổng trường đã có khá nhiều phụ huynh đứng chờ.

Cũng giống như trường trung học phổ thông số 11, phổ thông số 4 cũng là một trường học nội trú, nhưng cũng có ⅕ học sinh ngoại trú. Những học sinh này có khoảng ⅓ số học sinh đến từ các quận, thành phố xung quanh đến.

Đây chính là nguyên nhân khiến cho sự chênh lệch giữa các trường ưu tú và các trường trung học bình thường ngày càng lớn.

Giống như THCS số 4 và THCS số 1, họ không chỉ tuyển học sinh trong thành phố mà còn tuyển những học sinh giỏi từ các quận. các thành phố lân cận hàng năm.

Bởi vì hai người đứng đầu tỉnh Hải Đông đều được ghi danh trên bảng vàng, thậm chí trường không cần hứa hẹn trao học

bổng hay miễn học phí, phụ huynh cũng sẽ cho con vào đây học, những nhà có điều kiện tốt còn thuê hẳn nhà gần trường để tiện cho việc con cái học tập.

Mình cùng với Hạ Tâm Ngữ phải sống một mình đều có những nguyên nhân riêng, nhưng điểm chung vẫn là —— không đồng ý việc ở cùng cha mẹ và đều có tính cách tương đối độc lập.

Nhưng nhìn thấy những học sinh này có cha mẹ đưa đón, Trần Nguyên vẫn cảm thấy rất hâm mộ.

Hừ, cũng hơi nhớ mẹ và ông già ở nhà rồi.

Trường học bắt đầu tan.

Cánh cửa sắt của trường trung học phổ thông số 4 bắt đầu mở ra, ngày càng có nhiều học sinh mặc đồng phục màu trắng bước ra khỏi cổng.

Đứng trong đám đông phụ huynh, Trần Nguyên có chiều cao 1m83, chắc cũng là một trong số những người cao nhất ở Hải Đông, hắn có tầm nhìn khá rộng và thoải mái.

Nhưng đợi được một lát, tiếng lòng ríu rít càng ngày càng nhao nhao, hắn quyết định đổi chỗ đứng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy trong đám người, có một bàn tay dơ lên vẫy vẫy về phía hắn..

Khi cô ấy đưa tay lên vẫy, tay áo tuột xuống, lộ ra cổ tay mảnh khảnh trắng ngần.

Trong đám người chính là Hạ Tâm Ngữ, cô ấy đã nhìn thấy hắn, mỉm cười thật tươi và vẫy tay, mặc dù hai bên trái phải đều có những bạn học nữ cùng lớp, cô ấy cũng không ngần ngại né tránh..

“Đây là bạn nam đấy sao, nhìn cao thật đấy.”

Cô bạn nhỏ người đeo kính đứng bên trái Hạ Tâm Ngữ lâu nay đều nghe mọi người bảo Hạ Tâm Ngữ có một người bạn nam thường xuyên cùng cô ấy đi về nhà, bạn nam ấy dáng người cao lại còn rất đẹp trai.

Hơn nữa, cậu ta đối xử với tất cả mọi người rất lạnh nhạt nhưng duy với Hạ Tâm Ngữ lại quan tâm hết mực.

Còn có người nói Hạ Tâm Ngữ bình thường nhìn hiền lành như vậy, tính cách cũng tốt thế mà lại có cách dạy bạn trai mình giỏi như vậy khiến cho người ta sợ hãi cô ấy.

Hôm nay vừa thấy thì có vẻ tin đồn này là chuẩn rồi, quả nhiên rất cao ít nhất cũng được 185cm.

Khuôn mặt nhìn cũng khá ưa nhìn, nhưng không giống như khuôn mặt của mấy nam thần tượng đầy tinh xảo cũng không phải loại hình ôn nhu. Mà khuôn mặt ấy mang cho người khác cảm giác đắm mình dưới ánh mặt trời, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa còn có khí chất của nam nhi.

Nói thế nào nhỉ, đây chính là một vị soái ca hoàn toàn không dính xíu đàn bà nào.

“Nói đi nói lại, còn dám mang trà sữa đến cho Tâm Ngữ nữa chứ, không sợ bị mấy thầy giám thị của trường bọn mình bắt được hay sao.” Cô gái còn lại là đã từng gặp Trần Nguyên trước kia lúc đi xe buýt, khi đó còn có một cô bạn ngực khủng ở cạnh. Mà khi nhìn thấy bạn nam ấy đứng ở cửa chờ hạ Tâm Ngữ thì cô ta cẩn thận nhắc nhở, “Cậu ta không biết trường trung học phổ thông số 4 biến thái đến nỗi sẽ dí theo để bắt các đôi yêu sớm sao?”

“Không giống như cậu nghĩ đâu mà.” Ngại ngùng trả lời lại mấy người bạn của mình, Hạ Tâm Ngữ chủ động bảo, “Vậy tớ qua đó nhé.”

“Được rồi đi đi, bọn tớ cũng không muốn làm bóng đèn đâu.” Cô bạn kia khoát tay, nở nụ cười đầy ẩn ý trên gương mặt.

Mà cô bạn nhỏ người đeo kính kia thì muộn tao nhỏ giọng bảo: “Khi nào rảnh thì kể cho bọn tớ nghe chuyện của hai cậu nhé, chuyện tình của đôi trai tài gái sắc thật sự rất hay đó. Sau khi bị thu điện thoại người sống kí sinh bằng cách nạp dinh dưỡng từ mấy câu chuyện tình yêu như tớ sắp chết vì thiếu chất rồi này.”

“Đừng đùa nữa, tạm biệt.”

Chương 122: Uống trà sữa (2)

Sau khi vẫy tay chào, Hạ Tâm Ngữ đến trước mặt Trần Nguyên.

Vừa thấy cô ấy đi đến, Trần Nguyên liền đưa tay ra, đem ly trà đào size L kia đưa cho Hạ Tâm Ngữ: "Ít đá đấy, giờ uống luôn cũng… À không phải, cậu uống lúc nào cũng được."

"Ừ… Tớ biết rồi." Nhận lấy ly trà sữa, Hạ Tâm Ngữ gật đầu cười.

Cậu ta lo rằng cô đang ở kỳ kinh nguyệt nên không thể uống đá sao?

Xem ra cậu ta còn tinh tế (tiểu tâm) hơn cô nghĩ nhiều.

À cũng không đúng, cậu ta trước giờ đều nhỏ (tiểu) như vậy.

Này này, hắn đã mua trà sữa cho cô uống rồi mà sao cô lại dám nói hắn như vậy chứ?

Toàn là những tin đồn nhảm nhí thôi!

Bỏ mấy thứ bậy bạ kia ra khỏi đầu đi.

"Cậu không uống hả?" Hạ Tâm Ngữ thấy Trần Nguyên chỉ mua một ly cho nên vẫn chưa cắm ống hút vào, cô ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên và hỏi.

"Tôi… Không thích uống."

Khi sắp nói cho cô ấy biết chuyện Chu Phù tìm đến rồi bị hắn cướp mất một trăm tệ thì Trần Nguyên chợt tỉnh táo lại cho nên không nói nữa.

Đương nhiên, không nói không phải vì hắn sợ hãi không dám nói sự thật.

Mà đây là sự tôn trọng.

Sự tôn trọng dành cho phái nữ, mọi người hiểu ý hắn mà phải không?

Trần Kiến Nghiệp: Con trai, cuối cùng con cũng hiểu ta.

Này nhá, chuyện này với chuyện lỗ tai của cha bị véo đến biến dạng không giống nhau đâu đấy!

Hơn nữa, thế quái nào mà tiếng lòng của cha lại lạc vào đây được hay vậy?

Mau tránh ra nào, đừng làm ô nhiễm khí chất nam nhi chân chính của con.

Nhưng khi câu nói "Tôi không thích uống" của Trần Nguyên lọt vào tai Hạ Tâm Ngữ lại giống như chuyện những người mẹ trong sách ngữ văn luôn vì con mình mà để dành đồ tốt nhất cho con cái mặc dù mẹ vẫn rất thích nó.

Cho nên, cô ấy cắm ống hút vào ly sau khi hút một hơi thì đưa ly trà sữa đến trước mặt Trần Nguyên: "Nhiều quá, cậu uống bớt giúp tớ đi."

Khi cô ấy cầm ống hút đưa đến trước mặt Trần Nguyên nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, ngay lúc ấy hắn đã sững người.

Là bị người ta làm cho sững sờ.

Trần Nguyên chỉ vào hai người đang núp ở cột điện đằng sau, hỏi: "Bạn của cậu là phóng viên hay nhà báo à?"

"…" Nghe thấy vậy, Hạ Tâm Ngữ từ từ quay đầu lại, nhìn thấy hai người đang cầm điện thoại chụp lén ở đằng kia khiến cô ấy đỏ mặt. Sau đó liền cúi đầu uống trà sữa, tay nắm lấy vạt áo của Trần Nguyên thúc giục hắn đi mau.

Đúng là nên chuyển chỗ thôi, ở đây có quá nhiều chó điện tử sơ hở tí là lại bị chụp hình.

"Aiz, không kịp chụp đã bị phát hiện rồi!" Cô bạn định dùng điện thoại ghi lại khoảnh khắc kia hối hận giơ tay che trán lại, có chút tiếc nuối, "Thật sự tự nhiên, vừa thuần khiết lại vừa mập mờ như vậy đây là lần đầu tớ nhìn thấy biểu cảm đó trên gương mặt Hạ Tâm Ngữ đấy."

"Mấu chốt là cả hai người đó quá đẹp, nếu là người khác thì nhìn kiểu gì cũng như đang cố tình vậy đó."

"Chứ còn gì nữa, ai lại không thích nhìn mấy cô em xinh đẹp làm nũng chứ. Nếu như Hạ Tâm Ngữ cũng dùng đôi môi xinh đẹp ấy đút trà sữa cho tớ uống… Tại sao tớ lại không phải con trai chứ."

"Bớt ảo tưởng lại đi, cho dù cậu có là nam thì chắc gì cậu ấy đã coi trọng cậu."

"Im đi!"

Cô bạn cầm điện thoại liếc mắt khinh bỉ nhìn cô bạn đeo kính bên cạnh sau đó khoát tay, tiếp tục đi: "Đi thôi, chúng ta đi tới phía trước xem thử đôi gấu kia sẽ…"

"Gấu ở chỗ nào cơ?"

"Đôi đó không phải gấu sao?" Cô bạn vừa dứt lời liền cảm thấy có gì đó sai sai, sau đó cô ấy từ từ quay đầu lại, nhìn khuôn mặt nghiêm túc có chút dữ tợn kia con ngươi nháy mắt kinh hãi mà phóng to, "Không phải đâu thầy ơi, em…"

"Ở ngoài trường chơi điện thoại chắc chắn vào trường cũng chơi đúng không." Đôi tay thon gầy của ông ấy cầm lấy chiếc điện thoại, "Bài kiểm tra tháng sau nếu nằm trong top hai mươi thì thầy sẽ trả lại cho em."

Sau khi lấy điện thoại đi, ông ấy cũng quay đầu đi mất không cho ai có cơ hội nói gì.

Cô bạn ấy sững sờ ngay tại chỗ, chưa kịp buồn rầu vì điện thoại bị tịch thu thì cô ấy lại thấy thầy ấy đang bước từng bước đến chỗ cặp đôi đang ân ân ái ái kia…

Thôi toang!

Nếu như cậu ấy bị phát hiện đang yêu sớm với một chàng trai bên trường trung học phổ thông số mười một thì với mức độ biến thái của thầy chủ nhiệm lớp cô, cho dù Hạ Tâm Ngữ có học giỏi đến mức nào cũng khó tránh khỏi bị la rầy.

Lần sau nếu như số điểm kiểm tra của cậu ấy thấp hơn chỉ 0,5 điểm thôi thì thấy ấy cũng sẽ dùng chuyện này mà mắng cậu ấy cho mà xem.

Mặc dù không biết thầy ấy sẽ nói cậu ấy như thế nào nhưng với khí thế như thế này thì ai mà không sợ chứ?

"Thầy ơi em xin thầy! Thầy tha cho em lần này đi mà!"

Chương 123: Uống trà sữa (3)

Ngay tức khắc cô bạn ấy liền lao vào ôm lấy cánh tay của thầy ấy, đau khổ cầu xin, "Lần sau em sẽ không mang điện thoại đến lớp nữa đâu, nếu còn mang đến em sẽ chết cho thầy coi…"

“Đừng có lôi lôi kéo kéo, có phải thầy không trả lại cho em đâu, nếu lần sau thành tích của em lọt vào top 20 thì thầy liền trả lại!”

Thầy ấy bị tình huống này làm cho ngây người, sợ hãi bị người khác quay lại up lên mạng lại thêm cái caption “Thầy giáo trường trung học phổ thông số 4 mặt người da thú, thế mà lại dám đối xử với nữ sinh XX như vậy!” kiểu đó thì tiền thưởng cuối năm cùng danh sách xét giáo viên dạy giỏi cuối trường chắc chắn không có nữa cho nên thầy ấy quát lên.

“Thầy ơi, thầy trả di động lại cho bạn ấy đi mà. Xin thầy đấy!”

“Khoan đã chuyện này thì có liên quan gì đến em nữa chứ? Hơn nữa em cứ nhảy qua nhảy lại làm gì đấy, điên rồi hả?”

Cô bạn nữ đeo kính đột nhiên giống như con tinh tinh vậy, cứ giơ hai tay lên vẫy lên vẫy xuống, lại thêm cô bạn kia cứ ôm tay thầy để kéo dài thời gian cho nên Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên cứ thế mà dung nhập vào biển người, dần dần khuất bóng…

“Hai cậu ấy có thể sẽ bám theo đấy, xin lỗi cậu nhiều nhé.” Hạ Tâm Ngữ giải thích.

“Không sao đâu.” Trần Nguyên lắc đầu, không muốn nói nhiều về mấy bạn nữ, “Hơn nữa, hai cậu ấy cũng còn bình thường mà.”

So với lúc Chu Phù thấy những của quý thì mấy người trong vòng giao tế của Hạ Tâm Ngữ vẫn còn bình thường.

Đương nhiên, cái này chắc cũng do tính cách của mỗi người mà thôi.

Nhìn Hạ Tâm Ngữ ôn nhu thế thôi chứ cô ấy vẫn còn rất tỉnh táo.

Khác với Chu Phù, chỉ cần có gì đó khó chịu hay là ghét điều gì thì Hạ Tâm Ngữ sẽ không khách khí mà nói thẳng.

Hạ Tâm Ngữ có “thất khiếu linh lung tâm” cho nên mới nhận ra hắn là người tốt đấy.

“Cậu đang nói về mặt nào của hai cậu ấy?” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên hỏi.

Vừa mới khen cô ấy xong trở mặt liền khen một bạn nữ khác…

Aiz sao giờ lại cảm thấy hắn cũng không tinh tế mấy nhỉ.

Trời mé từ bao giờ mà chủ đề trò chuyện lại chuyển sang hướng này rồi vậy?!

“Ấy… Ở trường tôi có một bạn đó tên là Hà Tư Kiều cũng khá giống hai người hồi này, mặc dù ăn nói hơi khó nghe một chút, hơn nữa còn có sở thích kì lạ, có lúc cũng khó để người khác nhìn bạn ấy giống như con người nhưng mà tạm thời vẫn được coi là một bạn khá tốt.” Trần Nguyên giải thích.

“Bạn của cậu có biết cậu nói sau lưng họ như vậy không đấy…”

“Cô ấy cũng hay nói xấu sau lưng tôi như vậy mà.”

“À, vậy thì tớ hiểu rồi.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu cười, sau đó cô ấy cũng giải thích cho bạn mình, “Là vậy nè, mặc dù mới nãy hai cậu ấy đang chụp lén nhưng cậu cứ yên tâm nhé chắc chắn họ sẽ không gửi lung tung đâu chỉ là…”

“Chọc tức cậu thôi đúng không?”

“À thì… Dựa theo cách suy nghĩ của cậu thì nói thế cũng đúng.” Hạ Tâm Ngữ lúc này mới nhận ra tính cách của cô ấy và Trần Nguyên vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Luôn có cảm giác ông nói gà bà nói vịt ấy.

Có phải cô ấy muốn nói, giống như một chàng trai ngây thơ lại gặp phải một đàn chị lưu manh vậy đúng không?

“Đây là lần đầu tôi đến trường trung học phổ thông số 4 đó, gần trường cậu có cái gì vui không?” Lúc sắp đến chỗ nhà ga, Trần Nguyên đột nhiên hỏi.

Hạ Tâm Ngữ nghe hiểu được hắn đang muốn dẫn cô ấy đi dạo quanh quanh chơi.

Mặc dù gần đây kinh tế của cô ấy hơi eo hẹp thế nhưng đây chính là địa bàn của trường trung học phổ thông số 4 cho nên cô ấy phải làm một chủ nhà xứng chức, cho dù có phải tìm bạn học để mượn tiền thì cô ấy cũng phải mượn cho bằng được để mời khách.

Do đó Hạ Tâm Ngữ cười bảo: “Ừ thì phía sau trường có một phố ăn vặt ấy khoảng bảy giờ là bắt đầu nhộn nhịp lên. Bây giờ chắc cũng có kha khá quán mở rồi, hay ta qua đó đi.”

Xin Bảo không có tiền mà vẫn muốn mời hắn ăn sao?

*Xin Bảo: Nhân vật hoạt hình trong bộ phim “Em bé cầu vồng” được in trên ví tiền của Hạ Tâm Ngữ

Nếu không hắn cứ đem chuyện hắn moi được tiền từ chỗ Chu Phù cho cô ấy biết đi? Không thôi cô ấy lại phải đi mượn tiền nữa thì…

“Hả?” Ngay lúc Trần Nguyên còn đang do dự, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đưa trà sữa đến trước mặt hắn.

“Cậu uống đi, tớ…”

Trần Nguyên chưa kịp nói hết, một làn hơi lạnh lẽo bao trùm lấy gương mặt hắn.

Kinh ngạc đến mức ngẩn người, Trần Nguyên nhìn về phía Hạ Tâm Ngữ.

Lần này, cho dù không có người chụp lén thì hắn vẫn sững người.

Hạ Tâm Ngữ đem ly trà sữa dán sát vào má hắn, sau đó lại lấy ra đưa đến trước mặt Trần Nguyên, đùa giỡn hỏi: “Còn khách khí với tớ nữa hả?”

Chương 124: Đi dạo phố (1)

Hai ly trà sữa cùng một vị nhưng hương vị mỗi ly lại khác nhau.

Tuy rằng Trần Nguyên cảm thấy chuyện này cũng hợp lý, dù sao một ly bỏ 70% đường một ly lại là 50%, nhưng mà đáng lẽ 70% đường thì càng phải…

Ủa khoan đã, tại sao 50% đường lại ngọt hơn?

Hiểu rồi, là do mấy lát đào kia hư rồi, mau bồi thường!

Nếu như không cho hắn một lý do chính đáng thì hắn sẽ cho nổ toàn bộ quán trà sữa ở Hạ Hải đấy.

Nếu như đưa ra lý do chính đáng thì ít nhất hắn có thể chỉ nổ một trăm quán mà thôi.

“Cậu uống đi, tôi đang cai ngọt.” Sau khi uống một ngụm, Trần Nguyên liền đưa ly trà sữa lại cho Hạ Tâm Ngữ, trong lòng hắn lúc đó cũng có một chút cảm giác bứt rứt.

Giống như lúc còn bé, ông già nhà hắn dẫn hắn đến tiệm ăn sáng, gọi cho hắn một bát mỳ trộn rồi lại bảo bản thân ông ta không đói bụng để cho hắn ăn thoải mái. Lúc đó Trần Nguyên cảm thấy rất cảm động, nhìn bóng lưng của cha mình lại ngỡ như nó rất cao lớn, hùng vĩ.

Mà bây giờ, hắn lại giống như ông già nhà hắn lúc ấy.

Rõ ràng đã uống hết một ly trà sữa trước rồi thế mà vẫn lừa Hạ Tâm Ngữ nói không muốn uống, còn khiến cô ấy phải chia cho hắn ly trà sữa đó nữa… Hắn con mẹ nó thật sự đáng chết mà.

[Sắp đến chỗ ăn cơm rồi, phải tìm ai đó để mượn tiền trước cái đã.]

Hạ Tâm Ngữ vừa uống trà sữa, vừa cầm lấy điện thoại chuẩn bị lặng lẽ mượn tiền để mời Trần Nguyên ăn bữa cơm.

“Cậu có biết tại sao hôm nay tôi có tiền mua trà sữa không?” Bỗng nhiên, Trần Nguyên chủ động đặt câu hỏi.

“Thì…” Thật ra Hạ Tâm Ngữ cũng đã nghĩ tới vấn đề này, chính cô ấy có lí do mới phải tiết kiệm chi tiêu như vậy nhưng bản thân Trần Nguyên lại không cần. Cho dù thật sự thiếu tiền thì hắn cũng có thể tìm đến bạn cùng lớp để mượn cho nên cô ấy cũng không muốn hỏi nhiều. Nhưng nếu hắn đã chủ động nhắc đến vấn đề này thì cô ấy cũng không cần lo sẽ đụng vào điểm mấu chốt của hắn cho nên tò mò hỏi, “Là tìm Chu Phù mượn tiền đúng không?”

Trần Nguyên lắc đầu, giải thích: “Tiền sinh hoạt tháng này tôi đã dùng hết rồi nhưng mà tháng trước Đường Kiến mượn tôi một trăm tệ, bây giờ cậu ta kiếm lời được tiền cho nên trả lại cho tôi.”

“Hả? Làm gì mà lại kiếm lời được tiền chứ?”

“Thắng cược lớn như lần này hiếm khi mới gặp, bình thường đều cược thua là chính, mà dù sao mấy lần cậu ta thua tiền còn nhiều hơn nữa cho nên cũng không có gì để nói.” Thuận miệng giải thích cho cô ấy xong, Trần Nguyên liền nhỏ giọng bảo, “Có thể hiểu là, tháng trước Đường Kiến giúp tớ giữ tiền, bây giờ có thể tạm thời phá vỡ tình huống khẩn cấp của tôi.”

“Tốt nhỉ…” Hạ Tâm Ngữ nhăn mày, tuy ngoài miệng nói tốt nhưng trong lòng vẫn do dự, cô ấy chủ động nói, “Nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu cậu đến trường trong học phổ thông số 4 mà, tớ phải dẫn cậu đi dạo phố, mời câu ăn uống thì mới phải đạo.”

Đối mặt với vấn đề này, Trần Nguyên không có nói tiếp mà hắn bày ra vẻ mặt như đang cố nhớ lại gì đó, hỏi: “Vừa nãy cậu mới nói với tôi cái gì nhỉ?”

“Hả?”

Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu, hơi hoang mang, không biết Trần Nguyên đang nói về cái gì.

Là do không nghe rõ hay là trước đây đã nói cái gì đó liên quan đến vấn đề này hả?

Hơi suy nghĩ một chút, cô ấy bỗng phản ứng lại, sau đó nắm chặt tay hơi ngượng ngùng bảo: “Tớ…Tớ… Không phải tớ đang khách sáo với cậu đâu, chỉ là tớ muốn dẫn cậu đi dạo chơi ở trường trung học phổ thông số 4 mà thôi…”

Hạ Tâm Ngữ là một đứa trẻ trung thực hơn nữa bình thường còn hơi sĩ diện.

Nếu như cô ấy có tiền cho dù đói bụng thì cô ấy cũng sẽ không chút do dự mà đem nó ra để hiếu kính… Khụ khụ, tiền để hiếu kính bạn bè thì chỉ có Chu Phù mới bỏ ra thôi, hơn nữa Chu Phu là người có tiền.

Phải nói, đối với bạn bè của mình cô ấy luôn là người thoải mái hào phóng.

Đây cũng là lý do tại sao trước đây cô ấy lại có dáng vẻ nghèo như quỷ vậy, lúc hắn nói muốn đi dạo quanh đâu cô ấy còn chủ động mời hắn uống trà sữa.

Nhưng mà mấy chuyện này chỉ là do cô ấy lo nghĩ quá nhiều mà thôi.

“Tháng này, trước mắt cứ an ổn sống cho hết tháng đi.”

Trần Nguyên lấy năm mươi tệ từ trong túi ra, đưa cho Hạ Tâm Ngữ giải thích nói: “Tiền sinh hoạt của tháng trước còn giữ lại được đến bây giờ thì cứ coi như là tiền sinh hoạt tháng này đi. Ăn uống hay đi lại đều phải dùng tiền mà, cứ qua ải khó khăn này trước đã rồi tính sau.”

“Tớ biết rồi…” Khi Trần Nguyên đưa ra lời giải thích như vậy thì Hạ Tâm Ngữ cũng không cãi nữa, cô ấy nhận tiền định bụng biến nó thành tài sản chung của hai đứa để cùng vượt qua cửa ải này.

Chương 125: Đi dạo phố (2)

Nhưng mà trong lòng vẫn còn hơi lấn cấn.

Cho đến bây giờ, toàn là cô ấy dùng ké đồ của Trần Nguyên thôi, máy điều hòa, nước nóng, cơm, thậm chí mạng sống mình cũng bởi vì hắn mới kéo dài đến hiện tại.

Về lâu về dài liệu mình có cảm thấy mấy chuyện này là chuyện đương nhiên hay không nhỉ? Có phải mình không biết giữ ý giữ tứ quá không?

“Tâm Ngữ.”

“Sao vậy?” Lúc Hạ Tâm Ngữ đang bận suy nghĩ một vài vấn đề không có ý nghĩa mà cô ấy vẫn cứ cố gắng nghĩ cho ra thì Trần Nguyên kêu cô ấy.

Lấy ly trà sữa Hạ Tâm Ngữ đang cầm trên tay ngay trước mặt cô ấy cho vào miệng, rột rột rột, sau khi hút một ngụm thật lớn thì trà sữa trong ly cũng hết sạch: “Hơi khát chút, mấy ngụm cuối này cho tôi uống đi.”

Cậu ta uống thì cũng uống rồi mà.

“Được thôi.”

Nhưng mà hình như mình lại suy nghĩ quá nhiều rồi, nhạy cảm quá.

Khoảng cách giữa cậu ấy và mình ngay từ ngày đầu gặp mặt đã rất gần rồi.

Việc mình lại câu nệ tiểu tiết với cậu ấy… May mà cậu ấy không biết.

Nếu không chắc cậu ấy lại tức giận vì mình suy nghĩ nhiều nữa.

Không sao đâu, hắn biết hết rồi.

Tâm Ngữ người này sao cứ thích suy nghĩ nhiều thế nhỉ, đều làm bạn thân với nhau rồi, cậu còn tính toán chi ly như thế làm gì?

Tình cảm phai nhạt bây giờ bắt đầu chôn vùi.

"Muốn ăn cái gì?" Sau khi đi đến con phố ở đằng sau trường học, Hạ Tâm Ngữ chủ động hỏi.

Mặc dù nơi đây là địa bàn của trường trung học phổ thông số 4 thế nhưng đi lại trên phố hầu hết là sinh viên, dù sao học sinh cấp ba phải trọ lại trường cơ hội ra ngoài không nhiều.

Con phố này không cũ không bẩn, trái lại còn khá sạch sẽ nhưng mấy cửa hàng mặt tiền lại nối san sát nhau, mấy cửa tiệm bên trái dường như đã thống nhất trước mà để sẵn những tấm ván gỗ màu vàng, có món ăn vặt cũng có món ăn no, còn phía bên phải lại tùy ý hơn một chút, có tiệm bán trái cây, tiệm cà phê, trà sữa thậm chí còn có một vài tiệm bán nội y của nữ sinh và những phụ kiện trang sức, chủ yếu là những mặt hàng đầy màu sắc, hàng đẹp giá rẻ.

"Cậu đề cử một quán thử đi?"

Nghe Trần Nguyên nói vậy, Hạ Tâm Ngữ cũng không biết chọn gì mới tốt, bình thường cô ấy đều ăn ở một quán duy nhất với dì của mình, sau khi tan học thì cũng về nhà ngay lập tức, mặc dù cũng đã đi ngang qua đây mấy lần nhưng nếu nói chọn quán nào ăn ngon thì, cô ấy hơi suy nghĩ một chút liền bảo: "Cậu ăn được bánh bao không?"

"Ăn được."

Trần Nguyên không kén ăn, nếu không cũng chẳng thể cao đến một mét tám ba như vậy được.

Chỉ cần đủ sắc đủ hương, nêm nếm cũng tạm ổn là hắn có thể ăn ngon lành.

Sau đó Hạ Tâm Ngữ liền dẫn Trần Nguyên đi vào một cửa tiệm có tên là "Bánh bao Giang Ninh".

Trong tiệm rất hẹp, ba cái bàn mỗi bàn đại khái ngồi được cỡ năm người là cùng.

Bởi vì ít chỗ ngồi cho nên mấy bàn này chủ yếu chỉ có mấy đôi yêu nhau mới vào ngồi mà thôi.

Lúc Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ đến vừa vặn có một bàn nằm gần chỗ nấu nướng.

Thế là Trần Nguyên ngồi ở ngoài còn Hạ Tâm Ngữ ngồi ở trong.

"Hai cháu ăn gì?"

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, sắc mặt ôn nhu, ăn nói rõ ràng.

"Cậu chọn đi." Trần Nguyên trực tiếp giao nhiệm vụ này cho Hạ Tâm Ngữ.

Hạ Tâm Ngữ hơi nghĩ một lát rồi nói: "Một phần bánh bao chiên, một phần bánh bao hấp, và một phần tiết canh… À cho cháu xin một cái chén nhỏ nữa.

Sau khi gọi món, Hạ Tâm Ngữ nhìn về phía Trần Nguyên, giải thích vì sao cô ấy chỉ gọi mộ phần tiết canh: "Tiết canh một tô nhiều lắm, chúng ta chia ra ăn là đủ rồi. Tí nữa có đối lại thì chúng ta lại tìm thêm cái gì đó ăn sau."

"Được thôi, mà chừng này cũng đủ no rồi."

"Tiệm này chỉ có một mình ông chủ đứng bếp thôi cho nên hơi lâu đấy." Hạ Tâm Ngữ nói trước, "Chắc cũng phải đợi hơn mười phút."

"Không sao đâu, chờ lâu mà ăn ngon thì cũng đáng mà. " Trần Nguyên cũng không ngại phải đợi lâu.

Có lẽ ông chủ ở đây cũng là một người làm việc từ tốn, cho dù có đông khách cũng không vội vã tí nào, thậm chí ở thời đại mà ai ai cũng đặt ship về nhà ăn như thế này ông ta lại không bán mang về.

Nếu đây là cốt truyện trong tiểu thuyết võ hiệp—Tám phần mười ông ta sẽ là một tăng nhân.

Không hổ là tông môn số 4, chỉ là một ông lão bán quà vặt ngoài đường thế thôi cũng là một cao thủ kỳ đại năng, thật không khỏi khiến người khác sợ hãi, thật kinh khủng.

“Vậy ngày mai cậu định…”

Hạ Tâm Ngữ nói chuyện với Trần Nguyên nhưng mới nói được một nửa cô ấy đột ngột dừng lại.

Tiếp đó, nắm chặt bả vai của Trần Nguyên, quay cả người hắn lại sau đó hai tay năm lấy áo đồng phục của hắn cúi đầu…

Bịch bịch.

Chương 126: Suýt chút nữa đã bị “bóc hộp” (1)

*bóc hộp:

(Nói đến hành vi công khai tiết lộ quyền riêng tư của người khác trên Internet. Là một hành động bạo lực mạng.)

Tiếng đập của trái tim đột nhiên rối loạn.

Cơ thể cứng đờ, chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn cô bạn đang nắm lấy áo đồng phục của hắn, dán sát cơ thể của cô ấy vào người của hắn, Hạ Tâm Ngữ thiếu chút nữa là đã ôm chầm lấy hắn thì giờ phút này này lão hổ trong lòng Trần Nguyên đột nhiên giống như chú mèo con vậy.

“Tâm Ngữ, cậu…”

Tâm Ngữ lúc bấy giờ cũng như chú mèo nhỏ đang bất an, hận không thể chui vào lòng ngực của Trần Nguyên, cô ấy gắt gao cúi đầu, giọng nói run rẩy: “Dì… Dì đang ở ngoài.”

Chết tiệt, dì!

Nghe được cậu này, Trần Nguyên không thể không thừa nhận rằng hắn rất lo lắng, trong lòng thấp thỏm không yên.

Bây giờ, hắn hận sao lại không thể… Bóp khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ thành con cá nóc.

Nếu như sợ thì cứ giả vờ như không biết đi không được hay sao. Chỗ này là quán ăn vặt, theo lý thuyết thì có thể coi như không quen không biết.

Thế nhưng cậu ấy lại cư xử như vậy, nếu để cho dì của Hạ Tâm Ngữ phát hiện ra…

Cậu thật là làm hại tôi rồi đó Hạ Tâm Ngữ.

“Ra vẻ tự nhiên đi, tự nhiên một chút…” Hạ Tâm Ngữ tự lẩm bẩm.

“Người không tự nhiên nhất chính là cậu đó, bình tĩnh lại đi.”

Nhìn thấy cơ thể của Hạ Tâm Ngữ đang run rẩy không ngừng, Trần Nguyên trực tiếp vươn tay ra đặt lên đầu cô, hấp thu nỗi sợ hãi của đối phương, có ý định biến cô thành một người không biết lo sợ.

Mà hành động này của hắn đúng là đã giúp cho cô bình tĩnh lại.

[Trần Nguyên nói rất đúng, phải bình tĩnh lại…]

[Nhưng mà, cơ thể mình giống như còn run, chuyện gì xảy ra thế này?]

Không, cậu ổn, người đang run là tôi đây.

[Sao mà nam sinh của Trường Trung học phổ thông số 11 lại ở trường của chúng ta vậy? Lại còn hẹn hò cùng học sinh trường mình nữa chứ?]

[Nữ sinh kia ấy, sao tôi lại có cảm giác giống với Tâm Ngữ nhà tôi thế nhỉ…]

Tôi vừa mới nói đó, thành thật thẳng thắn không được sao.

Làm loại chuyện này!

Lần này làm sao bây giờ, để coi lần sau làm sao cậu giới thiệu tôi được.

Dì ơi, đây chính là Trần Nguyên, hàng xóm của cháu. Vâng, đúng vậy, chính là nam sinh lần trước đã ôm cháu vào lòng và sờ tóc cháu.

Bây giờ, Trần Nguyên hận sao không thể nhét tiểu Hạ vào trong túi quần, giấu cô đi.

Nhưng giờ có nói gì thì cũng không có ích gì nữa rồi, chỉ đành đâm lao phải theo lao thôi.

“Cô Hạ, có chuyện gì thế?”

Có một thầy giáo trẻ tuổi đang đi song song với Hạ Phương, thấy cô dừng chân lại thì quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô. Sau đó thì anh ta nhìn thấy một nam sinh có vóc dáng cao ráo, mặc trên người bộ đồng phục của Trường Trung học phổ thông số 11. Đối diện nam sinh đó là một nữ sinh nhỏ con, mặc đồng phục của Trường Trung học phổ thông số 4. Lúc này, thầy giáo bỗng nảy sinh tâm trạng trêu đùa trẻ con: “Hẹn hò công khai cởi mở quá nhỉ, không sợ phòng giáo dục của trường chúng ta rồi.”

Phòng giáo dục của Trường Trung học phổ thông số 4 là một tổ chức đáng sợ khiến người khác vừa chỉ nghe tên thì đã sợ tái xanh mặt mày. Năng lực điều tra, năng lực phản trinh sát và mạng lưới tình báo của bọn họ vượt trội hơn hẳn so với tất cả các Trường Trung học phổ thông khác ở Hạ Hải.

Được mệnh danh là tổ chức FBI của Trường Trung học phổ thông số 4.

“Không biết có phải do tôi hoa mắt hay không, sao tôi có cảm giác như nhìn thấy Tâm Ngữ nhỉ?” Hạ Phương hỏi một cách nghi ngờ.

Nghe được cái tên này, thầy giáo trẻ tuổi bật cười thành tiếng, đáp: “Sao có thể được chứ? Nữ sinh như Tâm Ngữ làm sao biết yêu đương hẹn hò sớm được.”

“Nói cũng đúng. . .”

“Huống hồ, phải là nam sinh như thế nào mới có thể xứng đôi với Tâm Ngữ được chứ? Đó là còn là học sinh của Trường Trung học phổ thông số 11 nữa.”

Không đâu, cái gì mà huống chi là học sinh của Trường Trung học phổ thông số 11 chứ?

Anh đã quên trạng nguyên khoa học tự nhiên của toàn thành phố năm 2011 đến từ trường học nào rồi sao?

Quên luôn ngôi trường có địa vị ngang hàng với Trường Trung học phổ thông số 4 với danh hiệu Song Tử Tinh của quận Hải

Tĩnh là trường nào rồi à?

[Được rồi, khi trở về thì hỏi Tâm Ngữ đang làm gì là biết được thôi.]

[Đứa nhỏ ấy không biết nói dối.]

Sau khi suy nghĩ hai câu này trong lòng, Hạ Phương và đồng nghiệp của mình rời đi.

Bóng dáng hai người dần khuất xa, Trần Nguyên cũng không thể nghe được suy nghĩ của hai người kia nữa.

"Đi thôi." Dời đôi bàn tay đang che trên đầu của Hạ Tâm Ngữ ra, Trần Nguyên nhắc nhở.

Hạ Tâm Ngữ chầm chậm ngẩng đầu lên, gương mặt vì nín thở và hồi hộp mà đỏ bừng. Cuối cùng thì cô cũng có thể thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Nhưng mà cô còn chưa kịp phản ứng lại, ngơ ngác hỏi: "Đợi chút nữa đi, vừa rồi có sao không… Cậu có tránh được không?"

Chương 127: Suýt chút nữa đã bị "bóc hộp" (2)

Trần Nguyên: "…"

Mặc dù hắn làm bài kiểm tra chỉ được 504 điểm, mặc dù hắn chỉ là một đệ tử làm việc vặt của Thập Nhất tông. Nhưng có đôi lúc, Trần Nguyên cảm thấy mình còn không ngu ngốc bằng Hạ Tâm Ngữ.

Thậm chí nếu xét trên những phương dịch khác thì hắn còn linh hoạt nhanh nhạy hơn một chút.

Đương nhiên, căn cứ theo định luật Darwin (1) đã khắc ghi sau vào trong nền giáo dục Trung Quốc thì – cậu thì được 625 điểm, sự tiến hóa của cậu càng toàn diện hơn so với tôi.

"Không tránh, dù cho có bị phát hiện thì chúng ta cũng chỉ là đi ăn đồ ăn vặt cùng nhau thôi." Sau khi bình tĩnh lại thì Hạ Tâm Ngữ đã ý thức được hành động liều lĩnh của bản thân: "Xin lỗi, tôi thật ngu ngốc."

Nếu như chuyện vừa rồi mà bị phát hiện, lại còn trong tư thế như vậy thì đã tiêu đời rồi.

“Cậu cũng có thể giả vờ như không quen biết tôi, dù sao thì chúng ta cũng đang trong quầy ăn vặt.” Trần Nguyên nói một cách hời hợt nói.

“…” Nghe được câu này, Hạ Tâm Ngữ sững sờ, hiếm có khi nào cô không trả lời lại câu nói của Trần Nguyên.

Hắn cũng không nghe thấy trong lòng cô có suy nghĩ gì.

Cô ấy đang ngẩn người à?

“Bánh bao áp chảo lên rồi, phục vụ cũng khá nhanh đấy.” Trần Nguyên rút đũa ra, đưa cho Hạ Tâm Ngữ, hắn cũng cầm một đôi đũa lên, chuẩn bị ăn.

“Ừm.” Sau khi nhỏ giọng đáp lại, Hạ Tâm Ngữ quay đầu.

Lúc này, ông chủ đã làm xong một phần bánh bao áp chảo, bưng dĩa ra để trước mặt hai người, còn chu đáo cho thêm hai cái chén giấy.

Bởi vì cái bụng đã biểu tình ầm ĩ nên Trần Nguyên không suy nghĩ quá nhiều, nhanh chóng gắp một miếng lên bỏ vào miệng.

Nhưng mà, vừa đúng lúc hắn đang cắn bánh bao, nước súp bên trong đã tràn ra chén giấy, thì đột nhiên Hạ Tâm Ngữ thì thầm bên tai hắn, cô hỏi: “Nếu như trên đường đi mà cậu gặp phải giáo viên, thì cậu sẽ nói không quen biết tôi sao?”

Hành động của Hạ Tâm Ngữ khiến cho Trần Nguyên suýt chút nữa bị sặc.

Vừa định mở miệng trả lời, nhưng bánh bao áp chảo nóng hổi đang ở trong miệng hắn.

Trần Nguyên chỉ có thể nhanh chóng nhai nhai rồi nuốt bánh bao xuống, sau đó mới đáp: “Đương nhiên là sẽ không.”

“Vậy cậu cảm thấy tôi sẽ làm thế à…”

Hạ Tâm Ngữ cúi đầu, dùng đũa chọc vào bánh bao, cô không nhìn mặt Tràn Nguyên, vẫn dùng âm điệu thì thầm để nói chuyện.

“Tình huống không giống nhau mà. Dù sao thì người đó đâu phải giáo viên bình thường đâu, là dì của cậu đó chứ.” Trần Nguyên giải thích.

“Vậy nếu như cậu gặp phải dì thì sao?”

“Tôi làm gì có dì.”

Sau khi Trần Nguyên trả lời thì hắn cảm thấy câu trả lời hơi thẳng thắn quá mức, sau đó hắn lại bổ sung thêm: “Nhưng mà tôi có một người cô, cậu có thể dùng cô của tôi làm ví dụ.”

Hạ Tâm Ngữ quay đầu nhìn thẳng vào mắt Trần Nguyên, lông mày cô nhướng lên, nghiêm túc hỏi: “Vậy nếu như khi cậu đi trên đường với tôi, mà gặp cô của cậu, anh chị họ của cậu, chú thím hoặc là ba mẹ cậu, thì cậu sẽ… Giả vờ như không quen biết tôi sao?”

“Không đâu.”

“Đúng thế.” Nói đến đây, cảm xúc của Hạ Tâm Ngữ rốt cuộc mới có chút gợn sóng, thậm chí trong lờ nói của cô còn ẩn chứa sự không vui: “Vậy thì tại sao cậu lại nghĩ là tôi sẽ giả vờ như không quen biết cậu chứ?”

“Đối với mấy chuyện như thế này thì da mặt của con trai thường sẽ dày hơn mà, còn con gái thì dễ ngại ngùng xấu hổ… Đương nhiên là lời nói của tôi không có bất cứ ý nghĩa phân biệt giới tính gì đâu.”

Đây là lần đầu tiên mà Trần Nguyên cảm thấy không nắm bắt được, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Hạ Tâm Ngữ.

Đó cũng là điều tất nhiên, dù có là người tốt tính đến mấy thì cũng có lúc tức giận. Không có người nào là hoàn hảo và không biết nổi nóng.

Chỉ là, vừa rồi tại sao hắn lại không nghe được suy nghĩ của cô…

Chẳng lẽ là do Hạ Tâm Ngữ bị thứ gì đó kích thích, khiến cho đầu óc trở nên trống rỗng?

Hạ Tâm Ngữ đứng dậy khỏi ghế, kéo kéo tay áo Trần Nguyên, nhỏ giọng nói: “Cậu có thể đi cùng tôi không?”

“Ừ.” Bởi vì trước đó đã thanh toán tiền khi gọi món nên không gây ra hiểu lầm muốn ăn mà không muốn trả tiền. Vì vậy Trần Nguyên cũng đứng dậy đi theo cô.

Mà khi vừa đứng lên thì hắn lại nghe được suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, cơ thể hắn như đóng băng.

“Cậu biết tôi muốn làm gì sao?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi Trần Nguyên.

Vừa mới biết.

Cho nên, hắn hơi do dự, không dám đi.

“Cậu làm gì chắc chắn là có lý do của riêng mình.” Trần Nguyên đáp.

Nhẹ nhàng gật đầu, Hạ Tâm Ngữ cũng không che giấu, cũng không muốn đề cập đến chuyện này sau. Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, cô nói ra lời giải thích: “Vừa rồi tôi né tránh dì mình, hoàn toàn là bởi vì lo sợ dì biết tôi cúp học. Hơn nữa gặp dì ấy ở nơi như thế này làm cho tôi thấy thấp thỏm, cho nên mới né tránh. Không phải là do tôi sợ dì ấy thấy tôi đi cùng với cậu đâu… Tôi không lo lắng về việc này.”

Chương 128: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (1)

“Hóa ra là vậy sao, tôi xin lỗi.” Trần Nguyên chủ động xin lỗi.

Bởi vì Hạ Tâm Ngữ quá mức tốt bụng, tính tình hiền lành nên đôi khi Trần Nguyên không để ý rằng cô cũng là một cô gái có trái tim nhạy cảm mềm yếu.

Quả thật, lời nói vừa rồi của bản thân hắn hoàn toàn không phù hợp, giống như muốn nói – hàng xóm cũng chỉ là chim trong rừng, khi có tai họa ập đến thì chỉ lo bay riêng phần mình.

“Không sao, tôi biết lời cậu nói không có ý gì xấu.” Cuối cùng thì Hạ Tâm Ngữ cũng nở một nụ cười.

Nhưng sâu trong thâm tâm cô vẫn cảm thấy hơi buồn bã.

Cô nhớ đến những lời nói mà giáo viên ngữ văn đã nói trong tiết học.

Không nên suy nghĩ rằng trường học bảo học sinh yêu sớm là hại các em. Thực ra là nhà trường đang giúp các em.

Nếu như các em quen với một nam sinh, mà chỉ cần đi đường đụng mặt giáo viên là sẽ hất tay các em ra, thì liệu các em có còn cảm thấy đó là tình yêu đích thực không?

Mặc dù cô và hắn không phải là quan hệ người yêu với nhau, nhưng cô cảm thấy khi Trần Nguyên nói ra những lời như vậy, tựa như đang nói hắn sẽ là loại người sẽ hất tay ra khi gặp giáo viên…

Đương nhiên, bởi vì cũng không phải là quan hệ người yêu, nên chuyện này cũng chỉ là một câu ví dụ không phù hợp mà thôi.

Vừa nó cũng mang ý nghĩa tương tự.

Đm.

Tôi… Tôi.

Nghe xong nghe xong suy nghĩ trong lòng của Hạ Tâm Ngữ tiếng và ví von ẩn dụ sinh động như thế, Trần Nguyên đã biết vì sao mới nãy hắn cần nói xin lỗi.

Điều này cũng giống như hắn đang nắm tay Hạ Tâm Ngữ đi trên đường, sau khi gặp phải mẹ và ông Trần thì vội vàng hất tay cô ra, rồi lại tăng tốc đi nhanh hơn, giả vờ chỉ là tình cờ gặp Hạ Tâm Ngữ khi đi dạo…

Nếu như hắn dám làm như thế, có khi sẽ có cả vạn người trên cả nước đổ xô đến đánh hội đồng hắn mất.

“Chắc là dì vẫn chưa đi xa đâu.” Hạ Tâm Ngữ dùng ngón tay chọc chọc bên ngoài, tự mình chứng minh nói: ” Tôi không nói đùa, chúng ta đi tìm dì ấy đi.”

Đúng là Hạ Tâm Ngữ không hề lừa dối mình.

Trái tim của cô, cô thấu hiểu nó, long lanh như tấm gương sáng.

Thật ra thì Trần Nguyên cũng không lo sợ đến vậy, hắn không e ngại dì của Hạ Tâm Ngữ. Nhưng mà vừa nãy hành động giữa

hắn và cô lại khá gần gũi, giống như đang hôn môi…

Bây giờ mà đi tìm, chẳng là định tạo dưa (tin đồn) nữa sao?

“Xin lỗi cậu nhé, khi trở về tôi sẽ tự phạt mình bằng cách tự làm một bộ đề thi.” Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai của Hạ Tâm Ngữ rồi khẽ đẩy lưng về lại chỗ ngồi. Hắn nói một cách chân thành: “Tôi hoàn toàn tin tưởng cậu, lần sau chúng ta đi chào hỏi dì cho đàng hoàng nhé.”

“… Ừm.”

Vì Trần Nguyên đã nói như vậy nên Hạ Tâm Ngữ cũng không tiếp tục kiên trì nữa, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Lần sau phải chào hỏi cho tốt, không cần giấu giếm, dù sao…”

Khi đang nói chuyện, cô gắp một cái bánh bao bỏ vào miệng, vừa nhai vừa lẩm bẩm điều gì đó.

Trần Nguyên biết rõ, Hạ Tâm Ngữ đang cố ý không để cho mình nghe rõ ràng cô đang nói cái gì, dù sao vừa rồi cô cũng còn tức giận.

Vì thế hắn cũng không truy hỏi đến cùng, cứ chống cằm như mà nhìn chằm chằm vào thiếu nữ bên cạnh.

Chỉ cần lắng nghe suy nghĩ là được.

[Dù sao thì tôi không có gì phải sợ cả.]

Mặc dù Hạ Tâm Ngữ không thường hay ăn đồ ăn vặt trên con đường này, nhưng quán ăn “Bánh bao áp chảo Giang Ninh” mà cô ấy giới thiệu đúng thật là ăn rất ngon.

Món bánh bao áp chảo này có vỏ ngoài vừa xốp giòn vừa vàng óng ánh. Nhân thịt bên trong thì nóng hổi đầy đặn, hương vị tươi ngon thơm mềm. Vừa cắn một cái, nước súp sền sệt bên trong sẽ tràn ra chén nhỏ, đánh thẳng vào vị giác, khiến người ta khó quên. Bánh bao hấp cũng thế, từ màu sắc đến hương vị đều không chê vào đâu được, nguyên liệu đủ đầy. Món bún tiết vịt thì có hơi bình thường một chút, mùi vị phổ thông, nhưng đậu ngâm lại rất mềm và tươi, nước lèo nhiều nhưng không bị mặn.

Trần Nguyên khá hài lòng đối với bữa ăn này, chấm cho tám điểm.

—— Đi thêm vài quán nữa để trải nghiệm vậy.

Lần đi chơi này, hai người chi tiêu hết tổng cộng 31 tệ. Chỉ trong chốc lát sau thì hết sạch 65 tệ.

Chỉ có thể nói, khi không có tiền thì tiền sẽ tồn tại lâu hơn. Mà khi đã có tiền rồi thì thời gian được cầm tiền trên tay lại chẳng được bao lâu.

Tóm lại là—— tiền càng nhiều thì hết càng nhanh.

"Đã đến lúc mở chợ đêm rồi, cậu không có đồ gì muốn mua sao?" Sắc trời đã dần dần tối lại, những bóng đèn trong mấy con ngõ nhỏ đã lần lượt được thắp sáng. Bởi vì học sinh sinh viên càng ngày càng đông, cho nên không khí buôn bán cũng náo nhiệt hơn hẳn. Vì đang đi dạo phố nên Trần Nguyên chủ động hỏi Hạ Tâm Ngữ có muốn mua gì không, hắn sẽ mua cho cô.

Chương 129: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (2)

Hạ Tâm Ngữ cười cười rồi lắc đầu, lộ ra vẻ mặt không hứng thú cho lắm và đáp: "Không có gì."

[Tôi không cần mua gì cả, mọi thứ đã đủ hết rồi.]

Còn lặp lại trong đầu một lần nữa…

Hành động này của cậu khiến tôi cảm thấy mình rất ngốc khi sử dụng siêu năng lực đó có biết không.

Hạ Tâm Ngữ có thể nói như vậy là vì trong trường học không có cơ hội đeo những thứ như kẹp tóc hay trang sức, kính áp tròng. Vào những ngày nghỉ thì cô cũng chỉ ở yên trong nhà và học bài, hoặc là đọc sách. Cho nên đối với cô, những thứ cô cần thực sự rất ít.

Nhưng cũng giống như con gấu đáng yêu kia vậy. Nếu bất cứ chuyện gì mà cũng theo đuổi một cách thực dụng, thì tất cả đều là không cần thiết.

Đúng vậy, Hạ Tâm Ngữ cũng đã nói câu tương tự.

Nếu phải truy đuổi ý nghĩa đến cùng, thì cuộc sống này sẽ không còn gì thú vị nữa.

“Ừm, vậy chúng ta vừa đi dạo vừa nhìn đi, thời gian vẫn còn sớm.” Trần Nguyên nhàn nhạt đáp lại, sau đó tiếp tục đi trên con đường có tỷ lệ bắt gặp những cặp đôi hẹn hò cực cao này.

Mặc dù bọn họ mới chỉ là học sinh cấp ba, nhưng dù sao cũng đã học lớp mười một, đã mười bảy tuổi, cho nên vẻ ngoài trông cũng không khác gì sinh viên đại học. Chỉ là Trần Nguyên và Hạ tâm Ngữ đều mặc đồng phục, cho nên vừa nhìn là nhận ra ngay họ còn đang là học sinh.

[Một cặp đôi học đường à, sao mà càng nhìn lại càng thấy tươi vui trẻ tuổi nhỉ. Ôi, thanh xuân của ông đây không thể quay về được nữa rồi…]

Sao mà phụ nữ cũng xưng là ông đây thế? Định hóa trang thành lão đặng (1) à?

(1): 老登 Là một từ phương ngữ xúc phạm vùng Đông Bắc dùng để miêu tả những tên côn đồ già, những kẻ biến thái. Nó được dùng để mô tả những người lớn tuổi không được tôn trọng hoặc những người đàn ông trung niên trở nên khó chịu.

[Sao hai người bọn họ không nắm tay nhau nhỉ? Hay định lén trốn ở góc nào đó hôn môi?]

Tự lo cho bản thân mình đi.

[Quả là một nữ sinh xinh đẹp, công nhận loại hình cột tóc đuôi ngựa, trang điểm đơn giản là tuyệt vời nhất.]

Anh chàng này cũng nói được một câu giống tiếng người đó.

Trên đường đi, có nhiều người liếc nhìn hai người bọn họ. Trong đó ánh mắt tò mò về “cặp đôi học sinh cấp ba” chiếm một phần. Nhưng càng quan trọng hơn là không ai chỉ thoáng liếc qua khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ mà không ngoái đầu nhìn thêm.

Có lẽ đã quen với việc bị người khác nhìn chăm chú, cho nên đối với những ánh mắt tập trung trên người mình này, Hạ Tâm Ngữ không tỏ ra thái độ quá khó chịu. Cô không nhăn nhó, cũng không tức giận, tựa như một đóa hoa tươi đẹp mọc ở nơi

đó, chỉ có những cơn gió lạnh từ Tây Bắc thổi tới mới có thể ảnh hưởng đến cô ấy.

Ánh mắt của những kẻ phàm trần không thể khiến cô dao động dù chỉ một chút.

Thật khó để tưởng tượng, một cô gái phải đẹp đến mức nào mới có thể khiến cho những người đàn ông xung quanh chỉ cần nhìn cô là cảm thấy như được tiếp thêm năng lượng.

Dù sao thì đối với Trần Nguyên mà nói, giá trị nhan sắc của Hạ Tâm Ngữ cũng ở mức khá.

“Trần Nguyên, tôi muốn nhìn một chút.”

Bỗng nhiên, bước chân của Hạ Tâm Ngữ dừng lại trước một siêu thị bán trang sức và phụ kiện cho con gái, chủ động mở miệng đưa ra lời đề nghị.

[Nếu như không mua gì cả thì chắc cậu ấy sẽ cảm thấy mình không được vui…]

[Vậy thì mua cái gì đó vậy, chỉ mua một thứ thôi là được.]

“Ừm, cũng được, hai tụi mình đi vào nhìn thử.” Trần Nguyên khẽ gật đầu, đi vào trong siêu thị này với Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, họ đã đặt chân đến một nơi mà có tỷ lệ bắt gặp những cặp đôi hẹn hò còn cao hơn trên con đường mới nãy.

Bởi vì nơi này là siêu thị bình ổn giá, cho nên giá cả của các món hàng đều rẻ hơn chuỗi siêu thị Watsons (2) không ít. Giá của hàng hóa đều gần bằng với giá khi mua hàng online. Siêu thị này có hai tầng, bán rất nhiều thứ cho nên những nữ sinh ở các trường học quanh khu vực gần đây đều thường xuyên đến nơi này để đi dạo và mua sắm. Còn nam sinh thì phụ trách xách đồ đi theo phía sau, vừa chơi điện thoại. Khi bị bạn gái hỏi một câu “Có đẹp không?” thì nở nụ cười và liên tục gật đầu đáp: “Đẹp lắm đẹp lắm.”

(2): Watsons là tổ chức sản xuất thực phẩm và bán lẻ quốc tế trực thuộc CK Hutchison Limited, hoạt động tại 24 quốc gia/khu vực, vận hành hơn 16.000 cửa hàng bán lẻ. Tập đoàn này điều hành hơn 12.000 cửa hàng bán lẻ , bao gồm các sản phẩm chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp, nước hoa và mỹ phẩm

cao cấp, thực phẩm, đồ điện tử, rượu vang cao cấp và kinh doanh bán lẻ tại sân bay.

Chuyện gì đã xảy ra vậy, sinh viên đại học mấy người vừa mới yêu đương chưa được bao lâu mà đã giống như mẹ hắn với ông Trần rồi?

Chương 130: Tâm Ngữ đổi kiểu tóc khác (3)

Bởi vì có những anh chàng kia làm bài học kinh nghiệm, cho nên khi Trần Nguyên đi theo Hạ Tâm Ngữ thì đi song song với cô. Hắn không chơi điện thoại di động như những người khác, trông đặc biệt có phẩm chất, không hề nhìn ra một chút mệt mỏi qua loa lấy lệ nào.

[Oa… Trông cũng khá đẹp trai đó, không biết là cao một mét mấy nhỉ. Muốn đến xin Wechat của người đó ghê.]

Đừng lôi hắn vào mấy kịch bản cẩu huyết như trong phim Quỳnh Dao chứ.

Cho dù đó là những suy nghĩ trong lòng, nhưng xin mấy người hãy kiềm chế chút đi.

Siêu Tử, chắc sau này hắn phải chọn lựa khi lắng nghe suy nghĩ của người khác mới được.

“Cậu cảm thấy cái này thế nào?” Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy trên kệ hàng có một bày một cái dây cột tóc hình con bướm màu xanh da trời có giá tám tệ. Sau đó cô đã hỏi ý Trần Nguyên.

“Có vẻ như cậu rất thích màu xanh da trời nhỉ.”

“Đúng vậy đó, tôi. . .”

Hạ Tâm Ngữ đang cúi người chọn lựa dây cột tóc thì đột nhiên sửng sốt. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện sau khi Trần Nguyên nói xong câu này thì cũng bất ngờ, vẻ mặt hồi hộp né tránh ánh mắt cô.

Sau đó, gương mặt của hai người đỏ lên cùng một lúc, cũng đồng loạt quay đầu sang hướng khác.

[Chắc cậu ấy không cố ý đâu..]

[Đương nhiên là nếu cậu ấy cố tình làm thế thì cũng không sao cả!]

Chết tiệt, sao IQ của hắn chợt cao chợt thấp như đi tàu lượn siêu tốc vậy cơ chứ.

Nhưng có sao nói vậy, bỏ qua sự việc xấu hổ ở phòng tắm lúc trước thì màu xanh da trời đúng thật là rất phù hợp với Hạ Tâm Ngữ…

Màu sắc này vừa nhẹ nhàng vừa tao nhã thanh lịch, đặt lên người cô trông rất thích hợp và cao cấp.

Nhưng mà, đôi lúc thử thay đổi một phong cách khác, không phải cũng tốt sao?

“Cái này, tôi thấy có nhiều người chọn lắm.”

“Để tôi xem thử…” Hạ Tâm Ngữ nhìn theo hướng tay Trần Nguyên chỉ, thấy một cái dây cột tóc hình con bướm màu đỏ đậm, được làm bằng gấm. So sánh với cái mới nãy thì cái này lớn hơn một chút, chất liệu cũng không phải là lụa mỏng như cái kia.

Tất nhiên là giá cả cũng cao hơn một khoảng.

Có hơi vượt quá ngân sách dự tính của Hạ Tâm Ngữ một chút…

Nhưng mà, đây chỉ là một cái dây cột tóc mà thôi, có cần phải lớn như thế không?

“Tôi thấy cái này rất hợp mới mỹ nhân đó. Dù là cột đuôi ngựa hay búi tóc lên đều trông rất đẹp.” Lúc hai người đang dừng chân ở đây thì có một nhân viên bán hàng đi tới và chủ động đề cử.

Kỳ quái, nơi này có nhiều người như vậy, vì sao lại đến chỗ của hắn và Hạ Tâm Ngữ để tư vấn chứ? cái gì

[Thật đúng là một em gái xinh đẹp, vẫn còn là học sinh cấp ba, thật muốn hướng dẫn phong cách ăn mặc cho em ấy quá!]

[Có bán được hay không đã không quan trọng. Nhìn em gái này cho đã con mắt là được rồi. Dù sao mình cũng đâu phải quản lý cửa hàng.]

Siêu Tử, sau này cũng phải nhớ xét duyệt lời nói của mấy cô nàng mê ngắm gái này mới được. si

“Ừm…” Hạ Tâm Ngữ cau mày, vẻ mặt do dự, nguyên nhân chắc là có liên quan đến ngân sách, nhưng không chỉ có như thế.

Bình thường, cô chỉ hay cột tóc đuôi ngựa theo kiểu đơn giản, hiếm khi nào xõa tóc. Giờ đột nhiên bảo cô thay đổi phong cách… Tuy nói là không có thay đổi gì nhiều, nhưng cứ cảm thấy là lạ không quen.

Giống như là tô thêm một chút màu sắc tươi mới cho cuộc sống vốn đang bình lặng.

“Thử một lần đi.”

Chẳng phải màu sắc là để tô điểm thêm cho cuộc sống bình lặng hay sao?

Đã có đủ mấy màu sắc lộn xộn rồi, còn thêm cái gì nữa.

Không rõ vì sao, đột nhiên trong đầu Trần Nguyên nảy ra ý nghĩ muốn thay đổi tính cách của cô gái này.

Thật ra thì cũng nên làm vậy.

Dù sao thì bánh răng vận mệnh của cô đã đứng yên bất động trong một thời gian dài.

“Vậy tôi thử xem sao nhé?”

Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu lên, hỏi ý kiến Trần Nguyên.

Lỡ như trông không được đẹp thì sao.

“Em gái đây có gương mặt rất ưa nhìn, tổng thể đường nét của ngũ quan cũng hài hòa. Cho dù hơi nói quá một chút nhưng chắc chắn rất đẹp mắt. Hãy tin tưởng tôi.” Nhân viên bán hàng tự đề cử chính mình, đề nghị: “Tôi có thể cột tóc cho bạn.”

“Chuyện này làm phiền chị quá…”

Hạ Tâm Ngữ nghĩ đến việc dù đối phương có làm gì thì cũng không thể kiếm được quá hai mươi tệ từ cô, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Nhân viên bán hàng cười hì hì một tiếng, tràn đầy chờ mong, cũng bắt đầu chuẩn bị

một số phụ kiện để thay đổi phong cách cho Hạ Tâm Ngữ, bảo: "Đây đều là những sản phẩm dùng thử, sau khi dùng thì bạn không cần mua cũng được. Chủ yếu là để hợp với dây cột tóc này thôi."

Dùng thỏi son trị giá hàng chục tệ cho mình chỉ để chào hàng một cái dây cột tóc có giá vài tệ…

Chương 131: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (1)

Đúng là làm công việc gì cũng không dễ dàng.

"Vậy là được rồi."

Nếu là Trần Nguyên chọn thay cho cô thì Hạ Tâm Ngữ cũng không từ chối. Cô tháo sợi dây cột tóc màu đen xuống từ mái tóc đuôi ngựa. Mái tóc đen tuyền óng mượt xõa xuống sau lưng, dài đến tận eo. Trong nháy mắt, khí chất của Hạ Tâm Ngữ thay đổi từ giống như em gái nhà bên thành một tiểu thư yêu kiều.

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ như vậy, khóe môi của Trần Nguyên không tự chủ được mà nhếch lên , nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh lại biểu cảm của mình, bình tĩnh trở lại.

Giống như Đường Tư Văn vậy, xõa tóc thì tốt hơn.

Chỉ tiếc Hạ Tâm Ngữ là một học sinh ngoan, luôn tuân thủ theo quy định.

Không đúng, dù là ở trường học thì cũng chưa từng thấy cô ấy xõa tóc.

Tuân thủ theo quy định là tốt, tuân thủ theo quy định là tốt.

[Đm, nữ thần tỏa sáng…]

[Không trang điểm mà cũng đẹp như vậy được sao, hâm mộ quá đi!]

[Con mẹ nó, cậu ta thật đáng chết mà ——]

Khen thì khen đi, mắc mớ gì tự nhiên mắng hắn?

Liếc nhìn đám con trai đang âm thầm ghen tỵ với mình trong lòng, Trần Nguyên cảm thấy thoải mái hơn.

Mấy người mắng tôi sao, đó không thành vấn đề.

“Cậu bạn trai này, cậu qua bên kia ngồi chờ một chút đi.”

Bỗng nhiên, nhân viên bán hàng kia mỉm cười và mở miệng nói.

Trần Nguyên nhìn ngó xung quanh, sau một lúc thì mới ý thức được là nhân viên đang nói với hắn

Vì vậy, hắn thò đầu ra, nhìn về phía nhân viên bán hàng đang đứng phía sau Hạ Tâm Ngữ.

“A ha ha…”

Lúng túng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, Hạ Tâm Ngữ chỉ vào khu vực đặt ghế dài để con trai ngồi chơi điện thoại và chờ đợi, nói: “Vậy cậu đến đó ngồi đợi một lát đi.”

Thật ra thì Trần Nguyên là người không thích dạo phố mua sắm. Bởi vì tính cách của hắn cũng như đa số đàn ông con trai khác, làm gì cũng phải có mục đích. Logic chung là phải có nhu cầu, rồi đưa ra quyết định, sau đó mới làm việc để đạt được mục đích.

Nói cách khác, thiếu thứ gì, muốn mua cái gì thì cứ trực tiếp đi vào trong cửa hàng, tìm kiếm – thanh toán – rời đi, thế là được rồi, nhanh chóng gọn lẹ.

Lần đi mua sắm nhiều nhất trong cuộc đời Trần Nguyên chính là khi đi theo hầu người đứng đầu gia đình hắn – mẹ Trần đi mua sắm ở trung tâm thương mại. Dù sao thì hắn cũng là “Mama Boy” (con trai cưng của mẹ), mặc dù trong lòng không muốn đi nhưng vẫn phải lết xác đi theo xách đồ. Hơn nữa, mỗi khi mẹ hắn quay đầu lại hỏi thì tuyệt đối không được trưng ra bộ mặt chán đời, mà phải đứng thẳng lưng, nở một nụ cười chân thành, miệng liên tục khen: “Đẹp lắm, rất hợp.”

Về cơ bản, ông Trần cũng làm giống hắn, cũng cười tươi và gật đầu khen đẹp. Nhưng vì làm thiếu một bước quan trọng cho nên thường xuyên bị mẹ Trần phàn nàn, mắng: “Không muốn đi cùng tôi thì ông tự mình đi về đi, thật đáng ghét.”

Mà bước quan trọng nhất đó chính là – một nụ cười chân thành xuất phát từ trái tim.

Bất kể là có quan tâm hay không, tóm lại thì bạn không thể để cho đối phương cảm thấy bạn đang không quan tâm được.

Nhưng lát nữa khi đánh giá cho Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên cũng không cần phải giả vờ làm gì, bởi vì chắc chắc cô ấy sẽ rất ưa nhìn.

Điều đáng suy nghĩ là nên khen đến mức nào thì mới tỏ ra thái độ chân thành chứ không phải là nịnh bợ đây.

Nhiệt liệt yêu cầu nên xuất bản cuốn "Trí tuệ cảm xúc" dưới dạng sách điện tử, để bất cứ khi nào cũng có thể lấy ra đọc được.

"Cậu bạn trai, đến xem thử nè ~ "

Đang lúc Trần Nguyên đang suy nghĩ nên khen Hạ Tâm Ngữ như thế nào để tạo động lực cho cô ấy, thì nhân viên bán hàng kia đã cất tiếng gọi hắn.

Làm như sợ hắn lén bỏ về vậy.

Thế là hắn đã sửng sốt trong giây lát để không tỏ ra mình rất tích cực thừa nhận thân phận bạn trai này. Khi Trần Nguyên quay đầu lại thì thấy Hạ Tâm Ngữ đang yên lặng đứng trước mặt mình, chờ đợi sự đánh giá của hắn.

"…"

Nếu như cô ấy cần khích lệ thì Trần Nguyên sẽ cười và nói với Hạ Tâm Ngữ rằng: "Hợp lắm, đôi khi thay đổi phong cách một chút cũng rất tốt."

[Không chỉ là hợp đâu, đây là siêu cấp đáng yêu rồi!]

[Sao thằng nhóc kia lại có thể bình tĩnh như thế nhỉ, chẳng lẽ ngày nào cậu ta cũng gặp được nữ sinh như thế này sao?]

[Chỉ cần nghĩ đến việc thằng nhóc đó lén lút hôn môi với nữ sinh này vào những lúc người khác không biết… Thật là ghen tỵ quá đi!]

"Đúng vậy, tôi cũng thấy hợp với mình hơn tôi nghĩ. Nhìn cũng ổn mà đúng không." Hạ Tâm Ngữ cười hì hì một tiếng, không ngại ngùng hay khiêm tốn quá mức về ngoại hình của

bản thân. Cô ấy nói với dùng giọng điệu bình thường và tự nhiên.

Đương nhiên, bởi vì đối với một cô gái có nhan sắc như cô ấy, khiêm tốn một chút thì chính là đạo đức giả.

Chương 132: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (2)

“Thế nào, chỉ có một câu đánh giá như vậy thôi sao?” Nhân viên bán hàng làm động tác xòe hai tay, tiếp tục tâng bốc Hạ Tâm Ngữ.

Lúc này, mái tóc dài mượt đen bóng của cô ấy đã được buộc lên hết, dây cột tóc hình con bướm nổi bật giữa mái tóc đen nhánh. Kiểu tóc này đã thể hiện rõ những đường nét ngũ quan hài hòa trên gương mặt của Hạ Tâm Ngữ, thanh tú lại nhỏ nhắn. Chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn cũng lộ ra. Rõ ràng cô ấy đang mặc bộ đồng phục học sinh rất kín đáo, nhưng chính phong cách ăn mặc đơn giản, sạch sẽ như vậy lại mang chút quyến rũ của thiếu nữ, khiến cho ai đi ngang qua cũng phải ngoái đầu lại nhìn…

Có lẽ cái này có liên quan đến màu son hồng đào mà nhân viên bán hàng đã thoa cho Hạ Tâm Ngữ.

“Nhìn đẹp lắm, màu son ấy rất hợp với làn da cậu. Hay là mua luôn nhé?”

“Không không không, bình thường thì tôi không dùng son môi đâu.” Hạ Tâm Ngữ vội vàng xua tay từ chối, cô không muốn tiêu tiền lung tung. Cô chỉ vào cái dây cột tóc hình con bướm màu đỏ trên đầu mình và nói một cách quả quyết: “Chỉ cần mua cái này thôi là được. Nhưng mà cho tôi hỏi một chút, lúc quét mã có cần phải lấy xuống không?”

…

“Sao nhân viên kia có thể quét mã ngay trên đầu của tôi, mà lại còn trước mặt nhiều người như vậy chứ… Làm vậy là không được tôn trọng khách hàng lắm đâu.” Nhớ đến khi tính tiền, nhân viên bán hàng đó lại đưa máy quét ngay trên đầu mình, Hạ Tâm Ngữ cảm thấy có chút không vui.

“Dù sao tóc đã cột đẹp rồi, sợ sẽ rối ấy mà.” Trần Nguyên an ủi cô.

“Giữ nguyên kiểu tóc này đi vào trường luôn hả?”Hạ Tâm Ngữ thấy hơi lo lắng, tim cô đập thình thịch. Khi đến gần trường học, cô cảm giác như mình là một kẻ kỳ dị với một kiểu tóc quái lạ. Hơn nữa, cô lại còn thoa son nữa chứ. Nếu chạm mặt với giáo viên thì sẽ phá vỡ ấn tượng vốn có của cô trong lòng họ mất.

Trong Trường Trung học phổ thông số 4, cô luôn luôn mặc đồng phục và cột tóc cao kiểu đuôi ngựa, vạn năm không đổi.

Cô không giống như các nữ sinh khác, sẽ biến tấu đồng phục học sinh, xắn ống quần lên hay mang những chiếc vớ cá tính dễ thương.

Kể cả khi mặc đồng phục mùa đông thì bên trong người cô cũng mang đồng phục mùa hè.

Sau đó khi đến mùa đông, thì lại mặc đồng phục mùa đông.

Khi đó, trên người của cô, ngoại trừ nội y trong người ra thì tất cả những trang phục bên ngoài đều là đồ mà trường học phát cho..

“Vậy cậu cảm thấy phong cách này… Tốt hơn so với trước kia sao?” Hạ Tâm Ngữ hỏi để xác nhận lại.

[Tại sao mình lại có cảm giác rằng bởi vì cậu ấy thấy mình quá mộc mạc đơn giản cho nên mới bảo mình thay đổi kiểu tóc nhỉ?”]

[Mặc dù đúng là mình không quá chú ý đến cách ăn mặc, nhưng cũng đâu có đến nỗi quê mùa lắm đâu…]

Cậu đang nói gì thế hả Hạ Tâm Ngữ?

Quê mùa? Cậu biết cái gì gọi là quê mùa à?

Kiểu tóc cột cao đuôi ngựa chính là kiểu tóc kinh điển của thanh xuân vườn trường đó. Cậu có biết không vậy?

Nhưng đột nhiên thay đổi phong cách đúng là sẽ mang lại một cảm giác mới mẻ hẳn lên. Giống như trong cuộc sống luôn bình lặng bỗng có nhiều thêm một màu sắc mới, khiến người ta cảm thấy thật tươi tắn.

Thế giới của Hạ Tâm Ngữ rồi sẽ tràn đầy màu sắc.

“Tôi nghĩ cột cao đuôi ngựa khá ổn, mang lại cảm giác điềm đạm nho nhã. Còn kiểu tóc bây giờ thì trông rất đáng yêu, năng động xinh xắn… Nhìn cũng thoáng hơn.” Trần Nguyên bình luận.

Nếu như không phải bổ sung chữ “thoáng” kia vào thì có lẽ hắn đã tự tạo bầu không khí kỳ lạ khiến bản thân phải bối rối rồi.

Nhưng chắc câu nói này đã diễn đạt được những suy nghĩ trong lòng của hắn.

“Vậy thì tốt, coi như đây là một trong những kiểu tóc dự phòng của tôi vậy. Mới nãy khi nhân viên bán hàng đó giúp tôi buộc tóc thì tôi đã nhớ kỹ cách buộc rồi.” Hạ Tâm Ngữ nở một nụ cười rạng rỡ. Hiếm khi nào nhận được một câu đánh giá chủ quan từ Trần Nguyên, khiến cho cô khá hài lòng.

[Năng động xinh xắn…]

[Được rồi, dù sao đây cũng là lời khen đầu tiên. Cảm ơn cậu.]

Siêu Tử, điều kiện xét duyệt phải thay đổi lần nữa.

Mấy suy nghĩ âm dương quái khí cũng không được thông qua.

“Sao thế? Sao nhìn cậu thất thần không tập trung thế nào ấy?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi khi thấy Trần Nguyên đang ngẩn người.

Ai mất tập trung chứ? Tôi chỉ là….

Mới nãy tôi đang nói chuyện với Siêu Tử mà thôi.

“Ừm, hình như ở đằng kia đang có trò chơi gì đó, cậu muốn qua bên đó xem thử một chút không?” Trần Nguyên hơi quay đầu lại, thấy có một đám người đang tập trung một chỗ nên chủ động hỏi.

“Chắc là mấy trò chơi do sinh viên tổ chức ấy mà, dù sao thì gần đây cũng có vài trường đại học. Trường gần đây nhất có tên là Hạ Hải… Cái gì đại học ấy.” Bình thường thì gần như Hạ Tâm Ngữ không bước chân ra khỏi trường học. Mà trong lớp cô cũng ít khi có người thảo luận về chuyện liên quan đến trường đại học. Cho nên Hạ Tâm Ngữ không nhớ ra nổi.

Chương 133: Cậu ấy khen mình đáng yêu sao ? (3)

“Đại học Khoa học và Tự nhiên Hạ Hải.”

Đm, chẳng lẽ ngôi trường mà hắn luôn mơ ước lại bị Trường Trung học phổ thông số 4 khinh thường đến nỗi không thèm nhắc tới luôn sao?

Thế nhưng tỷ lệ đỗ đại học của Trường Trung học phổ thông số 4 lại cao đến mức không thể tin được, 99.02%.

Mà tỷ lệ chọi của Đại học Khoa học và Tự nhiên Hạ Hải là khoảng một phần mười.

Đối với Trường Trung học phổ thông số 4 mà nói, vào trường đại học này thật đúng là ngu ngốc. Dù có vào được thì cũng sẽ rất xấu hổ khi học ở đâu. Nếu như gặp giáo viên từng dạy mình thì không biết giấu mặt đi đâu.

“A, đúng là trường đó đấy.”

Hạ Tâm Ngữ mỉm cười đồng ý với đề nghị của Trần Nguyên, đi cùng hắn qua chỗ đông người kia.

Nhưng thật đáng tiếc, chiều cao đã hạn chế tầm nhìn của cô, khiến cho Hạ Tâm Ngữ chỉ thấy toàn là đầu và lưng.

Có quá nhiều người, đám đông chen chúc nhau. Cô chỉ có thể nghe được mọi người đang bàn tán xôn xao về chuyện gì đó. Sau đó Hạ Tâm Ngữ lại nghe thấy một tiếng than đầy tiếc nuối “Ôi~”, rồi có giọng nói của một nam sinh cầm theo cái loa phóng thành hình con ong nhỏ nói: “Đáng tiếc thật, đã viết được đến ba trăm rồi, thật sự quá là đáng tiếc. Nhưng mà búp bê của chúng tôi đều là hàng chất lượng cao, mua cũng không lỗ đâu.”

“Là trò chơi.” Sau khi thấy rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong thì Trần Nguyên giải thích cho cô biết: “Viết từ một đến năm trăm, viết xong thì có thể nhận được một phần thưởng miễn phí. Nếu như thất bại thì phải bỏ ra năm mươi tệ để mua một con búp bê. Là loại búp bê có kích cỡ trung bình, nhỏ hơn một chút so với Hùng tiền bối đáng yêu. Theo tôi thấy thì chất lượng không tốt như những gì anh chàng kia quảng cáo.”

“Hùng tiền bối đáng yêu…”

Hạ Tâm Ngữ không hiểu vì sao lại gọi là Hùng tiền bối đáng yêu?

“Nam sinh thất bại vừa này đã bực bội bỏ tiền ra mua con búp bê, sau đó không còn ai dám lên nữa.” Trần Nguyên miêu tả lại mọi việc một cách chi tiết cho Hạ Tâm Ngữ, cứ như một cái tivi đang phát thời sự trực tiếp.

“Đã có năm người thất bại rồi, viết đến ba trăm là cũng khá rồi.” Thấy Trần Nguyên đến gần thì có một anh chàng có lòng tốt giải thích cho: “Khó lắm đấy. Nếu như lúc đầu mà cậu viết tốt thì cậu ta sẽ bắt chuyện để quấy rầy cậu. Cái này còn chưa phải là đáng ghét nhất. Lúc cậu đang tập trung viết thì người kia sẽ bất ngờ nói ra một con số, làm cậu bị rối loạn, chưa kịp suy nghĩ được gì. Sinh viên bây giờ thật đúng là gà tặc (*).”

(*) 鸡贼 : Nó có nghĩa là keo kiệt, keo kiệt, không thể lên sân khấu; nó cũng có nghĩa là đặc biệt tính toán, keo kiệt, che giấu động cơ ích kỷ; và còn có một nghĩa khác là xảo quyệt, láu lỉnh và hơi nhếch nhác.

“Không có người nào thành công sao?” Trần Nguyên hiếu kì hỏi.

“Ít nhất thì không có ai thành công trong hôm nay.”

“Nếu như chỉ là chơi thử miễn phí thì còn có thể lên thử một lần coi sao. Nhưng nếu thua thì phải bỏ năm mươi tệ ra để mua một con búp bê, tôi cảm thấy không cần thiết.” Hạ Tâm Ngữ phát biểu với tư cách là một chuyên gia tiết kiệm. Hơn nữa cô nói cũng rất có lý: “Cuộc thi này không phải so về trí thông minh. Cho dù là người thông minh nhất của Trường Trung học phổ thông số 4 có lên chơi thử, thì cũng không thể không bị phân tâm trong trường hợp bị người khác cố tình quấy nhiễu được.”

“Đúng vậy đó, cũng giống như khi đang tập trung làm bài kiểm tra mà có người cứ thủ thỉ thì thầm bên tai cậu. Người bình thường sẽ không thể nào chịu đựng được.”

Trần Nguyên nhàn nhạt đáp lại, đồng thời hắn cũng chầm chậm ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu.

Trên đó viết: Viết từ một đến năm trăm và bạn sẽ nhận được một con búp bê.

Hắn thấy mấy con búp bê kia còn không dễ thường bằng Hùng tiền bối đáng yêu nữa.

Chẳng có gì thu hút.

Viết từ một đến một ngàn thì sẽ nhận được một thẻ xem phim trị giá một trăm tệ từ rạp chiếu phim Chung Thành…

Thật xin lỗi, tôi cũng không thích xem phim.

Ừm, hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Ta chỉ là bị Siêu Tử hành hạ lâu như vậy nên đã rèn luyện ra mấy đặc tính hơi biến thái. Không muốn cứ bị lãng phí như vậy mà thôi…

[Một con búp bê bình thường có giá không quá hai mươi tệ, bây giờ bán với giá năm mươi tệ. Kiểu này thì lãi kinh khủng, ăn lời khiếp thật.]

[Có nhiều người chơi thử như vậy mà chưa đến năm người thành công. Dù cho có người thắng được trò chơi thì chủ cửa hàng cũng chỉ mất có mười mấy tệ thôi.]

[Trong đó còn có người sau khi viết đến năm trăm thì như trút được gánh nặng, cảm thấy dễ dàng quá nên lại muốn chơi tiếp lên một ngàn, ý định giành được tấm vé xem phim để kiếm lời.]

[Nhưng chính những người ngạo mạn như vậy lại là người mà chủ hàng mong chờ nhất.]

Chương 134: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (1)

[Bởi vì cho đến hiện tại, số người viết được đến một ngàn là không. Không ai cả!]

Zero!

Gã sinh viên bày ra quầy hàng này rất vui vẻ, vì hôm nay buôn bán rất tốt, tiền vào như nước. Anh ta đã bán được năm con búp bê, kiếm lời được hơn một trăm tệ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ tầm nửa tiếng sau sẽ lãi được hơn hai trăm tệ rồi.

Mấy người có biết khi sinh viên đi ra ngoài đi làm thêm bán thời gian thì được trả lương bao nhiêu không?

Mười hai tệ một giờ!

Vậy nên mới cần dùng trí óc để kiếm tiền đó

Đương nhiên là mượn mấy bộ não heo của đám học sinh gần đây để kiếm tiền.

Dù sao thì viết từ một đến năm trăm là cơ bản nhất, là trò lừa bịp kiểu anh tình tôi nguyện.

Thật ra, nếu nghĩ kỹ lại thì trò chơi này không có liên quan gì đến việc vận dụng trí tuệ cả, mà đây hoàn toàn chỉ là trò thử thách kiểm tra tâm lý và sự tập trung mà thôi. Ngay cả khi có người chậm rãi và bình tĩnh viết đến năm trăm, nhưng vào thời điểm bản thân đang cực kỳ chuyên tâm mà lại có người quấy rối, thì dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ phạm lỗi.

Cho nên, ai sẽ là người lên thử thách tiếp theo nào?

“Làm ơn tránh đường một chút, chúng tôi muốn chơi thử xem.”

Ngay lúc Hạ Tâm Ngữ định bảo Trần Nguyên rời đi thì hắn nắm lấy cánh tay cô. Bởi vì hắn nói muốn chơi thử cho nên những người xung quanh đều lui ra nhường đường cho hai người. Cô đi cùng Trần Nguyên đi đến chỗ quầy hàng.

Hả?

Cậu ấy thực sự muốn chơi trò này sao?

Mặc dù Trần Nguyên là người có tính cách khá trầm tĩnh, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể viết được năm trăm con số trong tình huống bị người khác quấy rầy.

Mà qua mấy ngày nay tiếp xúc với hắn, Hạ Tâm Ngữ nhận ra tính cách của Trần Nguyên cũng không phải kiểu lạnh lùng xa cách, chỉ là lúc trước còn chưa quen biết nhiều nên mới có cảm giác như vậy.

Đôi lúc cô vô tình nhìn thấy hắn đang lướt xem video douyin của mấy cô nàng xinh đẹp nóng bỏng thì hắn cũng sẽ giật

mình lúng túng.

Không phải, tự nhiên nêu lên cái ví dụ này làm gì? Có liên quan gì đến tình huống bây giờ đâu?

Không phải muốn cô làm lấy mặt hắn xem phim còn có thể bình tĩnh đến một nhóm, mới có thể được xưng tụng trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không thay đổi sao?

Thấy Hạ Tâm Ngữ lo lắng rằng hắn sẽ bị lừa, Trần Nguyên định giơ tay lên xoa đầu cô, nhưng rồi lại hạ xuống, nói một cách bình tĩnh: "Không sao đâu, tôi có nắm chắc trong lòng thì mới làm."

"Ừm, thế thì tốt." Trong lòng Hạ Tâm Ngữ vẫn không quá muốn để Trần Nguyên chơi trò này. Cô đã có búp bê rồi, cũng không còn điều gì tiếc nuối nữa cả. Hôm nay cô còn mua thêm một cái dây cột tóc con bướm, mọi thứ đã tốt đẹp vượt xa sự mong đợi của cô rồi. Nhưng nếu Trần Nguyên đã quyết định muốn chơi, thì vào lúc này cô nên ủng hộ hắn mới phải: "Cố lên nhé, đừng để anh ta làm cậu rối loạn."

"Ok, tôi biết rồi."

Cứ như vậy, dưới ánh mắt hóng trò vui của tất cả mọi người ở đây, Trần Nguyên đi tới trước quầy hàng và ngồi xuống.

Nhìn thấy người muốn chơi mà một chàng trai trẻ còn mặc đồng phục học sinh, người chủ quầy hàng là sinh viên đại học cảm thấy hơi bất ngờ.

Không phải chứ, còn có người không phải sinh viên bị lừa bởi trò này nữa hả.

Nhưng mà dù sao thì đối phương cũng không phải là sinh viên đại học, nên chú ý một chút.

Con mẹ nó, mới nói có hai câu mà anh đã sỉ nhục sinh viên đại học tận hai lần rồi?

Thế thì bản thân anh cũng là sinh viên mà lại đi lừa gạt sinh viên thì là loại người như thế nào.

Đồ lừa đảo!

"Cậu nhóc đẹp trai, trước khi viết phải đưa hai mươi tệ làm tiền thế chấp đó." Sinh viên cười nhắc nhở.

Mặc dù có nhiều người da mặt mỏng, không chơi nổi nữa, có ý định bỏ đi và không muốn mua búp bê. Nhưng ở đây đang có nhiều người tập trung lại như vậy, vẫn phải giữ chút thể diện. Nhưng nếu đụng trúng người chỉ thích chiếm tiện nghi, lại hoàn toàn không có bất cứ áp lực đạo đức nào, hay thậm chí là tự tạo áp lực ngược lại cho chính mình rồi la lối om sòm như mấy bà bác trung niên, vậy thì xui xẻo rồi.

Hơn nữa, tiền thế chấp chỉ có hai mươi tệ, không tính là quá nhiều, sẽ không khiến cho đối phương nảy sinh nghi ngờ, cảm thấy anh ta là kẻ lừa gạt. Mà nếu sau khi đối phương thua mà không chịu bỏ tiền ra mua búp bê thì cậu ta cũng không lỗ quá nhiều. Dù sao thì vốn bỏ ra để mua một con búp bê cũng chỉ xấp xỉ hai mươi tệ mà thôi.

Tuy nhiên, tâm lý bình thường của hầu hết mọi người là nếu đã mất hai mươi tệ thì thôi đành chi thêm ba mươi tệ nữa để mua búp bê. Nếu không thì chẳng phải hoàn toàn lỗ rồi còn gì?

Chương 135: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (2)

Không sai, đây chính là bản chất của con người.

Hắn phải cực kỳ cảnh giác mới được.

Muốn tiền thế chấp sao.

Trần Nguyên đem theo 100 tệ, mua trà sữa hết 34 tệ, cho Hạ Tâm Ngữ 50 tệ. Vừa rồi khi cô ấy trả tiền dây cột tóc, hắn lại đưa cho cô một phần nữa. Cho nên bây giờ trong tay hắn chỉ còn 15 tệ, thôi thì quét mã đi…

“Này, cho cậu.” Ngay khi Trần Nguyên đang định lấy điện thoại di động ra để quét mã thì Hạ Tâm Ngữ đến gần, đưa một tờ tiền hai mươi tệ mới tinh cho hắn.

Sau đó, cô lại tiếp thêm sức mạnh cho Trần Nguyên lần nữa: “Cố lên nhé.”

Nữ sinh trả tiền thay cho nam sinh, còn động viên một câu đáng yêu với giọng nói ngọt ngào như thế khiến cho đám đông đang vây xem hóng chuyện không hiểu sao lại có cảm giác bị

thồn cơm chó. Giống như người đang thưởng thức một vở kịch hay thì bất ngờ bị người ta đạp một cái vậy.

Ngược cẩu độc thân là phạm pháp đó có biết không!

Nhưng mà…

Đừng có thua đấy, đừng làm cô ấy thất vọng!

“Vậy nhóc đẹp trai bắt đầu đi.” Chủ quán nhét tiền vào trong một cái túi nhỏ màu đen, vừa cười vừa nói.

Lấy tiền của cặp đôi học sinh ngây thơ cũng hơi có cảm giác thú vị đó nha.

Đệt mịa, sao lại có suy nghĩ giống như nhân vật phản diện thế này?

Hừ, tà ma ngoại vực từ đâu tới, dám cả gan giương oai giễu võ ở địa phận của Tứ tông ta!

Ngươi là người của Tứ tông từ khi nào thế?

Ngậm miệng đi lời bộc bạch, Hạ Tâm Ngữ là đệ tử của Tứ tông, ta cũng được tính là một nửa đệ tử của Tứ tông, có vấn đề gì không!

Bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt bút rồi lại dãn ra, Trần Nguyên lấy ruột bút ra, không chút nghĩ ngợi mà bắt đầu viết những chữ số lên tờ giấy A4 trắng tinh không có dòng kẻ.

Năm mươi số đầu tiên được viết rất thẳng hàng ngay ngắn, vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh.

Nhưng mà gã sinh viên chủ quầy hàng cũng không quá lo lắng. Ngược lại, đến lúc Trần Nguyên viết đến hàng số thứ tư, anh ta còn nhếch miệng cười.

Cũng có chút học vấn đấy.

Nếu như là giấy có dòng kẻ thì khi viết số lên trông sẽ rất gọn gàng, dễ nhìn và thẳng hàng, bởi vì nó có quy tắc. Nhưng đối với giấy trắng không dòng kẻ thì chỉ cần vừa viết đến hàng thứ ba, dần dần khi các con số thay đổi nhiều thêm hai hoặc ba đơn vị thì trật tự sắp xếp sẽ bị hỗn loạn, gây rối mắt và khó nhìn cho người chơi.

97, 98, 99, 100…

Được rồi, đó là sự thay đổi về chất.

Ở mỗi dòng, nam sinh này sẽ viết 25 số. Nhưng vì dòng thứ nhất có 9 chữ số đơn, dòng thứ hai có 16 chữ số kép nên tổng cộng có 41 con số.

Tiếp đó đến hàng thứ tư, mỗi số đều là số có hai chữ số, số lượng là 50 số.

Nhưng hàng thứ năm, mỗi số đều số có là ba chữ số, cho nên số chữ liền biến thành 75.

Trên giấy A4, nếu viết với cỡ chữ bình thường thì với khoảng cách trong một dòng sẽ không thể chứa được 75 số.

Cũng tức là, bắt đầu từ hàng thứ năm…

Không tốt, sẽ bị gián đoạn mất!

Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên chỉ viết mười tám con số ở dòng này, trong lòng Hạ Tâm Vũ đột nhiên trở nên căng thẳng và lo lắng.

Hoàn toàn bị đánh tan.

Lấy ví dụ đơn giản, nếu các con số được sắp xếp như thế này:

1 2 3 4 5

6 7 8 9 10

Như vậy thì số chêch lệch giữa hàng trên và hàng dưới là 5, đây là quy luật cần tuân theo.

Nhưng nếu viết theo kiểu này.

1 2 3 4 5

6 7 8 9 10

11 12 13 14

15 16 17 18

Bởi vì số lượng các con số ở mỗi hàng đã giảm đi, cho nên chênh lệch giữa số trên và số dưới cũng thay đổi.

Có người sẽ nghĩ khoảng cách chênh lệch chỉ là 4 thôi mà? Dù sao trông cũng khá đơn giản.

Nhưng chêch lệch lúc ban đầu của Trần Nguyên là 25, một con số khá dễ cộng. Với khả năng tính toán của hắn thì có thể nói là rất dễ dàng. Nhưng bây giờ chênh lệch đã là 18, không phải là những bội số nguyên như 5, cho nên cần nhiều thời gian tính toán hơn.

Mà điều quan trọng nhất đó chính là – rối loạn.

Bố cục đã hoàn toàn bị lộn xộn với với phần trên.

Hắn muốn tự mình lên, bởi vì khi đã bỏ tiền ra thì Hạ Tâm Ngữ sẽ rất coi trọng cái trò chơi nhỏ này, khiến cô càng dễ bị phân tâm hơn. Khi vừa đặt bút xuống giấy viết, Trần Nguyên đã nghĩ ra một chiến lược cơ bản – bất kể con số có dài bao nhiêu đi chăng nữa thì mỗi hàng cũng phải viết được 20 số.

【 Cậu nhóc kia liều lĩnh quá 】

【 Nhưng đáng lẽ anh ta phải phản ứng lại ở hàng thứ hai mới phải, mỗi hàng chỉ viết có 20 số 】

【 Ừ, nhưng mà cậu ta đang khoe khoang bản thân mình trước mặt bạn gái, chắc chắn sẽ chơi lại lần hai. 】

【 Nice! Chắc chắn sẽ bán được hai con búp bê rồi! 】

Không chỉ có chủ quán nghĩ như vậy, những người khác cũng cho rằng là như thế —— Trần Nguyên đã gặp vấn đề lớn đối với chiến lược của mình.

Chương 136: Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng (3)

Mà khi hắn bắt đầu viết lung tng, mỗi hàng đều viết số lượng chữ số không giống nhau, trên dưới không hề có chút sắp xếp hợp lý nào thì những người ở đây đã có những ý nghĩ không hay trong lòng.

【 Đoán chừng là mới viết đến hai trăm thì đã hoa mắt chóng mặt rồi. 】

【 Còn chưa cần đến chủ quán quấy rầy nữa. 】

【 Đúng là tuổi trẻ bốc đồng. 】

Đúng rồi, chính là cái thái độ này!

Viết viết, Trần Nguyên dần dần lộ ra nụ cười sảng khoái.

Đây mới là đúng là phản ứng hắn muốn thấy.

Tình huống kinh điển trong tiểu thuyết vả mặt, người qua đường nhao nhao chỉ trích, nhân vật phản diện tràn đầy tự tin, nhếch miệng khinh thường, nữ chính lo lắng đến mức cau mày. Cái tình tiết này mà cho lên Tudou (1) thì cũng ít nhất được ba phần.

(1): 土豆 : Tudou là một nền tảng video ngắn thuộc sở hữu của Tập đoàn Văn hóa và Giải trí Alibaba , với khẩu hiệu "Miễn là lúc nào cũng thú vị", nó kêu gọi các video ngắn thú vị từ khắp nơi trên thế giới. Tudou tin vào trí tưởng tượng và sự sáng tạo của giới trẻ, đồng thời tin rằng nền tảng của Tudou có thể giúp giới trẻ tạo ra nhiều tác phẩm video ngày càng hay hơn để bày tỏ quan điểm của họ về bản thân, cuộc sống và thời đại này. Đồng thời, Tudou chủ trương tôn trọng cá tính của "mọi người", tôn trọng sự lựa chọn độc lập của mọi người đối với cuộc sống của chính họ và trở thành người điều khiển sự phát triển của chính họ. Vào ngày 20 tháng 8 năm 2012, Tudou và Youku sáp nhập thành Tập đoàn Youku Tudou .

Mấy người nghĩ ông đây cần phải đếm đếm tính tính sao?

Cần có quy luật sao?

Cần phải sắp xếp gọn gàng, chỉnh tề, căng thẳng như đi trên băng mỏng sao?

Hừ! Cứ tiếp tục coi thường đi, rồi mấy người sẽ sáng mắt ra.

“Chữ số chen chúc nhau, lít nha lít nhít, vậy mà cũng còn viết được nữa hả.”

“Tốc độ rất ổn định, không hề ngập ngừng chút nào.”

“Đã viết đến 374 rồi, trâu bò thật!”

“Đừng nói trước quá sớm, chút nữa chủ quán sẽ bắt đầu quấy nhiễu cho coi.”

Đm mấy người…

Gã Sinh viên chủ quán mặc dù bị đâm trúng tim đen nên hơi chút tức giận, nhưng dù sao thì anh ta cũng phải bảo vệ chén cơm của mình, cho nên bắt đầu dùng da mặt dùng để phá rối, hét to: “395 rồi! Cậu ta đã viết đến con số này, liệu có thể vượt qua được những người trước đó không?”

Thật đúng là đáng ghét mà!

Trong lòng Hạ Tâm Ngữ còn đang đếm thầm theo nhịp viết của Trần Nguyên, đột nhiên nghe được con số này thì lập tức bị rối loạn, suýt chút nữa là quên mất mình đã đếm đến đâu rồi.

373, 374, 375…

Nhưng mà, điều này đối với Trần Nguyên mà nói, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cả.

Thậm chí tay hắn cũng không dừng lại, tiếp tục viết thoăn thoắt.

“Lợi hại, bị tập kích bất ngờ như thế mà không bị giật mình hoảng hốt.”

“Vừa rồi khi tôi đang tập trung viết thì anh ta nói to lên để làm tôi bị rối loạn, mẹ nó.”

“Cậu ta vẫn rất ổn định.”

Đúng là quá ổn, ổn đến mức kỳ lạ. Cho nên gã sinh viên chủ quán muốn xuất chiêu tuyệt kỹ tất sát. Bỗng nhiên, anh ta hô vang những con số mà Trần Nguyên đang viết: “Cậu nhóc đẹp

trai này đã sắp chiến thắng tồi, cố lên nào. Một con búp bê miễn phí đang ở trước mắt đấy! 422, 423, 424, 425…”

Chủ quán giống như muốn cổ vũ Trần Nguyên lấy được phần thưởng, hô to một cách nhiệt tình.

“427, 428, 429, 440!”

Đột nhiên, khi đáng lẽ phải là số 430 thì anh ta lại hét to 440.

Nam sinh này, chắc cũng sẽ viết 440 như bao người khác thôi.

Mười người thì hết chín người đã thua trên chiêu này của anh ta rồi!

“Anh đếm sai rồi, là 430 mới đúng. Sinh viên gì mà đếm cũng không xong”

Nhưng Trần Nguyên đang viết chữ cũng không bị mắc mưu, hắn vẫn đặt bút viết chính xác từng chữ số. Thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên nhìn mà chỉ thản nhiên buông lời mỉa mai.

Hắn vừa thốt ra câu này thì đám đông phía sau phá lên cười vang, còn gã sinh viên đại học sau khi bị Trần Nguyên vạch mặt thì vẻ mặt cũng vô cùng xấu hổ.

Mẹ nó, sao thằng nhóc này lại không trúng chiêu cơ chứ…

Mà đám người đang hóng chuyện đằng sau lại được một trận cười sảng khoái.

Ai bảo làm ra hành động khiến người ta buồn nôn làm gì?

Thật đáng đời!

Thật ra, nếu như là Trần Nguyên của lúc trước thì có khi đến bước này đã thua rồi.

Nhưng nếu bạn có một đôi mắt có thể nhìn thấy hàng chục nghìn con số đang lộn xộn và đôi tai có thể hấp thụ giọng nói của hàng trăm người vào não bạn, thì bạn có thể chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể tính được số cần có này. Tài vừa phân biệt được âm sắc vừa chọn ra đáp án đúng duy nhất cần thiết trong lúc đang bận rộn suy nghĩ.

Loại trò chơi này sao?

Ông đây thắng chắc rồi!

Sau hai lần quấy nhiễu đều không làm nên chuyện gì, Trần Nguyên thành công viết đến năm trăm.

Chương 137: Thẻ xem phim (1)

Mà chủ quán cũng chỉ có thể nở một nụ cười trái với lương tâm, đồng thời lấy tiền thế chấp từ trong túi ra: "Chúc mừng cậu nhóc đẹp trai, thử thách…"

Lời của anh ta còn chưa dứt.

Trần Nguyên sau khi đã viết đến năm trăm thì lật mặt kia của tờ giấy lại, tiếp tục đặt bút viết.

Thấy thế, chủ quán hoảng hốt!

Nguy rồi, mục tiêu của thằng nhóc này là vé xem phim có giá trị một trăm tệ!

…

"Là định viết đến một ngàn, muốn giành được thẻ xem phim đó!"

"Cậu học sinh cấp ba này trâu bò quá vậy? Hoàn toàn không bị anh ta quấy nhiễu thành công!"

"Đúng là cũng có chút lợi hại đó. Nhưng tôi nghĩ lần này sẽ không được ổn như trước nữa đâu, sợ là chủ quầy hàng xấu xa kia sẽ được lợi rồi."

"Không đúng, tôi có cảm giác như mục tiêu ngay từ đầu của cậu ta là muốn giành được thẻ xem phim rồi."

Trần Nguyên nhanh chóng hoàn thành thử thách một cách suôn sẻ, sau đó lại tiếp tục khiêu chiến lên mức cao hơn, khiến cho quần chúng ăn dưa cảm thấy thật phấn khích.

Mà gã sinh viên chủ quầy hàng thì lại có chút lo sợ.

Học sinh cấp ba đang ngồi trước mặt anh ta không giống như những người từng thành công vượt qua thử thách khác lúc trước.

Những người kia đã thắng, nhưng thắng một cách chậm và ổn.

Còn Trần Nguyên thì không phải thế.

Nhìn kìa! Sau khi lật mặt giấy bên kia lại thì thằng nhóc này không chỉ không có viết chậm lại và sắp xếp chữ số một cái khoa học, mà ngược lại viết chữ số Ả Rập theo lối Hành thư(*) nữa chứ!

(*) 行书 : Một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo

Không ổn rồi, cực kỳ không ổn.

Sở dĩ sinh viên chủ quầy hàng dùng thẻ xem phim làm phần thưởng, cũng không phải là được rạp chiếu phim Chung Thành nạp tiền vào cho. Anh ta làm gì có chống lưng đằng sau lớn như vậy. Chỉ là ngày đó anh ta muốn mời nữ thần trong lòng mình đi xem phim, lợi dụng sự kiện rạp chiếu phim Chung Thành đang có hoạt động khuyến mãi mở thẻ xem phim, trong đó còn có tặng kèm một phiếu giảm giá set món ăn tráng miệng. Nhưng đáng tiếc là…

Ngày đó nữ thần bận việc, muốn cùng học trưởng làm ppt trong khách sạn.

Vì thế, tấm thẻ này đã trở thành công cụ để sinh viên chủ quầy hàng kiếm tiền.

Có bốn người sau khi thành công vượt qua thử thách viết từ một đến năm trăm thì không hài lòng với phần thưởng búp bê. Họ tham lam muốn nhiều hơn nên tiếp tục hướng đến mục tiêu viết đến một ngàn. Sau đó tất cả bọn họ đều thất bại, tấm thẻ này vẫn đang phát huy giá trị của nó.

Mà trong số những người khiêu chiến, người đã gần đến đích nhất cũng chỉ viết được đến 834.

Sau khi nghe xong suy nghĩ trong lòng chủ quầy hàng thì Trần Nguyên đã có thêm chút hiểu biết.

Ngươi nói như thế thì ta đã hiểu rõ rồi.

Trước khi ta xuất hiện, người mạnh nhất cũng không đột phá nổi cảnh giới đệ cửu trọng, đúng không?

Được được được, vậy ta sẽ là người lập nên thành tựu.

Trần Nguyên đã không còn quan tâm đến việc quản lý biểu cảm trên gương mặt nữa. Hắn nở một nụ cười sảng khoái tự tin, vừa viết một cách tùy ý, vừa hỏi chủ quầy hàng: “Nếu viết

đến một ngàn năm trăm, hoặc là hai ngàn thì sẽ nhận được phần thưởng khác có giá trị cao hơn sao?"

Thằng ranh này đang nói gì vậy…

Không đúng, sao mà hắn có thể tự tin đến mức rảnh rỗi phân tâm để nói chuyện lảm nhảm với mình được chứ?!

Đôi con ngươi của tà ma ngoại vực như vừa trải qua một cơn địa chấn, đột nhiên run rẩy dữ dội. Thiếu niên trước mắt không cần tốn nhiều sức lực mà đã đột phá được tầng tầng khảo nghiệm. Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như thế này, dùng cho có dùng mưu kế gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là vô ích. Trong lúc nói cười, hắn đã gõ vang cánh cửa dẫn đến cảnh giới cửu trọng – Tiên Thiên Cảnh!

"…" Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy Trần Nguyên lợi hại như vậy, viết đến hơn chín trăm, đáng lẽ cô phải vui vẻ mới đúng. Nhưng không biết vì sao mà trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng, một linh cảm không tốt nảy sinh.

Không biết rõ có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy tâm lý cờ bạc thắng thua của Trần Nguyên có hơi thái quá…

Trước đó hắn đã mua hóa đơn rút thăm trúng thưởng của người khác, hôm nay loại chơi trò thử thách viết số này. Dù Trần Nguyên đã thắng một lần, nhưng vẫn muốn tiếp tục chơi nữa để có được phần thưởng cao hơn.

Đm, vì sao mà Hạ Tâm Ngữ cũng đột nhiên cảm thấy bản thân mình cũng trở thành một con chó cờ bạc(*) rồi?

(*) 赌狗了 Chó cờ bạc là từ lóng dùng để chỉ người nghiện cờ bạc. Từ "cờ bạc" trong từ "chó cờ bạc" ám chỉ cờ bạc, còn "chó" là ẩn dụ, ám chỉ những người này cũng bướng bỉnh và không thể tự thoát ra được như loài chó. Thường ám chỉ những người theo đuổi niềm đam mê cờ bạc trong một thời gian dài, bất kể gia đình, công việc, các mối quan hệ xã hội và thậm chí cả sức khỏe thể chất của bản thân.

Chương 138: Thẻ xem phim (2)

Được rồi được rồi, vẫn nên dừng lại đúng lúc thì tốt hơn.

Tuy nhiên, phải cho chủ quầy hàng tự cao tự đại, còn hay giở trò gian lận này một bài học nhớ đời mới được.

“Chỉ còn lại năm mươi số nữa thôi.”

“Sắp thành công rồi! Đây là người đầu tiên có thể giành được phần thưởng thẻ xem phim đó!”

“Ha ha, chủ quầy không còn quấy rối được nữa rồi. Ngược lại còn bị người chơi lôi kéo lôi kéo nói chuyện phiếm nữa chứ.”

“Nếu mà ngày nào hắn cũng đến đây chơi thì đoán chừng là chủ quầy sẽ sạt nghiệp, đến cái quần lót cũng không mua nổi luôn quá.”

Không cần đến mỗi ngày đâu.

Nếu như hôm nay mà thằng nhóc này viết đến hai ngàn, thu hoạch được hai tấm thẻ xem phim thì mình đã lỗ nặng phải dẹp hàng rồi!

Sinh viên đi làm thêm bán thời gian suốt hai tiếng thì ít nhất sẽ kiếm được 24 tệ, mẹ nó ai mà muốn tiền chảy ra ngoài chứ?!

Đừng mà, anh à.

Mặc dù anh đây là sinh viên, lớn tuổi hơn cậu. Nhưng anh nguyện ý gọi cậu là anh.

Dừng lại đi, đừng làm thế nữa.

Lấy tâm so tâm (*), ai đều cũng không dễ dàng, cầm tấm thẻ xem phim này rồi đi giùm cái đi.

(*) 将心比心 : một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là đặt mình vào vị trí của người khác.

Tại hạ tình nguyện tự đoạn một tay, từ nay thề không bước nửa bước chân vào địa phận Tứ tông!

Mặc dù Trần Nguyên định đợi đối phương thốt ra câu nói này ra khỏi miệng mới dừng tay lại. Nhưng hắn cũng không phải người tàn nhẫn, không nhất thiết phải người khác vào đường cùng.

Cho nên, sau khi viết đến 1000, hắn chỉ tiếp tục viết 1001 và 1002 thì dừng tay.

Sau đó Trần Nguyên ngẩng đầu lên, lễ phép hỏi: "Có thể đưa thêm hai con búp bê được không?"

"Được được."

Nghe được đối phương nói như vậy, gã sinh viên chủ quầy không chút suy nghĩ, trực tiếp móc trả lại tiền thế chấp từ trong túi xách ra đưa cho Trần Nguyên, sau đó cười niềm nở để hắn chọn lựa búp bê.

Mặc dù hai con búp bê cũng có trị giá bốn mươi tệ, không được coi là ít, nhưng dù sao cũng không đến mức lỗ vốn hay thậm chí phải trả thêm cho Trần Nguyên. Chỉ là chút hàng bình thường mà thôi, đương nhiên anh ta sẽ đồng ý rồi.

Người này không phải một học sinh cấp ba tầm thường, cậu ta là một học sinh cấp ba siêu phàm!

Hơn nữa, chủ quầy hàng cũng nhìn ra được là đối phương có ý muốn buông thang cho mình, cho nên cũng thuận theo bậc thang này mà đi xuống.

Sau khi cố gắng nặn ra nụ cười lúc trao phần thưởng, anh ta lặng lẽ quay đầu lại, thấy một cô gái đang cười vô cùng rạng rỡ, liền phát hiện hóa ra chính mình không chỉ thua một trò chơi.

Nam sinh này đâu có yêu thích búp bê, hắn chỉ muốn nữ sinh kia cười vui vẻ mà thôi.

Trong tiếng hoan hô reo hò của đám đông bên dưới, Trần Nguyên nhận lấy tấm thẻ xem phim kia, còn Hạ Tâm Ngữ thì chọn ra hai con búp bê mình thích nhất trong số những con được bày trên kệ.

Về cái thẻ xem phim này….

"Soái ca." Lúc Trần Nguyên đang cầm thẻ và do dự, chủ quầy vỗ vỗ bờ vai của hắn, dùng giọng điệu sâu xa nói: "Lúc trước tôi định dùng thẻ này để mời một cô gái đi xem phim, nhưng tiếc là thất bại."

"Tự nhiên nói chuyện này với tôi làm gì."

Tôi là chú cừu vui vẻ, cho nên không có chút hứng thú nào để nghe chuyện luộc thịt cừu đâu.

“Ý của tôi là, cố lên nha.” Chủ quầy hàng quay đầu lại lần nữa để nhìn cô gái mà không chàng trai nào muốn đánh mất, người từng trải đưa ra lời chúc phúc chân thành.

“A… Anh cũng cố lên, chúc anh sớm bán hết búp bê nhé.”

Thấy thái độ của đối phương thân thiện như thế thì Trần Nguyên hơi có chút xấu hổ, nở một nụ cười nhẹ và gật đầu.

Sau đó, hắn đi đến bên cạnh Hạ Tâm Ngữ bên người, hỏi: “Có lựa được con nào mà cậu thích không?”

“Tôi rất thích hai con mèo này, cậu thấy có được không?”

Hai tay của Hạ Tâm Ngữ cầm hai con búp bê hình mèo. Một con là mèo đốm trắng đen đeo một cái khăn quàng cổ màu lam, một con là mèo tam thể đeo một cái khăn quàng cổ màu đỏ.

“Được.” Trần Nguyên gật đầu.

“Vậy quyết định như thế đi.”

Hạ Tâm Ngữ cười hì hì một tiếng, sau khi chọn lựa ra hai con búp bê mình yêu thích thì đi theo Trần Nguyên ra khỏi đám đông vây xem.

Đi trên con phố có không khí náo nhiệt rộn ràng này, tâm trạng của hai người cũng có vẻ thoải mái tự nhiên hơn so với lúc trước, dường như mối quan hệ của họ đã kéo gần thêm một chút.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của “những điều may mắn ngẫu nhiên” trong cuộc sống. Tuy nhỏ nhặt, nhưng lại khiến cho con người vui vẻ.

Hơn nữa, nó không giống như việc Trần Nguyên sử dụng siêu năng lực để gian lận như lúc trước.

Đây là linh hồn bền chắc như sắt thép mà Trần Nguyên đã rèn luyện ra được sau khi trải qua trải qua Siêu Tử cửu trọng thí luyện.

“Cái này cho cậu.”

Đi được một đoạn, Hạ Tâm Ngữ đưa búp bê mèo tam thể đeo khăn quàng đỏ cho Trần Nguyên.

Chương 139: Thẻ xem phim (3)

“Đây không phải mèo cái sao, cậu không thích nó à?”

Sau khi đưa tay ra nhận lấy búp bê mèo tam thể đáng yêu đang mỉm cười, Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

Nam cầm mèo đực, nữ cầm mèo cái, đây mới hợp lý chứ?

“Ừm… Tôi thích mèo đốm trắng đen hơn.”

Sau khi giải thích với Trần Nguyên bằng giọng điệu không chắc chắn, Hạ Tâm Vũ quay đầu lại nhìn mèo đốm trắng đen đeo khăn quàng xanh, gương mặt nó không có chút biểu cảm. Sau đó, thừa dịp Trần Nguyên không chú ý đến, cô bóp mặt mèo một cái.

【 Chuyện này mà cũng muốn hỏi nguyên nhân sao? 】

【 Trần Nguyên, bóp cậu nhéo cậu. 】

Không phải?

Cậu đang làm gì thế, đừng nhéo tôi nữa, đau quá.

Nhưng mà Trần Nguyên cũng phải thừa nhận rằng con mèo đốm trắng đen kia giống hắn thật.

Cậu muốn đem nó về để đâm tiểu nhân(*) đúng không Hạ Tâm Ngữ?

(*): 扎小人 Một thuật nguyền rủa.

Đã như vậy thì tôi cũng sẽ đối xử với cậu không khách khí đâu.

Hai tay cầm lấy mèo tam thể đeo khăn quàng đỏ, Trần Nguyên đang suy nghĩ, khi hắn ở nhà, vào lúc chỉ có một mình, đem nó…

Giặt sạch, phơi khô, sau đó bỏ vào trong tủ kính trưng bày để chiêm ngưỡng.

Đang nghĩ lung tung gì vậy?

Thánh Tâm Ngữ, không thể khinh nhờn.

“Nhưng mà tôi lại không ngờ được rằng là cậu không hề bị rối loạn chút nào đó. Thật đúng là quá lợi hại.” Nhớ lại chuyện

vừa rồi, Hạ Tâm Ngữ ca ngợi Trần Nguyên.

“Anh ta còn chưa quậy đủ đâu.” Đối với chuyện này, Trần Nguyên bình tĩnh đáp, “Giới hạn chịu đựng của tôi là có năm mươi người đồng thời tụng kinh bên tai tôi, trong một phạm vi cực nhỏ.”

“Hả? Còn có chuyện này nữa sao?” Hạ Tâm Ngữ kinh ngạc nói.

Có đó, lúc ngồi trên tàu điện ngầm.

Nhất là tàu điện ngầm vào buổi sáng, năng lượng tiêu cực từ những ma âm chú ngữ kia ập đến ào ào như lũ.

996(*), ngươi đem người biến thành quỷ!

(*): Hệ thống làm việc 996 đề cập đến hệ thống làm việc bắt đầu làm việc lúc 9 giờ sáng, tan sở lúc 9 giờ tối, làm việc 1 giờ (hoặc ít hơn) vào buổi trưa và buổi tối, làm việc tổng cộng hơn 10 giờ và làm việc 6 ngày một tuần. Hệ thống này phản ánh văn hóa làm thêm giờ phổ biến ở các công ty “Internet” của Trung Quốc.

“Trạng thái bình thường của lớp số 18 đó mà.”

“A… Hóa ra là như vậy.”

Hạ Tâm Ngữ luôn có cảm giác Trần Nguyên thích yêu ma hóa lớp số 18.

Dù sao cũng là trọng điểm của tỉnh, mặc dù không phải lớp chọn như cũng không đến mức hỗn loạn như thế chứ.

“Tấm thẻ xem phim này, nghe chủ quầy nói là còn được tặng thêm set ăn tráng miệng nữa…” Lấy thẻ xem phim ra, Trần Nguyên định nói lại thôi, ngập ngừng một chút rồi hỏi: “Cậu có phim nào rất muốn xem không?”

“Tôi…”

Hạ Tâm Ngữ thậm chí còn không biết bộ phim nào mới ra rạp gần đây, nhưng tương tự, cô cũng giống như Trần Nguyên, muốn nói lại thôi, muốn dừng lại nói: “Tôi không biết rõ nữa.”

“Hôm nay hẳn là có mấy bộ phim nói, có người nói rất hấp dẫn… Đương nhiên là tôi chưa xem nên không biết nội dung có hay không nữa.”

“Là vào buổi tối hôm nay sao?”

“Ừm… Nhưng mà thật ra bất cứ lúc nào cũng được, thẻ này không giới hạn ngày.”

“A, là thế à…”

“Nếu đi xem vào tối nay thì muộn quá rồi, coi phim xong thì nhanh nhất cũng là 11h đêm. Sáng mai cậu còn phải ngồi tàu hỏa nữa…”

“Tôi ngủ bù trên tàu cũng được mà.”

“…”

Hai người lôi kéo lẫn nhau, vẫn luôn có thái độ không rõ ràng.

Mãi cho đến khi Hạ Tâm Ngữ nói ra lời này, trong đầu Trần Nguyên mới có chủ ý.

Nhưng khi hắn vừa quay đầu lại thì Hạ Tâm Ngữ đã né tránh ánh mắt hắn, giọng điệu ấp úng nói: “Đương nhiên… Tất cả đều tùy thuộc vào cậu, tôi sao cũng được…. Ừ, chủ yếu là cậu thôi.”

Thật là…. Cậu là chảo chống dính(*) sao?

(*) 不粘锅 là một từ thông dụng trên mạng , có nghĩa là người nào đó sẽ không chịu trách nhiệm cho dù có chuyện gì xảy ra.

…

Từ trước cho đến nay, ngoại trừ mẹ Trần ra, Trần Nguyên chưa bao giờ một mình đi xem phim với bất kỳ một cô gái xinh đẹp nào cả.

Lần duy nhất thì có trải nghiệm không tốt lắm, đó chính là đi xem phim với Trần Tĩnh – chị họ hắn, người lớn hơn hắn tám tuổi. Đó cũng là lần đầu tiên của Trần Nguyên.

Đương nhiên, chị họ của hắn là khủng long chứ không phải là cô nàng xinh đẹp gì.

Bởi vậy nên lần xem phim đó không tính, đây vẫn là lần đầu tiên của Trần Nguyên.

Trước đây, Hạ Tâm Ngữ cũng chỉ mới xem phim ở rạp có hai lần. Một lần là vào dịp Tết Nguyên đán, cô đi xem phim cùng

những đứa trẻ cùng vai vế. Lần còn lại là ở Hạ Hải, đi cùng hai nữ sinh cùng lớp.

Dù sao thì khi còn học cấp hai, cô học tại một thị trấn nhỏ. Tất cả những chỗ vui chơi giải trí như quán net, bể bơi hay thậm chí cả một siêu thị cỡ lớn cũng không có. Bởi vì Hạ Tâm Ngữ có thành tích tốt, cho nên được trường học quan tâm đặc biệt. Trong suốt ba năm cấp hai, cô chỉ dốc lòng tập trung vào học tập, rất ít khi vào trong nội thành, hiển nhiên cũng không có cơ hội để giải trí vui chơi.

Chương 140: Xem phim (1)

Tất nhiên, một phần cũng liên quan đến việc cô không cảm thấy chút hứng thú nào đối với mấy trò vui chơi giải trí.

Cho nên, đối với hai người mà nói đều không có chút kinh nghiệm nào, đều rất dễ căng thẳng, rất dễ mắc sai lầm, thậm chí có thể dẫn đến trải nghiệm lần đầu đã để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp.

Đúng vậy, tôi đang đề cập đến việc chọn một bộ phim không thích hợp, khiến cho bầu không khí trở nên nhàm chán, và cũng để lại một ký ức không được hoàn hảo trong lần đầu xem phim.

Đương nhiên, câu giải thích này thật là dư thừa, nếu là người chính trực đàng hoàng thì chắc chắn sẽ không nghĩ sự việc theo một ý nghĩa khác.

Đúng không?

“Xin chào, bạn muốn chọn xem bộ phim nào?”

Người bán vé đội một chiếc nón nhỏ màu hồng, đang tươi cười hỏi.

“Cậu quyết định đi.” Hạ Tâm Ngữ đưa quyền quyết định giao cho Trần Nguyên, cô không có ý kiến gì.

Nói cách khác, cô không đặc biệt yêu thích thể loại phim nào cả.

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

Gần đây, khi Trần Nguyên lướt douyin thì thấy rất nhiều video ngắn về những đoạn cut hấp dẫn trong phim. Đó cũng được coi như là một hình thức để marketing cho phim, điều này không có gì sai cả, chỉ cần biết đúng mức độ là được.

Nhưng mà, có thể nhìn từ góc độ tuyên truyền này để loại bỏ một số bộ phim không phù hợp với hoàn cảnh bây giờ.

Bộ 1, phim hài kịch của Happy Muggles, cho trực tiếp pass.

Đương nhiên, hắn không hề có ý chê bai Happy Muggles, cũng không phải là thủy quân (1) của những phim hài kịch khác ra mắt cùng thời điểm. Chỉ là cái này sản xuất đoàn đội xuất phẩm tác phẩm, hạn mức cao nhất vẫn được, làm thương nghiệp phiến có thể thỏa mãn nhu cầu, toàn bộ quá trình đáng để không pee spot(2), nhưng hạn cuối quá thấp.

(1): 水军 đề cập đến những người viết bài trên Internet được thuê để xuất bản thông tin cụ thể cho nội dung cụ thể trên Internet. Họ giả vờ là cư dân mạng hoặc người tiêu dùng bình thường và gây ảnh hưởng đến người dùng bình thường bằng cách xuất bản, trả lời và truyền bá các bài đăng trên blog.

(2): 尿点 (pee spot): Pee Spot là một thuật ngữ hài hước dành cho phim Pee Spot, dùng để chỉ thời điểm bạn cảm thấy cốt truyện không đáng để nhịn tiểu để xem và có thể vừa đi vệ sinh vừa xem phim. Ngày nay, những bộ phim bom tấn cao cấp ngày càng dài hơn, thường kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ. Thế là nảy sinh vấn đề, khi xem một bộ phim bom tấn, chúng ta phải đấu tranh với bàng quang, có khi cốt truyện hấp dẫn đến mức chúng ta thậm chí không có cơ hội đi vệ sinh.

Theo lý mà nói, những đoạn clip hài ngắn trên mạng hẳn là đã được lựa chọn kỹ lưỡng, nhưng Trần Nguyên chỉ thấy ngượng ngùng.

Vừa chỉ xem sơ qua trailer thì đã biết phim này sẽ thua lỗ, không thể nghi ngờ.

Bỏ ra hơn bốn mươi tệ để xem cái thứ này, còn không bằng xem Chu Vũ nhảy vũ điệu tinh tinh trong mười phút.

Bộ 2, phim Con chó lớn.

Thật ra, Trần Nguyên cảm thấy khá có hứng thú với bộ phim này. Nhưng nghĩ đến việc có thể trong rạp đều chỉ toàn là con nít, cả đám đang la hét, cười đùa, vặn vẹo, nhúc nhích, lăn lộn, thôi hắn chủ động bỏ qua.

Quốc Khánh vừa qua được vài ngày, còn lại hai bộ phim tri ân, nhưng thời gian kết thúc phim quá muộn. Ngày mai Tâm Ngữ còn phải bắt tàu hỏa, không cần suy nghĩ nữa, pass luôn.

"Như vậy, căn cứ và thời gian, đánh giá của người xem và nội dung mà nói." Tuy rằng hắn không có hứng thú với bộ phim này, tám phần là sẽ có tình tiết máu cho. Nhưng dù sao cũng được cải biển từ ngôn tình cổ trang, Trần Nguyên cảm thấy coi phim này cũng được, bởi vậy mở miệng đề nghị: "Cậu thấy bộ phim này thế nào?"

Nhìn thấy Trần Nguyên chỉ vào poster của một bộ phim ngôn tình có thời gian chiếu từ 20h – 22h30, Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu đáp: "Ừm, cũng được."

Theo các suất chiếu phim thì cũng chỉ có phim này là hợp với thời gian của họ, mấy bộ phim khác, phim thì trễ quá, phim thì hoạt hình cho trẻ em, phim thì là hài kịch,… Thật ra cô vẫn luôn không get nổi sự hài hước của Happy Muggles.

Trần Nguyên chọn bộ phim này, chắc là cũng nghĩ như cô vậy.

【 Nam sinh mưu mô xảo quyệt, nhìn thì điềm tĩnh như không có gì, thật ra tôi nghe được tiếng đánh bàn tính(3) trong lòng cậu đấy. 】

(3): Ý nói đang âm mưu gì đó trong lòng.

【 Nhất định là khi phim đang chiếu đến đoạn nam nữ chính nắm tay nhau thì cũng nhân cơ hội đó lén cầm tay của tiểu mỹ nữ. Khi phim đến đoạn hôn môi thì lén sờ gương mặt nhỏ nhắn của tiểu mỹ nữ. Khi nam nữ chính ôm nhau thì bàn tay của cậu ta sẽ sờ lung tung trên người cô ấy… 】

Nè nè nè.

Sao lại có người suy nghĩ thái quá như vậy được nhỉ.

Tình tiết có thể tự viết một cuốn tiểu thuyết luôn được rồi đó.

Chương 141: Xem phim (2)

Đã nói là ngoài thời gian chiếu ra thì cũng phải cân nhắc về nội dung và hoàn cảnh rồi mới chọn mà!

Trái tim và bản chất con người tôi, trong vắt như gương sáng.

“Chia tay đi, đồ tra nam! Con trai mấy người ai cũng y như nhau!”

Khi Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ vừa chuẩn bị mua vé, thì nghe được bên lối ra của rạp chiếu phim truyền đến âm thanh khóc nức nở. Sau đó, có một cô gái cầm theo túi xách chạy vụt đi mất, chàng trai bị bỏ lại chỉ có thể đuổi theo đằng sau với vẻ mặt không hiểu gì.

Ba người: “…”

Vẫn là Hạ Tâm Ngữ phá vỡ bầu không khí trầm mặc này trước: “Tôi cảm thấy nếu chọn bộ phim này, sẽ còn thấy gì đó hấp dẫn hơn so với nội dung phim…”

Đã sớm nói cô nhóc Hạ Tâm Ngữ này cũng có chút tế bào hài hước rồi mà.

EQ thấp: Tiêu tiền còn có thể nhìn khỉ à?

EQ cao: Sẽ thấy được thứ còn hấp dẫn hơn so với phim ảnh.

Ngay sau đó, lại có một cặp đôi đi ra từ bên trong.

Nhưng khoảng cách giữa hai người lại cách xa nhau đến mức đủ rộng cho một người nữa chen thêm vào. Hai người đó cũng không nói chuyện, không giao lưu gì với nhau, thậm chí còn không thèm liếc nhìn nhau một lần, ánh mắt của mỗi người hướng về hai phía đối lập.

Đoán chừng sau khi trở về thì sẽ không nói chuyện với nhau trong vòng ba ngày

Trần Nguyên trầm mặc, mở miệng nói: “Nghe nói bộ phim này có nhiều đánh giá rất tốt…”

“Không sao đâu, chọn phim này đi.” Hạ Tâm Ngữ khoát tay áo, không thèm để ý chút nào nói: “Dù sao cũng chỉ là một bộ phim mà thôi. Ai lại đem nội dung phim coi là thật chứ, rồi lại

còn tức giận. Huống hồ, hiện thực làm sao có thể có nhiều tình tiết kịch tính giống như trong phim vậy được.”

Hạ Tâm Ngữ muốn chứng tỏ rằng cô không phải là người quá mức nhạy cảm hay dễ đồng cảm. Nhưng sau khi nói xong thì cô quên mất một điều rằng.

Câu chuyện của bản thân cô, có khi còn đặc sắc hơn so với bộ phim này đó.

“Vậy chọn hai vị trí ở giữa nhé…” Nhân viên phục vụ cảm thấy nếu mình không nhanh bán vé thì sẽ càng ngày càng có nhiều người kỳ lạ chạy ra từ trong rạp chiếu phim.

Mấy năm gần đây, không biết vì sao mà luôn có người tức giận vô lý khi đi xem phim.

Trần Nguyên không đồng ý với quan điểm của nhân viên bán vé.

Đây rõ ràng là chuyện tốt.

Chỉ cần bỏ ra bốn mươi tệ là có thể đạt được hiệu quả ngang với khi đến bệnh viện kiểm tra mất mấy ngàn tệ. Đây mới thực sự là dịch vụ chăm sóc y tế toàn dân.

【 Quả nhiên, mấy cặp đôi học sinh yêu nhau nên bình thường một chút, để có nhập tâm quá vào nội dung phim… 】

【 Nhưng mà cũng có chỗ không tốt. Có nhiều nữ sinh điềm đạm nho nhã sau khi xem phim xong thì giận dỗi với bạn trai. 】

Này, xem thường Thánh Tâm Ngữ đúng không?

Dám so sánh cô ấy với những cô gái tầm thường khác, tự tìm đường chết à.

Sau khi những người xem phim ở suất chiếu trước lần lượt ra khỏi rạp, hơn mười phút sau, lại có hàng dài người xếp hàng vào trong rạp chiếu phim.

Trong khi chờ đợi, Trần Nguyên cũng nhận lấy set ăn vặt.

Hai ly coca và một hộp bắp rang bơ cỡ trung.

Trần Nguyên cầm hộp bắp rang và một ly coca, Hạ Tâm Ngữ thì ở bên cạnh xếp hàng. Cô vừa đứng chờ, vừa nhâm nhi uống

coca.

Nói như thế nào đây.

Bởi vì Hạ Tâm Ngữ có tính cách như một đầu bếp nhỏ, yêu thích nấu ăn, cho nên tài nấu nướng của cô rất tốt. Vậy vì mà ăn cũng không ít, cũng không kén chọn món gì. Nhưng mà…

Cô ấy vẫn trông rất gầy.

Nói thật, Trần Nguyên chưa từng nhìn thấy chút mỡ thừa nào trên người Hạ Tâm Ngữ.

Trà sữa, bánh bao chiên, bánh bao hấp, bún tiết vịt, mặc dù đều có hắn ăn cùng, nhưng chưa được bao lâu thì Hạ Tâm Ngữ đã lại quất thêm một ly coca. Trong khi đang xếp hàng, cô còn thò tay vào hộp bắp rang bơ, cười hì hì với hắn, sau đó bốc một nắm bắp lên ăn.

Tính cách thích ăn hàng, thế mà không mập lên chút nào

Sau khi Thượng Đế đóng cánh cửa chính của cô lại thì mở bù cho cô hơi bị nhiều cửa sổ rồi đó.

Nhưng vậy cũng rất tốt, lúc Trần Nguyên nhìn Hạ Tâm Ngữ ăn đồ ăn vặt, hắn không biết vì sao lòng mình lại có cảm giác thoải mái và thích thú như khi xem gấu trúc ăn măng vậy.

Con người sống một đời, cũng chỉ có vài niềm yêu thích như thế thôi, nếu được thì nên duy trì để cuộc sống có thêm sự vui vẻ.

Sau khi check in xong, các khán giả lần lượt đi vào chỗ ngồi của mình.

Dù sao đây cũng không phải là phim hot đứng đầu doanh thu nên cũng không đông người xem lắm. Chỉ có ba mươi phần trăm số ghế ngồi là có người. Phần lớn mọi người tập trung ở hàng ghế giữa 3 4 5 6. Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ.

Trong một góc khuất của hàng ghế cuối cùng ở rạp chiếu phim, có một cặp đôi đang ngồi.

“Thật kỳ quái, ngồi ở chỗ đó thì có thể nhìn thấy cái gì?”

Chương 142: Xem phim (3)

Hạ Tâm Ngữ hơi nghi ngờ thắc mắc một chút, sau khi hỏi Trần Nguyên thì cô nhận ra rõ ràng đối phương nghe được mình nói gì, thế nhưng lại giả vờ như không nghe thấy. Mà dáng vẻ ngày thường vốn đứng đắn nay lại càng nghiêm túc hơn. Thế là Hạ Tâm Ngữ dùng ngón tay chọc nhẹ vào bả vai của Trần Nguyên, cô hỏi: "Hình như cậu biết vì sao cặp đôi kia chọn chỗ đó đúng không? Nói cho tôi biết đi."

Có gì đâu, chỉ là một cuộc thảo luận nho nhỏ dưới ánh trăng mà thôi.

Trần Nguyên đáp: "Chắc là bị mắc chứng sợ xã hội ấy mà."

"Dù bị bệnh sợ xã hội nhưng cũng đâu nhất thiết phải trốn trong góc khuất hẻo lánh đâu?"

"Ý tôi nói chính là họ sợ mấy phần tử khủng bố phản xã hội. Họ nghĩ có người lén giấu bom, chuẩn bị khóa cửa sau lại, bắt cóc tất cả mọi người trong đây."

"Ha ha, cậu thật hài hước."

Hạ Tâm Ngữ mím môi, cô biết rõ Trần Nguyên đang lừa gạt cô cho qua chuyện, cho nên không tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa, quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng sau khi nhìn thoáng qua về sau, cô lập tức quay đầu trở lại, liên tục uống mấy ngụm coca.

Trần Nguyên cũng quay đầu ra sau nhìn sau, hắn thấy quảng cáo đầu phim còn chưa kết thúc mà hai người kia đang ôm nhau và hôn môi say đắm.

Hình như còn thấy cả đầu lưỡi đang chuyển động.

Sau đó, Trần Nguyên lại quay đầu về, lại nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang chăm chú uống coca. Cô càng ra vẻ như mình không thấy gì, không bận tâm thì hắn càng không nhịn được muốn bật cười.

【 Kỳ lạ, sao Trần Nguyên lại hiểu về mấy chuyện đó nhỉ? 】

Ừm, hắn không cười nổi nữa rồi.

Không phải như thế.

Siêu Tử, cậu thấy suy nghĩ của cô ấy có đúng không?

Cậu đến phân xử thử đi.

Vừa rồi hắn có nói gì lạ à?

Hắn cũng đâu có nói là cặp đôi kia chọn ghế sau cùng trong góc khuất là vì muốn lén hôn nhau đâu. Sao Hạ Tâm Ngữ lại nghĩ rằng hắn biết chuyện này chứ?

Coi như lui lại một bước đi, có lẽ hắn thật sự biết chút gì đó. Nhưng thời đại bây giờ, Internet phát triển đến như thế, có thể là hắn đã vô tình nhìn thấy trong khi lướt web, hoặc là học được những kiến thức này ở trong tiểu thuyết. Tất cả đều có thể xảy ra mà, chưa hiểu rõ gì mà đã nghĩ hắn là lão tài xế (*) thì có hơi quá đáng rồi đó.

(*): 老司机 một thuật ngữ Internet. Nó có nghĩa là một người kỳ cựu trong ngành, một người có kinh nghiệm về nhiều quy tắc, nội dung, công nghệ và cách chơi khác nhau, với ý nghĩa bổ ích. Một nghĩa khác là ám chỉ những người thường xuyên xem các chương trình phát sóng trực tiếp có nội dung khiêu dâm.

【 Trần Nguyên biết nhiều như thế, chẳng lẽ cậu ấy đã từng yêu đương với ai rồi ư…. 】

Siêu Tử, cậu không muốn trò chuyện thì cứ im lặng đi, có ai ép buộc cậu đâu, sao cậu lại xuyên tạc suy nghĩ của người ta?

Thánh Tâm Ngữ không thể nào nói những lời này ở trong lòng được.

“Phim đã bắt đầu rồi kìa.”

Sau khi quảng cáo đầu phim kết thúc, Trần Nguyên nhắc nhở Hạ Tâm Ngữ đừng suy nghĩ lung tung nữa, nên tập trung xem phim.

Bởi vì vị trí bên trái của Trần Nguyên không có ai ngồi nên hắn đặt lon coca của mình vào cái lỗ trong tay vịn bên trái. Rồi hắn nói với Hạ Tâm Ngữ: “Để tôi điều chỉnh tay vịn ở giữa lại, bỏ bắp rang vào đây nhé.”

“Được.” Hạ Tâm Ngữ bỏ ly coca mình đang cầm vào cái lỗ của tay vịn bên phải cô, hơi nhích người qua bên cạnh một chút để Trần Nguyên điều chỉnh tay vịn.

Vừa quay đầu lại, cô đã thấy được phía bên tay phải của mình có một cặp đôi. Họ cũng đẩy tay vịn ở giữa lên, cô gái còn trực tiếp đặt chân lên đùi bạn trai mình, trông tự nhiên như đang nằm trên ghế sô pha ở nhà.

Hạ Tâm Ngữ ngoái đầu ra sau nhìn, cô thấy mấy cặp đôi ngồi ở hàng ghế sau cũng làm y như vậy. Phim còn chưa bắt đầu mà đã loại bỏ cái tay vịn vướng víu ở giữa đi, sau đó mười ngón tay đan chặt lấy nhau.

Mọi người tiến vào trạng thái rất nhanh nhỉ…

Trong lúc đang ngẩn người, tay Trần Nguyên chậm rãi giơ lên, đang hướng đến gần cô. Hạ Tâm Ngữ có hơi sửng sốt, gương mặt tự nhiên ửng hồng, cô từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm chặt của mình. Cứ như vậy, Hạ Tầm Ngữ ngơ ngác mà nhìn Trần Nguyên chầm chậm đưa tay…

Thò vào trong hộp bắp rang bơ.

… Mình bị cái gì vậy, đương nhiên là cậu ấy muốn ăn bắp rang bơ rồi.

Tất nhiên là mình cũng biết điều đó mà.

Mình cũng ăn mới được.

Vì để tránh cho Trần Nguyên nhìn thấy dáng vẻ ngu ngốc xấu hổ của mình, Hạ Tâm Ngữ cũng bóc một nắm bắp rang lên ăn. Cô và Trần Nguyên luân phiên nhau nhét bắp rang vào mồm nhai, giống như dòng xe cộ hòa vào nhau giữa vòng xoay tại ngã tư đường, ăn ý một cách rất tự nhiên.

Đúng như câu nói—— ăn ăn ăn, tôi vừa cưỡi ngựa vừa ăn ăn ăn (*).

(*) 吃吃吃 , 我踏 马吃吃吃 : Ý nghĩa của từ thông dụng trên Internet này là thể hiện sự yêu thích và thích thú với đồ ăn hoặc những thứ thú vị khác, giọng điệu tương đối thoải mái và hài hước, thường được dùng làm trò đùa, trò đùa giữa bạn bè.

Chương 143: Bật khóc khi xem phim (1)

Nhưng mà, nhìn mấy cặp đôi chỉ thiếu chút nữa là ôm nhau luôn này, phim còn chưa bắt đầu mà đã ngọt ngào tình tứ anh

anh em em, Trần Nguyên lại khá chờ mong tình tiết lật mặt giận dỗi nhau.

Căn cứ vào phản ứng của nhóm người xem phim ở suất chiếu trước, đã cho thấy rằng bộ phim này có những phân cảnh dễ dàng kích thích tính tình của con gái, khiến họ thấy đồng cảm với nhân vật.

Thời gian ngọt ngào sẽ không kéo dài mãi đâu, chịu khó ăn một chút đi.

Sau khi logo của hãng phim mờ dần, trên màn ảnh đã dần dần xuất hiện khung cảnh mưa phùn rơi tí tách, ống kính chuyển động từ trên xuống, hai ngôi mộ hiện lên trước mắt khán giả.

Trước mộ là một đám người mặc đồ đen, đang đứng đưa tang phúng viếng.

Có một người phụ nữ trung niên nắm chặt tay của một thiếu nữ, vẻ mặt cô đơn và an ủi.

Còn cô gái kia thì cứ nhìn về phía trước với dáng vẻ ngây ngốc đờ đẫn.

Phân cảnh tiếp theo, nước mắt và nước mưa hòa lẫn với nhau, chảy dài trên đôi gò má rồi rớt xuống, lẫn vào bùn đất dưới chân.

Ba ngày trước, cha mẹ của Hạ An An đã qua đời vì tai nạn giao thông…

Bố 【 bíp —— 】 con mẹ mày.

Hết họ đặt cho nhân vật hay sao mà cứ phải là họ Hạ?

Cả người Trần Nguyên cứng đờ, vội vã quay đầu sang bên cạnh nhìn thử. Hắn thấy vẻ mặt của Hạ Tâm Ngữ vẫn bình thường không có gì kỳ lạ, vẫn giữ nụ cười nhẹ từ lúc phim bắt đầu.

Nhưng mà, khi ánh mắt của hai người chạm nhau, chỉ vỏn vẹn một giây sau, trong đôi mắt của cô đã đong đầy nước mắt, lã chã chực khóc.

Không phải, tôi thực sự không biết mở đầu của bộ phim này là cha mẹ của nữ chính đều mất, nữ chính lại còn họ Hạ..

Mẹ nó, nữ chính của bộ phim này có thể đổi sang họ khác được không?

Hạ Tâm Ngữ không muốn khóc.

Bạn có thể khóc vì cảm động khi xem một bộ phim.

Nhưng bây giờ, Hạ Tâm Ngữ nghĩ nguyên nhân khiến cô muốn khóc không hề có liên quan gì đến bộ phim này.

Cô cho rằng bản thân đã sẵn sàng để quay trở lại, cho nên khi đối mặt với hiện thực sắp đến, cô cũng không cảm thấy sợ hãi.

Thế nhưng lúc này, cô mới nhận ra rằng, không phải là cô không sợ, chỉ là chưa cảm nhận được mà thôi.

Nỗi đau khi mất đi người thân không phải là cơn mưa rào nhất thời mà mưa một lúc rồi tạnh. Đó là sự ẩm ướt cả đời, một nỗi đau không thể diễn tả được.

Hơn nữa, vì sao nữ chính cũng họ Hạ cơ chứ, khiến cô có cảm giác mình đã hoàn toàn thay thế nữ chính, cảm nhận được cơn đau tột cùng…

Cô đã cố gắng hết sức để kiềm nén nước mắt sắp rơi, cho nên đành chịu đựng.

Mãi cho đến khi Trần Nguyên vươn tay đến, nhẹ nhàng chạm vào phần tóc mái trước trán của Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, những giọt nước mắt trong đôi mắt cô như tan ra, hiện lên tia sáng hy vọng.

Vào lúc trời mưa tầm tã u ám, hắn đã dùng tay mình để che mưa cho cô.

Dù có bị mắc mưa, nhưng ít nhất cũng không khiến cho đôi mắt ướt nhòa.

“Tôi có thể dựa vào cậu một chút không?”

Tay của Trần Nguyên vẫn còn che trước mắt cô, che đi nửa khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ, giúp cô giảm bớt nỗi xấu hổ. Hạ Tâm Ngữ nhỏ giọng hỏi.

Hắn không có trả lời, chỉ nhẹ nhàng đụng vào dây cột tóc trên đầu cô. Hạ Tâm Ngữ cũng thuận theo hành động đó mà tựa đầu vào bờ vai của Trần Nguyên, tiếp tục xem phim.

Sau đó, cô không khóc nữa.

Mà Trần Nguyên đã sớm phán đoán được thông qua suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ, nhanh tay di chuyển hộp bắp rang bơ đang để ở giữa hai người, đặt nó vào một chỗ trống sát vách.

【 Sao lại khóc thế? Phim mới chiếu được một phút mà… 】

【 Chẳng lẽ trước đó đã xem một lần rồi sao, cho nên phim mới chiếu đã nhớ lại tình tiết cảm động? 】

【 Cô gái nhỏ này vừa xinh đẹp lại vừa biết diễn trò, giỏi thật đấy. 】

【 Dám mặc đồng phục học sinh mà đến hẹn hò ở rạp chiếu phim. Cứ chờ bị thầy chủ nhiệm bắt được đi! 】

Hạ Tâm Ngữ đúng thật là tiến vào trạng thái rất nhanh, nữ chính họ Hạ, vừa mở đầu thì cha mẹ đều mất, tình tiết quá giống với hoàn cảnh của cô, càng khiến cô nhập tâm hơn.

Nhưng sau khi tựa đầu vào bả vai Trần Nguyên, cô cũng tạm thời quên đi những chuyện đau buồn nặng nề đó.

Mặc dù bộ phim này có mở đầu khá buồn, nhưng đoạn đầu vẫn có những phân cảnh gây cười. Nhân vật chính nhìn tưởng cao lãnh ngầu lòi nhưng thật ra là người rất hài hước. Bầu không khí trong rạp chiếu phim nhanh chóng sôi động hẳn lên. Mặc dù chỉ có một phương thức chọc cười dùng đi dùng lại vài lần, nhưng vẫn khiến nhiều người bật cười hào hứng.

Cũng giống như con trai lớn của hắn – Chu Vũ, càng chơi với cậu ta thì càng cảm thấy buồn cười.

Chơi lần nào là vui lần đấy.

“Phì… Ha ha.” Hạ Tâm Ngữ đang dựa vào bả vai Trần Nguyên cũng bị kịch bản chọc cười, cô vừa cười vừa nói: “Nam chính này rất giống cậu đó.”

Chương 144: Bật khóc khi xem phim (2)

“Giống chỗ nào chứ?”

“Là kiểu trông thì đứng đắn nghiêm túc, nhưng mà lâu lâu lại nói những lời như ông cụ non . . Mặc dù có vẻ không buồn cười, nhưng thật ra khiến người khác cảm thấy buồn cười.”

Mẹ nó, rốt cuộc là cậu đang nói gì vậy hả?

Cái gì mà không buồn cười mà thật ra rất buồn cười chứ?

“Nữ chính cũng rất giống cậu đó.” Trần Nguyên nói xong câu này thì nhanh chóng bổ sung thêm: “Là giống về ngoại hình, tính cách ấy.”

Hạ Tâm Ngữ biết Trần Nguyên sợ cô hiểu lầm rằng hắn đang nói cô giống nữ chính họ Hạ này về chuyện cha mẹ đều mất, cho nên mỉm cười, lắc đầu đáp một cách bướng bỉnh: “Không giống nhau đâu.”

Ừm…

Đúng là không giống lắm

Cứ cho là ngoại hình của nam chính trông khá tương tự như hắn đi, nhưng dù sao hắn cũng đang hóa trang, chưa thể hiện hết vẻ đẹp trai của mình đâu.

Còn nữ chính, quả thật là không xinh đẹp bằng Hạ Tâm Ngữ.

Chắc ý của cô ấy là như thế…

【 Nữ chính không yếu đuối lại vô dụng như mình. 】

【 Không có nam chính, cô ấy vẫn có thể sống tốt được. Còn mình, nếu không có sự xuất hiện của Trần Nguyên, chỉ sợ bây giờ đã… 】

Đúng vậy, không có tôi thì cậu đã trải qua đầu thất (*) được mấy ngày rồi.

(*) 头七 : Phong tục tang lễ của người Trung Quốc. Người ta thường tin rằng “đầu thất” ám chỉ ngày thứ bảy sau khi một người qua đời. Người ta thường tin rằng linh hồn của người quá cố sẽ trở về nhà trong đêm “đầu thất”, gia đình nên chuẩn bị một bữa ăn cúng tế cho linh hồn của người quá cố trước khi linh hồn trở về.

Nhưng yếu đuối và vô dụng không phải là từ để miêu tả về con người Hạ Tâm Ngữ.

Nỗi sợ bóng tối là bản năng của con người, chỉ cần nhìn thấy ánh sáng là nhìn thấy hy vọng, có thể tiếp tục đi tới đích.

Sau khi dụi dụi đôi mắt đỏ bừng, rốt cuộc thì tâm trạng của hạ Tâm Ngữ cũng bình tĩnh lại. Cô ngồi thẳng lưng, mỉm cười nhìn Trần Nguyên, ra hiệu cho đối phương nên tập trung xem phim.

Sau đó, bắp rang tiên sinh lại trở về vị trí chính giữa một lần nữa.

Bộ phim này hơi giống thể loại phim hoan hỉ oan gia, nam nữ chính tương tác với nhau khá vui vẻ. Tình tiết nam chính ra mặt bênh vực cho nữ chính mặc dù đã cũ nhưng không lỗi thời. Nữ chính tựa người vào cửa sổ, gọi điện thoại cho nam chính, để nam chính ngẩng đầu nhìn lên, sau đó tặng cho nam chính một nụ cười ngọt ngào ngập tràn tình yêu.

Tiếp tục như vậy, cứ rải đường phát cơm chó là được rồi.

Nói thật, tình tiết của kịch bản tiến triển có hơn nhanh, nam nữ chính bày tỏ tình cảm với nhau nhanh quá, liệu đằng sau còn gì để tạo sự hấp dẫn nữa không?

Đang lúc Trần Nguyên nghi ngờ trong lòng, lông mày của hắn nhíu lại.

“Chuyện này… Chuyện này sẽ không gây nên hiểu lầm gì chứ?” Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy trên màn ảnh chiếu đến phân đoạn một vị học tỷ luôn thầm mến nam chính đã dẫn nam chính đến rừng cây nhỏ, cô hơi lo lắng.

“Biên kịch lại bắt đầu chen mấy tình tiết ngu ngốc vào rồi.”

Trần Nguyên đã đoán trước được nội dung sẽ diễn biến như thế nào.

“A?”

“Làm gì thế? Vì sao nam chính không từ chối chứ?”

“Hôn thật rồi kìa?! Nam nữ chính còn chưa hôn nhau đâu đó?”

Trong rạp chiếu phim, các cô gái đã có phản ứng mạnh mẽ, cho thấy rõ mức độ máu chó của loại kịch bản này.

“Biên kịch được đánh giá cao trong nước.” Nội dung kịch bản kiểu này khiến cho Trần Nguyên cảm thấy chán ghét. Hắn

nghĩ chắn chắc nguyên tác không đến nỗi nát như vậy, tất cả đều là do biên kịch đã chỉnh sửa lại, thêm thắt những phân đoạn máu chó vô lý vào.

Những phân cảnh tiếp theo lại càng là motip máu chó kinh điển nữa, khiến người ta thấy chán ngán.

Nữ chính bắt gặp hai người kia đang hôn nhau, vội vã bỏ chạy. Trên thực tế, ngay giây phút nam chính và học tỷ sắp hôn nhau thì nam chính đã đẩy học tỷ ra. Học tỷ cũng chú ý thấy nữ chính đến, nhưng cô ta không nói gì, còn âm thầm làm ra hành động khiêu khích nữ chính.

Cứ như vậy, làm cho hiểu lầm càng thêm sâu sắc, khoảng cảnh giữa nam chính và nữ chính càng ngày càng xa. Nữ chính cứ nhất quyết giữ trong lòng, tự mình kiềm nén, tự mình chịu đựng chứ không chịu nói ra, không yêu cầu một lời giải thích từ nam chính, sinh ra uất ức.

Giữa chừng còn phát sinh thêm nhiều chuyện, rồi nữ chính quyết định bay ra nước ngoài.

Nam chính và học tỷ ở bên nhau, ngày… Mỗi ngày đều trao đổi vài lần với nhau. Nhưng nam chính vẫn không quên được nữ chính. Lúc này, học tỷ mới muộn màng nhận ra rằng, mặc dù mình đã được ở cạnh nam chính như ý muốn, nhưng vẫn không chiếm được trái tim anh ta thì đã thẳng thắn nói hết mọi chuyện xảy ra khi đó.

Sau khi nam chính biết rõ chân tướng thì hối hận tột cùng, bay sang nước ngoài tìm kiếm nữ chính. Nhưng bây giờ nữ chính đã mắc ung thư giai đoạn cuối…

Chương 145: Chụp lén người nào đó (1)

Cậu đang làm gì?

Mặc dù rất cạn lời với loại kịch bản này, nhưng Trần Nguyên vẫn quyết định xem hết.

Vì sao phải làm thế?

Bởi vì ông đây phải chờ tới cuối phim để xem danh sách diễn viên và người tham gia làm phim. Phải tìm được tên của người

biên kịch bộ phim này để mắng chửi một trận trên weibo mới được!

Cuối cùng, bộ phim kết thúc với một khung cảnh tự cho là vô cùng hoàn hảo, nhưng thật ra còn không hấp dẫn bằng hình ảnh Hạ Tâm Ngữ đang che miệng ngáp dài.

Sau đó, một số cô gái trong rạp phim đã quay sang mắng mỏ bạn trai mình do đã chọn một bộ phim dở hơi, thay vì chửi biên kịch vì đã viết nên mấy tình tiết mất não.

Ừm, tiền vé cũng đáng giá đó.

“Cậu không có ý kiến hay đánh giá gì về bộ phim này sao?”

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, xuống thang máy cùng với một đám người còn đang chửi kịch bản và rời khỏi trung tâm trung tâm thương mại, Trần Nguyên có chút hiếu kỳ hỏi Hạ Tâm Ngữ.

Bất kể như thế nào, cũng nên nêu chút ý kiến gì chứ.

“Cũng bình thường, theo như lời mà cậu hay nói thì tôi mà một người khá dễ tính nhỉ?” Khi Hạ Tâm Ngữ đang trừu tượng hóa, còn cần hỏi thăm Trần Nguyên để xác nhận lỗi ngữ pháp của chính mình.

Người dễ tính thì hay có thái độ tốt.

Bộ phim có thể thay đổi giá trị quan của một người, Trần Nguyên cảm thấy nó ít nhất phải đạt được tiêu chuẩn sánh ngang với « Bản danh sách của Schindler » (*).

(*): Phim dựa theo cuốn tiểu thuyết Schindler’s Ark của Thomas Keneally, một tiểu thuyết gia người Úc. Bộ phim dựa trên cuộc đời của Oskar Schindler, một doanh nhân người Đức đã cứu sống hơn một 1000 người Do Thái gốc Ba Lan tị nạn trong thời kỳ Đức Quốc Xã tàn sát người Do Thái bằng cách tuyển họ vào làm trong các nhà máy của mình.

Mà Hạ Tâm Ngữ là một cô gái thông minh thi được 625 điểm, đương nhiên sẽ không giống như những người khác, bị những thứ này làm ảnh hưởng đến tam quan.

Đây chính là nguyên nhân mà Trần Nguyên cho rằng như thế, nhưng hắn chỉ nghĩ trong lòng mà thôi.

Nhưng suy nghĩ của Hạ Tâm Ngữ lại bác bỏ đều đó.

Nguyên nhân thực sự đó là ——

【 Dù sao thì mình cũng không ngốc. 】

【 Dù sao thì cậu ấy cũng không xấu. 】

Sóng vai đi bên cạnh Trần Nguyên sóng vai chạy, nghĩ mấy kịch bản văn học về thanh xuân kỳ kỳ quái quái nhiều chua xót, chỉ cảm thấy buồn cười, diễn dịch chân chính việc vui người tinh thần.

Sau khi dùng thẻ xem phim để mua hai tấm vé thì trong thẻ vẫn còn dư mười tệ. Bởi vì là dùng tên thật để đăng ký, cho nên mặc dù Trần Nguyên không có ý định nạp thêm tiền vào thẻ, nhưng cũng không định vứt nó đi. Có thể giữ lại, chờ sau này nếu có cơ hội đến trung tâm thương mại này lần nữa thì mua cho Hạ Tâm Ngữ một cây kem ốc quế giá mười tệ vậy.

Bây giờ đã là 10h40 tối, không còn chuyến xe buýt nào nữa nên hai người tăng tốc đi nhanh hơn, định cố gắng bắt kịp chuyến tàu điện ngầm cuối cùng trong ngày.

“Cậu… Có chạy nổi nữa không?” Mặc dù Trần Nguyên đã chạy chậm hơn mọi khi nhưng Hạ Tâm Ngữ vẫn không theo kịp hắn, cô ngừng lại thở hổn hển, rõ ràng là thể lực không tốt.

Hay là gọi Didi (*) cho nhanh, với khoảng cách như thế này, nhiều lắm là tốn khoảng hai mươi mấy tệ.

(*) 滴滴 : là dịch vụ gọi xe trên điện thoại bao gồm taxi , ô tô riêng, Didi Expres, gọi xe, lái xe và xe buýt, vận chuyển hàng hóa và nhiều hoạt động kinh doanh khác

“Tôi còn có thể chạy được, chỉ hơi chậm một chút mà thôi.” Hai tay Hạ Tâm Ngữ chống ở hai bên eo, chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp. Sau mười giây ổn định nhịp thở, cô ngẩng đầu lên nhìn Trần Nguyên, nhìn chăm chú vào mắt đối phương một lúc, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nói: “Tôi nhìn ra được, cậu rất am hiểu cách chạy nhanh mà không mất nhiều sức.”

“Kẻ hèn này… Đúng thật là chạy rất giỏi.”

Khi Trần Nguyên đại diện cho cả lớp tham gia dự thi Đại hội thể dục thể thao cấp trung học phổ thông, hắn đã đạt hạng nhì

trong phần thi chạy 200 mét và đạt hạng nhất trong phần thi chạy 400 mét. Hắn được coi là một học sinh ưu tú với thể lực tốt và có năng khiếu chơi thể thao.

“Tôi vẫn còn có thể chạy được, chỉ là chạy không nhanh lắm.” Hạ Tâm Ngữ nói.

“Không chạy nổi nữa thì cũng không sao đâu. Hai chúng ta gọi Didi là được….”

“Vậy cậu kéo tôi chạy đi, tôi sẽ chạy theo cậu!”

Hạ Tâm Ngữ xắn hai ống tay áo của mình lên, làm động tác chuẩn bị chạy. Sau đó, cô duỗi một cánh tay ra hướng về phía Trần Nguyên, dùng ánh mắt kiên định để bày tỏ quyết tâm của mình.

“Được rồi, tôi kéo theo cậu chạy.”

Hắn nín thở, hít sâu một hơi, sau đó chầm chầm thở ra. Trần Nguyên nắm lấy tay của Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, hắn bắt đầu chạy nhanh

Hạ Tâm Ngữ chạy theo sau lưng Trần Nguyên, bước chân của cô cố gắng đuổi kịp tốc độ của hắn. Cô phải rất nỗ lực mới theo kịp, đến nỗi gần như nhắm mắt cắm đầu chạy.

Chương 146: Chụp lén người nào đó (2)

Cứ như thế, hai người nắm tay nhau và chạy dưới ánh đèn đường.

Vào giờ này, trên đường cái đã không còn nhiều xe cộ qua lại nữa.

Trên những con đường dành cho người đi bộ, nhìn thoáng qua thì cũng chỉ thấy lác đác có vài người.

Cho nên bọn họ có thể thỏa sức chạy nhanh mà không cần lo lắng gì cả.

Ba lô xóc nảy theo từng bước chân thoăn thoắt, bóng của Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ trải dài dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường, liên tục biến đổi khi đi qua cầu thang hay những ngã rẽ.

Cuối cùng, khi kim đồng hồ chỉ 10h45, hai người đã chạy đến lối ra vào của nhà ga, nhanh chóng dùng điện thoại di động để quét mã QR, sau đó bước nhanh xuống thang cuốn, rồi lại chạy lên sân ga.

Ngay lúc thông báo nhắc nhở rằng tàu điện ngầm sắp đóng cửa gần kết thúc, họ đã kịp thời vào bên trong toa tàu!

Theo quán tính, Trần Nguyên không thể điều chỉnh tốc độ để dừng lại được. Hắn chỉ có thể nắm chặt lấy tay vịn, trách cho va chạm vào cánh cửa đối diện.

Còn Hạ Tâm Ngữ thì tựa người vào lưng Trần Nguyên, cô dùng hắn làm đệm giảm xốc và liên tục thở dốc.

Sau khi hai người thở hổn hển một lúc lâu, đoàn tàu đã bắt đầu di chuyển được nửa phút. Lúc này, nhịp tim của Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ mới dần dần ổn định lại, hai người nhìn nhau và đều nở một nụ cười không rõ lý do.

May mắn là hạ cánh an toàn, một điều đơn giản nhưng làm họ cảm thấy vui vẻ.

“Tôi lại tiết kiệm được hai mươi tệ, rất có hời đấy.” Hạ Tâm Ngữ vui vẻ nói.

“Đúng thế.” Trần Nguyên thừa nhận bản thân hắn là người rất dễ dàng từ bỏ.

Không đúng, nếu chỉ một mình hắn chạy thì hoàn toàn có khả năng đuổi kịp chuyến tàu, thậm chí là còn dư thời gian nữa đấy.

Công lao có thể bắt kịp chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, hoàn toàn là nhờ vào trái tim sắt thép của Hạ Tâm Ngữ.

Dù sao thì dựa theo hiệu ứng xô, một tập thể có thể đi được bao xa, chủ yếu phụ thuộc vào những khuyết điểm trong tập thể.

Không thể không nói, trong mấy phút nắm tay Hạ Tâm Ngữ và lôi cô đi đuổi kịp tàu điện ngầm thật sự mang lại một cảm giác rất hấp dẫn và phấn khích, ít nhất có thể đuổi kịp cảm giác kích thích khi xem « Truyện về Kawaki (một nhân vật trong anime Boruto) ».

“Trở về rồi vệ sinh tắm rửa thì cũng đã mười hai giờ đêm. Cậu có chắc là mình không cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ vào ngày mai chứ?” Trần Nguyên có chút lo lắng hỏi.

“Tôi ngủ một giấc ngắn trên tàu cao tốc cũng được mà, không mất quá nhiều thời gian đâu. Với lại, sau khi xuống ga tôi sẽ đi tiếp bằng ô tô, mất khoảng sáu hay bảy tiếng gì đó thôi.” Hạ Tâm Ngữ giọng nói nhẹ nhàng giải thích nói: “Sau đó thì tôi có thể ngủ bù được.”

“Cái này… Mất nhiều thời gian lắm đó.”

Nếu như Trần Nguyên đi tàu cao tốc vào lúc 5h chiều chủ nhật hàng tuần để đến nhà Hạ Tâm Ngữ thì sẽ mất gần sáu tiếng rưỡi đồng hồ. Đến lúc tới nơi thì đã là 11h30 khuya rồi.

Kinh Nam quả thật là quá xa xôi.

“Người nên lo là cậu mới đúng đó. Hôm nay cậu ở bên ngoài đi với tôi lâu như vậy, liệu có ảnh hưởng gì đến bài kiểm tra vào ngày mai của cậu không?” Hạ Tâm Ngữ lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, bây giờ đâu phải lúc làm việc, lao dật kết hợp (*).”

(*): 劳逸结合 có nghĩa là sự kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi

“Cậu bình tĩnh thật đấy…”

“Hơn nữa, mấy đề kiểm tra mà cậu phụ đạo cho tôi, tôi cảm thấy rất ổn.”

Trần Nguyên căn cứ vào những đề thi trong các năm gần đây, tìm trong đó những câu hỏi tương đối dễ kiếm điểm, sau đó bắt đầu tiến hành quá trình chạy nước rút đặc biệt.

Ngày mai hắn sẽ củng cố lại kiến thức, tổng hợp lại những dạng câu hỏi cần ôn tập. Đến khi kiểm tra, ngay cả khi siêu năng lực của hắn cũng bị chặn cùng với tín hiệu phát sóng trong phòng thi đi chăng nữa, hắn vẫn có thể đạt được một số điểm nhất định.

Max là 120 điểm, Trần Nguyên có thể thi được ít nhất 40 điểm!

Mặc dù vẫn còn cách hơn nửa điểm số nữa so với mục tiêu đạt được ít nhất 90 điểm. Nhưng khi thời cơ đến, Siêu Tử sẽ hỗ trợ cho hắn.

Trần Nguyên đã có kế hoạch rồi.

Miễn là kế hoạch này có thể thực hiện một cách suôn sẻ…

Mọi chuyện còn chưa khẳng định chắc chắn được.

"Ừm, có thể giúp được cậu là tốt rồi." Hạ Tâm Ngữ trả lời khá khiêm tốn, cô nói: "Tôi cũng không quá am hiểu dạng đề như vậy, cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi, tôi chỉ cậu nhưng có lẽ vẫn còn chưa đầy đủ."

"Cậu dạy tốt lắm.

"Ha ha…"

Mặc dù thật tuyệt vì có thể giúp đỡ được cho Trần Nguyên, nhưng thật ra Hạ Tâm Ngữ vẫn không hiểu lý do vì sao hắn lại muốn nhờ cô dạy lại những kiến thức cơ bản cho mình.

Trần Nguyên thi được số điểm khá tốt, theo lý mà nói thì nền tảng của hắn cũng không tệ mới đúng chứ.

Chương 147: Chụp lén người nào đó (3)

Chính mình có thể giúp đỡ hắn một chút, vậy vì sao không tận dụng giai đoạn này để giải quyết một số vấn đề khó khăn chứ?

Trong những kỳ thi như thế này, giải quyết vấn đề khó khăn mới là điều quan trọng nhất.

Không giống với kỳ thi tuyển sinh đại học, nếu chỉ đặt nền móng thôi thì sẽ không có cách nào nâng cao năng lực của bản thân.

Nhưng mà, thông qua những việc mà Trần Nguyên đã làm trong những ngày gần đây, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên cảm thấy, dường như không có chuyện gì mà người thiếu niên này không làm được.

Tất cả những gì cô có thể làm là tin tưởng và ủng hộ hắn.

"Trần Nguyên, cậu…"

Hạ Tâm Ngữ còn muốn nói gì đó thì nhìn thấy Trần Nguyên đã vô thức nhắm mắt lại, thả lỏng người tựa lưng vào ghế và ngủ gật.

Cũng đúng, ngày hôm nay hắn còn mệt mỏi hơn cả cô nữa.

Không chỉ làm xong hai bộ đề thi ở trường mà còn phải hoàn thành thử thách viết từ một đến một ngàn, một trò chơi đòi hỏi sự tập trung cao độ. Cho nên hắn mệt mỏi cũng là điều đương nhiên.

Nhìn Trần Nguyên đang lặng im nghiêng đầu ngủ, Hạ Tâm Ngữ cảm thấy hắn đã hơi khác so với trước kia.

Lần đầu tiên cô gặp hắn là vào thứ ba tuần trước, đã mười ngày trôi qua.

A, tóc của Trần Nguyên có hơi dài hơn so với trước, phần tóc trước trán đã dài đến lông mày, sắp che khuất đôi mắt của hắn.

Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên một cách chăm chú, cô nhớ đến lúc trước cô từng khen hắn là một nam sinh có vóc dáng cao ráo và gương mặt ưu nhìn.

Những lời nói đó là thật lòng.

Các đường nét ngũ quan trên mặt Trần Nguyên rất thanh tú, mặc dù ánh mắt luôn mang một thái độ bi quan chán đời, nhưng đôi mắt của hắn rất đẹp, song đồng xuyên thủy (*).

(*): 双瞳剪水 có nghĩa là đôi mắt trong sáng

Đôi lúc, trong đôi mắt ấy còn lộ ra sự dịu dàng.

[Lần trước, hắn đã lén chụp một tấm ảnh về mình.]

[Cho nên lần này mình cũng phải chụp lén hắn một tấm mới được, vậy là huề nhau.]

Hạ Tâm Ngữ lấy điện thoại di động ra, tắt âm thanh flash khi chụp ảnh đi. Lúc cô đang định giơ điện thoại chụp thì một tấm ảnh Trần Nguyên ngủ gật thì đoàn tàu từ từ dừng lại. Theo quán tính, Trần Nguyên bị ngã người sang bên cạnh, tựa vào trên vai của Hạ Tâm Ngữ, hắn vẫn không tỉnh lại.

Hạ Tâm Ngữ ngây ngẩn cả người: "…"

Nhưng không thể trách Trần Nguyên được.

Hắn không hề cố ý làm vậy.

Hắn đang ở trong trạng thái vô thức.

Cho dù lúc này cô lộ vẻ mặt xấu hổ thì cũng không ai có thể thấy được.

Vì để không quấy rầy giấc ngủ của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ không chụp lén nữa, cô chuyển điện thoại của mình qua tay bên kia.

Xoay ngang màn hình lại, chụp một tấm ảnh selfie hiếm hoi.

Còn về việc có một nam sinh lọt vào khung hình của camera điện thoại…

Cô không biết gì đâu à nha.

…

Trần Nguyên có cảm giác như có gì đó nhọn nhọn ngứa ngứa đang lắc lư trước mặt mình.

Hắn mơ màng mở mắt ra, thấy Hạ Tâm Ngữ đang dùng tay xoa xoa đầu hắn.

A, sắp đến trạm dừng rồi.

Hơn nữa… Không biết từ lúc nào mà hắn đã tựa đầu ngủ gục trên vai cô.

Hoàn toàn không cảm thấy gì cả.

Thật là… Xấu hổ quá đi

“Còn mấy trạm nữa là đến vậy?”

Trần Nguyên ngồi thẳng người dậy, cố gắng ra vẻ bình tĩnh thản nhiên, hỏi Hạ Tâm Ngữ.

Nhưng không biết rõ vì sao mà cô nhóc này cứ nhìn chằm chằm vào hắn, không nói gì mà chỉ che miệng phát ra tiếng cười hì hì, ngay cả đôi mắt cũng cong lại vì thích thú, tiếp tục cười hì hì…

…

Sau khi trở về, Trần Nguyên ngả đầu ngủ.

Mà Hạ Tâm Ngữ vì ngày mai phải đi xa nhà, tiền điện trong nhà còn chưa nộp, cho nên lúc Trần Nguyên ngủ thì tắm sạch

một lần bên chỗ hắn, hơn nữa sau khi sấy tóc xong mới cẩn thận rời đi chỗ đó, trở lại phòng mình chuẩn bị ngủ.

Thời gian bây giờ là 23:52, với người trẻ mà nói thì ban đêm là lúc vừa mới bắt đầu. Nhưng cô luôn làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, ít khi ngủ muộn như vậy cho nên cơn buồn ngủ đã sớm đánh úp.

Mang theo mỏi mệt của một ngày, thật ra cô nằm xuống là có thể ngủ, nhưng hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, không chấm dứt trong hôm nay sẽ chen vào thời gian của ngày khác.

Vì thế cô lấy di động ra, mở app ghi chú.

Lạch cạch lạch cạch đánh chữ xuống.

10.18, thời tiết trong lành, hơi nóng.

Hôm nay trước lúc tan học đều là một ngày rất bình thường.

Lúc giữa trưa nói chuyện với cô về chuyện nhà cửa cùng tang lễ.

Buổi chiều học tiết thể dục, Tiền Đóa Nhi và Dư Hân Duyệt kéo mình đánh cầu lông một lúc. Sau đó lúc tan học, hai người họ không đi cùng mình ra cửa lớp.

Hôm nay lớp mười một tan học là ngày sinh hoạt câu lạc bộ, cho nên cậu ấy tan học sớm, mình hỏi cậu ấy có thể chờ mình hay không, cậu ấy đồng ý luôn, sau đó đợi ở cửa lớp chờ mình một lúc, mua trà sữa PeachFiv cho mình, còn cùng nhau ăn bánh bao, sủi cảo, canh tiết vịt ở nhà "Bánh bao Giang Ninh".

Chương 148: Cho cậu mượn vận may (1)

Lúc đi dạo phố, hôm nay cậu ấy chơi trò viết từ 1 đến 500, thắng vé xem phim cùng hai con búp bê.

Cuối cùng chúng mình đi xem một bộ phim, phần đầu rất hay, phần sau hơi nhàm chán, xem xong chúng mình về nhà.

Gõ tới chỗ này, ngón tay Hạ Tâm Ngữ dừng lại, nghĩ ngợi một phen, phát hiện không bị sót gì mới thoát khỏi app ghi chú.

Cô vẫn luôn có thói quen viết nhật kí, kiên trì nhiều năm, ngoại trừ mấy ngày nhận được tin ba mẹ mất thì mới tạm thời

dừng lại.

Tuy rằng vẫn muốn bổ sung mấy ngày đó, nhưng gần đây luôn bề bộn nhiều việc, không tìm ra thời gian.

Vậy chờ lúc nào đó rảnh rỗi đi.

Hạ Tâm Ngữ bỏ di động, khi đang định ngủ lại bị một mệnh lệnh trong đầu đánh thức, cầm di động lên mở album ra.

Tấm ảnh thứ nhất chính là ảnh chụp chung của mình với Trần Nguyên. Nhưng cậu ấy cũng không biết bản thân chụp ảnh chung với mình.

Nếu như không cẩn thận để người ta thấy di động, tấm ảnh đầu tiên nhìn thấy chính là…

Ừm, chuyển tới trong album nào đó đi.

Trường học…

Không đúng, cậu ấy không phải ở trường mình.

Thôn quê tươi đẹp… Album này để ảnh chụp quê cũ, bỏ cậu ấy vào cũng hơi kỳ lạ.

Vậy thì "tôi" đi.

Ảnh của Hạ Tâm Ngữ trong album bản thân không nhiều lắm, ảnh phong cảnh tự chụp chỉ có tấm đó, đa số đều là nữ sinh đeo kính Tiền Đóa Nhi chụp xong rồi chia sẻ cho mình, cho nên ảnh selfie của cô ở đó có lẽ còn nhiều hơn so với bản thân.

Tuy rằng cô cũng từng thi thoảng đấu tranh, cho rằng cứ chụp ảnh cô như vậy không lễ phép, nhưng đối phương nói "còn không phải vì cậu vừa xinh đẹp lại vừa hào phóng mình mới chụp cậu, tỏ vẻ gì chứ", cô cũng chỉ có thể mặc đối phương bắt nạt.

Mà ngoại trừ ảnh chụp này, chính là những ảnh chụp đôi của cô với người khác cũng không có nhiều ảnh, phần lớn là lúc ra ngoài chơi tùy ý chụp chung, nhìn ra được bản thân cũng không am hiểu chụp ảnh.

Thế nên, gọi là "tôi".

Cho nên nếu như đặt Trần Nguyên trong chỗ này…

Sao lại có cảm giác làm cho cậu ấy đi vào ký túc xá nữ sinh?

Nghĩ tới nghĩ lui, đã qua mười hai giờ.

Không được, thật sự muốn ngủ.

Cuối cùng, Hạ Tâm Ngữ ngốc nghếch rốt cuộc nghĩ tới một album có cái tên mới tạo ra là "0", chuyển ảnh của Trần Nguyên vào.

Nhưng chỉ có album này chỉ có một ảnh chụp bên trong, tóm lại vẫn lạ lùng…

"Không được, mình phải ngủ rồi."

Ôm đầu mình, Hạ Tâm Ngữ đã buồn ngủ đến mức mí mắt díp lại bị tâm trạng rối rắm của cô làm phiền.

Rõ ràng lúc Trần Nguyên chụp ảnh mình thì tự nhiên như thế, tiện tay bỏ vào album.

Dựa theo lời nói của hắn, chính mình làm người chụp ảnh mà lại còn làm loạn tâm trạng của chính bản thân.

Vậy thêm mật khẩu đi.

Ngoại trừ chính mình, mãi mãi không cho người khác xem.

Giống như người sưu tầm kỳ lạ, hay là giống như fan hâm mộ cuồng nhiệt, cô xử lý xong tấm ảnh chụp thần bí này. Sau đó bỏ di động, vươn tay lấy búp bê trên tủ đầu giường làm nghi thức trước khi ngủ.

Khi tay đang sờ tới cái mũ gấu đáng yêu, cô bỏ qua con rối lớn, sau đó ôm con mèo đeo khăn quàng lạnh lùng màu xanh lam số 1 trong lồng ngực…

…

Hôm qua sau khi Trần Nguyên về nhà liền ngủ thẳng cẳng. Hắn còn giống như nhớ rõ Hạ Tâm Ngữ dù buồn ngủ như vậy cũng muốn tắm sạch, tắm rửa một chút trong nhà mình, hơn nữa còn hỏi mình có thể sấy tóc hay không, bởi vì thanh âm hơi lớn sẽ làm ồn tới hắn ngủ.

Chắc là vẫn sấy.

Dù sao lúc ấy hắn mơ màng đáp một câu: cứ sấy đi đừng khách sáo, tôi ngủ say lắm, cậu giết người trong này cũng không tỉnh…

Chỉ có thể nói, lúc người đang mệt rã rời thì không có đầu óc.

Chẳng qua bởi vì là thói quen dài kỳ của sinh vật, hơn bảy giờ sáng hắn vẫn tỉnh lại, cũng không nằm trên giường quá lâu.

Dụi mắt, Trần Nguyên xuống giường, lúc đang chuẩn bị đi đánh răng thì nghe dưới tầng có tiếng gầm rú của động cơ.

Ngó ra nhìn theo cửa sổ, hắn nhìn thấy một chiếc xe đen đứng bên cạnh cái cây thường xuyên bị chủ nhà thuê dựa vào.

Sau đó, một người phụ nữ trông giống như một giáo sư lopwS REenxooonớp xe.

Đỉnh thế!

Trần Nguyên kéo rèm lại theo bản năng để tránh đi.

Nhưng chợt nhận ra đối phương không nhận ra mình nên hắn từ từ vén rèm tiếp tục hóng hớt.

Chủ xe đi xuống, nhìn thoáng qua là một người đàn ông hơi chất phác, không lên tầng cùng mà đứng phía trước cây, thoạt nhìn hơi hoang mang quan sát cái đệm treo trên cây, bộ não hạt dưa thông minh dường như đang nghĩ - cái đệm này có tác dụng gì thế?

Biện pháp an toàn khi dựa cây thôi.

Đây là chồng của cô hả?

Phần đỉnh đầu hơi rậm rạp.

Đầu tiên, loại trừ các nghề như bác sĩ, lập trình viên, thợ bảo trì và sửa chữa máy kéo, v.v.

Nhưng thoạt nhìn cũng là có địa vị.

Tầng lớp trung lưu của Hạ Hải.

Chương 149: Cho cậu mượn vận may (2)

Thực ra Hạ Tâm Ngữ đã từng nói với hắn, cô vẫn luôn muốn để cô ở nhưng cô không đồng ý, bởi vì cô dù sao cũng cảm giác ở nhà của người khác rất không tự do.

Mấy ngày bố mẹ mới mất, cô cũng có tới hai lần muốn đưa cô đi, nhưng khi đó Hạ Tâm Ngữ một lòng muốn chết, cũng

không có ý gì khác, từ chối như vậy.

Hạ Tâm Ngữ có thể học ở Trung học số 4, thành tích rất tốt, có thể đáp ứng tiêu chuẩn tuyển sinh là một chuyện, nhưng quan trọng hơn là cô móc nối quan hệ lấy được một học vị, bằng không với hộ khẩu Nam Kinh thì cơ bản không làm gì được.

Thế nên nói thật ra cô là một người rất tốt bụng…

"Mẹ nó, tiếng bước chân!"

Tiếng bước chân ở hành lang khiến Trần Nguyên có chút hoảng sợ, không biết tại sao mở ngăn tủ ra, như là vì học nhiều mà bị mộng du.

Mà xếp trên tủ quần áo đầy một nửa là đồ của Hạ Tâm Ngữ bày ở đó.

Nhìn con mèo đang cười vui vẻ này, Trần Nguyên nhớ tới tối hôm qua trên tàu điện ngầm, cô cũng cười ngốc nghếch với hắn

Hắn hỏi cô điều gì thì cô cũng không nói, giống như cô đã lén lút gắn một con rùa nhỏ vào người mình, mấy chuyện xấu rất rõ ràng nhưng hắn lại không tìm được rùa nhỏ ở đâu.

Mà sau tiếng lòng đó, giống như máy sửa chữa công bố toàn bộ sơ hở của Hạ Tâm Ngữ.

[Chắc chắn cậu ấy không biết rằng mình đã lén chụp ảnh cậu ấy khi đang ngủ…]

Ài, tâm sự thêm nhiều đi bạn ơi.

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên lấy điện thoại di động ra, mở ra bức ảnh Hạ Tâm Vũ đứng trên bờ sông, váy tắm dưới ánh trăng sáng: "Giống như chưa từng có ai vậy."

Tuy nhiên, cô cũng đã nhìn thấy bức ảnh này.

Mà bức ảnh mình bị chụp lén…

Chính xác thì nó như thế nào?

Không gửi thẳng chụp màn hình cho tôi được à?

Có một người cô đáng tin cậy như vậy, một người chú có công việc bí ẩn nhưng nhìn bề ngoài là người tốt, còn có Vương giả

mà hắn luôn ca ngợi hiện tại đã xuất hiện, Hạ Tâm Ngữ hẳn là không cần lo lắng.

Đứng bên cửa sổ, nhìn Hạ Tâm Ngữ cùng dì đi xuống tầng, cô chú xách đồ vào cốp xe chuẩn bị rời đi, vẻ mặt Trần Nguyên vẫn không hề thay đổi.

Đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ nói gì đó với cô rồi một mình trở về khu chung cư.

Chắc là quên đồ gì phải lên tầng lấy hả?

Không suy đoán thêm, Trần Nguyên kéo rèm lại, đi vào toilet, đổ một cốc nước, bóp kem đánh răng, vừa đánh răng vừa nhìn bản thân đang hơi dựng tóc mái trong gương.

Vì là cuối tuần nên giờ này tôi nên đi ngủ.

Dù sao hôm qua mệt như vậy, cô ấy chắc chắn cũng nghĩ vậy.

Cô ấy nghĩ tôi đang ngủ, xem tính cách lễ phép của cô ấy sẽ không nhắn tin cho tôi, sợ có tiếng nhảy ra quấy rầy tới…

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa.

Nghe vậy, Trần Nguyên lập tức đặt cốc đánh răng xuống, chuẩn bị mở cửa.

Nhưng tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập khiến hắn chần chừ.

Cái quái gì vậy?

Cô muốn giết tôi, cậu lên đây báo tin cho tôi à?

Miệng ngậm bàn chải đánh răng chưa kịp nhả, Trần Nguyên đi ra mở cửa.

Mà sau khi Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy hắn, đột nhiên nắm lấy tay hắn, đặt "túi thơm" hôm đó vào trong tay mình, hơn nữa dùng hai tay bao lấy nắm tay của mình.

Cô nắm xong rồi mới buông ra.

Trần Nguyên: "A?"

"Tớ về nhà đây, so với sự may mắn thì tớ cần lòng dũng cảm hơn. Mà cậu thì cần may mắn hơn."

Bởi vì cô vẫn đang chờ nên sau khi Hạ Tâm Ngữ nói xong thì vẫy tay tạm biệt.

Nhưng vừa đi đến cầu thang, cô dừng lại, quay người lại cười nhắc nhở: "Tớ chỉ cho cậu mượn hai ngày, nhớ trả lại cho tớ nhé!"

"… … " Cúi đầu nhìn 'túi may mắn' trong tay, Trần Nguyên thậm chí còn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, cái này vốn không phải là của tôi sao? … . .

"Kiểu đồ may mắn này…"

Nhìn túi thơm trong tay, Trần Nguyên hơi do dự, đem thứ đồ như thế này vào trường thi có thể bị nghi gian lận không nhỉ.

Đương nhiên nếu bị bắt, mở túi thơm ra trước mặt mọi người và giáo viên coi thi, sau khi nhìn thấy tờ giấy thì lộ ra biểu cảm kích động, sau đó hồi hộp khai ra…

"Ơ kìa, cái này của em?"

"Bùa may mắn đi thi mà hàng xóm nữ cách vách 17 tuổi nhan sắc 10 phần cho em, đòi em phải mang theo."

"Hả?"

"Quên đi, cô vẫn cứ báo cáo toàn trường phê bình em đi, chẳng qua giải thích lý do rõ ràng là được, em không muốn bị oan."

"Tôi mặc em đấy! Viết đề bài đi!"

Nghĩ tới hình ảnh này, Trần Nguyên liền cảm thấy tiếc nuối, khóe miệng bởi vì buồn bã không khống chế được mà dần dần cong lên…

[Trần Nguyên 140 điểm]

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Nguyên nghe được một tiếng lòng quen thuộc.

Nghiêng đầu mới phát hiện Đường Tư Văn đứng ở trước cổng trường, vừa ăn bánh bao vừa xem từ vựng Tiếng Anh.

Chương 150: Quyết chiến vòng sơ khảo (1)

Có lẽ bởi vì bản thân vừa rồi lộ ra nụ cười đau khổ cay đắng, trong mắt cô cũng xuất hiện một nét hoang mang.

[Vì sao Trần Nguyên 140 điểm lại vừa đi vừa vui]

Ơ kìa, vế trước của cậu có nhất thiết phải thêm không?

Vượt qua cậu một lần mà đã canh cánh trong lòng vậy à?

Sau này cứ bảy ngày lại kiểm tra một lần, một tháng một thi học kỳ, cậu làm sao bây giờ?

"Tại sao cậu lại đọc tiếng Anh? Tiếp theo không phải là bài kiểm tra toán sao?"

Vì đã đến cổng trường nên lúc này hàng rào phòng thi của trường THCS số 1 cũng đã được giăng lên, không có đường vào nên hắn chỉ ở lại đây, giống như những người khác ở trường khác, tụ tập bằng cách nhìn đồng phục.

"Toán học không hiểu lắm, đọc cũng vô ích." Đường Tư Văn ăn một miếng bánh bao, bình tĩnh trả lời: "Mà Tiếng Anh, nhớ kỹ rồi thì sẽ thành của mình."

"Đúng vậy thật."

Nói cũng có lý.

Thi tiếng Trung, tiếng Anh, ngữ văn đều có người nước đến chân mới nhảy, chỉ có toán là không thể, cùng lắm thì thuộc một vài công thức mà thôi.

Dù sao đặc tính của ngành học đã là như thế.

Nhưng bây giờ cô muốn tham gia kiểu cuộc thi thi đua hay bị loại thẳng về nhà mà vẫn còn học thuộc tiếng Anh thì có hơi kỳ lạ.

Ai nói lớp 18 chúng ta không có người giỏi?

"Đề chủ nhiệm lớp cho chúng ta cậu có hiểu không?" Đường Tư Văn hỏi.

[Sau khi thêm QQ chưa từng liên lạc với mình, chắc hẳn cậu ấy hiểu hết]

"Hiểu cơ bản, dù sao cũng có đáp án." Trần Nguyên gật đầu, cũng hỏi ngược lại: "Còn cậu thì sao?"

Cậu cũng không tìm tôi hỏi gì mà.

“Nếu như đọc đáp án thì không thành vấn đề, nhưng không nghĩ ra phải làm như thế nào, không chắc lúc thi thì có thể làm ra được.” Đường Tư Văn trả lời.

Cô nói xong câu này, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy bản thân hơi lung lay.

Đây giống như cuộc trò chuyện giữa Bạch Ngân Nhi và Tông sư.

Đẳng cấp Bạch Ngân Nhi: đều là đồ ăn cả, tôi vứt cho cá mập.

Đẳng cấp tông sư: Không phải thứ tôi biết, lo lắng thất bại.

Chẳng qua Đường Tư Văn tuy rằng khiêm tốn, nhưng so với loại khiêm tốn của Hạ Tâm Ngữ là hai loại khác nhau.

Hạ Tâm Ngữ biết rằng bản thân mạnh mẽ, xuất phát từ lễ phép, cũng vì ủng hộ cho đối phương nên sẽ khiêm nhường, tận lực tỏ ra khiêm tốn.

Nhưng Đường Tư Văn thì khác, cô biết mình mạnh mẽ, nhưng cô vẫn muốn mạnh mẽ hơn.

Cho nên dù thành tích thi cử chưa bao giờ đạt đỉnh nhưng lần trước thành tích vượt qua cô nên hắn cũng có thể giữ được sự chân thành thỉnh giáo từ đối phương.

Thành thật mà nói, tính cách của Tâm Ngữ tốt hơn.

Đường Tư Văn này có cảm giác hơi giống cuồng học và không dễ gây sự.

Tiếp tục cúi đầu, Đường Tư Văn ăn xong một cái bánh bao, nhưng trong túi nhựa vẫn còn lại một cái bánh bao nhỏ, cho rằng Trần Nguyên dù sao cũng là bạn học của mình, cô chủ động lịch sự hỏi: “Cậu có muốn ăn bánh bao thịt lợn nướng không?”

[Theo tính cách của cậu ấy, Trần Nguyên là loại người rất chừng mực, sẽ chủ động giữ khoảng cách với người khác]

[Vì vậy, chiếc bánh này cuối cùng vẫn vào bụng mình.]

“Được.”

“?” Đường Tư Văn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Trần Nguyên.

Vẻ mặt thông minh đã hoàn toàn bị thay thế bởi sự bối rối.

“Cám ơn.” Trần Nguyên đưa tay ra.

Đường Tư Văn, tôi thực sự không muốn cái bánh bao này của cậu.

Nhưng nếu cậu nhất quyết chơi trò chiến tranh tâm lý như thế này, tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.

“… ..”

Đường Tư Văn nghĩ đến việc đối phương lịch sự, giống như từ chối lì xì trong dịp Tết Nguyên đán, chỉ cần khách sáo một chút thì cô sẽ ăn cái bánh bao này.

Nhưng nhìn Trần Nguyên đưa tay ra, cô dừng lại một lúc lâu mới dùng đũa lấy chiếc bánh bao ra khỏi túi nhựa, đặt vào tay anh.

Bộp.

Hắn ăn ngấu nghiến chiếc bánh bao thịt lợn nướng nhỏ này chỉ trong một miếng.

Mà trong tay mình chỉ còn lại một cái túi nilon trống trơn.

“Cảm ơn, ngon lắm.” Sau khi nuốt mấy miếng, Trần Nguyên hỏi: “Cậu mua ở đâu vậy?”

“…. Ở tầng dưới nhà tôi.”

Ai mà biết dưới tầng nhà cậu là nhà ai?

Còn nữa, ăn cái bánh bao của cậu mà bị đả kích mạnh thế à?

Ngoài ra, tác động của việc ă bánh bao của bạn có mạnh mẽ không?

Thời gian khựng lại dài hơn 2.5 giây.

Đúng lúc này, cổng trường bỗng vang lên tiếng chuông, sau đó có loa phát thanh thông báo thí sinh các trường vào học theo thứ tự.

“Chúng ta không ở cùng phòng thi, tôi ra ngoài trước.” Cảm giác được tình thế có chút không khống chế được, Trần Nguyên chào hỏi rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi Đường Tư Văn một mình ném túi nhựa và đũa vào thùng rác, cô vẫn không phản ứng lại.

Cậu có ăn bánh bao không?

Không, cám ơn.

Ừm.

Ực (âm thanh tự mình nuốt bánh bao).

Theo sự hiểu biết của cô về tính cách của Trần Nguyên, đây sẽ là cuộc đối thoại nên diễn ra.

Chương 151: Quyết chiến vòng sơ khảo (2)

Nhưng hôm nay hắn hành động không bình thường, làm một việc không phù hợp với tính cách của mình, kết hợp với việc lần trước suýt ăn phải bánh bao của chính mình, cô đã đưa ra kết luận….. .. .

Trần Nguyên, sát thủ bánh bao.

Cậu ấy là một người đam mê bánh bao.

Bây giờ nghĩ đến loại chuyện này cũng vô ích, đối với món bánh bao thịt nướng đó, Đường Tư Văn chỉ cảm thấy hơi khó chịu, không phải vì lý do nào khác, chỉ là…

Nếu như ăn luôn cái bánh bao kia thì mới đạt ngưỡng ăn no.

Mà bây giờ thì lại có cảm giác kém một chút.

… … … … … … … … … … …

Số một Hạ Hải.

Trường trung học số một ở thành phố Hạ Hải cũng là trường trung học số một ở tỉnh Hải Đông.

Là một ngôi trường lâu đời và hùng mạnh, sự thống trị của Hạ Hải và thậm chí cả Hải Đông vẫn tiếp tục cho đến ngày nay.

Số một, là số đứng thứ nhất.

Mà số 4 tương đương với quân đoàn sắt mới nổi lên trong những năm gần đây. Một vài hiệu trưởng đã sử dụng thiết quân luật và áp lực cao biến thái, quản lý quân sự hóa để đẩy số 4 lên một tầm cao mới, trong đó Trương Kiến Quân nổi bật nhất.

Lớp Hỏa Tiễn ăn cơm trước, lớp Vương Bài bị tuyệt đối cấm liên quan, thậm chí còn lợi dụng sự khác nhau về hình thức rất nhỏ của đồng phục để phân ra các kiểu học sinh, làm cho số 4 có cùng sức cạnh tranh với số 1.

Năm ngoái, số học sinh vào Thanh Hoa ở số 1 nhiều hơn số 4, nhưng lớp 4 lại có hai thủ khoa.

Cả hai trường đang cạnh tranh với nhau.

Trong trường thi của Trần Nguyên còn có một vài học sinh giỏi của số 4.

Lúc trước khi Hạ Tâm Ngữ tắm thì có từng tả Hạ Tâm Ngữ mặc đồng phục học sinh màu trắng có viền hồng.

Bạn có thể cảm thấy đây là đồng phục học sinh nữ mới như vậy.

Cũng không phải.

Tất nhiên những học sinh bình thường của trường số 4, cho dù là người bình thường được xếp vào trường số 11 thì họ cũng chỉ đứng sau các học sinh giỏi của trường số 11.

Đồng phục học sinh của họ có màu trắng với viền màu xám.

Viền hồng là dấu hiệu riêng mà chỉ các học sinh lớp Hỏa Tiễn như Hạ Tâm Ngữ mới có.

Có bốn quái vật như vậy.

Lúc này, họ đang trò chuyện vui vẻ xung quanh một nam sinh đang ngồi trên ghế uống nước.

Nam sinh cũng trò chuyện và cười đùa với họ, trông khá thích thú.

Nhưng điều độc đáo là những đường kẻ trên mép đồng phục học sinh của cậu ta không phải màu hồng.

Tất nhiên, cậu ấy không phải là học sinh bình thường.

Mà là màu vàng.

Đây là bản sắc riêng của một lớp gồm 4 môn khoa học.

Chết tiệt, cảm giác bị áp bức thật mạnh mẽ!

Trương Kiến Quân, thầy biến người thành ma!

“Cậu ở lớp nào thế?”

Trong khi Trần Nguyên đang ngồi lặng lẽ quan sát các trường học khác, một cô gái với mái tóc ngắn vừa phải mặc đồng phục học sinh màu đỏ và trắng đi tới và mỉm cười hỏi.

Trông cô ấy là một cô gái rất năng động và vui vẻ.

“Lớp 18.” Trần Nguyên trả lời.

“Trần Nguyên lớp 18…” Đối phương nghe được điều này có chút kinh ngạc, sau khi xem điểm thi của hắn, cô cũng tự giới thiệu: “Tôi tên Khưu Manh, học lớp 3.”

Lớp ba, một lớp mạnh với điểm trung bình khoảng 600.

Và những người nổi bật trong loại lớp này nhất định phải là những người mạnh ở cùng cấp độ.

Tuy nhiên, hiện tại, hắn vẫn đang dự định sao chép khả năng của học sinh lớp 1, trường trung học cơ sở thứ 4 đó.

Tuy rằng hắn thường ép mình phải là người giỏi nhất trong bốn người, nhưng vào thời điểm mấu chốt, hắn nhất định sẽ phải khiêu chiến tứ đại cao thủ.

“Trường học này về cơ bản là một trường trọng điểm của tỉnh, những trường tốt hơn là trường trung học số 4 và chúng tôi.” Khưu Manh nói với Trần Nguyên.

“Ừm, gần như thế.”

Tuy rằng hắn không xứng đáng cùng bốn lớp lớn chia sẻ kiêu ngạo, nhưng Khưu Manh nói đúng.

Trường THCS 11 nằm trong top 20 trường uy tín của tỉnh, tại đây, ngoại trừ trường THCS 4 có trình độ ngoại khóa thì trường THCS 11 thực sự mạnh hơn.

Nhưng trường Trung học cơ sở số 11 hiện tại không xếp thứ hai mà chỉ có số học sinh nhiều hơn một chút, với ba học sinh.

Có một trường trung học cơ sở và trường ngoại ngữ thực nghiệm số 2. Họ mạnh hơn và được xếp vào top 10 của tỉnh.

Những trường còn lại không bằng thí nghiệm cấp tỉnh thông thường ở trường trung học cơ sở số 11. Chúng không liên kết

với các trường danh tiếng, cảm giác áp bức cũng không quá mạnh.

“Có điều hơi lạ là tôi chưa thấy học sinh trường Trung học số 1 nào cả. Họ rất coi trọng cuộc thi.”

Đối mặt với câu hỏi của Khưu Manh, Trần Nguyên đoán: “Trường trung học số 1 cũng ở trong khuôn viên trường, và cuộc thi được tổ chức trong trường của họ. Có lẽ sau này chúng ta có thể gặp nhau…”

Trần Nguyên còn chưa nói xong, cánh cửa đang mở lại càng bị đẩy ra xa hơn.

Sự chú ý của học sinh trong lớp lập tức bị thu hút.

Các học sinh trường trung học cơ sở số 4 đang trò chuyện cũng dừng lại một chút và nhìn nhau với vẻ mặt khó hiểu.

Chương 152: Biện pháp tốt nhất của hắn (1)

Bốn học sinh, ba nam và một nữ, mặc đồng phục và quần dài màu xanh đậm bước vào lớp và tìm chỗ ngồi cạnh nhau trước cửa lớp.Vì màu sắc và kiểu dáng độc đáo của đồng phục học sinh, động lực của bốn người này vô hình bao phủ bọn họ, giống như một món quà thần kỳ dành cho Tứ Thiên Vương…

Ơ kìa, tỏ ra đẹp trai như vậy làm gì?

Coi Song Tử Tinh quận Hải Tĩnh chúng tôi không có gì chắc?

Anh em trường số 4, chúng ta cùng nhau khoe nhan sắc cho cậu ta nhìn thử.

Đương nhiên người ta cũng không làm cao, sau khi tìm được vị trí của mình thì ngồi xuống.

“Đồng phục trường người ta đẹp thật đấy, là vest cả, mặc dù nữ sinh cũng mặc quần tây nhưng so với đồng phục vận động lỏng lẻo của chúng ta tốt hơn.” Khưu Manh nói.

Trần Nguyên phụ họa: “Đúng vậy, xấu lại còn chất lượng kém, quần áo giặt mấy lần đã phai màu, chắc chắn Hà Hồng Đào đã tham ô tiền đồng phục rồi.”

“Cũng không dám nói lung tung…”

Không hổ là học sinh trong lớp ba, kính trọng hiệu trường trường số 11 như vậy.

“Thế tôi về đây.”

“Ừm.”

Khưu Manh đến đây hàn huyên mấy câu với mình rồi lại trở về, Trần Nguyên còn tưởng rằng cô quay về chỗ ngồi của mình, nhưng không ngờ cô chạy tới chỗ một nam sinh trong trường mười một để nói chuyện.

Ừm, em gái tính cách sáng sủa thật.

Đồng thời cũng là em gái rất giỏi hình học.

Bởi vì vừa nãy Trần Nguyên nghe được tiếng lòng của cô [Ra nhiều câu hình học thì tốt]

Chỉ có thể nói giảng đường này, nhân tài đông đúc, kẻ mạnh như mây.

Thật muốn vận dụng toàn bộ thực lực, người mạnh chỉ sợ đều sẽ bị tiêu diệt!

Tất nhiên, bản thân chủ yếu chọn sao chép khả năng của bốn người trường số 1 và năm người trường số 4.

Trước đó, Trần Nguyên cần phải làm một việc cực kỳ tốn năng lượng.

Lấy tay ôm trán, nhắm mắt lại, khuếch đại tất cả giọng nói của mọi người trong tâm trí, sau đó nhận dạng từng người một để chúng khớp với giọng nói của người thật.

Mở ra toàn bộ công suất!

Mức độ tiêu hao của chiêu thức này không kém gì việc mở mắt âm dương.

Chỉ trong vài phút, Trần Nguyên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau khi đã đối chiếu suy nghĩ của tất cả mọi người, hắn mới thả lỏng tinh thần, cố gắng nghỉ ngơi thật nhiều.

Trong mắt Khưu Manh, nam sinh vóc dáng cao tính tình lạnh lùng này vì quá mức lo lắng nên đang điều chỉnh tâm trạng.

Nếu không cũng sẽ không nhắm mắt lại suy nghĩ trong trường hợp như thế này.

Mặc dù lời này nói ở trong lòng cũng hơi không tốt, nhưng Khưu Manh quả thực có định kiến về lớp 18.

Lớp này chỉ có một nữ sinh duy nhất lọt vào top 100, và cô ấy học lớp đồng cấp với khoảng ba học sinh cuối lớp hai.

Trần Nguyên rõ ràng là con trai nên loại trừ khả năng lọt vào top 100.

Sở dĩ hắn đến tham gia cuộc thi có lẽ là vì mỗi lớp đồng cấp có hai suất nên hắn không có lựa chọn nào khác.

Quên đi, lo cho người khác mà làm gì.

Tôi muốn vào cuộc thi chính, lấy vị trí thứ hai tỉnh!

Những người chỉ tham gia kỳ thi đầu tiên sẽ không thể tiến vào cuộc thi quốc gia và giải thưởng cao nhất họ có thể đạt được là thứ hai cấp tỉnh.

Có vẻ như tham vọng của cô không chỉ là giành thêm điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học mà còn là cạnh tranh ở trình độ cao.

Nhưng Trần Nguyên không quan tâm.

Tôi chỉ cần có điểm là đủ.

Trong lúc chờ đợi, giám thị bước vào phòng thi.

1:55.

Khi đồng hồ trên đầu nhảy tới giờ này, radio vang lên.

Giám thị mở bài thi đã dán kín trước camera, sau đó phát bài thi cho từng học sinh trong phòng thi.

“Hiện tại không thể viết, có thể kiểm tra đề thi.” Giám thị nghiêm túc nhắc nhở.

Cúi đầu, Trần Nguyên nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Dùng tốc độ cực nhanh xem những câu hỏi này, dùng khoảng hai phút.

Sau đó quay lại xem lại những câu hỏi cơ bản mà anh ấy có thể làm, đó là những câu hỏi cơ bản mà hắn ấy đã điên cuồng

làm khi Hạ Tâm Ngữ đi vắng ngày hôm qua.

Đề này biết làm, Hạ Tâm Ngữ dạy rồi.

Đề này cũng biết, cần tính toán, tôi viết một lần là được, chắc chắn có thể tính ra.

Đề này cũng có thể, không khó, có thể lấy điểm.

Đề này… Hơi khó, trước hết không bàn tới.

Bỏ đi, để đấy.

Khi tiếng chuông vang lên, chính thức bắt đầu giải đề. Trần Nguyên cũng giơ bút lên, khoanh tròn tất cả những câu hỏi mình có thể viết và nhanh chóng tính điểm của những câu hỏi này.

43.

Rất tốt, hơn một phần ba.

Các câu hỏi còn lại có tổng điểm là 77 điểm.

Mọi người bắt đầu trả lời câu hỏi, giọng nói của họ luân phiên vang vọng trong đầu Trần Nguyên.

Nhưng đã bắt đầu thi năm phút rồi mà Trần Nguyên chưa động bút.

Chẳng qua với năm phút xem bài thi này, năm phút ghi nhớ, hắn đương nhiên đã ghi nhớ tất cả các câu hỏi trong lòng.

Sau đó treo bút trước câu hỏi không được khoanh tròn tức là chưa đảm bảo giải được.

Chương 153: Biện pháp tốt nhất của hắn (2)

Mở toàn bộ công suất đương nhiên là cực hạn của hắn.

Nhưng thi cử chính là vượt qua giới hạn của chính mình.

Cảnh giới gấp 10 lần… Không, mở ra công suất gấp 10 lần!

Đúng vậy, việc Trần Nguyên phải làm bây giờ chính là thu thập ý kiến của mọi người, đối chiếu những người đang làm câu hỏi này, trong số những người này, Trần Nguyên thông

qua hiểu biết trước đó của mình đã đặc biệt chọn những người vượt qua trình độ cao.

Đương nhiên những người có thực lực cao cấp sẽ tốt nhất.

Nhưng nếu không có thì không thể làm gì được.

Lúc này, Trần Nguyên đang phải đối mặt với một thử thách khó gấp mười lần so với việc viết nghìn từ ngày hôm đó.

Dù không giống như mò kim đáy bể hay lấy được đầu Nhan Lương giữa vạn quân, nhưng nó vẫn khó như việc Blitzcrank chọn ra Teemo từ Sion, Titan, Thing và Mundo.

Bằng cách này, Trần Nguyên đã sử dụng năng lực nghe suy nghĩ để ưu tiên giải các câu hỏi khó, hay nói cách khác là những câu không xem đáp án thì sẽ không làm được.

Theo thứ tự, thay đổi lần lượt 3 đối tượng.

Khi nói đến một câu hỏi hình học, hắn hơi khựng lại, bốn học sinh trường số 4 và trường số 1 trước mắt không ai làm đề này.

Phải nhảy qua à?

Không, sẽ phá vỡ nhịp điệu.

Có rồi, là suy nghĩ của Khưu Manh.

Thiên tài của trường 11 chúng ta!

Tin tưởng cô ấy.

Theo suy nghĩ của Khưu Manh, Trần Nguyên lần lượt giải quyết ba câu hỏi hình học, sau đó trong lúc suy nghĩ, hắn không lãng phí một giây nào và nhanh chóng quay lại.

Bằng cách này, thời gian trôi qua, Trần Nguyên, người rất tập trung, đã giải quyết từng câu hỏi chưa được giải quyết.

Tách.

Một giọt mồ hôi rơi nặng nề xuống tờ giấy thi, phát ra âm thanh giòn giã.

Âm thanh đó lớn đến mức một học sinh trường số 1 bên cạnh không khỏi bị hấp dẫn, nhìn Trần Nguyên đang có vẻ mệt mỏi, có chút bối rối.

Trên thực tế, những câu hỏi trong bài kiểm tra đầu tiên và bài kiểm tra đầu tiên đối với cậu ta đều không khó chút nào, nên sự chăm chỉ của người khác quả thực có chút khó hiểu đối với cậu ta.

Đương nhiên, suy cho cùng, thi toán là trò chơi của các trường danh giá, trừ khi bạn là học sinh danh dự hàng đầu của trường trung học số 11, nếu không bạn sẽ không thể cạnh tranh với họ.

Thay vì chú ý đến người này, chẳng bằng xem các học sinh lớp số 1 trường số 4.

Hơi chuyển tầm mắt, cậu ta thấy người kia đang đặt hai tay lên đùi, cứ thế bình tĩnh nhìn các câu hỏi, thậm chí ngay cả giấy nháp cũng chưa dùng, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, viết xuống đáp án trên phiếu trả lời.

Người này rốt cuộc đã bỏ qua bao nhiêu bước và phép tính…

Không phải muốn đạt điểm tối đa chứ?

Mặc dù là bài kiểm tra sơ khảo nhưng bên trong cũng có các đề khó cấp bậc quốc gia.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức phía trên đầu giám thị, lúc này là 15:43, điểm cậu ta đạt được bây giờ hẳn là 90.

Vòng sơ khảo không có giải thưởng, chỉ cần đạt điểm là có thể đậu, cho nên điểm cao cũng không có tác dụng gì.

Xét theo độ khó, các câu hỏi đơn giản năm nay dễ hơn một chút và điểm đậu sẽ nằm trong khoảng từ 91 đến 92.

Kể cả bây giờ có nộp bài thì vẫn có một nửa cơ hội đỗ.

Ừm, ổn định chút, đạt được 105 điểm rồi nộp bài vậy.

Tại sao lại phải cố gắng như vậy ở vòng sơ khảo, đạt điểm tối đa cũng chẳng giúp ích được gì cho vòng tiếp theo.

Huống hồ sáng mai sẽ có bài kiểm tra thứ hai dành cho những ai muốn tham gia cuộc thi quốc gia, vì vậy để tâm trí cho ngày mai vậy.

Học sinh lớp 1 trường số 4 kia, chúng ta gặp nhau ở vòng thi tỉnh.

Tiếp tục, cậu bắt đầu xem câu hỏi và giải từng câu.

Sau khi hoàn thành một câu hỏi phức tạp, cậu thả lỏng cơ bắp một chút, vặn cổ, sau đó cậu bất ngờ phát hiện ra biểu cảm trên khuôn mặt của nam sinh trường 11 bên cạnh mình có vẻ bớt mệt mỏi hơn.

Vừa rồi trông hắn rất lo lắng lại chăm chú.

Mà bây giờ lại thoải mái, viết rất trôi chảy, những giọt mồ hôi khoa trương kia cũng không rơi lộp bộp xuống giấy nháp nữa.

Trong lúc đang lơ đãng quan sát, nam sinh trường 11 đột nhiên đặt bút xuống, ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng hồ trên bục.

Sau đó, anh ta ngẩng đầu lên, đưa tay lên tai, vén tóc mái hoàn toàn, để lộ khuôn mặt sắc nét.

Trong nhà rõ ràng là kéo rèm, nhưng không hiểu sao, nam sinh này dường như được tắm trong một tia nắng, toát ra khí chất khỏe mạnh và sảng khoái, phải nói là…

Rất đẹp trai.

Không, tại sao mình phải chú ý đến điều này?

Làm bài thôi, đã giải đề hơn năm phút rồi, giải thêm mười phút nữa thì nộp bài…

Đang lúc cậu đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên, nam sinh trường 11 đứng lên.

Cậu không phải là người duy nhất ngạc nhiên trước cảnh tượng này.

Hầu như tất cả mọi người trong lớp đều chú ý đến hắn.

Chương 154: Hạ Tâm Ngữ, tôi tới đây (1)

Ngay cả học sinh đứng đầu lớp 1 trường trung học cơ sở số 4 vốn đang im lặng làm bài cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Khưu Manh đang chiến đấu kịch liệt với đề khó lập tức bị dọa.

Đây chính là điều Trần Nguyên muốn sao?

Hắn muốn nộp bài trước!

Người này vẫn luôn để ý đến các học sinh trường số 1 lúc này mới nhận ra rằng vừa nãy Trần Nguyên cũng không phải tự dưng đùa giỡn…

Đây là hình ảnh thắng bài thi toán học!

“Bạn học, em đây là?”

Bởi vì còn quá sớm, giám thị bối rối hỏi.

“Thưa thầy, em nộp bài đây.”

Quy trình nộp bài trước khi thi thì khác, học sinh đặt lên bàn chờ giáo viên thu nên sau khi Trần Nguyên đậy nắp bút sau thì đứng dậy, đi thẳng khỏi lớp học.

Vừa bước ra khỏi lớp, hắn đã xách cặp đặt ở bên ngoài và chạy thẳng.

Sở dĩ Trần Nguyên đưa ra quyết định như vậy, hay nói cách khác là hạ quyết tâm này có liên quan trực tiếp đến cuộc điện thoại với ông lão ngày đó.

“Nổ tiền vàng… là có ý gì?”

“Chính là cách nói uyển chuyển của muốn tìm cha xin ít tiền đấy.”

“Tiền ấy à…”

“Không sao, không sao, lát nữa con sẽ gọi cho mẹ. Cha đi rửa bát đi.”

“Ơ kìa, gì mà bảo cha phải rửa bát?”

“Hôm nay không phải cha rửa bát à?”

“Hôm nay ăn mì, không có bát mấy, đã rửa hết từ lâu rồi… Nhưng đây không phải vấn đề mấu chốt. Nói đi, con muốn bao nhiêu tiền?”

“Có lẽ là hơi nhiều… . .”

“Nói một số đi!”

“2500.”

“… ..”

“Cha đưa điện thoại cho mẹ đi, thật sự không miễn cưỡng, ý tốt của cha con nhận rồi.”

“Cha chuyển weixin cho con!”

“Hả?”

“Con không chủ động đòi tiền chúng ta, nếu bây giờ hỏi thì chắc chắn con đang có việc cần. Nếu có lý do riêng, cha sẽ không hỏi thêm. Đương nhiên, cha vẫn muốn hỏi một chút. Chỉ hỏi chút thôi, có liên quan tới nam hay là có liên quan tới nữ?”

“… ..”

Trần Nguyên im lặng hơn nửa giây khiến đối phương phát ra một tiếng cười khúc khích “ha ha ha cha biết rồi”.

Phía sau là những chủ đề năm đó cha thế nào, con trai bây giờ phải thế nào, trước khi chuyển khoản, ông già cứ “thấy cha thế nào”, “có phải rất có khí khái đàn ông Đông Nam không”, “nhà này ai là người đứng đầu”.

Ngày hôm đó, Trần Nguyên đã hy sinh bản thân để tranh giành cơm, thậm chí hắn cũng cảm thấy gớm.

Cũng may là tiền đã chuyển qua rồi.

Sau đó, Trần Nguyên mua vé tàu cao tốc đến Đàm Tương, hơn nữa quyết định kế hoạch như vậy - nộp bài thi trước.

Đây cũng là lý do hắn mở ra công suất gấp mười lần, dùng cách thức đốt não này để tấn công các bài khó của đề toán, nhất định một phút đồng hồ hắn cũng không được lãng phí, hấp thụ hàng trăm ý nghĩ và giải hết các đề khó. Sau đó lại quay về giải các đề dễ, tự mình hoàn thành độc lập.

Như vậy có thể đủ trở thành người đầu tiên làm xong tất cả các đề trong trường thi.

Lý do tại sao không thực hiện toàn bộ quá trình ‘tìm kiếm chi tiết’ là vì một mặt, tinh lực hắn không theo kịp, mặt khác, nếu làm theo cách này, hắn có thể không đủ thời gian để làm.

Đương nhiên kết quả của việc làm như vậy chính là tỉ lệ chính xác sẽ kém hơn nhiều so với việc đi theo bốn học sinh giỏi nhất trong trường số 4.

Nhưng đó chỉ là tương đối, tuy chưa kiểm tra đáp án nhưng hắn tự tin mình có thể đạt ít nhất 100+, mà thành tích này ở

tỉnh Hải Đông dù có đặt ở năm nào thì cũng đều dễ dàng thông qua thành tích thi đầu vào.

Năm nay tuy dễ hơn nhưng cũng không phải năm dễ dàng nhất trong các năm.

Quan trọng hơn là hắn không có thời gian.

Trên đường đón một chiếc taxi, Trần Nguyên lên xe lập tức đóng cửa lại, sau đó vội vàng nói: "Bác tài, đi ga phía Nam."

Cửa taxi đóng rất mạnh, tuy rằng không phải xe mới nhưng tài xế cũng cau mày, hận không thể văng tục: đóng cửa nặng thế mà làm gì?

Anh chàng này vừa nhìn thấy đã vội vàng đi đến ga phía Nam, chắc chắn cậu ta còn muốn bảo mình lái xe nhanh hơn nữa.

Anh giai à, an toàn giao thông rất quan trọng.

Hãy nghe cảnh sát, chúng ta hãy lái xe chậm thôi.

Khóe miệng nở một nụ cười, bác tài nghĩ rằng sẽ không làm theo mong muốn của tên nhóc này, vui vẻ nhìn gương chiếu hậu thì lại phát hiện đối phương rất bình tĩnh ngồi trên xe không kích động chút nào.

A?

Hắn không phải đang vội sao?

"Bác tài, anh lái xe ổn định thật đấy."

Đột nhiên tên nhóc này còn đáp lại.

Hơn nữa, còn đang khen tôi?

"À… Cũng được." Tâm trạng của bác tài trở nên bớt hung hăng hơn một chút.

Bản thân bởi vì lái xe phiền nên thấy cái gì cũng phiền.

Thật ra người ta đóng mạnh cửa xe thì cũng có sao đâu?

Dù sao cũng là xe cũ.

Ài, tôi vui vẻ hơn chút, vui vẻ hơn chút…

"Tôi không thích mấy bác tài xế già, lái xe rất thô bạo, cứ đi vèo vèo, cả quãng đường đều đi với vận tốc lớn, ỷ vào xiếc xe đạp của mình nên khoe khoang kĩ xảo." Trần Nguyên lộ ra nụ

cười tươi sáng, khen ngợi. “Vẫn là ổn định chút tốt hơn, ổn định chút tốt hơn…”

Chương 155: Hạ Tâm Ngữ, tôi tới đây (2)

Lời còn chưa dứt, sắc mặt bác tài chợt tối sầm.

Fujiwara Takumi đổi số, sau đó nhấn ga và phóng lên.

Ngồi trên taxi, Trần Nguyên lại cảm thấy lưng mình bị đẩy mạnh!

Như vậy chắc là sẽ đến kịp rồi.

Tuy rằng nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra hắn đang rất hoảng loạn, dù sao bình thường lái xe đến đó mất 30 phút, phải vào trạm trước 15 phút, nhưng ra khỏi trường mất thời gian, xuống xe vào trạm an ninh cũng phải… Nếu có thể ép thời gian đến trạm phía Nam xuống còn hai lăm phút là được.

Kích động tài xế như thế này thực sự là biện pháp cuối cùng.

Nhưng người lái xe thực sự rất dễ kích động.

[Xiếc xe đạp chứ gì?]

Chuyện gì vậy?

[Cậu đã bao giờ thấy xiếc xe đạp chưa?]

Thế cái gì gọi là xiếc xe đạp?

[Cậu nghĩ tôi đã làm gì trước khi lái taxi?]

Làm gì?

[Tôi không làm gì cả, tôi bắt đầu lái xe thuê ngay khi ra khỏi xã hội!]

Ối!

Kỹ năng lái xe của người lái xe này quả thực rất tốt, tốc độ thậm chí còn nằm trong 10% tốc độ cho phép, phạm vi hợp lý sẽ không bị phạt, rất thông thạo cách lái xe.

Lộ trình ô tô ba mươi phút, anh ta thế mà chỉ tốn hai mươi phút, khiến la bàn hình tròn xoay liên tục: tăng tốc, tăng tốc

nào, bây giờ muốn cho cậu một đôi cánh, xem cậu có thể nào bay lên được không.

May là bắt kịp.

Trước khi đỗ xe, Trần Nguyên quét mã QR và thanh toán tiền vé, sau đó hắn che miệng, mở cửa và đứng trước nhà ga với đôi chân run rẩy.

“Ngại quá Tâm Ngữ, để tôi thở mười giây…”

Trần Nguyên đỡ trán, suýt bị nôn mửa nghỉ ngơi tại chỗ một lát, sau đó tăng tốc chạy vào đứng dậy.

Hắn quẹt CMND, qua cổng kiểm tra an ninh, tìm khu vực chờ rồi bước nhanh lên thang cuốn, đến cổng soát vé B2 chỉ còn lại vài người xếp hàng.

Trần Nguyên nhanh chóng bước về phía trước và đi theo phía sau hàng.

Sau đó, điều chỉnh hơi thở và lấy lại bình tĩnh.

Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đã bắt kịp rồi.

Hắn lấy điện thoại ra, mở WeChat, nhìn người liên lạc của mình Hạ Tâm Ngữ, im lặng một lúc, hắn vẫn không nói cho cô biết tin tức mình rời đi.

Bây giờ… Chắc là bề bộn nhiều việc lắm.

… … … … … … …

Hạ Tâm Ngữ xuống xe không có thời gian nghỉ ngơi thoải mái như Trần Nguyên đã nói.

Là con gái duy nhất của bố mẹ, cô có quá nhiều việc phải làm.

Cho dù có sự giúp đỡ của các cô chú, và sự giúp đỡ tận tình của một số người thân, vẫn có rất nhiều việc cô cần phải tự mình quyết định, những việc xã giao vẫn có rất nhiều.

Thừa kế, tang lễ, giấy chứng tử, tiền phúng viếng, chi phí tang lễ, tiệc chiêu đãi, v.v.… . .

Mà hôm nay chính là phần lễ quan trọng.

Cảm ơn các khách phúng viếng cùng nhận sự an ủi của họ.

Cho đến buổi hạ táng vào sáng mai, phần quá khứ này có thể coi là một chương.

Cô vốn nghĩ rằng bản thân sẽ cực kỳ đau buồn, không chấp nhận được sự thật này.

Nhưng thực ra quá bận rộn.

Đơn giản là không còn thời gian để đau buồn.

Trong lúc đang phân tâm, một người bạn tốt thời cấp hai đã bước đến nhà tang lễ, lấy ba nén hương thắp lên và lạy ba lạy với di ảnh người đã khuất.

Mà Hạ Tâm Ngữ đã ở bên cạnh, quỳ gối trên đệm, khi đối phương đang lạy thì . cô vái ba vái với khách mới tới thể hiện lòng cảm kích.

Sau khi thắp hương, cô gái nắm lấy tay Hạ Tâm Ngữ đang đứng lên, nước mắt lưng tròng, muốn nói gì đó nhưng lại không thể, nên ôm lấy cô, nghẹn ngào nói: "Tâm Ngữ à… Nén bi thương."

"Ừ." Hạ Tâm Ngữ khẽ gật đầu, sau đó sờ sờ đầu đối phương, nở nụ cười nhẹ.

Trước đây cô chưa bao giờ hiểu tại sao mình phải mỉm cười nâng cốc chúc mừng quan khách trong đám tang và mỉm cười đón nhận sự an ủi từ người khác.

Bây giờ đã hiểu rồi.

Đây là sự trân trọng lòng tốt của người khác và nói với họ rằng bạn quyết tâm sinh tồn, tiếp thêm sức mạnh cho người sống.

Nếu cô ấy cứ ngã xuống như vậy, những người thực sự quan tâm đến cô sẽ đau lòng.

"Vậy cậu có quay lại Hạ Hải không?" Cô gái nức nở hỏi.

Về chuyện này, hôm nay đã bàn bạc rồi.

Không ít thân thích trong nhà đều cho rằng nên quay về Thiều Hương, mà chú ở trong thành phố Thiều Hương còn nói thẳng nên ở trong nhà mình cho đến trước khi tốt nghiệp.

Tuy rằng cô rất kiên trì, bởi vì Hạ Hải có thể nhận được sự giáo dục tốt hơn, nhưng bây giờ không có cha mẹ, duy độc

cũng chỉ còn lại ông nội, bên Thiều Hương nhiều thân thích, bình thường có chuyện gì càng có thể hỗ trợ cho cô.

Nói một cách thực tế hơn, so với sự hỗ trợ của một mình gia đình cô, mọi người trong cả nhà mỗi người phải cống hiến một phần sức lực thì mới có thể hỗ trợ đầy đủ hơn cho đứa trẻ tội nghiệp Hạ Tâm Ngữ lớn lên.

“Tôi phải đi về, quay về Hạ Hải.”

Nhìn người bạn tốt thời trung học của mình, Hạ Tâm Ngữ trả lời với nụ cười tự tin.

Người bạn cũng muốn thuyết phục cô, dù sao cô cũng đang học ở trường trung học số 1 Thiều Hương, nhưng vì đối phương đã quyết định nên chỉ có thể chúc phúc: “Vậy cậu nhất định phải bảo trọng, nếu có thời gian rỗi thì gọi điện cho tôi…”

Chương 156: Tâm Ngữ (1)

Lời còn chưa dứt, điện thoại Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nhận được thông báo nhắc nhở có tin nhắn WeChat: Ding dong ~

“Ừ.”

Hạ Tâm Ngữ vừa gật đầu vừa lấy điện thoại di động ra.

Sau đó liền thấy là của Trần Nguyên gửi tới.

Sau khi nhấp vào nó, có một tin nhắn thoại.

Cả ngày hôm nay cậu ấy đều không gửi tin nhắn cho mình, sao đột nhiên lại gửi tin nhắn thoại… … .

Nhìn chằm chằm——

Tuy không ngẩng đầu lên nhưng Hạ Tâm Ngữ vẫn cảm nhận được tầm mắt.

Hơn nữa, mặc dù đối phương không lên tiếng, nhưng cô vẫn nghe thấy có người nói: Nói gì thế? Mở ra đi. Xem xem người ta nói gì, bấm vào đi, đang hoảng sợ gì thế?

Được rồi, được rồi, tôi mở tôi mở.

Nhấp vào ‘Chuyển đổi văn bản’.

–Tâm Ngữ, gửi cho tôi vị trí của cậu.

Trần Nguyên muốn gọi điện vì taxi đã đến, không muốn trì hoãn bên kia quá lâu.

Tuy nhiên, hắn cảm giác Hạ Tâm Ngữ có thể rất gấp gáp, hỏi mình tại sao lại đến.

Suy cho cùng, trong mắt cô, hắn không phải là thí sinh nộp bài thi đầu tiên cũng có thể vượt qua sơ khảo.

Gửi tin nhắn văn bản lại càng cảm giác đột ngột hơn.

Vì vậy hắn lựa chọn gửi tin nhắn thoại,

Rất nhanh sau đó, bên kia liền gửi tin nhắn tới.

Hạ Tâm Ngữ: Cậu đang ở đâu? Tôi sẽ cho người đến đón cậu.

Trần Nguyên: Không cần đâu, tôi đã gọi taxi rồi.

Hắn vừa gõ xong, một địa chỉ nhanh chóng được gửi đến cho hắn, theo tính cách của Hạ Tâm Ngữ, cô có lẽ không muốn lãng phí thời gian của tài xế, không phải không muốn có người đến đón.

“Bác tài, đến thôn Nam Khê thôn được không?”

“OK.”

Bác tài ra dấu OK rồi thắt dây an toàn.

Hạ Tâm Ngữ: Cậu đã lên xe chưa?

Trần Nguyên: Rồi, đã lên rồi, chắc là sẽ đến nhanh thôi.

Hạ Tâm Ngữ: Tớ có thể gọi điện được không?

Trần Nguyên: Có, nhưng nếu bận thì không cần.

Ngay khi câu này được gửi đi, Hạ Tâm Ngữ, người nhận được câu trả lời “có thể” gọi điện Wechat.

Tim đập thình thịch, Trần Nguyên không biết vì sao, hơi hoảng hốt.

Nhưng rõ ràng hắn đang lo lắng quá mức, Hạ Tâm Ngữ ở đầu dây điện thoại bên kia giọng điệu rất dịu dàng: “Trần Nguyên, từ Hạ Hải tới đây vất vả rồi, cậu có thể tới, tớ thật sự vô cùng cảm động.”

Đúng vậy, mình đang lo lắng điều gì chứ?

Đây là Thánh Tâm Ngữ, sao cô có thể trách móc mình.

“Đây là điều tôi nên làm, không cần khách khí.

“Nói gì vậy, đã thêm phiền phức cho cậu rồi.”

Từ từ, không thích hợp, trong giọng nói tuy rằng không có chút kỳ lạ nào nhưng đây không phải là Thánh Tâm Ngữ.

“Được rồi, nói xong lời xã giao rồi.”

“…”

Không, có cô gái nào tức giận mà có thể nói lời xã giao một cách lý trí như vậy không?

Mà lễ trước thì binh đến sau.

Quả nhiên, sau khi khách khí với Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ dùng ngữ điệu bình tĩnh hỏi: “Trần Nguyên, sao cậu rời phòng thi sớm vậy?”

Trần Nguyên không biết nên nói cái gì, đầu óc giật giật, sau đó liền nghĩ đến nói dối: “Không phải, thi xong tôi mới chạy tới đây…”

“Còn nói dối.”

Nhưng bản thân vẫn giẫm phải bom, nói dối khiến cho Hạ Tâm Ngữ đột nhiên kích động, cô giận dữ nói: “Bài thi kết thúc lúc năm giờ chiều, muốn đến Đàm Tường trong hôm nay thì nhất định phải bắt chuyến tàu cao tốc bốn giờ năm tám phút sau đó bắt xe, sau đó ngồi xe tiếp thì mới có thể…”

“Thật ra cậu muốn tôi đến phải không?”

Hạ Tâm Ngữ càng nói càng kích động, nhưng một câu hỏi đột ngột của Trần Nguyên khiến cho cảm xúc cô ngưng lại.

Im lặng mười giây, đối phương mới vừa khóc nức nở vừa nói: “Đương nhiên!”

“Vậy tôi ở đây, cậu còn giận tôi à?” Trần Nguyên bất đắc dĩ cười hỏi.

“Tớ còn chưa nói với cậu hay sao? Chuyện quan trọng của cậu… quan trọng hơn so với tớ…” Hạ Tâm Ngữ giống như

đang lau nước mắt, nói chuyện đứt quãng. “Tớ không muốn cậu vì chuyện này mà coi thường…”

“Trước tiên tin tưởng đi.” Trần Nguyên lại ngắt lời.

“Tin tưởng…”

“Ừ, tôi thi rất tốt, làm hết tất cả các câu hỏi, câu hỏi biết làm cũng chiếm khoảng 80%.” Đối mặt với sự bất an của Hạ Tâm Vũ, Trần Nguyên tự tin hứa hẹn: “Sau khi cậu trở lại, chúng ta có thể là đối thủ thi đấu rồi.”

“Thật vậy sao?”

“Chúng ta quen nhau nhiều ngày như vậy, tôi lừa cậu bao giờ chưa?”

“…” Trần Nguyên nói như vậy khiến đối phương im lặng, sau khi im lặng lại có kiên định, “Tớ tin cậu. Vừa rồi… Tớ nóng lòng, còn tưởng rằng cậu bỏ cuộc.”

“Lau nước mắt, cố gắng tiếp đãi khách khứa, tôi lập tức tới đây.”

“……Ừm.”

Hạ Tâm Ngữ có lẽ biết mình nên tỉnh táo lại, cho nên dần ngừng tiếng khóc, cuối cùng để lại một câu quan tâm: “Trên đường tối, cẩn thận.”

Sau khi giải quyết xong bên Tâm Ngữ, Trần Nguyên cúp điện thoại.

Bây giờ nói rõ để đến lúc gặp nhau sẽ không tiếp tục xảy ra “xung đột” nữa.

Khi không nghe được tiếng lòng của đối phương, Trần Nguyên thực sự ngơ ngác, dễ dàng hoảng sợ.

Cho nên lúc này muốn giải quyết vấn đề, hắn chỉ có thể dùng thành ý.

Chương 157: Tâm Ngữ (2)

Thật ra cậu muốn tôi đến đúng không?

Những cái khác không dám đảm bảo, nhưng ít nhất dùng sự chân thành thì sẽ đổi được sự chân thành của Hạ Tâm Ngữ.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Trần Nguyên dựa vào ghế nghỉ ngơi một lát.

Khi xe chạy tới khoảng cách định vị tới điểm đến còn ba phút, hắn mở túi, lấy ra một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu đen rồi cởi áo sơ mi trắng cộc tay trên người ra.

Tài xế nhìn thấy nam sinh để trần nửa người trên trong gương chiếu hậu sợ tới mức vội vàng thu lại tầm mắt.

[Đây không phải là không muốn trả tiền xe đấy chứ?]

[Bây giờ tôi không phải người như thế đâu…]

Tôi cũng không phải loại người đó!

Từ từ, bây giờ tôi không phải loại người như thế…

Tài xế xuống xe!

Xuống xe! Mau thả tôi xuống!

Không là tôi nhảy khỏi xe đó!

“Có phải nhà đang làm tang lễ đằng trước không?” Tài xế lo lắng hỏi.

“Ừm đúng vậy, cứ thả tôi ở đây là được.”

Đeo túi lên lưng, Trần Nguyên xuống xe cách đó ba căn nhà.

Nhìn tòa nhà cũ hai tầng có đám tang trước mặt, hắn có chút lo lắng, không trực tiếp bước tới.

Mà là nhìn vào điện thoại trước mắt trước, Hạ Tâm Ngữ không nhắn tin cho mình, chắc là đang bận.

23:54.

Bây giờ cũng quá muộn.

Hơn nữa, chỉ còn sáu phút nữa là siêu năng lực của hắn sắp được làm mới.

Tuy rằng sẽ bị suy yếu, nhưng yếu đến mức nào, gây ra thế nào, phải trả giá ra sao cũng không rõ…

Ngay khi hắn đang nghĩ về điều này, một người đột nhiên đi tới, hình như là đi về hướng của mình.

"Là Trần Nguyên phải không ạ?" Một nam sinh bộ dạng học sinh trung học đi đến trước mặt hắn, dùng tiếng địa phương phía Nam không chuẩn lắm nhiệt tình hỏi.

"Ừm… Đúng vậy." Trần Nguyên gật đầu.

"Em là em trai chị Tâm Ngữ, anh đi với em đi ạ ~"

Nam sinh vui vẻ đưa Trần Nguyên tới bên kia.

[Đây là người bạn học rất tốt đi từ Hạ Hải tới mà chị Tâm Ngữ đã nói, đẹp trai ghê]

[Bố còn bảo mình phải nhiệt tình gọi là anh]

[Thật là? Mình thiếu tầm nhìn đến vậy sao?]

Tầm nhìn của em không tệ, nhưng tiếng lòng thì hơi bí ẩn.

Rất nhanh, hắn đã đi tới nhà đang dựng tang kia.

Bởi vì ngày mai mới ăn nên người ngồi lại không nhiều, đều là người thân và bạn bè có quan hệ rất gần.

Nhìn thấy Trần Nguyên tới, một người đàn ông dáng người tráng kiện vội vàng đi tới đón, trên mặt nở nụ cười: "Tiểu Trần tới rồi, Tâm Ngữ ở trong."

[Mặc dù Tâm Ngữ cứ giải thích là bạn học, bạn bè, nhưng bạn học nam cố ý từ Hạ Hải tới, lại còn thi xong nhanh chóng chạy tới… Ha ha, hiểu được đều hiểu.]

Thật ra, người hiểu thì hiểu, người không hiểu thì khỏi cần nói.

Trần Nguyên, người được chú dẫn đi, cũng nhìn thấy những người thân khác của Hạ Tâm Ngữ, họ cũng mỉm cười với hắn để thể hiện thiện chí của họ.

Theo logic mà nói, người tiếp đón hắn chắc hẳn là họ hàng của bố Hạ Tâm Ngữ.

Nhưng cô là cha mẹ cùng mất, hai lễ tang cùng tổ chức.

Cô là phụ nữ nên đón khách thuộc về trách nhiệm của bác cả.

Đây là một người họ hàng rất quan trọng, ngang hàng với cô.

Cô trông vẫn nghiêm nghị như vậy, nhưng khi ánh mắt chạm vào mắt cô, cô cũng mỉm cười và khẽ gật đầu.

Bình thường cô nghiêm túc, nhưng khi lộ ra chân thành thì dễ khiến cho người khác cảm động.

Trong thời điểm này, dù có thế nào.

Đối với bọn họ, bản thân là một vị khách đến từ Hải Đông xa xôi, đáng nhận được sự tôn trọng.

Đi theo chú, Trần Nguyên thấy được Hạ Tâm Ngữ mặc tang phục màu trắng quỳ gối trên chiếu.

Lúc này chú cũng buông lỏng cánh tay đang ôm hắn.

Giữ bình tĩnh, Trần Nguyên bước tới trước sảnh tang lễ, lấy ba bó hương thắp lên, cúi đầu 90 độ trước ảnh của hai người và bái lạy ba lần.

Đồng thời, Hạ Tâm Ngữ cũng vái ba vái với hắn.

Sau đó, hắn bỏ hương vào tro, sau khi quay người lại, những người thân này tụ tập xung quanh hắn một cách rất có học dựa theo mối quan hệ của họ với Hạ Tâm Ngữ.

Đầu tiên, người chú vừa đưa anh vào bắt tay thật chặt, chân thành nói: "Cảm ơn Tiểu Thần, cháu đã vất vả rồi! Ở nhà thêm mấy ngày nữa, đừng về sớm."

[Nếu Tâm Ngữ muốn đi Hạ Hải học tiếp thì ngoại trừ cô của con bé, đây là người con bé ỷ lại nhất…]

"Đừng khách sáo ạ, ngồi xe không vất vả."

"Tiểu Trần." Cô đi đến trước mặt Trần Nguyên, người phụ nữ trong truyền thuyết này chủ động chào hỏi. "Hôm nay cháu cứ nghỉ ngơi thật tốt nhé."

[Giọng nói này giống cậu bé lần trước phải không? Mặc dù chưa bao giờ nghe Tâm Ngữ nói nhưng quan hệ hai người chắc chắn không bình thường. Hơn nữa, cậu ấy còn mặc đồng phục học sinh trường 11 nữa…]

“Vâng ạ… ừm…”

Chết tiệt, đáng sợ quá.

Người ta phải chạy khỏi trường 11 cả đêm đấy.

Vừa đáp lại cô, Trần Nguyên nhìn thấy một ông già đứng dậy từ chỗ ngồi, vì thế hắn vội vàng đi tới cúi người xuống đỡ ông.

Chương 158: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (1)

Ông lão vẫn kiên quyết đứng dậy, nắm lấy tay Trần Nguyên bằng đôi tay thô ráp như vỏ cây, mắt sáng ngời nói: “Cảm ơn… Cảm ơn…”

[Cậu ấy là con trai thành phố, Tâm Ngữ là đứa trẻ nông thôn, cha mẹ còn mất rồi, ôi…]

“Ông khách sáo rồi, Tâm Ngữ rất tốt ạ.”

Người khác không biết vì sao Trần Nguyên lại thêm câu cuối cùng, chỉ có hắn mới biết hắn đang đáp lại cái gì.

Sau đó, những người thân khác cũng đến bắt tay và chào hỏi hắn, trong đó có người chú thật thà chất phác.

Nếu bản thân là bạn học cấp hai của cô ấy, có lẽ người thân của cô ấy sẽ không hiểu như vậy. Nhưng từ Hạ Hải xa xôi một đường đi tới, hắn trong lòng bọn họ đã có một ít ý nghĩa khác nhau.

Nhưng vì tôn trọng Tâm Ngữ nên họ sẽ không trêu chọc gì cả.

Sau khi quá trình này hoàn tất, Hạ Tâm Ngữ đang quỳ trên chiếu đứng dậy, đi tới trước mặt Trần Nguyên, nắm lấy cánh tay hắn, dẫn hắn ra ngoài đại sảnh: “Cậu còn chưa ăn đúng không, tôi đi lấy cho cậu.”

Cứ như vậy, dưới ánh mắt của mọi người, Hạ Tâm Ngữ tự nhiên mang hắn đi.

Bếp của cô ấy nằm liền kề với tòa nhà, chỉ có một tầng nhưng là một căn phòng riêng biệt làm bằng xi măng.

Hạ Tâm Ngữ đi phía trước, Trần Nguyên đi theo phía sau.

Không có cuộc đối thoại nào giữa hai người.

Đều yên lặng, không biết nói gì.

Khi bước vào, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy có gì đó dính vào tóc nên dừng lại và chạm vào tóc mình.

Hạ Tâm Ngữ không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy Trần Nguyên, sau đó cô nhanh chóng dừng cười, bảo hắn cúi đầu và đưa tay lên đầu hắn: "Chưa ai có chiều cao như thế này vào bếp của nhà tớ. Cậu chạm vào mạng nhện rồi."

"Để tôi."

Trần Nguyên nhìn thấy đối phương chật vật, liền cúi đầu một chút.

Hạ Tâm Ngữ cứ như vậy, cẩn thận gỡ mạng nhện và phủi bụi.

"Cảm ơn."

Hạ Tâm Ngữ gật đầu với lời cảm ơn của Trần Nguyên, sau đó ngẩng đầu nhìn thiếu niên đầy mệt mỏi, buồn ngủ, đói khát, cô không nói gì, nhưng ánh mắt lại ngưng lại.

Nở một nụ cười yếu ớt không biết lý do.

[Trần Nguyên, cảm ơn cậu]

Khoảng cách siêu năng lực làm mới có thể chưa đến một phút hoặc vài chục giây.

Vào giây phút cuối cùng này, hắn nghe thấy tiếng lòng chân thành của Hạ Tâm Ngữ.

Sau khi đến đây, phải nói là rất nhiều người đều bày tỏ lòng biết ơn đối với hắn, lặp đi lặp lại nhiều lần, lo lắng tình cảm chưa đủ chân thành.

Bọn họ đang dùng sự cảm tạ để che dấu kỳ vọng và khao khát trong lòng.

Nhưng đây đúng là nên như vậy.

Con người nên như vậy, khi bày tỏ tình cảm của mình, nên thẳng thắn, chuẩn xác, để đối phương có thể nhận thấy tâm trạng của bạn, cảm xúc sẽ mạnh mẽ hơn những gì bạn nghĩ trong lòng gấp mấy lần.

"Sao cậu cứ nhìn chằm chằm tớ thế?"

Nhìn thấy ánh mắt của Trần Nguyên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình, Hạ Tâm Ngữ mặt mày ôn hòa hơn gió xuân cười hỏi.

Đúng vậy, mọi người đều dùng lời nói để bày tỏ cảm xúc.

Chỉ có cô gái ngốc nghếch này là khác biệt.

Cô ấy.

Dùng trái tim.

“Nhìn cậu trông rất mệt mỏi.”

Cách nói chuyện của Hạ Tâm Ngữ chính là dùng ngôn ngữ của trái tim.

Mà Trần Nguyên càng cực đoan hơn, từ miệng hắn nói ra sẽ không nghe được lời nói thật nào.

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ sửng sốt một chút, sau đó sờ lên mặt mình, có chút khẩn trương hỏi: “Sao vậy, mắt tớ có quầng thâm à? Hay là trong một ngày tớ đã bị già đi trông thấy rồi?”

“Không phải.” Trần Nguyên lắc đầu, giải thích nói: “Ý của tôi là, hôm nay cậu đã bận rộn cả một ngày, có lẽ đã rất mệt mỏi rồi.”

“Làm tớ sợ muốn chết, cứ tưởng mình đã bị già trước tuổi…”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra Hạ Tâm Ngữ coi lời nói của Trần Nguyên nói mình rất mệt mỏi, là có ý gì khác.

Dù sao, bầu không khí vừa rồi cũng có phần phù hợp.

Rõ ràng là do cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều.

【 chẳng qua, nếu như vừa rồi cậu… 】

Tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ nói đến một nửa, rồi đột nhiên im bặt.

Trần Nguyên nhận ra điều này không được bình thường, cho nên hắn đã nhanh nghĩ đến một khả năng —— siêu năng lực của mình, siêu năng lực của mình mỗi tuần sẽ đổi mới!

Bị đổi mới là rất bình thường, nhưng vừa rồi rõ ràng là cô ấy muốn nói gì đó rất quan trọng? !

Chờ một lát , dựa theo logic của tuần trước, nếu mình cố gắng muốn lắng nghe tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ, thì có thể nghe được?

Trần Nguyên nghĩ như vậy, giống như một người đang khát nước giữa sa mạc, vừa mới tìm kiếm được thì lại biến mất ngay trước mắt.

Rất nhanh sau đó, giống như là việc sạc pin điện thoại, quả nhiên có hiệu quả.

【 có thể là tớ đã không chịu được nữa 】

Ah?

Vừa rồi nếu như mình làm điều đó, cô ấy sẽ hoàn toàn không chịu được?

Vậy cô ấy đã cắt hết những phần quan trọng cho mình chưa?

Chương 159: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (2)

Trước đó cô ấy là người xét duyệt tại Qidian phải không?

“Để tớ làm cho, cậu không biết dùng cái lò này đâu.”

Hạ Tâm Ngữ chỉ mỉm cười một tiếng, ngồi xuống một cái ghế nhỏ trước bếp đất, đem một nhúm cỏ để nhóm lửa, sau đó ném vào bên trong lò.

Sau khi cỏ cháy lớn thì nhanh chóng cho củi vào trong.

Trần Nguyên nhìn thấy bên cạnh lò có một cái bếp gas, cho nên không hiểu hỏi: “Hết gas rồi à?”

“Ừm, hôm nay khi vừa về đến nhà thì mới phát hiện là đã hết gas. người giao gas nói ngày mai anh ấy mới có thể giao đến đây, bây giờ chỉ có thể dùng củi lửa để nhóm lò.” Hạ Tâm Ngữ giải thích nói: “Thật ra, cũng khá lâu rồi tớ không dùng cái bếp lò này.”

“Để tôi.” Nói xong, Trần Nguyên liền đi tới bên cạnh Hạ Tâm Ngữ, bảo cô ấy đứng dậy, hắn tự mình châm củi lửa, sau đó dùng kẹp gắp than lật qua lật lại ở bên trong, làm cho mồi lửa càng thêm cháy mãnh liệt.

Hạ Tâm Ngữ ngồi sau lưng Trần Nguyên hai tay chống lên cằm, nhìn chằm chằm hắn, trêu ghẹo nói: “Cậu đúng là tài giỏi nha.”

“Nhà bà ngoại tôi cũng sống ở một vùng nông thôn, cũng có loại lò này, trước kia tôi thường xuyên dùng cái lò này để nướng khoai ăn.”

Trần Nguyên là loại người có thể làm tất cả vì đồ ăn.

Khi những người khác trở về quê hương, ông và bà có thể giết bất cứ con vật nuôi nào mà cháu trai thích và biến nó trở thành tâm điểm của bữa tối.

Trần Nguyên thì khác.

Ông ngoại, con gà này chết rồi, nhưng không phải bị bệnh dịch chết đâu, có thể do nó bị trọng thương ở đầu.

Con muốn ăn thì chỉ cần bảo ông ngoại một tiếng là được, không cần phải tự mình đi giết nó đâu, nhóc ngoan, bỏ ống thép xuống đi.

“Ồ, nồi nóng lên rồi.”

Nhìn thấy chiếc nồi lớn màu đen đã bốc khói, Hạ Tâm Ngữ đổ một ít dầu vào bên trong nồi, sau khi dầu nóng lên cô ấy đập hai quả trứng gà vào chiên vàng đều hai mặt. Cùng lúc đó, hắn đổ nước từ ấm điện vừa đun sôi đổ vào trong nồi, khi nước sôi sùng sục và súp trứng chuyển sang màu trắng, thì bắt đầu cho một nắm mì sợi vào.

“Đêm nay chúng ta phải thức, cậu nên ăn một chút đi.” Trần Nguyên nói.

“Không cần, tớ không đói lắm.”

Hạ Tâm Ngữ không biết rõ vì cái gì, cô ấy vẫn chưa cảm thấy đói, rõ ràng cô ấy ăn không nhiều, khả năng chính là đói quá nên mất đi tri giác rồi.

Khi mì gần chín, cô ấy nhìn xung quanh, phát hiện thịt ba chỉ trong dịp tết vẫn còn nên cô ấy thái một ít rồi bỏ vào trong nồi.

Theo những gì mà Trần Nguyên nhìn thấy, gia cảnh nhà Hạ Tâm Ngữ cũng không đến nỗi tệ, căn nhà này so với nhà hàng xóm cũng không khác nhau là mấy, chỉ là hơi cũ hơn một chút,

đồ dùng trong nhà cũng rất đầy đủ. Chỉ là cha mẹ cô ấy đều đã mất, trong nhà không có ai quản lý, cô ấy lại vừa trở về, cho nên nhìn đồ đạc trong nhà không được phong phú.

“Cậu muốn ăn ớt không? Để tớ ra sân hái mấy quả.”

Nhìn ra được, cô ấy muốn bát mì này trông thật phong phú nhất có thể, cho dù là phải đi hái thêm đồ ăn ở sân sau tối tăm.

“Ớt Kinh Nam lại dám khiêu chiến với tôi à.”

Trần Nguyên chủ động gắp mì vào trong bát của mình, ngồi lên chiếc bàn gỗ trong bếp, bắt đầu ăn mà không có một chút ngượng ngùng nào, quay lưng lại với gia chủ và nói : “Cậu phải nghỉ ngơi thật tốt đấy, giống như chúng ta đang ở Hạ Hải ấy.”

Hạ Tâm Ngữ mỉm cười, ngồi xuống đối diện với Trần Nguyên, sau đó có chút đắng chát thở dài nói: “Tớ thật sự muốn trở lại Hạ Hải với cậu ngay bây giờ.”

“Thật sự rất mệt mỏi.”

“Ừm, rất mệt mỏi.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, thành thật nói: “Mặc dù những người khác đều có ý tốt, để cho tớ nén bi thương, để cho tớ kiên cường hơn, nhưng mỗi lần như vậy tớ đều phải nở nụ cười để đáp lại, giống như là người máy, cảm giác có chút là lạ.”

Bận rộn thật sự có thể che giấu bi thương.

Nhưng khi sự bận rộn kết thúc và giây phút thư giãn bắt đầu, thì ngàn vạn mỏi mệt đều tràn vào trong lòng. Thời khắc này Hạ Tâm Ngữ đã không nhịn được nữa, cho nên cô ấy đã ghé mặt lên trên mặt bàn, gối đầu lên mu bàn tay của mình, định chợp mắt một lát.

Nhưng mà vừa nằm xuống, liền có một ngón tay nhẹ nhàng ấn lên đầu mình.

Hạ Tâm Ngữ không hiểu ngẩng đầu lên, Trần Nguyên dơ bàn tay của mình ra đặt xuống trước mặt cô. Cô ấy rất nhanh đã hiểu, cho nên cũng không khách khí, đặt cái trán vào trong lòng bàn tay của Trần Nguyên.

“Diện tích tiếp xúc càng nhỏ thì áp lực càng lớn, dùng tay tôi ngủ sẽ dễ chịu hơn một chút.” Trần Nguyên giải thích nói.

Hạ Tâm Ngữ thì nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa nằm vừa nói đùa: "Đúng vậy, so với gối còn dễ chịu hơn, hơn nữa còn có chức năng sưởi ấm."

Chương 160: Chị Tâm Ngữ và anh Trần Nguyên đang ở đây ! (3)

Người bình thường đều sẽ cảm giác bản thân là một người con gái sống nội tâm, dễ nhút nhát.

Nhưng Hạ Tâm Ngữ biết rõ, Trần Nguyên không cảm thấy ngượng ngùng như mình, gương mặt kia có thể luôn giữ được vẻ bình tĩnh, đồng thời cũng có thể chững chạc đàng hoàng nói ra những lời trái với ý nghĩ của mình, cho nên nhìn dáng vẻ rất là lạnh lùng và bình tĩnh.

Trên thực tế, khả năng hắn còn đang nhăn nhó hơn so với mình.

Hạ Tâm Ngữ cứ như vậy ngủ thiếp đi, mà Trần Nguyên thì là hóa thân thành một anh hùng cụt một tay, dùng một tay còn lại gắp mì cẩn thận nhất có thể.

Cũng không phải mì của Xin Bảo ăn không ngon, cho dù là trứng do cô ấy luộc, cũng có vẻ đẹp của thiếu nữ, cho nên không thể không ngon được. Nếu là mình của trước kia, bát mì thịt khô trứng gà này đã sớm được ăn hết chỉ sau một ngụm.

Nhưng cho dù mình có muốn ăn thì cũng phải tùy từng trường hợp.

Ví dụ như giờ phút này, thật sự là phải giữ được sự yên tĩnh.

Nhìn dưới ánh đèn mờ nhạt, bản thân đang mang trang phục tang lễ, Hạ Tâm Ngữ càng trở lên lạnh lùng một cách đặc biệt, hắn càng cảm thấy tò mò những lời tiếng lòng mà hắn không nghe được khi mất đi siêu năng lực, rốt cục là có ý gì.

Nếu như vừa rồi cô ấy nghĩ _, tôi có thể sẽ không chịu đựng được nữa.

Phần gạch chân này còn khó hơn câu 16 đề thi toán.

Mấu chốt là, thật sự không thể đoán mò được.

Nhưng câu trả lời "dùng tay làm gối" có thể loại bỏ được.

Dù sao trông cô ấy bây giờ, đã ngủ rất bình yên rồi.

"Chị Tâm Ngữ …"

Đúng lúc này, giọng nói của người em họ đột nhiên vang lên từ phía ngoài cửa.

Trần Nguyên quay đầu lại, Hạ Tâm Ngữ cũng ngẩng đầu, hai người cũng không hiểu vì sao lại giật mình gấp gáp như vậy, biểu cảm cứng ngắc nhìn về phía người em họ, làm cho người em họ kia còn cứng ngắc hơn hai người.

Không khí đột nhiên ngưng tụ trong thời gian ngắn.

"Thuyền Thuyền em—— "

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy đau đầu, tại sao lại chỉ có một mình người em họ này vào.

Nhưng vì điều gì mà người em họ này lại không thể vào, sẽ biết ngay lý do thôi.

"Cha em nói phòng trên tầng có chăn bông, Trần Nguyên nồi nồi có thể ngủ cùng chị… À không phải, Trần Nguyên nồi nồi có thể ngủ trên giường của chị!"

Nói lung tung cái gì thế thằng em ngốc!

Hạ Tâm Ngữ nghe được câu nói kia đỏ cả mặt, mà kẻ cầm đầu chính là em họ kia sau khi nói xong, liền hốt hoảng chạy đi.

"Nó… Nhìn thấy cậu giật mình, cho nên nói chuyện không đâu với đâu." Nhìn Trần Nguyên với vẻ mặt xấu hổ, Hạ Tâm Ngữ vội vàng nói: "Cậu ăn mì nhanh lên đi, sau khi ăn xong thì đi nghỉ ngơi, ngủ ở phòng của tớ, phòng đó đã được quét dọn rồi."

"Giong của cậu đúng thật thú vị…"

Đối mặt với tình huống như này, Trần Nguyên biết cách để làm giảm bớt sự bối rối.

Nhưng hoàn toàn chính xác là hắn cảm thấy thú vị, trước lúc đó, hắn đối với tiếng địa phương Kinh Nam nhiều nhất chính là —— nếu dân bản xứ thích bạn và muốn kết bạn với bạn, thì họ sẽ sử dụng cách xưng hô rất đặc biệt.

Về phần tiếng gọi “Nồi nồi” …

Sau khi nghe được, vẫn có chút choáng ngợp.

Nhưng cách nói chuyện như này cần phải được phân biệt rõ ràng, nếu nói chuyện dễ nghe như con gái thì…

“Trần Nguyên nồi nồi.”

“…” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nói bằng giọng nói dễ thương ngọt ngào, làm cho trái tim của Trần Nguyên suýt chút nữa thì ngừng đập.

Giống như một thứ gì đó rất ngọt ngào muốn tan chảy trong lồng ngực, đánh thẳng vào tâm hồn.

Sáng sớm hiểu rõ, buổi chiều chết cũng được.

Giống như hiện tại có thể chết luôn cũng được…

” Nó có nghĩa là anh Trần Nguyên thôi mà, cậu đã hiểu chưa?” Nhìn biểu cảm cứng đờ của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc giải thích nói.

Xin hãy giải thích cho tôi!

“Hiểu rồi.”

Cúi đầu xuống, Trần Nguyên nói rằng món mì này không ăn nhanh sẽ vón cục, giả vờ bình tĩnh.

Ngựa ơi, tôi suýt chút nữa thì đồng ý rồi!

Còn nữa, giờ phút này có siêu năng lực thì đã là gì?

Hãy làm gì đó đi, giúp tôi!

Trong khi Trần Nguyên còn đang luống cuống, hớ hênh và chỉ có thể cúi gầm đầu xuống ăn mì, Hạ Tâm Ngữ liếc nhìn hắn, che miệng, đôi mắt của cô ấy đều biến thành hình trăng lưỡi liềm mỉm cười.

Cô ấy thề rằng mình chỉ muốn trêu chọc Trần Nguyên, không ngờ lại có tính công kích mạnh đến như thế.

Chàng trai ơi, sao mà cậu lại thích được gọi là anh đến thế?

Tò mò quá.

Nếu như Trần Nguyên dùng tiếng địa phương gọi mình là chị Tâm Ngữ , mình khẳng định là không có cảm giác gì.

Đương nhiên, cũng có thể là vì nghe không hiểu tiếng bản địa Hải Đông như nào.

“Hôm nay cậu tới đây, là ngồi đường sắt cao tốc sao… Vậy khi trở về, chắc là cũng muốn ngồi đường sắt cao tốc chứ.” Hạ Tâm Ngữ có chút không hiểu hỏi, “Trên người cậu không có tiền sao? Chu Vũ lại cướp tiền của cậu à?”

Chương 161: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (1)

“Cướp hai ngàn tệ, quả thật là cướp.”

Vượt qua hai ngàn tệ đã có thể lập án.

“Kia là?” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

Chẳng lẽ cậu ấy tới đây không nói với bố mẹ hay sao?

“Đây là bí mật của con trai.”

Bí mật này nếu mà nói ra, đảm bảo ông Trần sẽ tiêu đời.

Đương nhiên, cũng không phải là hành vi đưa tiền cho mình là không đúng, nếu như mẹ mình biết rõ chuyện thì cũng sẽ cho.

Nhưng mà tại nhà họ Trần.

Ông già, ông ấy đã đi quá giới hạn rồi.

“Bí mật của con trai…” Hạ Tâm Ngữ càng nghe càng cảm thấy khả nghi, đồng thời truy hỏi: “Còn phần hai ngàn, tại sao lại nhiều như vậy?”

Là hai ngàn lẻ năm.

Đối mặt với rất nhiều sự nghi ngờ của cô ấy, Trần Nguyên lấy ra một phong bì dày một nửa cho việc tang lễ, dùng hai tay đưa cho Hạ Tâm Ngữ: “Tôi sẽ không dùng những từ ngữ chia buồn xã giao. Nếu cậu có chuyện gì buồn thì cứ nói trực tiếp với tôi.”

Trần Nguyên rất hiếm khi đánh bóng thẳng.

Nhưng giờ phút này, hắn rất chân thành. Chân thành đến mức làm cho Hạ Tâm Ngữ nhận lấy cái phong bì mà không nói thêm bất cứ lời nào.

“Cậu ăn xong thì đến linh đường, tôi đến đó trước.”

“Ừm, đi đi.”

Từ chiều đến bây giờ, Trần Nguyên cơ bản chưa được ăn cái gì vào bụng, cho nên hắn vẫn là rất đói, vì lúc này chỉ còn một người cho nên kỹ năng bị động được kích hoạt ——tôi ăn ăn ăn.

Cầm cái phong bao màu trắng trong lòng bàn tay, Hạ Tâm Ngữ cúi đầu, đi về phía linh đường.

Nhưng mà vừa bước ra, liền phát hiện hai người anh em không cùng huyết thống với mình đang ngồi ở trước linh cữu.

Trong đó, người anh là con trai chú Hứa Châu, đưa tay ra, để lên bàn, còn con trai của cô là Trịnh Minh Hạo thì đang đặt tay lên trán…

“Em cũng cảm thấy không thoải mái.”

“Anh nói bọn họ vừa làm như thế này này…” Hứa Châu đang giải thích được một nửa, đột nhiên cảm giác phía sau có cái gì đó lành lạnh thổi tới, cậu ta sợ hãi trong vô ý thức nói: ” buông tay buông tay!”

“Nào để yên cho em cảm nhận lại, nếu không có sự phù hộ của tình yêu, chiếc gối này có thoải mái hay không…”

“Thoải mái sao?”

“Tay anh quá nhỏ, nếu như giống anh Trần Nguyên thì . . A!”

Trịnh Minh Hạo kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy Hạ Tâm Ngữ đang nhìn chăm chú.

Đang nghiến răng nghiến lợi, hận không thể dùng nhãn thần bắn phát laser giết chết Hứa Châu ——!

“Nếu hai người các em dám đi nói lung tung.” Dùng ngón tay chỉ vào mặt hai người, giọng nói của Hạ Tâm Ngữ bình tĩnh nhắc nhở: ” Tết năm mới hãy đợi để nhận được cuốn sách bí mật của trường tiểu học số 4 .”

“Đừng chị ơi, bọn em sẽ không bao giờ nói gì cả!” Trịnh Minh Hạo chắp tay trước ngực nói xin lỗi.

“…”

Còn Hứa Châu thì thật sự choáng trước lời cảnh cáo này.

Cho đến khi thấy Trịnh Minh Hạo đau đớn hét lên: “Em căn bản không hiểu cuốn sách bí mật đó nó như nào!”

“Sao vậy, nó đáng sợ đến mức nào vậy?”

Cậu ta chỉ biết rõ chị Tâm Ngữ được đi học trên thành phố tốt nhất, vào trường trung học phổ thông tốt nhất, được vào lớp tốt nhất và học rất giỏi.

“Tuy nhiên, nếu như các em có thể thành thật khai báo một ít chuyện, chị quyết định tạm thời không đưa các em quyển bí mật của trường tiểu học số 4.”

“Được, được, em hoàn toàn đồng ý!”

Sợ hãi cuốn sách bí mật của trường tiểu học số 4 như sợ hổ Trịnh Minh Hạo giống như một người nhu nhược, chưa kịp tra tấn đã khai ra tất cả.

“Chị đã nói.”

Hạ Tâm Ngữ quay đầu mắt nhìn về phía phòng bếp, phát hiện hắn vẫn còn chưa đi ra, một lần nữa lại nhìn về phía hai người, khóe miệng mỉm cười, nhưng nụ cười lại không rõ ràng hỏi: “Khi chị không có ở đây, bọn họ nói thế nào về Trần Nguyên?”..

Vừa rồi khi cô ấy dẫn Trần Nguyên vào bếp để ăn mỳ, căn cứ theo nguyên tắc thì những ai không có mặt ở đó sẽ bị mọi người bàn tán—— cô ấy và Trần Nguyên khẳng định là đã trở thành tâm điểm cho đề tài câu chuyện của họ hàng.

Mà bọn họ chắc chắn sẽ nói chuyện về Trần Nguyên nhiều hơn.

Nhìn thấy Tâm Ngữ nháy mắt, hai anh em vẻ mặt khó hiểu nhìn nhau, con trai của cô cô, Trịnh Minh Hạo mở miệng nói: “Chúng em đang nói chuyện về anh Trần Nguyên… Nhưng đều là những lời hay ý tốt.”

“Đương nhiên chị biết là lời hay ý tốt rồi, nhưng cụ thể là ai nói.” Hạ Tâm Ngữ cố rút lại nụ cười, làm ra vẻ nghiêm trang nói.

Trịnh Minh Hạo thành thật nói: “Chị Nhiễm Nhiễm nói rằng anh Trần Nguyên trông thật cao và đẹp trai, giống như là nam chính trong một bộ phim tình cảm học đường vậy. Còn Hạ mẫn nói rằng anh Trần Nguyên có một bộ não yêu đương, nhưng khi nhìn chị Tâm Ngữ thì ánh mắt lại khác hẳn…”

“Sao nhìn chị như kiểu muốn nghe, nhưng nghe xong lại giống như không muốn nghe nữa vậy…”

Hứa Châu không hiểu tại sao Hạ Tâm Ngữ lại có vẻ vừa tò mò vừa ngượng ngùng như vậy, mặc dù đã là học sinh cấp ba nhưng trông vẫn còn đơn thuần như vậy, đáng lo quá đi.

Chương 162: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (2)

Trình độ của Hạ Hải này đúng là rất thấp.

“Nói lại cho chị biết, cậu vừa nói cái gì.” Cô ấy nhìn chằm chằm vào Hứa Châu cái tên chuyên đi gây rắc rối này, Hạ Tâm Ngữ tiếp tục ép hỏi.

“Bố của em…” Hứa Châu suy nghĩ một lúc rồi nói : ” Ông ấy nói là anh Trần Nguyên rất có lòng, vừa thi xong đã lập tức tìm mọi cách để đến đây kịp thời, cảm giác là một người rất có trách nhiệm. Nhưng anh ấy lại nói hơi nhiều, ông ấy còn hi vọng anh Trần Nguyên sẽ thi vào đại học Kinh Nam.”

Hạ Tâm Ngữ nghe được những lời này cô ấy hiểu được rằng suy nghĩ đó chính là vì cô đã từng học ở Thiệu Hương.

Cũng không phải chú mình không đồng ý Trần Nguyên, trái lại ông ấy là người nhiệt tình nhất.

Nhưng ông ấy vẫn nhất quyết muốn mình ở lại đây.

“Cô đâu?”

Chú và cô giờ đây chính là hai người thân thiết nhất của mình, họ chính là đại diện còn sót lại duy nhất của cha mẹ mình ở trên đời này, cho nên ý kiến của họ là rất quan trọng.

Tôi có thể tự lớn lên một mình, nhưng tôi không thể sống một mình.

Mình thật sự cũng rất lo nghĩ về tâm tình của họ sẽ như thế nào.

Trịnh Minh Hạo nói: “Mẹ em cũng không nói nhiều, chỉ nói là hi vọng anh chị vẫn biết chuyên tâm vào việc học tập, ít nhất cũng phải học xong đại học. Bà ấy còn hỏi thăm ngọn ngành thành tích học tập của anh ấy, nhưng lập tức sau đó đã bị cha em cắt ngang .. Không cho hỏi chuyện quá sâu.”

Đây chính là suy nghĩ của giáo viên, bởi vì họ là những con người trí thức, cho nên họ hiểu sống ở thời đại này thành tích học tập rất quan trọng.

Nhưng cô cô rõ ràng là quá lo lắng.

Trước mắt bản thân mình và Trần Nguyên không hề làm liên lụy xấu lẫn nhau, mà chính là giúp nhau tiến bộ lên…

Những lời này nói trong hoàn cảnh hiện tại là hoàn toàn đúng.

Trần Nguyên đã có tiến bộ.

Còn mình có bị lùi bước hay không, thì vẫn phải chờ đến kỳ thi tiếp theo này.

Sự tồn tại của Trần Nguyên… ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của mình.

“Không muốn nói có đúng không?” Nhìn hai đứa này làm gián điệp thay cho chị Tâm Ngữ nhưng vẻ mặt như không tình nguyện cho lắm, hạ Tâm Ngữ thúc giục nói: ” nhanh lên, nói nhanh lên.”

“Nếu như chị đối với chúng em dịu dàng bằng một nửa anh Trần Nguyên thì…”

“Ai không dịu dàng với các em, là chị sao?”

Hạ Tâm Ngữ híp mắt, nghiêng cái đầu, cô ấy ân cần nhìn về phía hai cậu nhóc học sinh tiểu học này.

Cô ấy nhất định là một người chị hiền lành, cho dù là hôm nay cô ấy đang ép buộc hai đứa, nhưng vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, không giống bất kỳ người chị nào khác trong họ , cô ấy đơn giản chỉ là một con khủng long thôi!

Nhưng Hứa Châu vẫn chửi thầm trong lòng cho tới bây giờ về cái tiêu chuẩn song song của cô ấy .

Xem ra bộ não yêu đương đích thực, đang ở ngay trước mắt.

“Tuy nhiên những người khác đều khen, nhưng…”

Trịnh Minh Hạo chưa nói xong, Hứa Châu đột nhiên dùng chân giẫm lên giày của cậu, cậu lập tức im lặng.

Tâm Ngữ phát hiện hai tên này có chuyện đang giấu diếm mình, tâm tình vốn đang cảm thấy nhẹ nhõm, bỗng nhiên thấy hơi trầm xuống, nhỏ giọng hỏi: “Minh Hạo, có điều gì khó nói hay sao?”

Sau khi bị Hứa Châu nhắc nhở, Trịnh Minh Hạo không dám nói nữa: “…”

“Minh Hạo nói đi, điều này rất quan trọng với chị, chị nhờ cả vào cậu đấy.” Hạ Tâm Ngữ lúc này, trở nên vô cùng ôn nhu.

Trịnh Minh Hạo liếc nhìn biểu cảm phức tạp của Hứa Châu, lại nhìn qua hạ Tâm Ngữ, sau khi cân nhắc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Quả thật là tất cả mọi người đều khen anh Trần Nguyên cao, đẹp trai, là nam tử hán, có trách nhiệm, nói chuyện rất cởi mở, sau đó…”

“Sau đó?”

Cậu nhìn sang người anh họ, Trịnh Minh Hạo không đành lòng mở miệng nói: “Chính là ông ngoại (ông Hạ Tâm Ngữ) tự nhiên lại tức giận rồi đứng lên, nói hai câu ‘Quá xa ‘, ‘quá khác biệt’, sau đó đi vào trong phòng…”

“…”

Có thể nhìn thấy, ánh sáng trong đôi mắt của Hạ Tâm Ngữ đã lắng xuống.

Trên miệng thật sự muốn nói ra ‘Tôi không sao’, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể nói ra được.

Sau đó, hai người em trai cũng trở nên buồn bã…

Sau đó Hứa Châu đấm một cái lên vai Trịnh Minh Hạo mắng: “Đã bảo đừng nói rồi!”

… …

Sau khi ăn xong, Trần Nguyên vốn định đi đến linh đường một lát, nhưng hắn cân nhắc đến thân phận của mình cảm thấy

cũng không thích hợp, cộng thêm chú của cô ấy đã dặn mình lên lầu nghỉ ngơi, cho nên cậu đi chào Hạ Tâm Ngữ một tiếng, rồi đi lên lầu hai, đi đến phòng riêng của cô ấy.

Căn phòng này rất sạch sẽ, trên tường cũng không có một chút màu bẩn hay vết cắt nào, tuy nhiên gạch men trên đất đã bị ố màu, nhưng cũng không ảnh hưởng gì, ga giường là màu hồng nhạt, chăn mền cũng là màu hồng phấn.

Chương 163: Hắn đến để mang cô ấy đi sao ? (3)

Đây chính là nói mà Hạ Tâm Ngữ lớn lên sao?

Bởi vì điện thoại di động sắp hết pin, mà chỉ có một cái lỗ cắm trên bàn sách, cho nên hắn liền ngồi vào bên cạnh cái bàn đọc sách sau đó lấy điện thoại di động cắm sạc điện vào, đúng lúc này, hắn nhìn thấy được một thứ rất thú vị.

Ảnh tốt nghiệp!

Xem ảnh của con gái chụp là một điều không tốt.

Cho nên Trần Nguyên chỉ nhìn ảnh các bạn nam học lớp số 3 trường trung học cơ sở thị trấn Tây Thanh.

Như vậy thì sao có thể nói mình nhìn trộm ảnh của con gái?

Tuy nói rằng hắn chỉ nhìn các bạn nam sinh cùng lớp, nhưng hình ảnh của Hạ Tâm Ngữ lại chạy tới trong tầm mắt của hắn.

Tôi không chịu trách nhiệm.

“Lại là cột tóc đuôi ngựa…”

Nhìn trong tấm ảnh cô ấy có vẻ trông gầy hơn, nhưng về giá trị nhan sắc trên cơ bản thì không có khác biệt gì, vẫn là Hạ Tâm Ngữ buộc tóc đuôi ngựa, Trần Nguyên cảm thấy có chút mới lạ, giống như chính cô ấy bây giờ đã bị kéo vào bên trong ảnh, vẫn là cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi sau chiếc xe đạp tung tăng, ăn kem, còn đem cây kem giơ lên trước mặt nữa, đúng là một cô gái dễ thương.

Mặc dù là buộc tóc đuôi ngựa, nhưng không hề quê mùa một chút nào, có thể là bởi vì mái tóc khá mượt mà, trông không

quá dày, đuôi ngựa dài nhỏ, cho nên Trần Nguyên chỉ thấy được một cô gái có phong cách hoàn toàn khác với những cô gái non nớt kia.

Lưu lại một tấm của Hạ Tâm Ngữ…

Lưu thêm một tấm của các nam sinh trường trung học cơ sở thị trấn Tây Thanh.

Sau khi chụp lại những tấm ảnh tốt nghiệp này lưu vào điện thoại, Trần Nguyên đã vô tình phát hiện, ở phía đằng sau còn có ảnh tập thể lớp 62 tiểu học Tây Thanh.

"Vẫn là cô gái buộc tóc đuôi ngựa.."

Trần Nguyên phát hiện ra một quy luật, Hạ Tâm Ngữ càng ngày càng lớn, tóc càng ngày càng thẳng, đuôi ngựa càng ngày càng ít.

Mà ở tấm hình này, người con gái bên trong cao khoảng 1m4 và có khuôn mặt tròn trịa hơn so với Hạ Tâm Ngữ bây giờ, có thể trực tiếp dùng từ "đáng yêu" để miêu tả.

Lại còn cùng bạn học làm mấy động tác chụp ảnh nho nhỏ nữa.

Đúng là quá đáng yêu rồi.

Lại chụp lại một tấm tiểu học của Hạ Tâm Ngữ.

"Đi ngủ thôi, ngày mai không thể dậy muộn được."

Ngày mai Trần Nguyên xin nghỉ một ngày, chính là vì tham dự lễ hạ táng chính thức, cho dù là hắn cũng không làm gì được nhiều, nhưng cũng hy vọng bản thân sẽ xuất hiện trong tầm mắt của Hạ Tâm Ngữ.

Cô ấy rất bận rộn, đến nỗi quên cả không mang theo túi thơm may mắn đi.

Cho nên mình không thể đứng xa, nếu không Buff sẽ mất hiệu lực.

Ngồi ở giường đầu, nghĩ đến khi nãy mình đưa cái phong bì trắng nghìn tệ cho Hạ Tâm Ngữ lúc, cô ấy nhẹ gật đầu, rồi trực tiếp nhận lấy, cũng không có bất kỳ lời chối từ nào, Trần Nguyên đã định dùng kỹ năng nghe trộm tiếng lòng của cô ấy, nhưng thôi được rồi, bỏ qua đi.

Một mặt là bởi vì nếu chủ động sử dụng sẽ bị tiêu tốn năng lượng.

Một mặt khác là hắn cũng muốn biết Hạ Tâm Ngữ đã nghĩ gì.

Nhưng chuyện này, hắn rất khó dùng ngôn ngữ chính xác để miêu tả được, vắt hết óc suy nghĩ hắn cũng chỉ có thể nghĩ ra một câu có phần gần giống với suy nghĩ, nhưng cũng không chắc chắn lắm —— mình và Hạ Tâm Ngữ rất thân thiết.

Tuy không biết mình có phải là người con trai tốt nhất thế giới hay không, nhưng chắc chắn mình là một người con trai tốt.

"Nhưng thật kỳ lạ, siêu năng lực đã đổi mới rồi, sao mình lại không có cảm giác gì?"

Hai cái đầu tiên là thị giác, thính giác và khả năng phóng đại không hạn chế.

Sau khi hôm nay được làm mới, mình không hề nhận thấy điều gì bất thường trên người của Hạ Tâm Ngữ, hay từ cái thế giới này cũng không phát giác được điều gì lạ.

Rốt cuộc đây là cái năng lực gì vậy…

Bởi vì thật sự đã quá mệt mỏi, cho nên Trần Nguyên cũng không nghĩ nhiều, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, mà ngay lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên âm thanh tin nhắn trên Wechat.

Hắn bước xuống giường, đi tới bên cạnh bàn đọc sách mở điện thoại di động ra.

Ngay khi nhìn thấy tin nhắn này, hắn thừa nhận rằng cơn buồn ngủ khi nãy đã bớt dữ dội hơn rồi.

Hạ Tâm Ngữ: Tôi không trở về Hạ Hải nữa, cậu có đồng ý không?

Căn cứ vào (cảm xúc), câu nói này được thể hiện ra với khả năng biểu đạt ý nghĩa là: tôi không được về Hạ Hải nữa, làm sao bây giờ?

Nếu như đây là cảm xúc online, thì phải trả lời như thế nào: Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à.

Nếu như có cảm xúc cao hơn, chỉ cần dùng ba chữ cũng có thể khiến cho cô ấy ấm áp cả ngày.

Nhưng hắn không biết ba chữ đó và chắc chắn rằng đó không phải là ba chữ.

Trần Nguyên: Không đồng ý

…

Chương 164: Cô à, cậu ấy là đàn ông (1)

—— Không đồng ý.

Sự lựa chọn của Hạ Tâm Ngữ, căn cứ vào câu trả lời của Trần Nguyên.

Sẽ không có chuyện đơn phương quyết định.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng đang lao tới, mà lại ý nghĩa thực tế là hắn đang chạy cực nhanh ngàn dặm để tiến tới.

Khi hắn đến, cô ấy nhìn thấy Trần Nguyên một thân ủ rũ nhưng lại nỗ lực làm ra vẻ mặt bình thường với đạo lí đối nhân xử thế, cô ấy cảm thấy rất đau lòng cho hắn.

Chính là bởi vì cô ấy biết cho dù là nộp bài thi trước sau đó chạy đến nhà ga ngay, nhưng vẫn rất khó khăn để đến được đây, cô ấy biết đoạn đường này vất vả như thế nào.

Cho nên, có câu nói này của hắn là đủ rồi.

“Sau khi thu xếp xong, tôi sẽ về Hạ Hải.”

Cất điện thoại di động đi, cô ấy ngồi quỳ chân trước linh vị của cha mẹ, sau đó Hạ Tâm Ngữ đột nhiên mở miệng nói, họ hàng thân thích trong linh đường đều sửng sốt.

Mà bác cả dường như muốn nói điều gì đó, rồi lại thôi.

Ngoài vợ con mình ra, người ông ấy yêu quý nhất chính là người em gái này, mẹ của Hạ Tâm Ngữ.

Cho nên, sau khi em gái chết, ông ấy đem toàn bộ tình yêu thương này dành cho Hạ Tâm Ngữ, ông ấy muốn cho em gái ở trên trời cao nhìn thấy được, người anh trai này sẽ bảo vệ thật tốt cho người mà em yêu quý nhất trên đời.

Không nói những cái khác.

Ở Thiều Hương, bên nhà mẹ đẻ có rất nhiều họ hàng thân thích, Hạ Tâm Ngữ cũng không thể coi là cô nhi.

“Con cảm thấy điều này cũng tốt.”

Bởi vì đa số mọi người đều đề nghị mình ở lại Thiều Hương, cho nên cô cô đã gọi mình ra để nói chuyện, giọng điệu của cô cô rất khéo léo, cô cô giải thích nói: “Dù sao chất lượng giáo dục ở trung học phổ thông số 4 rất tốt , Tâm Ngữ là một đứa trẻ ngoan và học hành rất chăm chỉ, nó không muốn bỏ lỡ chương trình học, ở Kinh Nam cũng có 985 trường đại học, đến lúc đó Tâm Ngữ có thể thi về đây…”

Không phải vì nguyên nhân này.

Câu này được nói ra một cách rất là thẳng thắn.

Nhưng trên thực tế nó sẽ lật đổ chính bản thân cô ấy.

Bởi vì trước đó Hạ Tâm Ngữ từng nói với mọi người rằng mình muốn ở lại Hạ Hải là vì học tập và muốn thi đậu vào một trường đại học tốt.

Những lời mà cô cô nói cũng là vì muốn tốt cho mình và để cho mọi người trong họ yên tâm hơn.

Trong nhà họ Hạ, cô cô là người có trình độ học vấn cao nhất, cô cô tốt nghiệp tại một trường đại học được xếp loại giỏi, là một giáo viên biên chế tại một trường cấp 3 hàng đầu tỉnh Hải Đông, cho nên những lời mà cô cô nói ra rất có uy quyền.

Đối với việc thay đổi vận mệnh thì có thể tri thức sẽ có hạn chế, nhưng đối với việc cải thiện đời sống thì quả thật rất có ích.

Hạ Tâm Ngữ đã có cơ hội để tốt nghiệp tại một trường danh giá, cộng thêm nữa cô ấy là một người con gái vô cùng xinh đẹp, cho dù là không có cha mẹ nữa, nhưng cô ấy vẫn có tiền đồ thăng tiến trong tương lai..

Nói về cái thế giới trần tục này, tuy chỉ là vật chất, nhưng vật chất lại quyết định tất cả.

Mà ngay bây giờ đây, Hạ Tâm Ngữ lại muốn phủ nhận cái lý do vật chất này, cô ấy lại muốn thuyết phục mọi người bằng một ý tưởng điên rồ và ngu ngốc trong xã hội hiện đại.

Không, đó không phải là thuyết phục.

Cho dù là họ có đồng ý hay không đồng ý, thì cô ấy vẫn sẽ làm điều này.

Cô ấy chỉ muốn để mọi người yên tâm hơn mà thôi.

“Có phải là vì tiểu Trần hay không?” Người bác cả đứng dậy, đi đến bên cạnh hạ Tâm Ngữ, cùng quỳ gối ở trước di ảnh, nhìn vào người em gái đã mất của mình.

“Vâng.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, cô ấy không phủ nhận.

“Đây chính là nguyên nhân mà cậu ấy tới đây sao?“Người bác tiếp tục hỏi : ” bởi vì cậu ấy lo lắng con sẽ không quay về, cho nên mới tìm con đúng không?”

“Không phải.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, cô ấy im lặng một hồi lâu sau nói: ” con đã bảo cậu ấy đừng tới, bởi vì chuyện thi cử của cậu ấy quan trọng hơn, nhưng cậu ấy vẫn nhất quyết đến đây. Nhưng cho dù nếu cậu ấy không đến, con cũng sẽ về Hạ Hải. Mà bây giờ cậu ấy đang ở đây…”

“Thì con càng phải trở về đó có đúng không?” Cô cô hỏi.

“…”

Quả thật lúc này Hạ Tâm Ngữ cũng không hiểu bản thân mình muốn gì, cô ấy đã bảo Trần Nguyên đừng tới, cho dù hắn không đến, cô ấy cũng sẽ trở về, bởi vì hai người họ đã có ước định rằng —— 504+ 121= 625.

Nhưng nhìn người ông ở nhà da thịt héo khô như cái cây sắp chết, hốc mắt thâm quầng, bởi vì cha mẹ cô ấy qua đời, mà trên mặt ông lại không hề có vẻ gì là tức giận, cô ấy sẽ cam lòng sao?

Chương 165: Cô à, cậu ấy là đàn ông (2)

Mà sau khi Trần Nguyên đến đây, Hạ Tâm Ngữ mới biết được rằng, bản thân cô ấy đã không nỡ xa hắn.

Áp lực quá lớn trên người cô gái nhỏ nhắn này, cô ấy cũng không ngờ rằng, sau khi nói ra hết mọi chuyện, trong lòng lại càng trở nên khó khăn hơn trước…

“Con có nhắc đến kỳ thì gì đó, ta hình như cũng biết một chút.”

Ngay lúc Hạ Tâm Ngữ đang im lặng, cô cô cầm điện thoại di động lên, ngẩng đầu, mở miệng nói: “Từ lúc đó đến năm giờ chiều chủ nhật, chỉ có một kỳ thi toán học. Nhưng theo như ta được biết, muốn từ Hạ Hải chạy đến đây, tại thời gian này, chỉ có thể bắt chuyến xe buýt lúc… 16:57.”

“Thế nhưng thời gian này còn chưa thi xong…”

Một người chị của Hạ Tâm Ngữ nghe thấy câu này, lập tức phát hiện ra lỗi sai.

Người bác cũng quay đầu sang, nhìn hạ Tâm Ngữ, có chút không hiểu.

Cô cô tiếp tục nói: “Nếu con muốn kịp đến đây, nhưng vẫn muốn tham gia kỳ thi này, con phải nộp bài thi trước một tiếng.”

“…”

“Thế nhưng với cấp độ của kỳ thi này, muốn nộp bài thi sớm một giờ, còn muốn vượt qua vòng đầu, cho dù là Tâm Ngữ cố gắng cũng rất khó làm được?”

“Con không thể làm được.” Hạ Tâm Ngữ thẳng thắn nói.

Cô ấy có thể vượt qua được vòng đầu, cũng không phải quá khó khăn, nhưng làm đề thi chỉ trong hai ba tiếng đồng hồ, cô ấy cảm thấy đã vượt quá sức lực của bản thân rồi.

Nhưng nếu nói đến các học sinh khác của trường THPT số 4, họ chắc chắn sẽ làm được.

Ví dụ như lớp số 1, còn có một vài người ở lớp số 2 và số 3.

“Nộp bài thi trước 1 tiếng là tình huống cực kỳ hiếm có.”

Sau khi kiểm tra vé, cùng với những phân tích, cô cô phán đoán nói: “Nếu con muốn có đủ thời gian để bắt xe, khả năng con chỉ có thể làm bài thi trong 1 tiếng rưỡi thôi chứ không phải hai tiếng? Mà chỉ 1 tiếng rưỡi để làm bài thi, làm gì có ai?”

“…” Hạ Tâm Ngữ cúi đầu, không còn cách nào phản bác.

Vượt qua kỳ thi vòng đầu chỉ với 1 tiếng rưỡi, chắc chỉ có người đứng đầu lớp số 1 THPT số 4.

Hơn nữa, trong lớp đó không phải ai cũng làm được.

Mặc dù Trần Nguyên nói nhất định phải thắng, nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng không chắc chắn có làm được hay không.

Câu nói này không nên nói ra, không nên tin Trần Nguyên.

Nhưng cô ấy cảm thấy Trần Nguyên lại có thể lựa chọn giữa cô ấy và bài thi.

Lựa chọn cô ấy.

Còn làm bài kiểm tra, chỉ là để hắn cảm thấy rằng mình sẽ không quên kiến thức.

Trong mắt của người cô cô là giáo viên giỏi, điều này cũng chỉ có thể được hiểu rằng—— tiểu Trần vì Tâm Ngữ nhà ta, cậu ta đã gian lận trong kỳ thi, vượt qua ngàn dặm chỉ để đến Kinh Nam này.

“Hoàn toàn chính xác, làm như vậy thì ai có thể từ chối.” cô cô là một giáo viên dạy toán, cho dù cô cô không coi trọng cách làm ‘Tự hủy tương lai’ này, nhưng nếu thay vào hạ Tâm Ngữ, vẫn đánh giá rất cao : “đúng là một chàng trai sẽ khiến cho người khác cảm động.”

“Cô cô, cậu ấy là đàn ông.” Cô cô vừa mới nói xong, Hạ Tâm Ngữ liền phản bác.

Mặc dù không biết sự tự tin của mình nằm ở đâu , nhưng cô ấy vẫn quyết định đặt niềm tin của mình vào điều đó một cách vô điều kiện.

Bởi vì Trần Nguyên đã từng nói, trước tiên là phải tin tưởng lẫn nhau!

Sau khi hai từ đàn ông được thốt ra ngoài, những người thân họ hàng có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, họ đều là những tiền bối thuộc thế hệ trước.

Những cô gái bằng tuổi hoặc xấp xỉ tuổi của Hạ Tâm Ngữ thì khác, họ gần như cảm động đến chảy nước.

Họ không ngờ rằng, trên thực tế lại có thể chứng kiến cảnh tượng ngọt ngào như thế này, giống như ở trong phim vậy, khi cô ấy nói ra, bọn họ thậm chí còn có cái ý nghĩ —— tôi là đàn ông, tôi sẽ liều mạng chiến đấu vì người con gái này.

“Cậu ấy có thể thi vượt qua vòng đầu, cậu ấy thật có thể.” Hạ Tâm Ngữ chắc chắn nói.

“…” Cô cô im lặng một lúc, nhẹ gật đầu, cũng không nói lại câu gì.

Cô cô đã suy nghĩ lại về hoàn cảnh của bản thân mình, liệu có phải mình đã quá phân biệt hay không.

Cô cũng có xuất thân từ nông thôn, nếu không tốt nghiệp đại học thì làm sao có được như ngày hôm nay.

Hơn nữa trường THPT số 4 hiện nay chỉ tuyển giáo viên tốt nghiệp từ trường Đại Học Sư phạm Kế Sư, trình độ học vấn của mình vẫn còn rất kém.

Nếu như là ngày hôm nay, cô cũng bị loại.

Phân biệt điểm số là sai, nhưng đó chỉ là điểm số mà thôi, còn có những lựa chọn khác.

Nếu không thì tại sao mình lại phải kiên quyết cho Tâm Ngữ theo học ở THPT số 4 chứ?

Còn về phần Trần Nguyên, cô cô lại không có cách nào để quyết định thay cho Hạ Tâm Ngữ.

Nhưng cô cô có thể nhìn thấy.

Đến lúc công bố thành tích vòng loại.

Chương 166: Cô à, cậu ấy là đàn ông (3)

Nếu như điểm số của Trần Nguyên rất thấp, vậy thì chắc chắn là cậu ta đã lừa gạt.

Nếu như điểm số chỉ ở mức 70 hay 80 điểm, như vậy có thể thấy cậu ta đã cố gắng hết sức.

Chỉ có cách thứ hai này, cô cô mới đồng ý coi cái người Trần Nguyên chưa đủ tuổi vị thành niên này, là một người đàn ông.

“Trần Nguyên là đàn ông, ta nghĩ vậy.”

Màn trò chuyện của Hạ Tâm Ngữ với cô cô, đã khiến người bác ở bên cạnh bị thuyết phục, ông ấy vỗ lên bả vai của Hạ Tâm Ngữ, nói: “Đường xa như vậy tới đây, còn chọn đúng ngày hôm nay, lựa chọn nộp bài thi sớm để đi, đây không phải là một người đàn ông thì đâu mới là đàn ông chứ?”

“Bác…”

Được bác ủng hộ, làm cho hạ Tâm Ngữ vừa nói vừa khóc, trong mắt cô ấy đã tràn ngập nước mắt.

“Đến thắp hương cho cha mẹ đi.”

“Dạ , vâng.”

Câu nói cùa người bác khiến cho cô cô trở thành một người xấu xa, cô cô cũng không nói thêm câu gì nữa, ngồi xuống bên cạnh ông của Hạ Tâm Ngữ, nắm chặt tay của ông, nhỏ giọng nói: “Không sao đâu, Tâm Ngữ đến Hạ Hải còn có con.”

“Con phải giúp đỡ nó nhiều hơn… phải thật nhiều.” Ông nhìn Hạ Tâm Ngữ tràn ngập nỗi buồn, cũng nghe không hiểu những lời này.

Nhưng ông biết, Hạ Tâm Ngữ nhất định sẽ đi.

Cho nên, ông chỉ có thể nói những lời này dành cho cháu gái của mình.

Đồng thời, ông cũng mong rằng cậu bé kia sẽ đối xử thật tốt với Tâm Ngữ.

Đừng nghĩ rằng bây giờ thì tốt, sau này thì không cần nữa.

Phải tốt với nó mãi mãi.

Người đàn ông…

Ngồi trên cầu thang tầng hai, nghe được cuộc nói chuyện ở dưới linh đường, Trần Nguyên cảm thấy Hạ Tâm Ngữ có biểu hiện gì đó không đúng lắm, nhất là đoạn nói chuyện với cô cô.

Nhưng một cô gái nói được nhiều lời như vậy vào lúc này đã là rất cố gắng rồi.

Theo như ý kiến của bác, mình chính là một người đàn ông, sẵn sàng từ bỏ những thứ quan trọng vì phụ nữ.

Còn theo ý kiến của cô cô, nếu như hiện tại mình muốn trở thành đàn ông, thì không thể lợi dụng chuyện trước mắt, để chiếm được trái tim của phụ nữ, mà làm qua loa chuyện quan trọng đời mình.

Cái nào đúng?

Cả hai đều đúng.

Hạ Tâm Ngữ lúc này rất cần được an ủi, nhưng mình không thể xuống dưới, nếu không sẽ khiến cô ấy giật mình, cũng sẽ làm cho mọi người xấu hổ, cảm thấy như đang ở sau lưng nói xấu mình là không hay.

Dùng hai ngón tay ấn lên huyệt thái dương, để cho mình không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, Trần Nguyên cẩn thận trở lại căn phòng của mình, nằm nên trên giường, tắt đèn.

Cứ như vậy chìm vào trong bóng tối.

Sau khi các siêu năng lực của tuần trước được làm mới lại, điều đó có nghĩa việc tiếp tục sao chép sẽ không dễ dàng được nữa rồi.

Dù sao lúc đọc suy nghĩ của người khác vẫn phải tập trung cao độ, sẽ bị tiêu hao năng lượng, trừ những lúc thật sự cần thiết, bình thường hắn sẽ không sử dụng đến.

Bởi vậy, chỉ có nỗ lực học tập.

Trường học cũng chính là để học tập.

Hiện tại cần phải ngủ thật ngon, để tích lũy đủ năng lượng cho ngày bận rộn!

Nhắm mắt lại, sự mệt mỏi và buồn bực sẽ biến mất…

… …

Tôi đang đứng trên một con đường nhỏ hai bên có ao nước, chờ đợi xe buýt đi tới.

Chiếc xe này đi đến trường học, nếu bây giờ ngồi xe thì buổi tối vẫn có thể đến nơi.

Đến đâu…

Không đúng.

Ở nông thôn tại sao lại có xe buýt đỗ ở đầu làng được?

Hơn nữa một chuyến xe buýt làm sao có thể đi đến trường THPT số 11 được?

Đây là nơi nào?

Tôi cúi đầu xuống, nhìn thấy trên mặt đất có những vụn pháo hoa đã bắn vung vãi, vẫn chưa được dọn sạch.

Trong thời tiết này, hoa sen cũng không thể héo tàn như vậy được.

Vào mùa đông, những cái lá sen nhìn từ xa trông giống như chữ gà bới, quanh co.

Trông không được hài hòa…

Đây có lẽ là một giấc mơ.

Theo như nguyên tắc khám phá giấc mơ, tôi hẳn là đã muốn tỉnh dậy rồi.

Ồ, đây không phải là Hạ Tâm Ngữ sao?

Cô ấy đeo cặp trên lưng làm gì thế kia?

Ở phía trước, tôi nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang nói chuyện cùng hai người, hai người kia có dáng vẻ gần giống với cô ấy, nói xong cô ấy quay người đi tới đây.

“Chúng ta lên xe đi, xe tới rồi kìa.” Hạ Tâm Ngữ nói chuyện, cô ấy chi tay vào chiếc xe buýt màu vàng đang đi tới.

Trong mơ cũng có thể nói chuyện, cũng có thể nhìn thấy mặt mũi rõ ràng.

Trong bối cảnh của giấc mơ này, Hạ Tâm Ngữ với mình là bạn cùng lớp, sau đó bố mẹ cô ấy đưa cô ấy lên xe?

“Ừm, lên xe.”

Tôi nhẹ gật đầu và cũng định rời đi.

Hạ Tâm Ngữ đang tươi cười đột nhiên dừng bước, đứng ngay tại chỗ, vô cùng sửng sốt.

Nhìn tôi này.

Tiếp tục nhìn, tiếp tục nhìn.

Vừa nhìn, cô ấy vừa cắn môi, ngay sau đó lại quay đầu, nhìn về phụ huynh.

Giấc mơ là sự phản ánh lại của hiện thực, có phải vì Hạ Tâm Ngữ đã quá đau lòng, cho nên cô ấy muốn gặp lại cha mẹ mình trong mơ hay không.

Này Tâm Ngữ mau đi đi.

“Cha mẹ, tạm biệt!”

Chương 167: Thật trùng hợp, tôi cũng nằm mơ (1)

Bỗng nhiên, Hạ Tâm Ngữ giơ tay lên, vẫy vẫy về phía hai người.

Sau đó không biết từ lúc nào mà hai người bọn họ đã biến thành đom đóm, bay đi mất.

À?

Đó là mình nằm mơ, vì điều gì mà lại mơ như vậy chứ…

“Tạm biệt ~ “

Đom đóm bay đi mất, Hạ Tâm Ngữ vẫy tay cũng mạnh hơn.

Chờ đến sau khi không còn nhìn thấy nữa, cô ấy mới chầm chậm xoay người, nhìn mình và nở một nụ cười.

Sau đó dang hai tay ra, kiễng chân lên, cô ấy đột nhiên ôm lấy tôi….

…

“Cha mẹ đừng tiễn con nữa, con đi học đây.”

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt cha mẹ, Hạ Tâm Ngữ liền xoay người, đi về phía Trần Nguyên.

Xe buýt đang đến, nếu bỏ lỡ chuyến ngày hôm nay sẽ không thể đến được trường học.

Ông Mạc là một người nghiêm khắc, nhất định sẽ mắng cho chúng ta một trận.

“Chúng ta lên xe đi, xe đến rồi.” Cô ấy nói.

“Ừm, lên xe.” Trần Nguyên nói.

Nhìn thấy chiếc xe buýt màu vàng sắp dừng lại ở ngã tư, Hạ Tâm Ngữ vội vàng đi thật nhanh, sợ không đuổi kịp xe, sợ cha mẹ sẽ lãng phí thời gian cho mình và Trần Nguyên…

Cha mẹ, tặng không mình cho Trần Nguyên…

Cha mẹ, Trần Nguyên?

Trần Nguyên, tại sao tôi lại biết Trần Nguyên?

Bởi vì mình đã ăn tôm của cậu ấy, sau đó mỗi ngày chúng mình đều ăn cơm chung, đều cùng nhau về nhà…

Nhưng tại sao lúc đó cậu ấy lại mời mình ăn tôm hùm?

Đột nhiên Hạ Tâm Ngữ cảm thấy như đã phát hiện ra một điều gì đó —— Trần Nguyên cùng cha mẹ sẽ không xuất hiện cùng lúc.

Hơn nữa, cha mẹ đã không còn ở đây nữa…

Cô ấy, đang nằm mơ.

Trong giấc mơ, cô ấy có ý thức của riêng mình.

Phía sau lưng, là cha mẹ đang đứng yên ở đó nhìn mình, còn ở phía trước, là Trần Nguyên cậu ấy đang đợi mình để lên xe buýt.

Bỗng nhiên, một nỗi buồn chua xót ập đến.

Nhưng rất nhanh, cô ấy đã bình tĩnh trở lại.

Chiếc xe buýt màu vàng đang đỗ ở trước cổng làng.

Trần Nguyên đang đứng ở nơi đó, lặng lẽ chờ đợi mình.

Như vậy, cũng chỉ có một nguyên nhân —— Trần Nguyên đến gặp cha mẹ mình để đón mình đi.

Quay đầu, nhìn thấy cha mẹ mình vẫn đang tươi cười, Hạ Tâm Ngữ giơ tay lên, lớn tiếng hô: “Cha mẹ, tạm biệt!”

Sau đó, bọn họ liền biến thành đom đóm, bay về phía nơi xa.

Hạ Tâm Ngữ nỗ lực vẫy tay chào thật mạnh, như thể nói lời tạm biệt mãi mãi.

Bọn họ cũng dần dần phai nhạt ra khỏi tầm mắt.

Con đường phía bên kia, chỉ còn lại căn nhà.

Quay đầu, chính là Trần Nguyên.

Chiếc xe buýt vẫn ở đó, nhưng chờ thật lâu cũng không ai mở miệng, cũng không ai thúc giục.

Dù sao đây cũng là một giấc mộng, không hề có Logic nào cả.

Đã là giấc mơ, thì có thể có Logic gì được?

Kiễng chân lên, cô ấy mỉm cười nhào vào trong lồng ngực của Trần Nguyên, cô ấy ôm thật chặt hắn.

Nếu có thể thấy rõ giấc mơ, điều đó có nghĩa mình sắp tỉnh lại.

Như vậy, trước khi tỉnh giấc hãy ôm thật lâu thêm lúc nữa…

Trong giấc mơ cậu ấy không nói chuyện, như thế rất là phù hợp với giấc mơ.

Nhưng cậu ấy đã chậm rãi đưa tay lên, từ phía sau ôm lấy mình, đáp lại cái ôm của mình.

Điều này lại rất giống với hiện thực.

Trong giấc mơ, cô ấy cảm nhận được một vòng tay ấm áp và mạnh mẽ, còn ngửi được mùi hương hoa nhè nhẹ, cùng lúc đó vô tình những bông hoa cải xung quanh đều nở rộ, hồ sen hoang vu, có một làn gió nhẹ thổi qua, cả ao sen biến thành một màu vàng rực rỡ, hoa sen vàng…

Quỳ gối trên đệm, đầu cúi xuống phía dưới, giống như là một chú mèo đang câu cá, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên tỉnh lại, mới chợt nhận ra là mình đã ngủ gục trong lúc gác đêm.

Sau khi ngẩng đầu lên, cô ấy hoa mắt nhìn thấy một mảnh vàng rực, nhưng đó không phải là hoa cải, mà chính là ánh sáng của ngọn nến chồng lên nhau.

Lúc này trong linh đường người thân họ hàng vẫn còn đang trò chuyện, những người anh em cùng thế hệ cũng ngáp ngắn ngáp dài chơi điện thoại di động, hóa ra chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, cô ấy đã chìm vào trong một giấc mơ.

Ở trong mơ, cô ấy vì muốn khám phá mộng, cho nên liền ôm lấy Trần Nguyên, mãi cho đến khi tỉnh lại.

Vì điều gì mà mình có thể như vậy được…

Nghĩ tới đây, Hạ Tâm Ngữ cảm thấy có chút xấu hổ. Đồng thời bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ lại, tại sao trong mơ mình lại làm ra hành động như vậy.

Cuối cùng đưa ra một kết luận rằng, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Bởi vì những thứ xảy ra trong mơ đều không có thật.

Cho nên , có thể làm bất cứ điều gì mà mình muốn…

… …

Buổi sáng, sáu giờ rưỡi, đồng hồ báo thức vang lên, Trần Nguyên mông lung mở to con mắt.

Nhìn cái trần nhà xa lạ, ga giường màu hồng.

Là phòng riêng của Hạ Tâm Ngữ.

Bởi vì những căn phòng khác đều không được quét dọn, còn ngủ trên giường của cha mẹ cô ấy thì đó là một điều kiêng kị, cho nên người thân của cô ấy mới phải sắp xếp cho hắn ngủ ở phòng này..

Chương 168: Thật trùng hợp, tôi cũng nằm mơ (2)

Ngay bây giờ đây, quả thật bản thân hắn cũng không làm được gì nhiều, dù sao trời cũng vừa mới sáng.

Nhưng vì không muốn cho người khác nghĩ mình giống như một con mãnh thú chỉ biết nằm ngủ trên giường, chỉ một lần ngủ cũng là mười mấy tiếng đồng hồ, đúng là ấn tượng về một con chó lười biếng, cho nên hắn đã phải dậy thật sớm.

Bước xuống giường, đi bít tất, xỏ giày, hắn nhìn vào cái gương nhỏ trong phòng của Hạ Tâm Ngữ, tóc không rối, vẻ mệt mỏi ủ rũ trên mặt đã không còn, cho nên hắn cảm thấy tự tin hơn.

Rút chiếc điện thoại di động từ bên trên ổ điện ra, hắn tiện tay ấn ấn vào tấm ảnh có khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ lớp 62 trường tiểu học Tây Thanh, rồi mới mở cửa chuẩn bị đi xuống lầu dưới đánh răng.

Mà ngay lúc này, vừa mới bước xuống mấy bậc cầu thang hắn đã gặp ngay Hạ Tâm Ngữ cô ấy đã thức cả đêm để gác đêm, theo lý mà nói cô ấy phải rất mỏi mệt, thậm chí vẻ mặt bình thường thôi cũng đã lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng sau khi nhìn hắn, tinh thần của cô ấy đột nhiên tỉnh táo hẳn lên.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng trong ánh mắt của cô ấy có vẻ như phảng phất nỗi áy náy khi nhìn mình.

Tại sao lại phải áy náy?

Siêu Tử mạnh mẽ đến mức, không có cách nào để chủ động đưa ra đáp án cho mình.

Hãy để cho tôi tự nghe.

Tập trung vào mục tiêu là Hạ Tâm Ngữ, nỗ lực lắng nghe.

【 Có phải là vì cậu ấy ngủ trên lầu, cho nên mình mới nằm mơ về cậu ấy…)

Mơ về mình sao ?

Thật là trùng hợp, tôi cũng nằm mơ thấy cậu đấy.

Ở trong mơ còn ôm cậu nữa cơ…

Nói chính xác là, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên ôm lấy hắn, mà khung cảnh bốn phía xung quanh lại biến hóa thành một biển hoa màu vàng óng rực rỡ, cho nên Trần Nguyên cũng theo bản năng, nắm tay chậm rãi nâng lên, đặt trên lưng cô ấy rồi nhẹ nhàng ôm lấy…

Hắn rất hoang mang, vì ban đầu rõ ràng chính mình đã nhìn thấu cảnh trong mơ rồi, nhưng không biết vì điều gì mà tình tiết lại đột nhiên thay đổi. Và sau khi ôm cô ấy được một lúc thì tỉnh lại.

Tối hôm qua thật sự là hắn đã thức và trằn trọc một lúc, nhưng bởi vì quá mệt mỏi, cho nên lại tiếp tục ngủ.

“Chúng ta cùng đi đánh răng nhé?” Hạ Tâm Ngữ chủ động nói.

“Ừm được.”

Trần Nguyên đi theo cô ấy đến nhà vệ sinh, cô ấy đưa cho hắn một chiếc bàn chải đánh răng, sau đó bóp kem đánh răng lên.

Bởi vì cái bồn rửa mặt nhà cô ấy chỉ đủ cho một người, cho nên Hạ Tâm Ngữ đứng ở đó, còn Trần Nguyên thì ngồi xổm phía dưới.

Lộc cộc lộc cộc, súc miệng, đánh răng, đánh răng xong lại súc miệng, sau đó lại đem bàn chải đánh răng rửa sạch sẽ.

Sau khi Trần Nguyên hoàn thành đầy đủ quá trình, Hạ Tâm Ngữ ở bên này vẫn còn chưa đánh răng xong, nhìn thấy Trần Nguyên chỉ dùng nước dội lên mặt để rửa, cho nên Hạ Tâm Ngữ đã chủ động đưa cái khăn mặt màu hồng của mình cho hắn dùng, miệng vẫn còn ngậm bàn chải đánh răng, nói: "Cái này của tớ… cậu dùng đi."

"Cảm ơn." Sau khi Trần Nguyên nhận lấy, liền dùng ngay.

Không phải, sao mà đến cái khăn mặt cũng có mùi thơm của Hạ Tâm Ngữ vậy?

Chẳng lẽ tất cả đều có mùi thơm của nước giặt hay sao?

Thật là, tên Siêu Tử này đang nghĩ cái quái gì vậy?

Vào đầu tuần năng lực cũ đã trở nên yếu đi, kiểm tra lại vẫn chưa thấy xuất hiện năng lực mới, đúng là đáng giận.

Chẳng nhẽ muốn mình phải chủ động lắng nghe nữa hay sao.

Lại nghe Tâm Ngữ, không có cái thứ đồ chơi này thật sự không được.

Điều đó có nghĩa là nếu bị treo máy, mà không thao tác lại nhiều lần thì sẽ hỏng.

【 Cảm giác ôm một người ở trong mơ, có giống với ngoài đời hay không?)

"?" Đang dùng khăn mặt của Hạ Tâm Ngữ để rửa mặt, sau khi Trần Nguyên nghe thấy được tiếng lòng, hắn đã sửng sốt ngay tại chỗ.

Sau đó, nhìn về phía Hạ Tâm Ngữ.

Nhìn cô ấy giống như đã làm điều gì đó có lỗi với chính mình, cô ấy vội vàng thu ánh mắt lại nhìn đi chỗ khác, sau đó lại 'Lộc cộc lộc cộc' súc miệng.

【 Lúc mình ôm cậu ấy, cậu ấy cũng ôm lại mình, như thế chắc không tính là mình đơn phương đâu nhỉ…)

Đó là bởi vì cậu ôm tôi trước mà…

Đột nhiên, Trần Nguyên nảy ra một ý tưởng khiến cho người ta nghĩ đến thôi cũng thấy đáng sợ.

Chẳng lẽ bọn họ đã mơ cùng một giấc mơ?

Không đúng.

Giấc mơ này căn bản không phải của mình!

Ở trong mơ, mình giống như là một người quan sát chỉ đứng ở nơi đó, so với ở đời thực có vẻ rất rõ ràng, thậm chí cũng không tuân theo quy tắc "nhìn xuyên giấc mơ và kiểm soát giấc mơ".

Nó giống như là mình đang xâm chiếm giấc mơ của người khác, với mức độ tự do rất là cao.

Hơn nữa mọi hành vi của mình trong giấc mơ đều sẽ ảnh hưởng đến cảnh vật xung quanh.

Chương 169: Vòng loại? tôi đang nghiên cứu đối thủ! (1)

Như vậy, như vậy thì đơn giản hơn rồi.

Tối hôm qua, trong giấc mơ của Hạ Tâm Ngữ, cô ấy đã mơ thấy cha mẹ đưa cô ấy đi học, còn mình đã can thiệp vào giấc mơ của cô ấy.

Có lẽ là bởi vì mình và cha mẹ của cô ấy xuất hiện không cùng lúc, cho nên cô ấy đã khám phá ra mộng cảnh, rồi tạm biệt cha mẹ sau đó mới rời đi.

Sau đó, cô ấy lại chủ động thay đổi giấc mơ, cha mẹ biến thành đom đóm bay đi, điều này lại khiến cô ấy nhớ cha mẹ sâu sắc hơn.

Cảnh đó được tạo ra bởi trí nhớ chồng chéo của Hạ Tâm Ngữ.

Cha mẹ biến thành đom đóm, giống như những chấm nhỏ bay đi, cũng chính là ý nguyện của cô ấy.

Sau cùng, cô ấy đã nhào về phía mình ôm chầm lấy, thật chặt… Và như một sự đáp lại, mình cũng nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy…

Được rồi, để tôi nói sự thật!

Hôm qua tôi đã ôm một con gấu bông.

Sau khi nhìn thấu giấc mơ, hắn cảm thấy dù sao làm như vậy cũng không tính là phạm pháp, cho nên đã nhanh tay ôm lấy!

“Vậy tớ đi ra ngoài đây…” Hạ Tâm Ngữ rửa mặt xong nhìn Trần Nguyên chào hỏi, nhưng đột nhiên phát hiện ánh mắt của đối phương lại lảng tránh đi, có chút khác thường, giống như là hắn…

Áy náy.

Một biểu hiện rất giống với biểu hiện của mình.

“Ừm được, cậu đi đi.”

Bây giờ Trần Nguyên đã có thể hiểu được tâm trạng của Hạ Tâm Ngữ rồi.

Lấy một ví dụ.

Ở trong mơ bạn được ngắm hoa khôi của lớp như đi ngắm trong siêu thị, kết quả ngày thứ hai tới trường học, hoa khôi ở lớp còn cười nói rồi đưa đồ ăn vặt cho bạn…

Hiểu?

Tuy nhiên Trần Nguyên chỉ là con gấu ôm của Hạ Tâm Ngữ một lúc thôi, nhưng dù sao như vậy cũng xứng là Thánh Tâm Ngữ rồi.

【 Trong mơ cậu ôm tôi còn chặt hơn tôi ôm cậu, như vậy không thể trách một mình tôi được…)

Tự vệ phản kích, chính là tự vệ phản kích !

Hạ Tâm Ngữ vẫn cứ lẩm bẩm những câu đó ở trong lòng, Trần Nguyên cảm thấy hành động của mình ở trong giấc mơ đó cũng không có gì là to tát.

Mấu chốt là vì hắn biết đó chỉ là giấc mơ chứ không phải sự thật, cho nên hắn mới ôm chặt hơn, so sánh với việc dùng sức thì đây có thể là một đòn đánh chí mạng dễ thương.

Nhưng trong lúc này thì không nên nghĩ đến chuyện đó nữa.

Vậy thì siêu năng lực tuần này của mình chính là "xâm nhập vào giấc mơ của người khác" có đúng không nhỉ?

Còn điều kiện để kích hoạt thì sao đây.

Đêm qua trước khi ngủ, người cuối cùng mà mình gặp… Không phải Hạ Tâm Ngữ, bởi vì lúc bắt đầu đi lên lầu, người mà mình nhìn thấy cuối cùng chính là cô cô.

Vậy thì người cuối cùng nói chuyện với mình.. Đúng.

Người này quả thật là Hạ Tâm Ngữ, mình có thể xác định chắc chắn.

Hay nói đúng hơn, điều mà mình muốn mơ đến…

À không, như vậy cũng không có Logic lắm?

Vậy thì, tạm quyết định như này: Trước khi đi ngủ mình nói chuyện với ai, thì người đó sẽ bị mình xâm nhập vào giấc mơ..

Vậy năng lực này, cũng không đến nỗi tệ.

Nghĩ đến siêu năng lực này không có sức tàn phá lớn, cộng thêm việc hiện tại hắn cũng chưa biết cách sử dụng như thế nào, Trần Nguyên cũng không muốn để ý nhiều, hắn đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau đó, lại gặp phải cô cô cũng đang đi tới.

Trần Nguyên sững sờ trong chốc lát, mở miệng nói: "… Con chào cô ạ."

Mình có hơi hối hận khi nói ra câu đó!

"Ừm rồi."

Cô cô rộng lượng nhẹ gật đầu, hai người cứ như vậy tránh đường đi.

Nhưng mà, ngay khi Trần Nguyên đi ra chưa được mấy bước, cô cô đột nhiên hỏi: "Đúng rồi tiểu Trần, cậu học ở trường cấp 3 nào vậy?"

——

"Tôi là học sinh trường trung học phổ thông số 11"

Rất là tự nhiên, Trần Nguyên nói ra tên trường mình.

Chứ còn gì nữa?

Có ai lại che che giấu giấu tên trường mình lúc bị người khác hỏi đến chứ?

Trừ phi đang âm mưu làm chuyện xấu!

Vụng trộm chạy đến địa bàn trường trung học phổ thông số 4 để trêu ghẹo mấy bạn nữ bên đây!

Hơn nữa trường trung học phổ thông số 11 cũng được coi là không tồi, mém chút nữa đã vào top rồi, không có gì phải ngại ngùng che giấu cả, thân là học sinh trường trung học phổ thông số 11 hắn phải biết tự hào vì trường của mình!

“À, là trường trung học phổ thông số 11 sao, cũng khá gần trường trung học phổ thông số 4 đấy.”

Thật ra cô ấy hỏi cái này cũng chỉ để thăm dò mà thôi, thử xem xem có phải trong lòng hắn đang có ý xấu gì chăng.

Nếu như thật sự do dự, thì cô ấy có thể xác định chắc chắn rằng hai người hôm đó cô ấy gặp phải tại trường trung học phổ thông số 4 là Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên.

Nếu như hắn không do dự gì, thì chắc chắn là tại Trần Nguyên rất kín mồm kín miệng mà thôi.

Dù sao bây giờ nghĩ lại, dáng người của hai người hôm đó cô ấy gặp thật sự quá giống, nếu đem so sánh thì chắc cũng giống đến chín phần, cho nên lúc đó chẳng lẽ hai người bọn họ đang hôn…

Chương 170: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (2)

Hạ Tâm Ngữ con nhỏ ngốc ấy!

Đã bảo từ đầu đừng tự mình làm loạn mà, bây giờ gây hiểu lầm rồi đấy!

Thà đã làm mới bị nói thì không có gì nhưng rõ ràng hắn chưa làm gì mà đã bị hiểu lầm là làm rồi, hắn thật sự quá oan ức mà.

“Vậy sao trước đó gọi điện thoại nói chuyện cháu không nói với dì cháu và Tâm Ngữ là bạn học vậy?” Cô ấy cười hỏi.

Nhưng bởi vì là một vị giáo sư cho nên nụ cười của cô ấy hơi khó nhận ra chỉ có thể dựa vào ngữ khí cùng biểu tình trên mặt thoáng biến đổi để phán đoán là đang cười.

Không biết cười có thể không cười mà.

Hoặc là có thể học cách Hạ Tâm Ngữ cười để biết chữ cười viết thế nào cho đúng.

— Đệ tử không nên thua kém sư phụ, sư phụ không cần đệ tử yếu.

Liệu có khả năng cô ấy đang cố ý cười như vậy không nhỉ?

Đừng, đừng kể chuyện ma nữa, hắn sẽ sợ đấy.

Trần Nguyên hơi chút do dự sau đó thẳng thắng nói: "Trước đó là do cháu đã tìm đến người khác để biết được số điện thoại của dì… Cho nên mới cảm thấy không được tốt lắm."

"Thì ra là vậy sao." Nói vậy thì có thể thông cảm được, bởi vì chuyện này rất hợp lí.

Bởi vì là bạn học cùng lớp cho nên mới tìm đến thầy chủ nhiệm hỏi xin số điện thoại rồi tự chủ trương điện cho người giám hộ, nếu mà là vậy thì đúng là chút tự tung tự tác.

Nói cách khác, ngày ấy thằng bé này cũng không thấy được cô mà.

Cho nên hành động của hai đứa ấy lúc đó thật sự là…

Được rồi, tới đó thì dừng là được rồi.

Cứ một mực nói như vậy sao được.

"À tiểu Trần này, áo mà hôm qua cháu mặc là để tham gia thi đấu đúng không?" Dù sao cũng là giáo viên dạy toán học cho nên nói đến lĩnh vực chuyên nghiệp cô ấy lập tức cảm thấy tự tin hơn.

"Dạ phải." Trần Nguyên gật đầu.

"Cháu được tham gia thi đấu như vậy chắc thành tích học cũng rất tốt nhỉ?"

"Dạ chắc cũng tạm tạm thôi ạ…"

"Bình thường cháu làm bài được mấy điểm?" Cô ấy tiếp tục hỏi.

Đối với vấn đề này, Trần Nguyên phải dừng khoảng chừng hai giây để nhớ lại.

Bình thường thi được bao nhiêu…

Bỏ đi con điểm thấp thứ nhất, bỏ qua con điểm thấp thứ hai, bỏ nốt con điểm thấp thứ ba… Vẫn là sử dụng điểm cao nhất đã đạt đi: "Chắc cỡ 140 điểm ạ."

"Tận 140 điểm lận sao…"

Vậy thì tiểu Trần có lẽ có thực lực chân chính để vượt qua vòng thi đầu tiên.

Dù sao chỉ cần thành tích thường ngày luôn ổn định ở mức một trăm ba mươi điểm trở lên thì mấy vòng thi đầu tiên cũng không tính là khó, có thể thi được đến 140 điểm thì cũng coi như là nắm chắc căn bản rồi nên chắc có thể làm được mấy câu hỏi khó.

Nhưng mà vẫn muốn xem xét đến vài yếu tố khác nữa.

Ngay lúc thi đấu, nếu hắn chỉ nghĩ đến chuyện nhanh chóng làm bài để kịp lúc dự lễ tang thì tâm lý sẽ rối loạn.

Nửa tiếng để làm bài có thể nói nó cũng không phải thật sự đúng nửa tiếng, nếu thêm mấy yếu tố như "bối rối", "khẩn trương" thêm vào thì thời gian còn lại để làm bài rất ngắn.

Mà chiến lược của học sinh có lẽ là cố gắng không sai mấy câu dễ và làm đúng mấy câu khó.

Chuyện này quả thật quá khó, quá khó so với tưởng tượng.

Dựa theo kinh nghiệm dạy học bao lâu nay của Hạ Phương, số lượng học sinh có thể làm được đến trình độ này của toàn thành phố hiện đang nằm trong hai lớp- lớp một của trường trung học phổ thông số 4 và lớp một của trường trung học phổ thông số 1.

Mà số điểm toán trung bình của hai lớp này lần lượt là 144,9 điểm và 145,5 điểm.

Trường trung học phổ thông số 1 tuy có điểm số thấp hơn nhưng chất lượng học sinh đều sàn sàn nhau.

Còn nếu nói tới lớp một trường trung học phổ thông số 11 thì cũng coi như khá giỏi đi, có lẽ điểm trung bình của lớp nằm ở

khoảng 144 điểm?

Thế nhưng dựa theo miêu tả của Hạ Tâm Ngữ, hai đứa nhóc này thường xuyên ngồi học chung với nhau, tuy bây giờ Trần Nguyên còn chưa phải đến mức xuất xắc thế nhưng cũng coi là có nỗ lực nhưng dù vậy thì điều này cũng chứng tỏ thằng nhóc này không phải học sinh của lớp một.

Nếu như là học sinh lớp một thì không biết tổng điểm các môn cộng lại sẽ cao hơn Hạ Tâm Ngữ bao nhiêu điểm đây.

Nói tóm lại bây giờ có đoán già đoán non thế nào thì việc làm bài thi đầu tiên trong vào nửa tiếng đồng hồ là chuyện không thể nào.

Nhưng dù cô ấy biết rõ điều đó thì vẫn cố ý hỏi: "Tiểu Trần thấy lần này thi vòng đầu có ổn không?"

"À chuyện này… Cháu chưa nghĩ đến nó."

"Thằng nhóc này, cháu cũng khiêm tốn quá đấy."

"Bởi vì cháu vẫn luôn suy nghĩ tới mấy vòng thi đấu sau này nên mới vậy."

Này cháu như vậy là rất không khiêm tốn đấy!

Câu nói xuất khẩu cuồng ngôn của Trần Nguyên thiếu chút nữa làm cô ấy nghẹn đỏ mặt.

Chương 171: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (3)

Vẫn đang lo cho những vòng thi đấu sau?

Cho nên mới làm bài thi của vòng đầu trong vòng nửa tiếng đồng hồ?

Nếu thật sự như thằng nhóc này nói vậy những đứa học sinh do chính tay mình dạy…

Hạ Phương mặc dù không dạy lớp trọng điểm nhưng dù sao cũng là giáo viên của trường trung học phổ thông số 4 cho nên bốn chiến tướng lần này cô ấy cho ra trận đều có năng lực làm bài được max điểm.

Trước kì thi này cô ấy đã cố tình kiểm tra căn bản của bốn người này, thế nhưng nhanh nhất thì cũng phải làm bài trong vòng hai tiếng nếu không thì xác suất làm đúng sẽ giảm đi đáng kể, hơn nữa mấy bài khó đều bỏ qua.

“Vậy thì tiểu Trần phải cố gắng để thi mấy vòng sau đấy.” Vỗ bả vai của Trần Nguyên, nụ cười của cô ấy còn khó coi hơn lúc nãy, hoặc là nói giờ cô ấy cũng không biết làm sao cho đúng, “Phải chiến thắng mấy bạn đến từ trường trung học phổ thông số 4 và trường trung học phổ thông số 1 đấy.”

Trần Nguyên bình thản gật đầu: “Dạ vâng ạ.”

Thằng nhóc đó còn dạ nữa chứ, nhóc ấy vậy mà dám dạ…

Không biết có phải nhóc này đang nói thật hay chỉ là quá tự tin cho nên không để trường trung học phổ thông số 4 và trường trung học phổ thông số 1 vào mắt nữa.

Nhưng mà chuyện này cứ coi như là chuyện tốt hiếm gặp đi.

Do đó cuộc trò chuyện kết thúc, vị giáo sư đại tài của trường trung học phổ thông số 4 tiếp tục tiến vào nhà vệ sinh, còn Trần Nguyên thì rời khỏi nơi đó.

Đúng là Cuồng Tiểu Nguyên mà!

Nhưng mà tuy là có hơi ngông cuồng chút nhưng cuộc thi đấu vào tháng sau hắn phải cố gắng nỗ lực nghiên cứu mới được.

Ít nhiều gì cũng phải làm cho mấy bài kiểm tra đạt được 135 điểm dưới tình huống không có sự trợ giúp của ninja copy.

Mà để đạt được tiêu chuẩn như vậy thì chắc là Tâm Ngữ phải mệt chết rồi đây.

Sau khi trở về linh đường, Trần Nguyên nhìn thấy cái bàn đã được đặt trước cửa, trên bàn trải một tấm khăn nhựa màu trắng, ở phía sau cũng bắt đầu bận rộn mà chuẩn bị nấu ăn.

Sau thời gian mở tiệc rượu vào buổi sáng thì buổi trưa lúc mười một giờ chính là lúc chính thức bắt đầu tang lễ, sau khi mấy cô, mấy bác của Tâm Ngữ đọc điếu văn thì thôn trưởng sẽ đến và nói chuyện, khoảng chừng mười lăm phút sau sẽ chính thức mai táng dưới chân núi.

Mấy vị họ hàng đều rất nhiệt tình, cho dù là những cô bác hàng xóm không có quan hệ máu mủ cũng bận trước bận sau để châm trà rót nước.

Có lẽ gia đình Hạ Tâm Ngữ có quan hệ rất tốt với mấy người sinh sống nơi đây.

Đó là đương nhiên rồi, có thể dạy dỗ ra một đứa con gái tốt như vậy thì gia đình bọn họ hẳn cũng phải là những con người lương thiện cho nên mọi người ở đây mới có thể vì biến cố của gia đình này mà rơi lệ.

Trần Nguyên cũng muốn giúp đỡ chút gì đó nhưng mà mấy phong tục ở đây hắn chẳng hiểu chút gì lỡ làm sai chuyện gì thì chắc cũng chỉ thêm phiền mà thôi cho nên hắn không làm gì cả.

Nhưng mà hắn cũng cảm giác được nếu cứ đứng một cục chỗ này hoài có lẽ hắn sẽ chán đến chết mà vô thức nhổ cỏ đá tường mất.

Ngay lúc hắn đang không biết nên làm gì thì từ bên ngoài một chú chó có màu lông bị phai tạp giữa hai màu đen trắng chạy đến dưới chân hắn, Trần Nguyên thấy chú chó này có vẻ nhiệt tình liền đưa tay ra sờ.

Nhưng mà còn chưa kịp chạm vào thì có tiếng hét từ đằng sau vang lên khiến hắn sợ run người.

“Ấy ấy! Không được sờ vào, con chó này sẽ cắn người đấy, đã có ba người xui xẻo trúng chiêu của nó rồi!” Bà hàng xóm bên cạnh thấy vậy liền vội lên tiếng ngăn cản bởi vì chú chó này quá hung dữ cho nên không ai chủ động trêu chọc nó.

Nhưng mà ngay lúc câu nói của bà ta vừa dứt cũng là lúc bàn tay của Trần Nguyên chạm vào đỉnh đầu của con chó. Mà chú chó ấy còn cố tình ngẩng đầu con hơn, cọ lông vào bàn tay đang đưa ra giữa không trung của Trần Nguyên.

Trần Nguyên ngơ ngác mà ngẩng đầu, gương mặt mờ mịt, “Dạ?”

Thấy vậy, bà hàng xóm liền vỗ chân cười ha hả.

Mấy cô chú đứng gần đó cũng đang cười trên gương mặt là sự hớn hở không giấu được.

Mấy cô chú đang cười chuyện gì vậy?

Còn nữa, mọi người đều cười như vậy thì hắn biết phải nghe tiếng lòng của ai đây?

“Chó ngoan chó ngoan.” Cậu cả vui vẻ nhìn, đây là chú chó mà ông ta đưa cho em mình để giữ nhà, chú chó này có “mắt nhìn người” khá tốt, so với mấy đứa còn nhà ông ta còn tốt hơn nhiều, ông ta cứ thế tóm lấy hai chân trước của nó rồi nhảy, dường như xem nó như một người bạn thân mà đùa giỡn, “Hôm nay phải cho mày thêm đồ ăn mới được, thêm hai cái đùi gà.”

Ủa sao lại thêm đùi gà rồi?

Sao không ai cho hắn thêm đùi gà mà lại cho chó chứ?

Chương 172: Vòng loại? Tôi đang nghiên cứu đối thủ! (4)

Đương nhiên không phải hắn muốn ăn đùi gà đâu, hắn cũng không mất liêm sỉ đến thế chỉ cần một cái bánh bao là đủ rồi.

Đúng lúc này, Hạ Tâm Ngữ bước ra từ linh đường. Sau đó có hai cô nào đấy tới chỗ cô ấy che miệng kể chuyện gì đó cho cô ấy nghe.

Sau khi nghe xong, Hạ Tâm Ngữ đỏ mặt nhìn về phía Trần Nguyên, hơi mấp máy môi dường như muốn nói gì đó lại giống như muốn than phiền bởi mấy hành động của hắn khiến cô ấy khó xử.

Ủa khoan?

Hắn chỉ là sờ đầu con chó đó một chút thôi mà.

Hắn làm gì sai cơ chứ?

“Cậu đến chút được không, tớ có chuyện này muốn nhờ.”

Tiếng địa phương của người Kinh Nam cũng không khó hiểu thế nhưng tốc độ nói của họ quá nhanh, khẩu âm cũng nặng, nhìn thấy Trần Nguyên có vẻ thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho nên cô ấy quyết định tìm vài việc để cho hắn giết thời gian.

Đương nhiên chuyện này mà để hắn làm thì cũng phù hợp

“Ừ được thôi.”

Hạ Tâm Ngữ giống như một tia sáng cứu rỗi hắn ra khỏi đại dương mênh mông của tiếng địa phương Kinh Nam vậy.

Tranh thủ chạy thôi tranh thủ chạy thôi.

Cứ thế hắn đi theo phía sau Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên một trước một sau mà theo cô ấy đi vào nhà chính.

“Cậu có hiểu mấy cô chú đó đang cười gì không?” Hạ Tâm Ngữ hỏi

“Tôi muốn biết lắm đấy.”

“Vậy là cậu không hiểu nhỉ.” Có được câu trả lời chính xác xong Hạ Tâm Ngữ phì cười, “Vậy thì tớ sẽ không nói cho cậu biết đâu.”

“Ý nhầm, tôi hiểu mà.”

“Nếu cậu biết rồi thì tớ sẽ không giải thích nữa đâu.”

“…”

Khoan đã sao cô ấy có thể như vậy chứ?

Tại sao hắn có cảm giác như Hạ Tâm Ngữ sau khi được buff từ sân nhà thì lúc nào cũng trên cơ hắn ấy nhỉ, mấy lần giao chiến cô ấy đều chiếm thượng phong cả.

“À cái đó cậu vào đây đợi chút.” Lúc mở cửa phòng Hạ Tâm Ngữ có hơi do dự nhưng lát sau đã thoải mái trở lại, cô ấy vốn là thanh bạch đương nhiên sẽ không sợ người khác đàm tiếu.

“Chờ tớ một lát.”

Nhưng mà trước lúc đi vào, Trần Nguyên chú ý tới ông cụ ngồi trước cửa.

Giống như ông ấy ở đây là chuyện đương nhiên vậy, mọi người vẫn cứ đi đi lại lại còn ông ta vẫn cứ an tĩnh mà ngồi chỗ đó, giống như chẳng ai để mắt tới ông ấy cả cứ thể mà thản nhiên bỏ qua.

Trần Nguyên đi đến bên cạnh ông cụ rồi ngồi xuống, lấy ra hộp thuốc Phù Dung Vương xé bỏ lớp ngoài, lấy một điếu đưa cho ông ấy.

Ông cụ nhận lấy điếu thuốc bỏ vào miệng, Trần Nguyên thấy vậy liền lấy bật lửa ra châm thuốc cho ông ấy đồng thời đem mấy điếu còn lại có trong bao nhét vào tay ông ta.

Hút vào một ngụm khói của Phù Dung Vương, sau đó nhả ra ngụm khói trắng, ông cụ quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên đang ngồi xổm bên cạnh dùng âm thanh già nua hỏi: "Thằng nhóc, cháu ở đâu vậy?"

"Dạ ở Hòa Tường thưa ông."

"Hòa Tường là ở đâu?"

"Là một thành phố ngay cạnh Hạ Hải, nó là một thành phố rất nhỏ…"

"Một thành phố nhỏ cũng là thành phố mà.:

"Tính ra thì vẫn tệ hơn thôn Nam Khê ạ, cháu thấy ở đây tốt hơn nhiều."

"Vậy ba mẹ cháu là nghề gì…"

Hai người cứ thế mà ông một câu cháu một câu, ông cụ hỏi còn Trần Nguyên trả lời.

Người ở trong kí ức vẫn còn ngay đây, vẫn đang ở đây và trò chuyện.

Hạ Tâm Ngữ đứng bên cạnh vốn dĩ vẫn nở nụ cười thế nhưng không biết tại sao đột nhiên cô ấy cảm thấy cái mũi có chút chua xót khó chịu liền bước vào phòng đóng cửa lại lấy tay che mặt mà òa khóc.

Không biết tại sao… Nhưng bây giờ cô ấy chỉ muốn khóc…

"Ừ được được, khi nào ăn Tết thì quay lại đây chơi nhé."

Trò chuyện xong, ông cụ gật đầu với Trần Nguyên, không biết đã hứa hẹn gì với nhau mà ông ta lại mời hắn lần sau đến chơi như vậy.

"Dạ, nếu rảnh cháu nhất định sẽ đến."

Trần Nguyên mỉm cười đồng ý.

Sau đó đứng dậy đi vào trong.

Mà lúc này, Hạ Tâm Ngữ cũng đã giải tỏa bớt cảm xúc của mình rồi, cô ấy dùng ta lau nước mắt, nín khóc mỉm cười bảo:

“Cậu mua bao thuốc lá ấy khi nào đấy?”

“Mua lúc trên đường đến đây, tại tôi nghĩ người dân Kinh Nam đều thích thuốc loại này.” Ban đầu Trần Nguyên muốn mua để đi xã giao với mọi người. Nhưng chẳng biết tại sao lúc ấy hắn lại nghĩ phải mua nguyên một bao như vậy, chắc có lẽ là do suy nghĩ đến việc mấy thứ thế này có thể sử dụng được trong trường hợp nào đó tại tang lễ.

May là siêu tử mất hiệu lực, nếu không Tâm Ngữ sẽ lại chê hắn quá nhỏ.

“Cậu cũng thông minh đấy, đúng là nhóc ranh mà.” Bởi vì không phải khóc do đau lòng cho nên sau khi lau khô nước mắt, Hạ Tâm Ngữ liền khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, giọng nói cũng không mang màu sắc thương cảm.

“Đã làm thì phải làm anh chàng thông minh chứ nhóc thì nhỏ quá.”

Chương 173: Tính tiền giúp tớ (1)

Tìm kiếm những điều to lớn hơn là giấc mộng của cánh nam nhi cho nên Trần Nguyên cũng không ngoại lệ.

“Vậy anh chàng thông minh ơi, có thể nhờ anh phát huy tài năng toán học của mình để giúp tớ một chuyện được không.” Sau đó cô ấy đưa cho Trần Nguyên một bản ghi nhận màu xanh dương, Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng nói, “Sáng nay sẽ có vài người đến viếng, có thể nhờ cậu nhớ tên những người đưa tiền và ghi lại được không?”

Ý—

Đây là chuyện lớn luôn đấy?

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu.

Tuy hắn đã nghĩ đến việc tìm chuyện gì đó làm để giúp đỡ Hạ Tâm Ngữ nhưng chuyện làm người ghi chép như thế này hay nói cụ thể hơn là những chuyện dính đến tiền bạc thì nên để cho người thân làm sẽ tốt hơn chứ?

Nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt cô ấy đầy sự tin tưởng thì hắn lại đồng ý: “Được rồi, để tôi làm cho.”

“Ừ, đưa cho cậu làm là yên tâm rồi, cậu là tuyệt nhất.”

Giống như đang dỗ con nít, Hạ Tâm Ngữ dùng giọng điệu ngọt ngào nói với hắn.

Tuyệt nhất gì cơ?

Có muốn nói sâu thêm chút về vấn đề này không, ví dụ như nói về chuyện Trần Nguyên giỏi cái gì ấy?

“Nhưng mà tiếng địa phương ở đây, cậu thì tôi còn nghe hiểu được chứ nếu là mấy cô chú ấy… Tôi nghĩ là dù có đoán thế nào cũng không ra được đâu.” Trần Nguyên nói ra điều hắn quan ngại.

Hạ Tâm Ngữ hơi suy nghĩ rồi nói, “Vậy thế này đi, để tớ tìm cho cậu một nhóc phiên dịch nhé.”

“Nhóc phiên dịch?”

Thế là, một lát sau…

“Chu Hồ Sinh.”

“Thu ạ?”

“Là Chu cơ mà. Chữ Chu ấy” Ông chú ấy lặp lại lần nữa.

Nhưng mà dù cho ông ấy có nói bao lần thì Trần Nguyên vẫn chưa nghe ra. Cho nên hắn nhìn về phía Hứa Châu ngồi đằng sau.

Thấy vậy, nhóc con ấy mở miệng: “Chu, Hồ, Sinh”

Con mẹ nó rốt cuộc là chữ gì cơ?

Thấy Trần Nguyên vẫn nhăn nhó, Hứa Châu kiên nhẫn giải thích: “Là Chu trong Hạ Thương Chu Thu ấy.”

“…”

Nghe thấy câu nói này Trần Nguyên giữ vững khuôn mặt bình tĩnh, không nói gì chỉ cười cười lắc đầu, sau đó ghi xuống giấy ba chữ Chu Phúc Sinh.

Nhưng mà mới ghi được đến chữ thứ hai ông chú ấy lại nhắc nhở thêm lần nữa: “Phúc trong Ngũ Phúc Tứ Hải.”

Đang đợi ở đây để bẫy hắn đúng không?!

Không nhịn nữa, không thể nhịn được nữa.

Được, được lắm là Chu Hồ Sinh đúng chưa.

Cái tên hay như vậy làm sao ông có thể đọc thành Thu Phúc Sinh vậy, ba chữ sai mất hai rồi.

Chu Hồ Sinh, hai trăm.

Sau khi ghi lại, Trần Nguyên quay đầu nhìn cậu em trai họ kia bảo: "Hứa Thu, nhóc làm ơn nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn dùm."

"Được thôi."

Cứ như vậy Trần Nguyên tiếp tục chật vật trong việc nghe hiểu khẩu âm ở đây để ghi chép lấy tiền.

Lúc đi viếng, thường thì người quen sẽ viếng hai trăm, hàng xóm là năm trăm, còn nếu là bà con xa thường là trên năm trăm, cũng có trường hợp những người bạn thân thiết sẽ cho đến một ngàn, và đương nhiên nếu là họ hàng thân thích thì số tiền đi viếng thường lên đến năm ngàn.

Những phong bì màu trắng căng phồng kia chính là sự quan tâm của mọi người dành cho Hạ Tâm Ngữ.

Như vậy có thể thấy đối với sự việc bất hạnh mà Hạ Tâm Ngữ gặp phải mọi người đều vô cùng thương cảm cho nên tiền đi viếng cũng tăng lên không ít. Hơn nữa còn không ai chê lễ tang này sơ sài.

Chỉ có kèn không có dàn nhạc.

Bàn tiệc cũng chưa đúng quy cách.

Nói khó nghe một chút, người phải sống vì mình, khi tham gia tiệc do người khác tổ chức, chúng ta đều có xu hướng ăn thật nhiều để hồi vốn.

Nhưng lễ tang này lại chẳng có ai để tâm đến việc "hồi vốn" hay là không cho nên coi như Hạ Tâm Ngữ được lời.

Nhưng ai nấy đều đầy lòng cảm thông, cho dù là trong suy nghĩ của họ cũng chẳng một ai trách cứ Hạ Tâm Ngữ tổ chức tang lễ không đủ long trọng.

Đoạn đường chuyển quan tài ra phía sau núi phải dùng pháo, theo lý mà nói thì tiền mua pháo phải do Hạ Tâm Ngữ chi trả thế nhưng có nhiều thôn dân đã chủ động mua.

Người dân nơi đây không giống như trong phim, dưới ngòi bút của người biên kịch hình tượng những con người nơi vùng sâu như thế này đều chanh chua cay nghiệt, hẹp hòi phong kiến nhưng đó chỉ là cái nhìn phiến diện, cứng nhắc của chính biên kịch mà thôi. Hơn nữa đã làm phim thì bắt buộc phải dùng những kĩ xảo nhỏ để khơi dậy cảm xúc của người xem càng nhiều mặt tối thì vẻ đẹp nhân cách của con người mới càng được bộc lộ.

Thực tế cũng vậy, không có ai sống với một khuôn mặt duy nhất.

Thế nhưng ít nhất ngay giờ phút này hắn vẫn cảm nhận được sự ấm áp của lòng người.

Hơn một tiếng đồng hồ, Trần Nguyên đã ghi được tổng cộng hơn bảy mươi tên, tổng tiền khoảng hơn ba vạn.

Trần Nguyên nhìn thoáng qua phần ghi chú trước đó của Hạ Tâm Ngữ, nhẩm sơ sơ thì tổng số tiền lần tang lễ này cũng được bốn vạn.

Chương 174: Tính tiền giúp tớ (2)

Mà số tiền chi ra để tổ chức lễ tang này chủ yếu là những bàn tiệc, quan tài, kèn, pháo và thuốc lá.

Theo dự kiến ban đầu thì lần này sẽ đặt mười hai bàn tiệc mỗi bàn cỡ khoảng năm sáu trăm.

Cho nên tính hết lại thì chắc còn khoảng hai vạn năm tệ.

Dựa theo mức độ chi tiêu tiết kiệm của Hạ Tâm Ngữ thì số tiền này chắc đủ để dùng trong vòng hai năm.

Hơn nữa đi học tại Hạ Hải còn cần phải trả tiền thuê nhà hết một vạn bốn, nếu chuyện này cũng giải quyết được thì…

Đang lúc Trần Nguyên mải mê suy nghĩ, một chiếc Honda màu đen dừng lại trước cửa linh đường. Sau khi cửa xe mở ra, một người đàn ông với cái đầu bóng loáng bước xuống.

Sau đó, cậu cả của Hạ Tâm Ngữ liền vội vàng tiến đến chào hỏi.

Người đàn ông kia cười cười bắt tay cùng cậu cả, hai người khách sáo qua lại một hồi thì ông ta liền tiến đến chỗ Trần Nguyên. Lấy tay móc chiếc bóp da từ túi quần, rút ra một xấp tiền mặt để lên bàn: "Ngưu Cung, Trâu trong trâu bò trâu ngựa, Cung… có chữ Công bên cạnh ấy, nói sao nhỉ, à đúng rồi đấy nhóc viết vậy là đúng rồi, thằng nhóc này thông minh đó.:

Sao lại đặt cái tên phức tạp như vậy chứ.

Thoạt nhìn thì giống như một ông chủ nhỏ vậy.

Cầm xấp tiền dày cộm trong tay, Trần Nguyên có thể cảm nhận rõ ràng tâm ý của đối phương.

Hai mươi tờ.

Chắc cũng bằng số tiền đi viếng của dì và cậu cả của Hạ Tâm Ngữ.

Sau khi đếm, xác thật là hai ngàn tệ.

Do đó Trần Nguyên liền cầm bút viết xuống hai ngàn.

Đồng thời hắn không khỏi hiếu kỳ mà quan sát ông ta trò chuyện cùng với những người khác.

"Anh Ngưu Cung, anh quả là người bạn thân nhất của ba Tâm Ngữ đấy. Anh có thể dành thời gian đến đây em rất cảm động."

"Phương Phương à, hồi đó chúng ta còn thường xuyên cùng nhau ăn cơm nhỉ." Nhìn vào Hạ Phương, Ngưu Cung bùi ngùi hỏi, "Con của em bao lớn rồi?"

Hạ Phương vỗ vai Trịnh Minh Hạo bảo, "Thưa chú Ngưu đi."

"Con chào chú Ngưu ạ…"

"Ừ giỏi."

Sắp khai tiệc mọi người đã vào chỗ, Trần Nguyên cũng đã làm xong công việc mình cho nên không tiếp tục để ý đến ông ta nữa. Giữ nhiều tiền như vậy, hắn nhanh chóng đến tìm Hạ Tâm Ngữ ở nhà chính gặp lúc cô ấy đang nói chuyện với người khác: "Để tiền ở đâu đây."

"À, cậu xong rồi hả."

Hạ Tâm Ngữ gật đầu với khách viếng sau đó bước vào trong phòng, thuận tiện đóng cửa lại, thấy Trần Nguyên cầm nhiều tiền như vậy, cô ấy kinh ngạc: "Nhiều vậy sao?"

"Nhà cậu cả và dì cậu mỗi nhà năm ngàn, còn có ông chú nào đó tên là Ngưu Cung cho đến hai ngàn." Trần Nguyên trả lời.

"Chú Ngưu cho hai ngàn sao?"

Mặc dù cảm thấy nhà cậu cả và di của cô ấy đi viếng hơi nhiều nhưng dù sao cũng là người nhà cho nên cô cũng không thấy gì nhưng Ngưu Cung cho nhiều như vậy khiến cô ấy cảm thấy bất ngờ.

"Ông ấy cũng là họ hàng gần của nhà cậu sao?" Trần Nguyên hỏi.

Hạ Tâm Ngữ lắc đầu giải thích: "Không phải họ hàng nhà tớ, ông ấy là bạn học cấp hai của ba tớ, cũng là người bạn tốt nhất, bọn họ sau này còn vào cùng một công ty nữa. Nhưng mà sau này ông ấy đã đi xa để lập nghiệp còn ba tớ lại về quê trồng rau. Sau đó… Hai người bọn họ lớn hơn dì tớ năm tuổi, cho nên lúc dì tớ còn đang học đại học mỗi lần về quê đều là hai ông ấy dẫn dì ấy ra ngoài chơi."

"Thân đến mức vậy thì đưa nhiều tiền chút cũng hợp tình hợp lý." Trần Nguyên gật đầu, hắn không thấy chuyện này có gì là kì lạ.

"Nhưng mà hai ngàn thì nhiều quá…"

"Điều kiện của ông ấy có vẻ tốt đấy, huống hồ gì đây cũng là tâm ý của ông ta mà."

Vỗ vai Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên không muốn cô ấy bởi vì chuyện này mà có áp lực tâm lý.

Mọi người đến đây đều thật lòng hy vọng bản thân có thể giúp đỡ ít nhiều cho Hạ Tâm Ngữ cho nên mới có thể hào phóng đến vậy.

Nhưng có thể tiếp nhận ý tốt của người khác cũng là một loại bản lĩnh.

"Với số tiền này cậu có thể giao đủ tiền thuê nhà hai năm đến, cũng đủ tiền sinh hoạt phí nữa." Cầm lấy số tiền này Hạ Tâm Ngữ lên kế hoạch bảo.

Quả nhiên, Hạ Tâm Ngữ chắc chắn sẽ lên kế hoạch tỉ mỉ để sử dụng số tiền này.

Không sao, có hắn ở đây hắn sẽ không để cho cô ấy đói đâu.

Tốt nhất là sau ba năm học trung học phổ thông có thể tăng thêm bảy tám cân.

“Sắp vào tiệc rồi, chúng ta ra ngoài đi.” Trần Nguyên chủ động nhắc.

“Ừ được rồi.”

Hạ Tâm Ngữ gật đầu cất tiền vào ngăn tủ rồi kéo khóa lại.

Lúc hai người đang chuẩn bị ra ngoài tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Không khóa cửa đâu, xin mời vào.” Hạ Tâm Ngữ nói.

Két một tiếng, cửa mở ra, là chú Ngưu Cung mới nãy.

Ông ta thấy Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ đang ở cùng một phòng thì hơi bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó đã thay đổi sắc mặt nở nụ cười, nói với Hạ Tâm Ngữ: “Tâm Ngữ, chú có vài lời muốn nói, cháu có tiện để nói chuyện không?”

Chương 175: Tính tiền giúp tớ (3)

“Được ạ, chú cứ nói ở đây đi.” Hạ Tâm Ngữ tỏ thái độ của mình, đối với trường hợp như vậy cô không cảm thấy Trần Nguyên phải rời đi.

“Chuyện này…” Ngưu Cung đưa tay sờ cái đầu bóng loáng của mình, hơi suy nghĩ một chút liền mở miệng, “Chuyện này đáng lẽ chú cũng không định nói cho cháu biết đâu, nhưng cha mẹ cháu ra đi quá đột ngột. Cái đó… Cháu có biết chuyện ba cháu đi làm tại Tinh Cát lúc cháu học cấp hai rồi bị thương không?”

“Dạ hình như có chuyện này…” Hạ Tâm Ngữ nhớ rất rõ việc này nhưng cô ấy không biết tại sao ông ta lại lôi nó ra lúc này.

“Lúc đó, ông ấy bị thương rất nghiêm trọng còn phải vào phòng ICU nữa nhưng vì ông ấy không muốn cho hai mẹ con

cháu biết cho nên sau khi điều trị chỉ nói với nhà cháu là ông ấy bị gãy chân mà thôi…”

“Dạ?” Nghe thấy chuyện này, Hạ Tâm Ngữ bắt đầu hoảng loạn, nhỏ giọng hỏi, “Rất nghiêm trọng sao ạ?”

Cô ấy chưa từng biết đến chuyện này…

Khi ấy cũng chỉ nghe ba bảo rằng là gãy xương mà thôi.

“Hơi nặng một chút, nhưng mà giải phẫu thành công cho nên sức khỏe ba cháu khôi phục rất nhanh, khoảng thời gian đó chú thường hay ở cạnh ông ấy nên biết rõ.”

Thấy vẻ mặt Hạ Tâm Ngữ ngày càng buồn bã, Ngưu Cung vội vàng giải thích: “Ông ấy đã nói với chú thế này, sau khi rơi xuống hố thì ông ấy đã bất tỉnh nhân sự rồi lúc tỉnh dậy chỉ còn cảm giác tê tê do chích thuốc tê mà thôi… Ngoại trừ việc mất đi một khoảng tiền thì không có gì đau đớn cả.”

Ông ta đang nói thật, Trần Nguyên dựa vào tiếng lòng của ông ta để phân biệt đúng sai.

Nhưng mà dù sao đây cũng là những chuyện không mấy vui vẻ.

“Dạ…” Hạ Tâm Ngữ nghĩ đến còn sợ mà gật đầu, cô ấy hơi hoang mang.

“Lúc đó…” Ngưu Cung nhìn cô gái đứng trước mặt mình, khuôn mặt lộ vẻ không đành lòng sau một lúc xoắn xuýt, ông ta lôi ra một tờ giấy vay nợ, “Đây là giấy vay nợ khi ấy ba cháu viết cho chú, tuy chú đã bảo không cần nhưng mà ông ấy vẫn cố chấp viết.”

Lo lắng nhận lấy tờ giấy vay nợ kia, Hạ Tâm Ngữ hơi hơi khẩn trương.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy số tiền trên đó đôi tay cô ấy lập tức run rẩy.

“Tờ giấy nợ này cháu cứ xé đi cũng được.” Ngưu Cung vẫy vẫy tay, dứt khoát bảo.

“Không… Không được đâu ạ.” Kiên trì nhét tờ giấy vay nợ về phía Ngưu Cung, Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc bảo, “Số tiền này

xin chú đừng nói cho cậu và dì cháu biết, cháu sẽ trả hết cho chú, nhất định sẽ trả lại toàn bộ.”

“Chuyện này…Aizz!” Vẻ mặt Ngưu Cung cũng không thoải mái nhưng thấy Hạ Tâm Ngữ cố chấp như vậy ông ta chỉ đành coi như đồng ý lời cô ấy nói.

“Mặc dù bây giờ cháu chưa có khả năng trả nợ thế nhưng đợi lúc cháu vào đại học, cháu chắc chắn sẽ trả lại.” Hạ Tâm Ngữ cố gắng bình phục tâm tình mình, đưa ra lời hứa hẹn với ông ta.

“Đừng cố quá cháu nhé, không trả cũng không sao đâu, chú nói thật đấy.”

“Cháu nhất định sẽ trả lại. Chú cứ ra ăn tiệc trước đi ạ, sắp bắt đầu rồi.” Hạ Tâm Ngữ mời ông ta.

“Được rồi.”

Thế là Ngưu Cung rời khỏi căn phòng.

Mà lúc này đôi chân Hạ Tâm Ngữ như gắn thêm chì, đột nhiên cô ấy cảm thấy thật bất lực.

Ngồi ở trên giường, tâm trí cô ấy như trống rỗng.

[Tiền ba mẹ tiết kiệm được còn hơn bảy vạn, lần này tổ chức tang lễ tiêu hết một vạn sáu hơn nữa cộng thêm số tiền mới nhận được từ khách đến viếng thì mình vẫn có đủ mười vạn.

Nhưng mà mười vạn này…

Không được khóc, tuyệt đối không thể khóc.

Phải biểu hiện kiên cường một chút trước mặt Trần Nguyên.]

Ngay lúc những suy nghĩ ấy xuất hiện, thì một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Hạ Tâm Ngữ. Mà cô ấy cũng không khách khí quay đầu vùi mặt vào vòng tay kia không lên tiếng.

“Không sao đâu, để đó tôi giải quyết cho.”

“Không muốn, tớ không muốn như vậy…” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, kiên trì bảo, “Tớ tuyệt đối không muốn cậu làm như vậy.”

“Tin tưởng tôi, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa cho, không cần cậu phải chi ra một đồng nào cả.”

“Trần Nguyên, tớ không muốn…”

Hạ Tâm Ngữ còn chưa nói dứt thì khuôn mặt của cô ấy đã bị Trần Nguyên bóp véo, nhìn bộ dáng mờ mịt kia Trần Nguyên nở nụ cười: "Đã nhiều lần như vậy rồi, có lần nào tôi lừa cậu không?"

"Nhưng mà lần này không giống nhau, đã mượn thì nhất định phải trả…"

Khuôn mặt mềm mại của cô ấy bị người ta bóp nhéo, thế nhưng vì mải mê suy nghĩ chuyện khác nên Hạ Tâm Ngữ cũng không để ý hành vi kỳ quái của Trần Nguyên lúc này.

"Đương nhiên, đã mượn tiền thì nhất định phải trả."

Nhưng nếu ngay từ đầu đã không mượn thì sao?

Bởi vì sử dụng siêu năng lực con mẹ nó mệt chết cho nên cho đến lúc ông ta rời đi Trần Nguyên đã mất đi cơ hội để khống chế mọi chuyện.

Giống như ban nãy, bởi vì để nghe được tiếng lòng cần phí rất nhiều tinh lực chỉ hơi thất thần một chút mà hắn đã không theo kịp câu chuyện.

Chương 176: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (1)

Vừa nãy đáng lẽ Trần Nguyên đã hoàn toàn thả lỏng bởi thái độ chân thành của Ngưu Cung cho nên có khoảng thời gian ngắn hắn không sử dụng năng lực của mình lên ông ta.

Thế nhưng ngay lúc hắn nhận ra người đàn ông kia thật sự không có hứng thú với việc đòi tiền.

Nói rõ hơn chính là bởi hắn cảm nhận được ông ta không muốn nhận lại khoản tiền đó nên mới nhận ra được có vấn đề — Có âm mưu.

Ông ta không muốn nhận tiền, thế nhưng lại cầm giấy nợ đến tìm Hạ Tâm Ngữ khiến cô ấy lo lắng không thôi.

Do đó, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Để làm rõ điều đó Trần Nguyên cố ý để Hạ Tâm Ngữ sắp xếp hắn ngồi ăn cùng bàn với lại Ngưu Cung.

Đương nhiên diễn xuất của hắn vẫn rất tự nhiên, giống như bị Đường Tư Văn nhập hồn vậy, cứ một mực cúi đầu chỉ biết ăn ăn và ăn.

Mà đương nhiên hắn ăn nhiều như vậy cốt cũng bởi nạp thêm năng lực để sử dụng siêu năng lực của mình miễn cho đến lúc đó lại giống chiếc USB bị quá tải mà không tiếp nhận được thông tin gì.

Chuyện lần này rất quan trọng hắn không thể rớt dây xích ngay lúc này được.

Nhưng để giải quyết chuyện này cũng không hắn chỉ cần sử dụng siêu năng lực lung tung là được.

"Không uống rượu được, tôi không uống rượu được, tôi lái xe đến đây." Thấu mấy người họ hàng của Hạ Tâm Ngữ liên tục mời rượu mình, Ngưu Cung vội vàng xua tay, sau đó lại cung kính cầm lấy ly nước trà, "Tôi xin phép lấy trà thay rượu, thật ngại quá."

Bữa tiệc cứ thế tiếp tục, mãi cho đến lúc ăn xong, khi vị MC bắt đầu dẫn chương trình, ông trưởng thôn đọc lời chào mừng sau đó là lời phát biểu của cậu cả cùng dì Hạ Tâm Ngữ.

Để đảm bảo phép lịch sự tối thiểu thì Trần Nguyên vẫn chăm chú lắng nghe.

Nhưng lúc này là lúc mà siêu năng lực của hắn phát huy tác dụng.

Lúc bữa ăn bước vào giai đoạn cuối, Trần Nguyên đi đến nơi Hạ Tâm Ngữ đang cài hoa trắng trước ngực, nắm lấy tay cô ấy, dẫn cô ấy tiến vào trong nhà chính: "Có việc này tôi muốn cậu đi làm."

"Chuyện… Chuyện gì cơ?"

Hạ Tâm Ngữ thấy Trần nguyên đột nhiên nghiêm túc như vậy cũng dần dần khẩn trương hơn.

"Sau khi bữa tiệc này kết thúc, cho dù làm bằng cách nào thì cậu cũng phải giữ chân Ngưu Cung lại." Sau khi nói xong, Trần Nguyên còn đưa cho cô một vài biện pháp để giải quyết, "Nói với dì của cậu là ông ta đi viếng quá nhiều tiền cho nên cậu hy vọng có thể mời ông ấy ở lại để ăn bữa cơm chiều."

“…” Hạ Tâm Ngữ không rõ lắm Trần Nguyên muốn làm gì, liệu chuyện này có liên quan đến vấn đề trả nợ hay không. Nhưng mà đôi mắt của hắn giờ phút này lại kiên định lạ thường cho dù cô ấy có hơi chút quan ngại không muốn đồng ý cũng chẳng biết phải nói gì cho nên chỉ có thể đồng ý, “Ừ được.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trần Nguyên gật nhẹ đầu, quay người rời đi.

Đột nhiên Hạ Tâm Ngữ kéo tay hắn lại.

Hơn nữa còn dùng sức mà nắm chặt.

“Tâm Ngữ?” Quay đầu lại Trần Nguyên hơi chút hoang mang.

“Đừng đi mà… Tớ hơi sợ.”

Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, hơi chút bất an nhìn xem Trần Nguyên dùng giọng điệu cầu khẩn bảo.

“Tôi sẽ quay lại, buổi chiều tôi sẽ trở lại cậu không cần phải lo lắng.” Trần Nguyên trấn an bảo.

Hạ Tâm Ngữ vẫn lắc đầu hiếm khi nào cô ấy cố chấp như vậy.

Giống như không “ủng hộ” hắn làm bất cứ chuyện gì.

Trong đôi mắt cô ấy có ánh sáng lóe lên thế nhưng nếu hắn rời đi ngay lúc này chút ánh sáng ấy sẽ bị đánh tan.

Nhưng cho dù vậy, Trần Nguyên vẫn phải rời đi.

Hắn lấy túi thơm may mắn ở trong túi ra nhét vào tay của Hạ Tâm Ngữ sau đó bắt chước những gì cô ấy làm với hắn dùng tay còn lại bao lấy đôi bàn tay nhỏ bé kia.

“Lúc hạ táng tôi không thể ở cùng cậu được nhưng phải nhớ tôi luôn ở đây.” Trần Nguyên muốn khiến Hạ Tâm Ngữ an tâm nhưng dù thế nào hắn cũng có việc nhất định phải làm.

Hơn hết việc hắn chuẩn bị làm lại chẳng thể giải thích bằng lời.

“Cậu… Nhớ về sớm một chút…”

“Ừm, tôi biết.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên rời khỏi đó, vội vội vàng vàng.

Mà Hạ Tâm Ngữ chỉ có thể bỏ chiếc túi thơm ấy vào túi áo ngay gần tim coi như hắn vẫn đang ở cạnh.

“Đi đi cháu, đi đương ba mẹ cháu đoạn đường cuối này đi.”

Sau khi những thanh niên trai tráng trong làng hợp sức với nhau nhấc chiếc quan tài lên, dì của Hạ Tâm Ngữ cầm lấy tay của cô ấy, dẫn cô ấy đi đưa ba mẹ mình đoạn đường cuối cùng…

…

“Ăn chiều sao? Nhưng mà tôi còn phải chạy xe vào nội thành nữa đấy.”

Sau khi tang lễ kết thúc, Hạ Phương đơn độc dẫn Ngưu Cung đến chỗ khác, hai người bọn họ ngồi ở chiếc bàn trong nhà chính uống trà với nhau.

Tâm Ngữ nói với Hạ Phương rằng Ngưu Cung đã đi viếng đến hai ngàn, số tiền này rất lớn, hơn nữa đây lại là người bạn tốt nhất của ba cô ấy cho nên hắn là giữ lại một lát. Hạ Phương cảm thấy Tâm Ngữ nói rất đúng nhưng cô ta lại cảm thấy người nên đứng ra làm chủ cái nhà này là chính cô ta chứ không phải Tâm Ngữ.

Chương 177: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (2)

Dù sao anh Ngưu Cung cũng là bạn của cô ta.

“Vậy phải làm phiền em rồi.” Ngưu Cung ngượng ngùng gãi đầu, nhẹ nhàng cười bảo, “Để anh sắp xếp công việc.”

“Anh Ngưu Cung bây giờ đang sống ở đâu?” Hạ PHương hỏi.

Ngưu Cung nhấp một ngụm trà trả lời: “Trước kia làm công tại Tinh Cát mấy năm, nhưng dù nơi đó là thành phố lớn thì cũng không phải quê nhà anh cho nên hai năm này anh đã quay về thành phố Thiều Hương mua mấy căn nhà.”

“Mấy căn luôn, anh đúng là giàu thật đấy cũng chẳng thèm che che giấu dấu gì.” Hạ Phương trêu ghẹo nói.

“Ha ha, không có không có.” Ngưu Cung xua tay, “Ông già nhà anh muốn anh đến sống cùng thế nhưng vợ anh lại không thể sống ở cùng với bố mẹ chồng cho nên anh liền mua cho ông ấy một căn phòng. Còn anh với vợ anh vẫn ở trong căn nhà lúc trước, còn có một căn để sau này cho con cho cái nữa.”

“Con của anh bao tuổi rồi mà đã tính đến chuyện cưới hỏi thế?” Hạ Phương giật mình bảo.

“Mấy tuổi đều không quan trọng dù sao sau này cũng phải kết hôn mà? Chuẩn bị cho con mình sớm một chút đến lúc đó cũng không thấy bất cập.” Ngưu Cung ha ha cười, vẻ mặt láu cá quả là người biết ăn nói.

Hoặc có thể nói, ông ta vẫn luôn là người như vậy.

[Lúc trước anh ấy chơi với anh mình thì lúc nào anh mình cũng là người trầm lắng mà anh ấy lại là người phụ trách việc giao lưu, trò chuyện với người khác.

Những người sống đến giờ nhưng vẫn không thay đổi gì là tốt nhất.]

“Vậy là, đang học đại học sao?” Hạ Phương tò mò hỏi.

“Lớp mười hai, năm nay chuẩn bị thi đại học đó.”

“Thành tích thì sao?”

“Chuyện này… Coi như khá tốt đi, dù sao cũng học lớp một của trường.” Sau khi Ngưu Cung nói đến đây không khỏi tò mò bảo, “Tâm Ngữ cháu nó năm nay chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học phổ thông hả?”

“Không đâu, Tâm Ngữ nhỏ hơn con anh một lớp, năm sau mới lên lớp mười hai.”

“Trước giờ anh toàn nghĩ hai đứa chúng nó bằng tuổi nhau không đấy.”

“Chắc anh nhớ lầm rồi, anh có con trước anh em một năm mà, lúc đó anh còn nói với bọn em rằng phải nhanh chóng bắt kịp anh nữa.”

“Ha ha, chắc là anh già rồi mau quên quá.” Ngưu Cung vội vàng gật đầu, uống một ngụm nước trà hơi cảm nhận một chút

lại giống như lơ đãng nói, "Anh nói với con mình để nó thi vào đại học Khoa Học Tự Nhiên, đến lúc đó có thể ở cùng một thành phố với người quen coi như có người chiếu cố nó chút."

"Đến lúc ấy anh cứ tìm em là được, em sẽ chiếu cố cháu nó cho tốt."

Hạ Phương tất nhiên sẽ lảng tránh đề tài này nhưng cô ta vẫn thể hiện được sự nhiệt tình.

Hai người cứ tiếp tục ôn lại chuyện cũ rồi lại kể cho nhau nghe những chuyện hiện tại.

Nhưng trong "câu chuyện hiện tại" mà hai người nói, Hạ Phương nhận ra được dường như chủ đề luôn xoay quanh một người.

[Không biết có phải ảo giác không, nhưng hình như anh ấy nhắc đến Tâm Ngữ hơi nhiều…]

"Chú Ngưu." Đúng lúc này, Hạ Tâm Ngữ vẫn đang dọn dẹp bên ngoài tiến vào, nhìn bộ dáng có vẻ cô ấy có rất nhiều điều muốn nói với Ngưu Cung, "Chú đánh xe ra chỗ khác đi ạ, phía trước có một con dốc đậu xe ở đó sẽ an toàn hơn tránh bị người ta quẹt phải."

"À được được, để chú làm. Đợi lát nữa anh với em nói tiếp nhé, Phương Phương uống nước trước đi."

Ngưu Cung không nghĩ nhiều, cứ vậy cầm lấy chìa khóa xe đi ra xe, di chuyển chiếc xe xuống vị trí mà Tâm Ngữ chỉ định.

[Tâm Ngữ quả là cô gái tốt.

Vừa xinh đẹp, tính cách lại tốt, thành tích học thì khỏi phải bàn.

Cô gái thế này những gia đình bình thường kia khó có thể môn đăng hộ đối được.

Chứ nói gì đến thằng con trời đánh nhà mình chứ.

Nếu mà Tâm Ngữ thấy thằng con nhà mình một vài lần, lại trò chuyện với nhau tìm hiểu một chút, sau này học cùng một trường đại học…

Á? Là cậu nhóc ban nãy?]

Ngưu Cung thấy Trần Nguyên đang đứng cạnh sườn núi.

[Là định hướng dẫn mình đậu xe sao?]

Đang lúc ông ta nghĩ như vậy, không biết trên tay Trần Nguyên cầm gì cứ đến gõ cửa xe của ông ta.

Ông ta hơi khó hiểu, mở cửa sổ ra.

“Mở cửa xe một chút đi ạ.” Cậu trai ấy thản nhiên bảo.

Ngưu Cung nghĩ rằng ông ta đã đè trúng cái gì đó cho nên vội vàng mở cửa xe.

Sau đó, cậu trai kia đột ngột ngồi vào ghế phụ, đóng cửa lại sau đó kéo cửa sổ lên.

[Hả

Thằng nhóc này định làm gì đây, tờ giấy mà nó cầm trên tay…]

“Ba năm trước ngày 8 tháng 10 lúc 16 giờ 43 phút, ông nhận được chuyển khoản mười vạn tệ có nhớ không?”

Giống như đang thẩm vấn, cậu trai kia đột ngột mở miệng hỏi.

Mà câu nói này đã vượt qua khỏi phạm trù của hai chữ “thẩm vấn” luôn rồi.

Đây là thẩm phán!

Sắc mặt Ngưu Cung đột nhiên đỏ bừng, cả cổ ông ta cũng nóng lên, sau lưng lạnh buốt vì sợ hãi lại ngứa ngáy.

Chương 178: Tôi muốn bảo vệ cô ấy tránh khỏi mọi loại ác ý trên đời (3)

Trong thoáng chốc ông ta thấy thần không biết phải nói gì.

[Con mẹ nó hắn phải nói gì mới được?!

Đúng là chiều hôm đó ba của Tâm Ngữ đã chuyển tiền cho hắn.

Nhưng nói rõ từng giờ từng phút như vậy ai mà nhớ được?]

Hơn nữa ông ta cũng không nhớ rõ là ngày 8 hay ngày 6 chỉ biết là vào một trong hai ngày đó mà thôi.

Hơn nữa cậu trai kia còn nói như vậy thì chắc là ngày 8 rồi!

[Toang, toang hết rồi.]

Lúc trước sỡ dĩ ông ta dám dùng tờ giấy nợ này lừa Tâm Ngữ cũng bởi vì ba của cô ấy không nhắn tin gì cũng không có chuyển khoản mà đã chuyển trực tiếp bằng thẻ.

[Hơn nữa chuyện này người nhà của cậu ấy chắc chắn không thể biết được, bởi vì cậu ấy đã từng nói với mình là: Lão Ngưu, chuyện này tuyệt đối đừng kể cho vợ tôi với con tôi nhé!

Còn nữa, trên thực tế lúc ấy cậu ta cũng không phải trả đúng mười vạn.

Đại khái chắc cỡ tám vạn mà thôi, bảo hiểm y tế ở nơi này với nơi đó khác nhau sau khi giảm 30% tiền viện phí thì còn khoảng hơn năm vạn mà thôi. Đây cũng là lí do mà cậu ta có thể trả lại tiền cho mình, dù sao cậu ta chỉ phải trả năm vạn cho nên góp chút là đủ rồi.

Lúc cậu ấy trả nợ đúng là mình không tìm được tờ giấy ghi nợ.

Nhưng ba của Tâm Ngữ cũng không nói gì bởi khi đó mình cũng chẳng muốn ghi nợ hay chi hết mà do cậu ta tự yêu cầu.

Cho nên sau khi biết mình làm mất giấy vay nợ cậu ta cũng không có bất kỳ hoài nghi gì cứ thế trực tiếp trả tiền.]

Sau đó một thời gian Ngưu Cung đã tìm lại được tờ giấy vay nợ trong ngăn kéo.

Sau đó…

Ông ta nghe thấy tin này.

Ông ta cũng không muốn bắt chẹt Hạ Tâm Ngữ, chưa hề có ý đồ gì quá phận!

Nhưng mà nếu có đứa con dâu như Tâm Ngữ thì quá tốt…

“Tôi đã lấy sổ hộ khẩu của Tâm Ngữ, lại lấy căn cước của ba cô ấy đem theo cả chứng nhận tử vong để điều tra việc chuyển tiền của ba cô ấy. Tờ giấy này chính là bằng chứng ông ấy đã trả tiền lại cho ông.”

Sau khi đưa tờ giấy cho Ngưu Cung, giọng điệu của Trần Nguyên vẫn không có chút thay đổi giống như không hề tức giận.

"…" Khóe miệng cứng ngắc, Ngưu Cung cảm thấy choáng váng, chỉ là tờ biên nhận của ngân hàng cũng không dám nhận.

[Mấy chuyện này vẫn có thể tra được biên nhận sao?

Đều là chuyện của ba năm trước rồi, hơn nữa người đã chết hẳn là phải khó điều tra mới đúng…

Hơn nữa thằng nhóc này còn không phải chính chủ nữa nhưng vẫn có thể tra được sao? Chuyện này không hợp lý chút nào?]

[Hừ ông cứ đùa đương nhiên là không hợp quy củ rồi.

Ông đây đã tìm người in nó ra đó.

Nhưng mà nếu không có trải qua chuyện này ông cũng không phản ứng như vậy.]

Tất nhiên Ngưu Cung hoàn toàn không nghi ngờ Trần Nguyên bởi kiến thức ông ta hạn hẹp chẳng biết rõ chuyện tra cứu như vậy có hợp quy củ hay không, quan trọng hơn hết ngay lúc Trần Nguyên nói ra khoảng thời gian chuyển tiền tất cả mọi chuyện đã kết thúc.

Ông ta hiểu ba của Tâm Ngữ là người như thế nào, loại chuyện chỉ có mình ông ấy biết như vậy chắc chắn sẽ không tiết lộ cho ai khác!

Cho nên đây là…

"Là đe dọa."

Giống như nghe thấy tiếng lòng của ông ta vậy, lúc cậu thanh niên kia thốt ra ba chữ này trong ngực Ngưu Cung dường như có tảng đá đè nặng lên.

Ngưu Cung cảm thấy trời sập đến nơi.

Toang rồi, thật sự toang rồi.

"Đừng…" Khẩn trương nuốt vào một ngụm nước miếng, Ngưu Cung quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên run rẩy vang xin, "Đừng như vậy… Trong lúc này mà lại tìm cảnh sát đến cũng không thích hợp…"

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.”

Thấy được Trần Nguyên không có ý định báo cảnh sát, Ngưu Cung thở dài một tiếng lại nói: “Dù sao Tâm Ngữ vẫn phải tiếp tục sinh sống ở nơi này, hơn nữa trong nhà còn có ông cụ nữa… Đừng để người khác nhìn thấy mấy chuyện bê bối này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Trần Nguyên lại lặp lại lần nữa.

“…”

[Thằng nhóc này trông có vẻ khinh người nhưng bản chất cũng không ác.

Nếu như nó không buông tha thì mình quả thật không có cách nào.

Mặc dù mình chưa từng định dọa dẫm để lừa tiền nhưng hành động của mình lại chẳng khác gì cả, đến lúc đó bị bắt đầu lên cục cảnh sát vậy thì quá phiền.

Dù cho mình có thể tìm lí do bảo lúc đó cậu ta đã chuyển vào thẻ của vợ mình, cho nên mình cũng không rõ mới đến đòi tiền, dù sao chỉ chuyển tiền qua thẻ lại không có tin nhắn nào ghi chép lại thời gia qua cũng lâu rồi.

Còn có một chuyện nữa, vừa nãy chuyện xảy ra tại Hạ Tâm Ngữ cũng không có chứng cứ gì…

Nhưng mà như vậy bộ mặt của mình trước mặt Hạ Tâm Ngữ, Hạ Phương, ông cụ sẽ…

“Cháu, cháu muốn bao nhiêu tiền?”

Cuối cùng, Ngưu Cung chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp— Của đi thay người.

Chương 179: Bùng nổ tiền vàng (1)

“Đây là đe dọa.”

Nhưng mà, đối phương lại như chiếc máy lặp nói ra câu nói kia.

[Con mẹ nó mày không muốn báo cảnh sát, cũng không muốn làm mình tao mất mặt… Rốt cuộc mày muốn làm gì?!]

Hắn muốn làm gì sao?

Hắn muốn Hạ Tâm Ngữ có thể sống hạnh phúc, không bị những ác ý của thế giới này hại đến.

Hắn muốn cha mẹ Hạ Tâm Ngữ có thể an tâm rời đi, không để họ thấy được cảnh tượng đáng bực này.

Hắn muốn để cô ấy có thể sống ở nơi đây mà không bị ai quấy rầy.

Lấy chiếc phong bì từ trong túi ra, đưa cho Ngưu Cung: “Lần này nhớ làm cho đúng, hai tay dâng lên.”

Ngưu Cung nhận lấy chiếc phong bì trống rỗng, kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: “Bao, bao nhiêu?”

“Tiền sinh hoạt của Tâm Ngữ trong hai năm là hai vạn.”

“…”

Nuốt nước miếng ừng ực, Ngưu Cung cảm thấy như mất khối thịt.

Nhưng mà ông ta không dám không nghe theo.

“Được, bây giờ chú sẽ đi lấy tiền.”

Sau khi Ngưu Cung đồng ý, lại thấy chàng thanh niên kia vẫn chưa xuống xe cho nên lúng túng bảo: “Chú không trốn được đâu, cháu biết mà.”

“Ông chắc chắn không chạy được, tôi đã ghi âm rồi.”

“…” Lại cau mày, trên mặt Ngưu Cung lộ vẻ đau khổ, sau đó cầu xin, “Sau khi đưa tiền có thể xóa ghi âm không?”

“Có thể.”

Trần Nguyên trả lời xong vẫn không xuống xe mà cứ ngồi đó.

Ngưu Cung sắp bị bầu không khí này bức ra nước tiểu rồi, lát sau cậu trai ấy mới mở miệng: "Lúc ông đến đây cũng không thắp hương gì cho cha mẹ Tâm Ngữ cả."

"…"

Chỉ một câu nói đã khiến Ngưu Cung tự khinh bỉ chính bản thân mình.

Ông ta tự tát mình một cái sau đó đập đầu vào tay lái khuôn mặt đó bừng bất thường.

[Con mẹ nó mày đúng là thằng súc vật.]

Lúc này, Trần Nguyên mới từ từ mở cửa xuống xe.

Vào trước lúc đóng cửa lại, hắn mới nói một câu cuối cùng: "Sau khi đưa tiền nhớ đến mộ của ba cô ấy mà dập đầu."

"Chú Ngưu đâu, anh ấy đi rồi hả?

Thấy Trần Nguyên đã trở lại nhà chính mà Ngưu Cung lại lái xe rời đi, Hạ Phương không khỏi nghi hoặc.

"Ông ta bảo có chút việc phải đi lên trấn trên một lát, chút nữa sẽ quay lại." Trần Nguyên giải thích/

"Chắc là có việc gấp thiệt rồi…" Cậu cả mới phụ giúp dọn dẹp đang ngồi trên ghế nhẹ nhàng gật đầu, "Anh ấy không đến mức lại đột ngột bỏ đi như vậy, nếu phải về luôn thì chắc chắn sẽ qua nói cho chúng ta một tiếng."

"Đó là đương nhiên rồi." Đối với cách làm người của Ngưu Cung, dì ấy cũng rất khâm phục, "Anh ấy vẫn như trước đây, dường như chẳng thay đổi gì, mà càng nhìn lại càng thấy trẻ ra."

"Chuyện đó là chắc chắn rồi, sau khi kiếm được tiền từ công trình tại Tinh Cát, anh ấy về quê mở khách sạn tại Thiều Hương, đâu cần làm việc tốn sức nữa đâu." Cậu cả hâm mộ bảo, "Anh ấy may mắn thật, trước kia đi làm công trình cho người ta vì ông chủ không có tiền trả lương nên đành đưa cho anh ấy hai căn phòng ở Tinh Cát. Sau đó giá phòng lại tăng lên đột ngột, anh ta chớp lấy thời cơ bán phòng ở để về Thiều

Hương mà ngay sau khi anh ấy rời đi giá phòng lại thấp xuống bất thường…”

Đây là u hoàng chuyển thế hả?

Đừng bảo ông ta cũng có siêu năng lực giống hắn chứ?

“Anh Hứa cũng quen anh Ngưu Cung từ trước rồi hả?” Dì ấy hiếu kỳ hỏi.

“À chuyện này ấy hả, trước kia anh ấy biết anh là anh trai của tiểu Hạ, sau đó lúc tết lại vô tình chạm mặt, về sau nữa thì anh ấy đột nhiên đến tìm anh muốn anh giới thiệu chỗ mua màn cửa.”

“Còn có chuyện này nữa ạ?”

“Đúng đó, anh ta tìm tới cửa mua làm anh cũng không dám nhẫn tâm ăn lời từ người quen.”

“Vậy coi như anh cũng có lương tâm đấy.”

Dì và cậu cả nói chuyện trên trời dưới đất, Hạ Tâm Ngữ bởi vì đang lo lắng cho nên mới kéo Trần Nguyên đang cúi đầu chơi điện thoại dẫn ra ngoài.

“Cậu đang làm gì vậy?

“Hả, à cậu nói cái này ấy hả?” Trần Nguyên thấy Hạ Tâm Ngữ đang nhìn điện thoại của hắn liền giải thích, “Tôi mua vé về thành.”

“Sao? Cậu không đi cùng lúc với tớ hả?” Nhìn vào đôi mắt của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ tiếc nuối hỏi.

“…”

Không đi, có chết cũng không đi vào hôm nay đâu.

Hôm nay ai dám ngăn cản thì ông đây sẽ đánh chết.

Cái gì, lão Mạc không cho?

Dám không đồng ý cho hắn nghỉ để đi cùng với cô ấy thì cho dù có là lão Mặc hắn vẫn sẽ đánh chết.

“Aiz, mới xin lão Mạc nghỉ một ngày thôi, ngày mai mà không về thì chắc chắn sẽ bị đa… mắng, tôi vẫn nên về sớm một chút thì hơn.”

Mặc dù trong long đang điên cuồng nổi điên nhưng Trần Nguyên vẫn biết điểm mấu chốt để dừng.

Đương nhiên đây không phải việc gì xấu.

Bởi vì loại người như Chu Vũ và Hà Tư Kiều cho dù có cẩn thận nghiên cứu, mời những vị giáo sư có thâm niên trong ngành động vật học đến xem thì bọn họ cũng khó được coi là con người.

Chương 180: Bùng nổ tiền vàng (2)

"Vậy được rồi."

Thở dài, Hạ Tâm Ngữ cúi đầu xuống, miễn cưỡng đáp ứng.

"Tôi sẽ trả vé lại."

Thật sự là không thể nhịn được mà, hắn không đi nữa!

Cùng lắm thì bị lão Mặc làm nhục trước mặt cả lớp bắt đứng phạt đến lúc hai chân hắn run rẩy mà thôi!

"Giỡn đó." Xua tay, Hạ Tâm Ngữ bỏ qua chủ đề này, sau đó hỏi, "Cậu bảo việc cần tớ làm là gì? Chuyện này chắc là có thể nói cho tớ biết chứ, chuyện liên quan đến chú Ngưu Cung…"

"Gọi Ngưu Cung là được rồi."

Chữ chú đó hắn không muốn Tâm Ngữ gọi ra.

Mấy người làm ăn như ông ta thường rất gian xảo, nói chuyện không giữ lời.

Lúc nãy có thể nói tố chất của Trần Nguyên vẫn khá cao chứ nếu đây là khi còn trẻ, là Trần Nguyên lúc còn đi rừng thì đã bắt đầu— Chú Ngưu - bị mù - Cung ơi, chanh chua lúc nào vậy?

Mà bây giờ làm người chơi solo của đường giữa tính cách hắn đã sớm thay đổi.

"Chẳng lẽ hai người cãi nhau sao?" Hạ Tâm Ngữ dự cảm sẽ có vài chuyện không tốt xảy đến.

"Cậu cảm thấy, ba của cậu sẽ là người mượn tiền mà không trả sao?" Trần Nguyên đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là không, ba tớ trước nay chưa từng đi mượn tiền ai cả. Dù là mua nợ đồ ở cửa hàng thì hôm sau ông ấy cũng sẽ qua trả bù lại.” Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc nói.

Trần Nguyên tiếp tục hỏi: “Vậy ông ấy sẽ nợ tiền người ta ba năm mà không trả một đồng nào hay sao?”

“…” Bị hỏi như vậy, Hạ Tâm Ngữ chưa kịp phản ứng đã lắc đầu, “Di sản ba để lại có hơn bảy vạn, mặc dù không thể trả hết mười vạn đang nợ. Nhưng ít nhất thì ông ấy cũng sẽ trả bớt đi chứ không phải để im ba năm không trả đồng nào, nhưng mà giấy nợ vẫn ghi mười vạn mà… Thật sự không hợp lý chút nào!”

Bảy vạn đó nếu dùng hai vạn để trả nợ thì số tiền trong tờ giấy nợ ấy phải được chỉnh từ mười vạn xuống tám vạn.

Cho nên ý của Trần Nguyên là…

“Ông ta, ông ta làm giả giấy nợ để lừi tớ sao?” Hạ Tâm Ngữ hỏi lại với giọng điệu không thể tin được.

Cô ấy đang cảm thấy hoảng sợ.

Trong chuyện này, cô ấy thật lòng hy vọng nhà cô đang mắc nợ Ngưu Cung.

Nếu không, người bạn thân nhất vừa qua đời, gia đình chỉ còn lại một cô con gái, thế mà ông ta còn muốn ức hiếp đứa con gái của bạn mình…

[Rốt cuộc ba mình đã kết bạn với loại người gì thế này?

Ba ở trên kia nhìn thấy cảnh này lại sẽ đau lòng đến mức nào, tự trách đến mức nào kia chứ?]

“Tôi định mãi mãi không nói chuyện này cho cậu.”

Trần Nguyên nói ra câu thoại thường xuất hiện trong phim tình cảm, nhưng ngay sau đó hắn đã quay lại với thực tại: “Thế nhưng để cho cậu biết được bộ mặt thật của ông ta tôi mới có thể yên tâm.”

“Tớ… Có phải tớ không nên biết hay không?” Hạ Tâm Ngữ hoảng loạn, cô ấy cảm thấy những điều bản thân mới nghe dường như không phải sự thật.

“Ông ta làm chuyện này không phải tất cả đều là vì tiền đâu.”

“Vậy…” Hạ Tâm Ngữ dùng ngón tay tự chỉ chính bản thân cô ấy, “Ông ta làm vậy… Là vì tớ sao?”

“Ông ta nếu thật sự có ý nghĩ đó thì tôi chắc chắn sẽ tống ông ta vào tù.”

“…” Mặt Hạ Tâm Ngữ thoáng chốc đỏ bừng lên, cô ấy ấp úng bảo, “Vậy sau khi tớ biết nguyên nhân của chuyện này thì sẽ khiến cậu không thoải mái hả?”

Thực ra lúc nghe tiếng lòng của một thằng con trai khác Trần Nguyên xém nữa bị Ngưu Cung làm cho buồn nôn.

Ngưu? Con trâu mất giá.

“Chuyện này cũng không khiến cậu thoải mái đâu, nhưng mà vì tôi đã gợi lên tính tò mò của cậu cho nên lúc này đây chắc lòng cậu ngứa ngáy khó nhịn giống như lúc bị tác giả giấu chương mới ấy nhỉ…”

“Đúng là tớ tò mò thật.” Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu, điều chỉnh lại biểu cảm, “Nhưng tớ sẽ nghe cậu nói, không hỏi nữa. Cậu hãy nói cho tớ biết đi, rốt cuộc tớ nên dùng cảm xúc gì để đối mặt với ông ta đây, tức giận, chán ghét, phản cảm, hay là tiếc nuối?”

Trần Nguyên lắc đầu nói: “Ông ta sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu, quãng đời còn lại ông ta sẽ sống trong sự dày vò tự trách, mỗi khi đêm về nhớ lại chuyện này chắc ông ta cũng tự tỉnh ngủ hận không thể đánh chết chính bản thân mình.”

“Bởi vì ông ấy đã ức hiếp đứa con gái của bạn thân mình sao?”

“Phải. Nhưng mà cậu cũng không cần thiết phải chán ghét ông ta.” Trần Nguyên nhìn vào chiếc đồng hồ thông minh bảo, “Không cần so đo số tiền kia, cũng không cần nghĩ rằng ba cậu đã phải chịu khổ trong những lúc cậu không biết đến. Cứ bình tỉnh mà tiếp nhận mọi việc thôi.”

“…”

Những điều Trần Nguyên nói, Hạ Tâm Ngữ dường như đã hiểu.

Lại giống như chẳng hiểu gì.

Nhưng mà cô ấy biết, Trần Nguyên đang muốn bảo vệ cô ấy, không muốn để bất cứ ý tưởng xấu xa nào của thế giới này khiến cô ấy có kí ức không tốt.

Cho nên, cô ấy tự khuyên bảo bản thân, sau này phải sống như lời Trần Nguyên dặn, cho dù gặp việc gì đều phải bình tĩnh mà tiếp nhận.

Chương 181: Bùng nổ tiền vàng (3)

…

“Anh Ngưu anh quay lại rồi à.”

Hạ Phương nhìn thấy Ngưu Cung lái xe quay trở lại liền chủ động tiến lên chào đón.

“Phương Phương à…” Sau khi Ngưu Cung nhìn thấy Hạ Phương, ánh mắt ông ta đột ngộ né tránh.

Nói chính xác hơn thì dù cho gặp bất cứ ai trong cái nhà này ông ta cũng cảm thấy nhục nhã.

Tuy vậy nhưng khi đối mặt với Hạ Phương cảm giác ấy lại càng mãnh liệt.

[Dựa trên nét mặt của em ấy, cậu trai kia chắc cũng chưa nói cho người nhà họ Hạ biết đâu.

Mặt mũi của bản thân mình có được là do cậu ta rộng lượng để lại.

Bộ mặt này bây giờ chính bản thân hắn đây còn không muốn nhận!]

“Chiều nay chúng ta lên trấn trên ăn cơm đi, em đã đặt bàn xong xuôi hết rồi…”

Chưa kịp dứt câu Ngưu Cung đã vội vã xua tay, cười cười giải thích: “Thật ngại quá, anh cũng hết cách rồi, hôm nay chỗ khách sạn có người làm bể đồ trong nhà tắm, khiến một vị khách khác bị thương, bây giờ anh phải trở về sớm để giải quyết.”

Làm vị khách khác bị thương…

Dì ấy ngẩn người sau đó nuối tiếc thở dài một hơi: “Nếu là vậy thì hết cách thật rồi, anh Ngưu Cung mau quay về đi, công việc quan trọng hơn.”

“Ừ giờ anh chạy về liền.” Ngưu Cung gật đầu cười, sau đó híp mắt nhìn người đang chơi điện thoại trong nhà chính chỉ cần nhìn thoáng qua đã khiến ông ta bị dọa sợ, “Sáng nay đầu óc anh cứ như trên mây vậy quên trước quên sau, bây giờ mới nhớ anh chưa kịp thắp hương cho lão Hạ với tiểu Hứa nữa, anh đi thắp hương rồi về!”

“Dạ được.”

Lúc này, nhà chính đã được quét dọn sạch sẽ, chỉ còn lại di ảnh và lư hương nhưng mà cũng chỉ có mình ông ta thôi.

Ngưu Cung đến trước lư hương, đốt ba cây, sau đó lạy ba lần rồi mới đem hương cắm vào lò.

Ngay lúc Hạ Phương định tiến lên bày tỏ sự cảm kích đối với ông ta thì ông ta lại đột nhiên quỳ xuống.

Tiếp theo đập đầu xuống nền gạch men.

Ba lần liên tục, thậm chí còn có âm thanh vang lên.

“Thật xin lỗi, ngại quá giờ anh đi liền.”

Dập đầu tạ lỗi xong, ông ta vẫy tay chào tạm biệt hành động nhanh gọn bất ngờ.

Thật ra ban nãy ông ta đã chơi liều không màng nguy hiểm mà dập mạnh đầu xuống đất lạy ba cái.

Cậu cả và dì còn chưa kịp phản ứng, hai người nhìn nhau với vẻ ngơ ngác trong đầu như có một luồng dấu hỏi lướt ngang qua.

“Cái người tên Ngưu Cung đó… Cũng có ý có tứ lắm đấy.”

“Em biết anh ấy có quan hệ rất tốt với ba Tâm Ngữ, nhưng chưa từng biết đến việc anh ấy có thể… Dập đầu trước mộ bạn như thế này.

“Thực là một người đáng khâm phục.”

Theo lý mà nói. nếu có người khen chúng ta, là người bình thường thì nhất định sẽ vui vẻ.

Nhưng Ngưu Cung chỉ cảm giác như trái tim ông ta đang bị từng con dao cứa vào. rất khó chịu.

Bọn họ càng cảm thấy ông ta tốt, ông ta lại càng khó chịu.

[Hắn có lỗi với lão Hạ, là bạn thân của nhau, cùng nhau lớn lên cùng nhau trải qua biến cố trong công việc, chỉ dựa vào những việc này thôi thì cả đời này hai nhà nên thân thiết như ruột thịt nhưng mà con mẹ nó…

Thằng nhóc nhà mình có xứng được với Tâm Ngữ sao?

Rốt cuộc hắn đang ôm giấc mộng viễn vông gì thế này?]

Đang lúc mải mê suy nghĩ, Hạ Tâm Ngữ đã đi ra ngoài, nhận lấy phong bì tiền lễ.

[Chắc là Trần Nguyên đã nói cho cô bé biết rồi.

Nhưng mà rốt cuộc cậu trai kia nói bao nhiêu tiền thì hắn lại không biết.]

“Tâm Ngữ, thật xin lỗi.” Gãi đầu, Ngưu Cung lúng túng cười, “Lúc trước lão Hạ đã chuyển tiền vào thẻ của vợ chú nên chú không biết. Mới nãy trở về nhà, bà xã chú đã nói rằng ba chú đã trả hết nợ từ sớm rồi.

Ngay trước mắt Hạ Tâm Ngữ, Ngưu Cung xé bỏ tờ chi phiếu thành nhiều mảnh.

Giống như những bông tuyết đang bay lộn xộn kia, rơi xuống mặt đất.

Đứng sững tại chỗ, Hạ Tâm Ngữ mới dùng cả buổi trưa để tạo cho mình phòng tuyến tâm lý vững chắc, cô ấy đã nói nhất định sẽ trả hết nợ khi vào đại học. Nhưng giờ phút này, khi cái gánh nặng ấy không còn ở trên vai cô ấy thì cô ấy mới nhận ra không để bất cứ thứ gì ràng buộc, đè nặng trên vai là tốt nhất.

“Cái này, cháu nhận đi.”

Lấy một cái phong bì ra từ túi, dùng hai tay đưa nó cho Tâm Ngữ xong, Ngưu Cung vội vã chạy đi giống như gặp Zombie, vội vàng bước vào xe ấn chân ga chạy trốn khỏi nơi đây…

Nhìn cái phong bì nặng trịch trong tay mình, Hạ Tâm Ngữ cuối cùng cũng hiểu được ý của Trần Nguyên là gì.

Gặp được mấy chuyện như vậy đầu tiên phải giữ vững sự bình tĩnh, tĩnh táo.

[Cho dù loại tiền này được cho là món lợi bất chính.

Nhiều thế này thì chắc cũng phải được hai vạn hơn.]

“Đây là, đây có được coi là đe dọa không?”

Thấy Trần Nguyên bước ra, Hạ Tâm Ngữ vội vàng chạy từng bước đến chỗ hắn hạ giọng, khẩn trương hỏi.

“Coi như ông ta biếu đi.” Trần Nguyên rất nhanh đã có câu trả lời.

Chương 182: Bùng nổ tiền vàng (4)

Ngưu Cung bởi thiếu kiến thức pháp luật nên mới bị hắn bắt chẹt như vậy.

“Cậu uy hiếp ông ta sao?” Hạ Tâm Ngữ lại hỏi.

“Này này này, đừng nói bậy nhé.” Trần Nguyên vội vã phủ nhận cố ý tẩy trắng cho bản thân.

Thật ra thì chuyện hắn làm cũng không được tính là uy hiếp.

Ngược lại, hắn còn cho Ngưu Cung một con đường sống.

Mà đây chính là lễ đạo cứu rỗi của chính bản thân hắn.

Còn hai vạn này, tính cả hai ngàn trước đó cũng chỉ được coi là chiếm được hòm thính cực chất mà thôi.

Việc mà Trần Nguyên hắn thích làm nhất chính là đi cướp hòm của người khác.

“Nếu cậu đã nói vậy… Thì tớ đành nhận lấy đi.”

Mặc dù Hạ Tâm Ngữ nói thì có vẻ nhẹ nhàng thế nhưng cô ấy không ngừng hít thở sâu đã vô tình làm lộ sự lo lắng của cô ấy.

Hai vạn, số tiền này còn nhiều hơn rất nhiều tổng số tiền đi viếng mà cô nhận được.

Số tiền này khi cô ấy nhận nó không tránh khỏi có cảm giác như “bánh từ trời rơi xuống” nên mới bất an.

Cô bé ngốc này, bánh từ trời rớt xuống sao lại thấy lo lắng chứ?

Ai lại không thích đồ từ trời rơi xuống cơ?

“Ông ta có lỗi với ba cậu, số tiền này coi như giúp ông ta bớt áy náy đi.” Vỗ vai cô ấy, Trần Nguyên an ủi nói, “Giống như làm phóng sinh tích đức vậy, trong lòng có quỷ khiến cho ông ta bất an thì ông ta phải làm vậy để tự an ủi mình thôi. Mà cậu là quang minh lỗi lạc nhận lấy số tiền này.”

“Tớ biết… Ừ cậu nói đúng.”

Trần Nguyên ví dụ như vậy Hạ Tâm Ngữ đã hiểu được.

[Chả trách cậu ấy có thể viết văn được điểm cao như vậy, cách ví von này thật quá sắc xảo.

Mình không nhận tiền của ông ta mới khiến ông ta lo lắng bất an không ngừng.]

“Vậy cậu định làm gì với số tiền này?” Trần Nguyên hỏi

Bởi vì trước kia không có tiền cho nên Hạ Tâm Ngữ tự đặt hạn mức chi tiêu hằng tháng của cô ấy là năm trăm.

Bây giờ có tiền chắc là không thể sống chi li đến mức vậy được.

Hạ Tâm Ngữ không cần suy nghĩ đã trả lời: “Đương nhiên là tiết kiệm rồi, chờ đến lúc cần lại lấy ra dùng…”

“Cứ coi đó là tiền sinh hoạt phí đi, chẳng lẽ cậu định dùng năm trăm một tháng thật sao?” Trần Nguyên thấy khó hiểu, tại sao cô ấy cứ muốn tiết kiệm nhỉ. Hơn nữa còn tiết kiệm hết tất cả chỉ để lại năm trăm làm tiền sinh hoạt hằng tháng thì sao mà đủ?

“Không phải.”

Cũng may Hạ Tâm Ngữ đã phủ nhận việc đó.

Trần Nguyên thở nhẹ một hơi: “Vậy là tốt rồi…”

“Chỉ để lại ba trăm thôi.”

“…”

Nghe câu này, mém nữa Trần Nguyên bị chọc cho tức chết, thừa lúc cô ấy đang cầm phong bì hai tay đều bận việc liền tập

kích hai má của cô ấy, điên cuồng xoa xoa bảo: “Đừng đem đi tiết kiệm hết như vậy, giữ lại ít thôi. Còn lại thì nên ăn phải ăn, nên mặc phải mặc nên đi chơi phải đi chơi, có nghe không?”

“Nhưng mà… Mỗi tháng dùng ba trăm thôi đã đủ rồi…”

Còn cứng miệng, Hạ Tâm Ngữ vẫn còn cứng miệng.

Không còn cách nào khác, Trần Nguyên chỉ có thể tăng cường độ mạnh hơn, bắt đầu giống tên biến thái.

Mặt cô ấy bóp đã quá, sao lại mềm mại thế nhỉ…

Nhưng mà, khuôn mặt Hạ Tâm Ngữ đột nhiên trầm xuống.

Trần Nguyên thấy vậy hơi sửng sốt, tay cũng cứng lại.

Đùa quá trớn rồi hả?

Tranh thủ thời cơ nghe tiếng lòng cô ấy chút đi…

Ngay lúc Trần Nguyên có ý định như vậy thì Hạ Tâm Ngữ đang bị hắn bóp hai bến má bỗng nhiên lè lưỡi ra giống chú mèo con muốn uống nước, bất ngờ làm mặt xấu đi để chống cự hành vi bạo lực của Trần Nguyên…

…

“Tiểu Trần, ba giờ chiều sẽ lên cao tốc để về Hạ Hải từ Đàm Tương hả?”

Sau khi xử lý hết mọi việc ở tang lễ, tổng kết thu chi cho cả lễ tang xong thì cũng đã một giờ chiều, cho nên mới vừa xử lý sổ sách xong, cậu cả đã chủ động đến tìm Trần Nguyên thân thiết hỏi.

“Dạ đúng rồi ạ, bây giờ cháu phải bắt đầu xuất phát ra ga rồi ạ, đi để kịp bắt tàu từ Thiều Hương về lại Đàm Tương.” Trần Nguyên gật đầu, cảm thấy cũng đã đến lúc chào tạm biệt rồi.

“Vậy để bác đưa cháu đi.” Cậu cả nhiệt tình bảo, sau đó lập tức đi khởi động ô tô.

“Không cần, không cần phiền phức vậy đau ạ, mọi người còn nhiều việc phải làm mà, cháu bắt xe ra đó là được rồi.”

Mặc dù tang lễ đã kết thúc, buổi tiệc cũng đã tàn nhưng bởi cậu cả và dì cảm thấy lần này nhận được sự giúp đỡ của mọi người quá nhiều cho nên đã mời mấy họ hàng thân thích có

quan hệ tốt đẹp với mình ở lại, chọn một nhà hàng ở trấn trên tổ chức bữa tiệc nhỏ cho gia đình.

“Không phiền đâu, chạy xe ra đó mắc bốn mươi mấy phút thôi mà, chạy về lại cũng nhanh. Tiểu Trần mau lên xe đi.”

Thấy cậu cả có vẻ không giống như đang nói đùa, càng không giống kiểu hỏi xã giao cho nên Trần Nguyên chỉ há miệng mà không nói gì, thấy hắn không có hành động nào, ông ta liền lái xe đến trước mặt Trần Nguyên.

Chương 183: Trở về Hạ Hải (1)

Khiến cho Trần Nguyên sửng sốt.

ĐM, thiếu chút nữa đã cán trúng chân hắn rồi.

“Tâm Ngữ cũng lên xe đi, coi như tiễn tiểu Trần một đoạn.” Dì nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Hạ Tâm Ngữ nhắc nhở.

“…Dạ.” Hạ Tâm Ngữ nghĩ trong nhà vẫn còn khách mà cô ấy lại bỏ đi như vậy thì có vẻ không tốt lắm nhưng dì ấy đã nói vậy rồi thì cô ấy cũng không cần lo ngại nữa, nhẹ nhàng gật đầu, đến gần chỗ Trần Nguyên, đứng song song với hắn.

“Làm phiền cậu rồi.” Trần Nguyên ngượng ngùng nói cảm ơn.

Sau đó lúc chuẩn bị bước lên xe, ông cụ nãy giờ đang ngồi tại chiếc ghế nhỏ cạnh cửa vào cũng đi tới.

“Ông ơi, cháu về trước đây ạ.” Trần Nguyên cung kính chào tạm biệt ông cụ.

Ông cụ gật gật đầu, lại đi tới trước mặt Trần Nguyên không nói gì. Sau đó đột nhiên giơ nắm tay về túi của Trần Nguyên.

Trần Nguyên liếc nhìn thì phát hiện là một tờ màu đỏ.

Là tiền.

“Không không, sao cháu có thể nhận được ạ, cái này phải là cháu cho ông mới đúng… Ông ơi ông tự mình giữ lại đi…”

Trần Nguyên chưa kịp nói hết, ông cụ đã làm ra vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn hắn. Sau đó lần nữa cường ngạnh nhét mấy tờ trăm tệ nhăn nhúm vào túi hắn, không cho phép từ chối.

Cảm động không?

Con mẹ nó không dám động luôn.

“Cái này… thật ngại quá…” Trần Nguyên là thật sự cảm thấy ngại.

“Phong tục, đây là phong tục ở đây đấy.” Cậu cả ngồi trên ghế lái quay đầu lại cười giải thích.

Chỉ có Hạ Phương vẫn giữ đầu óc thanh tỉnh nên nhận ra chuyện gì đang diễn ra thế nhưng dì ấy vẫn bất động thanh sắc.

Giống như đang trêu ghẹo chú rể trong ngày rước dâu, mọi người đều cảm thấy chuyện này bình thường, hiểu ý mà nhìn nhau nở nụ cười, nhưng vẫn có người nghĩ làm vậy là không đúng.

Có lẽ do dì ấy là phần tử trí thức nên mới thận trọng như vậy.

Hay là nói, dì ấy đối với câu nói “Cậu ấy cũng là đàn ông” của Hạ Tâm Ngữ làm cho nghi hoặc.

Đương nhiên, không phải thắc mắc việc Trần Nguyên có phải đàn ông hay không.

Bởi vì dù nhìn từ góc độ nào, Trần Nguyên đều là một cậu con trai khôi ngô tuấn tú, cơ thể cao ráo tỏa sáng như thái dương.

Chỉ là, nếu đã là đàn ông, không chỉ phải biết nói được làm được mà còn phải tự biết chịu trách nhiệm cho bản thân.

Mà dì ấy lúc này quả thật là giống như Trần Nguyên suy đoán dì ấy đang suy nghĩ một chuyện - Cuộc thi toán học.

Nếu như Trần Nguyên bảo thi không tốt lắm, hay là không thi đậu, thậm chỉ bảo có khả năng đậu thì dì ấy đều cảm thấy bình thường vì dù sao hắn cũng có nguyên nhân chính đáng.

Thế nhưng hắn đã trả lời rằng: Hắn đang nghiên cứu đối thủ của vòng sau.

Có lẽ do làm giáo sư môn toán học, cho nên đối mặt với một người học sinh cuồng vọng không hạn cuối như vậy khiến dì ấy…

Cứ nghi ngờ trước vậy.

“Vậy cháu xin phép đi trước.”

Lễ phép chào tạm biệt mọi người xong, Trần Nguyên ngồi vào ghế sau của xe. Hạ Tâm Ngữ cũng theo sát ngay sau đó ngồi vào bên cạnh. Sau đó cậu cả lái xe đi, dưới ánh nhìn của mọi người chiếc xe càng lúc càng đi xa.

Mà sau khi hắn đi, chồng của Hạ Phương nãy giờ vẫn đang an phận rốt cuộc không nhịn được nữa mà lo lắng bảo: “Nhân phẩm của tiểu Trần không phải cũng khá tốt…”

“Tốt, em đã nói gì đâu?” Hạ Phương nghi hoặc hỏi.

[Híc–

Đúng nhỉ, em ấy cũng có bảo là không tốt đâu, sao mình lại như vậy chứ.

Nhìn thế này chẳng khác gì mình đang cố tình gây sự đâu?

Không đúng, sao lại thành cố tình gây sự rồi?

Đều là người con gái xuất thân từ Kinh Nam mà sao Phương Phương và Tâm Ngữ lại có khác biệt lớn như vậy…]

“Thật ra, em còn thích cậu ta hơn cả anh.”

Hạ Phương biết biểu hiện của dì ấy có hơi vô tình, cho nên mới giải thích cho một mình chồng dì ấy biết: “Cậu ấy rất trưởng thành, thông minh. Nhưng bây giờ xét về độ tuổi cậu ta hẳn còn nhỏ.”

“Nếu so với chúng ta trước đây thì cũng không nhỏ…”

“Nhưng bây giờ không phải thời của chúng ta nữa rồi.”

“Em nói cũng đúng.” Bác ấy gật đầu.

“Ngược lại em còn hi vọng mấy đạo lí sống của chúng ta không khiến bọn nhỏ chê cười mà có thể kiên nhẫn nghe dạy bảo.”

Dì ấy nhỏ giọng cảm thán một câu đầy sắc sảo.

Dù sao dì ấy vẫn hi vọng hai người bọn họ có thể giữ nguyên mối quan hệ lúc này đừng vội vàng tiến đến một bước cao hơn mà không nghĩ suy gì về tương lai lâu dài.

Hơn nữa, hưởng thụ hiện tại cũng là một việc đáng làm.

…

“Tiểu Trần, cháu thấy Nam Khê của bọn cậu như thế nào hả?”

“Cậu, cậu cũng đâu phải người Nam Khê đâu…”

Bởi vì trên xe không có ai khác cho nên Hạ Tâm Ngữ liền không khách khí mà phản bác lời cậu cả nhà cô ấy nói.

“Em gái cậu đến từ Nam Khê mà, coi như cậu cũng là một nửa người Nam Khê ha ha.”

Thật là lợi hại, ai đã dạy cậu cả tính toán vậy?

Chương 184: Trở về Hạ Hải (2)

Vậy chẳng lẽ nếu bạn gái hắn là người Tứ Tông thì cũng coi như là nửa người Tứ Tông hả?

Dám nói vậy thì phải xem coi Trương Kiến Quân có đồng ý không đã!

… Đợi đã nào.

“Đẹp thật đấy, non xanh nước biếc, khung cảnh như họa.”

Phong cảnh gần nhà Hạ Tâm Ngữ quả thật rất đẹp, khác với mấy biệt thư mua biệt lập so với thành phố, thà rằng bỏ tiền mua một căn nhà ở đây, thiết kế phòng bida, phòng xem phim, KTV, phòng trà, phòng rượu đủ loại phòng để giải trí rồi ngày ngày ra ngoài ngắm cảnh thì còn gì bằng.

“Mới có tí này thì nhằm nhò gì, chỗ này cũng tạm thôi, còn có nơi có cảnh đẹp hơn như vậy gấp trăm lần tiếc là không có thời gian đi dạo nếu không thì Tâm Ngữ có thể dẫn cháu đi thử cho biết rồi.” Cậu cả vừa tự hào vừa tự tin nói.

“Vậy thì tiếc thật đấy…”

“Không có gì phải buồn cả, khi nào đến tết thì cháu cứ đến đây chơi.” Cậu cả nhiệt tình mời.

Sau khi cậu cả nói xong, Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng chọt Trần Nguyên mấy cái nhắc nhở hắn đây chỉ là đùa thôi cho nên không cần phải sợ.

“Dạ chú nói đúng, chắc chắn sẽ có cơ hội.”

Có vài lời có thể nói ra để đùa giỡn.

Nhưng mấy chuyện này vẫn nên trả lời cho nghiêm túc không thể giỡn được.

Mặc dù ông cụ đã cho hắn năm trăm tệ nhưng đó là bởi vì ông ấy đã đến tuổi già lú lẫn, là tuổi "tùy tâm sở dục", cho nên hắn không thể cự tuyệt ý tốt của ông ấy được.

Nhưng nếu cậu cả cũng muốn cho hắn tiền thì Trần Nguyên hắn đây nhất quyết không nhận.

Truyền thống là để tôn trọng.

"Mất bài nguyên một ngày như vậy, cậu nhớ tìm ai đó để bổ sung kiến thức nhé." Hạ Tâm Ngữ nhắc nhở Trần Nguyên.

"Ừ không sao đâu."

Chu Phù ngồi cũng bàn với hắn cũng coi như đã bước nữa chân vào tiêu chuẩn nội môn rồi, mấy ngày tới không thu phí chơi cùng với cậu ấy nữa, chỉ cần cho hắn chép lại bài học mấy ngày qua là được rồi.

"Vậy còn cậu thì sao?" Trần Nguyên hỏi.

Mặc dù Hạ Tâm Ngữ là đệ tử nội môn của Tứ Tông nhưng cũng không được tính là tư lịch xuất chúng thậm chí chỉ ở đẳng cấp trung lưu trở xuống mà thôi, cô ấy ít nhiều gì cũng mất hai ngày học.

Thi tháng sắp tới rồi, cô ấy cũng không thể để bị thụt lùi được.

"Tiến độ học của bên tớ cơ bản đã hoàn thành rồi, huống hồ… Có dì tớ ở đây nữa mà." Hạ Tâm Ngữ có chút u oán nhắc nhở khiến Trần Nguyên phản ứng kịp thời.

Cậu ấy được kèm một một như vậy thì có gì mà phải sợ chứ.

Nhưng mà rõ ràng cô ấy rất sợ hãi việc kèm một một như vậy.

Cho tới bây giờ, cậu cả mỗi lần nghĩ đến đều sợ hãi mà bảo: "Lần trước nhờ dì cháu dạy con cậu học một buổi, chắc do thằng nhóc đó da mặt đủ dày mới có thể chịu được bị mắng như vậy. Nếu mà cậu là người ngồi học thì chắc đã bứt xích lâu rồi… Quá đáng sợ, giáo viên ở trường trung học phổ thông số 4 đều như vậy sao? Còn đáng sợ hơn mấy ông thầy giám thị hay cầm roi rượt học sinh của thời cậu nữa!"

Người cao to uy vũ như vậy còn phải thần phục dưới uy nghiêm của dì ấy.

Trưởng lão của Tứ Tông lại kinh khủng như vậy sao?

Trương Kiến Quân, ông đã biến giáo viên thành ác quỷ rồi!

"Nhưng mà dì ấy dạy rất hiệu quả, tớ cảm thấy dì ấy chẳng kém hơn thầy dạy toán lớp tớ là bao." Hạ Tâm Ngữ mặc dù có sợ nhưng mà cô ấy vẫn không khỏi ngưỡng mộ tài năng của dì ấy.

Nhưng nhiều năm dạy học như vậy rồi, kinh nghiệm mà dì ấy tích lũy được so với mấy nhà giáo kia cũng không nhiều.

Muốn tiến xa hơn chỉ cần gặp thời cùng một chút vận may mà thôi.

"Đúng vậy, nếu dì ấy có thời gian dạy cho hai đứa luôn thì tốt rồi."

Cậu cả đột nhiên đề nghị, khiến hai đứa trẻ ngồi sau cảm nhận được nỗi sợ của cái chết đang tiến gần, khiếp sợ đến mức cả cơ thể không tự giác mà căng chặt.

Sau đó, hai người họ nhìn nhau… Rồi nở nụ cười ha ha trước sự hài hước của cậu cả.

Hạ Tâm Ngữ vốn đã là người hay đùa sao bây giờ hắn mới phát hiện cả nhà cậu ấy đều là người thích đùa vậy?

Hứa Thu hoàn toàn được di truyền từ cậu cả.

Mà Trịnh Minh Hạo đàng hoàng hơn một chút bởi vì được sự giáo dục từ người có "tố chất" như dì cho nên mới nhìn thuận mắt hơn một tẹo.

Được lắm, nhìn vào sẽ biết ngay bọn họ là người một nhà mà.

Nếu tất cả bọn họ đều là người hay giỡn như vậy thì chắc Trần Nguyên sẽ không chịu nổi đâu.

Quãng đường đi từ Nam Khê đến bến xe Thiều Hương khoảng chừng năm mươi phút, nhưng cậu cả là tài xế có kinh nghiệm lâu năm, cho nên lái xe rất nhanh và chắc chỉ mất khoảng bốn mươi phút hơn là đến nơi.

Lúc đến nơi, cậu cả đỗ xe vào lề.

“Ở đây không được đậu xe lâu đâu, tôi đi trước đây, tạm biệt.” Trần Nguyên chủ động nói với Hạ Tâm Ngữ.

Chương 185: Siêu Tử mạnh mẽ (1)

“Ừm, tạm biệt.” Hạ Tâm Ngữ cười chào.

Cậu cả bảo: “Tiểu Trần, đi đường cẩn thận nhé!”

“Dạ vâng, chú cũng lái xe cẩn thận ạ.”

Trần Nguyên chào hỏi xong, mở cửa xe ra bước xuống, đóng cửa xe lại rồi đứng cạnh chiếc xe không đi tiếp, hắn cứ đứng đó nhìn Hạ Tâm Ngữ, muốn nói lại thôi.

Hạ Tâm Ngữ khó hiểu, tò mò nhìn hắn.

Sau năm giây đồng hồ nhìn nhau đắm đuối, Trần Nguyên mở miệng: “Cậu không có gì muốn nói hả?”

“…”

Chỉ một câu đã khiến Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng cả mặt, lỗ tai cũng dần dần nóng lên.

[Bình thường thì chắc chắn sẽ có nhưng bây giờ cậu cả đang ở đây, cậu muốn tớ nói kiểu gì chứ…]

[Nói đi, Tâm Ngữ muốn nói gì cứ nói đi, coi như ông cậu này không tồn tại ở đây!]

Cậu cả ngồi ở vị trí lái xe đưa tay sờ cằm, không nhịn được lộ ra nụ cười của mẹ… À không, nụ cười của bố.

[Thằng nhóc này, làm khá lắm!]

[Mấy câu như thế cậu làm sao bắt tớ nói ra khỏi miệng được vậy?

Hơn nữa còn nhìn tớ chằm chằm như thế giống như tớ không nói thì cậu sẽ ở lại đây luôn ấy…

Cậu tớ còn ở đây, tớ không thể nói mấy câu đó được cậu không hiểu hả?

Cậu làm gì mà không hiểu được chứ, rõ ràng cậu muốn bức tớ mà.]

Không còn cách nào khác, Hạ Tâm Ngữ đành nhỏ giọng nói một câu mà cậu cả cô ấy nghe thấy cũng không cảm thấy kì lại nhưng vẫn có thể khiến Trần Nguyên hài lòng: "Sau khi đến nơi nhớ gọi điện cho tớ nhé?"

[Mấy câu khác tớ không thể nói ra khỏi miệng được đâu.

Trần Nguyên, cậu đừng có ép người quá đáng.]

"Được rồi."

Nghe cô ấy nói vậy, Trần Nguyên liền đồng ý sau đó đeo cặp lên vai bước đi.

Khiến cho Hạ Tâm Ngữ sững sờ tại chỗ.

Chuyện này, đang định làm gì vậy?

Đây cũng chỉ để đảm bảo tối nay người hắn sẽ tiến vào giấc mơ là Hạ Tâm Ngữ mà thôi.

Mặc dù không phải Trần Nguyên nhất định phải vào giấc mơ của Hạ Tâm Ngữ… Ý hắn là hắn cũng không biến thái đến mức đó.

Nhưng mà, ít nhất thì nếu phải mơ cùng một giấc mơ với người khác, hắn vẫn hi vọng người đó là Hạ Tâm Ngữ.

Dù gì làm vậy thì tối nay hắn có thể nhờ cô ấy giảng cho hắn vài đề.

Đương nhiên, hắn không thể khống chế được hành vi của Hạ Tâm Ngữ, nếu như cô ấy còn muốn ôm hắn một cái…

Thì thật có lỗi chuyện này hắn cũng không tránh được, không phải lỗi của hắn.

Cho nên, việc cần làm bây giờ là— Không nói chuyện với bất cứ ai trước khi đi vào giấc ngủ, tuyệt đối không được trả lời.

Giống như bây giờ.

"Anh đẹp trai, anh cũng đến Đàm Tương à?" Cô gái mang chiếc quần ngắn dáng người cân đối đứng cạnh một người đang mặc áo thắt lưng chủ động bắt chuyện với hắn.

Trần Nguyên lắc đầu, ý bảo không phải.

"Vậy là anh định đổi chuyến tại ga Đàm Tương hả?"

Trần Nguyên gật đầu.

Cô gái lộ vẻ mặt ngượng ngùng, nghĩ đến việc mình tự ý bắt chuyện với người khác lại bị làm lơ như vậy liền xấu hổ, cô ấy hỏi: "Vậy có thể phiền cậu xem giúp mình khoảng mấy giờ là tàu sẽ đến trạm vậy?"

Trần Nguyên quay đầu lại, nhìn tấm biển báo treo trên toa tàu.

Sau đó hắn giơ hai ngón tay ra, rồi lại giơ tiếp một ngón và năm ngón.

Sau đó dùng bàn tay làm dấu ok coi như nút enter để nhấn gửi.

Sau khi hiểu được hắn muốn nói gì cô gái ấy dường như bừng tỉnh.

[Thì ra là anh đẹp trai bị câm à

Mình còn nghĩ rằng anh ta quá lạnh nhạt nữa chứ.

Vậy thì không sao rồi, ghẹo ảnh tiếp thôi.]

"?"

Không thể nói được.

Ít nhất là hôm nay hắn không được nói chuyện với bất kỳ ai.

Trần Nguyên chắc chắn rằng đêm qua trước lúc đi ngủ, Hạ Tâm Ngữ là người duy nhất hoàn thành cuộc trò chuyện với hắn, còn những người khác thì không.

Vì vậy dù là bất kì ai, kể cả Sakurajima* hắn cũng không thể nói lời nào với cô ấy.

Rikka** cũng không được.

,*: nhân vật trong bộ manga/anime Hội chứng tuổi teen.

"Anh đẹp trai, có thể add WeChat không?" Tuy anh ta câm nhưng vẫn rất đẹp trai cho nên cô liền chủ động hỏi.

Trần Nguyên vẫy tay cười lịch sự đáp lại.

Thấy hắn phản ứng như vậy, cô ta lúc đầu tỏ ra xấu hổ. Sau đó quay đầu qua một bên, càng nghĩ càng tức giận.

【 Không add? 】

【 Không add thì thôi, thật ra tôi cũng chẳng muốn add anh. 】

【 Cười chết mất, tôi có bạn trai, cũng chả cần anh, anh đúng là giỏi giả vờ. 】

Sao tự nhiên cô ta lại nổi điên thế?

Nhắm mắt lại rồi tựa lưng vào ghế, Trần Nguyên không muốn hao tổn tinh lực nghe tiếng lòng của người khác nữa.

Bây giờ hắn ta đã khá hơn rất nhiều so với hai tuần trước. Mở mắt ra đã không còn nhìn thấy những dòng chữ màu đỏ nhấp nháy, cũng không phải chịu đựng sự hỗn loạn của hàng ngàn suy nghĩ ùa vào đầu ngay khi mới nhắm mắt lại.

Rốt cuộc chỉ là một siêu năng lực vô hại là kết nối giấc mơ thôi.

Hơn nữa, điều kiện tiên quyết để kết nối giấc mơ là đối phương phải mơ trước đã.

Chương 186: Siêu Tử mạnh mẽ (2)

Hắn ta cũng có thể chọn tối tượng để kết nối.

Đây mới đúng là siêu năng lực thật sự, là sự phát triển bền vững của Siêu Tử.

Không còn bị siêu năng lực ép buộc nhận áp lực quá lớn nữa.

Nhưng nãy giờ mới trôi qua hai tiếng, kiên trì không nói chuyện với người khác cho đến tối đi ngủ thật sự có chút khó khăn…

May mắn thay, Trần Nguyên không phải người thích giao tiếp với người lạ.

Vậy nên, từ lúc lên tàu ở thị trấn và đi hai mươi phút đến Tương Đàm. Sau đó lại chờ chuyển tuyến ở ga, khoảng mười năm phút sau, hắn lên tàu cao tốc từ ga Tương Đàm đến ga Hải Nam. Trong khoảng thời gian này hắn không hề nói một lời nào, cố gắng ngủ càng nhiều càng tốt.

Mặc dù hai ngày qua quả thực có chút mệt mỏi nhưng hắn không tài nào ngủ nổi nữa, vậy nên khi lên tàu cao tốc để đi

đến tỉnh Tây Giang vào khoảng sáu giờ chiều, hắn thấy điện thoại vẫn đầy PIN nên lấy tai nghe ra cắm vào. Mở một tập phim

“Đậu phộng, hạt dưa, cháo bát bảo, bia nước uống và nước khoáng đây. Hành khách này, xin hãu thu chân lại một chút xin cảm ơn.”

Đúng lúc này, một chiếc xe đẩy bán đồ ăn đi tới.

Thấy vậy, Trần Nguyên giơ tay ra hiệu đối phương dừng lại, sau đó xem xét sản phẩm trên xe, cuối cùng chọn món mì bò om truyền thống nhất.

Nhìn nhân viên bán đồ ăn, hắn chỉ tay.

“Có phải là cái này không?” nhân viên tưởng Trần Nguyên chỉ trà đá ở trong hàng thứ hai nên cầm lên một chai hỏi hắn.

Trần Nguyên tắc lắc ngón tay sau đó chỉ xuống.

Bên kia hiểu ý liền cầm mì bò om lên.

Sau đó Trần Nguyên làm động tác đồng ý và lấy điện thoại di động ra thanh toán.

Nhân viên mỉm cười, giơ năm ngón tay ra sau đó lấy mã thanh toán đưa cho Trần Nguyên bằng cả hai tay.

“…”

Thật ra thì như vậy cũng không sao cả.

Mua được mì bò om, Trần Nguyên nhét di động vào túi. Sau đó chan nước nóng trên xe, vừa chuẩn bị quay về chỗ ngồi thì một đứa trẻ nhà quê điển hình đột nhiên hét lên, vặn vẹo cười lớn rồi lao về phía hắn một cách kì lạ. Như thể hoàn toàn không nhìn thấy bát mì nóng hổi trên tay hắn.

”Đừng lại đây, nước nóng.”

Vào thời điển nguy cấp như vậy, Trần Nguyên chỉ có thể hét lên.

Tuy nhiên, cậu bé hoàn toàn không quan tâm và còn định đánh hắn ta.

Không còn cách nào khác, Trần nguyên chỉ có thể đá tên nhóc chết tiệt này ra.

Tin vui là mì bò om đã được cứu.

Đứa trẻ bay ra và té xuống đất. Sau đó đứa trẻ mới phản ứng lại kịp, ngồi trên mặt đất hét một tiếng xuyên thấu mây trời.

Mẹ của đứa trẻ chạy tới, nhìn thấy con mình đang khóc, lại thấy Trần Nguyên đứng đối diện phía trước liền mắng ngay tại chỗ: ‘’Sao cậu dám đá con tôi, tại sao cậu lại đá nó?’’

“nếu không thì đổ nước nóng 89° lên đầu nó à?” Trần Nguyên hỏi ngược lại.

“Cậu không thể đá nó! Nếu cậu đã dám đá con tôi, cậu nhất định phải trả giá!’’

Thông qua đứa trẻ Trần Nguyên liền biết bản chất của gia đình này.

Vì thế, hắn đặt nước nóng trước mặt bà ta để bà ta khỏi cãi rồi đợi nhân viên bán đồ ăn đến hoà giải.

‘’Vị tiên sinh này đang bưng nước nóng, là đứa nhỏ này chạy tới đòi đánh anh ấy vậy nên anh ấy mới gạt đứa nhỏ ra. Ngã xuống còn đỡ hơn là bị phỏng, đúng không?’’

“Bỏ qua đi, đừng la hét làm phiền người khác nghỉ ngơi.”

“Coi chừng tôi giết chết cô, im đi đồ khốn nạn.”

Hiển nhiên, mọi người hiện tại đều phân biệt được đúng sai, nhất là trong tình huống có thể ảnh hưởng đến bản thân như này thì họ sẽ sẵn sàng đứng về một bên và chỉ trích người đàn bà chanh chua.

Người mẹ biết rõ là mình vô lý, nhưng con mình bị đá thì sao có thể chịu thiệt được? Vì vậy, dù có khiến dư luận phẫn nộ, bà vẫn yêu cầu Trần Nguyên giải thích và hung hãn chất vấn anh.

“Như anh thấy đấy, bà ta không muốn hoà giải.” Trần Nguyên nói với một người đàn ông trông giống như quản lý.

‘’Đương nhiên chuyện này không thể không giải quyết, nhưng điều chúng ta phải lo lắng bây giờ là…”

“Thôi được rồi, thôi được rồi, cho tôi đổi lên toa hạng nhất.” Trần Nguyên trực tiếp cắt ngang cuộc trò chuyện vô nghĩa của

đối phương, hắn không muốn nói thêm nữa, nhây nữa mì sẽ nở ra mất.

Quản lý có chút bối rối, nhưng hiện tại người phụ nữ kia đang phát điên. Bà ta đã quấn lấy nam sinh này hơn mười phút và chặn lối đi giữa không cho ai đi qua, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động của tàu. Nếu hai người này còn ở chung một ngăn, tiếng thét chói tai của người đàn bà này phải kéo dài mấy tiếng đồng hồ mất. Vì vậy, sau khi thảo luận và trao đổi với lãnh đạo và suy nghĩ những mặt lợi và hại, cuối cùng quyết định rằng Trần Nguyên được nâng lên toa hạng nhất.

Con mẹ nó, nhất định phải lãng phí thời gian vào lúc này sao?

Đem mì của hắn chương hết lên rồi.

Chương 187: Siêu Tử mạnh mẽ (3)

Trần nguyên, người đang ngồi ở một chiếc ghế nào đó trong toa hạng nhất cảm thấy rất chán nản.

Tất nhiên không phải vì mì.

Hắn đã nhất quyết không nói chuyện với ai cả ngày hôm nay, nhưng kế hoạch buộc phải phá vỡ vì đứa trẻ kia.

Phải làm sao bây giờ?

Gọi cho Tâm Bảo trước khi đi ngủ sao? Nhưng cơ chế có thực sự là như vậy không?

Hình như bị dễ dàng quá.

Nếu đúng như vậy thì khi hắn gọi cho đội trưởng Gia Nhiên rồi thêm WeChat, đêm đó hắn có thể mơ về Gia Nhiên không?

Không phải và không thể…

Dù sao thì đó cũng là sức mạnh của Siêu Tử. Việc một Siêu Tử tuyệt vời như vậy mới là hợp lý.

Không còn cách nào, hiện tại cũng không thể quay về quê tìm Hạ Tâm Ngữ.

Dứt khoát lên nào.

Cảm giác kìm nén không nói chuyện thực sự rất khó khăn, hắn vốn tưởng rằng hắn nói rất ít, có thể cả ngày không nói câu nào, nhưng thực tế những câu hắn nói một ngày cộng lại vẫn rất nhiều.

Tất nhiên, kết luận này không phổ biến.

Không phải ai cũng có thể thường xuyên gặp gỡ các cô gái rồi bắt chuyện.

Đi tàu cao tốc bốn tiếng, xuống tàu đã là 7 giờ 30 tối, Trần Nguyên không dám ăn ở ga vì giá quá mắc nên chuyển sang tàu điện ngầm ngay bên trong nhà ga rồi bắt xe buýt đến khu SunShine, gần lối ra của ga tàu điện ngầm. Ở đây có món Bánh kẹp thịt yêu thích của hắn.

Lúc hắn chuẩn bị trở về căn hộ thì đã là chín giờ.

Kể từ khi quyết tâm không nói câu nào bị phá vỡ, hắn ta đã nói chuyện với rất nhiều người, nên ngay cả bản thân hắn cũng quên mất người cuối cùng là ai.

Nếu không phải Hạ Tâm Ngữ, vậy ban đêm hắn sẽ kết nối với giấc mơ của ai?

Hắn đã nghĩ đến vấn đề này, và một ứng cử viên thậm chí còn xuất hiện - đồng nghiệp đáng yêu.

Nghĩ đến cô gái năng động và dễ thương vừa mới nhậm chức, hắn không khỏi mơ mộng…

“Tiền bối đáng yêu đã xin nghỉ việc ở siêu thị SunShine chính là bởi vì người vô dụng như anh!”

“Tiền Bối đáng kính dễ thương như vậy, bởi vì anh nên mới phải rời bỏ cương vị!”

” Tôi đảm bảo anh không thể bảo vệ bất cứ ai!”

“Ngày mai lúc 7:30 tối, tôi sẽ đến đây và mang tiền bối dễ thương đi - đồ lập dị.”

Sau đó, cô xuất hiện trước mặt hắn ta lúc 7h30 tối, cầm hóa đơn trên tay.

Khặc khặc khặc –-

Tất nhiên, hắn không phải là ác quỷ, sao hắn có thể làm được chuyện như vậy.

Không phải nhân viên rút thăm trúng thưởng của siêu thị tan tầm lúc chín giờ à?

Điện thoại hoàn toàn im lặng.

Nếu cuộc gọi không thể kích hoạt cơ chế thì ai sẽ là người bị ràng buộc…

Lúc này, Trần Nguyên đột nhiên nhìn thấy một tấm thẻ rơi xuống trước mặt mình.

Trước mặt hắn là một người đàn ông có mái tóc vàng.

Trần Nguyên nhặt tấm thẻ lên và phát hiện ra rằng đó là thẻ ID nhân viên của đại học Ngoại Giao.

Hừm, anh ta là người da trắng.

“Bạn gì ơi bạn đánh rơi đồ này.”

Trần Nguyên hét lên, nhưng bên kia không đáp lại.

Vì thế, Hắn tăng tốc độ đi nhanh đến phía sau đối phương, vỗ nhẹ vào vai anh ta.

Người đàn ông tóc vàng này cao bằng trần Nguyên và trông khá lịch lãm, bối rối quay đầu lại.

“Hey man, your card…I get.” Trần Nguyên nói bằng mớ tiếng Anh sứt sẹo của hắn và đưa thẻ nhân viên ra.

“Ồ, cảm ơn.” Tuy nhiên, Harvey bày tỏ lòng biết ơn bằng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, nhận lấy tấm thẻ và cười nói, “Nhưng ‘hey man’ không thích hợp để chào hỏi hàng ngày đâu. Điều này tương đương với….quê mùa?”

“Quê mùa? Tại sao lại là quê mùa?”

“Này, này, này!”

Harvey làm ra thủ thế husky chỉ người, anh ta bị doạ rồi.

Nhưng chợt nhận ra đây chính là Trung Quốc, anh dần dần bình tĩnh lại chậm rãi thở ra nhẹ nhõm, cười nói: ” ‘Hey man’ là lời chào hỏi giữa bạn bè, lần đầu gặp mặt thì nói ‘Hi’ hoặc ‘hello’ là được. Hoặc chào hỏi như khi các bạn làm bài kiểm tra tiếng anh là được.”

“Hello, anh là giáo viên nước ngoài tại Đại học Ngoại Giao phải không?” Trần Nguyên hỏi.

“đúng, bạn có thể gọi tôi là Harvey.” Harvey tự giới thiệu “Hoặc tên tiếng Trung của tôi, Trương Vĩ.”

“…Hello, Harvey.”

Cuối cùng hắn cũng hiểu người nước ngoài cảm thấy thế nào khi gặp người Trung Quốc tự gọi mình là Alice.

“Bạn không cần phải thêm hello vào mỗi câu…” Harvey có thể cảm nhận được rằng tiếng Anh của cậu bé này rất kém, nhưng vì thấy mình là giáo viên nước ngoài nên cậu ấy đã cố gắng biểu đạt ý muốn của mình.

Nếu không thì vừa rồi cậu bé cứ gọi mình là được, không cần phải nói một câu tiếng anh đúng ngữ pháp như vậy.

Tất nhiên, những người nói tiếng Anh thực thụ không quan tâm đến ngữ pháp khi nói, họ có thể hiểu dựa trên ngữ cảnh khi giao tiếp.

Khi mới đến Trung Quốc, anh ta thậm chí còn không hiểu được bài kiểm tra tiếng Anh dành cho học sinh trung học và thường xuyên rớt môn.

Nhưng những năm tháng đứng lớp đại học đã giúp trình độ tiếng Anh của anh được cải thiện rất nhiều, thậm chí anh còn có thể đạt 140 điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học.

Chương 188: Siêu Tử mạnh mẽ (4)

Cảm ơn Trung Quốc đã cho phép anh học xong ngôn ngữ của chính mình*.

*ngôn ngữ mẹ đẻ của harvey là tiếng anh, ảnh cảm ơn vì đã giúp ảnh học xong ngôn ngữ mẹ đẻ của mình :v

“Hôm nay phải cảm ơn cậu rồi. Tôi phải về trước đây.” Harvey nhìn đồng hồ và nói với vẻ xin lỗi: “Sau này nếu có cơ hội đến trường đại học Ngoại Giao, hãy tìm tôi, tôi sẽ mời cậu ăn tối.”

Mẹ nó anh đã học được cách đối nhân xử thế của người Trung Quốc rồi đúng không?

“Được thôi.” Trần Nguyên gật đầu cười nói: “thank u, Harvey.”

“A haha,… được.”

Harvey cũng không hiểu tại sao nam sinh trẻ ấy lại nói cảm ơn với mình.

Harvey về đến căn hộ của mình lúc chín giờ ba mươi tối. Sau khi chấm bài thi của học sinh xong đã là mười một giờ đêm. Nghĩ ngày mai có lớp nên anh uống một ly rượu vang đỏ sau đó đi ngủ sớm.

Chất lượng giấc ngủ của anh ấy luôn kém nên khi uống một ít rượu vang đỏ, anh ta sẽ cảm thấy dễ chịu và ngủ ngon hơn.

Tuy nhiên tối nay khi đi ngủ, anh lại không cảm thấy yên bình chút nào.

Nửa đêm có khi anh cau mày, có khi quay người lại, thở dài nặng nhọc, rồi lại đá tung chăn, cắn môi…

Ngày hôm sau, anh giật mình tỉnh dậy khi tiếng chuông báo thức vang lên.

Đó là một giấc mơ, hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Hơn nữa, đó còn là một giấc mơ rất kỳ lạ.

Harvey mơ thấy cậu bé hôm qua nhặt được thẻ nhân viên của mình và mình bắt cậu ta nói tiếng anh suốt đêm!

……

Không buồn ngủ chút nào.

Điều này không đúng lắm, hắn không hề buồn ngủ chút nào.

Tối qua Trần Nguyên đã gọi điện cho Hạ Tâm Ngữ trước khi đi ngủ, hy vọng có thể kết nối với giấc mơ của cô ấy.

Nhưng đáng tiếc là hắn đã không mơ về nó.

Nói cách khác, gọi điện nói chuyện trước khi đi ngủ không thể kết nối giấc mơ.

Cũng không cần thiết phải gọi điện cho đội trưởng nữa.

Vì, tự nhiên hắn kết nối giấc mơ của mình với giáo viên nước ngoài Harvey mà hắn gặp tối qua.

Vì là mơ nên thực ra hắn vẫn đang nghỉ ngơi, không hề lãng phí sức lực, tỉnh dậy cũng không thấy mệt mỏi, chỉ cảm thấy kiến thức trong đầu mình quá nhiều, nhất thời hắn không tiêu hóa hết được.

Sau khi kết nối với giấc mơ đêm qua, Trần Nguyên phát hiện ra rằng chỉ cần đối phương không nhìn thấu giấc mơ thì mình sẽ không tỉnh lại.

Harvey đã bị ngắt kết nối một lần giữa chừng, nhưng nhanh chóng được kết nối lại, điều này cho thấy những giấc mơ vẫn có thể được tiếp tục sau khi bị gián đoạn.

Hơn nữa, hắn còn có một suy luận táo bạo - không chỉ giấc mơ của đối tượng bị hắn xâm phạm, mà khi hắn trói buộc giấc mơ, đối phương cũng sẽ nằm mơ.

Tại sao Harvey lại mơ lại sau khi tỉnh dậy giữa chừng?

Trước đây Hạ Tâm Ngữ không thể lúc nào cũng mơ, vì cô ấy còn phải gác đêm. Không thể ngủ.

Nếu không thì có lẽ họ có thể ôm nhau cả đêm mất.

Vào lúc này, Trần Nguyên cảm thấy rất hài lòng vì đêm qua hắn đã học được rất nhiều điều từ Harvey.

Phải công nhận Harvey là một giáo viên rất giỏi, tuy là người nước ngoài nhưng anh ấy cũng đã nắm vững các kỹ năng thi tiếng Trung, khi dạy ngữ pháp cũng phù hợp với yêu cầu của kỳ thi đã được đánh dấu.

Sáng nay, Trần Nguyên đã ghi âm lại cách phát âm, hắn phát hiện sau khi được Harvey dạy các ký hiệu ngữ âm và sửa lại cách nói của hắn, cách phát âm của hắn đã cực kỳ chuẩn.

Ưu điểm của việc này là khi đánh vần lại những từ đó lần nữa, Trần Nguyên sẽ ghi nhớ chúng.

Mà cũng chỉ có thể dựa theo những gì còn nhớ để đọc lại, cũng sẽ có điểm sai sót.

Nhưng mà giấc mơ của Harvey…nó hơi kì lạ.

Trong một phòng khách kiểu phương Tây, Harvey đang tranh cãi với một ông già tóc vàng lớn tuổi hơn. Sau cuộc cãi vã, Harvey đã ném chiếc cốc, sau đó lao ra khỏi cửa.

Ngay sau đó, Trần Nguyên chạy theo và nói tiếng Anh nguyên một đường.

Harvey ban đầu thấy khó chịu, nhưng sau khi nghe thấy hắn nói những điều vô nghĩa bằng tiếng Anh, tâm hồn của một giáo viên trong anh như bừng cháy, thế là hai người đã nói chuyện bằng tiếng Anh suốt đêm…

Phải nói là sảng khoái thật sự.

Còn về phần ông già tóc vàng lúc đầu là ai, điều đó không quan trọng nữa.

Nhưng Harvey tính tình thật sự rất nóng nảy, ném đồ đạc xong liền chạy ra ngoài như muốn chạy trốn khỏi đó và không bao giờ quay lại vậy.

Có thể can thiệp đến mức độ này, lại còn kéo Harvey vào lại sau khi bị gián đoạn giữa chừng, sự liên kết giấc mơ đã đạt đến trình độ này rồi sao.

Siêu Tử lần này mạnh quá.

Ngay lúc Trần Nguyên đang cúi đầu đi về phía trường học, một người đàn ông nghiêm túc đã ngăn hắn lại: "Trần Nguyên.

"Lão Mặc… thầy Mặc." Trần Nguyên ngẩng đầu nhìn thấy lão Mặc, liền dừng lại.

"Đề thi thế nào?" Lão Mặc nói: "Nghe nói lần này dễ hơn, điểm đậu có lẽ cũng cao hơn, 90 điểm sợ là cũng không đủ để qua môn, ít nhất phải là 92."

Chương 189: Nghi ngờ càng lớn (1)

Hôm qua khi ăn tối cùng với giáo viên ban một, giáo viên kia nói rằng đề bài kiểm tra lần này không quá khó, thậm chí cả học sinh ở lớp song hành trường trung học phổ thông số 11 cũng có thể thi đậu.

Mà ý của giáo viên đó là – lớp tôi là lớp đứng đầu, nhất định không có lớp nào địch lại. Lớp 18 các ông chắc chỉ được một người so nổi.

Ồ, tôi không thể có hai người được sao?

Anh đang coi thường ai thế?

“Em cảm thấy đề thi lần này không khó… Đường Tư Văn chắc chắn không gặp trở ngại gì.” Trần Nguyên trả lời.

“Thầy đang hỏi em.”

“Em có thể thi đậu.” Trần Nguyên khiêm tốn nói.

“Ồ?”

【 Anh chàng này tự tin đến vậy sao? 】

Cái này cũng gọi là tự tin?

Vậy chẳng phải hắn sẽ bị coi là kiêu ngạo trước mặt dì sao?

“Đi đi, nếu không đi nhanh sẽ muộn học mất?”

Lão Mặc liếc nhìn Trần Nguyên, rồi đi đến trường học.

“A…Dạ vâng.”

Trần Nguyên không còn cách nào khác ngoài sánh bước cùng ông già này đi về phía tòa nhà giảng dạy.

Điều này mà để các bạn cùng lớp thấy là thể nào cũng coi hắn là chó liếm của Lão Mặc…

“Trần Nguyên! Hôm đó cậu trông thật đẹp trai khi nộp bài sớm!”

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, làm hai người đồng loạt dừng bước chân.

Sau đó máy móc quay đầu lại nhìn cô gái tóc ngắn đang mỉm cười vẫy tay với hắn…

Khưu Manh hôm qua vì bị viêm amidan nên đã xin nghỉ phép, sau khi tiêm thuốc xong về nhà, cô ấy không ở ký túc xá nên hôm nay cô phải đi từ nhà đến trường nên mới vào lớp muộn.

Khi cô chuẩn bị bước vào cổng trường, cô nhìn thấy một chàng trai trông rất quen và nhận ra anh ta chính là Trần Nguyên ngày đó gặp nên cô nhanh chóng chạy theo anh ta với vẻ rất hào hứng.

Đẹp trai quá.

Hôm đó anh nộp bài kiểm tra và về sớm trước một tiếng, không biết sau khi đi đã xảy ra chuyện gì.

Cô chỉ có thể cảm thán: “Thật tuyệt vời”.

Hành động đứng dậy nộp bài, rời khỏi phòng thi, sau đó xách cặp chạy của anh ta làm gián đoạn nhịp điệu của bài thi, nhìn thấy vậy mọi người trong phòng thi đều choáng váng và sợ hãi. Cô nhìn đồng hồ, tưởng là thời gian sắp hết rồi, nhưng khi nhìn lên thì trời ơi, vẫn còn một tiếng nữa mới hết giờ.

Sau khi giáo viên thu bài xong, rất nhiều học sinh ở lại lớp thảo luận là tại sao anh ta lại giỏi như vậy?

Đặc biệt là học sinh các trường trọng điểm ở tỉnh bình thường khác, và học sinh ở các trường trọng điểm thành phố, đều thở dài - Trường trung học phổ thông số 11 quả thực không tệ, xứng đáng là ngôi trường trung học phổ thông sánh ngang với bốn trường trung học trọng điểm.

Một số nam sinh của bốn trường trọng điểm nghe được điều này rõ ràng rất khó chịu, nhưng cũng không nói nên lời, dù sao bọn họ cũng phải mất tròn hai tiếng mới nộp được bài, thực sự là quá đáng quá mà. Dù là máy thi của bốn trường trọng điểm hay những học sinh được mệnh danh là ‘thiết giáp’ thi cử cũng không dám làm liều mà nộp bài sớm như thế.

Tuy là có thể đuổi kịp nhưng cũng phải vắt kiệt sức mới theo kịp tốc độ của anh ta.

Thí sinh ngồi cạnh Trần Nguyên đến từ trường trung trung học phổ thông số 1, nghi ngờ đi hỏi bạn cùng trường của anh ta, trong vòng hai tiếng bọn họ có thể làm được bao nhiêu điểm.

Họ đều nói rằng trong vòng hai tiếng chỉ làm được tầm 100 điểm thôi.

Sau đó, một học bá kêu là chắc chắn Trần Nguyên thấy đề khó quá nên bỏ chạy, không thể thi được điểm quá cao, dù sao thì bọn họ cũng là học sinh của bốn trường top đầu, trong vòng hai tiếng cũng chỉ có thể thi được 100 điểm thì sao một học sinh đến từ trường trung học phổ thông số 11 như Trần Nguyên có thể vượt qua họ.

Trong các cuộc thi toán trước đây, một số học sinh nộp bài thi trước khi hết giờ là chuyện bình thường. Nhưng lần này, bởi vì Trần Nguyên nộp bài sớm hơn tận một tiếng, còn những người khác đều phải đợi đến cuối giờ mới nộp được bài.

Thật sự là không còn cách nào khác, ai bảo hắn ta giả bộ quá giỏi, làm ai nhìn thấy cũng tin tưởng. Nhưng dám cá là hắn chỉ giỏi làm màu thôi.

Khưu Manh không biết có phải do danh dự của trường mình quá xấu hay không, nghĩ đến khoảnh khắc nổi bật của Trần Nguyên lớp 18 vượt qua những người còn lại, bản thân cô không khỏi cảm thấy nhộn nhạo mặc dù cô học ở lớp 3.

Thật ra lần này cô ấy làm bài khá tốt và có thể vượt qua kì thi, cô ấy có thể làm hết toàn bộ câu hỏi trong đề.

Tuy nhiên, cô cũng không có tâm tư để cảm thấy vui vẻ chỉ vì chuyện nhỏ như thế, tâm tư cô hoàn toàn tập trung vào lời bàn tán của mọi người về Trần Nguyên sau kì thi, nên cô giả vờ thu dọn đồ đạc của mình nhưng thực ra là đang xem phản ứng của mọi người.

Đến khi trong lớp không còn ai, cô chuẩn bị rời đi thì cô thấy mấy nam sinh của bốn trường trọng điểm thành phố không đi thẳng ra cổng mà lại vòng về cửa sau, đến bàn của Trần Nguyên xem tên viết trên bàn hắn là gì.

Chương 190: Nghi ngờ càng lớn (2)

Cô không thể giữ chuyện vui vẻ như thế một mình được.

Nhưng đáng tiếc là người biết Trần Nguyên ở trong trường quá ít….Không, phải nói là trong trường số học sinh biết đến Trần Nguyên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên hôm nay khi nhìn thấy Trần Nguyên, cô lập tức muốn nói chuyện vui này cho anh!

“Trần Nguyên! Hôm đó cậu nộp bài sớm trông rất đẹp trai!”

Cô quyết định nói lời mở đầu như vậy để trông giống như hai người đã quen biết trước và tình cờ gặp gỡ nhau.

Nhưng điều khiến cô bối rối là sau khi nói xong, có tận hai người quay đầu lại.

Bàn tay chào hỏi cứng ngắc giữa không trung, lúc này cô mới nhận ra không phải là giáo viên tình cờ đi ngang với Trần Nguyên, mà là Trần Nguyên đi theo sau giáo viên.

Ai là người theo sau ai vậy? Ai là người theo sau?

【 Vậy, giáo viên này là giáo viên của lớp Trần Nguyên sao? 】

【 Suy nghĩ nhanh lên. 】

【 Chẳng lẽ còn trùng hợp là giáo viên dạy toán? 】

【 Tại sao giờ cô mới để ý cơ chứ? 】

【 Cô đi đây, thế là toang! Cô đã cảm nhận được sự sợ hãi của Trần Nguyên, phải làm gì để bù đắp lỗi lầm cô gây ra bây giờ? 】

Nói thì dễ, cách xin lỗi tốt nhất là đứng trong tầm khống chế của đối thủ rồi sau đó để đối phương ném E khống chế, sau đó lại ra chiêu A, rồi ném W vào người cô và dùng Q để chém cô một nhát à?*

*chiêu trong game

Khưu Manh, hãy mạnh dạn tiến lên nào.

“À… cái đó… xin lỗi là lỗi của mình.” Khưu Manh do dự, “Không phải, mình nhận nhầm người…”

“Lại đây.” Khưu Manh muốn chạy trốn mà không kịp, cô đã bị Lão Mặc gọi tới đứng bên cạnh Trần Nguyên.

Trần Nguyên nói: “Thầy, em biết bây giờ thầy không tin những gì em nói, nhưng…”

“Ai hỏi em? Im lặng.”

“dạ.”

Sau khi kêu Trần Nguyên im lặng, Lão Mặc quay sang Khưu Manh và hỏi: “Em học lớp nào? Em có ở cùng phòng thi với cậu ta không?

“Thưa thầy, em là Chu Thượng Khiết học lớp 2…”

“Thầy sẽ đi tra lại.”

“Khưu Manh, lớp ba.”

Khưu Manh quay ngoắt trả lời lại với tốc độ ánh sáng, không có chút chậm trễ nào.

Mẹ nó, lại gặp một người khó đối phó khác.

Hmm, Chu Thượng Khiết có người bạn như vậy, đời này đúng là gặp may mắn.

“Em kêu cậu ta nộp bài thi sớm là sao?”

Lão Mặc không thể tin được, kỳ thi vừa rồi chỉ có 500 người cạnh tranh mà thằng nhóc này lại dám nộp bài trước khi hết giờ.

504!504!

Khưu Manh nuốt một ngụm nước miếng, có chút khẩn trương, cô liếc nhìn Trần Nguyên phát hiện đối phương đang nháy mắt ám chỉ với mình.

Được rồi, cô nhìn không hiểu.

Sau đó lại nhìn thầy giáo mặt đã đen thui đứng phía trước.

【 Hình như đây chính là… vị giáo viên nổi tiếng là khó tính - Lão Mặc. 】

【 Ông nổi tiếng là người nghiêm khắc và mạnh tay, ông từng dạy toán ở lớp 1 trong một năm, sau đó vì nhà trường muốn thúc đẩy sự tiến bộ toàn diện nên ông được xếp vào lớp 18. Thực hiện kế hoạch củng cố học sinh cơ bản của trường trung học phổ thông số 11, nhằm ổn định lại học lực của trường. 】

【 Có thể nói, ông chính là Trương Kiến Quân của trường trung học số 11 của chúng ta! 】

Má nó, cô ta biết rõ Lão Mặc như vậy, nhưng lại không nhận ra mặt ông ta?

Khưu Manh, cô dẫm lên hố bom rồi, rất đáng chết——

Được rồi, hãy nói hắn nộp bài trước mười phút thôi…

Ngay lúc Khưu Manh đang định nói thì Lão Mặc đột nhiên bảo: “Em vừa rồi nói cậu ta như nào, ‘rất đẹp trai’? dùng từ ngu xuẩn như vậy khẳng định cậu ta nộp bài rất sớm, thậm chí còn có thể là người đầu tiên nộp bài. Nếu không thì sao có thể dùng từ ngu xuẩn như vậy để hình dung?”

“…” Hai người sững sờ tại chỗ.

Không, Lão Mặc ông đang nói cái gì thế?

EQ của ông cao như nào lại đem lời khen coi thành từ ngu xuẩn như vậy chứ?

Khi cùng cô Xa Thục Quân nói chuyện yêu đương ông có như thế không?

Lão Mặc!!!! Hai người thật là!

Không hổ danh là Trương Kiến Quân của trường trung phọc phổ thông số 11, Khưu Manh không còn cách nào khác ngoài cúi đầu xin lỗi Trần Nguyên, rồi thành thật khai báo toàn bộ sự việc xảy ra ngày hôm đó với thầy Mặc.

Rồi sau đó, Lão Mặc kêu Khưu Manh đi trước.

Để lại Trần Nguyên một mình hứng trọn cơn giông tố sắp ập đến.

“Nộp bài trước một tiếng, đề bài lần này đơn giản như vậy sao?” Lão Mặc nghi hoặc.

Kỳ nghỉ hè này quả thật cậu ta đã tiến bộ rất lớn, nhưng kể từ khi bắt đầu đi học đến giờ, cậu ta vẫn làm những bài kiểm tra nhỏ hàng tuần, và kết quả của Trần Nguyên chỉ ở mức trung bình.

Có lẽ hắn đã củng cố xong những kiến thức trước đó, nhưng còn chưa nắm vững hoàn toàn những câu mới, nền tảng tương đối cao nhưng độ khó của những câu hỏi sơ bộ cao hơn nhiều so với những câu trên lớp.

“Thầy Mặc…” Cho dù có thể đọc được suy nghĩ nhưng Trần Nguyên lúc này cũng không biết nên nói cái gì, hắn chân thành nói: “hôm đó em có một chuyện quan trọng khác phải làm.”

Chương 191: Nghi ngờ càng lớn (3)

“Có chuyện gì?” Lão Mặc tiếp tục hỏi.

Trần Nguyên là một học sinh trầm ổn nên bình thường sẽ không làm những việc hồ nháo như vậy.

Nếu cậu ta có nguyên nhân thì đó chắc chắn là một nguyên nhân không thể tạm gác sang một bên được.

Nhưng nếu cậu ta vượt qua vòng sơ loại và nhận được giải thưởng lần này thì sẽ là một trợ lực rất lớn cho tương lai của cậu ta.

Đáp lại điều này, trần Nguyên không trả lời mà chỉ cúi đầu.

Không cần phải nói dối vì hắn không tìm được lý do nào có thể đánh lừa được lão Mặc hết.

Mặc dù chuyện chạy đến Kinh Nam rất lãng mạn nhưng không cần thiết phải kể cho mọi người nghe.

Còn những chuyện khác thì dựa vào mẹ Trần và ba Trần… không ổn, hắn chuyển đến nơi khác học làm cho họ lo lắng thì có chút không ổn lắm.

Sự im lặng của Trần Nguyên có lẽ cũng khiến Lão Mặc nhận ra điều gì đó.

Không phải là do lý do không chính đáng mà là cậu ta không muốn nói cho ông biết.

Không phải…

Lão Mặc, ông nâng EQ lên đi, nhanh nhanh cho hắn về lớp.

Bình thường ông thông minh lắm mà?

“Vào lớp đi, vào lớp đi.” Sau khi xua xua tay, Lão Mặc bất lực thở dài.

Nếu không có Trần Nguyên, thì lớp 18 cũng không thể nâng cao thành tích.

Cậu ta đã tự mình có được cơ hội này thế nên cậu ta có quyền lãng phí nó.

Nhưng cậu ta không sợ làm cô gái đã nâng cậu ta lên 140 điểm chỉ sau một kì nghỉ hè thất vọng à?

“Dạ, tạm biệt thầy.”

Trần Nguyên vốn tưởng rằng hắn có thể giả vờ ở trước mặt Lão Mộ, làm ra vẻ giả bộ diễn một cảnh vả mặt gì đó.

Nhưng với tình hình hiện tại, khi đến lúc phải giả vờ thì hắn không làm được, hắn cảm thấy tội lỗi vì đã bắt nạt người già yếu…

“Nhân tiện, Thầy Mặc cho em xin mấy bộ đề để thi thử nhé.”

“Còn muốn làm bài thi? Chờ đến thứ năm xem kết quả cậu thi như nào rồi hẵng nói!” Lão Mặc giơ nắm đấm lên, làm bộ như muốn đấm Trần Nguyên.

A, đúng rồi!

……

Đi vào lớp học ngồi xuống chỗ của mình, Trần Nguyên phát hiện trên bàn có mấy món đồ dùng học tập.

Lúc này Chu Phù đã ngồi vào chỗ của mình, thấy anh thắc mắc liền giải thích: “Hôm qua lúc mình gấp sách thì thấy mấy thứ này rơi xuống. Cũng không nhiều đồ lắm nhưng có một số loại là mẫu mới, nếu cậu không biết dùng thì có thể hỏi mình.”

“Chị Phù, chị thật tốt bụng nha, hôm nay không thu phí bảo kê của chị nữa.” Trần Nguyên cảm kích nói.

“Chị Phù…” Chu Phúc cảm thấy cách gọi này có chút quái đản. Nhưng ngoài câu nói đó ra thì cô còn có chuyện muốn hỏi hắn, nên đã đem sữa bò đẩy đến trên bàn của hắn: “Tuy cậu bảo không thu phí bảo kê nhưng mà mình cũng không muốn uống…”

Uống xong chắc sẽ mập lên mấy cân mất….

“Cảm ơn, cảm ơn nha.” Trần Nguyên chắp tay tỏ ý cảm ơn, sau đó từ trong túi móc ra một tờ tiền ông nội đưa cho, đặt lên bàn đối phương “Tôi mở hộp ra thấy còn một ít tiền, trả lại cho cô.”

“À… được rồi.” Sau khi lấy đồng tiền nhàu nát, Chu Phù đang định nhét nó vào hộp bút, nhưng cô đã kịp thời phản ứng lại, nhét nó vào túi.

Dần dần, các học sinh trong khuôn viên trường cũng chậm rãi bước vào lớp học.

Lý Ưu U nhìn thấy Trần Nguyên đi tới, lúc chuẩn bị đi ngang qua, cô xấu hổ giơ tay lên vẫy nhẹ.

Trần Nguyên gật đầu: “Xin chào.”

“…” Lý Ưu U lúng túng dừng lại tại chỗ, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Xin chào…

Tại sao lại là xin chào chứ…

Xin chào, đúng là không có chút lễ phép nào cả.

“Trần Nguyên, ngày hôm qua sao cậu vắng học thế?” Chu Vũ thấy Trần Nguyên, nhướng mày bày ra vẻ mặt hóng chuyện hỏi.

“Nhà có tang.”

“…Vậy à.” Chu Vũ ngừng nhướng mày và ngồi lại vào ghế, không hóng chuyện nữa.

Có chuyện gì thế? Hình như bầu không khí hôm nay của lớp học không được đúng lắm.

Nhưng mình đã lễ phép và thành thật lắm rồi, có chuyện gì xảy ra thế?

“Mình nghe Khưu Manh nói hôm nay cậu bị Lão Mặc giữ lại.” Hà Tư Kiều mang theo chiếc cốc nước màu hồng ngàn năm tuổi bước vào lớp, sau khi ngồi xuống cô nói chuyện với Trần Nguyên.

“Khưu Manh? Cậu biết Khưu Manh à, cái cô gái hơi lùn đó…?” Trần Nguyên khinh ngạc.

Những chuyện có thể làm Trần Nguyên kinh ngạc đa số đều là những chuyện thú vị, vì thế Chu Vũ hứng thú bừng bừng mà quay đầu lại hóng chuyện.

“Bạn học hồi sơ trung, cũng tính là có quen biết.” Hà Tư Kiều nhẹ nhàng bang quơ nói, cô ấy đột nhiên cười và nghiêng đầu về phía trước nói với Trần Nguyên “Cô ấy nói hôm nay cô ấy đã hố mooth nam sinh lớp 18 rất thảm.”

Trần Nguyên nhanh chóng chống cự và ngăn cô ta lại: “Mẹ kiếp…”

Nhìn thấy phản ứng cáu kỉnh của anh ta, Hà Tư Kiều trực tiếp nói ra chuyện Trần Nguyên nộp bài thi toán trước khi hết giờ một tiếng, còn bị lão Mặc tình cờ biết được tra hỏi, miêu tả sự việc sinh động như thật.

Chương 192: Nghi ngờ càng lớn (4)

Được rồi, dừng lại đi.

Hôm nay nhất định phải làm mấy pha vả mặt thật sảng, quá ngầu.

“Hahaha, bị lão Mặc bắt quả tang, cậu xong đời rồi, hahaha ——” Chu Vũ hưng phấn cười.

Chu Phù khó hiểu hỏi: “Nhưng mà, tại sao cậu lại nộp bài thi sớm?”

“Tham gia đám tang của người thân.”

“……”

Nói lý do lần nữa, Chu Vũ nãy giờ cười to nhất thời im bặt.

“Cho cậu cái bậc thang, bước xuống đi.” Hà Tư Kiều nói với Chu Vũ đang cảm thấy áy náy.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng đau buồn quá.” Chu Phù tưởng Trần Nguyên thi trượt, an ủi nói.

“Hôm qua nghe mấy đứa cùng lớp kể rằng khi Lão Mặc so đáp án với Đường Tư Văn ở văn phòng, cô ta rất vui, nói rằng không những ổn định mà còn có thể đạt điểm cao.” Hà Tư Kiều nói.

“Không hổ là Đường Tư Văn.” Chu Phù không biết gì về cuộc thi toán học, nhưng cô biết rằng trong khối, Đường Tư Văn chính là thần đồng toán học.

Đường Tư Văn đang an tĩnh ngồi ở chỗ của cô ấy, chắc sẽ nghe thấy bọn họ thảo luận, nhưng cô không phản ứng mà chăm chú làm đề, đúng là không buông tha một giây phút nào để học tập mà.

Dù sao thì cô ấy cũng đã quen với việc bị bàn tán từ lâu rồi.

Nhưng cô cảm thấy có chút không vui.

Cô ấy có thể đạt được kết quả tốt như vậy thì công sức của cô chiếm đến tận chín phần rồi.

Nếu cô ấy ăn cái bánh đó thêm thì sẽ bị bội thực mất.

Ai cũng biết rõ là ăn quá nhiều không giúp ích cho việc thi cử, cô ấy có thể phát huy tốt như vậy là vì cô ấy đã nạp lượng calo và chất béo đủ cho bản thân mình.

Cô thực sự…cô khóc mất.

“Tiết tiếng Anh hôm qua học các mệnh đề bổ ngữ. Mình đã ghi chú rất rõ ràng, cậu xem đi.” Chu Phù không biết trước đây Trần Nguyên là người như thế nào, nhưng thấy bây giờ anh ta đang học tập chăm chỉ nên cô ấy cũng chủ động nhắc nhở anh ta.

“Mẹ Chu, thật tuyệt khi có mẹ…” Hà Tư Kiều nhún vai rụt đầu lại sau khi trêu chọc cô.

“Không phải là cha Chu sao?”

“Chu Vũ, đừng nói nữa.”

Trần Nguyên biết rằng hắn không thể lãng phí thời gian nữa.

Vậy nên, trong khi giáo viên ngữ văn giám sát việc tự học buổi sáng của hắn, ông đã lấy những ghi chép mà Chu Phù đưa cho hắn ta nghiên cứu chúng một cách cẩn thận.

Với sự giúp đỡ của cô, ít nhất môn tiếng Anh và toán đã được giải.

Còn về môn ngữ văn, bọn hắn đang học đến những bài văn cổ. Chỉ cần hiểu một số câu và giải thích được nghĩa câu đó là gì thôi, cũng không khó lắm.

Đã đến tiết học đầu tiên.

Shirley Lưu mặc một chiếc váy voan trắng xinh đẹp bước vào. Cô đặt cuốn sách của mình xuống trước, sau đó viết một bài thơ tiếng Anh lên bảng đen quay người lại và nói: “Cuối giờ sẽ chọn một người bất kì đọc diễn cảm một đoạn đó nha.”

“Bài thơ hôm nay khó quá…”

“Đừng gọi mình, mình thật sự không đọc được đâu.”

“Nhưng không có từ mới nào cả, mình cảm thấy khá đơn giản.”

I love three things in this world

Phù thế 3000, ngô ái có tam

Sun, moon and you

nhật nguyệt cùng khanh

Sun for morning,

ngày vì triều,

moon for night,

nguyệt vì mộ,

and you forever.

khanh vì sớm sớm chiều chiều.

“Này hình như là một đoạn trong , lời văn hay quá.” Chu Phù cảm thán nói.

“Đúng vậy, kiến thức của Phù Phù rất phong phú, đúng là trong bộ phim đó.” Shirley Lưu khen ngợi Chu Phù sau khi nghe được lời nói của cô.

Sau đó, cả lớp vang lên một tràng cười vui vẻ.

Phù Phù?

Shirley Lưu ngầu quá, ỷ vào bản thân là giáo viên nên đã trêu chọc cô gái nhỏ đúng không?

Chu Phù đỏ mặt xấu hổ.

“Bài thơ này hợp với giọng nam hơn nên cô sẽ chọn nam sinh đọc.”

Các bạn nữ trong lớp nghe vậy liền yên tâm.

Các chàng trai lại trở nên lo lắng.

Shirley Lưu mỉm cười và nói: “Một bài thơ hay như vậy, cô sẽ tìm một bạn trai đẹp trai và có giọng nói hay để đọc nó.”

Sau đó các chàng trai trong lớp liền nổi giận.

Cô là nhan khống đúng không?

Chu Vũ, đừng làm vậy, cậu đang mặc đồng phục trường trung học phổ thông số 11, không phải áo vest, cũng không đeo cà vạt!

“Vậy thì…” Shirley Lưu liếc nhìn xung quanh, dừng lại ở giữa và nói: “Trần Nguyên, lên đây.”

Ngay khi kẻ hi sinh xuất hiện, lớp học truyền đến những âm thanh la hét, thở dài, tiếng cười lớn và tiếng cười khúc khích

của một số cô gái…

Tuy nhiên, sau khi Trần Nguyên đứng dậy, mọi người đều bình tĩnh lại và ngừng cười.

Bởi vì nếu cười vào lúc này thì sẽ có nghĩa là bạn đang cười nhạo người ta.

Nhưng mà, Trần Nguyên thậm chí nói còn không rõ.

Bắt hắn dùng tiếng anh đọc thơ, đúng là làm khó hắn mà.

Sherley Lưu không nghiêm khắc và cứng nhắc như Lão Mặc. Giống như hầu hết giáo viên tiếng Anh, cô ấy rất thời trang.

Không chỉ thế, những trò chơi trong lớp học như vậy còn có thể khiến mọi người hứng thú với tiếng Anh và cảm thấy rằng các ngôn ngữ cũng có vẻ đẹp và âm vị riêng.

Chương 193: Giả vờ (1)

Mặt khác, những hoạt động như vậy còn có thể giúp các em học sinh kém hoạt bát hơn.

Giáo dục theo hướng thi cử không yêu cầu trình độ nói hay viết tiếng Anh, chỉ bằng cách học thuộc lòng cũng đã có thể đạt hơn 120 điểm rồi. Nhưng nếu muốn có sự đột phá thì việc thành thạo nói và viết tiếng Anh chắc chắn sẽ có lợi.

Ít nhất nói tiếng Anh đúng có thể cải thiện đáng kể độ chính xác của từ, để khi viết bài văn trong kỳ thi sẽ không mắc lỗi chính tả vì những âm ae, uo.

Hôm nay Trần Nguyên được yêu cầu đọc vì kỹ năng nói tiếng anh cơ bản của hắn rất kém, hắn cũng là "học sinh cần trợ cấp đặc biệt" nên cô ấy hy vọng có thể tăng cường sự tự tin của hắn bằng cách này.

Nhưng mà cô ấy nói cũng đúng, một anh đẹp trai có giọng nói hay đọc bài thơ này quả thực sẽ thích hợp hơn.

Phản ứng cười khúc khích của các bạn nữ trong lớp cho thấy các bạn đều đồng tình với điều cô nói.

Chỉ là Trần nguyên chỉ có thể lãng phí ngoại hình và giọng nói của mình.

Hắn nói tiếng phổ thông có trọng âm rất chuẩn, nhưng khi nói tiếng Anh thì hắn có giọng khá đặc biệt, không phải giọng mộc mạc như khi nói tiếng trung, hắn phát âm sai từ ae, ou, thêm nữa là hắn ta không biết đâu là tiền tố, đâu là hậu tố khi gặp hai âm đứng liền nhau, hắn liền phát âm sai càng thêm sai.

Cách phát âm của hắn có thể ví như người nước ngoài nói tiếng Trung Quốc.

Âm nào cũng không đúng, nhưng khi nghe liền một mách thì sẽ tạo cho người ta cảm giác có khẩu âm.

“Cố Lên.” Khi Trần Nguyên đứng dậy, Chu Phù đã động viên hắn.

Thật ra giọng nói của Trần Nguyên rất hay, rất hợp với khuôn mặt của hắn, khi nói chuyện chỉ cần không nói đùa thì hắn sẽ cho mọi người cảm giác hắn khá u sầu và xa cách.

Chỉ là khi hắn đọc tiếng Anh…bởi vì không biết cách phát âm đúng nên đôi khi hắn sẽ nhấn âm quá mức.

Trần Nguyên có thể cảm nhận được rằng các bạn cùng lớp đang cố gắng kiềm chế để không cười thành tiếng.

Các người đều nghĩ rằng hắn sẽ tự biến mình thành một kẻ ngốc phải không?

Đúng là anh em tốt mà…

Hắn cũng không chắc lắm.

Trong giấc mơ đêm qua, khi Trần Nguyên trò chuyện với Harvey, người kia ban đầu có thể chịu đựng được, nhưng sau đó anh ta tức giận nạt hắn ‘’cậu nói tiếng Anh kiểu bậy bạ gì vậy? Cậu đang xúc phạm quê hương của tôi!’’

Trần Nguyên khó hiểu nói, tôi không cố ý, không đến mức tệ như thế đi?

Sau đó Harvey không trả lời mà đột nhiên nói: Zhao shang hao Zhong Quo, xian zai wo you bingchiling!

Trần Nguyên: Đồ ngốc.

Harvey: Vậy cậu có biết tiếng Anh của cậu nghe ngu ngóc đến mức nào không?!

Và như vậy, cả đêm hôm đó Harvey đã kết hợp lợi thế của tiếng mẹ đẻ và hơn mười năm kinh nghiệm giảng dạy phong phú ở trung quốc của anh để sử dụng phương pháp giảng dạy ngữ âm sinh động kèm theo các ví dụ, khiến trần Nguyên bày tỏ sự biết ơn sâu sắc. Và cuối cùng trong nửa sau của giấc mơ, hắn đã học được cách đọc trôi chảy các câu.

“I love, three things in this world.”

Khi mọi người đang yên lặng Trần Nguyên đột nhiên lên tiếng, khiến các bạn nữ trong phòng kinh ngạc “Ồ~” lên, bởi vì khi hắn phát âm ra quả thực rất tuyệt vời, có cảm giác như một câu thoại trong phim, trầm thấp và u sầu. Cách phát âm cực kỳ chuẩn.

Giáo viên tiếng Anh, cô Shirley Lưu cũng ngạc nhiên há miệng tạo thành chữ ‘O’, sau đó liên tục gật đầu với ánh mắt vui vẻ, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Quá tuyệt, tuyệt vời, chính là cảm giác này.

Nhiều người nói được tiếng Anh nhưng không thể ngắt câu, khiến ngôn ngữ mất đi rất nhiều nét đẹp, giống như dịch thuật trên máy tính.

Trần Nguyên trả lời câu này rất hay.

Dịch sang tiếng Trung, có nghĩa là “phù thế muôn vàn, dừng lại ngắm em, tạm dừng ngắn ngủi, mắt chỉ có em.”

Ngoài ra, giọng nói của Trần nguyên khá dịu dàng, như thể hắn đang nhìn vào mắt bạn và nói những điều này.

Thực ra, hắn ta chỉ đang nhìn chằm chằm vào chân chính mình.

Bởi vì bài thơ trên bảng đen viết ở trên đầu Shirley Lưu.

“sun.”

“moon.”

“and ， you.”

Cho nên mới nói, sự tương phản là thứ thực sự khiến mọi người cảm thấy dễ chịu. Trước đây Trần Nguyên ở người trong mắt người khác rất kém tiếng Anh và hầu như lần nào cũng gặp khó khăn khi đọc thuộc lòng văn bản tiếng Anh, bây

giờ hắn ta lại đọc to một cách trôi chảy và chuẩn mực, khiến nhiều nữ sinh trong lớp cảm thấy tri thức thực sự có thể nâng cao sức hấp dẫn của con người. Hơn nữa, như Shirley Lưu đã nói, bài thơ này thích hợp cho những chàng trai có giọng hay.

“Sun for morning ，

moon for night ，

and you ，

for, ever.”

Làm theo lời dạy của Harvey, Trần Nguyên cuối cùng cũng đọc xong bài thơ.

Kết hợp với bối cảnh, theo quan điểm của riêng bạn, hãy tưởng tượng người kia là trái tim…hãy tưởng tượng đó là một cô gái xinh đẹp và suy nghĩ kỹ về cách nói một lời yêu thương thật cảm động với đối phương, đối phương sẽ chú ý và tập trung vào nó tuỳ thuộc vào cách diễn đạt của bạn.

Chương 194: Giả vờ (2)

Bài thơ này rất hay và có ca từ đẹp.

Ngay cả những người chưa từng nghe nó cũng có thể đoán được rằng lời cuối cùng sẽ là forever.

Như đã chờ đợi điều này forever.

Shirley Lưu, người đã lắng nghe toàn bộ quá trình và gật đầu với một nụ cười trên môi, cô dừng lại hai giây để suy ngẫm về dư vị, rồi vỗ tay như một thiếu nữ nhỏ tuổi tràn đầy sắc xuân.

Các học sinh trong lớp cũng vỗ tay để tán dương Trần Nguyên.

Và cả Lý Ưu U, người vừa nãy bị Trần Nguyên lạnh nhạt nói “Xin chào” cũng thừa nhận rằng bài thơ này Trần Nguyên đọc rất hay.

Trần Nguyên quá thẳng thắn…

Nếu hắn ta lãng mạn hơn thế này thì chắc chắn sẽ không thiếu bạn gái.

“Sau này nếu muốn cầu hôn cô gái mình thích, hãy đọc to bài thơ này khi lấy chiếc nhẫn kim cương ra.” Shirley Lưu không quên trêu chọc trước khi cô cho Trần Nguyên ngồi xuống.

Điều đó khiến các bạn trong lớp cười vang.

Shirley Lưu, cô nói chuyện này trong lớp coi có thích hợp không?

“Cô ơi, không thể dùng bài này để bày tỏ tình cảm của mình sao?” Một cô gái hỏi.

“Tất nhiên là có thể.” Shirley Lưu mỉm cười và nói những lời không phù hợp trong lớp “Nhưng mà, em muốn ở bên anh, forever.”

‘’Ahhhh. ..”

Sau đó, những bộ não yêu đương bắt đầu phát bệnh.

Lão Mặc nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ tức giận đến mức xé nát Shirley Lưu ngay tại chỗ - cô Lưu, cô đang dạy những đứa này cái quái gì vậy?!

“Trần Nguyên.” Trần Nguyên có chút xấu hổ trước sự trêu chọc của Shirley Lưu, Chu Phù ở bên cạnh đã gọi hắn lại, rồi nói: “Giọng nói của cậu rất phù hợp, đọc rất hay.”

“À…có thật vậy không?” Suy cho cùng, đối phương là một học bá thi nói được hơn 130 điểm, cô khen hắn làm hắn có cảm giác không chân thật nhưng cũng rất hãnh diện.

Chu Phù gật đầu, chân thành nói: “phát âm rất chuẩn, ngắt quãng vừa phải. Mấu chốt là đọc rất cảm xúc. Cậu có…”

“Giống Shirley Lưu không?”

Hạ Tư Kiều đột nhiên hỏi.

“Ha ha.” Chu phù bị Trần Nguyên cùng Hà Tư kiều chọc cười, cô nở nụ cười không tiếp lời nữa.

“Mình có phải hay không như thế nào?” Nhưng Trần Nguyên muốn biết cho nên lúc đặt câu hỏi hắn nhân tiện mở năng lực nghe tiếng lòng.

【 Có thích ai không? 】

“Tìm người dạy phát âm?”

“Đúng thế.”

Trần Nguyên gật đầu thừa nhận, nhưng sau khi nói xong thì cứng người.

Đợi một chút.

Cô ấy hỏi câu nào, câu nào là giọng chân thành của cô ấy?

Nghe cùng một lúc nên hắn có chút không phan biệt được.

Vậy hắn đang trả lời câu nào thế…

“Tan học.” Sau giờ học, Shirley Lưu đóng giáo án lại và ôm trước ngực, trước khi rời đi cô ấy nói với Trần Nguyên: “Trần Nguyên, lại đây.”

Sau đó là một làn sóng phấn khích dậy lên trong lớp.

Các chàng trai hét lên “ây~” và bắt đầu cổ vũ cuồng nhiệt cho Trần Nguyên.

“Tôi giao Shirley Lưu cho anh. Nếu anh dám đối xử tệ bạc với cô ấy, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho anh!” Chu Vũ kiên quyết nói, nghiêm túc nhìn Trần Nguyên.

“Cậu có biết miệng mình đang nói gì không?”

Lên cơn gì thế, đó là Shirley Lưu!

“Lại đây.” Thấy Trần Nguyên còn chưa tới, Shirley Lưu đứng ở cửa khẽ vẫy tay nhắc nhở hắn nhanh lên.

Shirley Lưu…

Cô ấy thật dễ thương.

“Dạ cô, cô cần em giúp gì ạ?” Trần Nguyên đứng ở cửa khó hiểu hỏi.

“Tiếng Anh của em phát âm tốt hơn trước nhiều, cơ bản không có sai sót, nhưng những từ này cũng chỉ là những từ dơn giản.” Nghĩ nghĩ, Shirley Lưu hạ giọng xuống thấp hỏi: “Em đang tham gia lớp dạy kèm ngoại ngữ phải không?”

Không, không, không, không, đây là điều không thể nói ra được!

Thấy vậy, Trần Nguyên càng nhạy cảm hơn nên đã biết đây là vảy ngược của cô, để kgông chạm phải vảy ngược của Shirley

Lưu, hắn nhanh chóng bỏ qua chủ đề này: “Không phải, một giáo viên nước ngoài đã chuyển đến căn hộ bên cạnh nhà em. Em đã trò chuyện cùng với anh ấy và anh ta liên tục yêu cầu em nói tiếng Anh.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Giọng của Shirley Lưu đã trở lại bình thường, “Nền tảng tiếng Anh của em rất kém và từ vựng của em cũng vậy. Vậy nên muốn cải thiện điểm số rất khó. Em có biết cách nào để cải thiện cả hai cùng một lúc không?’’

“ý cô là, nâng cao cả khả năng làm bài của em nữa hả?.”

“ Đặt nó ở đây cho cô.”

“Cô ơi, cô vui tính quá…’’

Cô ấy xứng đáng là giáo viên tiếng Anh dạy dễ hiểu nhất, Shirley Lưu ba mươi tuổi lướt mạng đương nhiên hơn Hạ Tâm Ngữ mười bảy tuổi.

“Cô đang nói cho em.” Shirley Liu tiết lộ “Đó là đọc sách.”

“Đọc sách cũng quá…”

“Đừng thấy khó mà lui, cô biết nó khó nhưng đối với người có cơ sở kém như em thì chỉ còn cách này thôi.’’

Nhìn thấy sự lười biếng của Trần Nguyên, Shirley Lưu đã trực tiếp thúc giục hắn ta: “Điểm tiếng Anh hiện tại của em ổn định xếp thứ năm từ dưới tính lên, thậm chí đôi khi em còn có thể xếp vị trí cuối cùng. Nếu môn này cải thiện tang lên thêm 40 điểm, em sẽ có thêm hàng trăm trường để lựa chọn.’’

Chương 195: Người mẹ thích cho ăn (1)

Như vậy cũng đúng nhưng cô ơi, cô nói thế thật sự làm em tổn thương rất lớn.

“Dạ em hiểu rồi, sau giờ học em sẽ đọc…”

“Cô không dám tranh giành học sinh với lão Mặc.” Giáo viên tiếng Anh của lớp khoa học chỉ là một cô vợ nhỏ khiêm tốn, Shirley Lưu lại ngắt lời nói: “Trong trường có một câu lạc bộ tên là Câu lạc bộ quảng bá. Ngày thường không có hoạt động, chủ yếu là chịu trách nhiệm về các chương trình phát sóng hàng ngày để quáng bá trường. Chẳng hạn như phát các bài

hát, hoặc thông báo, đọc văn học súp gà cho tâm hồn và một chuyên mục tiếng Anh mới mở gần đây.”

“A? cô bảo em tham gia hả?”

Chỉ vào chính mình, Trần Nguyên không dám chắc rằng công việc dễ như vậy có thể đến lượt hắn tham gia.

“Cô sẽ nói trước với cô phụ trách ban tuyên truyền, em thử đọc một bài đi.” Shirley Lưu có vẻ nghiêm túc, giọng điệu cô không hề đùa giỡn như mọi khi “Nếu em thể hiện tốt, em có thể ở lại. Sau đó, kiếm một bạn nữ xinh đẹp đọc cùng em, tạo thành một cặp phát thanh viên kim đồng ngọc nữ .”

Shirley Lưu là người duy nhất có thể nói ra được lời như thế này.

Ở trường học thường có một số giáo viên dạy tiếng Anh rất giàu có, không bao giờ làm thêm giờ, không quan tâm đến thành tích. Và vì không có áp lực như vậy nên họ không những không bắt ép học sinh học quá nhiều mà còn luôn mang lại niềm vui cho học sinh. Các em ơi, hãy nhìn những chú nai nhỏ bên kia va vào nhau.

*nai con chạy loạn, ý chỉ rung động trong tình yêu

Nhưng, Trần Nguyên căng thẳng là vì lý do khác, hắn ngập ngừng: “Nhưng tiếng Anh của em kém, chỉ hơn bảy mươi điểm…”

“Sáu mươi bảy .”

“…”

Shirley Lưu, nếu cô tiếp tục nói những câu đâm chọc vào nỗi đau của em nhưu vậy, em thực sự sẽ nổi giận.

“Hãy tin vào giáo viên, đây là một cách rất tốt để cải thiện tiếng Anh.” Shirley Lưu nói, “Hãy nắm vững những bài đọc tiếng Anh mỗi ngày, ngay cả khi em không làm thêm bài tập về nhà, từ giờ đến trước kỳ thi giữa kỳ điểm số của emcũng có thể tăng thêm hai mươi tám điểm.”

Tại sao không hơn hoặc kém, mà lại là hai mươi tám điểm…

【 nhiệm vụ trợ giảng đặc biệt đối với Trần Nguyên là nâng cao điểm tiếng Anh lên thêm 28 điểm nếu đáp ứng được yêu

cầu thì sẽ thành công!】

“Được rồi, nhưng mà cô ơi, em phải nói với giáo viên phụ trách ban tuyên truyền như thế nào?”

Trần Nguyên thấy rằng nếu có thể tiến bộ thì hắn phải nỗ lực hết mình, vì vậy cuối cùng hắn cũng chấp nhận.

“Chờ một chút.” Shirley Lưu đặt cuốn sách vào tay Trần Nguyên, sau đó xé một tờ giấy nhỏ, đặt tờ giấy lên cuốn sách rồi lấy điện thoại di động ra và viết một dãy số QQ note là ‘’Thầy Uông”” rồi đưa cho hắn ta, “về nhà hẵng kết bạn, đừng gửi lời mời khi đang còn trong trường.”

“Dạ, dạ, dạ, em biết rồi.””

“Tạm biệt cô.”

Trần Nguyên cảm thấy tâm trạng nhẹ nhàng sau khi nhận được mảnh giấy từ Shirley Lưu. Đúng lúc này, có hai học sinh lớp khác đi ngang qua cửa phòng học lớp hắn, vừa đi vừa trò chuyện.

“Điểm kiểm tra sơ bộ được công bố vào thứ năm, mình e rằng mình có thể không vượt qua được.”

“Không sao đâu, đề lần này không khó đến thế đâu.”

“Quả thực không khó, nghe nói có một bạn lớp 18 nộp bài sớm tận một tiếng.”

“thật không, giỏi quá.”

Hai người dần dần rời đi, hắn nhìn xuống số QQ ở tờ giấy trên tay, tâm trạng của hắn càng trở nên phức tạp.

Tại sao hắn có cảm giác như mình sắp trở nên nổi tiếng…

Vào giờ giải lao trước tiết tự học buổi tối, Shirley Lưu nhờ lớp trưởng môn Tiếng Anh là Hà Mông mang bản thảo Tiếng Anh ngày mai phát sóng đưa cho Trần Nguyên.

Lúc Trần Nguyên đang đưa đồng vàng với bánh sừng bò cho Chu Phù thì gọi Hà Mông lại, hơi tò mò hỏi: “Chẳng phải trước đây cậu từng đọc một bài báo trên đài phát thanh sao? Có cái gì cần phải chú trọng không?”

“Cái này…” Hà Mông suy nghĩ, sau đó xoay ghế của Chu Vũ lại, ngồi đối mặt với Trần Nguyên, nói, “Thật ra cũng không có gì cần phải chú trọng, chỉ cần đọc lưu loát, điều kiện giọng nói tốt là được.”

“A cái này…”

Cô ấy nói như vậy xong, Trần Nguyên có chút không chắc chắn.

“Điều kiện giọng nói của cậu rất tốt đó, hôm nay đọc bài thơ kia thật sự không tệ, Shirley Lưu còn si mê nói với tôi mà, nếu có thể biết trước để ghi âm lại thì tốt rồi.”

Không phải, lớp trưởng môn Tiếng Anh của cô ấy cũng gọi cô ấy là Shirley Lưu à?

“Hay là, cậu gửi một tin nhắn thoại riêng trên QQ cho Shirley Lưu đi?” Hà Mông lộ ra nụ cười nheo mắt kiếm chuyện giống Anya.

“Đừng làm vậy, muốn đem Shirley Lưu đi nướng trên bếp lửa phải không?”

Hà Mông cười khặc khặc, trở về chủ đề chính, “Cái cậu lo lắng là lúc đọc bị căng thẳng, xong đọc bị vấp đúng không?”

Cũng không hẳn là vì căng thẳng, sợ là vì không có năng lực.

Chương 196: Người mẹ thích cho ăn (2)

Nam sinh khá quật cường, ở phương diện nào đó, bạn có thể nói tôi năng lực kém, nhưng không thể nói trạng thái kém.

“Nếu phát huy thất thường bởi vì năng lực hay là căng thẳng, vậy thì lần sau sẽ không bị chọn nữa.” Hà Mông nói.

“Vậy cậu trước đây thì sao? Tôi nhớ cậu đọc rất tốt cơ mà.”

“Tôi thì, thật ra lần đó tôi phát huy khá tốt, nhưng giáo viên nói đọc còn thiếu chút tình cảm…” Nghĩ đến đây, Hà Mông liền muốn trào phúng, “cái bản thảo hồi đó của tôi quá khó, vậy mà còn muốn tôi phải dồi dào tình cảm, quá hố rồi.”

“Thật á, lớp 18 tụi mình bị nhắm trúng rồi.”

“Đương nhiên, sau này cô ấy cũng mời tôi qua đó, mặc dù không phải thường trú.” Hà Mông nhún vai nói, “Nhưng mà, tôi từ chối rồi.”

“Tại sao lại từ chối?” Chu Phù ở bên cạnh tò mò hỏi, “Nếu có kinh nghiệm phát sóng trên đài phát thanh ở trường, chẳng phải càng dễ để đạt học sinh ba tốt sao?”

“Đó là với lớp giỏi.” Hà Mông cười nói, “Lớp tụi mình có 1 học sinh ba tốt, 1 cán bộ ưu tú, Đường Tư Văn với Trương Siêu trên cơ bản là ổn, tôi chắc chắn là không có cơ hội. Còn cái nữa là, tôi cảm thấy chuẩn bị thứ này, quá lãng phí thời gian của tôi, hơn nữa vốn dĩ tiếng Anh của tôi cũng không có nhiều không gian để phát triển.”

“Còn có chuyện tệ như vậy à…” Trần Nguyên do dự.

“Đương nhiên là nó sẽ không ảnh hưởng đến cậu, cậu vẫn có tiềm lực tiếng Anh rất lớn.”

“A, cậu đây là?”

Trần Nguyên không hiểu vì sao nữ sinh lớp 18 đều nói chuyện độc như vậy?

“Cậu vẫn nên về chuẩn bị kỹ càng đi, chỉ cần giữ trạng thái đọc thơ chuẩn như hôm nay, hơn nữa không mắc lỗi khi phát sóng, chắc là sẽ có cơ hội thường trú.” Hà Mông mặc dù cổ vũ là vậy, nhưng vẫn còn chút ‘nội tình’ chưa nói.

Sinh viên phụ trách chuyên mục phát thanh này ở trường , tiếng Anh ít nhất đều phải 130+.

Hơn nữa giáo viên ở bộ phận phát thanh, trước khi bạn bắt đầu nhận đơn, đều sẽ hỏi thành tích của bạn trước.

Điểm của Trần Nguyên chỉ có 60 điểm thôi à…

67! 67!

“Được, vậy cậu cố lên nhé.”

Hà Mông vẫy tay rồi rời đi, còn Trần Nguyên thì đang nghiêm túc đọc kỹ mấy trang bản thảo, hơn nữa còn nghiêm túc gật đầu mấy cái, “Quả nhiên có điều gì đó, từ đơn đầu tiên đã không biết rồi.”

“Tôi còn tưởng phản ứng này của cậu là định liệu trước…”

“Trước tiên cứ xem xong bài này trước rồi tính sau. Nhân lúc cậu còn ở đây, còn có thể hỏi cậu một chút.”

Trần Nguyên ăn hết miếng bánh sừng bò còn lại trong một cạp, dùng khăn giấy lau tay vài cái, sau đó lấy ra cây bút, tính xử xong bài này trước khi kết thúc tiết tự học buổi tối.

“Dữ quá, có gì không biết cứ hỏi tôi.”

Nói là thế, nhưng không thể từ nào cũng đều hỏi Chu Phù được. Mặc dù cô ấy cũng tính cho mình một khoản thù lao giá hữu nghị, nhưng bóc lột quá mức cũng không tốt. Vì thế, ngó trái ngó phải một chút, thấy không có ai phía sau, Trần Nguyên liền lấy điện thoại ra tra từ điển.

Bỗng nhiên, một quyển từ điển tiếng Anh đặt lên bàn hắn.

Trần Nguyên ngẩng đầu lên nhanh như chớp, câu “a?” còn chưa ra khỏi miệng, thì Chu Phù đã nói, “Tra điện thoại thì chỉ có thể hiểu nghĩa của từ, thiếu đi cái quá trình, không đủ khắc sâu vào trí nhớ. Dùng từ điển đi, dùng nó để tra toàn bộ từ khó hiểu trong cuốn sách này, nếu tra từ điển vẫn không hiểu, thì hỏi tôi.”

Đúng là mẹ Chu mà…

Shirley Lưu cô thử so với người ta đi, cô có thấy xấu hổ không hả?

Còn học sinh hỗ trợ đặc biệt nữa chứ.

Nếu thành tích của tôi tăng lên, công của cô chỉ chiếm 1/9, còn Chu Phù chiếm 3/9.

Đương nhiên, hơn nửa phần còn lại là bởi vì bản thân tôi.

Dù sao cũng là kiểm tra, không có tôi thì không được.

Không có tôi thì không bắt đầu được trò chơi.

“Được thôi, nhiệm vụ chính trong tiết này của mình là đọc hiểu rõ cái này.”

Trần Nguyên đã học thuộc các từ đơn trước đó, chính là muốn đột phá giới hạn của chính mình. Những hiển nhiên, hắn đột phá vẫn chưa đủ, chỉ có hoàn toàn từ bỏ khu vực thoải mái, mới có thể trở thành phiên bản mới của bản thân.

Thật ra đêm qua, khi xâm phạm…đi vào giấc mơ của Harvey, cậu ta học rất vất vả, nhưng vì để tổng điểm tăng lên ít nhất 111, cậu ta cần phải tự đánh mình một cái.

Mà tối hôm qua, cũng giúp hắn bất ngờ mở ra cánh cửa tiếp cận ngoại ngữ này.

Vào cái thời khắc quan trọng này, lịch sử gọi là — — giác ngộ trên giường.

Hằng năm 60 không ai biết, một sớm giác ngộ cả nước hay.

Đọc cái bản thảo tiếng Anh này, 672 từ, trong đó Trần Nguyên tra từ điển 54 từ, sau đó lại đem những chỗ không hiểu, dồn lại, đem đi hỏi Chu Phù một lượt, cuối cùng cũng hoàn toàn đọc hiểu bài bản thảo tiếng Anh, rồi dịch nó qua tiếng Trung và viết xuống dưới.

“Sao có cảm giác bản dịch của cậu…còn hay hơn nguyên văn nhỉ?” Chu Phù khá kinh ngạc, “Đọc thấy thoải mái hơn, có tài văn chương đó.”

Chương 197: Người mẹ thích cho ăn (3)

“Cậu quá khen rồi.”

Trình độ ngữ văn một trăm linh mấy điểm của Trần Nguyên, đều dựa vào cậu ấy làm văn ổn định trên 50.

Ngữ văn của hắn có thể cải thiện được, nhưng xét đến cái môn ngữ văn này thì không gian để phát triển quá ít, cho nên hắn mới đặt nhiều sức lực ở môn Toán, khoa học tự nhiên, chơi game, lướt điện thoại.

Agh, không thể tiếp tục như vậy được.

Game lừa mình quá nhiều rồi!

Bắt đầu từ hôm nay, bỏ chơi game!

“Nhưng mà quả thật môn ngữ văn không cần phải vội, đạt được điểm tuyệt đối tiếng Anh mới là chiến lược đúng đắn nhất.”

Chu Phù cảm thấy chỉ cần điểm tiếng Anh của Trần Nguyên tăng thêm 30 điểm, thêm với hắn đã là quái kiệt môn toán, có

thêm 30 điểm, thì thành tích của hắn trong thời gian ngắn có thể tăng lên rất nhiều.

Lấy thành tích lúc trước làm cơ sở, ước chừng khoảng 564 điểm.

Ui ui ui Chu Phù cậu tốt quá, chỉ có cậu là nhớ 4 điểm kia…

Sau khi đọc hiểu rõ bài bản thảo tiếng anh, tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Cho nên, Trần Nguyên đi ra khỏi phòng học chung với Chu Phù.

Trong khi hai người vừa đi vừa nói, lúc tới cổng trường, Chu Phù đột nhiên chủ động nói: "Thật ngại quá, hôm nay mẹ của tôi tới đón, tôi ngồi xe của bà ấy về vậy."

"Được, vậy tôi đi trước đây."

Mấy xe đón người đều dừng ở cổng trường, nên Trần Nguyên vừa chào tạm biệt xong liền đi trước.

Tuy nhiên chưa đợi hắn đi được mấy bước, đột nhiên nghe thấy giọng nữ trưởng thành run rẩy.

"Bé Phù, để hôm nay mẹ dẫn con đi ăn đồ ngon."

Kinh ngạc quay đầu, Trần Nguyên thấy một người mặc váy ren màu đen, thân hình khá quyến rũ, trông giống Chu Phù, một người đầy nữ tính và xinh đẹp đầy đặn vừa phải.

Chẳng trách giọng nói rõ ràng rất bình thường, nhưng lại khiến người khác cảm thấy như có gì thứ gì đó đang rung động…

Là lòng người đó.

"Mẹ à, bạn con đang ở đây. Mẹ đừng như vậy mà." Mặt Chu Phù đỏ hết lên, chỉ hận không thể đào cái hố tự chôn mình.

Sao lại gọi bé Phù chứ, làm gì có ai gọi cái biệt danh xấu hổ đó chứ?

Đã xấu hổ đến mức hít thở không thông, nhưng cảnh tiếp theo, khiến cô ấy muốn tự chôn đồng thời khắc thêm tấm bia nhỏ, không bao giờ chui ra nữa.

Tôi chết dưới mồ rồi, đừng gọi tôi.

“Cậu là Trần Nguyên đúng không? Nhóc đẹp trai.” Nắm chặt bờ vai rắn chắc của Trần Nguyên, người phụ nữ xinh đẹp này khá quen mắt.

“Chào dì ạ.” Trần Nguyên cũng không khó chịu, gật đầu chào hỏi.

“Mẹ à… đi nhanh đi, xe sắp bị dán giấy rồi.” Túm lấy tay của mẹ, Chu Phù hận không thể chết quách đi.

Gọi tên cậu ấy làm chi cơ chứ… Vậy chẳng phải là nói mình thường xuyên nhắc đến tên cậu ấy sao?

Rõ ràng chỉ mới nói có bảy lần hà.

“Chờ một chút.” Bà nhấc tay lên, thoát khỏi Chu Phù, mẹ Phù lấy ra một cái bánh kem từ trong cái túi đen đeo ở vai, cười đưa cho Trần Nguyên.

Chuyện gì vậy trời, người nhà này đều thích cho ăn sao?

“Nhà dì là làm bánh su kem, con nếm thử đi, thương hiệu nhà làm.” Mẹ Phù nói.

“Giỏi quá.” Nghe thấy điều này, Trần Nguyên tán thưởng nói, “Bánh mà Chu Phù cho cháu ăn, thì ra đều là do dì làm, ăn thật sự rất ngon.”

“Hì hì.” Mẹ Phù cười hì hì rồi hỏi, “Vậy con biết vì sao Phù Phù muốn được gọi là Chu Phù không?”

Trần Nguyên yếu ớt nói: “Theo như con biết, là vì bố của cậu ấy họ Chu, còn Phù thì là…”

“Mẹ!”

Chu Phù thật sự muốn khóc.

Không đùa đâu, còn chọc cô ấy như vậy nữa, thì bây giờ cô ấy có thể khóc luôn.

“Vậy con đoán thử xem?”

“Bởi vì nhà của dì… làm bánh su kem?”

“Đúng rồi.” Mẹ Phù gật đầu, xong lại tiếp tục cho ăn, “Không sai nha, để dì lấy thêm một cái nữa cho…”

“Con thấy cảnh sát giao thông dán giấy rồi mẹ ơi!”

Cô ấy túm lấy tay của mẹ, cho dù bây giờ Chu Phù phải công khai không vâng lời mẹ, cũng không muốn để bà ấy tiếp tục tiết lộ những tin xấu hổ của mình.”

Mà hai mẹ con trông gần như giống hệt nhau, Trần Nguyên không khỏi cảm thán — —

Người giàu đúng là lũng đoạn mọi tài nguyên cá nhân mà.

Dì su kem, thậm chí còn hơn thế nữa!

“Một câu cuối, một câu cuối thôi!”

Sau khi dì su kem hứa hẹn với Chu Phù, thì đi đến trước mặt Trần Nguyên, có chút xin lỗi mà nói: “Dì với bố con bé làm kinh doanh, tính lưu động khá lớn, cho nên Phù Phù đã phải chuyển trường rất nhiều lần, rất khó kết giao bạn tốt. Gần đây nghe con bé nói, trường trung học phổ thông số 11 rất tốt, nó đã quen được vài người bạn, con gái thì có Hà Tư Kiều, con trai thì có Trần Nguyên, Chu Vũ…”

“Vậy sao dì lại nhận ra cháu là Trần Nguyên chứ không phải Chu Vũ?” Trần Nguyên hỏi.

“Con bé nói Trần Nguyên thì cao hơn đẹp trai hơn một chút…”

“Được rồi, tụi dì đi trước đây!”

Chương 198: Người mẹ thích cho ăn (4)

Lời còn chưa dứt, Chu Phù xấu hổ vỗ cánh tay của Trần Nguyên, ý bảo tạm biệt, sau đó lại dùng sức túm mẹ cô ấy đi, hộ tống vào ghế lái của một chiếc Volvo SUV, và bị gài dây an toàn vào.

“Ồ…”

Không phải chứ Phù Phù, con để mẹ con nói hết câu đã chứ.

Thật không hiểu chuyện!

Nhưng mà nói thẳng thì, đứa trẻ này cũng rất khốn khổ.

Mặc dù nhà có điều kiện, đẹp gái, ngực bự, nhưng cũng có nỗi lo không quen được bạn mới.

Xem ra, nguyên nhân không phải chỉ là vì tính cách quá hướng nội.

Thường xuyên chuyển trường là việc không thể tránh khỏi.

Trần Nguyên cũng hiểu được một chút, bản thân hắn cũng là từ Hoà Tường chuyển tới đây, tuy rằng khai giảng cùng nhau, nhưng cấp 2 vẫn là ở nơi khác, bạn học trong lớp hoặc là học sinh trường trung học cơ sở 11, hoặc ít nhất là có vài bạn học chung trường cấp 2 với nhau, lúc mới đầu quả thật bản thân có cảm giác lạc lõng.

Tốn hơn 20 phút mới có thể hòa nhập được.

Cũng hết cách, nữ sinh không giống vậy, bởi vì thiếu bộ phận quan trọng của Aruba, không thể làm thân cách tự nhiên giống như nam sinh được.

Chờ chút, vừa nãy người cuối cùng nói chuyện với mình là ai?

Hình như là mẹ Phù.

Hay là Chu Phù?

Câu cuối cùng quả thật là Chu Phù nói, nhưng Trần Nguyên chỉ đáp "Ồ" một cái, đây có thể tính là đạt được điều kiện để kết nối giấc mơ không?

Hôm nay tan học Hạ Tâm Ngữ muốn ăn một bữa cơm ở nhà dì, đại khái là muốn ở đến buổi tối mới về.

Không sao, chào hỏi Hạ Tâm Ngữ một cái trước khi đi ngủ là được rồi.

Nếu hôm nay Hạ Tâm Ngữ muốn ở nhà dì, vậy mình sẽ là kết nối giấc mơ với chị Phù Tử.

Cũng đúng.

Ở cái tình huống không kết nối được với Harvey, kéo Chu Phù một chút cũng tốt.

Vì thế, Trần Nguyên lên xe buýt thật cẩn thận, chọn hàng ghế cuối cùng không có người mà ngồi, trên đường đi, không có bất kỳ tương tác nào với bất cứ ai.

Cuối cùng, an toàn về đến nhà.

Đáng tiếc, không bắt được Harvey.

Phải tìm cách mở cái hộp của cậu ta.

Giáo viên nước ngoài này quả thực có trình độ, tôi thực sự muốn dành phần đời còn lại cho cô ấy.

Sau khi về đến nhà, Trần Nguyên ăn cơm, làm xong bài tập, liền bắt đầu đọc vanh vách bản thảo tiếng Anh liên tục.

Nói thật, vẫn có vài chỗ khó.

Dù sao cũng không phải từ nào cũng đều đánh ký hiệu ngữ âm, hơn nữa mấy từ đó khó hơn bài thơ đọc diễn cảm ngày hôm đó nhiều.

Chỉnh cả nửa tiếng, khó khăn lắm Trần Nguyên mới đọc trơn tru được.

Mà lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Tốt quá rồi là Tâm Bảo!

Trần Nguyên cầm theo bản thảo tiếng Anh tiến đến mở cửa.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ mặc đồng phục trường trung học phổ thông số 4 đứng trước cửa, trong tay cầm theo một hộp đồ vật, cười nói: “Mang về ít đặc sản cho cậu, đây là cá nướng lửa Thiệu Hương, có thể giữ được độ tươi. Dựa theo khẩu vị riêng của cậu, không cay.”

“Nghe là biết rất ngon.”

Trần Nguyên đưa tay nhận hộp cơm, nhận lấy đặc sản.

“Món này rất hao cơm đó.” Hạ Tâm Ngữ trêu, “Đợi sau này nếu lại hết tiền, thì có thể lấy cái này làm đồ ăn đó.”

“Có thể nói cái gì tốt lành được không, cái gì mà lại không có tiền…”

“Hì hì, đồ trên tay cậu là gì vậy? Sách tiếng Anh hả?” Hạ Tâm Ngữ chú ý tới cuốn bản thảo trong tay Trần Nguyên.

“Shirley Lưu bảo tôi thử đến trạm phát thanh đăng ký hạng mục đọc tiếng Anh diễn cảm…”

“Trùng hợp vậy, giáo viên tiếng Anh của tụi tớ tên Allie Trần.”

“Giáo viên tiếng Anh đều thuộc hệ Li, không kỳ lạ.”

“Cũng đại khái vậy.”

“Nghe thấy điều này, như phát hiện ra điều hiếm lạ gì đó, Hạ Tâm Ngữ tích cực yêu cầu: “Tớ muốn nghe tớ muốn nghe!”

“…”

Đáng yêu quá đi.

Không phải, ý Trần Nguyên là, Hạ Tâm Ngữ sau khi bỏ gánh nặng từ ba mẹ, khí chất cả người như đều được thay đổi.

Trước kia, cho người khác một cảm giác u buồn, đáng thương.

Bây giờ, dây thần kinh căng cứng, cuối cùng nới lỏng được phần nào.

Chuyện tốt.

“Không được, để sáng mai đi… Tôi còn chưa luyện tốt.” Trần Nguyên để bản thảo ra xa, từ chối yêu cầu của Hạ Tâm Ngữ, không muốn hôm nay bị mất mặt.

Để sáng mai luyện tốt rồi nói sau.

“Ừ, vậy được rồi.” Hạ Tâm Ngữ vén tóc ra sau tai nói, “Vậy sáng mai gặp, tớ đi tắm rồi ngủ đây.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cứ như vậy, Hạ Tâm Ngữ về lại nhà mà cô đã trả xong tiền điện.

Mà Trần Nguyên, cũng vì để ngày mai trước mặt Tâm… giáo viên bộ phát thanh không bị kéo chân, nằm ở trên giường, liên tục đọc bản thảo đó đến 11 giờ…

Cùng với mí mặt sụp xuống, hắn dần dần tiến vào giấc ngủ.

Sau đó, tiến vào trong giấc mơ, và lấy lại ý thức.

Hắn ngồi ở hàng sau cùng, mọi người xung quanh đều rất mơ hồ, nhìn không rõ mặt người, nhưng nhìn chữ viết trên đồng phục, hình như là trường cấp 2 nào đó.

Mà trong tay của hắn, thế mà còn cầm quyển bản thảo tiếng Anh kia?

Chương 199: Đẹp trai nhất (1)

Từ từ… Đây là?

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên cúi đầu nhìn xuống quần áo của mình, là quần đùi áo cộc mặc trước khi ngủ.

Hắn bắt đầu cố gắng nhớ lại.

Sau khi bất ngờ phát hiện, vào lúc trước khi bản thân tiến vào trong mơ, cũng là mặc bộ quần áo đó.

Nói cách khác, là bản thân tiến vào giấc mơ cách trọn vẹn.

Mà trước khi ngủ, bởi vì cầm bản thảo tiếng Anh trong tay, cho nên nó đã cùng đi theo vào trong giấc mơ.

Rùa ơi, đây chính là sức mạnh của siêu tử.

Cho nên, đợi một chút là có thể nhìn thấy Tâm Bảo học cấp 2 có hai chùm tóc đuôi ngựa đúng không?

Ngay lúc Trần Nguyên đang nghĩ như vậy, cửa phòng học bị mở ra.

Một học sinh nữ, được học sinh nam dẫn vào trong lớp.

“Chào mọi người, mình là Chu Phù vừa mới chuyển đến, mong được làm bạn với mọi người…”

Tóm lại là cơ chế như nào?

Siêu Tử, ngươi đang làm gì vậy?

Tâm Bảo đâu? Tối hôm qua ta với cô ấy còn mới cùng nhau so chiêu,

cô ấy còn nói “tôi muốn nghe, tôi muốn nghe!”

Tâm Bảo lớn như vậy, làm sao ngươi có thể làm biến mất được?

Súc sinh!

Chu Phù đứng trên đài nói xong, theo bục giảng đi xuống dưới rồi

ngồi vào vị trí của mình.

Hình như không chú ý tới hắn?

Trần Nguyên tận lực đè thấp thân thể, giấu kỹ chính mình. Hắn muốn

quan sát xem kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn lớn mật đoán rằng, sức mạnh của Siêu Tử có thể lớn hơn hắn

tưởng tượng rất nhiều.

Mà suy đoán như vậy mới là hợp lý.

Thứ nhất, siêu năng lực là nhìn được tuổi thọ, chính xác như số

trời. không chỉ vậy, còn yêu cầu trình độ máu để mở khóa.

Thứ hai, siêu năng lực còn nghe được tiếng lòng của mọi người,

nhưng tùy thuộc vào khoảng cách mà âm lượng truyền đến trong đầu hắn khác nhau.

Sau đó biến thành chỉ lắng nghe được một người.

Cho nên, Siêu Tử nhất định không chỉ đơn giản là xâm nhập giấc mơ

của người khác.

Không có khả năng là như vậy.

Giấc mộng đầu tiên là Hạ Tâm Ngữ tạm biệt cha mẹ.

Giấc mộng thứ hai là Harvey bỏ nhà ra đi.

Mà giấc mộng thứ ba, là lúc đang học sơ trung…

Tiếng lòng trước đó Trần Nguyên nghe được là Chu Phù nói không ngờ

lại giống sơ trung như vậy, trải qua ba năm đáng buồn cũng không thể nhìn thấy

ánh sáng.

Vì thế hắn mới lớn mật đoán rằng, đây không phải là xâm nhập vào

giấc mơ của đối tượng, mà là cùng giấc mơ của đối tượng liên kết nhìn đến ký ức

giấu sâu trong nội tâm của đối tượng.

Nếu đúng như thế thì Siêu Tử có sức mạnh rất lớn. Thậm chí hắn có

thể dùng cách này để truy bắt tội phạm và tìm ra bằng chứng phạm tội đến cảnh

sát cũng không thể tìm ra.

Không chỉ thế, điều kiện để kết nối với giấc mơ không phải là đối

thoại.

Có hai khả năng.

Thứ nhất, một đối tượng chỉ có thể bị ràng buộc một lần.

Thứ hai, điều kiện để liên kết là chạm vào đối tượng.

Nghĩ lại, Hạ Tâm Ngữ ngoài việc kể cho hắn về giấc mơ trước đó cô

còn làm gì nữa?

Cô tựa trán vào cánh tay hắn.

Giấc mơ thứ hai, khi hắn trả thẻ nhân viên cho Harvey thì anh ta

đã chạm vào vai hắn.

Giấc mơ thứ ba là hôm nay lúc Chu Phù tạm biệt hắn, cô có vỗ nhẹ

vào cánh tay hắn.

Đúng thế.

Sao hắn có thể bỏ qua chi tiết quan trọng như thế!

Khi ‘chạm’ là điều kiện để kết nối thì nó mới hợp lý.

Nếu không thể giải thích theo hướng đó thì Siêu Tử đáng sợ hơn rất

nhiều, ảo tưởng càng lớn thì khoảng cách tiếp cận sự thật sẽ càng gần.

Hít một hơi thật sâu, Trần Nguyên gấp sách tiếng anh lại.

Nếu đúng như những gì hắn nghĩ…

Cái ôm của Hạ Tâm Ngữ hôm đó là một cái ôm thực sự.

Hiện tại, trước hết đi nhìn xem kỷ niệm khó quên của Chu Phù là gì

đã.

“Chu Phù, mình tên là Tôn Sướng, sao bạn lại chuyển đến trường sơ

trung này thế.” Một cô gái đột nhiên xuất hiện bên cạnh Chu Phù.

Cô ta có ngoại hình giống với Chu Phù, đều xinh đẹp nhưng dáng

người lại có điểm khác biệt.

Và tất nhiên, cô ta là người thường.

“Bố mình chuyển công tác nên mình theo ông ấy chuyển đến đây.”

“Chuyển công tác? Bố của bạn làm gì thế, còn muốn cả nhà chuyển

theo nữa sao?”

“Đóng bao bì đồ ăn vặt…”

“Tên bạn là Chu Phù hả?”

“Hả? Làm sao thế?”

“Bởi vì, bánh xốp*.”

* 周芙 /zhōu fú/: Chu Phù và 泡芙 /pào fú/ : Bánh xốp đều cùng âm 芙 / fú/ nhưng

ở hai trường hợp sẽ mang nghĩa khác nhau.

“Mình cũng không biết, cũng không thể là như thế đi? Mình sẽ

về nhà hỏi bố mình…”

“haha mắc cười quá, chúng ta đi vệ sinh thôi.”

“Được, đi nào.”

Tôn Sướng nắm tay dắt Chu Phù ra khỏi lớp.

Sau đó, khung cảnh lấy nét vào cốc sữa được ánh nắng chiếu trên

bàn, cảnh tượng dần dần đi xa và dừng lại tại cảnh mặt trời lặn ngoài cửa sổ.

Dưới ánh hoàng hôn, Chù Phù và nhóm bạn cùng lớp chạy nhanh trên

sân chơi.

Nhóm sáu học sinh ngồi ở đằng sau cười nói rôm rả.

Chương 201: Đẹp trai nhất (2)

“Dáng người cô ấy đẹp quá, thật ngưỡng mộ.”

“Đúng là rất tuyệt.”

“Còn có thể phát triển nữa nha.”

“Tôi gần như có thể hình dung ra hương vị của sữa dừa.”

Hahaha..

“Hahaha.” “Hahaha.” “Hahaha.”…

Đột nhiên có thêm nhiều lời thì thầm và chế nhạo hơn, tất cả đều

phát ra từ lớp học.

Chu Phù đứng ở cửa, sắc mặt tối sầm.

Có thể cảnh này không có thật nhưng nó phản ánh chân thực nội tâm

của cô ấy.

Cô ấy có một biệt danh khó chịu, vì lý do gì đấy mà cô ấy đã nghe được

ai đó ở sau lưng gọi mình là – bò.

Đó là lý do khiến cô nghĩ rằng sau lưng mọi người đều gọi cô như

vậy.

Mấy thằng nhóc này muốn bị đánh phải không?

“Phù Phù đang làm gì vậy, sao không vào lớp đi.”

Đột nhiên Tôn Sướng xuất hiện với khuôn mặt đầy nắng.

Vẻ u ám trên mặt Chu Phù tan biến, cô mỉm cười rồi mở cửa vào lớp.

“Hái một quả táo, đợi bạn đi ngang qua cửa, đặt nó vào tay để giúp

bạn giải khát.”

“Giống như coca vào mùa hè, cacao vào mùa đông, bạn là

người phù hợp đến vừa đúng thời điểm.”

Trong phòng riêng KTV có một cặp đôi đang hát, thấy Chu Phù đến,

Tôn Sướng lấy micro của chàng trai nhét vào tay Chu Phù: “Tiền bối, em muốn

song ca với Chu Phù.”

“Em hát đi.”

“Mình không biết…”

“Không sao đâu, chỉ cần nhìn vào mắt mình và cùng hát thôi. Tôi là

công chúa nhỏ của những bản tình ca..ah, mình sẽ hát lời nam, Phù Phù, cùng hát

nhé.”

Tôn Sướng vòng tay qua vai Chu Phù, hai người vẫy tay và hát một

bản tình ca.”

Cảnh này…

Trần Nguyên cảm thấy điềm xấu sắp xảy ra.

“Mình ra ngoài gọi điện một lát, các cậu hát trước đi.” Tôn Sướng

cầm điện thoại rời khỏi phòng KTV.

Trong phòng chỉ còn lại Chu Phù và vị tiền bối kia.

“Phù Phù, hình như anh chưa biết thông tin liên lạc của em.”

Tiền bối nhìn thoáng qua cửa, xác nhận cửa đã đóng mới mỉm cười

cùng Chu Phù nói chuyện.”

Không đúng, hình như bọn họ không nhìn thấy hắn.

Trần Nguyên cầm bài kiểm tra ngồi trong góc có chút bối rối.

Tuy nhiên như thế cũng hợp lý.

Tiền bối chỉ là NPC tồn tại trong giấc mơ, là ý thức của Chu Phù.

Giấc mơ này chỉ là những ký ức mà Chu Phù đã trải qua, vì Siêu Tử

nên những ký ức giấu sâu trong trái tim cô mới xuất hiện nên cô không thể can

thiệp. Giống như ngày đó, Harvey cùng cha cậu ta cãi nhau cũng không muốn để

cho người ngoài chê cười.

Nói chính xác thì hắn là một con mắt.

Hạ Tâm Ngữ có lẽ đã không thể nhìn thấu giấc mơ nếu cô không nhận

ra bug của cô và ba mẹ cô.

Tương tự như vậy, mặc dù Harvey đã bị hắn ta quấy rầy cả đêm, cũng

không thể nhìn thấu giấc mơ rồi tự trách mình: Đồ ngốc, tại sao cậu lại học

không công trong những khóa học chất lượng cao do giáo viên nước ngoài tài trợ được

chứ.

Vì vậy, chỉ có thể lấy Hạ Tâm Ngữ làm khuôn để so sánh.

Tâm Bảo mạnh quá, chơi mà không chém thì sao được?

Vì thế…

Đây liệu có được tính là câu chuyện kinh điển của tuổi thanh xuân

không?

“Sướng Sướng không có ở đây…làm như thế có chút không thích hợp.”

Chu Phù vội vàng né tránh ánh nhìn, lui về phía sau.

“Có gì không được đâu, chỉ cần thêm QQ thôi.” Tiền bối cười khinh

bỉ nói.

“Tiền bối, như vậy là không được.”

“Thôi được rồi, thật ra anh có cảm tình với em.”

“Hả? Anh đang nói gì vậy..”

“Dáng người của em rất đẹp, đẹp hơn Tôn Sướng gấp trăm lần. Nếu em

đồng ý, anh sẽ đá cô ta ngay bây giờ.”

“Anh đừng nói những điều như thế nữa, nếu không tôi sẽ nói với Tôn

Sướng.”

“Nói cho em biết, nếu em muốn chia rẽ bọn anh như vậy thì cứ đi

nói với Tôn Sướng. Dù sao người buồn cũng là cô ta, thậm chí cô ta còn có thể tự

làm tổn thương chính mình. Anh không quan tâm, dù sao anh cũng có rất nhiều

người theo đuổi.”

“……”

“Mình về rồi đây. Mẹ gọi bảo em về sớm, hát thêm một lúc nữa nhé

Phù Phù, đến đây nào.”

Tôn Sướng lại dẫn Chu Phù đi hát, nhưng rõ ràng tâm trạng của cô

đã nặng nề đi rất nhiều.

Cô đang đấu tranh là có nên nói với Tôn Sướng hay không.

Cô cúi đầu xuống và bước trở lại lớp học.

Lúc này Tôn Sướng đứng dậy đi ra khỏi phòng học, Chu Phù vội vàng

chạy theo: “Mình muốn đi vệ sinh…”

“Tránh ra.” Tôn Sướng liếc mắt một cái, ánh mắt lạnh lùng, Chu Phù

bị bỏ lại, ngơ ngác đứng đó.

Chắc chắn là tên chó học trưởng mách lẻo rồi.

Trần Nguyên có chút đau lòng cho Chu Phù, bởi vì hắn ta biết, với

tính cách mềm mỏng của cô không thể nào ra đòn phủ đầu trước được.

Đã lỡ một bước, dù chuyện gì xảy ra tiếp theo cũng không thể nào

cứu chữa nữa.

“Tôn Sướng, mình không biết tiền bối đã nói gì với cậu, nhưng mình

thề mình không làm gì có lỗi với cậu.”

“Nghe mình nói, hôm ấy ở KTV là chính anh ta…”

Chu Phù đuổi theo Tôn Sướng nhưng không thể bắt lấy được tay của

cô ta.

Bị bỏ lại phía sau. Sau đó, trong tiết thể dục không ai muốn ghép

cặp với cô ấy. Xuống căn tin ăn cơm cũng một mình, về nhà sau giờ học cũng một

mình.

Chương 201: Đẹp trai nhất (3)

Khi cô muốn kết bạn mới, Tôn Sướng sẽ thờ ơ ngăn cản và khéo họ

đi. Có thể thấy được, cô ta là người có địa vị cao trong lớp.

Từ đó trở đi, bầu trời của Chu Phù không hề có ánh mặt trời. Trời

luôn luôn nhiều mây, bao trùm lấy kín cô.

Cho đến cuối cấp 2, sau khi chụp ảnh tập thể, những bản học xung

quanh tản ra đi chụp riêng, chỉ còn cô đứng lẻ loi một mình.

Khắp nơi trời nắng nhưng trên đầu cô lại mưa, Chu Phù đẩy cặp kính

dày của mình lên.

Hả? Lúc này* cô ấy có đeo gọng kính màu đen không?

*thời gian trong hiện thực

Diện mạo cô quả thật đã bị phong ấn đi khá nhiều.

Chu Phù xách cặp đi về phía cổng trường.

Trần Nguyên đang đi phía sau lưng cô.

Bây giờ hắn có nên thoát khỏi giấc mơ không?

Vì giấc mơ được kết nối và đồng bộ nên lúc này, hãy coi Chu Phù

như Chu Phù tồn tại trong thực tế.

Đối phương hiện đang trải qua đau khổ trong giấc mơ của mình.

Có lẽ bây giờ cô ấy đang khóc…

……

Chu Phù lúc này rất muốn khóc, cô hận tại sao bản thân mình lại

yếu đuối đến vậy.

Lúc đó cô không nên rụt rè mà nên trực tiếp vạch trần bộ mặt xấu

xí của tiền bối.

Khi bị bạn cùng lớp gọi biệt danh không hay đó, cô cũng nên đáp

lại, khuôn mặt ghen tị của các bạn thật xấu xí.

Khi cô bị mắng thầm vì chỉ chơi với con trai, cô nên kiêu ngạo chế

giễu lại: Thế đấy, không ai thích cậu đâu đồ xấu xí.

Ước gì mình là con trai.

Anh bạn béo lớp cô có tính cách giống cô, nhưng lại có rất nhiều

bạn bè, con trai ai cũng thích chạm vào cánh tay của cậu ấy.

Tại sao tiền bối đó lại xấu xa như vậy, Tôn Sướng dễ thương hơn

mình rất nhiều nhưng anh ấy vẫn có tình cảm khác với mình?

Chỉ cần cô đeo cặp kính đen dày này, cô sẽ không bị ai tỏ tình.

Chu Phù muốn dừng lại, ngẩng đầu lên thì thấy Tôn Sướng và học

trưởng đang đứng ở cổng trường ngay trước mặt cô, mỗi người đều bày ra vẻ mặt

chán ghét.

Hah, cô là một người phụ nữ cặn bã và ngu ngốc.

Cô không muốn phản ứng với hai người họ.

Chu Phù vừa định rời đi trước thì trước mắt cô xuất hiện một bóng

người.

Giây tiếp theo, đàn anh bị đánh ngã xuống đất.

Là Trần Nguyên, anh ta là bạn cùng bàn của cô.

Sau khi Trần Nguyên đấm tiền bối, anh ta túm cổ áo tiền bối, kéo

anh ta lên và ném anh ta vào tường tiếp đó dùng đầu gối đánh liên tục vào mạn

sườn đối phương…

“Trần Nguyên!”

“Đúng là súc sinh, còn muốn một chân đạp hai thuyền. Tôn Sướng

đứng yên đó cho tao, đừng tưởng tao sẽ bỏ qua cho mày.”

Hoa sinh ra vạn vật nuôi dưỡng con người, con người lại ấy oán báo

ơn hoa, nên giết! giết, giết giết.

“Cao Trung Chu Phù đã nộp phí bảo kê cho tao, bây giờ tao đánh

những kẻ đã bắt nạt cô ấy hồi cấp hai. Có vấn đề gì không?”

Điều này thật hợp lý.

Cái quái gì đây…

Hình ảnh dần mờ đi, giấc mơ hình như đã kết thúc. Chu Phù tỉnh lại

rồi sao?

“Hay là vì cô ấy đã nhìn thấu giấc mơ nên mọi chuyện phát sinh

thành như này?”

“Mẹ nó!”

Trần Nguyên hét một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Hắn ôm đầu gối rên rỉ đau đớn: “chết tiệt, vội quá nên đâm vào

tường…”

Đây là căn phòng nhỏ có giường kê sát tường, hắn không dám manh động

vì không thể gây động tĩnh quá lớn trong giấc mơ.

“Bây giờ là mấy giờ?”

Trần Nguyên vừa trở về hiện thực từ giấc mơ của Chu Phù nên có

chút bối rối, hắn lấy điện thoại dưới gối ra để nhìn thời gian..

2:14

Đã muộn như vậy rồi.

Trần Nguyên xoay người định tiếp tục ngủ. Đột nhiên, hắn chạm phải

một mảnh giấy.

Sau đó vẻ mặt hắn tức thì trở nên nghiêm túc, hắn chậm rãi dùng

tay chạm vào góc dưới của bản thảo tiếng anh.

Nó chồng chéo lên nhau.

Hắn đã đoán đúng.

Vì đây là giấc mộng đầu tiên của Chu Phù bị Siêu Tử xâm nhập, cho

nên có mạnh như nào đi chăng nữa thì cũng là điều hợp lý.

Giấc mơ có sức mạnh lớn đến nỗi có thể thay đổi cả hiện thực.

Cầm mảnh giấy này, Trần Nguyên lẩm bẩm: "Siêu Tử, ngươi còn có thể

mạnh hơn ta tưởng không?"

……

"A..aha."

Ngô Dĩ Tường đau đớn mở mắt ra, khó khăn ấn mở công tắc đèn bên

cạnh, căn phòng lập tức được chiếu sáng.

Ôm chiếc xương sườn tưởng chừng như đã gãy, anh ta cuộn tròn người

như một con tôm, chật vật leo xuống khỏi giường.

Mở cửa phòng ngủ ra và bước vào nhà tắm.

Sau Khi bật đèn lên anh ta nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu hiện

lên trong gương.

Là chính mình.

"Đau quá.. Mẹ nó, đau quá… đây có

phải là một giấc mơ không?"

Và nếu đây là một giấc mơ thì sao?

Vừa rồi hắn đã thay đổi góc nhìn để anh ta nhìn thấy 'mình' đang

trò chuyện với Chu Phù trong KTV, nhìn thấy 'mình' và Tôn sướng đứng ở cổng

trường, và cuối cùng nhìn thấy ‘mình’ bị đánh bởi một người đàn ông…

Hah, điều đó có nghĩa là gì?

Chương 202: Tôi tới đây, anh Siêu ! (1)

Nếu thật sự đúng như mình nghĩ, thì sức mạnh của siêu năng lực này đúng thật là ngoài sức tưởng tượng…

Tuy nhiên, cường độ như vậy cũng rất là phù hợp với anh Siêu đây.

Dù sao hai tuần trước năng lực của mình quá giống với siêu mẫu, nếu như tuần này vẫn cứ tiếp tục thu hút sự chú ý trong giấc mơ của người khác nữa thì quả thật không phù hợp với bản tính của anh Siêu tôi đây.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Trần Nguyên lại cảm thấy sợ hãi.

Nếu như sự phỏng đoán của hắn thực sự được xác minh.. Sẽ không có sự may mắn giống như trước đây, sau khi nhìn thấu giấc mơ lại bắt đầu làm cho xáo trộn, nếu không hắn sẽ không thể gánh nổi hậu quả .

Nhưng điều đó khó có thể xảy ra…

Nếu như những người khác cũng bị cuốn vào giấc mơ, vậy thì bọn họ cũng giống như một NPC, phối hợp để diễn lại nhân vật của họ, giúp Chu Phù quay ngược thời gian?

Về phần Siêu Tử, cũng không đến nỗi không tuân theo chuẩn mực này.

Ở trong giấc mơ các tiền bối và các bạn học rõ ràng là không có ý thức.

Một tay cầm cái bản thảo tiếng Anh, một tay đánh răng, Trần Nguyên phân tích, cuối cùng loại bỏ khả năng Siêu Tử sẽ kéo tất cả mọi người vào giấc mơ.

Sau đó, hắn bắt đầu suy nghĩ đến một chuyện khác.

Nếu như nói, mình đã đi vào phần kí ức sâu sắc nhất của đối phương.

Vậy thì khi đó điều khiến cho Hạ Tâm Ngữ lo lắng nhất chính là chưa được nói lời từ biệt với cha mẹ.

Nói cách khác, trong cuộc đời của cô ấy, chỉ có khoảnh khắc đó là cô ấy chưa thể buông bỏ..

Còn về Chu Phù thì cô ấy đã ghi nhớ mảnh ký ức bị cô lập khi học trung học cơ sở, làm cho đến tận bây giờ cô ấy vẫn cảm thấy buồn bã, buồn đến mức đã nhiều lần cô ấy nhắc đến khi phát ra tiếng lòng.

I MC An ‘T SP E AK Engl ssi SH, So R Ry, Ha Ha.

Tạm thời không nghĩ đến mấy chuyện này nữa, hôm nay còn có một việc rất quan trọng, mình còn phải đến khoa phát thanh truyền hình do Sulli Yoo giới thiệu..

Đánh răng rửa mặt, mặc đồng phục lên, đeo cặp sách trên lưng, lúc Trần Nguyên chuẩn bị bước ra khỏi cửa, thì đột nhiên có một tiếng gõ cửa “thùng thùng” vang lên..

6: 30.

Cô ấy thật đúng giờ.

Đẩy cửa ra, sau đó hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ trong bộ đồng phục, đang buộc tóc đuôi ngựa cao, đứng trước cửa ra vào, nụ cười sảng khoái như thể cô ấy đã lên kế hoạch cho một ngày mới của mình : “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Trần Nguyên đóng cửa lại, hai người cùng nhau đi xuống lầu.

“Tháng này còn lại bảy ngày, tôi sẽ trả phí sinh hoạt. Cho nên, tôi mời cậu ăn bữa sáng nhé.” Hạ Tâm Ngữ chủ động nói.

“Ừm được.”

Ông nội đã cho mình 500 tệ, trên thực tế là ông đã cho đủ số tiền trong 24 ngày để lo được hết chi phí sinh hoạt và tiền thuê nhà.

Chẳng qua là Tâm Ngữ muốn chủ động mời, Trần Nguyên cũng không thể từ chối cho nên đã gật đầu đồng ý.

“Vậy cậu đặt ra mức chi tiêu trong một tuần của mình như thế nào?” Trần Nguyên lại hỏi.

“Ừm…” Hạ Tâm Ngữ không dám nói ra, bởi vì trước đó cô đã bị Trần Nguyên trách vì quá tiết kiệm, nhưng đối phương đã hỏi, cho nên cô cũng không giấu diếm nữa, cuối cùng cô nhỏ giọng thành thật khai báo : “1 12.5 tệ… Nhiều hơn so với trước đây.”

“Cho nên trong một tháng chỉ tiêu nhiều hơn 100 tệ so với kế hoạch ban đầu?”

Thậm chí còn không phải là mức tối thiểu 500 tệ mà mình đã nghĩ ngày hôm đó.

“Có thể tiết kiệm bằng cách ăn cơm trưa tại căng tin, buổi sáng có thể ăn mì… Thậm chí, cuối tuần một người còn có thể ăn một cái bánh ngọt.” Hạ Tâm Ngữ rất chăm chú giải thích.

“Tôi muốn uống trà sữa thì phải làm sao bây giờ?”

【 trà sữa sao? Vậy thì bỏ bữa cơm tối…)

“Đùa thôi.” Thấy đối phương cho dù phải nhịn đói cũng không chịu tăng chi phí sinh hoạt lên, Trần Nguyên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

“Trước kia tôi cũng chi tiêu như vậy…”

Thật ra cô ấy cũng muốn tiêu xài nhiều hơn một chút, nhưng mỗi tháng tiền thuê nhà cố định là 700 tệ, cộng với ở Hạ Hải bây giờ điện nước rất đắt đỏ lên tới 100 tệ, còn phải trả phí đi xe buýt cố định 100 tệ, cộng lại cũng được 900 tệ rồi.

Những khoản này đã chiếm phần lớn chi tiêu 1 tháng, cho dù là không ăn không uống, một năm cũng sẽ tiêu hơn 10.000 nhân dân tệ.

Không tiết kiệm là không được.

Nếu không tiết kiệm , sau này cần đến tiền thì phải làm sao…

“Vậy cậu đã đem tiết kiệm số tiền thừa còn lại sao?” Trần Nguyên chuyển đổi đề tài, hỏi.

“Hôm qua cô cô đã dẫn tôi đến ngân hàng, để gửi 100.000 nhân dân tệ vào sổ tiết kiệm, có thời hạn cố định, sau một năm có thể rút ra. Sau đó, tôi đã gửi ít nhất số tiền cho một năm rưỡi sinh hoạt và thuê nhà, điện nước vào một cái thẻ khác.”

Chương 203: Tôi tới đây, anh Siêu ! (2)

Hạ Tâm Ngữ đã cân nhắc mọi việc rất cẩn thận.

Mà nếu gửi 100.000 nhân dân tệ theo thời hạn cố định là một năm, vậy thì tiền lãi sẽ là 1.900 tệ đủ cho bốn tháng sinh hoạt.

“Cậu thật là thông minh.” Tuy Trần Nguyên ngoài miệng khen ngợi, nhưng sâu trong lòng lại cảm thấy đồng cảm với cô ấy.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình mình cũng không phải là tốt, nhưng so với cô ấy, có thể nói mình vẫn được sống một cuộc sống của thiếu gia..

Mỗi tháng có 1.500 tệ tiền sinh hoạt và mỗi khi đến ngày sinh nhật hoặc ngày lễ, mẹ của hắn sẽ chuyển 520 tệ cho cậu con trai yêu quý của mình…

Mà bản thân hắn, quả thật cũng ăn nhiều hơn so với Hạ Tâm Ngữ hơn một bữa.

Nhưng cũng không sao, lúc nào rảnh có thể đến 502, cùng lắm chỉ thêm một đôi đũa mà thôi.

Cùng lắm thì hãy qua cửa hàng hải sản để mua một con tôm hùm Mỹ với giá 10 tệ để thêm vào thực đơn bữa ăn.

“Còn bữa sáng thì sao, cậu có muốn ăn bánh bao không?”

Đang đứng trước một cửa tiệm bánh bao, Hạ Tâm Ngữ chủ động hỏi.

Bánh bao ở cửa hàng này khá ngon, khẩu phần cũng rất lớn. Nhưng có chút bất tiện là một cái ăn thì không đủ mà hai cái lại ăn không hết.

Nhưng nếu là Trần Nguyên thì cũng không quan trọng, hắn nhất định có thể ăn hết hai cái.

“Được rồi, tôi sẽ gọi cho cậu một cái bánh bao thịt và 1 cái bánh bao bắp cải.” Sự kết hợp giữa thịt và rau có thể bù đắp lượng dinh dưỡng thiếu hụt của học sinh trung học phổ thông.

“Vậy tôi…” Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ một chút, mới nói: ” gọi một cái bánh bao rau đi.”

“Cho hỏi có đóng gói riêng ra hay không?” Nhân viên cửa hàng hỏi.

“Ừm có.”

Cứ như vậy, nhân viên cửa hàng lấy những chiếc bánh bao hấp nóng hổi từ bên trong lò ra, đóng gói rồi đưa cho hai người.

Hai người thấy bây giờ thời gian vẫn còn sớm, cho nên đã ngồi ở quầy ba của tiệm bánh bao, nhìn vào ứng dụng xe buýt trên điện thoại di động, chờ xe buýt gần đến mới đứng dậy đi.

Trần Nguyên thì vừa ăn vừa đọc bản thảo tiếng Anh.

“Cậu đã hứa là hôm nay sẽ đọc cho tôi nghe mà.” Hạ Tâm Ngữ nhắc nhở.

“Ừm…” Trần Nguyên dừng lại một chút, sau khi nuốt một miếng bánh bao thịt tươi, sau đó đặt cái bánh bao rau xanh trước mặt Hạ Tâm Ngữ: “Hơi dài đấy, cậu có thể dùng cái bánh bao này trong khi tôi đọc.”

Hạ Tâm Ngữ xua tay từ chối: “Không, cậu ăn đi, tôi không ăn nữa…”

Hơn nữa, nếu tôi ăn một lúc hai cái bánh bao trước mặt con trai, mà cậu ấy chỉ ăn một cái, như thế tôi sẽ bị mang tiếng là con gái tham ăn…

“Vậy thì cậu ăn rau củ bên trong, xong đưa vỏ cho tôi, để bổ sung thêm vitamin rau xanh.” Trần Nguyên thản nhiên nói ra.

“…”

Nói thực ra, nếu cùng nhau uống một cốc trà sữa thì còn được.

Nhưng ăn bánh bao chung, thì cảm giác lạ lắm…

Thôi thì cứ ăn phần nhân còn lại đưa cho Trần Nguyên.

“Ừm, vậy tôi ăn giúp cậu một chút.”

Không nghĩ nữa Tâm Ngữ gật đầu đồng ý, dù sao việc này cũng không coi là quá kì lạ.

Chẳng phải khi con cái ăn không hết thì cha mẹ sẽ ăn nốt phần còn lại hay sao? Không có gì lạ.

“Được.”

Trong khi Trần Nguyên đang học, hắn đã phát hiện ra một điểm mù.

Đêm qua sau khi hắn đau đớn dựa lưng vào tường ngủ gục, giấc mơ đã không còn tiếp tục nữa, hắn suy đoán đại khái là vì mình ở trong mơ làm ra hành động giống như chiến thần chém giết lung tung, khiến cho Chu Phù buông bỏ đoạn này,

Nếu đúng như vậy, sau này nếu như đuổi kịp Cáp Duy, chỉ cần hắn chưa hoà giải với cha mình thì…

Đại học Hạ Hải, Cáp Duy Brown.

Theo như lý thuyết, nếu súng xuất hiện trong truyện thì súng chắc chắn sẽ nổ, mình sẽ để súng ở đây trước.

"Được rồi, buồn cười." Trần Nguyên ho khan hai tiếng, nuốt nước miếng, chuẩn bị đọc.

"Cho dù như thế nào tôi cũng sẽ không cười đâu, yên tâm đọc đi."

Hai tay Hạ Tâm Ngữ vẫn cầm cái bánh bao nhân rau, chuẩn bị để cổ vũ cho Trần Nguyên.

Không có gì có thể đạt được chỉ trong một đêm, hãy thực hiện từng bước một.

Mọi người đều bắt đầu từ con số 0.

Nhưng mà, ngay khi Trần Nguyên vừa mở miệng, Hạ Tâm Ngữ hơi kinh ngạc, bánh bao trong miệng cũng chưa kịp nuốt.

Nhìn thấy Trần Nguyên đọc lưu loát, cô ấy cũng dần dần mỉm cười, liên tiếp gật đầu xác nhận.

Hắn đang kể chuyện về một con chim thông minh và một con chim ngu ngốc, ý nghĩa chung là bạn nên biết lắng nghe ý kiến của những người khôn ngoan. Câu chuyện rất bình thường, nhưng Trần Nguyên đọc rất hay, rất êm tai, cảm giác như hình ảnh hiện lên trước mặt. Bởi vì giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng trong trẻo, khiến cho câu chuyện cổ tích mang đầy sắc thái.

"Thế nào?" Sau khi đọc xong, Trần Nguyên nhìn về phía Hạ Tâm Ngữ, mong chờ ý kiến đánh giá.

Nhưng nụ cười của cô ấy dần dần chuyển sang sự nghi ngờ, sau đó lại khó hiểu:

Chương 204: Tôi tới đây, anh Siêu ! (3)

“Môn tiếng Anh, cậu thật sự chỉ được 67 điểm sao?”

“Ừm… chắc vậy.”

“Nói như này, mà chỉ được từng đó điểm, tôi nghĩ chỉ có người nước ngoài không quen với các kỳ thi tiếng Trung mới có thể làm như vậy…”

Bài kiểm tra tiếng Anh ở nước tôi thật vô nghĩa có đúng không?

“Thật sự rất tốt, ngôn ngữ của cậu về cơ bản là rất chính xác và trôi chảy.” Hạ Tâm Ngữ chân thành khích lệ nói: ” Quan trọng hơn là giọng nói của cậu rất thích hợp để nói tiếng Anh, không chỉ có một bài này, cậu có thể thử thêm một số thể loại khác nữa…”

“Ví dụ như bài thơ tiếng Anh (phù thế vạn thiên) chẳng hạn?”

“…”

Nghe thấy vậy, Hạ Tâm Ngữ từ từ đặt cái bánh bao trong tay lên trên mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt của Trần Nguyên, ngồi thẳng người lên, như thể bộ đồng phục của cô ấy đã biến thành váy công chúa, nhỏ giọng nói ra: “Cậu đọc cái này này, tôi xem cho nào…”

“Xe buýt sắp tới rồi kìa.” Trần Nguyên nhìn thấy lời nhắc trên app trong điện thoại di động nhắc nhở, nói.

“Ồ, vậy thì để lần sau đi, chúng ta mau lên xe thôi.”

Cảm xúc vừa rồi của Hạ Tâm Ngữ đúng là rất khẩn trường, giống như là bị ‘Phóng sinh’ vậy. Ăn vội vài miếng bánh bao và làm theo yêu cầu trước đó của Trần Nguyên là ăn nhân rau, còn lại thì đưa cho đối phương.

Đừng nói câu cuối cùng của bài thơ đó, cho dù là đọc được And, You đang ở đâu…

Hạ Tâm Ngữ không chắc là mình có thể tránh được ánh mắt đó.

Vậy thì tại sao vừa rồi mình còn muốn nghe?

May mắn thay, xe buýt tới đúng lúc đã cứu vãn được bầu không khí ngại ngùng.

Không…

Người cứu vãn chính là mình mới đúng.

Vừa rồi tại sao mình lại cài cái app này nhỉ.

Thật sự đã được Sulli Yoo khen ngợi, cảm thấy mình là anh chàng đẹp trai rồi hả ?

Điên rồ, đúng là quá điên rồ rồi.

Cứ như vậy, Trần Nguyên đã tự chuộc lỗi, vội vàng ăn hết cái bánh bao hấp còn lại.

Hai người họ cùng nhau đi lên xe buýt, ngồi ở đằng sau hàng thứ nhất vị trí cạnh cửa sổ.

Trong lúc này, Hạ Tâm Ngữ lại yêu cầu Trần Nguyên đọc lại bản thảo tiếng Anh cho xong. Lần này cô ấy sẽ tìm ra lỗi và khách quan đưa ra một số ý kiến: "Mọi thứ đều ổn, chỉ là tốc độ đọc nên chậm đi một chút."

"Chậm?"

"Đúng, có thể là do vẫn chưa thành thạo hẳn, cho nên tôi cảm thấy hơi nhanh, có vài từ bị nuốt chửng. Tôi cảm thấy nên nói chậm lại một chút sẽ tốt hơn, nếu cậu đọc chậm lại cậu sẽ bình tĩnh hơn. Ngoài cách đọc này ra, thật ra còn có rất nhiều từ mới, cậu nên ngừng ngắt đúng lúc đúng chỗ như vậy người nghe sẽ dễ hiểu hơn đấy."

Sau khi nói xong, Hạ Tâm Ngữ phân tích khá lý trí, nói: "Theo như tôi được biết, những người xin việc làm phát thanh viên đều là những học sinh có trình độ tiếng Anh rất cao, những bài văn kiểu như này thì họ có để đọc được ở mức này. Cậu so với bọn họ mà nói, cậu có ưu thế hơn hẳn, nhưng vẫn cần phải chậm lại một chút mới phát huy triệt để được."

"Ưu thế gì?" Trần Nguyên rất chú ý, bởi vì hắn thật sự muốn thắng.

Sau khi Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ một lúc, nhìn lấy Trần Nguyên tò mò, cô ấy mỉm cười, nhẹ nhàng khoan khoái nói: "Cậu nói tiếng Anh rất êm tai nha."

“… Thì ra là thế.”

Kỳ lạ, những người khác cũng từng nói như vậy, ví dụ như Sulli Yoo, cô ấy lại khoa trương hơn nữa, còn nói mình vừa đẹp trai vừa có giọng nói hay, nhưng tại sao lời nói của Hạ Tâm Ngữ, khi cô ấy nói ra lại khiến người khác cảm thấy có ý khác.

Sulli Yoo ngoại hình cũng không tệ?

Hơi lớn tuổi?

Điều đó đúng.

“…” Nhìn thấy phản ứng của Trần Nguyên có chút khác lạ, lúc này Hạ Tâm Ngữ mới hiểu, trước đó Trần Nguyên từng khen mình ‘Đáng yêu’ sau đó cậu ấy đã dừng lại, sau đó mới cứng rắn trả lời câu hỏi

Giống như là khi mình muốn khen ‘giọng nói của cậu rất êm tai’ xong rồi trước đó lại thêm từ hạn định khi ‘Nói tiếng Anh’.

Bởi vì nếu như nói thẳng quá, vậy thì lại biến thành…

“Cậu thật đáng yêu.”

“Giọng nói của cậu rất êm tai nha.”

Không được, như thế có phải là quá thân thiết hay không.

“Sắp đến trạm rồi, tôi đi trước đây.” Còn mười mấy giây nữa mới đến trạm, Hạ Tâm Ngữ đứng lên, chủ động nói lời chào tạm biệt với Trần Nguyên: ” Cố lên, hãy thử đi, nếu có cơ hội tôi sẽ đến trường cậu để nghe buổi phát thanh đó.”

“Ừm, tôi chắc chắn sẽ giành được.”

Trần Nguyên làm ra động tác OK, đưa mắt nhìn Tâm Ngữ đi xuống xe.

Sau đó, tận dụng quãng đường còn lại trước khi đến trạm tiếp theo, xem qua lại bản thảo một lần nữa.

Theo như lời mà Hạ Tâm Ngữ nói, thì mình phải phát huy tốt lợi thế về giọng nói khi nói tiếng Anh…

Không đúng, vậy ý của cô ấy mình nói tiếng Anh thì hay còn nói tiếng Trung thì không hay sao?

Là thế này phải không? Nếu không thì sao lại phải thêm câu ‘Nói tiếng Anh ‘ vào, Hạ Tâm Ngữ ý của cậu là gì vậy?

Chương 205: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (1)

Có phải cậu yêu thích đồ ngoại hay không?

Vừa rồi đáng lẽ phải sử dụng Siêu Tử để kiểm tra Hạ Tâm Ngữ.

Đáng tiếc, bây giờ năng lực này đã yếu đi mất rồi, nếu như đang tập trung nói chuyện với người khác thì sẽ rất khó để sử dụng năng lực này.

Giống như là năng lực ‘ đếm ngược tuổi thọ’ trước đó vậy, cũng khá lâu rồi mình chưa sử dụng đến nó.

Khả năng suy yếu của năng lực, nó quá mất tự nhiên.

Mà điều này, cũng liên quan đến việc làm mới năng lực.

Trong bốn ngày còn lại, mình có thể sẽ khám phá thêm nhiều đáng sợ hơn về siêu năng lực. Nói thực ra, khi hắn phát hiện tờ giấy trên thực tế cũng sẽ bị gấp lại, hắn thực sự cảm thấy sợ hãi.

Nếu như giấc mơ có thể can thiệp vào thực tế thì…

Trong một tuần này anh… Siêu, không hổ danh là siêu năng lực mạnh nhất.

“Trần Nguyên.”

Trong khi hắn đang lơ đãng nhìn tờ bản thảo, Chu Phù cũng tình cờ bước lên xe buýt, sau đó đứng bên cạnh chỗ ngồi của hắn, chào hỏi.

Chu Phù không giống với Hạ Tâm Ngữ, cô ấy cần nhiều chỗ ngồi hơn, cho nên đã xê dịch sang bên cạnh: “Đúng.”

Hành động này khiến cho Chu Phù cảm thấy tự ti.

Giống như là một đứa trẻ con đi cười nhạo người khác vì mông họ to chiếm nhiều vị trí vậy, rõ ràng cô ấy cũng đâu có béo lắm…

Được rồi, tôi biết cậu đang giảm cân rồi.

Sau khi than phiền ở trong lòng xong, Chu Phù ngồi xuống bên cạnh hắn. Mà Trần Nguyên, vẫn đang tập trung đọc tờ bản thảo tiếng Anh.

Chu Phù cảm thấy, Trần Nguyên đang rất nghiêm túc học tập, khác hẳn với những lúc bình thường khi cậu ta trêu đùa với Chu Vũ, cậu ấy có một sức hút rất đặc biệt.

Mặc dù thành tích học tập của hắn cũng không tốt lắm, nhưng nhìn như thể cậu ấy có một loại khí chất về tri thức.

【 Nhưng, đêm qua Trần Nguyên, cũng có một loại hấp dẫn khác nữa)

【 mặc dù là ở trong mơ, nhưng cậu ta đã chiến đấu vì mình…)

Mặc dù Trần Nguyên đang giả bộ như dáng vẻ lơ đãng, nhưng trên thực tế, hắn đang quan sát ánh mắt của Chu Phù bằng tầm nhìn ngoại vi, đồng thời đang lắng nghe tiếng lòng của cô ấy.

Tiếng lòng cũng có âm điệu.

Mà âm điệu của cô ấy, giống như đang mừng rỡ hân hoan.

【 Nhưng với lý trí của cậu ấy, cậu ấy chắc sẽ dùng cách khác để giải quyết mới phải chứ không phải là đánh nhau…)

Cô nghĩ về tôi như vậy sao?

Làm sao mà tôi có thể bình tĩnh được khi bạn tốt của mình đang bị bắt nạt…

【 đáng lẽ là thế này, con trai sẽ chỉ đánh nhau vì người con gái mà mình thích thôi, lần đầu tiên cậu ấy đánh nhau vì người mình thích, chắc là vì cô gái trước đó đã ngồi ở vị trí này)

【 mình không thể là con hồ ly tinh phá hoại tình cảm của người khác được…)

Cảm giác ý thức đạo đức của Chu Phù có thể là hơi quá rồi.

Trần Nguyên cũng không cảm thấy khi mình đánh nhau vì Chu Phù thì cô ấy cũng không thể trở thành trà xanh được.

Tình bạn tích lũy trong thời gian qua cũng đủ để cho Trần Nguyên giáng một đòn thật mạnh rồi.

【 Tuy nhiên, đó thật sự là một giấc mơ đẹp)

“…”

95% giấc mơ là xấu, chỉ 5% kết thúc cuối cùng là tạm ổn, đây cũng được coi là giấc mơ đẹp hay sao?

Trần Nguyên không thừa nhận điều đó.

Nhưng Chu Phù giống như đã thừa nhận.

Hôm qua giấc mơ không còn tiếp tục nữa, chứng tỏ bầu trời u ám trong lòng cô ấy đã được tan biến.

Đột nhiên, hệ thống vang lên một tiếng nhắc nhở, điện thoại di động của Chu Phù nhận được một lời mời kết bạn.

Hình ảnh đại diện của đối phương trông lạ quá.

Nickname trông cũng lạ.

Nhưng phần ghi chú, lại khiến nụ cười của cô ấy đột nhiên cứng đờ lại.

—— tôi là Tôn Sướng.

“?” Chu Phù đột nhiên giật mình, vẻ mặt khó hiểu.

Còn Trần Nguyên thì tim đập thình thịch, vẻ mặt cũng cứng đờ ngay tại chỗ, biểu hiện so với Chu Phù còn kinh ngạc hơn.

Chờ chút, không thể nào?

….

“Tôi cam đoan sẽ không chạm vào em. Thật sự là, bây giờ trời cũng đã khuya lắm rồi?”

“Tiền bối anh nói chuyện như vậy nghe như một tên cặn bã vậy… tốt nhất là em nên đi về thôi, dù sao mẹ cũng đã nhắc em về nhà sớm.”

“Không phải vậy, dù sao chúng ta nói chuyện cũng đã khá lâu rồi, vậy mà em vẫn không muốn thân mật với tôi hay sao?”

“Không phải chúng ta đã hôn nhau rồi sao… Lúc ấy anh còn táy máy tay chân nữa mà.”

“Như thế đã là gì, từ khi học trung học đến bây giờ đã là ba năm rồi, em cũng lớp mười một rồi mà.”

“Không phải, vẫn quá sớm, làm chuyện kia là không được…”

“Tháng sau là sinh nhật của tôi, mười tám tuổi rồi, em có thể tặng một món quà cho tôi được không?”

“Được, em nhất định sẽ tặng…”

“Tôi muốn một món quà.”

Tôn Sướng đang trải qua một giai đoạn tình cảm cần phải thay đổi một số thứ ở bên trong —— run rẩy.

Kế hoạch trước đó của cô ấy là không thể làm chuyện đó cho đến khi lên đại học.

Chương 206: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (2)

Nhưng cô ấy phát hiện ra rằng từ khi mình từ chối đàn anh, thái độ của đối phương ngày càng trở nên lạnh nhạt.

Mà đối phương, lại đưa ra thời hạn cho mình, chính là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi.

Cô ấy cảm thấy rằng nếu như mình không tặng bản thân mình như một món quà thì sợ rằng bọn họ sẽ chia tay.

Nói thật, cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chia tay với đàn anh, dù sao họ cũng đã quen nhau được ba năm rồi, bắt đầu từ học kỳ đầu tiên của cấp 2. Khi anh ấy đang học thể dục, rất nổi tiếng, thường xuyên được các cô gái theo đuổi, mà anh ấy lại đem tất cả những chuyện này kể lại với mình, còn nói sẽ từ chối tất cả, chỉ thích một mình mình.

Cho nên vì anh ta, Tôn Sướng cũng đã hi sinh, từ bỏ một người bạn rất thân thiết là Chu Phù…

Nhưng đêm hôm qua, cô ấy đột nhiên mơ đến Chu Phù.

Trong giấc mơ, bản thân cô ấy như là có ý thức, rất rõ ràng và biết rằng đây là một giấc mơ. Tuy nhiên, cũng không thể quyết định được cái gì, đó chỉ là một viễn cảnh, giống như là bản thân mình đi vào giấc mộng của chính mình.

Sau đó, cô ấy thấy mình chào hỏi với Chu Phù, nhìn thấy chính mình cùng với Chu Phù cùng đi vào nhà vệ sinh, hát Karaoke TV, cuối cùng khi ra về còn thấy các đàn anh đứng ở cổng đợi bọn họ…

Đột nhiên, có một bạn nam từ đâu lao ra đánh đàn anh một trận tơi bời.

Hơn nữa điều kỳ lạ là, bất luận ở hoàn cảnh nào, bạn nam kia đều sẽ xuất hiện, trên tay luôn cầm theo một thứ gì đó, đứng quan sát bọn họ, thỉnh thoảng còn đọc vài câu tiếng Anh, làm cho người ta không thể hiểu nổi…

Trong giấc mơ đó, cô ấy phát hiện mình chỉ là người ngoài, trở thành một người chỉ có thể đứng nhìn, cô ấy lại trở nên mềm lòng.

Khi đó mình và Chu Phù có quan hệ vô cùng tốt, mỗi ngày ở cạnh nhau đều rất là vui vẻ.

Mà sau khi hai người cắt đứt mối quan hệ thì Chu Phù lại trở thành một người vô cùng cô đơn lẻ loi, đến mức khiến cho cô ấy trở nên cảm thông.

Sau khi lên cấp ba, cô ấy cũng chưa từng gặp được người nào tốt như Chu Phù.

Tính cách của bạn ấy mềm mại như cái bánh su kem, không có bất kỳ điểm xấu nào.

Mặc dù khi đó cô ấy đã làm những chuyện mất đạo đức và đã phải lòng đàn anh từ lúc nào không hay, nhưng Chu Phù dù sao chưa từng yêu đương, Chu Phù chỉ nhất thời ngu ngốc khi làm ra những chuyện như vậy…

Có lẽ, chúng tôi có thể làm hòa.

Giống như trước kia

Bạn ở trường cấp 3, thật sự rất là buồn nôn.

Đã chơi với nhau lâu như vậy, mình thật không ngờ rằng trong số những người chơi với mình họ lại lập một nhóm nhỏ và không có mình trong đó!

Thế là, thông qua nhóm bạn học cấp ba, Tôn Sướng lại một lần nữa thêm tài khoản của Chu Phù vào QQ, giống như ngày

đầu tiên cô chuyển đến trường trung học cơ sở.

… …

“Làm sao vậy, tâm trạng của cậu trông không được tốt cho lắm?” Trần Nguyên chủ động hỏi.

“Cái này, cái này cũng có thể nhìn ra được hay sao?” Chu Phù kinh ngạc, chẳng lẽ mình biểu hiện ra quá rõ ràng như vậy sao?

Cũng không hẳn là như vậy, tôi có thể biết khi nghe tiếng lòng.

“Có một số việc, giống như là đang vướng mắc vào một việc khác, không biết nên làm sao bây giờ, không chắc chắn lắm, cũng không biết phải nói với ai, nếu nói ra lại sợ mình nói quá nhiều, người ta lại không muốn nghe, không nói sẽ tốt hơn, có đúng không?.”

Chu Phù: “…”

Một biểu hiện thật sự có thể nói lên nhiều điều như vậy sao?

Nhưng, nó lại hoàn toàn đúng!

“Nói tôi nghe xem nào, biết đâu tôi có thể đưa ra lời khuyên cho cậu thì sao?” Trần Nguyên cất bản thảo đang đọc vào trong cặp sách, sau đó chuẩn bị lắng nghe.

Thấy Trần Nguyên thẳng thắn như thế, sau khi Chu Phù do dự một lúc, mới quyết định chia sẻ: “Hôm qua tôi có nghe được mẹ nói, bởi vì công việc của cha tôi, cho nên tôi mới phải chuyển trường nhiều lần như vậy, trước đó, tôi đang học trong nội thành THPT số 23. Khi đó, cha tôi cũng nói rằng, học đến lớp 11 sẽ chuyển đi, chỉ học ở THPT số 23 1 năm thôi.”

“Nhà cậu không phải là làm bánh ngọt hay sao sao? Vì lý do gì mà lại thường xuyên chuyển đi như thế?”

“Bởi vì muốn phát triển sản phẩm rộng ra ngoài thị trường và mở cửa hàng ở khắp mọi nơi, cha tôi lại là giám đốc chi nhánh, cho nên mỗi lần có công việc kinh doanh mới, ông ấy sẽ hướng dẫn người mới trước, sau khi hoạt động được bình thường, ông ấy sẽ đi chỗ khác bàn giao lại công việc cho người mới.”

“Cha cậu đúng là tài giỏi.”

Cha của Chu Phù giống như một cục gạch, nơi nào cần thì sẽ tới nơi đó.

Chu Phù lại tiếp tục kể lại câu chuyện: “Tôi đã chuyển trường hai lần rồi, lần đầu tiên là từ bên ngoài chuyển đến thành phố Hạ Hải. Lần thứ hai, cũng là từ khu vực ngoài nội thành chuyển tới khu vực thành thị. Cho nên khi học lớp mười ở THPT số 23, tôi đã không có bạn…”

Chương 207: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (3)

“Bởi vì phải liên tục chuyển trường, cho nên tôi không muốn tập trung vào việc kết giao bạn bè?”

“Có thể nói như vậy, nhưng cũng không phải là tôi kiêu ngạo.” Chu Phù thành thật nói: “Tôi kết bạn rất khó, nhưng đến khi có được rồi, thì lại phải chuyển đi, như thế…”

“ Nó sẽ rơi ra những viên ngọc trai nhỏ phải không?”

“Ha ha.” Chu Phù bắt đầu câu chuyện kinh điển haha, không tiếp thu những câu chuyện dở khóc dở cười của Trần Nguyên,sau đó quay lại chủ đề chính: ” Hồi cấp 2 tôi có quen một người bạn, về sau bởi vì vì một số hiểu lầm, cô ấy đã đoạn tuyệt quan hệ với tôi. Bây giờ, cô ấy đột nhiên lại gửi lời kết bạn với tôi, tôi cảm thấy hơi bối rối.”

Chẳng lẽ giấc mơ kia, báo hiệu trước điều gì đó?

Tôi và cô ấy sẽ làm hòa hay sao?

“Việc này dễ thôi mà.” Đối với chuyện này, Trần Nguyên nhẹ nhàng nói : ” cậu thiếu bạn bè hay sao?”

“…”

Câu hỏi này khiến cho Chu Phù có hơi bối rối.

Trần Nguyên nhắc nhở: “Không phải cậu đã nói với mẹ mình rằng, cậu đã có những người bạn rất thân, ví dụ như Hà Tư kiều, Trần Nguyên, Trần Tử…”

“Đừng nói nữa, tôi xin cậu.” Ôm mặt, Chu Phù cảm thấy xấu hổ.

Người này là ma quỷ à?

Thật sự diễn tả lại khoảnh khắc xấu hổ của người khác hay sao?

Có lẽ, đây cũng không phải chuyện xấu hổ nhất, không phải là chuyện mà mình không muốn nhớ đến.

Căn cứ vào đặc tính của Siêu Tử, giấc mơ của bạn, mới là chuyện xấu hổ mà bạn không muốn đối diện nhất.

“Cô ấy có lẽ đã bị bạn bè đâm sau lưng, sau đó mới nghĩ đến cậu.” Hiếm khi thấy Trần Nguyên trở nên lạnh lùng như vậy : ” không cần để ý, cũng không cần tha thứ.”

Giống như là ngày đó hắn đã tha thứ cho Lý Ưu U, Trần Nguyên cảm thấy tính cách mềm yếu của Chu Phù giống như cái bánh su kem này đúng là không tốt chút nào—— chỉ cần đối phương thành khẩn, cô ấy sẽ mềm lòng.

Lần trước là ra mặt cho Chu Phù, chính mình cũng không truy cứu lại nữa.

Nhưng lần này, hắn cảm thấy nên cho người bạn này một số lời khuyên —— người ngốc có phúc, còn đần độn thì không có.

Chị Phù nắm bắt rất tốt tiêu chuẩn hiện tại, một kiểu ngây thơ may mắn.

Hơn thế nữa, sẽ biến thành đần độn mất rồi.

“Ừm được, tôi hiểu rồi.”

Chu Phù nhẹ gật đầu, cũng thêm Tôn Sướng làm bạn.

Không phải, tại sao còn đồng ý?

【 sợ cái gì, nếu cô ấy dám nói điều không hay, mình sẽ mắng cô ấy một trận!)

… Tôi.

Tôi không biết là cậu lại trở nên tuyệt vời đến như thế.

“À đúng rồi, tôi sẽ đưa cho cậu trước.” Chu Phù đột nhiên kéo khóa cặp sách ra.

“Cái gì, đồ chơi à?” Trần Nguyên có chút không hiểu, ngơ ngác nhìn về phía cô ấy.

Sau đó, Chu Phù một túi trứng hấp bánh ngọt và một hộp sữa tươi, nhét vào trong tay Trần Nguyên, sau đó tự mình chế nhạo lẩm bẩm nói: “Cậu nghĩ thế nào? Đương nhiên đây là thù lao cho bạn bè rồi.”

Thù lao cho bạn bè, ban đầu Chu Phù nghĩ từ này có thể không phù hợp lắm, nhưng sau khi phàn nàn phản kháng một lúc, đành phải bất đắc dĩ chấp nhận.

Giờ phút này, đã có thể tự mình tiêu phí.

Đối mặt với cô ấy, đột nhiên Trần Nguyên cảm thấy…

Đêm qua cái tên đó bị đánh vẫn là quá nhẹ.

… …

“Trần Nguyên có qua trạm radio để thử giọng không?”

Sau khi ăn cơm trưa xong ở căn tin, Hà Tư Kiều trở lại phòng học, nhìn thấy Chu Phù đang ngồi ăn hộp cơm hộp của mình, tò mò hỏi.

“Ừ, nếu như hôm nay bắt đầu, thì ngày mai sẽ đến cậu ấy.” Chu Phù đáp.

“Thông qua rồi…” Tuy Hà Tư Kiều thừa nhận lần trước Trần Nguyên đọc bài thơ đó quả thực rất tốt và còn một số đặc điểm của con người khi đó, nhưng khi ngẩng đầu, nghe thấy từ quảng bá tiếng Anh trong radio, những từ cuối là ‘Hai năm Trình Hải Sakura lớp 15 ‘, không khỏi lắc đầu khinh thường : ” đây chính là Văn Khoa một siêu cấp học bá, người ta có giọng nói,cảm giác ngôn ngữ như vậy.”

“Trần Nguyên cũng có thể làm được…”

“Ha ha, lại bảo vệ đúng không?”

Hà Tư Kiều vỗ tay trong vô cảm, rõ ràng không nói gì, nhưng lại đưa âm dương quái khí lên tới cực hạn.

“Không phải như vậy, chỉ là tôi cảm thấy cậu ấy có thể làm được.” Chu Phù cười nói.

“Thật tuyệt vời, ở trong lớp mà cũng ngửi có mùi chua.” Hà Tư Kiều duỗi tay ra úp mặt xuống bàn, phàn nàn nói: “Tại sao thanh xuân của tôi, lại đứng sau những tên con trai đó.”

“Hả? Có chuyện gì sao?”

Chu Phù quay cái ghế lại nhìn về phía Hà Tư Kiều, hai con mắt lấp lánh chờ đợi.

Những chuyện như này, sao mà chị Phù Phù lại hòa nhập nhanh như vậy…

Hà Tư Kiều nghĩ đến Trần Nguyên đang không có ở đây, Chu Vũ vẫn chưa quay lại, cho nên cô ấy cũng không quá lo lắng mà mở miệng nói: “Tôi thích một cậu bé học trung học cơ sở, tôi đã theo đuổi cậu ấy suốt một học kỳ và khi cậu ấy tốt nghiệp tôi đã tỏ tình.”

Chương 208: Không ai muốn báo đáp Phù, vậy thì giết giết giết!!! (4)

“Oa, sau đó thì sao?”

“Bị cự tuyệt rồi.”

“… Đó là bởi vì cậu ta không có mắt.” Chu Phù nỗ lực an ủi.

“Thật ra lúc bị từ chối tôi vẫn ổn. Về sau nghĩ lại, cũng cảm thấy cậu đó rất tốt, tuy trông cũng không đẹp trai lắm, nhưng cũng khá vui tính, hơn nữa cũng không trêu đùa đôi mà trực tiếp từ chối luôn.” Nhớ lại lúc đó, Hà Tư Kiều thở dài.

“Về sau còn có chuyện gì nữa không?”

“Vốn là không có chuyện gì nữa, nhưng kết quả…”

Nghĩ tới đây, Hà Tư Kiều lại cảm thấy buồn nôn, hận không thể ọe ra được, khó chịu nói: “Kết quả là mấy ngày trước, cậu ta đột nhiên lại nhắn tin hỏi tôi, hỏi có muốn đi xem phim không, cậu ta đã đặt vé rồi.”

“Xì…” Nghe được câu này, Chu Phù liền cảm thấy có chút xấu hổ : ” Cậu ta là hẹn hò với người khác và đã bị cho leo cây, cho nên mới gọi cậu có đúng không?”

“Bingo.” Hà Tư Kiều mỉm cười, vừa cười vừa nói: ” Cậu đoán đúng rồi. Bộ phim còn mười phút nữa là bắt đầu, cậu ta mới gọi cho tôi.”

“Vậy cậu trả lời hắn thế nào?” Chu Phù khẩn trương hỏi.

“Ba chữ.”

Sau đó, sắc mặt của Hà Tư Kiều trầm xuống, nói: “Đần độn, cút.”

“Tuy có hơi thiếu văn minh… Nhưng cũng hả giận.”

Chu Phù nở ra một nụ cười ấm áp.

Nhưng rất nhanh, nụ cười dần dần biến mất.

Tôi vô dụng, tôi không có tư cách cười…

Từ bên ngoài phòng học đi vào, Trần Nguyên nghe được hai từ “đần độn”, tay đang cầm bản thảo đọc, nhanh chóng đi đến để hóng chủ đề vui vẻ này.

“Chuyện này không nói cho cậu ấy đúng không?” Chu Phù hỏi.

“Đương nhiên, chỉ có tôi mới được nghe chuyện vui của người khác, sẽ không đến lượt tên đó được cười nhạo tôi.” Đối với những chuyện yêu đương không hề lãng mạn này, Hà Tư Kiều biết chỉ có Chu Phù mới có thể nghiêm túc lắng nghe.

Còn về phần Trần Nguyên?

Cậu ta là một gã con trai đầu tôm và không biết quan tâm đến phụ nữ.

“Thế nào, thành công không?” Chu Phù tò mò hỏi.

Đáp lại câu hỏi này Trần Nguyên chỉ lắc đầu.

“A.” Chu Phù cũng nhụt chí theo : ” Thật là đáng tiếc…”

Lúc này Hà Tư Kiều đã nhìn ra manh mối: “Đừng mắc bẫy cậu ta, cậu ta sắp lộ diện rồi đấy ! Nhanh, xé nát miệng của cậu ta ra!”

Trên môi Trần Nguyên nở một nụ cười thản nhiên nói: “Nội môn đệ tử, chân truyền Thiên Kiêu, chỉ có tiếng mà không có miếng thôi. Nếu ông trời không sinh ra Chu Vũ, thì giọng nói đó… Thanh Đạo Vạn Cổ sẽ như một đêm dài.”

“Vậy ngày mai, cậu trở thành người phát truyền thanh rồi hả ?”

Bời vì nhìn hai người này quá trừu tượng, Chu Phù cũng không xác định hỏi.

“Ừm.” Trần Nguyên nhẹ gật đầu, nói : ” trường học còn có phần khen thưởng đặc biệt, nếu người dẫn chương trình đọc thật tốt , có thể sẽ nhận được quà.”

“Thật hay giả?” ánh mắt của Hà Tư Kiều không thể tin nổi.

Sau đó, Trần Nguyên lấy điện thoại di động ra, mở mã QR thanh toán, dơ lên trước mặt Hà Tư Kiều.

“Thầy giáo, có người mang điện thoại di động vào lớp học!”

“Được rồi, được rồi. Không quét thì không quét, tại sao lại còn tố cáo…”

Trần Nguyên vội vàng đưa di động thu vào túi, ngồi trở lại vào chỗ của mình.

Sau đó phát hiện, tâm tình của Chu Phù hôm nay rất kỳ quái.

Khi hắn nghe thấy cô ấy và Hà Tư Kiều nói đến mấy câu buồn nôn (ọe ọe ọe!) lúc đó tâm trạng của cô ấy đã có chút thất thần.

Thế là, hắn mở Siêu Tử ra.

【 thật tốt, Hà Tư Kiều có thể thổ lộ tình cảm của mình với một ai đó…)

Nói chi tiết hơn nữa đi, chị Phù nói chi tiết hơn xem nào!!

Một việc vui như vậy sao cậu có thể tận hưởng một mình được?

【 Còn mình, mình còn không buông bỏ được những người đã bắt nạt mình trước kia)

Cho nên, cậu đã không làm giống như cậu nói?

【 Nếu chiều này đi gặp cô ấy thì mình nên nói cái gì đây?)

【 không sao hết, ở trong mơ Trần Nguyên đã dạy dỗ cho tên Ngô đó một bài học rồi.)

【 Mình cũng đã hài lòng rồi)

Rõ ràng hôm nay hắn đã đạt được tư cách là một MC nho nhỏ, nhưng Trần Nguyên lại cảm thấy không vui nổi.

Không tức giận thì sẽ không đánh nhau.

Được rồi, đúng là có hơi quá.

Cô ấy là một người tốt, nhưng vì quá hiền lành cho nên mới gặp phải những kẻ xấu.

Chẳng qua gặp những chuyện đó trong đời thì cũng coi như là chuyện tốt.

Phù sinh vạn vật để nuôi người, người chẳng có gì để báo đáp.

Buổi chiều, sau khi kết thúc buổi tự học đầu tiên, Chu Phù liền nói với Trần Nguyên là có chút việc, vội vàng đi trước.

“Hôm nay cô ấy có chút kì lạ.” Hà Tư kiều đã nhận ra.

“Cô ấy gặp phải một số chuyện.” Lúc này, Trần Nguyên thuận miệng nói: ” Sáng đi học tôi gặp Chu Phù, phát hiện có một cô gái đang quấy rầy cô ấy, nói cô ấy quen bạn trai của cô ta, sau đó hẹn nhau học xong thì gặp mặt.”

“Hả?” Hà Tư kiều chậm rãi đánh ra một cái dấu hỏi.

Chu Vũ cũng bị hấp dẫn quay ra : “Cái gì, nói cụ thể một chút đi?”

Chương 209: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (1)

Trần Nguyên tiếp tục nói: “Trên thực tế, chính là bạn trai cô ta quấy rối Chu Phù. Nhưng Chu Phù vì không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè, dù sao cô ta cũng đã từng là bạn tốt của Chu Phù, cho nên không nói ra, cũng không cho tôi nói.”

“Cô gái kia là heo sao?“Hà Tư kiều không tin nổi, hỏi: ” Chu Phù xinh gái như vậy, còn cần phải đi cướp bạn trai của người khác hay sao?”

“Cho nên bây giờ cô ấy đi để giải thích.” Trần Nguyên nói : ” Lúc đầu cô ấy bảo tôi đừng nói với ai, nhưng tôi không thể nhịn được.”

“Cho nên, đối phương cũng đi 1 mình hay sao?” Chu Vũ tập trung rất khéo léo.

Nếu như là một đối một, Chu Phù có lẽ cũng không bị ép vế.

Nhưng nếu đối diện với nhiều người, vậy nhất định sẽ bị bắt nạt, dù sao theo như Trần Nguyên miêu tả, thì đối phương khẳng định cũng không tầm thường, có lẽ sẽ rủ thêm nhiều người đi cùng nữa.

“Cô ấy không cho tôi đi, vì thấy bảo còn có một đứa con trai học thể dục thể thao cao 1m9 nữa.”

Trần Nguyên khoác cặp sách lên vai, gọng điệu bình tĩnh nói: “Dù sao tôi cũng đã ăn bánh và uống sữa của cô ấy rồi. Tôi vẫn muốn đi xem xem, cùng lắm thì thì bị đánh một trận… Dù sao, tôi cũng không thể nào ngồi yên phớt lờ được.”

Nhìn thấy Trần Nguyên kiên quyết đi ra khỏi lớp học, Chu Vũ và Hà Tư Kiều nhìn nhau, cảm thấy như bị xúc phạm.

“Cái miệng của cậu ấy thì có thể cãi nhau được với ai chứ, đã thế lại còn đi một mình, không phải là muốn bị ăn chửi à?? Hà Tư Kiều đứng lên, cất cái bút vào trong hộp, chuẩn bị đi.

“Nếu Trần Nguyên bị đánh thật, thì hãy để tôi chịu cùng.”

Chu Vũ không thể để cho Trần Nguyên một mình anh hùng cứu mỹ nhân, dù sao gần đây cậu ta cũng được chú ý khá nhiều.

Rất tốt, toàn bộ đội quân Phù gia đều chuẩn bị xuất phát rồi.

Phát hiện Chu Vũ cùng với Hà Tư Kiều cũng đi ra cùng mình, Trần Nguyên thấy mình đã đạt được mục đích.

Sau khi bị mình đánh cho một trận đòn nặng nề đó, người con trai học thể dục thể thao kia chắc chắn chưa thể đến trường được.

Cho nên, đối phương sẽ đi một mình.

Theo như tính cách của đối phương, có lẽ vì giấc mơ đó đã gợi lại ký ức thời trung học cơ sở cho nên cô ta dự định sẽ tha thứ

cho Chu Phù.

Chị Phù, chị đã bao giờ cố bắt nạt ai đó chưa?

…

Tôn Sướng hẹn gặp nhau ở một trường cấp 3 gần đó.

Hình như là THPT Hạ Hải số 43, bởi vì đây là một trường rất kém, cho nên không có cấp trung học cơ sở.

Thật ra Chu Phù cũng không có ấn tượng gì với ngôi trường này, chỉ là có vài lần được nghe thầy Mạc nhắc đến "Các anh các chị chẳng lẽ còn không bằng những học sinh trường THPT số 43 hay sao?" Sau khi nghe xong những lời đó cô mới hiểu ra rằng, thầy Mạc dùng nó để làm tổn thương người khác.

Đối với khái niệm về trường THPT số 43, đó chính là một cái cổng trường thật lớn.

Đương nhiên, mình chưa thể nói học sinh học ở trường này như thế nào, mình cũng không nhằm vào bất kỳ người nào cả, cũng không không có cảm giác phân biệt hay kỳ thị gì họ…

Nhưng cũng có chút kỳ quái, Tôn Sướng từ bên ngoài nội thành đến học , theo như chế độ phân chia các trường THPT, lẽ ra không thể vượt qua khu JH ?

Huống hồ điểm thi lên cấp 3 của cô ấy cũng không thấp, vậy tại sao cô ấy lại chọn đến ngôi trường này học, nơi mà hầu hết mọi người chỉ đến đây với tư cách là học sinh rồi đến đó để chơi ?

Mang theo những nghi ngờ này, sau vài phút chờ đợi ở một góc của một cửa hàng nhỏ , Tôn Sướng cuối cùng cũng xuất hiện.

Cô ấy đứng từ phía xa xa đã nhìn thấy mình rồi, nhưng biểu hiện rất kỳ lạ, mắt nhìn xung quanh, sau đó đi đến vô cùng mất tự nhiên, đầu cúi xuống.

Chu Phù biết rất rõ khoảnh khắc vô cùng xấu hổ này.

Nhưng hình như so với trước kia , cô ấy đã thay đổi rất nhiều, khuôn mặt tròn trịa hơn trước, nhưng vẫn rất xinh xắn và đáng yêu.

Chỉ là, ấn tượng vẫn kém một chút.

Chẳng lẽ trong trí nhớ của mình có bộ lọc, cho nên mình cảm thấy trước đây cô ấy xinh hơn mình rất nhiều?

“Bây giờ cậu… đang học trường nào vậy?” Sau khi đi đến trước mặt mình, Tôn Sướng hỏi.

“THPT số 11.”

“Học trường tốt như vậy à…” Tôn Sướng nhìn bộ đồng phục của đối phương rồi xác nhận, có chút kinh ngạc.

Mà Tôn Sướng, đến từ Trung học cơ sở số 2 Tây Châu, một ngôi trường trọng điểm của thành phố, hai mươi năm cũng không tạo ra được một đại hoa thanh, với tỷ lệ hạng nhất khoảng trên dưới 10%.

So sánh điểm trung bình là 648 của lớp át chủ bài trong trong trường THPT số 11 thì đúng là có sự khác biệt quá lớn.

Bởi vì bình thường mọi người hay so sánh trường THPT số 1 với THPT số 4 , cho nên rất nhiều người đã quên rằng, những trường tỉnh như THPT số 11 vẫn là trường đỉnh cao mà hầu hết các học sinh ở đây không thể nào đạt được.

Chương 210: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (2)

Nhưng Chu Phù không nói với cô ấy những chuyện trước đó, cô ghi nhớ lời của Trần Nguyên, liền nói thẳng: “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Đã thay đổi, tính cách của cô ấy đã khác trước rồi..

Đã cứng rắn hơn một chút.

Không phải là cô gái mềm mại như cái bánh su kem nữa.

Nhớ lại giấc mơ đó, dù là đối phương có làm điều gì sai trái, cô cũng cảm thấy mình nên buông tay. Cho nên, cô chủ động vừa cười vừa nói: “Tôi cảm thấy hồi học cấp 2 chúng ta thật ngu ngốc khi không chơi với nhau nữa chỉ vì chuyện như vậy…”

“Cậu thật ngốc.” Lời còn chưa dứt, Chu Phù liền cắt ngang nói: “Cậu lại đi tin lời của người con trai đó nói, để rồi bị lừa.”

Sắc mặt Tôn Sướng đột nhiên trầm xuống: “Cậu?”

“Nhưng tôi đã kịp thời nhận ra được một kẻ ngốc, đó là may mắn của tôi.”

“Cậu quyến rũ bạn trai của người khác còn không biết xấu hổ hay sao?” Tôn Sướng cuối cùng cũng nổi giận, giọng điệu đột nhiên trở nên cực kỳ tệ hại, cô ta đã hoàn toàn đem sự thân thiện và nhiệt tình vừa rồi đè ép hẳn xuống, đôi mắt trừng trừng lên nhìn Chu Phù.

“Ngu ngốc.” Chu Phù không thể tàn nhẫn được như vậy, nói ra những lời bẩn thỉu như vậy, nhưng lần này, những lời nhục mạ của cô rất có sức mạnh.

Tôn Sướng bị chọc giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu nói lại lần nữa? !”

“Ngu ngốc, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

Ngay cả mục đích ban đầu của đối phương cũng giống như lời của Trần Nguyên nói, cho nên Chu Phù quyết định hoàn toàn nghe theo Trần Nguyên, không tiếp tục để ý, nói xong cô chuẩn bị rời đi.

Nhưng đột nhiên, Tôn Sướng lại nhân cơ hội giật tóc của cô!

“Đau quá! Cậu mau buông tay —— “

Chu Phù không có kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận đau đớn, vừa mới chuẩn bị phản kháng, thì Tôn Sướng đứng đối diện cũng đột nhiên kêu lên ‘A’ một tiếng.

Ngẩng đầu, người cô nhìn thấy chính là Trần Nguyên đang giữ chặt lấy cổ tay của cô ta.

“…” Vốn là muốn gào thét lên, nhưng khi nhìn thấy Trần Nguyên, Tôn Sướng chết lặng tại chỗ.

Không phải, đây không phải là người ở trong giấc mơ đó sao? !

Tay cô ta bị bóp đau quá cho nên chỉ có thể buông tóc ra. Sau đó, đụng phải một ánh nhìn của chàng trai này một cách dữ tợn, rồi hắn đẩy cô ta ra,.

Sau khi gây ra tội, Hà Tư Kiều khinh bỉ giễu cợt nói: “Cô còn không nhìn lại mình đi? Người ta xinh đẹp như này mà thèm

cướp bạn trai của cô hay sao? Làm ơn tỉnh táo lại đi, coi tên đàn anh đó là bảo bối như vậy, còn sợ người khác cướp đi, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ai mà thèm?"

Chết tiệt, hung hăng quá.

Lần đầu tiên Trần Nguyên nhìn thấy Hà Tư Kiều như vậy, cho nên cũng hơi cảnh giác.

"Thằng con trai cao 1m9 học thể dục thể thao đâu? Đi đâu rồi?"

Còn Chu Vũ, tay đang cầm theo một cây gậy tập thể dục được quấn băng dính trong suốt và nhìn ra xung quanh.

"Các cậu, tại sao lại tới đây?" Nhìn Trần Nguyên đang đứng bên cạnh mình, Chu Phù cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng lại rất yên tâm.

"Tôi sợ cậu sẽ bị người ta đánh, cho nên tất cả mọi người đã tự nguyện đến đây." Trần Nguyên nói.

"Tốt nhất là tên học thể dục thể thao cao 1m9 kia thật sự có ở đây!"

Chu Vũ cầm cây gậy tập thể dục nhìn Trần Nguyên, nghiêm túc nói.

Để có thể ra ngoài, Hà Tư Kiều chỉ có thể giả vờ ốm, sau đó để cho bọn họ đưa mình đến phòng y tế. Lúc ấy thầy giáo đang ở trong phòng học, lớp học còn có rất nhiều người….

Để đuổi theo Trần Nguyên, xin hãy tin tôi bằng cả… Danh dự!

"…" Nhìn thấy Hà Tư Kiều đang chèn ép Tôn Sướng, còn Trần Nguyên lại đứng bên cạnh mình, cùng với Chu Vũ nữa, Chu Phù đột nhiên cảm thấy cánh mũi cay cay.

Trời ơi, những viên ngọc trai lại sắp rơi ra rồi.

"Cô không biết, cô ở đây đang nói cái gì à? !" Tôn Sướng nhìn thấy nhiều người như vậy, lập tức trở nên luống cuống, chỉ có thể hét lớn lên để che đậy đi nội tâm bất an.

"Tôi không biết, tôi cũng chỉ có thể nghĩ đến, một người vì tình yêu mà coi đàn ông như báu vật thì sẽ làm ra những chuyện tồi tệ đến mức nào." Hà Tư Kiều không hề bối rối nói.

“Có rất nhiều người đã theo đuổi tiền bối! Nhưng anh ấy đều từ chối tất cả!”

“Vậy thì cô phải nhanh đi bắt gian đi, không phải đợi đến lúc anh ta ngủ với người khác rồi, đến lúc đó mới biết anh ta là kẻ cặn bã đâu?”

Hà Tư Kiều nói đến đây, ba người ở đằng sau đều giả bộ như không nghe thấy, đồng bộ nghiêng đầu sang một bên, ra vẻ né tránh.

Chị Kiều, quá lộ liễu rồi đó.

“Nếu như anh ấy là kẻ đồi bại, anh ấy sẽ không nói với tôi là Chu Phù quyến rũ anh!”

“Cô và anh ta đúng là một đôi trời sinh, anh ta nói cái gì thì cô tin như vậy à. Anh ta đúng là thứ rác rưởi, anh ta nói từ chối Cao Viên Viên, có phải là cô cũng tin hay không? Sau đó a a a tiền bối thật tuyệt, có rất nhiều người đang theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy chỉ thích mình tôi…”

Chương 211: Ở trong mơ, tôi còn đánh người (3)

“Dừng lại…” Tôn Sướng bị nói đến đỏ cả mặt, cơ thể cũng đang run rẩy, muốn nói cái gì, nhưng mở miệng cũng bị ngăn lại.

Người này từ đâu đến đây!

“Chu Phù xinh đẹp như vậy, khuôn mặt còn đáng yêu hơn cô gấp trăm lần, cô lo lắng cũng là chuyện bình thường. Nhưng tôi đề nghị cô hãy nhìn rõ vào mắt mình trước xem tiền bối của cô là cái thứ gì. Hiểu chưa?”

Mẹ kiếp——

Quá mạnh, lực công kích quá mạnh rồi.

Trần Nguyên cùng với Chu Vũ nhìn mà thấy sợ, sợ có một ngày nào đó những tính từ này sẽ rơi xuống đầu mình.

Cho nên, hai chúng ta nên làm gì?

“Cô! cô ——” Tôn Sướng hận không thể kéo tóc cô ấy xuống, nhưng khi nhìn thấy có nhiều người ở phía sau như vậy, lập tức bỏ cuộc. Nếu như muốn nói, mình cũng không thể đánh lại người con gái này. Thế là, cô ta chỉ vào Chu Phù, mắng: ” Cậu cũng không hiểu! Lúc ấy nếu không có tôi thì cũng không có ai muốn chơi với cậu, các bạn ấy đều ở sau lưng nói xấu cậu! Nói cậu chỉ thích chơi với con trai. Nếu như không có tôi thì cậu sớm đã bị nhốt trong nhà vệ sinh rồi…”

“Cô đúng là một con khốn.” Vén tay áo lên, Hà Tư Kiều chuẩn bị khai hỏa.

Gấp mười lần thế giới… Toàn lực phát ra hơi thở thơm tho!

“Đần độn!”

Đột nhiên, Chu Phù lao đến, đẩy Tôn Sướng ngã xuống đất.

Khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, kể cả Tôn Sướng cũng sửng sốt.

Chu Phù đã nói những lời thô tục…

Với giọng nói nhẹ nhàng đó, cô đã nói ra hai chữ ‘Đần độn’.

Đang lúc mọi người chuẩn bị can ngăn, cô đột nhiên hưng phấn chửi bới: “Hồi cấp 2 ngoài cậu bắt nạt tôi ra thì còn có ai? !”

“Họ ở sau lưng tôi gọi tôi là con bò sữa à? Đó là ghen ghét!”

“Tôi chỉ chơi với con trai à? Là con trai họ thích tôi, cậu có hiểu không!”

“Còn nữa, cậu tỉnh lại đi!”

Sau khi đẩy Tôn Sướng đổ ngã xuống đất liền mắng cho một trận, đột nhiên Chu Phù, kéo tay của Trần Nguyên qua, ôm lấy cánh tay của hắn, tức giận nói: “Cậu ấy cũng có bạn gái, hơn nữa cậu ấy còn đẹp trai hơn Ngô Dĩ Tường gấp trăm lần sao? Đến cả cậu ấy tôi còn không thích, chẳng lẽ tôi lại thích bạn trai của cậu? !”

“…”

Giờ phút này, Trần Nguyên cùng với Tôn Sướng đều có biểu hiện giống nhau.

Ah?

Không người anh em, tôi cho cậu một chỗ dựa, ủng hộ cậu, để cậu nói những lời này?

Hung hắn, có phải là quá mạnh không hả ?

“Cậu… cậu…”

Tôn Sướng thừa nhận người con trai này trông cũng không tệ, nhưng cô ta sẽ không chấp nhận là chính mình có lỗi. Cho nên, sau khi đứng dậy, bấm điện thoại gọi cho tiền bối: “Em đang bị bắt nạt ở cổng trường này, anh mau tới đây!”

“Tên 1m9 đến đây sao?”

Chu Vũ trở nên cảnh giác hơn.

“Cái gì? Anh có lớp nên không thể bỏ được sao? Trường học của các anh chẳng phải còn hút được cả thuốc trong trường hay sao… Được rồi, tới đây đi.”

“Đêm nay em sẽ đặt phòng!”

Sau khi tức giận nói câu đó, Tôn Sướng mới cúp điện thoại.

Hiển nhiên, câu nói này sẽ khiến cho tên tiền bối kia đi ra.

Chứ không phải vì cô ta bị bắt nạt.

Những người đi trên đường, cũng bị những lời nói hổ báo này thu hút, còn có một số người nhịn không được lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

“Thật ra, cô cũng biết tên đó là một tên cặn bã có đúng không?” Hà Tư Kiều buồn bã nói.

Tôn Sướng không nói lời nào, chỉ cảm thấy những người này đang ức hiếp mình.

Sẽ ổn thôi, chỉ cần chờ tiền bối đến.

“Thật ra, cô đã sớm biết cái tên đó nói láo, Chu Phù căn bản không có khả năng quyến rũ anh ta, nhưng cô tự lừa mình dối người, không muốn tin. Đúng không?”

“Đánh rắm! Không có khả năng!”

Vừa rồi Tôn Sướng còn không có gấp, nhưng bây giờ rất gấp.

Hiển nhiên, gấp gáp là có nguyên nhân rồi.

Sau mười phút, một người con trai da đen, nước da trông rất xấu nhưng quả thực trông cũng khá cao, mái tóc húi cua chậm rãi bước tới.

Chỉ có thể nói rằng, những cô gái tuổi vị thành niên luôn mơ mộng về một viễn cảnh kỳ quặc khiến cả thế giới phải ghen tị với họ.

Thêm vào đó Tôn Sướng đúng là có chút sắc đẹp.

Nhưng rõ ràng, anh ta không thể sánh bằng Trần Nguyên được.

Đương nhiên, đó chỉ là nói về khuôn mặt.

Đương nhiên, cũng chỉ so một lần này mà thôi.

Sau khi trở về lớp số 18 cậu ấy sẽ không còn ưu thế như này nữa.

"Làm cái gì vậy…" Ngô Dĩ Tường bước ra , vừa đi vừa cầm điếu thuốc, vừa mới chuẩn bị châm lửa, thì nhìn thấy Trần Nguyên, suýt chút nữa thì nuốt chửng điếu thuốc lá vào.

Một trận ho khan ập đến, làm cho xương sườn cũng đau.

Không phải, đây chẳng phải là người đã đạp mình ở trong mơ hay sao?

Nhìn anh ta đúng là đã bị thương ở mặt và xương sườn.

Anh ta vốn nghĩ rằng là do mình bị chóng mặt sau đó ngã xuống.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Nguyên, khuôn mặt này không thể nào quên được, anh ta chắc chắn —— ở trong mơ, đã bị hắn đánh!

Chương 212: Cái ôm ấm áp ! (1)

Người này giống như là một bóng ma vậy, xuất hiện trong mơ nhưng cũng không thay đổi được gì, tự dưng lại chạy ra rồi đánh mình một trận tơi bời.

Ngay lúc anh ta đang tỏ ra hoang mang, Trần Nguyên vung nắm đấm về phía mặt anh ta, ánh mắt vô cùng bình thản giống như muốn nói: Bị đánh mà vẫn còn chịu khó đi học thế à?

“Nói đi, chính cô ấy là người đã quyến rũ anh mà!” Tôn Sướng nắm lấy tay anh ta, hi vọng nhận được sự trợ giúp.

Mà phát đấm này lại đụng phải xương sườn của anh ta, anh ta đau đến mức muốn hét lên, nhưng chỉ có thể cố gắng để không phát ra âm thanh nào.

Nhìn những người này, còn có cả Chu Phù ở đó, người mà anh ra nghĩ đến đã lâu nhưng vẫn không thể có được.

Cô ấy lại có một bộ ngực lớn nữa.

“Các cậu tới đây làm gì, muốn đánh nhau hay như thế nào?” Ngô Dĩ Tường trừng mắt nhìn mấy người và hỏi một cách khá là lưu manh.

Còn Tôn Sướng, lúc này giống như đang có người bảo vệ mình, cảm giác tràn đầy an toàn.

Tiền bối học thể dục thể thao, hơn nữa những người anh em của anh ấy cũng rất mạnh, những người này không thể nào gây rối ở gần trường của họ được.

Trần Nguyên nhẹ nhàng vỗ lưng Chu Phù, nói ra: “Đi hỏi hắn.”

“…” Chu Phù sững sờ, nhìn Trần Nguyên. Ánh mắt của đối phương lại trông rất bình tĩnh, không hề có một chút gợn sóng nào.

Giống như là nói, không phải sợ bất cứ chuyện gì, tôi sẽ luôn ở sau lưng cậu.

Thế là, Chu Phù đi lên trước, chất vấn nói: “Ngô Dĩ Tường, anh nói đi, anh nói ra xem nào, ai quấy rối ai?”

“Em hỏi tôi cái này?” Ngô Dĩ Tường cười nói, giống như là đang chơi xấu bộ dạng, lưu manh nói: “Trong lòng em còn không rõ hay sao?”

“Tôi rõ cái gì? Anh nói đi!”

“Em nói em thích tôi? Hôm nay em dẫn nhiều người tới đây như vậy, nghĩ làm vật thì tôi sẽ đổi ý hay sao?” giang rộng hai tay, Ngô Dĩ Tường chế nhạo nói: ” Em đã làm những gì mà còn không dám thừa nhận chứ, còn muốn tôi nói cái gì?”

Chu Phù cắn chặt môi, đến nỗi sắp khóc, cô không biết con người này lại vô liêm sỉ như vậy, cô đã không nhịn được nữa, tay giơ nắm đấm lên.

Đúng lúc này, Trần Nguyên đột nhiên đi ngang qua trước mặt, sau đó túm lấy bờ vai của anh ta, kéo Ngô Dĩ Tường sang một bên.

Hai chàng trai có chiều cao sàn nhau đã rời khỏi chỗ này.

“Sắp xảy ra chuyện gì à?” Chu Phù luống cuống.

“Đến ngăn cản đi, có vẻ không tốt…” Hà Tư Kiều cảm thấy không nên đánh nhau ở đây, đối với Trần Nguyên sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Kết quả sẽ như nhau, nhưng tổn thất của hai bên sẽ không giống nhau.

“Chờ chút đã.” Chu Vũ đè ép tay : ” Nếu như muốn đánh nhau, tôi sẽ lên nữa.”

Cứ như vậy, những người này đứng tại chỗ, nhìn bọn họ càng lúc càng đi xa.

A a a a ——

Ngô Dĩ Tường bị Trần Nguyên dùng sức của ngón tay ấn nên xương sườn, anh ta đau muốn tiếng kêu lên thảm thiết, nhưng đã bị đối phương bịt chặt miệng lại.

Giờ phút này, anh ta đã đau đến toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, Trần Nguyên cũng buông lỏng tay ra.

“Con mẹ nó mày—— “

Ngô Dĩ Tường đang định chửi rủa, thì một giọng nói vang lên bên tai anh ta.

“Dám già mồm. Ở trong mơ, tao sẽ đánh mày tiếp.”

Khi Trần Nguyên nói ra những lời này, Ngô Dĩ Tường cảm thấy như mình thực sự bị ma ám, sợ hãi đến mức lạnh cả người.

Mà con ma này lại chính là người con trai đang ở ngay trước mặt.

Anh ta có thể chắc chắn.

Mình bị ăn trận đòn đó chính là do người này gây nên.

Cho nên, cậu ta chắc chắn là ma!

Đây là một việc không được bình thường.

Nếu như trên thế giới này chỉ có một người có siêu năng lực, vậy thì ở trong mắt của mọi người, bất cứ ai làm được như vậy đều là ma.

Trên thế giới này ma thực chất chỉ là một loại chủ nghĩa duy vật.

Bởi vì con người đã có những quan niệm về ma và đã mê tín về ma trong hàng nghìn năm rồi. Nhưng, Siêu Tử mới không phù hợp với khoa học tự nhiên.

Nếu bộc lộ khả năng của mình ra ngoài, vậy thì vật lý học sẽ chết.

Đương nhiên, cho dù có làm gì thì Siêu Tử cũng sẽ không bị lộ.

Lý do rất đơn giản, nếu gọi cho cảnh sát và báo rằng mình đã bị đánh trong giấc mơ không khác gì bị xâm phạm tinh thần, hoặc là nói mình dị ứng khi bị một thằng con trai nhìn chằm chằm, đúng là một sai lầm.

Chỉ là một phiên bản của cống thoát nước, cũng dám đòi làm công việc cao cấp như vậy?

【 Ai có thể tin được! Nếu mình nói với ai điều này chắc chắn họ sẽ bảo rằng mình bị tâm thần và nên đi điều trị ở bệnh viện…)

Cũng khá thông minh đấy.

Này người thông minh, đến và bị đánh đi.

“Tiền bối, nghiến răng nghiến lợi đi.”

Khi thấy đối phương đang bối rối không biết phải làm sao thì Trần Nguyên bình tĩnh hỏi..

Chương 213: Cái ôm ấm áp (2)

Anh ta căng thẳng nhìn Trần Nguyên, Ngô Dĩ Tường nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lại nghiến răng nghiến lợi như lời hắn nói.

Bởi vì đối phương chính là một con ma, lại đến để giúp Chu Phù, vậy thì anh ta bị đánh cũng là hợp lý rồi.

Chỉ hy vọng tên này giống con người một chút..

Tiếp theo, Trần Nguyên đặt bàn tay lên mạng sườn của anh ta rồi từ từ bóp.

A a a a ——

Sợ hãi nhìn Trần Nguyên, Ngô Dĩ Tường biết rằng đối phương đang tra tấn mình, nhưng anh ta cũng không dám phát ra tiếng nào.

“Đây là trả thù, có hiểu không?” Trần Nguyên hỏi.

Ngô Dĩ Tường vội vàng gật đầu, tỏ ra là mình đã hiểu.

Ở trong mơ, anh ta chỉ có thể đứng nhìn, không thể khống chế bản thân, cho nên chỉ có thể đứng yên bị đánh. Dù là, ở trong mơ anh ta có bị người ta giết… Điều đó cũng có thể xảy ra!

Anh ta chắc chắn là bị điên rồi, hoặc là hắn điên.

Tóm lại, trên thế giới này có một người điên.

Nhưng cảm giác đau đớn, là thật! Rất chân thật!

“Vậy thì hãy đi nói cho rõ mọi chuyện đi.”

Sau lời cảnh báo không hề nhân nhượng đó, Trần Nguyên cuối cùng cũng đã đưa ra quyết định để chấm dứt sự việc này.

“Chắn mắt đinh?”

“À, tao quên mày là một thằng cặn bã, làm sao nhớ được bài văn này. Vậy để tao nói ngắn gọn lại.” Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào Ngô Dĩ Tường cảnh cáo nói: “Đi ra chuộc tội, làm cho Chu Phù hài lòng.”

“Làm thế nào để chuộc tội…”

“Tao dạy mày.”

…

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Trên tay đang cầm một cây gậy lớn, Chu Vũ cũng không hiểu, Trần Nguyên muốn nói gì với anh ta?

Còn người con trai đó tại sao lại nghe theo những gì mà Trần Nguyên nói.

“Tôn Sướng, anh ta chỉ đồng ý ra ngoài khi cô đồng ý đi thuê phòng cùng với anh ta.”

“Chứ không phải là do cô bị bắt nạt.”

“Cho dù là anh ta thật sự đã từ chối những lời tỏ tình kia, nhưng nếu như đối phương cũng đồng ý thuê phòng cùng anh ta, thì anh ta có từ chối hay không?”

Nhìn Tôn Sướng trông vô cùng đáng thương, Hà Tư Kiều muốn cô ta tỉnh ngộ.

Nhưng đối phương, chỉ đứng cắn môi , chờ đợi Ngô Dĩ Tường.

Bây giờ, cô ta không muốn nghe bất cứ điều gì.

Dù là…

Ngay cả khi tất cả những gì họ nói đều là sự thật.

Cuối cùng, Ngô Dĩ Tường đi theo Trần Nguyên quay trở về.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hà Tư Kiều hỏi.

“Cậu cứ chờ xem.” Trần Nguyên rất bình tĩnh.

“Tiền bối…” Tôn Sướng lộ ra nét mặt tươi cười nhìn Ngô Dĩ Tường.

“Em thật dễ bị lừa.” Ngô Dĩ Tường lạnh lùng nhìn Tôn Sướng nói.

“…” Màu sắc trong con ngươi của Tôn Sướng mờ đi ngay lập tức, cô ta ngây ngẩn cả người.

“Từ khi chúng ta tốt nghiệp trung học, đã tự động chia tay rồi, em còn không nhận ra hay sao?”

“Em thật là ngốc, tôi nói cái gì em cũng tin sao. Động não một chút đi, nếu như Chu Phù đến tìm tôi, tôi có từ chối em ấy không?”

“Để tôi nói cho em biết, hồi học trung học chính xác là có người theo đuổi tôi và tôi cũng không từ chối ai cả. Em có nhớ Lý Đồng không? Tôi quen em ấy ngày thứ hai đã cùng nhau thuê phòng rồi.”

“Còn nữa, em nghĩ lại đi, lên cấp 3 tôi có chủ động đến tìm em bao giờ không?”

“Cũng không ngờ em ngốc như vậy. Nhân đây, dù sao tôi cũng không có được em vậy thì chúng ta chia tay đi.”

Mặc dù là Trần Nguyên đã yêu cầu anh ta nói như vậy, nhưng đây hoàn toàn là sự thật.

Khi anh ta học trung học thì đã sớm lên giường với con gái rồi và cũng lặp lại nhiều lần.

Anh ta đơn giản là thấy Tôn Sướng dàng người trông cũng đẹp nên mới miễn cưỡng quen..

Nhưng nào ngờ cô gái này lại ngây thơ như thế, mãi cho đến năm lớp mười một vẫn không cho đụng vào người.

Đáng tiếc.

“Ý của anh là…” Tôn Sướng cúi đầu lạnh lùng hỏi: ” Thật sự là khi tốt nghiệp trung học chúng ta đã tự động chia tay rồi sao?”

“Không thì sao? Chẳng lẽ em muốn chờ lên đại học à?”

“Bốp!”

Đột nhiên, một tiếng tát giòn tan vang lên.

Ngô Dĩ Tường bị tát một cái, khiến cho mọi người đều giật mình. Anh ta còn chưa kịp phản ứng lại, một cơn giận bùng nổ.

Không đánh được Trần Nguyên chẳng lẽ không đánh được cô?

“Con mẹ, em có bị bệnh không!” Ngô Dĩ Tường định giơ tay lên, vừa mới chuẩn bị đánh, thì cơ ngực bị kéo căng, đột nhiên có cảm giác đau như rách da thịt, khiến cho anh ta đau đớn như sắp ngất đi, sắc mặt dữ tợn.

Sau đó, Tôn Sướng bắt đầu la khóc và đấm đá Ngô Dĩ Tường, cũng đấm vào xương sườn của đối phương: “Anh thật ghê

tởm! Tại sao anh lại độc ác như vậy! Tôi đúng là bị mù, tôi là đồ đần độn.”

“Mẹ kiếp, đợi chút, đừng đánh, đừng đánh nữa, sắp gãy rồi…”

Cứ như vậy, hai người lao vào đấm đá ở cổng trường THPT số 43.

Nói là đánh nhau, nhưng trên thực tế là không năng lực phản kháng, là Ngỗ Dĩ Tường đơn phương bị đánh.

Còn Tôn Sướng thì khóc thật lớn để trút giận.

Chương 214: Cái ôm ấm áp ! (3)

“Đây có phải là học sinh trường THPT số 43 không?”

“Hung hăng quá.”

“Cô gái này, hình như đến từ trường THPT số 2 Tây Châu.”

“Xa như vậy mà cũng đến tận đây để đánh nhau à?”

“Tôi sẽ gửi cảnh này cho người bạn của mình ở THPT số 2 Tây Châu…”

Khởi đầu một câu chuyện đầy dịu dàng.

Kết thúc một câu chuyện, cũng xứng đáng là sự khởi đầu.

Dịu dàng dù sao cũng chỉ là giả, giả tại thì sẽ sớm bị phát hiện thôi, bây giờ thì biến thành thật rồi.

Trần Nguyên đột nhiên hiểu rõ, vì sao cô cô lại nghiêm khắc với mình như vậy.

Cô cô đã đúng.

Tình yêu thời trung học phổ thông đều là ngu ngốc.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đều ngu ngốc, chỉ là một số thành phần thôi.

Nhưng sự ngu ngốc đó sẽ kéo thời học sinh trung học phổ thông xuống vực sâu.

“Này, tại sao lại để anh ta nói những lời đó với cô ấy?“Hà Tư Kiều không hiểu, bởi vì sau khi hai người nói chuyện một lúc thì anh ta mới quay về nói như vậy.

Chu Phù cùng với Chu Vũ cũng tò mò nhìn sang.

Thấy câu hỏi như vậy, Trần Nguyên bình tĩnh giải thích: "Tôi nói, nếu lần này anh ta không giải thích cho rõ ràng thì ngày nào cô ta cũng sẽ đến cổng trường để ăn vạ đấy."

"…"

Nghe thấy Trần Nguyên giải thích như vậy, ba người ánh mắt đều sáng lên.

Thật thông minh.

Ban đầu tưởng là sẽ uy hiếp hay đe dọa anh ta, không nghĩ đến chuyện lại có thể nhắc nhở dễ như vậy.

Người con trai này vốn đã không muốn qua lại với Tôn Sướng nữa, hôm nay anh ta ra ngoài là vì bị dụ thuê phòng, nhưng sau khi ra ngoài mới phát hiện chuyện thuê phòng sẽ không thể nào xảy ra, lại còn phải giải quyết rắc rối cho cô ta, nếu không ngày nào cô ta cũng sẽ đến trường để ăn vạ..

Người bình thường thì không biết.

Nhưng những bộ não yêu đương điên cuồng thì có thể lắm.

Bởi vậy, đối với Ngô Dĩ Tường mà nói, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

"Nhưng anh ta cũng có chút quân tử đấy chứ, bị đánh tả tơi như vậy mà cũng không hề đánh lại." Hà Tư Kiều rất kinh ngạc.

Đó cũng chính là điều mà Trần Nguyên cảm thấy kinh ngạc, với thể chất của học sinh thể dục thể thao, bị đánh như thế mà vẫn có thể đến trường đi học được mà, vậy tại sao anh ta không đánh lại?

"Đánh xong, tên xấu xa da đen chạy vào trường học. Sau đó, người con gái kia ngồi bên lề đường và lại bắt đầu la khóc." Chu Vũ giải thích ngay lúc đó.

Cảnh tượng như vậy, để cho người đi đường nhìn thấy thì đúng là không hay cho lắm.

Đối với một bộ não yêu đương mà nói, sự trừng phạt lớn nhất chính là mối tình mà mình trân trọng lại kết thúc một cách thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Cho nên, chị Phù chứng kiến tình cảnh như vậy, có đến và đưa khăn giấy cho Tôn Sướng như trước kia nữa hay không?

“Nào, đi thôi.”

Xoay người rời đi, Chu Phù lộ ra một nụ cười trong trẻo, không còn vẻ lo lắng nữa, như một cơn gió mùa xuân, hay nói cách khác là —— nụ cười của bánh su kem.

“Cậu đúng là ác đấy, thế mà đã thấy thoải mái rồi hả ?” Hà Tư Kiều phàn nàn, cảm nhận được tính cách của Chu Phù.

Chu Phù lắc đầu, nhẹ nhàng khoan khoái nói: “Tôi sớm đã buông bỏ quá khứ rồi, chỉ là tôi cảm thấy trách nhiệm đè lên vai mình quá nặng mà thôi. Nhưng hôm nay, sự bất công đó đã được gột rửa, thật sự quá tốt rồi.”

“Hoàn toàn chính xác.” Hà Tư Kiều gật đầu phụ họa : ” Nếu như cái tên đầu tôm đó bịa đặt tôi dây dưa với anh ta, tôi đúng là không có cách nào, dù sao thì tôi cũng thật sự thích anh ta…”

““Hở? !” “

Đột nhiên nghe được cái gì Trần Nguyên cùng với Chu Vũ, trong ánh mắt toát lên hồng quang, giống như là bản năng thợ săn đã được kích hoạt, ánh mắt tập trung lên người Hà Tư kiều.

“Không phải, sao hai cậu lại hóng chuyện thế hả!” Ý thức được mình đã lỡ miệng nói ra, mặt Hà Tư kiều đỏ ửng.

“Cậu có thể coi chúng tôi như chị em gái cũng đc mà, chị Kiều , nói một chút đi.”

“Đúng đúng, thêm tôi nữa, chúng ta là ba chị em, nói đi, nói đi.”

“Vô sỉ, lũ chó vô liêm sỉ! bò nhanh đi, không bao giờ tôi nói…”

“Phốc phốc.”

Đột nhiên, Chu Phù bật cười.

Ba người đồng loạt nhìn về phía sau, cô tháo mắt kính dày cộp xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng đáng yêu, nhưng sau khi lau đi nước mắt, lại đeo kính lên rất nhanh, cũng trực tiếp lao

thẳng vào người Hà Tư Kiều, ôm lấy: “Kiều Kiều cám ơn cậu! Hôm nay không phải có cậu, tôi khẳng định sẽ không thể mắng cô ấy…”

“Được rồi bảo bối, được rồi.”

Hà Tư Kiều cũng ôm lấy cô, cười an ủi, nhưng cũng nảy sinh một chút ghen tị.

Chết tiệt, ngực lớn thế này, ôm thật thoải mái…

Sau khi ôm Hà Tư Kiều xong, Chu Phù nhìn sang Chu Vũ. Chu Vũ sửng sốt một chút, mặt đỏ ửng lên, sau đó vươn tay ra.

“Cảm ơn cậu Chu Vũ.”

Chương 215: Cái ôm ấm áp ! (4)

“Không, không khách khí, đều bạn mà.” Là một người chuyên ăn nói mạnh dạn, có thể được Chu Phù nắm tay, cho nên cái tên này cũng làm mất đi vẻ mạnh dạn trước đây, giờ chỉ cảm thấy ngại ngùng.

Sau khi nắm tay Chu Vũ xong, cô ấy nhìn sang Trần Nguyên đang ở trước mặt.

Mà hắn, cũng mỉm cười và giang hai tay ra.

Sau đó, Chu Phù cứ như vậy ôm lấy hắn, Trần Nguyên từ phía sau vỗ vỗ lên lưng cô an ủi.

Chu Vũ: “?”

Không, mỗi người đều được ôm mà? !

“Cảm ơn cậu, nếu không có cậu, tôi thật sự không biết phải làm thế nào mới được.”

Sau khi ôm Trần Nguyên xong, Chu Phù nói ra những lời từ tận trong đáy lòng.

“Ừm, tình bạn mãi mãi trường tồn mà.”

Trần Nguyên gật đầu và nhận lời cảm ơn.

Trên thực tế hôm nay hắn đã sớm biết được là Tôn Sướng sẽ đến một mình vì Ngô Dĩ Tường đã mất đi khả năng chiến đấu.

Sở dĩ hắn muốn mang theo nhiều người như vậy, một là muốn ra oai một chút và để cho chị Phù đánh một trận thắng lớn.

Thứ hai là, tình cảm, đoàn kết, hy vọng, sức mạnh gì đó, ở tình bạn của học sinh cấp ba sẽ xuất hiện, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?

“Vậy thì đi thôi, chúng tôi vẫn giả vờ xin nghỉ ốm đây.”

“Bái bai.”

Chu Vũ và Hà Tư Kiều nhìn hai người họ rồi chào nhau, sau đó liền cùng nhau quay về trường học.

Sự thật là trước đó hai người bọn họ cũng không chơi thân lắm, cũng là bởi vì Chu Phù, cho nên mới hình thành nên mối quan hệ bạn bè thân thiết này.

“Hôm nay cậu cùng với cô bạn gái nhỏ xin nghỉ đúng không?” Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc Chu Phù hỏi.

“Xin nghỉ là cái quỷ gì…”

Làm sao mà một thuật ngữ khiêm tốn của khu Tây Nam, lại được nói ra từ người con trai Đông Nam vậy?

“Vừa rồi tôi kéo cậu sau đó nói không thích cậu, tôi giải thích một chút nhé.”

Chu Phù suy tư trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Không phải là tôi ghét cậu, loại không thích này, không phải là tình yêu, dù sao cậu cũng có bạn gái rồi. Là bạn ngồi cùng bàn, tôi vẫn là rất thích… Không, không thể nói lời này, quá trà xanh rồi. Để cho tôi suy nghĩ lại, phải gọi là…”

Thật là khó hiểu nổi chị Phù.

“Vui vẻ đi.”

“… Lần trước thấy từ này là từ trong sách (sách Chiến Quốc · sách Trung Sơn).”

“Tóm lại, cậu cũng hiểu ý tôi rồi phải không?” Chu Phù thăm dò hỏi.

Cô muốn biết Trần Nguyên có phải thật sự đã hiểu rồi hay không.

“Tôi biết.” Trần Nguyên gật đầu.

“Thật sự hiểu không?”

“Thật sự hiểu.”

“Vậy cũng tốt.” Thấy đối phương xác nhận như thế, Chu Phù mới yên tâm : ” Bất kể như thế nào, cậu cũng phải đặt bạn gái ở vị thứ nhất, nếu cô ấy buồn thì cậu phải làm cho cô ấy vui, nếu cô ấy ghen thì cậu phải đi giải thích cho cô ấy hiểu. Nếu cô ấy không đồng ý cho cậu kết giao bạn…nếu người đó là tôi….. “

Tôi cũng không biết nên làm thế nào

“Chỉ cần nói cậu là anh em của tôi.”

Chu Phù không biết Trần Nguyên là đang cố tỏ ra thông minh hay gì đó, nhưng cô biết, nếu quả thật làm như vậy, thì sẽ thật sự phá hỏng mọi thứ.

Tuổi thanh xuân của cô đã được Trần Nguyên cứu vãn.

Chỉ cần ở bên hắn… Bọn họ ở bên cạnh nhau cùng nhau chơi đùa, cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Cô không muốn lặp lại những gì xảy ra ở trung học cơ sở.

“Được được được rồi, người anh em, tôi hiểu rồi.” Trần Nguyên liền vội vàng gật đầu nhận lời.

“Cho cậu một thứ.”

Nói xòn, Chu Phù kéo khóa túi xách ra, bắt đầu lục đồ.

“Đúng lúc đang đói bụng, gần đây bụng tôi không được khỏe lắm, nếu cậu có thứ gì đó mềm mềm…”

Nhưng mà, đó không phải là đồ ăn như Trần Nguyên suy nghĩ.

Chu Phù lấy ra nửa tờ giấy A4, đưa cho hắn.

Hắn chậm rãi cầm lấy, sau đó nhìn thấy một anh chàng cao ráo, đẹp trai trong bộ đồng phục học sinh với mái tóc xoăn và nụ cười trong sáng.

Không thể nghi ngờ, bức tranh này chính là vẽ mình.

Tại sao?

Trên bức tranh là đồng phục THPT số 11, chẳng lẽ không phải là mình sao ?

Không đúng.

Nhưng tại sao lại là một nửa tờ, phần còn lại thì bị cắt mất rồi.

Nửa còn lại của bức tranh này, không phải là…

Bị đốt!

Một nửa kia đã bị đốt!

“Cậu còn có tài năng này cơ à, thật lợi hại.”

Trần Nguyên nghĩ lại những gì mà cô ấy nói về phí bản quyền gì đó.

Thì ra là bản quyền của nam chính trong truyện manga lãng mạn!

“Không có gì.” Chu Phù sau khi bộc lộ năng khiếu của mình thì ngại ngùng cười một tiếng, sau đó nói : ” Cậu có biết tại sao tôi lại tặng cậu bức tranh này không?”

“Tại sao, cậu muốn tăng giá trị lên à?”

Nhìn thấy Trần Nguyên làm cái động tác click để chụp ảnh, Chu Phù cười khúc khích: “Tôi cấp cho cậu một “chứng nhận”, hy vọng cậu có thể trở thành một nam chính xuất sắc.”

“… Cái quái gì vậy.”

Mặc dù không thấy xấu hổ, nhưng Trần Nguyên có xu hướng sẽ trở nên nổi tiếng.

“Chỉ cần nghe là được, đi thôi.”

Kéo khóa túi xách lên, rồi đeo trên vai, Chu Phù đi lên phía trước.

Từ một góc độ mà Trần Nguyên không nhìn thấy được, cô không nhịn được mà cười trộm.

【 Cậu thật sự dám ôm tôi, không sợ bị bạn gái hiểu lầm hay sao…)

——

Chương 216: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (1)

Bởi vì tôi cùng Hạ Tâm Ngữ xin phép nghỉ…

Không phải, xin phép kiểu gì?

Làm sao lại xin nghỉ?

Ai nói chúng tôi cùng xin nghỉ!

Bởi vì tôi đã nói với Hạ Tâm Ngữ là hôm nay có chút việc, cho nên đã bảo cô ấy về trước.

Tuy nhiên, Tâm Ngữ nói, sau khi về đến căn hộ thì hãy đến phòng của cô… Không phải, là cô mời hắn qua, cho nên sau khi về đến nhà, Trần Nguyên còn không cất cặp sách đi, nhanh chóng đến gõ cửa.

Một lúc sau, Hạ Tâm Ngữ mặc một chiếc váy ngắn xếp ly, áo dài tay ra mở cửa, cũng tò mò hỏi: "Hôm nay có chuyện gì mà về muộn vậy?"

Nói đúng ra là đã trễ gần 1 tiếng.

Làm gì ở bên ngoài trường hay sao?

"Tôi gặp lại một người bạn cùng lớp thời trung học và cậu ấy đã rủ tôi đến phòng tập đấm bốc để rèn luyện một chút." Trần Nguyên giải thích nói.

Chu Phù cho mình phí để kết giao bạn bè, tương đương với việc trở thành đàn em của mình, đàn em trung học cơ sở, vậy thì đồng nghĩa một nửa là bạn học, một nửa là 0.5, được làm tròn là 1, cho nên mình đã gặp một người bạn thời trung học.

Sau khi giáo huấn cho tên Ngô Dĩ Tường kia một bài học nho nhỏ, cũng tương đương với việc đấm bốc.

Ồ, tôi không có nói láo.

"Các hoạt động ngoại khóa của con trai các cậu thật là phong phú."

Hạ Tâm Ngữ tươi cười, sau đó đi trở lại trước bàn đọc sách của mình, cũng nói với Trần Nguyên: "Không biết cậu đã ăn cơm chưa, tôi để phần cơm trứng gà cho cậu rồi, nhưng ở đây không đủ chỗ ngồi, cậu mang về phòng ăn được không?"

Trên bếp có một bát cơm chiên, bên trong có trứng gà, có thịt băm, có xúc xích, còn dăm bông và bắp cải.

“Tôi đã ăn một ít.. Nhưng vẫn muốn ăn tiếp.” Bưng bát cơm chiên, Trần Nguyên trả lời nói: ” vậy thì để tôi mang về phòng ăn , sau khi ăn xong sẽ rửa sạch chén bát đưa lại cho cậu…”

“Hay ngồi xích vào đây được không?”

Hạ Tâm Ngữ bê ghế dịch sang một bên, nhìn Trần Nguyên, đưa ra phương án khác.

“Sẽ không ảnh hưởng đến cậu học bài chứ?”

“Không đâu, tôi ăn no rồi. Hơn nữa cơm hôm nay tôi làm cũng không ngon lắm, sẽ không ảnh hưởng gì đến việc tôi làm bài đâu.” Hạ Tâm Ngữ cúi đầu, một bên viết, một bên tùy ý nói ra.

“Không đâu. Ăn ngon lắm, đủ trình độ để kiếm tiền rồi đó.”

Ngồi ngay bên cạnh Hạ Tâm Ngữ, sau khi ăn một miếng, Trần Nguyên liền gật đầu khen ngợi.

Mắt nhìn Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ tươi cười, trêu ghẹo nói: “Khen nhiều như vậy, có phải cậu hay ăn ở bên ngoài đúng không?”

“Hả? Cái gì ở bên ngoài?”

Cậu sẽ không chỉ là Thánh Tâm Ngữ, câu nói vừa rồi còn có ý gì đây —— ăn ở bên ngoài? Tốt tốt tốt, là do tôi nấu ăn không ngon quen rồi.

Tôi có thể không nghe được những điều kỳ lạ này.

Tôi chỉ nghĩ đến bát cơm chiên trứng thật sự ngon mà thôi.

Mà lại, ai có thể nghĩ đến chuyện cậu để lại cơm cho tôi chứ…

“Đúng rồi, hôm nay đọc bản thảo, cậu có thông qua được không?” Hạ Tâm Ngữ dừng lại, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Trần Nguyên đang ăn cơm, hỏi.

“Thông qua được rồi.” Trần Nguyên nhẹ gật đầu, sau đó bổ sung nói: ” Mà lại đúng như lời cậu nói, mặc dù hai học sinh kia đọc nhanh hơn, lưu loát hơn nhưng giáo viên của khoa phát thanh lại nhận xét họ đọc không có độ ngừng nghỉ.”

Có trình độ ngang nhau, hoặc ở một mức độ chênh lệch không nhiều, thật sự là phải dựa vào ưu thế là giọng nói.

Giọng nói của bọn họ cũng không thể nói là khó nghe, nhưng cũng rất là bình thường.

Còn mình, khi bắt đầu giới thiệu về bản thân bằng tiếng Trung, dường như giáo viên đã quyết định chọn ứng viên ngay lúc đó rồi.

Tuy nhiên sau khi nghe được bản thảo của mình, cô giáo vẫn cảm thấy không nên quyết định qua loa mà phải nghe hết trước đã.

“Vậy ngày mai, cũng là buổi phát sóng chính thức đúng không?” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

“Ừm, vào giữa trưa.”

“Mà này, kết quả thi toán cũng sẽ được công bố vào ngày mai có đúng không?”

“Tôi chỉ có thể nói rằng, ngày mai là một ngày mà mọi người đều mong đợi.”

“Tại sao lại là mọi người?”

“Ừm… Các thí sinh đều đang mong đợi.”

Thành thật mà nói, sau khi kiểm tra đáp án thì Trần Nguyên cũng không chắc chắn lắm. Hắn thật sự đã nắm vững những kiến thức cơ bản mà Hạ Tâm Ngữ đã dạy. Nhưng tiêu đề của bài viết lại không gây ấn tượng nhiều.

Thời gian quá vội vàng, thậm chí hắn còn không kịp kiểm tra lại.

Cho dù chỉ được 90 điểm thì hắn cũng không quá ngạc nhiên.

“Tôi có hơi căng thẳng…” Nghĩ đến kết quả của Trần Nguyên sắp có, Hạ Tâm Ngữ bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên.

Bởi vì cô cô nói, mình phải báo cáo lại kết quả này cho cô cô.

Cô cô còn nói, đương nhiên nếu không muốn thì không nói với cô cô cũng được, bởi vì cô cô cũng sẽ tự mình tra được kết quả.

Chương 217: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (2)

Mình luôn cảm thấy có một điều gì đó kỳ lạ..

Tóm lại thì, vấn đề không phải từ Trần Nguyên?

“Dù là phát thanh tiếng Anh, hay là kết quả thi toán thì cũng không có vấn đề gì.” Trần Nguyên khá tự tin nói: “Không gạt cậu, tôi còn đang bắt đầu nghiên cứu về đối thủ của mình trong kỳ thi tiếp theo.”

Hạ Tâm Ngữ không hiểu: “Nghiên cứu đối thủ làm gì? Nghiên cứu đề mục à…”

Chà, Đó là điều sẽ xảy ra nếu nó không đủ trừu tượng.

“Nhưng cậu chắc chắn như vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Hạ Tâm Ngữ cũng phải tham gia kỳ thi hàng tháng, lý do cô ấy không thể bị tụt điểm còn cao hơn lý do của Trần Nguyên, khiến cho cô cũng không thể thư giãn được.

hãy chăm chỉ và đạt ít nhất 630 điểm, gần bằng với điểm trung bình của cả lớp.

Mặc dù không thể so sánh với những quái vật ở lớp số 1, nhưng ở lớp số ba, cô ấy không muốn bị tách biệt quá nhiều.

Cứ như vậy, Trần Nguyên ăn cơm xong, sau khi cầm bát đi rửa sạch, đặt lên trên bếp, nghĩ lại mình cần phải đi tắm rửa, cho nên đã chủ động nói ra: “Tôi vẫn chưa tắm rửa gì, tôi đi trước nha.”

“Ừm được rồi, cố lên.” Hạ Tâm Ngữ nắm tay cổ vũ.

Trần Nguyên cũng đáp lại bằng điệu bộ tương tự, nói: “Fighting.”

“Fight có cần gấp đôi T và thêm ing không?” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên hỏi.

“…”

Không, bầu không khí ban đầu đang rất tốt đấy, cậu lại làm gì vậy?

Sau khi suy nghĩ, Trần Nguyên hồi đáp: “Không thêm.”

“Lý do là gì?”

“Bởi vì bình thường đều thêm T, vì cậu đã hỏi, vậy để tôi nói cho rõ, trong tình huống đặc biệt cũng không thêm.”

“Đây có phải là cách khảo sát tâm lý học trong kỳ thi không? Bạn học Trần Nguyên.”

Hạ Tâm Ngữ mím môi mỉm cười nhẹ nhàng, dùng đôi mắt thật to nhìn hắn, lễ phép hỏi nhưng lại rất có tính sát thương.

“Cái đó là…”

Hạ Tâm Ngữ chăm chú nói: “Bởi vì ing được phát âm là âm tiết đôi thay vì nguyên âm đơn I, âm tiết được nhấn mạnh thay vì âm tiết đóng, bởi vậy Fight thêm ing không thêm T.”

“Tôi nhớ rồi. Thật sự nhớ rất kỹ rồi.” Trần Nguyên làm ra một động tác OK, thể hiện mình đã hiểu.

Trước đó Harvey đã dạy qua cho hắn về nguyên âm phụ âm, cho nên hắn có thể hiểu được những gì mà Hạ Tâm Ngữ nói.

“Ừm.”

Bây giờ cậu có thể tự mình rời đi rồi.

Chờ chút…

Người cuối cùng hôm nay mình chạm vào không phải là Tâm Ngữ?

Mà chính là Chu Phù.

Thế nhưng ngục tối trong lòng Chu Phù đã được dọn sạch rồi, buổi tối vẫn nên học tập chăm chỉ cùng Tâm Ngữ mới đúng.

Nghĩ như vậy hắn, nhẹ nhàng vỗ tay lên bả vai của Hạ Tâm Ngữ. Khi đối phương quay đầu lại, hắn mới giải thích nói: “Có bụi trắng trên tường dính vào một chút xíu.”

“À… Cảm ơn.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên rời khỏi phòng.

Hạ Tâm Ngữ đang chăm chỉ học bài, sau khi đối phương rời đi, liền liếc mắt đến góc bàn nhìn con búp bê gấu đáng yêu, sau đó lắc đầu, giọng nói có chút chán nản: “Mình đã nhận được một món quà rất tốt.”

… …

Sau khi Trần Nguyên ở trong nhà vệ sinh tắm xong, rồi lau khô tóc, đang chuẩn bị đi sấy khô, thì phát hiện trên điện thoại

di động có một người bạn đã được thêm vào tài khoản Wechat của mình.

Hạ Phương.

Chết tiệt, là cô cô!

Mặc dù không biết cô cô muốn làm gì, nhưng Trần Nguyên vẫn đồng ý thêm đối phương vào.

Vừa mới đồng ý thêm vào thì đối phương đã chuyển đến 150 nhân dân tệ.

Không đúng, chỉ có thế thôi mà muốn mình rời khỏi Hạ Tâm Ngữ hay sao?

Muốn đuổi tên ăn mày này đúng không?

Phong khinh vân đạm: Tiểu Trần hãy cầm tiền này giúp tôi đặt một chiếc bánh kem ở gần đó vào ngày mai.

Đặt bánh kem sao?

Chờ chút… Nhìn đến đây, Trần Nguyên đột nhiên nghĩ tới thứ gì, vội vàng bấm mở QQ, ấn tìm ảnh chân dung của Hạ Tâm Ngữ.

Ngày mùng 1 tháng 1, An Đạo Nhĩ.

Bạn có thể tránh được những rắc rối?

Không thể nào, chính là sinh nhất của Hạ Tâm Ngữ đúng không?

Vậy tại sao cô ấy không nói với mình..

Trần Nguyên Đại Ngốc Nghếch!

Với tính cách của Hạ Tâm Ngữ , cô ấy sẽ chủ động nói ra, sinh nhật của tôi sắp đến rồi, cậu có muốn chuẩn bị quà gì đó cho tôi không?

Cho nên, là ngày nào?

Không, là ngày mai sao?

Hôm nay là 10. 22, thứ tư.

Phong khinh vân đạm: Không sao đâu, cứ nhận đi, chiếc bánh này là tôi mua cho Tâm Ngữ, sẽ không ảnh gì đến chiếc bánh của cậu đâu.

Mình vẫn chưa chuẩn bị gì!

Cảm thấy lo lắng Trần Nguyên bấm vào nút nhận khoản.

Sau đó, gửi đi một tin.

Trần Nguyên: Vâng, con hiểu.

Phong khinh vân đạm: Vốn dĩ tôi muốn nó đến chỗ của tôi từ hôm qua, nhưng hôm nay đã là thứ 5, sinh nhật thì không nên trì hoãn, hai cháu hãy tìm một chỗ ăn uống vui vẻ đi nhé.

Thứ 5 sao, vẫn chưa quá muộn.

Phong khinh vân đạm: Haidilao thế nào? Chỗ đó khá đông vui.

Trần Nguyên: Được ạ.

Cô cô còn không biết hai người đã ở chung hai phòng, lại thường xuyên đến thăm nhau.

Chương 218: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (3)

Vì vậy chiếc bánh kem sẽ được ăn ở một nhà hàng bên ngoài.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, đột nhiên lại có một cảm giác tội lỗi?

Giống như không xứng đáng với sự tin tưởng của người lớn và không chăm sóc tốt cho người đó…

Ngay sau đó, cô cô lại chuyển thêm 300 nữa.

Phong khinh vân đạm: Cái này cũng phải nhận, học sinh các cậu cũng không có nhiều tiền tiêu vặt.

Trần Nguyên: Cô khách sáo quá, không cần đâu, kỳ nghỉ hè đi làm thêm con cũng dành dụm được chút tiền, vẫn đủ..

Lúc này nhất định phải có lý do để từ chối, Trần Nguyên đã lựa chọn một lý do, và hầu hết người lớn nghe đến đều cảm thấy đáng yêu.

Nếu là tiền tiêu vặt, thì tương đương với việc Trần Nguyên kiếm được từ công việc của mình.

Dùng số tiền này để mời khách, có lẽ sẽ càng gần hơn với thứ mà đối phương coi là “đàn ông”..

Phong khinh vân đạm: Không ngờ cậu lại giỏi như vậy, mỉm cười jpg.

Tê ——

Hạ Phương, chỉ mong cậu không biết nụ cười này có ý nghĩa gì.

Phong khinh vân đạm: Vậy thì tốt, cậu đi học đi.

Nói gì vậy, không phải là đến giờ nghỉ ngơi rồi sao?

Nghẹn thở.

Trịnh Minh Hạo, chắc em phải chịu khổ.

Trả lời xong, Trần Nguyên rơi vào trầm tư.

Cái này có thể trách mình không?

Cô ấy thiết lập ngày sinh nhật là mùng 1 tháng 1 !

"Đã chín giờ rồi, không biết cửa hàng quà tặng ở bên ngoài còn mở cửa hay không…"

Sau khi Trần Nguyên sấy tóc xong, cầm chìa khoá đi ra cửa.

Nếu như bỏ qua sinh nhật của Hạ Tâm Ngữ vì quên thì đúng là hết cứu.

Nhưng giờ nghĩ lại thì…

Rõ ràng là cô cô đã nói với mình!

Vậy thì sau khi biết…

Phải suy nghĩ thật cẩn thận.

Theo như sở thích của Tâm Ngữ, thì mình nên mua gì cho cô ấy?

Váy đầm, áo dài, giày, lụa trắng…

Đó có phải là những thứ mà Hạ Tâm Ngữ yêu thích không?

Đương nhiên, cũng không rõ Hạ Tâm Ngữ ghét những gì, cô ấy cũng chưa từng phủ nhận.

Sau khi đi đến trước cửa hàng quà tặng, thật may cửa hàng vẫn chưa đóng cửa.

Cho nên, hắn đã bước vào và bắt đầu chọn lựa.

“Mua quà tặng bạn gái đúng không?”

Đến gần thì có một người nhân viên cửa hàng vui vẻ hỏi.

“… À, là một người bạn là con gái.”

“Có nghĩa là cô ấy chưa trở thành bạn gái của cậu, nhưng cô ấy có muốn trở thành bạn gái của cậu hay không?” Nhân viên cửa hàng lộ ra vẻ mỉm cười thân thiện.

“… Có gì khác nhau sao?”

“Sự khác biệt chính là nằm ở cảm giác về khoảng cách, nếu như nắm chắc tốt cảm giác về khoảng cách, dù là một món quà không đắt tiền thì đối phương cũng sẽ vui vẻ nhận và hiểu được thành ý của cậu.” Người nhân viên này nói hết điều này đến điều khác.

“Vậy cái Logic này có áp dụng được cho tất cả mối quan hệ không?”

“Cũng không phải tất cả.”

“Ví dụ như?”

Nhân viên cửa hàng nhìn Trần Nguyên một lúc lâu , sau đó mỉm cười, mở miệng nói: “Tình cảm ngoại lệ.”

Trần Nguyên: “…”

Tình cảm ít: nếu bạn liếm chó, bạn sẽ nhận được thứ gì đó đắt tiền.

Tình cảm nhiều: là một thứ tình cảm ngoại lệ.

“Vậy cô ấy là người con gái như thế nào?” Nhân viên cửa hàng thành thật hỏi thăm.

Trần Nguyên suy nghĩ một lúc sau, miêu tả nói: “Một mét sáu ba, nặng hơn chín mươi cân, tóc dài, nhìn rất đẹp…”

“Tôi đang nói về tính cách và sở thích mà.”

Tuy đây là công việc của tôi, nhưng khoe khoang bạn gái xinh đẹp một cách trắng trợn như thế, quả thực có chút quá đáng rồi.

Yêu thích à….

Tôm hùm Mỹ.

Đương nhiên, cũng không thể đi tặng quà sinh nhật là một con tôm hùm Mỹ được.

Là một món quà, tốt nhất nên là một số đồ vật quý giá.

“Cô ấy không trang điểm, trên cơ bản là đều để mặt mộc. Cô ấy có rất ít sở thích, cô ấy là một người trầm lặng ít nói…” Trần Nguyên nói qua qua, nghĩ đến một điểm mấu chốt quan trọng, sau đó bổ sung nói: ” Còn nữa, tính cách của cô ấy rất thực dụng.”

Thực dụng đến mức có thể đổi một con gấu bông lấy một cân xương sườn.

Nhưng về bản chất, cô ấy vẫn luôn mong chờ một thứ gì đó hào nhoáng.

Cho nên…

Hắn cùng với người nhân viên cửa hàng, cùng lúc nhìn lên một chuỗi vòng tay bằng vỏ sò màu bạc.

Cùng nhìn vào một chỗ và chăm chú vài giây.

“Chiếc vòng tay vỏ sò có ý nghĩa cả một đời…”

Trần Nguyên nắm chặt nắm đấm, làm ra động tác cầm lấy, cắt ngang lời người nhân viên, nói: “Đây chính là thứ tôi muốn.”

Ở giữa chiếc vòng tay bạc là một chiếc ngà voi trắng noãn, được khảm xung quanh viền của chiếc vòng.

Phụ kiện trang sức này, có thể không cần bổ sung nhượng quyền thương hiệu..

Dù sao…

Đồ vật đáng yêu, thì nên được mang trên một người đáng yêu.

“Là cái này sao? Được.”

Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên đã chọn lựa được hàng thì nhân viên cửa hàng định giúp hắn đóng gói đồ lại, nên đã đưa tay ra lấy.

Tuy nhiên, vào lúc người nhân viên vô tình chạm vào ngón tay của Trần Nguyên thì thấy nam sinh trước mặt nhiên ngẩng đầu len, nhìn anh ta với vẻ mặt đầy bối rối.

Chương 219: Nụ hôn trong mơ ? (1)

A?

[Làm sao thế?]

[Không phải chỉ là cái chạm tay bình thường thôi sao?]

[Hơn nữa tôi cũng đâu phải cố ý làm vậy đâu, sao lại bày ra biểu cảm như tôi là người có tội vậy?]

[Mặc dù ngoại hình của cậu trông cũng khá đẹp trai đó, nhưng thực sự là tôi không nghĩ tới phương diện kia đâu. Soái ca à, cậu đừng tin tôi!]

Haizz ——

Thầm thở dài trong lòng.

Trần Nguyên chỉ có thể niệm chú Hạ Tâm Ngữ lần nữa trong đầu.

"Xin chào, đồ của cậu đã được gói xong rồi đây." Sau khi bỏ hàng vào một cái hộp nhỏ rồi dùng túi nilon bọc lại và đưa cho Trần Nguyên, nhân viên cửa hàng đưa ra lời khuyên cho hắn: "Nhưng mà nếu cậu muốn tặng cho người có quan hệ thân thiết với mình, thì cậu có thể trực tiếp đeo vào tay cho cô ấy cũng được."

"… Ồ."

Sau khi lấy ra hai trăm tệ tiền mặt và thanh toán xong, Trần Nguyên xách theo món quà này đi ra khỏi cửa hàng quà tặng.

Có cần mua thêm bánh gato không nhỉ?

Cái kia là cô mua, hắn vẫn chưa tự mình mua bánh gato… Được rồi, cũng không cần quá coi trọng cảm giác lễ nghi làm gì, bỏ tiền ra chi cho một bữa ăn tối thì có tính thiết thực hơn.

Dù sao thì hai người cũng không thể ăn hết một cái bánh gato được.

Thứ sáu à…

Xem ra trước tiên là cần lập kế hoạch cái đã.

Ít nhất cũng phải sớm nói cho Hạ Tâm Ngữ biết rằng vào ngày hôm đó, hắn sẽ đợi cô ấy sau khi tan học.

Nhưng không được thể hiện ra là mình đang suy nghĩ gì trong đầu. Nếu không thì còn gì là cảm giác vui vẻ vì bất ngờ nữa chứ.

Thế nhưng hắn thì có suy nghĩ gì chứ?

Cho đến bây giờ, Trần Nguyên hắn đây chưa từng tổ chức sinh nhật cho bất cứ cô gái nào…

Chuyện này đã nằm ngoài phạm vi kiến thức hắn biết mất rồi.

9h30.

Có lẽ khi về đến nhà thì đã là 9h45 rồi, nhưng may là lúc này chắc chắn Hạ Tâm Ngữ vẫn chưa ngủ. Chờ chút nữa đi gõ cửa và đụng vào người cô ấy vài lần thì đối tượng nhập mộng của hôm nay đã ok.

Nếu không, Trần Nguyên thực sự không biết nên làm gì trong giấc mơ với nhân viên của cửa hàng trang sức kia.

Con phố thương mại này cách khá gần với sông Tĩnh Giang. Nên khi Trần Nguyên trở về thì có đi vòng vèo một chút, đi theo con đường dành cho người đi bộ trong công viên Tĩnh Giang ở ven bờ sông.

Trước khi quen biết với Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên rất hay đi dạo trên con đường này. Sở dĩ hắn có thể phát hiện ra căn cứ bí mật của mình là vì khi trạm thu phí bốc cháy, hắn đang đi dạo trên đường và phát hiện ra.

Sông Tĩnh Giang, mặc dù được gọi là sông, nhưng đoạn sông chảy trong khu đô thị này cũng không rộng lắm. Khúc sông lớn nhất cũng chỉ có chiều rộng hơn một trăm mét.

Vào buổi tối, có không ít người đang đi dạo ở nơi đây, họ trò chuyện với nhau và thả đèn Khổng Minh. Mỗi khi đến rằm tháng bảy, sẽ còn có nhiều người đổ xô đến đây hơn để thả thuyền giấy, mỗi con thuyền nâng một chiếc đèn ly nho nhỏ, trôi dạt theo dòng nước, thắp sáng cả một vùng không gian.

Dù sao thì nơi này cũng là vùng ngoại ô, mức độ quản lý không nghiêm ngặt bằng ở khu trung tâm thành phố.

Đi được một đoạn, Trần Nguyên lại bắt gặp cô bé có mái tóc dài mà trước đây hắn thường gặp khi đi tản bộ. Trước khi quen biết với Hạ Tâm Ngữ, hắn đã gặp cô vài lần, dáng vẻ của cô bé

khiến hắn rất ấn tượng, vậy nên Trần Nguyên có ký ức sâu sắc về cô.

Cô bé khoảng chừng mười một hoặc mười hai tuổi, ngồi trên xe lăn. Vào mỗi tối, mẹ của cô bé sẽ đẩy cô ra công viên Tĩnh Giang để cô được ngắm nhìn cảnh sông.

Cô chỉ ngồi im trên xe lăn, ngắm nhìn dòng sông trước mặt và những người đang đi dạo trên bờ sông với vẻ lạnh lùng vô cảm.

Sự lạnh lùng vô cảm trên gương mặt cô bé không giống như gương mặt lạnh lạnh lùng vô cảm của Đường Tư Văn.

Đường Tư Văn là loại người ngây ngô, vẻ mặt cứ trơ ra, thái độ xa cách.

Còn cô bé này thì dường như không hề có chút hứng thú nào với mọi thứ trên đời. Sở dĩ cô vẫn đồng ý ngồi trên xe lăn ra ngoài ngắm cảnh, chắc cũng là bởi vì không muốn khiến mẹ mình đau buồn thêm nữa, không muốn từ chối ý định muốn cô lạc quan lên của bà ấy.

Nhưng sự hiểu chuyện của cô cũng chỉ có giới hạn đến đó mà thôi.

Cô bé sẽ không cố gắng nở một nụ cười để chào đón thế giới.

Chỉ thế mà thôi, sống là bởi vì còn sống.

“Nhiễm Nhiễm, hai mẹ con mình đi xuống dưới để thả đèn Khổng Minh nhé?” Mẹ con bé cười và đề nghị.

“Không cần.” Nhiễm Nhiễm lắc đầu, không thấy hứng thú một chút nào.

“Vậy…” Mẹ co bé có hơi bối rối, sau đó lại chỉ vào một quầy hàng bán kẹo đường gần đó và nói: “Ăn kẹo đường thì sao?”

“Bác sĩ nói nên cố gắng ăn ít đường nhất có thể.”

Chương 220: Nụ hôn trong mơ ? (2)

“… Chỉ ăn một chút thôi mà, sẽ không có chuyện gì đâu, cũng đâu phải ăn thường xuyên đâu.”

“Được ạ.”

“Vậy mẹ sẽ đi mua, con ở đây chờ mẹ nhé!” Mẹ cô bé khóa kỹ bánh xe của xe lăn lại, sau đó chạy đến quầy hàng gần đó để mua kẹo đường.

Mà Nhiễm Nhiễm, ánh mắt của cô bé đang dõi theo một chiếc đèn Khổng Minh trong tay của một cặp tình nhân. Họ đang từ từ thả đèn bay lên, càng ngày càng cao.

Đột nhiên, cô bé cảm nhận được có một lực đang tác động lên mặt mình.

Có người vừa véo nhẹ mặt của cô.

“…”

Kinh ngạc quay đầu lại, cô thấy một anh trai có dáng người cao lớn đã đi xa.

Còn vẻ mặt của cô đã từ vô cảm thẫn thờ chuyển sang tức giận: “Này? Không phải, anh vừa làm gì đó!”

Ngay cả trẻ em khuyết tật mà cũng ra tay bắt nạt sao!

Bộ anh còn là người hả?!

Anh mau đứng lại đó cho tôi, tôi phải đấm anh một phát mới được!

“Nhiễm Nhiễm, kẹo đường tới đây.” Mẹ cô đã trở về, hai tay cầm hai cây kẹo đường, đưa một cái cho cô bé.

Thấy vẻ mặt tức giận của con gái, bà ấy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, vội hỏi: “Con sao thế?”

“Mẹ, sao dáng vẻ của mẹ lại trong vui mừng như thế… Rõ ràng là con đang bực bội đây.”

“A… Đang tức giận à, sao con lại giận?”

Mặc dù là cô bé đang tức giận, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn so với thái độ vô cảm thờ ơ với mọi thứ.

Cảm xúc là một phần rất quan trọng.

“Thôi, không có gì.”

Sau khi cắn một miếng kẹo đường, Nhiễm Nhiễm đột nhiên lại bình tĩnh trở lại.

Chỉ là bị nhéo mặt một cái mà thôi, điều đó cũng có nghĩa là đối phương không biến thái đến mức không thể hiểu nổi.

“Lại bộ dạng này nữa rồi . .”

“Mẹ, chúng ta về nhà đi.”

“Không ngồi thêm một lát nữa sao? Gió buổi tối ở đây rất mát mẻ đó.”

“Con buồn ngủ, mình về đi.”

Thẩm Tiểu Nhiễm đang nỗ lực để tìm kiếm một ý nghĩa nào đó trong cuộc sống.

Loại chuyện này, đối với một học sinh tiểu học mới lớp năm lớp sáu như cô bé mà nói, quả thật là có hơi trưởng thành trước tuổi.

Nhưng cũng giống như con người sẽ nhìn lên bầu trời, từ đó hình thành nên quan điểm về thế giới này.

Đây là một quá trình thăm dò.

Mà nếu không tìm được gì, thì là vô nghĩa.

Đương nhiên, nếu mà tìm được kết quả, vậy thì là có ý nghĩa.

Nhưng cho đến bây giờ, cô bé cũng không tìm ra được kết quả.

Nếu như ngay từ khi sinh ra cô bé đã mất đi khả năng đi lại, có lẽ cô sẽ không cảm thấy tuyệt vọng như bây giờ. Ngược lại, có khi cô còn có nhiều hy vọng hơn so với người bình thường.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trường hợp của cô là đã từng có rồi lại mất đi, đó là khoảng cách từ có đến không.

Sau một trận bệnh nặng năm lên chín tuổi, hai chân của Nhiễm Nhiễm đã bị liệt và cô bé mất đi khả năng đi lại.

Lúc trước, khi cô đọc « Tôi và Địa Đàn »(*), cô chỉ đồng cảm với nhân vật chính. Nhưng cô nhớ nhân vật chính rất yêu mẹ mình, cho nên chắc hẳn cũng luôn cố gắng lạc quan, không nên đến nỗi sa sút tinh thần như thế.

(*): 我与地 坛 (I and the Temple of Earth): một trong những tác phẩm văn học đầy triết lý và vô cùng nhân văn của nhà văn Sử Thiết Sinh (史 铁生). Cuốn sách được chia thành ba phần.

Phần đầu viết về sự giác ngộ cuộc đời và những hiểu biết sâu sắc về cuộc sống mà tôi có được từ Địa Đàn; phần thứ hai viết về sự tiếc nuối và lòng khao khát vô tận của tôi đối với mẹ; phần thứ ba viết về những cảm xúc không thể tách rời của tôi với Địa Đàn .

Nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại…

Cô đã không còn dám đọc lại những dòng văn chương ngày đó nữa.

Điều này nói rõ rằng, thật ra ý kiến của người khác không có bất kỳ giúp ích gì cho bạn cả.

Mọi lý lẽ, đứng từ góc nhìn của Thượng Đế để quan sát thì thật là rõ ràng dễ hiểu và là lẽ đương nhiên.

Nhưng khi những bất hạnh này đổ ập lên người bản thân mình, người ta sẽ chỉ trở nên cáu gắt, không thể tin được. Họ sẽ gào thét với số phận, với ông trời rằng vì sao vận mệnh lại bất công đến vậy.

Đối với một cô bé mới học tiểu học năm thứ sáu mà nói, loại suy nghĩ này quá mức thâm trầm, cũng quá mức tiêu cực.

Vì vậy, tuổi tâm lý của Nhiễm Nhiễm đã không dừng lại ở độ tuổi mười hai nữa rồi.

Những con người trong xã hội phải trải qua mỗi ngày sống không bằng chết, lại còn có thể tìm được niềm vui trong vài điều nhỏ nhặt với là tấm gương đáng tôn trọng, đáng giá để cô noi theo.

Tựa như ông anh biến thái đã véo mặt cô lúc nãy vậy, có lẽ cô không nên tức giận, mà nên mỉm cười, gật đầu và nói: Không sao đâu ca ca, anh vui vẻ là được rồi!

Tích cực ra vẻ cũng là một loại tích cực.

“Hôm nay chúng ta cùng xem « Hoàng tử bé » nha.”

Chương 221: Nụ hôn trong mơ ? (3)

Trước khi đi ngủ, mẹ của Nhiễm Nhiễm vẫn làm như mọi ngày, định đọc cho cô bé nghe một cuốn sách thích hợp cho thiếu nhi.

“Không cần, con muốn đọc « Tinh Thần Biến ».”

Thẩm Tiểu Nhiễm cầm lấy một cuốn sách được xuất bản từ tiểu thuyết mạng, từ chối đọc cuốn « Hoàng tử bé » của mẹ cô.

“… Được rồi, nhớ đi ngủ sớm một chút con nhé.”

“Vâng ạ.”

“Chúc ngủ ngon, bảo bối.”

Mẹ Nhiễm Nhiễm muốn đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, Thẩm Tiểu Nhiễm vô thức quay mặt sang một bên.

Sau đó, mẹ rời khỏi phòng.

Thẩm Tiểu Nhiễm đọc cuốn « Tinh Thần Biến » một lát, sau đó dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Vậy nên cô đặt cuốn sách lên tủ đầu giường, từ từ chìm vào giấc ngủ…

…

Thẩm Tiểu Nhiễm nằm trên chiếc giường sạch sẽ trắng tinh, nhìn vào thiếu niên đang ngồi bên cạnh cửa sổ và đọc sách làm đề trên bàn cô, hỏi: “Anh là ai? Vì sao lại ở trong phòng tôi?”

“Sắp đến kỳ thi hàng tháng rồi, em cho anh mượn phòng dùng một chút, không cần quan tâm đến anh đâu.”

Khi Trần Nguyên sử dụng siêu năng lực đi vào giấc mơ thì có mang theo một bộ đề toán, một bộ đề tiếng anh và giấy bút, đồng hồ báo thức.

Mặc dù tinh thần sẽ mỏi mệt khi học tập ở trong mơ, nhưng dù sao cơ thể chính cũng đang ngủ, sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái tâm lý vào ngày hôm sau.

Không thể lãng phí khoảng thời gian quý báu này được.

—— Căn phòng thời gian trong tinh thần.

Lúc đầu hắn còn nghĩ, sau khi về nhà sẽ đụng vào Hạ Tâm Ngữ một phát, sau đó hăng say học tập trong giấc mơ với cô ấy.

Nhưng dù sao thì đó cũng là Tâm Ngữ…

Có đôi lúc, cô ấy còn giảng hay hơn thầy Mạc.

Có những lúc, cô ấy có thể ảnh hưởng đến hắn nhiều hơn cả Chu Vũ.

Nếu như vào buổi tối, cô ấy lại muốn: "Trần Nguyên, ôm một cái nào."…

Như thế này đi, chờ sau khi hoàn thành xong kỳ thi hàng tháng, đạt được một mục tiêu tăng thêm 30 điểm, nâng điểm số thành 534 trở lên thì tôi sẽ ôm cậu

Ngoan nha.

"Cái gì mà gọi là không cần quan tâm đến anh chứ…" Thẩm Tiểu Nhiễm thật sự không hiểu nổi ông anh này đang nghĩ gì trong đầu. Cô bé nói một cách nghiêm túc: "Anh mau đi ra ngoài cho tôi, nếu không cha tôi sẽ đến và đánh chết anh đó."

"Thế cha em làm nghề gì?"

"Huấn luyện viên quyền anh."

"…" Trần Nguyên duỗi tay vươn vai, rõ ràng hắn không cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn ưỡn lưng một cái. Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn cô bé xinh đẹp trước mặt, cô có một khuôn mặt xinh xắn nhưng lúc nào cũng có biểu cảm vô cảm bi quan, nói: "Như thế này nhé, em đi ra ngoài chơi một chút đi."

"… Đi ra ngoài mau, tôi sẽ gọi cha tôi tới!"

Giống như người nhà không dám nhắc đến chữ "chạy" trước mặt Sử Thiết sinh, câu nói "ra ngoài chơi" của ông anh xa lạ này đã kích thích đến Thẩm Tiểu Nhiễm.

Đương nhiên, còn hơn thế nữa là bởi vì Trần Nguyên đã đột nhiên xuất hiện trông phòng của cô và ở lì không chịu rời đi.

Vậy nên, Trần Nguyên đi tới trước mặt Thẩm Tiểu Nhiễm.

"…" Sau khi thấy rõ mặt của đối phương, thật ra Thẩm Tiểu Nhiễm đã không còn thấy quá mức sợ hãi và lo lắng như mới nãy nữa. Chính bản thân cô cũng biết rõ đó là do ấn tượng khuôn mẫu đã khắc sâu, khiến cho cô cảm giác rằng người như hắn sẽ không phải là người xấu. Nhưng sau khi đối phương nắm chặt lấy tay mình, cô mới ý thức là được không thể đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài được. Cô hô lên: "Hèn hạ! Nếu anh dám sàm sỡ trẻ vị thành niên! Tôi… Tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Em có thể đứng lên mà." Bỗng nhiên, Trần Nguyên thốt ra một câu như vậy.

Thẩm Tiểu Nhiễm hất tay của hắn ra, nói: "Anh mau buông tôi ra…"

"Em có thể đứng lên được."

"Đừng nói nữa, anh muốn làm gì, anh có ý đồ gì…"

"Nghĩ kỹ lại đi, em có thể đứng lên."

"Tôi không muốn!"

"Sau khi đứng dậy, việc đầu tiên mà em muốn làm là gì?"

"Tôi muốn đấm vào mặt anh một phát!"

Sau khi nhảy xuống giường, Thẩm Tiểu Nhiễm siết chặt nắm đấm, dùng hết sức vung thẳng đến mặt Trần Nguyên.

Sau đó, nắm đấm nhỏ bé của cô đã bị bàn tay to lớn của đối phương bắt được.

Cô đang định tung thêm hai cú đạp nữa thì đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Bản thân cô bé đang giẫm lên sàn nhà, với đôi chân trần.

Mình…. Đang đứng sao?

Mọi người có thể kiểm soát giấc mơ của mình.

Khoảng thời gian khó buông bỏ được nhất của Nhiễm Nhiễm dường như là những ngày chân cô bắt đầu bị liệt, phải nằm một chỗ trên giường, chấp nhận sự thật rằng đôi chân của mình đang dần mất đi cảm giác.

Cho nên, chỉ cần cho cô bé một chút nhắc nhở, để cô bé nghĩ rằng mình có thể đứng lên được, thì Nhiễm Nhiễm có thể đứng lên trong giấc mơ.

“Anh là thần, ban cho em khả năng để đứng lên được. Cho nên em hãy đi ra ngoài chơi một lát đi.”

Hy vọng câu nói này sẽ ngăn không để cho cô bé nhìn thấu được giấc mơ này, tiếp tục ở lại trong mơ.

Chương 222: Nụ hôn trong mơ ? (4)

Nếu không, chắc chút nữa sẽ bị rớt mạng một lúc.

“… Thần cũng phải thi hàng tháng sao?” Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn ông anh kia sau khi nói xong câu đó thì vội vàng quay về chỗ ngồi, nhấn đồng hồ một lần nữa và lại tiếp tục làm đề. Tam quan của cô bé đã có chút lung lay.

Vị thần này, thật là kỳ lạ mà.

Thế nhưng…

Đúng là cô có thể đứng lên được rồi!

Hắn ban cho cô khả năng để đứng dậy…

Mà bây giờ hắn đang ngồi ở nơi đó!

“Câu hỏi quái quỷ gì đây, con mẹ nó hỏi ngu ngốc thật… A không được, trước mắt trẻ nhỏ thì không được nói tục.”

Hóa ra anh ta thật sự là thần!

“Cảm ơn!”

Cô bé chắp tay trước ngực và cúi đầu cảm ơn Trần Nguyên một cách đầy tôn kính. Sau đó Nhiễm Nhiễm vô cùng hưng phấn mà chạy ra khỏi phòng bệnh.

“…” Trần Nguyên bị cô bé xem như tượng thần mà cúng bái, tâm trạng của hắn có chút vi diệu.

Cô bé này, vậy mà lại lạy Nguyên Thần?

Để một đứa trẻ làm hành động như thế thì có ổn không nhỉ?

Trần Nguyên không biết mình làm vậy có đúng không, cũng không biết liệu sau khi cô bé tỉnh dậy khỏi giấc mơ thì có càng đau khổ, khó chấp nhận hơn hay không.

Nhưng vào lúc này đây, bất kể là đi đến trường học, hay là chạy bộ trong sân trường, hay là chơi thả diều tại bãi cỏ trong công viên, thậm chí là chỉ ngồi bên bờ sông đong đưa đôi chân và không làm gì cả…

Nhiễm Nhiễm cũng đều vô cùng vui sướng.

Mà hắn, chỉ là mượn không gian trong giấc mơ của cô bé để làm bài tập mà thôi.

Khi Trần Nguyên đang nghĩ như vậy thì khung cảnh xung quanh lại đột nhiên thay đổi.

Trên một đồng cỏ xanh ngát mênh mông, có một cô bé đang mặc một bộ váy hoa màu trắng. Hai tay của cô bé giang rộng ra, chạy theo đám bồ công anh đang bị gió thổi bay lên. Mái tóc đen tung bay theo từng làn gió mát, để lộ ra vầng trán trơn bóng. Cô bé đang khát khao mà cảm nhận sự tự do…

Không vấn đề gì, hắn có mang theo một tấm bạt, có thể trải ra trên cỏ, ngồi xếp bằng lên đó và tiếp tục giải đề.

Dù sao thì Trần Nguyên cũng không làm gì được, đây là giấc mơ của Thẩm Tiểu Nhiễm cơ mà. Cô bé muốn thay đổi không gian thì bản thân hắn cũng đành phải chấp nhận thôi.

Trong lúc mải mê chạy, Thẩm Tiểu Nhiễm bị vấp té, ngã sấp mặt xuống đất. Nhưng dường như cô bé không cảm thấy đau, ngược lại còn mở rộng tay chân thành hình chữ đại (大) và nằm trên cỏ, lăn vài vòng, cười sảng khoái như một cậu bé…

Đúng là đã kiềm nén rất lâu rồi.

Nhưng mà…

“Ai dạy con bé mặc váy mà còn lăn lộn thế nhỉ… Không có chút dáng vẻ gì là giống với một bé gái cả.”

Sau khi phàn nàn vài câu, Trần Nguyên quay mặt đi, không để ý đến Thẩm Tiểu Nhiễm nữa, tiếp tục miệt mài giải đề.

Cứ như vậy, cảnh tượng không ngừng biến đổi, Thẩm Tiểu Nhiễm say sưa tận hưởng không biết mệt. Còn Trần Nguyên,

sau khi giải xong đề toán thì hắn ung dung hoàn thanh luôn đề thi tiếng anh.

5: 45.

Đây là đồng hồ báo thức mà Trần Nguyên đã mang theo vào trong giấc mơ. Bởi vì giấc mơ bao trùm lên hiện thực cho nên thời gian cũng rất chính xác.

Vẫn còn mười mấy phút nữa, mình nên làm gì đây?

"Nhóc con."

Trần Nguyên gọi Thẩm Tiểu Nhiễm, không biết từ khi nào mà không gian đã đổi thành một bãi biển và Nhiễm Nhiễm đang mặc một bộ áo tắm, vui vẻ xây lâu đài cát.

"Thần tiên đại nhân… Ngài nói đi." Thẩm Tiểu Nhiễm đã hoàn toàn thay đổi thái độ, cung kính đứng dậy và lễ phép đáp lại.

Đúng là nhóc quỷ con khôn khéo, đã bắt đầu biết tôn trọng hắn rồi đó.

Đừng tưởng rằng làm thế thì Nguyên Thần sẽ tha thứ cho thái đội bất kính của ngươi lúc trước!

"Nếu như là sinh nhật của em, em cảm thấy làm như thế nào thì mình sẽ vui vẻ?" Trần Nguyên nghĩ cô bé này tuy còn đang là học sinh tiểu học mà tâm lý đã già dặn hơn so với tuổi, hắn là có thể cho hắn một vài lời khuyên, thế nên đã hỏi ý kiến Nhiễm Nhiễm.

"Ăn bánh gato, nhận được quà tặng, ăn tiệc…"

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Còn có chụp những bức ảnh thật đẹp, ăn một cái bánh gato ngon, ăn được toàn những món yêu thích trong bữa tiệc và được nhận món quà mình thích nữa." Thẩm Tiểu Nhiễm nói bổ sung thêm.

Cậu nói này đã thức tỉnh Trần Nguyên.

Đúng vậy nhỉ, chẳng phải sinh nhật là như thế sao?

Chỉ cần đặt tấm lòng của mình vào và cố gắng làm tốt nhất có thể là được rồi.

“Thần tiên đại nhân sẽ tổ chức sinh nhật cho em sao?” Thẩm Tiểu Nhiễm hưng phấn chỉ vào mình, thầm nghĩ không biết sẽ nhận được bất ngờ lớn nào nữa đây.

“Không phải, anh muốn đưa nữ thần tiên qua.”

Cô gái nhỏ này đang nghĩ gì trong đầu vậy.

Mặc dù Thẩm Tiểu Nhiễm cảm thấy có hơi hụt hẫng nhưng cô bé vẫn hỏi: “Nữ thần tiên tỷ tỷ có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Đẹp hơn cả em sao?”

Chương 223: Anh chàng biến thái! (1)

“Đẹp hơn em nhiều.”

“Sao lại có thể nói những lời tàn nhẫn như thế với một cô bé chứ…”

“Bởi vì anh là thần tiên, và thần tiên sẽ làm bất cứ điều gì mà bản thân muốn.”

Tình huống gì đây? Cảm xúc của Thẩm Tiểu Nhiễm có hơi phức tạp.

Nhưng bởi vì còn là một đứa trẻ cho nên cô bé cũng không suy nghĩa quá nhiều.

Thật đúng là không công bằng mà, trẻ con mà quậy phá, nghịch ngơm, thậm chí là háo sắc thì sẽ được cho là đáng yêu.

Bản thân còn đang ở độ tuổi được pháp luật bảo vệ, thật sự là quá mức thành thật.

Hiện giờ, nếu hắn mà làm gì đó thì sẽ bị gọi cảnh sát mất…

Đương nhiên, hắn cũng không muốn làm gì đó đâu.

Nhưng đúng là nếu không làm chút gì đó bậy bạ trong thời gian bảo vệ tân thủ thì có hơi đáng tiếc thật.

Nếu như có thể, hắn thật sự rất muốn muốn muốn…. Túm tóc của thầy Mạc khi ông ấy còn trẻ.

Trong giấc mơ của Thẩm Tiểu Nhiễm, thời gian lại trôi qua một cách vô thức. Khi đồng hồ báo thức sắp điểm đến sáu giờ thì Trần Nguyên quyết định nói hết mọi sự thật cho cô bé này.

“Nhóc con, tới đây.”

Sau khi Thẩm Tiểu Nhiễn nghe được Trần Nguyên gọi mình thì đi về phía hắn. Đồng thời cũng tự trọng mà nói: “Đừng gọi em là nhóc con, em có tên, là Thẩm…”

“Được rồi tiểu Thẩm.”

“Không phải, nghe người ta nói xong đã chứ. Đừng gọi em là tiểu Thẩm, nghe quê một cục ấy…”

“Đây là mơ.”

Lời nói của anh trai đang ngồi trên bờ cát đã khiến cho Thẩm Tiểu Nhiễm sửng sốt tại chỗ, cô bé ngơ ngác không có phản ứng gì trong một lúc lâu.

Đây là mơ…

Đây là… Giả.

Bởi vì chẳng mấy chốc sẽ phải rời khỏi giấc mơ của Thẩm Tiểu Nhiễm, vì vậy Trần Nguyên dùng giọng điệu nhẹ nhàng để giải thích rõ cho cô bé. Hắn nói: “Anh là thần mộng mơ, thỉnh thoảng sẽ đi vào trong giấc mơ của người khác và thực hiện nguyện vọng của đối phương. Bây giờ anh phải dậy sớm cho kịp tiết tự học vào buổi sáng rồi. Nên chúng ta đành tạm biệt nhau vậy.”

Sau khi im lặng một lúc lâu, Thẩm Tiểu Nhiễm có chút nghẹn ngào hỏi lại: “Vậy là lúc tỉnh lại thì em vẫn bị liệt sao?”

Trần Nguyên nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô bé, cam đoan: “Bạn nhỏ tiểu Thẩm phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Nếu như em cư xử tốt thì anh sẽ lại đến giấc mơ của em.”

Giấc mơ đã bị Trần Nguyên can thiệp sẽ không khác gì với hiện thực, nó có tính ổn định.

Đối với cô bé mà nói, đó cũng giống như thực tế.

Mà có thể đứng lên được, chắc chắc cô bé đã rất vui vẻ.

“Cho nên…”

Thẩm Tiểu Nhiễm có chút đáng thương, cô bé ngẩng đầu lên và hỏi không ngừng: “Anh sẽ còn trở lại, đúng chứ?”

“Điều này phải xem thái độ của em, nếu em ngoan ngoãn nghe lời mẹ…”

Trần Nguyên chưa nói xong thì đột nhiên có một đôi môi nhỏ chạm nhẹ lên mặt hắn. Hắn bị hành động bất ngờ của cô bé làm cho kinh ngạc, đang định nói gì đó.

Đinh đinh đinh ——

Tiếng chuông của đồng hồ báo thức vang lên.

Trần Nguyên ngồi dậy từ trên giường, đưa tay sờ vào bên má còn lưu lại chút cảm giác mềm mại ẩm ướt từ đôi môi, trong lòng hắn tràn đầy sự mờ mịt…

Vãi thật, sao trẻ con thời buổi bây giờ lại có hành động táo bạo như vậy chứ?

…

Hai con mắt mở to, nhìn thấy trần nhà quen thuộc.

Đây chính là nhà mình.

Thẩm Tiểu Nhiễm vén chăn lên, nhìn thấy đôi chân cứng đờ mất tự nhiên, không hề có một cảm giác gì, cô ấy nhớ đến giấc mơ đêm hôm qua.

Giấc mơ xảy ra quá chân thật đến nỗi nó không giống mơ.

Nó rất rõ ràng, mà lại thời gian cũng rất dài, giống như một dòng thời gian chân thật vậy.

Cảm giác như đang ở một thế giới khác.

Ở trong mơ, có một người tự xưng là thần tiên và người ấy đã mang đến sức mạnh giúp cho mình đứng được lên…

Cho nên, mình chỉ có thể đứng được khi ở trong mơ hay sao?

Khẽ cắn đôi môi, Thẩm Tiểu Nhiễm dùng hai tay đỡ lấy cơ thể của mình, chậm rãi xê dịch đến bên giường.

Đặt hai chân lên trên mặt đất.

“Làm giống như ở trong mơ, cứ thế đứng lên là được.”

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra thật mạnh.

Thẩm Tiểu Nhiễm đứng lên.

Đụng… BỤP BỤP!

Cái mông vừa rời khỏi giường, cô ấy trở nên loạng choạng lao về phía trước, toàn thân chuẩn bị ngã sấp xuống sàn gỗ, khi sắp sửa ngã xuống, cô ấy đã với tay lấy cái cốc sứ ở trên bàn, chiếc cốc úp lật, rơi xuống đất và vỡ tan ra thành từng mảnh .

“Nhiễm Nhiễm!”

Mẹ cô ấy nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ, liền hét lên chạy vào phòng.

Còn Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn vậy cắn chặt môi, dùng hết sức lực,chống hai tay vào giường, cố gắng hết sức để nâng cơ thể mình lên.

Cho dù đôi chân yếu ớt của cô ấy đang không ngừng run rẩy trên mặt đất, cho dù chỉ có một điểm tựa nhỏ, không thể chống đỡ được toàn bộ trọng lượng của cơ thể thì cô ấy vẫn phải đứng lên…

Chương 224: Anh chàng biến thái! (2)

“Chậm thôi!”

Vừa bước vào cửa, khi nhìn thấy Thẩm Tiểu Nhiễm sắp ngã xuống, mẹ cô ấy vội vàng chạy tới, dùng hai tay đỡ lấy cô ấy từ phía sau lưng.

Sau đó, bà ấy hoảng hốt nhìn những mảnh vỡ trên đất, một cơn ớn lạnh toát ra toàn thân.

Nếu như ngã xuống đó, chắc chắn sẽ bị đập đầu chảy máu ..

“Mẹ ơi con thật xin lỗi, con đã làm vỡ cốc…”

Mặc dù Thẩm Tiểu Nhiễm đang nói lời xin lỗi, nhưng vẻ mặt của cô ấy lại không hề có một chút áy náy nào.

Nói đúng ra là không có biểu hiện gì trên khuôn mặt cả.

Giống như trước đây, cô ấy trở nên lạnh nhạt không cảm xúc.

“Không sao đâu con yêu, nhanh nằm lên trên giường đi.” mẹ đỡ cô lên trên giường, sau đó vội vàng đi lấy cái chổi để quét

dọn những mảnh vỡ ở trên đất, lau chùi sạch sẽ rồi cẩn thận kiểm tra xem còn sót lại mảnh nào không, nếu không sẽ rất dễ bị thương.

Trong tương lai, những cái cốc này sẽ phải thay thế bằng cốc nhựa thôi.

“Nhiễm Nhiễm, có việc gì sao không gọi mẹ?” Bà ấy lo lắng hỏi.

Thẩm Tiểu Nhiễm không biết nên nói thế nào, cho nên đã im lặng.

(Tôi và Địa Đàn) là một bài viết mà cô ấy không bao giờ muốn xem lại

Nhưng có một đoạn trong đó nó khiến cho cô ấy không thể nào quên được.

Câu mà trước kia cô ấy không bao giờ hiểu được, nhưng giờ đây đã hoàn toàn thấu hiểu.

Cô ấy cho rằng mình là người bất hạnh nhất trên đời này, nhưng giờ đây cô đã hiểu mình đau bao nhiêu thì mẹ mình sẽ đau gấp bội lần.

“Hay là chúng ta đến trung tâm phục hồi chức năng một lần nữa nhé?” Mẹ hỏi.

Nơi mà bà đang nói đến là một nơi rất chuyên nghiệp, đắt đỏ, nhưng lại có rất ít hy vọng.

Nhưng mẹ lại luôn nói rằng, nếu kiên trì một thời gian thì sẽ có hiệu quả.

Thẩm Tiểu Nhiễm lắc đầu, cố gượng cười nói ra: “Mẹ, hôm nay chúng ta thả đèn Khổng Minh được không.”

“Ừm, được!” Thấy con gái chủ động nói ra, mẹ vui vẻ đồng ý.

Phù hộ cho Nhiễm Nhiễm bình an, khỏe mạnh.

Khỏe mạnh…

Ông trời đã cướp đi sức khỏe của cô ấy, không thể nào lại tiếp tục bất công thêm nữa được.

Cầu xin người.

“Dạ, được rồi mẹ, con muốn đi nghỉ ngơi.”

“Vậy mẹ đi ra ngoài trước, có việc gì nhớ gọi mẹ.”

Sau khi mẹ ra khỏi phòng, Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn xuống đôi chân đang duỗi thẳng ra, nhưng lại không thể cử động được, nhiều lắm là ngón cái uốn cong được một chút, lúc này cô ấy mới nhận ra rằng, ông trời vẫn chưa cướp đi tất cả.

Đêm hôm qua, cô ấy thật sự đã có thể đi được.

Đây chắc chắn không phải là một giấc mơ bình thường.

Trong một hoàn cảnh nhất định nào đó, mình chắc chắn sẽ có thể trở lại như bình thường.

Liệu rằng vị thần tiên kia có quay trở lại giấc mơ của mình một lần nữa và ban cho mình sức mạnh thêm một lần nữa hay không?

Mặc dù đối phương nói, chỉ cần mình nghe lời mẹ, thì anh ta sẽ đến, nhưng kẻ ngốc nào cũng sẽ hiểu ra đây chỉ là một lời nói dối dành cho những đứa trẻ không nghe lời, lần sau tuyệt đối sẽ không trở lại nữa.

Cho nên, khi ở trong mơ cô đã hôn vị thần tiên đó.

Cô ấy cảm thấy chính vì điều này mà khả năng vị thần tiên đó sẽ quay lại giấc mơ của mình cao hơn là so với việc bảo cô nghe lời mẹ mình …

Nhưng vị thần tiên đó đã phát hiện ra mình từ khi nào?

Anh ta quyết định vào trong giấc mơ của mình từ khi nào?

Đột nhiên, trong nháy mắt cô ấy lại nghĩ đến những điều đó.

Khi mình đang hóng gió bên bờ sông, có phải là đã có một anh chàng biến thái đã véo má mình không?

… …

Trần Nguyên cũng không biết, Siêu Tử có thể mạnh đến cỡ nào.

Nhưng hắn đoán rằng cô bé kia 80% sẽ không thể đứng dậy nổi.

Trước mắt hắn có thể tổng kết ra một quy luật chính là, hắn có thể mang đồ vật đi vào trong giấc mơ và mọi hành động của hắn có thể che đậy đi hiện thực, nếu như trong giấc mơ, chủ

nhân của giấc mơ biến những người khác theo ý muốn của họ, thì những người này sẽ xuất hiện ở một góc nhìn cố định nào đó, đồng thời cũng có thể chịu ảnh hưởng của hắn.

Giấc mơ không thể nào làm xáo trộn đi hiện thực, mà chỉ là che đậy nó.

Nói cách khác, không thể tạo ra thứ gì đó từ hư không.

Thứ duy nhất mà Trần Nguyên có thể mang vào mang ra, chỉ có bài thi của mình.

Muốn chứng thực điều đó rất dễ dàng, ở trong mơ bạn có thể bỏ một nắm cát vào trong túi, nếu như lấy ra ngoài được, vậy điều đó có nghĩa Siêu Tử không chỉ có siêu mô hình, nó thậm chí còn có thể mặc mô hình.

Bởi vậy ở trong mơ, đôi chân còn tốt của cô gái kia có lẽ không thể nào đưa ra ngoài được.

Dù sao lúc ấy, mình chỉ ám chỉ cô ấy rằng, dùng ý thức chủ quan của mình để thay đổi giấc mơ thôi.

Nhưng mà những gì xảy ra trong giấc mơ trở nên vô cùng chân thật là bởi vì Siêu Tử có tính ổn định.

Chương 225: Anh chàng biến thái! (3)

Chờ một thời gian nữa rồi gặp lại cô ấy, cho cô ấy thêm một lần được tự do.

Coi như là phần thưởng vì đã nghe lời mẹ.

Chứ không phải vì nụ hôn của cô bé đó hay là bất cứ thứ gì khác…

Huống hồ, người chịu thiệt rõ ràng chính là mình.

Buổi sáng sau khi đánh răng rửa mặt xong, Trần Nguyên chủ động nấu mì, rồi gọi Hạ Tâm Ngữ tới ăn. Sau đó, cô ấy đã đánh giá rất cao về tài nấu nướng của hắn —— ăn ngon lắm, tôi sẽ ăn hết.

Ngôn ngữ thật sự rất mạnh mẽ, về kỹ năng nấu ăn này, thật sự không phải là một lời khen ngợi chút nào, nó không giống như niềm tin vô điều kiện rằng mình có thể làm tốt kỳ thi.

Đây có phải là sự kiên trì của cậu đầu bếp nhỏ trong việc nấu ăn hay không?

Mà sáng sớm hôm nay từ nhà đi đến trạm xe buýt, Hạ Tâm Ngữ vẫn không hề nhắc đến sinh nhật của mình một lần nào.

Nếu như mình thật sự quên, hoặc là nói thật không biết…Liệu cô ấy có buồn không?

Chắc chắn là phải có một chút rồi.

Tại sao cậu lại không đề cập đến tâm bảo?

Không phải là cậu luôn chọn cách nói thẳng hay sao?

Nói thực ra, Trần Nguyên rất muốn tiết lộ một chút, nhưng hắn nghĩ rằng thành phần để tạo nên sự bất ngờ cũng chính là sự bất ngờ và niềm vui, Nếu bất ngờ được tiết lộ trước thì niềm vui trong ngày sinh nhật sẽ giảm đi rất nhiều bởi vì kế hoạch đã được lập trước….

Được rồi, chịu đựng đi.

Bánh kem được đặt vào trưa mai, sau đó khi đến buổi tối, mình sẽ tìm một chỗ ngồi trước buổi tối và tạo cho cô ấy một bất ngờ —— Happy birthday.

Không đúng, vẫn nên dùng tiếng Trung.

Không thì cô ấy lại bắt mình đánh vần một lần nữa.

Thế là, với tinh thần giữ im lặng, Trần Nguyên đã làm rất tốt công tác bảo mật và không bao giờ tiết lộ bất cứ điều gì.

Mà trước khi Hạ Tâm Ngữ bước xuống xe, đột nhiên dặn dò, nếu như có kết quả của cuộc thi Toán thì hắn phải báo với cô ấy càng sớm càng tốt.

Cuộc thi Toán học…

Tuy Trần Nguyên cảm giác mình chắc chắn sẽ qua, nhưng hắn vẫn có chút tò mò về điểm số cụ thể

Nhưng mà Sau khi đến trường, ông Mạc lại không hề đề cập đến cuộc thi toán.

Cho dù hắn có lắng nghe tiếng lòng của ông ấy cũng không nghe được điều gì về cuộc thi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Hai người đều không qua sao?”

Sau tiết học thứ ba, Đường Tư Văn đột nhiên đứng trước mặt Trần Nguyên, bất thình lình hỏi.

“Hả?” Trần Nguyên nói.

Đường Tư Văn giải thích nói: “Hôm nay đã có kết quả của cuộc thi, nhưng thầy giáo lại không hề nhắc đến, tôi muốn biết trong số 2 chúng ta có ai làm cho thầy ấy tức giận không.”

“Không hẳn là như vậy.” Chu Vũ tiếp lời nói: “Nếu như cậu không đỗ thì ông ấy cũng sẽ không tức giận cậu, ông ấy chắc chắn cũng không ngờ Trần Nguyên sẽ đậu…”

“Ra khỏi đây!”

Hà Tư Kiều ở phía sau cũng thò đầu ra: “Có phải là Trần Nguyên Đã nộp bài thi trước, nhưng điểm số lại rất buồn cười, khiến cho ông Mạc tức giận đến mức không muốn nói chuyện?”

“Cậu cũng ra khỏi đây luôn đi!”

“Có lẽ vì thầy chưa biết kết quả, mặc dù nói là thứ năm có, nhưng để gửi đến các trường học thì cũng cần phải có thời gian chứ.” Chu Phù suy đoán nói.

Chu Phù vẫn là một người bạn trung thành nhất.

“Tôi cảm thấy rất có lý.” Trần Nguyên nhẹ gật đầu, nhìn về phía Đường Tư Văn.

Đường Tư Văn dừng lại một lúc, nói: “Hay là chúng ta đi tìm ông ấy.”

“Câu cầu khiến?”

Hỏi một người bạn đang đọc sách, cô ấy nói xong câu đó có dấu chấm hỏi ở cuối hay không.

“Là câu nghi vấn.”

Đường Tư Văn vừa mới dùng một câu cầu khiến, nhưng lại cảm thấy có chút bá đạo, liền mạnh miệng sửa lại lời nói.

“Được, đi thôi.”

Là một người đàn ông đến từ khu vực Đông Nam, điều mà Trần Nguyên phản đối nhiều nhất là khi có người ra lệnh cho

hắn.

Đương nhiên, nếu là lời mời thì có thể.

Hắn cũng không cuồng đến mức không có giới hạn.

Thế là, hai người cùng nhau đến tổ dạy toán.

Nhưng trước khi đến văn phòng, đã thấy một đám học sinh chắn ở ngoài cửa.

“Vẫn chưa có kết quả sao?”

“Tôi nghe nói 10h hôm nay sẽ có.”

“Có nghĩa là nó vẫn chưa đến được trường của chúng ta.”

“Nhưng tất cả những người bạn của tôi học ở trường trung học phổ thông số 4 đều đã biết được kết quả…”

“Này, sao mà cậu biết được điểm của các trường khác? cậu mang theo điện thoại di động đến trường phải không? !”

Một giọng nói bất ngờ từ trong văn phòng phát ra ngoài, khiến cho những học sinh đang hỏi về điểm số của họ đều trở nên sợ hãi bỏ chạy.

Chỉ còn lại Trần Nguyên, Đường Tư Văn.

Sau đó có một người từ trong văn phòng bước ra và mỉm cười khi nhìn thấy hai người họ.

“Vẫn chưa có kết quả đâu, buổi trưa hãy quay lại.”

Đường Tư Văn sửng sốt sau khi nghe được, thế là quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên, như muốn nói: Bạn của cậu sao?Có thể đút tiền để mua thông tin hay không.

Chương 226: Anh chàng biến thái! (4)

Cậu muốn tôi nói cái gì đây…

“Lần này điểm trung bình có cao không?” Trần Nguyên hỏi.

“92.” Khâu Manh trông rất đáng tin mở miệng nói: ” như cũ, tỷ lệ đậu là 20%.”

“Chỉ cần không phải trên 102 điểm là được.” Đường Tư Văn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Khâu Manh choáng váng trước câu nói của cô.

Rõ ràng khuôn mặt kia không hề có cảm xúc, nhưng cậu ta lại cảm thấy có một bá khí bao trùm cả thế giới .

Hơn nữa bá khí này rất cao cấp.

Mặc dù điểm số lần này được đánh giá rất cao, nhưng mình vẫn lo lắng rằng mình sẽ không thể vượt qua bài kiểm tra đầu tiên này.

Giống như là một vị ẩn sĩ khi đối mặt với những kẻ truy đuổi Tà Ác, đột nhiên dừng bước, nói với các đệ tử phía sau: "Ta sợ lần này sẽ không thể trốn thoát được."

Đệ tử kinh ngạc, chạy cũng không kịp sao, đối thủ mạnh đến cỡ nào chứ?

Sau đó một khắc, cao thủ ẩn sĩ đã giết chết tất cả những kẻ truy đuổi đó mà không hề bị thương, sau đó phủi bụi trên tay áo, vui mừng nói: "Cuối cùng cũng được cứu."

Chính là cảm giác đó.

Làm sao mà một học sinh lớp số 18 lại có thể giả vờ tươi tắn và tinh tế đến như vậy? !

"May quá chỉ cần không trên 95 điểm là được rồi." Trần Nguyên cũng nhẹ nhàng gật đầu nói.

Khâu Manh Lộ ra vẻ mặt tinh tế, phàn nàn nói: "Đúng là một sự bắt chước kém cỏi, giọng điệu của cậu thật sự khiến cho người khác cảm thấy may mắn vì suýt chút nữa đã trượt bài thi đấy."

"Mặc dù nó là tỉ lệ đỗ là 20% nhưng vì còn có những trường hàng đầu như Trung học phổ thông Số 1 và Trung học phổ thông số 4 cho nên về cơ bản tỉ lệ đậu vẫn là 95%. Ngoài ra còn có các trường trọng điểm như trường trung học Phổ thông số 17 và số 25 cho nên tỷ lệ đậu có thể dưới 10%." Khâu Manh, phân tích một cách lý trí: " Năm nay nếu trường trung học phổ thông số 11 vượt quá 35% thì Hà Hồng Đào có lẽ sẽ cười haha đấy."

"Dù sao thì cuộc thi cũng là trò chơi dành cho những trường ưu tú, hơn nữa trường chúng mình chưa có đến 10 người tham gia kỳ thi song song."

“Đúng, mục tiêu của chúng tôi chỉ là đạt thêm điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học, chứ cũng không có nhiều tham vọng để dành huy chương cấp tỉnh hay cấp quốc gia gì cả.”

Huy chương thi đấu toàn quốc là trò chơi dành cho những trường đứng đầu thôi…

Mà những người này, trên cơ bản đều tập trung ở Trường trung học phổ thông Số 1 và Trung học phổ thông số 4 và các trường trọng điểm ngoài tỉnh.

Bao gồm Trần Nguyên với Đường Tư Văn, còn có Khâu Manh, đều nhắm đến mục tiêu là giành giải thưởng cấp tỉnh.

“Vậy thì thế nào, cậu có tự tin không?” Trần Nguyên hỏi.

Khâu Manh suy nghĩ một lúc, nhìn Đường Tư Văn, trêu ghẹo nói: “Tôi đoán rằng điểm số của mình cũng ngang với tiểu thư này đấy.”

Cũng đúng, cô ấy đứng thứ 88 trong toàn trường.

Có 150 học sinh của lớp số 1 số 2 và số 3, cũng không phải tất cả 150 người này đều đứng đầu, cho lên với điểm số của mình cô ấy có thể được coi là học sinh trung bình của lớp số 2 và là học sinh xuất sắc của lớp số 3.

Cho dù ở lớp số 1 thì cũng có thể xếp thứ 40 mấy tuyệt đối không phải dự bị.

Thật tốt.

Cảm giác được nổi tiếng này thật tuyệt.

Nếu như mình cũng lọt vào danh sách đứng đầu, trở thành Top 100 Thiên tài, ông Mạc có thể sẽ phải nhìn lại mình…

Tôi đang nói về một bài phát biểu tồi tệ nhất?

Người kể chuyện về con chó đã bắt đầu giả mạo giọng nói của tôi rồi phải không?

“Tóm lại, tôi hi vọng tất cả chúng ta đều gặp may mắn.” Khâu Manh hì hì nói nói:” Nghe nói cuộc thi năm nay sẽ được tổ chức ở Ninh thành, đến lúc đó chúng ta hãy cùng nhau đi ăn bánh kếp nghìn lớp nhé.”

“Bánh kếp nghìn lớp ăn có ngon không?”

Đường Tư Văn im lặng nãy giờ, đột nhiên nói chuyện.

Sau đó, làm cho hai người đều sững sờ.

【 Tôi bẩm sinh đã thích ăn uống đây!)

Đây là tiếng lòng của Khâu Manh.

Trần Nguyên vui vẻ.

Được rồi, tính cách đã xa cách giờ ngày càng trở nên không thể chấp nhận được.

“Ha… Tôi không biết, đi mới biết được.” Khâu Manh vẫy tay chào sau đó liền rời đi.

Để lại hai người đứng nhìn nhau một lúc, sau đó Trần Nguyên mở miệng trước: “Buổi trưa có đến hỏi không?”

“Sau giờ học tôi sẽ hỏi.”

“Lúc đó tôi phải đến đài phát thanh rồi, cậu hãy hỏi giúp tôi nhé.”

“Ừm được.”

” vậy thì đi thôi?”

“Đi.”

Cứ như vậy, hai người họ quay trở lại lớp học mà không đi vào trong văn phòng.

Ông Mạc đang ở trong văn phòng, thấy học sinh lớp mình không có một ai xuất hiện cho nên trong lòng sinh ra nghi hoặc.

Đường Tư Văn tự tin đến vậy sao.

Trần Nguyên vì nộp bài sớm cho nên xấu hổ không dám gặp mình.

Mình muốn xem có đoán đúng hay không!

Cứ như vậy, ông Mạc cũng giống như những giáo viên dạy toán khác đang hồi hộp chờ đợi trong văn phòng vì chưa đến giờ lên lớp.

Chương 227: Dưới Át chủ bài (1)

Bởi vì năm đầu cấp ba mới khai giảng chưa được bao lâu, thì cho dù là khi còn học ở trung học cơ sở có tốt đến mấy, nhưng nếu kiến thức chưa vững chắc, thì sức cạnh tranh cũng sẽ không mạnh. Còn những học sinh năm cuối thì còn phải chuẩn bị cho rất nhiều kì thi khác, chắc chắn sẽ không còn sức lực để tham gia, cho nên nếu muốn tranh giải thưởng này thì chỉ còn những học sinh của năm hai, đối tượng chủ yếu của cuộc thi toán Olympic chính là những học sinh THPT…. .

Mà áp lực thì sẽ đổ dồn lên vai những người giáo viên đang dạy môn toán năm hai này.

Chờ đợi , chờ đợi.

Cuối cùng, khi tiết 4 sắp kết thúc, Trương Lượng đột nhiên nói ra: “Kết quả đã được gửi đến trường của chúng ta rồi !”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn lên phía trước.

“Bởi vì để bảo vệ quyền riêng tư của học sinh, cho nên kết quả đã được ghi lên giấy, ban lãnh đạo vừa mới cầm về từ ủy ban thi đấu!” Trương Lượng nói.

“Có ai đi in ra chưa?” Một người giáo viên hỏi.

“Máy in ở văn phòng giáo vụ bị hỏng rồi, cho nên bọn họ đã mang đến nhóm lớp ở khu Tây để in ở đó, xong rồi mới gửi qua.” Trương Lượng giải thích.

Nghe thấy vậy, giáo viên dạy toán thầy Phan Chuẩn, không vui nói: “Rõ ràng lớp chúng tôi ở khu Đông gần hơn, thế mà lại đưa đến khu Tây trước.”

Toàn trường có tất cả 26 lớp, vì quá đông cho nên một khối đã được phân chia thành khu Đông và khu Tây.

Tuy nhiên hai nhóm lớp này không có thứ hạng vượt trội và hoàn toàn nằm rải rác.

Trong sự việc này, điểm số rõ ràng là đã được gửi đến khu Tây.

Nhưng trên thực tế, nó đã được đưa tới lớp số 1 rồi.

“Chắc chỉ mất tầm mười phút thôi, ha ha.” Một giáo viên nữ trung tuổi cười nói với thầy Phan Chuẩn.

Nhưng anh ta vẫn rất khó chịu.

Sự cạnh tranh của các giáo viên, đa số tình huống đều được quyết định bởi phong cách của trường học.

Hà Hồng Đào có thể nói là kém hơn Kiến Quân, mặc dù ở trong một đội ngũ giảng dạy và được bồi dưỡng bởi văn hóa nồng nặc mùi máu tươi.

Lần này, số người tham gia cuộc thi từ trường THPT số 11, cộng với vài người của các lớp khoa Văn, tổng cộng con số lên đến gần một trăm người.

Nhưng những người có thể vượt qua được, nhiều nhất là 35 người, hoặc là cao nữa là 38 người.

Vì vậy, lớp số 1 đương nhiên là quan trọng nhất.

Trong khi mọi người đang chờ đợi, thì nhóm lớp trên Wechat thông báo một tin nhắn.

Hà Hồng Đào: Mười học sinh lớp số 1 của giáo viên Từ Dật Thành đều vượt qua kỳ thi với điểm số trung bình là 106 điểm[hoa tươi][hoa tươi][hoa tươi]

Hà Hồng Đào gửi đến nhóm giáo viên một tin vui, nhưng ngay lập tức khiến cho các giáo viên dạy toán trở nên căng thẳng tột độ.

Căn cứ vào nguyên tắc thống kê, tổng cộng tỷ lệ dẫn đầu là 35% đến 38%, trong một lớp có mười bạn, đây chẳng phải là một sự ép buộc về những học sinh dẫn đầu của chúng ta hay sao? !

Hơn nữa những ai đã quen thuộc với Hà Hồng Đào đều sẽ biết, ý nghĩa của ba bông hoa là như thế nào.

Đây chính là ba lời khen ngợi mãnh liệt nhất!

“Hơi tàn nhẫn rồi, điểm trung bình là 106, đã cao hơn 2 điểm so với năm ngoái. Tuy rằng điểm số năm nay có cao hơn một chút, nhưng nếu đem so sánh, thì cũng có khoảng cách rất nhiều.” Một người giáo viên thở dài, nói.

“Ngoài việc lớp số 1 của chúng ta không thể so sánh được với lớp số 1 của THPT số 4 và THPT số 1, nhưng nếu so với lớp số 2 của họ thì tôi thấy cũng không thua kém gì.”

Hiện tại trường THPT số 11 do Kiến Quân lãnh đạo, đang phát triển rất mạnh mẽ.

Mặc dù anh ta đã biến các giáo viên ở đây thành quỷ, nhưng ngôi trường đã thực sự có địa vị hơn trước rất nhiều..

Bất kể là tiền thưởng, thành tích , hay chức danh nghề nghiệp cấp cho trường THPT số 11 đều đã tăng lên, khi các giáo viên tân binh của Hạ Hải lựa chọn chỗ đứng, hay các giáo viên nổi tiếng, trụ cột chính và các danh hiệu khác, thì trường THPT số 11 rất đáng để cho bọn họ cạnh tranh..

Đúng là đã thực sự phát triển mạnh mẽ!

“Mấu chốt là điểm trung bình này quá cao.” Trương Lượng luôn luôn coi trọng lớp số 1 và giáo viên Từ Dật Thành, nay cũng thở dài than: ” Ngoại trừ lớp số 1, những người còn lại có khả năng đạt được điểm trung bình, điều này rất khó đấy.”

Không phải là khó, mà là cực kỳ khó!

106 nhìn thì không mấy đáng sợ.

Nhưng bởi vì max điểm là 120.

Đổi thành 150 cũng là 132.5.

Đây chính là 132.5 điểm cho bài thi này, nếu so với bài thi thông thường cũng tương đương với 150 điểm rồi.

Khi Trương Lượng nói những điều này, một người giáo viên đã trở nên khó chịu.

Đó chính là Phan Chuẩn, một người giáo viên đặc biệt rất được coi trọng ở trường.

Trước đó anh ta từng muốn dẫn dắt lớp số 1 và trở thành trưởng nhóm giáo viên dạy toán, nhưng kết quả đã bị Hà Hồng Đào làm cho dao động: thầy Phan rất có năng lực, dù thế nào đi nữa thì thầy cũng sẽ có thể dẫn dắt được lớp số 2.

Chương 228: Dưới Át chủ bài (2)

Điều tệ nhất là chúng ta sẽ phải thành lập một đội mới và mọi người sẽ khó để nói chuyện với nhau.

Mà ở chỗ này, thực ra còn có một người giáo viên khác cũng đã từng dẫn dắt lớp số 1, đó chính là ông Mạc.

Tuy ông ấy có đủ tư cách làm giáo viên nhưng nếu xét về bằng cấp và trình độ thì vẫn còn hơi thấp. .

Nếu như ông ấy có thể đưa lớp số 18 lên một tầm cao mới, thì đóng góp thực sự của ông ấy quả thực sẽ không kém gì Phan Chuẩn, người đã tạo ra " Thế hệ mới"..

Đương nhiên, việc thăng cấp không thể dùng con số 8/10 được, mà chính là việc biến mãng xà thành rồng, hoàn toàn thay đổi chất lượng!

"Gửi đi gửi lại vậy!"

Nghe thấy vậy, mọi người vội vàng nhìn lên nhóm. .

Hà Hồng Đào: Hai thí sinh trong lớp số 15 của giáo viên Chu Lan Lan đã vượt qua [ngón tay cái][ngón tay cái][ngón tay cái]

"Khoa Văn mà cũng có hai bạn qua được à!"

"Đúng là đáng kinh ngạc, lần trước lớp khoa Văn tham gia thi đấu cùng lắm là có một người qua. Lần này lại có đến hai người, quá mạnh, quả nhiên là giáo viên nổi tiếng của Hải Tĩnh!"

"Không ngờ khoa Văn tên lửa cũng có học sinh giỏi, đúng là không tệ."

Tham gia cuộc thi toán học sẽ không phân chia các khoa, học sinh khối văn cũng được thi, nhưng bởi vì đề thi dành cho khoa Văn và khoa tự nhiên sẽ không giống nhau, độ khó cũng có sự khác biệt rất lớn, cho nên ít nhất là từ lớp số 11, chưa bao giờ có kỳ vọng là sẽ giành được giải thưởng này.

Chỉ có thể nói rằng, thật xứng đáng là lớp khoa Văn tên lửa số 15, luôn làm được những điều mà người khác không thể làm được.

"Bây giờ, lại thiếu mất hai người."

"Bình tĩnh nào, nếu lần này trường của chúng ta vượt qua năm mươi thì sao?"

"Ha ha ha, anh còn táo bạo hơn cả hiệu trưởng Hà rồi đấy!"

Hiển nhiên, là do bọn họ đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Sau đó, trong những tin nhắn mà Hà Hồng Đào gửi đi, đã không còn những ngón tay và hoa tươi nữa rồi. Người duy nhất vỗ tay chính là cô giáo lớp số 9, người đã đưa một học sinh đến điểm số 102 điểm.

Dù sao mỗi học sinh đều sẽ có những năng lực khác nhau, cho nên yêu cầu của Hà Hồng Đào đối với mỗi lớp học cũng không giống nhau.

Trước mắt, điểm trung bình của hạng nhất là 106 điểm, nghĩa là họ vẫn giữ vững phong độ của mình.

Tất cả học sinh của lớp số 2 đều vượt qua được bài thi lần này, bởi vì họ thực sự mạnh.

Hai người của lớp số 15 vượt qua được, đều là những người có thành tích đột phá.

Lớp số 9 có một người được 102 điểm, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Tuy nhiên trong số 13 lớp học, mới chỉ thông báo điểm số của 9 lớp.

Cũng chính là mới có 9 lớp thông báo những người vượt qua.

Hai lớp phổ thông khoa Văn không vượt qua là bình thường, nhưng vẫn còn hai lớp khoa học tự nhiên nữa…

“Thầy Chu, thầy Hoàng hình như đang khó chịu.”

Nghĩ đến việc hai lớp đó không có một ai qua được, lại là giáo viên cũ dẫn dắt, đúng là có chút lo ngại.

Hà Hồng Đào, anh đã biến giáo viên thành một con chuột vét kho thóc rồi!

“Tôi cảm thấy người khó chịu phải là tất cả chúng ta mới đúng. Hiện tại, đã có 20 suất được trao, chỉ còn lại 15 suất để cho chúng ta phân chia thôi…”

Lúc này, đã không còn ai dám nói đùa về việc vượt qua ngưỡng 50 người nữa.

Mọi tội lỗi sẽ đổ lên đầu người đó ngay.

“Xin chào các thầy cô, bản danh sách đã sẵn sàng!”

Một người giáo viên đang hớt hải vội vàng chạy tới, mở cửa ra, đặt tờ giấy bảng điểm đến trước mặt ông Mạc.

Ông Mạc liếc mắt nhìn Phan Chuẩn, sau đó mới ngẩng đầu lên thì thấy Phan Chuẩn đang cau mày, vội vàng đưa tờ giấy kết quả ra.

“Các thầy cô và hiệu trưởng Hà sau khi xem xong kết quả thì mọi người đã bàn bạc sẽ họp riêng với thầy.”

Nói xong, anh ta kính cẩn đi ra khỏi phòng học.

Một vài giáo viên lớn tuổi cũng đến gần Phan Chuẩn để xem một chút.

Phần danh sách này là phân theo trường thi gửi tới, cũng có học sinh từ các trường khác.

Phan Chuẩn bắt đầu đeo kính lên, cầm tờ kết quả và bắt đầu đọc: “Hồ Kỳ Lân… 106 điểm.”

“Không hổ là thầy Phan! Điểm đầu tiên đã cao như vậy rồi”

“Thật sự là lợi hại, tiểu Hồ này mọi lần cũng thường xuyên được lọt vào top 10.”

“Chắc chắn sẽ được trường học khen thưởng rồi.”

Nghe thấy mọi người đều khen ngợi như thế, tiểu lão đầu không khỏi nhếch miệng lên cười. Sau đó, tiếp tục đọc tên người kế tiếp: “Đỗ Dương, 102 điểm.”

“Cũng là điểm cao, cũng là điểm cao.”

“Điểm trung bình sẽ là 104 điểm, như này cũng đã tiến bộ hơn lớp số 1 rồi.”

“Thầy Phan dẫn dắt lớp số 2 rất tốt đấy.”

Mọi người vẫn còn đang mở Champagne, nhưng xem đến phần sau, vẻ mặt của Phan Chuẩn càng trở nên nghiêm túc hơn: “101… 100… 105… 92? Hồ Tâm Nhị 92? !”

Chương 229: Dưới Át chủ bài (3)

Đột nhiên, thầy Phan Chuẩn nổi giận, dùng tay đập mạnh xuống bàn , tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lớp số 2 đã vượt qua được bài kiểm tra, theo lý mà nói là rất tốt, trước mắt mấy điểm đầu cộng lại cũng khá tốt, nhưng vừa ra điểm 92, mọi người đều biết thầy Phan sắp nổi điên lên rồi.

Lần này chưa nói đến lớp số 1, mà đây dù sao cũng là lớp số 2.

Chỉ có Trương Lượng là vẫn đang âm thầm xem kết quả.

101.

Tính đến cuối cùng thì vẫn tạm ổn, vẫn sẽ được nhà trường khen ngợi, nhưng thầy Phan người luôn có tính cách vô cùng mạnh mẽ trong mọi việc, chắc chắn sẽ không thấy hài lòng.

Việc anh ấy có được dẫn dắt lớp số 1 hay không hoàn toàn phụ thuộc vào bài thi này.

Sau đó, bài kiểm tra được chuyển tiếp cho vị giáo viên thứ hai.

Mặc dù có thể xem điểm số của các lớp khác, nhưng loại chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng tư, nếu thành tích của lớp mình tốt thì không sao, nhưng nếu kém hơn mà nói ra thì sẽ rất mất mặt, kết quả nó sẽ trở thành một tình huống tự mình bêu rếu mình, nếu ai muốn công khai điểm số của lớp mình thì người đó sẽ tự nói ra để cho mọi người cùng biết, như thế mọi chuyện sẽ diễn ra hài hòa hơn.

“Khâu Manh, 100 điểm, một học sinh nữ có thể đạt được điểm cao như vậy, thật đáng kinh ngạc.” Thầy giáo lớp số 3 tính tình ôn hòa nho nhã, cho nên đối với thầy mà nói, như vậy là rất đáng để khen ngợi.

Đương nhiên, cũng sẽ không khen trực tiếp như vậy trong lớp học.

Dù sao dưới hệ thống giáo dục thì sự khen ngợi vẫn là nên khuyến khích.

“Đó có phải là cô học trò trông khá dễ thương và hơi hướng ngoại không?”

“Đúng vậy, bạn đó làm rất tốt các đề thi nhưng khuyết điểm vẫn là rất rõ ràng, hy vọng cô học trò đó có thể cân bằng lại trước cuộc thi…”

Lớp số 3 cũng là một lớp tên lửa, kết quả cuối cùng là bốn ăn ba.

Triệu Hành Thanh hài lòng gật đầu, tiếp tục đọc những kết quả phía dưới.

Mà lúc này, Hà Hồng Đào lên lại tiếng trong nhóm.

Hà Hồng Đào: Thầy Phan Chuẩn lớp số 2 đã hoàn thành tốt [ngón tay cái][ngón tay cái][ngón tay cái]

Xong, vẫn là ngón tay cái!

Nhìn thấy điều này, theo bản năng mọi người liền bắt đầu nhìn về phía thầy Phan.

Sau đó lại thấy anh ta trông hùng hổ rồi lẩm nhẩm chửi rủa gì đó trong miệng.

Nghe không rõ lắm, nhưng chắc chắn là nó chứa đựng một lượng lớn sự tức giận.

Này, thầy Phan đừng như vậy.

Kết quả bài thi vẫn tiếp tục được truyền đi, bởi vì ông Mạc ngồi gần cửa nhất và các bàn làm việc trong văn phòng được bố trí theo vòng tròn cho nên kết quả cuối cùng mới đến chỗ ông ấy.

Quả thật, với trình độ của ông ấy, nếu ông ấy muốn xem trước thì cũng không có ai nói gì được.

Nhưng dù sao, ông vẫn không phải một giáo viên đặc biệt.

Trên nền giáo dục đặc biệt thì tất cả mọi người đều bình đẳng.

Phía dưới nền giáo dục đặc biệt thì hệ thống phân cấp lại rất nghiêm ngặt.

Mặc dù thầy Triệu Hành Thanh rất trầm tính và lịch thiệp nhưng vì là giáo viên giáo dục đặc biệt , cho nên khi đứng cùng thầy Phan Chuẩn, thái độ của thầy vẫn rất là bình đẳng và hoàn toàn “ không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo” .

Chỉ có thể nói rằng có chỗ dung thân cho kẻ mạnh.

Sau đó, có người sẽ vui và có người sẽ buồn.

Những người vui là những người mà ở trong lớp của họ có ít nhất 1 người vượt qua bài thi.

Còn buồn là lớp khoa Văn số 19 không có một ai có thể vượt qua được.

Ánh mắt của người giáo viên lớp số 19 tỏ ra vô cùng chán nản và không muốn nói bất cứ một lời nào.

Điều đáng buồn hơn nữa là, giáo viên lớp số 7 của khoa tự nhiên đã bị loại hoàn toàn.

Anh ta ôm trán, lắc đầu thở dài, nếu không phải đã là người trưởng thành thì viên ngọc nhỏ trong mắt đã sớm rơi ra rồi.

Cuối cùng, là Trương Lượng, giáo viên dạy toán lớp số 16.

Ngồi bên cạnh là đối thủ đáng ghét nhất nhưng cũng đáng kính trọng nhất, ông Mạc!

Trước mắt, đã có 33 người vượt qua.

Đã rất gần với con số mong muốn là 35 người.

Nhưng vẫn còn bốn người nữa.

Đó sẽ là hai trên bốn, ba trên bốn hay một trên một trên bốn chính là điều tệ nhất?

Đúng lúc này, đài phát thanh của trường đột nhiên vang lên.

Là một câu chuyện tiếng Anh được một học sinh đọc lên rất nhẹ nhàng và chậm rãi.

Nghe vậy, các giáo viên nữ trong phòng đều cảm thấy vui mừng.

“m thanh hôm nay nghe hay đấy chứ.”

“Giọng đọc nghe vô cùng dễ chịu, tiếng Anh của tôi đã giảm sút nhiều năm như vậy, mà tôi vẫn có thể hiểu được bảy tám phần khi nghe câu chuyện này.”

“Cuối cùng thì không còn là khoe khoang nữa rồi.”

“Sau này cứ cho cậu ta nói đi, nó sẽ có cảm giác thôi miên đấy.”

Đối với thầy Vu mà nói, thôi miên chắc chắn là một câu khen ngợi chứ không phải phê bình.

Chương 230: Dưới Át chủ bài (4)

Bởi vì thông thường đánh giá của họ về giọng nói của học sinh là —— nguy hiểm đến tính mạng.

Được rồi, đó là một âm thanh quen thuộc…

Ông Mạc đột nhiên cảm thấy âm thanh này giống với một người nào đó, nhưng vẫn chưa thể xác định được.

Đúng, đây không phải… Không không, từ lúc nào mà 67 điểm có thể đọc được như vậy?

Trạm radio cũng không phải là nơi xóa đói giảm nghèo.

“Chỉ được 88 thôi, tiểu tử thúi này!”

Đột nhiên, Trương Lượng bên cạnh mặt đỏ lên.

Mà lần này, các giáo viên cũng đang nhìn đi chỗ khác.

“Đáng tiếc đáng tiếc , chỉ còn một chút nữa thôi.”

“Thật sự là tiếc nuối.”

“Thầy Trương đừng nổi giận, anh còn có u Dương Vũ nữa mà.”

Mặc dù mọi người ngoài miệng đều tỏ ra an ủi, nhưng trên thực tế họ ít nhiều cũng cảm thấy dễ chịu.

Đặc biệt những bạn không đạt điểm cao trong lớp.

Trương Lượng gần đây đang trên đà phát triển, cứ tiếp tục như vậy, anh ấy sẽ là giáo viên đặc biệt tiếp theo.

Hãy để anh ấy trở thành giáo viên giáo dục đặc biệt…

Mặc dù Trương Lượng rất tức giận, nhưng thầy nói rất đúng, anh ta còn có u Dương Vũ nữa.

Cho nên, anh ấy đã cố gắng kiềm chế đọc càng nhanh càng tốt.

Sau đó, khi nhìn đến điểm số của cái tên cuối cùng, đột nhiên anh ấy kêu lên: “105 điểm!”

Mọi người đều kinh ngạc.

“Lợi hại! Chắc là người điểm cao nhất lớp tên lửa rồi!”

“Chúc mừng thầy Trương.”

“Tên nhóc u Dương này cũng quá tuyệt vời đấy chứ, hâm mộ ha ha.”

Tốt lắm, làm rất tốt.

Trương Lượng, anh thật đáng ghét ——

Vẫn còn mạnh đến như thế, thật đáng ghét!

Sau khi đưa kết quả cho ông Mạc, Trương Lượng vội vàng cầm điện thoại di động lên.

Ngay sau đó, thấy Hà Hồng Đào lên tiếng trong nhóm.

Hà Hồng Đào: Một người của lớp thầy Trương Lượng lớp số 16 đã vượt qua, 105 điểm [ngón tay cái][ngón tay cái][ngón tay cái].

Ngón tay cái!

Là ngón tay cái!

Trương Lượng lập tức vui mừng.

Vui mừng đến mức muốn đánh quyền ngay trong lớp học.

Đến, ông Mạc, để cho tôi đấm ông hai cái!

Thùng thùng.

Mà lúc này, có một tiếng gõ cửa phòng vang lên, cánh cửa từ từ mở ra.

Ở bên ngoài, có rất nhiều học sinh đang đứng ngóng.

“Vũ Hâm cậu vào đi.” Trương Lượng vẫy tay với cậu ta.

“Dạ, thầy” Một cậu học trò với vẻ mặt đờ đẫn đi đến.

“Này mọi người chờ đã, trong phòng họp có quá nhiều người.” Triệu Hành Thanh nhìn về phía các học sinh nói.

Mọi người chỉ có thể thở dài và tự giác xếp hàng ở ngoài cửa.

“Cũng sắp đến kết quả của Đường Tư Văn rồi đúng không?” Trương Lượng nói với ông Mạc : “Gọi luôn cô học trò đó vào đi.”

Ông Mạc có chút im lặng, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Đường Tư Văn vào đây, đóng cửa lại.”

Thế là, Đường Tư Văn cùng với u Dương Vũ cùng nhau đi vào, lần lượt đứng trước mặt Trương Lượng và ông Mạc.

Việc vui đang đến.

Tất cả mọi người đều biết rõ mối quan hệ cạnh tranh của hai người giáo viên này.

Ngoại trừ giáo viên lớp số 7 không còn tâm trạng gì, những người còn lại vẫn đang theo dõi bộ phim này.

Ông Mạc có hai cách có thể thắng Trương Lượng.

Hai người vượt qua.

Điều này quá khó khăn.

Đường Tư Văn vượt qua, điểm số lớn hơn 105.

Chuyện này lại càng khó.

Điểm trung bình của lớp át chủ bài là 106 điểm, ngoại trừ lớp số 1 ra, người có điểm cao nhất chỉ có Hồ Kỳ Lân của lớp số 2.

Tiếp theo, cũng là u Dương Vũ rồi.

Đường Tư Văn tuy có mạnh, nhưng vẫn không cùng đẳng cấp.

…

Ông Mạc có chút lo lắng cho Đường Tư Văn sẽ cảm thấy không thoải mái vì sự so sánh này, cho nên đã ngẩng đầu lên nhìn. Sau đó lại phát hiện, tâm tư cô học trò này không tập trung vào điểm số mà lại đang chăm chú lắng nghe điều gì đó.

Lúc này còn học tiếng Anh sao…

Thật sự là một học trò chăm chỉ.

Mặc dù bây giờ vẫn còn kém, nhưng sau này chắc chắn sẽ vượt qua được u Dương Vũ!

Tiếng anh của Trần Nguyên đã tiến bộ rất nhiều…

Trong lòng Đường Tư Văn cảm thấy ngưỡng mộ.

Nhưng sao giờ này cậu ta lại đọc tiếng Anh, có phải là vẫn chưa ăn cơm?

Còn mình cũng chưa ăn…

Chắc không chờ để ăn bánh bao được rồi.

“Đường Tư Văn, được 101 điểm, vượt qua.” Ông Mạc nhìn thấy điểm số của Đường Tư Văn, cười nói.

“Dạ vâng.” Đường Tư Văn gật đầu, biểu hiện rất tỉnh táo.

Đã sai lệch một điểm so với tính toán.

Thì ra việc chấm điểm các cuộc thi toán đã nghiêm ngặt hơn rồi.

“Cũng không tệ, có thể thi được điểm cao như vậy, xứng đáng là học trò cưng của thầy Mạc. ” Trương Lượng khen ngợi.

Câu này từ miệng anh ta phát ra, đúng là quá đê tiện mà.

“Đã có 35 người đạt được mục tiêu của trường rồi.”

“Đợi chút nữa, thầy Mạc vẫn còn học sinh mà, biết đâu lại có thể vượt qua được!”

“Nếu như vượt qua được, hiệu trưởng Hà vui vẻ, có lẽ tôi sẽ không bị mắng…” Một nữ giáo viên ôm đầu, vẻ mặt buồn bã nói.

Tất cả ánh mắt đều tập trung lên người ông Mạc.

Chương 231: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (1)

Mọi người đều muốn biết liệu có thể vượt qua được mục tiêu ban đầu mà hiệu trưởng Hà đưa ra hay không.

Về phần ông Mạc, mặc dù rất tức giận vì hắn đã bỏ thi trước một tiếng, nhưng vẫn nuôi hy vọng mà kéo danh sách bảng điểm xuống dưới xem, hi vọng hắn có được một chút thành tích nho nhỏ.

Đây rồi, có lẽ chính là phòng thi của hắn.

Xem đến Khâu Manh 100 điểm rồi.

Xuống chút nữa, xuống chút nữa…

Đã tìm thấy Trần Nguyên rồi… chờ một chút!

Ngón tay đặt lên trên cái tên Trần Nguyên, sau đó nhẹ nhàng kéo sang số điểm, ông Mạc muốn bảo đảm rằng mình không có nhìn lầm, không phải phía trên, cũng không phải phía dưới.

Cuối cùng ông ấy cũng xác nhận.

Chính là hắn.

Điểm số này, chính là của hắn.

“106…”

Giọng nói của ông Mạc không lớn.

Nhưng câu nói này, lại vang dội ở trong phòng học.

Người đầu tiên suýt bị điếc chính là Trương Lượng.

Cái gì ? ! !

106?

Ông đùa hay sao? !

Tiếp theo, lại đến Phan Chuẩn cũng kinh ngạc trợn mắt nhìn sang.

106?

Ông nói cái gì?

Không phải là học sinh lớp số 1, mà được 106 điểm?

Ban đầu anh ta đã nghĩ rằng, người duy nhất ở dưới đội át chủ bài ở trong lớp của anh ta.

Bây giờ, lại có lớp khác sao?

“106! Trời ạ, này thầy Mạc điểm trung bình của lớp thầy đã là 103.5 rồi !”

“Điều tôi quan tâm hơn chính là người được 106 điểm kia là ai!”

“Tôi chưa từng nghe nói còn có học sinh giỏi khác trong lớp của thầy Mạc ngoài Đường Tư Văn.”

Các thầy cô đều đang rất kích động.

Cuối cùng, rừng rậm vẫn cháy rồi…

Chỉ có Đường Tư Văn là vẫn đang chăm chú lắng nghe xong câu chuyện về con chim thông minh và con chim ngu dốt, cũng có thêm một chút hiểu biết sâu sắc.

Không biết chim quay ăn có ngon hay không.

“Cậu ấy ở lớp tôi…”

Khi ông Mạc chuẩn bị nói gì đó thì đài phát thanh cũng kết thúc.

“Hôm nay đã hết giờ phát thanh, hẹn gặp lại mọi người vào ngày mai, tôi là học sinh năm thứ hai lớp số 18, Trần Nguyên ____ “

Đài phát thanh kết thúc đã để lại trong mỗi người một thứ gì đó.

“Lớp số 18 đúng là ngoạ hổ tàng long, giọng nói của đứa trẻ này thật là hay.”

“Chính là bạn học sinh đọc phát thanh đấy sao?”

“Ồ đúng, là học sinh khoa Văn… Đó chỉ là một sở thích.”

“Thật tuyệt vời, nói tiếng Anh như này cũng phải được tầm 130 mấy.”

“Thầy Mạc học sinh kia là ai ?”

Đối với những câu hỏi này, ông Mạc cũng không biết phải giải thích như thế nào với một học sinh chưa từng được nhắc đến bao giờ, ông ấy trầm ngâm một lúc, nói: “Đúng vậy, chính là học sinh vừa phát thanh đó.”

“Hả?” Nghe được câu này, tất cả mọi người đều hoang mang. Có một người thông thái nhận ra, nói: ” Tiếng Anh tốt như vậy, làm sao cũng thể 130 mấy được? Nếu môn toán cũng tốt như vậy thì phải 140 mấy mới đúng. Này thầy Mạc, không phải ở lớp thầy chỉ có một người ở trong top 100 thôi à.”

Khả năng giỏi toán nhưng kém khoa học là không cao.

Bởi vậy, người học trò tên Trần Nguyên này… Ngữ văn dù chỉ có hơn một trăm điểm, thì ít nhất cũng phải trên 600 mấy.

Không, lớp số 18 vẫn còn có cao thủ?

“Trần Nguyên, sự phát huy của cậu ấy cũng không ổn định…”

Ông Mạc cũng muốn biết, cục phân đẹp mặt đó bây giờ đã đi đâu rồi!

Đúng lúc mọi người đang ngạc nhiên về điều này, u Dương Vũ đang đứng như cột gỗ đột nhiên mở miệng nói: “Trần Nguyên,

không phải là thí sinh đã nộp bài thi sớm một tiếng đồng hồ sao?"

Trường THPT số 11 cũng là một trường khá có tiếng , may mắn thay là ở trong những lớp bình thường cũng sẽ có một vài học sinh khá giỏi..

Đường Tư Văn cũng một học sinh giỏi được ông Mạc thường xuyên nhắc đến khi ở văn phòng.

Nhưng khi cái tên Trần Nguyên lần đầu tiên được nhắc đến, mọi người ai nấy đều cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ có Trương Lượng là khác, anh ta không thể chấp nhận.

Nếu như kém hơn Đường Tư Văn thì không sao, nhưng mà cái tên Trần Nguyên này là ai?

Sau đó, u Dương Vũ sát khí sầm sầm mở miệng nói một câu:

"Trần Nguyên, đó không phải cậu học sinh đã nộp bài sớm một tiếng hay sao?"

Lúc này, hãy dừng cái trò này lại ngay lập tức.

"Hả?" Trương Lượng thay mặt các giáo viên khác trong hội đồng đứng lên phát biểu bày tỏ nghi ngờ.

"Đúng vậy ở vòng sơ khảo này, Trần Nguyên ở lớp số 18 đã nộp bài thi trước một tiếng…"

Sau khi u Dương Vũ nói xong, nhận thấy bầu không khí có chút kỳ quái, vội vàng nhắc lại: "Điều này tôi đã nghe được từ các học sinh trong lớp… Chắc chắn bọn chúng cũng nghe được từ những học sinh ở lớp khác…"

Không đúng, về cơ bản tất cả các giáo viên dạy năm hai đều đang ở đây, nếu như bán đứng người nào đó là không tốt.

"Nộp bài thi sớm một giờ…"

Lãnh Tịnh Triệu một người luôn luôn bình tĩnh đi đến trước mặt ông Mạc, bắt đầu lật lật xem kết quả, sau đó tìm được người đứng đầu lớp, nói:

Chương 232: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (2)

“114.”

“Chỉ kém tám điểm, lại còn thừa một tiếng, nếu chỉ cần sửa một vài lỗi nhỏ và giải thêm một câu nữa là sẽ đậu.”

Phan Chuẩn cầm chén trà lên sau đó uống một ngụm, thản nhiên nói.

Nếu người đầu tiên của lớp bét được xếp cùng với những học sinh của lớp khác, sẽ khó để chấp nhận.

Nhưng như vậy cũng không sao.

Người cảm thấy lo lắng lúc này là giáo viên Thành của lớp số 1.

“Này, cậu ta chỉ có được số điểm mà bản thân đạt được, cho dù có làm xong cũng chưa chắc vượt qua.” Ông Mạc xua tay trước mặt u Dương Vũ cùng với Đường Tư Văn nói: ” Không nên học theo những thói quen xấu.”

Tuy nhiên ngoài miệng nói như vậy, nhưng ông Mạc, cũng nên kiểm soát cảm xúc của mình đi chứ!

“Mau gửi kết quả đi và xem phản ứng của mọi người như thế nào nhé.”

Bình thường ông Mạc so với Trương Lượng còn dễ mến hơn nhiều, cho nên mọi người đều rất vui vẻ chờ đợi.

Sau đó, ông Mạc nhắn một tin nhắn rồi gửi đi.

Nhưng đối phương cũng không trực tiếp thông báo tin vui cho mọi người.

Mà vài giây sau đó.

Hà Hồng Đào: học sinh đạt 106 điểm là ai?

Ông Mạc: Đường Tư Văn được 101 điểm, Trần Nguyên được 106 điểm.

Hà Hồng Đào: Trần Nguyên có nằm trong danh sách học sinh được hỗ trợ đặc biệt hay không?

Bởi vì cuộc trò chuyện lần trước có nói rõ sẽ nâng cao điểm số của những học sinh được hỗ trợ đặc biệt, cho nên Hà Hồng Đào nhớ rất kỹ cái tên này.

Trên thực tế, thì trước đây anh ta cũng đã nhắc đến một lần.

Khi đó anh ta đang ở bên ngoài phòng nghiên cứu, chỉ biết rằng trong trường có một vị anh hùng ở lớp số 18 đã cứu mạng người, người ta đã đến trường cảm ơn và còn cùng chụp ảnh kỷ niệm cùng vớ thư ký Hàn.

Ông Mạc: Chính là cậu ta.

Sau đó, Hà Hồng Đào gửi một biểu tượng cảm xúc thể hiện sự thích thú của một người lớn tuổi.

Từng nhớ đến một người là có thể sẽ nhắc đi nhắc lại về người đó.

Mà cái tên Trần Nguyên này, đúng là đã xuất hiện nhiều lần rồi, rất là thường xuyên.

Cũng giống như bài phát thanh tiếng Anh vừa rồi.

Cậu bé này thật là dễ gây sự chú ý.

“Đó là một lời chúc mừng nho nhỏ!” Một nữ giáo viên trẻ tuổi nói.

Mọi người vội vàng bấm vào, sau đó nhìn thấy lời chúc mừng từ “Kiến Quân của trường THPT số 11” mà ngay cả phi đội át chủ bài cũng chưa từng có được.

Hà Hồng Đào: Hai học sinh từ lớp số 18 của giáo viên Mạc Cảnh Du đã vượt qua được ranh giới, có cả Trần Nguyên [chúc mừng][chúc mừng][chúc mừng]

Đôi mắt ông Mạc tỏa sáng với hy vọng rằng cuối cùng hắn cũng có thể tiến bộ rồi.

Mà so với ông ấy, thì Đường Tư Văn lại càng kinh ngạc hơn..

Mạc Cảnh Du là ai?

… …

Đói đói đói!

Tôi muốn ăn cả một con trâu!

Trong lúc trả tiền ăn, Trần Nguyên cho tay vào túi, tạm thời quyết định ăn một đầu súp lơ trước.

Tiền sinh hoạt và tiền thuê nhà của mình được thanh toán vào ngày 24 trùng với ngày sinh nhật của Hạ Tâm Ngữ .

Sau khi mua chiếc vòng bạc ngày hôm đó, mình đã không còn tiền.

Nếu xin tiền của mẹ thì cũng không có gì sai, nhưng Trần Nguyên rất ít khi làm như vậy, hơn nữa tháng này lại tiêu khá nhiều tiền rồi, hắn lo lắng ông Trần sẽ nghĩ hắn làm chuyện gì đó không tốt. Vậy tốt nhất là chờ cho đến khi họ nhớ ra hắn vậy….

Tâm Ngữ có thể làm được chuyện gì thì mình cũng có thể.

Bữa trưa có giá 5 nhân dân tệ, một phần trứng tráng, một phần súp lơ, một phần cơm trắng, canh cơm cuộn rong biển miễn phí.

Hãy vui vẻ đi nào.

Hiện tại trong căn tin đã không có nhiều người, cho nên không cần phải ngồi chung bàn với ai, Trần Nguyên đã tìm được một chỗ ngồi riêng và ngồi xuống, ngay lúc hắn đang định lấy điện thoại di động ra thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cho nên hắn đã vội vàng cất điện thoại đi và cúi đầu xuống ăn.

Những trường học ở Trung Quốc rất nghiêm ngặt cho nên không được phép sử dụng điện thoại di động!

Không thể trôi dạt đi đâu được rồi, mặc dù hôm nay mình đã được chú ý đến ở đài phát thanh, cũng đã gây sốc với ông Mạc một chút, nhưng dù sao mình vẫn là một học sinh kém.

Những đặc quyền của Đường Tư Văn, trước mắt hắn vẫn chưa có được.

Nhưng mà, ngay khi hắn đang ăn cơm, thì một người đàn ông đột nhiên ngồi xuống ngay trước mặt.

“Ông Mạc… thầy Mạc.”

Trần Nguyên bối rối, chẳng lẽ vừa rồi mình đã bị bắt quả tang dùng điện thoại di động rồi sao?

Lúc này, Đường Tư Văn đang bê một đĩa bánh bao, cô cũng ngồi xuống bên cạnh Trần Nguyên.

Mặc dù cô vẫn cảm thấy hơi sợ tên sát thủ bánh bao này.

Nhưng căn tin hôm nay đã có món bánh bao bò sốt phiên bản giới hạn.

Lần sau muốn ăn, thì phải đợi thêm một tuần lễ nữa.

Không có cách nào, cô ấy không có sự lựa chọn nào khác.

Chương 233: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (3)

“Bữa trưa chỉ ăn thế này thôi sao?” Ông Mạc nhìn Trần Nguyên trong đĩa cơm chỉ có trứng gà, súp lơ, không hề có mỡ hay thịt gì, ông cau mày.

“Em muốn ăn thanh đạm một chút thôi ạ…”

Con trai ai cũng có lòng tự tôn, làm sao có thể để cho người khác biết được sự khó khăn của mình lúc này?

“Cậu không hề yêu đương có đúng không?”

Đương nhiên, lòng tự tôn mà bị chà đạp thì cũng chịu, nhưng nếu bị bắt quả tang yêu đương thì coi như xong!

“Thật ra gần đây tiền sinh hoạt của em hơi eo hẹp….” Vì lo sợ bị phát hiện, Trần Nguyên Lập lập tức giả vờ khóc than nói: ” Thầy biết đấy, từ nhỏ em đã ham học nhưng mà nhà lại nghèo…”

“Cậu ham học sao?”

Không, mấu chốt của câu này phải là nhà em nghèo mới đúng chứ ông Mạc!

“Đi lấy thêm thịt và rau đi.” Ông Mạc lấy phiếu ăn ra, đặt ở trước mặt Trần Nguyên, sau đó sắc mặt lại nghiêm túc trở lại rồi cắm đầu ăn cơm.

“Em cảm ơn thầy!”

Thấy thế, Trần Nguyên vội vàng cầm phiếu đi lấy đồ ăn, đi đến khu vực thịt, rau củ quả và quẹt thẻ.

“…”

Không, cậu không có chút cảm động nào sao?

Ông Mạc nhìn Trần Nguyên không nói lên lời…

Nhưng cũng may, ông ấy không thích mấy cái thể loại ba hoa nào, cho nên phản ứng như vậy cũng đỡ buồn nôn.

Khi đang ngồi ăn cơm, Đường Tư Văn ở đối diện do dự một lúc, sau đó lấy một chiếc bánh bao của mình đặt lên trên đĩa ăn của Trần Nguyên.

Hóa ra vì nhà nghèo, cho nên mới muốn bánh bao của mình…

Là mình hiểu lầm cậu ta rồi.

Tôi sẽ chia sẻ cho cậu một phần bánh bao bò sốt phiên bản giới hạn này, cùng ăn đi.

Nhìn thấy Đường Tư Văn tốt bụng như vậy, ông Mạc có chút cảm động.

Dù sao thì ông ấy cũng là một người cha và có một cô con gái.

“Đường Tư Văn, tôi cũng cho cậu một phần chân giò sốt tương này.”

Bưng hai phần thịt đắt tiền có giá 18 nhân dân tệ đến, Trần Nguyên đã hào phóng đưa một nửa cho Đường Tư Văn.

Nhưng khi ngồi xuống, hắn lại nhìn thấy cái bánh bao ở trong đĩa ăn của mình, lúc này hắn mới biết được.

Chúng ta đang có chung một suy nghĩ!

“Cảm ơn.” Đường Tư Văn không nghĩ đến nhà Trần Nguyên nghèo như vậy mà còn chia sẻ đồ ăn với mình, đúng là cảm động hết sức.

Cảm ơn cậu ta làm gì?

Là thẻ là của ta đó?

Nếu như là người khác, ông Mạc chắc chắn sẽ cảm thấy hai người này có gì đó mờ ám.

Nhưng nếu là Đường Tư Văn và Trần Nguyên thì chuyện yêu đương này sẽ không bao giờ xảy ra.

Nói thực ra, ông Mạc cũng cảm thấy Chu Phù đối xử với Trần Nguyên có hơi tốt quá mức cho phép…

Về sau nếu như Chu Phù thật sự có ý đó với Trần Nguyên vậy thì đổi chỗ cho Đường Tư Văn với Chu Phù.

Hà Tư Kiều cũng cần phải điều chỉnh lại, con bé này nói chuyện quá nhiều, nên đối với Đường Kiến.

“Thầy Mạc, em có vượt qua vòng sơ khảo không ạ?” Bỗng nhiên, Trần Nguyên tò mò hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, ông Mạc muốn đánh cho một cái.

Cái tên này đã đạt được 106 điểm trong vòng hai tiếng, đã đứng thứ nhất danh sách xếp hạng, sao cậu ta lại không có tự tin vào điểm số của mình như vậy?

Lại còn hỏi mình có qua được hay không?

Nhưng với tư cách là một giáo viên, ông ấy không thể không nói.

Thế là ông ấy làm ra vẻ thản nhiên nói ra: “Qua rồi, tháng 11 này sẽ cùng với Đường Tư Văn đi Ninh Thành chính thức tham gia thi đấu.”

“Vậy là được bao nhiêu điểm ạ?” Trần Nguyên tiếp tục hỏi : ” Em muốn biết là em đã làm sai chỗ nào, em nhớ là em đã làm nhầm đề.”

“…” Lão Mạc nghẹn lời rồi.

Tên tiểu tử này!

Không nói ra cũng không được.

Nhưng nếu nói ra…

Vừa nghĩ đến ông ấy liền thở dài.

Nhìn cái cách Trần Nguyên hỏi về bài thi này…

Mình nên nói như thế nào?

Nhưng, không thể do dự nữa.

Một chút do dự sẽ khiến cho đứa trẻ này cảm thấy hoảng sợ và xấu hổ không dám nói nữa!

“Thưa thầy?” ánh mắt Trần Nguyên trong suốt, nói.

Đường Tư Văn đang định nói gì đó, thì Trần Nguyên đột nhiên nhéo vào cánh tay của cô—— con gái thì đừng nói nhiều.

Đây là cuộc đấu trí của tôi và ông Mạc.

Thế là, Đường Tư Văn không hề mở miệng.

Hai người ngồi chờ đợi câu trả lời của ông Mạc

“Ta nhớ không rõ lắm, chắc là khoảng 100 mấy… Không có đề làm sao cậu có thể sửa những câu hỏi sai?” ông Mạc vừa ăn cơm vừa nói: “Đừng quá lo lắng chuyện đó, hãy chuẩn bị cho cuộc thi đấu…”

“Trần Nguyên cậu quá đẹp rồi, nộp bài trước một tiếng mà đạt 106 điểm, đứng nhất toàn trường, ngoại trừ lớp số 1!”

Đúng lúc này, Khâu Manh một người tuổi tác như mới 17 tuổi, nhưng trong trò chơi StarCraft thì đã mười tám tuổi xuất hiện nói.

Sau khi nói xong lại thấy có vẻ sửng sốt.

Mình lại phạm sai lầm gì hay sao ?

Không, lần này là ông Mạc tra tấn.

Hãy coi đó là một thành tích tuyệt vời.

Chương 234: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (4)

“Sớm một chút trở về phòng học học tập.”

Ông Mạc đang bê đĩa ăn, vẻ mặt trông như dã thú quay người đi rời khỏi nơi này.

Nhìn bộ dạng lúng túng của đối phương, Trần Nguyên lại cảm thấy dễ chịu.

Ông Mạc, kiêu ngạo thuần túy.

“Vậy lần này cậu được bao nhiêu?” Trần Nguyên hỏi Khâu Manh.

“100, ít hơn so với dự đoán, bị chê cười rồi.” Khâu Manh nói, bê đĩa thức ăn đặt đối diện Trần Nguyên : ” không có ai à ?”

“Không có, cứ việc ngồi.”

“Đường… Đường Tư Văn thì sao?” Khâu Manh chủ động nhìn về phía người con gái xinh đẹp nhưng khó gần này, hỏi..

Đường Tư Văn trả lời: “101, kém 1 điểm so với dự kiến.”

“Tôi biết ngay, lần chấm bài thi này nghiêm ngặt hơn nhiều!” Khâu Manh công nhận gật đầu : ” Chắc chắn sẽ bị trừ đi một vài điểm trình bày.”

“Vậy lần này vượt qua ranh giới thì đúng là giá trị đấy.”

“Cậu còn nói nữa, lần này cậu còn giả vờ sao. ” Khâu Manh suy nghĩ, nói: ” chúng tôi ở ngoài cửa đã nghe thấy, ngay cả thầy Phan cũng đoán được, nếu như cậu làm bài thi đến hết giờ quy định, chắc chắn có thể vượt qua quái vật ở lớp số 1 và đứng nhất toàn trường.”

“Không đâu, tôi đã làm những gì mà tôi biết rồi.”

“Ông Mạc cũng giải thích như vậy đấy…”

“Không, câu này của ông Mạc sẽ không hủy hoại thanh danh của tôi đúng không?”

Trần Nguyên khó chịu, sao có thể tồn tại người như vậy.

“Cậu đã mạnh như vậy, tại sao không thử tham gia cuộc thi thứ hai và thử sức ở cuộc thi quốc gia xem sao?” Khâu Manh kinh ngạc.

Dựa theo thực lực của Trần Nguyên, hắn cũng gần giống với những con quái vật ở THPT số 4 rồi.

Trần Nguyên nói: “Tôi không muốn đại diện cho trường THPT số 11 đi thi quốc gia rồi mang huy chương vàng về cho Hà Hồng Đào đâu.”

“Cái gì, vậy cậu muốn đại diện cho trường nào chứ?”

“… Tôi không nhắc đến THPT số 4 đâu.”

“Tôi cũng không nói là THPT số 4 đâu.”

Chết tiệt, cuộc trò chuyện đang bùng nổ.

“Tôi chỉ muốn lấy thêm điểm trong kỳ thi đại học thôi, tôi không có hứng thú với mấy cái kế hoạch đó.” sau khi Trần Nguyên nói xong, lại khiêm tốn bổ sung một câu : “Điểm thi

mới là thực tế hơn, tự do đăng ký, khuyến nghị cái gì.., đúng là nhàm chán.”

“Anh trai ơi anh đúng là kiêu ngạo đấy, tôi thực sự muốn học kỹ năng này từ cậu, hahaha.” Khâu Manh vỗ tay, tràn đầy ngưỡng mộ.

Chỉ có thể nói rằng, kết quả học tập của lớp số 18 từ trước đến nay đều không tốt và chưa được xếp vào hạng giỏi trong trường.

Nhưng nếu như có thể kiêu ngạo thì chỉ có thể bắt nguồn từ làn sóng “Nam giới” mà thôi.

Lại còn gieo vần S Kara.

“Đa tạ hahaha….”

Trần Nguyên nhẹ nhàng đáp lại, sau đó ăn bánh bao, hoàn toàn không hề cảm thấy bối rối.

【 lại khoe điểm, lại khoe điểm, tôi sẽ không thấy cảm kích đâu)

Tại sao tiếng lòng lại xuất hiện, đây có phải là một lỗi của Siêu Tử hay không?

Ngay khi Trần Nguyên vừa ăn xong cái bánh bao, Đường Tư Văn đột nhiên nhìn chằm chằm hắn như mong đợi điều gì đó.

Thế là, hắn nhẹ giọng nói: “Cậu muốn ăn sao?”

“Đây món bánh bao bò sốt đặc biệt của căng tin.”

Đường Tư Văn tiếp tục dùng ánh mắt đó nhìn hắn chằm chằm, giống như là một vị máy chủ đang giới thiệu một trò chơi mới của mình cho khách hàng và khi nói đến cốt truyện chính vị đó đang vô cùng háo hức chờ đợi phản ứng của đối phương.

Thế là, Trần Nguyên gật đầu nói: “Ăn cũng ngon, không hổ là phiên bản giới hạn, chất thịt rất tươi non, dư vị kéo dài… Tuyệt tuyệt vời.”

Sau đó, trong ánh mắt của Đường Tư Văn toát lên một tia sáng vô cùng hiếm có, cô liên tục gật đầu đồng ý.

Mặc dù cậu ta là một sát thủ bánh bao…

Nhưng cũng có thể, trở thành người tâm giao bánh bao của mình

… …

“Ăn bánh bao không Tâm Ngữ?”

Đang ngồi ăn cơm ở căng tin với cô cô, thì có một người giáo viên đi tới, vui vẻ mời cô ấy ăn.

“Không cần đâu thưa cô.” Hạ Tâm Ngữ mỉm cười lắc đầu.

“Bắp cải cay nha.”

“Cái này…”

“Hương vị của Kinh Nam.”

Hai lần mời gọi này khiến cho Hạ Tâm Ngữ cảm thấy rất thèm ăn, nhưng lại không dám mở miệng. Mà lúc này, cô cô đột nhiên đưa tay ra: “Cho chúng tôi hai cái nếm thử xem.”

“Rất cay đó, tôi ăn xong như muốn phun ra lửa vậy.” Vị giáo viên nữ kia nói.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ ăn một miếng, hoàn toàn không có phản ứng gì, đồng thời cười nói: “Có chút giống kim chi, ăn khá ngon.”

“Chỉ là không cay thôi, còn lại đều ngon.” Hạ Phương gật đầu nói.

“Người Kinh Nam thật đáng sợ… Tương ở sông Giang Tương có phải cay lắm không?”

Thấy thế vị giáo viên lắc đầu sợ hãi rồi rời đi.

Sau đó, hai cô cháu nhìn nhau mỉm cười.

Khi nhắc đến chủ đề về quê hương, ai cũng sẽ cảm thấy đầy tự tin và tự hào.

Mà hai người phụ nữ đang “phiêu bạt bên ngoài” này, tự nhiên sẽ cảm thấy có cùng suy nghĩ.

Dù sao, họ đều là những người con gái đến từ Hồ Nam.

“Ồ, trường học gửi kết quả thi Olympic toán cho cô.”

Cô cô lấy điện thoại di động ra, sau đó mở ra một danh sách.

Chương 235: Cô cô, con đã nói là cậu ấy có thể làm được mà! (5)

Sự khác biệt của trường THPT số 11 và THPT số 4 chính là Kiến Quân đã hoàn toàn mất đi nhân tính, biến nơi này trở thành một cỗ máy kiểm tra khổng lồ.

Sự riêng tư?

Tôi sẽ lập một bảng danh sách, xếp tất cả học sinh trong trường lại với nhau, thứ hạng sẽ quyết định thứ tự!

Điều quan trọng chính là sự căng thẳng khi bị loại ở phút cuối.

Toàn bộ trường THPT số 4, đều là một sân huấn luyện Gà.

Không muốn thắng?

Vậy thì 【 bíp——).

“Đây danh sách của trường, lát nữa cô sẽ kiểm tra danh sách của toàn thành phố.” Cô cô nhìn Hạ Tâm Ngữ có chút khẩn trương, liền nói ra.

“À… Cháu có nói gì đâu.”

Hạ Tâm Ngữ muốn phản bác, nhưng lại không dám, chỉ có thể cứ như vậy cúi đầu ngầm thừa nhận.

“109, 106, 104, 103…” Sau khi đọc điểm của bốn học sinh trong lớp, Hạ Phương khá hài lòng.

Dù sao bọn họ cũng không phải át chủ bài, hay tên lửa, chỉ là ban phổ thông, với điểm số trung bình là 105.5, vậy cũng rất mạnh rồi.

Với điểm số như này chắc là cũng không kém hơn so với lớp số 1 của THPT số 11 là bao nhiêu đâu?

Tuy nhiên, đối phương có số lượng rất đông, lớp mình lại chỉ có bốn người, nếu đem so sánh như vậy thì quả thực là không công bằng.

Đương nhiên, nếu như đó là sức mạnh chiến đấu hàng đầu.

Vậy thì sẽ nghiền nát tuyệt đối rồi.

120 120 120 119 119.

Đúng vậy, đây chính là năm trong số những người đứng đầu THPT số 4.

Toàn bộ đều đến từ đội át chủ bài.

Thậm chí người ta còn nói rằng bọn họ nằm trong số những người giỏi nhất tỉnh.

“Nào nào nào, chúng ta hãy cùng xem điểm số của bạn học Trần của lớp số 18 nào.”

Cô cô bắt đầu kéo đến một danh sách khác.

“…” Hạ Tâm Ngữ cảm giác được, cô cô đang trêu ghẹo, cho nên hơi cúi đầu xuống.

Rõ ràng cô cô là người nghiêm khắc nhất với Trần Nguyên, thậm chí chưa từng nói một câu nói đùa…

Nhưng khi không có ai xung quanh thì lại bắt đầu trêu chọc mình.

“Con biết cậu ta thi ở phòng nào không?” Thật sự là quá nhiều, cô cô có chút khó khăn.

“Cô thử nhập tên của cậu ấy ra xem…” Hạ Tâm Ngữ nhắc nhở cô cô.

Sau đó, Hạ Phương làm theo như Tâm Ngữ nói, gõ Trần Nguyên.

Cái tên này cũng không phổ thông.

Cả Hạ Hải chỉ có một người là Trần Nguyên.

Số báo danh**, trường THPT số 11, Trần Nguyên, 106.

“…”

Nhìn đến đây, cô cô sững người.

Lâu lắm rồi, lâu lắm rồi.

Cô cô còn không kịp phản ứng.

106.

Nếu ở trong lớp của mình, cũng có thể xếp thứ hai.

Hơn nữa, cậu ấy hoàn thành nó chỉ trong hai tiếng đồng hồ!

106!

Hạ Tâm Ngữ gần như hét lên khi nhìn thấy điểm số này.

Cậu ấy đã làm được!

Cậu ấy không lừa gạt mình, không hề nói dối, cái đẳng thức kia, cậu ấy còn nhớ rất rõ ràng…

“Khó trách ta không để ý đến số 1 và số 4. Những kết quả này thật sự khiến ta coi thường những tên nhóc ở trong lớp.”

Mất một thời gian dài để chấp nhận sự thật, Hạ Phương đã phục hoàn toàn.

Không mạnh miệng, không gian lận.

Dù sao nếu muốn gian lận thì nhìn vào điểm số này thì cũng không có khả năng.

Tiểu Trần cậu đã đúng.

“Cô cô, con đã nói cậu ấy làm được mà, hì hì.” Hạ Tâm Ngữ tìm thấy cơ hội để khen ngợi Trần Nguyên, cô ấy vừa cười vừa nói.

“Là ta đã tùy tiện rồi. Lần sau gặp mặt, ta nhất định nói xin lỗi cậu ấy.” Cô cô gật đầu nói.

“Không…con không có ý đó…”

Hạ Tâm Ngữ vội vàng xua tay giải thích rằng không phải là do cô cô.

“Đùa giỡn thôi.” Hạ Phương làm sao có thể không biết đứa nhỏ này đang nghĩ cái gì, cho dù là mình không đồng ý, như vậy thì cũng có thể làm gì được?

Sau khi biết điểm số này, Trần Nguyên không biết sẽ như thế nào ?

Chắc là sẽ cười vui vẻ lắm đây.

Cô cô còn chưa thân thiết hơn với Trần Nguyên.

“Ngày mai sinh nhật định đi ăn với Trần Nguyên ở chỗ nào?” Hạ Phương hỏi.

Nghe được câu này, Hạ Tâm Ngữ lắc đầu: “Con không có nói với cậu ấy sinh nhật của con… Con nghĩ rằng sắp đến kỳ thi hàng tháng rồi cho nên muốn dành nhiều thời gian để học tập hơn.”

Nghe thấy câu này, Hạ Phương khẽ giật mình.

Tâm Ngữ không nói về sinh nhật của mình với Trần Nguyên?

Con bé này không nghĩ đến sinh nhật của mình hay sao?

Cho nên, ngày hôm đó khi mình chuyển tiền cho Trần Nguyên, cậu ta cũng không biết là đến sinh nhật của Tâm Ngữ?

Hạ Phương cảm thấy có chút khó chịu.

Tiểu Trần chắc chắn không phải là người xấu.

Nhưng chắc chắn không tốt, nếu không nhớ đến ngày sinh nhật.

Nhưng suy nghĩ lại tuần trước cậu ta cũng khá bận rộn, chạy đôn chạy đáo như vậy…

Trong khi Hạ Tâm Ngữ đang ăn bánh bao, Hạ Phương lặng lẽ gửi cho Trần Nguyên một tin nhắn.

Phong Khinh Vân Đạm: Tiểu Trần, cậu đã mua bánh kem chưa, icon mỉm cười jpg.

Hi vọng cái icon mỉm cười này, sẽ nhắc nhở cậu một chút.

Sau đó, Hạ Phương lại trêu chọc nói: “Nếu Tiểu Trần quên mất sinh nhật của con, ta sẽ không công nhận cậu ta là một người đàn ông tốt.”

“Hả? Không phải…”

Lần này, hãy coi đó như một lời xin lỗi vì đã coi thường cậu.

Lần sau, nếu muốn yêu đương thì phải chính mình nói ra đấy .

Chương 236: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (1)

“Sảng khoái nhỉ, lại còn được đi đến Ninh thành để tham gia cuộc thi, con mẹ nhà cậu thật đáng chết ——— “

Chu Vũ vốn đang đau khổ, lại nghe nói Trần Nguyên đã vượt qua kỳ thi, lại còn được đi ra bên ngoài thành phố để thi đấu, còn được đi chơi miễn phí, cậu ta càng cảm thấy đau đớn, đau đến không muốn sống nữa.

Người anh em không chỉ may mắn, mà là rất may mắn.

“Chỉ là một chuyến đi được bao ăn bao ngủ mà thôi, không phải là tất cả đâu.” Trần Nguyên thản nhiên nói.

“Ngoại trừ ăn ngủ và đi lại, còn có gì nữa?” Vẻ mặt Chu Phù khó hiểu.

Sau đó, Trần Nguyên cùng với Chu Vũ nhìn nhau ngầm hiểu, mỗi người đều lộ ra một nụ cười ma mị và không nói gì.

“Hả?” Chu Phù không hiểu.

Đối với vấn đề này, Hà Tư Kiều giải thích: “Những chuyện về bọn con trai cậu không hiểu được đâu, cứ nghĩ đến những chuyện đen tối ý.”

“Hả… Trường học sẽ không để cho học sinh làm những loại chuyện như vậy đâu.” Chu Phù thành thật nói ra.

“Câu nói thật thà này của cậu làm cho hai tên kia trông ngốc không kìa.” Khóe miệng Hà Tư Kiều giật giật.

“Vậy sẽ có xe buýt đến đón tất cả những học sinh đi thi chứ?” Chu Vũ hỏi.

“Dù sao trường chúng ta cũng có rất nhiều người. Mà lại lần thi thứ hai này phải ở lại một đêm, cho nên có thể ban lãnh đạo sẽ đi cùng bọn họ.” Hà Tư Kiều đoán vậy.

“Nhưng may mắn là chỗ đó cách chỉ 160 cây số, đi xe cũng không quá lâu.” Sau khi Trần Nguyên nói xong, đột nhiên nghĩ ra : ” Nhân tiện, hôm đó cũng là cuối tuần…”

Không biết mình có thể dẫn theo Tâm Ngữ đi cùng đúng không?

“Cái tên này, cậu định bảo chúng tôi làm trợ thủ cho cậu đúng không? !” Chu Vũ tự cho là nhìn thấu được suy nghĩ của Trần Nguyên, lập tức nói ra.

“Không phải, tôi không có ý đó…”

Cái quái gì vậy, các cậu nghĩ gì mà lại bảo tôi dẫn theo Tâm Ngữ.

“Ninh thành ở gần ven biển, cũng có thể qua bờ biển chơi đùa, đúng là một phương án hay.” Chu Phù cũng thường xuyên

được cha đưa đến đó du lịch, cho nên đối với Ninh Thành tương đối quen thuộc.

Mặc dù kém hơn Hạ Hải một chút, nhưng dù sao cũng là một thành phố lớn, không thể không có không khí của thương nghiệp hóa nồng hậu dày đặc.

“Chỉ mất một tiếng để đi tàu cao tốc và tốn 50 nhân dân tệ… Đúng là rất có tính khả thi !” Hà Tư Kiều kiểm tra phần mềm mua vé Software trên điện thoại di động (quảng cáo vẫn tiếp tục cho thuê quảng cáo), cô ấy đột nhiên cảm thấy thỉnh thoảng đi ra ngoài chơi sẽ rất thú vị, dù sao phương tiện đi lại cũng rất là thuận tiện.

“Đi tới đi lui là mất 100 tệ, cộng thêm phí thuê chỗ ở, tiền xe, đồ ăn… Chi phí cũng không cao lắm.” Chu Vũ bắt đầu tính tiền, ham muốn đi du lịch của cậu càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Thậm chí còn cảm thấy chuyện này không còn liên quan gì đến bài kiểm tra của Trần Nguyên nữa, cậu ra chỉ muốn ra ngoài chơi một chút.

“Thật cảm động, tôi không ngờ mọi người đều chân thành hy vọng tôi có thể giành được giải thưởng cấp tỉnh và được cộng thêm điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học .” Nhìn sang bọn họ, Trần Nguyên cảm động nói ra.

“Không phải, cậu đừng có làm như vậy, đột nhiên tôi lại cảm thấy có chút buồn nôn, không muốn đi đấy…” Hà Tư Kiều lộ ra cái vẻ mặt viển vông.

Chu Vũ cũng lấy tay nâng cằm lên, nhẹ gật đầu: “Được rồi, không đi nữa, nếu tên này có thể giành giải chắc chắn cậu ta sẽ chết vì tê dại. Vậy thì tôi sẽ mang tội chết vì đã hỗ trợ cậu ta.”

Mẹ nó, mấy người đang cảm thấy áy náy cái quái gì vậy?

Cậu còn là con người nữa không, tên khốn khiếp? !

Nhưng.. Cũng không sao hết, được rồi, tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Hắn biết rõ những người này đang âm mưu điều gì, Trần Nguyên hoàn toàn nắm được trong lòng bàn tay.

“Đừng khách khí, chúng tôi chỉ hậu viện cho cậu thôi mà.”

Nhưng mà đúng vào lúc này, Chu Phù lại vỗ lên bả vai Trần Nguyên, cũng cười nói: “Các anh em trong nhóm rất nhiệt tình cổ vũ cho cậu, cho nên cậu nhất định phải làm cho tốt đấy.”

“…”

Có thể nhìn ra được, cô ấy rất muốn mình vượt qua kỳ thi này.

Mà mình lại cảm thấy việc thể hiện bản thân theo cách này có vẻ không phù hợp cho lắm.

Nhưng cô ấy đã kiềm chế cách nói chuyện để làm sao cho hòa nhập với không khí này.

Rốt cuộc, nguồn gốc của những điều đen tối đều là…

“Vừa rồi bọn tôi chỉ nói đùa thôi, nhưng thật tâm tôi vẫn mong cậu có thể làm tốt bài thi của mình.”

Làm ra vẻ mặt mỉm cười ha ha hi hi, Hà Tư Kiều nghiêm túc nói.

Quả nhiên, mình đã không nhìn lầm Hà Tư Kiều mà.

“Nếu như có thể qua Ninh thành, mọi người được đi chơi vui vẻ, mọi chuyện đều ổn thỏa, vậy thì quá tuyệt vời rồi.” Chu Vũ nói ra với vẻ mặt mong chờ.

Nhưng ngòi bút này của Chu Vũ còn ác độc hơn tưởng tượng nhiều!

Chương 237: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (2)

“Này Đường Tư Văn đâu?” Chu Phù giống như đã xác định kế hoạch sẽ đi Ninh Thành cho nên bắt đầu phát triển đề tài, nói: ” Đến lúc đó, chúng ta có nên mời cô ấy đi cùng không?”

“Mỹ nữ này quá xa cách với mọi người…” Hà Tư Kiều lắc đầu : ” Đến lúc đó bầu không khí có thể sẽ rất xấu hổ đấy.”

Chu Vũ cũng phụ họa nói: “Tôi cảm thấy nếu chúng ta làm ảnh hưởng đến bài thi của cô ấy, thì có thể sẽ bị cô ấy ghi thù hận. Dù sao thì tôi luôn thấy cô ấy học tập ở mọi lúc mọi nơi, ngoại trừ lúc ăn bánh bao thì khác…”

Không, có phải là tên tiểu tử nhà cậu đã phát hiện ra manh mối gì không?

“Vậy được rồi, nghe theo mọi người.” Chu Phù dù sao cũng là người mới, cô ấy vẫn là muốn lắng nghe theo ý kiến của mọi người, để tránh xảy ra những chuyện xấu hổ không cần thiết.

Nói thực ra, nghe bọn họ nói như vậy, Trần Nguyên vẫn còn có chút tinh tế.

Không nói đến những cái khác, hắn với Đường Tư Văn cũng đã trở thành bạn bè rồi, bình thường cũng nói chuyện với nhau thường xuyên, thật sự nếu muốn kéo người ta đi ăn cùng thì cũng không có vấn đề gì, nếu như món ăn ngon, có thể cô ấy sẽ hiện nguyên hình ngay, như vậy mọi người có thể hiểu cô ấy không phải là một kẻ máu lạnh mà thực chất chỉ là một cô gái ngốc nghếch…

Được rồi, nên lấy đại cục làm trọng.

Tuy nhiên, với sự mong đợi của mọi người về chuyến đi Ninh Thành này, thì Trần Nguyên lại càng mong chờ buổi sinh nhật vào ngày mai hơn.

Buổi trưa hôm nay, hắn đã nhận được một tin nhắn từ cô cô.

Phong Khinh Vân Đạm: Tiểu Trần, bánh kem cứ nói là do cậu mua nhé, icon mỉm cười jpg.

Khi nhận được tin nhắn này cả người hắn trở nên chết lặng.

Cái này icon mỉm cười jpg này, trông giống như đang thể hiện cái gì đó!

Ba phần chế giễu, ba phần lạnh lùng, ba phần nghiêm túc, còn có một phần đáng sợ.

Đương nhiên, mình không thể đoán được cô cô.

Có lẽ, cô cô chỉ muốn Tâm Ngữ ghi nhớ những điều tốt đẹp về mình.

Có lẽ, cô cô đang nhắc nhở mình, phải tổ chức một buổi sinh nhật cho Hạ Tâm Ngữ thật vui vẻ.

Còn có một khả năng khác nữa, Hạ Tâm Ngữ đã nói với cô cô rằng cô ấy không nói ngày sinh nhật với mình, cho nên cô cô mới nhận ra được là mình không biết gì.

Sau đó, mới tiện nước đẩy thuyền.

Tóm lại, bất luận như thế nào đi nữa, mình cũng cũng phải cảm ơn cô cô.

Thế là hắn mang trong đầu đủ loại cảm xúc phức tạp cho đến khi tan học.

Khi về nhà, Trần Nguyên cùng với Chu Phù ngồi cùng một chỗ trên xe buýt, vì để tránh bị hiểu lầm cho nên khi xe đến trạm ở đường Giang Ninh cô ấy đã xuống xe trước. Khi xe vừa đến đường Học Phủ thì Hạ Tâm Ngữ lên xe, ngồi xuống bên cạnh mình.

“Cậu đoán xem, hôm nay ở trường học cô cô đã nói gì với tôi?” Hạ Tâm Ngữ mở miệng cười hỏi.

【 Cậu ấy chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được phản ứng của cô cô khi biết điểm thi của mình.)

“Nói cái gì vậy?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Cô cô có thể tra ra điểm thi của cậu và sau khi biết…” Hạ Tâm Ngữ cố ý kéo dài âm thanh để tăng thêm cảm giác hồi hộp và mong chờ, sau đó khi mà Trần Nguyên muốn biết nhất thì bắt đầu nói: ” Cô nói mình đã quá tùy tiện rồi, lần sau gặp lại tiểu Trần nhất định sẽ nói lời xin lỗi.”

“Cái này, cái này, cái này…” Trần Nguyên kinh ngạc : “Đây không phải đang đặt tôi lên nồi nướng hay sao?”

Tâm Ngữ cậu đúng là đang hại tôi rồi!

“Cô chỉ nói đùa thôi, đừng quá căng thẳng.” Hạ Tâm Ngữ an ủi nói: ” Cô chỉ cảm thấy cậu thật giỏi, có thể làm được những việc mà ngay cả những học sinh giỏi trong lớp cô cũng không thể làm được .”

Nói thực ra thì cô ấy vẫn luôn tin vào Trần Nguyên.

Nhưng có thể đạt đến trình độ này, thì thật là hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Quả thật cô ấy không nghĩ hắn lại lợi hại đến như vậy.

Ít nhất là về phương diện toán học, nếu cô ấy tiếp tục dạy thì đúng là không biết tự lượng sức mình.

Đừng đừng đừng, thực tế là cậu giỏi hơn tôi rất nhiều, chẳng qua là vì Siêu Tử thôi, cho nên sức mạnh của tôi chỉ là giả

thôi.

(Xin cứ tiếp tục dạy tôi đi cô giáo Tâm Ngữ)

“Vậy cô còn nói gì nữa không?” Trần Nguyên tiếp tục hỏi, đồng thời cũng chú ý lắng nghe tiếng lòng.

【 Cô còn nói, nếu Trần Nguyên quên đi sinh nhật của tôi, thì tôi có tức giận hay không?)

【 Tôi sẽ không tức đâu…)

【 Bởi vì tôi đâu có nói cho cậu biết, tôi không thể trách cậu được.)

“Cô đều khen cậu, tóm lại cậu rất lợi hại đấy.”

ngoài miệng Hạ Tâm Ngữ nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn còn đang do dự.

Cô biết mình không nên tự trách mình, bởi vì cô không nói về ngày sinh nhật này, như vậy cũng đâu có sao, dù sao cô cũng phải cố gắng học tập và cũng cần phải tiết kiệm tiền, nhưng..

Chương 238: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (3)

【 Mình biết ngày sinh nhật của cậu ấy là ngày 28 tháng 8)

“… Thật tốt, quá khen rồi.”

Trần Nguyên đáp lại lời khích lệ của đối phương.

Nhưng lại hoàn toàn không nhớ rõ đối phương đã khen cái gì.

Không, nhưng tại sao cô ấy lại biết ngày sinh nhật của mình?

Mình cũng đâu có cài đặt ở trên QQ đâu.

Hơn nữa trên QQ và Wechat cũng sẽ không thông báo lên khoảnh khắc về ngày sinh nhật của bạn bè .

“Cậu làm sao vậy, cảm thấy không vui à?” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nhận ra được cảm xúc của Trần Nguyên, cho nên đã quan tâm hỏi.

“Tôi, tôi rất vui.”

Mình có thật sự vui hay không?

Trái tim có đang nói thật hay không?

Nếu nói về trái tim, khi chân thành khen một ai đó có nghĩa là họ đã bày tỏ bằng cả tấm lòng, tất cả đều là những lời khen đẹp đẽ.

Lại có câu: người có lòng thì không cần dạy, người không có lòng thì không thể dạy nổi.

Sau khi mình trao cho cô ấy ngôi sao vào ngày hôm đó, cô ấy đã trao trái tim cho mình.

Dùng hành động để chứng minh mọi chuyện, nhưng lại đem đến tình cảm cho 'Tâm Ngữ' .

Nhưng , tại sao mình lại vô tâm đến vậy…

Có thể thấy, Trần Nguyên rất khó chịu và vô cùng cảm thấy hối hận. Hạ Tâm Ngữ lại không biết vì sao hắn như vậy, nhưng khi hỏi thì hắn lại không nói gì, thực sự cô ấy không biết nên làm sao bây giờ, cho nên vội vàng lạc quan nói: "Đợi chút nữa chúng ta qua siêu thị mua thêm nhiều đồ ăn ngon nhé, để chúc mừng cậu vượt qua bài kiểm tra đầu tiên."

"…"

Vốn dĩ chỉ là một cảm giác áy náy, nhưng bây giờHạ Tâm Ngữ lại đi an ủi ngược lại mình, khiến cho Trần Nguyên càng thêm khó chịu.

Chết tiệt, Tâm Bảo cậu hãy giết tôi và ăn thịt tôi đi.

"Ừm…"

Nhìn Hạ Tâm Ngữ, Hắn Thậm chí còn nghĩ đến việc nói ra rằng mình đã chuẩn bị quà, để cho cô ấy không còn buồn phiền. Nhưng vì để cho sự ngạc nhiên trở lên hoàn chỉnh, hắn chỉ có thể chịu đựng sự giày vò của con kiến bò trên người và cố gắng bình tĩnh nhất có thể: "Được rồi."

… …

Trong nhà của Trần Nguyên, sau khi ăn mừng xong, hai người cùng nhau ngồi học trong một tiếng rưỡi đồng hồ, đến 10:00 tối, Hạ Tâm Ngữ nói muốn về phòng ngủ.

Dù sao ngày mai là thứ 5, vẫn còn phải đi học, Trần Nguyên cũng không có cách nào để giữ cô ấy ở lại thêm nữa.

Nhưng trước khi rời đi, hắn nhẹ nhàng xoa đầu Hạ Tâm Ngữ.

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ có chút bối rối, nhưng cô cũng không phản kháng, thấy Trần Nguyên không giải thích gì, cô ấy cũng kiễng chân lên, xoa đầu Trần Nguyên nói : “Tôi đi ngủ đây, cậu ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Cứ như vậy, cô ấy rời khỏi phòng.

Để bảo đảm rằng ngày hôm nay mình sẽ không tiếp xúc với người nào khác nữa, cho nên Trần Nguyên đã khóa trái cửa lại.

Chủ nhật là Tâm Ngữ, thứ hai đã không còn là Tâm Ngữ mà là Harvey, thứ ba bởi vì không biết cho nên đã kết nối với Chu Phù, thứ tư là cô bé có lòng trắc ẩn…

Lần này phải phụ thuộc vào chính bản thân mình.

Nhìn lên lòng bàn tay đã chạm vào Tâm Ngữ, Trần Nguyên không biết vì điều gì, đột nhiên muốn hét lên bốn chữ.

Nguyên Thần, khởi động.

Nhưng trước khi bắt đầu, còn có một vài việc khác.

Nằm ở trên giường, hắn lấy điện thoại di động ra, đặt đồng hồ báo thức là 23:59.

Mặc dù cả ngày mai đều là ngày sinh nhật, nhưng người sinh nhật phải được vui vẻ từ 0:00 đến 24 giờ.

Điều chỉnh lại hô hấp, nhìn lên tấm giấy trắng tinh dán trên tường.

Khởi động ——

Đây là nhà của Hạ Tâm Ngữ.

Trần Nguyên cũng đang ngồi bên cạnh cái bàn, bên cạnh cậu là một người phụ nữ rất dịu dàng trông dáng vẻ giống với Hạ Tâm Ngữ, trên bàn là một chiếc bánh kem với hai ngọn nến số 1 và số 4.

Người phụ nữ vỗ tay với Hạ Tâm Ngữ , rồi hát một bài hát Chúc Mừng Sinh Nhật, nhưng Trần Nguyên lại nghe không được âm thanh gì.

Có chút kỳ lạ, trước đây dù là ai thì hắn cũng có thể nghe được.

Chẳng lẽ là bởi vì người này đã qua đời, Siêu Tử không thể kéo người chết vào trong giấc mơ hay sao…

Còn nữa, Hạ Tâm Ngữ đã phát hiện ra lỗi của giấc mơ hay sao?

Xem ra không phải lúc nào cô ấy cũng mạnh như siêu mô hình.

Sau khi hát xong bài ca Chúc Mừng Sinh Nhật, Hạ Tâm Ngữ nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, bắt đầu cầu nguyện.

Trần Nguyên lúc này mới phát hiện, cô ấy đang buộc tóc đuôi ngựa đôi, giống như trong bức ảnh tốt nghiệp cấp 2, Cô ấy thậm chí còn trông gầy và yếu ớt hơn…

Dễ thương chết đi được..

Chờ chút.

Đang mải ngắm nhìn mái tóc đuôi ngựa, Trần Nguyên đột nhiên nhớ lại.

14 tuổi, cũng chính là ba năm trước.

Mà Ngưu Cung từng nói cha của cô ấy làm việc tại Tinh Sa, sau đó ông bị thương và được đưa vào ICU, nằm viện một thời gian.

Mình không nhớ thời gian đó là vào ngày 8 hay là ngày 6, nhưng bây giờ đang là ngày 24, có thể vẫn đang nằm trong bệnh viện.

Chương 239: Sinh nhật Hạ Tâm Ngữ (4)

Đó là sau khi Hạ Tâm Ngữ biết cha mình bị gãy xương , nhưng bây giờ thì sao?

“Không phải cha nói sẽ trở về hay sao? Cha còn nói tặng quà cho con nữa…”

Sau khi ước nguyện xong, Hạ Tâm Ngữ quay ra hỏi mẹ mình.

Đối phương đã nói gì đó, rồi cô ấy nhẹ gật đầu, mặc dù có chút thất vọng nhưng vẫn cố nở ra một nụ cười trên mặt: "Dạ, lát nữa con sẽ gọi điện thoại cho cha."

Tâm Ngữ thật là… Tôi khóc chết mất.

Nhìn thấy cô ấy buồn bã như vậy, trong lòng Trần Nguyên cảm thấy rất khó chịu.

Siêu Tử sẽ đưa mọi người trở về những khung cảnh đáng nhớ sâu sắc nhất…

Cho nên khung cảnh đã làm cho cô ấy trở nên khổ sở.

Nhưng có mẹ cùng tổ chức sinh nhất, thì đó cũng là niềm vui đối với cô ấy rồi.

Có lẽ giờ phút này cô ấy đang quay trở về năm 17 tuổi, không đúng, phải là Hạ Tâm Ngữ 16 tuổi, sau khi biết chuyện xảy ra với cha mình từ Ngưu Cung, cô ấy đã nhận ra lý do vì sao cha mình lại vắng mặt vào hôm sinh nhật năm đó, không phải vì cha đã quên thực hiện lời hứa mà vì cha đang nằm viện…

Cho nên, cô ấy đã quay trở lại năm 14 tuổi.

Đáng lẽ mình nên vào giấc mơ của cô ấy sớm hơn.

Trong khi Trần Nguyên đang ngây cả người ra, thì mẹ cô ấy đột nhiên đưa một miếng bánh đến trước mặt hắn.

"Cảm ơn…"

Trần Nguyên nhận lấy miếng bánh kem, mẹ cô ấy muốn cảm ơn hắn và bà cũng biết rằng bà đã qua đời rồi.

Bà ấy không thể nghe tiếng mình nói, có đúng không?

Vậy chắc là cảnh sinh nhật này cũng không kéo dài được lâu.

Cảnh tiếp theo, là sau khi sinh nhật kết thúc, mẹ cô ấy trở về phòng ngủ, Hạ Tâm Ngữ cẩn thận mở cửa ra.

"Cậu muốn làm gì?" Trần Nguyên đang đứng ở sau lưng, hỏi.

Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại, cái đuôi ngựa hơi đung đưa, sau đó nhìn về phía hắn làm ra động tác "suỵt".

Tiếp theo, cánh cửa được mở ra.

Trần Nguyên đi theo cô,rồi thuận tiện cài cửa lại.

Bây giờ đã là ban đêm, trăng sáng đã lên cao, chiếu sáng khắp nơi trên mặt đất, mặc dù không có đèn đường nhưng vẫn có thể thấy rõ mọi ngóc ngách.

Trần Nguyên đã từng thấy cảnh tượng như vậy khi hắn nghỉ hè ở nhà bà ngoại.

Thế giới thật là trong sáng và bình yên.

Đi theo sau Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên cứ tiếp tục bước đi.

Sau đó, bọn họ đã đến một cái chân núi.

"Chúng ta đi đâu đây?" Trần Nguyên lại hỏi.

"Cứ đi theo tôi, đừng hỏi." Hạ Tâm Ngữ vẫn không nói, ngôn ngữ lại rất mạnh mẽ.

Tiểu Hạ Tâm Ngữ đúng là khá nóng tính.

Cứ như vậy, bọn họ đi trên một con đường nhỏ và hẹp dẫn lên trên núi.

Tại một góc cua, Trần Nguyên bị trượt chân nhẹ, gần mất thăng bằng.

Mà lúc này, Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại, đưa tay về phía hắn, mang theo 'Cảm giác ưu việt' trêu chọc nói: "Kinh Nam khắp nơi đều là núi, cậu chưa từng đi lên núi có phải không?"

"Hạ Hải cũng có núi… Nhưng đúng là tôi chưa từng leo núi bao giờ."

Phần phía Bắc và đông Bắc của tỉnh Hải Đông thực sự đều là đồng bằng, các thành phố đều tập trung ở đây, không giống như ở Kinh Nam có hàng trăm, hàng ngàn ngọn núi.

Cứ như vậy, hắn nắm lấy tay của Hạ Tâm Ngữ, vượt qua được trở ngại này.

Tiếp theo, Hạ Tâm Ngữ càng bước nhanh hơn, Trần Nguyên cũng đi theo.

Cũng may là không phải leo cả ngọn núi trong giấc mơ này, sau khi trải qua vài cảnh tượng trong quá khứ, cũng nhanh chóng đến được đỉnh núi.

Nhưng Trần Nguyên vẫn cảm thấy mất rất nhiều thời gian để đến được đây.

“Chúng ta đến đây để xem cái gì vậy?”

Trần Nguyên vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

“Cây trúc.” Hạ Tâm Ngữ cũng không quay đầu lại mà nói.

“Cây trúc sao?” Trần Nguyên không hiểu, lặp lại.

“Cha nói rằng, năm ngoái có người đã trồng rất nhiều cây trúc ở dưới chân núi, đến mùa này chắc là đã cao lớn rồi .”

“Cây trúc có đẹp không?”

“Đẹp lắm.” Hạ Tâm Ngữ nhẹ gật đầu, vừa đi vừa nói nói: ” Khi trăng tròn, cây trúc sẽ được chiếu rất rõ ràng. Nếu có gió, lá trúc rậm rạp, nhìn từ trên xuống sẽ giống như sóng biển cuộn trào.”

“Cha đã hứa dẫn cậu đi xem đúng không?” Trần Nguyên hỏi.

“Ừm. lúc trước ông ấy hay lên núi vào ban đêm.”

“Ông ấy còn nói có thể đưa tôi đi xem bất cứ lúc nào.”

“Tôi đã nói là sẽ đi vào ngày sinh nhật và không cần bất cứ món quà nào khác cả… tôi chỉ muốn nhìn thấy những chiếc lá trúc trông giống như làn sóng biển kia.”

Giọng nói của Hạ Tâm Ngữ rõ ràng đang nhẹ dần đi.

Nhưng cô ấy vẫn tiến lên phía trước.

Đột nhiên, cô dừng bước.

“Sao vậy?” Trần Nguyên hỏi.

“Đến rồi.” Hạ Tâm Ngữ nói.

Khi tầm nhìn dần dần được mở ra, hai người họ cách đỉnh núi chỉ còn vài bước nữa.

Hạ Tâm Ngữ có chút khẩn trương, thật sự không dám đi lên. Lúc này, Trần Nguyên đã đi lên đứng ngang hàng với cô ấy, đồng thời nắm tay của cô, nói: “Đi thôi.”

Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên, nhẹ gật đầu.

Chương 240: Tặng quà (1)

Hai người họ cùng nhau đi đến đỉnh núi, một nơi có tầm nhìn rộng nhất.

Nhưng mà.

Dưới núi lại là một màu đen kịt.

Cũng có một rừng trúc.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mông lung.

Đối mặt cảnh tượng như vậy, Hạ Tâm Ngữ im lặng không nói gì, sau đó cắn môi lắc đầu: "Có lẽ… chúng ta đến không đúng lúc. Hay là, chúng ta chờ một chút…"

Ngay khi Hạ Tâm Ngữ muốn giải thích với hắn, thì đôi mắt của cô dần dần bị một bàn tay che kín.

Sau đó, nghe thấy Trần Nguyên nói:

"Ánh trăng sáng giống như mưa rơi, chiếu sáng khắp núi non."

"Mười dặm rừng trúc nhuộm một màu xanh hợp thành một, giống như biển cả bao la đang ở phía trước."

"Gió đêm thổi qua, lá trúc xào xạc, giống như sóng biển đang đập vào chân của tôi và cậu…"

Hắn miêu tả bằng những ngôn từ nhẹ nhàng hoa mỹ, làm cho trí tưởng tượng của Hạ Tâm Ngữ dần dần hiện ra cụ thể.

Lúc này, hai bàn tay đang bịp mắt dần dần buông lỏng ra.

Khoảnh khắc tiếp theo , cô ấy nhìn thấy một biển rừng xanh ngát, với vô số ánh sáng huỳnh quang, sinh vật tự nhiên, đang hướng về phía cô.

Đối mặt với làn sóng xanh, mái tóc dài xõa ra đến ngang lưng tung bay trong gió….

Nhìn hai sợi dây cao su trên lòng bàn tay, Trần Nguyên phải thừa nhận, Hạ Tâm Ngữ buộc tóc đuôi ngựa trông rất là đáng yêu. Mái tóc dài nhìn thấy hôm nay cũng không thể sánh bằng.

"Đây chính là điều mà con muốn cha nhìn thấy."

"Cũng là điều mà cha muốn con thấy sao?."

Hạ Tâm Ngữ nhìn ra biển sâu rộng lớn rồi nhẹ nhàng lẩm bẩm.

"Chính là nó…"

“Đây cũng là điều mà tôi muốn cậu thấy.”

Dưới làn gió Lục Huỳnh dày đặc, Hạ Tâm Ngữ trông giống như một Tinh Linh, cô nắm chặt lấy tay của Trần Nguyên, đan xen mười ngón tay vào nhau, rồi mỉm cười đầy đắc ý : “Đây chính là biển sao và trúc.”

Ánh sao đầy trời.

Tôi chỉ tặng cậu một ngôi sao, cậu lại đưa tôi một biển sao ư?

Hơn nữa, đây không phải là sinh nhật của cậu sao?

“Đẹp lắm, cảm ơn.”

Trần Nguyên có lẽ đã biết nơi mà Hạ Tâm Ngữ nói cô muốn đưa chính mình đi xem, nếu bị phát hiện thì cũng bị thu phí giống như vậy là gì.

Có lẽ cũng là một màn này, từ sự dẫn dắt của mình khiến cho cảnh tượng Hạ Tâm Ngữ tưởng tượng ra có độ sai lệch lớn, nhưng đây đều không phải là vật giả.

Mỗi người đều có biển sao của chính mình.

Siêu Tử, hôm nay không mắng cậu, cho cậu nghỉ phép.

Hạ Tâm Ngữ nhắm mắt lại, mở tay ra, cảm nhận được gió thổi vào da thịt, cô chưa bao giờ thoải mái như vậy, giống như gửi tất cả mọi thứ của chính mình vào trong thế giới rộng lớn.

Chính là thứ này, thứ cô muốn làm cho Trần Nguyên nhìn thấy chính là giờ phút này.

Mở mắt ra, cô quay đầu cười nói: “Trần Nguyên…”

Còn chưa nói xong, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên phát hiện Trần Nguyên bên cạnh biến mất?

…

“Ding ding ding—”

Chuông báo thức tra tấn linh hồn vang lên, đánh thức Trần Nguyên.

Sau vài giây mơ màng, hắn liền tỉnh táo mở to mắt, bật di động lên.

23:59.

Sau đó mở QQ lên, tìm Hạ Tâm Ngữ, đặt tay trên câu chúc phúc mà đã chuẩn bị xong từ lâu, đợi thời gian nhảy tới 0:00 thì gửi đi đúng giờ.

Điều bất ngờ đúng là nên có.

Nhưng làm thế nào để kéo dài điều bất ngờ, kéo dài thời gian lúc này hơn?

Báo trước một vài thứ phù hợp cũng khá được.

Hơn nữa nếu Hạ Tâm Ngữ đang chờ đợi lời chúc lúc 12h, cuối cùng nhận ra không có thì sợ rằng hôm sau bản thân quả thực có điều bất ngờ thì niềm vui cũng sẽ không bằng sự thỏa mãn "cái gì cũng có".

Đương nhiên, bởi vì Hạ Tâm Ngữ là một đứa trẻ làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, có thể tiến vào được giấc mơ có nghĩa là cô đã ngủ, cho nên phải nửa buổi sáng hôm sau cô mới có thể thấy.

Sau đó có tâm trạng cả ngày thật tốt.

Trong lúc đang chờ đợi, kim giờ bên trái đã chuyển tới 0:00.

Ding ding!

Hạ Tâm Ngữ vốn còn đang cảm nhận gió đêm và biển sao đột nhiên bị một tiếng thông báo tin nhắn theo dõi đặc biệt QQ đánh thức.

Sau một chút mơ hồ, cô liền vội vàng mở di động ra.

Sau đó liền thấy được tin nhắn thứ nhất.

Trần Nguyên: Tâm Ngữ sinh nhật vui vẻ, tôi đã chuẩn bị một vài bất ngờ vào ban ngày, sau tan học chờ tôi [mèo giơ tay]

"!" Nhìn thấy thế, Hạ Tâm Ngữ hoàn toàn không mệt mỏi, lúc này lộ ra nụ cười vui sướng, sau đó ôm con mèo đeo khăn quàng màu xanh bên gối vào trong ngực, lăn lộn qua lại trên giường.

Lăn một hồi, cô nằm trên giường, nhẹ nhàng giơ chân lên, bàn chân vô thức lắc tới lắc lui.

Thì ra cậu ấy nhớ rõ sinh nhật mình.

Nhưng sao cậu ấy lại biết được?

Giống mình ư?

Hạ Tâm Ngữ có chút xấu hổ bởi vì hôm đó sau khi xem phim xong về nhà, Trần Nguyên đang ngủ, cũng nói mấy lời lảm nhảm như "dù cậu giết người trong phòng tôi thì cũng chẳng sao cả bởi vì tôi đã ngủ rồi", cho nên lúc cô ngồi trước bàn học sấy tóc thì đã lén nhìn chứng minh thư hắn tùy tiện đặt trên mặt bàn, cảm giác sẽ rơi vào khe bàn bất cứ lúc nào.

Chương 241: Tặng quà (2)

Thật sự cô không phải muốn nhìn ảnh chụp trên chứng minh thư.

Tuy rằng ảnh chụp trên đó cũng đã nhìn mấy lần, cảm thấy Trần Nguyên trước kia thật sự là ngoan ngoãn khó hiểu, còn có chút hồn nhiên…

Đương nhiên quan trọng hơn là cô nhớ được sinh nhật Trần Nguyên, 28/8.

Thế nên cậu ấy cũng nhìn chứng minh thư của mình sao?

Nhưng ảnh chụp trên chứng minh thư của mình trông rất ngu ngốc…

Phải hỏi cậu ấy.

Nhưng bây giờ không phải lúc.

Mình phải làm gì bây giờ?

Khi cô đang nghĩ, những người khác cũng gửi tới lời chúc, sau khi cô xem hết thì không trả lời lại luôn mà định sáng mai mới trả lời.

Thật ra cô hơi mong chờ lời chúc lúc 0 giờ của Trần Nguyên, nếu không sẽ không cài đặt thành theo dõi đặc biệt, gồm thanh âm điện thoại chỉnh lên lớn nhất đặt bên cạnh gối.

Còn hơn cả điều bất ngờ.

Niềm hạnh phúc khi mọi việc thành công còn lớn hơn.

Thế nên nói sao bây giờ…

Đợi đã, cậu ấy gửi tin hẹn giờ đúng không?

Tâm Ngữ đột nhiên có một suy đoán, mặc dù cô cảm thấy gửi tin hẹn giờ cũng không có gì, dù sao ngày mai cũng đi học, nhưng nếu cô đã xem và muốn trả lời thì sao?

Thử một chút.

Hạ Tâm Ngữ: Cảm ơn [nuốt Nguyên bảo]

Trần Nguyên: Sao còn chưa ngủ, mai không đi học à?

Không phải hẹn giờ gửi tin!

Đôi mày nhăn lại lập tức giãn ra, Hạ Tâm Ngữ vui vẻ nâng cao đôi chân đang hất lên, gần như giơ đến mức lớn nhất, lúc đang vui sướng còn vô ý bày ra sự mềm dẻo của cơ thể cô.

Hạ Tâm Ngữ: Vậy sao cậu còn chưa ngủ?

Trần Nguyên: Tôi gửi lời chúc sinh nhật cho cậu.

Sự giải thích đột ngột này của hắn khiến cho bản thân trông có vẻ rất ngốc.

Không thể bày tỏ thú vị chút sao?

Trêu chọc mình cũng được mà.

Hạ Tâm Ngữ: Vừa nãy tớ mơ một giấc mơ, rất chân thực, trong mơ tớ cảm giác tóc cũng bị thổi bay lên.

Giấc mơ lúc nãy rất giống lúc trước khi ôm Trần Nguyên.

Trong mơ cũng xuất hiện mẹ và Trần Nguyên.

Nhưng không biết vì sao cô không nhận ra đây là giấc mơ.

Chắc là có liên quan đến việc tâm trạng lo lắng.

Lúc ở lễ tang, tuy rằng cô có thể chấp nhận sự thật nhưng sự thật vẫn nặng nề thế nên cô trong mơ càng thêm nhạy cảm.

Bây giờ không như vậy, cô đã có thể nhìn thấy một vài sự đáng giá trong cuộc sống làm cho người ta vui vẻ.

Ở trong mơ, vì có Trần Nguyên, lại vừa lúc ở quê cũ Thiều Hương thế nên cô đã đưa hắn tới một nơi có thể nhìn thấy "biển sao".

Thật ra lúc trước cô đã nhìn thấy vào buổi tối cảnh sắc cũng không nhìn rõ màu, thời gian ngắm nhìn tốt nhất là sáng sớm khi mặt trời mọc cùng hoàng hôn mặt trời lặn.

Nhưng vì nó gọi là biển sao nên cô liền cảm thấy buổi tối sẽ đẹp theo bản năng…

Cũng may là Trần Nguyên trong mơ che kín hai mắt mình, sau khi dẫn dắt nói ra một vài thứ thì để cho cô sáng tạo thế giới trong tưởng tượng.

Vì sao giấc mơ này lại chân thực vậy?

Giống như cái ôm kia vậy.

Nhìn tay mình, nhớ lại cảm giác mười ngón đan xen.

Giống như sự thật vậy…

Trần Nguyên: Giấc mơ gì vậy? Ngày mai kể cho tôi nghe thử.

Hạ Tâm Ngữ: Bây giờ tôi kể cho cậu nghe.

Về cảnh cụ thể trong mơ, cô đã chỉnh sửa từ ngữ nhưng không viết ra được, muốn gửi voice chat nhưng không biết nói từ đâu. Sau khi bối rối một hồi, cuối cùng cô quyết định…

Hạ Tâm Ngữ: Gặp mặt rồi nói.

Không muốn ngủ, không ngủ được.

Nghĩ đến chuyện này và cả điều bất ngờ Trần Nguyên nói, Hạ Tâm Ngữ biết rằng cô còn háo hức hơn cả các học sinh tiểu học chuẩn bị đi du xuân.

Quyết định như vậy đi, mai lúc đi học thì ngủ gật chút.

Trần Nguyên: Thế giờ tôi đến phòng cậu nhé?

Một câu này khiến cho Hạ Tâm Ngữ kích động đến mức tim đập nhanh hơn.

Đêm hôm khuya khoắt, cậu đến… đến làm gì?

Có thể hắn không có ý này, nhưng có thể có ý gì khác chứ… Tóm lại, bản thân không phải là ý kia!

Hạ Tâm Ngữ: chúng ta ra ngoài chơi đi.

Trong đêm khuya, cô đưa ra đề nghị như vậy.

Điều đáng giá trong nhân gian chính là Trần Nguyên trả lời lại trong vài giây.

Trần Nguyên: Được, tôi chờ cậu ở cửa.

Hạ Tâm Ngữ: Chờ chút, tớ cần chút thời gian.

Sau khi trả lời lại câu này, cô liền đứng lên từ trên giường sau đó bật đèn, mở tủ quần áo, nhìn qua cũng không ít, nhưng trên cơ bản đều không có quần áo quá đẹp, nhưng vẫn lựa chọn…

Về hiểu biết với thẩm mỹ của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ chỉ biết ngày đó hắn quét một cô gái ngực khủng mặc váy liền ôm sát.

Đương nhiên cô không tán thành.

Nhưng con gái đúng là nên mặc váy trong những trường hợp thích hợp.

Chọn ra một chiếc áo liền váy trong tủ quần áo xong, Hạ Tâm Ngữ cởi cúc áo ngủ…

….

Hừm, tối thế này rồi còn đi đâu được?

Trần Nguyên không biết Hạ Tâm Ngữ có ý tưởng gì, nhưng đây hiển nhiên là vượt ngoài kế hoạch của mình.

Chương 242: Tặng quà (3)

Sáng mai sáu giờ sẽ phải dậy, bây giờ chỉ còn lại sáu tiếng ngủ.

Quên đi, tiết đầu tiên là tiết của Shirley Lưu, mình lại ngồi cuối lớp, chắc cô ấy sẽ không treo hắn lên vì ngủ gật trong lớp đâu nhỉ?

Dù sao đó là Shirley Lưu.

Thế nên Trần Nguyên rời giường thay quần áo, sửa sang lại tóc, sau đó lấy chén nước súc miệng và bắt đầu đánh răng.

Nếu trong một truyện cổ tích xuất hiện một khẩu súng thì khẩu súng này chắc chắn sẽ bóp cò.

Tương tự, nếu trong một truyện cổ tích xuất hiện một cái bàn chải đánh răng, vậy thì…

Tôi đang cho thuê một không gian quảng cáo cho một nhãn hiệu bàn chải đánh răng.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, trôi qua mười phút, ngay khi Trần Nguyên nhịn không được hỏi Hạ Tâm Ngữ khi nào thì xong thì có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, hắn cứng đờ.

Đứng trước mặt là một cô gái mặc áo liền váy hai dây ren màu xanh biếc, tóc dài đến eo, làn da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh nhưng duyên dáng…

Cô mặc váy thật sự rất đẹp.

Kiểu con gái như Hạ Tâm Ngữ nên thử hết tất cả những chiếc váy đẹp trên thế giới một lần.

Tuy đồng phục cũng có thể bày ra dáng vẻ thanh xuân tràn trề nhưng dù sao cũng che dấu vẻ đẹp hình thể của con gái thời kỳ dậy thì.

Hơn nữa với Hạ Tâm Ngữ mà nói, bộ phận bị che lấp đó cũng là điểm tỏa sáng của cô.

Thấy Trần Nguyên đứng sững tại chỗ không nói gì, Hạ Tâm Ngữ khó hiểu hỏi: “Cậu làm sao thế?”

“Kẹt.”

“Hả?”

“Chờ chút, tôi đến ngay.” Trần Nguyên nghĩ bản thân đã quên một việc, vì vậy đóng cửa lại, tàn nhẫn để Tâm bảo ngoài cửa sau đó làm xong việc rồi lại mở cửa. “Đi thôi.”

Hạ Tâm Ngữ không biết là gì, nhưng cô cũng không hỏi.

Khi cùng nhau xuống tầng với Trần Nguyên, đột nhiên cô hỏi; “Sao cậu lại biết sinh nhật tớ?”

“À…” Trần Nguyên khựng lại một chút rồi nói. “Tôi hỏi cô của cậu.”

“Cậu, cậu hỏi cô? Bao giờ… Lúc ở Thiều Hương đó sao?” Hạ Tâm Ngữ có chút kinh ngạc, không nghĩ rằng Trần Nguyên thẳng thắn vậy.

So với việc hỏi cô, cậu hỏi thẳng tớ còn hơn.

Trần Nguyên không trả lời, gật đầu ngầm đồng ý sau đó nói: “Cậu cũng đừng nói với cô chuyện này.”

“Ừ, tớ biết rồi.”

Hạ Tâm Ngữ ra dấu OK.

Mà áy náy trong lòng Trần Nguyên cũng hơi giảm bớt.

Tuy rằng bản thân nói dối, nhưng quả thực là cô nói cho mình.

Lần này bỏ qua cho cháu nhé.

Hai người cứ như vậy đi xuống tầng. Hạ Tâm Ngữ muốn đi dạo nhưng không biết đi theo hướng nào. Trần Nguyên nhìn thấy cô bối rối liền đề nghị: “Không thì chúng ta đi thả đèn Khổng Minh?”

“Ừ được.”

Hạ Tâm Ngữ đồng ý xong lại đột nhiên nhớ tới bây giờ đã khuya: “Nhưng giờ này rồi sao mà mua được đèn Khổng Minh đây?”

“Chỉ cần cậu nói với tôi là muốn thả là được.”

Nhận được câu trả lời, Trần Nguyên liền đi quét một chiếc xe điện đi chung chưa có tên.

“Mấy lời này của cậu ngầu thật.” Hạ Tâm Ngữ cảm thán từ đáy lòng.

Bộ dạng đáng tin quá mức này cho dù gặp lần thứ mấy cũng đều khiến cho người ta kinh ngạc.

“Tôi là Doraemon mà.” Trần Nguyên lên xe. “Đi thôi.”

Sau đó Hạ Tâm Ngữ cũng ngồi lên.

Hai người vẫn ỷ vào ban đêm không có người như trước, không đội mũ bảo hiểm, chạy trên những con đường vắng vẻ trong nội thành.

Cuối cùng dừng lại ở một sạp báo.

Sau khi xuống xe, Trần Nguyên đến bên kia.

“Họ đang ngủ, có thể làm phiền họ không…”

“Không sao đâu.”

Trần Nguyên lắc đầu, sau đó gõ cửa sạp báo thật mạnh.

Sau đó một ông già méo miệng tỉnh lại, vội vàng mở cửa sổ, hai tay làm động tác không tự nhiên.

“Một cái đèn Khổng Minh, một cái bật lửa, một chai trà π”. Trần Nguyên nói.

Ông già đưa trà và bật lửa cho Trần Nguyên, sau đó lại chỉ vào đèn Khổng Minh, ra dấu tay theo thứ tự: hai, năm, mười.

“Còn có đèn Khổng Minh mười tệ á, hay vậy?” Trần Nguyên kinh ngạc hỏi.

Ông già vội vàng giơ ngón cái lên, cười khục khục.

“Vậy lấy cái đó đi.” Trần Nguyên nói.

Vì thế ông già đưa đèn Khổng Minh mười tệ cho Trần Nguyên sau đó giơ mười sáu.

Trần Nguyên quét 16 tệ, cũng đưa bill trả tiền cho ông già xem.

Sau đó ông già hai tay run rẩy bỏ vào trong túi nilon hồng.

Tuy rằng rất chậm nhưng Trần Nguyên đợi ông gói xong mới nhận.

Trên thế giới này luôn có một vài người dù có bị đánh thức từ trong mơ cũng sẽ không tức giận.

Trần Nguyên thô lỗ đánh thức ông sau đó lại không thương hại gì mà thanh toán giá gốc, cuối cùng để cho ông giúp mình gói lại bằng hai tay bất lợi.

Có lẽ là hắn "chán ghét" mọi người ngang nhau.

"Đèn Khổng Minh mười tệ." Trần Nguyên cười nói.

"Hả? Đắt vậy sao, không phải chỉ có mấy tệ ư?" Hạ Tâm Ngữ có chút khó hiểu, dù là mua buổi tối thì cũng không hẳn là phải trả nhiều vậy.

Sau đó Trần Nguyên lấy chiếc đèn Khổng Minh này ra.

"Đèn Khổng Minh này… Sao lại là đầu mèo?"

"Không hổ là Khổng Minh mười tệ… À không, đèn Khổng Miêu."

Chương 243: Tặng quà (4)

"Chúng ta đi thả chỗ nào đây?" Hạ Tâm Ngữ hỏi.

"Lần trước chỗ kia hơi lệch, thật ra trong thành cổ có một đoạn bờ sông gần hơn, cậu có thể ngồi bên trên."

Trần Nguyên lên xe, mục đích rõ ràng.

"Rõ ràng chúng ta đều tới từ nơi khác, sao cậu rõ ràng nơi này thế?"

Hơn nữa còn đều là những nơi có thể đi dạo.

Cậu sẽ không… từng yêu đương trước kia đấy chứ?

Với việc này, Trần Nguyên chẳng nghĩ ngợi gì mà đáp thẳng: "Trước đây thích xem ông già câu cá, ngồi bên cạnh cả ngày, cũng khá thú vị."

"…"

Được rồi, việc hắn yêu đương có thể coi là không có.

Nhưng mà xem ông già câu cá cả ngày thì là kiểu người gì chứ…

Tối hôm nay khá mát mẻ. Ngồi ở yên sau, Hạ Tâm Ngữ thậm chí cảm nhận được một chút hơi lạnh, dù sao cũng là cuối mùa thu.

Thế nên hai tay cô ôm lấy eo Trần Nguyên, đẩy người sát lại gần hắn một chút. Như vậy gió sẽ không thổi hết lên người mình.

Cũng đúng, muộn vậy rồi sao mình lại phải mặc váy, mặc áo khoác giống Trần Nguyên không ổn sao…

Mất mặt quá trời.

Cũng may là sau năm phút thì ra tới bờ sông mà hắn nói.

Quả nhiên giờ này rồi không có ai cả.

Nhưng khác với bên cạnh đập chứa nước lần trước, nơi này là nội thành nên đèn đường vẫn sáng.

“Không khí thật là im lặng, đúng là thích hợp thả câu.” Hạ Tâm Ngữ thở dài.

“Thích hợp thả câu?” Trần Nguyên cười nhạt, sau đó chỉ xuống phía dưới. “Đang thả câu kìa!”

“Hả? Có người à?” Hạ Tâm Ngữ thậm chí không để ý tới người Trần Nguyên nói.

Hai người cùng nhau đi về phía trước, sau đó dưới lan can họ thấy được mấy “ông già câu cá” đội đèn khẩn cấp trên đầu, đặt hộp đựng trang bị đầy đủ bên cạnh.

Nếu không có ai thì Hạ Tâm Ngữ cảm thấy sẽ hoàn hảo.

Nhưng sau khi biết ở đây có vài người, cô thấy hơi xấu hổ.

Cho dù chỉ là thả đèn Khổng Minh.

“Cậu uống trước đi.” Sau khi mở chai trà, Trần Nguyên đưa cho Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó hắn bắt đầu nghiên cứu đèn Khổng Miêu này.

Không chỉ khác biệt với đèn hai tệ ở tạo hình mà chất lượng cũng rất khác.

Đèn Khổng Miêu dày hơn, hơi thiên về màu trắng sữa, điển hình phái thần tượng.

Mười tệ đã thể hiện trong này rồi.

Loại đèn Khổng Minh một hai tệ quá mỏng, rất dễ bị đốt hết, hoặc là không thể bay lên, vừa mới nổi lên đã rơi xuống.

“Để tớ giúp.”

Sau khi Hạ Tâm Ngữ uống một ngụm trà thì đặt lên lan can đá rồi nghiêng người qua.

“Vậy cậu cầm đi, hai tay giữ chặt, cái này rất rắn.”

“Ừ được.”

Theo phân công của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ giữ chặt đèn Khổng Minh. Còn Trần Nguyên thì đốt ngọn nến lên.

Chỉ tiếc là bật lửa không có khả năng chắn gió, châm vài lần đều bị gió thổi bay.

“Tới gần hơn chút.” Nhìn thấy Trần Nguyên vì cúi đầu mà đã cách mình rất gần, Hạ Tâm Ngữ nhỏ giọng nhắc. “Tránh gió.”

Vì thế Trần Nguyên càng cúi đầu thấp hơn, lúc trán mình đụng tới đỉnh đầu Hạ Tâm Ngữ thì ngọn lửa rốt cuộc bùng lên.

Nhưng hắn không thả lỏng, dùng hai tay để bảo vệ ngọn lửa.

Cứ thế, đèn Khổng Miêu càng lúc càng phồng lên.

Dù không có ai giữ nó cũng có vẻ tự thăng bằng được.

Trần Nguyên liền nâng phía dưới cùng Hạ Tâm Ngữ.

Vì sợ thổi tắt ngọn nến, bọn họ vô cùng im lặng khi chờ đợi.

Sau nửa phút, đèn hiện lên…

“Nâng cao một chút.”

Trần Nguyên cũng có lời gửi gắm cho nó.

Hướng về phía trước.

Đời người chính là đạp lên lưng ngựa hướng về phía trước!

“Nhưng phải bay chậm thôi…”

Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu nhìn đèn Khổng Miêu từ từ bay lên trong không trung, trong mắt toát ra ánh sáng mong đợi sau đó nhắm mắt lại, phát ra tiếng lẩm bẩm ngắn ngủi trong lòng.

Vào ban đêm, cầu nguyện gì đó đều khiến cho người ta rất cảm động.

Bởi vì nó có thể xua tan bóng đêm, cho người ta phương hướng chiếu sáng.

Khi mở to mắt, nó đã bay lên không, tầm mắt của mình cứ như vậy lướt theo đèn Khổng Miêu lướt trên không trung.

Bỗng nhiên cô cảm giác tay phải được nhẹ nhàng nắm lấy.

Khóe miệng cong lên, Hạ Tâm Ngữ cũng nắm lấy đối phương, giống như trong mơ vậy, mười ngón cùng đan.

Cúi đầu, cô vừa muốn nói gì đó thì nhìn thấy Trần Nguyên đang nắm lấy một tay mình, trên bàn tay khác cầm một chuỗi vòng vỏ sò, sửng sốt mờ mịt.

Mặt đỏ bừng lên, Hạ Tâm Ngữ vội vàng bỏ tay ra, cũng hơi dịch tầm mắt, đưa cổ tay về phía Trần Nguyên.

Mà Trần Nguyên cũng đỏ mặt.

Nhưng vẫn đeo chuỗi vòng xinh đẹp này lên cổ tay xinh đẹp mảnh mai của Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó nhẹ nhàng khóa lại chiếc khóa màu bạc.

Nghĩ tới việc đêm nay phải ra ngoài nên trước khi ra cửa Trần Nguyên cố ý lấy vòng tay vỏ sò.

Sở dĩ đề nghị thả đèn Khổng Minh cũng là vì nghĩ rằng sau đó sẽ tự nhiên đeo vòng cho cô.

Có thể nói tất cả đều nằm trong kế hoạch của mình.

Nguyên cưỡi ngựa trắng, cậu đúng là thiên tài!

Nhưng mà hành động mười ngón đan nhau của Hạ Tâm Ngữ vừa rồi quả thật làm cho Trần Nguyên hơi bất ngờ.

Chương 244: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (1)

Lúc đó liền ngơ ngác - thế còn mình thì đeo vòng tự nhiên cho cô ấy thế nào được đây?

Nhưng cũng may là năng lực điều chỉnh của Tâm Ngữ rất mạnh, cho dù đã đỏ mặt tai hồng, hận không thể dùng một cái gậy đánh mình bất tỉnh rồi chạy thoát khỏi hiện trường nhưng vẫn chậm rãi xòe tay ra.

Có thể nói, một màn này hai người đều đạt tới cực hạn.

Không phải hai người bọn họ thật đúng là không thể hoàn thành sự phối hợp tốt như vậy.

Mà sau khi đeo xong, Trần Nguyên cũng yên tâm, vỏ sò này thật hợp với kiểu tay mảnh khảnh trắng nõn của cô.

Đương nhiên, cũng không phải nói tay đẹp thì đeo cái gì cũng đẹp.

Kiểu tay nhỏ mập mạp thì đeo vàng sẽ càng thêm hài hòa.

Bạc tuy rằng không tính là kim loại hiếm, nhưng làm thành đồ trang sức cũng không quá dầu mỡ, có một cảm giác đẹp đẽ nhẹ nhàng, mà vỏ sò kia thích hợp, cũng hoàn mỹ phù hợp với sự tươi mát của con gái nhà lành.

“Thật đẹp, cậu biết mua đấy, hì hì.”

Hạ Tâm Ngữ nhìn vòng bạc trên cổ tay, trong mắt đều là vui sướng cùng thỏa mãn.

“Không giỏi chọn lắm, cậu thích là tốt rồi.”

“Không, tớ cảm thấy cậu rất khéo chọn, đây là món quà xinh đẹp nhất tớ nhận được.” Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng lắc tay phải, nhìn thấy vỏ sò trắng nõn tản ra ánh sáng, giống như thật sự thấy được biển rộng.

Lại nói, bản thân tới Hải Đông, thành phố Hạ Hải cách bờ biển mấy chục km nhưng chưa từng xem biển lần nào…

Không sao cả, sẽ đi xem sớm.

Nghe được tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ xong, Trần Nguyên càng thêm xác định lúc tham gia cuộc thi chính thì phải để cô đi cùng mình tới Ninh Thành.

Dù sao tới vùng ven biển mà lại không xem biển thì quả thực hơi đáng tiếc.

Tuy rằng với thiếu niên lớn lên bên bờ biển mà nói thì không có gì đẹp cả.

Thật ngưỡng mộ mấy người có thể đến bên bờ biển chơi, không giống tôi ở vùng ven biển.

“Đúng rồi, tớ còn chưa nói với cậu giấc mơ của tớ nữa.”

Đột nhiên nghĩ ra, Hạ Tâm Ngữ thể hiện vô cùng tích cực.

“Giấc mơ gì vậy, nói thử xem.” Trần Nguyên cười nói.

Sau đó hai người liền đứng trước lan can cùng nhau, hai tay đặt lên bệ đá, nhìn ông già câu cá phía dưới cùng với mặt sông yên lặng.

“Bên chỗ tớ ngoài trồng trà thì còn trồng tre nữa, cậu có biết không?”

“Ừm biết, bố cậu cũng không phải bắt đầu trồng tre từ khi trở về từ Tinh Sa sao?”

“Đúng thế, đều là tư nhân nhận thầu.” Hạ Tâm Ngữ giải thích. “Lúc trước nơi mà tớ nói muốn đưa cậu đi xem là một ông chủ, ông ấy trồng tre sau chân núi, đại khái có… một khu liền mạch, dù sao là rất nhiều.”

“Trong mơ cậu dẫn tôi đi xem nơi đó?” Trần Nguyên hỏi.

“Ừm, đó là một…”

Hạ Tâm Ngữ muốn miêu tả, nhưng cô không giỏi văn lắm, rất khó để miêu tả sinh động hình ảnh ấy. Cho nên cô đi tới trước mặt Trần Nguyên, đi rón rén, hai tay che lại đôi mắt hắn, học hắn trong mộng: “Cậu phát huy sức tưởng tượng đi.”

Hai bàn tay nhỏ bé non mịn lành lạnh vừa vặn che khuất hai mắt mình.

Người này có phải hơi lạnh không nhỉ.

“Ừm, cậu nói đi.” Trần Nguyên hơi cúi đầu để cô có thể đủ với, không phải cố gắng hết sức.

“Cậu tưởng tượng cậu đang đứng trên đỉnh núi.”

“Được, tôi ở trên đỉnh núi.”

“Ánh trăng hôm nay rất gần, giống như đang ở ngay trên đỉnh đầu vậy, chiếu sáng ban đêm, liếc mắt nhìn một cái thậm chí còn có thể nhìn được nhà dưới chân núi.”

“Ừm, tôi đã thấy cảnh tượng này rồi, ở nông thôn thi thoảng có thể thấy.”

“Ở bên dưới là một mảng rừng tre giống như biển, gió đêm thổi tới, lá tre rung động. Bên trong giống như ẩn dấu rất nhiều đom đóm, sau khi gió thổi qua, đom đóm đều bay lên càng lúc càng nhiều, hình thành sóng biển bay tới bên vách núi đen giống như sóng đánh tới dưới chân…”

Hạ Tâm Ngữ ra sức miêu tả lại cảnh tượng trong mơ làm cho chính mình trở về lại một giây phút kia.

Mà Trần Nguyên sao có thể quên đi được.

Tuy rằng bản thân miêu tả nhưng ở trong mơ, Hạ Tâm Ngữ là chủ giấc mơ, biển sao tre kia là cô tưởng tượng ra.

Trần Nguyên nói: “Tôi thấy rồi.”

“Thật không?” Hạ Tâm Ngữ buông tay, vui sướng hỏi.

Trần Nguyên gật đầu nhìn cô, nói: “Nói sao nhỉ, rất giống phong cách chiếc váy cậu mặc hôm nay.”

Hạ Tâm Ngữ thật sự thích mặc váy màu xanh.

Lúc trước đi hải đăng cũng vậy, nhưng lần đó là váy bò, mà lần này là váy bông, càng thêm mơ mộng.

Cô thật là yêu tinh.

“Đây là kiểu so sánh gì…” Đương nhiên Hạ Tâm Ngữ cảm thấy Trần Nguyên vốn không tưởng tượng ra được vì thế cảm thán. “Thật muốn đưa cậu vào giấc mơ của tớ để cậu được xem kỹ.”

“A? Đáng sợ thế sao?”

“Đáng sợ gì chứ, tớ cũng không làm gì cậu trong mơ.”

“Ồ.” Trần Nguyên gật đầu, tán thành nói. “Cũng đúng, dù sao cũng là cậu mà, tôi tin tưởng cậu vẫn là người trung hậu.”

“…”

[Thật ra cũng không trung hậu như thế…]

Chương 245: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (2)

[Lúc trước sau khi tớ nhận ra cảnh trong mơ thì…]

Quên đi, việc này không thể nói.

Việc này phải giữ kín thật lâu.

Trừ phi cậu ấy cũng nói một vài chuyện khiến cậu ấy thấy xấu hổ thì mình mới trao đổi tiếp với cậu ấy được.

“Có thể nhận được thứ này thật sự rất bất ngờ.”

Hạ Tâm Ngữ lại nhìn vỏ sò trên tay lần nữa, tâm trạng hơi hỗn loạn.

Không phải là không hài lòng với bất ngờ này mà là cảm thấy để cho Trần Nguyên nói trước thì có thể quấy rầy kế hoạch của hắn hay không?

Nói không chừng hắn còn có sắp xếp khác tốt hơn?

“Quà, bánh gato, bữa tối… Thật ra chỉ có thế thôi, không tính là bất ngờ gì.” Trần Nguyên giải thích.

“Đương nhiên tính chứ, đây là sinh nhật mà.”

Đối với việc này, Hạ Tâm Ngữ chân thành nói: “Tớ rất thích món quà, bánh gato ngày mai cũng sẽ ăn thật ngon. Nếu như có thêm bữa tối… cậu đừng làm một mình, rất vất vả, tớ làm cùng cậu.”

Ngữ Tử cậu có ý gì thế?

EQ thấp: kỹ năng bếp núc kém cỏi đừng lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

EQ cao: một mình cậu làm rất vất vả.

“Đây… thật ra tôi muốn mua một vài món ngon, nhưng dù sao cậu cũng là tiểu thọ tinh, sao có thể để cậu làm, chờ ăn là được.” Trần Nguyên không biết nói gì, chỉ có thể nghiêm túc hứa hẹn như trước. “Tin tôi trước đi.”

Nhưng lúc này, Hạ tâm Ngữ luôn luôn tin tưởng vô điều kiện…

Cô tạm dừng.

Tương đương tạm dừng không có lễ phép.

Ơ kìa, cậu mau nói tin đi!

Nói trong lòng cũng được, dùng tiếng lòng cũng được!

“Cái này… tớ thật sự thích nấu nướng.” Hạ Tâm Ngữ nói.

“Về cơ bản là tôi mua hết mà, không cần nấu…”

“Như vậy không tiết kiệm chi phí, giá cả sẽ cao hơn ít nhất 50%. Với cùng một chi phí, bản thân có thể ăn nhiều món ngon hơn bằng cách tự làm.”

Hạ Tâm Ngữ dùng lý trí thuyết phục Trần Nguyên, sau đó kích động hỏi: “Hơn nữa, trong sinh nhật của tiểu thọ tinh chẳng lẽ không phải nên muốn làm gì thì làm à?”

Tiểu thọ tinh đỉnh quá trời.

Tiểu thọ tinh vô địch, Tần Thủy Hoàng vào ngày sinh của mình cũng quyết định: quả nhân sinh nhật, phải hủy diệt sáu nước thôi!

Sáu nước: tốt lắm tốt lắm, tùy ngươi, ta đi chết cũng được.

“Ừ được, nghe lời cậu.”

Trần Nguyên biết dù bản thân nấu cơm thì có thể dùng số tiền như vậy ăn được càng nhiều món ngon. Nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng chỉ sẽ ăn số đồ ngon như vậy sau đó tiết kiệm được càng nhiều tiền.

Đây là cô ấy.

Nhưng niềm vui tiết kiệm này cũng rất tốt.

Bởi vì tiết kiệm sẽ để lại dư âm, cũng làm cho tâm trạng kéo dài rất lâu. Về sau mỗi lần sinh nhật chỉ cần có tiến bộ thì sinh nhật nào cũng có thể vui hơn lần trước.

Đương nhiên chỉ đang tận hưởng niềm vui trong cái khó khăn thôi.

Nhưng ai có thể phủ nhận đây không phải là niềm vui thật sự chứ.

“Gió đêm này thích thật đấy.”

Hạ Tâm Ngữ nhẹ hít vào hơi nước trong gió, nhắm hai mắt lại.

Mà lúc này cô đột nhiên cảm nhận trên vai có gì đó.

Sau khi mở mắt, là Trần Nguyên khoác áo lên người cô.

“Vẫn lạnh đấy, đừng để bị cảm.” Trần Nguyên nói.

Hạ Tâm Ngữ nhìn đối phương mặc ít hơn, lo lắng nói: “Nhưng cậu cũng mặc ít mà.”

“Nam sinh trung học đều là thanh niên nhiệt huyết, ma cà rồng đến hút máu cũng sẽ bị bỏng miệng.” Vẻ mặt Trần Nguyên rất bình thản.

Thực tế hắn thật sự không lạnh.

Nhưng lúc này Hạ Tâm Ngữ lại không tin. Cô dùng hai tay nắm một bàn tay của hắn, phát hiện quả thực rất nóng thì mới nhận: “Vậy chúng ta về đi, mai còn phải đi học.”

1:34.

Cậu còn biết ngày mai phải đi học à?

“Ừ, thế đi thôi.”

Trần Nguyên cầm chai trà, đưa cho Hạ Tâm Ngữ.

“Cảm ơn.”

Hạ Tâm Ngữ gật đầu, hai tay ôm chai trà đi phía sau Trần Nguyên, sau đó ngồi lên xe điện.

Bởi vì mặc áo khoác gần như ôm hết cả người mình, che đến chân nên lúc này cô không cảm thấy cái lạnh.

Giờ này xe trên đường còn ít hơn lúc trước.

Người đi đường cũng chẳng có ai cả.

Giờ phút này có lẽ chính là thời khắc thế giới gần nhất với lúc tạm dừng.

“Đúng rồi, không phải tôi chưa nói với cậu sinh nhật vui vẻ đúng không?”

Bỗng nhiên Trần Nguyên phía trước cao giọng nói.

“Hả? Không phải đã ở QQ… Được, vậy cậu nói đi.” Hạ Tâm Ngữ lớn tiếng nói với gió bay tới trực diện.

Sau đó Trần Nguyên liền chúc: “Sinh nhật vui vẻ, chúc Tâm Ngữ mãi mãi mười tám.”

“Này! Giờ tớ mới mười bảy!” Hạ Tâm Ngữ liền kháng nghị.

“Hì hì.”

Nghe được tiếng cười không nhịn được của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ lúc này mới phản ứng lại, rõ ràng hắn đang muốn trêu cô.

Thế mà mình còn cảm thấy tình cảm của hắn tăng lên, muốn tự mình nói chúc mừng sinh nhật.

“Đúng rồi, vừa nãy lúc thả đèn Khổng Miêu, cậu đã ước chưa?”

Nghĩ đến lúc Hạ Tâm Ngữ nhắm hai mắt một lúc khi đèn Khổng Minh cất cánh, Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Ừm…” Hạ Tâm Ngữ nói. “Ước rồi.”

Chương 246: Tìm được Tâm Ngữ lúc ban đầu (3)

“Vậy cậu phải nói rõ với thần tiên là điều ước của đèn Khổng Miêu, không phải sinh nhật, đừng lẫn lộn nếu không sẽ rắc rối.” Trần Nguyên nhắc nhở.

“Vậy sao cậu không nói sớm… Tớ ước điều ước sinh nhật rồi.”

“Hả? Ước điều ước sinh nhật rồi?” Trần Nguyên cảm thấy hơi khó giải quyết, hơi suy tư một lúc rồi nói. “Nhưng mà cũng đúng, đây là điều ước sinh nhật hứa với sao trời. Ngày mai thì nhớ phải ước một cái với thần bánh ngọt nhé.”

Thần bánh ngọt lại là thần gì nữa?

Hắn thật đúng là không chịu một chút thiệt thòi nào.

“Cậu muốn biết tớ ước điều ước gì không?” Hạ Tâm Ngữ lớn tiếng hỏi.

“Nói thử xem.”

Sau đó Hạ Tâm Ngữ liền lẩm bẩm vài câu với gió rồi cười nói: "Điều ước tớ ước cậu có nghe được không?"

"…"

Giọng nói cũng có thể mã hóa được hả?

Chúng ta đúng là hợp tác tốt.

Cậu làm hậu kỳ, tôi làm tổ phụ đề.

"Không nghe thấy gì, lặp lại lần nữa đi!" Trần Nguyên lớn tiếng nói.

Che miệng, Hạ Tâm Ngữ cười trộm một chút rồi nói tiếp với gió: "Bla bla bla…"

Đột nhiên xe điện ngừng lại.

Gió cũng theo lẽ thường mà tạm ngừng.

Sau đó nghe thấy Hạ Tâm Ngữ đang giả khờ huyên thuyên.

"Hả? Cậu dừng lại vì muốn nghe à?" Hạ Tâm Ngữ không nghĩ rằng lòng hiếu thắng của Trần Nguyên mạnh như vậy, một chút cũng không chịu bị trêu.

"Là đèn đỏ."

Trần Nguyên chỉ vào đèn đỏ sáu mươi giây phía trước sau đó hỏi: "Thế nên điều ước của cậu là gì?"

"Không thể nói cho cậu, điều ước sinh nhật nói ra sẽ không linh. " Hạ Tâm Ngữ từ đầu đã không định để lộ nên nói rất đúng lý hợp tình.

Thế không có cách nào, tôi chỉ có thể sử dụng năng lực để tự mình nghe.

"Nhưng điều ước ngày mai ước với thần bánh ngọt thì tớ sẽ nói cho cậu."

"Thế đi thôi."

Một sinh nhật ước vài điều ước cũng chẳng sao cả, không coi là tham lam, thần đèn còn có thể cho ba điều ước cơ mà.

Thần tiên biết lòng biết dạ tôi, tôi chơi trò cân não với thần tiên!

Nhưng điều ước ngay lúc này tôi vẫn phải nghe.

[Điều ước sinh nhật ấy à, nếu theo cách nói của cậu ấy lúc này chắc chắn sẽ lỗ]

[Dù sao mình ước là…]

[Sinh nhật tiếp theo lại đến đây ước]

"…"

Đồ ngốc, thế chắc chắn là thua thiệt rồi.

Rốt cuộc xuất phát từ nỗi lo nào mà cậu lại cảm thấy sinh nhật tiếp theo tôi sẽ không cho cậu ước nữa?

Cảm giác thiếu thốn an toàn không có lý do.

Điều ước này tôi đáp ứng với cậu, thực hiện thay cậu.

Cho nên thần thọ tinh ơi, tôi rút điều ước này của Hạ Tâm Ngữ về, điều ước ngày mai ông hãy dốc toàn lực để thực hiện cho cô ấy đi.

Thần ăn đồ ăn rồi, tôi biết việc này không khó với ông đâu.

"Đèn đỏ lâu thế, sao vẫn còn ba mươi giây…"

Khi Hạ Tâm Ngữ chờ đến mức hơi không kiên nhẫn đột nhiên nghĩ tới gì đó, vì thế lấy di động, mở camera trước, đưa cho Trần Nguyên: "Dù sao cũng là sinh nhật, để lại ảnh kỷ niệm đi."

"Được thôi." Trần Nguyên cầm di động, hướng camera vào hai người, Hạ Tâm Ngữ ngồi phía sau giơ vòng tay lên, nhưng khi ấn nút chụp hắn lại do dự: "Như thế này thì lại không làm nổi bật."

"Không chụp đến tớ à?"

"Chụp thì chụp được, nhưng mà…"

"Không sao, cậu ấn chụp hẹn giờ đi, ba giây." Hạ Tâm Ngữ nghĩ ngợi rồi nói.

"Được."

Dựa theo yêu cầu của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên cứ như vậy ra sức ngửa ra sau làm cho đối phương tiến hẳn vào khung ảnh sau đó ấn nút chụp hẹn giờ.

3…2…1.

Khi di động sắp tự động nhảy nút chụp, cằm Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đặt lên vai Trần Nguyên.

Ảnh chụp xong, động tác của hai người cũng không thay đổi.

Đến khi Hạ Tâm Ngữ vẫn đang khoác cằm lên vai hắn ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Đèn xanh."

"…Ừm, chụp đẹp lắm."

Trần Nguyên đưa di động cho cô.

Cô cũng ngồi thẳng lần nữa.

Ngồi thẳng người, giữ chặt tay lái, Trần Nguyên đưa Hạ Tâm Ngữ đi qua vạch kẻ không hề thay đổi sau khi đèn xanh, vẫn không có một bóng người nào…

Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy trong ảnh chụp mặt hai người sắp nằm cạnh nhau, cùng chiếm vị trí trung tâm, không nhìn ra ai là nhân vật chính.

Hoặc là đều là nhân vật chính.

Bức ảnh này chụp rất đẹp, bởi vì giây tiếp theo Trần Nguyên từ bình tĩnh biến thành ngẩn người nên bắt được một cái nháy mắt càng đẹp trai của hắn. Mà Hạ Tâm Ngữ bởi vì làm động tác đó nên hơi cứng ngắc, còn vì để lộ vòng tay mà khoác tay lên vai hắn…

Nói thực ra Hạ Tâm Ngữ muốn giả bộ đáng yêu một chút.

Nhưng một giây này cũng không cười ra được.

Cứ như vậy ngây ngô ghé đầu lên.

Thật ra…

Một giây kia nghĩ gì trong đầu bọn họ cũng không biết.

"Nếu có tôi rồi thì gửi ảnh cho tôi đi."

Trần Nguyên đang lái xe, sau một hồi lâu thì nói.

Sau khi để bức ảnh này vào album "O", Hạ Tâm Ngữ đáp: "Ừ, được."

….

Lúc này hắn đã biết chính mình trong ảnh chụp chung trông thế nào.

Chương 247: Tìm được tâm ngữ lúc ban đầu (4)

Sau đó, Trần Nguyên đưa bức ảnh này cùng với bức ảnh trước đó của Hạ Tâm Ngữ đang nghịch nước ở ngọn hải đăng vào cuốn album có tên.

Cậu nghĩ chỉ có mình cậu có ảnh chụp sao?

Bắt nạt tôi đấy à?

Nhưng bức ảnh này… …

Trần Nguyên, người đang nằm trên giường, nhìn Hạ Tâm Ngữ tựa cằm vào vai hắn trong ảnh, thế nào cũng cảm thấy kì diệu…

Sau đó hai người quả thực có chút xấu hổ, nhưng cảm giác bức ảnh này tạo cho người ta không tồi.

Có một loại thư giãn.

Hạ Tâm Ngữ trông rất im lặng, tự nhiên đặt sức nặng của cô lên người mình.

Nếu là cô ấy trước đây… … .

Sẽ ỷ lại vào mình như thế hay sao?

Có lẽ, mình đã tìm thấy sự dễ thương vốn có của cô ấy.

Hạ Tâm Ngữ: Đi ngủ sớm đi, đã hai giờ sáng rồi!

Đột nhiên, như biết hắn vẫn đang lén lút chơi đùa, Hạ Tâm Ngữ gửi tin nhắn giám sát hắn ngủ.

Giống như lần cuối bị kiểm tra phòng, hắn luống cuống.

Nhưng nghĩ lại…

Không đúng, cô ấy cũng chưa ngủ à?

Trần Nguyên: Tôi đi ngủ đây, cậu nên đi ngủ sớm đi, chỉ còn vài tiếng nữa thôi [Nuốt Nguyên bảo]

Cướp một cái emoji của Hạ Tâm Ngữ.

Hạ Tâm Ngữ: Chúc ngủ ngon, tớ hy vọng ngày mai chúng mình đều dậy được. Trần Nguyên đặt điện thoại bên gối rồi

ngủ thiếp đi.

Cứ đùa rằng càng thức đêm muộn thì buổi sáng hôm sau tinh thần càng sáng láng.

Ít nhất là trong lớp của Shirley Lưu trước đây mình hoàn toàn có thể xử lý được…

… …

“Hoàn toàn… không thể chịu đựng được.”

Trần Nguyên, người chỉ ngủ khoảng ba giờ năm mươi phút, cảm thấy như một thây ma biết đi vào ngày hôm sau khi tỉnh dậy, không ngờ mình lại buồn ngủ như vậy.

Nhầm rồi, cái định luật kia chỉ thích hợp với thâu đêm.

Nếu không thâu đêm thì không ngủ đủ sáu giờ sẽ rất đau khổ.

Sau khi rửa mặt trong mơ màng, Trần Nguyên đeo cặp sách vào, lúc này Hạ Tâm Ngữcũng gõ cửa phòng hắn, mở cửa ra liền nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ cũng đang buồn ngủ, gần như nheo mắt lại, cô yếu ớt nói: “Chào buổi sáng… …”

“Chào buổi sáng.”

“Đi nào.”

“Đi.”

Đó chắc chắn không phải là vấn đề về mối quan hệ giữa hai người họ, đó chỉ là sự buồn ngủ thuần túy mà thôi.

Vì vậy, về cơ bản không có nhiều giao tiếp, hai người lê thân thể mệt mỏi, chậm rãi đi bộ đến bến xe buýt.

“Đến trường ăn cơm đi.” Trần Nguyên đề nghị.

Hạ Tâm Ngữ bối rối gật đầu, đồng ý: “Ừ.”

Cứ như vậy, chưa kịp ăn sáng, hai người đã ngồi vào ghế dành cho hai người ở hàng ghế cuối cùng trên xe buýt.

Mặc dù bọn họ đều không có tinh thần mấy nhưng vẫn khá tỉnh táo.

Sau khi phát hiện chiếc vòng tay bằng vỏ sò trên cổ tay đối phương, Trần Nguyên hỏi: “Cậu không phải không được phép đeo trang sức sao? Không sợ bị tịch thu à?”

“Không đâu, dù bị tịch thu thì tớ cũng có thể nhờ cô lấy lại…”

Hạ Tâm Ngữ đang buồn ngủ làm cho người ta cảm thấy kiêu ngạo không thể hiểu được.

“Cậu ngủ đi, đến trạm tôi gọi cậu.”

Trần Nguyên cảm thấy dù sao Hạ Tâm Ngữ cũng là thọ tinh, tối qua tâm trạng chắc chắn còn kích động hơn mình, thời gian ngủ có lẽ ngắn hơn nên chủ động nói.

“Không sao đâu, tớ không buồn ngủ…”

“Cậu ngủ đi, sau khi tôi tỉnh bình thường rất khó ngủ.”

“Ồ, vậy thì được.”

Nghe Trần Nguyên nói xong, Hạ Tâm Ngữ nhắm mắt lại, tự nhiên tựa vào vai hắn.

Thở ra hơi thở ấm áp rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thế mà còn nói không buồn ngủ à?

Quên đi, tôi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, dù sao vẫn còn hơn mười điểm dừng.

Nhắm mắt lại, Trần Nguyên dự định cho mắt nghỉ ngơi, không muốn ngủ… …

“Chúng ta đã đến đường Học Phủ, xin chuẩn bị xuống xe, trạm tiếp theo - đường Giang Ninh.”

Sau khi Chu Phù lên xe, cô bắt đầu tìm chỗ ngồi mà các học sinh trường trung học số 4 đã bỏ trống sau khi họ xuống xe.

Tuy nhiên, cô chợt phát hiện có một học sinh khác mặc đồng phục trường số 4 chưa xuống xe và vẫn ngồi trên xe.

Không, đây không phải là Trần Nguyên sao?!

Hai người này chỉ dựa vào nhau mà không hề biết gì… đang ngủ.

Chu Phù không biết hai người họ thể hiện tình cảm như thế có sợ bị thầy cô phát hiện không.

Chu Phù chỉ biết là còn chưa đánh thức cô ấy thì cô ấy sẽ bị Trần Nguyên đưa đi gặp giáo viên!

Không kịp dùng phương pháp nhẹ nhàng, Chu Phù đi thẳng lên lắc bả vai cô gái xinh đẹp này, nhắc nhở: "Đến trường số 4 rồi… Sắp quá trạm rồi!"

"Hả?" Hạ Tâm Ngữ mơ màng mở mắt ra, sau khi thấy được một gương mặt quen thuộc, tầm mắt liền dời xuống…

Còn một dáng người quen thuộc.

"Xe sắp đi rồi, có xuống không thế!" Tài xế cao giọng nhắc nhở.

Thật ra anh ta đã sớm thấy một nữ sinh sắp ngồi quá trường số 4 từ gương chiếu hậu, nhưng ai ngồi quá trạm cũng phải để anh ta nhắc thì bận chết đi được.

Cho nên thấy nữ sinh này được người khác đánh thức, anh ta mới mở cửa xe nhiều thêm mấy giây.

Chương 248: Đặt bánh (1)

"…Cảm ơn!" Sau khi Hạ Tâm Ngữ phản ứng liền vội vàng đứng lên, nhưng thấy Trần Nguyên vì không có ai chống đỡ mà thuận thế sắp ngã về phía mình liền vội vàng dùng tay đỡ vai hắn, cũng chọc mấy cái. "Dậy đi, sắp quá trạm rồi."

"A…"

Trần Nguyên giống như Trương Hoài Minh bị anh Đông Pha đánh thức, sau khi mơ màng mở mắt ra thì thấy Hạ Tâm Ngữ hốt hoảng xuống xe.

Móa, mình còn định nhắc cô ấy xuống xe.

Tí nữa thì hai người ngồi chung đến trạm cuối.

"Sao hai người buồn ngủ thế?" Sau khi Chu Phù ngồi xuống thì cảm thấy rất nghi ngờ với hiện tượng này.

Thế nào mới có thể khiến hai người đều có dáng vẻ không ngủ đủ?

Cùng nhau thức đêm.

Hơn nữa còn là thức đêm cùng nhau.

Không phải, bọn họ không phải là cứ…

“Đúng vậy cậu đoán đúng rồi, chúng tôi cùng nhau xem phim đến rạng sáng.” Che miệng ngáp một cái, hời hợt giải thích.

“Tôi cũng có đoán đâu… Ra thế à, vậy đúng là sẽ buồn ngủ.”

Tôi cứ tưởng các cậu làm bài tập tới rạng sáng chứ.

“Cũng ổn, tiết thứ nhất là giờ học của Shirley Lưu, có thể chợp mắt một chút.” Trần Nguyên biết rằng loại thức đêm này chỉ cần bổ sung lại giấc ngủ một giờ thì sẽ khôi phục tinh thần.

“Tự học buổi sáng cũng là tiết của Shirley Lưu, cô ấy đều ngồi một chỗ đọc sách. Không sao, nếu cô nhìn thấy thì tôi gọi cậu.” Chu Phù nói.

“Không cần, dù sao cô ấy chỉ là Shirley Lưu, dù có thấy tôi ngủ thì cũng không tới mức đuổi tôi ra.”

“Người khác sẽ đuổi học sinh ra ngoài vì ngủ gật à?”

“Không biết, mệnh đề này không chứng minh được. Dù sao trong lớp thầy Mạc cũng không ai dám ngủ, cho nên trước mắt mới chưa biết hậu quả, nhưng cũng không loại bỏ khả năng này.”

Đầu cá mập trường 11 - thầy Mạc.

“Nói tới cái đó…” Chu Phù không hứng thú với đầu cá mập trường 11, cái cô để ý hơn là em gái nhỏ xinh đẹp trường 4, cho nên cô tò mò hỏi. “Hai người tiến hành tới bước nào rồi?”

“Tiếng Anh bắt buộc quyển 3 bài 2.”

“Vậy các cậu cũng nhanh ghê…Không phải, tôi không nói đến tiến độ học tập.”

Mặc dù Chu Phù tưởng tượng một vài nội dung đam mỹ không thể qua kiểm duyệt với Trần Nguyên, nhưng dù sao đối phương có bạn gái rồi, cho nên cô chỉ có thể tiếp nhận thực tế Trần Nguyên trở thành nam chính boygirl, cũng nhiều chuyện nói. “Tôi nói, tình cảm của các cậu cơ.”

“Ừm…”

Trần Nguyên ngược lại cũng không phải muốn giả ngu, thuần túy là vì chính hắn cũng không hiểu đó gọi là gì.

Thứ này rất thần kỳ.

“Hôn nhau chưa?”

Trần Nguyên vội vàng khoát tay: “Chưa đâu chưa đâu.”

“Ôm nhau chưa?”

“Đều chưa.”

“Nắm tay… Cái này phải có chứ?”

Chu Phù hoài nghi nghiêm trọng, có phải lúc ở cùng nữ sinh Trần Nguyên cũng sẽ không yêu đương không?

Hắn không tiếp xúc với bạn gái xinh đẹp kia không liên can gì tới Chu Vũ chứ?

“Không biết có tính không, có nắm một chút… Nhưng chỉ có mấy giây.”

Đề tài này dần dần khiến Trần Nguyên nói chuyện tỉnh táo hơn, cũng bắt đầu trang bị hệ thống phòng ngự cho mình, tự giải thích: “Chúng tôi giống tình yêu Poton hơn, kiểu theo đuổi tinh thần liền kề cùng tinh thần lý trí thuần khiết.”

“Tuy nhiên…” Chu Phù cải chính nói. “Là Platon đúng không.”

“Đều là ton cả, đúng thế.”

“Thế cậu thừa nhận là tình yêu rồi?”

Chu Phù đột nhiên hiểu được tinh thần người tìm chuyện vui, sau khi bắt được chữ mấu chốt thì liền tra khảo.

“Coi như hay là chưa coi như…” Trần Nguyên mất một lúc nghĩ xem nên trả lời thế nào mới không xấu hổ, sau một lúc mới kịp phản ứng, mình cũng không cần để cô tra hỏi mà, rồi mở miệng nói. “Chuyện của người lớn trẻ con đừng hỏi nhiều, học đi cho giỏi.”

“Thế nên nói là hai người đều là kiểu thuần khiết hả…”

Chu Phù thì đã đọc loại tiểu thuyết xấu hổ hai người cùng vào nhà vệ sinh.

Mẹ nó cậu đọc tiểu thuyết kiểu gì thế!

“Đúng rồi, cô ấy không hỏi gì tới tôi à?”

Chu Phù biết hôm nay nếu không phải đối phương không kịp nói gì, sắp quá trạm thì có lẽ hai người sẽ ít nhiều trao đổi tầm mắt.

Đối với cái này, sau khi Trần Nguyên suy nghĩ một chút thì nói trước khi bị phát hiện gà nướng thì đúng là trong lòng Hạ Tâm Ngữ có phê bình kín đáo.

Mà đối với Chu Phù, chẳng qua cô cảm thấy mình với ai cũng có quan hệ tốt, có thể là máy điều hòa không khí trung ương.

Địch ý thực sự với một vài nữ sinh còn chưa từng có.

"Không đâu." Trần Nguyên lắc đầu một cái.

Nghe cái này, đột nhiên Chu Phù giống như có lời muốn nói.

Nhưng lại cứng rắn nhịn không nói.

Thôi đi, vốn đã mệt rồi, cũng không hao phí tinh lực sử dụng năng lực để nghe tiếng lòng loạn cào cào của cô gái hư này.

Mặc dù Trần Nguyên không muốn trò chuyện, nhưng Chu Phù giống như cấp trên tiếp tục hiến kế: "Tôi bảo này, đến lúc cậu cảm giác cô ấy ghen thì có thể ôm một cái vào lúc đó."

Trong tiểu thuyết cũng viết vậy, phim trên tivi cũng diễn thế.

Chương 249: Đặt bánh (2)

Nữ sinh ghen tức giận, xoay người rời đi, nhịp bước càng lúc càng nhanh, nam sinh vội vàng đuổi theo, bởi vì thật sự không kéo dừng được liền ôm rồi dùng sức hôn lên…

"Chậc." Trần Nguyên lấy tay chống cằm, nhìn chằm chằm Chu Phù, lắc đầu một cái, thâm thúy nói. "Tôi muốn mở đầu óc của cậu ra ghê."

"Nói lời đáng sợ thế làm gì…"

"Sau đó nhìn thành phần bên trong một chút, rốt cuộc não yêu đương chiếm bao nhiêu."

Đường đường là học sinh trường 11, không biết nghĩ đến việc học mà lại nghĩ tới việc giành giật người khác, làm ra những thứ như vậy.

Con nít à, thầy Mạc rất thất vọng với cậu đó.

“Não yêu đương…”

Chu Phù cảm giác mình đã bị xúc phạm rất lớn, cô sợ nhất chính là dính vào yêu đương.

Lúc học cấp 2 yêu với người ta, suýt nữa thì mắc bệnh trầm cảm.

Huống chi nhìn người khác yêu đương cũng rất vui.

Nhất là dáng vẻ hôm nay hai người này dựa vào nhau ngủ, cô cũng hận không thể vẽ lại manga.

Nhưng làm cho người ta bất lực là trước mắt cô còn chưa từng vẽ nữ sinh. .

“Nói đến não yêu đương, thật ra hơi đói, cho tôi ít đồ ăn.”

Trần Nguyên đưa tay ra cho Chu Phù, một thái độ “cho không tôi”.

Chu Phù thở dài, bất đắc dĩ lấy ra một hộp sữa không uống cùng với bánh mì mẹ dặn cho bạn học, nói. “Bạn bè phí sức cho ngày đêm, thế mà nhiều chuyện một tí cũng không được, ài…”

…

Chu mama vẫn rất tốt bụng.

Mặc dù tinh thần buôn chuyện trong lòng đang bùng cháy rực rỡ, nhưng cô ấy không nói với Hà Tư Kiều chuyện mình và Hạ Tâm Ngữ dựa vào nhau ngủ. Thật ra thì cũng không sao, mình và Tâm Ngữ ôm hôn… Không phải, quan hệ trong sạch, chưa trải qua áp lực dư luận.

Khi nào nó sẽ trở nên không thể chịu nổi… Thế thì không rõ lắm. .

Cứ như vậy, Trần Nguyên đã có thể ngủ bù sau buổi tự học sớm và buổi học đầu tiên. Shirley Liu không quan tâm nhiều đến hắn, dù sao cô cũng là giáo viên tiếng Anh, kỷ luật lớp học tốt là OK rồi.

Tuy nhiên, khi ra khỏi lớp, cô vẫn hỏi tại sao hắn cứ ngủ, Trần Nguyên thành thật trả lời: Tôi hôm qua cứ học tiếng Anh đến

một hai giờ, thật sự không chịu nổi.

Shirley Liu nghe thấy liền bắt đầu: Yo yo yo——

Sau đó, Trần Nguyên lấy bài kiểm tra mà cô gái ngồi xe lăn trong giấc mơ đêm đó lấy ra đưa cho cô xem, lúc này cô mới tin rằng có thể hắn thực sự đang học tiếng Anh.

Tuy nhiên, sau khi đọc một số đề, cô đã đưa ra một số hướng dẫn - không phải là không thể làm bài trước nhưng hơi lãng phí giấy tờ. Nếu không thì trước hết tích lũy vốn từ vựng?

Sau đó, cô ấy hướng dẫn hắn về chương trình phát sóng ngày hôm đó và nói với hắn rằng giáo viên ở khoa phát thanh truyền hình đã hứa với hắn sẽ tiếp tục phát chương trình này, mỗi tuần đọc ba ngày.

Đọc đọc đọc!

Đây là những gì Shirley Liu yêu cầu hắn.

Vì vậy, sau khi nghỉ ngơi thật tốt, Trần Nguyên tranh thủ mỗi giờ nghỉ để tra từ mới trong từ điển theo hướng dẫn của Chu Phù, dự định sẽ đọc kỹ bản thảo cho buổi phát sóng thứ Hai tuần sau.

Kỳ thi hàng tháng diễn ra vào đầu tháng 11, chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa.

Lần này, hắn sẽ không sử dụng siêu năng lực nữa.

Nhìn xem mình rốt cuộc có thể dựa vào thực lực của bản thân làm được tới trình độ nào.

Không nói nhiều, ít nhất phải biến từ 504 lên 540.

Tỷ lệ đỗ đầu vào Trường Trung học 11 năm nay là 74%.

Nếu được cải thiện lên 540, thứ hạng tổng thể cũng có thể được cải thiện từ 900 lên khoảng 700.

Những lời táo bạo hắn nói với đèn Khổng Miêu trong lòng ngày hôm qua không phải là những lời nói suông.

Cuộc sống giống như cưỡi ngựa đi lên!

“Đường Tư Văn hôm nay trông rất vui vẻ.” Hà Tư Kiều đột nhiên nói.

Chu Vũ nhìn sang, cảm thấy không có gì khác biệt: “Thế ư?”

“Nhìn xem, cô ấy bình thường không như vậy, hôm nay cô ấy lại chủ động giảng bài cho người khác.” Hà Tư Kiều tiếp tục hạ giọng.

Chu Phù cũng phụ họa: “Đúng vậy, tôi thấy Trương Trác và Vu Gia Thành đang thảo luận một đề bài, sau đó khi Đường Tư Văn đi ngang qua, cô ấy dừng lại và tham gia vào cuộc thảo luận của họ.”

“Phương pháp đánh giá tâm trạng cô ấy của các cậu thật khác biệt…”

“Có khả năng khi chúng ta đến Ninh Thành vào tháng sau, chúng ta cũng có thể mời cô ấy tham gia cùng chúng ta không?” Hà Tư Kiều đột nhiên đề nghị.

“Hả? Tại sao?” Chu Vũ vẫn có chút sợ hãi.

“Bởi vì tôi thích người đẹp.”

Chu Vũ xấu hổ: “…”

“Đương nhiên, chị Phù Phù cũng là mỹ nữ, không ghen tị.” Hà Tư Kiều xoay mặt sang bên phía Chu Phù, cười an ủi.

“Cái này tôi sẽ không tranh cãi.” Chu Phù mỉm cười xua tay, sau đó nhìn về phía Trần Nguyên, vốn là muốn hỏi ý kiến của hắn, dù sao đây là một chuyến đi Ninh Thành dưới danh nghĩa là nhóm hỗ trợ của Trần Nguyên .

Tuy nhiên…

Chương 250: Đặt bánh (3)

“Chà, tác giả ơi, tôi hy vọng cuộc đời của bạn sẽ giống như bài báo bạn đã viết, đầy rẫy những hiểu lầm đẫm máu và những sự thật không bao giờ có thể chạm tới được.”

Sau khi dịch xong bản thảo đọc tiếng Anh, Trần Nguyên chỉ vào nó như động tác husky chỉ người.

“…”

Xem ra cũng không nghe được tiếng thảo luận của bọn họ.

Bỏ đi, thuận theo tự nhiên vậy.

Sau giờ nghỉ này là lớp của thầy Mạc. Vì là buổi học cuối cùng nên việc kéo lớp sẽ làm trễ bữa ăn của học sinh, lãng phí thời gian học tập hơn nên thầy Mạc vừa tan lớp đã rời đi.

Trần Nguyên theo sát phía sau, nói hắn phải ra ngoài trường học, một mình rời đi trước.

“Hôm nay cậu ta rất kỳ quái.” Chu Vũ nói.

“Và rất buồn ngủ.” Hà Tư Kiều nói thêm.

Nhìn hai người này, Chu Phù biết nếu nói cho bọn họ biết chuyện xảy ra trên xe buýt sáng nay, có lẽ bọn họ sẽ càng hưng phấn hơn.

“Nhưng Đường Tư Văn này có vẻ còn kỳ lạ hơn…”

Hà Tư Kiều nói xong, ba người cùng nhau nhìn sang.

Họ phát hiện ra rằng sau khi Đường Tư Văn cúi đầu nhìn vào điện thoại, cô ấy nở một nụ cười vui vẻ mà họ chưa từng thấy trước đây, rồi nhanh chóng rời khỏi lớp học…

…

“Kem động vật, sáu inch, bánh mèo, hôm nay em cần sau giờ học phải không?” Một nhân viên trông giống như một nữ sinh viên đại học đang làm việc bán thời gian mỉm cười hỏi.

“Ừ.” Trần Nguyên gật đầu.

“Em muốn viết gì?” cô hỏi, đẩy một mảnh giấy lại.

“Có thể là một lời chúc hay gì đó tương tự. Chúng tôi sẽ dùng kem hoặc mứt, tùy theo sở thích của em.”

“Để em nghĩ xem.”

Đứng trước quầy, Trần Nguyên suy nghĩ một chút, viết chữ “Tâm Bảo” lên giấy, sau đó nhanh chóng xóa chữ “Bảo”.

Không, Tâm Ngữ vẫn chưa biết rằng mình được gọi là Tâm Bảo.

Vì vậy, hắn đã viết lại:

Tâm Ngữ, sinh nhật vui vẻ.

Tuy nhiên, đúng lúc hắn đang định giao nó cho nhân viên bán hàng thì chợt nhìn thấy nụ cười bí ẩn giống Ania của cô, sau

khi bị chính mình phát hiện, cô liền kiềm chế nói: “Lời chúc kỳ thực có thể viết thú vị hơn.”

Đây cũng là một phần công việc của chị phải không?

Các sinh viên đại học, mọi người thực sự muốn thay đổi thế giới này à?

Trần Nguyên bối rối: “Sao còn có thể thú vị hơn…”

Vừa rồi nó rất thú vị.

Tâm Bảo ~

Thấy cậu học sinh cấp 3 này đặt bánh cho bạn gái, cô cảm thấy vui mừng nên chủ động động viên cậu: “Em có thể làm font chữ dễ thương một chút, nói một vài lời thú vị thì cũng không để lại cảm giác lạ lùng cho người ta đâu.”

Sau đó cô viết bằng tay một dòng chữ tròn trịa, phần đuôi cong lên uốn lượn.

Chúc mừng sinh nhật Tâm Bảo~

Cô ấy nói đúng, sau khi tuỳ ý như vậy, cảm giác trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

Quả thực thú vị hơn nhiều.

Nhưng mà chị muốn em viết một tên gọi như Tâm Bảo, chỉ có thể gọi bí mật, trên bánh một cách trực tiếp và dễ thấy? !

Phù phiếm hơn một chút, tán tỉnh hơn một chút.

“Em có thể đổ lỗi cho chị.”

“…”

Sau khi Trần Nguyên chậm rãi ngẩng đầu lên, nhân viên bán hàng nhanh chóng đổi lời: “Ý chị là, em không viết những thứ này, chỉ cho chị một cái tên, sau đó cửa hàng tự mình viết lời chúc như vậy… Sau tất cả thì không phải có một vài tiệm bánh không nghiêm túc vậy mà?”

“Thanh toán ạ.”

Trần Nguyên lấy tay che miệng và cằm, quay người lại, không muốn dây dưa thêm vào loại chuyện này.

Đàn ông Đông Nam là như thế này, rất quyết đoán.

Hắn nghĩ đây là sự thật không cần phải bàn cãi.

“Được rồi, đợi một chút, chị sẽ lấy hoá đơn.”

Cứ như vậy, nhân viên bán hàng bắt đầu nhận đơn đặt hàng.

Trần Nguyên thì đứng đợi gần đó.

Thật bất ngờ, hắn phát hiện ra Đường Tư Văn cũng đang ở trong cửa hàng, ngồi đối diện với một người phụ nữ xinh đẹp nhưng mạnh mẽ, với một chiếc bánh ở giữa.

Ủa, hôm nay cô ấy có sinh nhật à?

Chẳng trách hắn mơ hồ nghe thấy họ nói rằng Đường Tư Văn rất vui vẻ.

Trẻ nhỏ sinh nhật đều vui vẻ.

Tâm Bảo cũng vui.

Thật tốt, cô ấy có tính cách kì lạ quá, hắn cứ tưởng là do lý do gia đình chứ…

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, một người đàn ông mặc áo khoác kaki dài bước vào từ bên ngoài tiệm bánh.

Lúc này, Đường Tư Văn nở một nụ cười vui vẻ mà hắn chưa từng thấy trước đây.

Nhưng người đàn ông sững sờ một lúc và do dự. Nhưng ông ta vẫn bước tới, ngay lúc ông đang ngồi cạnh Đường Tư Văn, người phụ nữ đối diện đột nhiên tức giận, lạnh lùng hỏi: “Ai bảo anh tới?”

Bằng mắt thường có thể thấy được nụ cười trên mặt Đường Tư Văn có vẻ hoảng hốt. Nhưng cô vẫn nắm lấy cánh tay của người đàn ông và giải thích với người phụ nữ: “Hôm nay ba rảnh…”

“Tôi không quan tâm anh ta có rảnh hay không, ra khỏi đây!” Giọng người phụ nữ đột nhiên cao lên, những người khác trong cửa hàng đều sợ hãi, vô thức nhìn sang.

Chương 251: Đặt bánh (4)

“Miệng cô sạch sẽ cho tôi một chút, hôm nay tôi không so đo với cô trước mặt Văn Văn…”

“Kẻ ngoại tình có gì để nói, anh muốn mặt mũi gì chứ?”

“Cô!” Người đàn ông chỉ người phụ nữ, giận đến muốn đánh, nhưng thấy con gái nắm tay mình lắc đầu, ông ta nhịn xuống. Ngồi bên cạnh Đường Tư Văn, để cặp táp qua một bên không nói câu nào.

Mà Đường Tư Văn đã đứng lên, cầm dao nhựa bắt đầu chia bánh…

“Nếu anh không đi thì tôi đi!”

Người phụ nữ đứng lên không chút do dự rời chỗ ngồi.

“Bánh…”

Đường Tư Văn giơ tay muốn nói gì đó, mẹ đã ra khỏi tiệm bánh ngọt, cũng không quay đầu lại.

“Không sao đâu Văn Văn, ba đây.” Người đàn ông nặn ra nụ cười, an ủi.

Đường Tư Văn không nói gì, tiếp tục cắt bánh.

Chốc lát sau, ba cô đứng lên nhận một cuộc gọi, khiếu nại với người bên kia một lúc lâu rồi đột nhiên vòng lại, xin lỗi nói: “Văn Văn thật xin lỗi, ba phải về công ty, buổi tối ở với con, buổi tối nhất định ở cùng con!”

Đường TƯ Văn cũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Sau đó vẫn vùi đầu cắt bánh ngọt.

Ba chỉ rời đi như vậy mà cô cũng cắt bánh ra thành tám miếng, dùng dĩa ăn một phần có cherry, xem ra là một phần cố ý để lại cho mình.

Cứ cúi đầu như vậy ăn chăm chú, không nói gì cả…

Dù khóe miệng dính bơ vẫn ăn tiếp.

Cho đến khi một miếng bánh bị một cái tay lấy đi.

Ngẩng đầu lên, Trần Nguyên đang ngồi trước mặt mình, cũng cầm một quả cherry khác.

Nhìn chằm chằm quả cherry lớn long lanh kia, Đường Tư Văn đề nghị: “Cậu ăn quả này đi, cái này ngon hơn…”

“Nến chưa đốt, chưa ước thì sao ăn được?” Trần Nguyên giơ tay lên ngắt lời. “Ngừng ăn uống đã, chờ năm phút.”

Đường Tư Văn dính bơ trên khóe miệng nhìn Trần Nguyên, mặc dù không biết đối phương muốn làm gì nhưng vẫn đồng ý.

Sau đó năm phút sau.

Mấy người mặc đồng phục trường 11 tiến vào.

Chu Vũ bị trộm gà nướng.

Hà Tư Kiều người tốt.

Chu Phù thích mang quà vặt.

“Hả cái này…”

Hà Tư Kiều đột nhiên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Trần Nguyên cùng Đường Tư Văn mang đến nhiều bánh như vậy, biết nên làm gì.

Vì vậy liền ngồi chung với Chu Phù ở hai bên Đường Tư Văn.

Mà Chu Vũ ngồi xuống bên cạnh Trần Nguyên thì khó hiểu nhỏ giọng hỏi bên tai Trần Nguyên: “Sao vậy? Chuyện gì thế?”

Trần Nguyên cũng che miệng trả lời: “Khó nói lắm, nhìn chị Kiều đi.”

Nghĩ tới dù sao cũng là sinh nhật, có người đến mới không quá lúng túng, cho nên Trần Nguyên gửi tin nhắn cho Hà Tư Kiều bảo cô cố gắng đưa mấy người quen tới hâm nóng không khí.

Vì vậy có một màn này.

Chị Kiều, dựa vào cậu đó, cậu làm center.

Hà Tư Kiều hơi nghĩ ngợi rồi bảo Trần Nguyên và Chu Vũ cầm nến ra châm lửa: “Mười bảy tuổi phải không?”

“Mười sáu.” Đường Tư Văn đáp.

“Ồ… Vậy cậu nhập học sớm nhỉ.”

“Đúng thế.” Chu Phù cũng nói đùa hết khả năng. “Tiếc quá, sau khi thi đại học xong thì cũng không thi lái xe được.”

Ngại ngùng quá rồi, ngại ngùng quá rồi.

Nhưng Trần Nguyên cũng không có cách nào, hắn không giải quyết được tính cách này của Đường Tư Văn.

Sau khi đốt xong nến mười sáu tuổi, Hà Tư Kiều còn nói: “Tư Văn, cậu ước đi.”

“…” Đường Tư Văn lộ vẻ chần chờ một lúc, sau khi nhìn mọi người vẫn đang cười liền nắm chặt hai tay, cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, mấy giây sau mở mắt ra thổi tắt nến.

Sau đó lại chủ động để bọn họ xúc dĩa vào trong bánh gato.

Cuối cùng tiếp tục vùi đầu ăn miếng bánh kia của mình nhưng ánh mắt rõ ràng không cô đơn như lúc trước…

Mà là trở lại bình thản.

Bốn người liếc nhìn nhau, sau khi đạt được sự thống nhất thì đồng thanh nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đường Tư Văn chậm rãi ngẩng đầu lên, một tay cầm dĩa, hòa nhã nói: “Cảm ơn, nhưng hôm nay không phải ính nhật của tôi.”

“???”

Chờ chút, không phải sinh nhật của cậu thì cậu ước nhiều thế làm gì!!

“Đồ ngốc.”

Nghe thấy thế, Hà Tư Kiều và Chu Vũ đều quay đều đồng thanh mắng.

Mà Trần Nguyên vốn không biết nói gì, tủi thân đến mức sắp rớt nước mắt nên đành nhìn về phía Chu Phù, mong có thể nhận được chút an ủi từ người hiền lành này.

Sau đó chỉ thấy Chu Phù vội vàng cười xua tay giải thích: “Tư Văn đừng hiểu lầm, bọn họ không phải nói cậu.”

“?” Trần Nguyên.

Không phải, ngay cả cậu cũng?

Hà Tư Kiều, Chu Vũ, Chu Phù cực kỳ ngốc!

“Thế nên là…” Sau khi nghe xong mấy câu mắng, Trần Nguyên khó hiểu hỏi Đường Tư Văn. “Sinh nhật của ai thế?”

Đường Tư Văn ngậm nĩa nhựa nhìn Trần Nguyên, sau khi dừng một lát thì mở miệng nói: “Mẹ tôi.”

“À, thì ra là sinh nhật của mẹ…”

Từ từ.

Sinh nhật mẹ cậu lại gọi chồng trước của bà ấy tới?

Cậu coi tôi là đồ ngốc hả Đường Tư Văn!

“Tôi có thể ăn hai miếng bánh gato.” Đường Tư Văn nhìn miếng bánh có quả anh đào trước mặt Trần Nguyên sau đó nói với mọi người. “Phần còn lại các cậu có thể ăn hết không?”

Chương 252: Mua sắm thả ga ở siêu thị (1)

“Ý của cậu là muốn gói lại mang cho người khác à?” Trần Nguyên hỏi.

“Không.” Đường Tư Văn lắc đầu, giải thích. “Mong mọi người có thể ăn hết.”

“Thế à… Nhưng tôi ăn cơm xong chỉ có thể ăn thêm một miếng.” Hà Tư Kiều đánh giá xong nói.

Chu Phù cũng cảm thấy có lỗi: “Hơi nóng… Tôi cũng chỉ ăn được một miếng.”

Thật ra một miếng cũng không ăn được.

“Không sao, đã làm lạnh trong tủ lạnh rồi, không còn nóng nữa.” Trần Nguyên nói.

“Cậu hiểu độ nóng nhỉ.” Chu Vũ giơ like.

“Vẫn là nam sinh hỗ trợ ăn nhiều hơn đi. Hơn nữa không phải cậu không ăn cơm à?” Chu Phù nói với Trần Nguyên.

“Được.”

Bởi vì thật sự hơi đói nên Trần Nguyên gật đầu đồng ý. Sau đó liền dùng dĩa nhựa chọc quả anh đào bên trên trước. "Không tệ, thế mà lại là đồ mới, chất lượng bánh nhà này được đấy."

"…"

Đường Tư Văn trơ mắt nhìn Trần Nguyên ăn luôn anh đào không có cách nào, chỉ có thể an ủi chính mình Oreo cũng không tệ.

Nhưng vừa mới quay đầu thì thấy Chu Vũ đã sắp ăn một nửa miếng bánh có Oreo.

[Á!]

Ơ kìa, sao trong lòng cậu gào thét lớn tiếng thế làm gì?

Trần Nguyên vốn định thăm dò một chút tâm trạng của Đường Tư Văn, dù sao người này cái gì cũng không viết trên mặt nhưng vừa mới mở siêu năng lực đã bị tiếng lòng của cô dọa sợ tới mức ngẩn người.

Con gái lớp 18 đều thích trái ngược đúng không?

"Sinh nhật…" Đang ăn, đột nhiên Đường Tư Văn mở miệng nói. "Lúc trước sinh nhật của mẹ đều là cùng nhau đón. Đây là năm đầu tiên bọn họ ly hôn nên tôi liền gọi bố tới. Sau đó bọn họ đều đi rồi."

Trần Nguyên không nghĩ rằng Đường Tư Văn sẽ kể chuyện này cho mọi người nghe.

Còn tưởng rằng đây là nỗi đau cô không tiện nói ra.

Mà nghe xong, Hà Tư Kiều đại khái hiểu được vì sao Trần Nguyên gọi mình tới, sau khi tự hỏi một lúc thì nói: "Có lẽ đến lúc sinh nhật của cậu thì gọi bọn họ cùng tới sẽ rất tốt?"

"Đúng thế, dù sao cũng là sinh nhật của cậu… Họ sẽ quan tâm tới cảm xúc của cậu." Chu Phù cũng tỏ vẻ đồng ý kiến.

Với chuyện này, Đường Tư Văn gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi."

Cô chỉ là chưa quen với việc bọn họ ly hôn.

Về phần cục diện này cũng là một loại tư duy theo quán tính, cảm thấy sinh nhật trước kia cùng nhau đón, bây giờ cũng có

thể làm theo cách thức trước kia.

Nhưng cô không biết rằng ly hôn lâu có thể dần dần giảng hòa. Nhưng năm thứ nhất ly hôn, quan hệ của hai người so với trước khi ly hôn còn ác liệt hơn.

Là kẻ thù.

“Điều ước vừa rồi của tôi còn linh nghiệm không?” Đường Tư Văn hỏi.

“Dù sao cũng không phải sinh nhật, ước nguyện trong ngày không phải sinh nhật thì độ linh nghiệm cũng không hẳn mạnh như thế… Đương nhiên đã nộp tư liệu lên rồi, chờ thần thông qua vậy.” Hà Tư Kiều phân tích một cách lý trí.

“Thế cũng được.” Đường Tư Văn gật đầu.

“Linh chứ.” Đúng lúc này, Trần Nguyên đột nhiên nói. “Hơn nữa cậu không ước với thần sinh nhật mà là thần bánh ngọt.

“Còn có thứ như thần bánh ngọt à?” Chu Vũ thắc mắc.

“Thế chẳng phải là mỗi lần ăn bánh đều có thể ước với thần bánh ngọt sao?” Hà Tư Kiều cũng khó hiểu nói.

Trần Nguyên gật đầu đáp nghiêm trang: “Đương nhiên rồi, giống như mỗi năm dùng giấy chứng nhận con một trước khi chưa đủ tuổi có thể kiếm được một ít tiền. Chỉ là có rất nhiều người không biết nên bỏ lỡ. Mỗi lần tôi ăn bánh đều sẽ nói một điều ước với thần bánh, tuy rằng thần lực của nó thấp nhưng có thể làm vài việc nhỏ.”

“Như vậy chẳng phải là bất kính với thần bánh sao?” Chu Vũ .

“Thần bánh có thể thực hiện được tâm nguyện lớn đến mức nào?” Chu Phúc tò mò hỏi.

Móa, tôi suýt quên rằng gia đình cậu kinh doanh bánh ngọt.

Khi nói nhảm thì gặp chuyên gia.

“Ví dụ… mở hộp không bị lỗ?” Trần Nguyên đưa ra một ví dụ.

“Chà, thần bánh ngọt chỉ có thể giữ vốn? Đây là loại trò chơi tà ác gì vậy?”

Chu Vũ mắn xong, vội vàng lẩm bẩm: “Thần bánh phù hộ, lần sau mở hộp ít nhiều kiếm thêm chút.”

“Vậy tuần này chúng ta chiếu thêm một tập phim truyền hình nữa nhé.” Hà Tư Kiều cũng thản nhiên nói.

Chu Phù ăn xong một miếng bánh, chắp hai tay lại nhỏ giọng nói: “Thần bánh phù hộ. Giảm ba cân, giảm ba cân.”

Cách ăn ngược chiều, vừa ăn vừa gầy đúng không?

Phù tử, điều ước của cậu là điều ước trừu tượng nhất mà tôi từng thấy.

Nhìn thấy mọi người đang lợi dụng ngày sinh nhật của mẹ để thực hiện điều ước của riêng mình, Đường Tư Văn không nhịn được nữa, vừa ăn bánh vừa nói trong lòng:

[Mai ra canteen mua bánh bao thịt bò giới hạn]

Chà, bây giờ cậu trừu tượng nhất đấy.

Bánh này cũng không lớn như vậy, Trần Nguyên, Chu Vũ cùng Đường Tư Văn, con gái của người có sinh nhật mỗi người ăn hai miếng, hai cô gái còn lại hai miếng.

Sau đó, mọi người rời khỏi tiệm bánh và quay lại trường học.

Chương 253: Mua sắm thả ga ở siêu thị (2)

“Nhân tiện, tại sao cậu lại đến tiệm bánh?”

Chu Vũ nghi hoặc, Trần Nguyên tháng này thiếu sinh hoạt phí, làm sao còn có tiền đi đến thứ dành cho giai cấp tiểu tư sản tiêu phí như tiệm bánh?

Hà Tư Kiều cũng nhìn hắn, có chút bối rối.

“Sinh nhật của cậu?” Chu Phù đoán mò hỏi.

“Làm sao có thể? Sinh nhật của cậu ta đã trôi qua từ lâu rồi.” Chu Vũ trực tiếp phủ nhận.

Sau đó Chu Phù giống như nổ pháo trong đầu, ánh sáng lộ ra trong mắt, đột nhiên get điểm gì đó, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Chu Phù cậu mẹ nó đừng làm thế!

Vừa rồi cậu đã thay đổi hành vi của mình từ hủ nữ sang BG, lại bắt đầu phải không?

“Ừm…” Trần Nguyên nói: “Mua một cái bánh ngọt để trong tủ lạnh ăn, tối nay vừa hay phát phí sinh hoạt.”

“Thế bánh đâu?” Chu Phù bối rối hỏi khi nhìn thấy hai bàn tay trắng của Trần Nguyên.

“Quên rồi…”

“Cậu ta chắc là đang đặt bánh.”

Đường Tư Văn nhớ tới Trần Nguyên đang trò chuyện với nhân viên bán hàng ở quán bar nên cô bình tĩnh suy đoán.

Sau đó, những người còn lại lập tức phản ứng, Chu Vũ thậm chí còn trực tiếp vạch trần: “Thằng nhóc này, không phải cậu đang tổ chức sinh nhật cho người khác sao?”

“Khó trách cậu lén lút như vậy.” Hà Tư Kiều cảm thấy Trần Nguyên có chút lúng túng.

“Không, tôi thực sự quên mua bánh…”

Trần Nguyên đang muốn nói gì đó, nhưng Chu Phù ở bên cạnh đột nhiên mím môi cười lớn, tinh thần bị niềm vui chiếm hữu: “Tôi biết mà tôi không nói…”

Thì ra tối qua thức khuya là để gửi lời chúc lúc rạng sáng à.

Khi hai người cùng thức khuya có phải thức rất khuya không?

Ơ kìa, Siêu tử, cậu nhìn người ta đi, không cần đọc suy nghĩ cũng đoán được như vậy, cậu có thể mạnh mẽ lại chút không, để cho người ta nhìn được danh tính thực.

Để tôi xem cậu trông giống con người hay thần thánh!

“Gì mà bí ẩn.”

Trần Nguyên nhìn đi chỗ khác không hài lòng.

“Này, thế tôi nói thật nhé??” Thấy đối phương hình như cũng không sợ hãi lắm, Chu Phù tiếp tục khiêu khích.

“Rốt cuộc là gì thế, cậu nói mau đi, đừng để ý tên ngốc đó.” Hà Tư Kiều nóng nảy.

“Nếu có thể nói thứ khiến cho cậu ta kinh ngạc thì là chuyện tình làm cho người ta hâm mộ.” Chu Vũ vô cùng cảnh giác.

“Sáng nay tôi thấy…”

“Sai rồi, anh trai, đừng nói gì cả.” Trần Nguyên lập tức ngắt lời.

Cậu nói thật đấy à?

Nếu chỉ Chu Vũ biết thì không sao, nhưng nếu Hà Tư Kiều biết thì cũng chẳng khác gì lớp 18 biết.

Cậu đang muốn đặt tôi vào trong lò nướng bánh đó!

“Đặt bánh cho cô gái rất xinh đẹp kia đúng không.” Lúc này, Đường Tư Văn đột nhiên nói.

Trần Nguyên ngơ ngác, sao cô ấy biết được?

“Cô ấy đã từng đến lớp học của chúng tôi một lần, đứng ở cửa.” Đường Tư Văn bình tĩnh nói, “Người mặt rất nhỏ, làn da rất trắng, buộc tóc đuôi ngựa đúng không?”

[Cô gái xinh đẹp không rõ tên]

Cái quái gì vậy, tại sao những ghi chú cho Hạ Tâm Ngữ lại toàn là tính từ chỉ ngoại hình?

Đương nhiên nói rất chuẩn.

Thấy Trần Nguyên im lặng, Chu Vũ có lẽ đã hiểu ra điều gì đó, thực sự choáng váng: “Thật sự là cô gái đó sao? Trần Nguyên, sao cậu lại mạnh như vậy? Cậu thật đáng chết, cậu ____”

Hà Tư Kiều cũng đi tới, không nhịn được nói nhỏ: “Vậy sinh nhật cậu có tặng quà cho ai không…”

“Ahh…Tôi chưa ăn gì, không nói nữa!”

Khi Chu Vũ sắp nổi điên, chuẩn bị tra tấn mình, hận không thể hỏi hết từng chi tiết khi nào mình chạm được bàn tay nhỏ của Hạ Tâm Ngữ, khi Trần Nguyên đi vào lớp, bọn họ chủ động mỗi người đi một ngả, hướng tới canteen.

Chết tiệt, Đường Tư Văn trông như không nghe thấy chuyện gì đang xảy ra bên ngoài cửa sổ, thế mà kỹ năng quan sát của cô lại nhạy bén như vậy.

Nhưng…

Chẳng qua hắn là có thể để các cô nhận ra rằng cô chỉ là một người ngốc nghếch, cũng không lạnh lùng.

Thành thật mà nói, khi bố cô phải rời đi vì một số công việc ngoài giờ nhảm nhí, hắn đã khá tức giận, hắn cảm thấy những bậc cha mẹ này thật đáng thất vọng, nhưng Đường Tư Văn lại mạnh mẽ hơn mong đợi rất nhiều, tất cả những bậc cha mẹ ích kỷ đều như vậy, không thương yêu con cái nhỏ…

Có phải gia đình thiếu tình yêu thương đã khiến cô có tính cách như vậy?

Ít nhất, những bậc cha mẹ để con mình một mình trong tiệm bánh ngọt sẽ không khá hơn bao nhiêu ngay cả trước khi ly hôn.

Tất nhiên, không thể bỏ qua vấn đề của Đường Tư Văn.

Ngày sinh nhật của mẹ mà lại gọi chồng trước của mẹ tới, ài…

“Còn bánh bao dưa chua và bánh bao cải trắng, cháu muốn lấy cái nào?”

Nhìn thấy Trần Nguyên, chú bán bánh bao ở cửa sổ bánh bao của căng tin trường học liền chủ động hỏi.

“Bánh bao dưa chua đi ạ.”

“Được.”

“Đúng rồi chú ơi.” Đột nhiên Trần Nguyên tò mò hỏi. “Còn bánh bao thịt bò không ạ?”

“Hôm nay chú không làm bánh bao thịt bò.” Ông chú nói.

“Nó chỉ được bán vào một ngày nhất định à?”

Chương 254: Mua sắm thả ga ở siêu thị (3)

“Haha, nhu cầu không cao như vậy, sao mà phải bán trong thời gian giới hạn?”

Sau khi ông chú gói bánh bao dưa chua đưa cho Trần Nguyên, ông giải thích: “Nguyên nhân chủ yếu là bánh bao thịt bò quá

đắt, học sinh không mua nhiều, nhưng bọn chú cũng không thể làm gì được. Dù sao bọn chú cũng sử dụng thịt bò thật… Tất nhiên, không thể nói những gì người khác dùng là thịt bò giả, càng không hề phản ánh hành vi của đồng nghiệp nào khác nha."

Chú thận trọng quá, ngành ăn uống cũng cập nhật phiên bản này à?

"Này, thật đáng tiếc, bánh bao nhân thịt bò ngon quá, ước gì ngày nào cũng được ăn." Trần Nguyên thở dài.

"Ngon hả?" Ông chú mỉm cười hỏi.

"Đúng vậy, thịt mềm mềm, nhiều nước canh. Dù đắt hơn vài tệ nhưng cháu nghĩ là hợp lý. Dù sao thì nguyên liệu cũng thực sự rất tinh tế."

Món bánh bao bò sốt ở căng tin trường cấp 11 thực sự là thế.

"Vậy thì hãy đến thường xuyên, có thể lần sau bạn sẽ gặp phải."

"Được." Trần Nguyên gật đầu, sau đó thở dài lẩm bẩm. "Ôi, cháu không được nghỉ sinh nhật, nếu ngày mai có thể ăn bánh bao bò thì tốt quá…"

"Đợi đã."

Sau khi gọi cho Trần Nguyên, ông chú do dự một lát rồi đột nhiên quyết định: "Vậy ngày mai cháu có thể đến!"

Mặc dù bán đắt nhưng vẫn có thể bán hết nếu làm ít hơn.

Chỉ là phải băm thêm một loại thịt, hơi phiền toái một chút…

Quên đi, người có sinh nhật lớn nhất.

"Cảm ơn chú, ngày mai cháu sẽ nhờ các bạn cùng lớp mua cho."

Lộ ra đôi mắt trong veo của cậu học sinh cấp ba, Trần Nguyên mỉm cười và cảm ơn chú.

Không có cách nào, tuy rằng có sinh nhật giả, nhưng cô mới mười sáu tuổi rưỡi thôi, cô chỉ muốn ăn một cái bánh bao thịt bò, cô có gì sai chứ?

[Tôi không phải thần bánh bao]

…

“Thế cậu ấy định tổ chức sinh nhật cho cậu thế nào?”

Khi theo Hạ Tâm Ngữ ra khỏi trường học, Tiền Đóa Nhi đột nhiên dùng giọng điệu giễu cợt hỏi.

Dư Hân Duyệt ở một bên cũng truy hỏi: “Có gì bất ngờ không?”

“Cái này…”

Hạ Tâm Ngữ có vẻ như đang suy nghĩ, sau đó cô nhẹ nhàng giơ tay lên, dùng ngón tay vuốt ve phần tóc quanh tai. Cổ tay áo cũng hơi buông xuống, để lộ chiếc vòng tay bằng vỏ sò trên cổ tay cô.

“Đỉnh quá, cậu đang khoe đúng không?”

Sau đó, Tiền Đóa Nhi lập tức nhắm vào thứ lộ ra trên cổ tay đối phương.

“Ha ha ha…” Hạ Tâm Ngữ bị bắt gặp chỉ có thể mím môi mỉm cười, đôi mắt nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Dư Hân Duyệt, cô gái cao hơn một chút và nghiêm túc hơn, chạm vào chiếc vỏ trên tay Hạ Tâm Ngữ và khen ngợi: “Thật đẹp, cậu ấy khéo chọn đấy.”

“Sinh nhật tớ cậu tặng tớ thứ tương tự đi.” Tiền Đóa Nhi vươn tay với Dư Hân Duyệt đòi hỏi.

“Tặng cũng được, nhưng tay mũm mĩm đeo thì không phù hợp phải không?”

“Cậu không phải đang xem thường sức mạnh của người tay béo đó chứ?”

“Nóng tính ghê.”

“… Ha ha, thế tớ đi trước đây.”

Phát hiện Trần Nguyên đã đợi ở cổng trường, Hạ Tâm Ngữ chủ động cùng hai người đang cãi nhau nói lời tạm biệt.

Hai người cùng nhìn nam sinh, đồng thanh mỉm cười rồi vẫy tay chào cô.

“Mỗi lần gặp mấy người các cậu đều thấy đang cười, trong đám bạn của cậu có ai là bậc thầy pha trò à?” Trần Nguyên

hỏi.

“Có chuyện buồn cười thì cười thôi.” Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy bánh Trần Nguyên cầm trong tay liền hỏi. “Cái bánh này có phải hơi lớn không?”

“Không sao đâu, nếu ăn không hết thì cho vào tủ lạnh.”

Mặc dù một chiếc bánh sáu inch hơi lớn cho hai người, nhưng một chiếc bánh bốn inch lại quá nhỏ và trông giống như một chiếc bánh ngọt nhỏ, trông không đẹp mắt.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

“Tôi gọi một con vịt quay ở cửa hàng tự mua, sau khi xuống xe ở trạm xã Dương Quang thì lấy rồi sau đó đến siêu thị mua đồ ăn?” Bởi vì Hạ Tâm Ngữ yêu cầu một sinh nhật có cảm giác tham dự nên tất cả sự bất ngờ đều biến thành kế hoạch có bàn bạc.

Quên đi, hôm nay người có sinh nhật là nhất.

Trần Thắng: Hôm nay ta có sinh nhật, phải tạo phản thôi.

Tần Nhị Thế: Được rồi được rồi, tùy ngươi, ta sẽ không trấn áp ngươi, được chưa?

“Ừ, được rồi, mọi thứ đều ổn.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu và mỉm cười đồng ý.

Hôm nay cô cũng nghĩ tới, tuy rằng không muốn xa hoa lãng phí, nhưng đây là tâm nguyện của Trần Nguyên, có thể hắn sẽ có kế hoạch của riêng mình.

Hơn nữa, nếu tiêu tiền vào đồ ăn thì ít nhất nó cũng đi vào dạ dày.

“Hôm nay mọi người đều nói chiếc vòng tay này rất đẹp.” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên mỉm cười.

“Mọi người là nói… hai người vừa rồi ấy à?”

“Mọi người nhìn thấy đều khen.” Hạ Tâm Ngữ nói xong lại bổ sung thêm: “Nhưng ở trường tốt nhất tớ vẫn không nên đeo, mỗi lần thầy cô đi ngang qua tớ đều giật mình…

“Vậy sáng hôm nay cậu kiên cường thế?” Trần Nguyên mỉm cười.

Thì ra Ngữ tử chỉ kiêu ngạo khi buồn ngủ, nhưng khi tỉnh dậy vẫn rụt rè, haha.

Chương 255: Mua sắm thả ga ở siêu thị (4)

“Cái đó thì khác, tất cả họ đều biết ngày sinh nhật của tớ.”

Nhìn thấy Trần Nguyên cười, Hạ Tâm Ngữ cũng cười, nụ cười càng có mục đích: “Nếu hỏi hôm nay tớ nhận được quà gì, nhất định tớ có thứ gì muốn khoe, đúng không?”

“…”

Câu này Hạ Tâm Ngữ nói đã bỏ đi một ít chủ ngữ.

Nhưng khi Trần Nguyên nghe, hắn có ý thức bổ sung.

Nếu hỏi tớ hôm nay tớ nhận được món quà gì từ cậu ấy, chắc chắn tớ phải có thứ gì đó để khoe phải không?

Tôi còn đang vui vẻ.

Mà đã trở thành đề tài câu chuyện rồi.

Khỉ thật, Tâm Bảo EQ cao quá.

“Đi thôi, lên xe.”

Hạ Tâm Ngữ nắm lấy tay Trần Nguyên, và hai người lên xe buýt.

Sau khi dừng lại ở trạm xã Dương Quang, Trần Nguyên đi mua một phần vịt quay 68 tệ.

Sau đó, vịt quay và bánh ngọt được cất cùng nhau tại trung tâm khách hàng của Siêu thị Dương Quang. Sau đó đẩy giỏ hàng và cùng nhau mua hàng.

“Ngân sách một trăm nhé?”

Trước khi bắt đầu, Hạ Tâm Ngữ đề nghị.

“Một trăm năm mươi, mua thêm ít đồ uống.” Trần Nguyên nói.

“Vậy thì trong vòng một trăm năm mươi.” Hạ Tâm Ngữ cảm thấy mình đã có món chính là vịt quay và bánh ngọt, những

thứ còn lại cũng không cần tốn nhiều tiền như vậy nên cô đồng ý.

Sau đó, hai người họ đến trước hàng tôm hùm đất.

Sau đó, rơi vào do dự.

Đương nhiên, chủ yếu là Hạ Tâm Ngữ do dự: "Dùng lưới bắt 28 tệ một cân, tự bắt 39 tệ."

"Nếu làm tôm muối tiêu, tốt nhất nên dùng tôm tươi." Trần Nguyên nghiêng về 39.

"Cho dù là lưới cũng có thể chọn." Nhưng Hạ Tâm Ngữ hiển nhiên không đồng tình với phong cách thiếu gia của Trần Nguyên.

"Vậy chúng ta chỉ có thể để ông ấy chọn ra tôm chết…"

"Không sao đâu, để tớ."

Hạ Tâm Ngữ bước tới trước mặt người đàn ông hói đầu mặc quần áo lao động và nói: "Cháu muốn một cân rưỡi."

"Được." Ông chú bắt được hai kg tôm vào một lưới, rồi chuẩn bị cân.

"Hình như có con chết."

"Để chú bỏ tôm chết ra nhé…"

"Không sao đâu, cháu sẽ làm."

Hạ Tâm Ngữ đeo găng tay nilon và bắt đầu vớt tôm chết trong lưới.

Không chỉ tôm chết mà còn có một số tôm vỏ ngả vàng.

"Việc này không được đâu…"

Ông chú thấy vậy, muốn ngăn cản, nhưng nhìn Hạ Tâm Ngữ, lại không thể từ chối.

"Nó chết rồi mà."

"Không phải, nó chắc chắn vẫn còn sống… Đang đập thình thịch trên tay cháu kìa."

Hạ Tâm Ngữ chọn xong những con đã chết, bắt đầu nhặt những con nhỏ, còn liên tục nói những câu như "con này chết, con này cũng chết"…

Trần Nguyên sửng sốt.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh.

Cứ như vậy, Hạ Tâm Ngữ nhặt con tôm từ hai cân lên một cân rưỡi, sau đó đưa cho ông chú.

Mặc dù chú cũng đang cân nhưng ông vẫn không khỏi phàn nàn: "Con này không còn bắt được nữa…"

"Cảm ơn."

Tuy nhiên, sau khi nghe lời cảm ơn này, ông chú đã chọn một con tôm cỡ vừa ném vào bể nước trước khi cân: "Con này cũng chết rồi!"

Sau khi cân, nó chính xác là một pound rưỡi, 43,5 nhân dân tệ.

Sau khi chọn xong, Hạ Tâm Ngữ bỏ tôm vào xe đẩy, cười nói: "Tớ đã nói rồi, cậu có thể chọn."

"À cái này…"

Nhờ cậu đấy, nếu là tôi làm việc này thì nắm đấm to như bao cát của ông chú đã vung vào tôi rồi.

"Đi thôi, chúng ta hãy đến chỗ tiếp theo nào."

Hạ Tâm Ngữ chủ động đẩy xe đẩy hàng đi tới địa điểm tiếp theo.

Phần tóc đuôi ngựa được búi cao và gợn sóng nhẹ.

Đồng thời cô cảm thấy khá vui vẻ và tự mãn trong lòng:

[Chà, mình thông minh quá!】

"…"

Cậu là người thông minh được chưa.

Cậu thật là…dễ thương.

Với mức giới hạn là 150 tệ, sao khi mua xong tôm hùm đất thì chỉ còn lại hai phần ba số tiền.

"Tiếp theo còn thích gì nữa?" Trần Nguyên hỏi đầu bếp Hạ.

"Vịt quay tính là gà vịt. Tôm tính là hải sản. Vậy chắc là nên chọn thêm một loại thịt nữa." Hạ Tâm Nữ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đương nhiên, vịt quay cũng có thể được tính là thịt.

Không phải chỗ các cậu có thói quen ăn uống thiên về nhẹ nhàng và hải sản sao, mua thêm hải sản khác cũng được."

"Là sinh nhật của cậu mà."

Trần Nguyên đã quên bao nhiêu lần hắn nhắc nhở Hạ Tâm Ngữ về thân phận người có sinh nhật của cô.

Cô chẳng lẽ không biết rằng đến ngày của người có sinh nhật thì dù có quy tắc kì dị tới đâu thì cũng phải tuân thủ sao?

"Tớ thì gì cũng được, hơn nữa tớ cũng muốn dần quen với ẩm thực ở chỗ các cậu mà."

Hạ Tâm Ngữ vừa cười vừa nói xong, cô chợt nhận ra điều gì đó, sửng sốt.

Sau đó thấy Trần Nguyên như phản ứng lại nhưng lại chưa phản ứng kịp giống mình, vội vàng bổ sung: "Ý của tớ là dù sao sau này không chừng cũng phải học đại học ở đây nên phải dần làm quen với ẩm thực ở đây."

À, ra vậy à.

Tôi còn nghĩ ý cậu là sau này muốn gả tới đây cơ.

Vậy cậu nói ra đi, chỉ dám nói trong lòng là sao?

Nói trong lòng thì nói trong lòng.

Chương 256: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (1)

"Tôi ăn gì cũng được, lúc đến nhà cậu ăn, chỉ cần không phải đồ ăn rất cay thì tôi đều có thể ăn được." Trần Nguyên nói.

Mặc dù ở đó chủ yếu là đồ cay, không có nhiều món mà Trần Nguyên ăn được, nhưng khẩu vị của Hạ Tâm Ngữ gần như đã thiên về vùng biển.

Ít nhất hắn đã thử vài lần, đều có vị không cay.

Rất thú vị, giống như vị Kinh Bắc.

"Thế này đi, làm một đĩa sườn xào chua ngọt, rồi một con cá hấp." Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ rồi đề ra ý kiến. "Đương nhiên cũng phải có rau, rau cải xào đi."

Cô nói xong, Trần Nguyên dần dần im lặng.

“Sao thế, cậu không hài lòng à?”

“Không.” Trần Nguyên lắc đầu, tâm tình phức tạp nói: “Là kẻ lang thang nơi đất khách quê người, tôi chưa bao giờ được ăn bữa cơm gia đình thịnh soạn như vậy…”

“Nhớ nhà à?”

Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy sự thay đổi trong tâm trạng của bên kia.

“Cũng không phải, dù sao mới khai giảng không bao lâu.” Nghĩ đến bữa tối hôm nay, Trần Nguyên thành thật nói: “Thật sự là nhờ sinh nhật của cậu mà tôi mới có thể ăn được nhiều đồ ăn ngon như vậy. Cảm ơn Tâm Ngữ.”

“Pfft.” Hạ Tâm Ngữ bị chọc đến mỉm cười, đáp lại vẻ trêu ghẹo. “Cảm ơn cậu. Nếu cậu không tổ chức sinh nhật cho tớ, chắc tối nay tớ sẽ làm ít mì.”

“Không thể nào.”

Sau khi Hạ Tâm Ngữ nói xong lời này, cảm giác tội lỗi giống như một chiếc boomerang đánh vào sau đầu Trần Nguyên.

Nếu không phải cô nói cho mình thì có lẽ cô sẽ thật sự vượt qua ngày 24 tháng 10 này như một ngày bình thường.

Mà hiện giờ cô đang coi tất cả đều là tấm lòng của hắn.

“Sinh nhật thứ mười tám là quan trọng nhất, sinh nhật tiếp theo của cậu chắc chắn sẽ tốt hơn sinh nhật này.”

Đẩy xe đẩy hàng, Trần Nguyên đi tới phía trước, không quay mặt về phía cô khi nói lời này.

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ bối rối đi theo, “Lần này sao lại không tốt?”

“Không đủ đỉnh.”

“Làm sao có thể?” Hạ Tâm Ngữ chân thành nói: “Chúng ta còn có thể tổ chức sinh nhật thế nào đây? Tiếp theo nếu là mười tám tuổi, chúng ta liền có thể đi đến bờ sông thắp đèn, ăn chút đồ ăn ngon.”

Trần Nguyên, tôi dễ dàng hài lòng.

“Hơn nữa, cậu sẽ là người đầu tiên bước sang tuổi mười tám.” Hạ Tâm Ngữ đứng cạnh Trần Nguyên, đổi chủ đề, “Lúc đó cậu về nhà trước, cũng chính là hai ngày trước khai giảng, tớ ở cùng cậu.”

“Không cần đến trước, tôi cũng không về.” Nghe thế Hạ Tâm Ngữ ngẩn người nhỏ giọng hỏi. “Vậy cậu không về là muốn…”

“Phải học bù đó, nghỉ hè lớp 11 không có ngày nghỉ, trường các cậu không thế sao?”

“À, đúng rồi, tớ còn tưởng mình vẫn còn là học sinh năm nhất trung học. Tớ bối rối quá.” Hạ Tâm Ngữ cuối cùng cũng phản ứng lại, cười ngượng ngùng.

Đúng vậy, lúc đó Trần Nguyên ở lại Hạ Hải có lý do.

Không giống kỳ nghỉ đông này, hắn không có lý do gì tiếp tục ở lại Hạ Hải.

Trần Nguyên tiếp tục nghe Tâm Ngữ, trong lòng cảm thấy ở phương diện “tấm lòng” này mình thật sự không trọn vẹn.

Bây giờ nhìn lại, người nhớ sinh nhật mình là cô ấy, quan tâm việc sắp xếp nghỉ đông và nghỉ hè là cô ấy, thậm chí đẳng thức 504 + 121 = 625 đều là Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc phát minh độc quyền.

Chà, Tâm Ngữ rất tinh tế.

Sau khi hai người mua xong, nhờ người ta làm cá, rồi chọn xong rau, Hạ Tâm Ngữ ngừng lại khi đi ngang quầy rượu trái cây, đề nghị: “Dù sao mai không cần đến trường, uống chút nhé?”

“Cậu cũng biến thành người nghiện rượu rồi à?”

Trần Nguyên nghĩ rằng chỉ những người mê rượu không biết làm gì trong trường học nhưng tự nhận là bận rộn nên mới cần một chút cồn chữa lành linh hồn.

Mà Hạ Tâm Ngữ này cũng muốn một ngụm?

“Vang sủi bọt, nồng độ cồn chắc là cao hơn chút.” Hạ Tâm Ngữ tự tin nói.

“Được, cậu OK là được.

Được rồi được rồi, Tâm Ngữ đang giả vờ.

“Thật ra…”

Khi Trần Nguyên bỏ một chai vang sủi bọt vào xe mua sắm, Hạ Tâm Ngữ chậm rãi mỉm cười nói: “Đừng bị ảnh hưởng bởi một số thứ trên internet, người khoe khoang chỉ là số ít. Cuộc sống của người thường chính là như vậy.”

Hạ Tâm Ngữ có thể thấy rằng Trần Nguyên cảm thấy sinh nhật này rất bình thường, vì vậy hắn đặc biệt hứa với cô vào lần tới sẽ có một sinh nhật tuyệt vời.

Nhưng thực sự thì cô ấy rất hài lòng.

Không còn mong đợi gì nữa.

Vì thế nên nam sinh à, đừng nghĩ chuyện linh tinh.

“Ồ, bị cậu phát hiện rồi.”

Nếu đối phương hiểu như vậy, Trần Nguyên đành phải làm ra vẻ như bị nhìn thấu nói: “Tôi đã bị chủ nghĩa tiêu dùng tẩy não, cảm thấy không thể đặt bảng quảng cáo ở quảng trường Thời đại chúc mừng sinh nhật cậu thì thật có lệ. Cậu nói đúng lắm.”

“Đừng nói thế, chúng ta về nấu cơm đi.”

Hạ Tâm Ngữ vỗ vai Trần Nguyên, thúc giục hắn tăng tốc độ.

Nhanh chóng đón sinh nhật nào.

Cậu có thể cảm thấy những món quà đó rẻ tiền, cậu có thể cảm thấy việc yêu cầu tớ nấu ăn trong ngày sinh nhật là không tôn trọng người có sinh nhật, hoặc cậu có thể cảm thấy thật tầm thường khi không có hoạt động nào khác ngoại trừ bữa ăn thêm và bánh ngọt. Đây đều là sự lo âu khi nam sinh có năng lực bị hạn chế.

Chương 257: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (2)

Nhưng rõ ràng là cậu đã quên…

Chuyến đi chơi xuân vui hay không đều phụ thuộc vào người ngồi cạnh.

…

Cá sau khi chế biến xong thì ướp với rượu nấu, hành lá, gừng để hấp tiếp.

Lúc này Trần Nguyên lấy tăm gắp từng đường tôm, mở lưng chuẩn bị làm tôm muối tiêu.

Ngược lại, Hạ Tâm Ngữ lại rất coi trọng việc nấu nướng và cố gắng hết sức để làm món sườn chua ngọt.

Những món ăn có độ khó như thế này quả thực không phải là thứ mà một người chơi như Trần Nguyên có thể tham gia.

Cùng là món ngon cổ điển, độ khó của món sườn heo om kém xa so với món sườn non chua ngọt.

Cũng chính là bước sao nước đường này có thể nói là vẽ rồng điểm mắt.

Nếu có sai lệch một chút thì màu sắc của xương sẽ xấu.

Nếu nhạt quá thì sẽ mất màu, nếu tối quá thì sẽ bị cháy.

Đầu bếp nhỏ này thật đáng sợ quá!

“Tôi đã chế biến xong tôm…”

“Suỵt.” Hạ Tâm Ngữ giơ ngón tay lên tỏ ý không thể phân tâm.

Kể cả là cô ấy cũng không nhất định lần nào cũng có thể làm nước màu đẹp.

Sau một quá trình tương đối ‘dài’, các bọt đường lần lượt xuất hiện, màu của đường dần dần chuyển sang màu nâu sẫm, Hạ Tâm Ngữ cho sườn đã chần trước đó vào xào cùng tỏi. Sau khi mỗi miếng được nhuộm màu xong, bật lửa lớn rồi cho nước tương nhạt, hoa hồi và lá thơm vào, cuối cùng đổ nước sôi đã đun nóng sẵn vào ngập…

Sau khi hoàn thành, Hạ Tâm Ngữ mang theo tôm đã chuẩn bị sẵn rời khỏi phòng, cảnh báo: “Sau khi nước sôi, vặn lửa nhỏ vừa và đun nhỏ lửa trong bốn mươi phút. Nhớ dùng đũa khuấy đều nhé, để khỏi làm cháy nồi!”

“Ơ, cậu định đi đâu?”

“Đương nhiên là phòng của tớ. Ở đây cậu chỉ có một cái bếp thôi, phải mất bao lâu mới làm xong?”

Nói xong, cô đóng sầm cửa lại.

Trần Nguyên thì ngược lại, đứng trước bếp và thành thật chờ đợi chỉ dẫn của Thánh Tâm.

Đúng lúc này, tin nhắn WeChat của cô gửi đến.

Phong Khinh Vân Đạm: Tiểu Trần, các cháu đã ăn chưa?

Nhìn chiếc bàn nhỏ trống rỗng, hắn chìm vào suy nghĩ.

Trần Nguyên: Chưa ạ, đồ ăn vẫn lên.

Phong Khinh Vân Đạm: Gửi cho cô một tấm ảnh để xem các cháu đang ăn gì được không?

Gửi ảnh?

Tiêu rồi, cô tưởng là bọn họ ăn ở bên ngoài cơ!

Hơn nữa, cô còn không biết Hạ Tâm Ngữ là hàng xóm của mình, càng không biết bọn họ ở cùng một phòng, cháu gái nhà cô ấy còn muốn rót rượu cho mình…

Nhưng tôi không thể từ chối một yêu cầu hợp lý như vậy được.

Vì vậy, một lát sau……

Trên bàn ăn có cá hấp, sườn chua ngọt, vịt quay, cánh vịt muối tiêu đi kèm vịt quay, tôm muối tiêu, rau cải xào, để lại vị trí trung tâm quan trọng nhất.

Cầm bánh từ dưới đất lên đặt ở giữa, Trần Nguyên vừa chuẩn bị xong thì đột nhiên nghĩ rằng rượu đã để lâu còn chưa lấy vì thế đứng dậy đi lấy.

Nhưng khi hắn vừa lấy được, vừa quay người thì Hạ Tâm Ngữ đã mở bánh ra, gỡ xuống giấy bóng trong suốt.

Sau đó, quay đầu nhìn chính mình, thấp giọng hỏi, gò má hơi đỏ lên: “Đây là bánh của tớ à?”

Với việc này, Trần Nguyên nhanh chóng giải thích: “Cái đó là do nhân viên tiệm bánh tự mình viết. Tôi thậm chí còn không

biết chị ấy đã viết lời chúc phúc như vậy.”

“Nhưng……”

Nhìn thấy Trần Nguyên đang đứng ở một góc không nhìn thấy chữ trên bánh, Hạ Tâm Ngữ giữ khí thế yếu ớt lúc nãy, hỏi ngược lại: “Chị ấy tự ý viết gì, cậu chưa mở bánh ngọt ra sao mà cậu biết được?”

Trần Nguyên: “……”

Tôi là trai thẳng, cậu hỏi tôi à?

“Cái này…” Hạ Tâm Ngữ mặt vẫn nóng bừng, cô không muốn làm ầm ĩ như vậy, nhưng đối với cô, một người chưa từng gặp nhiều thứ trên thế giới, lại khó có thể làm như vậy.

Những chữ này tách riêng ra đều có thể hiểu được.

Nhưng khi kết hợp lại…

Cô hơi bối rối khi nhìn dòng chữ ‘Chúc mừng sinh nhật, Tâm Bảo ~’ được viết bằng phông chữ mứt dâu màu đỏ dễ thương.

Ai phát minh ra biệt danh thế này vậy?

Trước đây hoàn toàn chưa nghe nói có người gọi như thế…

“Ừm……”

Trần Nguyên không biết phải nói gì, nhưng hắn nghĩ đó là vấn đề của Hạ Tâm Ngữ.

Cậu không biết bản thân được gọi là Tâm Bảo cũng để ý à?

Ngay cả khi bản thân thật sự viết vậy, hôm nay sinh nhật có thể hài hước chút không, gửi thêm cái emoji haha đi?

Sinh viên đại học đáng ghét, chị phá hỏng mọi thứ rồi!

Sau khoảng mười giây, Hạ Tâm Ngữ dần dần bình tĩnh lại, sau đó cô nhìn Trần Nguyên nói: “Cám ơn… Cậu thật sự có lòng.”

“Ý cậu là gì?”

“Lời chúc này là câu đặc biệt nhất mà tớ từng thấy…” Hạ Tâm Ngữ thành thật nói. “Tuy rằng trước kia mẹ cũng muốn vẽ bức tranh trái tim, nhưng hai chữ này cũng không phải tên tớ, đúng là thú vị thật.”

Móa, cậu nói vậy đúng là cũng không phải.

“Hmm… Chủ yếu là vì nhân viên bán hàng ở tiệm bánh nhìn thấy những gì tôi viết và nói nó hơi bình thường nên chị ấy muốn nó thật thú vị.”

Chương 258: Bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ (3)

“Nhưng cậu vừa nói là cậu không biết…”

Ờ, nói chuyện lại đi.

Quả nhiên bây giờ gọi nickname Tâm Bảo này vẫn hơi sớm quá.

Thứ như thế nên ở trong phạm vi nhỏ.

Tâm Bảo cũng không phù hợp thoát vòng.

“Chỉ cần thừa nhận, đó là cậu muốn viết.” Hạ Tâm Ngữ nhìn chằm chằm Trần Nguyên, có chút không buông tha nhỏ giọng nói.

Ơ kìa, cậu bắt tôi thừa nhận cái này thì sao?

Cậu có thể đạt được gì à?

“Phải phải phải.”

Cuối cùng, Trần Nguyên thừa nhận rằng đây là tác phẩm gốc của hắn.

Mà Hạ Tâm Ngữ cũng như là có gì đó ngọt ngào nở ra trong lòng, cảm xúc không hề là vui sướng kèm theo miễn cưỡng mà thuần túy cảm thấy bản thân là người có sinh nhật bị dỗ vui vẻ…

Tuy rằng cũng không muốn thế này, nhưng cậu ấy gọi mình là Tâm Bảo.

“Vậy thắp nến trước đi.”

Hạ Tâm Ngữ đã ngừng tra tấn Trần Nguyên, dù sao đối phương cũng không gọi nhiều cả tên Tâm Ngữ của mình, cho nên gọi hắn bằng cái tên đáng xấu hổ như vậy, hắn nhất định sẽ xấu hổ.

“Chờ một chút, tôi sẽ chụp ảnh.”

“Ồ… Đúng vậy, quả thực đáng ghi lại.” Hạ Tâm Ngữ tỏ vẻ hiểu ý, cười rạng rỡ, làm động tác “ừ”.

Sau đó, cô thấy Trần Nguyên hướng camera vào bàn.

Chỉ đang chụp món ăn thôi.

“Cậu đừng làm phiền. Tôi đang cố gắng hết sức để bức ảnh này trông giống như được chụp ở một nhà hàng bên ngoài. Cố gắng không để cô thấy, tôi đưa cháu gái của cô ấy về phòng.”

“Cầm rượu lên.” Trần Nguyên tiếp tục chỉ đạo.

“Ồ.” Hạ Tâm Ngữ cầm ly rượu lên, nụ cười dần dần nhạt đi.

Sau khi Trần Nguyên chụp ảnh xong, vuốt điện thoại mấy cái, cô lại bưng rượu lên, cắm nến.

Lúc này, Trần Nguyên đã tự tay đội một chiếc vương miện sinh nhật nhỏ lên đầu cô.

“Ừm?”

“Chờ một chút, tôi tắt đèn.”

Sau khi Trần Nguyên thắp nến xong, hắn đứng dậy tắt đèn trong phòng, cuối cùng ngồi đối diện Hạ Tâm Ngữ, dùng camera điện thoại di động nghiêm túc nhìn cô.

Vậy, có phải hắn đã thay mặt ai đó chụp bức ảnh vừa rồi không…

“Tớ nên xõa tóc hay buộc tóc đuôi ngựa?” Trước ánh nến màu cam, Hạ Tâm Ngữ nở nụ cười, nhẹ nhàng hỏi ý kiến Trần Nguyên.

“Mọi thứ đều ổn.” Hắn trả lời nghiêm túc.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ cởi dây cao su buộc tóc đuôi ngựa, mái tóc đen mượt của cô lặng lẽ chảy như suối.

“Hình như cậu không thích kiểu buộc tóc đuôi ngựa của tớ lắm.”

Hạ Tâm Ngữ nhận thấy vẻ mặt của Trần Nguyên đã thay đổi khi cô thả tóc xuống, giống như khi cô cởi bỏ hai bím tóc đuôi ngựa trong giấc mơ ngày hôm đó, thật dễ dàng để đoán được khuynh hướng thẩm mỹ của anh ấy.

“Không hẳn, tôi nghĩ nó ổn thôi.”

Điều quan trọng là cậu phải đẹp, và tôi không nghĩ có vấn đề gì nếu cậu thắt bím tóc.

Người xấu thường gây chuyện, còn người đẹp thì muôn hình vạn trạng.

“Được rồi, chụp xong thì bảo tớ nhé.”

Hạ Tâm Ngữ nắm chặt tay thành nắm đấm, đặt chúng lên cằm, khẽ gật đầu, nhắm mắt lại và tạo dáng chụp ảnh.

Không có sự khác biệt giữa cô ấy trong máy ảnh và cô ấy ngoài đời.

Cô ấy thuộc loại ăn ảnh, không giống như một số cô gái ngoài đời rất xinh đẹp nhưng trong ảnh lại rất khác.

Ánh sáng của ngọn nến số 1 và số 7, như toàn bộ nguồn sáng trong căn phòng này, đã xua tan bóng tối.

Nhưng vì ánh nến yếu nên nguồn sáng này cũng có ranh giới.

Hình dáng của Hạ Tâm Ngữ đúng trong sự giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối.

Nhấn nút chụp, khoảnh khắc bị đóng băng.

Về mặt bố cục thì rất thông minh.

Thông minh đến nỗi bối cảnh hoàn toàn bị màn đêm che khuất, chỉ có cô mới biết mình đang ở đâu.

Tấm ảnh này đăng lên thật ra sẽ an toàn hơn, so với cái ảnh kia thì càng khó bại lộ.

“Thế tớ ước đây.”

Nghe tiếng cửa đóng lại, Hạ Tâm Ngữ không hề có gánh nặng thần tượng mỗi ảnh đều phải chụp thật đẹp, yên lặng ước.

Mà Trần Nguyên đang vừa vỗ tay vừa hát tiếng Anh đã được luyện tiêu chuẩn: “Happy birthday to you…”

Thanh âm Trần Nguyên rất êm tai, tiếng Anh cũng rất tiêu chuẩn nên Hạ Tâm Ngữ nhịn xuống tâm trạng muốn tra tấn hắn “birthday” viết thế nào.

Trong lòng cũng thật sự ước:

[Hy vọng Tâm bảo cùng vào đại học giống mình]

Trần Nguyên cho rằng có một lời bài hát nói rất hay——

Trên thế giới không có sự đồng cảm sâu sắc thật sự……tương lai sau này không biết được.

Vừa nãy hắn thật sự cảm thấy phản ứng của Hạ Tâm Ngữ khoa trương quá mức, Gà cay nhỏ ngây thơ không thể chơi được.

Bản thân chỉ là trêu đùa một chút, tạo ra một điều thú vị, việc làm quá mức đến vậy.

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, nếu đổi thành hắn, chắc chắn không đến mức như vậy.

Nhưng mà vào lúc này……

Sau khi Hạ Tâm Ngữ mở mắt ra, má phồng lên, dùng lực thổi tắt nến.

Nguồn sáng màu cam cam của căn phòng đã bị mất đi, không gian trở nên tĩnh lặng xuống, chỉ còn một mảng đen kịt.

“Không, không bật đèn sao?”

Chương 259: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (1)

Bởi vì đợi Trần Nguyên rời đi đóng lại, Nhưng hắn vẫn chưa có ý định đứng dậy, vì thế Hạ Tâm Ngữ có chút nghi hoặc hỏi.

“……Đợi chút.”

Thốt ra hai chữ này có chút cứng nhắc, Trần Nguyên cho đến thời điểm này, trái tim đập một cách dồn dập.

Trong cơ thể con nai nhỏ giống như đang phấn khích khi mùa hè đến.

“Nguyên Bảo……”

Cô đang gọi hắn là Nguyên Bảo sao?

Không phải, cái kiểu biệt danh này cậu học ở đâu vậy? sao lúc trước tôi chưa từng gặp qua cách gọi kiểu này?

Thành thật mà nói, có phải đạo nhái văn hay không?

Cái gì, tớ đạo nhái á……..

vậy, vậy không sao rồi.

Chỉ có điều, giọng điệu thoáng qua như trong nháy mắt này…….

Tôi còn có thể nghe lại không?

Đương nhiên, bạn bè tốt cũng chẳng có ý gì khác, đơn thuần chính là biến thái.

Cầu xin cậu đó Tâm Bảo, cậu ghi âm lại một đoạn nữa nha, tôi sẽ đưa tiền cho cậu.

“ Hôm qua tớ đã nói rồi, Hôm nay sẽ nói với cậu điều ước nguyện của tớ với thần bánh ngọt. Nhưng mà hay là cậu thử đoán một chút, tớ đã ước những gì? ” Nhân lúc trời tối đen như mực, không thể nhìn rõ mặt nhau, Hạ Tâm Ngữ cũng trở nên mạnh dạn hơn, hỏi một cách chủ động.

Cái đó……

Tôi đoán cậu ước là:

Hy vọng Nguyên Bảo có thể học cùng một trường đại học với tôi.

Nguyên Bảo cậu thi cho mở tài liệu đúng không?

“Chỗ…chỗ nào cơ ?” Trần Nguyên có chút mong đợi hỏi.

Cô sẽ nói với mình nguyện vọng của cô, cũng chính là nói, câu này cô sẽ nói lại một lần nữa chứ?

Vậy đợi một chút, có thể để tôi chuẩn bị trước máy ghi âm không?

Cũng không phải tôi muốn nghe, là bạn của tôi muốn nghe……

“ Bởi vì nguyện vọng sinh nhật đã ước rồi, vào ngày hôm qua trong lúc đặt đèn khổng miêu.” Hạ Tâm Ngữ đưa ra lời giải thích rất tự nhiên, “ hôm nay nếu đã ước nguyện với thần bánh ngọt, hơn nữa chúng ta cùng nhau ăn bánh, vậy tớ liền, cũng giúp cậu ước một chút.”

“Vậy thì có hơi lãng phí đấy? Chúng ta dù có tính mỗi người ước một điều, thần bánh cũng sẽ sắp xếp.”

“Ừm…..”

Đã đến lúc này rồi Trần Nguyên vẫn còn tính toán với các vị thần, khiến Hạ Tâm Ngữ không nhịn được cảm thán —— không hổ là hắn, quá lanh lợi rồi, thần cũng không thể chiếm được lợi ích của hắn.

Nhưng mà, cô cũng rất lanh lợi: "không bị lãng phí, nguyện vọng mình ước có chút lớn. Nếu ngài giúp chúng ta biến điều đó thành hiện thực, vậy chính là tính toán có lợi nhất rồi."

"Thật ra tôi….. đoán không ra."

Nếu như dựa vào bản thân cố gắng đoán, Trần Nguyên quả thực khó mà đoán được. Suy cho cùng ai khi sinh nhật lại sẽ cầu nguyện thêm cho người khác chứ.

Bởi vậy, Tâm Bảo cậu cứ trực tiếp nói đi.

"Vậy nếu là cậu, ước nguyện với thần bánh ngọt, thuận tiện thêm cả tôi, cậu sẽ ước nguyện vọng như thế nào hả? " Hạ Tâm Ngữ gặng hỏi một cách tò mò.

"Nếu như là tôi……."

Thực ra hôm nay, Trần Nguyên nghĩ đến Hạ Tâm Ngữ có kế hoạch như vậy, thậm chí ngay cả kỳ nghỉ hè năm sau đều có sắp xếp cả rồi, hắn cũng tăng thêm sức nặng cho kế hoạch của mình.

Nếu là nguyện vọng, nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa.

Nhưng nếu như là mục tiêu, hắn cảm thấy nói ra, sẽ giống như những "lời nói tâm linh", càng có hiệu quả động viên hơn.

Bởi vậy, điều kiện tiên quyết để hắn có thể mở miệng nói chuyện đã đạt được.

Vậy chính là, cô hỏi.

Đương nhiên, hắn trả lời:

"Tôi đang nghĩ, chúng ta liệu có khả năng cùng nhau thi vào một trường đại học tốt không."

Đêm tối, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng, tất cả yên tĩnh nhìn nhau chăm chú, Ngay cả ánh nhìn cũng không thể tập trung

được, Nhưng cứ như thể cả hai đều nhìn thấy khuôn mặt của nhau.

Nhận lấy lại là một khoảng im lặng kéo dài nữa.

Cái gì cũng không nói.

Trần Nguyên đã không lắng nghe tiếng lòng của Hạ Tâm Ngữ, bởi vì tiếng lòng của bản thân hắn, cũng không nghe được nữa.

Thế giới nội tâm chưa bao giờ tĩnh lặng đến vậy.

Cũng rất cảm ơn màn đêm đen tối này vì đã không để lộ sự hoảng loạn của mình cho người khác.

Đồng thời cũng không để niềm vui của Hạ Tâm Ngữ bị bộc lộ ra.

“Là cậu nói đó.”

Cuối cùng, là Hạ Tâm Ngữ mở miệng trước, kiềm chế niềm vui trong lòng, cố gắng tỏ ra bộ dạng nghiêm túc, nói một cách nghiêm túc, chân thành: “Nếu không giữ lời hứa, thì sao?”

Nếu nuốt lời tôi sẽ chết.

Chỉ còn lại một năm rưỡi ở cấp ba này, tôi còn có khả năng thay lòng đổi dạ sao?

Mặc dù nội tâm rất tự tin, nhưng lời kiểu này, nói ra thì khoa trương quá rồi, bởi vậy hắn nói ra một cách khéo léo: “Sẽ không đâu.”

Để khắc chế cảm xúc, Hạ Tâm Ngữ mỉm cười nhưng không lên tiếng, khóe mắt cũng nheo lại thành vầng trăng lưỡi liềm, cố gắng không thể hiện cảm xúc một cách nhiều nhất có thể. Sau đó, ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh tâm trạng và nói ： “Tớ biết tớ sẽ không nuốt lời, nhưng cậu sẽ từ bỏ chứ?”

Chương 260: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (2)

Nếu không ỷ lại Siêu Tử, Trần Nguyên không biết bản thân có nên buông bỏ hay không.

Đúng là việc học phụ thuộc vào sự chăm chỉ, nhưng thiên phú mới quyết định giới hạn trên.

Hạ Tâm Ngữ thực sự là một đứa trẻ siêng năng, Nhưng với loại tài nguyên giáo dục tầm thường đó, có khả năng cạnh tranh với những các tài tử ở khu vực phát triển, được hưởng lợi ích giáo dục, tất cả dều không tụt lại phía sau, điều đó chứng tỏ cô ấy có thiên phú tuyệt với.

Mà đích thực bảng thành tích của bản thân lúc nhập học cũng ổn, có chút thông minh, nhưng cho dù là xếp hạng lúc nhập học được đưa vào kỳ thi tuyển sinh đại học, điểm số của hắn cũng không đạt tới 570.

Hơn nữa, mức độ khó của cấp ba còn cao hơn, mức độ chênh lệnh sẽ càng cao hơn.

Một người có thiên phú tầm thường và một chút hơi thông minh, có khả năng đạt được giới hạn trên, có lẽ cũng chỉ tầm tầm 600 điểm.

Sẽ không đâu, học mệt rồi thì xem một chút 《 Tinh Thần Biến 》 , tôi sẽ làm hết sức mình.” Trần Nguyên kiên định nói.

Hướng về phía trước có lẽ sẽ không thành công, nhưng không cưỡi ngựa hướng về phía trước, sẽ không bao giờ đến được bến bờ chiến thắng!

Tất cả đều mệt, ai cưỡi ngựa không mệt chứ? mình quản cậu ấy sao, dù sao mình chỉ học học học, học một cách điên cuồng, bổ nhào lên người Hà Hồng Đào, kèm cặp cùng nhau học tập!

“Ừ, tớ tin tưởng cậu.”

Vẫn tin tưởng vô điều kiện, nhưng đồng thời, Hạ Tâm Ngữ cũng cảm thấy, bản thân nên cho cậu ấy một chút động lực để tiến bộ: “ Chỉ cần cho đến lúc, sự chênh lệch điểm số của chúng ta nằm trong khoảng ba mươi điểm, tớ sẽ đăng ký vào cùng trường với cậu.”

Cô thực sự nghĩ như vậy.

Nếu như bản thân mà không có Trần Nguyên, ngày hôm đó, cô đã trở thành một ngôi sao, đi đuổi theo bọn họ rồi.

Nếu lần đó Trần Nguyên không đi Thiều Hương, dựa vào tính cách của cô, bất luận như thế nào, đều sẽ làm việc chăm chỉ để trả lại số tiền đó, ngay cả khi việc học tập và sức khỏe bị hủy hoại.

Nếu như không phải hắn cứ luôn ở cạnh cô thì giờ phút này cô chỉ có một mình lẻ loi ở Hạ Hải, trong ngày sinh nhật này, có lẽ chưa bao giờ cô có mong muốn biến điều ước của mình thành hiện thực nhiều đến mức như bây giờ.

Bởi vì hắn ở đó, cái đất cô đang đứng trên, đã nảy mầm những bông hoa, dưới bóng cây xanh và gió nhẹ, hàng nghìn hồn linh đang nhảy múa xung quanh cô, vô số giọng nói dễ thương đều hồi hộp nói với cô: Hãy cùng nhau.

Sinh nhật của cô, khó khăn hơn một chút so với những người khác.

Bởi vậy, cô càng thêm sợ mất đi.

Cho dù là bộc lộ cảm xúc, cũng không dám quá thẳng thắn, sợ rằng việc trải qua quá nhiều khó khăn sẽ làm tiêu tốn hạnh phúc trong tương lai.

Sau đó, trả nợ mang tên " Hối hận một đời."

Làm gì có cô gái cấp ba nào, có thể làm điều đó trong những năm đẹp nhất, kìm nén cảm xúc sao?

Cô chỉ muốn tất cả những điều này, không chỉ là hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

"Lời này của cậu đối với đàn ông đông nam mà nói, ngạo mạn quá mức rồi."

Tuy nhiên sau khi Hạ Tâm Ngữ thành thật nói xong, Trần Nguyên đáp một cách chẳng lãng mạn.

''Aa lời này …… Tôi không có ý mạo phạm, cũng không phải coi thường cậu, chỉ là nói lúc ghi danh, chúng ta có thể dựa sát nhau một chút." Hạ Tâm Ngữ giải thích nói.

"Làm gì có chuyện điểm số không đủ lại dựa vào người khác để có điểm cao hơn chứ."

Hạ Tâm Ngữ nói cô không phải đang nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cô cũng thực sự sẽ làm như vậy một cách cam tâm

tình nguyện.

Nhưng trên thực tế, đây chính là một kiểu vật hiến tế.

“ Ừm được, vậy chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Nhìn thấy bầu không khí nhẹ nhàng, Hạ Tâm Ngữ mỉm cười đổi giọng và quyết định chưa nói về chuyện đó.

Nhưng ngầm chấp nhận sự việc này, đây tuyệt đối không phải là tác phong của Trần Nguyên.

“Lúc trước không có mục tiêu gì, bởi vậy nên tùy ý một chút.”

Loại bỏ tất cả lối thoát, Hãy quên đi những suy nghĩ lý trí đó. Trần Nguyên đã có được thời gian học tập gấp hai lần, như lời đã hứa: “ cậu cũng không cần phải mãi giẫm chân tại chỗ, nếu không thì đến lúc đó, chính là tôi phải đợi cậu cũng nên, ”

“……”

Nghe được câu nói này, Hạ Tâm Ngữ sững sờ một chút.

Ngày trước lúc tôi nói như vậy, Trần Nguyên đều dùng ngữ khí đùa cợt, có vẻ như hắn đã chấp nhận thân phận của mình là một kẻ theo đuổi.

Nhưng lúc này, hắn nói một cách rất nghiêm túc.

Giống như trước đây lần nào hắn đều như vậy, nói được thì phải làm được.

Hắn đây là, có chút đẹp trai.

Hạ Tâm Ngữ quyết định mạnh dạn tin tưởng: “ Được rồi, vậy tôi cũng nỗ lực, 625 thực chất không thể đủ điểm ở lại Hải Đông.”

chỉ có một trường 985 ở thành phố Hải Đông, đại học Hải Đông, vô cùng đỉnh cao. Các trường còn lại đều chênh lệch quá lớn, thậm chí không có một trường nào 211.

Chương 261: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (3)

Mà nếu như đặt mục tiêu ở “Đại học Lumen”, vậy đến lúc đó Trần Nguyên sẽ cùng với cô rời xa quê hương.

Hai con người, đều đang không ở quê hương của mình.

“Muốn xin ở lại Hải Đông còn phải thi 985, cái này có vẻ hơi….”

Sau khi nói về những chủ đề thực tế, Trần Nguyên đột nhiên lại sản sinh ra cảm xúc lý trí. Đương nhiên, lúc này không thể hèn nhát, chỉ có thể tiếp tục nói khoác: “Vậy cậu phải thăng cấp thêm 30 điểm nữa, cố gắng lên nhé.”

“Được được được.” Hạ Tâm Ngữ gật gật đầu, mỉm cười nói, “Vậy nếu cậu nhiều điểm hơn tớ, thì có hạ điểm ghi danh vào cùng một trường đại học với tớ không?”

“Có a”

“À? Cậu thật sự có tiêu chuẩn kép đấy nhỉ.”

“Đàn ông Đông Nam đều như vậy cả, không phải vấn đề thuộc về tôi.”

“Vậy thì nhờ người đàn ông Đông Nam bật đèn lên nhé, đồ ăn sắp nguội rồi.”

“được rồi.” Trần Nguyên đứng dậy, đi bật công tắc đèn lên.

Sau đó khi trở về chỗ ngồi, liền nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang mỉm cười ở đó, dù không nói gì cũng có thể cảm nhận được cô ấy đang rất vui.

Hơn nữa nụ cười rực rỡ kia, cũng không định biến mất nhanh chóng. Cô dùng tay che mặt lại, nhìn chằm chằm vào hắn, tâm trạng vui vẻ của đứa trẻ khi được tổ chức sinh nhật cho, tâm trạng đó giống như truyền qua không khí tác động lên hắn.

Cô cười lên trông rất xinh đẹp.

Cô ấy với vẻ dịu dàng điềm đạm, là một kiểu xinh đẹp khác biệt, hướng đến tất cả mọi người.

Mà thời khắc này, đó là một trạng thái đặc biệt dành cho chính mình.

Chàng trai này, chắc chắn biết cô là đại mỹ nữ.

“Ăn rau trước nhé, bánh ngọt để chốc nữa ăn.”

Trần Nguyên nhấc bánh ngọt lên, đặt trên bàn học.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ sắp xếp lại bát đĩa đồng thời đặt chiếc cốc giấy trước mặt từng người.

“ Ồ rượu.”

Trần Nguyên mở nắp rượu sủi tăm, nhắc nhở Hạ Tâm Ngữ trước khi đổ rượu, đây không phải là thứ mà Rio có thể so sánh được.

“Không sao, chỉ cần không như lần trước uống bia, uống rất nhiều như vậy tôi cũng không có say. Nhiều nhất chỉ chớm say.”

Hạ Tâm Ngữ biết lần trước say là bởi vì cô uống hết cả một lon bia lạnh.

Nhưng Trần Nguyên có chút muốn nhắc nhở cô……..

Vậy cậu có biết, lần trước cậu uống đến ngụm thứ mấy thì say không?

Bỏ đi.

Thích giả vờ, cứ để cô giả vờ đi.

Trần Nguyên rót rượu cho hai bên, sau đó chủ động nâng ly: “Hôm nay là sinh nhật Tâm Ngữ, tôi trước một ly.”

“Ừm.” Hạ Tâm Ngữ giơ cốc giấy lên bằng cả hai tay, chạm ly, “Vậy hãy nói điều gì đó để nhắc nhở đi.”

“ Lời nói đều ở trong rượu nên tôi sẽ không nói nhiều, ăn ngon uống ngon miệng.”

“Ừm, ăn ngon, uống ngon và vui vẻ mỗi ngày.”

Bữa cơm phụ hôm nay còn thịnh soạn hơn bữa cơm Hạ Tâm Ngữ nấu cho hắn ngày hôm đó, hơn nữa bởi vì bây giờ đã rất muộn mà hai người lại đang rất đói, vì thế mà họ ăn uống một cách rất ngon miệng, ăn xong hai tô sườn non chua ngọt và cá vược Nhật Bản không căng bụng lắm.

Mặc dù món vịt quay ở nhà hàng đó đắt tiền, Nhưng chất lượng thịt rất ngon, da mềm nhẵn nước sốt phong phú có hương vị đậm đà, sau khi hai người ăn xong một nửa, thì cuộn phần còn lại lại đó và cho vào hộp đóng gói, số tôm muối tiêu và vịt muối tiêu còn thừa lại cũng đặt vào một cái đĩa, để dùng cho bữa trưa ngày hôm sau.

“Đã ăn no rồi ……”

Hạ Tâm Ngữ lắc lắc đầu, cảm thấy bây giờ cắt bánh có chút láng phí, bởi vì cô chắc chắn không thể ăn thêm miếng nào nữa.

“ Nhưng dù sao cũng là sinh nhật, nhiều ít nên ăn một chút đi.”

Vì vậy, Trần Nguyên đã cắt ra một phần tư, cũng là chỗ 90 độ có bán kính 7, 5 cm.

Phương Pháp tính toán diện tích của nó, các bạn nhỏ thông minh còn nhớ không?

“ Thức ăn thừa sẽ được dùng làm món tráng miệng cho bữa tối ngày mai.”

Hạ Tâm Ngữ đứng dậy đặt bánh và nĩa nhựa vào trong tủ lạnh, Sau đó, ngồi lại trước mặt Trần Nguyên.

Sau đó, liền nhìn thấy Trần Nguyên dùng kiểu ánh mắt tinh tế khó hiểu đang nhìn cô.

“Sao thế?” Hạ Tâm Ngữ không hiểu.

Trần Nguyên đang cầm một chiếc nĩa nhựa, biểu thị nói: “Những cái nĩa khác, toàn bộ đều bị cậu để vào tủ lạnh rồi.”

“ Ồ xin lỗi, quên mất.”

“ Không sao, mỗi người ăn vài miếng nhé.”

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đứng dậy đi lấy, Trần Nguyên xua tay từ chối.

Sau đó, cắn một miếng bánh xoài. Ngay khi vừa định cho vào miệng, sau đó nhìn thấy gò má Hạ Tâm Ngữ hơi đỏ lên, mở miệng……

Chết rồi, say quá đi mất.

Nửa chai rượu vang sủi 90%, cậu cũng có thể say sao?

Nhưng cô không phải cố ý làm vậy, đơn thuần chỉ là hiểu lầm thôi, qua hơi men say bộc lộ ra một chút dễ thương……..

Mẹ nó, có cảm giác rất đáng yêu.

“Aa……”

Hạ Tâm Ngữ có chút bối rối sau khi mở miệng nói, một ý nghĩ mâu thuẫn chợt lóe lên trong đầu.

Chương 262: Không sợ yêu sớm bị bắt sao ? (4)

Đợi đã, ý của hắn mỗi người ăn vài miếng, chứ không phải mình ăn vài miếng xong lại đến lượt hắn ăn?

Chính là ở lúc này, Trần Nguyên đưa bánh ngọt lên miệng cô.

À, vậy thì không phải hiểu sai.

Hắn chính là nghĩ như vậy.

Cái búa, hắn chưa bao giờ nghĩ đến cô cần bón cho ăn!

Chẳng qua hắn chỉ cần bản thân mình có camera gắn trên đầu là tốt rồi, bất cứ lúc nào đều có thể ghi lại cuộc sống, chỉ cần đăng những hành động ngốc nghếch của Hạ Tâm Ngữ sau khi uống rượu xong. Ước tính có khi phải hàng triệu fan hâm mộ.

Đương nhiên, điều này là không có khả năng.

Thậm chí đến cả cô cô của cô ấy, tôi còn không muốn đưa, dựa vào đâu người khác có thể xem chứ?

Cái gì, Tâm Ngữ nổi tiếng có thể vừa vặn quảng cáo à?

Chúng ta làm cuộc thảo luận nhé, chụp ảnh cuộc sống thường ngày của Nguyên Bảo, và làm nữ tiktok được không?

Nhưng mà nói đến cô cô, vẫn chưa trả lời tin nhắn nhỉ.

Trần Nguyên đưa chiếc nĩa cho Hạ Tâm Ngữ, lấy điện thoại ra, muốn xem cô cô trả lời thế nào.

Phong Khinh Vân Đạm: Ăn ngon miệng nhé, chúc các cháu chơi vui vẻ.

Trần Nguyên: Ừm, sắp ăn xong rồi, đợi chút nữa cháu sẽ đưa Tâm Ngữ về nhà.

Ai quy định nếu đưa sang cửa đối diện thì không tính là về nhà?

《 Hợp lí 》

Ngay khi Trần Nguyên gửi tin nhắn xong, đang định ngẩng đầu lên, cảm giác một cú chạm mịn màng gây ra ở trên mặt.

Nhân cơ hội hắn đang xem điện thoại, Hạ Tâm Ngữ chấm một ít kem lên ngón tay, đứng dậy và cẩn thận vẽ một đường trên mặt Trần Nguyên.

Sau khi bị phát hiện cô biết Trần Nguyên sắp phản đòn lại, hắn nhanh chóng nạp thêm ba viên đạn nữa, ba ngón tay đều dính đầy kem.

Sau đó, chỉ thấy Trần Nguyên lặng lẽ cầm chiếc bánh ngọt bằng một tay.

"Àa ?"

Lúc này, đống kem đáng thương của Hạ Tâm Ngữ trông ít ỏi đến như vậy.

Hỏa lực không đủ, cho ngươi bắn ba phát trước.

"Sau ba phát thì……"

"Tôi lại phóng một đạn pháo."

Bôi bánh kem là tiết mục cuối cùng của sinh nhật, không thể không thử.

Hãy xem tôi phá hủy khuôn mặt dễ thương xinh đẹp của Hạ Tâm Ngữ bằng chính đôi tay của mình như thế nào.

Tuy nhiên, trước khi cuộc chiến bắt đầu, Hạ Tâm Ngữ đã thêm vào khuôn mặt bên phải ba sợi râu mèo yếu ớt cầu xin: "Hòa…….có được không?

Chẹp, cậu làm thế này ai còn chơi thật với cậu nữa.

"Không được, tôi còn chưa bôi tí nào."

Trần Nguyên không thể lấy được chiến thắng như này.

Không có cảm giác thành tựu.

"Vậy được rồi." Hạ Tâm Ngữ thật sự không còn cách nào khác chỉ có thể ngẩng cao đầu, nhắm mắt nói: "Đừng làm bẩn tóc, cùng đừng làm rây ra quần áo, không dễ gội rửa, dính vào mắt cũng không dễ chịu….."

"Yêu cầu nhiều thế."

Trần Nguyên hoàn toàn bị hạn chế sự sáng tác, cũng chính là nói lưu lại cho hắn chỉ còn mặt bên phải.

Làm sao ở trong phạm vi có hạn này tạo ra tác phẩm tốt nhất?

“Chưa xong sao?”Hạ Tâm Ngữ căng thẳng hỏi.

“Xong rồi.”

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Trần Nguyên chọn đi con đường đơn giản.

Trên khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ vẽ một vòng tròn.

Không ý nghĩa gì.

“Được rồi, rửa mặt ngủ sớm đi thôi.”

Trần Nguyên đứng dậy thuận tay đem miếng bánh sinh nhật còn lại để sang một bên.

Sau đó đi đến bên bồn nước bắt đầu rửa nồi rửa bát.

“Để tớ giúp cậu.” Hạ Tâm Ngữ đi tới chủ động nói.

“Sinh nhật cậu sao cậu rửa bát được nhanh đi ngủ đi. Hạ Tâm Ngữ rõ ràng là say rồi cho nên Trần Nguyên muốn cô đi nghỉ ngơi sớm một chút.

Sinh nhật hôm nay vui vẻ, cũng nên kết thúc một các hoàn hảo rồi.

Đột nhiên, không biết lúc nào Hạ Tâm Ngữ lại lấy ra một khối kem khác tự vẽ một vòng lên mặt mình.

“Cậu làm gì thế?”

Không phải, tôi đã dừng chiến đấu, cô như này là phạm quy, phạm quy đó.

“Xin lỗi xin lỗi nhé.”

Hạ Tâm Ngữ nhấp ngụm nước trong tay, mỉm cười nhón chân lên xoa xoa khuôn mặt Trần Nguyên đang đối xứng với mình sau đó phủi phủi tay rời khỏi phòng của mình: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đừng nói còn khá nghịch ngợm đấy.

Trình độ đáng yêu khi say rượu +20%

Đương nhiên, cũng không thể làm như thế này mãi được nếu không thì tửu lượng của cô ấy sẽ càng ngày càng cao.

Tuy nhiên chút rượu sủi bọt đó không ảnh hưởng gì đến Trần Nguyên, cho nên sau khi rửa xong xoong chảo, dọn dẹp qua nhà cửa, hắn lại ngồi xuống trước bàn học toán trong một tiếng rưỡi thẳng đến tận mười một giờ.

Đây là sinh nhật của Hạ Tâm Ngữ, cô ấy có thể thả lỏng một chút.

Nhưng Trần Nguyên phải biết cực hạn của bản thân ở đâu.

Sau đó sẽ quyết tâm chứng minh bản thân mình ở kỳ thi tháng tuần sau nữa.

“Ha….”

Trần Nguyên ngáp dài một cái cũng buồn ngủ rồi.

Vì vậy, cầm mấy quyển tư liệu học tập, bút mực, bút xóa kéo cho chúng vào trong túi vải, ôm chúng nằm trên giường tiến vào giấc mộng.

Đây là một phòng học.

Chương 263: Bị thương bởi xe lăn (1)

Tất cả mọi người đều đang mơ hồ, duy nhất chỉ có Hạ Tâm Ngữ, ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ, cúi đầu chăm chú làm đề.

Những công thức chi chít trên bảng đen, những người khác cùng đang chuyên tâm làm đề.

Trần Nguyên không hiểu, đây rốt cuộc lại là loại ký ức sâu sắc nào.

Một lúc sau, hắn mới nhận ra Hạ Tâm Ngữ đang chuẩn bị cho kỳ thi tháng tiếp theo.

Thảo nào nói, hồi ức sâu sắc của cô đã không còn gì hối tiếc nữa?

Có lẽ……

Không phải vậy.

Lần đầu tiên Hạ Tâm Ngữ mơ thấy bố mẹ mình là do họ vừa mới qua đời. Lần hai, mơ thấy sinh nhật lần trước vì ngày thứ hai cũng vừa hay là sinh nhật của cô. Lần thi tháng này cũng là lần thi tháng vào tuần sau nữa của cô.

Rõ ràng rồi.

Giấc mơ phản ánh tâm trạng.

Hoặc là, đây chỉ là ký ức sâu sắc nhất mà cô lo lắng.

Bởi vì đây là cuộc thi đầu tiên kể từ sau khi cô quen biết hắn.

Rốt cuộc sớm……Loại chuyện này không ảnh hưởng đến thành tích, lần thi này có ý nghĩa tham khảo lớn.

Sau khi phát hiện, Trần Nguyên ôm túi tài liệu đứng dậy, đi đến bên cạnh Hạ Tâm Ngữ, đánh thức nữ sinh đang mơ hồ kia: "Bạn học, đổi chỗ."

"Xuỵt."

Sau khi ngồi xuống, Hạ Tâm Ngữ dùng tay ám chỉ nhắc hắn cô giáo trên bục giảng đang nhìn.

Được được được, tôi không nói chuyện.

Nhưng hắn đừng đem giáo viên kéo vào trong giấc mơ của mình, quá dọa người rồi.

Nếu như cô đang học, tôi cũng yên tĩnh học một lúc.

Phòng thời quang tinh thần, khởi động

Sau khi làm đề khoảng ba mươi phút, tiếng chuông phòng học reo lên.

Học sinh trong lớp học và giáo viên trên bục giảng đều nối tiếp nhau rời đi.

Hạ Tâm Ngữ muốn đi không?

Trần Nguyên quay đầu, sau đó nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ nằm bò trên bàn……

Ngủ say rồi.

Không phải, trong mơ cũng ngủ sao?

À đúng, dù gì cũng uống rượu rồi, đem trạng thái say rượu vào trong mơ, sau đó trạng thái lúc này tự nhiên là đang say.

Nhìn vào gò má hồng hồng của cô là biết.

Mặt trời lặn về phía Tây, ánh hào quang tan vào những đám mây còn sót lại, tạo nên những mảng hoàng hôn đỏ thẫm.

Tóc đuôi ngựa của Hạ Tâm Ngữ phản chiếu ánh vàng.

Trần Nguyên chầm chậm cởi dây buộc tóc cao su của cô, mái tóc dài của cô thuận theo xõa xuống.

Hắn không biết vì sao, rõ ràng tóc đuôi ngựa cũng đẹp, chắc là chỉ muốn nghịch một chút.

Hạ Tâm Ngữ từ từ mở mắt yên tĩnh nhìn bạn cùng bàn Trần Nguyên.

Hắn vốn dĩ cho rằng Tâm Ngữ sẽ phản đối mình "Đừng nghịch, vẫn còn đang ở trường", tuy nhiên cô không nói gì vẫn yên lặng mà nhìn.

Phảng phất như một bộ phim câm.

Hoặc là, yên tĩnh đã trở thành một bức nền tĩnh.

Khi đang học, Trần Nguyên tùy ý để một cánh tay xuống trước mặt Hạ Tâm Ngữ mà cô cũng không khách sáo đặt khuôn mặt

mềm mại lên trên.

Sau đó tiếp tục nhìn đề trên tay của Trần Nguyên cười nói: "Trần Nguyên, bạn không sợ bị phát hiện yêu sớm sao?"

Nhóm hai mở rộng, tặng cho Đằng Tử hai trăm kim tệ, sót chết đi được. Sau đó tôi tạo ba nhóm với 5.000 điểm hâm mộ sách, sau này khi đủ điểm hâm mộ, bạn có thể thêm nhiều nhóm khác.

Thứ bảy.

Học sinh trường THPT số 11 tuy không có lịch học, nhưng vẫn được sắp xếp vào lớp, tự học theo như chương trình bình thường.

Sau đó, giáo viên của từng môn sẽ đến và trông coi lớp.

Tuy nhiên, do các trường trung học ở đây có những quy định nghiêm ngặt trong đầu học kỳ, nên giáo viên cũng không thể giảng dạy, giống như việc trông trẻ ngoài giờ, họ chỉ chịu trách nhiệm vào ngày trực. Nếu có học sinh chủ động tìm đến giáo viên, thì sẽ chỉ giải thích riêng cho học sinh đó.

Ngoài ra, không phải tất cả các giáo viên đều đến, việc này phụ thuộc vào lịch trình sắp xếp, các giáo viên khoa học tổng hợp thường chỉ đến hai tuần một lần. Mặc dù sẽ được hưởng một số khoản phí trực ban, nhưng so với việc phải dành thời gian thư giãn vào cuối tuần để đi trông lớp, giáo viên nhìn chung không mấy nhiệt tình. Chưa kể, những lớp bình thường như lớp 18 có phí trực ban cực thấp.

Tất nhiên, ngoại trừ Lão Mạc.

Ông ấy sẽ đến vào mỗi sáng thứ Bảy.

Mặc dù mọi người đều nói Lão Mạc là người keo kiệt, không chịu từ bỏ học phí, nhưng trong lòng bọn trẻ đều hiểu…

Lão Mạc chỉ là đang muốn hành hạ bọn chúng mà thôi!

Thậm chí những lớp tự học của ông ấy, còn áp lực hơn lớp do Shirley Lưu dạy.

Trong quá trình tự học, giáo viên dạy Tiếng Anh và dạy sinh học thi thoảng sẽ chiếu phim cho mọi người xem, nhưng lão

già này, thậm chí còn trừng mắt nhìn nếu ai đó mất tập trung trong quá trình tự học.

Chỉ có thể nói, lớp 18 sẽ phải chịu khổ lâu dài.

Tiết cuối cùng của buổi sáng, sau khi kết thúc tiết tự học của Lão Mạc. Học sinh trong lớp giống như tù nhân cải tạo mới được thả tự do, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, mọi người cùng nhau xuống căng tin trường ăn.

Chương 264: Bị thương bởi xe lăn (2)

Do học sinh lớp mười cuối tuần được nghỉ, học sinh ngoại trú cũng không ở đây, nên căng tin trường không đông như thường ngày, mọi người càng có thể thưởng thức bữa trưa nhàn nhã trọn vẹn hơn.

“Trưa ăn gì đây?”

“tớ cái gì cũng được, tùy bạn.”

Hà Tư Kiều và Chu Vũ chuẩn bị ra khỏi cửa lớp, họ cùng dừng lại, cùng nhìn đối phương, có vẻ đã đạt được sự ăn ý nào đó. Sau đó, Hà Tư Kiều nói: “Tư Văn, đi căng tin cùng bọn tớ không?”

Trải qua sự kiện bánh ngọt hôm qua, bọn họ đột nhiên cảm thấy Đường Tư Văn có vẻ không lạnh lùng đến thế, chỉ là…

Có chút yên lặng?

Đối mặt với lời mời của cô, Đường Tư Văn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đứng dậy nói: “Được.”

Thế là ba người họ cùng đến căng tin.

“Kể từ khi căng tin trường được mở rộng, tớ cảm thấy đồ ăn ngon hơn bên ngoài.” Hà Tư Kiều nói.

Chu Vũ nói: ” Cũng đắt quá, tất cả chi phí sinh hoạt của tớ đều căng tin bào sạch.”

“Không thể nói nó đắt, chỉ có thể nói rằng có nhiều thứ đắt tiền. Những thứ nguyên bản đó, vẫn không tăng giá mà.”

“Quầy hàng mới có món trứng ngâm giấm, hai đồng một cái, bọn họ nói ăn rất ngon đó.”

“Vậy nếm thử đi.”

Đi cùng họ, Đường Tư Văn đứng bên tay trái của Hà Tư Kiều, tiếp tục tò mò quan sát.

Mặc dù trước đây cô với họ không có liên hệ gì.

Nhưng Đường Tư Văn chắc chắn rằng ít nhất là vào tuần trước, Chu Vũ và Hà Tư Kiều chỉ là bạn cùng lớp.

Mà bây giờ, bọn họ lại cùng nhau đi căng tin.

Nếu không gọi cô, hai người bọn họ liền đi dùng nhau rồi…

Cô còn tưởng rằng quan hệ của họ, được thiết lập nhờ Trần Nguyên.

“Nhưng nói về món chính, tớ muốn ăn bánh bao…”

Đường Tư Văn vốn chỉ là người nghe, sau khi nghe những gì Hà Tư Kiều nói, giống như một trạch nữ yêu thích nghệ thuật sắp đặt, phát hiện ai đó đang nói chuyện bên cạnh cô, ‘card đồ hoạ xx’, radar vang lên, chủ động tham gia chủ đề: “Bánh bao ở căng tin của trưởng chúng ta thực sự rất ngon.”

“Vậy sao.” Hà Tư Kiều không hiểu, thản nhiên nói: “Nhưng tớ chỉ thử qua bánh bao nhân thịt của họ thôi, mà chỉ ăn khi không đói.”

“Bánh bao nhân thịt chỉ được 6,5 điểm.” Đường Tư Kiều nghiêm túc nói: “Ít nhất hai bánh bao này của anh ấy cũng 8 điểm.”

“Ngon vậy sao?” Chu Vũ kinh ngạc.

“Haha, còn có 10 điểm sao?” Hà Tư Kiều hỏi.

“Bánh bao nhân bò sốt tương.”

Đường Tư Văn nói thẳng không cần suy nghĩ.

“Hừ…” Chu Vũ hút một hơi khí lạnh: “Ba tệ một cái, ba người chưa chắc no, mức giá này quá cao.”

“Quả thực, trước đây tớ cũng có ý định từ bỏ.” Hạ Tư Kiều không phải là người thích ăn bánh bao, nên cô ấy sẽ không mua những chiếc bánh có giá 3,5 tệ, nhưng vì những người

bạn mới của cô đều nói điều này, nên cô đã vui vẻ nói: "Được rồi, chúng ta đi ăn bánh bao nhân bò sốt tương đi."

"Nhưng số lượng có hạn…không phải lúc nào cũng có."

Nói đúng ra, ba ngày mới bán hai lần, điều đó là không thể.

"Không sao đâu, nhỡ có thì sao. Chúng ta đi xem xem!"

Cứ như vậy, ba người cùng nhau đi đến căng tin của trường. Sau đó đi thẳng vào quán, so với những quán bình dân khác, thì chỉ có thể gọi là quán bánh bao bình thường.

"Ông chủ, có bánh bao nhân thịt bò sốt tương không?" Hà Tư Kiều thò đầu về phía cửa sổ, tò mò hỏi.

Sẽ không có đâu, nhiều nhất một lần một tuần.

Đây là một quy luật vĩnh viễn.

Đường Tư Văn thực sự khá lo lắng, bởi vì Amway chắc chắn muốn giới thiệu những gì tốt nhất cho khách hàng, nhưng nếu hôm nay không có bánh bao nhân sốt bò thì sẽ chỉ còn lại mấy chiếc bánh bao 8 điểm.

Bởi vì cô đã quá kỳ vọng vào họ, nếu ăn không ngon, dù cho họ có nói ngon, cô cũng không nghĩ vậy…

Nếu sớm biết cô đã chờ ngày bánh bao nhân sốt bò được bán, rồi mới kể với họ.

"Muốn mấy cái?" Ông chủ mở ngăn tủ, lộ ra một lồng bánh bao nhân nhân bò sốt thơm ngon.

"Hả?" Đường Tư Văn.

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Trong vòng ba ngày, bánh bao bò sốt đã ra bán hai lần!

Chẳng lẽ việc ước nguyện với Thần Bánh thực sự hữu ích?!

"Tớ muốn hai cái."

"Vậy thì tớ cũng lấy hai."

Hà Tư Kiều và Chu Vũ lập tức chọn món. Mặc dù Đường Tư Văn cảm thấy hơi bối rối, nhưng chính Thần Bánh đã phù hộ cho cô, hôm nay cô phải ăn thêm một chiếc nữa, vậy nên cô hô: "tớ lấy ba cái."

Cứ như vậy, ông chủ lần lượt đóng gói cho từng người.

Hà Tư Kiều, người đầu tiên nhận được nó, sau khi cắn một miếng liền tỏ ra có chút kinh ngạc, sau đó cắn miếng thứ hai, nhai xong liền khen ngợi: "Thật sự rất ngon."

"Đúng vậy, đúng vậy." Đường Tư Văn còn vui hơn Hà Tư Kiều, nhanh chóng nói: "Mặc dù tớ miếng đầu tiên tớ không ăn được nhân bánh, nhưng nước sốt rất đậm đà, bao quanh vỏ, hương vị hoàn toàn thấm đạm vào. Miếng thứ hai có vị mặn nhẹ của nước sốt thịt bò."

Chương 265: Bị thương bởi xe lăn (3)

"…" Hà Tư Kiều thề rằng, đây chắc chắn là câu dài nhất mà Đường Tư Văn từng nói.

Hơn nữa, giọng điệu này giống như tiến sĩ Bánh Bao.

Đường Tư Văn, bạn có phải là Bao Bao đại nhân?

"Quả nhiên… ăn ngon, rất đáng tiền." Chu Vũ sau khi nếm thử không khỏi gật đầu tán thành.

Nhưng nó cũng thực sự đắt tiền.

Nếu bạn ăn bốn chiếc bánh cỡ này trong một bữa, vậy sẽ cần 14 chiếc.

Thoạt nhìn có vẻ không đắt…nhưng cô nên làm gì với những chất dinh dưỡng khác đang thiếu?

"Hahaha, hôm qua có một anh chàng đẹp trai cũng khen món bánh bao hấp mình làm như thế này." Nhìn thấy Đường Tư Văn rất tán thành món bánh bao nhân bò sốt tương, ông chú cười nói: "Chính vì anh ấy mà hôm nay ta mới làm bánh bao hấp với thịt bò sốt tương."

Hả?

Đường Tư Văn, người thứ ba nhận bánh bao, có chút khó hiểu, lại sững người.

Chẳng phải nó được Thần Bánh phù hộ sao?

"Có người khác cũng thích nó sao?" Đường Tư Văn hỏi.

“Đúng vậy, cậu ấy hỏi ta bánh bao bò sốt tương có giới hạn không, tớ nói không giới hạn chút nào, chỉ là hơi đắt. Cậu ta nói, thật đáng tiếc, hôm nay là sinh nhật của cậu ta, sẽ thật tuyệt nếu được ăn bánh bao nhân thịt bò sốt tương… mà, cháu là bạn cùng lớp của cậu ấy à? Cậu ấy nói rằng các bạn cùng lớp sẽ đưa cậu ấy tới đây.”

Sau khi chú ấy nói xong, Đường Tư Văn đang định hỏi thì lại có thêm vài người nữa đến đi mua bánh, đứng ở hàng đầu, chú ấy chỉ có thể tiếp khách trước.

“Văn Văn, chúng ta đi mua trứng ngâm giấm đây, cậu đi không?”

“Ừ… đến đây.”

Đường Tư Văn quay lại và đi theo họ, cô ấy cắn một miếng bánh bao thơm ngon bên cạnh, lâu lắm mới được ăn.

Giới hạn, sinh nhật và…anh chàng đẹp trai.

Những lời nói liên quan này, khiến Đường Tư Văn nghĩ đến điều gì đó.

Nhưng trong lúc cầu nguyện, cô không hề phát ra âm thanh nào mà chỉ im lặng đọc.

Cắn một miếng bánh bao bò sốt tương mà lẽ ra hôm nay cô không được ăn, nhưng nó lại kích thích vị giác của cô, Đường Tư Văn không khỏi lẩm bẩm: “Người đã thực hiện nguyện vọng của mình… không phải Thần bánh sao?”

…

“Đừng ở mãi trong phòng mà cắm đầu học bài nữa, ra ngoài hít thở không khí trong lành đi.”

Bởi vì Trần Nguyên hôm nay đã làm việc chăm chỉ cả ngày, ngoại trừ việc bị bắt quả tang khi lướt Douyin vài lần, trong lúc đó còn phải gặp nữ người dẫn chương trình mà anh ấy không quen, nhưng hắn phải cố gắng giải thích rằng hắn là một người dẫn chương trình hài, nhưng không biết tại sao hắn lại đột nhiên làm việc đó

Chủ yếu đều tại việc học.

Vì vậy, sau khi ăn xong và dọn hết đồ ăn thừa của ngày hôm qua, Hạ Tâm Ngữ đề nghị hai người đi dạo bên bờ sông giải sầu một chút.

“Toán học thì được, nhưng tiếng Anh thực sự có chút khó.” Trần Nguyên thở dài.

Thứ này, chưa kể nó đi từ 0 đến 1, nhưng chắc là nó cướp của cô mấy năm rồi.

Không giống như thầy giáo địa phương Chu Phủ của Hạ Hải, người nói tiếng Anh lưu loát và có vốn từ vựng đáng kinh ngạc, người Hoa Kiều hoàn toàn không phải đối thủ.

So với những người có thành tích cao, vẫn còn rất nhiều điều cần phải bắt kịp.

“Cứ thong thả…”

Nói đến việc học, đêm qua Hạ Tâm Ngữ lại có một giấc mơ khác. Trong giấc mơ, Trần Nguyên là bạn cùng bàn của cô, hai người luôn ở trong phòng học, đối phương ngồi ngay bên cạnh cô.

Đột nhiên, chàng trai thích mái tóc dài nhưng không chịu thừa nhận đã tháo chiếc dây chun buộc đuôi ngựa của cô ra.

Vì lúc đó trong lớp không có ai, nên cô cũng không làm ầm ĩ.

Nhưng không biết lúc đó cô đang nghĩ gì, đột nhiên hỏi: Trần Nguyên, cậu thật sự không sợ sớm vướng vào tình yêu sao?

Tựa như thừa nhận bọn họ sớm đã rơi vào tình yêu.

Nhưng trong giấc mơ, Trần Nguyên nhìn chính mình chỉ mỉm cười, sau đó đặt tay lên mặt cô, nhéo và xoa xoa, thể hiện bằng hành động …Cậu cảm thấy sao?

Đúng vậy.

Bị đắm chìm trong giấc mơ quá chân thực, khiến cô cảm thấy như đang trong hiện thực. Cũng không hề nhận ra rằng Trần Nguyên không mặc đồng phục của trường THPT số 4, thật là một sai sót khi anh ấy với cô là bạn cùng bàn

“Chủ yếu là từ tiếng Anh phải không?”

“À, mặc dù tớ có thể ghi nhớ nó, nhưng số lượng từ quá lớn, khó có thể nhớ được.”

“Vậy cậu đã nghĩ đến việc sử dụng một số phương pháp ghi nhớ liên kết chưa?”

“Ví dụ như shabby sao ?” Chen Nguyên hỏi.

Bởi vì đối phương phát âm chuẩn, Hạ Tâm Ngữ lập tức nghe được: “Ồ, vô lý quá. Nó cũng có nghĩa là tồi tàn, vậy làm sao nhớ được?”

“Shabby có thể chia thành sha và bby, phương pháp ghi nhớ đồng âm là cái này của cậu thật vô lý, đúng là ngốc…”

“Được rồi, được rồi, cậu giỏi.” Biết Trần Nguyên sắp nói gì, Hạ Tâm Ngữ nhanh chóng làm điệu bộ đồng ý và khen ngợi hắn ngoài ý muốn.

“Ghi nhớ thế này có ổn không?”

Chỉ có thể nói gia sư của Ngữ Tử quả thực rất giỏi, đến mức nực cười.

Chương 266: Bị thương bởi xe lăn (4)

Hắn thậm chưa bao giờ thấy cô ấy thốt ra một lời chửi bới, hay thậm chí là chửi bới.

Ngay cả những người như Chu Phù, kẻ ngốc luôn đề cao chính mình, để hòa nhập trong nhóm nhỏ, mà dùng cả từ ‘vãi’, từ này có thể được dùng làm tính từ và động từ.

Tất nhiên, Chu Phù cũng là người có học thức cao và không dùng từ đó làm danh từ.

“Có thể viết ra là tốt rồi, nhớ như thế nào cũng không sao.”

“Đúng vậy, có thể nhớ kỹ là tốt…”

Trần Nguyên cần phải viết ra những chữ này ngay bây giờ.

Bởi vì trong kỳ thi hàng tháng vào tuần tới, cách tốt nhất để cải thiện điểm tổng thể của bạn là nâng điểm tiếng Anh của bạn từ 30 40 lên 70!

Guna…

Khi hai người đang đi bộ, Trần Nguyên lại nhìn thấy cô gái ngồi trên xe lăn.

Gọi là Tiểu Thẩm phải không?

Mà bởi vì hôm nay anh ấy đi theo hướng bên kia sông, nên đối phương đang ở đối diện với anh.

Trần Nguyên thấy thế, giả vờ ngồi xổm xuống buộc dây giày, sau đó đứng dậy, đột ngột thay đổi vị trí, đi về phía bên phải của Hạ Tâm Ngữ, hi vọng có thể tránh được cô càng nhiều càng tốt.

Rõ ràng, Siêu Tử không mạnh đến mức có thể giả mạo hiện thực, trực tiếp trao cho Tiểu Thẩm một đôi chân tốt.

Nhưng điều này cũng có lý, nếu thực sự quá đáng như vậy, hắn không thể tưởng tượng cảnh cha mẹ qua đời trong đầu Hạ Tâm Ngữ, liệu có thể ngăn cản được cái chết xảy ra, sau đó hồi sinh hai người không?

Cho dù Siêu Tử có giống như Thiên Sinh Nha, có thể thách thức thiên đường và thậm chí sống lại, thì ký ức của những người khác về cái chết của cha mẹ Hạ Tâm Ngũ cũng phải được viết lại?

Sẽ thật đáng sợ nếu nó có thể được thực hiện đến mức này.

Nó có nghĩa là hiện thực và giấc mơ không còn có thể phân biệt được nữa.

Không thể phân biệt được, thực sự không thể phân biệt được!

“Con đường này, khá thích hợp để chạy bộ phải không?”

Hạ Tâm Ngữ đột nhiên nói chuyện với Trần Nguyên, khi anh đi ngang qua cô đang ngồi trên xe lăn, quay đầu sang nhìn về phía sông mà người như mất hồn.

Hắn sững sờ một lúc, không muốn phát ra âm thanh gì để cô nhận ra mình, nhưng cũng không muốn không đáp lại giọng nói nội tâm của mình, nên gật đầu nói: “Ừm.”

“Thỉnh thoảng chúng ta có thể đến đây để chạy bộ và tập thể dục.”

“Ừ, được rồi.”

Uh-huh, uh-huh…

Mọi chuyện đều như vậy, hẳn là cô không thể nghe thấy anh phải không?

Đây là?!

Đang ngơ ngác nhìn mặt sông lặng im, Thẩm Tiêu Nhiễm đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Lần đầu tiên cô còn không chắc chắn, nhưng sau khi lặp lại ‘ừm được rồi’, cô chợt nhớ ra.

Quay đầu lại, nhìn thấy người hắn cao lớn.

Là anh trai biến thái nhéo mặt cô!

Đó chắc chắn không phải là một giấc mơ bình thường, nó quá chân thực.

Vì vậy, hắn là vị thần của những giấc mơ.

Anh ấy có thể cho cô tự do.

“Anh…”

Cô không thể nói được, cô cảm thấy làm như vậy trước mặt bạn gái hắn có chút hơi trà xanh.

Thẩm Tiểu Nhiễm, điều chỉnh tay lái của xe lăn điện, từ từ quay lại phía sau hắn.

Sau đó, nhấn tiến lên.

Tốc độ này mặc dù chậm, chỉ có 10 km một giờ, tức là 2,8 mét một giây, nhưng dù sao bọn họ cũng đang đi chậm, khoảng 1 mét một giây, hai người chỉ cách nhau khoảng 20 mét, như vậy cô có thể bắt kịp được anh nhanh chóng.

Mặc dù đây là một bài toán theo đuổi , cô tình cờ đã được học nó gần đây, nhưng Thẩm Tiểu Nhiễm người ghét toán nhất, lại không muốn làm toán chút nào.

Tất cả những gì cô biết là cô phải sớm đuổi kịp hắn.

“Anh hai…”

Chỉ còn cách tám chín bước, Thẩm Tiêu Nhiễm lên tiếng, nhưng đối phương tựa hồ không nghe thấy.

“Anh.”

Lần này cô lược bỏ từ ‘hai’ và dùng một danh xưng mà có lẽ có một số nam nhân thích, nhưng anh vẫn không quay đầu lại, khoảng cách chỉ có ba bốn mét.

“Em là Tiêu Thẩm, anh có thể quay lại… không cần quay đầu lại, chỉ cần trốn một lát thôi!”

Dù đã chạy tới phía sau nhưng anh ấy vẫn bất động, nhưng Thẩm Tiểu Nhiễm, người đang cố gắng dừng lại, không thể tìm thấy “phanh xe” cơn hoảng loạn.

Thấy mình sắp đâm vào anh, cô chỉ kịp rẽ xe sang trái.

Và do cú ngoặt gấp đột ngột với tốc độ tối đa nên chiếc xe lăn đã bị lật sang trái..

Toi rồi.

Khi đối phương hét lên muốn tránh, Trần Nguyên quay người lại.

Sau đó liền nhìn thấy cô bé bị lật xe.

Chẳng bao lâu, giống như nhổ hành trên đất khô, Trần Nguyên ôm lấy bộ váy công chúa màu đen cô, nhấc cô lên cao nhất có thể!

Đụng két.

Xe lăn điện tự động dừng lại do bị lật và nghiêng sang một bên.

Về phần cô gái bị nhấc lên cao, tuy trong lòng sợ hãi nhưng thân thể lại khá bình tĩnh, không hề vùng vẫy.

Tất nhiên, nhiều khả năng là do bị liệt chân.

Hai chân đi dép xinh xắn cứ như vậy, buông thõng xuống không tự nhiên, hoàn toàn tuân theo định luật đầu tiên của Newton…

Chương 267: Anh có thể chơi với tôi không ? (1)

“Cái này?” Hạ Tâm Ngữ ở một bên cũng sợ hãi, che miệng lại, khá căng thẳng.

Nhưng Thẩm Tiểu Nhiễm biết mình làm như vậy là đúng.

Đây là vị thần trong giấc mơ đã cho cô sức mạnh để đứng lên, cô nhớ rất rõ khuôn mặt này.

Cho nên cô liền trực tiếp tạo ra nhân công?!

“Ừ!” Nhìn thấy chiếc xe lăn bị lật, người mẹ đang đi mua sắm cũng kịp thời chạy về phía bên này.

Về phần Thẩm Tiểu Nhiễm, cô chỉ nhìn vào mắt Trần Nguyên, thấp giọng nói: “Gần đây tớ rất nghe lời mẹ…”

“Hả?” Trần Nguyên cố gắng nói lung tung.

Dù trông có vẻ hơi mất trí nhưng Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn muốn bắt thần và cầu nguyện: “Vậy khi nào anh… lại đến?

“Thật ngại quá.”

Người mẹ vội vàng chạy tới, sau khi dìu con gái đứng lên liền chân thành xin lỗi Trần Nguyên. Giọng điệu áy náy, đồng thời trong mắt còn có một tia cầu xin: Đứa nhỏ này thật phiền phức, dì không có cố ý.

Cô bé thực sự không cố ý làm tổn thương tôi.

Nhưng với kỹ năng điều khiển xe kém như vậy cũng dám đi vào góc cua?

Em sẽ bẻ cua vào mương thoát nước sao, liền bị trôi đi.

“Không sao.” Trần Nguyên lắc đầu nói: “Tâm Ngữ, cậu giúp dì ấy nâng chiếc xe lăn lên đi.”

“Được.”

Hạ Tâm Ngữ vội vàng đi tới giúp đỡ.

Sau đó, hai người phụ nữ liền dựng thẳng chiếc xe lăn điện có chút nặng này. Mà Trần Nguyên đã đưa nữ tài xế trở lại vị trí ban đầu.

Mà cô bé bất động như một con búp bê, yên lặng không nhúc nhích.

Chỉ có đôi mắt là một mực nhìn hắn.

Tuy không kỳ quái như những tác phẩm điện ảnh, truyền hình, càng chưa nói tới Yandere, nhưng sự "thành kính" này lại càng khiến Trần Nguyên cảm thấy căng thẳng hơn.

Trước khi Đức Phật độ người, Ngài cũng chỉ ra yếu tố đúng đắn

Mà tôi, có thực sự muốn trở thành một vị thần tự do và cứu được nhiều người như vậy không?

Nếu đôi chân cô bé thực sự có thể được phục hồi, thì cũng thôi đi.

Thế nhưng cô bé chỉ có thể đạt được tự do trong giấc mơ của mình.

Hơn nữa, siêu năng lực này sẽ sớm tiêu tan trong tuần này, nếu lần sau sử dụng sẽ phải trả giá. Vì thực hiện giấc mơ của một đứa bé, tôi cần nỗ lực nhiều như vậy sao?

Đấy chính là tiếng lòng của Trần Nguyên.

Hắn tự thừa nhận là có chút ích kỷ.

Tuy nhiên, đó thực sự là suy nghĩ của hắn.

Cô bé à, ước mơ thì vĩnh viễn không có cách nào đạt được nha.

"Cậu biết đứa trẻ này sao?" Hạ Tâm Ngữ tò mò.

Hạ Tâm Ngữ khẳng định vừa rồi cô đã nghe thấy, đứa trẻ nói rằng cô rất nghe lời mẹ, sau đó hỏi Trần Nguyên khi nào ảnh đến thăm cô lần nữa.

Giống như Trần Nguyên đã hứa với đứa trẻ này điều gì đó, điều kiện là cô phải nghe lời mẹ.

"Nhưng điều này không nên xảy ra." Mẹ cô cũng cảm thấy kỳ lạ nói: "Dì luôn mang theo con bé, sau đó dì cũng chưa từng gặp qua cháu nữa?"

"Cháu cũng nghĩ như dì." Trần Nguyên gật đầu đồng ý nói: "Đây cùng là lần đầu tiên cháu nói chuyện với cô bé."

Tiểu Thẩm, đó là giấc mơ, hãy quên nó đi.

"Tôi nằm mơ."

Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên nói.

Sau đó, ánh mắt của cả ba người đều tập trung vào cô.

Câu nói này khiến cho mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Nhưng điều khiến Trần Nguyên lo lắng hơn chính là, đứa trẻ đáng thương này…., lẽ nào muốn kể cho tôi nghe những điều đã xảy ra trong giấc mơ của cô bé.

Dù không ai tin nhưng Tâm Ngữ cũng từng bị tôi đi vào giấc mơ. Nếu cô ấy tìm thấy điểm tương đồng nào với mô tả của đối phương thì lần này sẽ nguy hiểm hơn cho Ngô Dĩ Tường.

Thẩm Tiểu Nhiễm nói: "Con nằm mơ thấy mình là một nàng công chúa bị nguyền rủa, được hoàng tử hôn rồi tỉnh lại."

"Chính là vậy…" Người mẹ vẫn cảm thấy kì lạ.

Em chưa xem "Star Change" à? Làm sao tôi có thể có giấc mơ mà chỉ những cô bé đọc truyện cổ tích bình thường mới có?

"Sau đó Vương tử đó nói, nghe lời mẫu thân, lần sau ta sẽ tới chơi với cô."

Lộ ra nụ cười, dùng giọng điệu ngây thơ lãng mạn, Thẩm Tiểu Nhiễm cố ý hạ thấp tuổi tâm lý của cô nói.

Kỹ năng bí mật - hành động giả ngu.

"Trong giấc mơ đó…" Tuy nhiên, nhìn thấy con gái mình ngây thơ đáng yêu như vậy, mẹ cô lại cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao thì bà ấy cũng đã từng quá sâu sắc. Vì vậy, bà nhìn Trần Nguyên hỏi: "Vương tử trong mơ có giống anh trai này không?"

"Không." Thẩm Tiểu Nhiễm nói thẳng.

Nghe vậy, Trần Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Mà Hạ Tâm Ngữ dường như cũng thả lỏng một chút. Có lẽ, nó thực sự khiến tôi nhớ đến giấc mơ quá thực tế của mình.

Mẹ tôi cười, trêu gọi hỏi: "Không giống sao con lại nói với mọi người như vậy?"

"Nhưng anh trai này cũng có thể làm được."

"……."

Lời vừa dứt, bầu không khí liền có cảm giác xấu hổ.

Đám người Trần Nguyên đều chết lặng.

Không phải, Tương Tử Hoa Tâm?

Hạ Tâm Ngữ cũng khẽ cau mày, trong lòng muốn nói gì đó những nhớ tới đối phương là một đứa trẻ, cô không thể bình luận gì thêm.

Chương 268: Anh có thể chơi với tôi không ? (2)

Nhưng rõ ràng, nói chung, đánh giá xấu về cơ bản vẫn là đánh giá xấu.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, trẻ con không biết nói dối….xin thứ lỗi cho tôi.” Người mẹ nhanh chóng giải thích.

Thực sự, con gái cô đang làm gì vậy?

Ngay trước mặt cặp đôi người ta nói cái gì vậy?

Cô mặc dù mới mười một tuổi rưỡi, nhưng đã là một cô gái rất lớn, muốn nhìn thấu thế gian!

“Bạn nhỏ thật đáng yêu, dì không cần phải xin lỗi.” Hạ Tâm Ngữ lễ phép mỉm cười gật đầu, ra vẻ khá dè dặt và nghiêm túc.

Ô, đây chính là sự uy nghiêm của cung điện sao?

Hiển nhiên, tiên nữ mà lão tiên nhắc đến chính là cô.

Chẳng trách ngày đó, hắn có thể thẳng thắn như vậy với một cô bé như cô mà không hề nhượng bộ.

Có phải vì cô bé đó rất xinh đẹp không?

Vậy nên là, hắn đã tự mình đưa ra lời khuyên, cho cô một ngày sinh nhật vui vẻ sao?

“Ừm, con có thể qua đây chút không?”

Người mẹ khoá xe lăn lại, kéo Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ sang một bên, muốn một mình xin lỗi. Thế là, thành khẩn nói: “Chân của đứa trẻ này không phải do bẩm sinh, bị như vậy là do mắc phải bệnh tật. Vì vậy, tâm trạng nó không tốt, không có cách nào đến trường, chỉ có thể tự mình đọc mấy cuốn sách… Ý của nó vừa rồi chỉ là muốn khen cậu giống vương tử,

đương nhiên, trẻ con suy nghĩ rất đơn giản, không có ý gì khác."

"Cháu…" Trần Nguyên không biết nên nói cái gì.

Đối với Trần Nguyên, lời khen đẹp trai của người khác giới có cấp độ là 5, và vì phải tỏ ra dè dặt nên hắn không thể đáp lại một cách ngạo mạn.

Đương nhiên, nếu một chàng trai khen hắn đẹp trai thì có giá trị khá cao, thậm chí còn ngang với gọi hắn bằng bố, cấp độ là 9.

Và nếu đó là Chu Vũ, lời nói của anh ấy sẽ khiến Trần Nguyên rất vui vẻ.

Suy cho cùng, người bố nào cũng mong muốn làm anh hùng đẹp trai nhất trong mắt của con trai mình.

"Cô ấy có thể khỏi bệnh được không?" Hạ Tâm Ngữ thận trọng hỏi.

Về điểm này, vẻ mặt của người mẹ có chút phức tạp, nhưng bà ấy cũng muốn mong muốn được nói chuyện. Sao đó, hắn cho biết: "Trước đây cháu đã từng điều trị bằng thuốc nhưng không thể dùng quá nhiều loại thuốc này vì chúng có chứa nội tiết tố. Dùng quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của cơ thể. Vì vậy, cháu đã nghĩ đến việc tập luyện phục hồi chức năng, kiên trì một thời gian, quả thực là có chút hiệu quả. Lúc trước hai chân hoàn bị tê liệt, nhưng bây giờ ngón cái có thể cử động được."

"Đây là chuyện tốt, có nghĩa là càng ngày càng có chuyển biến tốt." Hạ Tâm Ngữ an ủi.

"Đúng là chuyện tốt, cái nơi trung tâm phục hồi chức năng mà chúng ta đến có hiệu quả đó là tư nhân, lại không yêu cầu bảo hiểm y tế nên khá tốn kém. Chúng ta đã kiên trì nửa năm, tốn hơn hai mươi vạn." Nói tới đây, giọng điệu người mẹ dần trở nên nghiêm túc: "Về sau, Nhiễm Nhiễm nói rằng không muốn đi, vì đã không còn thấy được cảm giác chuyển biến tốt. Sau đó, bọn ta đến một trung tâm khôi phục chức năng bình thường, tập vật lý trị liệu và xoa bóp hai lần nữa, nhưng rõ ràng hiệu quả không còn tốt như vậy…chỉ có thể nói, kiên trì nó."

Trần Nguyên tính sơ bộ và phát hiện ra trung tâm phục hồi chức năng mà Tiểu Thẩm đến có giá hơn 40.000 nhân dân tệ một tháng, khá tốn kém.

Mà mẹ cô rõ ràng là dành toàn bộ thời gian chăm sóc cô và không thể đi làm.

Cha hắn là huấn luyện viên phòng tập quyền anh, quả thực ông đã dùng tay không tấc sắt để chinh phục thế giới.

“Thật ra bọn ta đã nghĩ nếu điều trị thêm nửa năm nữa chắc chắn sẽ có tác dụng, nhưng Thẩm Thẩm…”

Bởi vì chính đứa trẻ dưới hai mươi tuổi này đã đưa ra đề nghị từ bỏ.

Hơn nữa, để khiến họ từ bỏ, Nhiễm Nhiễm đã làm ầm ĩ một trận, nói rằng cô ghét việc luyện tập phục hồi chức năng, thà để cô bị liệt còn hơn là đến nơi mà ngày nào cũng nồng nặc mùi thuốc.

Nhưng mà trong lòng bà hiểu Nhiễm Nhiễm không muốn tạo thêm gánh nặng cho mình mà thôi.

Suy cho cùng thì khoảng thời gian đó thực sự rất khó khăn.

Tuy điều kiện gia đình họ không tệ, nhưng khó có gia đình Trung Quốc nào có thể kiếm được nửa triệu nhân dân tệ một lần.

“A tôi, sao lại nói với các cháu chuyện này?” Người mẹ nhanh chóng thu lại vẻ mặt chán nản, lại nói với Trần Nguyên: “Hôm nay may mắn gặp được cháu, nếu không, dì không biết sẽ như thế nào.”

Không có chuyện gì.

Nếu tôi không ở đây, thì xe lăn của cô ấy sẽ đụng vào ai?

“Không có gì đâu ạ.”

“Nhân tiện dì có một thỉnh cầu nhỏ.” tuy đang nói chuyện với Trần Nguyên nhưng bà lại cảm thấy có lỗi với cô gái bên cạnh, nên người mẹ thận trọng hỏi: “Cậu ấy có thể, nói chuyện gì với con bé, dì thấy đứa trẻ đó rất thích…..rất thân thiết với cô ấy.”

Chương 269: Anh có thể chơi với tôi không ? (3)

“Được, cháu sẽ khuyến khích cô ấy.”

Trần Nguyên làm ra một cử chỉ OK, sau đó đi về phía Thẩm Tiểu Nhiễm.

Mà sau khi Trần Nguyên rời đi, người mẹ đã nói đùa với Hạ Tâm Ngữ với giọng điệu xấu hổ: “Con à, con không hiểu gì cả. Chỉ hơi….mượn dùng một chút thôi?”

Hạ Tâm Ngữ gật đầu cười với vẻ hài hước: “Không sao, cho mượn đi.”

“Anh là thần, đúng không?”

Thấy chỉ một mình Trần Nguyên tới, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng không che đậy nữa.

“Anh không biết em đang nói gì?”

“Tôi biết.”

Nhìn đối phương, Thẩm Tiểu Nhiễm chắc chắn nói: “Ngày đó trên đường, hắn nhéo vào mặt tôi một cái. Sau đó ở trong mơ, tôi liền gặp được anh. Nói đúng ra thì đó không phải mơ, bởi vì dòng thời gian rất giống thực tế và nó rất thật. Tôi thậm chí còn ngửi được mùi cỏ, mùi sóng nên đó hẳn gọi là….huyền cảnh?”

“Bớt xem tiểu thuyết huyền huyễn đi.” Trần Nguyên không thể kiềm chế được nữa.

Tại sao đứa trẻ này lại thông minh đến vậy?

“Miệng.” Mặc dù đối phương liên tục phủ nhận nhưng Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn kiên trì. Chỉ vào miệng mình, cô khẳng định: “Lúc anh chuẩn bị rời đi, tôi có hôn lên mặt anh, trên môi vẫn còn nước bọt.”

“Hừm….Sao lại còn nói đến nước bọt.” Trần Nguyên nhất thời chán ghét.

Ngoài ra, đừng nói những lời vô nghĩa.

Đây là lần đầu của tôi!

Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương,Thẩm Tiểu Nhiễm phản đối: "Sao vậy? Không có gì kinh tởm, nước bọt của người đẹp đều rất ngọt ngào."

"Em là người đẹp sao?" Trần Nguyên lập tức hỏi lại.

Nhưng, em ấy thực sự là như vậy.

Đương nhiên, bởi vì còn là nhóc con nên cô gái xinh đẹp này không có giá trị.

"Đó là bởi vì tôi còn nhỏ, hiện tại chắc chắn không bằng nữ thần đó rồi." Thẩm Tiểu Nhiễm lo lắng, nói khá mạnh mẽ: "Nhưng nếu anh đợi tôi lớn lên rồi sẽ thấy, dù là thân hình hay khuôn mặt, khẳng định…."

"Được."

Làm động tác kết thúc, Trần Nguyên bảo cô im lặng, sau đó ngồi xổm xuống một chút, mỉm cười an ủi núi: "Bạn cùng lớp Nhiễm Nhiễm, anh hy vọng em mỗi ngày đều vui vẻ."

"Anh đang hoàn toàn KPI à? Đột nhiên mỉm cười kiểu công nghiệp…"

Thẩm Tiểu Nhiễm cau mày, lập tức hiểu ta mẹ cô nhờ hắn động viên nên tỏ ra khá chán ghét.

Mẹ kiếp, đứa trẻ thật khó lừa gạt.

"Được rồi, tạm biệt nhé Nhiễm Nhiễm."

Trần Nguyên xua xua tay, muốn kết thúc chủ đề này, dù sao thì tên này rất thông minh, nếu còn nói chuyện nữa chắc sẽ xảy ra chuyện.

"Được thôi…..Tạm biệt."

Thái độ của đối phương đã rất rõ ràng, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng chỉ có thể tuyệt vọng cúi đầu, ngừng dây dưa.

"Được được nghe lời mẹ."

Trần Nguyên cũng có chút đồng tình, cho nên trước khi rời đi, hắn đặt tay lên sờ đầu cô, chúc mừng một cách chân thành.

"Ừm, tôi sẽ như vậy." Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu đồng ý, sau đó lại đột nhiên quan tâm hỏi han: "Sinh nhật của cô ấy, tổ chức có vui không?"

“Ừm, rất vui.”

Trả lời xong, Trần Nguyên vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên nắm lấy tay hắn, tiết lộ: “Anh thua rồi” nụ cười đắc ý: “Này, kì lạ ghê, tôi làm sao lại biết về sinh nhật của nữ thần nhỉ?”

….Tôi rất siêu!

Bất cẩn quá, chết tiệt tôi đã quá bất cẩn.

“Tôi biết vị thần trong giấc mơ là có thật.” Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn chằm chằm vào vị thần, cô thành khẩn cầu xin: “Chỉ một lần nữa thôi, cầu xin anh đó.”

“…..”

“Cầu xin anh đó” bốn chữ này là điều mà Trần Nguyên không muốn nghe nhất.

Bởi vì sau khi nghe được, nhất định sẽ mềm lòng.

Cho dù là Chu Vũ tự nhủ: “Cầu xin cha, cho con ăn một miếng” lời này, Trần Nguyền cũng sẽ rất tốt bụng, đưa miếng bánh mì cuối cùng cho đối phương.

“Cầu xin anh mà.”

Nhìn thấy sự chân thành lay động đối phương, Thẩm Tiểu Nhiễm chớp chớp đôi mắt to, vô cùng đáng thương nhìn Trần Nguyên, dùng điểm yếu của mình để chế ngự sức mạnh của đối phương.

“Đừng làm nũng với anh.”

Nếu không phải mẹ cô từ phía sau nhìn, thì Trần Nguyên lúc này đã làm ra động tác chỉ tay của Husky.

Mày nhíu lại như sóng, miệng cũng hơi phồng lên, Thẩm Tiểu Nhiễm đã sử dụng một bí kỹ đáng sợ có thể khiến otaku Nhật Bản ngừng tim.

“Hôm nay, ngủ sớm chút đi.”

Mà Trần Nguyên, sau khi nói lời này, liền nhéo má cô, xoay người rời đi.

Thần linh ơi, đã tự đánh dấu ký hiệu.

Điều này có nghĩa là….

Hắn đã đồng ý sao?

“Nhiễm Nhiễm, con không sao chứ, không bị ngã đó chứ?” Sau khi mẹ cô trở về bên cạnh cô, lo lắng hỏi thăm.

“Không, con hoàn toàn không sao.”

Thẩm Tiểu Nhiễm lắc đầu, giọng điệu khá thoải mái.

Thành thật mà nói, khi xe lăn lăn đi, đôi chân cô cơ bản chỉ để trang trí, lúc đó cô thực sự cảm thấy mình như người chết đuối, chỉ biết bất lực.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô cũng nghĩ đến sự xấu hổ sau khi ngã xuống đất, tất cả mọi người đều hướng mắt chú ý đến cô, nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương.

Thay vì ngã xuống, đầu bị đập xuống, điều cô không muốn nhất là, mọi người đều thông cảm việc cô bị khuyết tật.

Chương 270: Anh có thể chơi với tôi không ? (4)

Sau đó, cô được bay lên.

Khi đó, Thẩm Tiểu Nhiễm thực sự cảm thấy mình bay cao hơn bất kỳ ai khác.

Cho dù được một chàng trai nâng lên, là một cô gái trẻ có trí tuệ đang ở độ tuổi trưởng thành, đáng lẽ cô phải cảm thấy xấu hổ…

“Mẹ thấy con, hôm nay có vẻ rất vui phải không?”

Có vẻ như cô rất thích chàng trai này.

Nhưng thật thô lỗ khi gọi ai đó như vậy, hoặc người đó đã có bạn gái…

Quên đi, đối với Nhiễm Nhiễm, hạnh phúc vốn đã khó khăn lắm rồi.

“Cũng được.”

Để tránh sự hiểu lầm của mẹ, Thẩm Tiểu Nhiễm nén cười. Sau đó, khá lạnh lùng nói: “Về nhà thôi.”

“Ô, về nhà sớm vậy sao?”

“Vâng.”

“Cũng được, nhưng về sớm để làm gì?”

“Nằm mơ.”

……

“Nằm mơ a.”

Ngồi trước bàn học, nghĩ đến việc tối này phải làm gì để thực hiện lời hứa, Trần Nguyên cảm thấy mình thực sự quá tốt bụng.

Vì để hứa với đứa trẻ này, hắn lại có thể cưỡng lại việc không chạm vào Hạ Tâm Ngữ lâu như vậy.

Chà…thật sự cảm động.

Hơn nữa, sau khi về nhà, hắn tách phòng với Hạ Tâm Ngữ, lấy cớ “phải ghi nhớ từ vựng để không làm phiền cô ấy”.

A không đúng, sao câu nói này có chút kỳ lạ?

Không phải là chia phòng ngủ mà là sống ở phòng riêng….nghe có vẻ như mối quan hệ thậm chí còn tồi tệ hơn!

Tóm lại, người cuối cùng hắn chạm vào có phải là cô không?

“Siêu Tử chỉ còn lại một nửa là sẽ được làm mới, tặng cho cậu gợn sóng cuối cùng đi.”

Mang theo một bài kiểm tra, một cuốn sách tiếng Anh môn bắt buộc 3, cùng một số giấy bút.

Nằm trên giường, Trần Nguyên nhắm mắt lại.

Giấc mơ, bắt đầu.

Vẫn là gian phòng của cô, vẫn nằm trên giường.

“Thần tiên!”

Thẩm Tiểu Nhiễm lập tức nhận ra Trần Nguyên, chàng trai đang ngồi ở bàn học, lại bắt đầu cho kỳ thi tháng…thần ơi.

“Xin chào, xin chào.”

Trần Nguyên tùy ý chào hỏi, sau đó trải cuốn sách ra, mở ra.

Thân đồng Tứ Tông, trong khi các cậu đang học thì Thập Nhất Tông cũng đang học.

Trong khi các cậu ngủ, Thập Nhất Tông vẫn đang học.

Đây chính là lý do vì sao về sau Thập Nhất Tông có thể vượt qua Tứ Tông!

Các đệ tử chăm chỉ của Thập Nhất Tông, tạo nên điểm số bằng chính đôi tay của mình.

"Tôi sẽ không làm phiền anh…nhưng thần tiên anh hãy làm chân tôi khỏi trước đã." Thẩm tiểu Nhiễm thỉnh cầu.

"…."

Quên mất, cô bé này còn tưởng rằng chính hắn là người đã chữa lành đôi chân cho cô ở trong cõi thần bí, chứ không phải là tự cô tưởng tượng.

Cũng tốt, nếu để cô ấy hiểu giấc mơ như cõi thần bí, cho rằng tất cả những điều này do sự ban tặng của các vị thần, cô sẽ không chủ quan nhìn thấy giấc mơ, sau đó buộc phải thoát khỏi giấc mơ.

Trên thực tế, trong giấc mơ, với tư cách là chủ nhân của giấc mơ, cô thậm chí còn có thể kích hoạt âm thanh của trái đất.

Đương nhiên, đó là giả.

Chỉ có bản thân mới có thể thực sự can thiệp.

"Được, anh cho em sức mạnh để đứng lên."

Trần Nguyên gật đầu, thản nhiên nói.

"Đừng đùa nữa, thần tiên." Thẩm Tiểu Nhiễm phàn nàn, "Không phải phải chạm vào tôi mới có thể…."

"Này này này, đừng nói lung tung."

Trần Nguyên nhanh chóng ngắt lời nói lung tung của cô, rồi bước đến chỗ cô gái đang mong chờ điều đó, chuẩn bị làm phép.

Hắn hiểu tâm trạng của đối phương, bởi vì khi thử những phương pháp điều trị khoa học cực kỳ tốn kém nhưng không có kết quả, cô nghĩ rằng việc chữa lành đôi chân của mình là vô cùng khó khăn, thậm chí là không thể. Vì vậy, cô mới bế

tắc tìm đến thần học, tin rằng đó là sức mạnh ma thuật của chính mình.

Bởi vậy, liền sinh ra loại ý nghĩ này.

Như vậy, liền thực hiện mong muốn của cậu.

“Thật thông minh, còn biết việc này cần phải làm lễ, không thể lừa gạt em được rồi.”

Nói xong, mỉm cười nhẹ, Trần Nguyên gõ nhẹ ngón tay lên trán Thẩm Tiểu Nhiễm.

Cô ngơ ngác nhìn đối phương, yếu ớt nói: “Có vẻ khác lần trước nhỉ?”

“Lần nào cũng khác, đứng lên đi.”

Theo lời đối phương nói, Thẩm Tiểu Nhiễm chậm rãi xuống giường.

Sau đó, thực sự đứng được lên!

Cô đang định nói gì đó, liền thấy Trần Nguyên quay lại bàn học, bắt đầu ôn tập chuẩn bị cho “kỳ thi hàng tháng”.

Điều đó cũng hề dễ dàng đối với các vị thần.

Cô không nói gì, chỉ chậm rãi đi đến cạnh hắn, rồi lặng lẽ ngồi ở góc giường.

“Sao thế, không ra ngoài chơi sao?”

Trần Nguyên cảm nhận được ánh mắt của cô, cho nên không ngẩng đầu lên, liền hỏi.

“Khi nào thì anh làm xong?” Cô gái kiềm chế hỏi.

“…” Trần Nguyên ngẩng đầu, nhìn về phía hai chân đang đung đưa ở mép giường, sau đó yên lặng chăm chú nhìn Thẩm Tiểu Nhiễm, khó hiểu hỏi: “Chắc phải mất một lúc nữa. Sao vậy, em có chuyện gì sao?”

Thẩm Tiểu Nhiễm không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Ừm.”

Trần Nguyên liền quay đầu, tiếp tục viết câu hỏi.

Mà ngồi bên giường, Thẩm Tiểu Nhiễm rất thân thiết với hắn, lại giống như một đứa em gái đang đợi anh trai làm bài tập. Sợ

làm phiền hắn, không muốn làm chậm tiến độ, nhưng cũng muốn hắn nhanh viết xong, sớm hoàn thành tiến độ. Cho nên, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm: “Khi nào anh làm xong…Có thể với với tôi một lát được không?”

Chương 271: Siêu Tử được làm mới rồi (1)

Trần Nguyên là con một, không có em gái.

Chị em họ được coi là em gái, không đủ giá trị.

Thực tế, khi dự định sinh đứa con thứ hai, hắn cũng từng nghĩ, nếu bố mẹ đẻ thêm một đứa nữa, nhiều em gái sẽ là như thế nào.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn phát hiện ra, dù tích cách có giống Lão Trần hay giống mẹ hắn đều không tốt lắm.

Đương nhiên, nếu như bản thân có loại tính cách bức bách này, tốt hơn hết là vứt bỏ nó đi.

Suy cho cùng, điều tốt nhất cho em gái hãy xinh đẹp, ngây thơ,dễ thương, đáng yêu và biết tiếc cho bé cưng của mình.

Nói cách khác, có 80% của Hạ Tâm Ngữ là được.

Hoặc nhân bản một đứa trẻ 10 tuổi khác. tên là tác phẩm cuối cùng tiểu Tâm Ngữ của hắn.

Hiển nhiên, cô bé trước mặt không phải em gái có tính cách lý tưởng của hắn.

Cô nên là một đứa trẻ sớm phát triển, kiêu ngạo, tự ái một chút.

Nhưng bây giờ…

Tiểu Thẩm, em đang làm gì vậy?

“Không được sao?” Thẩm Tiểu Nhiễm thấy chàng trai không nói gì mà chỉ nhìn cô, có chút tò mò hỏi.

“Chơi cái gì.” Trần Nguyền hỏi.

Tiểu Thẩm, em có chút ngoan ngoãn và hiểu chuyện rồi, xin hãy bình tĩnh lại.

“Tôi không biết.” Thẩm Tiểu Nhiễm lắc đầu, không biết trong mơ mình có thể làm được gì. Nhưng so với việc chơi cái gì, cô cảm thấy có một điều cô nên lý trí hỏi: “Anh tên gì?”

“Không nói cho em biết.”

“Vậy để tôi nói cho anh biết trước, tôi tên Thẩm…”

“Được rồi tiểu Thẩm, em gọi anh là Lão Trần đi.” Trần Nguyên kịp ngắt lời trước khi cái tên đó vang lên.

“Cái gì tiểu Thẩm Lão Trần, nghe giống như một bộ phim đời thường lấy bối cảnh từ những năm 1960, 1970 vậy.”

Sau khi ung dung phàn nàn, Thẩm Tiểu Nhiễm lại nhìn chằm chằm Trần Nguyên, ngập ngừng hỏi: “Anh đây là….sợ tôi hiện tại bám lấy anh phải không?”

“Không phải, cũng không…”

Dịch mặt ra, Thẩm Tiểu Nhiễm lạnh lùng nói nhỏ: “Đừng lo, tôi không có chân không thể bám lấy anh được.”

“…..” Trần Nguyên.

Cậu có biết chỉ bằng một câu nói, khiến người khác im lặng.

“Hay là bạn gái anh không cho phép anh gặp những cô gái khác?”

Sau khi cảm thấy nhục nhã, cô quay lại chủ đề tiếp tục hỏi.

“Em chỉ là một cô bé, đừng trưởng thành sớm như vậy.”

Lúc này, Trần Nguyên chỉ có thể thở dài, thẳng thắn thừa nhận: “Tiểu Thẩm, anh phải nói thật với em, anh không có cách nào chữa khỏi chân cho em. Chỉ có thể để em trải nghiệm cảm giác khỏe mạnh này trong giấc mơ của mình. Mà giấc mơ này, không phải lúc nào cũng có thể sử dụng được, có thể tuần sau nó sẽ không còn tồn tại.”

Bây giờ, cô hẳn là hiểu rồi chứ?

“Tôi biết.”

Không khóc không làm loạn,Thẩm Tiểu Nhiễm rất nhanh hiểu được Trần Nguyên. Nhưng vẫn có điều cô không lý giải, liền hỏi: “Vậy tại sao, tôi không thể biết tên anh?”

“….”

“Cũng không để tôi nói tên anh, tôi không hiểu.”

Thẩm Tiểu Nhiễm chưa bao giờ nghĩ đến việc để thần linh giúp cô vô điều kiện.

Nhưng cô cũng không có gì để dâng cho thần.

Cho nên, anh sợ tôi sẽ tống tiền anh, tiếp tục vô cớ gây rối phải không?

“…”

Lúc này, Trần Nguyên cuối cùng cũng hiểu rõ.

Hắn đang vật lộn không đúng chỗ.

Bởi vì hắn không có cách nào chữa khỏi bệnh cho Thẩm Tiểu Nhiễm cũng không muốn phụ đi sự kỳ vọng của đối phương, nên hắn đã cố gắng biến mất khỏi ký ức của cô.

Nhưng hiển nhiên, cô so với trong tưởng tượng của tôi mạnh mẽ hơn nhiều.

Đối với hiện thực tàn nhẫn kia, cũng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Thật xin lỗi Tiểu Thẩm, anh có hơi hung dữ.” Trần Nguyên hướng về đứa trẻ xin lỗi: “Anh tên là Trần Nguyên, lần sau chúng ta cùng chơi nhé.”

“Xin chào Trần Nguyên.” Thẩm Tiểu Nhiễm cũng không có ác cảm, đối phương đều nói xin lỗi, cô cũng vui vẻ nhảy xuống giường, nhanh chóng giới thiệu bản thân: “Tôi tên là Thẩm Tiểu Nhiễm, Thẩm và Nhiễm chắc hẳn anh phải biết, Tiểu là Tiểu của Tiểu Du.”

“Vốn chỉ có một từ mới, nhưng em lại thêm một cậu nữa.”

Tiểu Du là cái gì thế?

“Đặt tiền tố Hứa trước Du, Du của Hứa Du, Hứa Du anh có biết không?” Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên nắm cổ họng, nghiêm túc nói: “A Man, không có tôi thì cậu không thể có Ký Châu.”

“Vậy thì biết rồi.”

Nhưng đứa bé này, đúng là nữ hoàng rạp xiếc.

“Vậy anh viết đi, tôi không làm phiền anh nữa.”

Trao đổi danh tính xong, Thẩm Tiểu Nhiễm ngồi trở lại trên giường, tiếp tục chờ Trần Nguyên làm bài tập.

Khi đôi chân bị liệt, đứa bé trưởng thành sớm hơn bất kỳ ai, dù cao lãnh nhưng vẫn có thể đạt được mục đích, phát ra mùi trà xanh.

Nhưng sau khi đứng dậy được, cô lại trở nên ngây thơ và dễ thương.

Có vẻ như cô cũng có cơ chế bảo vệ của riêng mình.

Cũng giống như "Phú trưởng lương tâm" khi khoẻ mạnh mọi thứ đều trông rất đẹp đẽ, nhưng khi bị liệt, trong lòng cô như nuôi một con tiểu quỷ bi quan chán đời.

Ở đây, chỉ có một mình.

"Anh nghe mẹ em nói, em từng đến trung tâm phục hồi chức năng?"

Chương 272: Siêu Tử được làm mới rồi (2)

Trần Nguyên chủ động hỏi sau khi dừng cây bút trên tay, xoay ghế nhìn cô.

"Hiện tại cũng đang tập vật lý trị liệu."

"Anh nói là em đã từng đến phòng khám tư nhân đắt hơn một chút chưa?"

Trần Nguyên đột nhiên nảy sinh ra một ý tưởng, mặc dù không mấy đạo đức.

Nhưng vốn dĩ, ý thức đạo đức của hắn cũng không mạnh đến thế.

"Ừ, tôi đã từng đến đó." Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu đáp: "Đại khái là thời điểm mới bị liệt, tôi đã đến đó được nửa năm."

"Còn nhớ rõ tình hình lúc đó không?" Ví dụ như thiết bị y tế, thiết bị phục hồi chức năng,…

"Cái này… ở đó sử dụng rất nhiều dụng cụ, tôi vẫn có thể nhớ một chút về chức năng của chúng, nhưng không thể mô tả

được.”

Trần Nguyên muốn Thẩm Tiểu Nhiễm đem trung tâm phục hồi chức năng đó khắc lại toàn bộ vào trong giấc mơ của cô.

Nhưng xem ra, điều này có vẻ như không hề dễ dàng thực hiện được.

Vậy nên, hắn hỏi tiếp: “Vậy em còn nhớ hình dáng của vị bác sĩ đó không? Chính là người đã tập luyện phục hồi chức năng cho em đó.”

“Bác sĩ đều không phải cùng một người, người thường thấy nhất…” Dùng ai tay ấn vào thái dương, nhắm mắt lại, Thẩm Tiểu Nhiễm cố gắng suy nghĩ, nhưng dù sao cũng đã qua mấy năm rồi, cô thực sự không có manh mối gì, buông tay ra nói: “Trần Nguyên, tôi không nhớ được.”

Cũng đúng, người bị kéo vào giấc mơ chắc chắn phải có trí nhớ rất tốt.

Nếu không sẽ không giống người trong mơ, phần lớn khuôn mặt sẽ mờ đi.

“Vậy lúc nào đó, em lại đến trung tâm phục hồi chức năng đó đi.” Trần Nguyên đột nhiên đề nghị, “Nhớ chụp ảnh nơi đó, sau đó chụp cả bác sĩ điều trị cho em nữa.”

“Nhưng…” Cô khẽ cắn môi, Thẩm Tiểu Nhiễm có chút bối rối: “Bên đó rất đắt.”

“Đắt cỡ nào?”

“Một ngàn rưỡi một lần.”

Mẹ kiếp…

Chỉ là tiền trả sinh hoạt một tháng thôi sao?

“Tiểu Thẩm, nghe anh nói.”

Trần Nguyên nhìn vào mắt đối phương, nghiêm túc nói: “Bảo bố mẹ em đến đó lại đi. Sau đó, để họ ghi lại toàn bộ quá trình, bao gồm việc điều trị, kỹ thuật massage, cách sử dụng dụng cụ, v.v. “

Quả thực, những giấc mơ không thể làm bóp méo hiện thực.

Nhưng nếu chúng ta dùng hiện thực để "bóp méo" hiện thực thì sao?

Miễn là nó không phải là thứ không thể tồn tại, không thể tưởng tượng, mà là hiện thực được tái hiện trong giấc mơ, thì liệu việc tập luyện phục hồi chức năng có thể thực hiện trong giấc mơ không?

Tài nguyên điều trị y tế miễn phí mà không lấn át bất cứ ai.

Tất nhiên, đây chỉ là một ý tưởng.

Có thành hiện thực hay không, mới là điều quan trọng.

"Được thôi."

Cuối cùng, Thẩm Tiểu Nhiễm lựa chọn đồng ý.

Không có lý do nào khác, đơn thuần chỉ muốn đồng ý với đối phương.

"Trong thời gian phục hồi đó, anh có thể ghé thăm không?" Trần Nguyên hỏi.

"Không, không, không!" Thẩm Tiểu Nhiêmc kịch liệt cự phản đối: "Không muốn, đừng đến xem, lúc đó… rất khó coi."

"Không phải em gọi mình là mỹ nữ sao? Sao lại khó coi?"

"Mặc dù điều này là sự thật, nhưng…" Nghĩ tới dáng vẻ trong quá trình phục hồi chức năng đó, cô không ngừng phàn nàn, "Phải mặc chiếc áo bệnh nhân xấu xí, đeo đôi tất co giãn kỳ lạ, sẽ đổ mồ hôi rất nhiều trong quá trình tập luyện phục hồi chức năng, tóc ướt hết và dính vào nhau, mà sau khi ngã xuống, lại còn…"

"Còn gì nữa?"

Bị Trần Nguyên hỏi, Thẩm Tiêu Nhiên cúi đầu, nhéo nhéo ngón tay, nghĩ đến khoảnh khắc đó, xấu hổ nói: "Giống như một con bọ bò trên mặt đất … tôi rất xấu xí."

Tôi xấu hổ quá.

"…"

Trần Nguyên xem những video tập luyện phục hồi chức năng đó, hắn sẽ chỉ thấy cảm động, muốn để bọn họ 'đứng trên lưng

ngựa!', nhưng không ngờ rằng, trong họ, phải nói rằng trong lòng cô, lại cảm thấy tự ti như thế.

Cũng đúng, khi gặp một số người khuyết tật trên đường, ánh mắt cậu sẽ bị họ "bắt gặp", nhưng sau khi nhìn thấy họ, cũng sẽ cố gắng hết sức để tránh né và không dám nhìn lại nữa.

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể đối mặt với nó.

Mà đây, chính là điều mà cộng đồng này quan tâm - Dị dạng.

"Nhưng mẹ vẫn đang nhìn." Trần Nguyên thử đưa ra sự tương tự.

"Anh không phải bố tôi."

"…"

Đừng nói những điều kỳ lạ như vậy, Tiểu Thẩm.

"Anh là con trai, tôi khẳng định không muốn anh xem trực tiếp." Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn lắc đầu, hoàn toàn phản đối.

"Nhưng anh lớn hơn em sáu tuổi."

Trần Nguyên phục rồi, sao đứa bé này lại có thể sĩ diện như vâyh?

"Bố tôi còn hơn mẹ tôi tám tuổi." Thẩm Tiểu Nhiễm lẩm bẩm.

"Vậy bố em rất ổn…"

Trần Nguyên không biết phải nói gì.

"Tôi không hiểu lắm, tại sao anh lại muốn xem tôi tập luyện phục hồi chức năng?" Thẩm Tiêu Nhiên có chút nghi hoặc hỏi.

Cô chỉ cảm thấy lúc đó mình rất thê thảm.

Không ngồi được trên xe lăn, cô đánh mất niềm tin cuối cùng.

Người ta thường khen ngợi, tại sao cô bé lại xinh đẹp đến thế, chiếc váy công chúa nhỏ này thực sự rất hợp với cô.

Chương 273: Siêu Tử được làm mới rồi (3)

Khi đó họ sẽ không thấy mình trông khó coi.

Lúc trước vì mẹ cô có việc phải làm, đã đi ra ngoài một chuyến, mà lại rất lâu không trở về. Thẩm Tiểu Nhiễm ở nhà một mình vì thực sự không thể nhịn được nữa, cô đã lăn xe lăn vào nhà vệ sinh.

Sau đó khi mở cửa ra, bị ngã xuống đất.

Sau đó, khi mẹ trở về, cô ngồi liệt trên mặt đất, chỉ có thể cười nói: Xin lỗi mẹ, con lớn thế này rồi, vẫn còn tè ra quần…

Thẩm Tiểu Nhiễm không muốn để Trần Nguyên xem cô ấy tập luyện phục hồi chức năng.

Bởi vì ít nhất ở bãi biển, trong giấc mơ và trong mắt hắn, cô vẫn là một nàng công chúa nhỏ xinh đẹp.

Xinh đẹp là tương đối, xấu xí mới là tuyệt đối.

- Wozki Shuode.

“Vậy em cảm thấy, anh vì cái gì mà muốn xem?” Trần Nguyên hỏi.

“Đương nhiên là anh…”

Thẩm Tiêu Nhiên đột nhiên ý thức được, cô cũng không biết vì sao Trần Nguyên lại muốn nhìn thấy một con bò sát nhỏ.

Hắn chắc chắn không muốn cười nhạo chính mình, và có lẽ hắn cũng không muốn phải lòng với chính mình, nhưng ngoài điều đó ra, hắn không thể nghĩ đến điều gì khác.

“Vì em biết anh là thần, nên anh có thể dễ dàng làm được những việc mà người khác không thể làm được.”

Những điều này, Trần Nguyên vốn dĩ không muốn nói, dù sao hắn cũng chỉ hứa hẹn những điều mà hắn chắc chắn, giống như hứa hẹn với Tâm Ngữ vậy, hắn không nỡ nhìn thấy đối phương thất vọng, dù chỉ một lần. Nhưng bây giờ, hắn muốn mạo hiểm một chút: “Vậy vạn nhất, nếu như anh có khả năng chữa khỏi bệnh cho em tốt hơn một chút thì sao?”

“…Chuyện này tôi không biết.” Thẩm Tiêu Nhiên nhàn nhã phàn nàn, “Nhưng tôi cảm thấy, anh sau này dù có làm nghề gì, thì trách nhiệm cũng sẽ không đổ lên đầu anh.”

Cẩn thận quá, em đang viết luận văn à?

“Thế nào, vẫn còn muốn kháng cự anh sao?”

“Không dám.”

Thẩm Tiểu Nhiễm bày tỏ rõ tấm lòng của mình với thần, chỉ có sự tôn trọng.

Hơn nữa đối phương đã nói như vậy, cô cũng tỏ ra thái độ, cô siết chặt nắm bàn tay, hiếm khi thoát khỏi điều hòa: “Vậy anh đến đi, xem một con bò sát nhỏ có thể hoá kén biến thành bướm như thế nào. “

Chỉ có một có một loại chủ nghĩa anh hùng.

Nghĩa là sau khi nhận ra sự thật của cuộc sống, vẫn yêu đời.

“Vậy chúng ta đi chơi đi.”

Trần Nguyên cảm thấy thỉnh thoảng nghỉ học vài giờ cũng không sao.

Trong khi Tứ Tông Gia đang ngủ, Thập Nhất Tông Gia tôi đang chơi đùa.

Nó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tôi hoàn toàn không coi trọng Tứ Tông Gia cậu chút nào.

Gia?

Tứ Tông Tử!

“Được rồi, đi thôi.” Thẩm Tiểu Nhiễm không thể chờ đợi thêm nữa, xỏ dép vào, chuẩn bị khám phá thế giới bên ngoài.

Cô bé này cao khoảng 1,4 mét, trông giống như một con búp bê lớn, nhìn không nặng chút nào.

“Mà này, sau khi tỉnh mộng, có phải tôi sẽ không tìm được anh không?” Nghĩ đến điều gì đó, Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên hỏi.

“Không đâu, anh thường xuyên đi dạo ở bờ sông.”

“Nói cho tôi biết về QQ đi.”

Thẩm Tiêu Nhiên duỗi bốn ngón tay, nghiêm túc nói: “Tôi thề, tôi sẽ không bao giờ gửi bất cứ điều gì tùy tiện. Cho dù là cô ấy hàng ngày có kiểm tra điện thoại của anh, cũng sẽ không nghĩ rằng thông tin của tôi có vấn đề.”

Không, tại sao lại hàng ngày kiểm tra điện thoại của tôi?

Tại sao mỗi người lại thái quá hơn người kia.

Có người nói Hạ Tâm Ngữ quản giáo tôi, có người nói bất cứ khi nào có chuyện gì xảy ra tôi phải xin phép Hạ Tâm Ngữ trước, hiện tại lại có người khác nói Hạ Tâm Vũ muốn giám sát bài đăng trên Internet của tôi.

Tôi thực sự không biết ai là vua lớn nhỏ, phải không?

"Được thôi."

Trần Nguyên lấy ra một cây bút gel, nắm lấy tay Thẩm Tiểu Nhiễm, viết số QQ của anh vào lòng bàn tay cô.

"Chữ viết trong mơ, thực sự có thể can thiệp vào hiện thực?"

"Đúng vậy, đây là sức mạnh của tôi."

"Không phải vậy…"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Thẩm Tiểu Nhiễm bỗng đỏ mặt, che miệng lại.

Hà, chỉ mình cậu biết thôi.

Nếu Hạ Tâm Ngữ biết được, cô ấy còn xấu hổ hơn cả cậu.

"Ồ, số QQ có tám chữ số." Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn con số trên lòng bàn tay, có chút kinh ngạc nói.

"Hừm. Lúc anh chơi QQ, em còn chưa sinh ra."

"Cái này cũng muốn so sao? Nhìn anh còn giống học sinh tiểu học hơn tôi…"

Thẩm Tiểu Nhiễm không biết cảm giác ưu việt này đến từ đâu.

"Cổ phiếu."

"Cổ phiếu là gì? Em đã từng chơi thể loại này trước đây chưa…"

"Được rồi được rồi, đi thôi."

Nếu còn tiếp tục trò chuyện sẽ bị mắng là lão già. Trần Nguyên đặt cây bút của anh trên bàn, cất nó đi và chuẩn bị rời khỏi cảnh này cùng cô.

"Ừm."

Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu.

Sau đó, hắn từ từ duỗi bàn tay còn lại không viết chữ ra.

Trần Nguyên tự nhiên nắm lấy tay cô bé thấp hơn anh gần hai inch này.

Suy cho cùng, thì vẫn là những đứa trẻ.

……

Ngày hôm sau.

Chương 274: Siêu Tử được làm mới rồi (4)

Trần Nguyên buổi sáng đã nhận được lời mời kết bạn trên QQ của Thẩm Tiểu Nhiễm .

Nhất Kiếm Quang Hàn Thập Cửu Châu

Ghi chú: Thẩm Tiêu Nhiên

Không phải, đứa trẻ nhà ai tên là Nhất Kiếm Quang Hàn Thập Cửu Châu?!

Trước tiên hãy thay đổi ghi chú.

Nó trông thật kỳ quái.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Tại sao anh lại gọi Chu Vũ là người cha yêu thương?

Trần Nguyên: Là người cha yêu thương của Chu Vũ!

Cậu gần như chống lại cả Thiên Cương.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Đúng rồi, mẹ tôi đã đặt lịch hẹn ở trung tâm phục hồi chức năng, nhưng mà là chiều mai, anh phải đi học nên không đến được phải không?

Chen Yuan: Buổi chiều bắt đầu lúc mấy giờ?

Thẩm Tiêu Nhiên: Khoảng bảy giờ, đã là bước đi cuối cùng rồi.

Trần Nguyên: Được rồi, anh có thể đi.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Được, ngày mai tôi sẽ gửi địa điểm cho anh.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Tạm biệt, tôi đi đọc sách đây.

Trần Nguyên: Ồ.

Nói xong, hai người ngừng nói chuyện.

Trên thực tế, nếu không thay đổi ghi chú của đối phương, Hạ Tâm Ngữ sẽ không cảm thấy có vấn đề gì nếu thực sự kiểm tra điện thoại của mình.

Trần Nguyên có thể cảm giác được, Thẩm Tiểu Nhiễm ở ngoài mộng cảnh tính cách có phần trưởng thành hơn, bình tĩnh hơn chút, hôm qua cô ở bờ sông nịnh nọt hắn bởi vì muốn cái gì đó, hành vi không thể tránh khỏi.

Vì vậy, hãy đối xử với cô ấy như một đứa trẻ bình thường là được rồi.

Hôm nay là chủ nhật, học sinh năm hai sống nội trú trong trường thpt số 11 cũng sẽ được nghỉ nửa ngày, có thể ra khỏi trường, nhưng phải quay lại trường trước 7h30 tối.

Có người sẽ chọn ở nhà ăn một bữa và nằm nghỉ. Một số người thì sẽ gặp gỡ bạn bè đi chơi bên ngoài trường học. Hạ Tâm Ngữ được bạn tốt của cô gọi ra ngoài.

Trước khi đi, cô còn hỏi ý kiến mình xem hôm nay có kế hoạch gì khác không, nếu không cô sẽ ra ngoài.

Thấy không, đây mới là địa vị.

Ai xin nghỉ từ ai?

Không, không ai nhìn thấy nó, không ai nhìn thấy nó!

Về phần Trần Nguyên, hôm nay anh không có kế hoạch gì khác, anh đang học, chơi Douyin, xem anime một lúc, chơi vài trò chơi, rồi lại học, vừa chơi vừa học.

Cứ như thế, một ngày trôi qua.

Bữa tối, Hạ Tâm Ngữ tự mình ra ngoài ăn mì xào, sau đó trở về chung cư, hai người cùng học một lúc, mãi đến chín giờ cô mới trở về phòng như thường lệ.

Sau khi cô rời đi, Trần Nguyên chợt nhận ra.

Hở? Hôm nay hắn không chạm vào cô ấy à?

Hắn thậm chí còn nói rằng hôm nay không cũng chạm vào anh ấy.

Vậy theo logic của Siêu Tử, có nên tiếp tục bước vào giấc mơ của Thẩm Tiểu Nhiễm không?

Hay chúng ta chỉ nên gọi tối nay là đêm Giáng sinh?

Với ý tưởng làm một thí nghiệm, Trần Nguyên học lúc mười rưỡi và sau khi tắm xong liền nằm lên giường.

Hôm nay sẽ không có bài kiểm tra hay câu hỏi nào cả.

Dù sao thì sau 24 giờ, siêu năng lực sẽ được làm mới.

Tuy nhiên, để sớm xác định siêu năng lực đó là gì.

Đặt báo thức lúc 5 giờ rưỡi.

Sau đó ngủ.

Đêm nay không có mộng.

Trần Nguyên bị tiếng đồng hồ báo thức đánh thức.

Thứ Hai.

Bây giờ chắc chắn rằng nếu trước khi ngủ không chạm vào ai cả thì khi đi ngủ thì sẽ không có mối liên hệ nào với giấc mơ.

Nhưng siêu năng lực của tuần này là gì?

Sau khi xuống giường, việc đầu tiên Trần Nguyên làm chính là kéo rèm ra, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Không có, trên đầu mọi người không có thứ gì đó treo lên trông giống như dữ liệu.

Nghe, nghe cũng không thấy âm thanh .

Vì vậy, điều này chỉ có thể được kích hoạt trong một số điều kiện nhất định?

Nhưng tôi nên thử với ai?

Tâm Bảo hiện tại vẫn chưa dậy.

Quên đi, tắm rửa trước rồi nghiên cứu sau.

Trần Nguyên đi vào phòng tắm, bóp kem đánh răng lên bàn chải đánh răng rồi đặt sang một bên, sau đó đổ đầy nước vào cốc.

“Hả? Trên chiếc cốc này có vết gì vậy?”

Trần Nguyên dùng ngón cái lau chiếc cốc, mới phát hiện đó là vết kem đánh răng đã cứng lại.

Vì vậy, hắn dùng sức một chút.

Đột nhiên, một dải trong suốt xuất hiện trên chiếc cốc, nhờ sức mạnh của tôi, một dải màu xanh nhạt thực sự xuất hiện.

Trần Nguyên dừng lại.

Thanh tiến độ dần dần trở về không, trở nên hoàn toàn trong suốt rồi biến mất.

Đây có phải là Siêu Tử mới không? !

Tiếp tục, Trần Nguyên lại làm như vừa rồi, nhưng thay vì ma sát, mà dùng sức bóp.

Quả nhiên, thanh tiến độ đã xuất hiện.

Hơn nữa, do nỗ lực cực lớn của tôi, tiến độ đã tăng lên khoảng một phần năm, rồi chuyển sang màu xanh lục.

Tác dụng lực mạnh hơn, hai phần năm, chuyển sang màu vàng.

Ba phần năm, chuyển sang màu cam.

Bốn phần năm, chuyển sang màu đỏ.

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Căng thẳng nhìn thanh tiến độ sắp đạt 100%, màu sắc càng ngày càng đậm, Trần Nguyên hơi sợ hãi, vô thức buông tay ra.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chiếc cốc thủy tinh còn chưa rơi xuống đất, đã nứt ra trong không trung…

Chương 275: Ông Siêu vạn năng (1)

“Cái quái gì vậy!”

Trần Nguyên kinh hãi.

Tuy rằng trước khi thanh tiến độ đạt tới 100%, hắn đã có linh cảm rằng thứ này có thể sẽ phát nổ, nếu không hắn sẽ không sớm buông tay, nhưng sau khi thực sự nhìn nó, vẫn cảm thấy có chút vô lý.

Dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không đủ sức để làm vỡ chiếc cốc này bằng tay không.

Huống hồ, hắn chỉ dựa trên sức lực ban đầu, nỗ lực thêm một chút, nhưng đó cũng chưa phải là toàn bộ sức lực của bản thân.

Đại khái, khoảng 40 đến 50% sức mạnh.

Nhưng ngay cả với 20% sức mạnh, thứ này cũng không thể nổ được!

“Siêu mới…anh Siêu, hung hăng như vậy sao?”

Hơn nữa, lần này nó còn hung hăng theo đúng nghĩa đen.

Vậy năng lực của tuần này là bóp nát mọi thứ?

Không đúng.

Bây giờ còn quá sớm để xác định.

Nói chung, cần có ít nhất hai điều khiển để hoàn thành một lần thực nghiệm.

Nhưng vì độ chính xác, nó phải nhiều hơn hai lần.

Vì vậy, không cần lau cốc trước, Trần Nguyên đã tìm thấy chiếc cốc thứ hai trong nhà.

Sau đó, lại đặt nó xuống.

Gia đình cái quái gì? Mỗi một cái cốc?

Dùng bát thử xem.

Lần này Trần Nguyên cầm một cái bát nhỏ, to bằng lòng bàn tay, sau đó dùng một tay cầm chắc nó, dùng lực như vừa rồi.

Quả nhiên, thanh tiến độ đã xuất hiện.

Xanh nhạt, xanh đậm, vàng, đỏ… dừng.

Lúc được khoảng 85%, Trần Nguyên dừng lại và bắt đầu quan sát chiếc bát.

Kỳ lạ thay, chiếc bát không hề có một vết nứt nào.

Có thể nói 85%, sẽ không gây hư hại cho đồ sứ?

Thử lại.

Lần này, Trần Nguyên muốn truy cầu một giới hạn, nên hắn bình tĩnh cầm cái bát, tác dụng lực dần dần cho đến khoảng 97%… dừng!

Bởi vì vừa rồi tiến độ vẫn đang tiếp tục, nên lần thu thập này có thể đã đạt tới 98%, thậm chí 99%.

Tóm lại đó chính là từ - dừng lại.

Sau đó, lại quan sát.

"Không chút thay đổi."

Trần Nguyên lắc đầu, không cảm thấy chất lượng của thứ này có vấn đề gì.

Và khi cầm nó lần nữa, về cơ bản sẽ phải bắt đầu lại từ 1%.

Nói cách khác, chỉ cần không cầm nó đến 100% thì sẽ không có ảnh hưởng gì?

Ngoài ra, nó có thể cho biết độ bền sao?

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên cố tình tìm một chiếc điện thoại dự phòng bị đánh rơi nhiều lần đến mức mặt trước và mặt sau đều nứt nẻ, cầm nó trong tay và tác dụng một chút lực. Sau đó, có thể thấy thanh tiến độ của nó bắt đầu trực tiếp từ màu xanh đậm, chiếm ít nhất 20%.

Trần Nguyên đặt điện thoại xuống, vỗ tay, đột nhiên nhận ra.

Sức mạnh của bản thân tạm thời có thể coi là 'phá hoại', miễn là không phá huỷ đến 100%, đạt tới thay đổi về chất, đồ vật sẽ không bị hư hại. Hơn nữa, mức độ hư hỏng của từng đồ vật là khác nhau nên mức độ hư hỏng ban đầu cũng khác nhau. Như loại đồ sứ, thuỷ tinh này, chỉ cần không bị tác động bởi ngoại lực, thì cho dù để cả vạn năm cũng không thể bị hư hại, vì vậy giả sử 100 là mức độ hư hỏng hoàn toàn, thì bọn chúng nhiều nhất cũng chỉ bằng 1, thậm chí còn nhỏ hơn 1.

Còn chiếc điện thoại dự phòng bị bản thân đánh rơi mạnh đến mức vỡ màn hình có mức độ hư hỏng hơn 20.

Vậy công dụng của năng lực này là gì?

Ai dám gây sự với tôi, tôi sẽ bóp chết hắn ngay lập tức?

Anh em phải ngồi tù!

Vậy làm thế nào để đánh giá được giá trị của một chiếc xe đã qua sử dụng?

Nó có thể xác định mức độ hư hỏng của thân xe, máy móc cũng có thể phát hiện ra, mà bản thân nói không có bằng chứng thì sẽ không có ai tin.

Sẽ thực tế hơn nếu chúng ta có thể tìm ra chiếc xe này có bao nhiêu hồn hoàn.

Vừa nghĩ, Trần Nguyên vừa dọn dẹp nhà cửa, sau khi dọn sạch, lại tìm thêm vài thứ để tiến hành thử nghiệm.

Mà điều này, về cơ bản có thể xác nhận phỏng đoán của bản thân.

Khoảng hơn sáu giờ sáng, Hạ Tâm Ngữ tới gặp Trần Nguyên. Sau đó, hai người cùng nhau đi xuống lầu.

Nhưng vừa ra khỏi sân, hắn đã dừng lại.

Chung cư hôm nay không khác gì trước đây.

Nhưng các chi tiết đã thay đổi.

Ông chủ nhà, cũng chính là bố của người dì thuê phòng riêng, như thường lệ, chăm chỉ chăm sóc cho cây, phát ra âm thanh "Này" mạnh mẽ.

Mà trên thân cây nơi ông ấy buộc chiếc chiếu, cũng xuất hiện một thanh tiến độ tương tự.

Trước mắt, nó có màu xanh đậm.

Ông chú mỗi ngày một lần, nó sẽ bật thanh tiến độ lên một lần.

Mặc dù xét về mặt tiến độ thì nó vẫn không hề tăng lên chút nào. Nhưng trong tâm trí, Trần Nguyên luôn cảm thấy cái cây này đang…

Mất máu.

"Này, Tiểu Trần Tiểu Hạ, hai đứa lại đi học cùng nhau à?"

Ông chú nhìn thấy hai người liền dừng lại, quay người lại, mỉm cười chào hỏi.

Sau đó, thanh tiến độ liền biến mất.

“Vâng.” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, ngượng ngùng cười.

“Hai đứa không học cùng trường, sao ngày nào cũng về cùng nhau vậy?” Ông chú nhìn Trần Nguyên, ánh mắt nhiều chuyện nói: “Cậu giỏi đấy nhóc.”

Chương 276: Ông Siêu vạn năng (2)

“Cái này ya, cậu ấy sau khi lên xe liền nhắn tin cho cháu, sau đó cháu…”

“Haha, chú cứ tiếp tục tập thể dục đi ạ, sắp muộn rồi bọn cháu đi trước đây.”

Hạ Tâm Ngữ vẫn còn muốn trả lời một cách ngớ ngẩn, Trần Nguyên liền cười nói đùa, rồi đưa cô rời đi, thoát khỏi sự trêu chọc.

Nhưng khi đang nắm chắc lấy cánh tay cô, Trần Nguyên cũng nhìn thấy thanh tiến độ.

Màu xanh nhạt, 8%.

Hắn thấy vậy liền vội vàng buông tay.

Đừng nghiền nát trái tim thành từng mảnh!

“A ha ha… Tớ mới phát hiện ra ông chủ nhà đang muốn trêu chọc tớ phải không?” Hạ Tâm Ngữ bị Trần Nguyên kéo đi mới ý thức được, khả năng chống cự trêu chọc của bản thân thực sự rất kém.

“Đây chính là điều xa xỉ khi chú Kim Hạ Hải nghỉ hưu, con chó qua đời cũng bị ông ấy nói mấy câu.”

“Ẩn dụ thật sinh động.”

Trần Nguyên đang nói chuyện với Hạ Tâm Ngữ, hắn cũng không quên nhìn xung quanh, sau đó phát hiện thanh tiến độ này ở khắp mọi nơi.

Đối với một người vừa uống trà sữa vừa đi bộ, trên cốc trà sữa của cô ấy có một thanh tiến độ, mà nó được giảm theo chiều ngược lại, từ nhiều xuống ít.

Điều này có nghĩa là còn lại bao nhiêu trà sữa?

Khi một người công nhân trèo lên đèn đường để sửa, trên đèn cũng có một thanh tiến bộ, cũng theo hướng ngược lại, khi thời gian trôi qua, nó càng ngày càng gần 0, khoảnh khắc nó đạt đến 0, đèn bật sáng.

Đã được sửa xong.

Trên thực tế, ở bên ngoài, hầu hết thời gian, thanh tiến độ đều đi từ cao xuống thấp.

Tuy nhiên, cũng không phải toàn bộ.

Khi Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên đang ngồi trong quán bánh bao hấp, Trần Nguyên nhìn một đứa trẻ bảo thủ bên cạnh đã ăn được một nửa bữa, sau đó đang nắm chặt một túi đậu đá, dùng sức chà đạp. Người mẹ bên cạnh cũng không nói một câu.

“Tâm Ngữ, đi thôi.”

Trần Nguyên cầm bánh bao đứng lên, Hạ Tâm Ngữ cũng không suy nghĩ nhiều liền đứng dậy, đi song song với hắn.

“Phù!”

Hai người vừa rời khỏi chỗ ngồi, bột đậu đá liền nổ một tiếng “bốp”, cặn đậu xanh dày đặc bay khắp nơi, bắn tung tóe, thân đứa trẻ bị dính một đống, người mẹ cũng dính rất nhiều vào, và chủ yếu phun ra bao phủ phía đối diện, bởi vị Hạ Tâm Ngữ cùng Trần Nguyên vừa lúc rời đi, tất cả đều phun vào bàn ghế bên trên.

Không có ai bị thương ngoại trừ thủ phạm.

“Thật là một thằng nhóc chết tiệt! Tao còn phải đi làm đó!”

Người mẹ nhấc tai đứa trẻ nghịch ngợm lên chửi rủa.

“Oa…”

Nổ tung, gào thét, gầm dài –

Không sai, Trần Nguyên lại hiểu lầm thực lực của ông Siêu.

Nếu như nói ông Siêu hiện lên mặt băng là những khối băng thì thứ ẩn dưới mực nước biển chính là tảng băng trôi.

Đã hiểu.

Ông Siêu có thể phản ánh tiến độ của các hoạt động đang diễn ra, chẳng hạn như tiến độ uống trà sữa, ăn mì, sửa đèn đường và chăm cây.

Và bản thân có thể đẩy nhanh tiến độ này.

Mà, nó không chỉ là sự phá hoại.

Nếu bản thân có thể tự sửa chữa đèn, tất nhiên, nếu có thể thì có thể tiến hành sửa chữa nhanh hơn nhiều so với dự kiến trong điều kiện làm việc bình thường.

Nói cách khác, nếu ông chủ nhà tránh sang một bên một chút, để bản thân phơi nắng, thì có thể làm gãy cây trong vài giờ nữa.

Bây giờ ông Siêu đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Cậu là cây mặt trời?

Vô nghĩa, tất nhiên đó là việc nhìn thấy sự tiến triển của mọi thứ và sau đó đẩy nhanh tiến độ!

Trò chơi này có chút thú vị.

Trần Nguyên không thể không thử nghiệm.

Chết tiệt, đột nhiên cảm thấy hơi ghen tị với nhân vật chính du hành thời gian của thế giới hoa anh đào, đi muộn và về sớm, có thể sáng tạo bộ phận dịch vụ hầu hạ để làm tình với Yukino, không giống bản thân, đơn giản là không có thời gian để chơi Siêu tử.

Trở thành một người vô gia cư ở Mỹ cũng không sao.

Cái gì cũng không phải.

Mặc dù hiện tại Trần Nguyên rất muốn khám phá nhưng vẫn phải đi học. Sau khi cùng Hạ Tâm Ngữ ăn sáng rồi bắt xe buýt đến trường, đầu tiên hắn đến lớp, nộp bài tập ngày hôm qua, sau đó lấy ra đề thi toán.

Hắn vừa dự định chinh phục, lại nghe thấy Chu Vũ ở một bên nói: “Đợi một chút nữa phải nghe viết chính tả rồi, tôi cảm thấy mình không thể học thuộc, làm thế nào đây?”

“Ài?” Trần Nguyên sững sờ một lúc, trước khi hắn kịp phản ứng, “Không phải, Không phải nghe viết chính tả trong giờ

học tiếng Anh sao? Tại sao lại đột nhiên chuyển sang tiết tự học? “

Dành cho tất cả học sinh trung học không giỏi Tiếng Anh, điều đáng sợ nhất là phải nghe viết chính tả.

Mà Shirley Lưu cũng giống như tất cả giáo viên tiếng Anh, đối với nghe viết tiếng Anh cũng có cơ chế trừng phạt riêng.

Đối với điểm trên 90, một lỗi sai chép mười lần.

Đối với điểm trên 80, một lỗi sai chép hai mươi lần.

Sau đó, từ 80 điểm trở xuống, một lỗi sai chép năm mươi lần.

Và nếu dưới 60 điểm, một lỗi sai có thể chép cả trăm lần!

Chương 177: Ông Siêu vạn năng (3)

Cái gì, có phần thưởng gì không?

Đúng 100 điểm sẽ ghi lại một lần ngôi sao nhỏ màu đỏ, nếu thu thập được ba ngôi sao đỏ, Shirley Lư sẽ đích thân đưa trà sữa cho cậu và khen cậu là ‘em bé’ thông minh, mặc dù rất tiếc là cô ấy không uống nó.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến tôi?

“Ông ấy nói trong nhóm, cậu không đọc à?” Hà Tư Kiều hỏi.

“Ai rảnh mà ngày nào cũng theo dõi nhóm, tôi là ông chủ lớn, mỗi phút kiếm được vài đô…”

“Phì, buồn cười.” Chu Vũ chỉ vào đồng hồ trên bục, cười nói: “Sáu phút, ba môn bắt buộc trong một cuốn sách, thật là một kỳ tích, mời bắt đầu.”

“Sáu mươi điểm hoặc ít hơn trong lúc copy, buổi trưa còn phải đến chỗ cô ấy học thuộc lòng.” Hà Tư Kiều nhắc nhở.

“Nguyên Tử, cứ dùng thuật quyến rũ Shirley Lưu đi.” Chu Vũ đưa ra đề nghị khả thi duy nhất của cậu ta.

“Mau ghi nhớ đi, sắp không kịp rồi.”

Chu Vũ đẩy cuốn sách đến trước mặt hắn, tuy giọng điệu khích lệ nhưng cũng không nhịn được cười.

Không biết tại sao, nhưng nhìn Trần Nguyên lúc hoảng loạn thật thú vị.

“Đừng làm ồn, đừng làm ồn, tôi phải ghi nhớ chúng.”

Trần Nguyên tê dại, chỉ còn có sáu phút, ít nhất phải xem hết 25 từ, 5 câu ngắn, hơn nữa bởi vì không phải tất cả đều có thể nghe viết, còn phải nhớ thêm hơn chục cái, cho nên trung bình trong một phút có thể nhớ được bảy tám từ….

Không thể nhớ nổi, chết tiệt tôi không thể nhớ được!

Nỗi sợ hãi lớn nhất nghe viết chính tả, English big fool!

Hãy ghi nhớ càng nhiều càng tốt, cố gắng đạt được số tám mươi nhiều nhất có thể, nếu không hiệu quả thì hãy lắng nghe trái tim mình.

Nhưng sẽ mất bảy tám phút để kích hoạt Siêu tử … mệt quá!

Thôi vậy, ghi nhớ nó trước.

“diverse, d, i,…..”

Đang ghi nhớ, Trần Nguyên đột nhiên nhìn thấy từ tiếng Anh này, thật sự đã có tiến bộ.

Khoảng 20 phần trăm.

Ý nghĩa là gì?

“d, i, v, e, r, s, e.”

Sau khi đánh vần xong, tiến độ đột nhiên tăng lên 30%.

Tuy rằng còn chưa có xác nhận, nhưng Trần Nguyên biết, sau khi tiến độ tăng tới 100, nhất định sẽ có biến hóa về chất.

Thế là hắn bắt đầu đánh vần nhanh như một học sinh tiểu học đang học thuộc lòng những bài thơ cổ.

Đạt được một trăm.

Được rồi, cái tiếp theo.

“Fortune. f, o, r, t, u, n, e.”

Lần này, tiến độ bắt đầu từ mười phần trăm.

Nó phải liên quan đến trình độ.

Giống như trình độ abadon của một sinh viên đại học có thể lên tới 100, đồng thời biết nó có nghĩa là từ bỏ, nhưng đối với ability không hiểu rõ lắm.

Ability là gì?

Đây là từ thứ hai trong tiếng Anh cấp 4!

“Xì…” Chu Vũ học thuộc lòng rất tốt, nhưng khi đột nhiên nghe thấy lời nói của Trần Nguyên nói với tốc độ giống như niệm Chú Đại Bi, cậu ta không khỏi thì thầm: “Bệnh biến chứng của Mộ Dung Phục?

“Quả thực có chút choáng váng.” Hà Tư Kiều lắc đầu, “Nếu cậu ghi nhớ như vậy, tức phải nhanh chóng đi gặp bác sĩ. Kết quả có thể là cậu căn bản không nhớ được mấy cái.”

“A…” Chu Phù không có ý kiến gì.

Lý Ưu U, người ngồi phía sau Trần Nguyên, cũng cảm thấy buồn cười với hành vi ghi nhớ vội vàng của Trần Nguyên , che miệng lại.

Thắc mắc, tất cả bọn họ đang thắc mắc.

Thực ra tôi cũng đang thắc mắc liệu loại đồ này có hữu ích hay không.

Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể tin vào điều đó trước tiên.

Chuông tự học buổi sáng vang lên, giáo viên tiếng Anh đã đến. Đứng trên bục giảng, vừa cười vừa nói: “Lại đến giờ nghe viết chính tả yêu thích của mọi người rồi, chuyển hết sách lên hàng đầu nhé.”

Sau đó, những tiếng thở dài qua đi, âm thanh chuyển sách quét từ hàng sau.

Khi nó truyền đến tai của Trần Nguyên, hắn còn lại câu dài cuối cùng.

“Ngoại trừ, apart from. Ngoài ra, apart from…”

Khi gần như toàn bộ sách đã được chuyển đến hàng đầu tiên,Trần Nguyên đúng lúc đọc xong, đã thêm cuốn sách của mình vào đó, đưa cho Chu Vũ.

Đồng thời, hít một hơi thật sâu.

Có tổng cộng 81 từ trong ba bài mục.

Lần này nghe viết chính tả một nửa, 40 từ.

Và chọn 25 từ và 5 câu ngắn trong đó.

Một từ có giá trị 3 điểm, một câu ngắn có giá trị 5 điểm.

Nếu một từ sai một chữ cái sẽ bị trừ một điểm. Nếu mắc hai lỗi trở lên, sẽ không có điểm. Sai một chữ cái trong câu ngắn sẽ bị trừ hai điểm, sai hai chữ cái trở lên sẽ không có điểm.

Tám mươi, tôi chỉ muốn tám mươi!

Cầm bút gel nhìn vào cuốn sổ, Trần Nguyên hồi hộp hơn mỗi lần nghe đọc chính tả trước đây, dù sao trước đó hắn ít nhất cũng đã dành thời gian để ghi nhớ.

Lần này, chỉ dùng có sáu phút tốc ký.

Sẽ không dưới sáu mươi chứ….

“diversity.”

Cho đến khi, Shirley Lưu nói nhẹ nhàng lên tiếng.

Sau đó, nghe được chữ này, Trần Nguyên liền cảm thấy quen thuộc.

Giống như người khác nói một ký tự Trung Quốc.

Sau khi viết xuống 1, hắn bắt đầu đánh vần d, i, v, e, r, s, e… không, cô đọc chính là danh từ một kia, tiếp theo là sity.

Chương 278: Ông Siêu vạn năng (4)

“diversity.”

Shirley Lưu đọc lần thứ hai, nhưng Trần Nguyên đã viết xong trước đó.

Nói cách khác, đã tự mình viết nó chỉ trong ba giây?

Tiếp tục chờ đợi.

“fortune.”

f, o, r, t, u, n, e.

Tại sao lại nhớ rõ như vậy?

Nó giống như nghe tiếng mẹ đẻ vậy.

Chết tiệt, ta là lão chiến binh sói, sao lại quen thuộc với ngôn ngữ Harvey?

Trần Nguyên, cậu làm tôi cảm thấy buồn nôn!

Vì đã ghi nhớ từng từ tiếp theo nên hắn đã viết nó ra một cách im lặng sau khi đọc ra và trước khi Shirley Lưu đọc lại lần thứ hai.

“immigrant.”

Từ này rất khí, khi Shirley Lưu nói ra, nhiều người trong lớp bắt đầu xì xào.

Khó đến mức nào.

i, m, m, i, g, r, a, n, t.

Cái này mà không biết ghép, các cậu là fw à?

À quên đi, giả vờ ngầu, khiêm tốn khiêm tốn.

“Mưu sinh.”

Về lời nói, Shirley Lưu luôn nói bằng tiếng Anh để tăng cường trí nhớ. Còn những câu ngắn thì cô ấy nói tiếng Trung dễ hiểu hơn.

Và Trần Nguyên tình cờ sử dụng phương pháp ghi nhớ đó.

Vì vậy, thật dễ dàng để đánh vần nó.

Earn a living.

Và cứ như thế, đến từ cuối cùng, trừ từ apart from, nghe viết chính tả kết thúc.

Trần Nguyên đặt cây bút gel trong tay xuống với vẻ mặt thoải mái.

Phía trước Chu Vũ và Hà Tư Kiều tựa như đang ngủ chung một chiếc giường, đồng loạt cau mày, sau đó ôm đầu.

Rõ ràng nhìn ra, tâm trạng rất cáu kỉnh.

“Bài nghe viết chính tả đã xong, chúng ta tiếp tục tự học buổi sáng. Trước khi tiết học tiếng Anh bắt đầu, cô sẽ sửa bài chính tả. Các em có mong chờ không?”

Đúng vậy, rất mong chờ.

Trần Nguyên gật đầu.

Nhưng những người khác lại khóc lóc và khó chịu đến chết.

Shirley Lưu, nhà cô bán ếch xào sả ớt sao?

Tại sao bây giờ cô vẫn giết vẫn làm ah?

Có phải khiến cho mọi người khó chịu không?

“Chắc là tám mươi rồi, đau đầu quá.” Hà Tư Kiều lắc đầu, tâm tình rất tế nhị.

“Tôi đoán tám mươi là quá rồi, ah.” Chu Vũ cũng buồn phiền.

Không giống như những người khác, sau khi có kết quả nghe viết chính tả tiếng Anh, về cơ bản mọi người đều biết tình hình.

Vì vậy, có niềm vui và nỗi buồn.

Tuy nhiên, Chu Phù ngốc như vậy lại không hề gặp khó khăn gì, vẫn tiếp tục tự mình học tập, như thể điều đó chẳng hề ảnh hưởng gì đến cô.

Đây có phải là ranh giới của kẻ mạnh?

Họ đều có rất nhiều thời gian rảnh rỗi!

Càng ngày càng có nhiều người mạnh mẽ, có cảm giác như kẻ phản diện vừa mới hoàn thành ngục tối đầu tiên, chưa kịp làm quen với hậu cung thì những kẻ thù mạnh mẽ lần lượt xuất hiện.

“Không sao, có anh Nguyên ở đây.” Quay đầu nhìn Trần Nguyên, Chu Vũ trở nên vô lễ.

Nói chung, anh Nguyên chỉ gọi trong hai trường hợp.

Một là hắn thực sự cần thứ gì đó để yêu cầu, hai là khi hắn gặp khó khăn, hắn sẽ đến giẫm đạp lên đó.

“Trần Nguyên, nếu người đen đủi như cậu có thể đến 80, vậy chúng ta thật sự sẽ chết.” Hà Tư Kiều cũng cảm thấy Trần Nguyên ghi nhớ, nhất định sẽ lật đổ.

“Chà, nếu nói sớm như vậy, liệu chuyện đó có xảy ra lần nữa không…”

Nghĩ đến cảnh Chu Vũ và Hà Tư Kiều liên tục khiêu khích, chế giễu Trần Nguyên, sau đó liên tục bị tát vào mặt, Chu Phù nhịn không được liền nhắc nhở.

Sau đó, liền bị Trần Nguyên chọc vào cánh tay - Phụ nữ, đừng nhiều chuyện.

“Đừng có ác ý châm chọc như vậy, tối hôm qua tôi cũng không có xem qua, chỉ dựa vào năm phút này để ghi lại, khó chịu quá.” Ôm trán, Trần Nguyên vẻ mặt bi quan.

Hắn biểu hiện có chút chân thành, làm cho Chu Phù có dự cảm gì đó…

“Không nói nữa, không nói nữa.” Chu Vũ không để ý, mỉm cười xin lỗi.

“Đi đi, đi thôi, nhất định có thể lấy thêm mấy đôi nữa.” Hà Tư Kiều không có để ý, cười khích lệ.

Cười lên nào.

Tiếp tục cười đi.

Hy vọng bài nghe viết của các cậu cũng giống như nụ cười của các cậu, ấm áp và ngây thơ .

Nửa giờ tự học buổi sáng kết thúc như thế này.

Shirley Lưu, Jinchūriki người Anh, cũng nhanh chóng sửa lại những câu chính tả này.

Sau đó, khi bắt đầu tiết học tiếng Anh, cô vỗ tay và cười nói: “Nào, phần báo cáo điểm yêu thích của mọi người đến rồi đây.”

Những gì cô nói thực sự rất đúng.

Shirley Lưu là một giáo viên rất chú trọng đến việc thể diện của học sinh, cô chỉ báo điểm cao trên 95, dù không tên trên 95 cũng sẽ không có ai cảm thấy xấu hổ.

“Trương Siêu, 98. Đáng tiếc, kém một chút.”

“Dư Gia Thành, 95, tiến bộ rất nhiều.”

…

“Lý Ưu U, 95, không tệ.”

Có bảy học sinh điểm trên 95 điểm, về cơ bản là giống nhau.

“Vậy còn có năm điểm 100.” chỉ đang báo cáo kết quả, không cần lên bục phát biểu nên Shirley Lưu nói rất nhanh, khi đứng ở vị trí thứ ba, cô nói đùa: “Đường Tư Văn, lần thứ sáu được 100, tích lũy được hai cốc trà sữa, không đổi sao?”

Nói xong, cả lớp phá lên cười.

Sau đó mọi người đều tò mò nhìn cô.

Đường Tư Văn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cố Minh Dương Chi Cam Lộ, một cốc trước.”

Vậy là fan của trà sữa nổi tiếng trên mạng?

Tôi đánh giá là nó không ngon bằng A chi sĩ đào đào.

Chương 279: Trung tâm phục hồi chức năng (1)

“Được rồi, ngày mai giáo viên sẽ mang đến cho em.”

Shirley Lưu tiếp tục đọc: “Chu Phù, lần đầu tiên được một trăm, thật tuyệt vời.”

Chu Phù cười ngượng ngùng, khá khiêm tốn.

Khi cô chuẩn bị đọc hàng trăm cuối cùng, Shirley Lưu đột nhiên dừng lại.

Sau đó, nhìn bạn cùng bàn của Chu Phù, chàng trai với vẻ mặt bình tĩnh.

Trần Nguyên, 100.

Trần Nguyên chưa từng nghe qua việc thi viết được full điểm.

Mà từ trong bài báo cáo nghe viết của mình thì rất nhiều, nên việc nghe viết được full điểm không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên lần trước Trần Nguyên thi được 67 điểm mà lần này được full điểm, càng khiến người khác không thể không nghĩ nhiều.

Shirley Lưu sẽ không dễ nghi ngờ học sinh của mình, nhưng Trần Nguyên vừa ngồi cùng bàn với Chu Phù liền được full

điểm, chuyện này thật sự khiến cô ấy khó mà không nghi ngờ.

“Trần Nguyên cũng 100, tiến bộ rất nhanh đó.” Shirley Lưu cười nói.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, trước khi có bằng chứng cụ thể, thân là giáo viên, phải tin tưởng trước.

Mà nghe thấy việc kỳ lạ này, lớp học như nổi lên một đợt sóng giống nhau, kinh ngạc ‘Ồ~’ lên.

“Dữ dằn, gần đây Trần Nguyên như được khai sáng vậy.”

“DM, có mờ ám.”

“Trùng hợp vậy, Chu Phù cũng full điểm.”

Trong tiếng cảm thán, còn lẫn vài nhận xét tế nhị, nhưng tiếng rất nhỏ, không dám nói lớn, đồng thời còn nhìn về phía Chu Phù, nghĩ là đã copy đáp án.

Phản ứng như vậy rất bình thường.

Nhưng Trần Nguyên, không bị ảnh hưởng.

Chỉ là khoé miệng hiện lên một ý cười nhàn nhạt, sau đó ngẩng đầu, nhìn Chu Vũ rồi làm ra vẻ mặt ‘chim cánh cụt há to miệng cằm như sắp rớt xuống đất’, hắn thấy đã rồi.

Nhưng Chu Vũ thì khó chịu.

Mẹ nó, cậu chơi tôi?!

Hà Tư Kiều ở phía sau giống với Chu Vũ, cảm thấy choáng váng.

Vô lý, nói láo!

Cho nên hết tiết, đợi giáo viên đi rồi, cả hai mới bày ra vẻ mặt kinh ngạc vây quanh Trần Nguyên nói: “Cậu nói anh nghe, có phải đã chép bài không, chuyện này không thể đùa được đâu!”

“Chép bài ai?” Vẻ mặt Trần Nguyên khó hiểu.

Hạ Tư Kiều hạ giọng, nói: “Đương nhiên là Phù Phù đó, cậu ấy được full điểm!”

Nghe thấy điều này, Chu Phù vội xua tay, nghiêm túc giải thích chuyện lạ này: “Không có không có, cậu ấy tự làm cả đó, chắc chắn không có chép bài tôi.”

Mặc dù từng nghĩ tới việc để cho hắn chép bài, đã tính gian lận, nhưng làm vậy rõ ràng là đang hại hắn, hơn nữa Trần Nguyên cũng không nhắc tới, nên Chu Phù cũng không cố tình để cho hắn xem bài nghe viết.

“Đó là chuyện gì vậy? Trong 5, 6 phút, sao có thể học hết được chứ?” Hà Tư Kiều nhìn bài nghe viết 82 điểm của mình, cực kỳ không phục, tiếng Anh của bản thân cũng khá tốt, buổi sáng còn học 20 phút, mới được cái điểm này.

“Ha ha, cậu còn tin là cậu ấy không học à?”

Chu Phù cười kiểu ‘đứa trẻ ngốc’, đánh thức mọi người.

“Đồ học ăn gian! Tới mức phải giả vờ như vậy hả?”

Hà Tư Kiều sau khi phản ứng lại, lập tức mắng mỏ: “Tụi chị hết lòng với cậu, cậu lại giở trò với tụi chị. Trả lại tôi cái động viên hồi nãy đây, thằng nhóc nhà cậu aaa….”

“Thằng chó này! Vì để thể hiện, cậu đúng là cái gì cũng làm.”

Mà Chu Vũ, thật sự đã sụp đổ.

Nhìn bộ dạng làm bộ làm tịch, vẻ mặt vô tội của Trần Nguyên, lại nhìn 79 điểm nghe viết của mình….

Cậu ta khóc rất bi thương, cậu ta đang chơi nhạc của Chopin trong mưa.

“…Ngẩng.”

Được rồi, giải thích như vậy cũng được.

Mặc dù bị anh em chơi thật, nhưng cũng không thể đi khắp nơi nói mình bị anh em chơi, bằng không bị chính phủ bắt được thì tài khoản sẽ bị cấm.

“Trần Nguyên, Shirley Lưu gọi cậu đến phòng giáo viên, đọc lại bản thảo hôm nay một lần.” Lớp trưởng môn Hà Mông nói.

“Được, đến đây.” Trần Nguyên lấy bản thảo trong cặp ra, đứng dậy.

“Lý Ưu U, Shirley Lưu cũng gọi cậu, cậu có sửa lại bài viết hay không?”

“A! Quên mất, đi liền đây.”

Lý Ưu U sửng sốt một lúc, sau đó đứng dậy mang theo bút.

Mà lúc này, Trần Nguyên đã đi trước.

Vì thế, cô ấy lật giở nấy cuốn sách trên bàn một lúc, làm ra bộ dáng đang tìm thứ gì đó, tốn một đoạn thời gian, cuối cùng cũng đi về phía phòng giáo viên.

Lý Ưu U khi đi vào, thì thấy Trần Nguyên đang chuẩn bị đọc bản thảo mà Shirley Lưu đưa.

“Chờ chút.” Shirley Lưu cười ngắt lời hắn, sau đó mở miệng nói, “Em học từ mới như nào thế? Nghe viết đều được 100, rất giỏi đó.”

Gọi hắn vào đây là để khen ngợi sao?

Đây không giống Shirley Lưu người mà ngoài 1 giờ không đồng ý làm thêm bất cứ việc gì.

Mà Trần Nguyên, thoạt nhìn hắn trông có vẻ cũng không vui lắm.

Nhìn vào Shirley Lưu, sau một khoảng dừng ngắn, liền nói: “Cô ơi, còn mười từ đơn chưa trả bài, hay là giờ cô trả luôn đi, em sẽ củng cố thêm một chút.”

“…” Lý Ưu U hơi khó hiểu, Trần Nguyên này vậy mà lại là nam sinh thích khoe mẽ sao.

Đã 100 điểm, còn muốn tiến bộ à?

Chương 280: Trung tâm phục hồi chức năng (2)

Nhưng rất nhanh, Shirley Lưu đã cho Lý Ưu U biết, bản thân so với người trưởng thành mà nói, EQ thấp tới đâu.

“Hả?” Shirley Lưu giải thích, “Cô chỉ là cảm thấy em có tiến bộ, không có nghi ngờ em.”

“Thật ra nghi ngờ cũng bình thường thôi.”

Biểu hiện của Trần Nguyên rất bình tĩnh, nói: “Dù sao Chu Phù cũng 100, em lúc trước còn chưa từng được 100. Cô khảo bài em đi, khảo xong thì cũng yên tâm hơn.”

Sau khi Trần Nguyên nói xong lời này, các giáo viên tiếng anh khác trong phòng giáo viên cũng đưa mắt qua nhìn.

Thoạt nhìn, chuyện này nghe như một người thành tích ngày thường kém cỏi, đột nhiên làm nghe viết được full điểm, cho nên bị nghi ngờ là copy bài.

"…" Mà sau khi Trần Nguyên nói như vậy, Shirley Lưu ngược lại còn thấy áy náy trong lòng.

Dù sao cô ấy cũng thật sự cảm thấy, khả năng Trần Nguyên chép bài phải 50% đổ lên.

Không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục ra vẻ tươi cười, nói: "Vậy cô khảo em mấy nghe viết, để củng cố lại một chút ha."

"Vâng." Trần Nguyên bình tĩnh vạn phần.

"Gumbo."

"G, u, m, b, o, súp mướp tây."

Trần Nguyên trả lời rất nhanh, nhanh đến mức không có chút do dự nào.

Mà điều này, cơ bản đã giúp Shirley Lưu xác nhận rằng bản thân đã trách nhầm hắn.

"Nachos."

"Nachos, bánh ngô nướng."

"Atlantic."

"A, t, l, a, n, t, i, c, Đại Tây Dương."

Đến cả từ không thường dùng, hầu hết sinh viên đại học đều biết sẽ không khảo những từ đó, mà hắn có thể đọc lưu loát. Về việc này, Shirley Lưu đã tưởng tượng ra hình ảnh Trần Nguyên ở sau lưng mình, vì để hôm nay được full điểm nghe viết mà dốc lòng dốc sức học từ đơn.

Sau đó, còn bị mình nghi ngờ là đã copy bài của bạn cùng bạn.

Hắn thậm chí vì để giữ mặt mũi cho giáo viên, còn EQ cao mà nói là muốn củng cố một chút kiến thức cho bản thân, cho nên nghe viết lại một lần nữa.

Đứa nhỏ này…

Sao trông đáng thương quá đi.

“…”

Nhìn đôi mắt đột nhiên áy náy đến mức chớp chớp của Shirley Lưu, Trần Nguyên luôn cảm thấy cô ấy đang suy diễn gì đó trong lòng.

Mẹ nó trông cũng khá…đáng yêu?

Quả không hổ là người đáng yêu thứ hai lớp 18 của thầy Nhậm, người đảm nhận visual Shirley Lưu.

Người đẹp nhất có phải là lão Mạc không?

Oẹ oẹ oẹ!

Đẹp nhất chắc chắn là Tào Quốc Trung của lớp sinh vật học đã cho tụi mình xem phim tài liệu !

Mặt khác, Shirley Lưu khảo thêm mấy từ đơn nữa, và một câu dài, Trần Nguyên đều trả lời chính xác, nói tự nhiên giống như tiếng mẹ đẻ vậy.

“Được rồi, là cô đã nghi oan em, cô xin lỗi.”

Shirley Lưu chắp tay trước ngực, vừa cười vừa xin lỗi.

Đối mặt với điều này, Trần Nguyên chỉ lắc đầu: “Không sao ạ, đã quen chịu ủy khuất rồi.”

Hả?

Tất cả giáo viên tiếng Anh nữ trong phòng, với cả Lý Ưu U ở đằng sau, trong đầu đều nhảy ra một suy nghĩ.

“Giáo viên đã xin lỗi, cậu còn thừa thắng xông lên đúng không?”

Shirley Lưu không ngờ lại bị Trần Nguyên chỉnh chết như vậy, sau đó lấy danh sách nghe viết ra, ở sau tên Trần Nguyên, vẽ lên đó một ngôi sao đỏ: “Như này, được tính là có thành ý chưa?”

“Hehe, cảm ơn cô.”

Trần Nguyên thoải mái.

“Vậy rốt cuộc là vì chuyện gì, mà gần đây nghiêm túc học tiếng Anh vậy? Năm thứ nhất, cô mắng em nói em, em hoàn

toàn không tiến bộ chút nào.” Shirley Lưu tò mò hỏi.

Mà kiểu học sinh tự nhiên thay đổi thần kỳ tự nguyện học tiếng Anh này, giáo viên như cô ấy không thể nào không có hứng thú, cho nên lại ngó đầu lên, tò mò lắng nghe, giống như cây thông nhỏ vậy.

Hiểu rồi, không phải là Shirley Lưu đáng yêu.

Mà là giáo viên tiếng Anh nào cũng đáng yêu.

Tôi cũng muốn biết, tại sao gần đây Trần Nguyên chăm chỉ như vậy.

Mặc dù đã xảy ra chuyện như vậy với hắn, cũng không có khả năng trở về làm bạn được nữa, nhưng Lý Ưu U cũng không nhịn được mà muốn biết, hắn đã bị ảnh hưởng bởi ai.

“Cái này thì…”

Sau khi Trần Nguyên suy nghĩ, trả lời một câu có ý định trả ơn: “Gần đèn thì sáng, Chu Phù là một Chu… Đệ tử tốt, cậu ấy đã ảnh hưởng rất lớn tới em. Cậu ấy nói tiếng Anh của em có quá nhiều thiếu sót, phải cải thiện lại điểm, cho nên em đã bắt đầu học từ đơn.”

“Cái quỷ gì vậy, cô đã nói lời giống như vậy biết bao nhiêu lần rồi?”

Nghe tới đây, Shirley Lưu cắt ngang ngay tại chỗ, cực kỳ khó hiểu chất vấn: “Cô gái trẻ đẹp nói thì có thể tiếp thu, còn cô nói thì không được? Đúng không?”

“Không phải, cô ơi ý em không phải như vậy…”

“Được rồi được rồi, cô chịu uỷ khuất quen rồi.”

Kìa cô!

Ăn cắp trước mặt mình?!

“Được rồi, về lớp đi.” Mặc dù cảm thấy hơi thất vọng khi là một người phụ nữ, nhưng Trần Nguyên tiến bộ nên cô ấy vẫn cảm thấy rất vui, đùa giỡn xong, Shirley Lưu tự nhiên đổi qua chuyện khác, “Lý Ưu U, viết văn sao lại không sửa vậy?”

“Cô ơi, em quên rồi…”

“Được, vậy cô đi trước đây.”

Chương 281: Trung tâm phục hồi chức năng (3)

Trần Nguyên chào hỏi với Shirley Lưu xong liền rời đi, nhưng mà ở phía trước, hắn nhìn thấy ánh mắt Lý Ưu U liếc mình một cái có chút phức tạp.

Không phải tra tấn, không phải chán ghét, không phải yêu thầm, mà là một loại…

Ủy khuất?

Hay, ba cái uỷ khuất đến một lúc.

Cùng là người đã trải qua ủy khuất.

Nhưng mà khoe khoang chỉ là thứ yếu, việc hôm nay Trần Nguyên phải làm, chỉ có một việc, đó chính là ở thời điểm siêu tử mạnh nhất, nội trong một tuần, phải sử dụng nó cách điên cuồng!

Liên tục vượt qua, sử dụng đến ngất!

Mà năng lực này, đều cực kỳ mạnh ở mọi môn học, cách giải đề vật lý và toán học, thậm chí có thể dùng cái này để tiến hành thử lỗi, tìm ra phương hướng chính xác. Nhưng Trần Nguyên vẫn cảm thấy tiếng Anh là cần thiết nhất.

Cho nên, cả ngày hôm nay, trong lúc hắn học từ đơn học học học, học khát rồi uống nước uống uống uống, uống nhiều quá nên đi vệ sinh đi đi đi, toàn bộ như trạng thái của một con ma học , dọa cả người bên cạnh luôn rồi, Chu Phù còn lo lắng hơn, vội vàng an ủi tôi đừng như vậy, cho dù bị mọi người hiểu lầm là copy, nhưng tụi mình biết, cậu là người chính trực mà.

Chính trực cái con cóc.

Một lần gian lận một lần vui, một đời gian lận một đời vui.

Tốn thời gian một buổi trưa, (Trần Nguyên đem ba từ bắt buộc trong cả cuốn sách), cùng với nghĩa tiếng Trung ứng với từng từ, học thuộc 80%.

Học đến mặt sau, giọng nói có chút khàn rồi.

Nhưng cũng hết cách rồi, hắn cũng từng thử cách học ở trong đầu, nhưng đáng tiếc, không hề kích hoạt được thanh tiến trình.

Nói cách khác, tiền đề là — — bản thân phải có khuynh hướng làm điều gì đó.

Giống như việc cầm một cái ly bình thường không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu sức lực vượt quá mức bình thường, hơn nữa còn dùng sức, vậy thì siêu gia sẽ phán định, bạn muốn phá hư nó.

Hơn nữa, cải thiện tiến độ.

Chỉ có thể nói, đây là hy sinh tất yếu.

Đương nhiên, giọng nói cũng phải được bảo vệ tốt, nếu không giọng…viêm thanh quản thì không tốt.

Nỗ lực như vậy, vẫn luôn học liên tục đến khi tan học, bởi vì hôm nay đã có hẹn gặp Tiểu Thẩm để làm huấn luyện phục hồi chức năng, cho nên sau khi ra khỏi trường, liền tạm biệt Chu Phù. Gọi một chiếc DiDi, đi taxi đến quận kế bên, quận Hải Thông, một cơ sở y tế rất nổi tiếng — — Trung tâm phục hồi chức năng Hải Sâm.

Đi xe hết tổng cộng 7km, phí DiDi là 16 tệ.

Mà lúc sáng nay, Trần Nguyên đã nói với Hạ Tâm Ngữ, phải đến bệnh viện thăm một người bạn, bởi vậy mặt khác không cần phải thỉnh…giải thích thêm.

Dù sao con gái nhà nhà đều hiểu, việc xã giao của đàn ông rất quan trọng.

Hạ Tâm Ngữ chắc chắn đã làm rất tốt điều này.

Đến nơi, sau khi xuống xe.

Trần Nguyên nhìn thấy một tòa nhà giống như một cơ quan khoa học.

Phong cách tổng thể là màu trắng, có đèn LED chữ xanh dương trên tường, tòa nhà không cao, chỉ là thoạt nhìn, mũi đã ngửi thấy phảng phất mùi thuốc.

Mà xe đậu ở bên ngoài cửa, trên cơ bản đều là xe xịn. Tệ nhất cũng là dòng C, Macan.

Những người có đủ khả năng để chi trả viện phí ở đây, đương nhiên là người giàu có.

Mà gia đình Thẩm Tiểu Nhiễm, quả thật là có chút khó khăn.

Đi vào đến sảnh lớn ở lầu 1, Trần Nguyên tìm được một nữ tiếp tân mặc áo y tá, mở miệng hỏi: "Tôi là người nhà của bạn nhỏ Thẩm Tiểu Nhiễm, em ấy hẳn là đã đăng ký, cô xem thử đi."

Sau khi nhập tên, hộ sĩ hỏi: "Xin hỏi, tên họ là gì?"

"Trần Nguyên."

"Được rồi, vậy mời ngài đi theo đồng nghiệp của tôi."

Sau đó, một chị y tá đã dẫn Trần Nguyên lên thang máy, ấn nút lầu 4.

Sau khi ra khỏi thang máy, là một hành lang dài.

Cấu trúc tòa nhà này là hình tròn, ở giữa toàn bộ cơ sở y tế, là một thảm cỏ xanh mơn mởn, trống trải giống như là giếng trời. Mà kiến trúc, chính là quay quanh thảm cỏ này, phân bố rất nhiều khu vực. Lần lượt là A, B, C, D.

Chỗ Trần Nguyên đi là khu B, sau đó liền thấy một người đang chờ, là mẹ của Thẩm Tiểu Nhiễm.

Bà đang ngồi trên chiếc ghế dài ở ngoài phòng đạo cụ, thấy Trần Nguyên tới liền vậy tay nói: "Tiểu Trần, cậu vất vả rồi, chưa cả ăn cơm đúng không?"

"Ăn chút bánh mì rồi." Trần Nguyên ngồi vào chỗ kế bên bà, hỏi, "Nhiễm Nhiễm cô ấy, đã bắt đầu trị liệu rồi sao?"

"Đúng vậy, con bé ở bên trong, nghe nói đang dùng một cái dụng cụ rất đắt đỏ, trong nước rất ít người sử dụng." Người mẹ cười nói.

"Vậy à."

"Con bé nói với cô, muốn đến trung tâm phục hồi chức năng lần nữa, như vậy cậu sẽ tới thăm con bé." Người mẹ nói.

Tiểu Thẩm này, EQ thật sự rất cao.

Không hề nói ra việc mình cổ vũ em ấy đi trung tâm phục hồi chức năng, mà nói là bản thân em ấy muốn đi.

Dù sao trị liệu đắt như vậy, người ngoài như hắn, không đủ tư cách đưa ra ý kiến.

“Tụi con đã trở thành bạn tốt.” Trần Nguyên cũng lộ ra nụ cười.

“Đúng vậy, con bé rõ ràng rất thích cậu.”

Chương 282: Trung tâm phục hồi chức năng (4)

Người mẹ cũng cười, có chút ngượng ngùng nói, “Con bé này á, không biết gì cả, chỉ biết cậu rất gioi sg hoàng tử, lại rất ôn nhu, liền muốn cho cậu xem vẻ kiên cường. Bình thường người khác xem nó phục hồi chức năng, nó đều rất ngại.”

“Vâng, em ấy rất tốt.”

Nếu chân của Tiểu Thẩm có thể khỏi, có lẽ sẽ giống như trong giấc mơ, trở thành một đứa trẻ ngay thẳng.

Giống như Tâm Ngữ bây giờ, tìm được ánh sáng chỉ dẫn em ấy thì tốt rồi.

Tiền đồ xán lạn, có thể thấy được.

Con đường quanh co, có thể đi được.

“Chỗ này, không thể chụp ảnh sao?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Có chỗ cho chụp, nhưng cũng có chỗ không cho chụp.” Người mẹ giải thích, “Một mặt là vì quyền riêng tư của bệnh nhân, mặt khác chính là, dù sao đây cũng là tư lập, có vài chỗ là bí mật thương nghiệp, phía bệnh viện rất xem trọng.”

Quả thật, nếu trình độ của một trung tâm phục hồi chức năng vượt qua rất nhiều trung tâm phục hồi chức năng khác.

Vậy thì, duy trì tính cạnh tranh chính là kéo dài mạng sống của nó.

“A, Nhiễm Nhiễm ra rồi.”

Trong lúc chờ đợi, một vị y tá đã đẩy giường bệnh ra, bên cạnh là một nữ bác sĩ trung niên thoạt nhìn rất quyền uy.

Bác sĩ gật đầu với người mẹ rồi nói: “Xin chào mẹ của Nhiễm Nhiễm, bây giờ chúng tôi sẽ mang Nhiễm Nhiễm đi mát-xa.”

Sau khi Thẩm Tiểu Nhiễm nằm trên giường bệnh nhìn thấy Trần Nguyên, liền hơi quay mặt sang bên, có chút ngại ngùng.

Cô bây giờ, tóc được buộc lên, búi thành búi tóc gọn gàng, trên người cũng đang mặc đồng phục màu trắng của bệnh viện.

Rất rõ ràng, không hề quê mùa chút nào.

Nói cách khác, điều này vẫn chưa tới mức Thẩm Tiểu Nhiễm cảm thấy không có tôn nghiêm.

“Bạn học này là?” Nữ bác sĩ hỏi.

“Đây là anh trai của Tiểu Nhiễm, hôm nay tới thăm con bé.” Người mẹ giải thích.

“A, anh trai học xong liền tới đây xem con, hôm nay Tiểu Nhiễm phải cố lên nhé.” Bác sĩ cười cổ vũ với Thẩm Tiểu Nhiễm.

“…Dạ.”

Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn Trần Nguyên, biểu cảm vi diệu, như muốn nói:

Anh trai gì chứ?

Không liên quan.

Cô bé này, đúng là không có lương tâm mà.

Không muốn tôi đến như vậy đúng không?

Chỉ hy vọng sự hiện diện hôm nay của mình, không đến mức làm bạn học Thẩm Tiểu Nhiễm không bỏ gánh nặng hình tượng xuống được, sau đó không làm phục hồi chức năng đàng hoàng được.

Sau đó, cả hai người được đưa đến một căn phòng lớn màu trắng tinh khiết có cấu trúc tương tự như ‘Bể bong bóng ở trung tâm thương mại’.

Xung quanh vòng trong là khán đài, người nhà ngồi chờ ở đây. Sau đó, phía dưới là một vài thiết bị phục hồi chức năng chuyên nghiệp, vừa lúc đó bên trong có một bé trai nhỏ, hai tay đỡ xà kép, nhấc chân lên, tiến lên phía trước một bước.

Thậm chí, dưới tình huống có sự giúp đỡ, bước được lên cầu thang.

“Bé ơi cố lên! Bé là giỏi nhất!” Một người đứng trước rào chắn khán đài, người mẹ với mái tóc gợn sóng lớn, kích động cổ vũ cho cậu ấy.

Mẹ Thẩm nhìn bà ấy, sau đó nói với Trần Nguyên: “Bị bệnh giống với bệnh của Nhiễm Nhiễm, thời gian bắt đầu làm phục hồi chức năng cũng không khác là bao.”

“Vậy à.”

Trần Nguyên tính một chút, nếu là cùng lúc, vậy nghĩa là đối phương đã đến đây phục hồi chức năng được ba năm.

144 vạn*…

*1 440 000

Cho nên, Thẩm Tiểu Nhiễm nghĩ đến trở thành như vậy, có thể đứng thẳng, có thể chống nạng để đi lại, cũng phải tốn nhiều tiền như vậy.

Trên thế giới này, tiền, giống như là vạn năng.

“Nhiễm Nhiễm bắt đầu mát-xa rồi.” Người mẹ nói với Trần Nguyên, “Bây giờ cô đang học một vài thủ pháp, một nhà chỉ có thể đi một người, cho nên Tiểu Trần cậu ở đây chờ một chút nhé.”

“Dạ vâng.”

Trần Nguyên gật đầu, nhìn người mẹ sau khi đi giày bảo hộ, mang bao tay chống bụi, rồi đi xuống phía dưới, một cái ghế tựa y tế chuyên nghiệp, đi theo bác sĩ nữ kia để học mát-xa.

Mát-xa rất quan trọng, hai chân của mỗi một bệnh nhân bị liệt, đều phải được mát-xa.

Mà đây, cũng là một trong số ít chi phí mà mẹ của Thẩm Tiểu Nhiễm có thể tiết kiệm được.

Chỉ thấy bác sĩ xắn ống quần rộng của Thẩm Tiểu Nhiễm lên, mãi cho tới đùi. Sau đó để tay lên chỗ da thịt nào đó, bắt đầu ấn.

Lúc này, thanh tiến trình xuất hiện, được khoảng 94%.

Sao khi ấn được một lúc, tay bà ấy lại di chuyển đến vị trí khác, tiếp tục ấn xuống.

Được 92%, đỏ thẫm.

Mỗi một chỗ ở nửa thân dưới, chỉ cần sau khi mát-xa, trên cơ bản thanh tiến trình đều xuất hiện màu đỏ.

Có thể nói, hai chân của Thẩm Tiểu Nhiễm, đều là trạng thái bị tổn hại.

Về cơ bản sau khi ấn một vòng, thả lỏng hai chân, bác sĩ bắt đầu tập trung mát-xa hai mắt cá chân của cô.

Tiến hành ấn tại đó liên tục, thủ pháp cực kỳ chuyên nghiệp.

Thanh tiến trình liền xuất hiện tiếp.

Đợi đã.

Trần Nguyên đột nhiên phát hiện, giống như vào thời gian ngày của cây, cùng với cái ấn và xoa bóp của bác sĩ, mặc dù mắt thường hoàn toàn không thể nhìn ra, nhưng hắn luôn có cảm giác…

Vi diệu, cực hạn, về mặt tình cảm có lẽ…

Thanh tiến trình, có lẽ đang trở về?!

Chương 283: Tôi đã đứng lên được rồi (1)

Hắn đã to gan phỏng đoán một điều rất lớn.

Nhưng mà, hắn trước mắt vẫn chỉ là đang suy nghĩ.

Dù sao lúc ở khoảng chương 10 hắn đã nói với Lão Mạc rồi, như bạn đã thấy đó, tôi không phải bác sĩ, cũng không phải chuyên gia.

Có phải đang hồi máu không, mức độ hư tổn ở chân Thẩm Tiểu Nhiễm có giảm bớt hay không, hắn thật sự không thể

chắc chắn được.

Đôi mắt có thể lừa gạt, vào lúc 1% có thể phát hiện rõ ràng, dù sao Trần Nguyên cũng có khả năng kiểm soát tốt cái tiêu chuẩn này, nhưng một phần ngàn, thậm chí là một phần vạn thì sao?

Giống như là vào ngày của cây, Trần Nguyên cảm giác cây như đang mất máu, thực chất cũng chỉ là dựa trên sự hiểu biết về 'phá hoại sẽ bị tổn thương', dựa trên lý trí thì có thể phán đoán như vậy.

Cái gì mà, thử một chút cũng không bị gì?

Vậy lỡ như là bản thân nhìn lầm rồi, trên thực tế là đang tiếp tục hư hao, sau đó tiến độ của mình lại tiếp tục tăng lên, vậy chẳng phải chân Thẩm Tiểu Nhiễm phế luôn rồi sao?

Phải thận trọng.

Đương nhiên, Trần Nguyên đang nghiêm túc quan sát thủ pháp mát-xa của đối phương, dù sao cũng là cơ sở y tế hàng đầu, có thể chữa trị cho cậu chàng nhà giàu đó từ bị liệt hoàn toàn thành có thể đứng thẳng bằng hai chân, có thể đi dưới tình huống có sự giúp đỡ, đã nói lên rằng phương pháp không sai.

Việc mà các cô ấy đang làm trước mắt, là chữa trị toàn bộ tổn hại trên hai chân của Thẩm Tiểu Nhiễm.

Trần Nguyên hắn vẫn luôn nhìn tôi…

Thẩm Tiểu Nhiễm nằm ở trên ghế chữa bệnh chuyên nghiệp, để ý tới ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Trần Nguyên.

Mà cô lúc này, hình như cũng không ngại ngùng như vậy.

Quay đầu lại, nhìn Chu bác sĩ mát-xa cho mình, lại nhìn cậu bé đang đi trên thiết bị phục hồi chức năng, cô hỏi: "Bác sĩ Chu, cậu ấy có thể đứng lên từ khi nào vậy?"

"Cái này sao… Nửa năm trước." Bác sĩ Chu sau khi liếc nhìn, nói với Thẩm Tiểu Nhiễm.

"Sau khi đứng lên, chỉ có nửa năm, đã đến được trình độ này sao?"

"Cô cho một ví dụ nhé, nếu một cái xe đạp, nó chưa bao giờ được đi, sẽ thế nào?" Bác sĩ đột nhiên nói.

“Sẽ bị đặt trong phòng lưu trữ.”

“À không, cô không hỏi cách xử lý nó.”

Mạch não của đứa trẻ này quá kỳ quái rồi, Chu bác sĩ dứt khoát nói: “Nó sẽ rỉ sắt, dầu trong dây sên sẽ khô, sau đó thì không thể đạp được. Giống như vậy, nếu đặt ở cơ thể con người, cũng áp dụng giống vậy. Máu trong cơ thể, nếu không lưu thông trong thời gian dài, xương trong cơ thể, nếu không hoạt động thường xuyên, vậy thì cơ bắp sẽ bị teo. Đây cũng là lý do vì sao, bác sĩ đều khuyến khích tập thể dục, không khuyến khích ngồi lâu.”

“Nguyên nhân của bệnh nghề nghiệp chính là như vậy à.” Người mẹ phụ hoạ.

Trước đây khi bà còn là người phụ nữ xinh đẹp, dường như đốt sống bị gãy tới nơi, buổi tối mỗi ngày đều đau.

Hai năm gần đầy sau khi làm nội trợ toàn thời gian, thắt lưng đã đỡ hơn chút, nhưng bởi vì cúi đầu rửa bát, nấu ăn, dọn dẹp vệ sinh trong thời gian dài, nên đốt sống cổ lại bắt đầu đau lên.

Tóm lại, mọi người đều hiểu đạo lý.

Nhưng điều kiện thật sự là không cho phép.

“Cho nên mới nói, chỉ cần có thể đứng lên. Con sẽ càng hoạt động cơ thể nhiều hơn, tăng cường cơ năng, sau đó, sẽ có một xu hướng vô cùng tích cực.” Bác sĩ Chu xoa khuôn mặt của Thẩm Tiểu Nhiễm, cười nói: “Tóm lại, chỉ cần lạc quan tiến về phía trước, rồi cũng sẽ có ngày khỏi bệnh thôi.”

“Cái này thì con tin tưởng… Nhưng bác sĩ ơi cô có phải dùng tay xoa bóp chân để sờ mặt con không vậy?”

“….Nào, lần này đổi qua chân kia.”

Bác sĩ bắt đầu lấy lại trạng thái, lại mát-xa cho chân kia, đồng thời nhắc nhở: “Ngón cái của con không phải rất năng động sao, có thể cố gắng thử động nhiều chút xem, xem thử giới hạn của bản thân, rốt cuộc có tiến bộ nhiều hơn so với lúc trước hay không?”

Trên thực tế, tiến bộ rất ít, trên cơ bản thì mắt thường không thể phát hiện được.

Phục hồi chức năng vốn dĩ là một quá trình cực kỳ dài.

Mà bà nói như vậy, một mặt là để cổ vũ. Một mặt khác, cũng là hy vọng người nhà có thể kiên trì trị liệu.

Lấy ví dụ là cậu trai kia, là có thể đủ để nói lên rằng, là kết quả có thể nhìn thấy được.

Lại nói một chuyện về chuyện kia, hơi ích kỷ một chút, chuyện này cũng có liên hệ rất lớn với việc trích phần trăm hoa hồng của mình.

Bà đến làm việc tại một bệnh viện tư nhân có trình độ học vấn cao như vậy, không cầu quyền, không cầu ổn định, thì đương nhiên là cầu tiền rồi.

Nhưng mà bà cũng không phải lang băm, trong lúc kiếm tiền, bà cũng muốn dùng hết khả năng để giúp cô có chuyển biến tốt đẹp.

“Ừ ừ.”

Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn ngón chân của mình, cố gắng dùng lực. Sau đó, liền nhìn thấy nó hơi động đậy. Tuy rằng không linh hoạt bằng ngón tay, nhưng cũng có thể dựa theo ý nghĩ của bản thân, mà có một số phản hồi rồi.

Chương 284: Tôi đã đứng lên được rồi (2)

Vào lúc ban đầu, toàn bộ nửa thân dưới hầu như không có cảm giác.

Cho nên thường xuyên xuất hiện mấy cái vết xước, vết phỏng, mãi sau này cô mới phát hiện ra.

Người bình thường sẽ cảm thấy điều này thái quá, nhưng nếu là người gặp tình huống này sẽ biết, khi dội nước nóng vào chân, thậm chí còn không cảm nhận được 'áp lực' của những giọt nước, nên sẽ thường xuyên phải chịu một vài vết thương không biết tên tuổi.

Rốt cuộc cũng không thuộc về mình, sao có thể biết được chứ?

Đới với những người như cô mà nói, cảm nhận được đau đớn là ham muốn ngông cuồng.

Sau khi mát-xa cả hai mắt cá chân tổng cộng hơn 30 phút, bác sĩ đeo đôi vớ co dãn màu kaki xúc tiến tĩnh mạch chảy trở lại, giảm tắc nghẽn máu cho Thẩm Tiểu Nhiễm. Sau đó, tay nâng dưới nách của cô, cùng với một y tá nữa ôm người của cô, đưa cô lên một cái xe tập đi, cổ vũ nói: "Thử nhấc chân lên xem."

Đôi tay đặt ở trên xe tập đi, tất cả sức lực của Thẩm Tiểu Nhiễm gần như dùng để đỡ chính mình lên, cắn chặt hàm răng, muốn đem chân phải nâng lên, nhưng gân cổ hơi nổi lên, khuôn mặt đỏ bừng, cũng khó có thể làm được.

Thế nên, cô lắc đầu, nói: "Thật xin lỗi… Nâng không nổi."

"Không cần xin lỗi đâu cô bé."

Bác sĩ quỳ một gối xuống đất, đỡ chân của Thẩm Tiểu Nhiễm, sau đó bắt chước hành vi sử dụng lực khi đi đường của đối phương, nâng cô từng bước, từng bước tiến về phía trước.

Tuy rằng Thẩm Tiểu Nhiễm thật sự không dùng được lực, nhưng cô cũng biết, muốn đi được xe đạp, không thể lúc nào cũng nhờ người khác đẩy nó được.

Cho nên, cô đã cố gắng hết sức, để tham giao vào cuộc đi bộ.

Sau khi chậm rãi đạp được một vòng, cô hướng mặt lên Trần Nguyên ở khán đài lầu hai. Vì thế, lại phân bổ sức lực ra, cố hết sức khiến biểu cảm trên mặt tự nhiên, nở một nụ cười trừ ưu nhã.

Cô bé này, gánh nặng hình tượng đúng là rất nặng.

Trần Nguyên giơ ngón tay cái, khen ngợi năng lượng tích cực của cô.

Bình thường mà nói, bản thân làm động tác này đều là hình ảnh phản chiếu, ví dụ như: Silas nhiều lần like cho cuộc sống của Chu Du.

Nhưng ở đây, hắn là đang kính chào đại sư nỗ lực phục hồi chức năng — — Hạ sĩ Thẩm Tiểu Nhiễm.

Nhân sinh, chính là cưỡi ngực tiến về phía trước.

“Hừ.”

Nhìn thấy ngón tay cái đó, khoé miệng Thẩm Tiểu Nhiễm nhếch lên có chút đắc ý.

Đúng rồi, chỉ là phục hồi chức năng thôi mà.

Chỉ là dùng sức nửa người, vào lúc chống đỡ, sẽ mệt cực kỳ nhanh, tuy rằng chỗ này có mở điều hoà, nhiệt độ là trạng thái ấm rất tuyệt, nhưng trên trán Thẩm Tiểu Nhiễm đã có mồ hôi, tóc mái cũng bởi vì mồ hôi mà dính vào nhau, đây là nguyên nhân tại sao mà cô không muốn để Trần Nguyên tới.

Mình quá khó coi.

Nhưng nếu hắn vẫn luôn đang xem, xem lâu như vậy, hơn nữa thật sự không có điểm gì là ghét bỏ…

Bỏ đi, dù sao mình của bây giờ cũng không phải mình thật sự.

Ai cũng có một vài tình huống hơi xấu hơn ngày thường chút.

“Hít thở, hít thở…”

Khoảng nửa tiếng sau, cùng với sau vài lần nghỉ ngơi ngắn, Thẩm Tiểu Nhiễm đã luyện tập thân thể xong, đã làm xong công tác chuẩn bị.

Lúc này, bác sĩ cùng với y tá, đỡ cô tới một cái cột đôi cao tới khoảng thắt lưng.

Đoạn này là một mặt đất bằng rất cơ bản, không giống như cái của cậu trai kia, có độ dốc, có bậc thang.

“Thử đi đường đi.” Bác sĩ nói.

Hít sâu một hơi, hai bàn tay chống đỡ xà kép siết chặt lại, sau đó gật đầu: “Vâng.”

Lúc này, mẹ của cô cũng bắt đầu căng thẳng.

Chỗ này, lần nào cũng là phân đoạn mà bà đau lòng nhất.

“Mẹ của Nhiễm Nhiễm, chị vẫn nên lên lầu đi.” Bác sĩ Chu nói.

“…A, được.”

Người mẹ tuy rằng có chút không nỡ, nhưng vẫn làm theo, đi lên tới lầu trên, đứng cạnh Trần Nguyên.

“Cô ấy bây giờ so với trước đây, có phải đã ổn hơn nhiều không?” Trần Nguyên hỏi.

Mẹ của Tiểu Nhiễm gật đầu, cười nói: “Ừ, khỏe hơn nhiều, lúc mới bắt đầu trên cơ bản chống để đứng dậy còn không nổi.”

Thử nghĩ một chút, nửa thân dưới không có lực, yêu cầu đứng thẳng lên, và đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đều gây lên nửa thân trên, khiến cơ thể của chính mình, như bị treo vật nặng có trọng lượng tương đương lên.

Nói Thẩm Tiểu Nhiễm là đang hít xà cũng không quá.

“Vậy tốt quá.”

Trần Nguyên khẽ gật đầu, hắn chú ý thấy, vào lúc cậu trai kia phục hồi chức năng, phần trăm hư tổn ở hai chân cậu ta là 65, 67.

Đầu gối là 71, 73.

Đùi là 59, 55.

Cùng với rất nhiều chỗ khác ở nửa thân dưới, trên cơ bản là không có chỗ nào vượt qua 70 %.

Tiến độ là màu vàng, với vàng sẫm.

Mà Thẩm Tiểu Nhiễm, chính là màu đỏ, với đỏ thẫm.

Chênh lệch giá giữa hai bên là 120 vạn, chắc là tại chỗ này.

“Phải đi rồi.” Mím môi, siết chặt tay, cảm xúc của người mẹ còn lo lắng hơn cả Thẩm Tiểu Nhiễm.

Chương 285: Tôi đã đứng lên được rồi (3)

Mà Trần Nguyên, cũng muốn xem Thẩm Tiểu Nhiễm bị tổn hại gần như toàn thân, có thể làm được tới mức độ nào.

Nhắm mắt lại, sau khi cô mau chóng điều chỉnh lại hơi thở, đã thử nâng đùi. Nhưng hiển nhiên, so với việc nhấc chân lên còn khó khăn hơn, cho nên cô chỉ có thể làm giống như hít xà, kéo mạnh chân phải lên, sau đó nghiêng người về phía trước, đưa chân ra cách mất tự nhiên, hơn nữa khi rơi xuống đất, dùng lực chân nhiều nhất có thể, chống đỡ cơ thể vững vàng. Tiếp theo, lại đổi thành chân trái…

Bác sĩ gật đầu: “Rất tuyệt, cố lên.”

Thấy Thẩm Tiểu Nhiễm di chuyển, còn nhận được sự cổ vũ của bác sĩ, người mẹ lộ ra nụ cười có chút vui mừng.

Mà Trần Nguyên, mặt vẫn không có biểu cảm như cũ, cứ quan sát như vậy.

Nếu là mình cũng chỉ có thể làm 20 cái hít xà, Thẩm Tiểu Nhiễm như vậy, có thể kiên trì được bao lâu?

“Sáu, bảy, tám…”

Khi bước tới bước thứ tám, tay phải của Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên mất lực. Bàn tay trượt qua cột, chỉ còn lại một tay, cũng bởi vì vốn không nắm chặt, lảo đảo một cái, bị ngã trên thảm cao su, phát ra một tiếng ‘oạch’.

Hơn nữa, bởi vì hai chân vốn không quá nghe lời của chính mình, cho nên khi ngã xuống, là tự nhiên thắt lại với nhau, động tác có chút kỳ quặc.

“Ui da…” Cắn chặt môi, Thẩm Tiểu Nhiễm ngẩng đầu, nhìn người mẹ cổ vũ cho mình đang lo lắng, cùng với Trần Nguyên bên cạnh ánh mắt có chút đau lòng, nhưng mặt lại không có biểu cảm gì.

Hắn đang nhịn, sợ bất kể phản ứng nào của hắn, đều sẽ tổn thương đến mình.

Xem thường tôi, chẳng phải chỉ là đang bò thôi sao?

Bò!

Đôi tay chống lên đệm, bò về phía trước vài bước, cởi bỏ 'nút thắt' trên đùi ra, sau đó đưa tay ra bắt lấy tay vịn.

Liều mạng, đứng lên một lần nữa.

Tiếp tục, lặp lại một quá trình này.

So với cậu trai tập bước, càng muốn thử thách gian nan gấp trăm lần.

Nhìn tới cảnh này, hốc mắt người mẹ đã có chút chua xót, khi muốn lấy khăn giấy ra lau, Trần Nguyên ở bên cạnh nhắc nhở: "Mẹ của Nhiễm Nhiễm, xin hãy cố gắng lạc quan."

"…" Sau khi người mẹ nghe thấy điều này, cũng ý thức được cảm xúc của mình như vậy, sẽ khiến Thẩm Tiểu Nhiễm vốn đã hiểu chuyện, càng thêm áy náy. Cho nên sau khi xoay người , lau lau nước mắt, bà lại quay đầu lại, lộ ra nụ cười giống với người mẹ của cậu trai phòng kế bên, cười cổ vũ nói: "Nhiễm Nhiễm cố lên! Nhiễm Nhiễm là giỏi nhất!"

Không cần, xin mẹ không cần phải cố lên như vậy…

Sau khi Thẩm Tiểu Nhiễm nghe thấy cái này, càng xấu hổ hơn.

Giống như là làm trò trước mặt Trần Nguyên, thật mấy mặt giống bị mẹ gọi là bé ơi vậy.

Nhưng quả thật, đã bị sự ủng hộ ảnh hưởng rồi.

"Có thể kiên trì được không?" Bác sĩ ở kế bên hỏi.

"Có thể." Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu, tràn ngập khí thế giống như Diệp Vấn hỏi, "Con muốn thử thách…nửa tiếng!"

"……"

Nhưng 15 phút nữa là cô tan làm rồi mà.

Bỏ đi, ở bên bé nó vậy.

Cứ như vậy, dưới sự chỉ đạo của bác sĩ, càng quan trọng hơn là sự kiên trì bền bỉ của Thẩm Tiểu Nhiễm, kiên trì được nửa

tiếng.

Sau đó, ngồi ở trên xe lăn, bổ sung từng ngụm lớn nước điện phân. Lúc này, tóc của cô trên cơ bản đã bị mồ hôi làm ướt, đã không còn yêu cầu hà khắc với hình tượng thiếu nữ xinh đẹp của bản thân, còn dùng một loại biểu cảm 'Thế nào, tôi giỏi chứ?' nhìn về hướng Trần mà khoe.

Giỏi giỏi.

Thiên thần nhỏ cực cực giỏi.

"Phục hồi chức năng hôm nay cứ như vậy đi, xin hãy quay lại lần sau."

Sau khi kết thúc, bác sĩ Chu cười nói với người mẹ.

"Ừ được." Người mẹ gật đầu, "Vậy tôi mang Tiểu Nhiễm đi tắm đây."

"Cái đó, có thể cho tôi mượn chỗ này một chút không?" Trần Nguyên hỏi.

Nghe thấy điều này, mọi người có chút khó hiểu, bởi vì thời gian bây giờ đã rất trễ. Nhưng mà, Chu bác sĩ vẫn có lòng tốt trả lời: "Có thể sử dụng nó mọi lúc. Nhưng mà, sau 9 giờ rưỡi sẽ tắt đèn."

"Không sao, đủ rồi."

Trần Nguyên gật đầu, cùng với mọi người, nhìn bác sĩ Chu rời đi.

Sau đó, nói với Thẩm Tiểu Nhiễm: "Còn chưa đầy 2 tiếng, chúng ta tập phục hồi chức năng thêm một chút đi."

"Hả?" Đối với việc này, Thẩm Tiểu Nhiễm có chút không tình nguyện nói, "Hôm nay đã khuya rồi, hơn nữa còn rất mệt."

"Không sao, không cần em phải mệt."

Trần Nguyên nói, Thẩm Tiểu Nhiễm khó hiểu, mẹ của cô cũng khó hiểu. Hai người hai mặt nhìn nhau, sau đó ngay lúc này, Trần Nguyên đột nhiên đặt tay dưới nách cô, nâng cô lên cao, cũng đặt nằm lên ghế nằm hồi nãy rồi đưa đi.

"A không phải… Ít nhất cũng phải ôm kiểu công chúa đi chứ? Này!"

Thẩm Tiểu Nhiễm ngây người, nhưng cô lại không giãy dụa được, chỉ có thể chịu bị bế lên ghế nằm.

“Đây là?” Người mẹ tương đối tò mò.

Vừa rồi con có nghiên cứu được một chút thủ pháp của bác sĩ kia, con thử mát-xa xem.”

“Vậy thì làm phiền con quá rồi, để cô đi.”

“Tay của con to hơn, hơn nữa việc này yêu cầu lực độ.”

Chương 286: Tôi có thể đứng lên được rồi (4)

Tuy rằng khá ngại, nhưng người mẹ không thể từ chối lòng tốt, chỉ có thể gật đầu: “Được.”

“Được cái gì mà được chứ, con còn chưa đồng ý, trên chân toàn là mồ hôi…”

Thẩm Tiểu Nhiễm mặt đỏ lắc đầu, cực kỳ kháng cự, thật ra vừa rồi tiếp xúc với Trần Nguyên, cô cũng đã có chút mâu thuẫn rồi.

Cũng không phải là không thể, chỉ là phải chờ mình tắm rửa xong, gội đầu xong, lau người, thay quần áo sạch sẽ mới được.

“Hãy tin thần trị liệu.”

Nhưng mà, một câu của Trần Nguyên, khiến Thẩm Tiểu Nhiễm cuối cùng cũng không thể phản bác.

Đúng vậy.

Anh ấy chính là thần tiên.

Là sức mạnh có thể chế tạo ra huyền cảnh.

Anh ấy chẳng lẽ, thật sự còn lợi hại hơn cả bác sĩ, có thể chữa khỏi cho mình?

Nếu thông qua mát-xa, có thể chữa trị hư tổn, vậy có thể tăng tốc tiến độ của mình, trên lý thuyết, mình có thể làm được.

Nếu mát-xa mấy trăm vạn lần mới có hiệu quả.

Vậy đối với Trần Nguyên, có lẽ chỉ cần mấy vạn lần.

Nhưng xem trước đã, đây rốt cuộc có phải là đang đảo ngược không.

“Lau, lau người trước đã.” Thẩm Tiểu Nhiễm quay mặt đi, đưa ra một cái khăn lông.

Người mẹ biết con gái ngại ngùng, cho nên nhận lấy khăn lông, cởi vớ lực đàn hồi của cô ra, sau đó lau khô toàn bộ mồ hôi trên chân cô.

Ừm, nghĩ xem bác sĩ Chu đã làm thế nào.

Trần Nguyên cầm chân cô, thông qua lực của bàn tay, ấn, rồi xoa, cùng với ngón cái ở gần kinh lạc, đúng lúc kích thích, gia tăng xoa trở về.

Thanh tiến trình xuất hiện.

Nhưng mà, không có thay đổi rõ ràng.

Cần phải kiên trì ít nhất 10 phút, sau 10 phít lại xem lại.

“….Cảm ơn.” Lúc đang mát-xa, Thẩm Tiểu Nhiễm nhỏ giọng nói.

Thật ra, cô cảm thấy thủ pháp của Trần Nguyên rất tốt, rất giống với bác sĩ, hơn nữa bởi vì bàn tay của hắn lớn hơn, còn ấm ấm, cho nên có một loại cảm giác an dưỡng.

Trần Nguyên tiếp tục chú ý tới thanh tiến trình, vẫn chưa trả lời.

“Là cảm thấy giống bác sĩ sao?” Người mẹ cảm thấy biểu cảm của con gái rất tự nhiên, còn có chút thoải mái, cho nên tò mò hỏi.

“Đúng đúng, thậm chí còn tốt hơn.” Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, trước đây mỗi lần mẹ ấn, đều cảm giác không có ấn đúng chỗ, Tiểu Nhiễm cũng không có cảm giác gì.” Người mẹ thậm chí còn hoài nghi, Tiểu Trần này có phải còn có tay nghề gì hay không.

Vậy thì không có thật.

Nếu thanh tiến trình có thể tăng lên, bạn cũng có thể làm được.

Nếu đã không có thêm thiệt hại nào được gây ra, điều đó nói lên rằng đang hồi phục có phải không?

Đang lúc hắn nghĩ như vậy, hắn đột nhiên cảm giác được, về rồi!

Chắc chắn là về rồi.

Đại khái là từ 94%, biến thành 93,5%.

Gần 10 phút, chỉ thay đổi có chừng này sao?

Thử lại tiếp.

Trần Nguyên mát-xa rất nghiêm túc, lúc mới bắt đầu người mẹ còn ngượng ngùng đáp lời, nhưng sau đó, cùng với Thẩm Tiểu Nhiễm, cứ yên lặng nhìn hắn làm như vậy.

Khoảng 40 phút sau, bà mới hỏi: "Tiểu Trần vất vả rồi, hay là hôm nay như vậy thôi."

Không, thiếu 2%, rõ ràng có.

"Đợi chút, làm thêm 40 phút nữa."

Trần Nguyên giống như đang so mình với một thứ khác, đắm chìm khiến người khác kính nể.

Cũng khiến hai mẹ con, càng thêm ngượng ngùng.

Lúc đến 90%, điều gì sẽ xảy ra?

Phương hướng bây giờ đã đúng rồi.

Chỉ cần biết, 90% tương đương với mức độ nào.

Tiếp tục, tiếp tục.

Thời gian tiếp tục trôi đi.

Cuối cùng, tới 9 giờ rồi, cách lúc đóng cửa còn nửa tiếng nữa.

Mà Trần Nguyên, từ đầu tới cuối, vẫn luôn chỉ chú tâm tới một chân này, thậm chí còn không làm thử trên bất kỳ bộ phận nào khác.

Lạch cạch, một giọt mồ hôi trên trán Trần Nguyên, rơi vào mũi chân của Thẩm Tiểu Nhiễm.

Chân của cô, theo bản năng nâng lên.

“Anh mệt rồi, nếu không thì…” Lời Thẩm Tiểu Nhiễm còn chưa nói xong, đột nhiên ý thức được, chân của mình xuất hiện thay đổi rất lớn.

Nhưng người mẹ, hiển nhiên không phát hiện ra.

Trần Nguyên, lại bởi vì thật sự quá mệt mỏi, sau khi buông tay ra liền đứng dậy, duỗi thẳng cơ thể.

Dưới 90%.

Từ đỏ thẫm thành đỏ bình thường.

Nhưng đó chỉ mới là một chân.

Mẹ nó, nếu có thể trực tiếp kéo tiến độ nhanh lên một vạn lần thì tốt rồi.

Không đúng, vậy cũng không được.

Nếu nhịn không được mà vuốt khuôn mặt của Tâm Bảo…

Vẫn được vẫn được, siêu gia cược chắc chắn có thể, là tại tôi lười.

Lỗi tôi.

“Hôm nay vất vả cho Tiểu Trần quá rồi, còn chưa được ăn cơm, để cô mời…”

“Mẹ của Nhiễm Nhiễm chờ một chút.” Trần Nguyên cười ngắt lời, sau đó nhìn Thẩm Tiểu Nhiễm, nói, “Thử lại một chút đi, để xem thử lần này có tốt hơn chút nào không.”

Chắc chắn là tốt hơn, dù sao mức độ hao tổn đã thật sự giảm xuống.

Mà dựa theo thanh tiến trình mà nói.

Chỉ một tiếng rưỡi mát-xa chân này cũng phải có giá 10 vạn.

“Tiểu Nhiễm?” Người mẹ nhìn cô, trưng cầu ý kiến.

“Được được, thử xem.”

Cảm giác được, biên độ cử động của chân phải ngày càng nhiều hơn, là một loại trải nghiệm chân thuộc về chính mình, hoàn toàn không giống với cái chân trái dù thế nào cũng không nghe lời.

“OK, bắt đầu đi.”

Chương 287: Tôi có thể đứng lên được rồi (5)

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Trần Nguyên chuẩn bị chứng kiến kỳ tích, liền trực tiếp cong lưng, lặp lại trò cũ nâng cô lên cao.

“Đợi chút, bế công chúa đi? Đừng xách giống như xách chó con…”

Lời Thẩm Tiểu Nhiễm còn chưa nói xong, lại bị xách lên, sau đó đưa tới phòng xà kép.

Không hề có tôn nghiêm mà bị đối xử như nhóc con.

Cô khó chịu cắn môi, nhìn Trần Nguyên, chửi trong lòng:

Anh ôm tiên nữ cũng là như thế này sao?

Tôi không tin.

“Chúng ta, ở bên cạnh xem đi.”

Trần Nguyên nhìn ra được người mẹ vẫn luôn có ý định giúp đỡ cô, cho nên đề xuất lui ra sau một chút, để không bị ảnh hưởng.

Chỉ sợ, vẫn sẽ bị té ngã.

“Nhiễm Nhiễm, cố lên!” Người mẹ hô cổ vũ.

“Ừ, cố lên.”

Tay Thẩm Tiểu Nhiễm nắm chặt xà đỡ, điều chỉnh tốt hơi thở, sau đó chậm rãi nâng chân phải hướng lên trên.

Giống như cảm giác của cô trước đây vậy, quả nhiên có thay đổi.

Động rồi!

Rõ ràng, chân phải có thể cách mặt đất.

Tuy rằng chỉ cách khoảng có 5cm.

Vậy thì, tiến về phía trước thì sao?

Vào lúc cô nghĩ như vậy, đã làm như vậy, vì thế, trọng lương toàn thân gần như đều đặt trên cái chân trái không có lực.

Cho nên, ngửa ra sau một cái, liền ngã xuống cái rầm, một tiếng rất mạnh, hoàn toàn đập lưng xuống.

“Nhiễm Nhiễm!” Một bàn tay bắt lấy tay của người mẹ, đề phòng đối phương tiến lên quấy nhiễu, Trần Nguyên nhắc nhở nói, “Cô không cần lo lắng, không nghiêm trọng đâu, tin tưởng em ấy.”

Tình thương của mẹ rất vĩ đại, nhưng lúc này, nên tiếp thu tình yêu của Nguyên Thần trước.

“….Xin lỗi, cô biết rồi.” Người mẹ gật đầu, nhịn việc muốn đến đỡ.

Mà Thẩm Tiểu Nhiễm, tuy bị té ngã, nhưng trên mặt có nụ cười.

Đúng!

Anh là thần, Trần Nguyên!

Quả nhiên là không giống nhau.

Sau khi té ngã, Thẩm Tiểu Nhiễm không hề nản lòng, dùng tay chống chính mình để ngồi dậy, sau đó nắm lấy xà đỡ, và sử dụng chân phải để phát lực, chậm rãi đứng lên.

Lúc này đây, đừng quên mất rằng mình chỉ có một chân.

Nâng chân phải, đạp xuống đất.

Sau đó, dùng thân thể mang theo chân trái, hướng về phía trước, dẫm xuống đất.

Tuy rằng lời này có hơi thiếu đạo đức, nhưng động tác bây giờ của Thẩm Tiểu Nhiễm, rất giống một nhân vật kinh điển trong một phim HongKong kinh điển mà Trần Nguyên đã từng xem qua — — Bả hào.

Đương nhiên, chỉ giống với bộ dáng trong phim hành động, một chân có lực, một chân khác là gánh nặng.

Nhưng mà cô muốn càng khó hơn một chút, nửa thân dưới của cô gần như đều có tổn hại, chỉ có chân có thể động.

Nhưng cho là như vậy, cũng đã đủ để cô dùng thân thể này cưỡi ngựa tiến về phía trước, về phía trước, về phía trước!

Thấy một màn như vậy, mắt của mẹ Thẩm Tiểu Nhiễm đã loé lên ánh sáng hy vọng, bật cười: "Tiến bộ, tiến bộ thật lớn!"

Đúng vậy, đã đi được vài chục bước rồi.

Thậm chí còn xoay người, bắt đầu vòng thứ hai.

Đây là đi sao?

Mình đang đi nè.

Khoé miệng cũng cong lên ý cười, Thẩm Tiểu Nhiễm giờ phút này, đã đạt được niềm vui sướng lớn nhất của cuộc sống.

Mừng như điên vì mất mà tìm lại được.

Ngay cat khi đạt được điều này, rất ít rất ít.

Nhưng như vậy là đủ rồi.

Mình muốn vẫn luôn đi về phía trước, vẫn luôn đi về phía trước….

Thử đứng lên xem.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng của Trần Nguyên.

Sau đó cùng với mẹ, có chút mờ mịt mà nhìn về phía hắn.

Ý nói là, đứng lên?

Không dùng xà đỡ, tự mình đứng thẳng?

"Ừ, được."

Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu với Trần Nguyên thật mạnh, đáp lại đối phương.

Sau đó, hai chân, chủ yếu là chân phải, chống xuống đất.

Từ từ, buông một tay ra.

Tiếp theo, buông cả hai tay….

Nhưng ngay sau đó, cơ thể của cô liền nghiêng về một bên, đụng vào xà đỡ. Thiếu chút nữa cả người liền ngã xuống, may mắn giữ lại được.

Không đúng, có thể cô cũng phải phối hợp, phải sử dụng lực.

Dùng tay trái nắm chặt chân trái, một tay khác, chậm rãi buông ra….

Không được, lại muốn ngã.

Nắm.

Buông ra…. Đi về phía trước ngã, lại nắm.

Liên tục, cô vẫn luôn điều chỉnh trọng tâm cơ thể, đại khái sau khi thử mười mấy lần, hai đầu hối coi hơi hơi hạ cong, như đã tìm được điểm cân bằng nào đó!

"….."

Người mẹ che miệng, mặt đã lã chã nước mắt cố hết sức khiến bản thân không phát ra âm thanh làm ảnh hưởng tới cô.

Nhưng bà thật sự đã thấy được, lúc con gái buông tay ra, cũng không hề té ngã.

Trần Nguyên cuối cùng cũng cười.

Đúng rồi, đây là quá trình thích ứng cơ thể.

Thẩm Tiểu Nhiễm, em đang tìm lại sức mạnh em đã đánh mất.

"Hô…hô…"

Đôi tay Thẩm Tiểu Nhiễm gắt gao đỡ lấy hai chân, thần kinh toàn thân đều đang căng ra, không ngừng run rẩy, mồ hôi trên trán, cũng chảy theo xuống, đáp lách tách ở trên đệm.

Sau khi tốn mấy giây điều chỉnh hô hấp, cô dần dần, bỏ đôi tay ở trên đùi ra, từ từ giơ lên, đặt ở trước ngực.

"A — —"

Sau đó trong một khắc ngẩng đầu kia, cô nắm chặt bàn tay nho nhỏ, nhắm hai mắt, gào hét để phát tiết ra ngoài. Mà trong khoảnh khắc mở mắt kia, nước mắt đã tràn ra khỏi mi.

Chương 288: Nguyên Phê +1 (1)

Sau khi Thẩm Tiểu Nhiễm hét lớn, những ấm ức mà cô đã kìm nén mấy năm nay đã được thoát ra theo tiếng hét khiến người mẹ không khỏi bật khóc.

Nhưng để không mất bình tĩnh, cô chỉ có thể dùng hai tay che mặt, dựa vào vai Trần Nguyên, cố gắng không để người khác

chú ý đến sự mất bình tĩnh của cô, cho dù ở đây không có ai khác ngoài cô, người mẹ và Trần Nguyên.

Chỉ có thể nói là cô không còn kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Nhưng……

Nhưng dì vẫn có khách sạn Marriott mà dì ơi!

Trần Nguyên ít nhiều có chút sợ hãi, nhưng khoảnh khắc này thật sự rất cảm động. Sau đó, hắn mỉm cười, an ủi cô: "Nhiễm Nhiễm, em vất vả thật đấy."

"Em làm việc rất tốt."

Rời khỏi vai Trần Nguyên, cô lau đi nước mắt, hai mắt đỏ hoe cùng lúc đó người mẹ nghẹn ngào nức nở nói: "Nhưng… chính con, Tiểu Trần, con đã cho Thẩm Thẩm có thêm hy vọng để sống có ý nghĩa hơn."

Khi người mẹ nói lời này, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng quay đầu lại nhìn Trần Nguyên, nở ra một nụ cười tươi đến mức lộ ra hàm răng trắng sáng và xinh đẹp.

Cô bé Thẩm Tiểu Nhiễm, người bình thường mang trên vai gánh nặng hơn cả diễn viên Cao Viên Viên cũng có lúc dễ thương và ngốc nghếch như Luffy vào lúc này.

Sự ngây ngô của cô đã hoàn toàn trở lại.

Lúc này, trong cô gái nhỏ, niềm hy vọng tựa làn sóng đang ồ ạt tới,dữ dội như một cơn bão ôm trọn lấy cô.

"Mẹ Nhiễm Nhiễm, xin giúp con một chút." Trần Nguyên trầm giọng nhắc nhở.

"…Ừ." Người mẹ thấy Thẩm Tiểu Nhiễm dần kiệt sức và dường như sắp ngã nên nhanh chóng bước tới ôm lấy cô bé trước khi cô thật sự mất sức mà ngã xuống.

Sau một lúc, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng vòng tay qua người hắn, ôm hắn thật chặt.

Đứng ôm Nhiễm Nhiễm.

Lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy.

Lúc này, hai mẹ con không còn phải nhẫn nhịn, cũng không phải lo lắng về sự mất mát của bản thân vì những điều này có thể sẽ khiến một trong hai người lại rơi vào một loại suy nghĩ nản chí khác, rồi cùng nhau rơi vào nỗi tuyệt vọng.

Rất tốt.

Nhìn bọn họ, Trần Nguyên duỗi thẳng cánh tay nhức mỏi của mình, cảm thấy việc mình làm đã nhận được sự đền đáp tốt.

Tất nhiên, đó không phải là lương tâm, hắn không quan tâm đến điều đó lắm.

Hắn thích bầu không khí này rất nhiều.

Giống như trút bỏ hết mọi sự mệt mỏi và bất công tích tụ lâu ngày để rồi chỉ giữ lại những ký ức tốt đẹp. Có như vậy thì mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp vô hạn của xã hội hiện thực và có thêm động lực bước tiếp trên con đường đời ngắn ngủi này.

Kỳ thật lúc trước Trần Nguyên một mình đi dạo, mỗi lần nhìn thấy đứa nhỏ lạnh lùng này, hắn đều nghĩ nếu hắn cười thì sẽ tốt hơn. Nhưng hắn cũng biết rằng để một đứa trẻ đã mất đi đôi chân của mình trong độ tuổi này mà có thể cười được thì quả là một thử thách khó khăn.

Lúc sau, hắn cố gắng lặng lẽ rời đi mà không có một lời chào tạm biệt nào .

Trần Nguyên không muốn làm hỏng khoảnh khắc hạnh phúc giữa hai mẹ con họ. Tuy nhiên, mới đi được vài bước, Nhiễm Nhiễm đã hét lên: “Mẹ ơi! Trần Nguyên đang chạy trốn.”

“Hả? Tại sao tôi phải chạy? Tôi không có chạy trốn khỏi cảnh sát mà?“

“Trần Nguyên, chúng ta cùng đi ăn cơm đi, hôm nay anh thực sự đã vất vả vì mẹ con tôi rồi.” Nghe vậy người mẹ tiếp lời và nhiệt tình mời hắn: “Con đừng từ chối.”

“Đúng, không thể từ chối một đứa trẻ khuyết tật.” Thẩm Tiểu Nhiễm cũng nói thêm, câu nói này đã bắt cóc đi đạo đức.

“Mặc dù con rất muốn đồng ý, nhưng bây giờ đã muộn thế này thì, con…”

Trần Nguyên vẻ mặt xấu hổ.

Sau đó, Thẩm Tiểu Nhiễm hiểu ra, sắc mặt trầm xuống. Người mẹ mỉm cười và hỏi: "Đã đến giờ về rồi phải không?"

Trần Nguyên im lặng, ngẩng cao đầu, không phủ nhận.

Nhìn qua Nhiễm Nhiễm cũng thấy được khóe miệng cô đang rũ xuống, chân mày cong lên, biểu hiện chút ý không hài lòng.

Người mẹ gật đầu hiểu ý: "Vậy hôm khác cháu phải ở lại ăn cơm với dì và Tiểu Thẩm đó, nhớ mang theo cả bạn gái nhỏ của con nữa đấy."

"Được, vậy con đi trước."

"Chờ đã." Sau khi gọi hắn lại, người mẹ nói: "Dì nhớ rồi, chúng ta đều ở quận Hải Kinh bên kia. Dì sẽ chở con về. Con đi với dì chứ ?

"Được rồi, không sao đâu dì."

"Nhưng…" Người mẹ nhìn qua Thẩm Tiểu Nhiễm người đầy mồ hôi liền trở nên hơi sốt ruột, nói: "Chờ dì mười lăm phút, dì đưa Nhiễm Nhiễm đi tắm."

"Được, con sẽ đợi."

Cứ như vậy, Thẩm Tiểu Nhiễm được đặt lên xe lăn đẩy tới gần phòng tắm, rồi người mẹ bế cô vào phòng tắm.

Trần Nguyên thì tìm một chiếc ghế thoải mái để ngồi xuống, lấy điện thoại ra và bắt đầu xem thử mình đã bỏ lỡ những sự kiện gì trên Internet trong lúc này.

Trước tiên hãy nhìn vào Xinyu.

Được rồi, tin tức chỉ vừa đăng tải cách đây khoảng một tiếng rưỡi, cuộc trò chuyện giữa Trần Nguyên và Thẩm Tiểu Nhiễm trong lúc theo dõi quá trình hồi phục của cô bé cũng đã kết thúc, có lẽ không cần phải nói lại với ai.

Chương 289: Nguyên Phê +1 (2)

Sau đó, có tin nhắn QQ từ Lý Ưu U, hai mươi phút trước.

Lý Ưu U: Cậu có muốn học tập chăm chỉ vì Chu Phù không? [doge]

Thật là có chút không thoải mái khi sử dụng điện thoại di động trong ký túc xá của trường.

Nhưng đây là thể loại nói móc gì vậy?

Học tập cho ai?

Cho trường học? Cho giáo viên? Cho cha mẹ?

Đó là cho chính bản thân tôi!

Tất nhiên, Trần Nguyên không phải là bố mà nói những lời triết lý đó. Hắn chỉ biết, biểu tình hôm nay của Lý Ưu U rõ ràng đang ẩn ý điều gì đó với hắn.

Gần đây, hắn thấy cô ấy và nhóm của Hoàng [bíp——] ngày càng ít đi cùng nhau.

Điều đó cho thấy sự việc vừa rồi khiến cô ấy rất khó xử với hai nhóm đấy.

Trần Nguyên: Tất nhiên là không

Vài giây sau khi Trần Nguyên gửi nó, phía bên Lý Ưu U đã phản hồi.

Lý Ưu U: A ha, hôm nay tôi đã tự mình quyết định và suy nghĩ một chút về vấn đề này, cuối cùng vẫn là muốn nói cho cậu biết.

Hãy để tôi yên đi, tại sao cô ấy lại trả lời nhanh như vậy sau khi tôi vừa mới phản hồi cô ấy một cách chậm rãi chứ?

Với tốc độ ấy, hắn thậm chí có thể đến công viên dạo chơi rồi đi thực hiện hành vi lừa đảo.

Lý Ưu U: Buổi tối tự học kết thúc, cậu không đi về liền sao? Lúc đó, tôi nói với Hà Tư Kiều về việc cậu nộp đơn xin phúc khảo lại bài thi nghe viết ở văn phòng của Shirley Lưu.

Lý Ưu U: Lúc đó hai người nói chuyện quá lớn nên có rất nhiều người có thể nghe thấy.

Trần Nguyên cảm nhận được.

Mong muốn hoà hảo của cô ấy khá mạnh mẽ.

Việc hắn đạt điểm tuyệt đối trong phần thi nghe viết đã khiến một số người cho rằng hắn lấy cắp bài văn của người khác

Sau khi Lý Ưu U nói chuyện với một người biết mọi việc trên trời dưới biển như Hà Tư Kiều thì nỗi oan của Trần Nguyên về cơ bản đã được hoá giải một phần.

Mặc dù ý nghĩ này của hắn có chút tự tin, nhưng Trần Nguyên vẫn dám chắc chắn một điều.

Cô ấy là Nguyên Phê*.

*Nguyên Phê: ngôn ngữ mạng bên Trung, âm chỉ bêu xấu người chơi Genshin Impact.

Trần Nguyên: Không sao đâu, tôi không để ý đâu

Trần Nguyên: Ngoài ra cũng cảm ơn cậu.

Lý Ưu U: Không có gì

Lý Ưu U: Cho nên gần đây sở dĩ cậu chăm chỉ học hành như vậy không phải là do Chu Phù sao? Chẳng hạn như, cậu muốn đạt được số điểm gần bằng cô ấy? [che miệng cười]

Đoán đúng nhưng chỉ đúng được một nửa.

Trần Nguyên: Điều đó không đúng, tôi muốn đạt điểm cao hơn cô ấy.

Lý Ưu U: Nghe ghê đấy! [doge]

Trần Nguyên chắc chắn rằng cậu nhóc này là Nguyên Phê, nhưng hắn không biết cô ấy muốn gì. Nói cách khác, hắn không thể đoán trước được hành vi của Lý Ưu U.

Nhưng nó cũng được chia thành các loại, nhóm bình thường, cuồng tín và vặn vẹo.

Nhưng điều hắn có thể biết là cô gái này đã chuyển sang Giáo phái Nguyên Thần…

Vậy thì những người bạn Nguyên Phê của chúng tôi chắc chắn sẽ giúp bạn nói.

Trần Nguyên: [cười và khóc]

Khi bạn không biết gửi gì mà muốn thể hiện sự tôn trọng với người đối diện thì có thể gửi biểu tượng cảm xúc này.

Lý Ưu U: Tôi đi ngủ đây, chúc ngủ ngon [doge]

Trần Nguyên: Ừ.

Hắn phát hiện ra rằng mối quan hệ của Lý Ưu U và bạn cùng bàn Hà Tư Kiều gần đây đã trở nên tốt hơn và phong cách nói đùa của họ cũng trở nên ghê gớm hơn. Cô ấy cũng là người phá băng* trước với Chu Phù, chủ động đưa đồ ăn nhẹ cho Chu Phù và chính cô ấy cũng nhận bánh bao Chu Phù đưa cho mình. Thậm chí, người ta còn kể rằng khi nhìn thấy Chu Vũ, cô ấy sẽ tỏ ra dịu dàng và chủ động vẫy tay chào hỏi.

*Là người chịu kết thúc chiến tranh lạnh trước.

Được rồi, vì các bạn đều đã chấp nhận thành viên mới này của quân đội Phù Gia, tại sao tôi lại không chấp nhận chứ?

Miễn là cô ấy không anti Nguyên Phê.

Ước chừng mười lăm phút sau, Thẩm Tiểu Nhiễm vừa thay một chiếc váy đen có hoa văn màu hồng xong thì bị người mẹ đẩy ra ngoài: " Dì vừa nói chuyện với Nhiễm Nhiễm về việc điều trị, phục hồi chức năng sẽ tiếp tục nhưng những bài trị liệu khác sẽ không được làm, các bài trị liệu đó cộng lại là quá đắt , chỉ cần bài điều trị 800 nhân dân tệ là được, chúng ta sẽ thực hiện nó sáu lần một tháng."

"Con nghĩ là được." Trần Nguyên gật đầu đồng ý.

Massage chỉ là một phần, còn có những phương pháp điều trị phục hồi chức năng khác, vì hiện tại không có phương pháp điều trị nào có thể thay thế cho phương pháp điều trị bằng thiết bị đó nên dù có đắt hơn thì hắn vẫn phải tiếp tục trị liệu cho Thẩm Tiểu Nhiễm.

Dù sao Trần Nguyên cũng không biết sau này mình có thể giỏi được như vậy và đẩy nhanh quá trình hồi phục được hay không.

Không ai có thể dễ dàng xác định đâu là giới hạn của việc massage phục hồi.

"Còn nữa, con xoa bóp cho Nhiễm Nhiễm như thế nào vậy? Con dạy dì được không?" Người mẹ ngượng ngùng hỏi, thấy Thẩm Tiểu Nhiễm bĩu môi người mẹ liền cảm thấy hơi có lỗi,

nói: “Có lẽ mẹ phải xin phép nghỉ thêm mấy ngày… Thẩm Tiểu Nhiễm, đừng bĩu môi”

Chương 290: Nguyên Phê +1 (3)

Cười chết thì phải mắng*.

*Giống câu “Ai cười sẽ bị xuống địa ngục” vậy.

Thẩm Tiểu Nhiễm, liền hết bĩu môi, thay đổi sang gương mặt bình thản.

“Vậy thì đi thôi.”

Trần Nguyên đồng ý ngay.

Sau đó, trước khi hắn chuẩn bị tới bế Thẩm Tiểu Nhiễm, cô đã giơ tay lên với vẻ mặt hờn dỗi, chờ hắn bế cô lên như một chú cún con.

Được rồi, được rồi, kiểu ngoan ngoãn này chính là điều tôi muốn.

“Này…” Thẩm Tiểu Nhiễm bị nhấc lên cao, áp vào Trần Nguyên, thở dài một hơi.

Khi bạn còn nhỏ, dù bạn có học pha trà xanh* và hờn dỗi thì người khác cũng sẽ thấy bạn dễ thương.

*Bề ngoài ngoan ngoãn những bên trong không phải vậy.

Quá đáng sợ.

Cả người mẹ và Trần Nguyên đều không quan tâm đến suy nghĩ của cô chút nào.

Hãy chờ xem, khi cô trở thành một cô gái cao 1,65 mét có thể đi lại và nhảy bằng đôi chân khuyết tật sau khi trị liệu của mình và nếu không ai để ý, không biết rằng cô bị khuyết tật thì ai cũng sẽ không coi thường cô!

Tại sao từ giới hạn nhiều dữ vậy?

Và cô xác định rằng dù có khỏe mạnh thì cô vẫn là người khuyết tật?

Khi bế cô bé lên ghế, Trần Nguyên nghe lén suy nghĩ của cô. Sau đó, hắn tình cờ nghe được một đoạn suy nghĩ chân thành

rằng.

Tên nhóc này, đợi tới đó đi rồi cô sẽ là baba của anh.

Tại sao anh ấy lại cười?

Lúc Thẩm Tiểu Nhiễm được đặt lên ghế tựa, cô nhìn thấy Trần Nguyên không hiểu vì sao lại cười, nụ cười rất nhẹ nhàng, giống như có người đang trêu chọc anh, cô không nhịn được cũng muốn cười theo.

Không, tại sao cô lại muốn cười chứ?

Cô đánh hắn!

“Dì, giúp Nhiễm Nhiễm mang tất xong rồi vậy nhờ dì đưa cho cháu cây bút ghi âm.” Trần Nguyên nói.

“Được.” người mẹ mang đôi tất sạch sẽ cho cô, sau đó đưa cây bút ghi âm vào lòng bàn tay Trần Nguyên.

Trần Nguyên ngồi trên chiếc ghế nhỏ chỉ cúi đầu xuống, nhưng một lúc, đôi mắt hắn hơi di chuyển sang phía Nhiễm Nhiễm.

Thẩm Tiểu Nhiễm đang mặc váy, nên khó tránh khỏi nghi ngờ hắn.

“Dì, đắp chăn cho Nhiễm Nhiễm đi, cháu thấy Nhiễm Nhiễm có chút lạnh.”

“Ừm… được.” người mẹ phản ứng rất nhanh, dùng chiếc chăn nhỏ cất trong túi của mình đắp lên đùi Thẩm Tiểu Nhiễm.

Lúc này Trần Nguyên mới quay đầu nhìn sang phía khác.

A, quả là một chàng trai ngay thẳng và tốt bụng, cho dù trong mắt hắn có là một đứa nhóc cũng hoàn toàn có thể tránh khỏi sự nghi ngờ.

Thực sự không có chút xấu xa nào ở hắn.

Chẳng trách Nhiễm Nhiễm luôn nhìn thấy hoàng tử trong giấc mơ là hắn, dù sao cô cũng thật sự bị ‘hôn tỉnh*’.

*Mơ mộng ban ngày, tương tư

Hắn là một đứa trẻ ngoan giống như tia nắng ấm áp chữa lành vết thương cho mọi người.

Hừm, người thích kiểm soát người thích kiểm soát.

Tuy nhiên, trong mắt Thẩm Tiểu Nhiễm, tính cách ngây thơ,vẻ ngoài xinh đẹp và thậm chí còn tốt bụng của Trần Nguyên là biểu hiện cụ thể cho sự kiểm soát mạnh mẽ của đàn ông Đông Nam đối với vợ mình.

“Đây, xoa bóp như thế này.”

“Đây, ấn mạnh vào.”

“Nơi này cũng nhất định phải ấn xuống, đây chính là nơi quyết định Nhiễm Nhiễm có thể đứng lên, thậm chí đi được vài bước.”

Phía dưới đùi, đầu gối, phía trên mắt cá chân, theo chỉ dẫn của Triệu sư phụ, Trần Nguyên đơn giản đánh dấu mức độ nhấn mạnh, yếu trên đôi tất mà Thẩm Tiểu Nhiễm đang mang , thậm chí còn viết ra từng bước thực hiện.

94, 92, 95, 89, v.v.

“Số càng lớn thì nhấn càng mạnh?” người mẹ hơi bối rối không hiểu tại sao Trần Nguyên lại có thể hình dung được những con số đó.

Chuyên gia này thậm chí còn giống như một người đấm bóp mù, sau vài lần mát xa và hỏi vài câu, hắn có thể xác định được bệnh viêm khớp trên khắp cơ thể bạn.

“Không, tất cả đều theo các bước này. Đừng lo lắng về các con số.”

Đây là những gì hắn sử dụng để so sánh với lần điều trị sau.

“Tiểu Trần, dì có chút hơi ngại khi nói điều này, nhưng dì vẫn muốn nói…”

Sau khi dạy xoa bóp xong, mẹ Thẩm Tiểu Nhiễm ngượng ngùng nói: “Mẹ cảm thấy Nhiễm Nhiễm được con mát xa sẽ có cảm thấy thoải mái hơn, hơn lúc bác sĩ làm nữa. Chân con bé rõ ràng linh hoạt hơn, khi nào có thời gian thì có thể làm cho con bé được không?.” Con có thể mát xa cho con bé được không? Mỗi lần chỉ cần hai tiếng thôi, dì sẽ trả tiền cho con… tuy không nhiều nhưng vẫn là ba trăm nhân dân tệ ”.

Lương một giờ là một trăm rưỡi, và không cần chia hoa hồng cho quản đốc.

Nghe rất hấp dẫn.

Khi người mẹ nói lời này, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng nhìn qua hắn đầy mong đợi, trên mặt không thể giấu được sự mong đợi đó.

Nhưng lần sau nhớ rửa chân thật sạch nhé.

Tuy nhiên, khi hai mẹ con nhìn hắn đầy mong đợi, Trần Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu.

"…" Thẩm Tiểu Nhiễm thất vọng hiện rõ trên gương mặt, cúi gằm mặt xuống.

Mẹ cô cũng có chút xấu hổ nói: "Quả thực là dì đang làm phiền con, số tiền này thật sự rất ít…"

Chương 291: Nguyên Phê +1 (4)

"Ý con là, con không cần tiền."

"…" Hai mẹ con đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

"Nếu có thời gian rảnh, con sẽ lại đến gặp Tiểu Thẩm." Trần Nguyên không chút do dự nói với giọng điệu thoải mái, "Miễn phí."

Tiền có thể kiếm được bằng cách khác.

Nhưng anh vẫn trân trọng tình bạn của mình với Tiểu Thẩm.

Và sự 'miễn phí' này đã khiến một người hùng cùng lúc xuất hiện trong lòng cả hai mẹ con, thật tốt bụng và đáng tin cậy.

Không, không, không, hãy cẩn thận với Marriott của mẹ con hai người.

"Nhiễm Nhiễm, em gái mau nói lời cảm ơn đi." Đứng bên cạnh Thẩm Tiểu Nhiễm, người mẹ không có gì báo đáp nên vội vàng nhắc nhở.

Vì vậy, Thẩm Tiểu Nhiễm nắm lấy cánh tay Trần Nguyên, nhẹ nhàng đung đưa, ánh mắt long lanh, nói: "Cám ơn ca ca ~"

"Nói hay lắm."

Nhìn cô con gái cố tình làm nũng, người mẹ cũng muốn biết mình đã dạy con gái ngu ngốc như thế nào.

Cô chỉ cần dựa vào sự thật rằng cô là một đứa nhóc và bạn gái của hắn sẽ không quan tâm đến cô.

"… Cảm ơn, anh Trần Nguyên." Thẩm Tiểu Nhiễm khó gần như vậy, chỉ có thể cúi đầu nói cảm ơn một cách bình thường.

"Được rồi, tắt đèn đi, chúng ta đi thôi."

Tuy không trực tiếp kết hôn với người này nhưng với một người anh đáng yêu như vậy thì có lẽ cũng không tệ.

Vài năm sau, khi cô lớn lên và có người yêu, cô vui vẻ nói với anh: Anh ơi, người em thích nhất chính là anh…

Bạn bò cho tôi!

Tất nhiên, ít nhất vào thời điểm này cô vẫn đang trong giai đoạn tình cảm nghiêng về người mới và người mới này là một tiểu thiên thần đầy ưu điểm hơn.

Cứ thế, ba người cùng rời khỏi Trung tâm phục hồi chức năng Hải Sâm và đi đến chiếc xe hơi hãng Nissan hạng B đang đậu trước cửa.

"Mẹ, con muốn ngồi phía sau."

"Ồ được."

Con gái bà thường ngồi ở ghế phụ, người mẹ nhìn qua thôi cũng biết được suy nghĩ nhỏ nhoi của cô nhưng không nói ra chỉ mỉm cười đồng ý.

Cứ như vậy, khi mở cửa xe, người mẹ định bế con gái lên xe. Thẩm Tiểu Nhiễm theo thói quen đưa tay ra, để Trần Nguyên Anti bế và đặt cô vào hàng ghế sau.

Bây giờ, hắn đã thực sự trông giống như một người anh trai.

"Để tôi đi cất xe lăn."

Sau khi mở cốp xe, người mẹ đã gấp chiếc xe lăn lại để Trần Nguyên dễ dàng nhét nó vào.

Sau đó, anh ngồi ở hàng ghế sau, cạnh Thẩm Tiểu Nhiễm.

"Tiểu Trần sống ở đâu?" Mẹ hỏi.

“Xã Dương Quang, gần nhà ga, tới đó con sẽ xuống xe.” Trần Nguyên nói.

“Được.” Mẹ khởi động xe, lái ra khỏi bãi đậu xe, tiến vào đường lớn, cười nói: “Tiểu Trần thật hoàn hảo, tương lai sẽ có bao nhiêu cô gái… A.” ừ, tôi quên mất, tôi đã gặp cô ấy rồi, cô bé xinh đẹp nhất phải không?

“Mẹ, đang lái xe thì không nên phân tâm .”

Trần Nguyên còn chưa kịp trả lời, Thẩm Tiểu Nhiễm dùng giọng điệu “có ý tốt” nhắc nhở.

Để đạt được mục đích riêng, cô ấy đã đưa ra tài hùng biện của mình, thậm chí còn biết dùng cả đạo lý để khuyên bảo, phải nói rằng… đứa trẻ này rất biết cách cứu nước qua khúc cua.

Sẽ thật dễ thương khi một cô bé ghen tị một cách công khai như thế này.

Nhưng mẹ cô không muốn cô ấy là một trà xanh.

“Đúng vậy, lái xe không được phân tâm, cũng như không thể phân tâm khi yêu. Nhiễm Nhiễm nói đúng.”

Câu này khiến Thẩm Tiểu Nhiễm không thể nói thêm câu nào .

Và Trần Nguyên đã phải thở dài trước EQ rất cao của Thẩm Tiểu Nhiễm .

Thực sự có thể giáo dục con cái theo lối suy nghĩ này.

Nhìn Thẩm Tiểu Nhiễm chịu thua trước câu nói của người mẹ, Trần Nguyên trong lòng vui vẻ. Hắn dựa vào chiếc ghế tựa lớn, ở phía sau chiếc Nissan và nhắm mắt lại một lúc.

Hôm nay, hắn rất mệt mỏi và việc xoa bóp thực sự khó hơn hắn tưởng.

Thân gửi lời thán phục tới những chuyên gia mát xa chân vĩ đại.

Trong lúc Trần Nguyên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn đột nhiên cảm thấy tay mình bị hai bàn tay nhỏ nắm lấy và ấn vào.

Chà! Lại bắt đầu rồi phải không?

Trần Nguyên mở mắt ra, đang định nhắc nhở tiểu tử này thì thấy đối phương sắc mặt nghiêm túc, như cái cách hắn xoa bóp

chân cho cô, cố gắng giúp mạch cánh tay hắn dãn ra hơn chút , lưu thông kinh mạch càng nhiều càng tốt.

Để ý thấy Trần Nguyên đang nhìn mình, Thẩm Tiểu Nhiễm cũng không chịu dừng lại, hỏi: “Tay anh đau à?”

“Ừm, có một chút.” Trần Nguyên gật đầu.

Thẩm Tiểu Nhiễm cúi đầu, tiếp tục dùng sức ngón tay ấn vào và mát xa nhẹ, đồng thời đọc câu thần chú mà cô thường nói sau khi mất đi đôi chân và trở thành gánh nặng cho mọi người: “Trần Nguyên, tôi xin lỗi… tôi đã gây rắc rối cho anh.” .”

Người thường xuyên nói xin lỗi, có khả năng có một số loại tính cách sau.

Thứ nhất, tính cách quái gở.

Loại này không thể tính là người.

Thứ hai, quá mức lễ phép.

Xin lỗi như vậy, mới đầu khiến người khác còn cảm thấy ổn, có thể cảm nhận được tình hữu nghị của đối phương, nhưng cứ luôn như vậy, ngược lại còn khiến người khác có một loại xa cách không thể tiếp cận được.

Chương 292: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (1)

Loại thứ ba, chính là người như Tiểu Thẩm vậy.

Cô bé tự ti đến đáng thương.

Cô đối với mẹ, đối với người huấn luyện phục hồi chức năng, đối với bản thân, cứ mỗi lần bất lực, lúc cảm thấy sẽ gây thêm phiền toái cho đối phương, sẽ nhỏ giọng xin lỗi.

Điều này rất bình thường, ngay cả khi không phải người hay lấy lòng, con người khi không có cách nào trả lại giá trị tương đương cho đối phương, thì sẽ cảm thấy đối phương bị thiệt. Nếu vẫn luôn khiến đối phương bị thiệt, sớm muộn gì cũng sẽ vì đáp trả không bình đẳng, dẫn tới sinh ra sợ hãi.

Trần Nguyên từng đọc một cuốn tiểu thuyết, . Đang lúc không cần bán máu để chống đỡ gia đình, ngược lại Hứa Tam Quan

lại sinh ra nhiều cảm giác nguy hiểm hơn, bởi vì bản thân thiếu ý nghĩa, trong cơ cấu gia đình, anh ta đã tự đặt mình trong vị trí chịu thiệt thòi.

Tiểu Thẩm thì không nghiêm trọng như vậy, cuộc đời cô cũng không phải không còn đường lui. Chỉ là lúc cô ở chung với người nào đó, sẽ theo bản năng giá trị của hai người đối lập, sau khi phát hiện mình thua thiệt người khác một mặt, ngược lại liền đi 'lấy lòng' đối phương.

Cái hình tượng này, thật ra không phải tự nhiên mà có.

Thử ngẫm lại, Thẩm Tiểu Nhiễm vào lúc 'không khách sáo' với bản thân, không treo lời xin lỗi ở bên miệng, là lúc bọn họ bình đẳng.

Cũng là lúc, cô bày ra bộ mặt 'người sống chớ lại gần'.

Lo lắng nhiều như vậy, đơn giản là bởi vì lo lắng cho người què này của mình, sẽ làm người khác ghét bỏ, sau đó vứt bỏ cô rồi chạy trốn thôi.

Hiển nhiên, điều này quá nhiều lo lắng.

Tôi là đoàn viên.

Người già với trẻ con đi trước, bé người què để tôi cõng theo sau.

"Bả vai đau."

Trần Nguyên hơi nâng vai trái lên, mười phần hào phóng mà chấp nhận.

Thẩm Tiểu Nhiễm thấy thế, lại vội vàng cho Trần Nguyên mát-xa bả vai, hơn nữa còn dùng nắm đấm nhỏ để đấm vai, luân phiên tiến hành, hình như giống như bé Chihiro tắm cho thần sông, có chút gì đó.

"Cổ đau."

"Phía sau lưng đau."

"Dạ dày đau…"

"Hả? Vậy mà còn có vụ đau dạ dày á? Uống chút Omeprazole đi."

Một lát sau sau khi Trần Nguyên ‘vênh mặt hất hàm sai khiến’, Thẩm Tiểu Nhiễm lúc này mới phát hiện mình bị trêu chọc.

Nhưng cũng không hề tức giận.

Có vài lời, quả thật cô muốn nói, nhưng sau khi nói ra như bắt cóc đạo đức chân chính, cho nên vẫn luôn giấu ở trong lòng.

Có lẽ khi ở trong giấc mơ, bản thân mới có thể mở miệng nhiều hơn, dùng một cái giọng điệu trà xanh, mở miệng vui đùa, nói ra mọi lời thật lòng muốn nói — — Thần tiên, đợi tôi có năng lực, nhất định sẽ cung phụng anh cả đời.

Thần cưỡi ngựa cung phụng.

Anh đừng chê cống phẩm của tôi là được rồi.

Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Nhiễm phát hiện, Trần Nguyên nghiêng mặt đi, lại cười.

Như là bị cái gì đó cực kỳ buồn cười, mà lại tràn ngập vẻ ngây thơ chất phác chọc cho cười.

Hơn nữa lúc này đây, điểm giống với lần trước là, cả hai lần mình đều nói lời kỳ quái ở trong lòng.

Không phải chứ? Chẳng lẽ nào Trần Nguyên….

“Tôi sẽ ở đây.”

“Ở đây sao? Được, tôi sang bên đó.”

Mẹ Nhiễm lái chiếc Nissan vào lề đường rồi dừng lại, còn Trần Nguyên cứ như vậy, xuống xe từ bên phải.

“Tạm biệt Tiểu Trần, tuần này mời cháu ăn cơm, nhất định phải qua đây nhé!” Người mẹ cũng nhiệt tình nói về phía hắn, trong ngữ khí tràn đầy sự thành khẩn.

Cho cái thể diện đi, đừng có luôn cự tuyệt bé gái với phụ nữ như vậy chứ.

“Dạ vâng, nhất định.”

Trần Nguyên vẫy tay tạm biệt.

Mà lúc này, Thẩm Tiểu Nhiễm chậm rãi bò đến bên cạnh cửa sổ, trước khi ô tô khởi động, vẻ mặt yêu quái một tay bắn tim cho mình.

Sau đó, ô tô đi xa.

Mà trái tim Trần Nguyên có chút hoảng loạn, cũng hơi chút yên ổn một ít.

Vừa rồi bởi vì hắn thể thả lỏng lại, bị bạn học Tiểu Thẩm đấm vào vai rất thoải mái, cho nên đã nghe được một âm thanh, vậy mà bị tiếng lòng 'ăn vụng cống phẩm' kia chọc cười….

Nhưng hắn không ngờ tới, bé quỷ nhỏ trẻ trâu này nhạy bén ngoài ý muốn!

Vậy mà lại theo đoán được theo phương diện đó rồi.

Mẹ nó em là L sao?

*L: nhân vật thám tử trong Death note.

Nếu biết có siêu gia tồn tại, có phải sẽ bị doạ cho ngốc hay không?

Chỉ có thể nói, đầu óc của cô bé này quá thông minh.

Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan đến việc mình quá mức coi thường em ấy. Cho rằng chỉ là một đứa trẻ, lại còn không thể hoạt động bình thường, nên đã làm bại lộ siêu tử của chính mình quá nhiều.

Phải thận trọng một chút rồi.

Bằng không sớm hay muộn gì đứa nhóc đó cũng sẽ truy vấn đến mình: Anh Trần Nguyên, siêu tử là cái gì vậy? Có thể mang tôi theo cùng chơi siêu tử không?

Không thể, siêu tử là của một mình tôi.

Vì để tránh bị tiểu tử Tiểu Thẩm này luôn tra tấn, Trần Nguyên cẩn thận nên đã đi xuống xe trước.

Chương 293: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (2)

Trên thực tế còn tận hơn 200m nữa mới đến chung cư của mình.

Bỏ đi, như vậy cũng đủ làm định vị mơ hồ, để tránh bị Tiểu Thẩm khui bí mật sau khi bị chân khỏi, để nó trở thành sự thật.

“Ể, Chu Vũ?”

Đột ngột dừng bước chân, Trần Nguyên đem tầm mắt dừng lại ở bên cạnh bồn hoa cách đó không xa.

Một con chó vàng có diện mạo thanh tú đang ở ngay đó.

Sờ sờ túi, Trần Nguyên tìm được một ổ bánh mì cũ, cái này là của Chu Phù cho mình, nhưng thiếu gia Trần Nguyên bị bệnh rồi, chỉ thích ăn bánh kem nhỏ mềm mại, chướng mắt loại thức ăn bình dân khô khan này, nên vẫn luôn không ăn.

Chỉ là đùa một chút thôi, là quên ăn.

Mẹ nó, đã sớm đói bụng rồi.

Vậy thì, nhân lúc có mặt Chu Vũ ở đây thì ăn bánh mì luôn đi.

Ngay lúc hắn định bán một nhát kiếm, đột nhiên phát hiện, chú chó này thoạt nhìn có vẻ không có sức sống, có chút bộ dáng không nâng nổi tinh thần lên, ngay cả khu mình làm ra động tác cho ăn bánh mì. Vì thế, hắn đi lên phía trước: “Chu Vũ, còn ổn không?”

DM.

Sau khi đứng ở trước mặt, hắn mới phát hiện trên đùi chú chó toàn là máu, thịt cũng rách ra rồi.

Là bị xe cán qua, nhưng may mắn một điều là, hắn là xe điện. Nếu là xe hơi, thì một nửa con chó cũng không có.

“Ăn cái gì không?” Trần Nguyên đem bánh mì đưa tới trước mặt nó, chú chó khó khăn mở miệng, nhưng rất nhanh, lại cúi đầu, đói thì có đói, nhưng bởi vì đau đến không còn sức lực, căn bản là ăn không nổi.

Sau đó, hốc mắt phiếm nước cúi đầu khóc nức nở.

Chắc là nên đưa nó đến bệnh viện thú y, đây là suy nghĩ đầu tiên của Trần Nguyên.

Nhưng hiển nhiên, chuyện này không lý trí. Phí sinh hoạt của mình sau khi trả xong tiền viện phí, thì tháng này chỉ có thể hít gió Tây Bắc.

Hơn nữa, là ngu xuẩn.

Ngốc à, tôi có siêu ca mà.

“Chu Vũ đợi chút, tôi lập tức quay lại, đừng đi.”

Nhẹ nhàng sờ đầu của chú chó vàng, Trần Nguyên đem bánh mì đã mở bao đặt ở một bên. Sau đó, đi về hướng một tiệm thuốc gần đó.

Hắn nhớ rõ nơi này có một tiệm thuốc, ở ngay khúc ngoặt.

Sau khi đi được một phút, hắn rất nhanh đã tìm được rồi.

Vẫn hên, điểm này của Hoa Hạ rất tốt, tiệm thuốc chỗ nào cũng có.

“Muốn xem cái gì vậy?” Dì nhân viên cửa hàng hỏi.

“Povidine, tăm bông, cái nhíp, thuốc bôi Erythromycin, băng gạc….” Sau khi nói xong mấy thứ đó, Trần Nguyên cắn chặt răng, “Bột Vân Nam Bạch Dược.”

“Có người bị thương sao?” Sau khi nghe xong, dì một bên hỗ trợ lấy thuốc, một bên hỏi.

“Bạn của cháu.”

“À à.” Dì vội vàng đi lấy thuốc, hơn nữa sau đánh nhanh xong biên lai, đưa cho Trần Nguyên quét mã.

62 tệ.

Thật ra mấy đồ vật khác đều rất rẻ, cho dù là vật duy nhất giống thuốc, thuốc bôi Erythromycin, cũng không đắt, đã 10 tệ. Mà bình Vân Nam Bạch Dược kia, nhỏ có chút xíu, thế nhưng tận 41 tệ.

Đương nhiên, tổng so với đi bệnh viện thú y thì rẻ hơn nhiều.

Trước khi rời đi, Trần Nguyên lại mua thêm bình nước muối sinh lý ở tiệm thuốc, sau đó chạy về chỗ bồn hoa.

Chú chó đang cúi đầu, cố gắng cắn bánh mì, tuy rằng rất đau, nhưng nếu cứ luôn nhịn đói cũng sẽ chết, cho nên không thể không ăn.

Mà nhìn thấy Trần Nguyên tới, nó như phảng phất nhìn thấy vị cứu tinh tới vậy, trong mắt có ánh sáng.

Chó rất hiểu tính cách con người, cũng biết mình là chó, gặp qua nhiều ‘đạo lý đối nhân xử thế’ như vậy, đương nhiên biết, con người là loài sinh vật dữ dằn cỡ nào.

Chỉ cần gặp được người tốt, là nó có thể sống.

“Chó ngoan chó ngoan, nhịn đau chút nha, tôi làm đây.” Trần Nguyên đặt túi nilon bên cạnh chú chó, sau đó lấy ra chai nước muối sinh lý với cây nhíp kim loại.

Nhìn thấy cái này, chú chó liền sợ hãi phát run, cái đuôi cũng run lên, giống như là chịu cái lạnh mùa đông vậy.

“Đừng nhìn đừng nhìn, nhịn một chút.”

Bước đầu tiên, chính là cầm máu. Nhưng mà, trước khi cầm máu, Trần Nguyên trước tiên phải rửa sạch sẽ miệng vết thương, cho nên phải dùng nhíp gắp mấy cái lá cây, đồ vật dơ, vẩy lông,…bên ngoài ra trước.

“Ô…ô…ô.”

Chú chó bị đau bắt đầu nhỏ giọng nức nở, nhưng không hề giãy giụa.

Bước thứ hai, Trần Nguyên mở nắp chai nước muối sinh lý ra, đổ lên.

“Ô… Oa.”

Chú chó kêu đau ngay tại chỗ, sau đó nhe răng trợn mắt với Trần Nguyên. Nhưng rất nhanh, nó liền phản ứng lại, đối phương tuy rằng không phải loại thần y mặc đồ màu trắng kỳ quái, thủ pháp cũng có chút vụng về, nhưng đồ vật như vậy là đầy đủ hết, hẳn là một…. Bác sĩ chó đi chân trần?

Cho nên, lập tức thu hàm răng lại.

“Mở miệng ra.”

Sau khi Trần Nguyên mở nắp Vân Nam Bạch Dược ra, lấy ra một viên thuốc bảo hiểm màu đỏ sẫm, sau đó chỉ vào nó, nhắc nhở nó há miệng.

Chú chó còn tưởng rằng muốn đánh vào miệng của nó, cúi đầu, không dám sủa nhiều.

Chương 294: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (3)

Không phải, tao bảo mày há miệng, mày nghe không hiểu tiếng người à?

Bỏ đi, nghe tiếng lòng một chút vậy.

Trần Nguyên mở tiếng lòng ra.

Sau đó — —

【 Gâu gâu gâu…. Gâu gâu, ẳng…. Ẳng? Gâu gâu. 】

Tôi khờ thật, thật sự.

Tiếng lòng của chó thì chắc chắn là tiếng chó rồi, mẹ nó tôi suy nghĩ cái vậy trời?

Thật sự không được, ép buộc nó đi.

Nhưng mà như vậy khả năng đối phương sẽ căng thẳng, cho nên hắn nghĩ một chút, rồi nhét thuốc bảo hiểm vào một miếng bánh mì, sau đó đưa tới trước mặt chú chó.

"…." Chú chó ngẩn cả người.

Vừa rồi, là toàn bộ quá trình Trần Nguyên làm trò trước mặt nó, nhét thuốc vào bánh mì, hoàn toàn không hề né chú chó.

Có lẽ nó cảm thấy, ăn cái này như vậy, thì nó sẽ có vẻ nhà một con chó ngốc.

Nhưng mà xét đến việc Trần Nguyên là bác sĩ chó đi chân trần, chắc chắn sẽ không làm hại nó, cho nên sau khi do dự trong chốc lát, nó vẫn chọn ăn vào.

OK, 41 tệ tiền Vân Nam Bạch Dược thì mày ăn hết 39.

Cái Vân Nam Bạch Dược này, thứ tinh hoa nhất bên trong chính là viên thuốc bảo hiểm này.

Nói như này, nếu bạn sắp chết rồi, sau đó ăn một viên này, ít nhất có thể chống đỡ bạn đến khi xoá hết lịch sử trò chuyện, lịch sử duyệt web.

Phải giữ sự trong sạch ở lại nhân gian!

Hiệu quả cầm máu của nó cực kỳ mạnh mẽ, còn có thể giảm đau.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Nguyên cố ý mua thứ này.

Nếu nói, hành vi của mình có thể tăng nhanh tiến độ, vậy việc đưa thuốc cho chú chó này, trên lý thuyết có phải sẽ….

Đúng vậy, tiến độ đang hồi phục.

Từ khoảng 45, dần dần hồi phục, 44, 43, 42… Đại khái là trong khoảng 10 phút, cũng đã biến thành 35.

Mà máu ở miệng vết thương, đã hoàn toàn ngừng chảy.

Tổn thương đến cỡ này, cũng chỉ không đến 50%, mà giống của Thẩm Tiểu Nhiễm, cả nửa thân dưới gần như ở khoảng 95, càng đáng thương hơn.

Chú chó hình như cũng cảm giác được mình có chuyển biến tốt hơn, không còn đau khổ như vậy nữa. Vì thế, nhìn Trần Nguyên bằng đôi mắt trong veo, bất kể là phòng bị cảnh giác gì cũng không có, chỉ có ‘gâu gâu gâu, gâu gâu ẳng’ để cảm kích.

“Chu Vũ lại đây, ráng nhịn đau một chút.”

Nếu đã thân người như vậy, thì Trần Nguyên yên tâm rồi. Dùng tăm bông có thấm povidine, khử trùng ở cạnh vết thương hở.

【 Gâu gâu…. Gâu gâu gâu! Ẳng…. Gâu gâu, ẳng. 】

Chết tiết, lỡ quên mất giọng sủa quan tâm đó rồi, thật sự không phải là từ vô nghĩa.

Chú chó rất đau, nhưng bởi vì viên thuốc bảo hiểm kia, hơn nửa Trần Nguyên còn tăng nhanh tốc độ khử trùng, kết hợp với dùng loại thuốc dành cho thịt tươi Erythromycin này, nên độ tổn thương ở miệng vết thương của nó đang hồi phục ở hiệu suất cao. Một lần, biến thành 23, sắp biến thành màu xanh nhạt rồi.

Cuối cùng, Trần Nguyên dùng băng gạc băng bó miệng vết thương của nó.

Sau khi được băng bó xong, chú chó run run đứng lên, dùng cái đầu lông đen vàng cọ vào lòng bàn tay Trần Nguyên.

Mặc dù Trần Nguyên không muốn sờ nó, nhưng chú chó này đúng là rất thân người, hơn nữa ngũ quan thanh tú, ngay cả khi

híp mắt cọ người mình, cũng không có vẻ lưu manh đáng khinh.

Điểm này thật ra không giống một vị cố nhân cùng tên với nó lắm.

Vậy thì, tôi cũng nên đi rồi.

Khi Trần Nguyên nhặt mấy thứ thuốc chưa dùng hết lại, đột nhiên nhận thấy điều gì đó, sau đó lập tức quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, khiến hắn bắt được một miếng dưa hấu nhỏ đang chụp lén!

Mọi người có ai hiểu được không, hôm nay tôi được một nữ đầu tôm chụp ảnh khi đang làm việc tốt.

"Thật…thật ngại quá, chị nhìn thấy thật sự có tình yêu nên mới chụp."

Nữ sinh vóc dáng thấp đeo balo da màu đen, mặc quần jean, áo tay dài màu trắng nhanh chóng giải thích. Hơn nữa, còn chủ động đưa điện thoại cho Trần Nguyên, cho thấy ngoài việc chụp hình, thì cái gì mình cũng không làm.

Trần Nguyên nhận lấy điện thoại, biểu cảm nghiêm túc nhìn chằm chằm trong chốc lát….

Sau đó, liền cất bước chạy.

"….Hả?!"

Nữ sinh mới phản ứng lại là điện thoại của mình bị cướp, vì thế vội vàng đuổi theo, vào lúc vừa mới chuẩn bị hô to điện thoại của tôi bị cướp, thì Trần Nguyên dừng bước chân.

"Ánh sáng chỗ này tương đối tốt, chỗ đó thấy không rõ…. Ừ, quả thật không chụp thứ gì khác, trả lại cậu."

"…." Kinh ngạc nhận lại điện thoại, nữ sinh cảm thấy mình là đồ ngốc.

Nhưng có người, muốn cho cô ấy biến thành đồ ngốc.

Nam sinh đưa thuốc băng bó cho chú chó, sẽ không phải loại người đi cướp điện thoại.

Cho nên, hắn chỉ cố ý giả dạng bộ dáng cướp điện thoại, doạ cô ấy.

Vì sao á?

Bởi vì vừa rồi xung quan cũng không có người, sau đó hắn lại chạy rất nhanh, quả thật chính mình bị doạ sợ rồi!

《 Vui 》 .

Khiến miếng dưa hấu chụp tôi, bị doạ rồi đúng không.

“Em gái nhỏ mau về nhà đi, đã khuya rồi.” Trần Nguyên thuận miệng nói.

Chương 295: Cách dùng thần kỳ của Siêu gia (4)

“Em gái nhỏ cái gì chứ…. Chị còn lớn hơn em, chị là sinh viên đại học đó!” Nữ sinh thấy đối phương còn mặc đồng phục cấp ba, mà bản thân đã năm 2 rồi, liền cắt đứt ngay tại chỗ.

“…..”

Trần Nguyên không khỏi đánh giá, nữ sinh đại học chẳng phải đều mặc váy hở hông sao?

Hắn lướt Douyin đều là dạng như vậy, sao mà cô gái ngoài ý muốn này cũng là sinh viên đại học?

Vẻ ngoài quả thật cũng được, nhưng áo tay dài trắng còn phối với quần jean, còn đeo cái balo hai vai, khoai tây nhỏ thi lên thạc sĩ à?

Thời trang học sinh tiểu học còn hơn chị.

Cái này, chị có thể đăng lên mạng không?” Cô gái chỉ vào điện thoại, nói, “Vừa rồi chị cũng thấy chú chó này, cho nên đã đi mua xúc xích cho nó, trở về liền thấy em đang tự xử lý vết thương cho nó. Chị là làm blogger…. Tài khoản truyền thông, có một ít fans, bình thường đăng bài cũng khá có lưu lượng. Chị nghĩ cái này rất có tác dụng chữa lành, cũng chụp được vài bức ảnh đẹp, nếu em đồng ý, chị cũng có thể trả em tiền nhuận bút.”

“Tôi có thể nhận tiền?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“…. Có thể nhận, một hai trăm là có đó. Nếu nổi tiếng, khả năng có khoảng 500 đó nha!” Nữ sinh cười nói.

Blogger chỉ cần lên xu hướng, phía sau chỉ nhận quảng sau, một tháng cũng có thể kiếm không ít, là một đường đua không tồi.

“Được, để em xem lại, có chụp cho em xấu hay không.”

Trần Nguyên đưa tay, muốn cô đưa điện thoại.

“Không có, rất tuấn tú….” Lúc đưa điện thoại, nữ sinh không hiểu sao có chút sợ hãi, dù sao hắn cũng có tiền án là ‘người vui tính’.

Nhưng vẫn là, đưa nó ra.

Trần Nguyên sau khi tiếp nhận, lướt một chút, liền trả lại cho đối phương, còn tắt màn hình điện thoại đi.

“Có thể thêm phương thức liên lạc không? Phương tiện trả tiền nhuận bút.” Nữ sinh hỏi.

“Không được.”

“Cảm ơn nha.”

Không ngờ rằng đối phương đến tiền nhuận bút cũng không cần, cô gái thật sự rất vui, cứ như vậy nhìn anh chàng thiện lương này đi xa, sau đó mở điện thoại lên, suy nghĩ nên phối với một bài nhạc nền nào cho phù hợp, để video này lan truyền rộng rãi.

Sau đó, cô ấy kinh ngạc phát hiện, cái video vừa rồi…

Bị cậu nam đó xoá rồi?!

……

Vào lần thứ hai xem video, Trần Nguyên chú ý thấy, tuy rằng không rõ ràng, nhưng thịt trên người chú chó đang lấy một loại phương thức tự lành không phù hợp lẽ thường.

Tôi có chút làm bậy rồi.

Vẫn luôn cho rằng cuộc đời mình là đề tài vườn trường, thân tử, luyến ái, hài kịch chữa lành.

Nhưng hiển nhiên, vốn dĩ sử dụng siêu tử, chính là tiểu thuyết đô thị nam chủ bàn tay vàng.

Mình hôm nay cứu Chu Vũ, duy trì giai điệu nhẹ nhàng thông thường của siêu tử, nhưng nếu bại lộ, trong mắt người khác,

chính là trở về cái loại cốt truyện Long Vương tiêu chuẩn.

Bởi vậy, phải xoá.

Trong mục Đã xoá gần đây, cũng xoá bỏ.

Tự mình bảo hộ là tất yếu.

Sau khi về đến nhà, đã là 10 giờ rưỡi, Trần Nguyên cảm thấy siêu gia như vậy là rất trâu bò, vì để không lãng phí cường độ tuần đầu tiên của nó, mình hẳn là phải cực khổ học tiếng Anh.

Nhưng mà, trước mắt hắn lại hơi muốn làm một cái thực nghiệm.

Đi vào giấc mơ được làm mới rồi.

Tuần thứ hai hẳn là sẽ biến thành kỹ năng chủ động.

Vừa rồi, lúc cô ấy trả điện thoại, nhận điện thoại, cũng chưa đụng tới cái miếng dưa hấu kia, nói cách khác, người cuối cùng mình chạm vào, vẫn là Thẩm Tiểu Nhiễm.

Mang theo 《 Tiếng Anh bắt buộc 3 》 , cùng với 《 Bắt buộc 2 》 .

Mộng cảnh, khởi động — —

Mang theo sự mệt mỏi, Trần Nguyên hơn mười phút đã đi vào giấc ngủ.

Sau đó, hắn nhìn thấy một quả cầu ánh sáng, đang dần dần mờ đi, ngay trước mặt chính mình.

Mà bản thân, đang đứng trước ánh sáng.

Chẳng lẽ, sau khi đi vào giấc mơ biến thành kỹ năng chủ động, mình có thể lựa chọn đi vào, hoặc là bỏ qua, tiếp tục ngủ?

Vậy thì cũng hợp lý.

Cùng với quả cầu ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, mà đến cuối, tựa hồ như là biến mất. Vì thế, hắn dùng tay chạm vào một chút.

Tiếp theo, đi tới một cảnh tượng.

Thời gian là buổi chiều, địa điểm là công viên.

Công viên, không có người.

Tiểu Thẩm vì sao lại mơ loại giấc mơ này?

“G…gâu!”

Đột nhiên, Trần Nguyên nghe được một tiếng chó kêu.

Sau đó chậm rãi quay đầu lại, hắn kinh ngạc.

“Chu Vũ?!”

Không phải chứ, mẹ nó siêu tử mày cũng quá tôn trọng quy tắc rồi.

Cho nên từ lúc bắt đầu, điều kiện không phải là người cuối cùng chạm vào trước khi ngủ?

Nghiêm ngặt.

Nhưng nghiêm ngặt có hơi quá.

Chú chó nghe thấy bị kêu tên, lập tức chạy tới trước mặt Trần Nguyên, sau đó lượn quanh dưới chân hắn, dùng cái đuôi với đầu thân mật cọ người hắn.

“Chu Vũ?” Trần Nguyên không chắc chắn gọi.

“Gâu!” Chó nhỏ đứng nghiêm, cao hứng đáp lại.

“Chu Vũ tới chơi.” Trần Nguyên tiếp tục nói.

Chó nhỏ liền bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Hà Tư Kiều tới chơi.”

“….Gâu?” Chú chó khó hiểu nghiêng đầu, không nghe rõ mệnh lệnh.

Chương 296: Vòng tay vàng lớn (1)

Thấy thế, Trần Nguyên gật đầu hài lòng.

Hôm nay cũng không xem như hoàn toàn không có thu hoạch.

Ít nhất có thể để vào lúc gặp được bạn học, biểu diễn với bọn họ một vài tiết mục thú vị.

Không lãng phí nhiều thời gian, Trần Nguyên tìm được một cái ghế dài, ngồi xuống, bắt đầu học cho xong những từ đơn hôm nay dư lại còn chưa học trong .

Mà hắn ngoài ý muốn phát hiện được, ở trong mơ cũng có thể gia tăng tiến độ!

Tốt quá, tôi cưỡi ngựa rất lo lắng thời gian không đủ dùng.

Siêu gia mạnh mẽ như thế, mỗi một vòng của một phút, Trần Nguyên đều không muốn lãng phí.

Nhưng lúc này, Chu Vũ không nghe lời, trong miệng ngậm một túi Wallace đi tới, chạy tới dưới chân Trần Nguyên, sau đó dùng chân trước đặt ở đầu gối hắn, nhe hàm răng cười sờ vào chân hắn, như đang nói: Cậu ăn không ăn không~

Quên mất, đây là trong giấc mơ của chó.

Chu Vũ mới là chủ của giấc mơ.

Mà nó, bởi vì có ký ức, muốn báo đáp mình đàng hoàng, cho nên đã đem đồ nó cảm thấy tốt để tặng.

Hên là đồ chú chó này yêu nhất không phải là phân.

“Đem rác trở về đi, đừng ném lung tung.”

Trần Nguyên làm ra vẻ husky chỉ người, nhắc nhở chú chó.

Chú chó khó hiểu, nhưng nghe hiểu ngữ khí. Cho nên, ngậm Wallace, lại lần nữa đi vòng trở về cái thùng rác lớn bên cạnh đống rác nhỏ, sau đó dùng móng vuốt đào bới ở bên trong, hành vi kinh điển của chó.

Mặc kệ đi, học.

Trần Nguyên tiếp tục học từ đơn.

Nhưng mà nới học được bảy tám từ, Chu Vũ đột nhiên lại xuất hiện trước mặt.

Phun ra một đồ vật, bang một cái ở trên đất, tiếp theo le lưỡi về phía hắn.

Trần Nguyên cúi đầu, nhìn thấy một cái vòng tay vàng, đang nằm ở dưới chân mình….

“Không phải, mẹ nó mày nhặt được ở chỗ nào vậy?!”

“Đây là một giấc mơ đúng không Vũ Tử?”

Trần Nguyên có chút không thể tin được, bởi vì chú chó này đang làm một việc rất to gan.

Trước đây hắn từng thử qua việc mang đồ trong mơ ra ngoài, nhưng thất bại.

Cho nên, chuyện này là không có khả năng.

Bằng không mơ một cái viện bảo tàng Đại Anh, chẳng phải là có thể trộm tất cả văn vật bên trong ra ngoài rồi sao?

À không, là lấy về.

Nhưng mà, tuy rằng đây là một giấc mơ, nhưng cũng giống với giấc mơ bình thường, nó có mức độ ổn định đáng kể, hơn nữa tính chân thật cực kỳ cao. Từ những chi tiết trong nhiều lần mơ có thể nhìn ra được, nó xoá đi sự mông lung, biên giới, cùng với những khu vực sương mù chưa sáng lập trong giấc mơ.

Giống như một trò chơi di động về thế giới mở vậy.

Đem mọi thứ, đều hiện lên rất chân thật.

Có phải có một loại khả năng hay không, đây là ký ức của Vũ Tử (vì tôn trọng chú chó, lấy tên họ làm xưng hô, nhưng lại muốn phân biệt với một vị cố nhân khác cùng tên), vào lúc nó đào ở đống rác, có loại ký ức này. Bao gồm Wallace ăn thừa một nửa không biết vì sao vứt có thể là vì vội đi đánh r*m, cùng với cái vòng vàng…. Không, là vòng màu vàng ở bãi rác.

Trần Nguyên nhặt cái vòng tay lên, ước lượng một chút, trọng lượng đại khái khoảng 45 gram, thuộc cái loại trọng lượng mà người già và trung niên rất phúc hậu có thể mang, khá nặng. Cho dù là chỉ dựa bán theo giá vàng, cũng phải hơn 2 vạn.

Mà tính thêm cả tiền công, hơn nữa vàng thật giá cả không giống nhau, hắn là khoảng 3 vạn.

“Có khi nào là đồng thau không?”

Trần Nguyên suy nghĩ, vào lúc hỏi tam kim ở lễ triển lãm, bởi vì trong hôn lễ người rất đông và loạn, vì để an toàn, đều sẽ để một ít vàng giả giống nhau, sau khi dùng qua, hoặc là tuỳ ý ném, hoặc là đặt ở chỗ nào đó và không bao giờ quan tâm nó.

Như vậy, nó cũng có thể có khả năng đó.

“Gâu gâu!” Thấy biểu cảm của Trần Nguyên có chút nghiêm trọng, hoàn toàn không nhìn ra vẻ vui mừng với kích động, Vũ

Tử liền sủa hai tiếng.

“Mày sủa cái gì vậy mày?”

Mặc dù ngoài miệng không qua cho chú chó, nhưng Trần Nguyên cũng cười, dù sao đây là ý tốt của chú chó, là vì để báo đáp mình.

Lúc này, thấy Trần Nguyên cười, chú chó liền cao hứng lượn quanh tại chỗ, bắt đầu cơn động kinh.

Có một nói một, đáng yêu lạ lùng.

Mặc dù Trần Nguyên cảm thấy có chút sợ hãi vì lúc làm bại lộ siêu năng lực của mình để cứu nó, nhưng nó có thể tốt lên, hắn vẫn là rất vui.

Chó vườn Trung Quốc hay còn gọi là chó bản địa, một loài khoẻ mạnh dễ nuôi, nhưng ở trong thành phố rất ít khi được coi là loài chó cưng. Nếu là ở Vân Dưỡng, mỗi ngày vào lúc đi ngang qua, tặng cho nó chút thức ăn cho chó với xúc xích, Trần Nguyên cũng không phải là không thể làm được.

Dù sao cũng chỉ cần tốn không đến 30 tệ trong một tuần, là có thể đủ để vào lúc gặp được bạn học, biểu diễn với bọn họ ——

Chu Vũ, tới chơi.

Gâu gâu gâu! (Đảo quanh, le lưỡi, liếm mặt)

Chương 297: Vòng tay vàng lớn (2)

Tôi cảm thấy chuyện này, thật sự là quá ngầu, quá có cảm giác khoa học kỹ thuật.

Đương nhiên, chuyện này khả năng sẽ khơi dậy lòng ghen ghét mãnh liệt của ai đó, suốt đêm đi nuôi một chú chó, hơn nữa tiêu tốn lượng lớn thời gian, tiến hành huấn luyện ấn tượng khuôn mẫu với nó.

Nhưng không sao cả.

Trò đùa i này người chơi đầu tiên là thiên tài, về sau đều là vụng về bắt chước anh Nguyên nhà ta.

Giống như đem bóng rổ với gà kết hợp với người, hàng ngàn hàng vạn, nhưng đều không khiến hắn đứng dưới khối phông nền hu hu (âm thanh nghẹn ngào) tự nhiên như vậy…. Thật ngại quá, tôi thất thố rồi.

Nhưng mà chỗ này, có điểm quen thuộc.

Trần Nguyên sau khi đứng lên, bắt đầu đi dạo loạn khắp nơi. Mà Vũ Tử, cũng đi theo bên chân hắn, cùng lắc lư theo.

Nơi này, hẳn là gần một cái công viên.

Mà nó, là từ đống rác nhảy ra.

Bên cạnh đống rác là mấy cái thùng rác lớn, theo tình hình các trạm rác ở nơi khác, 5 giờ sáng mỗi ngày hẳn là sẽ có xe rác tới thu….

Không xong rồi, nếu chỗ đó thật sự có, chẳng phải là vào lúc sau khi mình tỉnh, đã bị thu đi. Sau đó, cùng bị đưa đến bãi rác lớn, bị đọng lại thành nhóm, hoặc là bị vùi lấp, hoặc là bị đốt cháy.

Nhưng mà, cái cảnh trong mơ này của mình không thể chủ động thoát ra a!

Sở dĩ Trần Nguyên lúc trước có thể tỉnh lại đúng giờ, là bởi vì đặt đồng hồ báo thức, mà mấy bạn xài quả táo cũng biết, cái tiếng chuông đó giống như kêu bên trong hộp sọ của bạn vậy, là một loại trải nghiệm đánh thẳng vào linh hồn, căn bản không có chuyện kêu không tỉnh.

Người Mỹ cũng có cuộc sống thất thường của họ!

Chính là nói như này, chờ đến buổi sáng bị quả táo đánh thức, lúc đó đến miệng cũng nóng….

Không đúng , Vũ Tử còn ở đây, so sánh kiểu này có chút mạo phạm nó.

Có rồi!

Trần Nguyên đột nhiên nhớ tới, bản thân không phải lần nào cũng đều là bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Ít nhất có một lần, hắn không phải.

Chính là lần đánh Ngô Dĩ Tường đó, bởi vì quá mức kích động, hắn trong hiện thực, còn đập đầu gối và khuỷu tay vào tường, khiến hắn đau đến tỉnh.

Vì thế, để tỉnh lại, Trần Nguyên không thể không chiến đấu với không khí.

Nhưng mà cũng may là, bên trong giấc mơ của chú chó, không có người nào khác, sẽ không cảm thấy mất mặt.

Vậy thì làm thôi!

Trần Nguyên vừa nghĩ đến, liền trực tiếp làm, nắm chặt nắm tay, chính là một bộ tổ hợp quyền, dùng sức tay đấm chân đá với không khí.

Hơn nữa, xét đến cảm xúc lúc đó, gần như thật sự giống có hận thù với ai, ý đồ làm cho bản thân trong hiện thực, cũng có thể làm ra động tác đồng bộ.

Nhu Bộ Song Sư Quyền!

64 chưởng Bảo Hộ Bát Quái.

Cùng với cọc gỗ cũng không ngăn được, xoay chuyển trời đất!

Vì thoát ra khỏi cảnh trong mơ, Trần Nguyên bây giờ trở nên rất điên cuồng.

Mà điều này ở trong mắt Vũ Tử, thật sự giống như hắn đang chiến đấu cùng người nào đó vậy.

Nhưng mà, bản thân lại cái gì cũng không thấy.

Ngây ngốc đứng tại chỗ, tầm mắt nhìn theo chuyển động của Trần Nguyên, Vũ Tử đột nhiên nghĩ tới, ở thế giới gâu gâu có một cách nói.

Con người có thể nhìn thấy những thứ mà chó không thể nhìn thấy.

“Gâu gâu gâu!”

Đối với không khí, hơi hơi giống như đang xua đuổi kẻ xâm lấn gì đó, Vũ Tử lớn tiếng gầm lên. Hơn nữa không ngừng nói chuyện, còn dùng sức nhảy tại chỗ ở một bên.

“Đừng sủa nữa Vũ Tử, tao không rảnh quản mày!”

Nhưng mà, bản thân nói như vậy xong, cũng ngây ngốc giống như chú chó này, Đột nhiên nhảy lấy đà, đụng vào không khí.

Chạy qua lại, đâm qua lại.

Lúc này Trần Nguyên, đột nhiên có chút sợ hãi.

Hắn nghĩ tới một cách nói của thế giới loài người.

Chó có thể nhìn thấy những thứ con người không thể nhìn thấy.

Vũ Tử, đủng chỉnh, tao sợ!

Cả người trần Nguyên đều bị chỉnh đến sốc rồi, mà đột nhiên, hắn thật sự cảm giác có thứ gì đó đụng vào mình, bùm một tiếng — —

Trong cảnh trong mơ, một người lớn như Trần Nguyên, liền trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Chú chó sững sờ tại chỗ, trực tiếp trợn tròn mắt.

Người kia không chỉ đánh nhau với Trần Nguyên, lại còn mang hắn đi.

“Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!”

Nó lập tức sốt ruột, chạy như điên ở trong giấc mơ, Điên cuồng kêu to, ý đồ đoạt lại Trần Nguyên từ trong hư không….

…….

“A mẹ nó…. Có chút đau nha.”

Mặc dù Trần Nguyên sử dụng phương pháp này, thành công lôi mình từ cảnh trong mơ ra bên ngoài, nhưng nếu có thể, hắn thật sự muốn có một phương pháp khác.

Không trầy khuỷu tay, không lộ ra mặt nạ đau khổ ngay tại chỗ.

Sách vở, đặt ở trên giường, trở về chung với mình từ trong giấc mơ.

Trần Nguyên lấy điện thoại ra, thoáng nhìn qua thời gian, 23:23, còn sớm, chỉ mới ngủ nửa tiếng.

Mà điều này cũng có nghĩa là, vào lúc hơn một tiếng sau khi mình băng bó miệng vết thương cho Vũ Tử xong, nó cũng đã

bớt đau đến mức có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Chương 298: Vòng tay vàng lớn (3)

Khá tốt, một việc công đức.

Cho nên, nếu thật sự có cái vòng tay vàng kia, cũng coi như là Phật Tổ khen thưởng cho tôi.

Rời giường, mặc một cái quần dài, sau đó mặc thêm áo khoác, mang giày thể thao vào, Trần Nguyên trực tiếp ra khỏi cửa.

Tìm được một chiếc xe điện công cộng 'Còn không đặt tên thì tôi thật sự sẽ tuỳ tiện đặt tên' ở dưới lầu, quét mã, khởi động.

Bởi vì chỗ này Trần Nguyên tương đối quen thuộc, cho nên không mở dẫn đường, trực tiếp chạy về hướng công viên bên kia.

Lúc buổi tối như này, hơn nữa lại là vùng ngoại thành, trên cơ bản là không có xe, Trần Nguyên cũng đến nhanh hơn một chút.

Cảnh trong giấc mơ này, hẳn là của chú chó ban ngày, hoặc thậm chí nói là không phải chỗ đã thấy hôm nay.

Cho nên, vòng tay vàng có khả năng đã sớm bị coi thành rác rưởi mà thu đi rồi.

Nhưng cho dù thế nào, đều đến sớm một chút đi.

Bằng không nếu buổi tối có kẻ lưu lạc nào ngủ ở công viên…

Không được, nếu một khẩu súng đặt ở chỗ này, đến lúc đó có thể phải nổ.

Nếu buổi tối có Bocchi-chan gì đó trốn ở thùng rác ở công viên, hoặc là Mai-senpai mặc bộ trang phục cô gái thỏ đang đung đưa, cùng với Katanashi Rikka đang chiến đấu với ma vương cầu trượt….. Tôi đây phải làm gì bây giờ a?

Tiểu tử, có phải đã đặt quá nhiều bom không?

Lời tự thuật,__.

Vì thế, thời gian không đến năm phút, Trần Nguyễn đã đạp tới công viên rồi. Tuy rằng bên trong cấm lái xe, nhưng xe đạp

công cộng dù sao rất nhỏ nhẹ nhẹ nhàng, có thể di chuyển lên cầu thang, hơn nữa ban đêm cũng không có người nào quản, hắn sau khi tiến vào, đã trực tiếp lái xe, tìm kiếm cái chỗ có lẽ ở góc rất khuất ở công viên, có nối với con đường bên ngoài, một nơi thuận tiện để xe rác nhặt rác.

Dựa theo ký ức, cùng với bản đồ trong giấc mơ, sau khi Trần Nguyên đi dạo gần nửa vòng, rốt cuộc cũng tìm được ghế dài giống y như đúc rồi.

Đi lên phía trước, chính là sọt rác sao?

Không sai, vừa hay đúng là vậy.

Hơn nữa bố trí giống y đúc cảnh trong mơ, không có khác nhau bất cứ thứ gì.

Mà điều này, càng thêm chứng thực suy đoán của Trần Nguyên.

Trí nhớ của chó tốt đến mức nào nhỉ? Lẽ nào còn mạnh hơn của con người?

Đương nhiên là không, cho nên để có thể khôi phục hoàn toàn bản đồ ở giấc mơ trong đầu, hắn là công lao của siêu tử.

Nói cách khác, mộng chủ có thể tái tạo hoàn toàn thế giới trong hiện thực, rồi chiếu vào trong giấc mơ.

Thật đúng như Thẩm Tiểu Nhiễm nói vậy, mình là một đại năng có thể chế tạo ra huyền cảnh.

Đúng lúc này, Wechat trên điện thoại vừa lúc nhận được một tin nhắn.

Thẩm Tiểu Nhiễm nói người có quan hệ rất tốt đều thêm Wechat, anh có thể cũng thêm Wechat của tôi không?

Sau đó, Trần Nguyên đứng không vững.

May mắn là không có em gái, nếu thật sự làm nũng như này, thì bản thân thật sự hết cách.

Luôn có người nói, em gái đều là kẻ thù, căn bản không có chuyện tồn tại loại anh trai sủng em gái tới tận trời.

Nhưng cái này có tiền đề, là chênh lệch tuổi tác không có nhiều.

Chỉ kém vài tuổi, thật sự rất dễ đánh nhau với cãi nhau.

Nhưng nếu là sáu đến mười tuổi, thậm chí là mười mấy tuổi, hơn nữa em gái thật sự rất đáng yêu….

Nên sủng vẫn sẽ là sủng.

Cái gì, nếu là em trai á?

Cũng sẽ sủng.

Nhưng không ảnh hưởng đến chuyện tôi bóp con chim non của nó.

Trần Nguyên mở Wechat lên, sau đó liền nhìn thấy, Thẩm Tiểu Nhiễm gửi cho mình một tấm hình tự chụp trước gương. Ảnh chụp, lại thay một bộ đầm hoa nhí mà cô cảm thấy đẹp, biểu cảm trên mặt cũng là loại tự luyến chết ra.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Tôi tự mình đứng lên chụp, lúc này là được 30 giây.

Rời khỏi xe lăn, có thể đứng được 30 giây….

Quả thật có chút lợi hại.

Đây là ý nghĩa của siêu tử.

Nếu mình không đi học, không nghỉ ngơi, vẫn luôn xoa bóp cho Thẩm Tiểu Nhiễm cưỡi ngựa, có lẽ có thể đủ để đem chân cô hoàn toàn chữa khỏi.

Hoặc là nói, trị cho đến khi mát-xa có thể đạt tới cực hạn.

Trần Nguyên cũng không phải là không bỏ việc học xuống được, không bỏ trường học xuống được, mặc dù quả thật có chút không thể buông Tâm Bảo, nhưng Tâm bảo cũng không phải loại con gái một tuần không có ai bầu bạn liền chạy trốn, cho nên nguyên nhân chân chính vẫn là — — Tự mình bảo vệ.

Trần Nguyên muốn kiểu tế thuỷ trường lưu*, chậm rãi chữa khỏi cho Thẩm Tiểu Nhiễm.

*nước chảy từng giọt, ý chỉ làm từ từ, kiên trì.

Mà không phải một tuần, trung tâm phục hồi chức năng Sâm Hải hoàn thành trong 5 năm còn không hoàn thành được trị liệu.

Nếu như vậy, nếu để người khác biết, có một thánh bó xương, có thể chữa trị tàn tật trong bảy ngày….

Với bản thân, cũng coi như là một loại uy hiếp.

Đồ chơi siêu tử này, tôi vẫn là nên chậm rãi chơi, từ từ chơi.

Chẳng qua….

Đứng trước đống rác có thể nhiều gấp đôi so với trong giấc mơ, Trần Nguyên có chút tê dại.

Chương 299: Vàng có giá, người có tình (1)

Không phải, siêu gia là một tồn tại mạnh như vậy, tôi thân là người sử dụng của ông ấy, tại sao phải ở đâu làm loại việc như này?

Tâm lý Trần Nguyên không muốn tiếp thu.

Những người Trung Quốc có một câu tục ngữ — — Tới cũng tới rồi.

Cái này có thể cùng với mùng một tết, hắn vẫn là một đứa trẻ, 'Mọi người đều chết' đã trở thành một câu đối hay.

Đợi đã, Sao còn xuất hiện mạch cố sự vậy…

Cho nên, chuẩn bị khẩu trang trước khi làm chuyện tốt, trực tiếp đến chỗ Vũ Tử đào bới, dùng tầm mắt để tìm kiếm vòng tay vàng trước.

Nhưng mà, ban đêm tối như vậy, rác rưởi lại còn nhiều hơn trước, chuyện này…

Sau khi xem xét vài phút, Trần Nguyên vẫn không nhìn nổi như cũ.

Chẳng lẽ, muốn lật sao? Dùng siêu gia làm loại chuyện này, tôi sẽ bị trời phạt.

Mẹ nó không làm!

Lòng tự trọng của vai chính không cho phép Trần Nguyên làm như vậy, mà lúc này, Thẩm Tiểu Nhiễm lại gửi tin nhắn tới.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Tuần kia, chừng nào thì anh có thể đến đây vậy.

Trần Nguyên: Thứ sáu đi, tuần đó được thả sớm.

Tin nhắn vừa mới gửi đi, bên kia liền gọi điện thoại tới.

Fuck!

Giờ này mà còn gọi điện thoại?

Không phải, cái giờ này thì mình trả lời tin nhắn làm gì vậy?

Tôi thật quá đáng.

Trần Nguyên không còn cách, chỉ có thể bắt máy.

Sau đó liền nghe được giọng nói con gái dễ nghe, nhưng quả thật là có chút trà ở bên kia: "Trễ như vậy còn gọi điện thoại với anh, có bị tra lịch sử trò chuyện không vậy?"

" không sao, tôi sẽ xóa nó."

"…Hừ, đồ nhát gan."

Quả nhiên, chỉ cần Trần Nguyên hơi ra tay, là có thể đánh bên kia hiện nguyên hình.

Nhưng mà, ngữ khí của Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn rất là vui vẻ: "Bố của tôi cũng biết chuyện của anh, hơn nữa còn rất yên tâm với anh, đợi hệ thống giám sát trong nhà được lắp đặt xong, anh liền có thể dùng danh nghĩa dạy bù cho tôi để đến đây."

"Vậy là…. Vậy là yên tâm sao?"

" Ông ấy không biết chuyện mát xa, chỉ biết chúng ta là bạn bè rất tốt, sau đó anh cổ vũ cho tôi rất nhiều, tôi mới có thể đứng lên như vậy." Thẩm Tiểu Nhiễm trông rất tích cực nói, "Thật đấy, anh đến đây đi, đừng sợ nha, ông ấy cho rằng chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè."

"Bạn bè?"

Trần Nguyên nghe được liền nghi ngờ hỏi, Thẩm Tiểu Nhiễm vui vẻ nói: "Tôi biết chúng ta là quan hệ gì, chỉ vì ứng phó với ông ấy nên mới…."

"Là tín đồ."

"Hừ."

Trần Nguyên một bên gọi điện thoại, một bên tiếp tục dùng mắt tìm.

Sau đó đột nhiên, trợn to đôi mắt.

Hắn, tìm được Wallace rồi.

Nhặt một nhánh cây sạch sẽ lên, hắn đẩy Wallace ra.

“Nếu nói là dạy bù, vậy chắc chắn phải cho anh tiền lương. Tuy rằng thần tiên như ngài không để bụng, nhưng xin hãy nhận lấy tâm ý. Đương nhiên, anh cũng không cần quá lo lắng, nhà của chúng tôi cũng không nghèo lắm, bé heo nhỏ của tôi còn có mấy ngàn tệ…”

“Tiền a!”

Ngừng động tác tay, Trần Nguyên dần dần bình tĩnh.

“Ờm…. Tuy rằng chút tiền ấy không xứng với công sức của anh, nhưng tôi sẽ đền đáp xứng đáng. sau này tôi lớn lên, có thể được làm công không…. Trần Nguyên, anh có đang nghe không?”

“Anh đang nghe.”

lần đầu tiên ngồi xổm xuống, tháo khẩu trang ra, dùng khẩu trang nhặt trước vòng tay vàng nặng trịch lên.

Sau đó, lau sạch.

Ở trong đêm tối, tuy rằng nó không tính là sáng rồi, nhưng cũng phát ra ánh sáng làm tâm tình con người thả lỏng…..

Bởi vì chỉ dùng vài phút, nói chung là chẳng tốn bao nhiêu sức đã tìm được món đồ này cho nên tâm tình của Trần Nguyên rất bình tĩnh, trên mặt cũng không có chút gợn sóng nào.

Dù sao nếu là giả thì hắn chính là tên hề.

Đương nhiên, dựa vào xúc giác của mình, Trần Nguyên chắc chắn nó không thể là đồng thau, còn liệu nó có phải là vật liệu nào khác thì chuyện này hắn không thể làm gì được mà phải đợi ngày mai.

“A, tiểu Thẩm em mới nói gì đó?”

Bỏ chiếc vòng tay bằng vàng vào túi, Trần Nguyên quay lại cuộc nói chuyện hỏi.

“Nãy giờ anh không nghe gì hết hả…”

Giọng nói trong điện thoại dường như có chút hờn dỗi nhưng chưa đến mức tức giận, có lẽ cô bé cảm thấy mình bị lừa gạt.

“Vừa nãy nhìn thấy hai con gián đánh nhau nên hơi thất thần tí, thật ngại quá. Nhưng mà không sao, anh đã đưa bọn nó đến thế giới bên kia rồi.”

Trần Nguyên giải thích, tranh thủ nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy.

Vừa nãy tiểu Thẩm hình như có bảo hắn đến nhà làm gia sư, hơn nữa cô bé còn có thể giúp hắn kiếm tiền?

Hợp lý.

Từ già đến trẻ, từ trai đến gái, tất cả đều là đối tượng giúp hắn kiếm tiền.

“Anh suy nghĩ xem thử đi nhé.” Thẩm Tiêu Nhiễm dùng ngữ khí “cầu xin” nói, “Tuần này khi nào anh đến vậy… Đến một chút thôi rồi về cũng được.”

“Nhưng mà cuối tuần nay anh có bài kiểm tra tháng, hơi bận chút.”

Trần Nguyên tìm chỗ để xe đạp công cộng, quét mã, bắt đầu đạp xe.

Chương 300: Vàng có giá, người có tình (2)

“Được rồi.”

Nghe thấy vậy, biết Trần Nguyên thật sự có chuyện bận, Thẩm Tiêu Nhiễm chỉ đành tiếp nhận, thở dài nói: “Bận chút cũng tốt, bận chút cũng tốt.”

Nghe tiểu Thẩm Alone nói kìa?

“Em cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, tuần này anh vẫn sẽ đến thế nhưng không hứa trước được là ngày nào đâu.”

Bởi vì hiện tại chưa có kế hoạch gì Trần Nguyên cũng không dám hứa hẹn sớm. Nhưng mà hắn cũng có mấy cách dụ người

hơi hèn hạ: “Tất nhiên, nếu như ngày nào em cũng nghe lời mẹ, ngoan ngoãn tập hồi phục, thì thứ hai anh sẽ đến.”

“Ý anh là anh có thể giám sát hành động của em bất cứ lúc nào bất cứ đâu sao?”

Tiểu Thẩm một chiêu đã đảo khách thành chủ, khiến Trần Nguyên cứng họng.

Đó cũng là cách mà L đã dùng để trộm cuốn Death Note của Yagami Raito đấy!

Con bé này đang nghĩ cái gì vậy?

Hơn nữa, con bé này còn định tìm hiểu đến mức nào nữa đây.

“Trần Nguyên có phải anh còn có những phép thuật khác không?” Thẩm Tiêu Nhiễm mong đợi hỏi.

“Không hiểu em đang nói gì hết.”

“… Được rồi, em hiểu rồi.”

Thẩm Tiêu Nhiễm ra vẻ hiểu biết, hạ giọng nghiêm túc nói: “Em không có ghi âm đâu, phòng em cũng có cách âm nữa, hơn nữa mình đang gọi điện cho nên không cần lo bị chụp màn hình đâu, tuyệt đối sẽ không để lộ cho người thứ ba biết. Nếu như vô tình lộ ra ngoài thì em nguyện chặt một tay để tạ tội.

“…”

Nghe cô bé nói vậy, Trần Nguyên lâm vào trầm tư.

Mà Thẩm Tiêu Nhiễm vì Trần Nguyên im lặng quá lâu cho nên cũng trầm mặc theo.

Cuối cùng, vẫn là cô bé lên tiếng đánh gãy bầu không khí này trước: “Vừa nãy em chỉ là đang đùa một trò đùa nhạt nhẽo thôi… Anh có hiểu không?”

“Vậy là giờ anh phải cười phá lên mới hợp ý em đúng không?”

Trần Nguyên hỏi lại.

Lúc Thiết Sinh mới mất hai chân, mấy người bên cạnh hắn ta đều không dám nhắc tới mấy từ như chạy, nhảy mà mẹ nó một đứa bé tàn tật chỉ còn một cánh tay lại dám đùa rằng muốn chặt nó đi để bồi tội.

Gan em cũng lớn lắm đấy tiểu Thẩm.

Thẩm Tiêu Nhiễm giải thích nói: “Em chỉ là muốn không khí vui lên thôi…”

“Không cần đâu, cách nói chuyện bình thường của em đã đủ hề rồi.”

“Này! Anh vừa phải thôi nhé!” Thẩm TiêTu Nhiễm bất mãn hét to, “Anh cứ xem em như con nít vậy, thấy em làm gì cũng thấy mắc cười, lại không chịu đối diện với tình cảm của em, em đoán cho dù bây giờ có bảo sau này em muốn làm cô dâu của anh chắc anh cũng chỉ cười đùa thôi…”

“Ha ha.”

Điểm buồn cười chỗ này là: Thẩm Tiêu Nhiễm tức giận vì bị xem là trẻ con, khi cô bé nghĩ nếu có tỏ tình với Trần Nguyên cũng bị cười nhạo mà thôi thì hắn đã cười.

“Anh đáng ghét thật đấy.”

Thẩm Tiêu Nhiễm càng tức giận, mém tí nữa đã khóc lên, cô bé buồn bã bảo: “Trần Nguyên anh… Anh…”

Mấy bạn nhỏ thông minh đều biết rõ lúc này chỉ có năm chữ có thể diễn tả hành vi của hắn:

Trần Nguyên là thằng ngốc!

“Xin lỗi mà, xin lỗi.” Trần Nguyên cũng không ác đến vậy, thấy Thẩm Tiêu Nhiễm sắp khóc liền vội xin lỗi, “Không phải đang xem thường em đâu, chỉ là nghe thấy mấy đứa nhóc nói vậy là ai cũng sẽ thấy buồn cười thôi. Đợi tới khi em lớn hơn chút, trở thành một cô gái cao lớn thì cho dù em có nói gì cũng không em xem thường em nữa đâu.”

Bị người lớn đùa giỡn lúc còn bé cũng được coi là một phần trong vòng đời của người.

Khi còn bé có ai không bị người lớn trêu chọc chứ?

Chỉ có thể nói, đã từng bị trời mưa làm cho ướt nhẹp thì nhìn thấy người khác chưa bị ướt sẽ khiến tâm trạng khó chịu.

Đương nhiên, Trần Nguyên còn cân nhắc đến nhiều yếu tố khác, tình cảm của tiểu Thẩm đối với hắn thật là một lời khó

nói hết, điều mà hắn có thể làm chỉ giống như mẹ cô bé mà thôi.

Trà một chút cũng không có gì nhưng nếu nói tới việc "Làm cô dâu của anh" kiểu này… Vậy để con bé đi hỏi chú cảnh sát chút xem có được không.

"Đợi đến khi em lớn anh chắc chắn sẽ bị hù chết!" Thẩm Tiêu Nhiễm rất tự tin, không chút e dè nói.

"Được, được, anh đợi."

Ngoài miệng Trần Nguyên vẫn đồng tình, nhưng trong lòng nghĩ đến điều gì đó khiến hắn bật cười. Do đó, liền nhẹ giọng nói: "Nhưng mà tới lúc ấy nếu em thật sự mặc áo cưới chạy đến trước mặt anh chắc anh sẽ… Ừ thì không đến nỗi kinh hãi đâu mà chắc kinh hỉ sẽ nhiều hơn đó."

Tôi có một đứa em gái không có huyết thống.

Lần đầu gặp, cô bé ấy còn trưởng thành hơn tôi rất nhiều, nhìn ánh trăng trên dòng sông, đôi mắt cô bé giấu đi sương lạnh mùa đông, không nói lời nào nhưng dường như đã nói lên tất cả: Muốn sốn thì đừng tới gần.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ, có lẽ cả đời này cô bé sẽ không cười được nữa.

Lúc học cấp ba, tôi và cô em ấy đã trở thành bạn, cô bé ngọt ngào gọi tôi là anh trai.

Chương 301: Vàng có giá, người có tình (3)

Tôi luôn khắc ghi quãng thời gian hạnh phúc đó, một giây cũng chưa từng quên.

Sau khi lên đại học, tôi đã chuyển đi nơi khác, lúc lên năm hai, bận rộn với việc học, luận án, luận văn dường như không có ngày nào được rảnh rỗi.

Hôm nào đấy khi vừa hết tiết, tôi cầm sách vở đến căn tin cùng bạn học, nghĩ thầm phải ăn thật nhanh để giành chỗ ngồi trong thư viện.

Mà trên đường, dây thường xuân đã giăng đầy đường, một chùm tia nắng chiếu vào mắt tôi.

Theo bản năng, tôi nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra, ánh nhìn của tôi đã bị cô gái tóc dài đứng trong làn gió thu hút, cô ấy mang bộ váy xinh đẹp trông đầy sức sống, thanh xuân. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, cô ấy khoác tay lên lưng tôi, cười hỏi:

“Anh Trần Nguyên, anh còn nhớ em không?”

Con mẹ nó.

Nghĩ tới đây hắn đã muốn rớt nước mắt rồi.

nhanh xuất bản đi.

Mỗi ngày chỉ toàn học từ mới, làm đề, nhớ công thức, cuộc sống của học sinh cấp ba hắn không muốn ở thêm một ngày nào nữa.

Đến đây, để siêu năng lực gia hắn tiếp thêm sức mạnh, thời gian mau tăng tốc độ chảy đi!

“Sao vậy, lag rồi sao?”

Trần Nguyên thấy nửa ngày rồi mà không ai nói lời nào nên lên tiếng hỏi.

“Dạ… Hơi lag chút.”

“Vậy anh cúp máy trước nhé.”

“Ấy đừng tắt đừng tắt.”

Thấy đầu dây bên kia định tắt máy, Thẩm Tiêu Nhiễm vội vàng ngăn cản. Sau đó, khẽ cắn môi ra vẻ đáng thương bảo: “Đợi lát nữa rồi tắt nha… Mấy đứa nhỏ khuyết tật rất nhạy cảm đấy, nếu anh tắt điện thoại như vậy nói không chừng cô bé đó sẽ mất ngủ cả đêm hơn nữa còn trộm khóc nhè trong chăn đó.”

“Lại dùng đạo đức bắt cóc anh đúng không?”

“Người có đạo đức mới bị bắt cóc đó, như vậy là anh có thể tự tin khẳng định bản thân cũng có đạo đức rồi.”

Lúc Thẩm Tiêu Nhiễm nói chuyện, khuôn mặt đã không quản lý biểu cảm được nữa.

Bởi vì lúc nãy cô bé đã nghĩ đến hình ảnh mà Trần Nguyên nói.

[Đợi lúc mình lớn lên, mặc một bộ váy xinh đẹp. Lén lút chạy đến trường tìm anh ấy, cho anh ấy một kinh hãi.

Nhưng mà anh ấy đã bảo là sẽ kinh hỉ nhiều hơn.

Liệu anh ấy thấy kinh hỉ vì mình đến tìm, hay là vì mình đã khá hơn?

Khả năng đọc tâm trí của người khác, mình cũng muốn có.]

"Em nên thấy may vì bản thân chỉ ở nhà không đi đâu đấy, chứ không với tính cách như vậy thì ra đường dễ bị đánh lắm." Giọng nói từ đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến.

"Ấy? Chị bé tiên nữ kia cũng đánh người à?" Thẩm Tiểu Ngữ khó tin hỏi.

"Nếu là cô ấy thì anh tình nguyện bị đánh."

"…" Mỗi lần cô bé muốn "chia rẽ", Trần Nguyên đều dùng cách khiến người khác chẳng thể nói lời nào để bảo vệ cô ấy sau đó lại khiến người ta nghẹn lời.

[Anh cứ chiều chị ấy đi, cứ sủng chị ấy đi.]

"Được rồi, anh buồn ngủ rồi, mai còn đi học nữa, không nói nữa nhé."

"Đợi, đợi chút đã." Ngay trước lúc tắt máy, Thẩm Tiêu Nhiễm đột nhiên nghiêm túc bảo, "Em chắc chắn sẽ không nói chuyện anh có phép thuật đâu, nếu như gây phiền phức cho anh không cần anh nói, em cũng sẽ tự sát… Ấy em đùa thôi, anh đừng coi là thật nha."

Đối với năng lực siêu phàm thế này, Thẩm Tiêu Nhiễm không muốn chiếm hữu, cũng sẽ không khoe khoang, càng không dùng nó để uy hiếp.

Trần Nguyên đồng ý tiến vào giấc mơ của mình, đã khiến cô bé thấy biết ơn vô cùng.

Giống như đến thăm vậy đó.

Đến là do tình cảm, không đến cũng không trách được.

Người bị tàn tật như cô bé, chỉ có thể ngồi trên xe lăn gọi điện cầu xin hắn đến mà thôi.

Cô bé đó chẳng uy hiếp ai được.

“Anh thấy mấy nay em có vẻ ngoan nhỉ, vậy tuần này khi nào làm hồi phục thì báo sớm cho anh.”

Nhưng may là, hắn rất thích kiểu “Xin anh đó” như thế này.

“Được được ạ, anh nói rồi đó, nhớ đến đấy!” Thẩm Tiêu Nhiễm không chút che giấu sự vui sướng của mình.

Vui vẻ chính là vui vẻ.

So với lúc chưa thân thiết với nhau, bây giờ cô đã cảm thấy bản thân đã thẳng thắn hơn nhiều.

Thậm chí có thể nói, có gì nói đấy chính là nhẫn đạo của cô bé.

[Mà mấy cô gái có cá tính như vậy chắc gì anh ấy đã gặp qua chứ.

Hừ.]

“Nhớ nghỉ sớm một chút, không được thức đêm, tắt máy đây.”

“Dạ, anh ngủ ngon nha~”

“Ừ.”

Nói xong, đầu dây bên kia liền lập tức cúp máy.

“Aiz, anh ấy dễ khiến người khác tổn thương thật đấy.”

Nhìn chiếc điện thoại trên tay, Thẩm Tiêu Nhiễm thở dài, rốt cuộc cô bé đã hiểu được thế nào là tàn nhẫn lạnh lùng mà tiểu thuyết hay miêu tả.

Trần Nguyên điểm nào cũng tốt, chỉ là quá Thánh Mẫu.

Người như vậy nếu là nam chính tiểu thuyết tiên hiệp, chắc khi thấy hai đứa nhỏ rớt xuống hố lửa cũng phải đồng tình mà…

“Nhưng mà thời gian bảo vệ cho tân thủ của mình chắc cũng không còn được lâu nữa.”

Thẩm Tiêu Nhiễm nhìn sách giáo khoa lớp sáu để bên cạnh, liền thấy châm chọc.

Chương 302: Vàng có giá, người có tình (4)

Hết năm nay, cô bé đã lên cấp hai rồi.

Mặc dù chỉ cách nhau có một tuổi, nhưng khi trở thành học sinh cấp hai, bản chất sẽ không giống nhau.

Dù sao cô bé vẫn thường hay thấy mấy học sinh cấp hai khinh thường mấy đứa nhóc cấp một.

Nhưng lớn lên, hưởng thụ được không ít đặc quyền, không còn được "dung túng", cũng không có nghĩa tất cả đều là chuyện xấu.

"Mình mười một tuổi, anh ấy mười bảy nghe có vẻ cách nhau khá xa nhỉ."

"Mình mười bốn tuổi, anh ấy hai mươi tuổi, hình như vẫn còn xa lắm."

"Mình mười tám tuổi, anh ấy hai mươi bốn tuổi… Có phải hay không sẽ đỡ hơn một chút?"

…

Nha~, con bé đó lại còn dám nha~.

Mấy đứa nhóc thời nay cũng đáng sợ quá đấy.

Tuần này phải gắn tìm thời gian, giúp con bé chỉnh cái chân con lại cho kịp, mấy bộ phận khác cũng nên khôi phục thêm chút nữa.

Còn cái vòng tay này nên làm thế nào đây?

Lúc đang đợi đèn tín hiểu đổi màu, Trần Nguyên lấy nó từ trong túi ra, tỉ mỉ quan sát.

Tìm người bị mất để trả lại là không thể rồi.

Nếu như không phải nhờ hắn, sáng mai nó sẽ bị xe rác đưa đi vứt vào trong bãi rác.

Coi như là món quà mà vũ trụ gửi tặng đi, dù sao cũng là tâm ý của một thực thể không xác định, không nên làm nó thất vọng.

Nhưng mà trước hết phải làm đưa người ta kiểm tra xem cái này có đáng giá hay không đã.

Ngày hôm sau, Trần Nguyên vẫn đi ăn sáng với Tâm Ngữ như thường ngày, đến trường, sau đó vận hết công sức, dùng cả một buổi sáng để học thêm mấy từ vựng mới, nhớ kỹ tất cả.

Không chỉ nhớ tiếng anh mà còn nhớ cả tiếng Trung nữa.

Thi nghe, thi viết sẽ cần nhiều từ vựng nhưng khi làm bài, nhận diện mặt chữ mới là quan trọng nhất.

Cố sức là vậy cho nên cái giá phải trả cũng vô cùng đắt.

"Cổ họng của cậu… Có phải hơi khàn rồi không?" Buổi tối trên đường về nhà, Hạ Tâm Ngữ quan tâm hỏi.

"Có hả?"

"Tớ thấy sắp tắt tiếng luôn rồi đó." Hạ Tâm Ngữ gật đâu, lấy chai nước trong cặp ra đưa cho hắn, "Ở trong này còn nước ấm đấy, cậu uống cho nhuận giọng đi. Sau đó nói ít lại."

"Cảm…"

"Bớt nói lại đi." Hạ Tâm Ngữ đưa tay lên miệng làm động tác "suỵt"

Hiểu rồi, cô ấy bảo mình mau câm miệng lại bởi quá phiền.

Sau đó, Trần Nguyên mở chai nước ra, uống một miếng.

Đột nhiên cảm nhận được hương hoa ngọt ngào.

"Là quả La Hán." Hạ Tâm Ngữ cười giải thích, "Gần đây sắp đến kì thi rồi, hơn nữa còn là kì thi đầu nữa, nội dung thi giới hạn quá rộng, trước đó khi tớ học hết mấy từ vựng cần học xong cổ họng cũng gần như mất tiếng đấy."

Hạ Tâm Ngữ còn nói như vậy, hắn mà không mất tiếng tiếng thì đâu có được?

Cấp ba phải học hơn ba ngàn năm trăm từ vựng mới, hai ngày hắn đã nhớ hơn 2,200 từ, thêm vào đó còn có hơn hai ngàn từ tiếng Trung, đồng nghĩa với việc đã học hơn bốn nghìn từ, và đọc nó lên khoảng mười vạn lần.

Thử tính chút đi, coi như mỗi lần đều đọc thật nhanh thì vị chi một giờ sẽ đọc 7,200 lần tính ra thì mất khoảng mười mấy

tiếng.

Do đó… Có thể tưởng tượng được cổ họng sẽ bị tàn phá đến mức nào rồi.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ còn một tuần này để học từ vựng nữa thôi, như vậy môn tiếng Anh lần này sẽ là vật trong túi của hắn.

Thử nghĩ đi, một bài thi tiếng Anh, chủ yếu cũng chỉ là dịch những câu, chữ, từ trên giấy sau đó kết hợp với tư duy logic để chọn đáp án mà thôi.

Hắn bây giờ không còn là cậu thiếu niên năm xưa chỉ thi được sáu mươi bảy điểm nữa đâu.

"À có chuyện này." Nhìn Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên nói.

"…Cậu nói nhỏ chút, lo bảo vệ cổ họng đi, ha ha."

"Sau khi thi tháng xong, tôi phải đi đến Ninh Thành để tham gia thi đấu, chắc vào cuối tuần đấy." Bởi vì phải đi ngay khi thi tháng xong cho nên Trần Nguyên mới hỏi trước, "Cậu có thể đến không?"

"Tớ, tớ đi nữa hả?"

Hạ Tâm Ngữ nghe vậy, đột nhiên lại cảm thấy hồi hộp.

"Ninh Thành gần biển mà, có gì thuận đường đi qua biển chơi, chắc sẽ có thời gian thôi." Trần Nguyên nói.

"Đi trong bao lâu?"

"Chắc hai ngày, ngủ lại ở đó một đêm." Trần Nguyên nghĩ đến việc Hạ Tâm Ngữ là một cô gái khá ngại ngùng cho nên giải thích, "Bởi vì là cuối tuần cho nên mấy đứa bạn của tớ, đám Chu Vũ ấy…Chình là cái người tên Chu Vũ kia, bọn họ cũng sẽ đi nữa, cậu cứ đến đi."

Cái người tên Chu Vũ là kiểu hình dung gì vậy…

Nhưng mà sau khi Trần Nguyên nói vậy, tâm trạng bối rối của Hạ Tâm Ngữ cũng giảm đi rất nhiền, nhìn vào hắn, cô ấy cười trêu: "Cậu không sợ bị người ta đồn nhảm sao? Không sợ thì tớ sẽ đi."

Hỏi hắn có sợ không hả?

Hắn…

Hắn đây không phải là sợ, chỉ là thấy hơi ngại chút thôi.

“Tôi cảm thấy cậu không muốn đến nhỉ, đồng ý miễn cưỡng như vậy mà.”

Học theo tiểu Thẩm, Trần Nguyên cũng dùng cách đảo khách thành chủ.

Chương 303: Số tiền đầu tiên (1)

“Nè? Còn trả thù tớ nữa hả, tớ đi đấy.” Hạ Tâm Ngữ làm sao không biết Trần Nguyên đang chọc mình được, cô ấy đùa lại, “Dù sao nếu gặp lão Mạc ở đó, người bị mắng cũng không phải là tớ.”

Không chắc đâu.

Có khi lão Mạc sẽ bảo, thay vì đi chơi với mấy tên không ra gì như Chu Vũ và Hà Tư Kiều thì tôi thấy cậu nên yêu đương với cô bé trường trung học phổ thông Tứ Trung đi, như vậy thì tôi còn có thể an tâm hơn.

“Vậy quyết định như thế nhé.”

Trần Nguyên chốt kèo.

Sau đó, nghĩ đến việc hắn vừa mới giúp người khác thực hiện giấc mơ cho nên mới trộm nhìn tiếng lòng của Tâm Ngữ để xem thử cô ấy đang vui như trẩy hội thế nào.

[Tiền xe đi lại chắc khoảng một trăm bốn mươi tệ, còn có tiền thuê khách sạn nữa, tiền ăn chắc sẽ chia đều cùng mọi người thôi, dễ gì được đi chơi một lần, đúng rồi còn phải mua quà về cho dì nữa.]

Không nghe thấy mấy lời nói vui sướng của Tâm Ngữ mà chỉ có những lo lắng của cô.

Nhưng không sao cả.

Những người bạn xóm nghèo, cụng ly.

Sau khi về nhà ăn cơm xong, Trần Nguyên lấy cớ có việc bận để bảo Hạ Tâm Ngữ về phòng, còn hắn bắt đầu thay đổi trang phục trưởng thành hơn một chút, đi ra ngoài.

Nhìn sơ qua không thể phân biệt được hắn là học sinh hay sinh viên.

Tất nhiên, không thể để người khác nhận ra hắn còn lứa tuổi học sinh được.

“Xin lỗi, có thể cho tôi biết đây là vòng của thương hiệu nào không?”

Trong cửa hàng bán vàng, nhân viên chăm chú nghiên cứu chiếc vòng tay sau đó cười hỏi.

Lí do hắn không mang đồng phục là để tránh đi mấy trường hợp bị coi thành thiếu niên báo đời “gà quấn giấy bạc” lén trộm vòng tay của mẹ đem bán để có tiền tiêu sài.

Mà người nhân viên kia hỏi vậy cũng chỉ bới kiếm thêm một phần chắc chắn từ chiếc hóa đơn của thương hiệu đó thôi.

“Không rõ lắm.” Trần Nguyên lắc đầu, tùy tiện trả lời, “Hôm đó dì ấy đã tháo nó xuống từ trên tay sau đó đưa cho tôi.”

“…”

Đánh giá cậu trai trông khá bảnh đứng trước mặt, cao gầy, trông có vẻ là điển hình của mẫu con trai tỏa sáng lấp lánh, không biết tại sao chỉ một câu đó thôi mà đã tự động biến tấu thành nhiều phiên bản khác.

“Vậy anh muốn đổi thành vàng hay là tiền.” Nhân viên cửa hàng không dám suy nghĩ lung tung nữa, hỏi “Cái vòng này có thể dùng để đổi những món bằng vàng có giá trị tương đương trong cửa tiệm.”

“Cứ đem cân trước đã, xem thử đổi được bao nhiêu tiền.” Trần Nguyên tùy tiện trả lời, dáng vẻ giống như không buồn liếc mắt cái vòng tay mà người dì mình trân trọng.

“Vậy để tôi cầm đi giám định trước.”

“Được thôi.”

Cứ thế, Trần Nguyên đứng ở đó nhìn nhân viên của hàng cầm súng phun lửa ra bắt đầu hơ lửa lên chiếc vòng.

Bằng mắt thường có thể thấy được màu sắc cuae chiếc vòng không hề biến mất ngược lại ánh vàng ấy càng thêm lộng lẫy, chói mắt.

Tiếp đó, nhân viên cửa hàng đem chiếc vòng ra, báo cáo khối lượng: "Khoảng 44,63 gam, nếu dựa theo giá vàng thì là khoảng hai mươi vạn sáu trăm linh năm tệ, anh thấy sao ạ?"

…

Thanh toán hoàn tất, hai mươi vạn bảy trăm tệ vào túi.

Bởi vì Trần Nguyên hơi sững người cho nên người bán nghĩ hắn chê ít liền vội vàng bảo: Để tôi làm tròn số cho anh nhé.

Sau đó, giá chiếc vòng liền thành như vậy.

Thực ra Trần Nguyên không hề chê nó ít.

Hai vạn, ba vạn hay dù chỉ tám, chín ngàn thì đều là tâm ý của Vũ Tử mà?

Của ít lòng nhiều.

Đứa nhỏ nhà hắn hiểu chuyện như vậy, chẳng lẽ hắn còn có thể trách mắng được sao?

Huống chi cái vòng này Vũ Tử còn không dùng tiền để mua.

Số tiền này nếu quy đổi ra thì cũng ngót nghét hết hai năm tiền sinh hoạt của Hạ Tâm Ngữ.

Mặc dù Trần Nguyên không phải thiếu gia nhà giàu gì, nhưng thực tế thì hắn cũng chưa rơi vào cảnh nghèo túng quẫn bao giờ. Cho nên đối với hắn số tiền kia có cũng được không có cũng chẳng sao.

Cho dù là cần tiền để cuối tuần này đến Ninh Thành du lịch ngắm biển, hay là tiền để ăn mừng kết thích kì thi thì tất cả đều phải cần tính toán chi li.

Có số tiền này hắn có thể đảm bảo lời hứa giúp Hạ Tâm Ngữ tăng năm cân trước khi vào đại học sẽ thực hiện được.

Cô ấy có muốn tăng hay không?

Chuyện của tổng tài bớt xỏ mũi vào đi.

Ít nhất nếu cô ấy tăng cân thì khi trở lại quê mấy người họ hàng của cổ đều có thể biết Hạ Tâm Ngữ vẫn sống rất tốt, không phải chịu đói chịu khổ.

–

Nghĩ vậy nhưng chuyện đầu tiên Trần Nguyên làm chính là.

“24 tệ.”

Sau khi mua một cây xúc xích bò trong siêu thị và một bình nước khoáng thì Trần Nguyên ra quầy tính tiền/

“Ông chủ, cho tôi mượn cây kéo một chút.”

“Được rồi.”

Trần Nguyền nhận lấy cây kéo, cắt đứt chốt bảo vệ của cây xúc xích sau đó xé bao bì ở ngoài, trả kéo cho ông chủ, cắn một miếng rồi đi ra ngoài.

Chương 304: Số tiền đầu tiên (2)

“Cái này ăn như vậy sao?” Ông chủ nhẹ nhàng gửi một dấu hỏi chấm to to.

Cái này không ăn như vậy thì ăn kiểu gì nữa?

“Dạ, ăn vậy cũng được.”

Mặc dù hắn là người đã cứu Vũ Tử nhưng Vũ Tử cũng đã giúp lại hắn rất nhiều cho nên tiền bán được chiếc vòng tay ngoại trừ chia cho Hạ Tâm Ngữ cũng phải có một phần của nó.

Mấy lời này hơi kì lạ một chút… Nghe có vẽ khá ngạo mạn.

Đáng lẽ phải là, tiền ăn của Vũ Tử thuận tiện chia một ít cho Tâm Ngữ mới đúng.

Trần Nguyên không biết phải tìm chú chó đó ở đâu, dù sao Vũ Tử cũng không có điện thoại, hắn chỉ có thể đến nơi hôm qua thử vận may xem xem nó có đang ngồi đó không.

Qủa nhiên, chú chó đang ngồi cạnh bồn hoa.

Nhưng không phải ốm yếu cuộn tròn người như hôm qua mà đang ngồi bệch dưới đất, ánh mắt láo liên nhìn xung quanh, dường như đang tìm cái gì đó.

Không giống như hôm qua, Trần Nguyên phát hiện chân của nó đã khôi phục kha khá rồi, nếu không thì không thể ngồi theo kiểu này được.

Thật sự là quá vô lý.

Năng lực này chỉ cần dùng tốt, theo lý mà nói thì phải là không gì không làm được.

Hắn bắt đầu muốn xây dựng Long Tổ rồi đó.

Nếu xây dựng Long Tổ, sau này hắn sẽ không còn là học sinh cấp ba bình thưởng nữa, hắn có thể nói chuyện, thảo luận cùng thủ tướng quốc gia, giải quyết mấy truyền thuyết đô thị, quái vật, người biến dị, mấy ông biến thái đội quần lót trên mặt,…

Nhưng mà nếu làm vậy sau này hắn sẽ không thể liên hệ với Tâm Ngữ thường xuyên…

Lợi ít hơn hại thôi bỏ đi.

“Vũ Tử, nhìn xem thử anh mang cho nhóc cái gì nè?”

Trần Nguyên lấy cây xúc xích vừa dài vừa… thô kia ra lại gọi chú chó.

“…” Chú chó giống như nữ chính trong mấy bộ phim lúc này chỉ sửng người.

Sau đó, từ từ, quay đầu lại nhìn hắn.

Một giây ấy thời gian như ngừng trôi, không khí dường như đóng băng lại.

Một cái chớp mắt đã qua vạn năm.

Giống như đã chịu vũ nhục cực lớn, Vũ Tử kích độngnhào về phía Trần Nguyên. Thấy vậy, Trần Nguyên vội vàng cảnh cáo: “Đừng có cắn tay của anh, nhóc con ngốc này!”

Nhưng mà, khi hắn vẫn đang nghĩ chú chó đó vì thèm ăn mà xông tới thì nó lại không thèm liếc nhìn cây cúc xích trong tay hắn mà trực tiếp nhào vào lòng ngực, sau đó lo lắng mà sủa to: “Gâu Gâu! Gâu… Gâu! Gâu!”

[Gâu Gâu! Gâu Gâu Gâu? Ấu Ấu Oẳng Oẳng!]

Năng lực của bạn đã cập nhập thêm ngôn ngữ mới, xin hãy học tiếng chó để nghe hiểu nhé!

Hả? Từ từ, Tiếng chó? Chu Vũ?

Con mẹ nó Trần Nguyên à, mày quả là thiên tài mà!

Đúng vậy, khi vừa nghe tiếng sủa của nó, Trần Nguyên đã kịp phản ứng lại, hôm qua ở trong giấc mơ, hắn đột ngột bỏ đi có

phải đã khiến chú chó nghĩ hắn biến mất ngay tại chỗ không?

Nếu là vậy thật thì dù là ai cũng bị dọa sợ nhỉ, hên là con chó này vẫn còn thông minh, có chuyện kì lạ như vậy diễn tra nhưng vẫn biết tự mình trốn trong gốc quan sát.

Đúng là một người đàn ông chân chính.

"Ủa khoan, Vũ Tử hình như là con gái mà."

Ngay lúc chú chó vẫn đang bận sủa, Trần Nguyên giơ chân sau nó lên, sau đó bất ngờ phát hiện con chó này có giới tính khác với hắn nghĩ.

"Mẹ ơi, anh kia đang làm gì vậy ạ?"

"Đừng nhìn nhé con yêu, mỗi người đều có sở thích riêng của mình mà."

Trần Nguyên: "…"

Vũ Tử ăn xúc xích trong vui sướng, vừa ăn vừa uống nước từ chai nước khoáng mà Trần Nguyên đã rót ra đổ vào trong ly nhựa, nhìn thấy nó đã khôi phục ít nhiêu, hơn nữa còn rất có tinh thần, Trần Nguyên cũng yên tâm hơn phần nào.

Sau đó, an tâm rời đi.

Nhưng mà chưa đi được bao xa thì hắn đã nghe được âm thanh "hừ hừ" ngay phía sau.

Quay người lại nhìn, quả nhiên thấy Vũ Tử đang ở ngay đó. Bởi vì hắn dừng chân cho nên nó cũng ngồi bệt xuống, giống như đã được huấn luyện bài bàn nhìn rất ngoan ngoãn thông minh.

"Nếu nhóc không ăn tiếp thì cây xúc xích sẽ bị con chó khác lấy mất đấy." Trần Nguyên chỉ về phía sau.

Vũ Tử quay đầu nhìn theo, sau đó lại nhìn chằm chằm Trần Nguyên, một chút cũng không động đậy.

Trần Nguyên tiến về phía trước, nó ở sau sẽ đi theo.

"Nhưng mà anh không nuôi chó được."

Trần Nguyên nhìn chú chó, bất lực nói: "Phòng trọ cách âm rất yếu, dì chủ trọ lại là fan cuồng của đám meif cho nên nhà anh không có cửa cho nhóc vào đâu."

“…”

Chú chó dường như đã nghe hiểu, cho nên cúi đầu xuống đất thế nhưng vẫn không chịu quay đầu chui về ổ mà dường như đang đợi Trần Nguyên giúp nó giải quyết vấn đề vậy.

Con chó biết làm nũng là tốt số nhất.

“Aiz, mặc dù anh không thể nuôi nhóc, nhưng anh có thể cho nhóc biết nhà anh ở đâu, đi theo anh nào.”

Trần Nguyên không có cách nào cự tuyệt đôi mắt to tròn lấp kia được, huống gì đây là còn là chú chó cái xinh đẹp, sạch sẽ - Vũ Tử.

Chương 305: Số tiền đầu tiên (3)

Mà Vũ Tử nghe vậy cũng cao hứng chạy vòng chân hắn, sau đó chạy lại ổ của mình, gặm cây xúc xích mang theo, đi phía sau hắn.

Mấy phút sau, Trần Nguyên về đến dưới nhà.

"Đây là nhà anh, nếu rảnh thì nhóc cứ đến chơi, nhưng đừng có làm phiền người khác, cũng đừng đi vệ sinh lung tung."

Sau khi dặn Vũ Tử xong, Trần Nguyên chuẩn bị lên lầu. Mà chú chó lúc này giống như nghe không hiểu cho nên đi lên theo hắn.

Trần Nguyên đã ngăn cản nó rất nhiều lần, cuối cùng hắn phải đứng im không động đậy thì nó mới hiểu, chú chó đứng ở chỗ bậc thang, im lặng nhìn vào hắn…

Trần Nguyên trong lòng khó chịu, ngay lúc hắn bất lực nhất hắn lại gặp được chú chó mà bản thân muốn nuôi.

Nhưng mà Vũ Tử à, nhóc đừng trách anh nhẫn tâm nhé, trước kia anh đã gặp được 47 con mèo mà anh muốn nuôi rồi.

"Trần Nguyên?"

Ngay lúc đó, Hạ Tâm Ngữ xuống dưới đổ rác đã vô tình gặp mặt Trần Nguyên. Vừa mới chào nhau xong, đột nhiên nhìn thấy có con chó đang chặn trước bậc thang cho nên sợ hãi nắm lấy cánh tay Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ núp ở đằng sau hắn yếu ớt hỏi: "Cậu lại làm gì rồi, sao nó lại ngồi chắn ngay đó chứ?"

"Sao nghe cậu nói giống như tôi lại đi trêu chọc bọn cho vay nặng lãi mà không trả tiền vậy?"

"Vậy con chó đó là sao?"

Thấy chú chó vẫn không sủa không động, cảm xúc có vẻ ổn định, hơn nữa trên đùi nó còn có vết thương cho nên Hạ Tâm Ngữ mới an tâm được chút ít, dần dần thả tay Trần Nguyên ra.

"Hôm qua tôi tình cờ bắt gặp nó đang bị thương cho nên đã sơ cứu cho nó. Sau đó hôm nay gặp lại nó liền chạy theo tôi."

“À ra là vậy… Nhưng mà chỗ nhà trọ chúng ta không cho nuôi chó đâu.”

“Vấn đề nằm ở đó đấy, tôi không biết phải nói thế nào cho nó chịu đi hết.” Trần Nguyên bất đắc gĩ nói, “Hình như nó không hiểu tôi đang nói gì hết.”

“Cậu nói câu vừa nãy như đang chửi người ta ấy…”

Hạ Tâm Ngữ tiến tới vài bước, bỏ bao rác vào chỗ tập kết. Sau đó đến trước mặt Vũ Tử ngồi xổm xuống, chỉnh lại váy, đưa tay sờ đầu nó: “Con chó này nhìn xinh thật đấy.”

Chú chó vừa định nhe răng lại thấy Trần Nguyên đứng sau đăng nghiêm túc nhìn nó giống như muốn nói: Nhóc mà dám hù dọa cô ấy thì anh sẽ biến nhóc thành món thịt cầy đó, dám thì làm thử đi.

Thể là, nó đã ngoan ngoãn hơn, nở nụ cười tươi rói.

“Con chó này ngoan quá, ngoan nào, ngoan nào.”

Hạ Tâm Ngữ đối với mấy con vật như này không ghét cũng không thích, tuy rằng cô ấy càng thích mèo hơn một chút nếu không thì sẽ không mua hai con búp bê mèo. Nhưng mà nhìn chú chó xinh đẹp, sạch sẽ, ngoan ngoãn đứng trước mặt cô cũng thấy khá tốt.

“Vũ Tử rất ngoan, cậu lên lầu trước đi, vấn đề nuôi hay không tôi sẽ nghiên cứu.”

Trần Nguyên biết, quan hệ càng thân thiết, thì càng khó mà dứt bỏ, cho nên hắn chỉ có thể nhẫn tâm nói như vậy.

Sau đó, chú chó dường như nghe hiểu nên hạ thấp lông mày, nhìn có vẻ uể oải.

“Vũ Tử?” Hạ Tâm Ngữ hiếu kì hỏi, “Sao cậu lại gọi nó như vậy?”

Trần Nguyên: “Hmmm…”

“Đừng bảo là tên của nó, cậu đặt theo tên của bạn Chu Vũ nào đó mà cậu hay nhắc đến hả?” Lúc Hạ Tâm Ngữ hỏi ra câu này cũng thấy khó mở miệng, “Thật vậy sao?”

“Vô tình giống nhau thôi, tôi mới mở miệng kêu Chu Vũ, ai biết nó lại chạy đến chỗ tôi chứ.” Trần Nguyên vội vàng giải

thích.

“Vậy mà tớ cứ nghĩ cậu cố ý đặt cho nó cái tên này chứ.”

“Không có chuyện đó đâu…”

“Hơn nữa.” Nhìn Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ nói tiếp, “Đã đặt cả họ và tên thì sao không lấy họ Trần của cậu đặt thành Trần Vũ vậy?”

“Nếu vậy thì nghe như tôi đang mắng chính mình ấy, không được đâu.”

“Cậu còn biết đặt cho chó tên trùng với tên người thì giống như đang chửi người ta luôn cơ đấy?”

Hạ Tâm Ngữ thấy Trần Nguyên khá trưởng thành, hầu hết thời gian là vậy khi, khi ấy hắn sẽ khiến cho người ta có cảm giác muốn dựa dẫm. Nhưng vẫn có vài lúc cô ấy cảm thấy hắn vẫn chỉ là một thằng nhóc trẻ trâu mà thôi.

Thích xem

Thật đáng yêu.

“Tâm Ngữ tôi lên lầu trước, không thể để nó nhìn miết vậy được.” Trần Nguyên biết ở càng lâu thì càng khó lên cho nên nhịn đau một dao chặt đứt, “Chu Vũ, nghe ba nói, ba thật sự không thể nuôi được nhóc, nhưng đừng lo chuyện cơm nước của nhóc ba đây lo tất!”

Nói xong, Trần Nguyên rời đi.

Mà Vũ Tử cũng buồn bã xoang người, cái đuôi một mực rũ xuống đất.

“Tiểu Vũ.”

Lúc này, Hạ Tâm Ngữ kêu nó.

Giống như nghe được chữ “Vũ” là đang gọi mình cho nên Vũ Tử quay đầu, trông mong nhìn cô ấy.

Chương 306: Số tiền đầu tiên (4)

Cô ấy có quan hệ không bình thường với chủ nhân, trên người bọn họ còn dính hương vị của nhau nên chắc chắn đã ở cùng

một chỗ, nói vậy có khi cô ấy sẽ nhận nuôi nó.

“Mặc dù cậu ta nói không được…”

Hạ Tâm Ngữ quay đầu lại, nhìn hướng cầu thang sau đó quay đầu che miệng nhỏ giọng bảo: “Nhưng mà chị hứa với nhóc chắc chắn sẽ có cơ hội.”

Chú chó ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời.

“Đợi vài hôm đi, chờ đến khi chủ nhà đồng ý, hai bọn chị cũng chuẩn bị sẵn sàng đến lúc đó nếu như ba ba không chịu…”

Gãi gãi cằm chú chó, cô ấy lộ ra một nụ cười an ủi: “Thì mẹ sẽ giúp nhóc đi cầu tình hắn được không.”

… …

Tối nay, Trần Nguyên lại có thể đi vào giấc mơ.

Mà giấc mơ hắn tiến vào chính là của người cuối cùng hắn gặp mặt - Hạ Tâm Ngữ.

Nhưng hắn không định bước vào giấc mơ, bởi vì theo thí nghiệm hôm qua của hắn, cái giá phải trả khi vào giấc mơ của người khác tuy không phải tiêu hao tinh thần lực nhưng những mệt mỏi, đau khổ trong giấc mơ sẽ đem tiến về hiện thực.

Trước đây khi đi vào giấc mơ, buổi tối chỉ giống như ngủ một giấc dậy, sáng sơm thần thái vẫn sảng khoái.

Nhưng sau khi đổi mới năng lực, nếu ở trong mơ vẫn luôn hoạt động thì khi quay lại hiện thực chẳng những mệt mỏi, thiếu ngủ mà còn đói bụng nữa.

Do đó, hắn tính đợi lúc thanh tiến độ năng lực vẫn còn hiệu lực trong hai ngày cuối, dốc sức không phân đêm ngày sử dụng năng lực.

Bây giờ, vẫn nên tiết kiệm thể lực một chút.

Nhưng mà, cũng không thể lười biếng được.

Hắn mười giờ ba mươi phút đi ngủ, đặt báo thức lúc bốn giờ ba mươi, tính ra là sáu tiếng, cũng là giờ vàng cho giấc ngủ ngon.

“Con mẹ nó! Chịu rồi! Từ bỏ thôi giấc mơ kia đi! Đi ngủ!”

Vào 4:30 đồng hồ báo thức vang lên, Trần Nguyên thức dậy sau giấc mộng dài, sau đó mém chút nữa đã ngủ thiếp lại lần nữa.

Nhưng lúc đó, một giọng nói vang vọng trong trí óc hắn.

[Cậu nghĩ cậu có thể ngủ được ngay lúc này sao?!]

Đm, tại sao lại có giọng nói vang lên chứ!

Mơ màng mở mắt ra, ngồi xuống, tắt đồng hồ báo thức, cuối cùng Trần Nguyên đã đánh bại Ma Vương lười nhác.

Vào phòng vệ sinh rửa mặt xong, dùng nước lạnh để khiến bản thân tỉnh táo hơn.

Sau đó lấy sách tiếng Anh ra bắt đầu học thuộc.

Dùng hơn nửa tiếng đồng hồ để học thuộc gần năm trăm từ vựng mới.

Bây giờ là thứ tư buổi sáng sớm, lợi dụng năng lực này, Trần Nguyên đã nhớ hơn hai nghìn bảy trăm từ, còn thiếu tám trăm từ vựng nữa, số lượng này chắc trong hôm nay hắn có thể học thuộc hết khi ở trường.

Mà sau khi giải quyết xong kì thi tháng hắn có thể thoải mái chơi đùa với siêu năng lực của mình.

Giống như buông bỏ những gánh nặng khiến thể xác và tinh thần được thoải mái hơn vậy.

Lúc đó, có lẽ hắn sẽ tìm được thú vui trong cuộc sống.

Sau khi học xong từ vựng, Trần Nguyên bắt đầu đến trường cùng Hạ Tâm Ngữ. Trên đường đi đã gặp được Vũ Tử, vết thương trên đùi nó dường như đã khỏi hẳn, động tác trở nên linh hoạt hơn. Vũ Tử cũng không mang thù, vẫn thân thiết với hai người, Trần Nguyên mua cho nó hai cái bánh bao, nó cũng vui vẻ ăn xong.

Lúc Hạ Tâm Ngữ thấy cảnh này, hơi ngẩn người một chút, dù sao theo tiêu chuẩn sinh hoạt của Trần Nguyên, bây giờ bỏ tiền mua cho Vũ Tử hai cái bánh bao thì đến cuối tháng người thiếu hai cái bánh bao để ăn chính là hắn…

Thật ra, Trần Nguyên ban đầu muốn nuôi ở nhà, thức ăn cho chó tính ra cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nghĩ đến

chủ nhà, hàng xóm xung quanh hơn nữa bản thân hắn cũng không có thời gian để đi dạo với nó cho nên đành từ bỏ cơ hội, trước tiên nuôi thả đã.

Đợi đến lúc có cơ hội, khi mà hắn có khả năng nuôi đàng hoàng thì đến lúc ấy hẳn tính tiếp.

7:35, trước giờ tự học còn 10 phút.

Hơn nửa lớp đã có mặt để chuẩn bị cho tiết học, Đường Tư Văn cũng đã tới ngồi từ sớm, vừa ăn bánh bao vừa làm bài.

Thấy Trần Nguyên vào lớp, cô ấy gọi hắn: "Trần Nguyên."

"Có chuyện gì hả?" Trần Nguyên nhìn cái bánh bao.

À không, là nhìn Đường Tư Văn.

Đôi tay cầm bánh bao của Đường Tư Văn hơi rút lại về phía sau, sau đó chỉ vào bài tập trên đề thi thử chính thức mà lão Mạc phát hôm trước hỏi: "Câu này tớ làm rất lâu rồi mà không làm được, cậu biết giải không?"

Trần Nguyên nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ, sau đó thấy được đề bài in trên đó, có một thanh tiến độ màu vàng, khoảng 52%.

Thực ra thì, đề này bài nào cũng khó cả mà Trần Nguyên còn chưa làm đến đây cho nên hắn cũng thấy khó giải quyết.

Thế là không khí rơi vào im lặng.

Lúc này, Đường Tư Văn liếc mắt nhìn thấy một người đàn ông có khuông mặt nghiêm nghị, dáng đứng thẳng tắp ngay sau lưng Trần Nguyên, vừa định mở miệng chào thầy Mạc lại phát hiện hình như Trần Nguyên đang muốn giảng bài này cho mình thế nên cô ấy cũng không nói gì yên lặng đợi Trần Nguyên nói chuyện.

Chương 307: Số tiền đầu tiên (5)

Mà mấy bạn học khác trong lớp thấy thầy Mạc cũng hít một hơi thật sâu sau đó nín thở, ngay cả những bạn nãy giờ chăm chỉ làm bài cũng vậy.

Nhưng may là, Trần Nguyên không nhìn thấy ông ta cho nên một mình hắn đã thu hút hết sự chú ý của thầy Mạc rồi.

“Cái đề quần què này ai ra vậy, khó vãi!”

Mọi người ngạc nhiên.

Đừng nói tục mà đồng chí Trần Nguyên!

Nâng cằm lên, Trần Nguyên nghiêm túc bảo: “Thật ra cậu đã làm đúng 52% rồi.”

“Tớ cũng có cảm giác đã làm được một nửa.”

Đường Tư Văn gật đầu, nhưng cũng không có chửi bậy giống như Trần Nguyên nghĩ— Tại sao lại có tiến độ chính xác như vậy?

Bởi vì điểm khiến cô ấy chú ý không giống người thường.

“Vậy cậu nghĩ thế nào?” Trần Nguyên hỏi.

“Tớ định vẽ thêm một đường như thế này…”

“Đừng làm như vậy.” Trần Nguyên nhìn thanh tiến độ bị tuột về một cho nên trực tiếp lắc đầu phủ định.

[Ấy, thằng nhóc này phản ứng nhanh đấy.

Biết chỗ này mà làm như vậy thì bài toán sẽ khó giải quyết.

Chẳng lẽ thằng này… Thật sự có thiên phú sao?]

Lão Mạc đứng phía sau Trần Nguyên hoàn toàn bất ngờ, bởi vì bài này xác thực rất khó, học sinh giỏi như Đường Tư Vân còn không tìm được hướng giải nhưng Trần Nguyên chỉ mới nhìn thoáng qua đã có thể chỉ ra vấn đề.

[Cho nên, thằng nhóc này định làm gì?]

“Cậu đã thử vẽ đường khác chưa?” Trần Nguyên hỏi tiếp.

“Đã thử rồi, chỗ này với chỗ này…” Sau khi Đường Tư Vân chỉ vào vài chỗ nhưng Trần Nguyên mãi lắc đầu. Cho đến khi cô ấy kẻ một đường kéo dài ra bên ngoài hình, Trần Nguyên mới gật đầu bảo, “Được rồi đấy, tới đây là cậu làm được rồi.”

62%

“Tớ làm được rồi hả?” Đường Tư Văn hiếu kì hỏi lại.

[Nhưng mà tớ vẫn chưa hiểu gì hết.]

Ngay lúc này, lão Mạc đứng cạnh tiện tay kẻ thêm chút nữa, khiến độ hoàn thành của bài toán tăng lên bảy mươi lăm!

“Đúng vậy đó, cậu giỏi thật đấy…” Trần Nguyên nói được nửa câu thì giật mình.

Một tay cô ấy cầm bánh bao, tay còn lại vẫn đang đặt trên tờ đề, vậy cái tay vẽ thêm đường kẻ kia là ai chứ?!

Từ từ, hắn quay đầu, nhìn thấy một gương mặt ngay sát cạnh, sau đó hoảng hốt, “A!”

“Tôi đáng sợ như vậy hả? Kêu cái gì mà kêu.” Lão Mạc bị tiếng hét của hắn làm cho điếc lỗ tai.

“Chào thầy ạ.”

Đm, ban nãy hình như hắn vừa mới chửi tục phải không?

Còn nữa, Đường Tư Văn cứ giữ im lặng là muốn hại hắn chết mà!

Thầy ấy ở đằng sau sao cô ấy lại không nhắc hắn chứ? Con mẹ nó, chết tiệt!

“À tớ hiểu rồi.” Đường Tư Văn bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nhìn Trần Nguyên với vẻ mặt cậu thật lợi hại.

“Có thể làm được bài này thì đồng nghĩa với những bài khác trong đề thi hai đứa vẫn có thể giải quyết được.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong thâm tâm, lão Mạc đối với thực lực của Trần Nguyên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

[Có lẽ thằng nhóc này thật sự có thể cầm giải thưởng mang về?

Hơn nữa thằng nhóc này không chỉ làm được mà còn có thể xem xét đề bài từ mọi góc độ, giống như có thể nhìn thấy tiến độ bài làm, nắm chắt được bản thân đang làm đến đâu.

Nếu như có được năng lực này, thì có thể nói bài này ở trong đầu hắn đã bị mổ xẻ ra từng phần nhỏ để giải rồi.

Theo lý mà nói thì…

Có năng lực đó bất luận thằng nhóc đó gặp đề nào cũng có thể có điểm.

Đương nhiên, cũng chỉ là có điểm mà thôi.

Cho dù vậy thì bây giờ mới được bao lâu mà hắn đã tiến bộ đến mức này rồi, chẳng lẽ đây là công lao của con bé bên trường trung học phổ thông số 4 kia hả.

Nhưng không thể phủ nhận, thiên phú của nhóc này có vẻ không tồi, rất đặc sắc.

Gần đây Lưu Hân dạy tiếng Anh cũng đã bảo biểu hiện của Trần Nguyên rất tốt, điểm nghe, viết luôn được max điểm.

Nhưng mà rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Năm thằng nhóc này học lớp mười một cũng chỉ là một thằng nhóc loai choi, điểm số cũng chẳng hơn thằng bé Chu Vũ bao nhiêu cả.

Chẳng lẽ mình đã sai rồi sao, yêu sớm thật sự có thể khiến người ta hăng hái học tập hơn sao?

Không nói nữa không nói nữa]

Để bảo vệ nguyên tắc mấy năm qua của bản thân, lão Mạc chỉ có thể bỏ qua ngoại lệ như Trần Nguyên mà thôi.

Đành mặc kệ thằng nhóc đó vậy, còn mấy đứa khác học hành không ra hồn thì yêu với chả đương.

“Về chỗ đi, còn đứng ở đây làm gì nữa?” Lão mạc hỏi.

“À dạ.”

Trần Nguyên gật đầu, trước khi rời đi còn nhìn chằm chằm vào Đường Tư Văn biểu lộ bất mãn của mình.

May là hôm nay hắn có đánh răng kĩ càng, miệng vẫn còn sạch mới nói quần què đồ thôi, chứ nếu bình thường thì chắc hắn đã…

Lão Mạc mà nghe được chắc chim sẽ hót hoa sẽ nở mất.

Thầy giáo ra đề ta [bíp–] con mẹ nó, thầy [bíp ——], thật sự rất [bíp –]

Nhưng mà lão Mạc đến lớp sớm như vậy làm cái gì chứ.

Bởi vì lão Mạc đến lớp sớm cho nên năm phút trước các bạn học trong lớp đã rất tự giác về chỗ ngồi im lặng không nói tiếng nào.

Chương 308: Siêu Tử bóng rổ (1)

“Cuộc thi bóng rỗ giữa các lớp do trường tổ chức mỗi năm một lần sắp đến gần.”

Lão Mạc vừa nói xong, tiếng kêu than đã bắt đầu xuất hiện.

Mà chỉ có Chu Phù mới chuyển đến không hiểu chuyện gì cho nên lên tiếng hỏi: “Không phải mấy hoạt động như này thường rất vui sao, còn là cơ hội để ra vẻ trước mặt mấy bạn nữ nữa mà?” Sao mọi người lại trông… Chán nản như vậy chứ.”

Cho đến lúc Chu Vũ quay đầu lại, nhìn chằm chằm thì mới có người nhỏ giọng giải thích cho cô ấy: “Nếu như, không phải vậy thì sao?”

…

Ông Mạc cảm thấy rõ ràng là bọn con trai trong lớp nhút nhát chứ không phải là không thích môn thể thao này.

Dù sao thì ông cũng chưa từng thấy học sinh cấp 3 nào mà lại không thích chơi bóng rổ?

Huống hồ học sinh trong lớp này vốn đã có thành tích tương đối kém rồi , theo như hình ảnh dập khuôn thì : chúng càng phải yêu thích môn bóng rổ và phải giỏi hơn những người khác mới phải.

Đúng là năm ngoái mình cũng có chút trách nhiệm, mình không gặp may mắn trong việc bốc thăm, ngay vòng thứ nhất đã phải thi đấu với á quân của trường rồi.

Rồi ở ván đấu đó, lớp số 18 đã bị đánh bại thảm hại với số điểm chênh lệch là hơn 30 điểm.

Mặc dù ông Mạc là một người cuồng điểm số, nhưng bởi vì bình thường ông ấy cũng rất ưa thích chơi bóng rổ, cho nên sẽ không vì lý do không chơi được bóng rổ không được cộng điểm khi thi đại học mà trở nên tùy tiện.

Ông ấy ho khan hai tiếng, thấm lại giọng, là một chủ nhiệm lớp không cảm xúc, ông Mạc nói: “Nhà trường yêu cầu, mỗi lớp đều phải tham gia. Cho dù một lớp chỉ có 15 người thì vẫn phải tham gia. Cho nên, lần này lớp chúng ta cũng phải cố gắng hết sức. Bình thường các cậu không phải rất thích chơi

bóng rổ hay sao? Tôi cũng xem qua rồi, cũng có chút trình độ, cho nên lần này chúng ta không chỉ tham gia mà còn phải tranh tài để vào top 8.”

Thành phố Hạ Hải là một thành phố bóng rổ lớn, những giải thi đấu bóng rổ dành cho học sinh cấp ba có trình độ rất cao. Cho nên cấp trên yêu cầu mỗi trường học phải tổ chức cuộc thi bóng rổ trong trường để tìm ra những vận động viên có tài năng.

Đây cũng là một chỉ tiêu trong dạy học, ông Mạc về tình về lý, đều rất là coi trọng.

Nhưng nhóm con trai này…

“Tại sao không nói gì, không đi báo danh?”

Ông Mạc không hiểu, không có tự tin để đi đăng ký thi, thì làm sao có tự tin mà chơi bóng đây?

“Thưa thấy.” Lớp trưởng Trương Siêu thật sự là nhịn không được, nói: ” Thầy có thể nói cho chúng em biết cách rút thăm thứ tự như thế nào được không ạ?”

Mà điều này, cũng chính là tiếng lòng của tất cả bọn con trai trong lớp này.

Chúng em không muốn đánh sao?

Cả trường có tận 26 lớp học, vậy mà thầy lại cho chúng em đấu với đội á quân!

Thi đấu với á quân trước trận chung kết thì đấu với ai cũng chỉ như chém rau gọt dưa thôi, vậy đó có phải là vấn đề của chúng em hay không?

“Trận bóng rổ này là do trường học tổ chức.” Nhìn thấy tất cả mọi người đều rất uể oải, ông Mạc thì vẫn rất tự tin, cho nên Chu Phù có chút không hiểu hỏi : ” Em nghe mọi người nói, trận trước lớp ta đã thua thảm hại. Nhưng vì điều gì mà thầy lại tự tin rằng lần này lớp ta có thể lọt top 8 vậy ạ? Mọi người có phải là thật sự… rất giỏi môn đó không ạ?”

“A cái này…” Tuy nhiên nếu nói ra có chút vô đạo đức, nhưng Hà Tư Kiều vẫn không nghĩ nhiều, nói: ” Tôi không biết là trình độ cao như nào, nhưng điểm của đối phương đã cách xa chúng ta rất nhiều.”

“Không, điều này có thể trách chúng tôi được sao?” Chu Vũ mặt đỏ lên, quay đầu lại giải thích nói : ” vòng đầu tiên đã phải thi đấu với đội á quân của trường, chỉ có thể nói bốc thăm quá xui xẻo mà thôi. “

“Năm ngoái các cậu đều tham gia sao?” Chu Phù hỏi Trần Nguyên.

“Có Chu Vũ, không có tôi.”

Lúc ấy ông Mạc đã bảo Trần Nguyên tham gia, nhưng Trần Nguyên đã nghiên cứu đối thủ trước, sau đó quyết định không tham gia thi đấu.

Sau đó, lớp đã bị thua thảm hại chênh lệch tận 30 điểm.

“Hãy tin vào chí hướng của các cậu chứ.”

Ông Mạc biết bóng dáng của trận thua năm ngoái vẫn còn bao trùm lên mọi người trong lớp, cho nên đã dứt khoát thẳng thắn nói: “Lần này sau khi đăng ký xong, trận đầu tiên mấy cậu sẽ đấu với lớp số 1, được chứ ?”

Nghe thấy vậy, cả lớp đang im lặng, bỗng nhiên trở nên vui vẻ, những học sinh nam đã nhiệt tình đi đăng ký.

” “Nếu đã như vậy, thì phải chơi nghiêm túc một chút.” “

Chu Vũ cùng với Trần Nguyên cũng đồng thời đứng lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt .

Thật tuyệt vời khi được tra tấn nhóm thiên tài.

Hãy tiếp thêm sức mạnh cho những con mọt sách bé nhỏ.

“Này, sắc mặt kìa.” Hà Tư Kiều kinh ngạc khi thấy vẻ mặt của hai cái tên này lộ ra khi đứng dậy.

Chương 309: Siêu Tử bóng rổ (2)

“Quả nhiên, lớp nào đấu với lớp tên lửa cũng có tâm lý này, ha ha ha.” Chu Phù cảm giác thấy cảnh tượng trước mặt quá quen thuộc.

Các trường học Trung Hoa,là một tiểu xã hội khi mà điểm số chính là vua, những học bá hàng đầu sẽ luôn có nhiều đặc quyền hơn và nhận được nhiều sự chú ý hơn. Cho nên, ở

những lĩnh vực bên ngoài việc học tập, ‘Học sinh kém’ mới có cơ hội được thể hiện, các học sinh nam đều có những khao khát muốn thể hiện rất mãnh liệt, dù sao kết quả của trận bóng rổ sẽ được nhà trường công khai thừa nhận ——là người chiến thắng.

“Thầy ơi, còn vòng thứ hai thế nào?”

Trong khi bầu không khí đang vui vẻ thì đột nhiên có học sinh hỏi.

Tiếp theo, bầu không khí trở nên yên tĩnh trong chốc lát.

“Một lớp khoa Văn.”

Sau đó, bầu không khí vui vẻ lại tràn ngập khắp phòng học.

Trần Nguyên có thể nhìn ra được ánh sáng trong mắt những người này khi họ hỏi và nghe được câu trả lời của ông Mạc.

Tại sao các cậu lại đặt một điện trở trượt ở đây để đo điện trở cơ chứ?

Muốn ức hiếp kẻ yếu rồi lại đi sợ những kẻ mạnh phải không? Thật mất mặt.

“Trần Nguyên, Chu Vũ, đừng có giơ tay cao như vậy nữa, ông Mạc nhìn thấy được hết.” Hà Tư Kiều phàn nàn nói.

” “Hả? Ha ha, sao đâu?” “

Hai người này lại ăn ý nhau đến như vậy, đến dấu ngắt câu cũng giống nhau.

Sau đó, mới thấy xấu hổ.

“Nhưng thật sự đây là một điều tốt đấy.” Chu Vũ không nghĩ, năm nay ông Mạc lại hữu dụng như vậy.

Tại sao lại nói là điều tốt?

Toàn trường có 26 lớp.

Ở vòng thứ nhất, đã có 6 lớp may mắn, trực tiếp lọt thẳng vào top 16, còn 20 lớp còn lại thì phải tranh tài để vào được top 16.

Nghe giọng điệu của ông Mạc, bọn họ sẽ không phải nói tạm biệt, nhưng thậm chí nói tạm biệt còn may mắn hơn.

Bởi vì bọn họ đấu với lớp thiên tài yếu đuối nhất trường.

Vòng thứ hai, sẽ chọn ra tám đội mạnh nhất trường.

Mà vòng thứ hai này, bọn họ lại đánh với lớp khoa Văn, về cơ bản vị trí đã được xác định.

Vậy thì dù có nói như thế nào đi nữa thì chắc chắn họ sẽ lọt vào Top 8 rồi !

Top 8 sẽ có nhiều người đến xem hơn, cho nên lúc này, chỉ cần dáng dấp không kém, có vài cầu da dáng một chút, cũng có thể chọn vợ chọn chồng ngay tại đây được rồi.

“Thưa thầy, khoa Văn là lớp nào vậy ạ?”

Một vị nào đó cẩn thận đột nhiên lại hỏi.

Nhưng lúc này, về cơ bản mọi người đều không thèm để ý đến nữa.

Học sinh khối văn thì có bao nhiêu học sinh nam chứ, tùy tiện đấu với lớp nào đó thì cũng không vấn đề gì?

Không quan trọng, chúng ta chỉ cần Top 8 là được rồi.

Ông Mạc thuận miệng nói ra: “Hình như là lớp số 26…”

Giọng nói của ông ấy vừa truyền xuống, cả lớp học đồng thanh ồ một tiếng.

“Đó mà là khoa Văn sao? Đó không phải là lớp thể dục hay sao!”

“Một nửa đội trong trường đều nằm trong lớp đó phải không?”

“Đó là lớp mạnh nhất phải không? Bốc thăm kiểu gì vậy…”

“Này, chuyện gì xảy ra đây?” Ông Mạc tức giận, bản thân mình như này mà lại dạy ra một đám nhóc nhút nhát sợ sệt người khác, ông nghiêm túc nói: ” ta đã dạy nhiều lớp như vậy, ít nhất mỗi lớp đều lọt được vào top 8 một lần, các cậu cam tâm chịu thua lớp 26 hay sao?”

Ông Mạc nói rất có khí thế, những học sinh có lẽ đã bị kích động, bắt đầu cảm thấy hổ thẹn đứng lên.

Nhưng đám lẻ loi này sẽ không như thế nghĩ.

“Cảm giác ông ấy không bằng thầy Trương Lượng … trong việc rút thăm.”

“Dừng lại ở tóp 16 là được rồi.”

“Tôi sẽ là người chiến đấu đầu tiên, phần còn lại để cho các anh em.”

“Tôi cảm thấy như mọi người đang bắt nạt kẻ yếu và sợ kẻ mạnh…” Phản ứng của các học sinh nam lớp số 18 khiến cho Chu Phù để ý.

Cô ấy định quay ra để nói với Trần Nguyên cái này, sau đó liền thấy, không biết từ lúc nào mà hắn đã ngồi xuống, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Không thể làm tấm bối cảnh được, bị ngược thì quá mất mặt.” Chu Vũ cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến khoảng thời gian năm ngoái mình bị coi như một món đồ chơi.

“Một hai ba bốn năm, đây là năm người sao? Còn thiếu ba người dự bị nữa.” Ông Mạc cảm thấy có nói thêm cũng vô dụng, cho nên đã trực tiếp sắp xếp: ” những ai cao 1m8 đứng lên.”

Sau đó, một vài học sinh nam trong lớp bất đắc dĩ đứng lên…

Chu Phù cùng với Hà Tư Kiều cùng nhau quay sang nhìn Trần Nguyên. Người đàn ông này luôn muốn trở nên mạnh mẽ và gần như không bao giờ đầu hàng trước sự yếu đuối.

Đối mặt với ánh mắt chất vấn, Trần Nguyên chân thành nói: “Em đi chân trần chỉ cao 1m79 ạ.”

“Vì để tránh phải thi đấu mà cậu lại có thể xuyên tạc về chiều cao của mình à. Trần Nguyên, cậu chính Kẻ hèn nhát.” Hà Tư Kiều nói những lời khinh thường nhất.

“Được rồi, Trương Siêu, còn em.”

Chương 310: Siêu Tử bóng rổ (3)

Ông Mạc điểm danh hai người, khi nhìn thấy người thứ ba cao trên 1m8, cũng chính là Gia Thành, ông ấy hất tay để cho cậu ta ngồi xuống. Ngay sau đó, lại đem ánh mắt chuyển hướng sang nhìn Trần Nguyên cùng với Chu Vũ, hai cậu bé này đã bí mật ngồi xuống khi nghe đến lớp số 26, hai tên này chính là

những ví dụ điển hình về cái gọi là bắt nạt kẻ yếu và sợ kẻ mạnh..

Thật ra, cả hai tên này đều có thể chơi bóng rất tốt, nhưng nghĩ đến thiếu mất một người cho nên ông ấy đã gọi Chu Vũ : " Chu Vũ."

"Như này có giống với cảm giác quyền lực về một đế quốc hay không…..haiz"

Chu Vũ đã từng bị ngược đãi cho nên cậu ta không muốn đấu.

Nếu như có thể quay lại một cách có chọn lọc thì tốt biết mấy.

Khi đấu với đội yếu thì sẽ được điểm, còn nếu đấu với đội mạnh thì có thể bị bong gân mắt cá chân… gan BIG!

"Đừng dài dòng….."

Cứ như vậy, ông Mạc đã chọn người xong, sau đó nói với Trương Siêu: " Lát nữa đến giờ nghỉ trưa em hãy đi đặt một bộ quần áo thi đấu, sau đó đến giờ thể dục sẽ để mọi cùng nhau thử."

"Dạ, thưa thầy, quần áo chơi bóng có in chữ gì không ạ?" Trương Siêu hỏi.

Nghe thấy vậy, ông Mạc đột nhiên có hứng thú. Nhưng cũng không trực tiếp biểu lộ ra, ông ấy tùy ý nói: "Để là tên lửa đi."

"Giong tài liệu thi lậu đúng không?"

"Cậu không hiểu được cảm xúc của thế hệ bóng rổ trước đâu."

"Chúng tôi chỉ nhìn vào Ninh Liêu."

"Người Hải Đông nhìn Ninh Liêu không nhìn Trù Châu? Kẻ phản bội hãy cút khỏi lớp 18."

Cuối cùng đội bóng rổ lớp 18 đã được quyết định như vậy.

Tuy ngoài miệng đều nói là miễn cưỡng, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn rất hào hứng khi được chơi thi đấu và được mọi người chú ý đến.

Dù sao lần này cũng khác hơn so với lần trước, tuy nhiên dù có bị ngược đi nữa, nhưng họ vẫn có thể lợi dụng nhóm thiên tài số 1 để thoải mái hơn một chút, để cho những tên học bá đó

phải xấu hổ tột độ, rồi sau đó cướp đi những bạn nữ đứng đầu. Bầu không khí cũng dần dần được đi lên.

“Tôi thấy thầy Mạc cũng rất muốn cậu tham gia đấy, tại sao cậu lại không muốn chứ?” Chu Phù không hiểu lắm, mặc dù cô không biết kỹ năng của Trần Nguyên như thế nào, nhưng cô cũng thường xuyên thấy hắn chơi, theo lý mà nói, những người yêu thích bóng rổ không có ai lại muốn bỏ qua cơ hội này.

“Tôi sẽ ẩn nấp trong một năm.” Trần Nguyên nói.

“Sẽ không còn cuộc thi nào vào cuối cấp nữa đâu…” Chu Phù không biết hắn muốn ẩn nấp để làm cái gì.

“Tên chó chết này, nếu như không hoàn toàn chắc chắn, cậu ta sẽ không giả vờ như thế!” Chu Vũ đã sớm hiểu rõ, khinh bỉ nói: ” Đừng thấy cậu ta giả vờ thành công, không có đâu, bớt giả vờ đi.”

“Đừng nói ngao.”

Chu Vũ nói rất đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Bởi vì hôm nay Trần Nguyên còn 800 nữa từ đơn cần phải ghi nhớ.

Sau khi nghe được câu trả lời như vậy, Chu Phù vẫn có hơi thất vọng. Tuy không hiểu về bóng rổ, nhưng cô cảm thấy Chu Vũ với Trần Nguyên kề vai chiến đấu… tình anh em sôi sục, rất không phù hợp với đề tài của trường học.

Cứ như vậy, một buổi sáng bình thường đã trôi qua một cách bình thường.

Còn Chu Phù, sau khi quan sát Trần Nguyên cả nửa ngày, cô phát hiện hắn không phải là không thích chơi, mà là vì hắn quá thích học…

Hắn yêu học như vậy, có lẽ xuất phát từ người bạn gái kia rồi.

Hay nói cách khác, vì cô ấy tôi phải học thật giỏi?

Thật sự là một người con trai đáng sợ, không hổ là…..

“Đi, đi ăn cơm đi.”

Đến giờ nghỉ trưa, Hà Tư Kiều đã gọi cả Lý Ưu U đi. Mà mọi người, cũng không ai có ý kiến gì, trong đó có Chu Phù còn mỉm cười tiếp nhận.

Tuy nhiên, lời mời của Hà Tư Kiều cũng không phải bất ngờ, bởi vì Lý Ưu U đã nói với Hà Tư Kiều về mâu thuẫn giữa mình với Chu Phù và Trần Nguyên, đã giải quyết xong và cô muốn đi ăn cơm cùng với mọi người .

Hà Tư Kiều không biết người khác như thế nào, nhưng cô ấy muốn bạn học thì phải hòa thuận.

“Tôi không đi, tôi sẽ ăn bánh mì và phải đi luyện bóng bây giờ.”

Chu Vũ xua tay, sau đó đi trước.

Sau đó còn Trần Nguyên, Hà Tư Kiều, Chu Phù, Lý Ưu U bốn người cùng đi đến căn tin.

Theo lý mà nói, một người con trai lại đi ăn với một đám con gái như vậy thì sẽ rất mất tự nhiên, hắn nên chủ động tách ra và hẹn một người bạn nam khác đi cùng.

Nhưng Trần Nguyên thì khác biệt, hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Nhưng những cô gái sẽ cảm thấy rằng hắn không hề coi trọng họ-những cô gái xinh đẹp, một chút nào.

Ngay cả khi ăn cơm thì tay hắn vẫn cầm quyển sách để học…

Thấy thế, Hà Tư Kiều đã cẩn thận thay đĩa cơm của hắn bằng một bát giấm.

Hai cô gái nhìn thấy cảnh này, cũng nhịn không nói lời nào, chờ xem người con trai đang học hành chăm chỉ này sau đó sẽ như thế nào.

Chương 311: Siêu Tử bóng rổ (4)

Cho đến khi Trần Nguyên nhúng đũa vào trong bát giấm, sau đó đưa vào trong miệng nhiều lần mà không có phản ứng gì, những cô gái không nhịn được mà cười lên.

“…” Trần Nguyên sững sờ, ngẩng đầu lên.

Đang lúc mọi người cho là hắn sẽ tức giận, Chu Phù suýt chút nữa là nói lời xin lỗi thì Trần Nguyên đột nhiên nói: "Đây là câu chuyện về Vương Hi Chi mất ăn mất ngủ đem mực thay cho nước sốt đúng không?"

"Trần Nguyên, vẻ ham học của cậu làm tôi thật sự buồn nôn!"

Hà Tư Kiều cảm thấy tình trạng học tập của Trần Nguyên trong ba tuần qua, đặc biệt làm cho người ta thấy lo lắng.

Sợ rằng hắn sẽ làm thi cực tốt.

"Sau khi ăn xong, chúng ta đi xem các bạn nam luyện tập nhứ?" Lý Ưu U đề nghị.

"Được, rất thú vị." Chu Phù phụ họa.

"Được."

Sau khi Hà Tư Kiều đưa ra câu trả lời thì ba người họ đã quyết định như vậy.

Thế là sau khi cơm nước xong, bọn họ cùng nhau đi đến sân vận động của trường.

"Tại sao cậu cũng đến đây?"

Hà Tư Kiều không hiểu nhìn sang Trần Nguyên.

"Ô, tại sao tôi lại đi theo các cậu?" Trần Nguyên đã kịp nhận ra, suýt chút nữa thì mình cũng biến thành phụ nữ, cho nên đã rực tiếp chuồn đi.

Sau đó, Chu Phù nắm lấy cánh tay của hắn, gây sự nói: "Đến đã đến rồi, sao không xem Chu Vũ oai hùng như thế nào?"

Có phải cô ấy vừa trực tiếp cầm tay cậu ta không…

Lý Ưu U muốn quan sát Chu Phù với Trần Nguyên tại sao họ lại thân thiết như vậy, sau đó liền phát hiện, mình không thể biết được điều gì. Chu Phù với mình rất khác biệt, cô ấy thật sự rất chủ động.

Mình có nên thử thân thiết với cậu ấy hơn không?

"Được được được."

Trần Nguyên cất cuốn sách đi, sau đó nghỉ ngơi một lúc.

Sau đó hắn liền phát hiện, trên sân bóng rổ cũng có thanh tiến độ!

Trường học tổng cộng là có bốn cái sân trọn vẹn đầy đủ, tám sân chưa trọn vẹn, học sinh cấp ba bình thường đều chơi ở sân chưa trọn vẹn kia.

Nói cách khác, lúc này đang có tám người đang chạm bóng.

Nhưng thanh tiến độ chỉ xuất hiện với người người ném bóng kia.

Mà thanh tiến độ của cậu ta là trăm phần trăm.

'Xoát' một tiếng vang lên, bóng rổ đã vào lưới.

Không, cái này cũng có tiến độ?

Ném rổ cũng có tiến độ?

Cái gọi là tiến độ, không phải là quá trình thành công sau khi đạt đến đỉnh cao hay sao?

Ngay sau đó, hắn lại thấy được người thứ hai xuất hiện trên thanh tiến độ.

Sau khi đồng đội bắt được điểm để bật lại, đã nhanh chóng chuyển giao ba phần ranh giới, giả vờ đổi hướng, hất văng hậu vệ và bắn một cú nhảy ba điểm.

Lúc này, thanh tiến độ trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện, 94%.

Nhưng vẫn chưa được sao?

Mặc dù chiều hướng đang rất tích cực.

Ầm! Quả bóng rổ đập vào khung sắt, trực tiếp lệch ra ngoài, sau đó bị đối thủ cướp được bảng bóng rổ, cũng nhanh chóng truyền ra truyền vào, ghi nhanh hai điểm với một pha cản phá.

Thanh tiến độ bên trên là, trăm phần trăm.

Có vẻ như mình đã hiểu.

Trần Nguyên dần dần nhận ra nguyên lý của Siêu Tử là như nào.

Nó không phải đánh giá xác suất, mà chính là căn cứ vào cú đánh và lực để đánh giá khoảng cách bóng vào rổ là bao nhiêu.

Bởi vì tại thanh tiến độ trên quả bóng đã thay đổi khi nó ở trên không và khi có lực tác động.

Giống như chủ đề mà Đường Tư Văn đưa ra hôm nay, điều này thể hiện một xu hướng.

Điều này có nghĩa là nếu mình nhìn thấy thanh tiến độ và nếu hướng đi đúng, mình chỉ cần áp dụng các điểm mạnh khác nhau và sau đó hành động cho đến khi thanh tiến độ đạt đến 100%, mình có thể đảm bảo rằng hành động đó chắc chắn sẽ thành công?

“Chu Vũ hình như đang cãi nhau với ai đó thì phải?”

Đột nhiên, Chu Phù phát hiện rằng các học sinh nam trong lớp mình hình như đang cãi nhau gì đó với một nhóm học sinh nam cao lớn khác.

Thế là, bọn họ vội vàng chạy tới.

“Có phải đến lượt chúng ta không?”

Theo số thứ tự thì bọn họ phải chuẩn bị rời sân, nhưng bọn họ lại không có ý định rời đi. Cho nên, Chu Vũ đã đi tới trước mặt một người trong số đó và hỏi.

Người đó là học sinh lớp 26, hiện tại đang là Phó Đội Trưởng đội bóng rổ, Từ Thần. Nhìn thấy một người nhỏ bé như vậy đến hỏi, liền bật cười.

Sau đó, cậu ta lại nhìn về phía các bạn học của mình.

Các bạn học cũng bắt đầu cười.

“Mày cười cái gì.” Lưu Nham một học sinh trong lớp 18 có số điểm trung bình 185 điểm, không hài lòng nói: “Là bọn tao đến trước, bây giờ mày nói muốn thêm một đội khác nữa thì làm sao bọn tao luyện tập được ?”

Lưu Nham tức giận dùng búa chọc tức Từ Thần, khinh rẻ nói: “Tay cầm bốn vạch và không, còn bốn vạch và một, mất mấy phút, muốn cảm ơn sớm thì mày có thể trách ai?”

Câu cảm ơn sớm này lập tức làm cho những người khác trong lớp trở nên hào hứng.

Chương 312: Xung đột kịch liệt ! (1)

“Mà lại cảm ơn hơi lệch lạc nha.”

“Ha ha ha ha ha ha, chết cười.”

“Vậy bọn mày phải đi thôi.” Chu Vũ trừng mắt nhìn Từ Thần, giọng nói không khách khí : ” Bọn tao vốn là người đến trước, nếu bây giờ bọn mày không muốn chơi thì đi đi.”

“Không phải chỉ là vấn đề về thực lực hay sao?” Từ Thần ném quả bóng ra, tùy ý nói : ” Đến đây.”

Nếu không muốn đẹp mặt, vậy thì tao sẽ biến chúng mày thành khó coi.

Từ Thần nháy mắt với những người phía sau mình.

Bọn họ cũng hiểu rất nhanh.

“Nhưng bọn tao không muốn chơi với chúng mày nữa.” Chu Vũ chán ghét nói.

“Là mày không dám chơi?” Một cậu bé da đen tóc cắt húi cua, chế nhạo nói : ” Nhưng trốn không được đâu, vòng thứ hai chẳng phải vẫn là lớp 18 chúng mà sao?”

“Chết cười, lúc đầu tôi còn muốn nhường bọn nó đấy.”

“Đúng vậy, chỉ có thể là Dior mới ngược được.”

Từ Thần thấy bọn lớp 18 vẫn đứng im ở đấy, cậu ta cầm quả bóng ném ra ngoài vạch giới hạn, nói: “Không muốn chơi thì cút.”

Mà Chu Vũ đã không hề do dự, dùng chân đá quả bóng của đối phương bay đi.

Cú đá này đã khiến tình thể mất đi kiểm soát.

Từ Thần lao đến túm lấy quần áo của Chu Vũ lên, hung tợn trừng mắt, sau đó lớp trưởng Trương Siêu nhanh chóng đẩy ra. Để ngăn chặn tình huống trở nên xấu đi Trương Siêu đã kéo Chu Vũ đi chỗ khác.

“Mày hành động như một con gà cưỡi ngựa…”

Từ Thần cũng đang bị người khác giữ lấy, lời còn chưa nói xong, thì một quả bóng đã bay vào lưới.

Chính là quả bóng đã bị Chu Vũ đá bay.

Mọi người nhìn về hướng đó, thì thấy một người đứng trong vòng tròn màu đỏ ở giữa sân, cậu ấy giơ tay sau khi ném, rồi từ từ hạ tay xuống…

Siêu Siêu của mình cũng đủ rồi, tạo thêm một nhóm khác với 1000 Fan hâm mộ, tên là Nguyên Thần, ai muốn vào nhóm thì có thể vào, nhưng nếu đã tham gia vào hai nhóm trước rồi thì không cần phải vào nữa, để tránh tình trạng nhóm mới này lại nhanh đầy…

Nói chuyện bóng rổ, nói chuyện bóng rổ.

Quả bóng kia lọt vào lưới cũng không nói lên điều gì, nhưng dường như trên thực tế nó đã nói lên tất cả.

Âm thanh vang dội.

Trên sân vận động đang tràn ngập mùi thuốc súng bỗng trở nên im lặng.

Cái người đang từ từ hạ tay xuống kia chắc hẳn là người đã ném bóng.

Những cú ném không phòng thủ ba phần kia đối với một số người có tầm ngắm chính xác là không khó, những cầu thủ trong đội trung tá số 11 có thể đạt tỷ lệ ném không phòng thủ ba phần là 75%.

Nhưng ngay cả những người như vậy, cũng không có gì đảm bảo rằng anh ta có thể thành công.

Huống chi đó là cự ly siêu siêu siêu xa giữa ba phần sân!

Ở khoảng cách này, Thần Xạ Thủ ở quân đoàn 11 có thể đạt tỷ lệ chính xác là 25%, vậy coi như là có chút chính xác.

Cho nên, lừa!

Từ Thần biết rằng mình bị lừa, nhưng chỉ vì bị lừa cho nên cậu ta đã giả vờ hài lòng.

Đến nỗi những cô gái xung quanh thậm chí còn hét lên thành tiếng Mary Sue.

Cũng bởi vì mâu thuẫn vừa rồi cho nên có nhiều người đến xem hơn.

Được rồi, là Trần Nguyên ở đó.

Lớp trưởng sau khi nhìn thấy Trần Nguyên, cũng cảm giác yên tâm hơn.

Trần Nguyên bình thường là một người rất kiên định, thái độ xử lý sự việc cũng rất là lý trí, tất cả mọi chuyện được xử lý đều dựa trên tiền đề không làm đánh mất lợi ích của bản thân.

Mà hiện tại ở chỗ này, nhất là Lưu Nham cùng Chu Vũ, chỉ có thể làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn thôi. Cho dù mình có đang ở đây cũng chưa chắc ngăn chặn được sự việc.

Thế là, Trương Siêu chủ động mở miệng nói: "Trần Nguyên cậu tới rất đúng lúc…"

"Nếu không muốn chơi thì đi ra ngoài."

Tuy nhiên lời chưa kịp nói xong, thì nhìn thấy Trần Nguyên đã đứng ở trước mặt Từ Thần trực tiếp nói ra câu nói này.

Hai người có chiều cao tương đương nhau, đối chọi rất gay gắt.

"Đừng… Đừng cãi nhau , Trần Nguyên." Chu Phù thấy thế liền cảm thấy sợ hãi, đến cả giọng nói cũng run rẩy.

"Có muốn tôi nói với… thầy không?" Lý Ưu U vội vàng hỏi ý kiến của Hà Tư Kiều.

Hà Tư Kiều cắn môi một cái, có hơi bối rối, lần này cũng không biết nên làm gì bây giờ, liền nói ra: "Có lớp trưởng đang ở đây rồi… Chúng ta nghe ý kiến của cậu ấy thử xem?"

"Con mẹ mày muốn chết à?" Từ Thần mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Trần Nguyên, đưa tay lên muốn kéo cổ áo hắn.

Nhưng trong chốc lát, đối phương giống như đã đoán trước được hành động của cậu ta, cho nên đã kịp thời né tránh. Sau đó, đã túm ngược lại cổ áo của cậu ta: "Thế nào, không làm được đúng không?"

"Đừng ầm ĩ đừng ầm ĩ!"

Trương Siêu trực tiếp đẩy Từ Thần ra, sau đó lại kéo Trần Nguyên qua một bên. Sau đó, nghiêm túc cảnh cáo học sinh hai bên, nhưng chủ yếu nhất vẫn là đám học sinh lớp số 26 kia: "Trường học có máy giám sát, sẽ biết được ai đúng ai sai,

nếu đánh nhau ở trong trường học, cuối cùng hai bên vẫn sẽ phải chịu phạt, vậy nên hãy dừng lại, đừng nóng vội.”

Chương 313: Xung đột kịch liệt (2)

Các học sinh lớp số 26 đều cảm thấy không đáng phải như vậy cho nên đã nhao nhao đi đến kéo Từ Thần đi.

Còn Từ Thần, nếu không kéo thì không sao, càng kéo cậu ta lại càng làm ra vẻ, một bước cũng không muốn nhượng bộ. Nhưng khi thực sự xông lên thì lại không quả quyết được như này.

Ngay khi bậc thang này được đưa ra thì có thể bước xuống dưới.

Nhưng làm con trai, sẽ không có ai đồng ý bước xuống bậc thang vào lúc này.

Bọn họ phải là người bước xuống bậc thang kia.

“Từ Thần , sân vận động bên kia vẫn trống, hay là chúng ta qua đó đi.”

Trong lớp có một học sinh cao 1m76, nhìn trông cũng khá đẹp trai, cậu ta tên là Lật Viễn Sâm, bởi vì là bạn học cấp hai của Lưu Nham, cho nên từ đầu vẫn không nói lời nào, bây giờ thấy sân bên cạnh vẫn còn trống, cho nên đã vội vàng nói.

“Người nói chuyện kia là Lật Viễn Sâm bạn học cấp 2 của tôi.” Lưu Nham đi tới chỗ Trần Nguyên nói, cũng đã kiềm chế được cơn tức giận, vỗ nhẹ vào phía sau lưng của hắn, nhắc nhở nói.

“Vậy được thôi.” Trần Nguyên chấp nhận.

Lớp số 26 cũng không phải tất cả đều là nhân vật phản diện, học sinh thể dục thể thao cũng không phải những tên côn đồ, chỉ có Từ Thần là một người có chút kiêu căng nghịch ngợm, không biết suy nghĩ chỉ muốn gây gổ đánh nhau.

Ở trường cấp ba, cho dù là những tên xã hội đen nghịch ngợm nhất cũng không dám gây rắc rối ở trong trường.

Cho nên, khi có sự ngăn cản của cả hai bên thì trận này cũng không được coi là đánh nhau.

“Không sao rồi.” Chu Phù vuốt ngực, sự căng thẳng dần dần lắng xuống.

Nói thực ra, khi Trần Nguyên xuất hiện, đứng từ phía xa ném quả bóng rổ vào lưới, sau đó ra mặt nói thay cho lớp 18, cô ấy cảm thấy hắn giống như nhân vật trong truyện manga bước ra vậy, vô cùng tỏa sáng, cô ấy thậm chí còn tưởng tượng ra cốt truyện về… tình nghĩa anh em.

Nhưng khi mâu thuẫn đã thực sự trở nên gay gắt, thì trên thực tế nếu bình tĩnh sẽ tốt hơn là gây xung đột.

Mọi việc đều có thể giải quyết theo cách ‘Đạo lí đối nhân xử thế’, Điều đó chẳng phải rất tốt hay sao?

“Lớp trưởng đúng là rất đẹp trai nha, rất có khí chất của đại tướng quân.”

Nhìn thấy học sinh lớp số 26 quay mặt đi về phía sân bóng bên kia, nguy cơ đã được giải trừ, Hà Tư Kiều cũng thở dài một hơi, đi đến trước mặt Trương Siêu, cười nói khen ngợi.

“Tốt nhất là chúng ta không nên đánh nhau, nếu không thầy chủ nhiệm sẽ không để yên cho chúng ta đâu.” Trương Siêu giải thích nói.

“Đúng vậy, Chu Vũ nên học tập cậu.” Thấy Chu Vũ vẫn đang nhìn về phía đối thủ chằm chằm sát khí, Hà Tư Kiều cố gắng xoa dịu bầu không khí bằng một câu nói đùa.

“Này cũng không nên nói như vậy đâu.” Trương Siêu lắc đầu, nói: ” Chu Vũ cũng rất tỉnh táo, cũng không dùng ngôn ngữ thô tục gì, ban đầu cũng là muốn giao lưu thôi, chính là tên ngu xuẩn đó không nói đạo lý.”

“Phải, vậy thì cậu ấy cũng rất là dũng cảm…”

Hà Tư Kiều cùng với Trương Siêu đang ở sau lưng nói về mình, nếu như bình thường Chu Vũ khẳng định sẽ phản kháng. Nhưng bây giờ, cậu ta không còn chút tâm trạng nào nữa.

Trí nhớ của cậu ta vẫn đang lưu lại khoảnh khắc Từ Thần ném quả bóng ra ngoài giới hạn, sau đó chính mình đã đá quả bóng đó đi.

Mối thù này, bất kể là lúc nào Chu Vũ cũng sẽ ghi nhớ.

Tuy nhiên không biết mày là ai, nhưng mối thù này, Từ Thần tao đã ghim mày rồi.

Cả hai người đều rất tức giận.

Còn Từ Thần, còn bốc đồng hơn.

Cậu ta đang đi ở phía sau, thì lại đột nhiên dừng bước, nhặt quả bóng rổ của lớp 18 lên. Sau đó xoay người, hai tay nắm thật chặt quả bóng, nhìn ấy Chu Vũ, đùa cợt mà cười nói: "Ừm, trả lại bóng cho mày đây."

Hai tay Từ Thần nổi gân xanh , nắm thật chặt quả bóng, sau đó dùng hết sức có thể chuẩn bị bắn ra một viên đại bác, hướng thẳng về phía Chu Vũ mà ném.

Đần độn.

Chu Vũ biết tên này đang muốn làm gì, cho nên đã phản ứng rất nhanh, né đầu sang một bên, rất dễ dàng né tránh được.

Nhưng chẳng biết tại sao, vẫn có một tiếng bụp vang lên phía sau.

Đồng thời, một giọng nữ quen thuộc cũng kêu lên.

"Kiều Kiều cậu không sao chứ? !"

"Tư Kiều…"

Chu Phù với Lý Ưu U vội vàng quây lại hỏi thăm Hà Tư Kiều.

Nhìn thấy Từ Thần sững sờ ngay tại chỗ, chính bản thân cậu ta cũng không nghĩ đến. Chu Vũ chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Hà Tư Kiều nằm ngã trên mặt đất…

"Không! Cậu làm cái gì thế hả? !"

Chu Phù vừa quay ra mắng người đó thì lại sửng sốt.

Bởi vì cô trông thấy, sau khi Chu Vũ nhìn thấy Hà Tư Kiều ngã xuống đất, thì đã chạy thẳng đến chỗ của Từ Thần, đá thẳng lên trên bụng cậu ta.

Từ Thần đau đớn hét lên, nhưng không ngã, cho nên cậu ta nhanh chóng xoay người định đánh nhau với Chu Vũ…

Chương 314: Xung đột kịch liệt ! (3)

Thời gian dần trôi qua, số lượng người đến xem càng ngày càng nhiều.

“Lý Ưu U, nhanh đi gọi thầy đi!”

Sau khi Trương Siêu nói xong, cũng nhanh chóng xông vào khuyên can, Chu Vũ rơi vào thế bất lợi, cho nên đã dùng sức đẩy Từ Thần thật mạnh.

“Đến ngăn lại đi! đứng đó thất thần làm gì!”

Trần Nguyên chạy đến, dùng tay khóa cổ Từ Thần, cũng nhắc nhở những học sinh lớp 18 đang đứng đó.

“Này… Dừng lại!”

Lưu Nham là người cao nhất lớp số 18, cơ thể khá lớn, khi cậu ta đến để can ngăn hai người cũng thuận tiện dùng chân đá vào lưng Từ Thần bảy tám cái.

Trương Siêu sốt ruột, sao lại có kiểu can ngăn như này, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng có dùng chân, đừng có dùng chân, giữ chặt nó lại để cho Chu Vũ đánh là được rồi!”

Viên Thiệu một nam sinh lớp số 26, phản ứng cực chậm , chờ người ta xông vào hết rồi mới bắt đầu lao đến.

“Không! đừng nhìn nữa, Từ Thần sắp bị đánh chết rồi !”

Cậu bạn tên Khai Hoàng Khang lớp số 18 nói với Trương Hàn Lâm, đi ra nói để đánh lạc hướng mọi người.

Cứ như vậy, mười mấy người vây quanh vào xem, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của giáo viên trong trường..

…

“Ai đánh nhau?”

Trong văn phòng, ông Mạc nhìn Trương Siêu, một người lúc nào cũng lương thiện nhưng nay cả người lại đầy bụi bẩn, ông ấy nghiêm túc hỏi.

“Không phải đánh nhau..” Trương Siêu lắc đầu, nói.

“Là Trần Nguyên sao?” Lão Mạc hỏi.

Trương Siêu trực tiếp đáp: “Không phải cậu ấy, cậu ấy chỉ can ngăn thôi.”

“Là Lưu Nham phải không?”

“Cậu ấy là người ra sức can ngăn nhiều nhất.”

“Là Chu Vũ?”

“… Không.” Khi nhắc đến Chu Vũ, Trương Siêu hơi dừng lại, sau đó liền nói nói : ” tại vì can ngăn.”

“Tất cả đều can ngăn đúng không? Vậy thì rốt cuộc là người nào đang đánh nhau?”

Ông Mạc chăm chú nhìn Trương Siêu, tự hỏi bằng cách nào mà tên ngốc này lại nói dối một cách buồn cười như vậy..

“…” Trương Siêu suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng nói : ” Các học sinh lớp chúng ta, thật sự là đang đánh nhau.”

“Đúng vậy, các cậu đều là Thánh Nhân, các cậu phổ độ chúng sinh, các cậu giúp đỡ thiên hạ.” Ông Mạc không muốn nhiều lời, xua tay áo : ” hôm nay những học nào chơi bóng rổ, mỗi người viết 1 bản kiểm điểm ít nhất 500 chữ, ngày mai nộp cho ta.”

“Dạ.” Trương Siêu gật đầu tỏ ra đã hiểu, sau đó lại nhìn ông Mạc, có chút lo lắng hỏi : “Vậy có tiếp tục tập luyện thi đấu không ạ?”

“Viết kiểm điểm.” Ông Mạc lườm Trương Siêu, cũng không trả lời thẳng.

Mà Trương Siêu cũng đã hiểu ông ấy có ý gì, liền đi ra khỏi văn phòng.

“Gọi Chu Vũ tới.” Ông Mạc nói.

“Dạ, được.” Trương Siêu với tư cách là một lớp trưởng cậu ta đã làm hết tất cả những gì có thể làm, cho nên lúc này dù có nói cái gì, thì cũng không có tác dụng, ngược lại chỉ gây phiền não thêm cho ông Mạc.

Quả thực ông Mạc đang rất phiền não .

Xảy ra chuyện như vậy, cũng có thể coi là một sự việc nghiêm trọng trường học rồi.

Nhưng ông ấy lại không biết nên trừng phạt như nào cho đúng.

Hôm nay, đầu tiên là ông ấy hỏi Lý Ưu U, yêu cầu cô ấy phải thành thật trả lời, sau đó Lý Ưu U liền nói, là lớp 26 đã cướp sân chơi bóng rổ của lớp mình, sau đó không cho bọn họ chơi, Chu Vũ có cãi nhau với lớp đó vài câu, nhưng không xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó một nam sinh trong lớp 26 đã dùng bóng ném vào đầu của Hà Tư Kiều cho nên hai bên đã đánh nhau.

Nhưng người ra tay đầu tiên lại là Chu Vũ.

Ông Mạc suy nghĩ một lúc, Chu Vũ bước vào, trên mặt còn có một vết cào, giống như là bị chó cào.

“Đánh nhau?”

Sau khi hỏi xong, ông Mạc mới nhận thức được là một câu hỏi vô nghĩa, với trình độ xảo quyệt và bướng bỉnh của đứa trẻ này, chắc chắn nó sẽ nói ‘em đã cố gắng khuyên can’.

Không có người hiểu những cậu nhóc này hơn ông ấy.

“Dạ , đúng.”

Nhưng câu trả lời của Chu Vũ đã làm cho ông Mạc ngạc nhiên.

Đây mà là phong cách của nó hay sao?

“Nguyên nhân vì sao?” Ông Mạc lại hỏi.

Lần này, Chu Vũ không nói, cúi đầu xuống, giống như dáng vẻ muốn chém muốn giết tùy ông.

Anh hùng hảo hán?

Muốn ta dùng cách của anh hùng hảo hán để tra khảo anh hùng hảo hán hay sao, rồi thẩm vấn lẫn nhau?

“Cậu không nói thì tôi cũng đã biết rồi.” ông Mạc lạnh lùng nói.

Chu Vũ nói: “Vì thấy biết rồi nên em mới không nói.”

Hmm, lần này cảm giác đã đã trở về rồi.

Như này mới đúng với tính cách của nó.

“Viết kiểm điểm ít nhất 1000 chữ.” Ông Mạc có những tiêu chuẩn trừng phạt khác nhau với những lỗi lầm khác nhau.

Cho dù sự việc xảy ra có nguyên nhân, nhưng trường học ở Trung Hoa, từ xưa đến nay đều không nói đạo lý. Chúng ta cần phải cho những đứa trẻ như này biết rằng công bằng và chính đáng chỉ là thứ yếu so với trật tự và ổn định.

Đương nhiên, đây chính là ý chỉ của lãnh đạo phía trên.

Sai lầm đánh nhau thì phải được uốn nắn lại ngay, không thể lấy nguyên nhân của những sai lầm này để lấy cớ đánh nhau tiếp được.

Chương 315: Xung đột kịch liệt ! (4)

“Dạ.” Chu Vũ gật đầu, thản nhiên tiếp nhận.

“Còn nữa.” Ông Mạc ngẩng đầu, nhìn cậu rồi bình tĩnh, nói : “Em sẽ không tham gia trận thi đấu bóng rổ của trường nữa, nếu không mâu thuẫn sẽ càng trở nên gay gắt hơn. Cũng không phải lo lắng, Đường Kiến sẽ thay em.”

Nghe thấy vậy, Chu Vũ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ông Mạc, nhẫn nhịn một lúc sau, hỏi: “Vậy còn Từ Thần thì sao?”

“Cậu ta sẽ phải viết bản kiểm điểm 2000 chữ và sẽ bị phê bình trước toàn trường.”

“Không, ý của em muốn hỏi về trận bóng rổ?”

Câu hỏi này khiến cho ông Mạc dừng lại một chút.

Từ Thần khác với Chu Vũ, cậu ta là học sinh khoa thể dục, lần tranh tài này, không chỉ là cuộc thi bình thường trong trường mà còn liên quan đến việc chọn ra đội tuyển cho trường. Hơn nữa, với tư cách là một trường thể thao vững mạnh là một trong Top 8 của thành phố, từng đoạt giải vô địch về cho trường, các vị lãnh đạo cũng sẽ trực tiếp đến trường THPT số 11 để thăm hỏi.

Từ Thần là một thành viên quan trọng trong đội, hơn nữa còn là Phó Đội Trưởng, lần tranh tài này cậu ta vẫn có ích hơn Chu Vũ.

Trường học không cấm cậu ta thi đấu cũng vì lý do này.

“Thưa thầy.” Chu Vũ nhịn không được, nín thở nói ra một hơi: ” em cũng phải viết bản kiểm điểm 3000 chữ.”

“Đây là chuyện tốt gì vậy? Em cũng phải sao?”

“Em muốn, đối xử công bằng.”

Chu Vũ rất nghiêm túc, cậu cũng chưa từng nghiêm túc như vậy.

Đối xử công bằng sao…

Cái từ này đối với một người thầy giáo già như ông Mạc mà nói, không khác gì nói nhảm.

Bởi vì ở bất cứ chỗ nào cũng sẽ có sự thiên vị và phân biệt đối xử, trường học cũng không ngoại lệ.

Nhưng ông ấy cũng không chấp nhận điều đó về mọi mặt.

Cho nên hôm nay khi nói chuyện với chủ nhiệm lớp số 26, ông ấy đã rất tức giận.

“Học sinh của lớp thầy là những kẻ nghịch ngợm đi gây sự với người khác! Không khác gì một lũ ăn cướp, thầy có thể dạy chúng được không? Nếu không thì để tôi!”

Thầy chủ nhiệm trẻ tuổi lớp số 26 sau khi bị ông Mạc nói như vậy, liền ngay lập tức xin lỗi và hứa hẹn.

Nếu không phải vậy thì nhà trường cũng sẽ không phê bình công khai Chu Vũ chính là người ra tay trước.

Dù sao ở trong mắt nhà trường, lỗi lầm của hai người là như nhau, người ra tay trước là Chu Vũ lại càng sai hơn.

“Được. ” Lão Mạc gật đầu, trả lời nói: ” Trận bóng rổ này cậu tiếp tục tham gia, sau đó đổi thành bản kiểm điểm 3000 chữ. Nếu cậu muốn bị phê bình trước toàn trường? Vậy thì ta sẽ giúp.”

“Nếu… Nếu quá rắc rối, thì coi như xong đi ạ.”

“Không sao.” Lão Mạc lắc đầu, hời hợt nói : ” Chỉ cần một câu nói thôi.”

“Thầy ơi, em xin thầy, em sai rồi.” Chắp tay trước ngực, Chu Vũ vội vàng bắt đầu dùng hình thức để van xin : ” Xin thầy bỏ qua cho em, cho em thi đấu đi, còn công khai phê bình thì bỏ qua đi được không…”

“Trở về đi.”

Tương tự như vậy, không hề có sự từ chối rõ ràng. Mọi người rất hiểu ông Mạc, cho nên nghe được câu này, mọi người đều cười tươi và ra khỏi văn phòng.

Sau khi rời đi hết, ông Mạc lấy ra bảng xếp hạng kỳ thi vừa rồi, khoanh tròn tên của Chu Vũ và Hà Tư Kiều.

Những chuyện như này xảy ra, không thể không có dấu hiệu về chuyện đó.

Tuy nhiên hai người này vốn đã rất tệ rồi, chẳng lẽ còn có ảnh hưởng lẫn nhau, cùng nhau tụt lùi hay sao?

Để kiểm tra lại.

Nếu như xuất hiện xu hướng đó, vậy cũng đừng trách ta tàn nhẫn…

… …

"Này, thật là lãng phí thời gian quý báu của lão tử ta để ngồi viết những thứ vô nghĩa như này."

Bởi vì có tham gia vào cuộc chiến đó, cho nên Trần Nguyên cũng phải viết bản kiểm điểm 500 chữ.

Mà hôm nay hắn vẫn còn vài trăm từ mới cần phải học thuộc.

Kiểu trừng phạt này của trường thật là chẳng thú vị chút nào.

Đúng lúc này, Chu Vũ từ bên ngoài phòng học đi đến. Sau đó, các bạn nam trong lớp bỗng nhiên chạy đến, nhưng vì là giờ nghỉ trưa cho nên họ chỉ nói thì thầm.

"Thế nào, ông ấy nói thế nào?"

"Không phải mới bố mẹ lên đấy chứ?"

"Anh Vũ anh thật dũng cảm, những việc anh làm khiến em thấy mình ngu ngốc lắm."

"Chỉ có thể nói, chìm đắm trong sự quyến rũ thì sẽ…"

"Xuỵt." Thấy mọi người trò chuyện, Trương Siêu đứng lên, nhắc nhở nói : "Những người khác còn đang nghỉ trưa, đừng nói chuyện."

Cứ như vậy, Chu Vũ trở về chỗ của mình.

Sau đó, cậu tức giận quay đầu nói với Trần Nguyên: “Thật là khốn nạn, 3000 chữ đấy.”

“… Đột nhiên tôi cảm giác 500 chữ vẫn tốt hơn.” Trần Nguyên thấy dễ chịu.

“Chờ đến vòng thứ hai, tôi sẽ giẫm nát bét tên đó.” Chu Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Thế nào, có phương pháp án chưa?” Trần Nguyên hỏi.

Sau đó, Chu Vũ thận trọng lấy điện thoại trong tay ra, đưa màn hình sang cho Trần Nguyên nhìn.

“Chết tiệt, tốt tốt tốt.” Trần Nguyên vui vẻ, liền vội vàng gật đầu phụ họa.

Chương 316: Viện trợ mạnh nhất (1)

“Đúng không đúng không?”

“Ếch trâu ếch trâu.”

“Cho tôi xem nữa…”

Chu Phù thật sự thấy tò mò, cho nên cũng đứng lên, ghé sát vào xem.

Sau đó, liền thấy Chu Vũ đặt một đôi giày đinh…

“Nhưng hôm nay cậu thật kiêu ngạo.” Nếu hôm nay không phải Chu Vũ ra tay trước, thì cũng là Trần Nguyên diễn kịch một mình, cho nên hắn không hiểu hỏi : “Sao mà đoán được?”

“Tôi đây còn chưa dám ném bóng cự ly ba phần sân đấy?”

“Mé nó, tỉ lệ ném bóng chính xác như thế, cậu không lừa được tôi đâu.”

Chu Vũ công nhận kỹ thuật dẫn bóng của Trần Nguyên, nhưng nói thực ra, kỹ thuật của hắn cũng không có sự tinh tế tỉ mỉ, chủ yếu vẫn là tố chất cơ thể mạnh. Chỉ bàn về ném vào rổ, độ chính xác của hắn vẫn còn kém một chút, chẳng qua là có chút vận may tốt, mới có thể làm được như vậy.

Nếu như hôm nay không phải bị mù, vậy thì là do cậu ta đã bị hắn lừa suốt 1 năm qua.

Hắn muốn giả heo ăn thịt hổ.

Không phải, có người lại nhàm chán như vậy được sao?

Hắn sẽ không tới thật sao?

“Nhưng mà Trần Nguyên hôm nay, rất là đẹp trai nha.”

Lời khen đột ngột này lại không phải từ Chu Phù, mà chính là Lý Ưu U đang ở phía sau lưng Trần Nguyên.

“Quá khen quá khen.” Trần Nguyên cười đáp lại.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy không có bạn nữ nào lại không thấy cậu đẹp trai vào lúc đó đâu.” Chu Phù cũng tán thành.

Giây phút đó, giống như cuộc đại chiến giữa thiện và ác, nhân vật phản diện quá mạnh, nhân vật chính nghĩa lại rơi vào tình thế tuyệt vọng. Mà lúc này, một thanh phi kiếm lướt qua, chia cắt chiến trường, trong làn sương mù, Trần Nguyên chậm rãi xuất hiện…

Thật sự là có cảm giác an toàn rồi.

“Không phải, cậu ta lừa đấy.” Chu Vũ chỉ mình, vội vàng tranh công : ” Cú đá của tôi mới là đẹp trai?”

“Đẹp trai, đẹp trai.”

Chu Phù cười nói xong, mọi người mới dần dần ý thức được, bình thường những lúc như thế này, Hà Tư Kiều sẽ nói ra những lời làm tổn hại người khác, nhưng cô vẫn im lặng không nói câu nào.

Từ khi bị quả bóng ném vào đầu, cô vẫn nằm sấp trên bàn không nói câu nào.

Thế là, mọi người không tiếp tục nói chuyện nữa.

Gio nghỉ trưa, cứ như vậy kết thúc.

Tiết sau, bị đổi thành tiết thể dục, cho nên ngay khi tiếng chuông vang lên, mọi người đã ra khỏi phòng học và đi xuống lầu.

Chà, tuy không đánh lại được người ta, nhưng vẫn cần phải luyện tập một số kỹ thuật giết chóc..

Sau khi đặt ra được mục tiêu như vậy, Chu Vũ liền chuẩn bị đứng dậy, tiến hành luyện tập.

Mà đúng lúc này, có một cái tay vỗ bộp một cái lên bàn.

Chu Vũ kinh ngạc sửng sốt, nhìn thấy Hà Tư Kiều đứng lên không nói một lời nào đã rời đi, sau đó cậu cúi đầu nhìn tấm vải băng bó đang nằm yên lặng trên bàn…

“Đi thôi, đứng ngây người ra đó làm gì?”

Khi Trần Nguyên đi ngang qua Chu Vũ, thì nhìn thấy tên này đang nắm chặt nắm đấm, gương mặt khẩn trương, cho nên đã trực tiếp hỏi.

“Đi thôi, ai ngây người chứ?” Chu Vũ mạnh miệng nói.

“Thế trong tay cậu có cái gì?” Trần Nguyên nhìn chằm chằm nên người cậu ta, dùng ánh mắt chim ưng dò xét, phỏng đoán nói:” định đánh ai?”

“Ai nói cậu thế, đánh cái lông gà!”

Chu Vũ nhét băng cứu thương vào trong túi, sau đó đứng dậy, lúc này mới phản bác: “Cậu đoán mò cái gì, đây không phải là trò chơi.”

“Này…” Chu Phù đứng phía sau lưng Trần Nguyên lông mày nhíu lại, lần đầu tiên để lộ ra ánh mắt ghét bỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Không đúng, các cậu đang nói cái gì thế?”

“Nước (ẩm ướt) trên tay .” Trần Nguyên nói.

“Thế nào, khó hiểu như vậy sao?” Chu Vũ cũng không hiểu hỏi Chu Phù.

“…” Chu Phù vẫn như cũ giữ nguyên thái độ khó hiểu, tuy cô có từng vụng trộm nghe những câu chuyện, nhưng nói đến những câu đùa tục kiểu này, cô không thể nào tiếp thu nổi.

Trò chuyện quá mức, quá luyên thuyên.

“Trần Nguyên, cậu chơi bóng lợi hại như vậy, sao không tham gia?” Lý Ưu U đột nhiên tò mò hỏi.

“Đúng.” Quay trở về chủ đề chính, giọng điệu của Chu Phù cũng bình thường trở lại: ” Chúng ta đã có mâu thuẫn với lớp số 26 rồi, chắc chắn đến hôm thi đấu bọn họ sẽ rất nghiêm túc, nếu cậu không tham gia thì….?”

“Không, cậu ta vào thì thua càng nhanh hơn. ” Chu Vũ giải thích nói: ” Đừng bị ảo tưởng bởi cú ném đó của cậu ra, suốt thời cấp 3 cứ để cậu ta giả vờ như vậy đi.”

Lại nói bừa rồi!

“Không phải như vậy là rất lợi hại sao, từ khoảng cách xa như vậy cũng có thể ném vào. Những học sinh lớp 26 lúc đó cũng đều ngây người ra còn gì.” Lý Ưu U vẫn duy trì nói.

“Để sân chơi cho mọi người thể hiện đi.” Trần Nguyên khiêm tốn nói: ” Thành công không phải do tôi, không thành công cũng không phải là trách nhiệm của tôi .”

“Chuyện này đối với cậu không có chút liên quan gì hay sao?”

Chu Phù phàn nàn nói.

“Nguyên nhân chủ yếu là các vị trí đã được quyết định xong cả rồi, mọi người cũng đều đang tập luyện, lúc này nếu thay thế người nào đó thì cũng không hay.” Nhìn thấy tất cả mọi người đều rất quan tâm, Trần Nguyên vẫn nghiêm chỉnh giải thích ói.

Chương 317: Viện trợ mạnh nhất (2)

“Nếu cậu đăng ký ngay từ đầu thì có phải tốt hơn không.”

Chu Phù cũng nghĩ đến, mặc dù Trần Nguyên trong mắt cô trông rất giống với một nhân vật chính, nhưng dù sao đây không phải là cái thế giới dành cho nhân vật chính, tất cả mọi người đều vì trận đấu bóng rổ mà nỗ lực, danh sách cũng đã được xác định, nếu lại đi thay thế một người nào đó, rất có thể sẽ làm xấu đi mối quan hệ bạn bè trong lớp,.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Trần Nguyên, giống như cũng bị khơi dậy một số cảm xúc.

Lần này, Trần Nguyên thể hiện ra sự tức giận, ngoại trừ lần trong giấc mơ kia ra, thì giống như vụ Lý Ưu U vu oan cho hắn ta ăn trộm tiền vậy.

Lúc Hà Tư Kiều bị quả bóng đập trúng đầu thì Trần Nguyên với Chu Vũ đều bị sốc.

Nhưng bởi vì Chu Vũ đã đi lên trước, cho nên Trần Nguyên trở thành một người bình tĩnh hơn, bình tĩnh để dùng lý trí ‘Can ngăn’ cuộc chiến .

Nhưng theo lý mà nói…

Cho dù có thêm Trần Nguyên, thì hi vọng vẫn rất xa vời.

Trước kia trường cũ của Chu Phù tổ chức cuộc so tài bóng rổ, những người được cho là không có khả năng chiến đấu, đều sẽ bị loại từ vòng thứ nhất, người được cho là quán quân đứng đầu, đều không cần quá nhiều sức lực cũng dễ dàng giành chức vô địch.

Ngựa đen, rất khó thắng.

Mà lớp số 26 là khoa chuyên thể dục, nghe nói trong đội vẫn còn rất nhiều tuyển thủ chơi ‘Chuyên nghiệp’ nữa.

Chỉ hy vọng ngày hôm đó, mọi người có thể phát huy hết khả năng của mình.

Còn lại là không được đánh nhau.

“Trần Nguyên.”

Khi mọi người đang đi trên hành lang, thì có một cô gái xinh đẹp với mái tóc mái dài ngang vai tiến đến, tuy tóc mái không thẳng và hơi lệch sang trái một chút nhưng lại mang đến cho mọi người một cảm giác tràn đầy khí chất lạnh lùng và ngay thẳng.

Đi bên cạnh cô ấy, còn có một cô gái khác với làn da màu lúa mì, buộc tóc đuôi ngựa nhìn rất khỏe khoắn, giống như đang có lời muốn nói.

“Trình Hải Anh.” Biểu hiện của Trần Nguyên rất bình tĩnh.

Nhưng ngay lúc đó, bên cạnh lại có người đang lộ ra vẻ ghen tị, nghiến răng nghiến lợi nói: ‘Trần Nguyên, cậu thật đáng chết ——— ‘.

“Tôi đi xuống trước, mọi người vẫn đang đợi tôi.”

Vậy mà hôm nay Chu Vũ lại không có hứng thú với mấy chuyện tình duyên của hắn, thậm chí còn không nói câu ‘vết thương phản bội sẽ không bao giờ lành lại được’.

Có chuyện gì vậy, anh Nguyên gặp người con gái mới không làm cho cậu đau lòng hay sao?

Chết tiệt, hôm nay lại thiếu đi niềm vui hằng ngày hay sao?

Chu Vũ… Đại đần độn!

“Đây là cộng sự của tôi ở đài phát thanh, các cậu đi trước đi, tôi sẽ đến sau.” Trần Nguyên nhìn Chu Phù và mọi người để giới thiệu.

“Ừm, được.” Chu Phù gật đầu, sau đó rời đi.

Lý Ưu U liếc nhìn Trình Hải Anh một chút, không nói gì, rồi cũng đi theo Chu Phù.

“Bản thảo ngày mai, hai chúng ta sẽ cùng đọc.” Trình Hải Anh nói : ” cậu là học sinh ngoại trú đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy tôi sẽ gửi nó cho cậu, đẻ buổi tối hôm nay cậu có thể luyện tập qua. Sau đó chúng ta sẽ ôn lại một lần nữa trong giờ nghỉ trưa.”

Trình Hải Anh cũng là một “Kim đồng ngọc nữ” trong số các “Kim đồng ngọc nữ” mà Sulli Yoo đã từng nói, là người thường xuyên phụ trách bản tin tiếng Anh, là một thành viên của ban ủy viên học tập lớp tên lửa số 15 khoa Văn.

Mặc dù trường THPT số 11 rất chú trọng khoa tự nhiên và bỏ bê khoa Văn, nhưng cô lại là một trong ba mươi tài năng hàng đầu trong khoa Văn, cũng là một nhân tài nhảy Bar đỉnh cao.

Mà Trần Nguyên cũng chưa từng hợp tác với cô ấy lần nào. Giáo viên truyền thông và phát thanh nói rằng muốn để hắn và cô ấy cùng nhau đọc để cho đài phát thanh có tính tương tác cao hơn.

Chỉ có thể nói rằng vị thiên tài này rất ngầu.

Ban đầu tất cả mọi người cảm thấy Đường Tư Văn là một bông hoa mọc trên núi cao, không thể chạm đến và là một nữ hoàng băng tuyết, tuy nhiên những người có tính cẩn thận vẫn có thể phát hiện ra rằng, cô chỉ đơn thuần là một con nữ hoàng vịt, không hề có cá tính mãnh mẽ.

Nhưng Trình Hải Anh, thì có.

Hắn luôn cảm giác mình bị coi thường như một con kiến.

Nhưng rõ ràng là hắn đã suy nghĩ quá nhiều, hắn không phải là người duy nhất, trong mắt của cô ấy mọi người đều như con kiến.

Tốt nhất đừng để cho mình phát hiện ra tính cách trái ngược trong con người cô ấy.

Thiết lập nhân vật ngớ ngẩn và sành ăn uống chỉ thuộc về Đường Môn của chúng tôi!

“Còn có một chuyện nữa.” Trình Hải Anh nói.

“Ừm, cậu nói đi.”

“Là như vậy.” Lúc này, cô gái bên cạnh có nước da ngăm đen cao khoảng 1m71 lên tiếng : “Hôm nay ở sân vận động có phải là cậu đánh nhau không? Chúng tôi đều nhìn thấy.”

“Không phải đánh nhau, là khuyên can.” Trần Nguyên uốn nắn.

“Ha ha ha.” Cô gái đó cười rộ lên, cũng không phàn nàn nữa mà nói tiếp : “Tôi nhìn thấy cậu đứng từ ba phần sân ném thẳng vào lưới, rất tuyệt vời đó?”

Chương 318: Viện trợ mạnh nhất (3)

Bạn có bị mù hay không phụ thuộc vào việc bạn muốn hay không.

Trần Nguyên rất thích được khen ngợi, nhưng cũng không phải lúc nào cũng sẵn lòng muốn khen ngợi.

“Vừa rồi Sakura* nói cô ấy biết cậu, chúng tôi đã xem danh sách thi đấu bóng rổ của lớp cậu lại không có tên của cậu trong đó.” Nữ sinh chắp tay trước ngực, cười nói : “ Vậy cậu có thể làm chi viện cho chúng tôi được hay không?”

(trình hải anh*)

Quả nhiên là có việc muốn nhờ.

Nhưng…

“Lớp cậu sẽ đối mặt với lớp số 26 ở vòng đầu tiên đúng không?” Trần Nguyên cảm thấy khó xử nói: “Nếu không, vẫn là nên đầu hàng đi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, tỷ lệ thắng gần như bằng không.” Trình Hải Anh phụ họa gật đầu.

“Được rồi, đừng nói nữa! Nhiệm vụ của cậu chỉ là giới thiệu Trần Nguyên cho tôi.”

Sau khi bịt miệng người bạn đang nói xoáy mình, cô gái nhìn về phía Trần Nguyên, nói tiếp: “Sự thật là lớp chúng tôi cũng không hề yếu, có hai bạn nam, cả hai cũng đều biết chơi bóng. Còn có một tên béo, rất linh hoạt, bảo vệ lưới nhà, kiên cố như đá. Ngoài ra, vẫn còn một vài người trong đội từ thời THCS… Sao cậu không hỏi gì?”

“Tôi hỏi gì được?”

Cô gái nhìn thấy Trần Nguyên hoàn toàn không hề có phản ứng gì, có chút không hiểu nói: “Người bình thường đều sẽ hỏi, thi đấu bóng rổ tại sao lại có con gái?”

“… À.”

Không phải Trần Nguyên phản ứng chậm mới không hỏi, chỉ là hắn đã nắm rõ tất cả và không có ý phân biệt đối xử với phái nữ.

Bất luận một chủ đề nào đó có thể rơi vào bẫy, hắn cũng sẽ không để mình rơi vào và bị gắn mác là phân biệt đối xử với phái nữ.

Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của anh chàng này, cô ấy đã lo lắng hắn sẽ nói câu đó và mình sẽ trả lời: Ai nói con gái thì không thể chơi bóng rổ ?

“Sao con gái lại đi chơi bóng rổ? Cậu cũng nghĩ như vậy đúng không!”

Giống như đã gặp được một người bạn thân, cô gái da đen vui vẻ tự giới thiệu bản thân: “Tôi tên là Hồ Tư Kỳ, mặc áo số 47, cho dù là Tư Kỳ, hay là số 47, cũng đều là tôi.”

“Tôi tên là Trần Nguyên.”

“Tôi biết cậu tên là Trần Nguyên, cậu rất nổi tiếng.” Hồ Tư Kỳ trêu ghẹo nói :” Lần trước khi nghe bài phát thanh của cậu, tất cả mọi người đều rất tò mò về ngoại hình của cậu, thậm chí còn tìm Trình Hải Anh để hỏi.”

“Nếu tôi trả lời rồi đánh giá về ngoại hình của người khác thì thật không hay.” Trình Hải Anh kịp thời thanh minh.

Chết tiệt, cô đúng là cao thủ bọc thép?

Cho nên nói, người này cũng biết nắm giữ tất cả những kỹ năng để không sỉ nhục đàn ông con trai?

Tiểu Tiên Nữ này đúng là đầu tôm!

“Cậu gia nhập với đội của chúng tôi đi, xin cậu đó.” Hồ Tư Kỳ tỏ ra rất chân thành nói: “Mặc dù ở trong lớp của chúng tôi vẫn còn những bạn con trai khác, nhưng mà một người thì yếu đuối, một người thì bị bệnh tim, còn một người khác thì chỉ nghiện game… Thật sự họ rất khó khăn nếu tham gia.”

“Tôi là thành viên của lớp số 18, nhưng tôi lại thi đấu cho lớp 15 được hay sao?”

Trần Nguyên là một chiến binh sói của lớp số 18, ước mơ lớn nhất của hắn là được khoác lá cờ của lớp mình, đứng trên bục dành cho đội vô địch và hét lên: lớp 18, This you for you!

Cô lại muốn tôi gia nhập lớp 15?

Thật có lỗi, lịch trình học tập của tôi dạo này không được linh hoạt cho lắm.

“Ồ, cậu suy nghĩ thêm đi, xin cậu đó!” Hồ Tư Kỳ thấy Trần Nguyên đang muốn rời đi, vội vàng tiến tới nói: ” Lớp tôi có 45 người thì 39 người là nữ, mỹ nữ nhiều như mây, nếu như cậu thi đấu cho lớp chung tôi chẳng phải sẽ được mọi người chú ý hơn hay sao?”

Khi thấy cô ấy nói kiểu này, Trần Nguyên đột nhiên có thể hiểu được nguyên nhân vì sao các siêu sao lại muốn tham gia các giải đấu cấp thấp như này.

Muốn xào mì đúng không.

“Không không không.” Trần Nguyên xua tay, trực tiếp từ chối và không cần nghĩ nhiều.

“Đừng như vậy mà soái ca, hãy giúp chúng tôi đi mà.”

“Sắp vào lớp rồi, nói chuyện đó sau đi.”

Khi Trần Nguyên nói xong câu này, Trình Hải Anh ở phía sau cũng nhắc nhở nói: “Sắp chuông rồi.”

“Vậy hôm nay sau khi tan học tôi sẽ chờ cậu, rồi chúng ta nói chuyện tiếp nhé!”

Nhìn thấy Trần Nguyên rời đi, Hồ Tư Kỳ cảm thấy rất tiếc nuối.

“Cậu ta thật lợi hại như vậy sao?” Trình Hải Anh hỏi : “Tôi cũng không hiểu biết nhiều, ghi bóng ở khoảng cách đó thì có ý nghĩa gì.”

“Ghi bàn ở vị trí đó chắc chắn phải có yếu tố gì đó, cho dù là những ngôi sao NBA và những tay ném mạnh nhất, cũng không thể bảo đảm sẽ ném trúng 100%. Nhưng giống như Tư Đế Phân (Stephen), một con quái vật có thể ném trúng 5 quả trên 3 liên tiếp trong khi tập luyện lại là một câu chuyện khác, cảm giác rất đáng tin cậy.”

Sau khi nói rõ về độ khó, Hồ Tư Kỳ tiếp tục bổ sung nói: “Điều đáng kinh ngạc nhất là khi cậu ấy đang ở giữa sân, cậu ấy không ném cao bằng một tay, cũng không phải là dùng cả hai tay, mà là một cú ném từ phía sau, cú ném rất bình thường…”

Chương 319: Viện trợ mạnh nhất (4)

“Như thế thì càng khó hơn à?”

“Đúng vậy, nhất định phải có cổ tay rất khỏe!” Hồ Tư Kỳ cảm thấy rất hâm mộ nói: ” Đó chính là con trai, xét về thực lực trời sinh thì mạnh hơn con gái rất nhiều.”

Khi Hồ Tư Kỳ còn đi học trung học cơ sở, cô ấy đã bị mê hoặc bởi một bộ phim truyền hình về bóng rổ, cũng học được một vài cảnh quay ngầu trong đó. Nhưng khi đó đội giáo viên huấn luyện viên nói rằng, con gái thì phải ném rổ ở khoảng cách gần ngoài sân, không được bắt chước như con trai, nếu không thì sẽ không thể chống đỡ nổi được nửa sân vì lực yếu..

Mặc dù cô ấy khá là khỏe mạnh, cơ bắp cũng không tệ, nhưng tư thế ném bóng của cô ấy lại rất thực dụng bởi vì thói quen đã hình thành từ khi học trung học cơ sở.

Cú ném ba phần ở giữa sân của Trần Nguyên thật sự rất nghệ thuật và tỏa sáng.

“Trình độ của lớp chúng ta quả thật cũng không phải là quá tệ, nhất là anh béo, chơi rất tốt. Nhưng đáng tiếc, đội hình vẫn chưa đủ.” Hồ Tư Kỳ nói: ” Nếu như có thể tập hợp một đội hình, Trần Nguyên đồng ý tham gia, tôi cảm thấy chúng ta sẽ ghi được không ít điểm.”

Chẳng qua vì mối quan hệ giữa Từ Thần với Trần Nguyên quá tệ, cậu ta có thể sẽ hung hăng hơn.”

Hồ Tư Kỳ lại tự mình phân tích.

Đối với chuyện này, Trình Hải Anh đồng ý: “Ừm, Từ Thần chính là người như vậy.”

… …

“Truyền tôi truyền tôi!”

“Lấy bảng, lấy bảng!”

“Bóng tốt lắm, tiểu Bảo La đẹp trai, Chu Vũ cậu đúng là một tay dẫn bóng tuyệt vời.”

Tám chàng trai lớp số 18 đang tham gia vào cuộc chiến 4v4.

Hà Tư Kiều ngồi bên rìa xem, cảm thấy vô cùng chán nản.

Lúc này, Trần Nguyên đang ngậm nửa que đá vụn trong miệng ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Hà Tư Kiều không phản ứng, tiếp tục xem bóng.

“Chàng bị thương thiếp thấy vô dụng sao ?”

“…”

Đột nhiên, toàn bộ gương mặt Hà Tư Kiều đỏ ửng, quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên. Giống như là Bác Nhĩ Đặc, đột nhiên đẩy hắn ra và nói: “Cậu muốn chết à Trần Nguyên!”

Đã sớm đoán được đối phương sẽ ra tay cho nên Trần Nguyên đã lập tức giữ khoảng cách an toàn.

Sau đó, hai người cứ như vậy đuổi nhau.

Hà Tư Kiều dừng bước lại, Trần Nguyên cũng ngừng lại. Sau đó, vội vàng hứa hẹn: "Chị Kiều, tôi hứa sẽ không nói cho ai đâu."

"Chỉ có cậu chết đi mới đảm bảo an toàn được!" Hà Tư Kiều duỗi móng vuốt ra, nhất định phải đưa Trần Nguyên vào chỗ chết.

"Đừng đừng đừng, chỉ là tình thương bình thường của các bạn học cùng lớp thôi đúng không." Trần Nguyên vội vàng bù đắp lại cho cô ấy : "Không phải cậu vẫn luôn trêu chọc tôi và Chu Phù hay sao? Trên thực tế chẳng phải giữa chúng tôi vẫn không có chuyện gì hay sao? Cậu kích động như vậy, chẳng lẽ là…"

"Hừ, tôi sẽ coi như cậu nói đùa." Hà Tư Kiều nhún vai, trở về dáng vẻ hời hợt : " Hẳn là không có gì, còn có thể có gì được chứ?"

Không có cái gì?

Cô khiến cho Vũ nhi cười không ngậm được miệng kìa, cậu ta còn không chuyền bóng nổi nữa rồi.

Chị Kiều thật là đẳng cấp.

"Nhưng nhìn mọi người thật sự cũng không chơi tốt lắm đâu." Hà Tư Kiều có chút không có tự tin nói: "Năm ngoái đánh với á quân, bị đè ép hơn ba mươi điểm, á quân lại bị quán quân đè ép mười điểm , lớp số 18 đấu với lớp 26, chênh lệch tận 40 điểm?"

"Đó là điều chắc chắn, đó cũng là lý do mọi người cần phải luyện tập." Trần Nguyên nói.

"Vậy cậu vào đi!" Hà Tư Kiều oán trách nói : "Cậu rõ ràng biết chơi, tại sao không đi lấy lại danh dự cho lớp chúng ta chứ?"

"Cậu bảo vệ không?"

"Bảo vệ cái đầu của cậu ý! Tôi giết cậu!"

"Không phải, tôi đang nói về lớp 18… cậu gấp gáp cái gì"

“Tôi, tôi đương nhiên biết cậu đang nói về lớp 18!” Hà Tư Kiều lại đỏ mặt lên.

“…”

Mẹ nó, sao đột nhiên hôm nay mình lại cảm giác chị Kiều có một chút đáng yêu nhỉ.

Nhưng ngay cả khi mình vào đội, cũng chưa chắc có thể thắng được lớp số 26.

Siêu Tử là vạn năng, nhưng cũng không có nghĩa sẽ đem lại hiệu quả hoàn toàn.

Trong lúc ghi bóng ở ba phần sân, Trần Nguyên đã quan sát biên độ đưa tay của mình, nếu như không giống nhau, hiệu quả cũng sẽ khác nhau, đây chính là đại diện cho phương hướng.

Sau khi Trần Nguyên bỏ ra năm giây để xác định điểm trọng tâm và tìm ra vị trí có hiệu quả cao nhất, sau đó hắn sẽ dùng thật nhiều lực hơn và điều chỉnh trong vòng năm giây trước khi đạt được hiệu quả 100%.

Nói cách khác, siêu tử không được điều chỉnh tự động, cũng không phải 100% sẽ trúng đích, mà chính là căn cứ vào phương hướng chính xác và kiểm soát cường độ trước khi ném.

Chỉ có công bằng, mới có thể thực hiện được tỷ lệ chính xác là 100%.

Nhưng trên sân bóng rổ, ai sẽ cho mình mười giây đồng hồ để tấn công chứ?

Nếu như khoảng cách được rút ngắn 3 phần, Trần Nguyên luôn có thói quen ném ba phần sân, có thể kiểm soát được vị trí của mình tốt hơn và không cần quá nhiều sức mạnh, thì có thể tấn công trong vòng ba giây.

Chương 320: Viện trợ mạnh nhất (5)

Thế nhưng chỉ có phòng chống ba phần mới có thể ném chính xác được như vậy.

Một khi ngắm được chính xác, tiêu chuẩn phòng thủ cũng sẽ lớn hơn, thậm chí còn có sự trợ giúp trong việc phòng thủ.

Chẳng qua chuyện này không có quan hệ gì với Trần Nguyên, dù sao hắn còn không phải là người dự bị của lớp 18.

Cho nên, trong tiết thể dục này Trần Nguyên không có chuyện gì làm, nhìn bọn Chu Vũ chơi bóng, rồi học thuộc những từ mới còn lại.

Cuối cùng cũng đã ghi nhớ được 3500 từ đơn tiếng Anh ở cấp 3 này.

Lúc này, tiết thể dục cũng kết thúc.

Các cô gái đi lên trước, Trần Nguyên ở lại định chờ Chu Vũ đi cùng.

Sau đó, lại hời hợt nói ra câu:

"Này, cậu có định giữ cái băng vết thương như một vật gia truyền hay không?"

Chết thoải mái được rồi.

Thực sự, tại sao tôi lại hư hỏng như vậy được?

Bình thường khi Hà Tư Kiều trêu ghẹo mình như vậy.

Chiếc Boomerang sẽ đánh lên đầu mình!

Sớm muộn tôi cũng sẽ đem các cậu đến với cung điện hôn nhân.

Chỉ còn năm phút đồng hồ nữa là đến giờ học, các nam sinh lớp 18 thu dọn bóng rồi chuẩn bị vào lớp.

Mà lúc này, lớp 26 cũng xuống lầu để chuẩn bị tiết thể dục và đi về phía sân bóng rổ.

Trong đó Từ Thần người đang có vết thương trên mặt, rất gây sự chú ý.

Cả hai bên lại sắp đụng mặt nhau.

"Được rồi được rồi."

Lật Viễn Sâm kéo Từ Thần, bảo cậu ta đừng làm điều đó.

"Cậu không phải lo lắng."

Từ Thần vốn đã tức giận, mà Lật Viễn Sâm hôm nay lại còn có ý bênh vực đối phương, cho nên làm cho cậu khá khó chịu, hất tay ra rồi đi.

Ngay khi bọn họ đang lo lắng có chuyện xảy ra, thì lại lấy cậu ta đi tới trước mặt Trần Nguyên.

“Mày là người khóa cổ tao đúng không?”

Từ Thần tưởng rằng mình có thể đấu 1 chọi 1 với Chu Vũ, nhưng tên này đột nhiên lại tóm cổ cậu làm cho cậu phải chịu thêm nhiều cú đánh khác.

Trần Nguyên, ta nhớ kỹ!

Trần Nguyên: “Tôi đây là đang khuyên can.”

“Được.” Từ Thần chỉ Trần Nguyên , nói: “Ra khỏi trường tao sẽ cho mày biết tay.”

“Vậy trực tiếp giải quyết ở đây luôn đi.”

Trần Nguyên cũng chỉ vào mặt cậu ta, hoàn toàn không có ý hoà nhã.

Mọi người lập tức vây xung quanh, chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất xảy ra..

Nhưng Từ Thần lại nhịn được, cậu tuyệt đối sẽ không buông tha nếu ra khỏi trường: “Chuyện bóng rổ ngày kia tao sẽ chờ mày, sợ thì đừng chơi.”

“…”

Trần Nguyên sửng sốt một chút.

Ngày hôm đó hắn không có ở trong đội, chẳng lẽ lại phải đi giải thích với đối phương hay sao, cậu ta có nghĩ hắn là con thằn lằn sợ chết nên bỏ trốn hay không?

Không, không thể để cho đội nhà mình bị giết!

Mình có nên giải thích….

“Từ Thần, cậu lại muốn đánh nhau hay sao?”

Lúc này, một cô gái da ngăm cầm quả bóng rổ đi tới, mở miệng cười.

Từ Thần sau khi nghe được, quay đầu lại, sau đó trên mặt liền tỏ ra dữ tợn nhờn bóng cười nói: “Này, đã tập hợp đủ chưa, có cần tôi cho mượn người hay không?”

Tuy đang nói chuyện với Hồ Tư Kỳ, nhưng Trần Nguyên phát hiện ánh mắt của cậu ta rõ ràng đang nhìn chằm chằm lên người của Trình Hải Anh.

À…

Tôi đã hiểu.

“Thôi đi, cậu muốn đưa nội gián tới đúng không.” Hồ Tư Kỳ khinh thường nói xong, lại liếc mắt nhìn Trần Nguyên : “Nói không chừng chúng tôi có thể sẽ có được một viện binh rất mạnh đấy.”

“Lợi hại lợi hại.” Từ Thần cười vỗ tay, sau đó cười một cách xấu xa nói : “Nếu chúng tôi thắng, cậu có thể trở thành người cổ vũ và cổ vũ cho chúng tôi không?”

“Là cô ấy.”

Trình Hải Anh chỉ vào Hồ Tư Kỳ, phủi sạch quan hệ, cho thấy mình không có hứng thú với chuyện này.

“Nghĩ gì thế? Thật buồn nôn.” Hồ Tư Kỳ một mặt ghét bỏ nói: “Vậy còn các cậu thì sao, nếu thua thì đặt cược cái gì?”

“Thua? Ngay cả lớp cậu mà cũng thua, thì lớp tôi chết đi được rồi.”

“Này, đừng bắt bọn tôi phải chửi thề đấy.”

Trương Hàn Lâm cười mắng.

Sau đó cả đám nam sinh lớp 26 cười phá nên.

Đối với bọn họ mà nói, chiến đấu với lớp số 15 thú vị hơn lớp 18.

Vừa có thể hành hạ một lớp học bá, còn có thể thể hiện bản thân trước những mỹ nữ xinh đẹp nhất trường.

Cả hai cùng có lợi, cả hai cùng có lợi.

Cảnh tượng này khiến cho các nam sinh lớp 18 thấy buồn nôn hơn chết.

Mọi người đều chửi thầm trong lòng:

Một đám con trai đầu tôm!

“Vậy thì đơn giản thôi, nếu thua thì lớp 26 sẽ là cổ động viên cho lớp 15.”

Đúng lúc này, Trần Nguyên đang đứng im đột nhiên mở miệng.

Sau đó, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Trong đó có cả Trình Hải Anh không hề có hứng thú với bóng rổ, cũng ngẩng đầu lên nhìn, có chút không hiểu.

Không phải là không hiểu ý của Trần Nguyên mà là không hiểu tại sao hắn lại làm như vậy, có ý gì đây?

Đương nhiên, như vậy sẽ khiến Từ Thần trở thành kẻ ngốc trước mắt các nữ sinh, sau đó còn muốn họ làm đội cổ động viên, sẽ loại bỏ triệt để quyền tự do chọn vợ chọn chồng của họ ở trường cấp 3 này!

Chương 321: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (1)

“Không, mày đang nói cái quái gì vậy?”

Từ Thần cảm thấy mạch não của tên này rất kỳ quái, hoàn toàn không hiểu.

“Vậy hứa hẹn thế đi!”

Hồ Tư Kỳ thấy được Trần Nguyên nói như vậy, lập tức hiểu —— hắn đã đồng ý tham gia!

Nếu như thua sẽ trở thành đội cổ động viên?

Không quan trọng, dù sao mình cũng là con gái.

“Được, hẹn hò như vậy cũng được?” Từ Thần tiếp tục nói, Trần Nguyên tại sao lại có quan hệ với những cô gái này.

Trong lúc cậu ta đang khó hiểu thì Trần Nguyên đã bình tĩnh như mây trôi nước chảy đi ngang qua..

Khi đi ngang qua Hồ Tư Kỳ, người con gái này đột nhiên đưa nắm đấm ra, Trần Nguyên cũng nắm chặt tay chạm vào đầu kia, thỏa thuận đã được giao dịch thành công…

Từ Thần đột nhiên kịp phản ứng.

Các nam sinh lớp 26 cũng bừng tỉnh.

Không thể nào, cái tên này muốn chiến đấu cho lớp 15, vòng thứ nhất sẽ đấu với lớp 26? !

Trần Nguyên đã suy nghĩ đến cách để trở thành lính đánh thuê mà không biến mình trở thành kẻ phản bội của lớp 18.

Đó chính là: Loại bỏ đối thủ mạnh nhất của lớp 18, sau đó mình sẽ trở thành diễn viên và trao chiến thắng cho lớp 18.

Thành viên chân chính của lớp 18 , thậm chí cũng không cần phải chiến đấu cùng lớp 18!

Tất cả mọi người đều cảm thấy không có khả năng.

Bao gồm cả nam sinh lớp 18, họ cũng không tin Trần Nguyên sẽ làm ra chuyện như vậy.

Với tính cách kiên định, không bao giờ làm điều không chắc chắn của Trần Nguyên, chỉ có một khả năng để hắn làm vậy - lớp đó có khả năng giành chức vô địch, hoặc thậm chí đã từng giành chức vô địch.

Tuy nhiên, trình độ của lớp 15 về cơ bản tương đương với lớp 1, hơn nữa lớp 1 còn có thể xếp hai đội hình vì có nhiều nam sinh. Nhưng ở lớp 15, đội 2 chỉ còn lại những người tàn dư sau khi xếp đội 1, khả năng có đội dự bị không cao.

Không phải là nghi ngờ, mà căn bản là không có khả năng!

“Anh Nguyên, muốn phản bội lớp à?” lúc cùng nhau lên lầu, Chu Vũ nói: “Thành viên lớp 18 lại nhảy qua lớp 15 thi, đúng là không nhớ gốc rễ mà!”

Hay là cô nàng da đen nóng bỏng đó đã hứa điều gì đó rất bậy bạ với hắn?

Chết tiệt, sao hắn có duyên với người khác giới như vậy chứ…

“Urgo dán miệng vết thương giữ làm đồ gia truyền à?

“…”

Trần Nguyên tránh đề tài này, câu nói đột ngột của hắn khiến Chu Vũ đỏ mặt. Thân thể cứng ngắc, một lúc sau mới phản ứng lại: “Đừng ở đây nói bậy! Làm sao một chuyện đơn giản như thế lại bị người có tâm hồn bẩn thỉu như các người suy diễn ra như vậy chứ? Cô ấy và tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình

thường thôi! Cậu đang nghĩ cái quái gì vậy? Khoan đã, không lẽ cậu và Chu Phù cũng vậy…”

“Chúng ta bình đẳng.”

“Đừng nói nữa mà, làm ơn!’’ Chu Vũ chắp tay, vội vàng cầu xin: “Anh ơi, đừng tra tấn em, anh có thể giả vờ như không nhìn thấy được không? Đừng nhắc chuyện này trước mặt cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ bị kích động.”

“Chuyện này cậu còn phải nhắc tôi? Làm sao tôi có thể nói với cô ấy được chứ.”

“Anh, đúng là chỉ có anh đáng tin!”

Chu Vũ mắt tràn ngập biết ơn nhìn Trần Nguyên, thậm chí còn bắt đầu suy ngẫm xem liệu lúc trước làm huynh đệ có phải là mình trèo cao không.

Nếu nhìn từ một góc độ khác, nếu cậu ta phát hiện việc vui này, nhất định sẽ không kiềm lòng được mà kiếm người chia sẻ.

Khoảng cách giữa cậu ta và Trần Nguyên đúng là chênh lệch.

Hơn nữa cậu ta cũng không có nói cho Hà Tư Kiều, nên hiện tại chuyện này chính là bí mật giữa cậu ta và Trần Nguyên.

——Tại sao không nói tin này ra.

Với tính cách của Hà Tư Kiều, nếu mọi người biết chuyện đó, cô ấy chắc chắn sẽ bùng nổ, sẽ cảm thấy xấu hổ và thậm chí còn giận chó đánh mèo với người khác.

Chỉ cần một người còn sống, bí mật này sẽ có nguy cơ bị rò rỉ.

Chuyện cô ấy muốn giết ai đó cũng không phải là không thể.

“Nhưng, Cậu nghĩ gì thế?” Trần Nguyên đột nhiên hỏi.

“Tôi nghĩ cái gì?”

“Đừng giả vờ.” Trần Nguyên làm ra động tác husky chỉ người, nói: “Từ lúc Hà Tư Kiều bị quả bóng kia đập phải, mẹ nó, lúc đó cậu chạy như bay ra. Chẳng lẽ chỉ là bạn học bị thương mà lo lắng chạy tới à?”

“A cái này… rốt cuộc cậu muốn tôi trả lời như nào?” Chu Vũ xấu hổ, dù sao lúc đó cậu ta không chỉ cảm thấy áy náy.

Mà nguyên nhân khiến cậu ta tức giận là chuyện khác.

Nhưng bản thân cậu ta cũng không biết nên lý giải chuyện đó như nào.

Tại sao cậu ta lại dùng Ultra Flying Kick…

“Thật ra, tôi nghĩ chị Kiều khá tốt. Hơn nữa, không chỉ có mình tính cách tốt.” Trần Nguyên giả vờ làm ra bộ dáng thành thật, nghiêm túc hỏi: “Anh em không hại nhau, cậu đã coi tôi là bạn rồi. cậu nói xem, có phải chị Kiều rất dễ thương đúng không?”

Câu hỏi này khiến Chu Vũ đỏ cả mặt.

Nhưng sắc mặt Trần Nguyên khi hỏi rất bình tĩnh, giống như cậu ta có nói đúng thì nhất định hắn ta cũng sẽ không cười.

Chương 322: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (2)

Khi nghĩ đến Hà Tư Kiều, Chu Vũ thở phào nhẹ nhõm. Tuy cô ấy không đặc biệt xinh đẹp nhưng đường nét trên khuôn mặt rất đều đặn, làn da mịn màng và khuôn mặt tròn trịa, rất dễ thương. Còn những vết tàn nhang nhạt đó cũng giống như hiệu ứng đặc biệt trên Douyin, không ảnh hưởng đến ngoại hình và còn là điểm đặc biệt của cô.

Đúng là lúc cô ấy giận dữ nhìn hơi hung, cũng không ôn nhu giống Chu Phù, nhưng…

Nhưng gì cơ chứ?

Cậu ta đã nói chỉ là bạn cùng lớp bình thường!

Bắt chước vẻ bình tĩnh của Trần Nguyên, Chu Vũ thản nhiên nói: “Đúng vậy, có chút đáng yêu.”

“Tích.”

Lúc này, có một tiếng ‘tích’ máy móc phát ra từ trong túi Trần nguyên

“Vừa rồi có tiếng ‘tích’ đúng không?” Chu Vũ hỏi.

“Không.” Trần Nguyên lắc đầu.

“Rõ ràng là có mà, tôi đã nghe thấy.”

“Có lẽ hệ thống đến đấy.”

“Cậu nghĩ cậu là nam chính trong tiểu thuyết võng du à? Quên đi, quên đi!”

“Không, không, không, anh Vũ, bình tĩnh…”

“Mẹ kiếp, tôi đối xử chân thành với cậu, cậu lại giở trò đồi bại với tôi? Tôi sẽ giết cậu!”

“Tại sao cậu cũng muốn giết tôi ..”

“Cũng? Tại sao lại cũng?”

Khi Chu Vũ sắp nhận ra điều gì đó, Trần Nguyên đột nhiên quay lại chủ đề và nói: “Anh Vũ, tôi bảo này, hay là cậu dán cái urgo kia lên đi.”

Chu Vũ phản kháng: “Không được, kỳ quái quá, vết thương nhỏ thôi mà.. .”

“Nếu cậu không dán, cô ấy có thể tưởng rằng cậu muốn giữ lại cái miếng urgo này. Anh bạn, nghe tôi nói, hành vi này thật sự rất ngu ngốc.”

Người khác nói thì thôi, nhưng là Trần Nguyên nói nên Chu Vũ không dám bỏ qua.

Suy cho cùng, chàng trai này trời sinh đã thu hút phái nữ, sự hiểu biết của hắn ta về phái nữ không thua kém gì sự hiểu biết của một ông bác nông dân về lúa gạo.

Hắn biết quá rõ.

‘’Thật không?’’

‘’Thật.” Trần nguyên gật đầu nói: ‘’Nếu tôi là nữ, vì muốn cảm ơn và biểu hiện sự quan tâm tối với cậu. Đưa cho cậu miếng urgo, nhưng cậu lại không dung, còn đựng trong hộp nhỏ bỏ vào ngăn kéo như báu vật… Tôi sẽ cảm thấy cậu giống như một kẻ biến thái.’’

“Nếu cậu là nữ, chắc chắn sẽ là người phụ nữ ngu ngốc nhất.”

Sau khi phàn nàn, Chu Vũ lấy ra miếng băng urgo, xé nó ra rồi làm theo gợi ý của Trần nguyên mà dán nó lên.

Mà đúng là như vậy, cứ tự nhiên có thể sẽ tốt hơn.

Nếu Hà Tư Kiều cảm thấy cậu ta là kẻ biến thái thì đúng thật là không ổn…

Điều đó hơi xấu hổ, cậu ta giống như học sinh tiểu học chưa từng quen qua bạn gái, ngại ngùng như mới biết yêu.

Mặc dù đúng là cậu ta không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này…

Nhưng không thể nói ra!

“Cậu muốn dán mấy cái?”

“cậu tin tôi phi ngựa đạp lên mặt cậu không? Cậu nghĩ thử xem tôi dán mấy cái.”

‘’Đưa cho tôi.” Trần Nguyên không thể chịu được nữa, vì vậy nhân lúc còn đang ở cầu thang chuẩn bị lên lầu, hắn đem urgo dán lên mặt Chu Vũ.

Trần Nguyên? Anh ta đang làm gì vậy?

Chu Phúc đang định xuống lầu, đi đến góc rẽ của cầu thang thì chợt nhìn thấy cảnh tượng này.

Cô che miệng lại, mặt lập tức đỏ bừng và đôi mắt sáng lên.

Sau đó, cô lập tức chạy về lớp ngồi vào chỗ của mình. Lúc này Lý Ưu U không có ở đây, thế nên cô gọi Hà Tư Kiều muốn ngay lập tức chia sẻ chuyện vừa nhìn thấy: “Kiều Kiều, đoán xem tớ đã nhìn thấy gì?”

“Gì thế?” Hà Tư Kiều bối rối hỏi.

“Trần Nguyên dán urgo lên miệng vết thương cho Chu Vũ!”

Mặc dù trong câu này có dấu chấm than nhưng Chu Phù, một người hướng nội có khả năng kiểm soát âm lượng hoàn hảo, cô ấy cố gắng khiến giọng nói của mình để mình đối phương nghe thấy ngay cả khi cô ấy đang xúc động.

‘’……”

Nhưng mà, đối phương phản ứng không giống như nghe được chuyện vui mà vẻ mặt giống như đang hoảng loạn.

Ơ? Đối với cô ấy…

Chuyện này không buồn cười sao?

“……”

Nhìn thấy Chu Phù vui vẻ chia sẻ điều này với mình, Hà Tư Kiều trực tiếp ngốc tại chỗ.

Tại sao Chu Vũ lại nhờ Trần Nguyên dán urgo cho mình?

Chẳng lẽ cậu ta đã nói với Trần Nguyên là cô đưa urgo cho cậu ta?

Không đúng, cậu ta đã hứa sẽ giữ bí mật.

Nếu loại trừ khả năng này, thì chỉ còn…

Có phải Chu Vũ đã chủ động bảo Trần nguyên dán băng urgo cho mình không?

Không phải, tại sao tên ngốc này lại thích khoe khoang vậy chứ?

Cậu có bệnh đúng không Chu Vũ?

Không phải cậu nghĩ là tôi, tôi, tôi, tôi…

Tại sao cô lời trong lòng mà cô cũng nói lắp chứ!

“cái này…” hà Tư Kiều mỉm cười thản nhiên nói: “Không có gương sẽ rất khó băng bó vết thương ở trên mặt. Cái này, chuyện này cũng hợp lý mà….”

“Đúng là hợp lý nhưng cậu không thấy họ làm điều này hơi kỳ lạ sao? Hai chàng trai đó…”

“Chuyện này vẫn ổn mà, nếu suy bụng ta ra bụng người mà nói, thì cũng giống cậu dán urgo lên miệng vết thương cho tôi. Nếu nghĩ như thế thì sẽ không còn gì quái dị nữa rồi.’’

Chu Phù: “…”

Có, hơn nữa còn rất quái dị.

Chương 323: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (3)

Không phải cô vẫn cảm thấy quái dị sau khi suy bụng ta ra bụng người, cô dán băng urgo cho Hà Tư Kiều là chuyện quái dị. Mà là hà Tư Kiều dung từ ’suy bụng ta ra bụng người’ cơ!’’

Theo tính cách của cô ấy, không phải lúc này cô ấy nên nói: Hành vi đồng tính luyến ái ngu ngốc gì thế!

Không đúng, Chu Vũ, cậu khoe khoang là đủ rồi, còn muốn Trần Nguyên băng bó cho cậu?

Đây là loại hành vi đồng tính gì vậy? Thật là ngu ngốc!

Nhưng trong lòng nghĩ thế chứ ngoài miệng không thể nói vậy được. Suy cho cùng, nếu lúc này không nói giúp cho Trần Nguyên, có thể hắn ta sẽ đem chuyện này nói ra cho mọi người đều biết!

Bây giờ Hà Tư Kiều chỉ có tận lực để cho bí mật này chỉ có ba người biết!

"Chuyện này bình thường mà, haha." Hà tư Kiều cười.

Đừng nói nữa, dừng cuộc phỏng vấn đi phóng viên Chu, nếu cô hỏi lại thì sẽ có chuyện xảy ra đấy!

"A… phải vậy không."

Nếu Hà Tư Kiều đã bác bỏ hành vi đậm mùi gay của Trần Nguyên và Chu Vũ như vậy thì Chu Phù chỉ có thể theo đuổi sở thích của mình ở một khu vực nhỏ.

Nhưng như thế cũng đúng, nếu bỏ đi lăng kính truyện tranh bl đi thì hành vi của hai người… đúng thật là hành vi bình thường của nam sinh cao trung.

Đúng lúc này, Trần Nguyên và Chu Vũ trở lại phòng học.

Khi Chu Vũ nhìn thấy Hà Tư Kiều, cậu ta vô thức liếc đi chỗ khác.

Trần Nguyên thì mím môi, khẽ lắc đầu, im lặng bày tỏ sự bất lực của mình với Hà Tư kiều.

Bây giờ Hà Tư Kiều đã hiểu, là tên ngu ngốc Chu vũ chủ động khoe ra!

Chết tiệt! Đồ nam nhân hạ đẳng! Siêu cấp hạ đẳng!

Tuy nhiên, so với nam sinh thấp hơn cô cả một cái đầu mà cô theo đuổi hồi cấp hai…

Khi Hà Tư Kiều bị bóng đập phải làm té xuống đất, lúc còn mơ hồ cô có nghe nói Chu Vũ đã đánh người kia. Trong chớp

mắt đó, cô cảm thấy chàng trai ngu ngốc này với lúc bình thường cô thấy cậu ta không giống nhau lắm.

Nếu là cậu ta chủ động nói với Trần Nguyên, thì cậu ta có nói với Trần Nguyên là cậu ta có suy nghĩ gì về cô không?

Không được, không thể nào!

Nếu đi hỏi Trần Nguyên, nhất định sẽ bị tên ngu ngốc này uy hiếp cả đời!

Nghĩ đến cảnh này, cô không khỏi tức giận đấm một cái!

"…Ách!"

Trần Nguyên bị đấm vào lưng suýt chút nữa nôn ra máu. Máy móc quay đầu lại, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hà Tư Kiều, suy yếu run giọng nói: ''Cậu làm gì… Ai da?''

"Xin lỗi, xin lỗi, có con nhện." Hà Tư Kiều nhanh chóng giải thích sau khi nhận ra rằng mình đã làm điều ngu ngốc.

"Con nhện? Có là con heo cậu còn đánh chết được!"

Trần Nguyên thực sự không hiểu, con gái khi yêu đều bạo lực như vậy sao?

"Xin lỗi, xin lỗi."

Tiếp tục cười làm lành, sau khi đối phương quay đầu đi, Hà Tư Kiều cúi đầu bắt đầu làm bài tập.

Sau đó, cô lại chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Chu Vũ đang ngồi trước mặt Trần Nguyên.

Lúc này cậu ta đang quay đầu nói gì đó với người bạn cùng bàn đang chơi game trên điện thoại di động bên cạnh, cậu ta cười rất vui vẻ, mắt vì cười mà híp thành một sợi chỉ dài. Sườn mặt cậu ta có một chiếc urgo che khuất miệng vết thương, đồng thời cũng che lấp đi vẻ không đứng đắn thường ngày của cậu ta.

Nắng chiều xiên qua cửa sổ hắt lên mái tóc cậu ta. Một chùm tóc mái xoăn nhẹ được nhuộm màu nâu nhạt, hình cung hơi giống với độ cong giữa các ngón tay của cô…

……

"Đồng phục đã được may xong, tới lấy đi."

Trương Siêu, người được giao đi lấy đồng phục trong tiết tự học buổi tối, lúc chuông tan học reo cậu ta đúng lúc bước vào lớp học. Vậy nên, cậu ta trực tiếp phát quần áo trên bục giảng.

‘’Tới tới.’’

‘’Nhanh chân lên nào, nhanh nhanh còn về.’’

‘’Áo số một của Diêu Diêu, anh bạn, tránh ra nào.’’

“Áo số 1, Tracy McGrady* đâu rồi.”

*Vận động viên bóng rổ, anh này mang áo số 1.

” Tracy McGrady? là muốn đánh mấy anh thủ vệ đứng đầu tanh bành đúng không?”

“Đúng vậy.” Khi phát đồng phục, Trương Siêu nhắc nhở: “Nhớ mặc một cái áo ba lỗ bên trong đồng phục.’’

“Biết rồi biết rồi, cũng không thể để lộ ngực khi đang đấu đúng không.”

“A, tục tĩu quá, đừng mang cái này ra làm trò đùa chứ … Con trai đúng thật là .”

“Quên đi, ngày mai là thi đấu rồi, khoan dung mà bỏ qua cho họ đi hahahah.’’

Cả nam sinh lẫn nữ sinh trong lớp đều rất mong chờ trận đấu bóng rổ này.

Không phải vui vì cúp được hai tiết hoá, mà là thời điểm tập thể cùng chạm đến đỉnh vinh quang có một ma lực đặc biệt thu hút họ.

Cho dù trước đây có xảy ra một số mâu thuẫn nhỏ, nhưng lúc này nếu phá vỡ tấm băng mỏng đấy thì vẫn có thể cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Hơn nữa nếu các nam sinh biểu hiện tốt ở trận đấu còn có thể bày tỏ mị lực, giá trị bản thân sẽ cao lên.

Điều này thậm chí còn ghi điểm hơn việc chơi tốt Genshin Impact.

Chương 324: Hạ Tâm Ngữ muốn xem (4)

Nhưng điều này không liên quan gì đến Trần Nguyên, việc hắn đăng ký lớp nào vẫn còn chưa rõ, vì vậy sau khi chào Chu Phù, hắn đã rời đi sớm.

Sau đó, hắn đến bồn hoa đã hẹn trước với Hà Tư Kiều gặp mặt.

“Đưa đồ cho tôi.”

Sau khi nhìn quanh không nhìn thấy người quen, Trần Nguyên đưa tay ra. Sau đó, Hà Tư Kiều lấy ra một bộ đồng phục đưa cho hắn, tiếp theo hắn nhanh chóng nhét vào cặp rồi kéo khóa lại.

“…Tôi cảm thấy như mình đang đi trên bờ vực của pháp luật.” hà Tư Kiều làm ra hành động giống như lau mồ hôi: “Cậu không lo lắng à?”

“Hiện tại phần lớn các bạn trong lớp còn chưa biết, cho nên cũng không có ai trêu chọc tôi.”

“Nhưng ngày mai đã phải thi đấu rồ, Không phải sẽ đấu cùng một lúc sao? Trước sau gì cũng sẽ bị lộ.” Hà Tư Kiều bối rối nói.

“Lúc đó mọi người sẽ đến cổ vũ cho Lớp 18. Hơn nữa, trận đấu đó chắc chắn sẽ thắng nên sự vui vẻ do chiến thắng mang lại sẽ khiến mọi người tha thứ việc tôi phản bội lớp.”

“Cậu rất giống một người bạn cũ của tôi.”

Đúng vậy, là Trình Hải Anh.

Cô ấy là người ổn định nhất mà cô từng thấy, cô ấy không bao giờ mắc sai lầm, hầu như không có mâu thuẫn với bất kỳ ai và thậm chí còn không bị ai đánh giá tiêu cực.

Những người như này…

Thích hợp làm điệp viên ngầm trong hắc đạo.

Lão đại điều tra hết nhóm người cũng không tra ra, cuối cùng quay qua hỏi hắn: Kì quái, còn mỗi hai ta, rốt cuộc là kẻ nào nằm vùng cơ chứ!

“Vậy chiếc áo số 5 này… Cậu thích Garnett* hay Jason Kidd**?” Hà Tư Kiều tò mò hỏi.

*Kevin Garnett: vận động viên bóng rổ áo số 5.

** Jason Kidd: vận động viên bóng rổ áo số 5.

‘’Thanh Phong Đại Huy. “

“…Hả? ” Hà Tư Kiều.

Một nhân vật manga hay anime à?

“Vậy tôi về trước nhé. “Trần Nguyên đã chuẩn bị chạy.

Hà Tư Kiều vôi vàng giữ hắn lại hỏi: “Ngày mai cậu có thể đến sớm hơn để luyện tập với chúng tôi một lúc được không? Phối hợp, phối hợp. “

“Không cần đâu.’’ Trần Nguyên trực tiếp từ chối: ‘’Lớp 26 đánh loạn như vậy, còn cần phối hợp sao? Chỉ cần chờ thắng là được.’’

“A… Cậu thực sự cảm thấy có thể thắng à?”

Hà Tư Kiều vì muốn đánh không nát quá và để không bị nghiền ép hoàn toàn cho nên mới cầu sự trợ giúp từ kẻ ngoại lai Trần Nguyên này.

Nhưng đối phương có vẻ rất tự tin?

Cô ta cũng là một người thích bóng rổ nên biết ai là người mạnh nhất trường. Nhưng ấn tượng của cô đối với Trần Nguyên chỉ có giọng rất hay và là một nam sinh nói tiếng anh rất tốt.

“Trận ngày mai mà không thể thắng thì đúng là phế vật.”

“…Thật là một lời bình luận tàn nhẫn.” Nhưng nhìn hắn ta có vẻ rất tự tin nên Hà Tư kiều chỉ có thể cổ vũ và dụ hắn: “Nếu cậu thắng, tôi sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu.”

‘’Không cần.’’ Trần Nguyên nhìn cô, nói: “Nếu tôi thắng lớp 26, tôi sẽ bắt đầu diễn ở vòng tiếp theo. Cô có đồng ý không?”

“… Được thôi.”

Hà Tư Kiều còn có thể nói gì? Dù sao họ cũng sẽ thua ở vòng đầu tiên, nếu Trần Nguyên dẫn họ vượt qua được vòng đầu tiên thì đó sẽ là một chuyện quá lời rồi.

Nhưng nam sinh này thực sự là một thành viên trung thành của lớp 18.

“Tạm biệt.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên rời khỏi trường sau khi chào Hà Tư Kiều.

Tuy không cần phải ganh đua cùng mọi người nhưng vẫn cần phải tự mình tập ném rổ và thuần thục cách sử dụng siêu năng lực.

Vì thế hắn cùng Hạ Tâm Ngữ về nhà, sau khi ăn xong, hắn định đi mua một quả bóng và tập ném rổ ở công viên gần đó.

Nhưng trước đó hắn phải hoàn thành nốt phần bài tập còn lại.

“Hmm, đồng phục?” Nhìn thấy Trần Nguyên mở cặp lấy ra một bộ đồng phục, Hạ Tâm Ngữ có chút tò mò.

“À, ngày mai trường có trận đấu bóng rổ.” Trần Nguyên nói.

“Oa, trường học của chúng ta giống nhau.” Hạ Tâm Ngữ tiếp tục hỏi, “Mấy giờ thế?”

“Nửa buổi của buổi chiều.”

“Cùng thời điểm với trận đấu của trường tôi.” Hạ Tâm Ngữ cảm thấy thật kỳ lạ khi hai trường lại cùng lúc diễn ra thi đấu.

Cứ như thể thế giới của họ đồng bộ vậy.

“Dù sao cũng phải thích ứng với lịch thi đấu của liên đoàn, nên có vẻ các trận đấu của trường trung họp đều bắt đầu vào ngày mai.’’

Trường trung học phổ thông số 4 không được coi là trường thể thao mạnh nên về cơ bản đều là cho điểm. Rốt cuộc đối với Trương Kiến Quân mà nói, bất cứ thứ gì không thể quy thành điểm số đều vô nghĩa.

“Cậu có thể tham gia sao, thật lợi hại.” Nhìn vào chiếc áo thi đấu màu trắng, Hạ Tâm Ngữ nói với vẻ ngưỡng mộ: “Không giống như tôi, tôi rất gà trong những môn thể thao.”

“Việc này… là chuyện ngoài ý muốn, ban đầu tôi không muốn tham gia.”

Trần nguyên không phải cảm thấy vì lớp 15 mà xuất lực là chuyện gì khó mở miệng hay yêu cầu phải giấu giếm.

Nhưng chuyện đánh nhau này, hắn thực sự không muốn Tâm Bảo biết.

Chương 325: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (1)

Bởi vì Từ Thần đã nói, khi xong trận sẽ đánh hắn ta một trận. Hắn còn trả lời là: 'Tao trực tiếp đánh cho mày gọi mẹ thì thôi'. Nếu Hạ Tâm Ngữ biết, nhất định sẽ lo lắng…

Nếu cô ấy thật sự đến, hắn phải nhanh chóng giải quyết cho xong Từ Thần, tận lực không để cho Tâm Ngữ biết cao trung còn có một mặt 'nguy hiểm' như thế.

"Tôi thực sự muốn đến trường cậu để xem trận đấu …" Hạ Tâm Ngữ thực sự không có hứng thú với bóng rổ, nhưng cô ấy vẫn phải xem trận đấu trong hai tiết học đầu, vì vậy nếu cô có thể đến trường trung phổ thông số 11 để xem thì có thể sẽ hấp dẫn hơn.

Không chỉ vậy, còn có thể cổ vũ cho Trần Nguyên.

Tất nhiên, cô cũng hy vọng rằng lớp 3 trường trung học phổ thông số 4 có thể giành chiến thắng.

Cô mong mọi người đều giành chiến thắng.

"Aiz, thật đáng tiếc khi chúng ta không học cùng trường."

Thay vì đến lớp thiên tài của trường trung học phổ thông số 11, hắn muốn đến trường trung học phổ thông số 4 hơn.

Nhưng lão Trương Kiến Quân đó khinh thường người nghèo, không muốn nhận hắn.

"Lúc đó, nếu có thể xem phát sóng trực tiếp thì tốt quá." Hạ Tâm Ngữ suy nghĩ một chút rồi nói: "Trong trận đấu bóng rổ diễn ra, giáo viên chắc sẽ không nói gì nếu mình sử dụng điện thoại đâu, đúng không?"

"Như vậy lag vi phạm nội quy, nhưng có lẽ sẽ không bị truy cứu vào lúc đó."

Vì trường học cũng không phải là cái ngục giam.

Bạn phải mang lại niềm vui cho các bạn cùng lớp, phải không?

“Vậy thì bảo bạn cùng lớp của cậu gửi cho tôi.” Hạ Tâm Ngữ kiến nghị, Trần Nguyên chưa kịp mở miệng cô đã cười hỏi: “Cậu không dám sao?”

“Này, tôi còn chưa nói gì mà.”

Là một người đàn ông đến từ phía đông nam, điều khiến Trần Nguyên khó chịu nhất chính là việc người khác nói anh không dám. Vì vậy, hắn trực tiếp lấy điện thoại di động ra, bá đạo nói: “Tùy em lựa chọn.”

‘’Tôi cũng không quen biết mấy người đó, đương nhiên không thể nhờ. A, hay là nhờ cô gái tôi gặp trên xe buýt, nữ sinh nhắc tôi xuống xe ấy.’’ Hạ Tâm Ngữ ôn nhu nói

Còn có phải là “Khẩu Phật Tâm Xà” hay không thì chưa biết.

“Được rồi, tôi sẽ chuyển sso wechat của cô ấy cho cô.” Trần Nguyên nói.

Không phải chứ? Thực sự cho rằng bạn thân là tra nam sợ loại chuyện này sao?

Cười chết đi được.

Tôi có thể cung cấp cho cô thông tin liên lạc của bất kỳ ai mà cô muốn.

Ngoại trừ Shirley Lưu.

Không phải cô ấy có quan hệ gì không chính đáng với hắn, chỉ là sau khi ép cô sử dụng quá nhiều biểu tượng cảm xúc mèo con, mà vì cô ấy là giáo viên nên hắn cũng không thể nhắc cô đừng nổi điên.

Vậy, ngoại trừ Shirley Lưu, hắn cùng ai cũng là quan hệ bạn bè thuần khiết.

Một thanh kiếm tỏa sáng mười chín dặm.

Chỉ riêng cái tên này đã có thể bị loại bỏ trực tiếp!

“Được rồi được rồi, tôi không có ý gì khác, thực sự tôi chỉ muốn xem cậu chơi bóng.” Khi thêm bạn bè, cô cũng giải thích với Trần Nguyên.

“Được.”

Trần Nguyên làm một cái động tác rồi cúi đầu làm bài tập.

Lúc này, bên kia cũng nhắn tới.

Chu Phù: Mình là Chu Phù, xin chào Tâm Ngữ.

Một người rất thân thiện.

Hạ Tâm Ngữ: Chào cậu [Đáng yêu]

Được rồi, đã nhờ cô ấy ngày mai gửi video cho cô xong……

"Khoan đã." Trần nguyên đột nhiên nhớ tới, Chu Phù còn chưa biết ngày mai hắn đấu cho lớp khác, cho nên vội vàng nói: "Lớp tôi danh sách đã đầy, cho nên tôi thi đấu thay cho lớp khác…… Chu Phù, có khả năng cô ấy vẫn chưa biết."

"A? Thay lớp người khác thi đấu sao?"

"Đúng vậy, bởi vì một ít 'ân oán', nên muốn đánh bại những người đó ở vòng thứ nhất." Trần nguyên giải thích bằng giọng vui đùa, tận lực làm cô không cảm thấy thù hận ở trong lời nói của hắn.

"Nhưng ngày mai cũng thi đấu ở hai tiết đầu sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi hiểu rồi."

Trần Nguyên tiếp tục làm bài tập về nhà.

Hạ Tâm Ngữ nhìn thanh nhập tin nhắn, cô đột nhiên nảy ra ý tưởng mới.

Hơn nữa, cũng có thể biết liệu hắn thực sự muốn cô đi hay không.

Hạ Tâm Ngữ: Cậu có dư bộ đồng phục học sinh nào không?

…

Những điều bình thường, tạo ra kẻ mạnh nhất.

Ngay cả khi không có thiên phú, vẫn có thể ném chính xác sau khi ném rổ cả nghìn lần.

Cái gì?

Bạn đã thử nhưng không được?

Ai bảo bạn thử nó? Nó chắc chắn sẽ không hoạt động nếu không có Siêu Hạt!

Mà Trần Nguyên cũng không ném rổ một ngàn lần.

Hắn chỉ tập ba bước nhảy, hai bước nhảy, ở góc dưới rổ luyện tập rất nhiều lần.

Sau đó, một kết luận chung được rút ra - khoảng cách càng gần thì tốc độ ném phải càng nhanh. Đồng thời tỉ lệ ghi bàn cũng sẽ cao hơn.

May mắn hắn đã thích ứng với siêu năng lực, khắc phục sự lúng túng lúc mới ném rổ, thời gian ném đã được rút ngắn hơn một nửa.

Đương nhiên, phải mất khoảng năm giây để ném rổ, hơn nữa còn phải là lúc không có ai quấy rối. Tốc độ này áp dụng vào lúc thi đấu căn bản là không có khả năng thắng.

Chương 326: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (2)

Bởi vì năm giây là quá đủ để một người chạy toàn sân và dư giả thời gian để chặn cú ném.

Nhưng mà, những cú ném siêu dài từ giữa sân cũng không hoàn toàn vô dụng.

Thanh kiếm bất ngờ này chính là vũ khí lợi hại nhất để thay đổi cục diện trên sân!

Trong kỷ nguyên bóng rổ này, những cú ném ba điểm có sức sát thương cao hơn những cú ném rổ tuyệt đẹp.

Tương tự như vậy, nếu người chơi ba điểm cảm xúc không được tốt sẽ càng gây hại cho đội của bạn.

Cho dù như thế nào, Trần Nguyên đã luyện tập việc ném rổ không phòng thủ đến cực hạn.

Biểu hiện của trận đấu phụ thuộc vào cường độ mà lớp 26 có thể tạo ra.

“Hôm qua sau khi add wechat cậu, hai người đã nói gì thế?”

Sau khi vào lớp và ngồi vào chỗ của mình, Trần Nguyên hỏi Chu Phù.

Hắn biết Chu Phù là một đứa trẻ ngoan, một bạn học giả dễ thương nên sẽ không cùng Hạ Tâm Ngữ bày mưu tính kế hắn. Cho nên hắn không ngại việc bọn họ trở thành bạn bè trên QQ, một chút đều không sợ.

Chị Phù, giao cho chị em cảm thấy rất yên tâm.

Nhưng hắn vẫn hơi tò mò không biết hai cô gái này sẽ nói chuyện gì.

“Không có gì đâu.” Chu Phù cười nói: “Hôm nay cô ấy nhờ tôi dành chút thời gian quay vài video cho cô ấy xem.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Ừ, chỉ vậy thôi.” Chu Phù vẫn cười, sau đó nói đùa: “Bây giờ tôi là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của cậu, tốt nhất cậu nên

đối xử tốt với tôi, nếu không tôi sẽ chụp ảnh người khác dẫm lên đầu cậu làm video nổi bật.”

“Người quay phim nhỏ rất tuyệt vời, chị gái quay phim rất dễ thương.”

“Nhân tiện, cậu thực sự thi cho lớp 15 à …” Về hành vi của Trần Nguyên, Chu Phù cảm thấy khá khó hiểu, hỏi: “Nếu cậu làm như vậy, chẳng phải cậu sẽ bị mọi người trong lớp coi thường sao?”

“Thế nên cậu hãy nhỏ giọng lại.” Trần Nguyên nhắc nhở.

“Có phải cậu muốn trả thù chuyện ngày hôm qua không?” Chu Phù ngập ngừng hỏi.

“Đúng vậy, nhân cơ hội tiêu diệt Từ Thần luôn.” Trần Nguyên thản nhiên nói.

“Đừng, đừng.” Thấy hắn sắp làm chuyện ngu ngốc, Chu Phù vội vàng khuyên nhủ: “Đừng có mâu thuẫn nữa, cứ chơi bóng đi. Tôi cảm thấy nếu chuyện này tiếp tục… sớm hay muộn sau này các cậu sẽ hẹn đánh nhau ở ngoài trường.”

“Không sao đâu.”

Trần Nguyên nghĩ rằng nếu động thủ ở ngoài trường thì sẽ dễ hơn một chút, không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến ai.

“Không được! Tôi có wechat của Tâm Ngữ.” Chu Phù đe dọa như thể cô đang cầm một máy phát khí phóng xạ.

“A? Này cậu…”

Khi còn nhỏ Trần nguyên thấy phiền nhất chính là mác lẻo.

Chu Phù, cô có muốn bị bắt nạt nữa không?

Đùa thôi, hắn là người rộng lượng nên không cần phải nói thêm nữa.

Nếu đó là lời khuyên tốt, nhất định Trần Nguyên sẽ nghe theo.

Hơn nữa, Trần Nguyên không muốn cuộc sống cao trung của mình bị con rệp này quấy rầy.

Cho dù có thành phế nhân đi chăng nữa, hắn cũng nhất định phải thắng!

Lá gan của hắn rất lớn!

“Tôi có linh cảm rằng khi cậu xuất hiện với tư cách là thành viên của Lớp 15, cậu chắc chắn sẽ bị các bạn cùng lớp la ó… Cảnh đó có vẻ khá thú vị.”

Chu Phù đã trở thành một người thích hóng chuyện vui, tiêu chuẩn của cô ấy ngày càng cao hơn, điểm mấu chốt đạo đức của cô ấy cũng ngày càng giảm xuống.

Có người bước ra từ bùn nhưng cũng không hôi tanh mùi bùn, câu đó chính là ám chỉ Đường Tư Văn.

Có người bước vào vũng bùn và dần dần bị vấy bẩn, câu đó chính là ám chỉ Chu Phù.

Còn Hà Tư Kiều và Chu Vũ, bản thân bọn họ chính là nước bùn.

Nói đến chuyện này, Trần Nguyên đột nhiên có chút tò mò, hai người đó khi không có hắn ở bên có hôn nhau không?

Hoặc vô dụng hơn nữa nữa là nắm tay nhau hay gì đó.

Lúc hắn đang suy nghĩ điều này, Chu Vũ và Hà Tư Kiều cùng nhau từ ngoài phòng học bước vào, như thường lệ, họ cùng nhau vào lớp sau khi ăn xong bữa sáng, nhưng hôm nay lại có điểm kì lạ. Khi hắn chạm mắt với hai người, hai người họ lập tức lia ánh mắt qua hướng khác.

Chết tiệt, sớm muộn gì hai người họ cũng trao đổi với nhau, rồi họ sẽ phát hiện ra người giở trò quỷ chính là hắn.

Có chút hoảng sợ.

Chu Vũ thì không sao, tên này thực ra rất dễ lừa, nhưng Hà Tư Kiều…

Như mọi người đều biết, vũ khí của cô có sức hủy diệt.

Chỉ có thể nói, hai người không nên tiến triển quá nhanh, nếu họ thật sự ở bên nhau, hắn sẽ không đánh lại họ.

Cái gì, liên minh với Chu Phù?

Trục tâm quốc y đặc lợi, phí kéo bất kham!*

*Mình quân Đức thì khó đánh lại quân Đồng Minh, không thể đánh nổi. Câu này có thể hiểu là khi Hà Tư Kiều, Hạ Tâm Ngữ

và Chu Phù liên kết với nhau chống lại Trần Nguyên thì Trần Nguyên không thể đánh thắng nổi ba người.

Sau khi hai người ngồi xuống, họ trở nên im lặng, điều này rất phù hợp với đặc điểm nổi bật của thời kỳ mập mờ: nhân cách sụp đổ.

Thế nhưng so với tính cách của hai người, đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Chương 327: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (3)

Liệu hai người họ có đỏ mặt xấu hổ khi nghĩ về những chuyện xảy ra trong năm hai trung học không?

Đại học…

À không, khả năng ảnh hưởng lẫn nhau của hai người này quá mạnh nên có thể họ sẽ không vào được đại học mong muốn.

Chuyên khoa đại học! Chuyên khoa đại học!

Bây giờ tâm trạng Trần Nguyên rất tốt, giống như gặp phải chuyện gì rất thú vị. Chu Phù ở bên cạnh còn vui vẻ hơn hắn.

Qua cuộc trò chuyện với Trần Nguyên, cô đoán rằng hắn ta có lẽ không biết sẽ có chuyện gì xảy ra trưa nay

Mà ngày hôm qua——

Hạ Tâm Ngữ: Cô có dư đồng phục học sinh không?

Chu Phù: Có, có.

Chu Phù: Cậu muốn đến trường chúng tôi hả?

Hạ Tâm Ngữ: Không biết lẻn đi có được không… Nếu tôi có thể xin nghỉ phép, cậu có thể ra cổng trường đón tôi không?

Chu Phù: Tất nhiên là có thể, tôi sẽ mang đồng phục đến trường trước. Rồi đến trưa, chúng ta ra trung tâm thương mại tìm chỗ thay đồ.

Hạ Tâm Ngữ: Như vậy thì làm phiền cậu quá.

Chu Phù: Không sao đâu, không có gì phiền phức cả.

Hạ Tâm Ngữ: Vậy thì cảm ơn. [Nuốt Nguyên Bảo]

Chu Phù: Nhưng cậu có thể giữ bí mật việc đến trường với Trần Nguyên được không?

Hạ Tâm Ngữ: Mặc dù tôi không hiểu lắm…

Hạ Tâm Ngữ: Nhưng không sao! [mèo giơ tay]

Chu Phù đã nghĩ ra một cảnh rất thú vị.

Hơn nữa, nếu Trần Nguyên không biết, bất ngờ này sẽ kiến hắn ta vui vẻ gấp bội, gấp bội, gấp bội.

Không hổ là cô, một siêu chuyên gia!

Nhìn đồng phục học sinh được chuẩn bị sẵn trong ngăn kéo, Chu Phù mong chờ đến buổi trưa …

……

“Các vị đồng chí nữ.” Hai mươi phút trước khi trận đấu bắt đầu, đổi trưởng Trương Siêu nói: “Nam sinh lớp chúng ta sắp thi đấu bóng rổ, người trong WC quá nhiều, muốn mượn phòng học thay đồ một chút, xin hãy nhường chỗ.’’

“Được rồi, nhường lớp học cho nam sinh đi, chúng ta xuống trước chiếm vị trí tốt. “

Sau khi đội trưởng nói xong xong, lớp trưởng Hà Mông cũng chủ động cổ động với cậu ta. Theo lời nóicủa cô, các bạn nữ trong lớp cũng không ở lại mà nhanh chóng rời khỏi lớp.

Hầu hết các bạn nam không tham gia trận đấu cũng đi theo.

Cứ như thế, trong phòng học chỉ còn lại những người tham gia trận đấu và những người có quan hệ tốt với họ nói chuyện vui cười.

Sau khi đội trưởng và một số bạn cùng lớp thả hết rèm cửa xuống, mọi người bắt đầu cùng nhau cởi quần áo.

“Trong túi của cậu có gì vậy?”

Lúc đem đồng phục tròng lên người, Chu Vũ đột nhiên nhìn chằm chằm vào Trần Nguyên, làm ra động tác husky chỉ người.

Lúc này, những nam sinh khác cũng đi tới, vây quanh Trần Nguyên, đoán được bên trong là cái gì, đồng thanh nói: “Đồ

phản bội gốc rễ!!

“Thế mà thật sự cùng Hà Tư Kiều đánh bóng rổ anh em. Trần Nguyên, tôi thật sự không ngờ cậu là người như thế.”

Trương Siêu tưởng rằng hắn ta chỉ nói đùa, nhưng hắn ta lại mang đồng phục đến trường. Người chính trực như thế cũng nhịn không được mà lắc lắc đầu.

“Anh, anh đừng nghe bọn họ nói bậy.” Đường Kiến thì khác, cậu ta vững vàng đứng ở bên cạnh Trần Nguyên: “Tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, nhất định là có lý do mới khiến cậu làm thế.”

“Không sai, cậu nói đúng.” Trần Nguyên đặt tay lên vai Đường Kiến, hắn bị lời cậu ta nói làm cảm động.

Đường Kiến vẫn là một người trung thành mà.

“Vậy sau khi tìm được những người đẹp chất lượng cao ở lớp 15… cậu có thể chia sẻ cho anh em không?”

“Cút đi.”

Hắn phải làm gì khi thế giới hiểu lầm hắn, bắt nạt hắn, vu khống hắn, coi thường hắn và cười nhạo hắn?!

“Quên đi, không có gì để nói với kẻ phản bội lớp 18, hãy xa lánh cậu ta đi.”

Chu Vũ dẫn đầu cô lập hắn, sau đó mọi người bắt đầu vội vàng tản ra.

“Không, tôi không phải là kẻ thù của các cậu… Tại sao mọi người đều thế chứ!”

Trần Nguyên bắt đầu cảm thấy sự ẩn nhẫn và trả giá của mình vô giá trị.

Đời hắn thật cay đắng, cay đắng như cỏ khô dưới bánh xe, đắng như cây cỏ thụ trong kẽ đá.

Hãy chờ xem, khi hắn giết lớp 26, bọn họ sẽ hối hận!

Sau khi tròng chiếc áo đồng phục màu trắng lên và mặc xong quần, Trần Nguyên đi theo mọi người rời lớp học.

Nhưng mà, lúc hắn vừa định đi xuống cầu thang thì mọi người đồng loạt dừng lại và quay đầu nhìn hắn.

“Có chuyện gì thế?”

Trần Nguyên không hiểu mình lại đụng chạm họ chuyện gì nữa.

“Cậu đi cầu thang bên kia.” Trương Siêu chỉ, nói: “Lối đi dành cho tuyển thủ lớp 15 ở đằng kia.”

“AAAA, mẹ nó! ”

Trần Nguyên nhìn cảnh tượng bị xa lánh, trong lòng cảm giác như vỡ nát.

Nhưng mà, các ông lớn thực sự đã bỏ hắn lại mà đi trước, không hề chờ hắn.

Trương Siêu, Chu Vũ, Lưu Nham… các cậu đều là đồ ngốc!

“Anh trai, đi thôi.”

Lúc này, Đường Kiến đi tới, thân thiện vỗ vỗ eo Trần Nguyên như thể hai người là bạn thân. Đi được vài bước, cười nói: “Tôi cũng không dám trèo cao với Trình Hải Anh, nhưng mà có thể cho tôi QQ của Hà Tư Kiều không…”

Chương 328: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (4)

“Cậu cút đi!”

……

Trường trung học phổ thông số 11 có tổng cộng năm sân bóng rổ, bốn sân ngoài trời và một sân trong nhà.

Như vậy là có thể diễn ra năm trận đấu cùng một lúc.

Sau ba hoặc bốn trận sàng lọc, là còn năm lớp được lưu lại. Lúc đó chiếc bảo toạ cho vị vua giành chiến thắng sẽ được chọn ra.

Đối với 6 lớp qua được vòng loại, lịch thi đấu được sắp xếp chặt chẽ hơn, không tranh bóng ngay khi bắt đầu trận đấu mà bóng sẽ được đưa cho đội có số điểm cao hơn ở vòng thi trước.

Đương nhiên, điều này chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không thể ảnh hưởng đến họ. Đội nào mạnh hơn thì dù không có quyền tranh bóng đầu trận cũng sẽ bày rõ ưu thế ở nửa sau trận đấu.

Nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một trận đấu cấp phổ thông, mọi người chỉ quan tâm đến những trận hấp dẫn và trận chung kết tranh chức vô địch và chức á quân, nên dù điều này là không công bằng thì cũng không có người quan tâm. Ngược lại, một số người lại cảm thấy chơi ít hơn một vòng tranh bóng cũng không thú vị chút nào.

Dù sao thì bọn họ cũng không thể làm gì được, trường học cũng không có đủ thời gian để cho họ thi đấu theo kiểu xoay vòng.

Khán giả lớp 18 đã có mặt và một số giáo viên bộ môn cũng xuống góp vui.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 1 Từ Dật Thành đi đến trước mặt Lão Mặc cười nói: “Thầy Mặc, xin hãy thương xót, đừng đánh quá hung ác.”

“Tôi biết rồi.” Lão Mặc gật đầu đáp: “Tôi đã nói trước rồi.”

Đương nhiên, ông ta nói là:

Đừng đánh giá thấp học sinh lớp 1, hãy cố gắng đạt càng nhiều điểm càng tốt, tốt nhất là trên ba mươi điểm!

Bình thường thi cử đã bị học sinh lớp 1 vượt mặt. Đây là khoảnh khắc hiếm hoi mà lớp ông có thể đè đầu lớp 1, làm sao ông có thể nhẹ tay?

Trong lúc chờ đợi, các cầu thủ hai bên vào phần sân của mình.

Các cô gái hai bên lan can cũng hét chói tai ủng hộ.

‘’Cố lên cố lên!’’

‘’Lớp trưởng đẹp trai!!!’’

‘’Đánh bại lớp 1!’’

“Đánh bại lớp 18!!”

Còn chưa mở màn mà không khí đã sôi động rồi.

Các cầu thủ trên sân cũng có tâm trạng thoải mái.

Đội trưởng của lớp một đi đến trước mặt Trương Siêu, nhỏ giọng nói: “Anh Siêu, đừng quá gay gắtvới chúng em, chúng em sẽ cổ vũ cho lớp anh ở vòng thứ hai.”

‘’Muốn nhẹ tay như nào? “Trương Siêu hỏi.

“70:70 đi”

“Bóng vẫn còn nằm trong tay các cậu, vậy bọn tôi cho cậu 5 giây để hành động được không?” Một nam sinh lớp 18 trêu chọc nói.

“Cảm ơn anh trai, cảm ơn rất nhiều.”

Đội trưởng lớp 1 chắp tay cảm ơn.

“Cậu nghĩ đẹp quá.”

“Hahahaha…”

Vì không có mâu thuẫn với lớp 1 và cả hai bên đều có bạn bè của nhau nên mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Nhưng Chu Vũ lại xa cách lạ thường, chỉ cầm quả bóng rổ và liên tục đập bóng qua hông tìm cảm giác. Lúc này, cậu ta thoáng nhìn thấy Hà Tư Kiều đứng bên cạnh Lý Ưu U, trong tay còn cầm một chai nước khoáng chưa mở nắp…

“Tập bóng còn đập dính cậu nhỏ thế người anh em?”

Lưu Nham lấy quả bóng từ tay Chu Vũ, vừa tập vừa cười nhạo.

“Ngươi không hiểu, cậu nhỏ lớn quá nên mới vậy.” Chu Vũ.

‘’…Đậu xanh.”

“Tất cả những người không phải cầu thủ lập tức rời khỏi sân, các cầu thủ nhanh chóng vào vị trí của mình!’’

Học trưởng cầm còi bước vào sân làm trọng tài, bắt đầu duy trì trật tự sân.

Vậy nên khán giả nhanh chóng ra khỏi sân bóng chuẩn bị theo dõi trận đấu.

Ngay trước khi trận đấu bắt đầu, một cô gái đột nhiên hét lên: “Trần Nguyên cũng vào sân!’’

Trần Nguyên?

Lão Mặc nghe được lời này sửng sốt một chút, Trần Nguyên không có trong danh sách hắn đưa ra.

Hơn nữa, không phải tám cầu thủ lớp 18 của ông ta đều ở đây sao?

‘’A? Sao cậu ấy lại qua bên kia!”

“Ôi trời, phản lớp!’’

“Tôi không nghĩ tới Trần Nguyên mày không rậm, mắt không to cũng có thể phản cách mạng …””

Những người này đang nói về cái gì vậy?

Lão Mặc bối rối quay đầu lại, ông ngạc nhiên khi thấy Trần nguyên mặc áo đấu màu trắng, chạy chậm vào sân và đập tay với các cầu thủ lớp 15.

Không đúng, hắn ta chuyển lớp khi nào vậy?

Tại sao ông ta là chủ nhiệm lại không biết?

“Chà… thầy Mặc thật hào phóng.” Từ Dật Thành không khỏi thở dài khi thấy đối phương vẫn còn thừa sức phái người đi lớp khác làm lính đánh thuê.

Thật mất mặt, thật mất mặt!

Đây là lần đầu tiên Lão Mặc có cảm giác bị phản bội, rõ ràng chỉ là một học sinh đến lớp khác thi đấu thôi.

Nhưng tại sao hắn không đăng ký cho lớp hắn?

Ông cũng không nói là ông sẽ không để hắn ta thi!

Trần Nguyên, tên ngốc này!

Không giống như Lão mặc đang lo lắng, các nữ sinh lớp 15 cảm thấy tâm hồn mình như được thanh lọc khi nhìn thấy một viện trợ bên ngoài cao lớn đẹp trai đến, giống như phụ nữ của nữ nhi quốc khi nhìn thấy đàn ông.

Nam sinh lớp họ thì sao?

Chương 329: Kẻ yếu nhất và kẻ mạnh nhất (5)

Chỉ có những anh béo, cậu trai ẻo lả, cậu bé ốm yếu và một người lúc nào cũng chơi game trên di động…

Trần Nguyên đến thi đấu đã mang lại niềm vui lớn cho nữ sinh lớp 15.

“Đây có phải là cậu bạn đọc tiếng Anh trên đài phát thanh không?”

Có người hỏi, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Trình Hải Anh.

“Là cậu bạn đọc tiếng anh trên đài phát thanh.” Trình Hải Anh giải thích: “Hà Tư kiều đã nhờ cậu ta đến giúp lớp mình.”

“Cậu có QQ của cậu ta không?” Một cô gái chủ động hỏi.

“Có mỗi QQ công việc của cậu ấy thôi.” Trình Hải Anh thành thật trả lời: “Mình sẽ hỏi ý kiến của cậu ấy trước khi đưa cho cậu.”

“Được, đươc, chị Trình đáng tin cậy quá!”

” Hà Tư Kiều không tìm nam sinh lớp khác, lại tìm Trần Nguyên. Nhất định là câu ta rất mạnh!”

Mọi người tràn đầy niềm tin và mong đợi vào Trần Nguyên.

Giống như họ, Từ Thần cũng rất mong đợi. Vặn cổ phát ra tiếng rắc rắc, nhìn chằm chằm vào người đã khóa cổ mình, nói với đồng đội: “Tôi lên trước.”

Lớp 26 có ba cầu thủ chơi trong đội tuyển của trường. Ở vòng loại nhàm chán này, bọn họ không muốn tham gia.

Nhưng Trần Nguyên ra trận đã khiến ham muốn chiến đấu của Từ Thần dâng cao.

Lý Viễn Thâm, thành viên đội bóng rổ của trường đang ngồi ghế dự bị lắc đầu và chửi rủa trong lòng: Từ Thần, tên ngốc này sớm muộn gì cũng sẽ bị hành cho một trận .

“Từ Thần, cậu vào sân làm gì?”

Chử Hoành, giáo viên thể dục lớp 26 và là huấn luyện viên đội bóng rổ của trường, thấy khó hiểu khi nhìn thấy Từ Thần vào sân.

Ông ta không biết đã xảy ra xung đột gì và ông ta cũng không quan tâm.

Ông ta chỉ biết Từ Thần có chút không bình thường.

“Để em chơi một hiệp, hết hiệp sẽ em nghỉ.” Từ Thần nói với Chử Hoành.

“Được, được, được.”

Chử Hoành khoanh tay trước ngực, kêu cậu ta tùy ý.

Đối với ông ta, trận này không có chút khó khăn nào.

Nếu nói đến đội có thể cùng lớp ông đối đầu thì chỉ có lớp 16.

Trận có thể gọi là thi đấu bóng rổ thực sự cũng chỉ có thể là trận đối đầu giữa lớp 26 và lớp 16.

Lớp 16 hiện tại là á quân năm ngoái.

Khi đó, hai lớp ở vòng loại đấu như chém rau chặt dưa* tiến vào trận chung kết, ở ba phần bốn hiệp khi đối đầu chỉ đánh xã giao .

*dễ dàng

Trong năm phút cuối cùng của hiệp 4, tỷ số hòa.

Cuối cùng, chính Từ Thần đã phát huy sức mạnh của mình, tung ra liên tiếp ba cú đánh tầm trung, phá vỡ nhịp độ của đối thủ, sau đó điểm số mới cách biệt và giành được mười điểm trước khi kết thúc trận đấu.

Lớp 16 có thành viên trong đội tuyển bóng rổ, cũng là học sinh của ông. Nếu năm nay hai lớp đối đầu thì vẫn có thể đánh ra một trận nảy lửa.

Còn trận đấu với lớp 15…

Có gì đáng xem đâu?

Nhàm chán.

“Trần Nguyên, còn nhớ rõ thỏa thuận không?”

Từ Thần vui vẻ bước tới khiêu khích.

Trần Nguyên khẽ gật đầu thừa nhận vụ cá cược. Nhưng hắn không nói gì, lại vị trí của mình đứng, vào tư thế chuẩn bị tấn công hoặc phòng thủ banh.

“Có nghe thấy không? Tất cả các người đẹp của lớp 15 đang cổ vũ cậu.” Hà Tư Kiều mặc đồng phục nhìn rất năng động cười hì hì cổ cũ cho Trần Nguyên.

“Tôi cũng nghe thấy mọi người ở Lớp 18 mắng tôi là kẻ phản bội.”

“Cái này… chuyện này có hai mặt, hai mặt.”

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, Hà Tư Kiều cuối cùng cũng hiểu tại sao hôm qua Trần Nguyên lại phải lén lút.

Một người mạnh mẽ như vậy, thay vì làm đội trưởng của lớp 18, lại hạ mình làm lính đánh thuê cho lớp 15…

Thật đúng là không dễ dàng.

“Trần Nguyên, có một nữ sinh rất xinh đẹp đang cổ vũ cho cậu.”

Hà Tư Kiều đột nhiên nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp đứng cạnh các bạn nữ trong lớp nên nhanh chóng nói với Trần Nguyên.

“Ồ.”

Nhưng anh chàng không hề hứng thú chút nào.

“Cô ấy không phải người lớp chúng ta.” Hà Tư Kiều tiếp tục nói.

“……”

Hả? Chu Phù đâu?

Nghe thấy thế, Trần Nguyên bối rối quay đầu lại.

Sau đó, hắn nhìn thấy một người bạn cũ.

Người mặc áo đồng phục đỏ trắng đan xen của trường trung học phổ thông số 11, trong tay cầm một chai nước khoáng đang mỉm cười nhìn hắn, khi ánh mắt chạm nhau, hắn hoảng hốt nhận đó là Hạ Tâm Ngữ mà?

Lưu Triết Minh đang chuẩn bị tranh bóng thì cảm thấy có ai đó vỗ nhẹ vào vai mình.

Cậu ta lập tức hiểu, gật đầu rồi lui về vị trí ban đầu của đối phương.

Mà đối phương cũng làm như thế, một nam sinh đổi chỗ với đồng đội đang tranh bóng.

Cuối cùng, Trần Nguyên và Từ Thần đã chính thức đối đầu.

Mùi thuốc súng nổ ra.

Chử Hoành ngửi thấy mùi này.

Ông ấy dường như hiểu được hành vi vừa rồi của Từ Thần.

“Làm sao thế? Cậu ta cùng nam sinh kia có thù oán gì?”

Chử Hoành hỏi Lý Viễn Thâm đứng bên cạnh.

Nam sinh này cảm xúc rất ổn định và rất thômg minh khi chơi bóng rổ. Mặc dù thái độ của cậu nhóc rất khiêm tốn nhưng khi đấu giải ngoài trường, có thể coi cậu ta là bộ não chính của đội bóng rổ trường trung học phổ thông số 11.

Chương 330: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (1)

Nếu thắc mắc gì về mâu thuẫn của học sinh thì cứ tìm học sinh hỏi là sẽ biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

“Thầy… cứ hỏi chủ nhiệm là sẽ biết.”

Nhưng chuyện này Lý Viễn Thâm cũng không biết nói sao.

Bởi vì cậu ta biết Từ Thần không xem trận đấu này là một trận báo thù mà cậu ta muốn khoe khoang với các nữ sinh lớp 15.

Từ Thần và Trình Hải Anh học cùng trường cấp hai, trước đây từng theo đuổi cô. Tuy không thành công nhưng cậu ta cũng không từ bỏ. Mà không phải chỉ có mình cậu ta, trong trường chưa có ai theo đuổi Trình Hải Anh thành công hết. Thế nên không ai cảm thấy mất mặt khi theo đuổi thất bại cả.

Vì Lý Viễn Thâm không nói nên Chử Hoành cũng đoán được là chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tình bạn cùng lớp của các học sinh. Thế nên ông ta không hỏi thêm nữa mà bình luận: “Dáng người cũng ổn nhưng cậu ta theo hướng thần tượng hơn. Nhưng mà thầy chưa bao giờ thấy nam sinh này chơi bóng.’’

“Trinity*, con rồng ẩn nấp dưới vực sâu.”

*Chúa ba ngôi, sự hợp nhất của chúa Cha, Con và Thánh Thần trong Thiên Chúa giáo.

“Cậu đang nói cái gì vậy?” Sở Hoành nghi hoặc hỏi Lý Viễn Thâm.

“À…” Lý Viễn Thâm tiếp tục thần bí nói: “Thầy à, thầy nhìn là sẽ biết, tận mắt nhìn thấy sẽ trực quan hơn.”

Không phải cậu ta muốn tạo cảm giác thần bí gì cho Trần Nguyên mà là cậu ta cũng không rõ trình độ của Trần Nguyên như nào.

Dù sao thì cậu ta cũng chưa từng nghe nói đến người này chứ đừng nói đến việc cùng hắn ta chơi bóng.

Nhưng cậu ta biết rằng một người sẽ không thể tự tin như vậy nếu không có thực lực.

Từ cảm giác mà đối phương cho cậu ta thấy, cậu ta không nghĩ Trần Nguyên là loại người sống giả tạo.

Hôm qua lúc tập quả ba điểm, thử thách không cao.

Nhưng từ bàn thắng đầu tiên này, có thể thấy hắn ta mạnh đến mức nào.

Sau khi giải thích luật lệ cho hai đội, đàn anh trọng tài đã thổi còi, ném bóng lên cao và nhanh chóng lùi lại.

Hai người nhìn chằm chằm vào quả bóng trên đầu, đồng thời khuỵu gối. Ngay khi quả bóng bay lên đúng điểm, họ đồng loạt lao ra.

Về chiều cao thì cả hai bọn họ đều ngang nhau.

Than là cầu thủ chủ lực của trường, Từ Thần có khả năng nhảy mạnh rất mạnh, nhưng khả năng nhảy của Trần Nguyên cũng không kém hơn cậu ta là bao.

Do đó, cả hai cùng lúc bắt được bóng.

Từ Thần hơi ngạc nhiên khi hắn ta có thể theo kịp mình.

Tiểu tử này không tệ, cao như vậy còn có thể nhảy tới được, xem ra hắn cũng có rèn luyện cơ bắp.

Nhưng mà, bóng rổ không phải là trò so ai nhảy cao hơn! Từ Thần cắn rang, dồn toàn tực giành bóng.

Cậu ta có thể mặc kệ bất cứ ai, nhưng chỉ có tên chết tiệt trước mặt này là không thể!

Vậy nên cậu ta dồn toàn lực đập quả bóng rổ theo đường xiên, Từ Thần không sợ đập trúng Trần Nguyên khiên hắn té ngã, cậu ta cố gắng đập quả bóng về hướng đồng đội của mình.

Nhưng, ngay khi cậu ta cảm thấy mình sắp đưa được bóng về phía đồng đội thì bàn tay bị lực từ phía khác đè đến, như muốn bẻ gãy tay cậu ta!

Hoàn toàn áp đảo!

Toàn bộ thân thể bị đổ về phía sau, cậu ta loạng choạng, mất quyền kiểm soát bóng. Từ Thần thậm chí còn lùi lại vài bước và xém tí nữa ngã ngồi về phía sau.

Quả bóng cũng bay về phía cầu thủ lớp 15 và rơi vào tay anh chàng béo cao khoảng 188cm.

Sao có thể như vậy được!

Sức mạnh gì thế này, còn mạnh hơn cả bò?!

“Từ Thần không tranh được bóng?”

Cảnh tượng này khiến huấn luyện viên Chử Hoành không tin nổi.

Từ Thần vốn là người có thể lực tốt nhất trong đội bóng trường, cậu ta là một trong số ít đội viên có thể chất quái vật úp được rổ trong hiệp cuối cùng.

Nếu vừa rồi cậu ta không nhanh chóng giữ vững trọng tâm thì bây giờ cậu ta đã ngã ngồi rồi.

“Quả nhiên không phải giả vờ, hắn thực sự rất mạnh.”

Lý Viễn Thâm chắc chắn, tên này đánh bóng rất giỏi!

“Anh béo, truyền cho tôi.”

Sau khi anh béo nhận bóng, Hà Tư kiều lập tức giơ tay xin bóng. Sau đó, tiếp tục đưa bóng vào vùng cấm dưới rổ.

Anh béo chơi rất ổn định, có thể gọi là Vạn Lý Trường Thành, nhưng cậu ấy gặp vấn đề lớn về thể lực nên Hà Tư Kiều trực tiếp đảm nhận việc xâu chuỗi đường bóng này.

Đúng là Trần Nguyên rất mạnh, nhưng anh béo hạn chế giành bóng, làm tường phòng ngự sẽ nâng cao khả năng thắng của đội hơn.

Nam sinh đứng ở vị trí phòng ngự nhìn thấy Hà Tư Kiều sắp lên rổ, không có ỹ định phòng ngự. Cậu ta chỉ tuỳ ý nâng tay làm ra bộ dáng giống như đang phòng ngự.

Đúng là khinh thường người khác mà.

Mong là sau trận đấu cậu ta sẽ không khóc vì đã khinh thường người khác.

Mặc dù bị đánh giá thấp nhưng Hà Tư Kiều không hề tức giận, vững vàng nhảy ba bước, đánh bóng vào rổ.

Chương 331: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (2)

Khi ghi được hai điểm, các bạn nữ trong lớp đã hét lên: ‘47 đẹp trai quá!’.

Họ không hiểu quả bóng thực chất là cơ hội do Trần Nguyên giành được, họ chỉ biết Hà Tư Kiều đã ném bóng vào rổ.

Tất nhiên, cô mỉm cười chấp nhận và giơ tay về phía người anh béo gần cô nhất. Anh mập cũng hạ tay xuống, giống như đang chơi trò đập tay với một đứa trẻ, đập tay với Hu Siqi.

Sau đó, cô nàng vừa đập bóng vào rổ đứng lại vào điểm phát bóng.

Này…

Hắn cho Hà 47 ghi một bàn thắng, cô ấy sẽ không nghĩ hắn là mắt xích yếu nhất của lớp 26, sau trận đấu sẽ gọi hắn đi huấn luyện đấy chứ?

Chơi bóng với con gái thật rắc rối.

‘’…Đưa tôi.”

Đúng lúc này, Từ Thần tranh bóng thất bại vẻ mặt phẫn nộ đưa tay ra, Tôn Hân không nói gì mà thản nhiên đánh bóng xuống đất rồi chuyền nó qua cho Từ Thần đang đứng ở vạch ném phạt.

Trước mắt cậu ta đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, ngay khi bóng bay vào giữa, người áo trắng đã chặn bóng rồi thực hiện một pha cản phá mượt mà, vững vàng ghi hai điểm.

“……”

0:4

Chỉ trong mười giây, lớp 15 đã nhanh chóng ghi được bốn điểm.

Dù là lớp 26 hay lớp 15, họ đều hét lên ầm ĩ, khiến khán giả ở các sân khác không khỏi chú ý đến bên này.

Có chuyện gì vậy? Mới bắt đầu mà!

“Oa! Dù không hiểu nhưng đã ghi điểm rồi.”

“Đúng vậy, làm lớp 26 trở tay không kịp.”

‘’Có vẻ như lớp chúng ta khá có khả năng chiến thắng!”

“Nhưng theo tình hình này, điểm số của lớp chúng ta phụ thuộc vào nam sinh lớp 18…”

Dù có xem không hiểu đi chăng nữa thì cũng cảm nhận được không khí không đúng.

Trong lúc nhảy lên tranh bóng, Trần Nguyên đã phát bóng về phía lớp 15. Cảnh tượng này khiến các cầu thủ và huấn luyện viên lớp 26 rất bất ngờ.

Đây là phản hồi dành cho kẻ mạnh.

“Trần Nguyên thật lợi hại.’’

Hạ Tâm Ngữ nhịn không được cảm thán, cô không ngờ Trần nguyên đánh bóng lại giỏi thế! Như cá gặp nước vậy.

Mà có phải khi nãy nhìn thấy cô, hắn mới chủ động đi tranh bóng không?

Có thể nói là, cô chính là động lực của hắn ta…

“Cố lên!”

Vậy thì cô sẽ luôn là động lực của hắn.

Hạ Tâm Ngữ hòa nhập với các nữ sinh lớp 15, dùng tay tạo thành hình micro la hét ầm ĩ cổ vũ Trần Nguyên.

Trình Hải Anh đứng cạnh cô sửng sốt trong giây lát.

Có vẻ như cô ấy không phải là nữ sinh trong lớp cô…

Cô ấy đang cổ vũ cho ai?

Cô gái này thật xinh đẹp.

Các bạn nữ lớp 15 cũng để ý đến người này, cô ấy đi loanh quanh trà trộn vào lớp 15 nhưng trông không giống học sinh lớp 26, nhưng tại sao lại phải cổ vũ cho lớp chúng ta…

Chẳng lẽ cô ấy là bạn của nam sinh nào đó trong lớp chúng ta?

Là giọng của Tâm Ngữ.

Trần Nguyên nghe thấy tiếng cổ vũ.

Sau đó, tinh thần chiến đấu liền tràn đầy.

Khi Tôn Hân phát bóng, hắn phòng thủ chặt chẽ trước và chặn Từ Thần lại để cậu ta không thể đánh bóng một cách thoải mái.

Bởi vì, tiếng lòng bọn họ đều đang nói là:

【 Nếu quả bóng này Từ Thần không phát được, sau trận đấu cậu ta chắc chắn sẽ tóm lấy hắn 】

【 quả bóng này nếu không để tôi đánh, sau trận đấu tôi nhất định sẽ đánh chết cậu! 】

“Còn đứng ngốc ở đấy làm gì? Mẹ nó, Tôn Hân cậu ném bốn điểm đi rồi!”

Dù huấn luyện viên biết họ chắc chắn sẽ thắng nhưng thái độ bất cẩn của những người này khiến ông tức giận.

Phát bóng còn có thể bị chặn lại, cái quái gì vậy?

Tôn Hân cảm thấy rất đau lòng sau khi bị mắng, trước trận đấu huấn luyện viên cũng dặn không cần đánh quá ác, nhường nữ sinh một chút. Giờ lại đổ toàn bộ sai lầm lên đầu cậu ta.

Không còn cách nào khác, cậu ta chỉ có thể lại chuyền bóng cho Từ Thần.

Tiếp tục đi săn, nhanh lên!

【 Dù Từ Thần không nói lý, nhưng với thân phận là phòng vệ, cậu ta phải tận lực phối hợp cùng Từ Thần giành điểm 】

Sau khi nhận bóng, Từ Thần ra khỏi hàng phòng ngự và làm ra động tác rê bóng như chuẩn bị bị úp rổ. Nhưng khi Trần Nguyên chạy đến cạnh cậu ta, cậu ta ngay lập tức ném bóng về phía Tôn Hân!

【 Cậu cho rằng tôi là người duy nhất có thể ghi bàn sao? Đừng đánh giá cao bản thân, tôi cũng không chỉ có nhiệm vụ kiểm soát bóng! 】

Tuy nhiên, trước khi bóng chuyền đi, Trần Nguyên đã quay người, chạy theo hướng ngược lại và trực tiếp chặn đường chuyền!

Thêm một vụ trộm bóng nữa!

Hắn ta giống như đoán được động tác tiếp theo của mình!

Cái quái gì thế?

Ban nãy hắn cướp bóng trước cả khi cậu ta chuyền bóng!

“Giống như đã qua bàn bạc vậy.”

“Đúng vậy, giống như đã dự đoán được bước tiếp theo từ trước, không giống như phản ứng nhanh.”

“Nhưng cũng có thể hình dung được, ở vị trí 1 điểm phát bóng mới là có vấn đề, truyền qua chỗ 3 điểm sẽ hợp lý hơn, như vậy sẽ đoán ra được hành động tiếp theo của Từ Thần.’’

Chương 332: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (3)

Lớp 26 thảo luận với một số nam sinh giỏi bóng rổ và lý giải được suy nghĩ của Trần Nguyên. Nhưng lại cảm thấy Trần Nguyên đoán được đường bóng lần này là quá dễ dàng.

Trong các trận bóng rổ, tuy không có luật lệ nghiêm ngặt nhưng vị trí thứ 12 sẽ là phòng vệ và chuyền bóng, vì vị trí đó có tầm nhìn tốt. Sau khi phát bóng, bóng sẽ đi đến vị trí số 1 và tiến về phía trước. Bởi vì, những người đứng ở vị trí 12

thường có khả năng chuyền bóng giỏi và sẽ không dễ dàng để mất bóng.

Từ Thần đứng ở vị trí số 3, là người chịu trách nhiệm ghi bàn và đánh những pha phạt lỗi.

Chỉ có thể nói là do lớp 26 chơi quá tùy hứng nên có vẻ không liên kết.

“Chết tiệt.” Chử Hoành chửi bới.

Trong mười lăm giây mất bóng ba lần, nếu trận này là thi đấu ngoài trường ông đã kêu tạm dừng rồi.

Nhưng hôm nay ông ta không yêu cầu tạm dừng.

Bởi vì huấn luyện viên của đối phương là một nữ giáo viên xem không hiểu trận đấu, Chu Lan Lan chỉ cùng các học sinh hò hét cổ vũ.

“Tuyệt vời! Nào, nào, nào mọi người cố lên!” Chu Lan Lan rất vui khi thấy hắn giành được bóng liên tiếp nên cuồng nhiệt cổ vũ hắn

Lát nữa phải đi cảm ơn lão Mặc vì đã cho cô mượn một học sinh giỏi như này.

Đúng là tinh thần tương thân tương ái giữa đồng nghiệp.

“Phòng thủ, phòng thủ!” Sau khi Trần Nguyên giành được bóng, Từ Thần trực tiếp tự mình tiến lên phòng thủ và hét xếp vị trí cho đội mình: “Hai người vây quanh anh béo để phòng cậu ta đoạt bóng, những người còn lại nhìn chằm chằm bóng cho tôi, không cần quan tâm 47!”

“Này! Cậu có ý gì!”

Hà Tư Kiều tức giận khi bị coi thường, nhưng cũng đúng như đối thủ nói. Bây giờ cô không công được nên cũng không dám xin bóng của Trần nguyên.

Bọn họ phối hợp phòng thủ rất nhanh, trong nháy mắt sau khi cô nhận bóng, họ sẽ lao nhanh tới lấy chiều cao bao cô chặt chẽ. Trừ khi tung bóng lên trên đầu, không thì tám phần là cô sẽ để bóng vào tay đối thủ.

Vậy nên chỉ cần đối phương nghiêm túc thì áp lực đè lên cô sẽ rất lớn.

Anh béo ở trong vòng sẽ "mình đầy thương tích", còn Trần Nguyên ở ngoài vòng sẽ "kiệt sức".

Dù đang dẫn trước 4 điểm nhưng theo tình hình hiện tại bọn họ không có chút ưu thế nào.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy Trần Nguyên lúc đang rê bóng ấn ấn lên tay hắn.

Hà Tư Kiều đã nhìn thấy.

Nhưng, cô ấy không hiểu!

cô bảo hắn đến tập phối hợp với bọn cô, nhưng hắn không đến, bây giờ hắn ra hiệu cho cô thì sao cô có thể hiểu được?

Nhưng hắn ta gọi cô, hà Tư Kiều đã sẵn sàng bắt bóng và nhảy lên úp rổ.

Quả nhiên là Trần Nguyên chuyền bóng cho cô.

Ngay lúc bắt được bóng, Hà Tư Kiều đã bật dậy thực hiện cú nhảy.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay to lớn chặn trước cô như một ngọn núi…

Nếu cô không ném ra thì sẽ phá vỡ nhịp điệu Trần Nguyên tạo ta!

Cho nên cô không thể bỏ cuộc!

Khi cơ thể đang ở trên không, Hà Tư Kiều bất ngờ ấn bóng xuống, trước khi tiếp đất cô bất ngờ chuyển thành chuyền ngược về bên trái!

Cô không dám tấn công.

Cho nên nhất định phải có người ở bên trái!

"Nice cooperation."

Đột nhiên, giọng nói tiếng anh quen thuộc vang lên bên cạnh tai cô.

Quay đầu lại, Hà Tư Kiều thấy Trần Nguyên tiếp bóng từ tay mình, hắn lập tức truyền bóng ra, nửa giây cũng không dừng lại.

Nhanh chóng ném rổ!

‘’Xoát’’ một tiếng, quả bóng đã vào rổ!

“AAAA! 47 đẹp trai quá, khả năng phối hợp thật tuyệt, hình như tôi đã xem hiểu trận đấu bóng này!”

“Tuyệt vời, lại được thêm hai điểm!”

“Họ giao tiếp với nhau như nào thế? Thật tuyệt vời!”

Bọn họ giao tiếp bằng cách nào?

Hà Tư Kiều cũng rất ngạc nhiên.

Chúng tôi không hề giao tiếp!

Nhưng Trần Nguyên giống như biết cô sẽ không thể phá vỡ hàng phòng ngự này, cần một người trợ giúp. Cô không có khả năng ném rổ.

Thật đáng tin cậy, thật hoàn hảo.

Đây có phải là cảm giác được cao thủ dẫn đi chơi bóng không?!

“Nice cooperation!”

Cô mỉm cười hét lên ” Nice cooperation!” Hà Tư Kiều giơ tay lên, muốn đập tay với Trần Nguyên.

Nhưng Trần Nguyên lại giơ ngón tay cái lên với cô ấy.

“…” Hà Tư Kiều cũng lúng túng chuyển từ đập tay sang giơ ngón cái.

Này, hắn ta sợ phụ nữ đúng không?

Nhớ lại lúc cô nói sẽ kiếm bạn gái cho hắn, câu trả lời của hắn là: Tôi muốn chiến đấu vì anh em lớp 18.

Ngoài ra, hắn còn xem các chương trình thể thao dành cho người đồng tính…

Trời ơi, không thể nào?

“Phụt.” hạ Tâm Ngữ không nhịn được cười khi thấy Trần Nguyên từ chối đập tay cùng cô gái kia.

Có vẻ như cô ở đây đã khiến hắn bị ảnh hưởng.

Làm tốt lắm, Nguyên Bảo.

“Tâm Ngữ, sao thế?’’

Chu Phù bước đến cạnh cô, bên cạnh có một cô gái tóc dài nhìn có vẻ hướng nội, ánh mắt luôn để ý cô nhưng khi cô nhìn qua lại lảng tránh.

Chương 333: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (4)

“0:6.” Hạ Tâm Ngữ nói.

“Hả? thua nặng vậy…”

“6 là Lớp 15.”

“A? Vậy thì bên kia thảm quá!”

Sau khi được Lý Ưu U nhắc nhở, Chu Phù đã rất sốc. Cô không ngờ rằng Trần Nguyên có thể thay đổi lớp 15 lớn vậy.

“Trần Nguyên ghi được hai bàn, còn một bàn… cũng là nhờ Trần Nguyên.” Hạ Tâm Ngữ cười nói.

“Oa, cậu ấy thật tuyệt vời. Nếu cậu ấy ở đội lớp chúng tôi… không đúng, là do cậu ta báo danh trễ. Lớp 18 có thể giành chiến thắng mà không cần cậu ta.” Chu Phù vội vàng nói lại, hy vọng cô không nghĩ nhiều.

Chuyện này Hạ Tâm Ngữ không nghĩ nhiều, bởi vì Chu Phù đã giải thích lý do Trần Nguyên phải thắng Từ Thần rồi, là để bảo vệ Chu Vũ.

Điều cô quan tâm hơn là cô gái đứng cạnh Chu Phù, chai nước khoáng chưa mở trên tay cô ấy là…

“Tôi đúng là sao chổi, vừa vào lớp 26 đã ghi bàn rồi.”

Chu phù chán nản nói, Hạ Tâm Ngữ mới quay lại nhìn về phía sân bóng.

Sau đó cô phát hiện bầu không khí của lớp 26 đã hoàn toàn thay đổi.

“Chơi nghiêm túc đi, chúng ta còn phải đấu với lớp 16.” Tôn Hân nhắc nhở.

“cậu không cần phải nói.” Từ Thần trả lời cho có lệ, cậu ta cảnh báo: “Nếu 47 muốn phòng cậu, cậu trực tiếp ném rổ đi,

đừng truyền cho ai.”

“Chết tiệt, cậu muốn giao hết việc bắt nạt con gái cho tôi đúng không?”

Cuối cùng lớp 26 cũng nghiêm túc đánh.

Bóng rổ là môn thể thao đồng đội.

Cách điểm ít không quan trọng, nhưng đã trôi qua hiệp ngắn, chỉ còn hiệp dài phía sau nên nhất định phải lấy được điểm ở hiệp này.

Dù là 47 hay hai nam sinh kia, lấy điểm của lớp 26 giống như lấy đồ ra khỏi túi của lớp họ vậy.

Trần Nguyên có thể trộm, nhưng nếu đối phương cẩn thận, thì khả năng hắn ta trộm được sẽ giảm đi.

Nếu cố hết sức cướp bóng, Trần Nguyên sẽ kiệt sức trước khi hết trận.

Nếu chỉ ném rổ, hắn cũng không dám chắc là sẽ bách phát bách trúng.

“…”

Trần Nguyên cảm thấy áp lực.

Bây giờ, người duy nhất có thể chia sẻ áp lực cho hắn chính là gã béo trấn giữ sân sau.

Còn về mặt tấn công…

Chỉ có mình hắn đánh được.

Làm gì còn ai có khả năng.

Từ Thần trông như sắp đột phá hướng bên phải, Trần Nguyên chuẩn bị lao lên và rút ngắn nửa khoảng cách.

【 Hắn không phá được, hắn ném rổ giỏi, vậy cậu ta chỉ cần giữ trụ thôi 】

Mẹ nó, bị phát hiện rồi.

Trần Nguyên không còn cách nào khác nên phải trực tiếp nhảy lên.

Từ Thần cũng nhảy dựng lên, giơ bàn tay to che trên đầu hắn.

Toang rồi, sẽ bị chặn mất.

Cảm thấy không phải thời cơ thích hợp, Trần Nguyên chỉ có thể điều chỉnh vị trí, tiếp tục ở trên không, thấy mình sắp tiếp đất bằng cả hai chân, đi bộ (nhảy lấy đà) là trái luật, chỉ có thể ngửa người ra sau, mạnh mẽ đập bóng!

【 Đường bóng rất tốt, đừng nói sẽ úp rổ tiếp?! 】

Từ Thần thấy cậu ta đã phòng thủ hết khả năng, nhưng đường bóng của Trần Nguyên vẫn khiến cậu ta hoảng sợ.

Đường bóng này là sao?

Không, không thể vào được.

Quả bóng xoay tròn ba vòng trên thành rổ rồi rơi ra ngoài.

"A!" Tên béo dùng hết sức nhảy lên, bị người hai bên trái phải kèm chặt. Sáu cánh tay cùng giơ ra đón bóng, cậu ta mạnh mẽ đỡ quả bóng rớt từ rổ xuống, ôm vào ngực và chạy nhanh ra khỏi vòng vây.

"Bên này!"

Sau khi nghe thấy giọng nói của Trần Nguyên, cậu ta không di chuyển nữa mà dùng toàn lực đập quả bóng về phía Trần Nguyên!

"Phòng thủ!!"

Trần Nguyên tiếp bóng, ngay lập tức có ba người giống như ngọn núi chặn hắn ở ngoài đường biên, cùng lúc nhảy lấy đà với hắn.

【 Phòng Thủ! 】

【 Không có góc ném! 】

【 Quả này không thể nào truyền đi được! 】

Ba người, bao gồm cả Từ Thần đều nghĩ rằng quả này của Trần Nguyên không ném ra được, chính là: Không có góc!!!!

Nhưng khi họ nghĩ thế, Trần Nguyên tiếp được bóng đã không ném về phía sân trong.

Hắn vươn cả người ra ngoài nhưng chưa kịp tiếp đất thì thân thể đã đạt giới hạn, không thể tiếp tục ngửa ra sau.

Quả bóng bay từ phía sau bảng rổ, bay theo đường parabol mà vòng về phía trước. Không hề chạm vào cạnh của bảng nên không được tính là quá giới hạn. Vuông góc rơi xuống, hắn ta lựa một góc gần như không thể ném vào rổ mà ném, ngửa ra sau hai phân đưa bóng vào rổ.

Không có góc chết.

Hắn ta đã tạo ra một cú sút góc âm.

“Ahhhhhhh!”

Sau khi quả bóng lọt lưới, những tiếng la hét cuồng nhiệt nổ ra từ ngoài sân vận động.

Cả các học sinh lớp 26 cũng bị vẻ đẹp trai của Trần Nguyên mê hoặc đến hét chói tai.

Các học sinh lớp khác cũng bị thu hút tới, sôi nổi hỏi chuyện gì đã xảy ra.

‘’Làm sao vậy làm sao vậy?”

‘’Cậu đã nhìn thấy đường bóng nào như thế chưa?’’

“…… Đã từng thấy, trong Kuroko No Basket.”

“Bình thường tôi cũng có thể đánh ra đường bóng như vậy, nhưng là khi không có phòng thủ…”

“Đùa thôi, ba người phòng thủ giống như một ngọn núi, phong tỏa tất cả các góc độ, sau đó nghiêng người ra sau tạo thành một góc mặt đẹp không góc chết!”

Chương 334: Màn trình diễn cá nhân của lính đánh thuê (5)

Thấy số lượng lớn học sinh đổ xô về phía Lớp 15, điên cuồng bàn tán. Nên người quay phim cũng mang theo máy ảnh và chân máy chạy tới để chụp.

“Sao hò hét dữ thế? Có phải vì tuyển thủ nữ duy nhất không?’’ Người quay phim hỏi bạn cùng lớp bên cạnh.

“Là nam sinh đánh bóng từ sau bảng trúng rổ! Tuyệt vời!!” Bạn học trả lời xong tiếp tục hét lên.

Người quay phim thì có chút tiếc nuối, sao lại không quay được cảnh này!

Nhưng nam sinh này khá đẹp trai và còn đánh bóng tốt, nếu cứ nhìn chằm chằm vào cậu ấy thì chắc chắn sẽ chụp được ảnh đẹp.

“Áp đảo về thực lực.”

Với trí thông minh của Lý Viễn Thâm, cậu ta đã nhìn ra chênh lệch.

Không như những nam sinh khác cho rằng lớp 26 chưa vào trạng thái.

Cậu ta có thể dễ dàng đánh giá rằng sức mạnh của Trần Nguyên vượt trội hơn nhiều so với cầu thủ lớp 26.

Ngay cả cậu cũng cảm thấy nếu mình và Trương Hán Lâm cùng ra sân thì cũng có khả năng thua.

Trần Nguyên giống như Klay Thompson*, khả năng phòng ngự cực kỳ tốt nhưng khả năng rê bóng lại hơi kém. Độ chính xác khi úp rổ của hắn t rất đáng kinh ngạc, hắn ta là một sát thủ!

*VĐV bóng rổ nổi tiếng.

“Tại sao nam sinh này lại không tham gia đội bóng trường?” Quả bóng này quả thực rất đẹp, có thể xếp vào top 10 quả bóng của CBA*. Chử Hoành không hiểu tại sao trần Nguyên lại không tham gia vào đội bóng rổ của trường.

*Bảng xếp hạng bóng rổ lớn.

Chử Hoành không cảm thấy khó chịu khi khoảng cách điểm ngày càng gia tăng.

Vì cuối trận lớp ông chắc chắn sẽ thắng.

Nếu hiệp ba cũng chưa kéo được điểm.

Thì mang đội hình mạnh nhất: Trương Hàn Lâm, Từ Thần, Lý Viễn Sâm ra đấu

Nhưng giành chiến thắng như vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Người ông ấy cần là Trần Nguyên.

“Trần Nguyên, bóng tốt!”

Lưu Triết Minh và nam sinh khác đồng loạt đưa tay ra muốn kéo hắn lên, Trần Nguyên đang ngồi dưới đất vì bảo vệ đôi chân của mình giơ tay ra.

Trần Nguyên nắm lấy tay họ và bị kéo lên, sau đó vỗ vỗ mông họ: “Bỏ tôi xuống.”

“Được rồi, tôi bỏ cậu xuống.”

“chúng tôi sẽ truyền tất cả bóng cho cậu và chỉ chuyên tâm phòng thủ.”

Hai nam sinh này biết cách chơi và họ không cố tỏ ra hung hăng, điều này thật hiếm thấy.

Chỉ cần có vài anh em hợp tác thì một mình hắn có thể dẫn dắt cả đội đi đến chiến thắng.

Trường nào cũng có huyền thoại Jordan, một mình ghi được 50-60 điểm, thậm chí dẫn dắt cả đội giành chiến thắng với 70-80 điểm.

Nếu Lớp 15 muốn giành chiến thắng, họ chỉ có thể trông cậy vào huyền thoại Trần Nguyên.

“Quá đẹp trai, thật tuyệt vời Trần Nguyên.” Hà Tư Kiều cũng tràn đầy ngưỡng mộ, cô thực sự cảm thấy chiến thắng đã nằm trong tầm tay.

“Mọi người đều tuyệt vời, mọi người đều tuyệt vời.” Trần Nguyên động viên họ.

Không thể không nói, hắn đã thiêu đốt hết tinh huyết của mình rồi.

Sau khi nhìn Từ Thần, hắn đoán được nửa sau sẽ bị tách đội.

Tôn Hân phát bóng, bóng đi một vòng rồi lại về tay cậu ta. Cậu ta tự mình cầm bóng ra ngoài vạch ba điểm, đổi hướng hai lần liên tiếp. Dụ Hà Tư Kiều ra sau, Lưu Triết Minh thấy vậy buộc phải bảo vệ Hà Tư Kiều, cho nên đã tiếp hụt và bóng lại rơi vào tay Tôn Hân.

Điều chỉnh trong một giây rồi lấy đà từ khu vực ba điểm nhảy lên.

Úp rổ.

8:5.

《 Đường bóng đẹp 》

Không còn cách nào, Trần Nguyên chỉ có thể điều khiển Từ Thần.

Tôn Hân hoàn toàn không có lý do gì phải trêu chọc đồng đội hắn, đặc biệt là 47.

“Trần Nguyên, tôi không thể theo kịp cậu ấy…”

Hà Tư Kiều tội lỗi cúi đầu.

“Không sao, cậu làm rất tốt.”

Bọn họ muốn ghi bàn, Trần Nguyên ngăn không được. Trần Nguyên muốn ghi bàn, bọn họ cũng không dễ dàng ngăn cản.

Nhưng mà, hắn cũng không phải thần tiên mà quả nào cũng có thể đánh trúng.

8 : 5

10 : 5

10 : 7

13 : 7

……

20 : 20

22 : 20

“May mắn thay, 47 cũng ghi được bàn thắng và tỷ số đã được gỡ lại một chút.”

“Nhưng, cách biệt tỷ số ngày càng gần hơn…”

“Lúc đầu là 6 ăn 0!”

Thời gian trôi qua, chênh lệch điểm số càng ngày càng gần. Lúc các nữ sinh lớp 15 lo lắng đến mức không dám thở, Tôn Hân giành bóng với 47, chênh lệch điểm lập tức bị vượt!

22:23

“Này! Tại sao cậu lại gắt với con gái như vậy?”

“Hahaha tuyệt vời, tôi thấy áo số 30 liên tục lấy được điểm từ áo tay số 47.”

Cậu ta thật kỳ quái? Cậu ta chỉ chăm chăm bắt nạt con gái.”

Nghe thấy vậy, trái tim Tôn Hân như bị dao cứa vào. Cậu ta vừa khóc vừa nói: “Chết tiệt, các cậu đổi chỗ với tôi, làm ơn đấy, nhân cách tôi không gặp vấn đề. Tôi tình nguyện bị Trần Nguyên ngược, không muốn tranh bóng cùng 47.”

“Chiến thắng nhất định là của anh, anh trai à, anh chịu khổ chút đi.” Đồng đội vỗ vai cậu ta an ủi.

“Chết tiệt, tại sao mấy cậu không gánh đi…”

Tình hình trên sân quả thực đang ngày càng tốt hơn.

Chương 335: Màn trình diễn trên sân của lính đánh thuê (6)

Nhưng Chử Hoành vẫn tức giận, nếu năm chọi một. Thì coi như tên một kia mạnh nhưng năm chọi hai sao kết quả vấn nát như vậy.

Khi ông ta đang chán nản, Trần Nguyên bất ngờ thực hiện một đường chuyền qua chân, lừa Từ Thần và chuyền bóng cho Lưu Triết Minh. Cậu ta không do dự mà thực hiện một cú ba điểm dứt khoát.

Trúng!

Cùng với tiếng la của nữ sinh, tỷ số một lần nữa lại dẫn trước.

25:23

Hiệp một chỉ còn ba mươi giây.

“Truyền cho tôi.”

Từ Thần kêu muốn bóng, Tôn Hân rê bóng ở giữa sân đối diện với vị trí của Trần Nguyên. Từ từ rê bóng bóng để tiêu tốn thời gian.

Chỉ còn 24 giây để tấn công.

Cậu ta chỉ cần kéo dài thời gian đến giây cuối cùng, Trần Nguyên sẽ chỉ còn vài giây để cản đòn cuối của cậu ta.

Vậy là cậu ta sẽ ghi được hai điểm.

Trần Nguyên sẽ bỏ lỡ đòn tấn công cuối cùng của mình và tỷ số sẽ trở về 0: 0.

Tuy nhiên, hôm nay cảm giác tay của hắn không được tốt.

Trước mặt Trần Nguyên, xác xuất hắn úp rổ thành công là 7/2, bóng phạt là 2/2.

Cột thống kê: 7 điểm, 4 rebound, 2 hỗ trợ, 2 block và 2 cướp.*

*cách tính điểm trong bóng rổ, rebound là nhảy lên úp rổ, hỗ trợ là mấy pha truyền qua truyền lại để úp rổ, block là úp 1 phát ăn ngay, cướp là đoạt được bóng từ tay đối thủ xong úp rổ.

Và những quả đấy không phải toàn bộ đều cướp từ tay Trần Nguyên.

Thống kê của đối thủ: 16 điểm, 1 rebound, 4 hỗ trợ và 3 cướp.

Hoàn toàn bị nghiền nát.

Điểm như này, dù có thắng thì cũng vô nghĩa.

Anh rất mạnh mẽ đúng không?

Tôi mạnh hơn anh!

Đồng hồ chỉ còn bốn giây, Từ Thần bất ngờ đột phá ở bên phải. Trần Nguyên cũng theo sát hàng phòng ngự bên phải. Cậu ta xoay người, Trần Nguyên cũng cùng lúc xoay người, đập bóng qua chân hai lần, bước chân của Trần Nguyên vẫn không hề bị xáo trộn, giống như có thể đọc được ý nghĩ của cậu ta mỗi bước đi của cậu ta đều bị bắt giữ.

Sau khi đến khu sau, Từ Thần chọn cách tiến về phía trước và ép sát Trần Nguyên lại gần trụ rổ rổ từng bước một, cậu ta dựa vào thể lực vượt trội của mình để thực hiện cú nhảy.

Bípp——

Còi vang lên.

Nhưng điều đáng mừng là Từ Thần đã ném bóng rồi.

Tuy bóng không vào lưới, thậm chí còn không chạm vào rổ nhưng lại khiến Trần Nguyên phạm lỗi.

“Tội kép, chú ý một chút.”

Anh béo nhắc nhở Trần Nguyên không cần nghiêm túc phòng ngự như vậy.

Nếu Trần Nguyên kẻ phản bội lớp 18 không ở đây, lớp 15 sẽ đầu hàng ngay khi kết thúc hiệp 1.

Cho nên chỉ có hai điểm, Từ Thần muốn lấy thì cứ để cậu ta lấy.

“Hiểu rồi.”

Trần Nguyên cũng thừa nhận mình hơi quá nghiêm túc, bởi vì muốn trấn áp Từ Thần quá mức nên quên mất mình vẫn đang thi đấu.

“Hừ, này mà cũng để vi phạm.” Từ Thần cười nhạo Trần Nguyên và đi đến vạch ném phạt.

Một quả, đánh trúng.

Quả bóng thứ hai sau khi xoay hai lần quanh rổ cũng trúng đích.

Tỷ số được kéo về 25:25.

Cuối cùng, chỉ còn sáu giây.

“Tôi hy vọng Trần Nguyên sẽ ghi thêm một bàn nữa và kết thúc hiệp đầu với tỷ số dẫn đầu!”

“Nhưng chỉ có sáu giây thôi, quá ngắn.”

“Mất ba giây để chạy hết toàn sân phải không?”

“Hồi hộp, hồi hộp quá cứ như xem World Cup vậy.”

Khán giả lớp 15 đã coi Trần Nguyên là người của mình và hy vọng hắn có thể đem lớp họ giành chiến thắng.

Chu Phù và Hạ Tâm Ngữ cũng căng thẳng nắm chặt tay nhau, nín thở tập trung nhìn sân.

Người quay phim cũng muốn ghi lại cảnh Trần Nguyên toàn diệt đội bạn để làm phong phú thêm thư viện tư liệu của mình.

Hà Tư Kiều đưa bóng ra ngoài và bấm đồng hồ tiếp tục trận đấu.

Sáu giây.

Trần Nguyên nhận bóng từ ngoài vạch ba điểm và rê bóng về phía trước.

Chỉ còn bốn giây nữa thôi.

Anh béo nhanh chóng chặn được Từ Thần trong một pha bắt bóng, để Trần Nguyên ghi được hai điểm.

Lúc này, Trần Nguyên sắc mặt bình tĩnh như nước, nhẹ nhàng ấn tay trái xuống.

Ý hắn ta là…

Không cần chắn, bỏ qua?

Anh béo sửng sốt trong giây lát, nhưng anh ta không hề do dự mà nhanh chóng di chuyển ra xa, để Từ Thần đối mặt với Trần Nguyên.

Trần Nguyên làm vậy chắc có lý do của hắn.

Nếu chỉ để khoe khoang…tôi hy vọng cậu có thể làm được!

Anh béo không đề phòng, chỉ đợi Trần Nguyên ra hiệu để tấn công.

Mà Từ Thần lại không hiểu.

Cậu ta làm vậy là có ý gì?

Sắp hết thời gian rồi, sao hắn ta không tấn công?

Vì giữa hai người còn cách tầm 13 mét nên Từ Thần không phòng thủ mà đợi đối thủ đến gần vạch ba điểm để lao ra quấy nhiễu.

Ngay lúc hắn đang định làm thế, cách khung bóng ít nhất mười ba mét gần vị trí giữ sân, Trần Nguyên đột nhiên nhảy lấy đà tiến tới!

Khi bóng ở giữa không trung, tiếng còi hết hiệp vang lên——

Từ Thần cứng đờ tại chỗ không dám quay mặt ra sau.

không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Chương 336: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (1)

Vận may có thể đến hai lần trong một ngày không?

Khán giả tại sân vận động cũng im lặng giống cậu ta.

Nhưng chỉ với một tiếng "xoát" nhẹ nhàng, bên ngoài vang lên tiếng hò hét như sấm làm mặt đất khẽ rung lên.

Trần Nguyên từ từ hạ tay đang ném rổ xuống.

Hiệp 1 kết thúc trong tiếng gào thét chói tai của khán giả.

Tiếng reo hò nuốt chửng mọi âm thanh khác bên ngoài.

Người ghi điểm choáng váng một lúc lâu, sau đó nhanh chóng lật bài khi được nhắc nhở.

28:25.

kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, nhất kiếm quang hàn mười chín châu.*

*khí thế của n9 bay xa 3 ngàn dặm, hào quang từ n9 phát ra sáng 19 châu lục, nói ngắn gọn là ngầu.

Phạm vi năng lực của hắn là toàn trường.

Nhưng thi triển toàn bộ sân sẽ quá đáng sợ và thời gian điều chỉnh chỉ có sáu thì không đủ.

Nhưng thanh Quân Tử Kiếm* này cũng đủ để giết chết trái tim của một người.

*Thanh kiếm ưu nhã của một chàng trai.

"Thật đáng sợ, như vậy mà cũng có thể ghi bàn sao?"

"Cậu ta giống như đã nắm chắc bản thân có thể ghi bàn vậy!"

"Trời ạ, làm sao để làm được như thế?"

Tất cả nam sinh Lớp 26 đều sợ hãi.

Này đúng là tập phim đáng sợ nhất!

Khi còn nhỏ mà gặp cảnh này bọn họ sẽ khóc đến nỗi trân châu rơi đầy đất cho xem!

“Ba quả ném ở vạch ba điểm, hai trên năm quả ném ở vạch một điểm, cộng với một quả ném phạt. Vậy là sáu trên tám, tỷ lệ trúng là 75%…” Sau khi Chử Hoành tính xong, ông lại tính một thống kê khác’: “tổng là 19/[2X (số cú ném trên sân là 8+0,44x2+1 quả ném phạt)] là… Tỷ lệ trúng: 112%.

Tỉ lệ úp trúng rổ cao hơn tỉ lệ ghi điểm.

Không huấn luyện viên nào cần một vận động viên ném rổ tầm xa tốt nhưng tỷ lệ trúng rổ lại không khả quan, hầu hết đều dựa trên tỷ lệ trúng tính toán xem vận động viên đó có đứng sân được không. Và như vậy, nếu tỉ lệ trúng không cao sẽ không được ra sân

Tỷ lệ trúng chính là thước đánh giá năng lực của một cầu thủ.

Chỉ cần trên bảy mươi là đã khá rồi.

Còn Trần Nguyên, xét theo phong cách chơi ở vị trí thứ hai, chỉ là một hậu vệ nên không thể so với những cầu thủ tấn công. Theo lý mà nói, tỷ lệ ghi bàn phải thấp hơn rất nhiều.

Nhưng hắn ta đã tạo ra tỷ lệ trúng ở mức cao nhất là 112%.

Điều đáng sợ hơn nữa là mỗi khi Trần Nguyên ghi bàn, hắn phải đối mặt với một đội hình phòng thủ gồm hai hoặc thậm chí là ba người.

Điều đó có nghĩa là, nếu hiệu suất của hắn ta ở mức bình thường thì số điểm hiện tại của lớp 15 sẽ chỉ là 14.

Bởi vì đối phương có ba khuyết điểm, về cơ bản chỉ cần Trần Nguyên không kẹp bóng thì đội ông ta chắc chắn ghi bàn. Lấy được 25 điểm là thừ cơ Trần Nguyên không kẹp mà dành được

Nếu Trần Nguyên là một người chơi ở cấp độ như Từ Thần, lớp 15 sẽ bị đánh bại ngay từ hiệp đầu tiên, và tất cả các trận đấu tiếp theo sẽ giống như dâng điểm.

Tin xấu là có Jordan* ở phía đối diện.

Tin tốt là có Jordan ở phía đối diện.

*Michael Jordan, đc mệnh danh là huyền thoại bóng rổ.

Học sinh cấp ba như vậy, tìm trên toàn quốc còn không ra một người lại bị ông tình cờ phát hiện ra sao?

Phải xem lại đã, phải xem lại đã.

“Thầy ơi, em lên được không?”

Thấy điểm số rơi vào thế bất lợi, Trương Hàn Lâm với tư cách là đội trưởng chủ động hỏi.

“Mẹ kiếp.” Chử Hoằng liếc cậu ta một cái, trực tiếp từ chối.

“Khi nào đếm hiệp ba rồi nói sau.”

Trương Hàn Lâm bất lực nhún vai, tiếp tục lo lắng.

“Cậu vẫn nghĩ rằng bọn họ sẽ dẫn đầu cho đến hiệp cuối cùng à?” Lý Viễn Thâm cảm thấy lần này Trương Hàn Lâm điên đến vô lý.

Thậm chí còn hơi ngu ngốc.

“Ý cậu là gì?” Trương Hàn Lâm khó hiểu, khinh thường nói: “Năm chọi hai, tên béo sẽ kiệt sức ở hiệp ba, chúng ta còn đánh không lại cậu ta à?”

“Nhìn xem.” Lý Viễn Thâm liếc nhìn Từ Thần, nhắc nhở cậu ta.

Trương Hàn Lâm nhìn về phía phó đội trưởng của đội bóng rổ trường.

Chỉ thấy cậu ta ngồi trên ghế đẩu, trùm khăn trên đầu và cúi đầu xuống. Từ đầu đến giờ chưa hề nói một lời nào.

Mở màn thì hùng hồn thách đấu, giữa hiệp rối loạn ngôn ngữ, đánh xong trầm mặc không nói câu nào.

Chứng tỏ đồng đội cậu ta đã bị đả kích tinh thần nghiêm trọng.

Ba người phòng ngự mà còn không cản được đối thủ đã xé nát lòng tự trọng của Từ Thần thành từng mảnh, cái gọi là kiêu ngạo cũng bị giẫm nát trên mặt đất.

Hiệp 2 cậu ta mà ra sân với tâm lý bùng nổ, sợ cậu ta sẽ biến thành máy ATM cho điểm đối thủ.

Nếu cậu ấy có thể ổn định và thi đấu như hiệp một, cậu ấy vẫn có thể thi đấu.

Nếu không sẽ trở thành người mạnh nhất nhưng lại yếu nhất trong đội, trở thành cái muôi cho đối thủ múc điểm.

“Tiếp tục thi đấu trong ba quý tiếp theo, chúng ta sẽ thay người ở quý bốn.”

Chương 337: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (2)

Chử Hoành không muốn thấy trận đấu bị phá tung. Ông ta muốn biết tình hình hiện tại, với thể lực bị tiêu hao ngang nhau, Trần Nguyên có thể đi được bao xa.

Ông muốn xem Jordan này có thể đem đối thủ ngược thành bộ dáng gì …

“Anh đẹp trai quá, anh chính là thần bóng rổ, anh làm tôi khóc mất.”

Cuối hiệp một, mọi người không hề nhàn rỗi mà nhanh chóng vạch ra chiến thuật. Còn Lưu Triết Minh thì lại khen ngợi trần Nguyên với vẻ ngưỡng mộ.

Không hổ là nam sinh khoa xã hội.

Nếu cậu ta học lớp 18 thì cậu ta sẽ không khen như thế.

Họ sẽ sửa lại một chút: Anh ơi anh thật tuyệt vời, anh làm em ướt rồi.

“Trần Nguyên đã trở nên nổi tiếng.” Hà Tư Kiều cũng cảm thấy bàn thắng đó cực kỳ đẹp trai.

Lúc đầu cô ấy nghĩ ý tưởng của Trần Nguyên là: không cần thủ, để hắn và Từ Thần một chọi một.

Nhưng điều cô không ngờ tới là: Tất cả đều thừa thãi, hắn chỉ muốn nghỉ giải lao.

Khoảnh khắc quả bóng chạm lưới, cô cảm thấy làn sóng la hét đó là do người này.

Gần như cả trường đều hò hét.

Cô nghi ngờ rằng mọi người ở thành phố Hạ Hải đều nghe thấy tiếng hét này.

“Đừng mở Champagne* quá sớm, chúng ta hãy bàn bạc chiến thuật đi.”

*Bình thường champagne thường mở để chúc mừng

Trần Nguyên không hề do dự, sau khi mọi người vây quanh mình, trước tiên anh ấy nói với anh Béo: "Anh béo, đừng lãng phí thể lực, nhanh ngồi xuống đi. Nghỉ ngơi đi, anh vất vả rồi."

Anh béo ra hiệu OK rồi ngồi xuống.

Sau đó, một số bạn nữ trong lớp vây quanh đưa nước và khăn giấy cho cậu ta.

‘’Anh Thu quá lợi hại, nam sinh cao to lớp họ đều không đánh lại anh.’’

‘’Rất linh hoạt luôn, không nghĩ tới cậu đánh bóng rổ tốt như thế.’’

"Uống nước nhanh, không cần trả lời, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Sau khi anh Béo ổn định lại, Trần Nguyên bắt đầu nói: "Đừng mất cảnh giác, cũng đừng phối hợp phòng thủ. Một kèm một, đừng để bọn họ ném quả ba điểm."

"Hai điểm thì sao?" Hà Tư Kiều hỏi.

"Họ có thể dễ dàng ghi được hai điểm nên không thể ngăn cản. Nhưng nếu cản được hai trong số mười bàn, chúng ta cũng hời rồi."

"Vậy… Giúp cậu cản ba điểm?" Lưu Triết Minh hỏi.

"Đúng vậy, bọn họ chỉ ghi được tám trên mười bàn thắng, tức là mười sáu điểm trong mười pha úp rổ." Trần Nguyên phân tích: "Nếu tất cả mười bàn thắng đều là ba điểm, tỷ lệ ghi bàn của tôi chỉ cần là 60% đã có thể hơn họ hai điểm."

"Đây là…"

Hà Tư Kiều nghĩ rằng Trần Nguyên thực sự vừa đẹp trai vừa kiêu ngạo.

Nhưng mà cũng có thể là cậu ta giả vờ.

"Với cường độ phòng chặt như vậy và tỷ lệ úp rổ vạch ba điểm tầm 60%, đúng là chỉ có thần mới làm được như thế." Lưu Triết Minh đồng ý.

Đây là chiêu thức độc đáo của Trần Nguyên sau khi hắn dựa trên sức mạnh của đồng đội chứng minh.

Nếu đồng đội của hắn có khả năng tự tấn công và không có sơ hở trong phòng ngự thì hắn không cần quả nào cũng phải đạt ba điểm.

Bây giờ cũng chỉ có thể ghi ba điểm.

Nhưng với thể lực suy giảm, muốn đạt tới 60%… thì rất khó khăn.

“Tiếp theo, tôi cũng sẽ giảm tốc độ và cố gắng hết sức để giữ điểm số của họ khoảng 20 điểm trong hiệp tiếp theo.” Trần Nguyên chân thành nói: “Vì vậy, mọi người mệt một chút, đừng để họ ghi điểm quá nhanh.”

“Đừng lo lắng, bọn tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Được, được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực ngăn cản bọn họ.”

Sau khi hai chàng trai nói xong, Hà Tư Kiều nở một nụ cười tỏa nắng: “Trần Nguyên, chúng ta hãy cùng nhau giành chiến thắng.”

“Chúng ta nhất định phải thắng.”

Trần Nguyên gật đầu, cuộc họp giải tán.

Sau đó mọi người nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này, các nữ sinh lớp 15 cũng nhiệt tình giao nước cho các vận động viên. Trong số đó, siêu sao Hà Tư Kiều nhận được năm sáu chai, cô chỉ có thể mỉm cười bảo mọi người bình tĩnh để cô nghỉ ngơi.

Còn Trần Nguyên…

“Vất vả rồi bạn học Trần Nguyên!”

“Lại đây, uống chút nước chờ hiệp tiếp theo.”

‘’Cậu đã chơi rất tốt, hiệp tới cố lên.”

“Ủa, chúng ta không phải là lớp 26 sao? Tại sao chúng ta lại cổ vũ cho những người ở lớp 15… …”

“Cậu ta cũng không phải là học sinh lớp 15.”

“Ở lớp 15 chính là thành viên lớp 15, nhập gia tùy tục.”

Có quá nhiều nữ sinh vây quanh Trần Nguyên, hắn chỉ có thể lịch sự vẫy tay và mạnh mẽ mở ra một lối thoát.

Sau đó, hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đứng đó, hai tay đặt trước ngực, trong tay cầm một chai nước khoáng, hành động rất bình tĩnh, khẽ mỉm cười.

Như muốn nói là không sao cả, xem hắn là được rồi.

Hừ, cô ấy còn chưa nói gì cả.

Nhưng thậm chí còn mạnh mẽ hơn bất cứ lời nói nào.

Tiếp tục khéo léo từ chối những nữ sinh đưa tay ra mời nước, Trần Nguyên bước thẳng về phía Hạ Tâm Ngữ, như thể đang bước qua một sân khấu chật kín khán giả hai bên.

Chương 338: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (3)

Đối phương cũng tự nhiên đưa nước qua cho hắn.

Mặc dù cô ấy không nói gì trong suốt quá trình, nhưng nó vẫn mạnh mẽ hơn bất cứ lời cổ vũ hắn ta nghe được.

“A? Có chủ rồi.”

“Là một cô gái xinh đẹp như vậy, bảo sao cậu ấy không lấy nước của chúng ta.”

“Nhưng trường chúng ta từ khi nào lại có một cô gái xinh đẹp như vậy…cùng Trình Hải Anh so cũng không chênh lệch quá nhiều.”

“Sự so sánh này có vẻ không cần thiết.” Trình Hải Anh rất ít nói, nhưng khi đã nói thì đó chắc chắn là điều đúng đắn.

“Nhân tiện, việc Từ Thần không đến gặp Trình Hải Anh để xin nước cũng khá kỳ lạ.” Ấn tượng đầu tiên của các cô gái lớp 15 với Từ Thần là cậu ta theo đuổi Trình Hải Anh một cách rất dầu mỡ*.

*sến súa

Sau khi nghe điều này, Trình Hải Anh hơi trầm tư.

Chắc là cậu ấy thấy bực mình nên không làm phiền cô.

Mặc dù cô không nên yêu cầu Trần Nguyên bất cứ điều gì, nhưng cô phải thừa nhận sự ích kỷ của mình - cô muốn Trần Nguyên giành chiến thắng, thu phục một Từ Thần để cho hắn ngừng theo đuổi cô.

‘’……”

Lý Ưu U ban đầu muốn đưa nước cho Trần Nguyên, nhưng sau khi nhìn thấy mọi đưa giao nước bị từ chối, cô ấy đã do dự vì quan hệ của mình với Trần Nguyên không có gì đặc biệt. Nhưng sau khi Trần Nguyên đi tới, tự nhiên cầm lấy nước trong tay Hạ Tâm Ngữ uống, cô càng do dự hơn, thậm chí còn cảm thấy thất bại.

Cảm tình của cô còn chưa được giao đi đã không còn điểm đến.

“Đây là đồng phục học sinh của ai?”

Đang uống nước, Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Cậu nghĩ là của ai?” Hạ Tâm Ngữ che giấu ý cười.

Sau đó, cô và Chu Phù nhìn nhau. Hai người ngầm hiểu cười nói đùa giỡn, tựa như có vô số bí mật nhỏ không ai biết, trực tiếp thành lập thành một nhóm bạn thân.

Nếu không phải lúc này nghe tiếng lòng sẽ tiêu hao thể lực thì hắn nhất định nghe xem hai cô gái này bày kế gì sau lưng hắn.

“Pha bóng rổ cuối kia… rất tuyệt vời.” Chu Phù đã có sẵn bản thảo truyện tranh trong đầu, kịch bản như này phim truyền hình còn không dám diễn mà hắn ta lại liền mạch lưu loát làm được.

Vào lúc đó, hàng ngàn con mắt đều đổ dồn vào hắn.

Hắn vừa là người được chọn vừa là người duy nhất.

Làm sao một người có thể hoàn hảo đến thế?

“Chỉ cần quen là được.” Trần Nguyên bình tĩnh trả lời.

Hừm, câu nói này đã đưa hắn trở lại từ nam thần xuống thành tên đáng ghét.

Vẫn là Trần Nguyên mà cô quen

“Nhân tiện, lớp chúng ta thế nào?” Trần nguyên tò mò hỏi.

Hắn đã hạ Lớp 26 cho bọn họ và đóng góp một phần ba số tín chỉ để bọn họ thăng tiến lên top 8. Đừng để lớp 1 phá vỡ công sức của hắn.

“Vừa mới kết thúc.” Để không tỏ ra xấu hổ, Lý Ưu U nói: “20:9, lớp chúng ta dẫn đầu với khoảng cách lớn.”

“Gần như nhau thôi. Ngoại trừ lớp 26 và lớp 16 dù làm cách nào đi nữa cũng không thể đánh bại thì lớp ta khi đối mặt với các lớp khác vẫn dư sức cạnh tranh.”

Vẫn nằm trong sự đoán của Trần Nguyên.

Sau khi trận này kết thúc, hắn sẽ bắt những đứa con ngỗ ngược đó gọi hắn là cha nuôi.

Làm sao? không muốn gọi sao?

Vậy hắn sẽ chỉ huy lớp 15 trở thành kẻ thù của bọn họ!

Sắp xếp một chút, ra đây!

“Được rồi, bên đó sắp bắt đầu, tôi sẽ đến đó trước.” Chu Phù cười nói: “Dù sao thì chúng tôi cũng không phải học sinh lớp 15.”

“Cậu là đang móc mỉa tôi đúng không…”

“Haha, tạm biệt, Xinyu, tạm biệt.”

Cứ như vậy, Chu Phúc rời đi, Lý Hữu Hữu cũng đi theo.

Sau đó, chỉ còn lại Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ.

Vẫn còn hai ba phút để nghỉ ngơi. Trong thời gian này, hắn không thể nói hết những gì hắn muốn nói với Hạ Tâm Ngữ.

Ví dụ như giải thích tất cả những chuyện này.

“Chơi bóng thôi, không được đánh nhau.” Hạ Tâm ngữ cảnh cáo: “Chu Phù nói với tôi cậu là vì Chu Vũ đánh nhau với ai đó nên cậu muốn xử lý cậu ta, đúng không? ”

Này, chị Phù chết tiệt, cô nói gì trước mặt Tâm Ngữ vậy?

Còn Chu Vũ gì nữa?

Cô nghĩ hắn là Krillin* đúng không? Sau khi bị Frieza* giết, hắn có thể kích hoạt chế độ Saiyan**.

*Nhân vật trong bảy viên ngọc rồng.

**Sức mạnh.

Hắn ta không xứng đáng.

“Được, chỉ đánh bóng rổ thôi.”

“Ừm, nghỉ ngơi thật tốt nhé.” Hạ Tâm Ngữ muốn hắn giống như anh béo đó, cùng dưỡng sinh.

Trần Nguyên chỉ gật đầu, sau đó bắt đầu uống nước để bổ sung thể lực.

Nhiều người đang nhìn chằm chằm vào hai người họ vì cảm thấy ‘bầu không khí không ổn’.

Nhưng Hạ Tâm ngữ ở trong ‘bầu không khí không ổn’ này lại không che dấu mag nhìn chằm chằm vào hắn.

‘’Làm sao vậy?’’

‘’Tôi nói sợ cậu sẽ suy nghĩ lung tung nên tôi sẽ không nói.’’

“…hay là cậu nói đi, úp mở như vậy khiến tôi cảm thấy hơi bứt rứt.”

Hắn mới là người làm người khác khó chịu, ai có thể làm hắn khó chịu chứ?

Chương 339: Hắn là người được chọn và là người duy nhất được chọn (4)

Thật nực cười!

Thấy Trần Nguyên muốn biết như vậy, Hạ Tâm Ngữ dùng giọng điệu trêu chọc: “Nếu tôi không ở đây, cậu định nhận nước từ những cô gái xinh đẹp đó à?”

Này, bối rối quá.

Nhưng đó không phải là do Tâm Bảo ‘tra tấn’.

Nhưng lời ‘than phiền’ nhẹ nhàng của Tâm Bảo so với hàng ngàn con dao còn sắc nhọn hơn.

Câu này có thể giết người đấy.

“Không, tôi sẽ kiếm Đường Kiến xin nước.”

Trần Nguyên trả lời ngay lập tức, không do dự hay hoảng loạn.

Mặc dù trong lòng hắn đang hoảng loạn vì những lý do khác.

Nhìn vào ánh mắt chân thành của đối phương, Hạ Tâm Ngữ biết hắn không nói dối. Hôm nay Chu Phù cũng kêu cô phải 'đánh giá' xem hắn ta có thành thật hay không và xem xem khi đột nhiên thấy cô xuất hiện, đối phương có hoảng loạn hay không. Một khắc biểu cảm chân thật đấy có thể chứng minh tất cả…

Và tất cả những gì Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy là…

Có cô ở đây, hắn rất hạnh phúc.

Bi.

Tiếng còi vang lên, hiệp hai sắp bắt đầu.

Trần Nguyên chưa kịp quay người lại, Hạ Tâm Vũ đột nhiên giơ tay: "Tôi thấy cậu cùng bọn họ làm động tác như này, tuy tôi không hiểu nó có nghĩa là gì.''

‘'Nó có nghĩa là cùng nhau chiến thắng."

"Được rồi, Cố lên!"

Trần Nguyên giơ tay lên và đập nhẹ vào tay Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó hắn quay lại và nhìn thấy rất nữ sinh, tất cả bọn họ đều đang phát điên.

Lần này, vận đào hoa của hắn đã chính thức khép lại.

Như vậy cũng tốt.

Bi——

Tiếng còi dài vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Vì đã giành được bóng ở hiệp trước nên lớp 26 sẽ giao bóng ở hiệp này.

Tương tự, Tôn Hân nhận bóng từ vị trí thứ hai, đẩy ra ngoài vạch 3 điểm, dẫn bóng cách xa Hà Tư Kiều, thấy không có ai che chắn nên cậu ta trực tiếp úp rổ, nhẹ nhàng lấy hai điểm và cũng thắng được 'sát thủ áo số 47'. Tôn Hân phong cho chính mình danh hiệu chàng trai mạnh mẽ.

Nếu tiếp tục bị chửi, tên này sẽ khóc thật.

Sau đó, đến lượt đội mình tấn công.

Mặc dù tỉ số đã là 28:27 nhưng Trần Nguyên không hề vội vàng.

Chậm rãi rê bóng.

Lần này, Từ Thần sẽ không để hắn đi xa hơn 3 mét, mà trực tiếp rút ngắn xuống còn 1,5 mét.

【 cố gắng quấy nhiễu hắn 】

【 bên trái hắn sẽ không đánh được, mình sẽ kèm chặt bên phải 】

【 Nếu hắn truyền bóng thì kệ hắn, cậu ta chỉ cần kẹp chặt lấy hắn là được 】

【 Trận trước cậu ta đã thua… 】

【 Nhưng cậu ta tuyệt đối không thể thua trận này, tuyệt đối không thể thua 】

Tâm lý của Từ Thần đã thay đổi, không còn như trước nữa.

Điểm rõ ràng nhất là lời nói trong lòng cậu ta không có dấu chấm than nào.

Úp rổ ở vạch ba điểm, có thể giết chết người.

Nếu hắn là phông nền, Trần Nguyên chắc chắn sẽ mặt đầy nước mắt mà quay lại Tương Đàm tìm mẹ hắn.

Nhưng vé xe không dễ mua nên hắn không thể rút lui khỏi cuộc đua giữa chừng.

Vậy nên.

Từ Thần, cậu nghĩ rằng cậu có thể ngăn cản tôi sao?

Chặn năng lực đọc tâm lại, hắn vẫn có thể đánh bại cậu ta.

Phanh.

Tiếng bóng rổ chạm đất.

Từ Thần đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng cậu ta không bao giờ ngờ rằng Trần Nguyên sẽ chuyền bóng qua chân cậu ta…

Vì hành động này, bầu không khí trên sân lập tức sôi sục.

Thừa dịp cậu ta chưa phản ứng lại, Trần Nguyên đã lách qua cậu ta từ bên trái, kiểm soát bóng qua chân cậu ta bằng một tay và tiếp cận vạch ba điểm, hắn dừng khẩn cấp ở vạch ba điểm, nhảy lên!

Không ai có thể phòng hắn.

Không ai có thể ngăn chặn được hắn.

Hắn nghe thấy, cả trường đều hét lên cái tên "Trần Nguyên" ,"Trần Nguyên".

Trận chiến này thu hút gần một nửa số người xem, đem khán đài xung quanh vây kín, chật như nêm cối.

Ống kính của người quay phim luôn hướng vào hắn.

Vậy thì hắn sẽ cho anh ta một tác phẩm xuất sắc.

Sau khi rơi xuống đất, Trần Nguyên quay người lại trở về phòng thủ mà không đợi bóng chạm lưới.

Sau đó hắn đụng mặt Từ Thần đang định chạy lại để phòng ngự.

Bọn họ, từng người chạy đến nửa kia sân.

Hai khuôn mặt với những biểu cảm hoàn toàn khác nhau đối mặt trong một khoảnh khắc không đúng thời điểm.

Hắn ta chắc chắn rằng mình sẽ ghi bàn, vì vậy sau khi hắn nhắm vào lưới, hắn một lần nữa thắp lên cầu lửa chiến thắng thế giới.

Những người đàn ông đích thực không bao giờ nhìn lại những lỗi lầm trong quá khứ.

Vị vua thực sự không bao giờ xem một quả bóng vào rổ.

Tại thời điểm ra tay thậm chí còn chưa rõ pha đó có ghi bàn hay không khiến cho việc xoay người sớm của Trần Nguyên trông rất kiêu ngạo.

Mặc dù hắn thực sự muốn giải thích điều đó bằng cách nói rằng dù sao thì hắn cũng không thể úp rổ lại nếu pha đó không vào, vậy nên hắn cũng chỉ có thể quay lại phòng thủ sớm. Nhưng điều quan trọng là hắn đã ghi bàn.

Pha bóng đã ghi bàn thành công, dù có giả vờ ngầu thế nào thì hắn cũng đúng.

Chương 340: Quả báo (1)

“Tuyệt vời, toàn bộ cảnh quay đã được ống kính ghi lại!” Người quay phim nắm chặt tay một cách hào hứng, trông cậu ta còn hào hứng hơn những người xem khác tại khán đài.

Ban đầu cậu ta chịu trách nhiệm quay video và gửi cho ban tuyên truyền của trường để công khai, đây là một hoạt động hết sức bình thường. Nhưng vì tư liệu cứ như đút vào miệng cậu ta, Trần Nguyên ngầu đến mức không bao giờ lặp lại một pha nào, tuỳ tiện uay còn có thể quay ra một cảnh kinh điển, cậu ta kích động đỏ bừng mặt.

Nguyên Thần, cậu là một thiên tài!

Cái vẻ mặt điềm tĩnh sau khi ghi bàn này thực sự thỏa mãn toàn bộ trí tưởng tượng của cậu ta về thước phim cậu ta hằng mong muốn.

Ban đầu, hiệu trưởng nói rằng mọi trận đấu đều phải ghi lại một chút, nhưng bây giờ cậu ta quyết định chỉ quay trận này thôi. Cậu ta sẽ đóng vai trò người quay phim riêng cho trận này!

Đồng thời, cậu ta cũng set up chân máy và dùng ống nhòm hướng vào rổ phần sân lớp 26. Khi máy ảnh đã cố định thì việc chỉnh sửa hậu kỳ sẽ mượt mà hơn.

Nào Nguyên Thần, hãy tiếp tục giả ngầu đi.

“Thật đáng sợ, tôi đã khóc khi xem cảnh này.”

“Trận này đánh nát cũng không sao, tỷ số vẫn còn có thể kéo ra.”

“Quá khó, chúng ta không chắc chắn giành được ba điểm. Nếu có hai ba pha không úp được rổ, điểm số sẽ bị kéo ra càng ngày càng xa.”

“Bây giờ, động lực tấn công và phòng thủ đã khác nhau.”

Tâm lý của các cầu thủ lớp 26 đã thay đổi, họ cảm thấy đây chính là việc vui nhất mùa giải này. Năm ngoái khi họ xem

trận đấu cũng không hào hứng bằng bây giờ.

Yếu thắng mạnh mới là chủ đề hấp dẫn nhất mà bọn họ muốn xem.

Nhưng nếu chúng ta tiếp tục chiến đấu như thế này, trùm cuối sẽ trở thành lớp 15.

“Để người khác đấu với Trần Nguyên, đổi Từ Thần thành người khác thì sao?” Lý Viễn Thâm hỏi.

“Để Trần Nguyên dạy cậu ta một bài học, ngông cuồng sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh cho tan tành.” Chử Hoành lắc đầu, biểu cảm bình tĩnh nói: “Hiệp ba hoặc bốn các cậu sẽ lên, chuẩn bị đi.”

“Được.” Lý Viễn Thâm giơ tay OK.

Trương Hàn Lâm vẫn thoải mái và tự do như ngày nào: “Nhặt đồ tàn dư* cũng không sao, tôi tình nguyện nhặt.”

*Ý của THL là ở hiệp ba thì thể lực n9 suy giảm rồi, không còn sung sức như hai hiệp trước nhưng hiệp ba cậu ta mới được đánh vậy nên gọi đối đầu với n9 ở hiệp ba là nhặt tàn dư.

Nhiệt huyết của cậu ta vẫn vậy, còm tràn đầy.

Thông qua quan sát Trần Nguyên, Chử Hoành phát hiện sau khi hết hiệp một hắn không còn phòng thủ nữa.

Nói chính xác thì là không phòng thủ cũng không cản bóng, không đoạt bóng với Từ Thần. Hắn chỉ đứng canh thời cơ, không tiêu hao quá nhiều thể lực.

Bây giờ Từ Thần mệt hơn Trần Nguyên một chút.

“Tôi lại lấy được bóng của Từ Thần, tuyệt vời!”

“Đúng vậy, Từ Thần hình như đã bị choáng. Bóng đã bị giành mà cậu ta còn đứng đó phát ngốc.”

“Bình thường cậu ta trông rất kiêu ngạo, cư xử như một giáo bá, nhưng bây giờ cậu ta trông có vẻ hơi đáng thương…”

Tất cả các nữ sinh lớp 15 đều thấy được rằng Từ Thần đã bị đánh choáng. Khi đối mặt với Trần Nguyên, nỗi sợ hãi tự nhiên giống như đối mặt với những điều chưa biết trong bóng tối, hoàn toàn không thể vượt qua.

Trình Hải Anh cũng đồng tình với ý kiến này, cô chưa bao giờ nhìn thấy Từ Thần rơi vào tình trạng như vậy.

Lúc còn học sơ trung, vì chơi bóng giỏi nên ngay từ năm đầu sơ trung cậu ta đã chơi với những thành phần ‘nổi tiếng’ trong trường. Lúc sau lại được tham gia đội tuyển của trường, cậu ta không thèm kiềm chế bản thân nữa. Trình Hải Anh có ấn tượng khá tốt với cậu ta lúc còn học lớp 1 sơ trung, lúc đó cậu ta chưa ‘gần mực thì đen’.

Nhưng vì cậu ta có thể bị nhuộm đen dễ dàng nên điều đó chứng tỏ độ trắng của cậu ta không thuần khiết chút nào.

Vì vậy, loại người này có đạo đức rất thấp…

Trình Hải Anh muốn nói gì đó, nhưng lúc này bạn gái Trần Nguyên đang ở đây, nếu cô nói chuyện với Trần Nguyên thì có chút không thích hợp.

Nhưng trận đấu còn chưa kết thúc đã vội vàng kết luận từ Thần như vậy thì có chút quá đáng.

Có thời cơ rồi nhắc hắn sau.

Mẹ ơi, sao tên này có thể đoán được từng bước nhỉ?!

Trái, phải, rút lui, dẫn bóng qua chân, giả vờ vượt qua, quay lại…

Mồ hôi trên trán cậu ta như mưa.

Từ Thần cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn.

Cậu ta không biết mình đang làm gì.

Chử Hoành hình như đang gọi cậu ta, còn mắng cậu ta nữa. Cậu ta đã tự nhủ bản thân không được choáng váng, tại sao lại phải choáng váng? Nhưng đầu cậu ta không nghe theo!

Cậu ta đang làm gì thế này?

Trần Nguyên lại sắp ghi bàn trước mặt cậu ta thêm một lần nữa.

Trái hay phải?

Tay trái!

Hắn ta lại đột phá từ bên trái, chẳng phải hắn ta kém nhất hướng này sao?

Chương 341: Quả báo (2)

Quả nhiên, hắn ta rê bóng khá mất tự nhiên nhưng vì cậu ta không đề phòng bên trái nên hắn đã vượt qua được.

Sau đó ba đồng đội còn lại vây lên phòng cậu ta, Trần Nguyên đem bóng chuyền cho 47, 47 nhận được bóng ngay lập tức úp rổ.

Bíp——

Tiếng còi vang lên.

Từ Thần vùi đầu ngồi xuống, tiếp tục dùng khăn che đầu.

Điểm số…

Từ Thần nhìn vào bảng điểm và nhận ra đội mình đã rơi xuống thế bất lợi.

45:36.

Điểm số đã cách tận 9 điểm?

Ở vòng này đội của cậu ta chỉ ghi được 11 điểm?

Chỉ thực hiện được năm quả hai điểm và một quả ném phạt?

Những người này đang làm gì vậy!

Không đúng, đội cậu ta cầm bóng 8 lần, 5 lần úp rổ và 1 lần phạm quy, tỷ lệ là 5 trên 7. Tỷ lệ ghi bàn vẫn rất cao.

Còn đội Trần Nguyên, hắn ta ném 5 trên 6 quả ba điểm, 47 một quả hai điểm. Anh béo đánh một pha bóng phạt, tổng lại cũng là 8 lần cầm bóng, tỷ lệ 6 trên 7.

Vì bóng ba điểm quá nhiều nên điểm mới bị kéo ra.

Có nghĩa là…

Đồng đội biểu hiện không kém mà còn rất tốt, là do cậu ta kéo điểm xuống.

Là cậu ta kéo chân sau cả đội.

“Từ Thần, lên đấu tiếp, đừng choáng váng.”

Một lúc sau, hiệp thứ ba bắt đầu.

“Thay vị trí phòng thủ đi.” Tôn Hân nói: “Cậu đánh không lại Trần Nguyên.”

“…” Đầu óc vốn trống rỗng của Từ Thần đột nhiên tỉnh táo. Sau đó, cậu ta lập tức tức giận nói: “Tôi không thể vậy cậu có thể à?!”

“Tôi nghĩ bây giờ tôi có khả năng đánh lại cậu ta hơn cậu.”

Tôn Hân thực sự không muốn nhịn nữa, nói thẳng.

“Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau.”

Lúc này, một thành viên trong đội đứng dậy vỗ vai hai người, lý trí nói: “Bên kia tên mập đang mệt, thể lực của Trần Nguyên cũng sa sút, chúng ta còn có ba người dự bị cho nên thắng là chắc. Thắng đẹp hay không đẹp tính sau, bây giờ không nên cãi nhau.”

Cậu ta nói xong câu này, mọi người đều bừng tỉnh.

Từ Thần cũng nhận ra rằng cậu ta choáng vì bị hành hạ nên không còn tự tin nữa.

Sau khi Lý Viễn Thâm và Trương Hàn Lâm vào sân, trận đấu sẽ được đưa lại về đúng với quỹ đạo của nó.

Còn cậu ta, chỉ cần ổn định là được.

“Bọn họ đang muốn kéo chậm tiết tấu, chúng ta đánh nhanh một chút, thay đổi chiến thuật. trước tiên phải làm liệt anh béo, cậu và tôi kẹp Trần Nguyên, cố gắng bào mòn thể lực của Trần Nguyên! “

Từ Thần nói với đồng đội xong, cậu ta nghiến chặt răng đi vào sân.

Khi Tôn Hân phát bóng, cậu ta nhéo mạnh vào đùi tạo ra vết bầm lớn, nghiến chặt răng chửi: “Mẹ nó.’’ Để vực dậy tinh thần

Trong hiệp ba, đội họ thay đổi chiến lược nên đã chơi tốt hơn.

“A!” Anh béo được Trần Nguyên chuyền bóng, ra sức nhảy lên để tiếp nhưng còn chưa chạm tới bóng đã bị đối thủ giành được, ngã ngồi trên mặt đất.

“Anh béo, không sao chứ?”

Hà Tư Kiều và Lưu Triết Minh đưa tay ra mạnh mẽ kéo cậu ta lên.

Đánh xong trận bóng này béo ca phải sụt mất bốn cân, cậu ta mệt đến nỗi liên tục thở dốc, lắc đầu nói: ‘’Đoạt không được bóng, cũng không tranh được…Tôi chỉ có thể tiếp bóng.’’

Thể lực của anh béo vốn dĩ kém hơn đối thủ, mỗi lần muốn úp rổ đều là hai chọi một. Cho dù cậu ta muốn tiết kiệm thể lực cũng không thể làm được.

“Không sao đâu, chúng ta còn có Trần Nguyên.” Lưu Triết Minh an ủi cậu ta.

“Không.”

Hà Tư Kiều chỉ vào Trần Nguyên đang chống tay lên hông, điều chỉnh nhịp thở nhẹ nhàng, nhắc nhở mọi người hắn đã đến giới hạn.

Tất nhiên là các cầu thủ lớp 26 cũng mệt rồi.

Nhưng điểm khác biệt là đối phương có ba người dự bị còn đầy thể lực, trong số đó còn có hai thành viên trong đội tuyển trường.

“47, phát nó cho tôi.”

Khi giao bóng, Trần Nguyên đưa tay về phía hà Tư Kiều muốn nhận bóng.

Hà Tư Kiều từ tuyến dưới phát đến.

Nhưng Trần Nguyên không có vươn tay chụp, mà theo quả bóng lăn chậm rãi bước đi.

Điều kiện tính giờ là chạm bóng.

Chỉ cần không giữ bóng là sẽ không tính giờ nhưng thi đấu vẫn tiếp tục.

Nhưng cách này đem lại hiệu quả không cao.

Thấy Trần Nguyên muốn giảm nhịp độ Tôn Hân chạy tới cướp bóng. Vậy nên khi đối thủ chuẩn bị áp sát giành bóng trần Nguyên đã móc bóng lên bằng một tay, xoay người né Tôn Hân, tiếp tục tiến về phía trước.

Chết tiệt, đối phương muốn kèm chặt hắn.

Anh béo, thua toàn tập.

47 đã quá mệt mỏi nên không thể phòng thủ.

Hai nam sinh còn lại miễn cưỡng dùng được, họ chỉ cần quấy nhiễu đối phương để đối phương ném rổ không thoải mái.

Vì vậy, nếu muốn giành chiến thắng thì ít nhất hắn phải ghi được mười lăm điểm trước khi đối phương đưa ra đội hình đầy đủ.

Tuỳ ý vận bóng trên tay, hắn kéo dài thời gian đến 22 giây sau đó đập bóng luồn qua chân để đổi hướng bóng ra phía sau.

Lựa chọn đường bóng hoàn hảo, bóng rổ đập lưới…

……

“Không có chiến thuật, mọi người nghỉ ngơi. “

Sau khi kết thúc hiệp 3, Trần Nguyên mở rộng tỷ số lên 65:53.

Chương 342: Quả báo (3)

Ít hơn nhiều so với kế hoạch.

Nhưng không còn cách nào khác, hắn đã cố gắng hết sức.

Nếu thật sự phải thua thì đó là số phận.

Trần Nguyên biểu hiện không sao, dù sao quãng đường chạy của hắn cũng rất ngắn. Hắn đã tiết kiệm thể lực hết mức có thể. Ngoài ra hắn còn không đọc tiếng lòng của người khác khi đấu hiệp hai. Sau khi nghỉ ngơi 10 phút hắn cảm thấy hắn có thể đánh thêm một trận nữa.

Khó khăn nhất chính là những người khác.

Đúng lúc này Chu Lan Lan đi tới, khó hiểu hỏi: “Vừa rồi cậu bé trọng tài nói với cô rằng cô có năm lượt tạm dừng, cái này sử dụng như thế nào?”

Trần Nguyên dùng khăn che mặt thản nhiên trả lời: “Sau này em sẽ dùng, cô không cần lo lắng.”

“Không sao đâu.”

Cuộc thi này rất chính thức nhưng cũng không quá quan trọng. Năm lượt tạm dừng đều là những khoảng dừng ngắn trong vòng một phút, có thể dung ở hiệp một và hiệp hai hoặc thậm chí có thể dành hết cho hiệp cuối cùng.

Sở dĩ Trần Nguyên chưa sử dụng là vì hắn quyết định đợi đối thủ đưa ra đội hình đầy đủ, lúc đấy hắn mới dùng để làm chậm nhịp độ, hoặc cho hắn một khoảng thời gian nhỏ để nghỉ ngơi.

Còn tại sao đối thủ lại không sử dụng thì…

Huấn luyện viên bên kia có lẽ không muốn bắt nạt lớp xã hội cho nên mới không dung lần nào để không làm mất cân bằng của trận đấu.

Khá hợp lý, tốt nhất hắn nên giữ ổn định cho đến cuối trận và để lớp 26 dừng chân ở top 26.

Khi Trần Nguyên đang nghỉ ngơi, hắn đột nhiên cảm thấy có những ngón tay mảnh khảnh chạm vào cổ, sau đó có một chiếc khăn mềm lướt qua…

“Không, cảm ơn bạn.”

Trần Nguyên nhanh chóng cầm lấy chiếc khăn và xua tay từ chối.

Tuy nhiên, người đứng phía sau lau mồ hôi cho hắn lại là Hạ Tâm Ngữ, cô đã đi đến đứng bên cạnh băng ghế từ lúc nào.

Nhìn thấy hắn chịu tuân theo ‘nam đức’* như vậy, Hạ Tâm Ngữ nở một nụ cười xinh đẹp. Nhưng cô cũng cảm thấy hơi ngại ngùng…

*Khí phách nam nhân, n9 tưởng cô gái khác lau cho mình nên đã vội vàng từ chối vì đã có bạn gái.

Bởi vì tiếng thở dốc bên cạnh thật sự cách rất gần cô.

Các bạn nữ lớp 15 ban đầu chỉ cảm thấy thật đáng tiếc khi Trần Nguyên đã có chủ, nhưng bây giờ đã bắt đầu thích nghi với nó. Thậm chí còn ‘nguyền rủa’ sự chua chát quá mức của cặp chim bông này.

Chết tiệt, này là muốn nói cho toàn thế giới rằng bọn họ là một cặp đúng không.

“Cô chỉ hứa rằng cô sẽ không mách lão Mặc nhưng nếu ông ta biết được chuyện này thì là do người khác nói, không liên quan gì đến cô.” Chu Lan Lan tuyên bố trước.

Quá tốt luôn, lớp 15 tác phòng nghiêm cẩn như vậy sao?

Đây là sự nhạy cảm của học sinh ban xã hội sao? Tiếp xúc với văn học nhiều nên rất nhạy cảm với những đề tài như này.

Ban xã hội thật ngầu ngầu ngầu.

“Cậu có muốn uống một ít nước không?” Hạ Tâm Ngữ đưa nước qua.

Trần Nguyên nhận lấy và uống hết nước còn sót lại trong trai.

“Ở đây vẫn còn nước.” Trình Hải Anh nhắc nhở, chỉ vào một lốc nước khoáng mà cô và những thành viên trong lớp đã trích quỹ mua cho cầu thủ uống.

“Không, tôi không khát.”

Trần Nguyên lịch sự từ chối.

Không phải là hắn không khát mà nếu uống quá nhiều nước hắn sẽ mắc tiểu, nếu nhịn tiểu khi chơi bóng thì hắn sẽ bị són tiểu nhiều, hại nhiều hơn lợi.

“Tư Kiều.” Trình Hải Anh đứng cạnh cô gái xụi lơ da đen đi vì mệt lả Hà Tư Kiều, nhắc nhở cô: ‘’lúc còn Sơ Trung có người nói Từ Thần chơi bóng rất dơ, tôi không hiểu nghĩa là sao….Nhưng có người đã nói vậy và không chỉ có một người nói.’’

Chắc Trần Nguyên cũng nghe thấy rồi.

“OK.” Hà Tư Kiều ra hiệu đã hiểu.

Sau đó cô ấy lại ngồi sụp xuống nghỉ ngơi.

Trần Nguyên nghe thấy nhưng hắn không quan tâm.

Muốn bẩn thì ai có thể bẩn hơn hắn.

Xét cho cùng, Siêu tử không phải là người ăn chay nha.

Tiếng còi báo hiệu thời gian nghỉ giữa hiệp đã kết thúc, năm người đồng loạt đứng dậy.

Không hiểu sao đội trưởng đã biến thành Trần Nguyên, hắn tập hợp mọi người lại và nói: "Qua hiệp đấu vừ rồi chúng ta hơn đối phương mười hai điểm. Tiếp tục chiến lược vừa rồi và cố gắng ổn định tình hình."

"Trần Nguyên." Lúc này anh béo chủ động nói: "tôi không đoạt đương bóng nữa."

''Không sao đâu, không cần quá cố.'' Trần Nguyên nói thẳng: "Chỉ cần can thiệp lúc bọn họ ném rổ, trì hoãn thời gian là được. "

"Được rồi! " Hà Tư kiều nắm chặt tay hét lên, cô muốn liều chết với những nam sinh này để chứng minh cô không thua kém gì bọn họ.

Hôm nay chỉ số của cô ấy là 6 điểm, 1 rebound và 7 block , đó đã là một đóng góp tốt rồi. .

Mặc dù không thể so sánh với Trần Nguyên hắn ta đạt 47 điểm, 2 rebound, 5 hỗ trợ và 5 cướp, nhưng dưới cường độ như thế cô ấy vẫn ghi được điểm thì xứng đáng được khích lệ.

"Nào."

Chương 343: Quả báo (4)

Trần Nguyên đưa tay ra mọi người cùng đặt tay lên mu bàn tay của hắn. Sau khi dệt xong chiếc bánh hamburger, hắn vẫy tay thật mạnh và quyết định chơi hiệp cuối cùng bằng tất cả sức lực của mình.

Nhưng bên lớp 26 họ lại không nhiệt tình như vậy.

"Mvp của đội thua đã làm việc chăm chỉ, để tôi lên đi. "

Lý Viễn Thâm vỗ vỗ vai Tôn Hân, trêu đùa nói.

"Mẹ nó, đừng nói nữa.''

Tôn Hân khóc chết. Tuy điểm của lớp 26 có một nửa là do hắn ghi nhưng tất cả đều cướp từ trên đầu của áo số 47.

Danh hiệu sát thủ đồ sát 47 siêu đẹp này dự kiến sẽ lan rộng khắp trường.

“Không sao đâu, còn có anh em ở đây.” Trương Hàn Lâm cũng cười nhạo Từ Thần và nói: “Để tôi tới phòng Trần Nguyên, giúp cậu trả thù.”

‘’Mẹ nhà cậu, coi chừng chính mình đi!”

Tuy rằng lòng tự trọng của Từ Thần đã bị Trần Nguyên đè bẹp, nhưng cậu ta không muốn người khác nhắc đến. Ngay cả Trương Hàn Lâm người ngày thường có quan hệ rất tốt với cậu ta.

Nói thêm hai câu nữa hắn sẽ phát khùng.

“Cậu có rổ không?” Trương Hàn Lâm trực tiếp quay qua hỏi Lý Viễn Thâm mà không hỏi Từ Thần.

“Cậu có ý tưởng gì không?” Lý Viễn Thâm hỏi Trương Hàn Lâm.

“Đương nhiên là có.”

Sau đó hai người lại đồng thanh trả lời.

Và đây chính là chiến lược của họ để giành điểm.

Hiệp thứ tư bắt đầu và mọi người bước ra sân đấu.

Lớp 26 giao bóng, Lý Viễn Thâm tiếp bóng sau đó nhanh chóng tiến lên, xoay người vượt qua số 47, chuyền bóng qua chân để đổi hướng ném cho Lưu Triết Minh ở phía xa, tạo ra một cơ hội úp rổ trên không tuyệt vời, nhưng lại dừng ở bên ngoài vạch ba điểm nhảy lên đánh bóng.

Bóng rơi vào rổ.

Ngay 7 giây đầu tiên đã lưu láot đạt được ba điểm.

65:56.

“Ghi bàn thế này quá nhanh!”

“Rõ ràng là cậu ấy có thể trực tiếp ghi hai điểm nhưng lại mạo hiểm để ghi ba điểm.”

“Chơi xấu quá, mọi người đều mệt mỏi nhưng cậu ta lại còn sung sức!”

“Nếu không phải do 47 đã chạy quá lâu, chúng ta chắc chắn đã có thể phòng được cậu ta!”

Lớp 15 cũng cảm nhận được những người mới vào thực lực rất đáng sợ.

Thậm chí còn cảm thấy rằng Lý Viễn Thâm chơi mượt hơn Trần Nguyên một chút.

Bởi vì khả năng rê bóng của cậu ta rất lạ mắt.

Nhưng mà bản thân Lý Viễn Thâm lại không nghĩ vậy.

Kỹ năng cơ bản có thể rèn luyện nhưng thiên phú lại không luyện ra được.

Cho dù Trần Nguyên chỉ chơi được ở một vị trí cố định, hắn cũng chơi tốt hơn cậu ta rất nhiều. Hơn nữa tài phòng thủ trực tiếp của hắn đã hoàn toàn đè bẹp cậu ta.

Sau khi tham gia nhiều cuộc thi ngoài trường, Lý Viễn Thâm hiểu sâu sắc một điều là: Thiên ngoại hữu thiên*.

*Ngoài trời ra thì còn có thứ cao hơn trời. Mình giữ nguyên hán việt nghe cho ngầu.

Và Trần Nguyên chính là thiên đó.

Cậu ta chưa bao giờ thấy bầu trời cao và rộng lớn như vậy.

Với sự dẫn dắt của hắn ta, Lý Viễn Thâm cảm thấy giới hạn của trường trung học phổ thông số 11 sẽ không chỉ dừng lại ở top 8 tỉnh mà còn có thể đạt tới top 8 toàn quốc.

Chỉ là bây giờ điều cậu ta phải làm là giành lấy chiến thắng không vinh dự này.

Họ đã giành được ba điểm.

Trần Nguyên hiểu rằng chỉ cần Trương Hàn Lâm có cơ hội úp rổ thì một điểm lớp 15 cũng đừng hòng chặn được.

Chỉ cần Lý Viễn Thâm không đối mặt với hắn, không ai có thể hạn chế cậu ta ra tay.

Hơn nữa đối phương có người thay thế lên sân và cậu ta lại còn đang trong tình trạng sung sức.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ mất trung bình 3 điểm mỗi vòng đấu.

Hắn đã từng chứng kiến một trận đấu như vậy trước đây. Trong trận playoff giữa Warriors* và Lakers*, Warriors chỉ

bắn ba điểm trong hiệp một và sử dụng lối chơi bóng ma thuật này để mở tỉ số.

*VĐV bóng rổ.

Tuy lớp 26 chơi theo lối quả cầu ma thuật nhưng vẫn còn một số điểm hợp lý, đó là không thể cản được Trương Hàn Lâm, cậu ta giống như một Susanoo* toàn thân, độc chiếm những pha bật lại.

Giả sử ba người có đầy đủ thể lực đạt được 9 điểm ở vạch 3.

Nếu hắn được 5 trên 9, tỷ số sẽ là chẵn…

Không đúng, sẽ thua.

Bởi vì sau hiệp phụ, không có lợi thế về điểm và tất cả mọi người đều đang ở trạng thái thiếu thể lực, họ sẽ thua!

Chỉ có thể thắng nếu đạt được 6 trên 9 quả vạch 3.

Hơn nữa Trần nguyên còn thấy được hiệp này bọn họ có chiến thuật.

Khi Từ Thần đang nhìn chằm chằm vào hắn, ba người còn lại tràn đầy năng lượng tạo thành một vòng phòng thủ hình tam giác. Chỉ cần hắn ta kéo Từ Thần đi, ba người họ sẽ bắt đầu hỗ trợ phòng thủ.

Phạm vi bao vây là từ nửa sân trở đi.

Họ không chỉ phải ghi ba điểm trong mỗi lần úp rổ mà còn phải hạn chế tỷ lệ ghi ba điểm của hắn.

Súc sinh.

Chương 344: Quả báo (5)

‘’Thua sẽ phải tham gia đội cổ động, chắc cậu chưa quên đâu đúng không?’’

Nhìn ra được Trần Nguyên đang áp lực và hoảng loạn, Từ Thần mỉm cười khiêu khích nói.

Câu hỏi này khiến Trần Nguyên cảm thấy thất vọng, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Từ Thần, kỹ năng của mày thấp

hơn tao. Cho dù đội mày thực sự chiến thắng thì có liên quan gì đến mày à?"

"Mẹ nó mày muốn chối đúng không?"

Trần Nguyên đã nói ra chân tướng nên Từ Thần muốn lấy nguyên tắc ra khiển trách hắn.

"Nếu tao là mày, tao sẽ không nhắc lại lúc này vì sợ mất mặt.'' Trần Nguyên lắc đầu nói: "Bị đối thủ cướp hơn 40 điểm, cảm giác ấy như thế nào?''

Từ Thần cắn chặt răng trừng mắt nhìn Trần Nguyên: "Nhưng tao có thể thắng!"

Nếu Trần Nguyên thắng trận đấu này, hắn ta sẽ trở thành nam thần bóng rổ của trường trung học cơ sở số 11 và sẽ trở thành một huyền thoại được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Mọi người sẽ không bao giờ nhớ tới vị trí Á quân là ai.

Chỉ cần thua, sức ảnh hưởng của cậu ta sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu cậu ta không gặp phải loại quái vật này, chỉ cần cậu ta đánh nhiều pha hơn, ghi trung bình 30 điểm mỗi hiệp đấu và giành chức vô địch, thì chuyện bị Trần nguyên ngược thảm này sẽ theo năm tháng mà bị mọi người quên mất.

Đây là chiến lược của cậu ta.

Chỉ cần thắng, sạch hay không không quan trọng.

Chỉ cần thắng, chiến thắng sẽ hoà tan hết tất cả!

Đúng thế!

Chính là như vậy…

"Xem ra mày đã đầu hàng rồi, vậy tao cho phép mày làm con trai của tao."

Từ Thần vốn đang tự an ủi mình, nghe Trần Nguyên nói câu này xong cậu ta lập tức sửng sốt.

Không phải hắn muốn chiếm tiện nghi cậu ta.

Hắn đã đem việc cậu ta "đầu hàng" vạch trần.

Vẻ mặt hắn nhìn cậu ta giống như đang nhìn một chú hề, thật kiêu ngạo…

Hắn cười nhạo mọi thứ của cậu ta, từ trong ra ngoài.

Hắn thậm chí còn không muốn nhìn thẳng vào cậu ta.

“Tao sẽ đánh quả ba điểm từ đây.”

Trần Nguyên chỉ vào bên phải của Từ Thần rồi đột nhiên lùi lại. Trước khi Lý Viễn Thâm và những người khác kịp phản ứng để chuẩn bị phòng thủ, nhanh chóng hành động.

Perfect, thời điểm hoàn hảo để hành động.

Đây cũng là chiến lược của hắn ta, chọc giận Từ Thần và buộc cậu ta phải phòng hắn.

Tập trung vào khuyết điểm này và hung hăng ghi điểm.

Nếu để yên cho bọn họ thực hiện chiến thuật thì hắn sẽ không có cơ hội ra tay nhiều lần.

Chỉ có thể kích động Từ Thần mới có thể dẫn trước điểm.

Ngay khi hắn lên tới khung rổ, lập tức hét lên “Tôi phòng cậu ta!”.

“Tôi phòng cậu ta!”

Chết tiệt!

Từ Thần nhanh chóng theo kịp tốc độ để bù đắp cho hàng phòng ngự, nhưng khi đến nơi cậu ta phát hiện cậu ta đã để trống vị trí của mình.

Chuyện này…

Bây giờ là hiệp 4, tại sao hắn ta vẫn có thể ra tay nhanh như vậy?!!

Không thể phòng thủ, không thể phòng được pha bóng này!

Hắn ta sẽ ghi bàn một lần nữa.

Cậu ta lại bị tên này lừa một lần nữa.

Hắn ta đang bay rất cao, nhưng hắn…

Sẽ luôn có lúc đáp đất, đúng không?

Từ Thần lặng lẽ duỗi một chân về phía điểm tiếp đất của hắn…

Nice, ghi được ba điểm.

Không đúng, tại sao Từ Thần không lại ‘mất bò mới lo làm chuồng’* tiếp?

*thành ngữ chỉ những kẻ không biết lo liệu, để việc hỏng rồi mới cứu.

“Trần Nguyên, cẩn thận chân!”

Đúng lúc này Trần Nguyên nghe thấy giọng nói của một cô gái, trước kia chất giọng tràn ngập cảm xúc như này của cô chỉ nghe được khi cô đọc diễn cảm tiếng anh.

Vậy là chân hắn đi khập khiễng à?

Súc sinh.

Mày đã tìm thấy đường chết rồi đấy!

“Từ Thần!”

Chử Hoành luôn bình tĩnh là người đầu tiên nhận ra, sau đó tim ông ta như muốn nhảy lên cổ họng.

Tên ngốc Từ Thần này thế mà dám ngáng chân trước toàn trường?!

Ở độ cao này, chân của Trần Nguyên nhẹ thì chỉ bị bong gân, nặng thì…

Không có giới hạn.

Có thể vô cùng nghiêm trọng!

Các cầu thủ như NBA All-Star Granger, Hayward, những người đang ở đỉnh cao sự nghiệp chỉ vì bị ngáng chân khi đang ở trên không đáp xuống mà sự nghiệp hoàn toàn sa sút.

Đội ngũ y tế hùng hậu đã dốc sức cứu chữa mới có thể miễn cưỡng trở lại thi đấu.

Từ Thần làm như vậy với Trần Nguyên là muốn hoàn toàn huỷ hoại hắn!

Trơ mắt nhìn một nhân tài như vậy bị huỷ hoại thì làm sao ông ta có thể bình tĩnh được?

Chử Hoằng cau mày không dám nhìn nữa. Nhưng lúc này Trần Nguyên giống như đã phản ứng kịp. Sau khi úp rổ xong hắn đột nhiên thu chân lại, thân thể nghiêng sang một bên, toàn bộ trọng lượng dồn lên hai chân Từ Thần…

“A——”

Sau một tiếng kêu thảm thiết, cả hai người họ đồng thời ngã xuống đất.

Bàn chân bị trẹo.

Tuy rằng Trần Nguyên đã thu chân lại, nhưng hắn rõ ràng cảm giác hắn không đứng vững được.

Hắn nhìn vào mắt cá chân của mình, chắc chắn đã bị thương.

Tổn thương 13%.

Chỉ cần lấy đá lạnh chườm là có thể nhanh chóng tiêu sưng…

Nhưng có vẻ không có tác dụng hơn hắn.

Từ Thần đang ôm đầu gối la hét. Cậu ta bị thương ở giữa bắp chân phải, tổn thương 87%…

Hừm, nó hỏng rồi.

Chương 345: Từ Thần gãy chân rồi (1)

Tôi xong rồi!

Tôi xong rồi! chắc chắn xong rồi!

Sau khi nhìn thấy chân mình hoàn toàn bị kéo lê trên mặt đất, một nửa dưới bàn chân không hề có một chút cảm giác gì, thậm chí còn không thể điều khiển được chúng, hai mắt Từ Thần ửng đỏ lên, cả người run rẩy vì sợ hãi.

Mà sau đó những cơn đau đớn cũng bắt đầu ập đến, giống như là núi lở và sóng thần.

Xương cốt khẳng định là đã bị gãy mất rồi, không phải gãy xương, mà là đứt ra hoàn toàn.

Cậu thậm chí còn nhìn thấy được chính tấm X-Quang của mình, ngay chính giữa bắp chân…

Phế rồi, giải thi đấu bóng rổ toàn thành phố tiếp theo, sự nghiệp bóng rổ trong tương lai của tôi, cuộc đời của tôi…

Không, chân của tôi! ! ! !

Sau khi nhìn thấy hai người mạnh như vậy đã ngã xuống, toàn trường đều hô lên, có một số người thậm chí phải che mặt không dám nhìn, vì quá kinh khủng.

Đồng đội của hai bên cũng nhanh chóng lao tới, trong nháy mắt đã vây kín xung quanh.

"… Trần Nguyên!"

Lần đầu tiên Hạ Tâm Ngữ khẩn trương như vậy, trực tiếp lao vào đấu trường, từ bên cạnh Hồ Tư Kỳ chen vào, nhìn thấy Trần Nguyên ngồi dưới đất, cũng sợ đến nỗi không nói lên lời.

Cho đến khi, Trần Nguyên đưa tay về phía cô mỉm cười yếu ớt.

Lưu Khải Minh thấy thế định kéo hắn dậy, sau đó liền bị tên béo nắm tay kéo lại: "Chậc" .

"Tôi tôi."

Lưu Khải Minh kịp phản ứng, vội vàng nhận trách nhiệm.

Hạ Tâm Ngữ thấy Trần Nguyên còn có thể cười, cũng thở dài một hơi, sau đó hai cánh tay nắm lấy một cái tay của hắn, dùng hết sức kéo hắn đứng dậy.

Chỉ có thể nói, Hạ Tâm Ngữ thật sự rất yếu, Trần Nguyên vẫn phải tự mình dùng sức của đôi chân để đứng lên.

Nhưng mà điều không ngờ tới chính là, cô ấy thật sự dùng hết sức lực để kéo hắn lên, ngay khi hắn chuẩn bị đứng dậy, cô ấy đã bộc phát ra một sức mạnh kinh người.

Sau đó, Trần Nguyên loạng choạng lao về phía trước mấy bước, cũng không phải là cố ý, nhưng kết quả chính là, hoàn toàn bị dán chặt vào Hạ Tâm Ngữ.

Để không làm cô ấy ngã, cánh tay hắn đã kịp thời ôm lấy eo của cô.

Cứ như vậy đột nhiên ập đến, Hạ Tâm Ngữ cũng theo phản xạ nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Có thể nghĩ, tiếp sau đó sẽ là cảnh một đám nhà khoa học sắp ăn mừng vì những phát hiện mới trong nghiên cứu của họ.

"Ôi ôi ôi…"

“Thật ngọt ngào, đúng là tình yêu cổ tích.”

“Thật tốt, hai người này, đúng là trai tài gái sắc.”

“Nhưng đây là trong trường học, cũng dám ôm nhau, đúng là quá ngông cuồng rồi.”

Bởi vì hắn thực sự rất ngông cuồng, cho nên Trần Nguyên đã kịp thời buông tay. Sau đó, nhìn về phía Hạ Tâm Ngữ mặt đang đỏ ửng lên, giải thích nói: “Tôi rất may mắn, không hề bị thương.”

“Thế nhưng, cũng rất đáng sợ…

Vào lúc đó, trong chớp mắt dường như Hạ Tâm Ngữ còn nghe thấy một âm thanh của xương gãy.

Tiếng đó là từ ai?

“Là cậu ấy.”

Từ Thần sợ hãi đến phát run, nhìn những đồng đội vây xung quanh, không những không có lấy một câu an ủi, mà dường như cậu còn phảng phất nghe thấy, bọn họ đang nói:

“Trò hề, cho cậu đi cà nhắc đến chết đi.”

“Nếu thực sự không đánh lại, đúng là rất mất mặt.”

“Máy quay vẫn đang quay, cậu thật sự không muốn học ở THPT số 11 nữa à.”

“Loại người như cậu, đúng là không sợ chết.”

Ngay khi cậu đang muốn gào lên, để cho bọn họ đừng tiếp tục nói nữa, thì một giọng nói uy lực mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện: “Tránh ra tránh ra, không được động vào cậu ấy!”

Là Chử Hoành, huấn luyện viên của cậu!

Sau khi nhìn thấy huấn luyện viên, Từ Thần nhịn không được mà khóc nức nở nắm lấy tay của đối phương, vội vàng mà hỏi: “Thưa thầy! Em còn có thể đứng lên được nữa không! Em , còn đứng lên được nữa không? !”

“Chỉ là bị gãy xương mà thôi, em đã bao giờ thấy ai tàn tật sau khi bị gãy xương chưa?” Chử Hoành nói.

“…” Nghe được câu này, Từ Thần cuối cùng cũng yên tâm, không còn khóc lóc thảm thiết nữa, nhưng vẫn lo lắng hỏi : ”

Vậy còn bóng rổ thì sao? Em còn có thể chơi bóng rổ nữa không? !”

“…” Đối với câu hỏi này, Chử Hoành không dám đảm bảo cho nên đã im lặng một lúc lâu, sau đó nói : ” Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, cứ yên tâm dưỡng thương trước đã.”

“Thầy ơi, ý của thầy là em không được chơi bóng nữa sao? !”

Im lặng cũng chính là thừa nhận! Tôi xong thật rồi! ! !

“Sao lại không thể chơi nữa , chúng ta có thể chờ cho đến khi chân em khỏe lại được không?”

“Đây là thi đấu bóng rổ, là tuyển sinh vận động viên bóng rổ…”

“Sẽ phải mất ít nhất một trăm ngày để chữa khỏi được xương gãy, em còn muốn quan tâm chuyện này làm gì nữa!”

Chử Hoành trả lời thật cứng rắn, khiến trái tim Từ Thần hoàn toàn bị nguội lạnh.

Chấn thương như vậy, các cầu thủ NBA nếu dưỡng thương tốt cũng còn chưa thể hoàn toàn hồi phục trong vòng một năm, một năm tranh tài này, giấy chứng nhận, vinh dự…

Chương 346: Từ Thần gãy chân rồi (2)

Tất cả đều không tới lượt cậu.

Hết năm ba đến kỳ thi tuyển sinh đại học, nếu như chân của mình vẫn chưa thể khôi phục vậy chẳng phải là…

Trong lúc cậu đang suy nghĩ lung tung, bác sĩ của trường đã tới. Đưa cậu lên cáng cứu thương, sau đó cẩn thận đưa lên xe rồi quay trở về trường học…

Từ Thần nằm trên cáng cứu thương, với vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm lên người cậu.

Có rất nhiều âm thanh, rất hỗn tạp

Nhưng chỉ cần nhìn khẩu hình miệng, cũng có thể đoán được bọn họ đang nói cái gì.

“Đi cà nhắc chắc rồi.”

“Tự mình hủy hoại chính mình, thật sự là buồn cười.”

“Trần Nguyên cũng thật sự là lợi hại đấy, cơ thể xoay thành như thế, mà vẫn có thể né tránh được, thậm chí còn giành được ba điểm…”

Tin tức này, không thể nghi ngờ chính là đòn quyết định, khiến cho phòng tuyến cuối cùng của Từ Thần đã hoàn toàn bị đánh bại.

Cho nên,

Vừa rồi chính là một hình ảnh thu nhỏ của mình và Trần Nguyên.

Hắn đã có được danh tiếng, còn được mọi người hết lời khen ngợi.

Tất cả mọi người, đều hi vọng hắn sẽ thắng.

Còn mình, bị đánh đến chật vật không chịu nổi, còn khiến mọi người chán ghét.

Tất cả mọi người, đều hi vọng mình thua.

Hoàng tử trên sân khấu và chú hề trong rạp xiếc..

Ôm thật chặt lấy cái chân của mình Từ Thần dùng sức đấm lên cái cáng. Lúc này cậu hoàn toàn sụp đổ và khóc lóc.

Đau quá.

… …

“Trận này còn tính không…”

Một người trọng tài có hơi không chắc chắn, liền hỏi ý kiến của một vị giáo viên thể dục khác.

“Những người bị thương sẽ rời sân, những người còn lại sẽ tiếp tục đấu.“Giáo viên trực tiếp nói.

Trận thi đấu này, bị thương là rất bình thường, thậm chí nói lớp 26 máu chiến, thì cũng không thể tránh khỏi bị thương.

Không thể dừng trận thi đấu chỉ vì có một người trong đội bị thương được.

Đương nhiên, vết thương của Từ Thần quả thực rất là nghiêm trọng.

Cha mẹ của cậu vẫn chưa biết chuyện, nếu không chắc chắn sẽ đến trường và cần một lời giải thích, thậm chí còn có thể tìm Trần Nguyên để đòi tiền bồi thường.

Trường học không cần thiết phải bồi thường tiền, dù sao bảo hiểm sẽ chi trả cho chuyện này. Còn Trần Nguyên cũng không cần bồi thường, một mặt chính là không có ai phải chịu bồi thường thương tích do vô ý khi chơi bóng rổ gây ra.

Huống chi, toàn bộ video quá trình đều đã được quay lại, tại sao Từ Thần lại bị gãy chân, tất cả mọi người đều rõ ràng.

Tự làm tự chịu.

Về phần Trần Nguyên, hắn mới là người cần một lời giải thích rõ ràng, mặc dù là chỉ một vết bong mắt cá chân nhẹ.

“Vậy đây là lỗi nặng hay là lỗi thông thường?” Vị trọng tài cấp ba không chắc chắn.

Theo lý mà nói, Từ Thần đáng lẽ phải bị trục xuất vì vi phạm nội quy, nhưng tên này đã đến bệnh viện rồi…

“Đã rời sân rồi.” giáo viên bình tĩnh nói: “Tính toán lại ba thêm một đi.”

Nhưng xét về kết quả mà nói, không thể nghi ngờ chính là Từ Thần đã tự nện chân của mình.

Chỉ có thể nói, đây chỉ là một trận thi đấu mà thôi, không thể khiến cho nó nặng mùi thuốc súng được.

“Được.”

Sau khi trọng tài quyết định, tiếng còi vang lên, sau đó đưa bóng cho lớp 15, để các em tiến lên vạch ném phạt.

“Thật sự vẫn muốn đấu nữa hay sao?” Hạ Tâm Ngữ có chút lo lắng cho Trần Nguyên.

Trần Nguyên nhẹ gật đầu, nói ra khá thoải mái: “Chỉ là một quả ném phạt mà thôi.”

Hắn chắc chắn không thể chơi bóng được nữa, nhưng ném bóng thì được và sau đó phải đi trị liệu.

Thế là, hắn cầm bóng, chậm rãi đi đến đường ném bóng.

“Chân ổn chứ?”

Lật Viễn Sâm đứng cạnh vạch ném bóng, hai tay chống hông, người khom xuống hỏi.

“Không ổn lắm, nhưng có thể thử.”

Trần Nguyên vừa cầm bóng, vừa nói.

“Nếu như cậu không thể chờ đợi, chúng tôi sẽ nhường, chỉ hơn các cậu ba điểm thôi.” Lật Viễn Sâm cười nói.

“Không thể để cho chúng tôi thắng sao?”

“Vậy thì không được, thua cậu thì có thể, nhưng thua bọn họ thì không được.” Lật Viễn Sâm thành thật nói: ” anh em, ít nhiều vẫn cần thể diện chứ.”

“Được, vậy thì nhìn đi.”

Trần Nguyên đứng thẳng chân, càng không cần nhảy lấy đà, trực tiếp dùng tư thế tiêu chuẩn để ném bóng vào rổ.

Sau đó, một điểm sẽ giành được.

Tính cả ba điểm cưỡng ép vừa rồi.

69: 56.

Một sự chênh lệch điểm số rất lớn là 13 điểm.

Đương nhiên, trong một số trường hợp nó vẫn chưa đủ lớn.

Khi lớp 26 chuẩn bị phát bóng, Trần Nguyên giơ tay lên, ngón tay chỉ vào lòng bàn tay, kêu tạm dừng.

Tiếp theo, tên béo cùng Lưu Khải Minh tự đỡ nhau, ngồi lên băng ghế.

“Nước đá, còn có etyl clorua được gửi từ bệnh xá đến.”

Sau khi Trình Hải Anh nói xong, mới nhận ra người bạn gái vẫn còn đang ngồi bên cạnh, liền vội vàng bổ sung: “À, giáo viên thể dục nói với tôi, dùng cái này.”

“Cảm ơn.”

Trần Nguyên không chút do dự, trực tiếp cởi giày ra, sau đó lấy miếng đá chườm lên chỗ bong gân.

Chương 347: Từ Thần gãy chân rồi (3)

“Có cần tôi giúp gì không?” Hạ Tâm Ngữ ngồi xổm ở bên cạnh, chủ động hỏi.

“Tâm Ngữ cậu đứng lên đi… Chân tôi đầy mồ hôi…”

Trần Nguyên hiểu được vì sao ngày hôm đó Hạ Tâm Ngữ vội vàng đi tắm bởi vì ngửi phải mùi đó.

Tôi thực sự, cũng muốn giữ thể diện.

“Không sao đâu, tôi…”

Hạ Tâm Ngữ ngừng lại một chút, sau đó đứng lên, đứng ở bên cạnh Chu Lan Lan.

Sao vậy?

Trần Nguyên không hiểu, sau đó liền nghe được một âm thanh quen thuộc: “nếu bị thương thì đừng đấu nữa.”

Là ông Mạc, tôi là siêu đẳng!

“Không sao ạ, vết thương rất nhẹ, cũng không bị sưng tấy gì.” Trần Nguyên cười giải thích.

“Nhưng nếu tiếp tục đại hội thể dục thể thao sẽ càng nặng hơn, sợ rằng không thể đánh được tiếp nữa đâu!”

Ông Mạc cũng không cho rằng một trận thi đấu lại có tính cạnh tranh như vậy.

“…”

Trầm mặc một hồi Trần Nguyên ngẩng đầu lên, nói ra: “Chúng ta còn kém 13 điểm nữa, vẫn còn có cơ hội để thắng được trận này. Nếu tôi không ra tay, nói không chừng còn thua thêm mấy điểm nữa. Đến lúc đó các bạn sẽ như thế nào?”

Sẽ tiếp tục chiến đấu.

Sống xứng đáng với đồng đội, cố nén đau đớn để giành được thắng lợi.

Sau đó, toàn bộ trường cấp 3 đều tự hào về quyết định này.

Cho dù là thua, cũng phải chiến đấu hết mình.

Nhưng nếu như bỏ cuộc…

Nhiều năm sau nghĩ lại giây phút này, đều sẽ cảm thấy thiếu đi thứ gì đó trong cảm xúc của chính mình.

Đó là điều mà cho dù có chơi thêm nhiều trận bóng rổ đi nữa hay bao nhiêu trận đấu khác thì cũng không thể bù đắp lại được.

Ở độ tuổi 17 điều đáng tiếc nuối nhất là việc muốn làm nhưng lại không làm được.

Ông Mạc cũng chơi bóng rổ cho nên hiểu được tâm lý của Trần Nguyên, cho nên cũng tôn trọng: “Nghỉ ngơi một phút không đủ, để ta đi sắp xếp”

Đáp lại lời này, Chu Lan Lan ở một bên vô cùng cảm động, kích động nói: “Thầy Mạc thật sự quá tốt! Thầy không chỉ cho cầu thủ đến lớp chúng em, còn đưa huấn luyện viên tới nữa.”

“…”

Ông Mạc không muốn nói chuyện.

Đó là tôi đưa sao?

Học sinh lớp tôi vẫn đang thi đấu!

Thời gian nghỉ đã kết thúc, các cầu thủ ra sân.

Ông Mạc trực tiếp chọn một cậu bé trông có hơi ‘Dịu dàng ‘, cũng chưa từng xuất hiện lần nào làm dự bị: “Em lên đi, cứ đi theo người phòng thủ là được, nếu thấy nó ném thì em nhảy lên và chặn bóng.”

“… Dạ được.”

Cứ như vậy, năm cầu thủ xuất hiện trên sân.

Mặc dù chỉ có một người được thay thế, nhưng hào quang lập tức bị suy yếu gấp đôi.

Hồ Tư Kỳ đi đến giữa sân, chuẩn bị phòng thủ,thì Lật Viễn Sâm đột nhiên xuất hiện trước mặt hỏi: “Cậu ấy còn chơi không?”

“Thế nào, sợ rồi hả?” Hồ Tư Kỳ hỏi lại.

“Sao lại nghĩ xấu về người khác thế.” Thấy đối phương tức giận, Lật Viễn Sâm cười nói : ” Nói cho tôi biết cậu ta có lên không, tôi nói nghiêm túc.”

“Nghỉ ngơi một lát sẽ vào…”

Hồ Tư Kỳ không biết cậu ta có ý gì, cho nên đã trả lời rất cảnh giác.

“OK, tôi hiểu.”

Lật Viễn Sâm mỉm cười gật đầu.

Tiếp theo, chậm rãi giơ một cái tay lên, lòng bàn tay hướng xuống dưới, dùng ngón tay trỏ chạm vào lòng bàn tay.

Bíp!

Huấn luyện viên nhìn thấy có người hô tạm dừng, trực tiếp thổi còi.

Nhưng lại phát hiện, người ra khẩu hiệu tạm dừng là bọn người Lật Viễn Sâm, những người khác cũng không quay trở về ghế nghỉ ngơi mà vẫn đứng ở giữa sân.

“Hả?” Hồ Tư Kỳ mười phần không hiểu gì : ” Tên này, muốn làm gì đây?”

Tên béo liếc mắt nhìn Trần Nguyên, nói: “Muốn cho cậu ấy có thời gian nghỉ ngơi.”

“!”

Sau khi giải thích xong, Hồ Tư Kỳ mới bừng tỉnh ngộ.

Sau đó, nhìn sang Lật Viễn Sâm đang nở một nụ cười nhẹ trên môi, như muốn nói : “Cứ nói đi, tôi không phải là người xấu đúng không.” Khuôn mặt cô đỏ ửng lên vì tội lỗi.

Thật khó để một cô gái da ngăm đen đỏ mặt.

“Lật Viễn Sâm vẫn một người trung nghĩa.”

Trần Nguyên nhìn về phía Lật Viễn Sâm ở phía xa xa gật đầu cảm ơn, sau đó tiếp tục dùng đá để đẩy nhanh quá trình trị liệu và giảm sưng tấy.

Ngay khi thời gian chờ kết thúc, ông Mạc lại một lần nữa kêu tạm dừng.

Hầu hết tất cả mọi người đều đang chờ đợi Trần Nguyên.

Nhưng cho dù là như thế, khán giả xung quanh vẫn không rời đi. Ngược lại, do các trận đấu ở địa điểm khác đã kết thúc sớm cho nên lượng khán giả đến xem đông hơn.

Thời gian chờ đã kết thúc, Lật Viễn Sâm tiếp tục tạm dừng.

Ông Mạc cũng lại tiếp tục bổ sung tạm dừng.

Các trận tranh tài khác cũng đã lần lượt kết thúc.

Chỉ còn lại ở bên này, một hiệp cuối cùng vẫn chưa xong.

Khi chỉ còn lại thời gian chờ cuối cùng, ông Mạc nhìn thấy Trần Nguyên đang phun khí etyl clorua vào chân, nói: “Nếu cảm thấy vẫn chưa chơi được, thì tôi sẽ tiếp tục tạm dừng để cho hai bên có thêm tám phút nghỉ ngơi nữa, như vậy đủ không?”

“Dạ đủ.”

Trần Nguyên nhìn đôi chân đang bị thương chạm đất, gác lại thuốc và nước, đi tất, đi giày và đứng lên.

“Nhất định phải cẩn thận.” Hạ Tâm Ngữ lo lắng căn dặn.

Chương 348: LAST SHOT trên trời (1)

“Ừm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trần Nguyên giơ tay lên.

Mà lần này, Hạ Tâm Ngữ lại lắc đầu, nhìn về phía Hồ Tư Kỳ cùng nhóm tên béo, giọng nói ôn nhu lại ngọt ngào nói: “Mọi người cùng nhau giành thắng lợi nhé.”

Trần Nguyên gật đầu, sau đó lần đầu tiên đập tay với Hồ Tư Kỳ.

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm tên béo và mọi người.

“Nào , không im lặng nữa, lên đi.”

Lật Viễn Sâm thấy Trần Nguyên đi tới, cũng huy động đồng đội của mình, đập tay lẫn nhau.

Bởi vì bị tâm ma của Từ Thần đã bị nuốt chửng, cho nên ở lớp 26 hiện tại còn năm người mạnh nhất.

Hãy chiến đấu với 5 người mạnh nhất của lớp 15.

Mười người, đứng ở trên sàn thi đấu, chọn ra đối thủ mà mình phải phòng thủ.

Lúc này, ba trận còn lại đã kết thúc.

Cầu thủ, người xem, tất cả mọi người, đều vây chung quanh xem bọn họ.

Trần Nguyên ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện trên hành lang của lớp học đã chật kín người.

Nhìn xung quanh, mỗi một tầng, mỗi một chỗ, có vô số đôi mắt, đang tập trung vào cái sân dài 28m, rộng 15 mét này .

Trong vô thức, trận đấu phổ thông tranh tóp 16 này, vậy mà lại trông giống như là trận chung kết, thu hút được sự chú ý của hàng nghìn người.

Đồng thời, khoảnh khắc mà Lật Viễn Sâm nhận được bóng, bởi vì tinh thần thể dục thể thao của cậu, toàn trường hò hét không chỉ là Trần Nguyên, còn có:

” ” “lớp số 26 !” ” “

Rất tốt.

Mỗi chúng tôi đều đang cố gắng hết sức để giành chiến thắng.

“Này, có nhiều người quá, tôi không nhìn thấy…”

Khi lớp số 18 giành chiến thắng đậm với tỷ số là 70: 49, vì không mấy hồi hộp, cho nên tất cả mọi người đã về sớm để xem trận đấu bên cạnh.

Còn Hà Tư Kiều muốn đợi… Chu Vũ và những người khác đến khi kết thúc, rồi mới sang xem Trần Nguyên. Cho nên lúc đi sang thì nơi này đã bị trật kín suốt sáu tầng.

Với chiều cao của mình, cô chỉ có thể nghe được một vài âm thanh duy nhất.

Được rồi, dù sao mình cũng không có hứng thú gì mấy với trò chơi bóng rổ này.

Hà Tư Kiều nghĩ như vậy, sau đó khi chuẩn bị rời đi, thì một cái ghế đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Quay đầu lại nhìn, chính là Chu Vũ.

Cậu ta cũng đặt một cái ghế khác để gần nhau vẻ mặt đắc ý nói: “Tôi rời trận sớm, thay đồ cho người khác vào, rồi chộp được hai cái ghế này.”

“Cậu đúng là một tên Gà tặc.” Hà Tư Kiều cười nói.

Sau đó, hai người bọn họ đứng trên ghế đặt gần nhau.

Tầm nhìn cũng trở nên rộng hơn.

Có thể gọi là khán đài Vip.

“Chen một chút chen một chút!”

Đột nhiên, Đường Kiến túm lấy bả vai của Chu Vũ, cũng giẫm lên trên mặt ghế.

Sau đó, cả người Chu Vũ liền bị đẩy xê ra…

Đầu của hai người vì vậy mà chạm nhẹ vào nhau…

Hai người cùng lúc quay đầu đi trong vẻ lúng túng, sau đó bầu không khí khó xử càng cao lên một tầng lầu!

Quá gần, gần đến mức có thể cảm nhận rõ hơi thở của đối phương.

Hai cái ghế, ba người đứng lên đương nhiên là không hợp lý. Cho nên lúc này hai người bọn họ giống như là hamburger,

Đường Kiến thì bám lấy Chu Vũ, Chu Vũ lại bám lấy Hà Tư kiều.

“Tốt nhất là tôi nên đi xuống…”

Làm như này thật kỳ lạ.

Vừa rồi Hà Tư Kiều cùng Chu Vũ đối mặt, cô cảm giác mình thật là ngu ngốc. Đương nhiên, Chu Vũ lại càng ngu hơn, tên này có thể vì thấy xấu hổ mà cố nặn ra một nụ cười…

Nhưng khi cô dự định đi xuống, một mái tóc dài mượt trượt qua mặt.

Không biết từ lúc nào, Đường Tư Văn cũng bê một cái ghế đặt ở bên cạnh, cũng đứng lên trên, bên cạnh cô.

Hoàn toàn, bị kẹp chặt.

“Sao mà lại đông như thế nhỉ, chết tiệt .” Đường Kiến phàn nàn vị trí của mình quá ít.

“Được, vậy cậu đứng dưới đi.” Chu Vũ nói.

“Không đâu, chen một chút cũng được.”

“Hà Tư Kiều cậu đứng qua bên tôi một chút.” Đường Tư Văn chủ động nói ra.

“Ha ha, được .” Hà Tư Kiều dịch người sang một chút, cuối cùng cũng có thể tách xa Chu Vũ, không phải dí sát người nữa rồi.

“Này này, nhường chút không gian đi nào.”

Nhưng mà, tên khốn Đường Kiến lại muốn tiến lên một bước, một lần nữa đè chặt Chu Vũ.

Lúc này, Hà Tư Kiều cuối cùng cũng nổi giận: “Có ghế đứng là tốt rồi còn muốn thoải mái nữa sao? Đứng yên cho tôi!”

“…”

Đường Kiến nhếch miệng, nhẹ gật đầu, thành thật nói: “Tôi sai rồi chị Kiều.”

Phốc phốc.

Nhìn thấy Đường Kiến bị mắng, Chu Vũ không biết vì sao lại cảm thấy vui vẻ. Nhưng tiếp theo chỉ trong một cái chớp mắt,

Hà Tư Kiều đã chú ý đến: “Cậu cho rằng tôi mắng cậu ta xong sẽ không mắng cậu nữa sao?” Sau khi thấy ánh mắt đó, nụ cười lập tức biến mất.

“Khụ khụ, cùng xem trận đấu kìa.”

“Nghe nói tên Từ Thần kia định giẫm lên chân của Trần Nguyên, nhưng sau đó ngược lại đã bị Trần Nguyên ép cho gãy chân, chết cười.” Đường Kiến vui sướng nói ra.

“Đồ lót chuồng là có ý gì?” Hà Tư Kiều hỏi.

Chương 349: LAST SHOT trên trời (2)

Chu Vũ giải thích: “Có nghĩa là trước khi cú đánh của người khác tiếp đất, bạn đặt chân vào điểm tiếp đất của người kia và để người kia không thể giữ thăng bằng khi tiếp đất, nếu làm như vậy nghiêm trọng thì sẽ làm căng dây chằng và gãy chân hoặc bong gân… Dù sao cũng khá bỉ ổi, nếu làm chuyện như này cứ trực tiếp đánh chết là được.”

“Tên này thật ghê tởm.” Hà Tư Kiều không nghĩ rằng lại có thể phát sinh chuyện này, đối với tên Từ Thần kia lại càng ghét..

Vết thương trên mặt Chu Vũ chính là do cậu ta gây nên…

“Thật sự là không có đạo đức.” Đường Tư Văn cũng phụ họa nói.

“Nhưng nhìn theo cách này chúng ta có thể hiểu tại sao nó lại ghét Trần Nguyên đến thế.”

Đường Kiến nhìn quái vật lớp 15, thủ lĩnh bóng rổ, không khỏi tán dương: “Trần Nguyên cùng với mấy bạn nam cả nữ của lớp 15 khoa Văn, gần như đã lật tung lớp 26, đúng là mãnh liệt, nhanh đến mức gần năm mươi điểm phải không?”

“Ngày này, cuối cùng cũng đến…”

Nghe đến đó, Chu Vũ như tê liệt, vô cùng đau đớn chửi bới: “Trước đó tôi với cậu ta chơi bóng rổ còn tưởng là cậu ta lười biếng, bóng rơi vào tay thì nhặt lên, không giành được cũng không sao, cảm xúc của cậu ta cứ như một con chuột lang thang… Không ngờ cậu ta lại giả heo ăn thịt hổ suốt một năm,

chính là vì muốn có được danh tiếng ngày hôm nay? Cậu ta thật sự rất mạnh, cái tên này!"

"Quả nhiên, Trần Nguyên đúng là hèn hạ xảo trá, mặt người dạ thú, không thể xưng là con người."

Hà Tư Kiều lại không nói về bóng rổ, nhưng lại có chung một liên tưởng với Chu Vũ.

"Hoàn toàn chính xác, loại người này là tập hợp tà ác trên thế gian, trái ngược lại với chân thiện mỹ, là tà ma ngoại đạo."

"Nếu có người thu phục được cậu ta thì tốt."

"Tôi vô cùng chờ mong ngày đó, tôi đã suy nghĩ chuyện này rất lâu rồi."

"…"

Nhìn thấy hai người này cứ vô cớ mắng chửi, Đường Kiến không nhịn được nhắc nhở: "Vũ nhi, cậu cũng muốn chiến với lớp 26 đúng không?"

"… …"

Chu Vũ đột nhiên kịp phản ứng lại, như là một hồi chuông cảnh tỉnh, sau đó lập tức trở mặt: "Anh Nguyen cố lên, hãy nghiền nát bọn chúng đi!"

"Này, vẻ mặt kìa."

… …

"Quả nhiên, sau khi Lật Viễn Sâm ra sân, tất cả mọi người đều phải suy nghĩ lại."

Tôn Hân cùng vị trí với Lật Viễn Sâm, cả hai đều là thành viên trong đội bóng của trường. Nhìn có vẻ như là người dự bị, nhưng trên thực tế, cậu ta là con át chủ bài.

Đánh bại tôi trước khi cậu có thể chạm vào bóng!

Sau khi con át chủ này được phát huy tác dụng, có thể nhìn ra được, khí chất của lớp 26 đã thay đổi.

Ví dụ rõ rệt nhất chính là Trần Nguyên, hắn không giỏi trong việc dẫn bóng, cho dù là hắn có trí thông minh, có thể dự đoán được chuyển động của đối phương, nhưng quả bóng lại không thể hòa hợp được với hắn để tạo ra những thay đổi tương

xứng, cho nên khi đối mặt với một tuyển thủ như Lật Viễn Sâm thì áp lực cực lớn.

Dưới sức ép của Lật Viễn Sâm, Trần Nguyên thậm chí còn sai lầm làm mất bóng.

Tuy nhiên đến pha tiếp theo, Hồ Tư Kỳ đã kịp thời lao ra để cứu bóng và đưa lại cho Trần Nguyên, để hắn thoát khỏi hai hàng phòng thủ. Nhưng xét về cục diện này, khí thế chiến thắng của Trần Nguyên đã bị phá vỡ.

"Có lẽ do lúc trước bị trật chân cho nên Trần Nguyên không dám động thủ mạnh."

"Đúng vậy, chậm hơn quá nhiều so với lúc trước."

"Anh Sâm thì vẫn còn sung sức cho nên sức chiến đấu hiện tại của hai bên không thể so sánh được."

"Tuy nói như vậy…"

Nhìn thấy những cú ném ba điểm của Trần Nguyên vẫn dồn dập, một người học sinh nam biết chơi bóng rổ lo lắng nói: "Bốn trong số bảy cú ném, vẫn có ba quả ba điểm, vẫn rất là đáng sợ."

"Nhưng Lật Viễn Sâm cũng thực hiện được bảy trên mười quả, trong đó có 5 quả 3 điểm, mặc dù ba đợt tấn công đều bị Trương Hàn Lâm thực hiện ở sân trước…"

Lật Viễn Sâm đang tràn đầy năng lượng, tỷ lệ dẫn đầu của cậu ta không cao hơn Trần Nguyên được bao nhiêu, nhưng người ta có thể dựa vào đồng đội để phản công, vì vậy cho dù là ném trượt cũng có thể nhanh chóng quay trở lại.

Hầu hết những pha tấn công đều được ghi bàn.

Với chiến thuật của Lật Viễn Sâm, cục diện trên sân đã thay đổi rất nhiều.

Mà mọi người cũng bắt đầu cổ vũ cho phong cách thể dục thể thao của lớp 26, với hy vọng Lật Viễn Sâm cũng trở thành anh hùng chơi bóng quả cảm và bắt kịp điểm số.

Thế lực ngang nhau nhìn mới thuận mắt!

Hơn nữa, trận đấu sát nút vào những phút cuối cùng diễn ra quá hấp dẫn, có thể sánh ngang với loạt sút luân lưu ở World

Cup, đến rồi đi, đến phút cuối cùng vẫn không thể buông cảm xúc xuống.

Thật tuyệt vời! ! ! !

Không, đồng đội nhất định phải phát huy được một chút tác dụng, nếu không họ không thể đánh lại.

Trần Nguyên đã cố hết sức lực và đang cảm thấy mệt mỏi.

Chương 350: LAST SHOT trên trời (3)

80: 75.

Thời gian còn lại 36 giây.

Không biết là chủ ý của người nào, cũng có thể là lãnh đạo của trường học, để xem trận đấu này thú vị đến mức họ còn chuyển thẳng chiếc đồng hồ lớn từ phòng tập thể dục trong nhà ra ngoài để canh giờ chính xác.

Trọng tài cũng đột nhiên được đổi thành một giáo viên chuyên nghiệp.

Có nhiều Camera hơn.

Mẹ nó, cũng không phải là Trần Nguyên không thích nổi bật, chỉ là càng chuyên nghiệp hơn thì việc căn thời gian cũng càng phải chuẩn xác hơn.

Ban đầu đồng hồ bấm giờ được đặt khi quả bóng được giao, bởi dù sao đây cũng chỉ là một trận thi đấu phổ thông, cho nên trọng tài bấm giờ rất tùy ý. Nhưng bây giờ, khi bóng ghi bàn thì đồng hồ lại dừng lại. Đến khi phát bóng đồng hồ mới bắt đầu chạy.

Sẽ công bằng hơn.

Nhưng lão tử vẫn cần kéo dài thời gian hơn…

Bây giờ dù có muốn cũng không thể làm được.

Huống hồ, bóng vẫn còn ở trong tay của đối phương.

“Thêm một cú ném ba điểm nữa, chỉ còn hai điểm.”

Không nhìn bóng, chỉ tiếp tục dẫn bóng bằng hông rất điêu luyện, Lật Viễn Sâm tại tiến công trước, vẫn không quên tạo

áp lực lên Trần Nguyên.

【 chân trái của cậu ta bị thương, cử động rất chậm chạp)

【 Mặc dù điều đó là trái đạo đức, nhưng cho dù cậu ta đoán được là mình sẽ tấn công sang bên phải (bên phải của Lật Viễn Sâm), chân trái của cậu ta cũng không thể theo kịp được mình)

【 Hơn nữa, cũng chưa hẳn là bên phải)

Trọng tâm dẫn bóng ngày càng thấp, nhưng chuyển động của quả bóng lại càng trở nên trôi chảy hơn, trong tay cậu ta giống như một con rồng đang bơi, rất uyển chuyển và tự nhiên.

Sau khi thăm dò bằng chân phải, Trần Nguyên cũng chỉ có thể lùi lại để đuổi theo. Kết quả, Lật Viễn Sâm thật sự đã tấn công sang bên phải, hắn bị ép tiếp tục đuổi theo, nhưng sau một khắc, Lật Viễn Sâm tạm thời chuyển chú ý —— nhử mồi.

Ngay sau đó, cậu ta dẫn bóng về phía sau, trong nháy mắt duỗi thẳng người lên.

Sau đó, trực tiếp nhảy lên ném bóng!

Nhưng Trần Nguyên giống như là thần chết, cho dù là bị kéo ra xa, hắn vẫn có thể nhảy dựng lên, dùng đôi tay to lớn để cản phá.

Đầu quân tiến?

Không, đã phòng đúng chỗ rồi.

Tỉ lệ chính xác khoảng chừng 35%.

Cho nên, giả đầu quân chuyển nhượng!

Khi ở trên không trung, cậu ta lợi dụng sức mạnh cốt lõi của mình để gập người, khi gần bỏ bóng vào rổ lại trực tiếp chuyền bóng bằng hai chân dưới vào tay của đồng đội đang ở bên cánh trái.

Trần Nguyên không có cách.

Làm sao mà tôi không biết cậu sẽ chuyền bóng chứ?

Chỉ là tôi không nhảy dựng lên để cản thôi.

Cho dù là đọc được suy nghĩ, cũng có tác dụng hạn chế khi đối mặt với kẻ mạnh.

“47, phạm quy!” Trần Nguyên nhớ kỹ cánh trái là 47, cũng là điểm khuyết để lớp 26 ghi bàn nhiều nhất, cho nên hắn đã vội vàng nhắc nhở.

Lật Viễn Sâm là một người theo chủ nghĩa bình quyền thực thụ.

Cho dù là đối mặt với 47, cũng sẽ coi là đối thủ chân chính mà đối đãi.

Cho nên, cũng không có gì phải hổ thẹn khi một cô gái số 47 là ‘Huấn luyện quân sự’.

Đàn ông có cái đầu thấp hơn!

“Đừng để cô ấy phạm quy, đưa cho tôi!”

Lật Viễn Sâm vội vàng chạy tới, cầm bóng trong tay mình, chuẩn bị cú ném ba điểm.

Trần Nguyên lúc này đã phạm lỗi chiến thuật, nếu đồng đội của hắn ném vào trong vạch ba điểm, hắn sẽ chỉ bị hai điểm phạt.

Hơn nữa thể lực của đồng đội đã cạn kiệt, nên có thể sẽ không thể thực hiện được hai quả ném phạt .

Ngay cả khi cô ấy phạm quy, một cầu thủ ném chính xác như hắn cũng sẽ phải ném phạt bên ngoài ranh giới ba điểm.

Lúc này, số 47 giống như là một con ma nhỏ, vươn tay ra kéo Lật Viễn Sâm.

Ngay lúc cô ấy chuẩn bị chạm vào cậu ta, Lật Viễn Sâm xoay người giống như điệu Waltz, làm cho số 47 đang muốn kéo liền bị đẩy ra xa.

Khi phát hiện ra thì, cô ấy đã nhảy dựng lên rồi.

Đã phạm quy!

Số 47 nhớ đến lời căn dặn của Trần Nguyên, cô cũng nhảy lên và túm lấy tay cậu ta…

Mà Lật Viễn Sâm người cũng đang ở trên không trung, nhếch miệng lên cười.

“Đừng 47!”

Trần Nguyên vội vàng nhắc nhở, nhưng đã chậm.

Khi cú nhảy được thực hiện, tiếng còi báo hiệu số 47 đã phạm quy vang lên.

Đây là một lỗi phạm quy phạt ba điểm.

Và tệ hơn nữa chính là, quả bóng bị phạm lỗi đã đi vào lưới.

“Mẹ kiếp, 3+1. Lật Viễn Sâm, cậu bắt nạt 47 ác thật đấy? !”

Tôn Hân thấy cảnh này, cả người đều tê dại.

Tiểu tử này đang câu cá.

Ăn điểm của 47 thôi vẫn còn chưa đủ, còn muốn chiếm nhiều điểm hơn cùng một lúc!

“…” Hồ Tư Kỳ choáng váng ngay tại chỗ, cảm giác vô cùng áy náy : ” Thật xin lỗi.”

“Không sao đâu, vẫn còn thời gian.”

Trần Nguyên đi đến vỗ vai cô an ủi, bình tĩnh nói: “Cậu can thiệp rất tốt, tên này đang đánh cược vận may, dùng cả mạng sống để chơi game.”

Chương 351: LAST SHOT trên trời (4)

“Thật quá đáng, vậy mà nói như vậy với tôi…”

Trong quả ném phạt, Lật Viễn Sâm thực sự cảm thấy khó chịu khi nghe thấy Trần Nguyên nói như vậy.

Về tâm lý, cậu ta không sẵn lòng.

47 dù sao cũng là con gái.

Nhưng chỉ có cách này, mới có thể làm cho bọn họ chuyển từ bị động sang chủ động.

Từ cú ném phạt, Lật Viễn Sâm đã nhẹ nhàng đưa được bóng vào lưới.

Điểm số lúc này là, 80:79.

Chỉ kém một điểm nữa!

Và…

“Chính xác là còn 24 giây cuối cùng…”

Nhìn vào những con số trên bảng thời gian, ông Mạc trở nên căng thẳng hơn.

“Thầy Mạc, điều đó có nghĩa là gì?” Chu Lan Lan không hiểu hỏi.

“Thời gian để tấn công còn 24 giây, có thể hoàn thành được đòn tấn công cuối cùng hay không. Trần Nguyên nhất định sẽ kéo dài thời gian, đợi đến giây phút cuối cùng mới ra tay.”

“Vậy cho dù nếu Trần Nguyên không ném vào được,thì trận đấu vẫn sẽ kết thúc?” Chu Lan Lan cảm thấy tình thế vẫn còn rất lạc quan.

“Nhưng nếu Trần Nguyên không tấn công, bọn họ sẽ phạm quy, cho dù là Trần Nguyên thực hiện cả hai cú ném, thì lớp 26 vẫn có cơ hội để ghi ba điểm nữa. Sau cùng, sẽ bị kéo vào hiệp phụ.”

“Trong hiệp phụ, thể lực của mọi người đều đã cạn kiệt, chúng ta nhất định sẽ thua mất.” Trình Hải Anh cũng hiểu ra được một chút, thay ông Mạc nói.

“Mà điều quan trọng nhất chính là…”

Ông Mạc đã quan sát quan sát Trần Nguyên rõ ràng chân không được thoải mái, nói: “Trận cuối cùng chắc chắn quả bóng sẽ bị nhiều người vây quanh. Trần Nguyên đừng nói là tấn công, ngay cả cướp bóng cũng rất khó khăn.”

Đúng lúc này, Lật Viễn Sâm giơ tay lên, hô tạm dừng.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì thời gian chờ này sẽ do đội tấn công hô.

“Tên này hình như muốn lập chiến thuật rồi…” Chu Vũ lo lắng siết chặt nắm đấm.

“Ừm, bọn họ hẳn là đang muốn phạm quy, sau đó buộc trận đấu kết thúc bằng ba điểm cuối cùng.” Đường Kiến gật đầu phụ họa : ” Kết quả đơn giản chính là, Trần Nguyên ném hai quả phạt đều trúng, bọn họ họ hòa bằng ba điểm. Trần Nguyên thực hiện một trong hai quả ném phạt và bọn họ sẽ hòa nhau

bằng ba điểm đó, tổng kết là hòa hai điểm. Trần Nguyên thực hiện một quả không, bọn họ sẽ thắng. Và cuối cùng, bất luận Trần Nguyên có thực hiện quả ném phạt hay không, thì bọn họ cũng sẽ không có điểm quyết định, trận đấu sẽ kết thúc."

Nếu xét về điểm số thì lớp, 15 vẫn ở trong tình huống tốt.

Dù sao vẫn đang dẫn trước và còn giữ được bóng.

Nhưng xét toàn thể cục diện thì vẫn kém.

Bởi vì bọn họ đã bắt đầu hiệp đấu trước với tỷ số dẫn trước là 13 điểm.

Giờ khắc này, toàn trường, thậm chí nói toàn bộ khán giả trong trường đều đang rất căng thẳng đến đến mức trong lòng bàn tay còn đổ mồ hôi.

Trận đấu này, quá đẹp mắt.

"Thật hồi hộp, quả 3+1 thực sự rất đau lòng."

"Xem ra cục diện đang nghiêng về lớp 26."

"Vậy thì hãy cổ vũ cho lớp 15 đi!"

"Một bông hoa tường vi cổ điển đúng không?"

"Trần Nguyên! Đánh bại đi! Anh em muốn xem kết quả cuối cùng!"

"Lên ngôi vua đi, Nguyên Thần!"

Một khắc kịch tính như vậy đã xảy ra ngay trong trận đấu. Toàn bộ trường THPT số 11 lúc này, giờ phút này, cho dù người không hiểu biết gì về bóng rổ, cũng không thể nào giữ được vẻ thờ ơ lạnh lùng nữa.

Sức hấp dẫn của thế thao, sức hấp dẫn của việc thách thức con người đến mức cực đoan, chắc chắn đã được thể hiện rất rõ ràng vào thời điểm này.

Cao nhất, nhanh nhất, mạnh nhất!

Sau khi Lật Viễn Sâm kêu tạm dừng xong, trực tiếp giơ tay lên, hai tay vỗ vào nhau.

Ngay sau đó, bốn đồng đội từ chung quanh vây bên cạnh cậu ta.

Năm người xếp thành một cái vòng tròn, thảo luận về chiến thuật.

“Anh Lật, đánh như thế nào, phạm quy sao?”

“Không phạm quy.”

Lật Viễn Sâm mặt trầm như nước, nghiêm túc nói.

“Không phạm quy? Để cho bọn họ kéo dài thời gian xong, chúng ta sẽ thua.”

Lật Viễn Sâm vẫn giữ thần sắc bình tĩnh đó, nói nghiêm túc: “Ở quả bóng cuối cùng, độ chắc chắn của cú 3 điểm chỉ có 50%. Nếu như Trần Nguyên phòng tôi, thậm chí sẽ chỉ có 30%. Còn các cậu thì vẫn phòng thủ ở dưới, có thể còn 30 nữa không?”

“Đây chính là cơ hội chiến thắng duy nhất, hơn nữa Trần Nguyên có khả năng sẽ không trúng quả ném phạt…”

“Đừng mạo hiểm.” Lật Viễn Sâm phủ nhận nói : ” ba người chúng ta sẽ cùng nhau đề phòng Trần Nguyên.”

“Ba người phòng thủ cậu ta sao? !”

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Lật Viễn Sâm gật đầu, nói cực kỳ nghiêm túc: “Chúng ta không để cho cậu ta có được bóng, không cho cậu ta dẫn bóng, nếu cậu ta ôm bóng chúng ta phải móc từ trong ngực cậu ta ra, dù sao thời gian cầm bóng không thể vượt qua năm giây.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu ta chuyền bóng sau khi nhận được nó?”

“Vậy chúng ta sẽ phạm lỗi trực tiếp với người nhận bóng.”

Sau khi Lật Viễn Sâm nói xong, mọi người trong nháy mắt đều đã hiểu.

Sau đó, suy nghĩ một lúc, tất cả đều gật đầu tán thành.

Quả bóng cuối cùng chỉ có thể được ghi bởi Trần Nguyên.

Chương 352: LAST HOST trên trời (5)

Ba người phòng thủ, hơn nữa còn là trực tiếp bắt đầu từ sau trận đấu, cần một một người dẫn bóng khắp sân, hắn căn bản không có khả năng thực hiện cú ném.

Lúc này, chỉ có thể chuyền bóng cho đồng đội, để mở ra khoảng trống, sau đó lấy bóng về và tìm một góc phù hợp, như vậy sẽ giành chiến thắng.

Bởi vậy, chỉ cần hắn ném bóng để chuyền cho người khác, lập tức người kia sẽ phạm quy!

Số lượng phạm quy sẽ tính gộp lại, chỉ cần phạm lỗi quá 3 lần, đối phương sẽ có được hai quả ném phạt.

Hãy tưởng tượng, ngoại trừ Trần Nguyên, những người này ai có thể ném phạt được?

Mà khi đó, những người còn lại sẽ có đủ thời gian tấn công…

Động lực tấn công và phòng thủ là hoàn toàn khác nhau!

Mặt khác , các sách lược vẫn đang được thảo luận.

“Sau khi bóng được phát ra, Trần Nguyên sẽ dẫn bóng, đừng đưa nó cho bất cứ ai, cứ tiếp tục tấn công.” Ông Mạc sớm đã nhìn thấu ý định của đối phương.

Nếu để lại bốn quả ném phạt này, chắc chắn sẽ có một quả được ghi.

Trong thời gian còn lại, chỉ cần lớp 26 tùy tiện đứng trước cái giỏ, thì sẽ hòa, lớp 15 hoàn toàn chính xác sẽ có thêm thời gian, nhưng năm phút bù giờ, chắc chắn là một cuộc tàn sát…

Không cần phải nói, trận đấu này, nhất định là khoảnh khắc cá nhân của Trần Nguyên.

Hắn đã ghi được 58 điểm.

Điểm cuối cùng vẫn sẽ là hắn thực hiện.

““Dạ, được.” ” mọi người gật đầu, tán thành chiến lược trong trận chiến này.

Tuy nhiên thời gian rất ngắn, nhưng bọn họ đã quen dựa vào Trần Nguyên.

Không có hắn, bọn họ tuyệt đối không thể chiến đấu với lớp 26 mạnh nhất này, cho đến thời khắc cuối cùng.

Đây đã là vinh quang rực rỡ nhất trong sự nghiệp trung học của bọn họ rồi, ngoài việc thi cử.

Mà lại giờ phút này, tất cả mọi người đều đang xem bọn họ.

“Ý tưởng hay, nhưng em muốn có chút thay đổi.”

Ngay khi đã đạt được sự nhất trí chung Trần Nguyên đột nhiên nói ra.

Ông Mạc nhẹ gật đầu, để hắn nói ra suy nghĩ của bản thân.

Những người khác cũng mong đợi lắng nghe.

Sau khi nghe xong, trên mặt tất cả mọi người đều rất là sợ hãi.

Nhất là số 47, có một sự kỳ vọng đáng mong chờ.

Nhìn Trần Nguyên, bên trong ánh mắt của đối phương, tràn ngập sự chân thành.

Ông Mạc vỗ tay, công nhận gật đầu: “Tốt , cứ làm như thế đi.”

Tiếng còi vang lên, mọi người ra sân.

Lần này, tên béo phát bóng.

Quả nhiên như Trần Nguyên nghĩ, những người này sẽ cản trở việc phát bóng.

Nếu để cho số 47 phát, khả năng quả bóng còn không phát ra được.

Anh béo cao 1m88, mặc dù học sinh lớp 26 đang giơ tay trước mặt cậu ta rồi nhảy lên nhảy xuống, làm cản trở tầm nhìn. Nhưng cậu ta vẫn rất nhẹ nhàng đưa bóng rồi chuyền được cho Trần Nguyên.

Tiếp theo, anh béo bắt đầu thực hiện phòng tuyến cuối cùng, kẹp lấy Lật Viễn Sâm, tuy nhiên chỉ trì hoãn được một giây.

Nhưng Trần Nguyên đã chạy ra ngoài!

Giống như là quỹ đạo của một ngôi sao băng, ba người kia đuổi theo Trần Nguyên.

Khi đang chạy đến giữa sân, bởi vì đang dẫn bóng cho nên tốc độ của Trần Nguyên hơi chậm nên đã bị ba người vây quanh.

Lật Viễn Sâm đột nhiên lao tới như tia chớp, cướp bóng.

Chết tiệt, tôi sẽ ném!

Nhìn thấy bóng sắp bị Lật Viễn Sâm cướp mất, Trần Nguyên chỉ có thể cầm bóng bằng hai tay.

【 rất tốt, ôm thì sẽ không thể dẫn bóng nữa!)

【 khoảng cách này, bốn người vây lại, cậu ta căn bản không thể ném bóng!)

【 một giây, hai giây…)

Lật Viễn Sâm tính toán thời gian rất cẩn thận

Hiện tại chỉ còn lại 16 giây, Trần Nguyên ôm bóng 5 giây sẽ phạm quy, bên cạnh trọng tài đang nhắc nhở.

“Có thể cướp

Ở giây thứ 15 , sau khi Lật Viễn Sâm nhắc nhở, bốn người giống như là bầy ong, trong nháy mắt như muốn nuốt chửng lấy Trần Nguyên, dù là đối phương đang giơ bóng lên cao, bọn họ vẫn ở trong giới hạn tiêu chuẩn, tranh đoạt bóng rổ…

13 giây.

“Trần Nguyên!”

Ngay lúc nghe được âm thanh này, Trần Nguyên đã ném quả bóng thẳng về hướng đó.

Số 47 ở bên trái nhảy lên nhận bóng, sau đó cả người lao đi như một bóng ma. Cô ấy không ngừng lại dù chỉ nửa giây, trực tiếp đem bóng vứt cho Lưu Khải Minh.

Dẫn bóng, Lưu Khải Minh di chuyển được hai mét, một cầu thủ phòng thủ sắp phạm quy.

Mà Trần Nguyên, hai bên trái phải đều có hai người, hoàn toàn chặn đường đi của hắn.

10 giây.

Trần Nguyên cho bọn một lựa chọn, nếu họ chắc chắn thực hiện hai quả ném phạt, họ sẽ phạm quy.

Hoặc là, nếu như có thời cơ ném bóng, thì hãy thực hiện nó.

Nhưng Lưu Khải Minh xác định chắc chắn mình không ném vào được.

Bởi vậy, chỉ còn có một phương pháp.

“Nhận bóng.”

Khi sắp bị ép, Lưu Khải Minh ném quả cầu cho một nam sinh khác.

Mà lớp 26 đã vội vàng phanh xe lại vì, sợ tự đâm vào mình.

Không sai , dựa theo quy tắc, những pha phạm lỗi vào phút cuối chỉ được thực hiện đối với cầu thủ đang cầm bóng, sau đó đối phương sẽ phải nhận hai quả phạt vì lỗi chiến thuật.

Chương 353: LAST SHOT trên trời (6)

Nếu như phạm lỗi không có bóng sẽ là phạm lỗi kỹ thuật, nghiêm trọng hơn là hai quả ném phạt và một quả ném biên.

Hiện tại tình hình, đã biến thành trò né bóng đảo ngược.

Nói cách khác là bắt ma.

Khi Trần Nguyên bị hai người khống chế, có ba người của lớp 26 và bốn người đã bị khống chế.

Nếu như có thể sử dụng được hết thời gian của mình là tốt nhất.

Nhưng hiển nhiên, chiều cao của đối phương, sức bùng nổ và thể lực của đối thủ khác xa với chúng ta.

Mười giây áp lực cực độ này thật sự không dễ dàng vượt qua được.

Cho nên…

Cố lên 47! !

Sau đường chuyền lần thứ ba, Hồ Tư Kỳ người chạy đến vòng cấm của đối phương sau khi chạy quá giới hạn, nhận bóng rổ, trực tiếp lao ra không hề dừng lại dù chỉ nửa giây và điều chỉnh lại góc trên không trung.

Ném trúng đích!

Tấn công rất chính xác, nhất định có thể trúng.

Đây là cảnh quay cuối cùng quy tụ mọi hy vọng, đại diện cho tình bạn, sức mạnh, nhiệt huyết, thanh xuân L AST SHOT!

Tuy nhiên khi quả bóng đang bay lên cao, sắp chạm vào rổ, thì một bàn tay to xuất hiện bất ngờ đập cái bùm!

Ầm!

Bên dưới, anh Béo không thể cản Trương Hàn Lâm, liền nhắm mắt lại.

Sau khi quả bóng rổ bị bắn ngược lại, Trần Nguyên, đã thoát khỏi được Lật Viễn Sâm đã chạy thật nhanh ra.

Vết thương ở chân Trần Nguyên vẫn chưa khỏi hẳn cho nên vẫn chậm hơn cậu ta.

Lật Viễn Sâm chiếm được bóng, cứ như vậy chạy về phía sau, đồng thời Trần Nguyên cũng cố gắng cản phá và trả đũa, cậu ta gập người nhảy lên không trung, đưa bóng vào rổ.

Trong khoảnh khắc này, toàn trường hò hét, sôi trào!

Một đòn quyết định.

80: 81!

“Chết tiệt, một con rồng tay hãm!”

“Cái mũ lớn đó, cũng sắp chạm đến khung rồi phải không?”

“Mạnh quá! ! !”

“Tỷ số đã kết thúc!”

“Chỉ còn lại 1.2 giây cuối cùng… Không có hi vọng rồi !”

“Không có Từ Thần lớp 26 chán quá!”

“Chỉ là đáng tiếc, một mình Trần Nguyên không đủ sức.”

Nhưng đối với lớp 15, đây chính là thời khắc đen tối nhất.

Cúi mặt,Hồ Tư Kỳ vốn tưởng rằng mình sắp thắng, tâm tình trong nháy mắt ngã xuống vực đáy, nức nở nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi…”

Cô ấy đã để thủng lưới rất nhiều lần, nhưng chỉ cần một quả bóng này được ghi, cô ấy có thể đảo ngược mọi chuyện.

Cô ấy đã nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, cô ấy lại trở thành vật cản.

Lớp 15 mắt xích yếu nhất.

“Tôi.“anh béo cũng lắc đầu, cảm thấy rất thất vọng : “Do tôi không cản được cậu ta, cho nên mới tạo cho cậu ta cơ hội đó.”

Lưu Khải Minh cũng cúi đầu xuống, tự trách mình: “Đáng lẽ mình nên ném cú ba điểm, hoặc là để phạm quy…”

“Hiện tại không còn cả khả năng hòa nữa rồi.” Một người nam sinh khác, cũng buông cả hai tay xuống, chấp nhận sự thật thua cuộc.

Bốn người này, đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cho dù là hôm nay họ đã biểu hiện rất tốt, hoàn toàn có thể so sánh với một trong những cầu thủ chủ lực của lớp 26, nhưng anh béo vẫn cảm thấy mình bị Trương Hàn Lâm nghiền ép quá mức.

Tất cả lợi thế do Trần Nguyên tạo ra, toàn bộ đã ra đi.

Cơ hội trở thành truyền kỳ của bọn họ đã bị chà đạp mất rồi.

Bởi vì vừa rồi, mỗi người đều có cơ hội trở thành anh hùng.

Chỉ là hết lần này tới lần khác bọn họ đều bỏ lỡ…

Bíp ——

Đúng lúc này, tiếng còi tạm dừng trận đấu vang lên.

Là Trần Nguyên kêu.

Sau đó, tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi, Trần Nguyên giơ tay lên, vỗ tay.

“Trần Nguyên…” Hồ Tư Kỳ nhìn Trần Nguyên, sau đó lại nhìn đồng hồ bấm giờ, rồi lau nước mắt : ” đúng vậy, 1.2 giây, vẫn còn có cơ hội.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tất cả nhìn về phía Trần Nguyên và vây lại xung quanh…

“Quả bóng cuối cùng sẽ chơi ở sân trước vì đã hết thời gian chờ nên đó chính là quả bóng quyết định.”

Lật Viễn Sâm nhìn mọi người, nghiêm túc nhắc nhở: “Người phát bóng, nhất định là tên béo. Nhận bóng sẽ là Trần Nguyên,

sau khi bắt được bóng chắc chắn sẽ xoay người chạy. Ba người chúng ta phải như núi, khóa kín cậu ta!”

Trương Hàn Lâm, cười một tiếng, tay nắm chặt nắm đấm: “Còn tôi có trách nhiệm bắt những tên trộm lợi dụng cơ hội để nằm xuống.”

“Ừm.” Lật Viễn Sâm gật đầu.

Trương Hàn Lâm, đáng tin cậy 100%.

Với ba chọi một, Trần Nguyên sẽ bỏ lỡ đến 90%.

Trận đấu này chắc chắn thắng!

Cuối cùng, trận đấu đã đến thời khắc quyết định.

Quả thật, anh béo chính là người phát bóng.

Sau đó, có một người điên cuồng đến nhảy trước mặt anh béo.

Ba người kẹp lấy Trần Nguyên, không cho hắn nhận bóng.

Tuy nhiên không hiểu tại sao hắn lại phải đứng ở một góc đáy, nhưng cứ khóa chặt hắn là được rồi.

Huống hồ, bên dưới rổ còn có Trương Hàn Lâm.

“Tôi căng thẳng quá…” Hạ Tâm Ngữ siết chặt tay và sợ hãi nhìn bọn họ.

“Họ quá nhằm vào Trần Nguyên, thật là cảm giác ngạt thở.”

“Đúng vậy , tôi cảm giác nếu đứng từ góc nhìn của Trần Nguyên thì thật là tối tăm…”

Chương 354: Tâm Ngữ ghen tuông (1)

“Hơn nữa làm sao có thể lấy được bóng từ góc độ đó?”

Các bạn nữ lớp 15 càng xem càng có hiểu biết một chút về bóng rổ, nên cũng đưa ra phán đoán.

Các cô ấy biết, nếu chỉ dựa vào Trần Nguyên thì không thể thắng được…

Không sai, phải dựa vào mọi người mới thắng.

Nghĩ như vậy Trần Nguyên đã giải thích kế hoạch cuối cùng của mình cho mọi người biết.

Tất cả mọi người, đều nắm rõ trách nhiệm của mình.

Mà anh béo là người thực thi quan trọng nhất.

Hai tay cầm bóng, cậu ta nhìn ra khắp sân, người ở trước mặt thật là phiền phức.

Bởi vì thời gian rất ngắn, cho nên chỉ có thể chuyền bóng cho đồng đội ở gần nhất, cho nên đối phương chắc chắn sẽ cản trở cú ném gần nhất..

Mà bởi vì chỗ đứng của Trần Nguyên hoàn toàn trái ngược lại với phương hướng của cậu ta, cho nên đối thủ cũng chỉ tập trung sự chú ý vào chỗ gần nhất.

Mặc dù điều này thật vô nghĩa, nhưng Trần Nguyên đã nói, hãy cứ làm đi!

Hướng về phía vòng rổ, anh béo dùng hết sức của cả hai tay để ném.

Bóng được thả ra, ném cao và vào đúng vị trí.

Đây là làm gì?

Đám người này không biết rằng không thể ném bóng trực tiếp vào rổ nếu không giao bóng hay sao?

Trương Hàn Lâm cảm thấy rất phẫn nộ.

Sau đó, cậu đột nhiên phát hiện trước mặt mình có cô gái bé nhỏ số 47, đang cố gắng ngăn cản mình…

Tiếp theo, cậu lại nhìn thấy Lưu Khải Minh ngăn cản Lật Viễn Sâm, một người khác của lớp 15, cũng ngăn cản chính đồng đội của mình.

Sau đó, Trần Nguyên hất tung nửa người, hướng về phía dưới rổ.

Hắn, nhảy lên rồi.

Trương Hàn Lâm kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt đờ đẫn.

Chuyện này không thể nào…

Tiến độ, 100%.

Đó là tiến độ bắt rổ rất nhẹ nhàng.

Trần Nguyên có thể dùng tiến độ này để nhảy cao, nhưng bởi vì thời gian phát lực cùng thời gian còn lại của trận đấu rất ngắn, lại chỉ có một chân phải, cho nên hắn chỉ có thể đạt tới độ cao này.

Nhưng cũng đủ rồi.

Anh béo ném bóng ra, vừa phải.

1.2 giây hoàn thành lần quyết định này là không đủ thời gian.

Từ lúc ném bóng, thời gian bắt đầu trôi qua.

Cho nên, chỉ có một cách duy nhất để hoàn thành đòn kết liễu.

Trên không.

Bíp ——

Tiếng còi vang lên, toàn trận đấu kết thúc.

Qủa bóng rổ, trên mặt đất bắn lên mấy lần, chậm rãi lăn sang một bên.

Toàn bộ khán giả im lặng trong một giây.

Nhưng khi tỷ số đã trở thành 82:81, thì một tiếng hô như sấm sét!

Trần Nguyên người đã hoàn thành cú ném bóng trong góc, vẫn đang túm hai tay lên rổ để đỡ lấy cơ thể lơ lửng.

“Tôi nói mà…”

Nhìn mọi người đang ngơ ngác, Trần Nguyên nhắc nhở nói: “Chân trái của tôi không chạm đất được. đến đỡ chút đi.”

” “Thắng! ! !” “

Các cầu thủ lớp 15 đều đang ngạc nhiên, tất cả đồng loạt vui vẻ cười lớn đi ra đón Trần Nguyên.

Nhưng lúc này, một đám nam sinh mặc áo Đội Rockets không biết từ đâu chạy ra.

Bọn họ cuốn vào như một dòng nước lũ, đẩy ra, vì Trần Nguyên mà giăng một cái lưới lớn, quấn chặt rồi tung hắn lên, đồng thời hô to “Trần Nguyên, cậu là cha tôi!”, với “We Are The Champions!” Vân vân……

Để giành được chiến thắng vào thời khắc cuối cùng, Trần Nguyên lựa chọn dùng một phương pháp ổn định nhất.

Mặc dù thanh tiến trình bất khả chiến bại có thể hoàn thành được các cú ném chính xác nhất khi hàng thủ rời khỏi vị trí.

Nhưng khi đối mặt với nhiều người vây quanh, mà chân trái của hắn vẫn chưa hồi phục, căn bản không thể tìm được góc nào thích hợp

Bởi vậy, Trần Nguyên đã áp dụng thanh tiến độ để thực hiện một cú Slam Dunk trong góc khuất.

Hiển nhiên, đối với hắn mà nói chiêu thức vững vàng nhất, đã được khán giả cho rằng thăng hoa vì Rồng.

“Móa, ném bóng vào rổ là điều rất bình thường, nhưng mà ném bóng kiểu dunk thì lại…!”

“Hơn nữa, còn ở trong một góc khuất!”

“Chân lại còn đang bị bong gân, thật sự là vô địch .”

Tiếng hoan hô lần này đến từ mọi ngõ ngách trong toàn trường, bởi vì hôm nay việc sử dụng di động là được phép, cho nên ngay cả những người đang ngồi xổm cũng có thể xem được đoạn video này.

Thật sự là một kết thúc đầy kịch tính.

Mọi người trong lớp 26 đều trở nên sững sờ tại chỗ, một hồi lâu không nói câu gì, hoàn toàn im lặng cảm giác như có một điều gì đó buồn bã không thể giải thích được.

Phòng thủ tối thượng và chiến thuật hoàn hảo, nhưng bọn họ đã bị đánh bại bởi những con quái vật có tài năng giả lợn ăn thịt hổ trong một năm, chính là vào thời khắc này kẻ yếu nhất đã đánh bại được những kẻ mạnh nhất…

Mẹ nó, không cam lòng!

Mà trận sau cùng lớp 15 sẽ đối mặt với lớp 18, sẽ rất thú vị.

“Anh Nguyên , anh có thể bắt đầu trung thành với tổ quốc của mình được rồi!”

“Thì ra là cậu nghĩ như vậy… Tôi thực sự sắp khóc chết.”

“Thành viên chân chính cuả lớp 18, thậm chí không cần chiến đấu cùng lớp 18!”

“Không, mọi người đừng tâng bốc như vậy được không?” Trần Nguyên cúi đầu nhìn những con người đang nâng mình lên…giống như những đứa con có hiếu, cảm xúc thật phức tạp.

Chương 355: Tâm Ngữ ghen tuông (2)

Lúc trước, những người này còn nhất quyết không chịu để mình thi đấu vậy mà bây giờ lại hành động như bọn họ là nhà vô địch.

Không có thời gian để tưởng niệm lớp 26 nữa, chạy đến sân bóng chính là những học sinh lớp 18.

“Mặc quần áo rực rỡ như một con ngựa, ai mà không biết là vua ở lớp 18!”

Chu Vũ giống như là một con báo tuyết đứng bên cạnh cậu bé ngây thơ.

“Tỷ lệ dẫn đầu là trăm phần trăm, đánh về viết lại.”

“Được rồi anh trai.”

“Cái đó…”

Ngay khi lũ chó lớp 18 đang muốn đến chụp ảnh, đặc biệt còn có một số bạn thậm chí còn đứng trước mặt Trần Nguyên, cố ý làm ra những động tác để máy ảnh chụp lại, sau đó Hạ Tâm Ngữ đi tới.

Mọi người đồng loạt quay đầu ra nhìn cô gái xinh đẹp lạnh lùng nhưng cũng có phần quen thuộc này.

Cô ấy chỉ vào cái chân trái của Trần Nguyên đang bị người khác nâng lên, ngầm nhắc nhở: “Chân cậu ấy vẫn còn bị thương đó, mọi người nhẹ tay một chút.”

“…”

Ban đầu họ cảm thấy Trần Nguyên giống như một người cha hiền lành, người cha đã xóa bỏ những trở ngại lớn nhất để giúp họ thăng tiến và là một nam thần vĩ đại đáng được tôn sùng.

Nhưng mà, giờ phút này, một nữ sinh trung học như ánh trăng trong lòng của mỗi người này đã bước ra để bảo vệ hắn, lũ chó chợt cảm thấy…

Có vẻ như Trần Nguyên đã chiến đấu hết mình vì lớp 15, cũng giống như không có gì xảy ra.

Không đúng, nhất định phải siêu thoát tên súc sinh này!

“Được rồi, nếu hỏng thì mấy người định bồi thường như thế nào?.”

Hà Tư Kiều đi tới, nhắc nhở mọi người vui vẻ thì cũng phải có mức độ.

Sau khi nói xong, còn cố ý liếc nhìn Hạ Tâm Ngữ.

Quả nhiên, đối phương bị câu nói này cho nên đã có chút thẹn thùng, cảm thấy rất xấu hổ

Hừ Trần Nguyên, cậu dám trêu tôi thì tôi sẽ trêu cô ấy!

“Nhận được!”

Sau khi ồn ào kết thúc, lớp trưởng Trương Siêu đã ra lệnh, sau đó bọn người Lưu Nham liền thả Trần Nguyên xuống.

Còn Trần Nguyên thì ngồi xổm rồi ấn lên mắt cá chân, nhìn thấy nơi đó đã bị hao tổn 18%, suy nghĩ trở nên sâu sắc hơn.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả bong gân.

Trước kia hắn luôn tự hỏi, tại thời điểm quan trọng như vậy trong vòng đấu loại trực tiếp NBA tại sao một số người lại mặc vest đen và đeo cà vạt ngồi trên băng ghế dự bị và bỏ rơi đồng đội của mình sau khi họ bị những vết thương tưởng chừng như rất nhẹ.

Hiện tại hắn đã hiểu.

Thi đấu với những chấn thương chính là đang giết chết sự nghiệp của một vận động viên.

Tuy nhiên xét theo tiến độ hồi phục là 8% trong 8 phút trước, tổn thương dưới 20% tương đối dễ chữa trị .

Khác với Thẩm Tiểu Nhiễm một người bị tàn tật hoàn toàn tới 95%.

“Chờ một chút, như này không tính là hết thời gian sao? !”

Ngay khi mọi người đang vui mừng vì chiến thắng và cả trường đang phấn khởi thì Trương Hàn Lâm đột nhiên chất vấn trọng tài bấm giờ.

Sau đó, khán giả lớp 15 không khỏi lo lắng.

“Mà lại coi như không có thời gian chờ, thì chỉ một cút Slam Dunk cũng không thể hết thời gian, chúng tôi chí ít vẫn còn thừa lại mấy phần mười giây.”

Các thành viên trong đội của Trương Hàn Lâm cũng lên tiếng đưa ra phản đối.

Lúc này, bầu không khí tại hiện trường đột nhiên trở nên vi diệu, khán giả ngồi ở hàng ghế đầu bắt đầu suy nghĩ kỹ càng.

“Đúng , 1.2 giây là rất nhanh.”

“Nhưng từ lúc nhận bóng sau đó mới bắt đầu tính thời gian, chắc chắn sẽ kịp.”

“Vẫn còn thời gian, chúng tôi muốn bấm đồng hồ.”

Tuy khoảnh khắc chiến thắng của Slam Dunk rất tuyệt vời, mọi người đều muốn xem, nhưng những người có hiểu biết rõ về trò chơi vẫn lên tiếng phản đối.

Các bạn nữ lớp 15, cùng với các bạn nam lớp 18 đã và đang chuẩn bị tinh thần cho trận chiến thứ hai, đều cầu nguyện để không bị quá thời gian.

“Không có quá thời gian.”

Đúng lúc này, hai tay chống hông, cúi đầu, người vẫn còn đang chịu cú sốc từ đòn quyết định vừa rồi, cảm xúc sa sút trầm trọng, Lật Viễn Sâm đột nhiên mở miệng.

Sau khi cậu ta nói ra những lời này, học sinh lớp 15 thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút ấn tượng tốt về cậu ta.

“Lật Viễn Sâm, thật sự không có khả năng …”

“Đúng vậy, hơn nữa còn rất đẹp, đẹp như ánh nắng chiếu rọi.”

“Trong hiệp vừa rồi, trên cơ bản cậu ấy đã là người chiến thắng. Hơn nữa, không giống như Tôn Hân luôn bắt nạt 47, Trần Nguyên luôn đối mặt.”

“Không, Tôn Hân làm gì cậu? !”

“Anh Tôn, anh quên cắt tiểu hào rồi.” Bạn cùng lớp bên cạnh Tôn Hân vỗ bả vai cậu ta nhắc nhở.

Chương 356: Tâm Ngữ ghen tuông (3)

Trương Hàn Lâm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thất bại trong trận này, cho nên cho dù là một khắc cuối cùng, khi số 47 chuẩn bị ghi bàn, cậu ta cũng không hề lo lắng mà vững vàng cản phá cú ném đó.

Thậm chí nói, ném quả bóng nhọn cho Lật Viễn Sâm cũng là kế hoạch của cậu ta.

Trận đấu này nếu như cho điểm, MPV thua cuộc không phải là Lật Viễn Sâm thì cũng là cậu ta.

Không mất vị trí và không mắc lỗi trong suốt trận đấu.

Cho nên, cậu ta không chấp nhận một kết thúc như vậy.

Cầm trái bóng rổ, cậu ta trực tiếp chất vấn trọng tài, đồng thời yêu cầu sử dụng thời gian còn lại để bắt đầu.

“Vẫn còn có thời gian, nhưng nhiều lắm là 0.2 giây, mà lại không có tạm dừng, từ sau khi phát bóng, cậu dựa vào điều gì mà cho rằng mình có thể phản công?” Lật Viễn Sâm khó hiểu nhìn chằm chằm Trương Hàn Lâm, một cảm xúc hiếm có xuất hiện.

Đó chính là kiểu thiếu kiên nhẫn xuất phát từ tận trong đáy lòng: đừng cố làm mất mặt, thua thì thua.

“Chỉ cần có 0.5 giây, tôi có thể thực hiện được những đường chuyền dài và những pha đi bóng.” Trương Hàn Lâm nhìn chằm chằm lại và nói thẳng với trọng tài: ” Khiêu chiến, chúng ta vẫn còn muốn khiêu chiến trong vô ích hay sao, nhìn lại đi.”

Vì đối phương đã sử dụng câu nói ‘Khiêu chiến ‘, cho nên giáo viên trọng tài đã phân tích từng khung hình trước camera.

“Muốn xem lại không?”

“Đừng quay lại, đến lúc đó sẽ rất có lỗi với Trần Nguyên, nếu đã không phát huy được hết sức mạnh của mình thì sẽ càng giống hề hơn.”

“Nhưng theo lý mà nói, có lẽ vẫn phải còn thời gian, Trương Hàn Lâm so sánh như vậy cũng không sai.”

“Thôi được rồi, xem lại một lần đi, ai thắng ai thua cũng không quan trọng.”

Mặc dù khán giả ở trong hành lang và những vùng ngoài vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra nhưng họ vẫn tiếp tục la hét và máu sôi sùng sục về cảnh tượng vừa rồi. Còn những khán giả đang ở gần thì chờ đợi câu trả lời.

“Thật sự sẽ không hủy bỏ chính đáng của chúng ta đấy chứ?” Lưu Khải Minh bối rối, vất vả lắm mới có thể lọt được vào top 16 vậy tại sao còn làm ầm ỹ lên như vậy.

“Không bị quá thời gian đi…” số 47 vốn đang hưng phân khóc lóc cũng trở nên yếu ớt nói.

Không quá thời gian, còi sẽ vang lên sau khi thực hiện cú ném.

Trần Nguyên chắc chắn là như vậy.

Thế là, mọi người đều cùng nhau hồi hộp theo dõi trọng tài phát lại đoạn video

Sau ba phút, trải qua nhiều lần xác nhận.

Trả lại đồng hồ rồi !

Nhưng, 0.18.

“Hả? 0.18 giây thì có thể làm gì ?”

“Không phải vẫn còn muốn phát lại đấy chứ?”

“Cú hạ gục đẹp mắt nhất ở NBA chỉ mất có 0. 4 giây và đó là một cú phát bóng từ sân sau, không có hi vọng nữa, rất khó khăn.”

Quả nhiên, đúng như Lật Viễn Sâm nói, nhiều lắm là 0. 2 giây.

Khi tiếng còi vang lên, Trương Hàn Lâm ném quả bóng xuống đất.

Sau đó không thèm nhìn mà xoay người rời đi.

Hàng ngàn cơn giận không có chỗ nào để trút hết trong 0.18 giây này.

“Thắng rồi!”

“Thắng một cách xứng đáng!”

“Quá cảm động, khi nhìn thấy 47 khóc, tôi cũng khóc theo…”

“Khi Lật Viễn Sâm chạy tới để cướp bóng, Trần Nguyên đã phải chịu đựng vết thương ở chân cố gắng hết sức để phòng thủ, rất tuyệt vời.”

“Thật tuyệt vời,wooooo…”

Những cô gái lớp 15 vốn không hiểu gì về bóng rổ nhưng hôm nay mọi người đều cảm nhận được sức hấp dẫn của nó.

Nói đúng ra, là sức hấp dẫn của Trần Nguyên.

“Hãy đến chụp ảnh cùng đội chiến thắng đi!”

Nhà quay phim hét lớn với Trần Nguyên.

Sau đó, các học sinh lớp 18 lại nhàn nhã đi tới…

“Này! Không phải nói các cậu đâu!” Nhà quay phim thật sự bó tay, chuyện gì xảy ra với cái đám này vậy.

Vừa rồi anh ấy muốn chụp một bức ảnh đồng đội vui vẻ với Trần Nguyên, kết quả đột nhiên không biết từ đâu một đám mặc áo thể thao vô duyên chạy đến…

“Giàu có có bà con xa ở trên núi.”

Hà Tư Kiều nhìn đám con trai không biết xấu hổ này, lắc đầu ngán ngẩm.

Nhưng nhìn thấy Chu Vũ người đầy mồ hôi và hôm nay cậu ấy cũng chơi rất tốt, cô lại cảm thấy khó chịu.

Nhằm vào nhà quay phim.

Thế là, đi đến bên cạnh anh ta, nhìn vào camera, Hà Tư Kiều chất vấn nói: “lớp số 18 cũng thắng, sao lại không được chụp ảnh?”

“…”

Câu này giống như đang nhắc nhở thợ quay phim, nhiệm vụ hôm nay của anh ta không phải chỉ nhắm vào mỗi mình Trần Nguyên. Thế là, anh ta liền đổi giọng nói: “Vậy em hãy đi nói với bọn họ rằng chúng ta sẽ chụp một bức ảnh nhóm sau nhé.”

“Hả? Em nói sao?”

Hà Tư Kiều chỉ vào mình, có chút không tình nguyện.

“Nếu không thì tất cả sẽ đi hết.” Nhà quay phim lườm liếc bọn họ, nhắc nhở.

“… Hả.” Hà Tư Kiều rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nam.

Được rồi, quên đi, mặc kệ có thích chụp ảnh hay không.

Chẳng lẽ còn muốn mình chính miệng nói ra?

Đối với những chuyện như này, lẽ ra bọn con trai kia phải tự mình mặt dày đi đòi hỏi thứ mình muốn chứ.

Chương 357: Tâm Ngữ ghen tuông (4)

Để cho tôi nói, tôi có thể nói thế nào đây…

“Cái đó.”

Nhìn thấy một số học sinh lớp 18 đang đi vệ sinh, Hà Tư Kiều đi đến trước mặt bọn họ, mở miệng nói: “Nhà quay phim nói nói sẽ chụp một bức ảnh nhóm cho mọi người, cho nên hay ở yên đấy.”

“Thấy chưa, tôi nói rồi, anh quay phim tốt như vậy mà? Chúng ta trách lầm anh ta rồi.”

“Xem ra anh ta cũng chỉ là kiêu ngạo một chút, chứ cũng không phải là người xấu.”

“Như vậy đi, chúng ta đợi anh ta một lát nhé.”

Đã thông báo xong rồi, Hà Tư kiều không còn gì để lo lắng nữa, cô ấy muốn rời đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Chu Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Đang suy nghĩ gì vậy? Tại sao anh ta lại chụp ảnh cho chúng ta? Chắc chắn là do chị Kiều yêu cầu.”

“…” Hà Tư Kiều đột nhiên cứng đờ, choáng váng.

Không, làm gì có ai muốn nhận công lao này chứ?

Tôi không giống như các cậu lúc nào cũng muốn tranh công.

“Cảm ơn chị Kiều!”

“Chị Kiều vạn tuế.”

“Chị Kiều xứng đáng được hưởng thái miếu.”

“Con mẹ nó mấy cậu không thấy chị Kiều không nói gì à, im miệng đi…”

“Ồ.“Hà Tư Kiều bình tĩnh đáp lại nhìn những đứa con hiếu thảo này Hà Tư Kiều đột nhiên cảm thấy…

Tâm tình thoải mái hơn một chút.

Người ta nói việc tốt nên làm thì không để lại danh tiếng, nhưng nếu như chính bạn là người giúp đỡ mà không có ai nói điều gì đó tốt đẹp với bạn thì quả thực bạn sẽ cảm thấy hơi khó chịu.

Cho nên, Chu Vũ một kẻ tưởng như không có não nhưng mà lúc này lại cẩn thận tỉ mỉ đến như vậy sao?

“Chị Kiều, chị có thể thay thế ông Mạc cùng chúng tôi chụp ảnh chung không?”

Chu Vũ chỉ về phía ông Mạc người đang ngồi ở vị trí của lớp số 15 đã được một thời gian, giống như đã lớn lên ở đó.

“Tôi không muốn chen chúc của đám con trai các cậu để chụp ảnh nó sẽ hủy hoại danh tiếng của tôi….” Hà Tu Kiều đỏ mặt.

“À chuyện này…”

“Không sao, cùng đi đi.”

Sau khi kéo Lý Ưu U đi đến, Hà Tư Kiều lần này mở miệng nói ra: “Chí ít, bên phải cũng nên có thêm một người con gái nữa.”

Bên phải là con gái…

Chu Vũ đang suy nghĩ một vấn đề, đó là mở rộng câu nói của Hà Tư Kiều.

Nhìn Hà Tư Kiều đột nhiên trông kỳ lạ hơn bình thường, vẻ mặt ít hung hăng hơn thậm chí còn có chút ngượng ngùng và đáng yêu cậu không biết cô ấy có nghiêm túc hay không…

Bên đó là tôi phải không?

… …

“Được rồi, mọi người đứng yên, cùng kỷ niệm một bức ảnh cho những người chiến thắng nào.”

Nhà quay phim tập trung ống kính vào Trần Nguyên, sau đó cũng đóng khung các thành viên khác trong nhóm và hai giáo viên.

Chết tiệt, người nào đoạt giải quán quân rồi hả ?

Bạn là nhà vô địch cho vay trong top 16 phải không?Bạn được đấy.

Vì đây là một bức ảnh tập thể, cho nên ngay cả ông Mạc cũng có thể chụp chung, nên không có lý do gì mà cô ấy không thể.

“Thầy giáo, chờ một chút.”

Kêu nhà quay phim dừng lại, Trần Nguyên đột nhiên rời khỏi vị trí trung tâm.

Mọi người, đồng loạt quay đầu nhìn về phía hắn, hết sức tò mò.

Sau đó, đã nhìn thấy Trần Nguyên đi tới bên Hạ Tâm Ngữ đang cầm điện thoại để chụp ảnh họ, nắm lấy cánh tay của cô.

“? ? ?” Mọi người.

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ cũng sửng sốt một chút, thấy Trần Nguyên sắp làm ra một chuyện không bình thường, vội vàng mâu thuẫn lắc đầu nói: ” không không, tôi không muốn, thầy giáo các cậu vẫn còn ở đó…”

“Là người nào trước đó nói, sẽ đến chỗ tôi nếu tôi không sợ bàn tán?” Trần Nguyên mạnh mẽ như tất cả đàn ông chính thống của Đông Nam.

Hạ Tâm Ngữ liền vội xin tha: “Không phải, không giống nhau mà.”

“Để xem ai đang sợ kìa.”

Hoàn toàn không để ý tới lời thỉnh cầu của Hạ Tâm Ngữ, trước sự kinh hãi của Chu Lan Lan, Hồ Tư Kỳ cũng kinh ngạc, dưới con mắt của những nam sinh kia, Trần Nguyên trực tiếp kéo Hạ Tâm Ngữ vào giữa tấm hình.

Sau đó, không khí ngưng tự trong nháy mắt.

Ngay cả không khí ngây ngất khi giành chức vô địch cũng không thể che giấu được sự căng thẳng của khoảnh khắc đảo

lộn bầu trời này.

Nói đi, Trần Nguyên.

Trường học cấm yêu đương, tại sao cậu lại hiên ngang đến như vậy được chứ? !

“Cô ấy là em họ của tôi” Trần Nguyên không chút nào hoảng hốt giới thiệu nói, “Cô ấy đã phải xin nghỉ để đi xem trận đấu này.”

“…” Hồ Tư Kỳ không nghĩ tới lời giải thích của hắn lại cứng rắn như vậy, chỉ có thể nhìn sang ông Mạc, người lúc nào cũng nghiêm khắc sẽ phản ứng như thế nào.

Mọi người đều biết, người đàn ông này được biết đến với cái tên thiết diện bao công.

Nghe nói ông ấy thà giết nhầm 1000 người, mà lại đã giết thì là đã giết, khác gì làm bánh bao không nhân không?

Trần Nguyên thực sự là rất dũng cảm.

“Quả thật là em họ của tôi.”

Nhưng mà, ông Mạc đột nhiên mở miệng.

Câu nói đó, khiến cho tất cả mọi người đều bị sửng sốt, nhất là Chu Lan Lan.

Chương 358: Tâm Ngữ ghen tuông (5)

Không phải, thầy có biết là thầy đang nói gì không thầy Mạc?

Vừa rồi hai người này còn ôm nhau nữa đấy!

Là một ngươi dạy ngữ văn, xem qua 《 Hồng Lâu Mộng 》 tám lần, đều cảm thấy mối quan hệ này chắc chắn không được bình thường, cậu nói là em họ sao?

“Bà của em vẫn khỏe chứ?Lần trước tôi gặp bà ấy vẫn rất khỏe khoắn.” ông Mạc cứng ngắc hỏi.

Sự kì lạ và tiêu chuẩn kép của ông Mạc khiến cho học sinh cảm thấy mệt mỏi.

Thậm chí còn thêm một bản vá bổ sung cho lời nói dối này!

“Dạ, vẫn còn rất khỏe mạnh.” Trần Nguyên gật đầu : ” Hơn nữa em còn nhớ, bà còn nói người không hổ là danh sư, thất sự rất có trách nhiệm và tận tâm với công việc…”

Đủ đủ!

Trần Nguyên, đừng khiến tôi buồn nôn nữa !

Hôm nay là ngày ân xá, ta sẽ không quan tâm mấy anh chị có dùng điện thoại di động hay không.

Cho nên, lần sau cậu mà dám nhảy vào mặt ta như thế, bài thi mà không vượt qua 560 điểm thì cậu chết với ta!

“Nào, mọi người , hãy nhìn vào máy ảnh!”

Trước đó nhà quay phim luôn cảm thấy có điều gì đó thiếu sót trong bức ảnh này, nhưng khi nhìn ông Mạc ngồi ở giữa giống huấn luyện viên An Tây và cặp đôi trai tài gái sắc này anh ta mới nhận ta.

Đó Xích Mộc tinh tử.

Tuy có Xích Mộc tinh tử da ngăm đen… Nhưng thẩm mỹ của người Châu Á vẫn thích trắng và gầy hơn.

Cái gì, gu thẩm mỹ là trắng và gầy, đúng là mất đi sự tự tin của đất nước?

Kệ cứ làm đi.

“Tôi nên làm thế nào đây…” Hạ Tâm Ngữ đứng bên cạnh Trần Nguyên, trước mặt cũng là ông Mạc, nhưng lại nghĩ tới đây là chụp ảnh tập thể, cho nên nhỏ giọng dò hỏi.

Sau đó, liền thấy Trần Nguyên im lặng há mồm, thông qua khẩu hình miệng mà phán đoán, có vẻ như đang nói đến tóc tai gì đó, cho đến khi cô nghe thấy hắn thì thầm…

Kéo tóc của hắn.

Cái quái gì vậy, tại sao tôi lại phải kéo đầu cậu!

“Được rồi. Mọi người đoạt chức quán quân có vui sướng hay không?!”

Chụp ảnh so với người mẫu còn quan trọng hơn là nhà quay phim, mà người quay phim này cũng khá là chuyên nghiệp,

sau đó mọi người cũng đồng thanh hét lên một cách thoái mái, nắm chặt nắm đấm giơ lên cao!

Mặc dù cô không hét theo, nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng giống như mọi người, giơ cao nắm đấm, tràn đầy thanh xuân dào dạt sức sống.

Sau khi buổi chụp ảnh kết thúc, Trần Nguyên hơi hơi nghiêng đầu, nhìn bóng lưng trắng như tuyết của cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào đến từ hạnh phúc chân thật.

Có Siêu Tử ở đây, không ai có thể đề phòng được mình.

Chỉ có cô ấy, là tùy tiện đề phòng.

Dù sao hôm nay cũng đã cuồng rồi, vậy thì mình sẽ cuồng thêm một chút nữa.

Thật hiếm khi thấy được Hạ Tâm Ngữ mặc đồng phục của THPT số 11 chúng tôi, vậy thì hãy chụp chung một tấm ảnh khác cùng nhau.

Ngay khi hắn đang tính toán như vậy thì đột nhiên xuất hiện có mấy bàn tay xuất hiện, kéo hắn ra ngoài.

Ngay sau đó, hai mắt đen thui.

Bọn này giống như đang cởi quần áo của mình!

“A…! !”

“Tôi đi đây, hơi dữ dội rồi đó…”

“Oa, vóc dáng đẹp quá.”

Nhìn thấy Trần Nguyên bị cởi chiếc áo thể thao màu trắng, những nữ sinh lớp 15 mê trai cuồng nhiệt hét lên.

Mà Trình Hải Anh quay đầu lại, liền thấy Hạ Tâm Ngữ đang bĩu môi khó chịu.

Có vẻ như cô ấy không muốn làm hỏng cuộc vui nhưng cũng không muốn có mọi người vui quá mức.

Vậy hôm nay sẽ nhắc nhở hắn cẩn thận thành đồ lót chuồng…

Lần sau phải cẩn thận hơn một chút.

“Không? Các cậu đang làm cái gì vậy.”

Trần Nguyên sửng sốt, sau khi bị bọn họ cởi quần áo chơi bóng, đột nhiên lại bị choàng lên bộ quần áo chơi bóng của lớp 18, đồng thời bị cưỡng ép nhét vào vị trí trung tâm để chụp ảnh.

“Tìm được đường về là chuyện tốt.”

Chu Vũ vỗ vai Trần Nguyên, lời nói thấm thía.

“Ngày mai không muốn thắng đúng không?” Trần Nguyên hỏi lại.

“… Cung nghênh Long Vương trở về!” Chu Vũ nắm tay.

“Nào, mọi người chụp ảnh chung nhé.”

Sau khi mọi người đứng dậy, nhà quay phim giơ nắm đấm lên và hét lớn: “Ba, hai, một, cà tím…”

” “Con trai!” “

Mọi người trong lớp 18 kề vai sát cánh, cười toe toét, trăm miệng một lời hô lên cà … chờ một chút, cái gì cơ?

“Không phải, kêu cái gì vậy?” Hà Tư Kiều không khỏi thắc mắc khi cô nhận ra mình là người duy nhất hét “cà tím” như một đứa ngốc.

“Không biết, đột nhiên hét lên…”

Chu Vũ cũng không biết, cậu ta chỉ cảm thấy lúc này nếu không nói gì thì quá bình thường, sẽ trở nên nhàm chán, nhưng nếu gọi những thứ khác thì thật lãng phí.

“Được được được, mấy anh cứ tiếp tục chơi đi, tôi muốn đi xả nước rồi.”

Trần Nguyên vội vàng rút lui, chuẩn bị đi qua tìm Hạ Tâm Ngữ.

Có quá nhiều người trên sân chơi, bốn lớp chiến thắng đều đang chụp ảnh tập thể, thậm chí còn lấy gậy ra để selfie. Tiểu mỹ nữ Hạ Tâm Ngữ, cũng không biết đã bị phân tán đi đâu rồi.

Chương 359: Tâm Ngữ ghen tuông (6)

Phải tranh thủ thời gian bắt được cô ấy.

Nhưng lúc này, Lật Viễn Sâm đang đi về phía hắn và gọi hắn dừng lại.

“Làm tốt lắm.” Lật Viễn Sâm chủ động vỗ tay, chân thành khen ngợi.

“Nếu không kêu nghỉ thì bên cậu sẽ thắng.”

Trần Nguyên rất hiểu tại sao có được thắng lợi này, nhưng lật Viễn Sâm đúng là đường ngầm.

“Nếu như tôi nói…” Lật Viễn Sâm cười ha ha một tiếng : ” Tôi cố ý kéo dài thời gian , chờ cho đến khi mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tôi, chuẩn bị chiến đấu để trở nên nổi tiếng?”

“Sau đó sẽ trở thành một chú hề phải không.”

“Mẹ nó, sớm biết thế thì tôi sẽ không để cho các cậu nghỉ ngơi rồi, cứ thế tấn công thật mạnh.”

“Này! Cậu…”

“Tôi qua đây!” Đúng lúc này, Hồ Tư Kỳ đột nhiên xuất hiện, vui sướng gia nhập đề tài.

“Cái gì tôi là nam thẳng nha.” Lật Viễn Sâm duỗi một cái tay ra, làm ra tiếng kêu be be.

“Tôi rất thích đàn ông thẳng mặc quần áo cổ vũ đó nha.” Hồ Tư Kỳ cười hắc hắc, nói đùa.

“Không phải, đó là Từ Thần , còn tôi không quan hệ gì..”

“Tất cả các cậu đều hứa rồi, tôi mặc kệ!”

“Tôi có thể cổ vũ cho các cậu, nhưng đồng phục cổ vũ thì xin tha được không, làm ơn…”

“Miêu Nhĩ mang một cái đi.”

“Chị 47 à, chị thù đến thế sao ?”

“HẢ? Tôi có mối thù gì vậy ?”

“Không phải cậu đã khóc khi bị phạt sao…”

“Cái rắm! Cái quỷ gì? Người nào khóc, thất bại thì đừng có xuyên tạc sự thật! Lỗ tai mèo nhất định phải do tôi sắp xếp…”

Hôi chua hôi chua.

Cặp này ghê thật, thật sự có thể làm người khác buồn nôn.

Trần Nguyên đã nhân cơ hội rời đi.

Mà lúc này, người giáo viên thể dục thổi còi đột nhiên tìm đến hắn, đưa điện thoại cho hắn: "Trần Nguyên, giáo viên thể dục môn bóng rổ Chử Hoành tìm cậu."

"Dạ."

Trần Nguyên không hiểu, nghe điện thoại, sau đó liền nghe thấy đối phương bên kia nói: "Trần Nguyên, tôi bây giờ đang ở bệnh viện, chân Từ Thần bị thương tổn rất nghiêm trọng, thời gian khôi phục đoán chừng sẽ rất lâu."

"Đáng tiếc."

"Tôi không mong em có cái nhìn tổng thể về tình hình hiện giờ, cũng không mong em có ác cảm gì với Từ Thần."

"…"

Nói như nào bây giờ, ý em nói đáng tiếc, đáng tiếc ở đây là có thể khôi phục!

"Em chơi bóng rổ tốt như vậy, cho tới bây giờ em không nghĩ mình sẽ đi theo con đường bóng rổ này hay sao?" Chử Hoành hỏi.

"Không ạ." Trần Nguyên trực tiếp trả lời : "Em dự định đến Đại Lý để học và đi thi đại học như bình thường."

"Cũng không có nhiều trường mà 504 điểm có thể theo học phải không?"

"…" Đây là lần đầu tiên Trần Nguyên được người ta cộng cho 4 điểm, nhưng vẫn cảm thấy không vui.

Chử Hoành, thầy mở hộp của em đúng không? !

"Hãy suy nghĩ xem, em có tài năng như vậy, em chính là người mạnh nhất mà tôi từng thấy, rất dễ dàng để rèn luyện các kỹ năng bóng rổ. Nếu như là em, đoán chừng sẽ có nhiều trường đại học lựa chọn." Chử Hoành thành thật nói.

"Em vẫn chưa có kế hoạch đi theo con đường thể thao này đâu ạ…"

“Thế nhưng với số điểm 504 thì rất khó tìm được trường tốt đấy.”

“Nhưng vẫn còn có thời gian hai năm nữa, tương lai em có thể cố gắng.”

“Đợi hai năm là quá muộn, tôi nói thật đấy.”

“Vậy thì đợi tháng sau thi xong hãy nói tiếp nhé thầy…”

“Vậy nếu lần này thấp hơn 504 điểm… Không đúng, tài năng của em sẽ ổn định ở mức 985, nếu thấp hơn 560 điểm thì em có thể cân nhắc, tôi không có ý hại em, em phải tin tôi.”

Thầy không làm hại em nhưng những lời 504 của thầy lần nào nói ra cũng làm tổn thương em!

Cứ như vậy, Trần Nguyên đưa di động trả lại cho người giáo viên thể dục, cũng đạt được một số thỏa thuận mơ hồ với Chử Hoành ở đầu dây bên kia của điện thoại.

Tôi thực sự không phải là một người có đức độ, nhưng tuần tiếp theo Siêu Tử cũng sẽ suy yếu, vì vậy đến Đại Lý vẫn là khôn ngoan.

“Trần Nguyên.”

Thầy vừa rời đi thì ông Mạc lại tới.

Với vị này, hắn cũng không dám qua loa, cho nên đã vội vàng cười chào hỏi: “Thầy ạ, em phải đi vệ sinh chút.”

“Chân thế nào?” Ông Mạc nhìn mắt cá chân của Trần Nguyên rõ ràng vẫn hơi sưng, cho nên đã mở miệng, trong giọng nói chất vấn dò hỏi.

“Dạ… Có đau một chút.”

“Cậu đi ra phòng khám bên ngoài kiểm tra đi, tiết thứ ba tôi sẽ xin phép cho cậu về sớm.”

“Cảm ơn thầy ạ!”

Quá tốt rồi, còn có thể bỏ học.

“Chạy cái gì, đi bộ thôi.”

Thầy Trần Nguyên chân đang bị thương còn chạy loạn xạ, ông Mạc liền trực tiếp cảnh cáo. Sau đó, nhìn thấy người học sinh

này không có chút gì là sợ mình, nên đã thuận tiện nhắc nhở nói: “Trường là chỗ học tập, đừng nên gây sự chú ý như vậy.”

Ta có thể xem cậu như một tấm gương rồi dung túng một chút.

Nhưng anh chị cũng không thể quá ân ái trước mắt ta được!

“Cảm ơn thầy Mạc!”

Trần Nguyên làm ra động tác OK, cười rời đi.

Chương 360: Tâm Ngữ ghen tuông (7)

Mình cảm thấy lần sau mình có thể nắm bàn tay nhỏ bé trước mặt ông Mạc đấy…

Cảm giác từng bước từng bước một thăm dò được điểm mấu chốt của đối phương thực sự rất thú vị.

Nhưng Tâm Bảo của mình giờ đang ở đâu?

Đúng lúc này, bên kia gửi tin nhắn tơi.

Trần Nguyên lúc này mới nhận ra mình không phải là người nguyên thủy.

Sự khác nhau giữa người nguyên thủy và người hiện đại là họ không biết chơi Nguyên Thần trên điện thoại di động.

Hạ Tâm Ngữ: Tôi vào nhà vệ sinh để thay đồng phục rồi sẽ quay lại trường.

Trần Nguyên: chờ một chút, cậu ở đâu?

Hạ Tâm Ngữ: Tôi đang ở cửa trường học, chuẩn bị đi ra…

Trần Nguyên: Không được, chờ tôi.

“… Không được.”

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy rất kỳ lạ khi Trần Nguyên một người luôn rất tôn trọng và dịu dàng với mình đột nhiên lại dùng một từ ngữ mạnh mẽ đến như vậy.

Không nói như vậy, thì mình cũng sẽ đợi mà.

Thế là, cứ như vậy, cô ấy mặc quần áo đồng phục của trường Trung học phổ thông số 4 đứng trước cửa trường trung học phổ thông số 11.

Mấy phút đồng hồ sau, Trần Nguyên đi tới.

“Này? Sao lại thở dài rồi hả ?”

Hạ Tâm Ngữ không hiểu, biểu hiện hôm nay của cô ấy có vấn đề gì không?

“Cậu trả lại đồng phục cho Chu Phù rồi à?” Trần Nguyên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thật hiếm khi được thấy cậu mà mặc đồng phục học sinh của trường chúng tôi, điều đó làm cho tôi cảm thấy vui sướng khi kéo được học sinh Trung học phổ thông số 4 cao quý trở thành người phàm trần giống như chúng tôi…”

“Nói đơn giản hơn một chút không được à?”

“Không có chụp ảnh chung.”

Nói tiếng người cũng được, nhưng có chút thẹn thùng.

“Không phải mới vừa chụp ảnh chung sao?” Hạ Tâm Ngữ cười hỏi lại.

Nhưng trong thâm tâm cũng đang cảm thấy tiếc nuối.

Có một giấc mơ cô ấy đã mơ thấy Trần Nguyên với mình ngồi cùng bàn.

Cô đã nghĩ nếu như mình và Trần Nguyên học cùng trường với nhau sẽ như thế nào.

Hôm nay, khi cô mặc đồng phục của THPT số 11, mặc dù cô cảm thấy bộ đồng phục có hơi nhã nhặn một chút như thể vòng một đã được thay đổi để cho rộng hơn nhưng cô cũng có một cảm giác mình với Trần Nguyên đang học cùng nhau.

Đáng tiếc không phải mọi thứ trên thế giới này đều có thể hoàn hảo.

Mình cũng không thể chuyển đến trường trung học phổ thông số 11.

Còn Trần Nguyên nếu có thể chuyển đến trung học phổ thông số 4 thì…

Theo như lời mà cậu ấy nói thì Kiến Quân cũng không đồng ý.

“Hoàn toàn chính xác.”

Trần Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ một bức ảnh chụp tập thể cũng có giá trị không kém gì một bức ảnh chụp giữa hai người với nhau.

“Tôi muốn về trường học, nếu không tôi sẽ bị lỡ tiết thứ ba…” Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên, giải thích nói ra.

“Ừm được, tạm biệt.”

“Trần Nguyên.”

Chắp tay trước ngực, cô ấy mỉm cười nhìn chàng trai trước mặt, sau khi đổ mồ hôi thì khuôn mặt trông càng tỏa nắng và sảng khoái hơn, Hạ Tâm Ngữ nhìn hắn với ánh mắt vui mừng không có sự che giấu: “Hôm nay, cậu thật sự rất đẹp trai.”

“… Hả.”

Lần đầu tiên, mặt hắn đỏ lên.

Đỏ rõ ràng như thế.

Đây chính là cảm giác một quả bóng đập thẳng vào mặt.

“Thật tốt.”

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ tiếp tục nói chuyện với giọng điệu mềm mại và ngọt ngào như kẹo bông gòn: “Đội bóng rổ yếu thắng được một đội mạnh, ở trường học như vậy sẽ nhanh chóng trở nên nổi tiếng. Những ngày tháng còn lại thời cấp 3, chắc chắn cậu sẽ có số đào hoa đấy nha. Sau đó, cũng sẽ có không ít những cô gái xinh đẹp tự nguyện đến đưa đồ uống cho cậu…”

“Không bao giờ.” Trần Nguyên cắt đứt lời nói.

“Tại sao lại không bao giờ chứ?” Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc nói : ” Vừa rồi tôi cũng nhìn thấy có cô gái đưa nước cho cậu mà, mặc dù cậu đã từ chối…”

“Một cô gái xinh đẹp sao.”

Nghiêm túc nhìn Hạ Tâm Ngữ đang ở trước mặt, Trần Nguyên không chút do dự nói: “Không bao giờ.”

“…”

Mặt trời từ lúc bốn hoặc năm giờ đã lặn ở hướng tây rồi.

Ánh nắng lúc này không chói chang, cũng không u ám. Nhưng lại có một sự ấm áp, mềm mại như caramen.

Thần chú ngọt ngào làm tươi mát trái tim, thấm vào ruột gan, sau đó tan chảy bên trong lồng ngực, lấp đầy tất cả mọi thứ.

Cô ấy cười, rất chân thành.

“Vậy tôi sẽ xem xét một cách nghiêm túc xem nào.”

Hơi hơi cúi đầu, Hạ Tâm Ngữ nói ra câu nói này với một chút khí chất của con gái.

Ngoài ra còn có:

Nếu như cậu lừa dối tôi, vậy cậu sẽ xong đời.

“Lời nói của tôi tất cả đều là sự thật.”

Nếu tôi lừa dối cậu, tôi sẽ nuốt một ngàn cây kim.

Tất cả những kẻ phản bội, đều phải chết.

Không giống với lần trước, Trần Nguyên không thêm ‘Gió’ hoặc“dễ thương” trong những câu tự đánh giá về bản thân mình nữa .

Mặc dù chưa bao giờ lo lắng về ngoại hình, nhưng Hạ Tâm Ngữ cũng chưa bao giờ tự luyến.

Nhưng vào lúc này, tại sao lại đi coi trọng lời nói của Trần Nguyên đến vậy?

Chương 361: Lần đầu tiên được hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (1)

Rõ ràng đối phương, chỉ áp dụng một số chọn lọc đặc biệt với mình.

“Bái bai, tôi đi nhé.”

Hạ Tâm Ngữ vẫy tay với Trần Nguyên, sau đó ra khỏi cổng trường.

Sau khi nhìn đối phương rời đi, Trần Nguyên cũng không đến phòng khám bên ngoài điều trị như ông Mạc nói.

Không lãng phí thời gian học tập, cái đồ chơi này băng thoa là được rồi.

Không thể lười biếng!

625 hãy ghi nhớ điều đó, bởi vì tôi là lính của Tâm gia.

Về lớp.

Lúc này, trận đấu bóng rổ của lớp 3 và lớp 4 cùng với mười lớp khác cũng đã bắt đầu.

Các nhà quay phim, lại bắt đầu công việc của mình.

Nhưng khi thấy Trần Nguyên đi ngang qua, đột nhiên chặn hắn lại.

“Trần Nguyên, trường sắp quay video quảng cáo tuyển sinh, chúng tôi cần một nam sinh có hình tượng tốt trong những bộ môn thể thao. Chuyện này vẫn chưa được quyết định, nhưng tôi có thể báo lại với cấp trên rằng sẽ đề cử cậu!” Nhà quay phim rất nhiệt tình nói ra.

“Về cát-xê thì sao…”

“Học sinh cấp ba thì làm gì có cát-sê, nghĩ gì thế?”

“Thế lợi ích thì sao?”

“Học sinh cấp ba thì cần gì lợi ích? Sao mà còn tham lam hơn cả sinh viên đại học thế!”

“…”

Trần Nguyên cũng không có hứng thú, nhưng đối phương lại khen công khai như thế, Trần Nguyên rơi vào tiến thoái lưỡng nan: “Chuyện này không phải là không được, nhưng nếu nghĩ lại thì cũng không ổn…”

” Có một thứ tuyệt đối không thể chỉnh sửa làm tài liệu được vì lãnh đạo nhà trường sẽ cho nó nổ tung, nhưng nếu giữ ở đây thì cũng vô tác dụng, dù có xóa đi cũng không sao cả.”

Nhà quay phim lấy ra một chiếc máy ảnh DSL và điều chỉnh nó trong khi nói: “Nhưng tôi không biết tại sao tôi thực sự muốn cho cậu xem …..Thật kỳ lạ.”

Con mẹ nó, lại dùng chiêu này.

“Nếu cậu đồng ý hợp tác quay phim thì chúng tôi, tôi có thể gửi cho cậu xem.” Nhà quay phim nói tiếp.

Trần Nguyên nhẹ gật đầu, nói: “Vậy thầy cho em xem chút đi.”

Nhà quay phim mỉm cười, đưa máy ảnh DSL cho Trần Nguyên xem.

Mà bên trong LCD, là một bức ảnh có bố cục xuất sắc, ngoại trừ chủ chốt, có dùng độ nét để xử lý, bốn phía đều trở nên mơ hồ, nhưng có thể nhìn ra được, toàn bộ trận đấu này đều khiến cho khán giả khó mà quên được…Chàng trai được bao quanh bởi những khán giả nhiệt tình và phấn khích, đã vô tình đến gần cô gái xinh đẹp và vòng tay qua eo cô ấy…..

Trần Nguyên ghét nhất là bị người khác uy hiếp hắn.

Một việc, nếu như hắn không muốn làm, thì không có bất kỳ người nào có thể ép buộc hắn làm.

Nhưng lời nói cũng chỉ là lời nói.

Việc tuyển sinh cho THPT số 11, chẳng lẽ mình phải có nghĩa vụ và trách nhiệm hay sao?

Là một học sinh năm thứ hai của trường THPT số 11, bản thân có một cảm giác khá là vinh dự. Huống hồ, trường THPT số 11 là một trường THPT kiểu mẫu của tỉnh, cùng với THPT số 4 của thành phố Hạ Hải được mệnh danh là ngôi sao song tinh của quận Hải Tĩnh, chính là mục đích để cho học sinh trung học ghi danh, với những ưu điểm về bề dày lịch sử, tinh thần học tập xuất sắc, thành tích nổi bật.vvv……

Hôm nay tôi lại cảm thấy tự hào về ngôi trường của mình và ngày mai trường học cũng sẽ tự hào về tôi.

Hợp lý, lại trước sau như một với bản thân mình.

“Nhưng em vẫn đang bị thương ở chân, mà lại cuối tuần sau còn có kì thi hàng tháng… Sợ là không có thời gian .” Trần Nguyên nói.

Quả nhiên, một tấm hình này có thể khiến cho chàng trai này không còn vẻ máu lạnh nữa.

Trần Nguyên, tôi vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi của cậu đấy.

“Ha ha.” Nhà quay phim hứa hẹn nói: ” chuyện này chỉ mới quyết định thôi mà, chúng ta sẽ làm trong một học kỳ, cậu có thể làm bất cứ khi nào cậu rảnh.”

“Vậy được.” Trần Nguyên làm ra động tác ok.

Hắn đúng là có được tính cách tốt bụng và vị tha.

Cho dù không được 1 xu nhưng hắn vẫn nguyện dâng hiến cả trái tim mình cho trường THPT số 11.

Hắn thật sự là quá yêu trường học của mình.

“Được rồi,vậy cảm ơn nha.”

Người quay phim gật đầu, sau đó chuẩn bị tiếp tục quay chụp.

“Khụ khụ.”

Cuống họng Trần Nguyên thấy ngứa, không tự chủ ho ra hai tiếng.

“A a, suýt nữa quên mất.” Thợ quay phim vội vàng lấy điện thoại trong tay ra, rồi mở mã QR của mình, sau khi Trần Nguyên quét xong, anh ta lại đưa di động nhét vào trong túi quần, thuận miệng nói: ” Sau khi hoàn thành công việc tôi sẽ gửi bức ảnh đó cho cậu… à, cũng nhanh thôi, trước chiều nay là xong.”

Này, Trần Nguyên thật là chân thật quá.

Hắn sẽ không rời đi nếu như không có một thỏa thuận thích đáng và thậm chí chưa xác định rõ thời gian.

Nhưng cũng phải công nhận rằng bức ảnh của mình cũng được chỉnh sửa khá ổn.

Bức ảnh hoàn hảo, chỉ cần chậm một chút thôi, khoảng một giây sau Trần Nguyên đã buông tay ra rồi.

Nhìn bức ảnh hoàn hảo đó thật sự cảm thấy ngưỡng mộ Trần Nguyên.

Chương 362: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (2)

Trước khi trở thành nhà quay phim, khi vẫn còn là học sinh cấp ba, anh ấy còn có tóc, không có phiền não, nhưng ba năm trung học của anh ấy có thể nói là không có biến cố gì lớn.

Các trận tranh tài bóng rổ, lễ hội tết Nguyên Đán, thậm chí là tiệc vinh danh bảng thành tích, tất cả cũng không có phần của anh ấy.

Đây hoàn toàn chính xác là cuộc sống của người bình thường.

Đại diện cho mỗi người một vẻ.

Mà Trần Nguyên, trong tài liệu ngày hôm nay, bất cứ lúc nào, hắn cũng trở thành nhân vật chính.

Cũng không phải, Từ Thần cũng được làm nhân vật chính trong vài giây đồng hồ…

Ngay lúc anh ta đang nghĩ ngợi lung tung thì có một chiếc điện thoại gọi đến. Anh ta buông tay vịn camera ra, nhận lấy cuộc điện thoại: "Chủ nhiệm Hứa, có chuyện gì không?"

"Hôm nay có phải anh là người quay trận thi đấu bóng rổ của lớp 15 và lớp 26 phải không?"

"Ngoại trừ phần đầu tiên thì trên cơ bản mọi thứ đều là tôi quay."

"Quá tốt rồi."

Nghe được câu này , bên kia vui vẻ nói: "Hôm nay không phải là Từ Thần bị chân gãy sao? Phụ huynh đó muốn gây chuyện với trường học, nhất quyết nói là do Trần Nguyên cố ý đả thương người, chơi bóng rổ thôi thì không có khả năng bị thương nặng như vậy. Tôi nhờ anh đưa giúp tôi đoạn video đó qua đây được không? thật sự là lo lắng chết mất!"

… …

"Cho dù có cởi tất ra thì cũng không có ai nói gì cả đâu."

Chu Phù thấy Trần Nguyên chườm đá xuyên qua cả cái bít tất, cho nên đã chủ động nói.

"Đúng vậy , mọi người không ai ghét bỏ cậu đâu mà." Chu Vũ cũng nghiêm túc gật đầu.

"Đừng nghĩ xấu về bạn bè, dù sao những gì cậu làm đều là vì lớp chúng ta, cho nên mọi người rất hiểu."Hà Tư Kiều càng nói càng cảm động hơn.

“Điều đó tôi hiểu.” Nhìn hai người đang nói nghiêm túc, Trần Nguyên có vẻ bối rối không giải thích được : ” nhưng các cậu lại chuyển bàn, thì sẽ phải ra khỏi phòng học…”

“Là do phù phù quá quái lạ, chẳng phải luôn bao dung cho cậu hay sao?” Hà Tư Kiều luôn cảm giác Chu Phù có tình cảm đối với Trần Nguyên, dường như đã vượt xa tình bạn.

Nhưng, nó khá là thuần khiết.

Lại giống như tình thân.

“Thật ra, thật ra thì cũng không có quá nhiều mùi… Nhiều lắm là nó có chút nam tính mà thôi.” Chu Phù làm ra bộ dạng khiến người khác lúng túng cười nói.

“Đúng vậy.” Hà Tư Kiều gật đầu, công nhận nói : ” Nhưng việc giải phóng mùi nam tính đó ở phạm vi hẹp thì cũng quá sức đấy nha.”

“Thực sự mịa, tôi không nói là cậu phải cởi tất… Đừng nói nữa.”

Trần Nguyên là một người biết tuân thủ trật tự nơi công cộng và thuần phong mỹ tục, cho dù bọn họ không nói những lời đó thì hắn cũng sẽ không bao giờ cởi tất ở trong lớp học.

Cả đám đều dùng kế khích tướng, có phải là muốn nhìn chân ngọc của tôi đúng không.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Hà Tư Kiều hỏi Chu Phù: “Đúng rồi, hôm nay cậu đi với em họ cậu ta đi đâu mà lâu thế?”

Không phải, em họ tôi chẳng phải là vẫn ở cùng lớp 15 hay sao? Sao mà đã nổi tiếng nhanh thế được?

“Để tôi nói cho cậu nghe.” Nói đến đây, Chu Phù hào hứng, xoay người, hai tay chộp vào cái ghế tựa lưng, vẻ mặt hâm mộ nói : ” Khi nhìn gần cô ấy thật sự rất xinh đẹp!”

“…” Trần Nguyên vốn không quen bị người khác bàn tán sau lưng, không biết vì cái gì mà khi nghe thấy Hạ Tâm Ngữ được khen, trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc khó tả.

Không dễ để nói rằng hắn đang tự hào, nhưng cũng thật tinh tế khi nói rằng hắn đang rất hạnh phúc.

Tóm lại, hắn muốn đến gần hơn để nghe các cô gái trò chuyện…

“Gần nhìn đẹp lắm sao? Thật đáng tiếc trước đó tôi không để ý kỹ.”

“Đúng vậy, làn da của cô ấy rất đjep, rất trắng trẻo. Dáng người thì càng không chê vào đâu được , khi chúng tôi vào nhà vệ sinh để thay đồng phục tôi đã nhìn thấy…”

Hai người đang nói chuyện thì lại bắt đầu chuyển quá thì thầm điều gì đó, cho dù là Trần Nguyên ngồi ngay bên cạnh, cũng không nghe được câu gì.

“Tính cách thì như thế nào?” Sau khi chủ đề được trở lại như bình thường, âm lượng của Hà Tư Kiều cũng điều chỉnh lại xuống mức có thể nghe được.

“Rất đáng yêu.”

Khi Chu Phù thân thiết với Hạ Tâm Ngữ, nhiều lần còn muốn véo má đối phương, thật sự làm cho người khác có cảm giác thoải mái.

Cho dù là cô ấy biết đối phương với Trần Nguyên quan hệ rất tốt, thì cũng không có bất kỳ lòng thù địch gì.

Có lẽ là bởi vì cô ấy có đủ tự tin vào bản thân.

“Tôi còn tưởng rằng sẽ lạnh lùng kiêu ngạo hơn tên kia…” Hà Tư Kiều thở dài nói: “Sao lại nói Trần Nguyên?”

“Không, Trần Nguyên làm gì cậu sao?”

“Không có gì.” Chu Phù có sao nói vậy: ” Tính cách bên trong của Trần Nguyên hoàn toàn không giống với Hạ Tâm Ngữ đâu. Có thể nói là, hai người tương phản hoàn toàn.”

Chương 363: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (3)

“Này, sao cậu phải giải thích nhiều như vậy…”

Tại sao phải từ bỏ một người khi đang ủng hộ người đó?.

“Trần Nguyên, tôi muốn gặp mỹ nữ xinh đẹp đó.” Hà Tư Kiều đột nhiên tự tin nói.

“Muốn nhìn cái gì…”

“Hay là lúc nào chúng ta đi chơi thì cậu dẫn cô ấy đi cùng nhé.” Chu Phù dùng một câu thỉnh cầu, nhưng cũng đồng thời gây áp lực cho Trần Nguyên: ” không cần phải che giấu như lúc trước nữa đâu.”

Sau đó, Chu Phù cùng với Hà Tư Kiều nhìn chằm chằm vào hắn , chờ đợi câu trả lời.

Lý Ưu U ngồi sau lưng chỉ cúi đầu lặng lẽ viết bài. Chu Vũ ngồi trước mặt, cũng đang cùng một bạn khác chơi game.

Người cảm thấy hứng thú, chính là hai người con gái này.

Nhưng bọn họ cũng không phải tốt hoàn toàn.

Chu Phù mặc dù có tính cách tốt, nhưng sáng tác của cô ấy lại kém, Baidu cloud trên điện thoại di động của cô ấy chỉ chứa các tác phẩm về đấu kiếm.

Thật sự là sợ cô ấy làm ô nhiễm Tâm Ngữ.

“Cậu có QQ của cô ấy đúng không, tự hẹn cô ấy đi.” Trần Nguyên muốn chạy trốn.

“Không, cậu muốn chạy trốn đúng không?”

Thấy thế, Hà Tư Kiều không buông tha nói: “Chúng tôi cũng không quen biết cô ấy lắm, như vậy chẳng phải là rất xấu hổ sao? Định ngày đi, tôi muốn xét duyệt xét duyệt.”

“Không phải chứ, xét duyệt gì cô ấy hả?”

“Bất cứ ai muốn kiểm tra cô ấy chắc chắn đều đang giúp cậu, hiểu chưa.”

“Ha ha ha, Đúng vậy.” Chu Phù cũng vui vẻ rồi.

Tình hình hiện tại của Trần Nguyên dù người ta có nói gì đi nữa cũng khó để trả lời, thật buồn cười. Chắc vì vẫn chưa chính thức là một đôi, cho nên vẫn còn thẹn thùng.

Mặc dù lời này có chút ác ý, nhưng Chu Phù muốn nói ra lời trong lòng một chút:

Phiên bản Trần Nguyên cậu bé ngây thơ, đáng yêu quá.

“A đúng, chị kiều có thể cho em xem ảnh của chị với các bạn nam lớp 18 được không?”

Khi sắp bị dồn vào chân tường, Trần Nguyên mở miệng hỏi.

Sau đó, lập tức Hà Tư Kiều hoàn toàn cười không nổi nữa.

Tiếp theo, đột nhiên nghiêm chỉnh nói: “Quên đi phù phù, người ta là học sinh trường THPT số 4 cho nên cũng khá bận rộn, chúng ta không cùng một nhóm cho nên muốn gặp cũng khó xử.”

“Hả?”

Chu Phù choáng váng.

Không phải là cậu luôn trêu trước Trần Nguyên hay sao?

Tại sao lại đột nhiên trở nên nghiêm túc và lễ phép như vậy?

Hơn nữa ‘Chụp ảnh chung’ thì làm sao?

Luôn cảm giác có bí mật gì đó …

Nghĩ đến đây, Chu Phù lại trông thấy Hà Tư Kiều liếc mắt nhìn Chu Vũ, sau khi biết mình bị phát hiện, liền tranh thủ thu ánh mắt về, rất giống như đang có bí mật gì đó.

Chẳng lẽ là một vòng tròn quan hệ, bọn họ đều biết chuyện gì đó, chỉ có mình là hoàn toàn không biết gì..

Xong đời, mình lại bị cô lập ở trường nữa hay sao !

Mặc dù cô ấy biết rằng mọi người đều là người tốt, nhưng loại tình huống này rất dễ dàng đem lại cho cô ấy một cảm giác tồi tệ.

Mà lại, đây cũng không phải lần đầu tiên !

Chắc chắn là bọn họ có chuyện gì, đang dấu diếm mình.

“Tôi còn chưa làm xong bài tập, chúng ta nói chuyện sau đi.”

Cứ như vậy, Hà Tư Kiều với Trần Nguyên đã ăn ý kết thúc đề tài.

Mà cái này, có vẻ càng ma quái hơn nữa…

Có ma!

Vì con ma này mà Chu Phù thậm chí còn phải suy nghĩ kỹ trong mấy tiết học.

Cho đến khi tan học, cùng với Trần Nguyên đi ra cổng trường.

Cuối cùng, cô nhịn không được, yếu ớt hỏi Trần Nguyên: "Các cậu có coi tôi là bạn nữa không?"

Trần Nguyên sửng sốt một chút, nhìn vẻ mặt buồn bã, tâm sự nặng nề, suýt nữa muốn khóc lên của Chu Phù, tràn đầy sự khó hiểu: "Ai phản bội cậu sao?"

"Cậu đấy." ."

Chu Phù nhìn chằm chằm Trần Nguyên, với vẻ mặt ai oán.

Vốn đang tốt lành, nhưng chuyện này đã tích tụ trong lòng lâu như vậy, dần dần trở nên chua chát, càng nghĩ càng cảm thấy giữa những người này với mình nhất định còn có một khoảng cách nào đó.

Dù sao cô ấy cũng bắt gặp, khi mọi người đang trò chuyện rất vui vẻ, khi thấy mình đi tới, thì đột nhiên dừng lại, chỉ cười nói không có việc gì, nhưng rõ ràng đã không tiếp tục đề tài đó nữa, như thể đang chờ đợi người thừa thãi rời đi.

Không phải là vì mình là người đến sau cho nên quan hệ với mọi người vẫn chưa tốt đấy chứ?

Tôi đã trả phí cho tình bạn này rồi mà …

Không phải là lãng phí sao.

"Cậu nói nhảm gì vậy, tại sao tôi lại phản bội." Trần Nguyên không phục.

"Là nhóm của cậu." Sau khi xem xét tình hình hai ngày qua, Chu Phù nói: " Lúc tôi có nói chuyện về cậu với cô ấy, rồi cô ấy lại đột nhiên bảo vệ cậu."

"Không, cậu nói gì sau lưng tôi đấy?" Trần Nguyên đã phát hiện một điểm mù.

"… Đây không là mấu chốt của vấn đề." Chu Phù lắc đầu, tiếp tục nói: " hôm nay cũng thế, chỉ cần cậu nói cái gì đó, giống như là nắm được thóp của cô ấy vậy, lập tức cô ấy lại nhượng bộ với cậu. Đúng không?"

Chương 364: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (4)

“Há, thì ra là chuyện đó.”

Trần Nguyên đột nhiên nhận ra.

“Đúng, chính là chuyện đó.” Chu Phù nhẹ gật đầu, mười phần nghiêm túc nói : ” là chuyện gì, sao lại không thể nói với tôi chứ?”

“Là Hà Tư Kiều không cho nói.”

Trần Nguyên thản nhiên nói, không chút do dự.

“Tư Kiều không cho?” Chu Phù có chút hoài nghi, mình với Hà Tư Kiều quan hệ rất tốt, hai người lại là con gái với nhau mà.

Tại sao Trần Nguyên lại trở thành bạn thân của cô ấy vậy?

“Được rồi, tôi nói cho cậu.”

Trần Nguyên làm ra điệu bộ “tuy rằng người ta không cho tôi nói ra nhưng vì cậu là bạn tốt của tôi nên tôi sẽ nói” sau đó hắn trực tiếp nói: “Hà Tư Kiều thích Chu Vũ.”

“?” Chu Phù liền lùi lại mấy bước, không tin, còn có chút sợ hãi.

“Lúc đầu tôi cũng thấy kinh ngạc.”

Trần Nguyên tiếp tục tỏ ra bình tĩnh, nói ra: “Ngày hôm đó không phải là Chu Vũ vì Hà Tư Kiều mà ra mặt đấm nhau với Từ Thần hay sao? Về sau Hà Tư Kiều lại hỏi tôi, Chu Vũ thích con gái như thế nào?.”

“Hả!” Hít vào một hơi, Chu Phù hai tay che miệng, gương mặt đỏ ửng, trong mắt tràn đầy mong đợi “Cậu mau nói tiếp đi’.

“Tôi hỏi có phải là cô ấy thích Chu Vũ không thì Hà Tư Kiều nhất định không chịu thừa nhận.”

“Đó chính là lý do vì sao…!”

“Tôi cũng nghĩ như vậy nên tôi có nói, Chu Vũ thích những người con gái dịu dàng, không quá bạo lực và không nói xấu sau lưng người khác.”

“Khó trách cô ấy còn không cho tôi nói gì về cậu… À không, đừng bận tâm.” Chu Phù vội vàng xua tay, nói sang chuyện khác: ” Vậy bây giờ, chẳng phải là cậu nên giúp Hà Tư Kiều theo đuổi Chu Vũ hay sao?”

“Như cậu thấy, với phương diện này thì tôi tương đối là lạnh nhạt, dù sao tôi cũng không có kinh nghiệm… làm mai mối.” Trần Nguyên nói.

“Cái này thì dễ, cậu nói cho tôi biết trước…” Chu Phù lòng đầy hiếu kỳ hỏi: ” Chu Vũ có nhận ra hay không?”

“Không biết.” Trần Nguyên lắc đầu.

“Chính là như vậy.” Chu Phù cân nhắc, cười quyết định nói: ” Nếu như Tư Kiều thích Chu Vũ, thật sự muốn ở bên nhau, lại không biết làm sao. Vậy thì tôi sẽ hợp tác cho bọn họ!”

“Cậu đúng thật là có ích đấy, tôi còn không làm được.” Trần Nguyên lắc đầu, thở dài nói:” Khi biết Hà Tư kiều thích Chu Vũ, tôi đã hoàn toàn chết lặng. Là một người bạn tốt, tôi thật sự không biết nên làm sao bây giờ.”

“Nếu là tình yêu bạn bè, tôi chắc chắn sẽ giúp được, cứ giao cho tôi đi!” Chu Phù tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Được.” Trần Nguyên công nhận gật đầu, cũng làm ra động tác ‘Xuỵt’, nhắc nhở nói: ” Chuyện này nhất định phải giữ kín không được nói ra.”

Trưởng bộ phận bí mật của cục 11, trung úy Trần Nguyên.

“Tôi hiểu.” Chu Phù gật đầu, sau đó có chút xin lỗi nói: ” tôi còn tưởng rằng các cậu có chuyện gì gạt tôi, tôi có lỗi với cậu.”

“Không sao đâu, cậu đừng lo lắng về điều này, tôi cơ bản không hề có chút gì dè dặt với cậu cả. Hơn nữa, kể cả nếu có người nói xấu cậu với tôi thì tôi chắc chắn cũng sẽ nói cho cậu biết mà.” Khi Trần Nguyên nói ra những lời nói này, hắn nhìn chăm chú lên đối phương, trong đôi mắt chỉ có sự chân thành.

Vì sự chân thật như vậy khiến cho Chu Phù có chút áy náy.

Trần Nguyên coi mình là bạn tốt, cho nên mới kể với mình mọi chuyện.

Cho dù là người khác yêu cầu cậu ấy giữ bí mật, nhưng vì mình cậu ấy vẫn nói ra.

Như vậy, làm sao mà mình có thể không đứng về phía cậu ấy được chứ?

Trong lòng cảm thấy dằn vặt, cô ấy vẫn quyết định không để cho Hạ Tâm Ngữ tự nói, nhưng quả thật là có liên quan tới Trần Nguyên,vì vậy cô ấy nên nói thật: "Thật ra, hôm nay Hạ Tâm Ngữ có nói với tôi một chuyện…"

Tôi biết mà!

Tâm Bảo của tôi hôm nay đứng ở cổng trường tràn đầy ghen tuông.

Có thể thấy Chu Phù, là người hiểu mình cho nên hai người chắc chắn là sẽ thì thầm to nhỏ chuyện gì đó.

Để tôi câu cậu nói ra xem nào.

"Sao vậy?" Trần Nguyên hiếu kỳ hỏi.

Chu Phù hơi do dự, nói: "Cô ấy, thật sự rất quan tâm chuyện trước đây cậu có yêu ai hay không, có bạn gái cũ hay không?."

Khi Hạ Tâm Ngữ hỏi, mình cũng không biết trả lời sao vì mình không biết chuyện gì cả. Sau đó, mình có nói với cô ấy là sẽ chú ý thay cô ấy hành động của cậu ở trường, rồi sẽ lặng lẽ kể cho cô ấy nghe.

Đương nhiên, đừng nói cho Trần Nguyên đó là điều mà cô ấy muốn hỏi.

Nhìn hành vi của Hạ Tâm Ngữ như vậy, thái độ của cô ấy có lẽ là: Trần Nguyên rất tốt, chắc là cậu ấy sẽ có bạn gái cũ, cô ấy cũng không thể làm gì được, cô ấy chỉ có thể chấp nhận.

"Đúng vậy, cô ấy còn nhiều chuyện để lo lắng lắm." Trần Nguyên bình tĩnh nói.

May mắn là cô ấy đã nói với hắn rồi.

Ngược lại, nếu thực sự có cơ hội để mọi người nói về trải nghiệm trong các mối quan hệ của mình, Trần Nguyên, một người đàn ông cơ bản là da mặt mỏng của Đông Nam, thật sự có thể bịa ra một số câu chuyện "Ta là đại đế Trần Nguyên , không thua kém bất cứ ai'.

Chương 365: Lần đầu tiên hôn tiểu thư Tâm Ngữ là khi nào (5)

Mẹ nó, thật là nguy hiểm.

Đây có phải là cuộc đấu trí với Tâm Bảo hay không?

Thấy Trần Nguyên không trả lời vấn đề này, Chu Phù cũng không hỏi nhiều. Hai người, cứ như vậy tự nhiên đi.

Đột nhiên, một cô gái xinh đẹp cầm cốc trà sữa chạy đến trước mặt Trần Nguyên, khá cởi mở nói : "Hôm nay nhìn cậu chơi bóng rất đẹp trai, chúng ta có thể kết giao bạn bè được không? Tôi mời cậu uống trà sữa…"

"Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi."

"…" Trần Nguyên nhìn sang Chu Phù để giúp hắn ngăn chặn mối đào hoa này, có chút ngốc.

Con mắt mà Hạ Tâm Ngữ gắn chặt nên người hắn, hắn thậm chí cũng không thể gỡ xuống được.

"Ha ha, tôi xin lỗi nha…"

"Cậu không thấy hai người họ đang đi cạnh nhau hay sao? Ngay trước bạn gái người ta lại làm như vậy à."

"Tôi không biết, thật xấu hổ."

Cô gái cầm trà sữa nhanh chóng rời đi cùng bạn mình.

Sau đó, Chu Phù cũng có chút xấu hổ: "Sao tôi lại nói sai rồi, tôi thật sự không có ý như vậy…"

"Ai có thể đoán được ý của cậu chứ."

Nhưng kết quả vẫn như nhau —— bị thuyết phục.

Không thể không nói, Chu Phù với Tâm Ngữ rất nhanh đã trở thành một phe.

Mà cô ấy thật sự muốn giúp cho Tâm Ngữ.

"Trần Nguyên."

Đi đến trạm xe buýt, Chu Phù dừng bước lại.

Nhìn hắn, có chút thẹn thùng, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói: "Khi hai người chính thức yêu nhau, cậu phải cho tôi biết nụ hôn đầu của cậu với Tâm Ngữ có mùi vị như thế nào."

"Không phải chứ, cậu có biến thái không đấy…" Trần Nguyên mặt đỏ cả lên.

Thật sự không thể ngờ được những lời như vậy lại được thốt ra từ miệng của cô ấy, thật là nực cười.

"Ha ha, bái bai!"

Sau khi xe buýt đến, Chu Phù liền cười xua tay, đi lên trên xe.

Sau đó, Trần Nguyên bắt đầu lắng nghe tiếng lòng.

【 Hy vọng câu chuyện này có kết thúc tốt đẹp)

Thì ra đây chính là điều mà học giả Chu đang nghĩ tới.

Thì ra, đây chính là loại cảm giác khi mình biết Chu Vũ với Hà Tư kiều…

Cô ấy rất biết cách hưởng thụ.

Tôi muốn trích dẫn chính xác câu nói vừa rồi, đổi cái tên rồi đi trêu chọc Chu Vũ… Không, cảm giác có chút kỳ quái, giống như là tôi đang thèm muốn Kiều Kiều của cậu ta vậy.

Trêu Hà Tư Kiều thì… Ọe ọe ọe!

Quả nhiên, câu nói này nói ra vẫn phải xem là nên nói với ai.

Sau khi Chu Phù đi, Trần Nguyên chờ xe buýt tới.

Bởi vì hôm nay Hạ Tâm Ngữ có chút việc muốn đi tới gặp cô cô, để không lãng phí siêu tử, Trần Nguyên dự định đi đến một nơi khác, đây cũng chính là lý do hắn không đi cùng với Chu Phù.

Sau khi lên xe và đi qua hơn mười điểm dừng, hắn đến một nhà ga gần bãi biển sông Tĩnh Giang..

Sau khi xuống xe, Trần Nguyên đi vào một khu dân cư, báo số cư trú xong, bảo vệ mới cho hắn đi vào.

Thông qua phán đoán về khu dân cư này, điều kiện về gia đình cô cũng không đến nỗi tệ. Nếu như không có biến cố quá lớn, thì cũng không phải lo về đồ ăn thức uống.

Đương nhiên, không thể so sánh với Chu Phù được.

Nhớ lại lần trước, mẹ của Chu Phù còn có thể mua được ba chiếc ô tô cho gia đình.

Loại chuyện này sẽ trở thành gánh nặng, cũng coi là hợp tình hợp lý.

Nhân lúc siêu năng lực của tuần này vẫn là của một người đàn ông đã thuộc lòng tất cả các từ đơn tiếng Anh, chúng ta hãy cùng nhau làm nhiều việc tốt hơn nữa.

Qua 2 tòa nhà, tòa số 8, tầng 22, phòng số 04

Cứ như vậy, Trần Nguyên đi vào thang máy, đứng trước cửa nhà , ấn chuông cửa.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy âm thanh ở bên trong.

“Để con mở, mẹ, để con mở cho!”

Sau một lúc lâu, cánh cửa mới được mở ra.

Đó là Thẩm Tiểu nhiễm với mái tóc buông xõa, mặc váy ngủ hoa màu đỏ thẫm.

Cô ấy dùng dụng cụ hỗ trợ chức năng, từ từ, từng bước một, đưa nó đến trước mặt mình, với vẻ mặt ‘Tôi rất tuyệt vời!’ tự hào nói: “Cha em hôm nay về muộn, anh có thể ở lại thêm một lát.”

“Này này này, đừng nói lung tung nha.”

“Không sao đâu, trong phòng khách có camera mà, cha em rất yên tâm về anh, biết anh tới đây để dạy kèm.”

“Đó là yên tâm vì có camera.”

Trần Nguyên bước vào phòng và đóng cửa lại.

Lúc này, người mẹ đeo tạp dề màu vàng bỗng đi ra cười nói với hai người: “Hai đứa lại đây ăn cơm đi.”

“Tới đây!”

Thẩm Tiểu nhiễm vui vẻ đồng ý, sau đó vịn vào thiết bị hỗ trợ, chân phải dùng lực, từng bước một chậm rãi đi về phía bên kia.

Nhưng mà, khi cô đang vui vẻ, đột nhiên phát hiện Trần Nguyên đi bên cạnh, cũng tập tễnh chân trái, chậm rãi bước từng bước một về phía trước.

Gần như đồng bộ với chuyển động của cô.

Trong nhất thời, Thẩm Tiểu nhiễm há hốc miệng, sau đó buồn bã khóc tức tưởi nói: "Đồ khốn, sao anh dám bắt chước dáng đi của em chú…"

Trần Nguyên cứng ngắc người sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt ngơ ngác: "Hả?"

Chương 366: Trà của Tiểu Thẩm (1)

Sau khi Trần Nguyên đi vào, hắn cũng bước đi đồng bộ với Thẩm Tiểu nhiễm, cả hai cũng đều bị khấp khiễng chân trái, điều này khiến cho Thẩm Tiểu nhiễm vốn đã có lòng tự trọng cực kỳ cao và nhạy cảm, cảm thấy như đang bị người ta không tôn trọng một cách nặng nề.

"Anh Trần Nguyên sao có thể bắt chước con được? Nhiễm Nhiễm con nghĩ sai rồi." Mẹ nghiêm túc an ủi cô.

Đúng, người mẹ này đúng là hiểu chuyện.

"Anh ấy chỉ là…" Suy nghĩ một lúc, mẹ Nhiễm nảy ra một ý tưởng: " Anh ấy muốn khích lệ con mà thôi."

Nhưng hiểu không nhiều.

"Hôm nay khi chơi bóng rổ bị bong mắt cá chân."

Nếu hắn không tự mình giải thích, rất có thể tiểu què sẽ không chống đỡ được mà ngã xuống đất, rồi ngửa mặt lên trời. Thế là Trần Nguyên vén ống quần lên, để lộ ra mắt cá chân đang bị sưng.

Sau khi nhìn thấy điều này, vẻ mặt bất bình của Thẩm Tiểu nhiễm bỗng nhiên biến thành áy náy. Hơn nữa, còn lo lắng nói: "Cái này, có đau không?"

Đã rất lâu rồi Thẩm Tiểu nhiễm không biết đến cảm giác đau chân là như thế nào, bởi vì cả hai chân của cô đã mất đi cảm giác nhiều năm rồi. Nhưng cô biết, cơn đau do bong gân sẽ liên tục kéo dài không ngừng.

“Không sao đâu.” Trần Nguyên buông ống quần xuống.

“Thật xin lỗi, nếu con nói với dì sớm hơn thì hôm nay dì sẽ lái xe đến đón con rồi.”

Hôm nay mẹ Nhiễm nghe nói Trần Nguyên có thể tới dạy kèm cho Nhiễm Nhiễm, bà đã vội vàng mua rất nhiều thức ăn mà bà cho là ngon trên Software cho đến tận bây giờ.

Mặc dù Nhiễm Nhiễm đã được xoa bóp theo kỹ năng xoa bóp mà Trần Nguyên đã đề cập đến, nhưng mức độ khôi phục của cô ấy gần như là cực kỳ bé nhỏ.

Cho nên, khi nhờ ai đó một việc gì, cô luôn mong thể hiện được sự chân thành của mình nhiều nhất có thể.

Vừa đúng lúc, sang năm Nhiễm Nhiễm đã lên trung học.

Mẹ Nhiễm đã nói với chồng rằng, mình đã tìm được một người học sinh giỏi của trường THPT số 11 về để dạy kèm cho con và cậu ấy cũng đã đồng ý.

“Không sao đâu, thực tế thì con cũng không phải đi bộ nhiều.”

Trần Nguyên cười trả lời, sau đó cùng với Thẩm Tiểu nhiễm đi đến bên cạnh bàn ăn.

Sau đó, giống như nhổ một cái củ cải, hắn nhấc cô lên cao từ phía sau dụng cụ hỗ trợ phục hồi chức năng và đặt cô lên ghế.

“… Tôn nghiêm, em đã mất đi tôn nghiêm, sớm muộn gì em cũng sẽ lấy lại!”

Thẩm Tiểu Nhiễm người vẫn luôn bị đối xử như một đứa trẻ, nắm chặt nắm đấm, dùng giọng nói tự kỷ nói như vậy.

“Tôn nghiêm? Bao nhiêu tiền 1 cân?”

Nhưng mà Trần Nguyên ở bên cạnh lại trông giống như là trùm phản diện, khinh bỉ chế nhạo.

“Hãy nhìn chiếc dĩa vàng nguy hiểm đến tính mạng đây này!”

Thẩm Tiểu Nhiễm nhanh chóng dùng chiếc dĩa nhọn xiên lấy cái xúc xích trong chén của Trần Nguyên, bỏ vào trong miệng, trực tiếp ăn luôn.

“Ồ, đúng là ma ngây thơ.”

Trần Nguyên có chút khinh thường, hắn gắp thức ăn một cách thành thục, cũng không để ý đến sự nghịch ngợm của Thẩm Tiểu Nhiễm.

Tôi đã là người trưởng thành và sẽ không chấp những chuyện như thế này.

Tại sao tôi lại ấu trĩ đến thế…

Không phải những người ở thời đại của Trần Nguyên vẫn còn chơi những trò trẻ con kiểu 'Bắn ngược" này hay sao? Hắn cảm thấy vẫn là mình nên hạ thấp tuổi xuống để hợp tác với cô ấy.

Thật là xa cách? Anh có thật sự là Trần Nguyên hay không?

Đang lúc cô ấy bối rối, thì đột nhiên phát hiện trong bát cơm của mình, có một nửa đã biến thành bông cải xanh.

Nửa miếng thịt kho tàu, một cái cánh gà, một cái chân gà, lúc đầu chúng vốn nằm trong bát của cô, giờ đây đã biến đi đâu mất rồi.

Cô nhận ra điều gì đó, chậm rãi quay đầu liền phát hiện, chúng nó đã đi vào trong miệng của Trần Nguyên mất rồi!

"Này! Tôi không muốn ăn bông cải xanh… Anh mau trả lại cánh gà, đùi gà cho tôi, trả lại đây!." Mặc dù Thẩm Tiểu Nhiễm rất ghét ăn thịt gà, bởi vì chất thịt rất kém, nhưng đối với chân gà và cánh gà thì lại rất thích, cảm giác giống như đang được ăn đồ ăn vặt vậy.

Trần Nguyên rõ ràng cũng là người có cùng chí hướng cho nên hắn mới trộm đồ ăn.

"Sử dụng tuyệt chiêu thì không cần phải nói lên." Trong khi đang nếm thử thành quả chiến thắng, Trần Nguyên còn thuận miệng giễu cợt.

Đương nhiên, cũng cần phải bổ sung vitamin điên cuồng cho những đứa trẻ không thích rau củ.

Cho không thích ăn rau xanh tiểu hài tử, điên cuồng thêm Vitamin!

"Hừ hừ, tôi mới không cần." Thẩm Tiểu Nhiễm sẽ không bị hắn thao túng, cúi đầu, lén lút gắp từng miếng bông cải xanh

trong bát ra.

“Không thể không ăn rau xanh đâu Nhiễm Nhiễm.” Thấy thế, mẹ Nhiễm nhắc nhở nói.

“Con không nói không ăn, con chỉ không ăn được nhiều như vậy…”

Nói không ăn thì sẽ không ăn, đây chính là đạo lý của Thẩm Tiểu Nhiễm.

“Anh còn tưởng em thích ăn cho nên mới gắp cho em.”

Chương 367: Trà của Tiểu Thẩm (2)

Liếc nhìn sang Thẩm Tiểu Nhiễm, Trần Nguyên thở dài nói: "Cảm giác những người không thích ăn bông cải xanh là những người kém cỏi, không thể hòa hợp được."

"… Tôi ăn, tôi ăn á"

Không phải chỉ là ăn bông cải xanh thôi sao?

Quá mức!

Thẩm Tiểu Nhiễm ghét loại thức ăn này chỉ sau súp lơ, không có cách nào khác chỉ đành gắp bông cải xanh nhét đầy vào miệng. Vì sợ nếm phải mùi vị của món này cho nên cô không dám nhai kỹ, trực tiếp nuốt vào bụng.

Sau đó, lại liên tiếp ăn thêm mấy miếng nữa.

"Em sẽ không nhân cơ hội để nôn mửa ra đấy chứ?" Trần Nguyên hỏi.

Bởi vì phải ăn quá nhiều món này, cho nên sắc mặt cũng bắt đầu trở nên mệt mỏi Thẩm Tiểu Nhiễm, quay đầu, nhìn Trần Nguyên hé miệng, tự nhủ: "Tôi sẽ ăn hết, không nôn."

"Tiểu Nhiễm, lưỡi em chuyển sang màu bông cải xanh rồi kìa."

"Hả? Anh đang nói cái gì vậy, không thể nào…"

"Gạt em đó."

"Thật đáng ghét."

"Ha ha, hai đứa nhanh ăn cơm đi." Trước khung cảnh hòa hợp này, mẹ cô ấy nở ra một nụ cười dịu dàng.

Có thể thấy bằng mắt thường, khi có Trần Nguyên ở bên cạnh Thẩm Tiểu Nhiễm, toàn bộ trạng thái của cô ấy có thể hình dung như ánh nắng mặt trời. Chỉ trong mười mấy phút cũng cười nhiều hơn bao nhiêu ngày.

Mà Trần Nguyên thì giống như là anh trai ruột của cô, hắn là kiểu người mà chị gái của cô ấy rất ngưỡng mộ, hắn luôn dành cho cô sự dịu dàng.

Ban đầu cô ấy cũng lo lắng, là một người vợ trẻ có một cô con gái đang tuổi vị thành niên, việc đưa một nam sinh trung học phổ thông về nhà sẽ hơi kì quặc và nghe có vẻ hơi ….không có đạo đức. Nhưng hiển nhiên, Trần Nguyên luôn có một tâm hồn trong sáng nhất, căn bản không nhìn ra được bất kỳ vẻ tài ác nào .

Như vậy, cho dù là mẹ mình không ở nhà, cũng có thể yên tâm.

“Tiểu Trần, dì thật sự cảm thấy xấu hổ.”

Cơm nước xong xuôi, rồi mang bát đi rửa, mẹ Nhiễm nói xin lỗi: “Dì phải đi ra ngoài một chút, có chút việc, sẽ mất khoảng hai giờ. Con có thể ở lại với Tiêu Nhiễm thêm một lúc được không? Đợi khi dì quay lại thì con hãy về.”

“Chuyện này…”

“Không cần lo lắng, cha của Nhiễm Nhiễm hôm nay trực ca đêm, 11:30 mới về nhà.”

“Không, con không có lo lắng cái này, hoàn toàn không có.”

“Dì cũng không phải có ý đó, dì chỉ nói là, con chưa thấy qua cha của Nhiễm Nhiễm bao giờ. Hôm nay, sẽ không xuất hiện loại tình huống xấu hổ đó.” Mẹ Nhiễm cười nói xong, liền đi lấy túi xách, thay đổi giày rồi rời khỏi nhà.

Hì hì, thế giới của hai người.

Sau khi mẹ đi, Thẩm Tiểu Nhiễm lấy cái điều khiển từ xa ra, chủ động nói: “Ha ha, có muốn xem phim không?”

“Không muốn.”

Trần Nguyên trực tiếp từ chối, cũng nói: “Cởi Giày ra, bắt đầu xoa bóp.”

Hôm nay mục tiêu của hắn, cũng là giúp cho chân trái của Thẩm Tiểu Nhiễm sẽ đạt được trạng thái gần giống với chân phải.

Sau đó, về cơ bản sẽ có thể đứng lên bằng hai chân.

Có được nền tảng như vậy, thì có thể chậm rãi đi lại, máu ở phần dưới cũng sẽ càng được lưu thông, cô ấy sẽ khôi phục trạng thái ban đầu nhanh hơn trước rất nhiều.

Thậm chí nói, nhiều rất nhiều lần.

Dù sao cô ấy vẫn có thể dành thời gian còn lại trong ngày để đẩy bánh xe tập đi trong nhà ngoại trừ việc nằm ngủ.

Thay vì giống như trước đây, có thể bị gắn chặt với cái xe lăn rồi càng ngày càng trở nên khô héo.

"… được." Thẩm Tiểu Nhiễm bực bội, đặt cái điều khiển từ xa xuống.

Sau đó, đẩy máy phụ trợ vào trong phòng ngủ của cô.

Nhìn cái camera kia, Trần Nguyên hơi cứng ngắc nói: "Ở phòng khách đi, không cần đi đâu."

"Không sao đâu, camera còn không có network, chỉ giả vờ thôi." Thẩm Tiểu Nhiễm xua tay áo, tùy ý nói.

"Hả?"

"Tôi không lừa anh, anh có thể nhìn thấy mà, nếu có network thì đèn tín hiệu sẽ sáng."

Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn Trần Nguyên hèn nhát như vậy, cười giải thích nói: "tôi đã nói với cha tôi là không cần lắp đặt camera, đừng để bạn bè của tôi có cảm giác như đang bị theo dõi. Cha nói sẽ tôn trọng bạn bè của tôi, nhưng vợ của ông ấy thì không, ông ấy luôn cảm thấy không an toàn…nên mới tạo cái hiện trường giả như thế này."

(hợp lý).

"Quả thực, nếu như biết có thứ này, anh thực sự cũng không dám tới." Trần Nguyên nói.

"Vậy anh… anh thật sự có ý nghĩ xấu với tôi? !" Thẩm Tiểu Nhiễm tinh nhanh hỏi.

"Hừ." Trần Nguyên cười khẽ.

Giống như là nói: Em chỉ là một đứa trẻ, đừng nghĩ mình là thứ gì đó quá lớn lao.

"Dù sao thì tôi cũng chỉ là đứa trẻ, bất cứ lời nào tôi nói ra cũng vẫn là lời của trẻ con."

Bởi vì Thẩm Tiểu Nhiễm bị Trần Nguyên công kích vô số lần, cũng đã dần dần luyện được một chút tính cách ngang ngược

của con gái thời nay.

Nhưng cô ấy cũng có một chút lo lắng âm thầm.

Nếu như luôn được đối xử như em gái thế này, thì cho dù khi cô ấy lớn lên có trở thành một mỹ nữ xinh đẹp cao 1m6, thì cũng sẽ không được hắn coi trọng?

Chương 368: Trà của Tiểu Thẩm (3)

Một khi là em gái thì vĩnh viễn là em gái mà thôi.

Một người vợ có đạo đức cao thượng lại nghiêm khắc với chồng mình, thật đáng sợ!

“Đợi chút nữa.” Trước khi vào phòng, Thẩm Tiểu Nhiễm đi đến trước cái tủ lạnh. Cũng thận trọng quỳ gối trước tủ lạnh mở ngăn đóng băng phía bên dưới.

“Lấy cái gì thế, có cần anh giúp một tay không?”

“Không, tôi có thể làm được.”

Thẩm Tiểu Nhiễm lắc đầu, sau đó lấy ra một cái túi chườm nước đá. Tiếp theo, nỗ lực bò dậy, nói với Trần Nguyên: “Anh cỡ giày và tất ra, dùng cái này thoa lên đi.”

“Há, cảm ơn.” Trần Nguyên tiếp nhận cái này.

“Cái đó…” Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn Trần Nguyên, đột nhiên yếu ớt hỏi: ” Năng lực chữa trị của anh có phải trả giá hay không?”

“Nói thế nào được nhỉ?”

“Bởi vì nếu như hoàn toàn không có giới hạn, thì có thể trực tiếp chữa cho mình, sẽ không để mắt cá chân sưng thành như này.” Thẩm Tiểu Nhiễm cảm thấy Logic này không đúng, vì thế đã đưa ra phản đối.

Cô ấy rất thông minh.

Nhưng cô không để mắt đến, ở trường học Trần Nguyên cũng không có thời gian để chườm đá lên chân.

Bằng không, Trần Nguyên sớm đã loại bỏ được 20% rồi.

“Không.”

Trần Nguyên cười sau khi trả lời và đi về phía phòng của cô.

Nhưng mà, khi hắn chuẩn bị nắm tay cửa, hai cánh tay đột nhiên từ phía sau ôm eo hắn, dường như đang áp trán vào lưng hắn, rất gần nhau.

“Thẩm Tiểu Trà, đừng như vậy nha.” Trần Nguyên nhắc nhở.

Nhưng mà, Thẩm Tiểu Nhiễm ôm càng chặt hơn, cũng rất nghiêm túc nói ra: “Nhất định phải có cái giá của nó! khi anh thường xuyên đi vào giấc mơ của tôi, hoặc là đến trị liệu , điều đó có nghĩa… pháp lực của anh cũng có giới hạn , có hạn chế, mỗi lần anh dùng nó thì sẽ bị hao tổn tuổi thọ…. mất đi tuổi thọ đúng không!”

Phi phi phi!

Thẩm Tiểu Nhiễm nhanh đi xem lại cái đầu gỗ đi!

Nhưng cô ấy thật sự cũng rất thông minh, cũng biết siêu năng lực của mình có hạn chế.

Chỉ là cô ấy cũng không hiểu, cơ chế này trên thực tế là —— mỗi tuần đều được đổi mới một lần, bởi vì nó quá quý giá, cho nên phải nắm chặt thời gian để sử dụng.

Lý do vì sao bây giờ hắn không bước được vào giấc mơ của cô ấy nữa là bởi vì ‘Siêu mộng ‘ đã bị suy yếu rồi.

“Trần Nguyên.”

Ôm chặt đối phương, giống như đang muốn dùng tay nắm lấy tương lai, Thẩm Tiểu Nhiễm nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Nếu như này làm cho anh bị đoản mệnh, thì tôi tàn phế cũng được.”

Mặc dù lúc đứng được lên, Thẩm Tiểu Nhiễm cảm thấy mình như được sống lại một lần nữa.

Nhưng cô ấy sẽ không ích kỷ đến mức khiến đối phương phải hy sinh vì mình như thế.

Cùng lắm thì về sau, khi mẹ đẩy mình trong bộ váy công chúa đến trước cổng trường của Trần Nguyên, mình sẽ vẫy tay mỉm cười với người anh trai mà mình đã thích từ lâu: “Nghe nói hoa quế ở trường các anh đang nở, anh có thể đưa tôi đi xem được không?.”

Hiện tại thì ổn rồi.

Bộ dạng như này cũng khá hơn.

“Được.” Nắm lấy tay của Thẩm Tiểu Nhiễm, Trần Nguyên xoay người, lấy tay sờ lên đầu của cô, nhìn cô bé đáng thương đang điên cuồng viết truyện ngắn trong đầu này, nói : ” Có giá, nhưng không liên quan đến tuổi thọ. Mà chính là, thời lượng.”

“Thời lượng…” Thẩm Tiểu Nhiễm hiếu kỳ hỏi : ” Nói cách khác, nó sẽ có tác dụng trong mỗi ngày, mỗi tuần và mỗi khoảng thời gian nhất định?”

Trần Nguyên: “Ừm.”

“Vậy thì tốt rồi…”

Thẩm Tiểu Nhiễm thở dài nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, khá tự tin cười nói: “Vậy anh không cần phải nghĩ đến tôi, lúc nào muốn gặp tôi, thì hãy đến.”

“Làm sao đột nhiên lại trở nên hiểu chuyện rồi hả ?”

“Bởi vì đàn ông ghét nhất là không có từ người phụ nữ của ta.”

“Em chính là cô gái, còn phụ nữ cái gì.”

“Thì đó cũng một cô gái băng giá xinh đẹp có ngoại hình vượt trội hơn 97% so với các bạn cùng trang lứa.”

Thẩm Tiểu Nhiễm vén tóc sang hai bên tai, hơi nghiêng đầu, tạo dáng.

“Thật buồn cười, không biết nói gì nữa.”

“Được rồi, đừng lải nhải nữa, anh nhanh đi trị chân của mình đi!”

Hoàn toàn chính xác, lãng phí thời gian vào việc hùng biện là sự thiếu tôn trọng lớn nhất đối với siêu tử.

Cho nên sau khi Trần Nguyên qua đến phòng của Thẩm Tiểu Nhiễm, hắn ngồi trên chiếc ghế trước bàn học, dành ra mười lăm phút để chườm đá, dùng thuốc giảm đau xịt lên để giảm dần tình trạng hao mòn ở mắt cá chân trái xuống còn thấp nhất 5%.

Khi muốn hạ xuống lần nữa thì phát hiện đã không thể thấp hơn được nữa.

Đương nhiên, đây cũng không phải là bởi vì thanh tiến độ vô địch mất hiệu lực.

Mà chính là phải tiếp tục bôi thuốc và chườm đá, có thể đây đã là giới hạn của sự phục hồi rồi.

Xuống chút nữa, chính là cơ bắp và xương, các chức năng của cơ thể đã được điều hòa.

Tương tự như vậy, việc xoa bóp cho Thẩm Tiểu Nhiễm cũng có giới hạn như vậy.

Nhưng cũng không sao, cho dù là siêu tử đã bị suy yếu, chỉ cần vẫn có thể nhìn thấy phương hướng của thanh tiến độ, việc trị liệu của Thẩm Tiểu Nhiễm, vẫn đang đi theo hướng chính xác, tiến về phía trước.

Chương 369: Trà của Tiểu Thẩm (4)

“OK tiểu trà, đưa chân ra đây.”

“Đừng gọi tôi là tiểu trà nữa…” Thẩm Tiểu Nhiễm phồng má, bất đắc dĩ phản đối nói: ” Người ta giả vờ đáng yêu cũng gọi là trà sao? Chưa từng thấy ai nghiêm túc như anh đấy.”

“Xem (Star Change) thì sẽ không còn là đứa trẻ nữa, Em không biết điều này sao?”

“Tiểu Nhiễm không biết, nhưng Tiểu Nhiễm là đứa trẻ đã xem (Alice in wonderland).”

Không có tiền tại sao không quảng cáo cho những cuốn tiểu thuyết khác trong sách của mình?

Thẩm Tiểu Nhiễm dần dần ngồi bên cạnh giường, cởi đôi tất nhỏ màu hồng có hình cánh hoa ra, sau đó đem chân trái chậm rãi duỗi ra, đặt vào trong tay của Trần Nguyên, giống như hiểu chuyện nói ra: “Anh cũng cần siêu năng lực cho bản thân… Không cần phải tốn tiền để điều trị cho chân của mình.”

Đúng thật, người đàn ông nào đi ra ngoài lại không đem theo siêu tử của mình chứ?

Chờ chút, tôi không phải là người duy nhất có siêu tử?

Khoảng 93.5% .

So với lúc trước, ít hơn khoảng 0.5% rồi.

“Mẹ em bấm vào đây cho em à?” Trần Nguyên hiếu kỳ hỏi.

“Ừm, vẫn luôn bấm nó.” Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu nói : ” hai ngày này mẹ đã xoa bóp cho em hơn mười tiếng đồng hồ. Những lúc em rảnh cũng ấn chỗ đó, nên chắc khoảng được 20 giờ.”

20 giờ, 0.5%.

Lúc trước là 10 phút, 0.5%.

Nói cách khác, thanh tiến độ vô địch của mình đã tăng tốc độ hơn một trăm lần.

Cường độ này, là thật mãnh liệt.

Nhưng cũng gần như giống nhau, nếu không tại sao lại chỉ dùng mười lần, nên nhớ kỹ trong lòng và biến thành tiếng mẹ đẻ.

Không cho phép tìm kiếm trên Baidu.

“Tiếp tục xoa bóp, mới có hiệu quả.” Trần Nguyên nói.

“Ừm được.” Thẩm Tiểu Nhiễm gật đầu.

Tiếp theo, Trần Nguyên bắt đầu nhớ lại những thủ pháp được sử dụng vào ngày hôm đó, tiến hành xoa bóp các điểm bị tổn thương.

Khác với lần trước, móng tay của Thẩm Tiểu Nhiễm đã được cắt ngắn hơn. Mà lại, bàn chân giống như đã được bôi một loại kem dưỡng ẩm nào đó, khiến chúng trở nên mềm mại hơn.

Càng kỳ quái hơn chính là, sao lại có một mùi thơm bay thoang thoảng…

“Em bôi gì lên chân của mình hả ?” Trần Nguyên không hiểu hỏi.

“Không, tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Thẩm Tiểu Nhiễm quay mặt sang một bên, né tránh đề tài này.

“Có phải là xịt nước hoa không hả ? Thẩm Tiểu Trà.”

“Hả? Có mùi thơm sao?” Thẩm Tiểu Nhiễm làm ra vẻ mặt ngoài ý muốn, giống như là không hề biết gì, nói: “Giống như

là có một người con gái đặc điểm là rất xinh đẹp, sau đó thân hình của cô ấy còn tự nhiên tỏa ra một mùi hương thơm."

"Khó trách được Hạ Tâm Ngữ luôn có mùi thơm mát."

"Đó là nước hoa !"

Chết cười, đứa trẻ này thật hài hước.

Lúc trước tôi đã phản đối kịch liệt việc mát xa chân cho cô bé vì chân thường có mồ hôi.

Hôm nay khi trị liệu tôi lại đang chăm sóc chân.

Hành trang của thần tượng quá nặng nề, thật sự sẽ khiến cho đôi chân của cô lành lại, đến trường đi học, cũng không thể tự cho rằng mình là nữ thần ở trường học được?

Tuy nhiên, đôi chân này dường như đã càng ngày càng linh hoạt hơn.

Thông qua xoa bóp, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy, đôi chân vốn lạnh lẽo và cứng ngắc đã dần dần ấm lên. Hơn nữa, giống như là Ngọc Như Ý, ngón chân đến chân cổ chân đều trở nên tự nhiên mịn màng hơn.

Còn sống.

Quả nhiên, sinh mệnh sống thì mới đẹp được.

Thay vì cứng ngắc, trắng bệch, không nhiệt độ, cảm giác không thấy đau đớn như trước kia.

Tuy nhiên trong quá trình xoa bóp, Trần Nguyên đột nhiên phát hiện, tiến độ nhanh hơn trước và tốc độ cải thiện như nhanh hơn một phần ba.

Đây có lẽ là liên quan đến kỹ thuật xoa bóp của riêng mình.

Trước đây chủ yếu là làm theo người khác, cho nên mất nhiều thời gian hơn.

Nếu như năng lực này, được trao cho những thầy huấn luyện phục hồi chức năng chuyên nghiệp thì…

Mẹ kiếp, như vậy sẽ trở thành thần y tái thế.

Trần Nguyên cuối cùng cũng dừng lại khi mức độ hao mòn của hai chân đã về mức 90% và có màu đỏ nhạt.

Nhưng mà, khi hắn rút tay lại, Thẩm Tiểu Nhiễm đã dịch chuyển cái mông lên phía trước, hoàn toàn ngồi ở mép giường, sau đó dùng hai tay của mình để xoa bóp cho hắn.

Trông rất tập trung cẩn thận tỉ mỉ, đôi bàn tay nho nhỏ, nhưng lại rất có sức lực, hi vọng dùng phương thức của mình,để giải tỏa sự mệt mỏi này.

Khi còn là một cô bé, cô ấy có thể không trả được một quả mận bằng một quả đào, nhưng cô có thể trả lại bằng một vài quả nho.

Khoảng 5 sáu phút sau, quá trình xoa bóp kết thúc.

Trần Nguyên đứng người lên, Thẩm Tiểu Nhiễm có đôi chân gần như giống nhua, hắn là có thể đứng lên được rồi, nói: "Thử một chút đi."

"Ừm được…"

Thẩm Tiểu Nhiễm thật sự ấn vào lưng, cũng cảm thấy được sức mạnh dâng trào.

Quá rõ ràng.

Theo lúc trước, các ngón chân càng thêm linh hoạt hơn.

Cổ chân cũng có thể nhẹ nhàng hoạt động rồi.

Nói cách khác, bây giờ hai chân của cô, đều có thể phát lực được rồi?

Chương 370: Contra (1)

Nín thở và tập trung, Thẩm Tiểu Nhiễm dùng hai tay chống đỡ bước xuống giường.

Hai chân giẫm trên mặt đất, đột nhiên cô run rẩy đứng lên.

Nhưng cảm giác này, cô cũng không ghét.

Điều này cho thấy cả hai cái chân, đều đang chống đỡ thân thể của cô.

So với lúc trước dựa vào một chân để đứng thẳng, lần này đã thoải mái hơn nhiều.

"… Cố lên, chậm một chút nữa."

Trần Nguyên đứng ở trước mặt của cô, duy trì một khoảng cách để có thể hỗ trợ kịp thời, nhưng vẫn không để đối phương quá tin tưởng vào mình.

Sau đó, liền nhìn lấy cô bỏ ra mười mấy giây, để có thể đứng vững.

Cô thực sự đang nhấc chân lên đi về phía hắn.

Chỉ vì sự bộc phát nhất thời này cũng khiến cho cô mệt mỏi đến mức đỏ ửng mặt.

Chính là bởi vì cô đã mất đi quá nhiều và đang trong trạng thái tổn thương nặng nề, cho nên mỗi một bước của cô, đều phải vất vả gấp mười lần người bình thường.

Giống như là Tôn Ngộ Không bật trọng lượng gấp mười lần trên phi thuyền huấn luyện trọng lực.

Chật vật, đi về phía trước, mà không cần đến máy phụ trợ nữa.

Trần Nguyên rất cảm động, nhưng không đến nỗi kích động, mà ngược lại đi mở cửa ra, từng bước một lui về phía phòng khách.

Mà đối phương, giống như một đứa trẻ mới biết đi, từ từ bước về phía bóng người trước mặt

Dần dần, thành thạo.

Mặc dù tư thế đi lại không được tự nhiên, mồ hôi cũng toát ra, hơi thở trở nên gấp gáp, nhưng cuối cùng cũng đã thoát khỏi mọi thứ.

Tiến lên nào tiểu trà!

Thời gian dần trôi qua, Thẩm Tiểu Nhiễm đi tới được phòng khách. Sau đó, giơ ngón tay lên, một mặt tự tin nói: “Trần Nguyên, tôi cho anh một cái đẹp trai.”

“… Cũng không cần quá đẹp trai đâu, an toàn là trên hết.”

Trần Nguyên có chút bất an nhắc nhở nói.

“Tâm lý vững chắc.”

Thẩm Tiểu Nhiễm nhẹ gật đầu, sau đó hai tay vuốt lấy cái váy xinh đẹp của mình, hơi hơi cúi người xuống, chuẩn bị thực hiện động tác múa ba lê.

Tiếp theo, đột nhiên quay vòng tròn.

Quả thực rất đẹp trai.

Nhưng đây không phải động tác mà cô có thể làm khi đang chịu 90% tổn thương!

Khi thấy cô sắp ngã sấp xuống, gáy sắp chạm đất, Trần Nguyên nhanh chóng đi tới chỗ cô, trực tiếp ôm lấy eo và bế cô lên.

"… Này, đây chính là thứ mà em nói là đẹp trai sao?"

Trần Nguyên bó tay, tại sao cô bé này lại nghĩ đến việc xoay vòng tròn chứ.

Ăn tiểu đà loa*.

*con quay: đồ chơi trẻ em

"Trần Nguyên, thật xin lỗi."

Bị Trần Nguyên bế lên Thẩm Tiểu Nhiễm, ngẩng đầu nhìn chăm chú lên ánh mắt của đối phương, ngơ ngác nói ra.

"Không sao, lần sau phải chú ý…"

Trần Nguyên còn chưa kịp nói xong, cô bé này dần dần lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Sau đó, nhắm mắt lại, đột nhiên vươn tay ra như diễn viên trong truyện cổ tích, cao giọng nói: "Sau này, hoàng tử và công chúa mãi mãi hạnh phúc……"

"Tiểu Trà, em biết em bé của Lao Ái với Triệu Cơ bị chết như thế nào không?"

Nhìn Thẩm Tiểu Nhiễm bị mình ôm công chúa vào trong lòng, Trần Nguyên ngữ khí bình tĩnh nói.

"Hừ." Thẩm Tiểu Nhiễm hừ nhẹ, sau đó hơi hơi quay đầu, miệng hơi hơi chu lên, nhỏ giọng lẩm bẩm nói, "Thả tôi xuống đi."

Đứa nhóc này nói chuyện quá doạ người.

Chẳng phải chỉ là đùa với anh thôi sao, sao mà lại muốn để tôi ngã chết vậy!

"Vậy bây giờ cảm giác của em là gì?"

Thả Thẩm Tiểu Nhiễm xuống, sau khi để đối phương đứng vững, Trần Nguyên đánh giá cô từ trên xuống dưới, nghiêm túc dò hỏi.

“Cảm ơn Nguyên Thần, cực kì giỏi!” Trở lại chủ đề chính, Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn hai chân, gật đầu cười, tràn ngập cảm động nói, “Là tự do a.”

Mỗi người đều có một định nghĩa tự do trong nội tâm của họ.

Nhưng bởi vì thân phận, cùng với tình cảnh khác nhau, tự do của mỗi người đều không giống nhau.

Tự do của Hạ Tâm Ngữ, là không có áp lực tiền tài, tương lai ổn định.

Tự do của Chu Phù, là có thể có được tình bạn hồn nhiên, không phải chịu gông cùm xiềng xích của quá khứ bất hạnh.

Tự do của Đường Tư Văn, là bánh bao sốt thịt bò miễn phí.

Tự do của Trần Nguyên thì rất đơn giản — — một đấm đánh bại địa cầu.

Cho nên nghĩ đến tự do mà Thẩm Tiểu Nhiễm mong muốn, chỉ là có thể đứng lên, có thể bước đi, ngay cả khi trong một tấc vuông.

Ừ, có tôi ở đây, em sẽ đạt được tự do.

“Còn gì nữa? Có cảm giác không thoải mái gì không?” Trần Nguyên tiếp tục hỏi.

Thẩm Tiểu Nhiễm sau khi suy nghĩ, nói: “Ở chỗ đùi, đầu gối, cực kì mất sức. Tuy rằng chân đã khá hơn nhiều, nhưng luôn có một loại cảm giác không phối hợp được.”

Đó là đương nhiên.

Phương thức phục hồi chức năng của Trần Nguyên không khoa học như của trung tâm phục hồi chức năng Sâm Hải, là ở mỗi khớp xương, đồng bộ phục hồi. Ví dụ như cậu trai kia, nửa thân dưới trên cơ bản là ở sáu mươi mấy, không tồn tại bộ phận tổn thương nghiêm trọng.

Mà Thẩm Tiểu Nhiễm, thuộc kiểu là dục tốc bất đạt, cải thiện từng khu vực bộ phận của cô trước, lại không quan tâm đến toàn bộ cơ thể.

Chương 371: Contra (2)

Nhưng mà thấy hôm nay không có bao nhiêu thời gian, cho nên Trần Nguyên chỉ ngồi xổm xuống, dùng tay cầm phần đùi từ đầu gối trở lên của Thẩm Tiểu Nhiễm, nhẹ nhàng nhéo thịt, xem xét tiến độ, cũng vào lúc sau khi phát hiện điểm hư tổn, nói: "Nói với mẹ của em, tiếp tục mát xa chỗ này."

Bây giờ là tại vị trí đối xứng trái phải, tập trung tiến hành mát xa cải thiện, trong lúc đó vẫn dùng dụng cụ ở trung tâm phục hồi chức năng kia. Đại khái sau một tuần, cơ thể của em sẽ có cải thiện rõ ràng.

Mặc dù vẫn là khoảng 90% như cũ, nhưng so sánh với lúc trước, hầu như tất cả đều đạt đến đỉnh, cơ thể chẳng còn mấy chỗ độ bền, đã là cải thiện rất nhiều.

"Sao nghe ngữ khí giống như cậu sắp rời đi vậy…"

Sau khi nhận thấy được bầu không khí, Thẩm Tiểu Nhiễm có chút chán nản, nhỏ giọng hỏi.

"Ngày mai anh còn phải đi học mà." Trần Nguyên cười nói.

Đàn ông tốt nhà người ta ngày nào cũng hơn nửa đêm mới về nhà.

"Vậy, vậy để mẹ tôi đưa anh đi." Thẩm Tiểu Nhiễm tiếp tục thỉnh cầu.

"Không làm phiền dì ấy, anh ngồi xe buýt công cộng."

"Ô…chờ đã!" Nhìn thấy Trần Nguyên đang mang giày, phải rời đi lập tức, Thẩm Tiểu Nhiễm bước nhanh hơn về phía hắn.

"A, đi chậm một chút thôi."

Trần Nguyên thấy tiểu tử này lại có xu hướng té ngã, vội vàng tiến lên để đỡ.

Mà cô, giống như cái cây bị đốn hạ, trực tiếp ngã lên người hắn.

Sau đó, dùng sức ôm cánh tay của mình để chống đỡ.

Vẫn hên là không quăng ngã.

“Anh trai.” Thẩm Tiểu Nhiễm dán trên người Trần Nguyên, lại nắm chặt cánh tay hắn, đột nhiên vẻ mặt tươi như mặt trời nói, “Mang em đi ra ngoài chơi sao.”

“Ngao Tiểu Thẩm nghe lời, hôm nay quá ham chơi rồi.”

“Không phải, ý tôi là…..” Thẩm Tiểu Nhiễm giải thích nói, “Anh đẩy tôi xuống dưới lầu, sau đó đi dạo bên ngoài một chút, vui vui vẻ vẻ ăn chút gì đó, đến lúc đó mẹ tôi có thể trực tiếp lái xe lại đây chở anh về nhà. Như vậy cũng không trễ lắm đây, đúng không?”

Cô vừa nói như vậy, Trần Nguyên vậy mà cũng cảm thấy có chút hợp lý.

Mẹ em ấy không bao lâu thì đã trở về, đến lúc đó nhân tiện chở mình về.

“Được thôi, Tiểu Thẩm ra ngoài.”

Đứa nhỏ này đã làm nũng đến mức này, Trần Nguyên dù sao cũng không phải ma quỷ, đương nhiên đồng ý.

“Đợi chút.”

Ở ngay trước cửa, Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên mở miệng nói.

Sau đó, chậm rãi đi trở về phòng mình.

Qua một hồi lâu sau, thần bí đi ra.

Vì vậy, liền nhìn thấy trên đầu cô đội cái mũ beret thuần trắng. Hơn nữa, còn đeo chéo một cái túi xách nhỏ dễ thương của con gái.

“Lúc em trúng gió ở bờ sông trước đây, hình như cũng không có đội mũ mà.” Trần Nguyên cảm thấy rất là mới lạ.

“Anh để ý tôi như vậy à?” Thẩm Tiểu Nhiễm cười xấu xa hỏi.

“Em còn nói chuyện với anh như vậy thì anh sẽ mách lẻo với ba em.”

“Đừng! Ông ấy chính là nữ nhi khống*!” Thẩm Tiểu Nhiễm vội vàng ngăn cản, hy vọng Trần Nguyên đừng có ngớ ngẩn.

*Mê, cưng chiều con gái của mình, giống kiểu nhan khống.

Sau khi ba biết thì tiếp theo hai người họ sẽ bị chia cách.

Quan trọng là Trần Nguyên sẽ bị đánh!

“Cái này sao….” Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn luôn rất khó đối mặt với ký ức này, nhưng bởi vì đã tốt lên, cho nên đã không tính bóc vết sẹo này, cười nhạt nói, “Đây là quà mẹ tôi tặng tôi, trước khi chân bị thương tật, nói tôi mặc vào lúc chúng ta dạo chơi ngoại thành, chụp nhiều tấm hình đẹp hơn. Sau đó về sau, thì vẫn luôn không có cơ hội….”

Tính cách cô hoàn toàn không thay đổi, rộng rãi thẳng thắn.

Cũng đúng, làm gì có đứa trẻ nào cái tuổi này mà cao lãnh như vậy, giống như tảng băng vậy, xa cách người cả ngàn dặm.

“Phục hồi cho tốt, đợi sau này, anh dẫn em đi chơi bóng.”

Đời người có hy vọng, chính là từ vô số mục tiêu tạo thành.

Chính bởi vì cuộc sống đang đi theo đúng hướng, vì vậy ngay cả khi mấy lời nói đó nghe có vẻ có chút tổn thương, cô cũng sẽ vui vẻ tiếp thu, hơn nữa ghi nhớ trong lòng, vẫn luôn chờ mong nó.

“Ừ được, hứa rồi nhé!”

Thẩm Tiểu Nhiễm vẫn luôn có chút lo lắng.

Có được lực lượng thần minh là Trần Nguyên, có thể biến mình trở thành cái phó bản hay không, sau khi quét qua, liền tiếp tục đến cái phó bản tiếp theo, để cô ở lại đây.

Dù sao thoạt nhìn, hắn không cô độc một chút nào.

Người bên cạnh hắn, chắc chắn cũng là người tràn đầy thú vị.

Nhưng mà, tôi có thể là có chút đặc biệt.

Bằng không, hắn cũng sẽ không ở trong giấc mơ, trực tiếp nói ra việc hắn có được ma thuật vô hạn.

Chính bởi vì cô là một nhóc con, cho nên có thể trở thành người để hắn chia sẻ cảm xúc và bí mật.

Nếu là như vậy….

Trần Nguyên tiên sinh, tôi rất vui khi được cống hiến sức lực.

“Vậy, xuất phát thôi.”

Trần Nguyên đẩy xe lăn ra, Thẩm Tiểu Nhiễm ngồi xuống xe.

Chương 372: Contra (3)

Hai người cứ như vậy, ra khỏi cửa nhà, ngồi thang máy, ra khỏi tiểu khu, sau đó đi tới ven một con đường.

“Nơi này anh đã đã tới chưa?” Thẩm Tiểu Nhiễm cười hỏi.

“Chưa.” Trần Nguyên lắc đầu, nói, “Ở xã Dương Quang cũng có phố cổ, bình thường anh đi dạo ở đó.”

Con phố này ở bên ngoài thương trường, trông có vẻ đắt đến khiến người khác ghê tởm, Trần Nguyên không có suy nghĩ tiêu phí gì đâu.

Nhưng mà, nơi này con gái đúng là rất nhiều.

“Ể, cái cửa hàng bắt búp bê này hôm nay sao đông người dữ vậy?”

Khi đi ngang qua một cửa hàng bắt búp bê, Thẩm Tiểu Nhiễm cảm thấy rất nghi hoặc.

“Vào trong xem thử?” Trần Nguyên hỏi.

“Được thôi.” Thẩm Tiểu Nhiễm cười hì hì, khá đắc ý làm ra động tác khoe bắp tay, ngay cả khi trên cánh tay mềm mại trắng trẻo cũng chẳng có cơ bắp gì, nhưng cũng có thể nhìn ra đứa nhóc này đang kiêu ngạo, “Tôi chính là sát thủ búp bê đã được công nhận.”

“Ai công nhận?”

“Ba tôi mẹ tôi.”

“Vậy để xem trình độ như thế nào đây.”

Trần Nguyên liền chậm rãi đẩy cô vào trong tiệm.

Mà khi nhìn thấy có đứa trẻ tàn tật, khách hàng trong tiệm đều chủ động nhường chỗ ra.

Tiếp theo, sau khi đi đến trước mặt nhân viên cửa hàng đội mũ, hai người ngẩng đầu cùng lúc, nhìn thấy một búp bê màu hồng nhạt rất lớn.

Trần Nguyên nhận ra được: “Đây chẳng phải [Bíp] Nabell sao?”

“Bởi vì chúng tôi là công ty nhượng quyền chính hãng của Disney, cho nên ở đây có thể không cần [Bíp] nha.” Nhân viên cửa hàng khá tự tin nói.

“Thật sự không cần [Bíp] sao? Xâm phạm bản quyền là tôi không bồi thường nổi đâu.”

“Đúng vậy, không cần [Bíp], chúng tôi dám không [Bíp] đương nhiên là vì chúng tôi có tự tin.”

Lời này nói ra, thật là kiên cường.

Bạn mở một cửa hàng Wallace giả ở một thị trấn nhỏ tại một quận tuyến 18 có thể không có vấn đề gì, nhưng nếu bạn bán bút chì [Bíp] pa* Disney giả ở cổng trường, thì chờ FBI warning đi.

*[Bíp] pa: Peppa pig, vì tên bản quyền nên ý nam chính là không thể nói thẳng tên ra, sợ vi phạm bản quyền.

“Lớn thật!” Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn con búp bê cực kì lớn đang treo, nhịn không nổi cảm thán nói, “Cái này chắc cần không ít tiền nhỉ.”

“Hàng giới hạn, không mua được nha.” Nhân viên cửa hàng vẫn có bộ dáng vinh dự chung một bộ với Linabell như cũ, “Có thể dùng búp bê đổi, 52 con búp bê nhỏ của tiệm này, liền có thể có được.”

“52 con…” Thẩm Tiểu Nhiễm quay đầu, nhìn những nhóm nữ sinh viên mang theo bạn trai tới điên cuồng gắp búp bê, có chút cảm khái, “Nice marketing.”

Loại cửa hàng gắp búp bê này, búp bê bên trong đều hơn trên thị trường. Hơn nữa, còn có thể dùng búp bê nhỏ đổi búp bê lớn.

6 con đổi búp bê cỡ trung, cùng loại với Pikachu, Bulbasaur.

8 con có thể đổi búp bê cỡ trung plus, chính là con cá sấu bụng trắng kia.

12 con đổi con lớn, đại khái là cỡ cái loại gấu đáng yêu.

18 con đổi con lớn, là con búp bê làm bằng chất liệu tốt hơn.

26 con đổi búp bê kích thước thật cực lớn, loại 1m6 1m8.

Mà bởi vì đây là búp bê chính hãng được Disney ủy quyền chính thức, không cần [Bíp], cho nên yêu cầu 52 con rất kinh người.

Dùng một lần để gắp nhiều như vậy rất khó, người bình thường sẽ gửi búp bê mình gắp được ở lại chỗ này, để khi nào lên loại mới, có búp bê yêu thích, đổi lại cùng một lúc.

Đương nhiên, gắp búp bê ở bên ngoài cửa hàng thì không được tính.

Nhưng mà tiến độ những người này trước mắt còn cách rất xa, gắp đến mồ hôi đầy đầu, xe đẩy nhiều nhất cũng mới mười mấy con.

Sau đó, liền bắt đầu cơn đau rồi.

“Thôi hôm nay bỏ đi…. Giữ lại trước.”

“Lỡ lần sau đến không có thì sao?”

“Thì là…”

“Anh rể, em muốn mà.”

“Được, gắp tiếp.”

Khi nói chuyện, lại có một anh trai giàu có đổi 200 đồng tiền. Sau đó, tiếp tục vùi đầu cực khổ gắp cùng ‘cô em vợ’.

Chơi thật biến thái.

“Em muốn không?” Trần Nguyên hỏi cô.

“Có hơi phù hoa.” Thẩm Tiểu Nhiễm lắc đầu, “Cảm giác giống như không phải gắp vì gắp búp bê vậy, thật sự là đi ngược lại ý định ban đầu, tôi thích những con búp bê nhỏ từ cái nhìn đầu tiên hơn.”

“…..Thấy em sau khi ra khỏi nhà, chỉ số thông minh hình như lại chiếm lĩnh cao hơn một chút.”

Sao mà, cứ cư xử như một kẻ ngốc khi ở một mình với tôi?

“Hừ, một trăm tệ.”

Thẩm Tiểu Nhiễm móc ra một tờ tiền giấy một trăm tệ từ trong ví cực ngầu, đưa cho chị gái lễ tân, chuẩn bị khai sát.

Sau đó, dang dang dang, xu trò chơi rơi lục tục vào trong rổ nhỏ.

Thẩm Tiểu Nhiễm trực tiếp chia một nửa cho Trần Nguyên, cũng tính khí quái gở nói: "Trở về muộn như vậy, bắt một con búp bê nhỏ về tặng cho dì ấy, bằng không lại phải bị mắng."

Thẩm Tiểu Nhiễm này không chỉ có trà, lại còn có một loại tiềm chất thay đổi vai vế người.

Phù hợp với điều kiện trung bình của Phù Gia quân, cho phép gia nhập.

"OK, bắt đầu gắp."

Chương 373: Contra (4)

Trần Nguyên không làm theo thủ thuật này, hoàn toàn không tố cáo, hai người liền bắt đầu nghiên cứu ở trước một cái máy búp bê, xem có búp bê nhỏ đáng yêu không.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được một giọng nói con gái: "Ca ca, chính là cái này, em muốn nó."

Có lẽ là có cảnh giác tự nhiên đối với thiếu nữ xinh đẹp cùng tuổi, Thẩm Tiểu Nhiễm quay đầu nhìn qua, liền nhìn thấy một cô gái uốn tóc gợn sóng, nắm tay một nam sinh cao một mét tám, vẻ mặt 'Tôi đáng yêu nên muốn cái gì cậu đều đồng ý đúng không?' mà khoe khoang.

Hừ, rác rưởi.

Loại tiểu trà xanh này, một ngón tay của tôi là có thể trấn áp.

"Được được được, xem anh bắt đây!" Vị nam sinh kia lấy điện thoại ra, quét mã.

Sau đó, trong tiệm liền vang lên: Alipay vừa chuyển, 1000 tệ.

DM, đại gia!

"Có nhiêu đó tiền trực tiếp mua một cái không phải là được rồi sao, đồ thích thể hiện." Thẩm Tiểu Nhiễm nhỏ giọng nói thầm một câu, vẻ xem thường đến tận trời.

Không phải, sao con nít như em lại có ý đối đầu với người lớn như vậy?

Người ta không phải cũng rất đáng yêu sao, mắt to, tóc xoăn gợn sóng, còn mặc áo ngắn trắng…

“Tư Ha!” Thấy Trần Nguyên nhìn có chút lâu, Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên căng thẳng rồi.

Tiêm vắc-xin phòng chó dại phát cuồng đi.

“Một ngàn tệ, 500 lần gắp, có vẻ như anh ấy quyết tâm giành chiến thắng ha.” Trần Nguyên hình như đã nhìn ra, cái này rốt cuộc hoạt động theo logic gì.

Nạp tiền là vua.

Chỉ cần nạp đủ nhiều, là có thể bắt được.

Bởi vì búp bê chính hãng này, ít cũng phải hơn hai ngàn, có thể đổi được cũng không quá thiệt, mthậm chí có thể kiếm thêm chút ít, cho nên rất có lực hấp dẫn.

Sau đó, luôn có người cảm thấy chỉ cần tiêu mấy trăm tệ là có thể đạt được, cho nên đã tiến thân vào việc tiêu phí cách điên cuồng này.

Đây, chính là cách kiếm tiền của cửa hàng búp bê.

Giống như con gấu đáng yêu ngày đó, nó nhìn như là phần thưởng, nhưng thật ra là giám đốc.

Thế mà là giám đốc Linabell.

Rất tốt.

Thẩm Tiểu Nhiễm không có hứng thú, bỏ hai đồng tiền xu đầu tiên vào lỗ, sau đó thao túng thanh cánh tay, bắt đầu đong đưa trái phải.

Lúc này, cũng không có thanh tiến trình.

Chẳng lẽ thanh tiến trình không làm việc.

Đang lúc Trần Nguyên nghĩ như vậy, Thẩm Tiểu Nhiễm điều khiển cánh tay máy móc đi xuống, bắt lấy một cái đầu ong mật nhỏ, nắm lấy.

Lúc này, xuất hiện tiến độ — — 54%.

Sau đó, búp bê bị gắp lên, chậm rãi di chuyển ở bên trong, nhưng khi sắp đem tới trước cửa hố thì rơi xuống trật ra ngoài trước.

Thẩm Tiểu Nhiễm cũng không hề nhụt chí, tiếp tục gắp.

Lúc này đây, sau khi nắm được, tiến độ biến thành 58%.

Sau đó, bật ra ở cửa hố bản plastic.

Sao lại thế này, đây rốt cuộc là tiến độ gì vậy….

Trần Nguyên có chút khó hiểu, bắt đầu quan sát những người khác, sau đó phát hiện bọn họ vào lúc gắp, mới xuất hiện tiến độ. Hơn nữa, ngay cả khi tiến độ không có đến trăm phần trăm, cũng có thể gắp trúng búp bê.

Tiếp tục, hắn bắt đầu chờ xem.

Dù sao, thấy được một cái thanh cánh tay trăm phần trăm.

“Cái này quá xa, gắp không trúng.”

“Là có chút xa, nhưng cảm giác gắp thật sự rất chặt mà….”

“Ể! Trúng! Cái này cũng có thể bắt được à?”

“Dữ dữ dữ, anh vừa rồi còn cảm thấy chắc chắn không được.”

sau khi xem xong một màn hoàn chỉnh này, trần Nguyên bừng tỉnh giác ngộ cực lớn.

Đúng vậy, bởi vì đây là một cái máy móc, máy móc không khoa học, cho nên không có cách phán đoán ra tiến độ gắp trúng búp bê.

Cho nên cái này, đại diện cho tiến độ ‘cường độ gắp’.

Bình thường gắp búp bê đều có một vài thủ thuật nhỏ, tương tự như cơ chế khen thưởng — — sau nhiều lần gắp, thì sẽ tặng một lần gắp có cường lực khá mạnh.

Rất tốt, tôi đã nhìn thấu phù văn.

“Ca ca, gắp hết chỗ này đi.”

Đột nhiên, hai người cô gái hoạt bát đáng yêu kia chạy tới từ phía sau.

Trần Nguyên thì không sao, nhưng xe lăn của Thẩm Tiểu Nhiễm bị đụng phải một chút, cơ thể cũng bị đâm trúng, liền nhíu mày ngay tại chỗ: “Tên ngốc này….”

Nhưng cô vừa nói một nửa liền dừng lại, bởi vì cô nhìn thấy biểu tình Trần Nguyên không tốt lắm, như là có chuyện làm

với anh trai cô.

Cho nên, vội vàng nhẹ nhàng dắt tay áo hắn, nói: “Anh cũng gắp búp bê đi mà.”

Có vài lúc, một vài cảm xúc rất nhanh sẽ bị trừ khử.

Bởi vì, có người để ý mà.

“Ừ.” Trần Nguyên gật đầu, không nói gì cả.

Cô bé có làn da trắng với bệnh công chúa kia và anh trai cô, dường như không phát hiện ra.

Cho nên không cần phải tức giận.

“Ca ca, em muốn là người đầu tiên ở Hạ Hải lấy được búp bê Linabell cực kỳ lớn!” Cô gái vẻ mặt hưng phấn nói.

“Ce ce, em ~ muốn ~ oẹ ~”

Liếc nhìn cô gái kia, Thẩm Tiểu Nhiễm tiếp tục tính tình quái gở.

Mà đúng lúc này, mặt của cô bị nhéo.

Sau khi quay đầu, đó là Trần Nguyên tự tin, cùng với nụ cười thong dong: “Tiểu trà, muốn làm người đầu tiên ở Hạ Hải lấy được Linabell không?”

Chương 374: Tại sao anh tốt với tôi như vậy (1)

“Hả?”

Thẩm Tiểu Nhiễm lúc này nhất thời không có phản ứng lại được, kinh ngạc nhìn Trần Nguyên, không rõ là có ý gì.

Linabell đầu tiên ở Hạ Hải?

Sao mà nghe có vẻ là phải lột vỏ hạnh nhân vậy?

“Cố lên cố lên cố lên!”

Hạt gạo nhỏ sau khi biết được có thể đổi Linabell ở cửa hàng gắp gấu bông, liền trực tiếp kêu anh trai, sợ bị những người khác lấy đi trước.

Nhưng mà nhìn bộ dáng này của đại gia, xem ra là không có ý định cạnh tranh.

Dù sao nhiều nhất cũng chỉ mới được hai mươi mấy con gấu bông, lại còn bởi vì dự toán không đủ, không thể không từ bỏ.

Mà cô thì khác, cô có anh trai vạn năng, có thể thực hiện hết mọi nguyện vọng của em gái. Hơn nữa, chỉ cần là vấn đề có thể giải quyết bằng tiền, thì đều không gọi là chuyện!

Nhưng mà….

Nhìn anh trai gắp liên tục vài lần đều thất bại, thậm chí không thể đến gần cửa hố, hạt gạo nhỏ hơi nhăn mày lại, ngữ khí dần dần đê mê, hỏi: "anh trai, có khó như vậy sao?"

"Xì…."

Ngày thường vào lúc anh trai mang nữ sinh đi ra ngoài chơi cũng chỉ từng gắp gấu bông vài lần, hơn nữa cũng chỉ gắp gấu bông khi đi coi phim ra trung tâm thương mại, sau đó đi đến khách sạn cũng chỉ là một đoạn nhỏ, anh ấy sao có thể là cao thủ gắp gấu bông được chứ?

Cho nên, anh ấy chỉ có thể căng da đầu nói: "Chắc là không đến mức, chỉ cần mô hình đủ nhiều, dùng phương pháp Enumeration…. Vấn đề thời gian thôi."

"Nghe không hiểu, nhưng anh trai cố lên!" Hạt gạo nhỏ nắm tay, dùng sức cổ vũ cho anh trai.

Mà nhìn nụ cười xán lạn của em gái đến mức chiếu sáng toàn bộ tiệm, anh ấy thật sự cảm thấy mình là một anh trai vô cùng tốt.

Trước kia từng có bạn gái ghen, nói anh ấy quá sủng em gái, có chút không vui, sau đó anh ấy liền bỏ bạn gái.

Nữ nhân hèn hạ, có thể so cùng với em gái trong nhà sao?

"Yên tâm, nhất định lấy được cho em." Làm cái dấu tay OK, anh trai tràn ngập tự tin.

Mà trong tiệm, có một vài cô gái khác, cũng nhìn tới bằng ánh mắt ghen tị, đều ảo tưởng bản thân có một kẻ có tiền…. À không, là anh trai tốt sủng em gái như vậy.

Đó, chính là cảm giác thỏa mãn mà anh ấy muốn.

Đó cũng là cái giá anh ấy phải trả để giả vờ.

Trong lòng Trần Nguyên dù ít dù nhiều gì cũng có vài suy nghĩ anh hùng.

Đương nhiên, không phải chỉ là thích thể hiện, thu hút sự chú ý của các cô gái.

Mà là, bản thân cũng mang theo một cô em gái, lúc này mà bị so thua, thực sự rất khó chịu.

"Ý anh là…" Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trần Nguyên, Thẩm Tiểu Nhiễm nhỏ giọng nói, "Muốn sử dụng cái kia' sao?"

Cái 'cái kia' này cực kì có nội vị.

Không sai, tôi chính là phải dùng 'cái kia'.

"Yên tâm, không ảnh hưởng." Trần Nguyên gật đầu.

Tiếp theo, cho tiền xu vào, cánh tay máy chuyển động.

Mặc dù hắn không có cách nhìn thấy tiến độ của việc gắp, cũng không có cách tăng xác suất thành công lên. Nhưng vừa rồi hắn phát hiện, cường lực gắp cũng có bí quyết.

Hắn xem qua một vài giáo trình gắp gấu bông trên mạng, trước đây không có cách chứng minh, nhưng hôm nay sau khi chính mắt nhìn thấy, phát hiện quả thực có ích.

Sau khi đưa cánh tay máy đến chỗ gắp bông muốn gắp, dừng việc lắc lư, để nó ổn định, cũng không chủ động ấn nút gắp, chờ sau khi thời gian đếm ngược về 0, tự động thả, trong nháy mắt gắp trúng, bắt đầu giống như chơi Kính vũ đoàn, không ngừng ấn nút đỏ.

Sau đó, có thể thấy được bằng mắt thường, trong vòng hai giây, tiến độ cường lực gắp trực tiếp được kéo đến 100.

Kịp thời dừng tay.

Lúc này, cánh tay máy gắp lấy đầu con búp bê đang cười, khống chế vững vàng.

Quả nhiên là có cơ chế.

Một gắp này, nhìn có vẻ ổn!

Không hề lắc lư chút nào.

Sau đó trên miệng cửa hố plastic, mở gắp ra, bùm một tiếng, rơi xuống cửa lấy.

Easy!

Trần Nguyên cúi người xuống, khi nhặt búp bê lên, Thẩm Tiểu Nhiễm đột nhiên làm ra nụ cười cường điệu, giống như hạt gạo nhỏ kia, khen ngợi cách nghịch ngợm: "A, anh trai anh thật lợi hại, một gắp đã gắp trúng!"

Giọng nói thiếu nữ đáng yêu vừa phát ra, một nam sinh bên cạnh tới cùng với chị gái, cảm thấy sống không bằng chết nhìn qua, trong ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

Người anh em em gái cậu đáng yêu thật đó, lại còn an tĩnh hơn so với em gái tóc xoăn kia.

Tôi lấy chị gái đổi với ông được không?

Cái gì, không được?

Vậy không đổi, thì trực tiếp cho cậu người chị gái này.

Mà bởi vì Thẩm Tiểu Nhiễm không thích náo như vậy, âm thanh không lên, vẫn chưa thu hút quá nhiều sự chú ý.

Nhưng mà, tính nhạy cảm trời cho là đặc thù của cộng đồng thiếu nữ thời kỳ này, không ai hiểu sự khoe khoang hơn hạt gạo nhỏ, cô ấy lập tức đã nhìn ra, đối phương là đang khiêu khích mình.

Sau đó, hai người cứ yên lặng đối mắt như vậy, trong không khí phảng phất như có tia lửa.

Chương 375: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (2)

Nếu không phải bây giờ có người, hai người này đã đánh nhau tới tận la quyền.

Đương nhiên, nếu như vậy thật, Thẩm Tiểu Nhiễm chắc chắn sẽ bị bất lợi một mặt.

Bởi vì hạt gạo nhỏ sau khi đánh xong có thể chạy.

"Anh, mau gắp một con đi, đã mười đồng rồi."

“Đang gắp đang gắp…”

Nghe thấy bên kia nóng nảy, Thẩm Tiểu Nhiễm nũng nịu nói: “Ca ca, em muốn cái con Nabell gì ấy, mặc dù cũng không có thích nhiều, như trở thành một trong những món quà anh tặng trong phòng em, thì cũng khá tốt đó.”

“Được được, bắt buộc phải lấy được.”

Rõ ràng hai đám người không có lấy một lần đối thoại, nhưng mỗi câu đều như là nói cho đối phương nghe.

Cạnh tranh, cứ như vậy mà bắt đầu.

Nhân viên cửa hàng trước quầy với bà chủ đã tê rần.

Nhưng mà, bà cũng không ngờ tới.

Âm mưu tôi dùng để câu sinh viên, sao lại là hai người em gái khống mắc mưu?

Nhưng mà vị đại gia kia tiêu tiền nhiều như vậy, bên cạnh lại có một bàn tay ma thuật kích thích anh ấy, sớm muốn gì hôm nay anh ấy cũng tiêu thêm một ngàn.

Không thể không nói, anh trai của em gái xe lăn hiểu hơn một ít, có thể thao tác làm gia tăng xác suất, ví dụ như để thả xuống tự nhiên, ví dụ như điên cuồng ấn để gắp.

Rất hiểu cách làm mà.

Mà sau khi liên tục gắp trúng con búp bê thứ ba, nụ cười trên mặt bà, không quá tự nhiên.

Đương nhiên, không phải chơi không nổi.

Mà là, xác suất ra cường lực gắp cũng quá cao rồi!

Mấy cái gắp này, rõ ràng là có chút chắc.

Dù sao, vào lúc gắp lần bốn, trở về bình thường, mới vừa nâng lên, không đi được bao xa, liền rớt xuống.

Nhưng mà Trần Nguyên cũng không phải sơn bị trở thành kẻ lừa đảo, cố ý làm lỗi, mà là trong lúc điên cuồng ấn phím, không cẩn thận ấn nhiều một chút, vượt qua tiến độ cường lực gắp, một lần nữa thả về 0.

“Đổi cái máy khác, mấy cái vị trí này không tốt lắm.”

Cũng là vì tránh để nhân viên cửa hàng cảm thấy là máy móc có trục trặc, Trần Nguyên chủ động đổi đến bên cạnh, dùng thủ pháp giống với vừa rồi, giống như lấy đồ trong túi, nhẹ nhàng thu.

Nhưng mà ngay cả khi bị gắp mạnh rồi, cũng sẽ có tình huống khi rơi vào hố bị nảy ra ngoài, cho nên xác suất thành công của Trần Nguyên trước mắt là 60%, hai mươi đồng xu thu lại sáu con gắp bông là tiêu chuẩn cực kỳ cao.

Cũng bởi vì hắn thành công, mọi người đều bắt chước kĩ xảo của hắn, tay động nhanh hơn tiến độ cường lực gắp.

Bạch bạch bạch bạch bang….

Trong lúc nhất thời, như trở về hai năm 0809 kia, cơn ác mộng mà mỗi tiệm Internet đen đều không thể không trải qua, Pi Li Pa La*!

*Tên bài hát

Sau đó đại gia cũng phát hiện, như vậy thì tỉ lệ ghi bàn đúng là cao hơn một chút, đại khái có thể tăng lên tới khoảng 10%….

Nhưng cùng với Trần Nguyên mười gắp sáu trúng thì vẫn là so không được.

Tên nhóc này, là thần máy gắp thú bông!

“Chuyện này….”

Mắt thấy búp bê trong xe đẩy của đối phương càng ngày càng nhiều, hạt gạo nhỏ luống cuống, lại nhìn anh trai tiêu mấy trăm đồng xu, gắp được năm con búp bê, thật thất vọng.

Mà lúc này, đáng giận nhất chính là, Thẩm Tiểu Nhiễm thế mà lộ ra nụ cười trào phúng mê người!

“Ca ca, anh nhanh lên đi, cũng đập đập đập đi!” Hạt gạo nhỏ nôn nóng thúc giục.

“Đang đập đang đập…”

“Lại rơi xuống, lại thiếu chút nữa a.” Hạt gạo nhỏ nóng nảy.

Nói thật thì, bây giờ gấu bông đã không quan trọng.

Không đúng, vẫn quan trọng.

Nhưng mấu chốt là không phải trở thành người đầu tiên lấy được Linabell ở Hạ Hải, mà là đứa trẻ thắng được đứa trẻ không biết từ đâu chui ra này!

Nhưng rõ ràng, anh trai cô quá lợi hại.

Anh trai mình ngoại trừ có tiền, một chút tác dụng cũng không có….

……

"….Chúc mừng, cậu đúng là bậc thầy gắp gấu bông."

Nhìn người đàn ông này, chỉ tốn hai trăm đồng xu, không đến nửa tiếng, đã lấy được Linabell, thậm chí còn gắp dư thêm hai con gấu bông, nhân với cửa hàng với bà chủ như bà, cười đến mười phần miễn cưỡng.

Marketing nạn đói để kích thích tiêu dùng vừa bắt đầu thì đã kết thúc!

Hơn nữa bởi vì người đàn ông này mang đến thủ pháp gắp gấu bông chính xác cho nhóm khách hàng, phí tổn thất hôm nay còn nhiều hơn so với trước đây…..

Em gái khống chết tiệt, cậu huỷ hoại hết tất cả!

"Nhiễm Nhiễm cầm lấy, chúng ta go."

Nhét con Linabell siêu bự này ngồi trên xe lăn trong tay Thẩm Tiểu Nhiễm, hai người như tư thái chiến thắng, rời khỏi cửa hàng.

Nhưng mà còn chưa đi được bao xa, vị đại gia kia liền đi theo lại đây, chủ động gọi Trần Nguyên lại, nói: "Người anh em, em bé này của cậu bao nhiêu tiền, ra giá cho tôi đi."

【 Cái đồ chơi này mua có lẽ không tới hai ngàn tệ, cho anh ta 3000, anh ta hẳn là sẽ đồng ý nhỉ? 】

【 Nhưng mà 300 tệ để mua cái đồ chơi này, đúng là 】

Chương 376: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (3)

【 Nhưng cũng hết cách rồi, cô một hai muốn nói, cô chính là không muốn để cô gái này lấy được gấu bông, anh trai bạn đi mua về từ tay anh trai tôi, phá hoại tình cảm của hai người cô! 】

【 Phá hoại tình cảm anh em gì đó, tôi không có hứng thú, chỉ muốn dỗ tốt đứa trẻ này, bằng không trở về tính tình lại nháo nhào cả đêm, ai…. 】

“Anh.”

Ngay tại đây sau khi người nam nói xong, Thẩm Tiểu Nhiễm gọi Trần Nguyên lại, bảo đối phương cúi người xuống thấp, dùng tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Em bé này giá trị hai ngàn tệ, tâm lý anh ấy giới hạn khoảng là 3000, nhưng chúng ta cho dù ra giá đến 4000….”

Hiển nhiên, hạt gạo nhỏ không chỉ không dùng tiền để phá hoại tình cảm của bọn họ được, còn sẽ bị tiểu gian thương là bạn học Thẩm Tiểu Nhiễm hung hăng hố thêm một miếng.

“Là em gái cậu muốn sao?” Trần Nguyên hỏi.

Nghe thấy điều này, nam sinh thở dài nói: “Đứa nhỏ này rất tùy hứng, chuyện gì cũng đều phải thoả mãn em ấy, bằng không sẽ tức giận.”

“Hư như vậy sao?” Thẩm Tiểu Nhiễm hỏi với vẻ mặt thích thú.

“Hư thì không tới mức….” Nam sinh cười bất đắc dĩ nói, “Chúng tôi là gia đình đơn thân, bố thì đi công tác vội, chính là tôi chăm sóc em ấy. Thành cái dạng này, hoàn toàn hoàn toàn là do tôi sủng hư em ấy.”

“Chỉ là chuyện này tôi cũng không quyết định được, dù sao gấu bông cũng là của Nhiễm Nhiễm.”

Sau khi Trần Nguyên liếc mắt với Thẩm Tiểu Nhiễm, cười nhạt: “Vậy thì, anh cũng chiều em thật sự hư rồi.”

“…..”

Vốn dĩ còn đang suy nghĩ số tiền có thể cho Trần Nguyên, để cảm ơn hắn làm bạn với bản thân Thẩm Tiểu Nhiễm, lại bị giáp mặt ‘phê bình’ như vậy.

Cô đã ngoan ngoãn hiểu chuyện đến không thể hơn được nữa, thế mà bị hình dung là ‘sủng hư’.

Nhưng bị chửi bới như vậy, cô một chút cũng không tức giận ủy khuất, mà là một loại sung sướng đến mức cả người đều cực kỳ hưởng thụ.

Loại thiên vị rõ ràng này.

Loại ‘em cậu không thể quý giá bằng em gái tôi’ này.

Loại vấn đề linh hồn ‘ai nói đứa trẻ có tiền mới có thể làm công chúa’ này….

A a a a a!

Truyện ngọt sủng chính là loại cảm giác này sao?

Mạng lưới nữ sinh Qidian, khởi động!

“Vậy nói như thế nào?” Nam sinh nhìn Thẩm Tiểu Nhiễm, hỏi.

Nói như thế nào?

Thẩm Tiểu Nhiễm vừa rồi nghĩ tới, nghĩ tới một vài tàn nhẫn sảng văn sống: Muốn sao? Bảo cô ta tự mình tới cầu xin tôi.

Sau đó, lại hung hăng từ chối trước vẻ mặt của đứa trẻ ngốc đó!

Khiến cô ấy nếm thử một chút mùi vị của thua trận.

Nhưng mà, cô cảm thấy mình trưởng thành, đã qua cái tuổi cần tình cảm mãnh liệt nhiệt huyết như 《 Tinh thần biến 》 , độ tuổi thẳng thắn và vui vẻ, tự nhiên cũng cảm thấy ấm ấm áp áp như 《 Hoàng tử bé 》 cũng rất tốt.

Nếu có một đoá hoa trên lòng nhân ái, nó vừa lúc nở rộ trên những ngôi sao thuở xưa đó, chỉ cần xem một ngôi sao, là có thể khiến người khác vui vẻ hơn nửa ngày.

Giống như vậy, chỉ là xem nó một cái, tôi sẽ vui vẻ hơn nửa ngày.

“Hì hì.”

Gắt gao ôm lấy Linabell, đôi mắt giống như trăng non cong cong híp, đôi lông mi thật dài nhếch lên, nụ cười trên mặt như

dùng bút phác hoạ ra vậy, cô kiêu ngạo như thế mở miệng nói: "Đồ anh trai tặng tôi, bao nhiêu tiền cũng không bán."

Chỉ một thoáng, người em gái đáng yêu này, giống như mưa đá vậy, sét đánh sét đánh đánh qua đây, đem hắn đang đứng tại chỗ, đánh cho tan nát.

Em gái nhà mình ngoại trừ giá trị nhan sắc cũng sàn sàn như nhau, sau đó đứa trẻ may mắn kiện toàn, ở phương diện khác, toàn bộ đều bị cô hoàn toàn nghiền áp.

Quá dễ thương, quá hiểu chuyện, làm anh trai của kiểu em gái này, sung sướng đến chết đi nhỉ?

Choáng váng rồi, bị bạo kích đáng yêu của đứa nhóc này đánh đến choáng váng.

"Chúng ta đi thôi."

Trần Nguyên đẩy Thẩm Tiểu Nhiễm rời đi.

Khi quay đầu lại, liền nhìn thấy em gái kia khoanh tay trước ngực, hung hăng dậm chân, không thuận theo không buông tha, rất táo bạo, cho dù anh trai có dỗ như thế nào cô ấy cũng đều không nghe.

Đều là kiểu giá trị nhan sắc tuyệt vời đáng yêu giống nhau, nhưng nếu là cái dạng này, mình khiêng nổi sao?

Đột nhiên Trần Nguyên lại không quá hối hận vì mình là con một.

Bởi vì bất luận là giống lão Trần, giống mẹ Trần, hay là hạt gạo nhỏ này, cái tính cách đó mình cũng không ứng phó nổi.

Huống hồ, vốn dĩ Thẩm Tiểu Nhiễm đáng yêu, cũng chẳng phải bởi vì tính trẻ con trong người, giả vờ là một trái tim trưởng thành sao?

"Đương nhiên, vừa rồi tôi chủ yếu là muốn cho đứa trẻ hung dữ kia, một bài học trên con đường đời trước." Trần Nguyên khi xong việc, còn không quên dạy dỗ và tiến hành sửa đúng với cô, "Em không được ngạo mạn như vậy, mẹ em cưng chiều em, em cũng không được để bị chiều hư."

"Thật là mất hứng mà."

Sao khi oán giận ngoài miệng như vậy, Thẩm Tiểu Nhiễm đưa con gấu bông cá heo màu xanh lam treo bên cạnh xe lăn cho Trần Nguyên, ngữ khí đột nhiên đứng đắn: "Cho anh."

Chương 377: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (4)

"Vừa rồi tôi thấy anh rất thích đứa bé, lúc đổi quà cố ý giữ nó lại, là vì nguyên nhân gì vậy?"

Thẩm Tiểu Nhiễm cắn môi, nói có chút không muốn. Cho nên vào lúc miễn cưỡng mở miệng, cô quay đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Rất giống chị ấy."

"Chị ấy? Em nói Tâm Ngữ à, sao mà cá heo biển lại giống với cậu ấy?" Trần Nguyên khó hiểu.

"Màu xanh dương, rất tươi mát, cũng rất thông minh, rất hợp với chị ấy."

Lúc nói kiểu lời nói này, Thẩm Tiểu Nhiễm rõ ràng cảm giác được như có thứ gì đó đang chọc với trái tim cô, có hơi chút đau.

Nhưng sự thật chính là, học sinh cấp ba bọn họ, trai tài gái sắc…

Mặc dù rất không muốn thừa nhận cô ấy, cũng đem cô ấy trở thành tình địch.

Cùng nhau đi học, cùng nhau học tập, nỗ lực thi vào đại học giống nhau, sau đó nắm tay, tản hộ ở bên cạnh hồ nhân tạo, chia sẻ những chuyện cùng nhau có được, cùng nhau trải qua….

"Em cũng khá hiểu đó, cảm ơn em."

Sao mà em biết Tâm Bảo mặc nội y màu xanh da trời vậy?

Trần Nguyên nhận lấy gấu bông, đánh giá trong chốc lát. Sau đó, lại vào lúc đi xem Thẩm Tiểu Nhiễm, đột nhiên phát hiện cô quay mặt sang một bên, dùng mu bàn tay lau hốc mắt.

"Em sao vậy?"

Đây là, đang khóc sao?

“Không, không có gì.”

Thẩm Tiểu Nhiễm lau nước mắt đi, mạnh mẽ ép cảm xúc trở về, nhưng tầm mắt thì vẫn luôn lảng tránh Trần Nguyên.

Cho đến khi, sau khi tâm tình cũng được thu lại tốt, cô mới mở miệng hỏi: “Hạt gạo nhỏ kia hư như vậy, lại tuỳ hứng mà anh trai cô ấy còn thích cô ấy như vậy, là bởi vì quan hệ huyết thống sao?”

“Chắc là vậy.” Trần Nguyên sau khi suy nghĩ, lại quyết định bổ sung thêm, “Đó dù sao cũng là em gái mà, hơn nữa còn là gia đình đơn thân, càng phải che chở thật tốt chứ.”

“Vậy vì sao anh đối xử tốt với tôi như vậy?”

Thẩm Tiểu Nhiễm ngẩng đầu, nhìn Trần Nguyên, mười phần tò mò.

“Anh tốt với em sao?”

“Được được, anh tốt nhất, Trần Nguyên tốt nhất với tôi, anh là người tốt!”

Biết đối phương muốn nghe điều gì, Thẩm Tiểu Nhiễm liền đón ý hùa theo rồi triển khai đề tài nói, rồi sau đó khuôn mặt lại trầm xuống, tiếp tục nói: “Tôi đoán mấy cái, anh có thể trả lời phải hay không phải.”

“Không phải.”

“Còn chưa có bắt đầu đâu!” Thẩm Tiểu Nhiễm nhìn chằm chằm đối phương, thở phì phì nói, “Cũng nên tôn trọng tâm trạng của trẻ em một chút, đặt mình vào hoàn cảnh người khác đi.”

Đúng là bởi vì sau khi đặt mình vào rồi tự hỏi mới thấy, dựa vào cái gì mà trước đây tôi không tôn trọng, mà cô có thể có được?

Trẻ em thời đại mới cũng quá may mắn rồi.

“Có phải là bởi vì tôi xinh đẹp không?” Thẩm Tiểu Nhiễm chớp đôi mắt, có chút thẹn thùng hiếm thấy hỏi.

“Góc tù.”

“Vậy nghĩa là không phủ định, cũng không khẳng định đúng không?”

Thẩm Tiểu Nhiễm rất muốn đào trong ngực hắn, nhìn xem bên trong đều là cái gì!

Một vài lời nói thật lòng làm khó như vậy sao?

“Không phải nguyên nhân chủ yếu đi ha.” Trần Nguyên nói.

“Vậy bởi vì tôi đáng yêu?” Thẩm Tiểu Nhiễm lại hỏi.

“Khoa khoang đến nghiện rồi đúng không?”

“Chiếm bao nhiêu, cứ nói là chiếm bao nhiêu đi mà!”

“Góc vuông.”

“…..Đã hiểu rồi.” Thẩm Tiểu Nhiễm lý giải cách vi diệu.

Một phần tư hình tròn đúng không?

Nói cách khác, dưới tình huống không có cùng quan hệ huyết thống, lý do hắn đối xử với mình tốt như vậy, nhất định có quan hệ với việc cô là một học sinh tiểu học đáng yêu, nhưng đây cũng không phải yếu tố trung tâm.

“Là đồng tình?” Thẩm Tiểu Nhiễm hỏi không xác định.

Cái này, hẳn là chiếm rất nhiều đi.

Lúc này, Trần Nguyên làm ra một động tác tay chữ O, nói: “Không.”

Quả thật hắn cảm thấy Thẩm Tiểu Nhiễm rất đáng yêu, nhưng sẽ không bởi vì đồng tình, mới đối xử với cô như vậy.

Vào lúc lần đầu tiên gặp ở bên bờ sông, hắn đã cảm thấy đứa trẻ này cực kì ngầu.

Cho người ta một loại cảm giác thân là trẻ em, nhưng lại đang xem 《 Trăm năm cô đơn 》 .

Sau này mới biết không phải 《 Trăm năm cô đơn 》 , mà là 《 Tinh thần biến 》 thì thấy…..

Càng ngầu.

Mà khi ở trong giấc mơ, vào lúc lần đầu tiên nói chuyện với cô, cũng cảm thấy cô vô cùng thú vị.

Lý do em ấy hấp dẫn mình quá nhiều, nhưng lại đều rất khó miêu tả ra bằng lời, bởi vì đây là một loại từ trường.

Cho nên hắn sẽ khá thẳng thắn nói loại lời nói 'tôi là thần minh' ở trước mặt đối phương.

Bởi vì hắn biết, sau khi để lộ ra bí mật nhỏ này, cô sẽ làm ra phản ứng khác với đứa trẻ này.

Không đi khoe ra khắp nơi, không quấn lấy mình bảo cứu cô, không tham lam mà ước nguyện.

Tiểu Thẩm em ấy, là người bạn tri tâm của tôi.

"Khiêm tốn, lễ phép, lương thiện, trí tuệ, mắt hai mí…. Mấy nguyên nhân này đều không đúng sao?"

"Không phải, em rốt cuộc là cảm thấy bản thân mình có bao nhiêu ưu điểm?"

"Chẳng lẽ là, anh muốn hệ dưỡng thành…."

Chương 378: Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy (5)

"Đủ rồi, anh gọi cảnh sát bắt em đó."

"Vậy rốt cuộc là tại sao…."

Đang khi Tiểu Thẩm trầm tư suy nghĩ, chiếc Nissan B kia chậm rãi dừng xe ở ven đường, đã tới địa điểm cô hẹn với mẹ.

"Lần sau lại nói, lên xe đi."

Thấy mẹ Nhiễm tới, Trần Nguyên đẩy Thẩm Tiểu Nhiễm đến bên cạnh xe, mở cửa xe, xách như xách chó con, đem cô đang uể oải lên hàng ghế phía sau, sau đó đặt xe lăn vào cốp, ngồi lên xe.

"Ể? Sao mà có con gấu bông bự dữ vậy nè?" Người mẹ tò mò hỏi.

Thẩm Tiểu Nhiễm không chờ Trần Nguyên mở miệng, chủ động tranh công thay hắn: "Anh Trần Nguyên gắp búp bê đổi đó, sau đó tặng cho con. Còn có hai bé gấu bông nhỏ, một cái tặng cho mẹ."

“Vậy cảm ơn con.” Người mẹ cười hì hì, tiếp theo đã biết rõ nhưng vẫn hỏi, nói, “Vậy một bé gấu bông nữa đâu?”

Thẩm Tiểu Nhiễm không nói lời nào, quay mặt sang bên cửa sổ hạ kính xuống, sau đó dùng mặt mà đón gió, dùng bàn tay che miệng rồi ‘a ba a ba’…..

Đứa nhóc này hay, biến chuyển thật cứng nhắc.

Nhưng mà tiểu tử này, tâm thái hình như đã xảy ra một chút thay đổi.

Rốt cuộc là từ khi nào vậy?

Là khi nhìn thấy cái cậu em gái khống kia sao?

Cho nên cảm thấy, loại quan hệ em gái này cứ bắt cô tiếp thu cũng không phải không được?

A, đứa nhóc này suy nghĩ đúng là nhiều thật đó.

Một cơ thể nhỏ nhắn như vậy, lại chứa đựng một linh hồn đa cảm như vậy, đã khiến em chịu ủy khuất rồi.

“Chính là chỗ này, con xuống ở chỗ này.”

Bởi vì lần trước là dừng xe ở chỗ này, cho nên Trần Nguyên cũng bảo mẹ Nhiễm dừng ở vị trí giống như vậy.

Bằng không hai người họ muốn muốn xem chỗ ở mà bản thân cố ý che giấu, mở ngược chiếc hộp.

“Hôm nay vất vả cho con rồi, tạm biệt Tiểu Trần~”

“Vâng, tạm biệt.”

Trần Nguyên gật đầu, sau đó xuống xe.

Mà lúc này, Thẩm Tiểu Nhiễm lại bò lại đó, thò đầu ra từ cửa sổ.

Mẹ của cô cũng nhìn thấy từ kính chiếu hậu, cho nên không trực tiếp lái xe đi, cho thời gian để nói lời tạm biệt.

“Tôi suy nghĩ một chút, không biết đúng hay không.”

Thẩm Tiểu Nhiễm nghiêm túc nhìn chằm chằm Trần Nguyên, sau khi ấp ủ trong chốc lát, mở miệng nhỏ giọng nói: “Sở dĩ anh đối xử với tôi tốt như vậy, là bởi vì…. Những lúc chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ?”

Thẩm Tiểu Nhiễm chỉ có thể xác nhận là bên cô, thật sự vui vẻ.

Vậy Trần Nguyên thì sao?

Dần dần, Trần Nguyên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Sau đó, lại làm ra O một lần nữa.

“Lại là không? Hay là nói…. Tròn?”

Thẩm Tiểu Nhiễm rất khó hiểu, nhưng quan sát đếm biểu cảm của đối phương, cô bừng tỉnh đại ngộ.

Cùng người nào đó ở chung, ngay cả khi đối phương là một người rất tốt, rất lễ phép, nhưng cũng chưa chắc có thể tự nhiên. Ngược lại, còn sẽ cảm thấy thời gian này sao mà gian nan như vậy, rốt cuộc khi nào mới có thể kết thúc?

Nhưng khi ở bên nhau cùng Trần Nguyên, Thẩm Tiểu Nhiễm không biết vì sao, chính là thích chơi cùng hắn như vậy, ngay cả khi hắn ở trong mơ cũng phải chuẩn bị chiến tranh bài kiểm tra hàng tháng.

Mà chính mình, cũng là một người có thể đem đến sung sướng cho cô sao?

Thẩm Tiểu Nhiễm có được linh hồn thú vị hay không, Trần Nguyên cũng không chắc chắn.

Nhưng đôi khi có một vài hành vi của đứa trẻ này, thật sự cười muốn chết.

Kính chào nghệ sĩ hài tuổi trẻ Thẩm Tiểu Nhiễm.

“Được, tôi về nhà đây.”

Trần Nguyên lại cáo biệt một lần nữa.

“Anh lại đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh, nghiêng lỗ tai qua đây.”

Thẩm Tiểu Nhiễm nhỏ giọng nói, một bộ ‘bộ dáng không thể để cho mẹ biết được’.

Trần Nguyên khó hiểu tới gần.

Nhìn sườn mặt thanh tú đẹp trai của hắn, Thẩm Tiểu Nhiễm nhấp nhấp miệng, nhẹ nhàng đặt hai cánh môi của mình lên.

Sau đó, giống như là đóng dấu vậy, đem lòng bàn tay dán lên trên.

“A?” Cảm giác ướt át và mềm mại khiến Trần Nguyên quay đầu, rất là khó hiểu.

Sau đó, liền nhìn thấy Thẩm Tiểu Nhiễm cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng chắc hẳn đã được chải nhiều lần, cổ linh tinh quái nói: “Lừa anh đó, chuyện gì cũng không có.”

Ngay khi Thẩm Tiểu Nhiễm phát hiện khi mình nhìn thấy Trần Nguyên, là có thể đủ khiến tâm tình tốt cả ngày, cô liền ý thức được, rằng cô đã gặp được người thật sự đặc biệt của mình.

Mặc dù rất đáng tiếc, anh ấy gặp được mình quá sớm, mình gặp được anh ấy quá muộn.

Nhưng so với hoàn toàn không gặp được thì tốt hơn nhiều.

“Bye bye~”

Ô tô dần dần đi xa.

Trần Nguyên giật mình tại chỗ, lại còn lâm vào một loại cảm xúc vi diệu.

Cô rốt cuộc là làm được như thế nào vậy….

Không giống như là môi, nhưng lại cảm giác được đã để lại nước miếng?

Lúc Trần Nguyên về đến nhà, thời gian cũng không có quá khuya, mới 9 giờ rưỡi.

Mà lúc này, Hạ Tâm Ngữ còn chưa trở về.

Chương 379: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (1)

Nhưng mà, đã ở trên xe của dì.

Còn nhắn tin cho hắn khi đang ngồi trên xe.

Hạ Tâm Ngữ: Mang về một ít đồ ăn cho cậu, không phải đồ ăn thừa, đã được đóng gói trước khi ăn, cậu đừng có ghét bỏ ha [nuốt Nguyên Bảo].

Trần Nguyên: Cảm ơn Tâm Ngữ, tôi sao mà ghét bỏ được, không có đâu.

Trần Nguyên: Nhưng không phải là cậu ở nhà dì sao? Nói với dì ấy như nào vậy?

Dì ấy còn chưa biết mình với Hạ Tâm Ngữ là hàng xóm a.

Nói lỡ rồi?

Hạ Tâm Ngữ: Dì ấy tưởng là tớ tự đóng gói cho tớ.

Vậy thì không sao.

Lúc ăn cơm còn sẽ mang đồ ăn trong nhà cho, ở chung với Tâm Bảo, sao mà có cảm giác nhảy vọt qua bước tiến nào đó?

Thậm chí còn có cảm giác bước vào một loại tiết tấu đã nhắc trước nào đó….

Trong lúc trước khi cô trở về, tắm rửa một cái đi, cả người toàn mồ hôi.

Đúng lúc này, bên kia lại gửi tin nhắn tới.

Hạ Tâm Ngữ: Đúng rồi, hôm nay cậu không đi tắm rửa à?

Hỏi tôi có tắm hay không là muốn làm gì vậy, chẳng lẽ buổi tối có hoạt động gì sao?

Không phải, ý tôi chỉ là buổi tối đi ra ngoài hoạt động, mẹ nó mấy người đều suy nghĩ cái gì vậy?!

Phân tích điểm cười: Gấp rồi.

Trần Nguyên: Không có, đang định tắm.

Hạ Tâm Ngữ: Không được nha, vết thương trên chân cậu rất nghiêm trọng, nếu đụng tới nước ấm, rất nhanh sẽ sưng lên. Ít nhất ba ngày này, không được phép tắm rửa.

Tuy nói là nói như vậy, nhưng ba ngày không tắm rửa, sẽ không bị ôi chứ?

Dù sao cũng vừa mới thi đấu bóng rổ xong, không thể nào không có mùi được.

Nhưng Tâm Bảo không biết rằng mình đã hồi phục kha khá, cậu ấy chỉ có thể thấy vết thương trên mắt cá chân của mình, thế mà còn miễn cưỡng đánh xong trận cuối cùng.

Đương nhiên, cậu ấy nói như vậy cũng là vì quan tâm mình, chắc là chấp nhận được.

Trần Nguyên: OK.

Hạ Tâm Ngữ: Tớ sẽ về nhà ngay, đừng gạt tớ đó nha.

Trần Nguyên: Sẽ không đâu.

Không còn cách nào, vậy buổi tối trước khi ngủ dùng khăn lông lau người, tuỳ tiện gội cái đầu vậy.

Tuy rằng chân mình đã gần như tốt lên, nhưng dù sao độ tổn hại vẫn còn 5%, nếu sau khi đụng vào nước ấm, phỏng chừng sẽ lại tăng lên.

Vốn dĩ dùng năng lực mạnh mẽ như vậy học từ đơn, chơi bóng rổ, gắp gấu bông thì cũng đã đủ để xin lỗi siêu tử rồi, còn lăn nó qua lại, thật sự là quá mức.

Nhưng mà cuối cùng mấy ngày này, rốt cuộc phải chơi như thế như thế nào cho tốt?

Sau khi suy tư một lúc, Trần Nguyên cuối cùng vẫn là trở về khuôn đáng yêu kia.

Ít nhất giúp đùi dưới của Tiểu Trà, những bộ có bị tổn hại, đều đồng bộ kéo xuống thấp một chút. Nói như vậy, tiến độ phục hồi của đối phương cũng có thể chữa trước một ít, nói không chừng vào lúc mình vào đại học, cô đã thật sự có thể thoát khỏi xe lăn.

Còn về phương diện học tập, trước mắt mấy môn yêu cầu học bài và có thể dạy bù như ngữ văn, hoá học, nhắc nhở hung hăng một chút. Không chỉ vì lần này thi tháng, đối với trận chiến cuối cùng của sau này — — Thi đại học, cũng là một loại tích lũy.

Dù sao thành tích nột trăm linh mấy điểm môn ngữ văn, cũng tồn tại không gian tiến bộ rất lớn.

Vừa nghĩ đến liền đi làm.

Trần Nguyên bắt đầu nhớ lại thơ cổ cùng với văn ngôn, đại khái là qua hơn mười phút sau, Hạ Tâm Ngữ về đến nhà gõ cửa.

Đi đến mở cửa, sau đó liền nhìn thấy một cô gái trong tay xách theo bịch đồ ăn, cười nói với mình: "Hôm nay vì mang đồ ăn cho cậu, nên bị dì chọc là lượng cơm ăn biến lớn rồi này."

"Lượng cơm ăn biến lớn sao?"

"Nữ sinh chắc chắn không thích bị cho rằng là ăn nhiều mà." Hạ Tâm Ngữ sau khi giải thích, liền tự nhiên đi vào phòng của Trần Nguyên, đem đồ ăn bỏ hết vào tủ lạnh, cũng nói phụ họa thêm, "Trước khi ăn nhất định phải hâm nóng, không được ăn đồ ăn nguội."

"Cái này thì tôi vẫn biết mà."

"Chê tớ dông dài hả?"

"Tôi thấy cậu đang chê tôi khờ thì có….."

Trần Nguyên vừa nói, vừa lấy con cá heo biển nhỏ màu xanh lam kia ra, đưa cho cô, cũng giải thích: "Hôm nay tôi xuống ở một trạm khác, sau đó vừa lúc gặp được Tiểu Thẩm ở ven bờ sông. Đây là của em ấy bảo tôi tặng cho cậu, nói rất phù hợp với phong cách của cậu, rất tươi mát, lại thông minh, thích hợp với cậu."

Cái việc trị liệu cho Thẩm Tiểu Nhiễm này quá huyền diệu, không thể nói.

"Ể, sao em ấy có thể đoán được là tôi thích màu xanh da trời…."

Hạ Tâm Ngữ nói tới đây, đột nhiên dừng một chút. Yên lặng nâng tầm mắt lên, liếc nhìn Trần Nguyên, sau khi thấy đối phương không làm ra bất kỳ phản ứng nào, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì sự kiện áo ngực màu xanh da trời, làm mỗi lần khi cô nói đến cái màu sắc này, đều sẽ cảm thấy rất ngại.

May là Trần Nguyên đã quên.

Chương 380: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (2)

Không quên, còn bởi vì thật sự quá khó quên, khi ôn lại ở trong cung điện ký ức, hình ảnh khi hồi tưởng lại là một con sứa nhỏ.

“Vậy thì, cậu ngồi học trước đi.”

Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đứng dậy giống như có chuyện gì đó, đi vào nhà vệ sinh của Trần Nguyên.

Sau đó, nghe thấy đối phương đang mở nước.

Một lát sau, cô bưng một chậu nước ra, đi về hướng bên này.

“Để tôi bưng cho.” Trần Nguyên chuẩn bị đứng dậy.

“Không cần, chân bị thương thì nghỉ ngơi đi, không nặng.” Hạ Tâm Ngữ cười rồi mang chậu nước này, đặt ở trên một cái ghế nhỏ, sau đó để Trần Nguyên ngồi vào ghế trước mặt, “Tắm mặc dù không thể rửa, nhưng tóc đã ướt mồ hôi, vẫn là phải gội, để tớ giúp cậu.”

“Hả? Vậy cũng quá làm phiền rồi, để tôi tự làm đi.”

Trần Nguyên mới phản ứng lại, hẳn là Hạ Tâm Ngữ cảm thấy mình bị thương bước đến mức đi khó khăn, chân sưng thành giò heo Long Giang.

“Tóc con trai ngắn, không sao đâu.” Hạ Tâm Ngữ cười trêu ghẹo: “Đợi đến khi chân tớ bị bong gân, không thể đứng, đến lúc đó cậu gội đầu cho tớ, đó mới là phiền toái thật sự. Vì vậy để cho công bằng, đến lúc tớ thật sự không tiện, cậu cũng phải không ngại cực khổ mà giúp đỡ tớ.”

“Chắc chắn rồi.”

Cho nên, lúc nào thì cậu trẹo chân?

“Cúi đầu.” Hạ Tâm Ngữ cầm một cái cốc rửa mặt chứa đầy nước ấm, nói.

“Ừ được.”

Ghế rất thấp, cái chiều cao này của Trần Nguyên có chút khó chịu, cho nên mở hai chân ra, sau đó cong lưng, cúi đầu, giữ cho độ cao phù hợp với Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, đối phương liền cầm ly nước ấm, bắt đầu đổ chậm rãi từ đỉnh đầu xuống.

Một dòng nước ấm áp, như rót vào, chảy vào trong cổ, khiến cổ áo ướt nhẹp.

Thấy thế, Hạ Tâm Ngữ dừng tay: "Làm phẳng cổ áo, chui vào trong."

Trần Nguyên làm theo, nhưng bởi vì đây là áo sơ mi đồng phục, cổ áo là lập, thoạt nhìn không khác nhau lắm.

"Vẫn sẽ ướt nhẹp à." Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, Hạ Tâm Ngữ mở miệng nói, "Nếu không thì cởi áo ra đi."

Cởi?

Ý cậu nói là, cởi?

Kỳ thật Trần Nguyên từng cởi ở trước mặt Hạ Tâm Ngữ, lúc ấy vẫn là ở bên cạnh đập chứa nước hải đăng.

Khi đó cũng không có cái gì.

Nhưng mà hôm nay cô bảo chính mình cởi, hắn cảm thấy có chút vi diệu.

Dù sao cũng là ở trong phòng, hơn nữa không có sắc trời tối tăm giống hôm ấy như vậy, ánh đèn chiếu mọi thứ rõ ràng hết như vậy.

Đương nhiên, Trần Nguyên còn chưa có ngại ngùng đến cái mức độ như vậy, rất nhanh liền cởi đồ ra.

Nam sinh lộ nửa thân trên rất bình thường.

Hạ Tâm Ngữ cũng cảm thấy như thế, cho nên lúc mở miệng rất tuỳ ý.

Nhưng hắn cởi thật, da thịt lộ ra một chút, Hạ Tâm Ngữ lại không biết tại sao, mà nhịp tim thoáng tăng tốc.

Đường cong cơ bắp của Trần Nguyên rất đẹp, không hề dư miếng mỡ thừa, cũng không có tập tới quá mức phát triển, nhưng sáu khối cơ bụng rất rõ ràng….

Lần thấy trước đây, là cái dạng này sao?

Hay là nói, lúc trước xem không có cẩn thận như này?

Chính xác, khi đó quan hệ của mình với Trần Nguyên, cùng lắm chỉ là hàng xóm báo ơn.

Mà với hiện tại, thì không quá giống nhau.

Đặc biệt là sau khi Trần Nguyên nói 'Không tồn tại con gái đẹp hơn mình', Hạ Tâm Ngữ càng cảm thấy rằng, chính mình trong mắt Trần Nguyên, cũng rất không giống trước đây….

Không đúng, nước sắp lạnh rồi.

Trước khi suy nghĩ miên man quá nhiều, Hạ Tâm Ngữ vội vàng dùng nước ấm, làm ướt tóc của Trần Nguyên.

Sau đó, đổ dầu gội đầu lên.

Nhẹ nhàng xoa, mát - xa ở trên đầu, thủ pháp với lực độ không nhỏ, nhưng lại tránh việc dùng móng tay cào da đầu….

Gội đầu cho người khác, đây còn là lần đầu tiên của cô…. Có chút cảm giác vi diệu.

Đây là lần đầu tiên…. Có cô gái xinh đẹp gội đầu cho mình.

Kể cả trước đây, cũng là lần đầu tiên có cô gái xinh đẹp nấu cơm cho hắn, loại cảm giác này giống như là, không tốn một đồng nào vào quà hứa hôn, mà tất cả sự dịu dàng với chu đáo hắn đều cảm nhận hết được.

Thầy Lưu Từ Hân, sách mới của thầy sao mà xuất bản thành tiểu thuyết rồi?

"Tóc mọc có chút dài, có thời gian rảnh phải đi cắt đi." Hạ Tâm Ngữ nhắc nhở nói, "Thoải mái gọn gàng lên tí thì tốt hơn một chút."

Mặc dù độ dài bây giờ vẫn còn tốt, nhưng luôn có cảm giác nam sinh để loại chiều dài kiểu tóc này, thì sẽ yêu đương với đàn em lớp dưới ở trường học.

"Hả, được."

"Nào, rửa lại một lần, rồi đổ thêm một ít dầu gội."

"Ừ ừ, được."

Thời gian gội đầu cho Trần Nguyên cũng không lâu, dù sao tóc con trai ngắn, chỉ dùng sáu bảy phút. Sau đó, Hạ Tâm Ngữ liền cầm khăn bông, chuẩn bị lau khô tóc cho hắn.

Nhưng mà khi cô xoa xoa, tính trêu đùa của cô nảy lên, giống như là điên cuồng sờ một con mèo, mà xoa cho tóc Trần

Nguyên thành một đống loạn xạ.

Chương 381: Hạ Tâm Ngữ gội đầu cho Trần Nguyên (3)

Tiếp theo, làm giống như phép biến hình, vạch khăn lông ra.

Sau đó, liền nhìn thấy bọt nước dính trên tóc hắn, có hơi hỗn độn, giống như là thay đổi một người, có chút kỳ diệu.

Nói như thế nào nhỉ, có chút giống như cậu bé hư hỏng có mái tóc xoăn, rất thú vị.

“Không hiểu cậu đang làm gì lắm, nhưng tôn trọng đi.”

Trần Nguyên chậm rãi đứng dậy, dùng tay đặt ở trên trán, vuốt tóc mái có hơi che tầm mắt lên, làm lộ ra ngũ quan hoàn chỉnh, khiến tầm nhìn càng thêm rõ ràng, sau đó chuẩn bị đi sấy tóc.

Một giọt nước trên tóc hắn, rơi xuống theo ngọn tóc, đi theo phần cơ ngực phập phồng, cuồn cuộn mà rơi xuống, sau đó dọc theo đường cong ở giữa cơ bụng, rơi xuống nhẹ nhàng, hóa thành vô hình.

Trần Nguyên lúc này, bởi vì nước khi gội đầu ít nhiều đã làm ướt cơ thể một chút, cho nên giống như mới tắm rửa xong vậy, làm tốc độ đập của tim người tăng tốc càng nhanh….

Hạ Tâm Ngữ không biết từ đó nói như thế nào,

nhưng cô rất rõ, tần suất mình xem hôm nay, có chút tăng cao.

Trần Nguyên lúc này, với Trần Nguyên lúc đó có cái gì khác nhau?

Vậy vì sao, lúc đó tâm tình hầu như không có gợn sóng, còn giờ phút này lại có một loại….

Xúc động mất đi lý trí.

Hô hô hô — —

Trần Nguyên dùng máy sấy, thổi bay tóc.

Sau đó đột nhiên phát hiện, dáng người của mình có phải tốt hơn chút rồi không?

Không đúng, là rõ ràng đã tốt lên không ít.

Bởi vì hôm qua hắn tắm xong, lúc ấy đã thấy qua mấy anh trai loã thể.

Đường cong cơ bắp cũng không rõ ràng, cơ bụng cũng có, nhưng cũng chỉ là đường cong hình thức ban đầu.

Mà giờ phút này, cơ bắp cánh tay rõ ràng, cơ eo cơ bụng cũng phát triển rõ ràng.

Chẳng lẽ là, vào lúc tiến độ ném rổ tăng lên, những cái sức mạnh đó chẳng lẽ là tăng lên từ không khí sao?

Cũng giống như tiền vệ ba điểm, hắn có thể không cần 'Đoan nước tiểu bồn*' và tung cao, mà là ném rổ tiêu chuẩn là có thể ném xa như vậy. Đây là tại vì tại một khắc đó, cơ bắp đang phát lực cùng lúc giống vậy.

*Thuật ngữ bóng rổ

Không phải chứ….

Không chỉ bật 'tự nhắm' và 'mạnh mẽ', mà trong khoảnh khắc vô hình, còn tăng cường tiến độ cường hoá của cơ thể.

Hiệu quả của chơi một trận bóng ăn gian, tương đương với việc chơi nhiều trận bóng với cùng thể lực.

Như vậy….cũng coi như hợp lý.

Thanh tiến độ không phải chỉ có một, vào thời điểm nỗ lực chơi bóng, thân thể cường hoá, có lẽ cũng có một cái tiến độ.

Cho nên hành vi thay đổi hướng tới phương diện này, có thể đạt được phản hồi….

DM, đây là siêu gia!

"Hôm nay cậu không gặp được cái cô gái chủ động gì đó sao?"

Vào lúc Trần Nguyên đang vì thế kích động, Hạ Tâm Ngữ ở phía sau đột nhiên hỏi.

Khi Trần Nguyên xoay người, đối mặt với đối phương. Ánh mắt của Hạ Tâm Ngữ tránh đi theo bản năng, lúc này hắn mới ý thức được quả có hơi lâu, vì thế mặc đồ vô xong, tắt máy sấy đi, hỏi: "Vừa rồi không nghe rõ."

“….” Hạ Tâm Ngữ nhìn Trần Nguyên, suy nghĩ một lát rồi sửa lời nói, “Bạn của Chu Phù, một học sinh nữ, tớ cảm thấy cô ấy thích cậu.”

“Hả?”

“Người mà tóc rất dài, rất thanh tú, khuôn mặt cũng nhỏ…. Thoạt nhìn có chút hướng nội ấy.” Hạ Tâm Ngữ tiếp tục miêu tả.

Lúc này, Trần Nguyên mới biết là đang nói Lý Ưu U. Cho nên, thành thật gật đầu: “Chuyện này, tôi biết.”

Thẳng thắn như vậy sao?

Tôi đây cũng không cần ngữ khí Hưng sư hỏi tội.

Nhưng mà, tiếp theo tôi phải nói cái gì đây?

Tôi đây là đang bất an sao….

Chỉ là, ngọn nguồn của bác an là cái gì?

Hay là nói, tôi chỉ là…

Bối rối.

“Vậy cậu ấy cũng khá rõ ràng ha.” Hạ Tâm Ngữ cười trừ.

Trần Nguyên giải thích, “Nhưng mà cậu ấy không có chủ động nói tới, tôi cũng không tiện từ chối trực tiếp. Dù sao như vậy thì sẽ có chút tự cho là đúng.”

“Chắc chắn rồi, không có nữ sinh nào sẽ thừa nhận đâu.”

Hai người cứ như vậy, trò chuyện tiếp trong một lát sau.

Cũng đã đến lúc Hạ Tâm Ngữ phải đi, không biết vì sao, ngồi ở chỗ này rất căng thẳng, cho nên đã chủ động nhận tới: “Trần Nguyên, thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi về ngủ đây.”

“….Ừ, Tâm Ngữ ngủ ngon.”

Trần Nguyên luôn có cảm giác, từ sau khi mình bắt đầu loã hồi nãy, trạng thái của đối phương có chút kì lạ, có thể thật sự là tại ở trong không gian nhỏ hẹp như này, bản thân dễ dàng xấu hổ.

Nếu lên nửa thân trên không mặc đồ…. Không đúng, ngay cả khi chỉ là Hạ Tâm Ngữ mặc áo ba lỗ, chỉ là nghĩ đến cũng đã

không được.

Hạ Tâm Ngữ như vậy…. Lúc nào mới có thể nhìn thấy?

Tôi à, có lưu manh rồi!

…….

Sau khi trở lại phòng của mình, Hạ Tâm Ngữ nằm ở trên giường, đôi mắt cứ mở to, cứ ngốc nghếch như vậy nhìn lên trần nhà.

Cô không có chuẩn bị đi ngủ, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh chỉ có thể xuất hiện sau khi ngủ.

Chương 382: Ghen tuông bùng nổ (1)

Bọt nước ấm áp tỏa ra hơi ấm, từ những đường nét mượt ấy của hắn, chảy qua cơ bắp có màu da khoẻ mạnh, nó giống như vết bánh xe vậy, có những vết hằn nông, và một chút hơi ấm.

Lúc này, da thịt trắng nõn tinh tế, vòng eo thon gọn tinh tế, vừa khít với vòng ôm của hắn.

Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, khuếch tán lan tràn.

Hai bàn tay của nhau, mỗi người ôm chặt lấy đối phương, lòng bàn tay còn ôm chặt ở sau lưng. Ôm lấy, dùng sức mà ôm. Cái ôm có thể cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch rất có lực, giống như là một lần trong giấc mơ kia, lực độ của Trần Nguyên cũng giống vậy.

Nhưng mà lần này trong đầu của bản thân hai người, chặt chẽ dị thường….

Gương mặt, đỏ lên trong nháy mắt.

Hạ Tâm Ngữ ý thức được chính mình đang nghĩ ra cái hình ảnh gì trong não, cảm thấy xấu hổ rồi trực tiếp vùi mặt vào trong chăn.

Cô buộc phải thừa nhận, hoàn toàn không giống với lần trước, ngay cả khi lần trước hắn ướt còn rõ hơn, lần đó, trên cơ bản cô không có bất kỳ suy nghĩ lạnh run người nào.

Mà bây giờ, cô cảm thấy Trần Nguyên thật sự rất có lực hấp dẫn.

Không chỉ có ở trong khí chất như vậy, hơn nữa còn là ở bên ngoài tâm lý, các phương diện còn trần tục hơn.

Cô thật sự đang rất hoảng loạn, lấy điện thoại ra, mở Wechat lên.

Sau khi ngón tay ấn xuống nút giọng nói, mở miệng dịu dàng nói: "Vừa rồi quên nói theo cậu, ngủ ngon."

Không biết là vì sao, mà muốn trêu chọc hắn một chút….

Nhưng mà, ngược lại chính mình lại binh hoang mã loạn trong tim.

Che lại rung động bất an trước ngực.

Hạ Tâm Ngữ trong vô thức, đã đi tới cái giai đoạn kia, tuổi dậy thì của con gái, muốn đi theo người con trai trong lòng, tiếp xúc cơ thể nhiều nhất có thể….

Chưa từng bao giờ có cảm giác, bắt đầu từ khi hai người tiếp xúc gần gũi, sự yên lặng xuất hiện.

Hạ Tâm Ngữ vẫn luôn rất kiềm chế cảm xúc của mình, bằng không với quan hệ giữa hai người họ, đã sớm có thể giống với các đôi tình nhân khác, vào thời điểm hormone phân bố tràn đầy nhất, không hạn chế được tiếp xúc lớn mật.

Nhưng cô cũng biết, chính mình cũng không khả năng tự khống chế như vậy.

Tất cả mọi người đều nói cô là một đứa trẻ hiểu chuyện và tự hạn chế tốt, có thể chống lại đủ loại cám dỗ. Bằng không cũng không thể với thân phận là người được điểm cao ở thị trấn nhỏ, đậu vào trường học như trường trung học phổ thông số 4, cũng bảo toàn sức mạnh cạnh tranh nhất định.

Nhưng chỉ có bản thân cô hiểu rõ, lực hấp dẫn của mấy thứ như đi dạo phố, trò chơi, xem phim, điện thoại đối với mình….

Cũng không hẳn, ngoại trừ điện thoại.

Sau khi âm thanh nhắc nhở tin nhắn Wechat đến, Hạ Tâm Ngữ một giây cũng không lãng phí, chờ mong mà mở điện thoại. Sau đó, liền nhìn thấy đối phương gửi tới một tin nhắn.

Trần Nguyên: Ngủ ngon, đi ngủ sớm một chút nha [Nuốt Nguyên Bảo]

Không phải, Trần Nguyên cậu thật sự ngủ nổi hả!

Hơn nữa lại còn trộm biểu cảm của tớ.

Nhưng mà cái nuốt Nguyên Bảo này sao không có động đậy vậy?

À đúng rồi, đây là biểu cảm trên QQ.

Vậy hắn gửi trên Wechat như thế nào vậy?

Mang theo hoài nghi như vậy, Hạ Tâm Ngữ nhấn nhấn vào cái nuốt Nguyên Bảo này, sau đó phát hiện, đây vậy mà là một tấm ảnh được lưu sau khi bị cắt giảm.

Hắn cũng quá thích cái biểu cảm này rồi đi….

Hạ Tâm Ngữ: Cậu thật sự muốn đi ngủ rồi sao?

Trần Nguyên: Lập tức đi ngủ.

Hạ Tâm Ngữ: Vậy hiện tại đang làm gì vậy?

Trần Nguyên: Cái này, không tiện giải thích lắm.

Hạ Tâm Ngữ: Cậu không phải là đang tắm rửa chứ?

Trần Nguyên: Không không, trên người thật sự hơi nhiều mồ hôi, cho nên dùng khăn lông thấm mồ hôi một chút.

"…." Nhìn đoạn tin nhắn này, Hạ Tâm Ngữ không tự giác, hình ảnh kia lại tràn về một màn trong đầu.

Sau đó, lắc lắc đầu vì mặt đỏ, nhắc nhở chính mình bình tĩnh.

Đây chính là Hạ Tâm Ngữ.

Nhìn có vẻ như có thể không để ý những gì ở bên ngoài, một lòng chỉ làm hết quyển thứ bốn, trên thực tế cô hiểu rất rõ, vào thời điểm cô thất thần, căn bản không có cách để chuyên tâm tự hỏi.

Ví dụ như giờ phút này, dựa theo đồng hồ sinh học của cô, vốn dĩ là phải đi ngủ rồi, nhưng cũng bởi vì bị mắc kẹt bởi tình cảm đặc biệt nào đó, dẫn tới việc cô căn bản là không ngủ được.

Ngủ không được, dậy không nổi, mệt rã rời, đi học thất thần, học tập bị đi xuống, sau đó đi thi thành tích trở nên kém, sự tự tin giảm xuống, tiếp theo đi thi càng kém…. A!

Hạ Tâm Ngữ cả kinh ngồi dậy từ trên giường, cô đã bắt đầu lo âu.

Mà nguyên nhân cô lo âu chính là, trước đây một trang giấy trắng như cô ấy, sẽ bởi vì không có kinh nghiệm, dẫn tới cái tính hư yêu sớm này, với cô mà nói, lớn hơn nhiều so với những người từng có vài lần kinh nghiệm tình cảm kia….

Chương 383: Ghen tuông bùng nổ (2)

Lúc trước, khi biết được Tiền Đoá Nhi với Dư Hân Duyệt thế mà đều từng yêu đương qua, trong đó Dư Hân Duyệt thậm chí đã quen qua ba người bạn trai, cô mới ý thức được, người giống như mình thật sự là loài khác biệt.

Hơn nữa ở trong tình trạng cạnh tranh bằng cấp kế tiếp, cũng sẽ có hoàn cảnh cực kỳ xấu.

Lấy một cái ví dụ đơn giản, thành tích của ba người các cô trước mắt không khác nhau lắm, trong đó có điểm của Dư Hân Duyệt lần trước cao hơn một chút, tổng điểm 638, cao hơn 15 điểm so với mình.

Học lực của ba người tương tự nhau, cũng đã chiến thắng lẫn nhau trong vài kỳ thi.

Nếu kế tiếp ba người đều không yêu sớm, học bình thường thì lúc thi đại học sẽ không có chênh lệch lớn.

Nhưng nếu ba người đều yêu sớm, vậy Tiền Đoá Nhi đã từng có kinh nghiệm yêu đương một lần, cùng lắm chỉ là thụt lùi một chút. Mà người kinh nghiệm phong phú như Dư Hân Duyệt chắc chắn sẽ không chịu ảnh hưởng, dù sao yêu đương đối với cô ấy mà nói, cũng đơn giản giống như hô hấp, nói không chừng còn sẽ bởi vì đối tượng yêu đương mà càng có thể học, ngược lại còn cùng nhau tiến bộ, chỉ có mình….

Làm không được.

Kết quả chính là, bị ném lại phía sau cách hung hăng, nói không chừng tới lúc thi đại học thì 600 điểm cũng không có.

Cô không giống Trần Nguyên, sau khi hắn quen biết với mình, thành tích môn toán càng ngày càng tốt, tiếng Anh cũng tăng lên rất tốt, cũng có thể giữ vững đủ độ tập trung trong học tập.

Đợi đã.

Nghĩ đến đây, tâm lý Hạ Tâm Ngữ có chút không cân bằng.

Tại vì sao, hắn có thể chuyện chú như vậy?

Thận chí không dừng ở một lần, mà là hai lần, ba lần, bốn lần….

Tại thời kỳ này, đặc biệt là Hạ Tâm Ngữ có suy nghĩ tình yêu miên man, đang căng thẳng đếm ngược, dần dần cảm thấy một tia buồn ngủ.

Bởi vì cô phát hiện chính mình bắt đầu đếm cừu rồi.

Không được, nếu chuyện này cứ luôn ràng buộc chính mình, đó mới là thật sự ảnh hưởng đến học tập.

Cho nên , Hạ Tâm Ngữ dứt khoát đi xin sự giúp đỡ của người bạn Chu Phù mới quen.

Sau khi trở thành bạn bè, hai người add Wechat lẫn nhau.

Hạ Tâm Ngữ: Quấy rầy rồi Phù Phù, cậu có đó không?

Chu Phù: Tôi đây hì hì.

Vậy mà là trả lời trong một giây?

Nhưng bây giờ đã 11 giờ rưỡi rồi, muộn như vậy còn chưa ngủ sao?

Hơn nữa cái hì hì này, nhìn qua thấy là bộ dạng tinh thần rất phấn khởi.

Hạ Tâm Ngữ: Muộn như vậy mà cậu còn chưa ngủ, là đang làm gì vậy?

Chù Phù: Tôi đang đọc truyện he he.

Hạ Tâm Ngữ: Vậy ngày mai cậu không buồn ngủ sao?

Chu Phù: Buồn ngủ chứ, nhưng buổi sáng ngày mai là tiết Shirley Lưu, Trần Nguyên nói lén ngủ ở tiết cô ấy không sao hết, cho nên tôi mới dám xem [cười khóc]

Hạ Tâm Ngữ: Cậu xem truyện tranh gì vậy, hay như vậy sao?

Chu Phù: Truyện tranh thuần ái.

Hạ Tâm Ngữ: Chính là truyện tranh có một nam chính, một nữ chính sao?

Chu Phù: Cái này của tôi, giống như có hai nam chính [mặt đỏ]

Hai nam chính?

À, là truyện tranh có hai nam chính, sau đó là hai nữ chính nhỉ?

Cho nên là hình tượng, có mấy cái tuyến tình cảm, mỗi người đều có tình yêu cổ tích cho chính mình….

Đại khái vậy đi.

Trần Nguyên chuyện này muốn hỏi trực tiếp cô sao?

Nếu như vậy, cậu ấy có cảm thấy tôi rất phiền toái hay không?

Vào lúc nghĩ như vậy, Chu Phù chủ động gửi tin nhắn tới.

Chu Phì: Cái gì nhỉ, Trần Nguyên khi học cấp ba chưa từng nói qua về chuyện yêu đương, điểm này tôi chắc chắn.

Hạ Tâm Ngữ: Vậy cậu ấy không yêu đương, thành tích còn tốt như vậy, cậu ấy đang làm gì vậy….

Chu Phù: Chắc là tại chơi cùng Chu Vũ, quan hệ của hai người bọn họ rất tốt, hơn nữa kiểu bạn bè này cực kỳ dễ ghen tuông, nếu là ở trường học, chỉ cần có đối phương, thì người kia sẽ rất khó gặp được đào hoa gì đó ha ha.

Ghen tuông?

Cô ấy dùng từ không quá chính xác nhỉ.

Chắc là tại nếu đối phương hết ế sẽ cực kỳ ghen ghét, cho nên sẽ nghĩ cách phá hoại vận đào hoa của đối phương, là kiểu bạn bè ‘liên lụy cho nhau’.

Làm rất tốt nha loài người Chu Vũ.

Chu Phù: Còn đối với cấp hai, tôi vẫn chưa hỏi, dù sao thì chuyện này cũng cần một đề tài.

Chu Phù: Nhưng tôi, Chu Vũ, còn có Hà Tư Kiều, mọi người đều chưa từng yêu đương hồi cấp hai, cho nên không thể nào

gợi lên o(╥﹏╥)o.

Hạ Tâm Ngữ: Hỏi trực tiếp thì thế nào?

Chu Phù: Này không được nha, tôi hỏi trực tiếp cái này, một mặt sẽ làm lộ cậu, mặt khác cũng cảm giác có chút kỳ quái.

Chu Phù: Cái này, hòi từ bạn gái chính quy thì sẽ tốt hơn nhỉ.

Cái bạn gái chính quy này vừa nói ra, ngón tay đánh chữ của Hạ Tâm Ngữ đều đang phát run, biểu cảm cũng trở nên hoảng loạn.

Vẫn vẫn vẫn vẫn vẫn…. Chúng tôi vẫn chưa có như vậy a!

Hạ Tâm Ngữ: Cái này, là nói như thế nào đây?

Chương 384: Ghen tuông bùng nổ (3)

Hạ Tâm Ngữ không biết vì sao bản thân lại muốn hỏi người khác loại vấn đề này, hơn nữa còn là một người có kinh nghiệm trải qua tình cảm giống vậy bằng không.

Nhưng mà cô vẫn luôn cảm thấy, không chỉ có kinh nghiệm thực chiến mới có thể đủ kinh nghiệm để đọc lời tuyên bố. Ở phương diện của Chu Phù đã đọc qua rất nhiều truyện tranh thuần ái, cũng có thể tự gọi mình là tiền bối.

Mà quả nhiên, đối phương đã nói ra một câu trả lời rất có tư duy phản biện triết học.

Chu Phù: Tuy rằng nam sinh sẽ lo lăngs cjo mữu sinh nghĩ nhiều, nhưng cũng sẽ thích đối phương lâu lâu uống chút giấm.

Hả cái này…

Quá khó khăn, yêu sớm còn khó hơn so với toán học, Hạ Tâm Ngữ không nói sai.

Cô vốn dĩ ngại mở miệng hỏi, tại vì cảm thấy bản thân nếu hỏi, có được kết quả cô có khả năng không thể tiếp thu hết được.

Hơn nữa, nếu dùng loại ngữ khí rất tích cực này hỏi, với tính cách của Trần Nguyên, sẽ cảm thấy khó giải quyết, sau đó bắt đầu bị rối rắm là muốn nói dối, hay thành thật công bằng.

Rất nhiều lúc có thể tin hắn, nhưng ở loại phương diện này, hắn có thể sẽ dỗ mình vui vẻ….

Đáng tiếc, tại sao bản thân lại không ở trong thời kỳ sóng long, khi hai người không hề có loại tình cảm mập mờ đó, lấy được nhiều thông tin hơn từ hắn vậy.

Hạ Tâm Ngữ: không phải ghen, chỉ là tò mò ha ha.

Hết cách rồi, cô rất khó làm được hoàn toàn thẳng thắn ở phương diện.

Chu Phù: Tôi cũng chỉ nói vậy thôi [che miệng cười]

Hạ Tâm Ngữ: Ừ, vậy không quấy rầy cậu đọc truyện nữa, Phù Phù ngủ ngon.

Chu Phù: Được, Tâm Ngữ ngủ ngon [hoa tươi]

Thông qua một cuộc tám chuyện, đã hiểu đại khái.

Trong lúc suy nghĩ miên man, cô click mở QQ của Trần Nguyên.

Sau đó, xem từ khu vực động thái QQ đi xuống, nhưng cực kỳ tiếc nuối đó chính là chỉ có năm bài, đăng gần nhất cũng là từ một năm trước, trong đó có ba cái chuyển phát từ ShuiDiChou.

Một cái là một tấm ảnh hồi tốt nghiệp trung học cơ sở chụp ở cổng lớn trường học, kèm theo dòng chữ: Đánh thắng BO5 cơ sở lên phổ thông rồi [giơ hi].

Một bài đăng này thôi thế mà phía dưới có mấy trăm lượt thích.

Đại khái là bởi vì ngày thường vẫn luôn không đăng bài, nhưng bạn tốt lại rất nhiều, bởi vậy sau khi mọi người vào khu vực, liền bắt đầu thả like với cái bài giống bộ dáng nói chuyện này nhất.

Mà một bài đăng cuối cùng, là một bài đồng bộ đến khu vực ký tên cá nhân.

180541.

Lẽ nào là, ngày 41 tháng 5 năm 2018 đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng tháng 5 không có ngày 41 mà…. A không đúng, tháng nào cũng không có ngày 41.

Kỳ lạ, không hiểu được.

Không nhìn ra điều gì ở khu vực động thái, cho nên cô bắt đầu bấm lời nhắn.

Lời nhắn cũng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi cái.

Lúc mới bắt đầu mở ra, cũng không có cái gì, chỉ là một vài lời nhắn bình thường khi xem trang.

Đương nhiên, cũng không phải toàn bình thường.

Phong Thanh Dương: Con trai, cha tới rồi!

Trần Nguyên trả lời Phong Thanh Dương: Con trai đừng gọi.

Phong Thanh Dương trả lời câu trả lời của Trần: 《 Hiếu 》 .

Trần Nguyên trả lời câu trả lời của Phong Thanh Dương: 《 Nghêu 》

Về lời nhắn này, lướt xuống chút nữa, trên cơ bản là xem không thể hiểu mấy thứ này.

Hơn nữa, thế mà lại có thể nhắn cho nhau ba mươi mấy tin!

Rốt cuộc cuối cùng là Trần Nguyên nhắn một câu 'Kéo đen, đừng gọi, cha cậu không nhìn thấy đâu' để kết thúc.

Giữ con trai với nhau mà nói nhiều như vậy, cũng có thể không ảnh hưởng đến tình cảm sao

Kệ đi, tiếp tục xem.

Thành thật mà nói, mấy thứ đó ở cấp ba vẫn ổn, rất vi diệu, hoặc là thứ 'trừu tượng' trong miệng của Trần Nguyên. Nhưng càng lướt, tâm trạng của cô càng trở nên vi diệu. Mà sau khi nhìn thấy những Lời nhắn đó đều đến từ một người, cảm xúc của cô dần khó có thể bình phục.

Chuyện này cũng chứng minh một điều, cô không phải là một người rộng lượng.

Hơn nữa căn cứ vào trình tự thời gian sau khi xem, bất an trong lòng, càng ngày càng tăng.

Dương Đào Nhi: Lời nhắn của cậu ít quá, tôi đến đây~

Trần Nguyên trả lời Dương Đào Nhi: Hoan nghênh hoan nghênh.

Dương Đào Nhi: Cậu thích mèo, hay là chó?

Trần Nguyên trả lời Dương Đào Nhi: Thích Khôn Khôn.

Dương Đào Nhi: Năm mới vui vẻ, cung hỉ phát tài, phát lì xì cho tôi (ưỡn ngực ngẩng đầu duỗi tay)

Trần Nguyên trả lời Dương Đào Nhi: Năm mới vui vẻ, cung hỉ phát tài, phát lì xì cho tôi để tôi nạp CF (dập đầu)

Dương Đào Nhi: Tốt nghiệp vui vẻ, nhất định phải liên lạc thường xuyên nha [khóc lớn]

Trần Nguyên: Chắc chắn rồi, không cần nhiều lời [khóc lớn]

Dương Đào Nhi: Sinh nhật vui vẻ, đợi cậu về Hoà Tường rồi gặp lại.

Trần Nguyên: Được Dương tổng.

Lời nhắn gần nhất, gửi vào ngày 28 tháng 8 năm nay. Thật ra ban đầu Hạ Tâm Ngữ đã lướt tới rồi, nhưng bởi vì đây là một lời chúc sinh nhật, cho nên cũng không quá để ý đánh giá.

Chương 385: Ghen tuông bùng nổ (4)

Nhưng mà, không giống với người khác, mỗi một tin nhắn của Dương Đào Nhi, Trần Nguyên đều sẽ trả lời, hơn nữa trả lời cực kỳ văn minh.

Quan trọng hơn là, bọn họ vẫn luôn duy trì trạng thái gửi lời nhắn và trả lời như vậy, qua hết ba năm trung học cơ sở.

Có một lần, là vào hai tháng trước, lúc đó Trần Nguyên còn chưa quen biết mình. Hơn nữa nhìn dáng vẻ, sẽ có lần tiếp theo, không có lý do gì mà đột nhiên dừng lại.

Dương Đào Nhi chắc chắn là người bạn rất tốt của hắn.

Hơn nữa là bạn ở quê quán, sau khi trở về, sẽ thường xuyên hẹn cùng nhau đi chơi.

Là một người bạn cực kỳ tốt…ở ngoài tầm mắt của mình.

……

Đồng hồ sáu giờ, rời giường.

Tối hôm qua ngủ đến say mê, khá là thoả mãn.

Cho nên vào lúc dậy, cũng rất có tinh thần.

Mà sau khi làm xong một vài công tác chuẩn bị, rửa mặt, cửa đột nhiên bị gõ.

Nói như vậy, Hạ Tâm Ngữ đều là 6 giờ rưỡi mới có thể tới, hơn nữa tới đúng giờ, cho mình có nhiều thời gian tự quản lý chính mình.

Chỉ có một lần không giống, là bởi vì ngày hôm đó Hạ Tâm Ngữ được dì đưa đi, vào lúc trước khi đi muốn chào hỏi với hắn, cho nên đã thấy được Trần Nguyên phiên bản tóc rối lười biếng.

Vì thế, Trần Nguyên ra mở cửa.

Sau đó, nhìn một cái liền nhìn ra trạng thái ci diệu không đúng lắm của đối phương.

Bộ dáng không quá có tinh thần?

“Tâm Ngữ, ngủ không ngon sao?” Trần Nguyên hỏi.

“….Ừ.” Vào lúc Hạ Tâm Ngữ trả lời, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm Trần Nguyên.

Cho người ta một loại cảm giác ai oán ‘đều tại cậu’.

Hay là dùng siêu tử nghe một chút?

Bỏ đi, chừa cho Tâm Bảo chút bí mật đi, vẫn nên cố gắng hết sức ít nghe lén nội tâm của người ta.

“Vậy chúng ta đi?” Trần Nguyên hỏi.

Mặc dù trong nhà có một ít đồ ăn đóng gói của Hạ Tâm Ngữ, nhưng bữa sáng mà ăn cái này quá ngán, cho nên hắn vẫn quyết định là ăn sau khi đi.

Hạ Tâm Ngữ gật đầu, sau đó quay đầu, đi trước ở phía trước, tóc đuôi ngựa cao cao dựng thẳng, nhẹ nhàng lay động.

Cô biết, bản thân trách Trần Nguyên không được, dù sao đây là chuyện trước khi hắn quen biết mình.

Hơn nữa có bạn bè là rất bình thường, cho dù là khác giới…. Mặc dù chính mình không có.

Nhưng mà cô nghĩ đến một chuyện, một chuyện xưa có chút ‘đao’.

Hai người này thoạt nhìn giống như đã từng có quan hệ tốt giống với mình và Trần Nguyên lúc này vậy.

Tuy rằng không gian của đối phương khoá, mình không vào được, nhưng Hạ Tâm Ngữ có thể đoán được, Trần Nguyên cũng giống như vậy với bên Dương Đào Nhi.

Ngoại từ lời nhắn giao lưu, ở trên QQ chắc chắn cũng không ít. Mà hai người ở thời cấp hai, đã cùng nhau tiếp xúc kiểu mặt đối mặt, lại còn là rất nhiều rất nhiều lần.

Lời này nói có chút quá, nhưng lại là suy nghĩ thật của cô. Nếu đối phương còn có chút xinh đẹp, quan hệ của hai người lại thân mật như thế, vào lúc bầu không khí có thể chấp nhận nào đó, nếu tâm sự với nhau, cũng thuận theo tự nhiên mà biểu đạt tâm ý, vậy chẳng phải trực tiếp trở thành đôi tình nhân có không ít nền tảng tình cảm rồi sao?

Hạ Tâm Ngữ thậm chí còn suy nghĩ càng nhiều hơn một chút, hảo cảm giữa hai người, ở trên mức bạn bè, trong thâm tâm đều muốn tiến thêm một bước. Mà bởi vì Trần Nguyên gặp được mình, có thêm một người quan trọng như vậy đối với hắn, cho nên tình cảm lúc trước giữa hai người, mà tự nhiên bị hao mòn.

Sau đó, mỗi người đều không có sai.

Trần Nguyên càng không phải người tồi.

Như vậy, bản thân mình để ý cái gì vậy?

Khi Hạ Tâm Ngữ đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên ý thức được bên cạnh không có Trần Nguyên.

Quay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy Trần Nguyên đang đỡ tay vịn, bước xuống cầu thang cách cẩn thận. Sau khi nhìn thấy mình, còn cười nói: “Thật ngại quá, từ từ ha.”

“Xin lỗi, tớ quên mất.” Lúc này Hạ Tâm Ngữ mới phản ứng lại được là Trần Nguyên đi đứng khó khăn vì cổ chân bị thương, thậm chí có thể còn sưng thành chân heo, vì thế vội vàng trở về bên cạnh hắn, đỡ eo của hắn, dẫn hắn xuống lầu.

Mà lúc này, một bàn tay của Trần Nguyên, cũng ôm bả vai của cô….

Dính ở bên nhau.

Trái tim rung động, rõ ràng như vậy.

Đây là điều mà các hormone đang kêu gọi — — tiếp xúc cơ thể nhiều hơn.

Nhưng chuyện này cũng hết cách, cậu ấy là vì đi đường không tiện nên mới ôm mình, mình đừng nghĩ nhiều….

Tâm Ngữ thật dễ ôm.

Bả vai mềm mại, tóc thơm thơm, cái góc độ này còn có thể nhìn thấy chiếc gáy mà người lính yêu nhất.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng không phải cứ thừa cái dịp này, nhân cơ hội tiếp xúc thân mật.

Hắn cũng có nguyên nhân mà, dù sao ngày hôm qua Hạ Tâm Ngữ cũng giúp hắn gội đầu rồi, cô chắc chắn cho rằng mình bị cực kỳ nghiêm trọng.

Cho nên, Trần Nguyên phải đánh lên cái mụn vá này một lần nữa.

Chương 386: Ghen tuông bùng nổ (5)

Cùng với….

Bán thảm một chút, làm Tâm Ngữ keo kiệt không biết vì cái gì mà mềm lòng.

Trần Nguyên tôi, chính là muốn hung hăng lợi dụng người lương thiện như cô.

“Nói như vậy, buổi sáng ngày hôm sau là đau nhất, đến hôm sau thì tốt thôi.” Hạ Tâm Ngữ an ủi nói.

“Ngẩng, buổi sáng thật sự rất đau, căn bản là không nâng lên nổi….” Trần Nguyên tiếp tục bán thảm.

“Đúng vậy, ai bảo có một số người chân bị trật còn muốn chơi bóng rổ tiếp?” Hạ Tâm Ngữ có quan tâm, nhưng không nhiều lắm.

Không phải, dỗ thêm một chút không được sao?

Cậu thay đổi rồi Tâm Ngữ cậu trước đây đều nói với tôi là đau đau biến.

“Nói đến chơi bóng.” Sau khi xuống dưới lầu, Trần Nguyên lấy điện thoại ra, mở một tấm ảnh chụp chung của lớp 15 mà Tâm Ngữ có thể xem, “Nhìn được chứ?”

“Được đó, chụp rất khá nha.”

Hạ Tâm Ngữ nhận lấy điện thoại rất tự nhiên, nhìn người trong ảnh, thấy mọi người đều cười rất vui vẻ. Bao gồm cả mình, cũng nắm tay lại khá có lực mà chúc mừng.

Cũng đúng, nguyên nhân Trần Nguyên chơi bóng khi bị thương, còn không phải là vì giờ khắc này sao?

Hơn nữa nguyên nhân hắn muốn làm nổi bật, một phần rất lớn cũng là vì có mình ở đó. Bằng không cũng sẽ không chủ động xin phát bóng khi phát hiện cô ở đó.

Giờ khắc này, cũng là một trong những kỷ niệm của thời cấp ba của mình.

“Cậu lướt ảnh xuống, còn có lớp của tôi.” Bởi vì trước đó Trần Nguyên đã giấu một tấm ảnh đi, cho nên bây giờ cũng không hoảng loạn.

“A….” Sau khi Hạ Tâm Ngữ làm theo, thấy được một tấm ảnh chụp chung khác, sau đó liền nhịn cười không được, “Thế mà trực tiếp thay đổi đồng phục của cậu, bạn học chung lớp của cậu thật thú vị.”

“Bên cạnh tôi chính là nhân loại Chu Vũ.”

“Ể, bên cạnh cậu ấy cũng có con gái nè?”

“Đó là Hà Tư Kiều, chị Kiều. Gần đây hai người họ có thể phải làm cùng nhau rồi.”

“A đây, hai người chẳng phải là không cho đối phương mọc vận đào hoa sao?”

“Ý gì?” Trần Nguyên khó hiểu.

“……” Mới phản ứng lại được đây là nội dung nói chuyện phiếm giữa mình với Chu Phù, Hạ Tâm Ngữ vội vàng sửa lời,

“Tớ nghe cậu bình thường miêu tả, cảm thấy hai người thoạt nhìn giống như là bạn tồi.”

“Không đến mức là bạn tồi.”

Tôi là người cha tồi của cậu ấy.

“Còn có ảnh chụp gì khác không? Đại hội thể thao.” Hạ Tâm Ngữ tiếp tục hỏi.

Trần Nguyên nói cách tuỳ ý: “Không có bao nhiêu, có khoảng bảy tám tấm, cậu lướt xem đi.”

Hắn cứ như vậy, không hề cố kỵ mà giao điện thoại vào tay mình.

Tuy rằng nam sinh sẽ lo lắng nữ sinh suy nghĩ nhiều, nhưng cũng sẽ thích đối phương lâu lâu uống giấm….

Nghĩ đến những lời này của Chu Phù, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên có một suy nghĩ.

Lấy điện thoại của mình ra, trực tiếp nhét vào trong tay Trần Nguyên, sau đó cô bắt đầu lấy điện thoại Trần Nguyên, dùng một loại ngữ khí nghịch ngợm nhẹ nhàng nói: “Nào, chơi một trò chơi đi.”

“Trò chơi gì? Tôi sao cũng được. Dù sao hôm nay cũng khá sớm, tụi mình khởi động một phen đi.”

Trần Nguyên ta ký hiệu tay OK, mặc dù không hiểu vì sao muốn đổi điện thoại với mình, nhưng hắn là kiểu người chơi cao cấp không cần sắp xếp, một chút cũng không cho rằng đây là khiêu chiến.

Nhưng mà không thể liên hệ với một vài trò chơi IOS với Android, cái này rất mấu chốt.

Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, tiếp tục dùng ngữ khí nhẹ nhàng kia, mang theo một chút ý thử mà nói: “Nội dung trò chơi chính là, mỗi người chơi điện thoại của đối phương năm phút.”

“…..”

Không phải, đây nào phải là trò chơi, đây là đại mạo hiểm mà!

Hơn nữa ‘Genshin’ của tôi không có cài mật khẩu, vậy sẽ bại lộ chuyện tôi là thành phần Nguyên Phê!

Cho nên trước tiên Trần Nguyên không có đồng ý với đối phương, vẻ mặt do dự nói: "Ừ….được thôi, tôi cảm thấy có thể…."

Với tính cách của Tâm Ngữ, có lẽ chỉ là muốn đùa một chút, trêu chọc tôi, sẽ không xem thật, dù sao chuyện này cũng đề cập đến riêng tư.

Hạ Tâm Ngữ quả thật là chỉ muốn đùa một chút, với tính cách của cô, sẽ không thật sự trao đổi điện thoại với đối phương rồi xem, bởi vì chuyện có chút mạo phạm sự riêng tư.

Dù sao bên trong điện thoại của người còn có một vài thân tình, hữu nghị khác, cùng với nhân cách internet thứ hai.

Nhưng mà, bộ dáng do dự này của Trần Nguyên, khiến tim cô rơi lộp bộp.

Biểu cảm vừa rồi, rõ ràng là có 'bí mật'.

"Trần Nguyên."

Dừng bước chân lại, buông cánh tay đang giữ lấy cánh tay hắn, quay đầu nhìn đối phương. Không phải giả vờ ghen, mà là thật sự có chút ghen mà hỏi: "Không muốn để tớ xem…. Là ảnh chụp chung với Dương Đào Nhi đúng không?"

Quả Khế?

Đây không phải là nhân vật của Nguyên Thần nhà ta sao?

A không đúng, đó là Hồ 【 Tất 】 .

Trước đây không cần tiếng lòng là bởi gì cảm thấy nếu đã cứu vớt Tâm Ngữ, thì không cần phải đi nhìn trộm cô, hưởng thụ Tâm Ngữ chân thật là được rồi, không nên lạm dụng siêu tử như vậy. Nhưng bây giờ, đối mặt với loại tình huống này, không thể không dùng [tháo mắt kính, đỡ trán].

Chương 387: Kiểm tra điện thoại của nhau (1)

【 Phản ứng này của cậu ấy, có lẽ là đã nghĩ tới hôm nay, sau đó cài đặt ở bên trong album nào đó…… 】

Radar Tâm Bảo quả đúng là có chút tác dụng.

Thật sự đúng là ở trong album nào đó có ảnh chụp của người không thể gặp.

Nhưng bên trong là Tâm Đào Nhi a!

Không được, không thể để cho cô xem tấm ôm nhau kia.

Trước đây có hai tấm không sao cả, đối phương đều biết nó, nhưng mình ít nhất cũng phải lưu một chút hàng lậu, không thể giao hết tất cả ra, chuyện này liên quan đến một cuộc chiến cân não sau này.

Hơn nữa một tấm này khác với những tấm ảnh khác ở chỗ, cái ôm kia, là ô long trùng hợp tạo thành. Trong nháy mắt đó, lại là bất cứ thứ gì cũng đều không chân thật bằng.

Cái này so với ôm trong mơ, càng thật hơn.

Đây thật sự là cái ôm đầu tiên đúng nghĩa.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần lưu trữ nó như vũ khí hạt nhân…. Trừ khi bạn lấy thứ khác để đổi nó.

Nhưng mà, trở về chủ để của bây giờ trước.

“Quả Khế….” Trần Nguyên rất khó hiểu, tràn ngập vẻ hoang mang, “Là ai vậy?”

Mặc dù Hạ Tâm Ngữ nói rất chắc chắn, như là thật sự có chuyện hồi nhỏ giống như vậy.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết, mình l có quen biết Quả Khế gì đó hồi nào.

Chẳng lẽ nói là cái tên trên mạng nào đó, chỉ là bởi vì sửa chữa ghi chú, cho nên tôi không biết?

Nếu là như vậy, tôi chắc chắn là không biết nha.

Ngoại trừ mười chín châu Nhất Kiếm Quang Hàn, ai lại có thể nhớ kỹ tên trên mạng của người khác chứ?

“Ngày hôm qua tớ….”

Hạ Tâm Ngữ vừa mới mở miệng, sau đó lại phát hiện không khí bây giờ có hơi xấu hổ, dù sao vừa rồi mình ghen quá mức. Cho nên, cô nắm lấy cánh tay Trần Nguyên, nói: “Tụi mình vừa đi vừa nói đi, đừng để đến muộn.”

“……”

Tâm Bảo quá 《 lý tính 》 rồi.

Hắn đã nghĩ đến một ngày nào đó của sau này: Trần Nguyên, cô gái đi về cùng cậu kia là ai? Chúng ta chờ chút rồi hẵng cãi, để tôi cài dây an toàn vào cho tốt, cậu cũng lái xe ra đi, cản trở người khác ra khỏi gara.

Đây là người đẹp ban khoa học tự nhiên ‘có cảm tính chừng mực’ sao?

“Hôm qua, tớ xem phần lời nhắn của cậu một chút.” Hạ Tâm Ngữ nhắc tới.

“Hả? Vậy à.”

Trần Nguyên vẫn là chưa hiểu lắm, bên trong lời nhắn làm gì có Quả Khế gì.

Không đúng.

Là Dương Kỳ Kỳ?

Sao cậu ấy lại lấy cái tên trên mạng ngốc nghếch đó, gọi là Quả Khế?

“Cô ấy chúc mừng sinh nhật cậu, chúc cậu năm mới vui vẻ, còn nói đợi chừng nào về Hoà Tường thì hẹn gặp….”

Dù sao đã nói ra, Hạ Tâm Ngữ cũng không rối rắm, trực tiếp biểu hiện sự để ý của cô ra ngoài, bên trong giọng nói có chút không vui nho nhỏ. Đồng thời, cũng hiểu thấu đáo tinh tuý bán thảm: “Tớ biết các cậu quen nhau trước, tớ không nên yêu cầu điều này, càng không thể quá mức bảo các cậu đoạn tuyệt quan hệ như vậy….”

“Hơn nữa cái này cũng không đoạn tuyệt được mà.”

“Tớ biết không đoạn tuyệt được…. Dù sao cũng là bạn bè tốt như vậy, tớ cũng không nói là phải đoạn.”

Trần Nguyên nói quyết liệt như vậy, khiến Hạ Tâm Ngữ cũng có chút nóng nảy, luôn có cảm giác hai người có thể phải vì chuyện này mà cãi nhau, nhưng cô cũng không muốn cãi nhau, cô chỉ muốn bình tĩnh mà nói, vì thế tiếp tục nói: “Chỉ là, tớ muốn biết các cậu đã tới bước nào rồi. Có phải nói nếu tớ không xuất hiện…. Sẽ tiến thêm một bước nữa không?”

“Có chút không nói được.”

Trần Nguyên lại một lần nữa, nói rất dứt khoát, cũng không hề do dự.

“Vậy, vậy là gì vậy?”

Hạ Tâm Ngữ thật sự là không biết nên nói như thế nào, cô muốn một từ hoặc một câu chính xác, để miêu tả tình trạng bây giờ, và để xác định ý nghĩ.

Vào lúc sau khi rối rắm, xuất hiện ‘thiếu hụt cảm giác an toàn’.

Nếu là người ở gần đây, cô có thể xác định.

Nhưng dù sao cũng là ở quê của Trần Nguyên, nhìn không thấy, ngộ nhỡ, nếu hắn về Hoà Tường….

Diều của tôi, phải cắt đứt quan hệ.

“Xe tới rồi.”

Ngay lúc hai người đang đề cập tới, thì xe buýt vừa lúc tới nơi. Hạ Tâm Ngữ đỡ Trần Nguyên lên xe, cùng nhau ngồi ở hàng phía sau.

Tiếp theo, tiếp tục dùng đôi mắt to long lanh nước, nhìn Trần Nguyên.

Thẳng thắn đến mức đối phương cuối cùng cũng không nhịn được, phì cười.

“Cười cái gì chứ? Đang nói chuyện nghiêm túc đó.” Hạ Tâm Ngữ oán giận nói.

Bởi vì rất buồn cười, cho nên phải cười.

Hơn nữa bộ dạng Hạ Tâm Ngữ muốn biết, lại sợ biết, muốn nói, lại không dám nhiều lời này thật sự rất thú vị.

Thật muốn cắn cho 2 nhát.

“Nào, phân tích lời nhắn.”

Trần Nguyên lấy điện thoại ra, mở ứng dụng QQ, mở miệng nói: “Ba giọt nước này thì không cần phải nói, sau đó nói chuyện về tốt nghiệp này thì, sau khi biểu đạt nhân vật chính Trần Nguyên bởi gì thi cấp hai phát huy vượt xa người thường, tâm lý vui sướng, sau đó vì tự cho là đã ‘vĩnh biệt nhà giam’,

thật ra là đi đến một nhà giam lấy sự châm chọc làm chăn đắp càng tàn khốc hơn.

Chương 388: Kiểm tra điện thoại của nhau (2)

“Đọc lý giải tốt như vậy, viết văn cũng tốt, ngữ văn thi không cao thì cũng không phải a….”

“Này cậu.” Trần Nguyên suýt nữa bị chọc tức, nhưng nhịn xuống, tiếp tục phục bàn lại điều thứ nhất nói, “Vậy cái này cậu biết là gì không? 180541.”

“Thời gian nhỉ…”

“Cái quỷ gì tháng 5 có ngày 41 hả?”

A không đúng, tháng nào cũng không có ngày 41 mà.

Hạ Tâm Ngữ tiếp tục phân tích: “Nếu cậu đã đăng trạng thái, vậy có nghĩa là một con số rất đặc biệt, rất có ý nghĩa…”

“Đúng vậy thật.”

Sau khi bị cô nhắc nhở, Trần Nguyên nhớ lại chuyện nào đó, có một chút hối hận.

“Ể?” Thấy thế, Hạ Tâm Ngữ vô cùng tò mò hỏi, “Chẳng lẽ cái này tượng trưng cho…”

“Ừ, tượng trưng cho mật mã hội viên của tiệm net Con Kiến Đỏ.”

“……”

Nghe thấy điều này, Hạ Tâm Ngữ trầm mặc.

Trầm mặc rất lâu.

Cô ấy đấu trí đấu sức với không khí, cảm thấy chính mình bây giờ rất ngu xuẩn.

Nhưng không phải đều là lỗi của cô.

Ai lại đăng mật khẩu hội viên tiệm net Con Kiến Đỏ làm động thái thứ nhất trên không gian QQ chứ?

Có một loại món ăn áp chót của Mãn - Hán toàn tịch* là sự thất vọng của cơm.

*Đại tiệc hoàng gia Mãn - Hán.

“Cậu không nói tôi cũng quên mất, bên trong còn có mấy chục đồng tiền chưa dùng hết….”

Sau khi Trần Nguyên thở dài một hơi xong, lại lần nữa trở về đề tài bây giờ. Vừa rồi phân tích nói nói cũng không phải là không dùng được, mà là một loại trải chăn. Bây giờ, hắn vẫn là phải nói: “Sở dĩ không dám cho cậu coi điện thoại, thật sự không phải vì có bí mật gì, chỉ là có thể cậu xem sẽ không hiểu, ví dụ như….”

“Phần chú ý của Douyin?”

“…..”

“Cậu vẫn là ít xem chút đi, như vậy thì sẽ không tẩy nữa.”

Sau khi ham mê bất lương của Hạ Tâm Ngữ đối với Trần Nguyên nhợt nhạt lại, cũng ý thức được, Trần Nguyên có lẽ cũng không có phức tạp như mình tưởng, bao gồm cả Quả Khế kia, giao lưu với cô ấy cũng rất bình thường. Cho nên, cô bình tĩnh hỏi: “Các cậu chỉ là bạn tốt đúng không?”

“Cho cậu xem ảnh của cậu ấy một chút.”

Trần Nguyên nhấn vào không gian của Dương Kỳ Kỳ, click mở album, đưa cho Hạ Tâm Ngữ.

Ý của hắn là, chỉ cần mình xem ảnh chụp xong thì sẽ yên tâm sao?

Nhưng sau khi Hạ Tâm Ngữ nhận điện thoại rồi nhìn thấy ảnh chụp, hoàn toàn không yên tâm.

“Đây không phải là rất xinh đẹp sao?”

Làn da vừa trắng, đôi mắt lại to, cười tươi lên còn sẽ lộ ra răng nanh, rõ ràng chính là một người đẹp.

“Xem tiếp đi, lướt xuống dưới, tôi nhớ phía dưới có ảnh chụp chung mà cậu nói.”

“….A.”

Hạ Tâm Ngữ tiếp tục lướt xuống dưới, sau đó thứ nhìn thấy chính là các loại chia sẻ thông thường.

Nhấn mở phần bình luận, cũng toàn là kiểu khích lệ xinh đẹp đáng yêu.

Rốt cuộc sau đó, ở một tấm ảnh giống như mặc đồng phục cấp hai, thấy cô ấy chụp ảnh chung với Trần Nguyên. Đồng thời, hai bên trái phải còn có người, nhưng hai người này lại ở giữa, và đứng rất gần….

Có mình đứng gần với Trần Nguyên như vậy.

“Không thể không nói…. Hai người lớn lên rất giống nhau.” Hạ Tâm Ngữ không biết nói như thế nào, bởi vì trước mắt xem ra, vẫn thuộc về tình bạn trong sáng.

“Sau khi cậu gặp cậu ấy thì sẽ phát hiện, quả thật có chút giống .”

“Gặp cậu ấy? Về sau…. Tớ sẽ có cơ hội nhìn thấy cậu ấy sao?”

“Xem cậu muốn hay không.”

“….Nói thật thì, không quá muốn.”

“Tại sao?”

“Đương nhiên là bởi vì….”

Gặp được thì có thể làm gì, chẳng lẽ tuyên bố chủ quyền trước mặt người ta sao? Không cần thiết, cô chỉ muốn dĩ hoà vi quý.

Nhưng mà, ở tấm tiếp theo cô lướt đến, nhìn thấy ảnh cô ấy chụp chung với một dì, hơn nữa còn viết kèm động thái: Ai cũng nói tôi là do dì tôi sinh, giống không?

“…..Giống.”

Hơn nữa, còn giống người dì này hơn.

Chậm rãi quay đầu, nhìn đôi mắt, ngũ quan, cùng với thần thái có chút thanh cao kia của Trần Nguyên, thần trinh thám Hạ Tâm Ngữ muốn bắt đầu điều tra….

“Dương Kỳ Kỳ, tài nữ mà người nhà Dương gia lấy làm tự hào nhất, là hy vọng của cả gia tộc 985. Dương Quân Liên, vẫn luôn giữ mối quan hệ với người nhà Trần đến nay, bình thường con trai bởi vì học không hết một quyển tuyến mà đổ trách nhiệm lên người Trần Kiến Nghiệp, bởi vì người có huyết mạch Dương gia là Dương Kỳ Kỳ lại có được thành tích xuất sắc.

Em họ…. Vậy mà lại là em họ!

“A a a, xin lỗi Trần Nguyên nhiều.”

Hạ Tâm Ngữ trả điện thoại cho Trần Nguyên, sau đó lấy tay bụm mặt, dỗi ở trên vai hắn, cảm thấy xấu hổ không dám nói nữa.

Chẳng trách mỗi lời nhắn đều trả lời, bởi vì là người trong nhà.

Chẳng trách nói chuyện rất văn minh, bởi vì không thể dạy hư em gái.

Chẳng trách lại nói trở về lại gặp, bởi vì ăn tết phải đi thăm họ hàng.

“Vậy lúc nào cậu qua nhà chúng tôi chơi, tôi sẽ nói cậu ấy tránh đi một chút, chị Tâm Ngữ không muốn gặp cậu ấy.” Trần Nguyên tiếp tục nói.

Chương 389: Kiểm tra điện thoại của nhau (3)

“Thật xin lỗi…. Đừng nói nữa, tớ lý giải sai rồi.”

Mặt Hạ Tâm Ngữ càng đỏ hơn, thật sự xin lỗi nói: “Tớ còn tưởng rằng là thanh mai trúc mã ở dưới quê gì đó….”

Nếu thực sự có kiểu người này tồn tại, với tính cách này của Hạ Tâm Ngữ, tuyệt đối sẽ rối rắm đến chết.

Dù sao dựa theo thứ tự đến trước và sau, trình tự của mình là người sau, và rất sau rất sau.

Dương Kỳ Kỳ nhỏ hơn tôi tám tháng, nhưng mà là nhập học cùng nhau.” Trần Nguyên giải thích, “Cái này không biết có được tính là thanh mai trúc mã không, nhưng mà chắc chắn, nhưng mà chắc chắn tính là bạn thân từ nhỏ. Ngày thường thì kêu tôi Trần Nguyên, vào lúc gia đình ăn liên hoan, liền làm bộ làm tịch gọi tôi là anh Trần Nguyên. Hai chung tôi à, rất hoà thuận, trước nay chưa từng đánh nhau. Đúng rồi, một tấm ảnh chụp chung này hẳn cậu có thể đại khái nhìn ra bầu không khí của nhà tôi là gì.”

Trần Nguyên nói, rồi mở điện thoại của mình lên, mở một tấm ảnh chụp chung cho cô xem.

Trong ảnh chụp, là bốn người vây quanh bàn mạt chược, đều mặc bộ đồ ngủ rất dày, Trần Nguyên có một đống tiền trên bàn ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt tự nhiên của người chiến thắng, hai người anh lớn hơn một chút khác nhìn chằm chằm giống như Nhược Chỉ vụng về chia bài thành mấy nhóm, không biết đánh còn muốn làm khó Dương Kỳ Kỳ, trong ánh mặt toàn là vẻ không kiên nhẫn….

“Mùng hai mỗi năm chúng tôi đều sẽ về quê ngoại.” Khi Hạ Tâm Ngữ đang xem ảnh chụp, Trần Nguyên trêu ghẹo nói, “Chờ đến lúc đó có cơ hội đi chơi, tôi dạy cậu cách chơi mạt chược ha.”

Xem bức ảnh này, Hạ Tâm Ngữ vốn dĩ cảm thấy ấm áp mà khi nghe thấy điều này, khoé miệng gợi lên một nụ cười, nhìn Trần Nguyên: “Trần Nguyên, cậu có phải quên tôi là ở cấp tỉnh không?”

“…..” Trần Nguyên phản ứng lại rất chấn sợ.

VC, con gái Kinh Nam!

Chồng ồn ào, con hung hãn, ngủ nướng, chơi mạt chược….

Những ấn tượng khắc sâu này đều là tôi nghe nói đó!

“Em họ nhìn qua đáng yêu quá.” Sau khi lý giải được thân phận của đối phương, cũng đoán được tính cách đối phương từ áo ngủ chó ngọc quế kinh điển này, Hạ Tâm Ngữ thông suốt rộng mở trong nháy mắt, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng, “Về sau nếu gặp được cậu ấy, là có thể hỏi được tư liệu đen của cậu từ chỗ cậu ấy.”

Tìm cậu ấy hỏi tư liệu đen của tôi?

Hứa Thuyền, khởi động!

Trịnh Minh Hạo, khởi động!

“Vậy đến tôi, phục bàn điện thoại của cậu một chút đi.”

Trần Nguyên có phải có lý không tha người hay không?

Đến lý còn tha người, tôi đây không phải mệt sao?

“A…. Tớ thật sự không có bí mật, hơn nữa cũng sẽ không tạo thành hiểu lầm, cậu xem tuỳ ý.” Hạ Tâm Ngữ giao điện thoại vào tay Trần Nguyên, cũng nói thêm, “Phần chú ý của Douyin cũng có thể coi một chút.”

Đây là sự chênh lệch của con gái kiện toàn ở trung học phổ thông.

Khả năng Trần Nguyên lướt thấy nữ trên điện thoại của chính mình còn lớn hơn thấy trai đẹp.

“Ể, cái album sao lại còn cần mật khẩu?”

“…. Cái này không thể xem!”

Đôi tay Hạ Tâm Ngữ vội vàng khống chế tay của Trần Nguyên, biểu cảm hoảng loạn.

“Được, tôn trọng.”

Trần Nguyên nhún vai, trả lại điện thoại cho đối phương, nhẹ nhàng bâng quơ, như là không để ý chút nào.

Nhưng mà hắn trầm mặc, đinh tai nhức óc.

Gần giống như đang nói, ể, lúc này là trong lòng ai có quỷ đây?

Không phải có quỷ, là bức ảnh kia là chụp lén…

Hơn nữa bức ảnh này, có tác dụng khác với cô…

Ví dụ như sau này, vào thời gian nào đó, khi Trần Nguyên muốn bóp méo hồi ức nào đó, thì đột nhiên lấy nó ra, hung hăng chất vấn hắn: Ai? Trần Nguyên, rốt cuộc là ai đến gần ai trước đây?

Nếu cậu cao lãnh như vậy, mời nói thử xem, cậu ngay lúc đó, suy nghĩ cái gì trong lòng vậy?

Hạ Tâm Ngữ nhìn có vẻ thẳng thắn như vậy, trên thực tế cũng có một mặt ‘hư muốn chết’.

Cho nên chiêu ác như vậy, sao lại có thể bại lọp như vậy được…

“Được rồi được rồi, tớ chịu thua.”

Nhưng mà hôm nay thật sự là do mình hiểu lầm, Hạ Tâm Ngữ không muốn tỏ ra quá thiếu vui vẻ. Cho nên sau khi mở khoá

album, liền trực tiếp đưa cho Trần Nguyên, cũng hoàn toàn xoay mặt qua một bên: “Này, xem đi.”

Rốt cuộc có được bức ảnh này.

Vào lúc Trần Nguyên đang nghe tiếng lòng, liền biết có tồn tại một tấm ảnh chụp.

Chỉ là phiên bản lồng tiếng không hay bằng phần mở đầu ở chương này, cũng không thể phóng được hình ảnh, cho nên hắn vẫn luôn không biết, rốt cuộc là như thế nào.

Mặt thật của Lư Sơn, nào?

Ô bên trong, là hai bức ảnh.

Thứ nhất, là Hạ Tâm Ngữ đặt cằm trên vai hắn ở trước đèn xanh đèn đỏ.

Khi đó hai người, thật sự là loại quan hệ này.

Tấm thứ hai, lại là ở trên tàu điện ngầm, Trần Nguyên ngủ dựa đầu trên vai Hạ Tâm Ngữ.

Thật ra vẫn ổn, quan hệ khi đó của hai người làm như vậy, cũng không sai lắm.

Chương 390: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (1)

Chỉ là khi chính mình vô tình dựa vào, kiểu kinh ngạc của cô gái này, phản ứng đầu tiên lại là phản ứng cười….

Không phải.

Hạ Tâm Ngữ, cậu thật sự cảm thấy cái này tính là cậu thua sao?

Đúng lúc này, vai phải có chút nặng.

Hương thơm dễ ngửi, cũng gần hơn.

Hơn nữa lần này, là Hạ Tâm Ngữ mở to mắt, hai người không lấy bất kỳ cái cớ nào.

“Trần Nguyên, tớ cảm thấy cậu vẫn có khả năng gạt người.” Hạ Tâm Ngữ nhàn nhạt nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì, cậu luôn nói với người khác tớ là em họ của cậu.”

“…..Không phải, Dương Kỳ Kỳ là thật mà.” Nói đến đoạn này đối phương còn muốn giãy giụa, điều này làm cho Trần Nguyên nóng nảy, trực tiếp tự chứng minh trong sạch, “Có thể gọi điện thoại.”

“Không cần đâu.”

Tiếp xúc thân mật, so với ngủ say trong giấc mơ, càng khiến lòng người dễ chịu thêm. Hạ Tâm Ngữ không do dự, cô cho rằng bả vai Trần Nguyên là thuộc về cô, muốn dựa là có thể dựa. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô cười nói: “Oa Oa, tớ buồn ngủ rồi.”

Trần Nguyên quả thật rất là nổi tiếng.

Mặc dù trận thi đấu bóng rổ đã diễn ra được một tuần, nhưng chúng ta không thể không thừa nhận rằng sự thật cảm giác như —— nó thật sự mới xảy ra ngày hôm qua.

Điều này thật tuyệt vời giống như việc mới quen biết Hạ Tâm Ngữ chưa đến một tháng vậy.

Chỉ có thể nói, có siêu tử thời gian một ngày giống như dài cả một năm.

Có nghĩa là: Bởi vì có siêu tử , cho nên ngày nào cũng là ngày tết.

Trần Nguyên vốn cho rằng cốt truyện ‘Không ai trên thế giới biết đến bạn’ của Sảng Văn, sẽ không xảy ra trong hiện thực, nhưng trận thi đấu bóng rổ này, lớp yếu nhất lớp 15 đã chiến thắng lớp 26, trong đó có một cầu thủ đã ghi liên tiếp 50 bàn thắng với một cú Slam Dunk uy mãnh, đã để lại ấn tượng cho toàn trường.

Thậm chí có một số video trực tiếp tại hiện trường, bị rò rỉ ra ngoài, các anh em ở những trường xung quanh cũng đều biết đến —— có một Jordan, trong trận thi đấu bóng rổ vừa rồi.

Nhưng cũng may là bọn họ đã đánh dấu Trần Nguyên của trường THPT số 11

Vì hắn rất hiểu rõ luật lệ cho nên nếu có chuyện xảy ra, những người bạn của Trần Nguyên cũng có thể giúp hắn nói đỡ một vài điều.

Sau khi trở thành người nổi tiếng, hậu quả trực tiếp chính là, giống như Tâm Ngữ đã nói như thế —— sẽ có nhiều vận đào hoa ập đến.

Trần Nguyên vừa mới đến lớp, liền thấy trên mặt bàn đặt bốn cốc trà sữa, cùng với một hộp món tráng miệng nhiều calo yêu thích của một tiểu tiên nữ nào đó.

Hẳn là con gái tặng.

Hơn nữa bản đồ Yến quốc của bọn họ đều xếp rất ngay ngắn, trong túi còn có một tờ giấy ghi tài khoản QQ.

“Tôi cảm thấy những vật này đến sớm được xử lý đi, nếu không khi ông Mạc nhìn thấy, sẽ tức điên ngay tại chỗ, sau đó sẽ phát động địa minh, sau đó sẽ giết chết tất cả những người trong lớp dám yêu đương !”

Đường Kiến đứng bên cạnh chỗ của Trần Nguyên, cậu ta rất nghiêm túc trong việc nghĩ kế sách cho hắn.

“Đúng vậy. Người như Trần Nguyên rõ ràng không hề yêu sớm, lại bị những cô gái này nướng trên lửa, dù sao tôi cũng nhìn không được.” Chu Vũ cũng tức giận bất bình nói như vậy.

“Các cậu thật đúng là bạn bè tốt của Trần Nguyên…” Chu Phù bất lực phàn nàn.

Bạn bè tốt sao?

Cái này gọi là tấm lòng của Tư Mã, ai đi qua cũng đều biết.

Đặt cặp sách xuống, ngồi vào chỗ, Trần Nguyên thuận miệng nói: “Đã như vậy, thì tôi sẽ giảm giá 50% 1 cốc. Vậy ai, không mua thì cũng đừng sờ vào.”

“Cái quái gì thế, anh em đang giúp cậu giải quyết vấn đề, thế mà cậu còn dám đòi tiền? Có còn là người không!” Chu Vũ lúc này nổi giận.

Được con gái tặng trà sữa, lại còn muốn uống hết một mình, hắn đang muốn nhận hết thứ tốt vào mình hay sao?

“Thật đấy.”

Thấy đối phương keo kiệt như vậy, Đường Kiến nguyền rủa hung dữ nói ra: “Chờ cậu bị ông Mạc phát hiện ra, để xem ai sẽ đứng ra giúp cậu…”

“Công kích mạnh như vậy sao? Tôi còn dự định đưa cốc trà sữa này cho người anh em nào giúp tôi đấy…”

“Cảm ơn anh Nguyên, anh vẫn là người tốt!”

Đường Kiến thay đổi sắc mặt giống hệt như trong vở kịch Tứ Xuyên, cười ha ha cầm cốc trà sữa, sau đó hút vào một hơi.

Đồng thời tưởng tượng đến cô gái đáng yêu đang đưa cho mình cốc trà sữa, lặng lẽ lấy môi ngậm nhẹ cái ống hút…

“Tôi nói mà anh Nguyên vốn là người tốt không phải sao?”

Chu Vũ nhân lúc Đường Kiến đang liếm Trần Nguyên, đã thuận tay lấy đi một cốc trà sữa, đứng một bên uống, vừa uống vừa đọc những thông tin khác có ghi trên tờ giấy có tài khoản QQ: “16, 165, 98… Những con số này là gì?”

“Đần độn, chiều cao 165 cm và nặng 98 cân. Nhưng không thể không nói, nếu như không làm giả, thật đúng là nữ thần hoàn hảo.”

Chương 391: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (2)

Sau đó Đường Kiến, cũng bắt đầu tìm kiếm thông tin ở cốc trà sữa. Mặc dù không uống trà sữa, nhưng có một cốc trà sữa khác,cũng có vài điều thú vị nên đọc xem: “Tiền bối Trần Nguyên anh có bạn gái hay không? Nếu như không có thì chỉ còn em đấy, em rất đáng yêu nha.”

“Hả? Loại lời này làm thế nào nói ra khỏi miệng được?”

Hà Tư Kiều không có hứng thú với việc Trần Nguyên chia sẻ chiến lợi phẩm, mà cô cảm thấy tỏ tình như vậy rõ ràng là quá xấu hổ, cảm giác giống như cô đã nhón chân ra khỏi ba phòng và một phòng khách.

Đơn giản là đang bị thoái hóa đạo đức!

Các chàng trai có thực sự thích loại con gái như này hay không?

“Tôi đi, dám tỏ tình mạnh mẽ và trực tiếp như vậy? Cô gái này thật thẳng thắn, yêu yêu.” Đường Kiến như đang xem một bộ phim khoa học viễn tưởng, không nghĩ đến thời đại yêu đương này vẫn còn những người con gái không cần thử thách.

Hà Tư Kiều: “…”

Hả? Một lời thổ lộ mạnh mẽ và trực tiếp? Đúng là rất kỳ quái.

“Trần Nguyên cậu thật đáng chết, vậy mà lại phụ một người con gái đáng yêu như vậy!” vết thương của Chu Vũ bị phản bội đã vỡ ra, tràn ngập hâm mộ.

Hà Tư Kiều lần nữa: “…”

Không, Chu Vũ cậu đang nói cái gì?

Tùy tiện nói một câu thôi đã như vậy thì cậu với tên ngốc Đường Kiến kia khác gì nhau chứ?

Cậu không thể học được một ít từ Trần Nguyên hay sao…

Trần Nguyên, nói hâm mộ cậu ta là có ý gì đây?

Bình thường Tâm Ngữ sẽ không trêu đùa vui vẻ với bạn bè như thế này có đúng không?

Kiều Kiều ghen!

Chu Phù thông qua quan sát thấy cảm xúc của Tư kiều biến đổi, phát hiện Trần Nguyên không có lừa gạt mình. Hà Tư Kiều quả nhiên rất để ý Chu Vũ, mà Chu Vũ lại đi thích cô trà xanh nhỏ mà mọi chàng trai đều yêu thích.. Phải tìm cơ hội, để cậu ta cảm nhận được sức mạnh nữ tính của Hà Tư Kiều!

“Này 18, 112, 101… Cái này là cái gì đây?”

Đột nhiên, Đường Tư Văn không biết xuất hiện từ lúc nào, cũng tìm thấy một dãy số như vậy trên vỏ hộp bánh Jerry cheese phô mai.

Không có sự khác biệt, tỷ lệ gần như bằng nhau.

“18 ta biết, chính là tuổi tác, đó chắc chắn là đàn chị học trên chúng ta một lớp. 112 là cân nặng? Cũng không phải là cân

nặng, còn chiều cao thì…. Vậy cái này 101…" Chu Vũ phân tích được một nửa thì bắt đầu vướng mắc.

"Chiều cao?" Đường Kiến.

"101 là chiều cao, cậu đặt mỏ khoai tây nhỏ ở 11 đúng không?" Chu Vũ không nói lên lời.

"Nhưng không phải chiều cao cũng không phải cân nặng?" Đường Kiến thực sự là nghĩ không ra : " chẳng lẽ, 101 chỉ là thần tượng của một nhóm nhạc nào đó?"

"Có lẽ là viết riêng những ưu điểm." Đường Tư Văn phân tích nói.

"Vậy trong trường hợp nào số 101 có thể coi là một ưu điểm vượt trội? Chẳng lẽ lại là…"

"A! A ~ "

Chu Vũ với Đường Kiến nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nụ cười không mấy thân thiện.

Sau đó, Trần Nguyên cũng nhận ra điều gì đó, cũng dần dần lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Chỉ có Chu Phù ở bên cạnh Trần Nguyên, là thật sự không muốn nghe.

Ai lại đang tự hào về điều này?

Tôi chỉ cảm thấy nó vướng víu, rất vướng víu!

Lại không dễ nhìn!

"Bọn họ tại 'A ~' cái gì?" Đường Tư Văn bắt chước giọng nói, không hiểu hỏi Hà Tư Kiều.

"Dù sao thì tôi cũng không biết, bất kỳ cuộc trò chuyện nào giữa các chàng trai mà họ không hiểu đều có thể bị hiểu là những trò đùa tục tĩu, ít nhất 80% trường hợp là như vậy." Hà Tư Kiều khinh miệt nói.

"20% còn lại thì sao?" Đường Tư Văn trông giống như một nhà khoa học.

" vào Sgo đi, bọn con trai lúc nào cũng nói về những chuyện này."

“Được rồi, ông Mạc tới rồi, những đứa con hiểu thảo hãy dâng lên cha đi nào.”

Trần Nguyên đuổi đứa con trai thứ hai đi, sau đó đưa phô mai Jerry cheese cho Đường Tư Văn, hỏi: “Cậu ăn không?”

Đường Tư Văn nhẹ gật đầu, không nói chuyện.

【 muốn ăn)

Không, có nhất thiết phải nghe tiếng lòng đồng bộ với cử chỉ như vậy không ?

Thật là lãng phí siêu tử của tôi.

“Ừm, vậy cậu ăn đi. Sau đó, nhớ tiêu hủy tài khoản QQ và tin nhắn trong đó đấy nhé.”

Tuy Trần Nguyên thẳng thắn nhận tất cả những món đồ của các cô gái này đưa tới, nhưng hắn sẽ không bao giờ liên lạc lại.

Dù sao, nhận quà cũng không có nghĩa là đồng ý.

“Không nhìn ra đấy, Trần Nguyên vẫn còn rất tôn trọng mấy đứa con gái ý.”

Đúng lúc này, Lý Ưu U người từ đầu đến cuối không hề tham gia cuộc trò chuyện, đột nhiên nở ra một nụ cười giả tạo, ha ha trêu ghẹo.

“Hả? Làm thế nào mà cậu nhìn ra được?” Tư Kiều nhu mì xinh đẹp hiếu kỳ hỏi.

Thế nào Lý Ưu U cũng liếm Trần Nguyên giống như Chu Phù lúc trước…

Chàng trai kia, liệu có thể tính phí kết bạn được hay không?

“Cái đó…”

Sau khi Lý Ưu U suy nghĩ một lúc, giải thích nói ra: “các cô gái đã phải lấy hết dũng cảm để đưa trà sữa đến đây, để lại thông tin sau đó lại bị từ chối, như vậy sẽ rất mất mặt. Trần Nguyên không cho giữ lại mảnh giấy nào là để giữ thể diện cho bọn họ? Dù sao ngoài kia còn có những tên con trai đem các tờ giấy đó đi khoe khoang khắp nơi đấy…”

Chương 392: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (3)

Lý Ưu U giải thích rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức những người vừa đem các cô gái đó ra để nói chuyện vui đều cảm thấy giống như mình đang bị chỉ trích vì hành động có chút mất đạo đức.

Dù sao bọn họ đều là những người đứng ngoài quan sát việc vui của người khác mà thôi.

Chỉ có Lý Ưu U mới là người đảm nhận vai trò người hâm mộ bí mật.

Cho nên cô ấy không hề nghĩ rằng những cô gái đó buồn cười chút nào.

Cô ấy hoàn toàn không thể cười nổi.

Kỳ thật ngày hôm đó Lý Ưu U nói với Trần Nguyên câu 'Không nên đem loại chuyện này nhớ suốt một đời', chính là lời tỏ tình hoa mỹ của cô với Trần Nguyên.

Khi đối mặt với người đó, mới có thể nói ra câu 'Không muốn cả một đời đều nhớ đến việc xấu của tôi'.

Là vì người ấy cực kì để ý đến suy nghĩ của đối phương về mình.

"Chỉ có cậu mới nhìn ra được con người thật của tôi thôi."

Trần Nguyên đem mấy cốc trà sữa còn lại, mình giữ một cốc, còn một cốc đưa cho Lý Ưu U.

"… Ha ha, cám ơn ông chủ." có lẽ cô nhận ra mình đã phá hỏng hoàn toàn bầu không khí vui vẻ vừa rồi, Lý Ưu U vội vàng dùng giọng điệu đùa giỡn rồi nhận lấy cốc trà sữa.

Tôi đang làm cái gì vậy?

Làm chuyện điên rồ mất rồi.

Phải thừa nhận, hai ngày nay Lý Ưu U thật sự có hơi quan tâm.

Trong bài kiểm tra toán lần trước, điểm số của cô đã bị giảm mạnh tận hai mươi điểm bởi vì trước đó cô đã làm một việc

mà khiến cô phải hối hận cả đời, cũng đã bị Trần Nguyên và Chu Phù đánh mắng một trận.

Về sau cô ấy vẫn luôn cho rằng, Trần Nguyên thích Chu Phù.

Nhưng ngày hôm qua, sau khi nhìn thấy người mà khiến hắn dao động, đến cả tâm tình, ánh mắt và nụ cười cũng khác thường ngày, Lý Ưu U mới biết được, mình đã thua thảm hại đến cỡ nào.

Thảm đến mức không dám đưa cho hắn dù chỉ một chai nước.

Đây là một loại cảm giác tự ti sâu sắc.

Trước kia, cô vẫn luôn cảm thấy mình cũng khá xinh đẹp, tuy không xinh bằng Đường Tư Văn, nhưng cô vẫn là cô gái khiến người ta có ấn tượng tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng sự tự tin đó đã bị nghiền nát thành nhiều mảnh vụn vào ngày hôm qua.

Cô gái đó đẹp hơn mình rất nhiều lần.

Khi cô gái đó cười, ngay cả con gái nhìn thấy cũng cảm thấy thật đáng yêu.

Không phải do mình nhút nhát hay rụt rè, nhưng đến cả động tác đưa nước cũng không dám làm.

Nhưng nếu mình và Hạ Tâm Ngữ cùng nhau đưa nước thì cậu ta sẽ chọn ai đây?

Nhưng cho dù như thế, Lý Ưu U vẫn còn ôm ảo tưởng.

Mong muốn trong tương lai gần nhất, có thể thực hiện nó.

… …

Hôm nay cảm xúc của Lý Ưu U rất quái lạ, sau đó Trần Nguyên liền tiến hành đọc nội tâm của cô.

Quả nhiên, đã đọc được tiếng lòng thật sự có liên quan đến hắn.

Lý Ưu U giống như đang muốn thể hiện tình cảm với hắn…

Nói thật là những chuyện trước kia, Chu Phù đều không thèm quan tâm nữa, bản thân hắn cũng tự nhiên mà xóa bỏ, hắn cũng không thể vì chuyện này mà có thành kiến với cô được.

Thế nhưng là, cô ấy không phải đã biết Tâm Ngữ rồi hay sao? Tại sao vẫn còn muốn làm những chuyện vô nghĩa như vậy nữa?

Chỉ có thể nói…

Đều do lỗi của siêu tử thôi.

Làn sóng siêu tử này phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Nếu như không nghe được tiếng lòng, hắn sẽ không biết, hành trình tâm hồn của những người đang yêu thầm lại phức tạp đến như vậy…

“Trần Nguyên, lại đây.”

Buổi trưa, tiết thứ ba lớp tiếng Anh, ông Mạc rất ít khi gọi học sinh ra khỏi phòng khi đang học. Cho nên tất cả mọi người đều nhao nhao quay đầu nhìn, sau đó liền thấy sau lưng ông Mạc, còn có một người phụ nữ trung niên tóc xoăn, có hơi mập, mặc sườn xám đen, mắt phượng, vẻ mặt rất là cay nghiệt, trông giống như những bà mẹ chồng độc ác trong phim truyền hình.

Thấy thế, mọi người trong lớp đều nhỏ giọng thầm thì.

“Hình như là mẹ của Từ Thần.”

“Nghe nói Từ Thần bị thương rất nghiêm trọng, con đường bóng rổ sau này gần như phế, sau đó mẹ của cậu ta còn trực tiếp tới trường học, để đòi trường học phải bồi thường tiền. Cãi nhau ở phòng tài chính từ sáng đến trưa.”

“Thật là buồn nôn, con trai mình dẫm lên chân người khác, còn không biết xấu hổ đến đòi bồi thường tiền?”

Nghe được bạn cùng lớp nói như vậy, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy vô cùng thất vọng.

Hóa ra đây chính là mẹ của Từ Thần.

Nhớ lại câu nói hào hùng lúc trước của mình ‘Tôi sẽ trực tiếp giải quyết với mẹ của cậu’… Đột nhiên hắn lại cảm thấy hơi buồn nôn.

“Không được ầm ĩ. đi nói chuyện đi.” Chu Phù nhẹ nhàng giật giật tay áo của Trần Nguyên, muốn hắn bình tĩnh lại.

Trước đây Trần Nguyên không hành động mất lý trí bao giờ, nhưng hôm nay dù sao cũng là tình huống khác biệt, liên quan đến phụ huynh, lới nói'Có thù tất báo' kia thật không thích hợp.

Chương 393: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (4)

Phụ huynh cũng nguy hiểm ngang hàng với dân xã hội.

"Trần Nguyên, đừng quá lo lắng, cứ bình tĩnh nói chuyện." Hà Tư Kiều cũng tràn ngập lo lắng nói.

Cậu ấy với Từ Thần kết oán, cộng với chuyện của Chu Vũ cũng có liên quan, mà chuyện của Chu Vũ cũng chính là chuyện của mình… Không phải, ý của mình là, Chu Vũ đánh nhau là bởi vì mình bị bóng ném trúng đầu !

"Không sai cũng đừng hư." Chu Vũ bổ sung nói.

"Ừm, tôi biết."

Sau khi khẽ gật đầu với mọi người, Trần Nguyên đi ra ngoài phòng học.

Lý Ưu U cũng nhìn thấy cảnh này, nhưng không thể động viên giống như mọi người.

Mà cô ấy cảm thấy mình không thể đảm đương nổi, Trần Nguyên gặp phiền toái như vậy, cô ấy nghĩ chờ sau này tìm cơ hội rồi an ủi động viên hắn…

Trần Nguyên vừa nhìn thấy ông Mạc, mẹ cuảTừ Thần liền trực tiếp lên tiếng chuẩn bị chất vấn.

Sau đó, bị ông Mạc ngăn lại, nghiêm túc nhắc nhở nói: "Đề nghị bà bình tĩnh, nếu không hợp tác thì mời bà ra khỏi trường học."

"… Vậy thầy giáo dục học sinh của mình trước đi, thầy Mạc."

Mẹ Từ Thần khó chịu trừng mắt nhìn hắn, sau đó quay đầu sang chỗ khác, mặt mũi tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn.

"Trần Nguyên, tới đây."

Ông Mạc bảo Trần Nguyên đi sang một bên, nhìn người học sinh vừa mới được cân nhắc nên học sinh đặc biệt này, giọng nói cực kỳ nghiêm khắc.

Bởi vì lúc này chính ông Mạc, là người biết rõ đúng sai, ông Mạc cần phải bảo vệ học sinh của mình.

Mẹ Từ Thần tới trường học gây rối từ sáng tới trưa, cho dù là cho bà ấy xem video, những giáo viên thể dục chuyên nghiệp cũng đã nói, luật không chịu trách nhiệm với những chấn thương do chơi bóng rổ gây ra, mà lại chuyện này thậm chí còn giống như tự mình tông vào xe người khác, Từ Thần dẫm lên chân của đối phương, người phải được xin lỗi không phải Từ Thần.

Nhưng, Logic của bà ấy rất ngang ngạnh, tự cho là mình đúng.

Thứ nhất, con trai tôi bị thương ở trường của mấy người, trường học phải bồi thường tiền.

Thứ hai, tôi đã đóng bảo hiểm, bảo hiểm nói là mức bảo hiểm an toàn cho học sinh giới hạn là một triệu, con trai tôi là vận động viên bóng rổ có tương lai như vậy, bị xảy ra chuyện này, mười nghìn tệ chắc chắn không đủ, nhà trường phải có trách nhiệm bồi thường đầy đủ cho con trai tôi.

Thứ ba, là Trần Nguyên khiến cho con trai tôi bị thương, cậu ta lại không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì, cần phải xem xét lại, Trần Nguyên cũng nhất định phải bồi thường.

Đối mặt với những phiền toái vô lý như vậy, nhà trường đương nhiên không không thể chấp nhận nổi, nhưng nhà trường lại không thể chối bỏ được lý do đầu tiên cho nên, trường học phải bồi thường tiền.

Nếu như học sinh ở trường học xảy ra chuyện thì nhà trường đều phải có trách nhiệm, chi phí sẽ là bao nhiêu tiền đây?

Về phần thứ ba, bọn họ cũng cảm thấy thật ngu ngốc, nhưng…

Thầy Mạc, hãy để mẹ Từ Thần với mẹ của Trần Nguyên tự nói chuyện với nhau đi. Tuy rằng từ thực tế mà nói thì Trần Nguyên không sai, nhưng Từ Thần dù sao cũng đã bị gãy chân, cần phải điều trị ròng rã cả một năm, nói không chừng còn phải học lại, vẫn là rất đáng tiếc. Trần Nguyên gần đây lại rất có tiến bộ, là học sinh được hỗ trợ đặc biệt có tiến bộ rõ

ràng nhất, hắn hiện tại đang trong giai đoạn học tập chạy nước rút, không thể vì những chuyện như này mà phải trì hoãn việc học tập… Kỳ thật xét về chủ nghĩa nhân đạo , có thể bồi thường thì cũng được.

Bồi thường cái rắm!

Ông Mạc cũng hiểu bóng rổ, ông ấy biết rõ Từ Thần làm như vậy là vô cùng tệ hại, những điều này hoàn toàn không giống nhau.

Dù sao ông ấy cũng là thầy giáo, có nghĩa vụ phải bảo vệ học sinh của mình. Trần Nguyên cũng không bị thương nặng, lúc đó chính là may mắn trong bất hạnh, tại sao nạn nhân lại phải chịu bồi thường chứ?

Lần này, dù có nói như thế nào đi chăng nữa, ông ấy cũng sẽ không khuyến khích xu hướng sai trái này.

Dù là ở trường học, thì sự ổn định vẫn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

“Trần Nguyên, chuyện này không liên quan tới cậu.” Ông Mạc giọng nói nhiêm túc nói: ” Bà ấy nói hôm nay muốn gặp cậu để nói chuyện bồi thường tiền, cậu cứ thử nghe xem, lát nữa cũng đừng nói gì, để tôi nói…”

“Em cảm thấy bồi thường cũng được.”

Tuy nhiên khi ông Mạc nói đến một nửa, Trần Nguyên đột nhiên cắt ngang.

“Bà ta có phải đã quấy rối cậu phải không hả ?“Ông Mạc không hiểu hỏi.

Chắc chắn đã bị quấy rối rồi, mẹ Từ Thần thoạt nhìn cũng không phải là người tốt, mà lại nghe nói bà ta còn có người em trai là kỹ sư công trình, sau này mở công ty bất động sản, một học sinh cấp ba đối mặt với loại người này, không có khả năng là không sợ hãi.

Trần Nguyên lắc đầu: “Không có.”

“Vậy tại sao cậu lại nghĩ như vậy?” Ông Mạc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như Trần Nguyên thật sự làm như vậy, ông ấy thậm chí có thể trực tiếp hoàn thành yêu cầu của lãnh đạo, dàn xếp ổn thỏa, nhưng cái này…

Chương 394: Nhận quà không có nghĩa là đồng ý (5)

“Em không muốn bà ấy gây náo loạn ở đây.”

“…” Hắn câu nói này, khiến cho ông Mạc trầm mặc.

Ông ấy nhớ rất rõ ràng một việc.

Lúc trước có ba học sinh trong trường ra sông bơi rồi một em bị chết đuối, sau đó đã phải bồi thường cho gia đình học sinh chết đuối là 50.000 nhân dân tệ.

Trong đó có rất nhiều phương diện nguyên nhân, không thể lý giải kỹ.

Chỉ có thể nói rằng, 50.000 nhân dân tệ là do hai gia đình kia bất lực và buộc phải mất tiền để tránh gặp tai họa.

Cho nên nói Trần Nguyên, đã biết được chuyện đó sao?

“Thầy Mạc, để em nói chuyện với bà ấy.” Trần Nguyên nói.

“Cậu muốn nói cái gì?” Ông Mạc hỏi : ” Không có ta ở đây cậu có thể không?”

“Em sẽ nói chuyện, nếu không được em sẽ cho bà ấy số điện thoại của bố mẹ em.” Trần Nguyên bình tĩnh nói: ” Thầy có thể ở bên cạnh nhìn, nếu bà ấy không nghe, thầy lại nói nha.”

Ông Mạc thật sự không biết làm như thế nào với Trần Nguyên, nhưng khi đối phương nói đến như vậy, ông cũng không thể nói ‘Bồi cái rắm, không bồi thường ‘, chỉ có thể ngầm thừa nhận đồng ý mà thôi.

Sau đó, dặn dò: “Đừng vội vàng đưa ra quyết định, cứ để ta giải quyết.”

“Dạ được.”

Trần Nguyên gật đầu.

Sau đó, trực tiếp đi cùng mẹ Từ Thần đến góc cầu thang. Mà ông Mạc tuy là né tránh, nhưng cũng nhìn thấy hai người trong tầm mắt.

“Nếu khi đó cậu không ở dưới đó thì con trai ta cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, cậu có hiểu không?” Mẹ Từ Thần tức giận hỏi.

Cái gì là đồ lót chuồng không đi cà nhắc sao?

Cho dù là không dẫm lên chân, thì cũng là con trai tôi phải chịu thiệt thòi, những giáo viên kia chính là nói bậy !

“(Bộ luật dân sự) quy định: nếu tự nguyện tham gia các hoạt động văn hóa thể dục thể thao, với những rủi ro nhất định và bị thương do hành động của những người tham gia khác, người đó sẽ không được bồi thường và sẽ phải tự mình gánh chịu rủi ro.” Trần Nguyên nói.

“Cậu mới bao nhiêu tuổi, còn dám nói pháp luật với người lớn? Cậu biết cái gì về pháp luật, ta chỉ biết con trai của ta bị cậu đánh gãy chân, sau đó tại sao cậu lại không bị liên quan gì.” Mẹ Từ Thần cũng kiểm tra pháp luật, biết đối phương nói hoàn toàn chính xác, nhưng bà ta có những biện pháp khác.

Bà ta nghe nói cha mẹ của hắn không phải người ở thành phố Hạ Hải, hắn đến đây một mình học tập.

Cho nên chỉ cần bà ta gọi mấy cuộc điện thoại cho bố mẹ hắn, chắc chắn họ sẽ lo lắng cho con trai của họ và sẽ nhanh chóng sắp xếp giải quyết vấn đề.

Làm cha mẹ là như vậy

“Ồ.”

Nhưng mà, cảm xúc của Trần Nguyên lúc này vẫn ổn định như một con chuột lang.

Bây giờ, bà ấy đang khó chịu.

Thật sự là quá ngu ngốc, nếu như không có rắc rối thì chuyện này làm sao giải quyết được?

Nhưng Từ Thần nghe theo chú của mình, cũng là em của mẹ, chỉ cảnh cáo Trần Nguyên một chút, để hắn về sau không dám như vậy nữa

Có vẻ như cậu ta với Trần Nguyên có khúc mắc rất sâu.

Nhưng mà làm sao bà ta có thể chịu đựng được việc con trai mình bị bắt nạt ở trường học.

“Ta có nói với cậu cũng vô ích, đưa cho ta phương thức liên lạc với bố mẹ cậu, ta sẽ yêu cầu họ bồi thường tiền chữa trị!”

“Bồi thường tiền chữa trị không cần phải liên lạc với bố mẹ cháu, cháu có thể quyết định.” Trần Nguyên nói.

“…”

Nghe thấy Trần Nguyên nói như vậy, cơn giận của mẹ Từ Thần cũng giảm đi khá nhiều.

Mặc dù không hiểu tại sao hắn lại phối hợp như vậy. Nhưng đối phương đã đồng ý, cho nên bà ta cũng chấp nhận: “Cậu biết nên bồi bao nhiêu tiền không?”

“Bác cứ nói đi?”

“30.000 nhân dân tệ.”

Sau khi mẹ Từ Thần nói xong, vẻ mặt ôn hòa, làm ra “thằng bé này không hiểu’ giải thích nói: “So với tiền chữa trị, chi phí dinh dưỡng, thì số tiền này chẳng là gì cả. Ta là nhìn cậu vẫn còn là học sinh, cha mẹ chúng ta đều phải gánh chịu, cho nên mới nói chỉ cần bồi thường 30.000 thôi…”

“Cháu bị bong gân ở chân, cũng muốn cháu bồi thường 30.000 tệ sao?”

“…”

Trên mặt mẹ Từ Thần biểu cảm hoàn toàn cứng đờ.

Khi lời nói đến môi, cái gì cũng không biết nói.

Cứ như vậy, giống như là bị tát hai cái, bà ta im lặng một hồi lâu.

Bỗng dưng vô số thành ngữ thông dụng có chứa từ “mẹ” nghẹn lại trong cổ họng.

Bà ta định mắng chửi nhưng đã kịp thời kìm nén lại được.

Người trưởng thành về mặt tinh thần có ưu thế hơn trẻ con.

Hung hăng càn quấy thì có thể, nói năng vô lý cũng thành có lý, nhưng nếu chửi bậy là không được.

Cho nên, bà ta đã chọn một phương thức dành cho người trưởng thành.

Đi đến trước mặt của Trần Nguyên , nhìn chằm chằm vào cái tên làm cho người ta không nói được lời nào, giống như một người ngốc giả vờ mất trí nhớ, mẹ Từ Thần hỏi lại: “Cậu nói cái gì?”

“Vết thương ở mắt cá chân không được coi là nguy hiểm. Nhưng vẫn còn có video.”

Chương 395: Trực tiếp đối phó (1)

Trần Nguyên nói rõ ràng và hợp lý: “Bác cũng phải bồi thường, 30.000 tệ là hợp lý.”

“Đừng quá tỏ ra thông minh.” Mẹ Từ Thần tối sầm mặt lại, cảnh cáo nhắc nhở nói: “Cậu nói chuyện với ta thì dễ, nếu như để em trai ta tới đây, đến lúc đó cậu sẽ biết thế nào là sợ.”

“Hả.”

Trần Nguyên hiểu được dùng phương thức đơn giản nhất, để gây ra tổn thương lớn nhất.

“Cậu không biết chú của Từ Thần làm gì sao?” mẹ Từ Thần hỏi.

“Không biết.”

“Khối đất hiểu không? Là chôn người.”

Nghe thấy đối phương hung tợn nói ra câu nói này, Trần Nguyên nhịn không được cười, nhưng cũng không có cười ra tiếng: “Nghe có vẻ là thật.”

“Cậu cho rằng là giả?” Vì xung quanh không có ai, nên bà ta hăm dọa: ” Cậu biết điều gì không? Em trai ta, thật sự đã chôn người đấy…”

“Tích.”

Đột nhiên, một tiếng âm thanh điện tử vang đến từ trong túi của Trần Nguyên.

Mẹ Từ Thần ngây ngẩn cả người.

Vì chỉ để hù dọa hắn mà bà ta đã nói ra một câu chuyện thậm chí còn không thể xác minh được là đúng hay sai.

Nhưng hình như hắn… Mới mới thu âm đúng không ? !

“Không! Đưa điện thoại của cậu cho ta…”

“Này! Gọi bảo vệ đi !” Thấy người đàn bà này định làm gì đó với Trần Nguyên , ông Mạc vội vàng đi qua ngăn lại.

Sau đó liền thấy Trần Nguyên tự nhiên lui về phía sau, nhìn ông ấy và làm ra động tác OK —— giải quyết xong.

Không phải, hắn giải quyết xong cái cái búa gì vậy!

Không biết chuyện này được giải quyết như thế nào đây…

Nhưng Trần Nguyên đối mặt với người đàn bà này cũng với bản thu âm đã biết, hắn thật sự có thể trực tiếp trừng trị người này.

Bất kể lời nói đó là thật hay giả, nhưng một đoạn thu âm này, cũng được coi là một bản tin báo cáo nóng hổi dành cho những người dân nhiệt tình.

Cách mẹ Từ Thần phá hủy hình tượng của mình thực sự rất buồn cười.

Nhưng một cách kỳ diệu Trần Nguyên đã chịu đựng được.

Bởi vì đối mặt với tên hề, vô cảm chính là tổn thương lớn nhất đối với bà ta.

Mặc dù đoạn ghi âm này không có đầu có đuôi, không rõ ràng, không phù hợp tiêu chuẩn đảm bảo tội lỗi vượt quá quy định, nhưng nguyên tắc xác lập vụ án là người đó có tội vượt quá nguyên tắc. Hơn nữa, là chị ruột tự nói, cho nên vô luận nói như thế nào, cũng có thể hơi chán ghét việc sinh nở này.

Dĩ nhiên, ra đời đầu tiên còn do người khác.

Đó chính là Từ Thần.

Nghe giọng nói của mẹ cậu ta, Trần Nguyên biết Từ Thần có cảm giác xấu hổ và không muốn công khai chuyện ở chân khắp mọi nơi, bản thân cậu ta cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng đối với chiêu ném đá giấu tay này, cậu ta bày tỏ đồng ý.

Nhưng mà, nó hoàn toàn ngược lại.

Mẹ cậu, đã làm phồng mặt cậu ta.

Việc bị đè gãy chân, bà ta còn cố ý đến trường tìm người đòi bồi thường, chuyện này đã sớm truyền khắp nơi, Từ Thần quan trọng nhất là mặt mũi, rốt cuộc thì một phân tiền cũng không còn.

Còn nói theo đuổi Trình Hải Anh, Trình Giao Kim cũng coi thường cậu ta!

Bất quá có sao nói vậy, lúc đấy nếu không phải Trình Hải Anh nhắc nhở mình, Trần Nguyên sẽ không phản ứng như vậy, bởi vì sau khi hắn mất đi sức lực, Siêu Tử luôn không mở được, là cô ấy kịp thời nhắc nhở, mới để cho mình làm ra cách đối phó tốt nhất, dồn bảy mươi kg áp lực lên bắp chân của Từ Thần!

Hơn nữa bây giờ nghĩ tới, ở trong thời kỳ nghỉ ngơi tranh tài, cô ấy đã nói trước với Hồ Tư Kỳ cùng lớp mười lăm rằng Từ Thần khi chơi có chút bẩn, để cho mọi người chú ý một chút.

Khi đó, người duy nhất Từ Thần muốn đả thương, chỉ có thể là một mình hắn.

Cho nên, Trình Hải Anh hiển nhiên là đang nhắc nhở chính hắn.

Ở chỗ Hạ Tâm Ngữ, dưới tình huống bên cạnh, một người thận trọng và kiên định như Trình Hải Anh, lại có thể phá hư kế hoạch, mạo hiểm nhất của cô ấy là nhắc nhở mình…

Trình Hải Anh này vẫn là người trung thành (ừng ực ừng ực uống mật nước).

“Cậu vào lớp, không cần để ý, để tôi đi.”

Thầy Mạc hắn là đã biết từ lâu, tên này tuyệt đối không phải loại người cam lòng bị bắt nạt, ông ấy thật hối hận khi để hắn tới gây chuyện, nhưng mà, nếu người lớn trong nhà từ Thần vẫn còn muốn gây ồn ào, vậy cũng chỉ có thể làm như Trần Nguyên, không cho chút mặt nào.

Trường học là nơi học tập, trang nghiêm được toàn xã hội bảo vệ, có mối quan hệ mật thiết với công an. Người phụ huynh này bất hợp tác như vậy, cho dù không tìm ra lý do khác, mặc

dù không tự mình bắt, nhưng khẳng định có hút thuốc đánh nhau,… quên đi.

Dù sao đi nữa, cho dù hoàn toàn không quang minh chánh đại, cũng có thể khuyên cậu ta lui xuống.

Thậm chí nói đối phương người đó, tương đối xấu, người gặp người sợ, học lực ở trong trường không đáng để nhắc tới.

Thành thật mà nói, trong điều kiện quốc gia của Trung Quốc, vị thế và tầm quan trọng của toàn bộ trường học là trên hết.

Chương 396: Trực tiếp đối phó (2)

Điều không tốt chính là sau khi ra trường, sức mạnh của học lực, từ từ yếu bớt.

Quả thực không được, phá cách cho Trần Nguyên ở nội trú đi.

“Cảm ơn thầy.”

Trần Nguyên cúi chào thầy Mạc một chút rồi quay trở lại lớp học.

Trước đây hắn từng nghĩ, nếu có Siêu Tử có người dám gây sự với hắn, liền phát động địa chấn, cho nổ tung địa cầu.

Nhưng sau khi nhìn thấy thầy giáo vì mình mà suy nghĩ, hắn đột nhiên cảm thấy, chính hắn cũng có người muốn bảo vệ…

Ví dụ như Thầy Mạc, người yêu Tiểu Đậu Đậu nhất, vì trở thành một giáo viên ưu tú, ông ấy đã làm những chuyện đúng nhiều năm, nhưng trong chuyện này lại muốn làm chuyện “ không đúng”.

Từ Tạp, Thầy Mạc đã cứu mạng chó của nhà mày, mày có biết không?

Mau nói lời cảm ơn thầy Mạc đi.

Sau giờ học tiếng anh, rất nhiều người vây quanh hắn, đặc biệt là nhóm chơi bóng, tràn đầy giận dữ.

Trong đó, xung đột nhất là Lưu Nham dứt khoát nói: “Tôi nghe nói nhà trường muốn dàn xếp ổn thỏa, quá ghê tởm, không thể bồi thường tiền, nếu thật làm như vậy chúng ta đi tìm hiệu trưởng.”

“Vậy các cậu,…”

Trần Nguyên còn chưa nói xong, Trương Siêu đã trực tiếp ngắt lời phủ nhận: “Không được, tuyệt đối không nên đi tìm lãnh đạo gây chuyện.”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lưu Nham khó chịu hỏi lại.

Trương Siêu vẫn nghiêm túc bình tĩnh nói: “Mà là, gây chuyện cho phía lãnh đạo biết.”

“Có ý gì?” Lưu Nham khó hiểu.

“Bắt đầu từ trận chơi bóng rổ.”

“…Chết tiệt, cậu thật tuyệt vời!”

Sau khi nghe hiểu, Chu Vũ cả người đều ngơ, sau đó vội vàng nắm tay khen ngợi nói: “ Anh Siêu, thị trưởng tương lai của quận Hải Tĩnh, anh thật là lợi hại, sau này con đường của anh sẽ rộng như thế nào, em cũng sẽ không ngạc nhiên đâu.”

“Ý gì? Chơi chữ, cậu mau cút ra lớp mười tám.” Lưu Nham vẫn không hiểu.

Hà Tư Kiều giải thích: “Tôi đoán ý của lớp trưởng là trận đấu bóng rổ vẫn đang diễn ra, bây giờ sự việc này đã xảy ra, chúng ta đơn giản dừng trận đấu vì không thể gánh chịu trách nhiệm đối phương bị thương thì sao?”

“Pháp luật không trừng phạt dư luận, chúng ta đến gặp lãnh đạo để làm ầm ĩ, mấy người kia cũng ló mặt, liên hiệp mấy lớp lại, đối với chuyện bất mãn lòng người này, dứt khoát thôi cuộc so tài, khi đó trường học, nhất định sẽ đứng về phía bên học sinh.” Trương Siêu nói.

“…Xì, trâu bò người anh em.” Lưu Nham kịp phản ứng tỉnh ngộ, giống như nhìn thấy ánh sáng khi xua tan hết mây đen.

Cha ơi, xin hãy chấp nhận một lạy của con!

Trần Nguyên cũng thở dài, kế hoạch này rất thông minh.

Trương Siêu này quả thực là có gì đó, hắn sẽ không ghen tị với cậu ấy chút nào khi cậu ấy trở thành đội trưởng.

Lúc khuyên can, Trương Siêu để cho người khác đá khóa là có thể nhìn ra, cậu ấy thực sự biết cách làm chệch hướng cuộc chiến, đồng thời rất rõ ràng về mọi đường lối tiêu chuẩn trong trường.

Cậu ấy không phải là kẻ thua cuộc hoàn toàn, chỉ cần ở dưới giới hạn, cậu ấy có thể phát huy tối đa lợi ích.

“Sao rồi? Phương pháp này rất hay nha.”

Bởi vì đã có kế hoạch tốt, Chu Phù cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, an ủi Trần Nguyên: “Mà đến lúc đó, Từ Thần nghe được chuyện này nhất định sẽ nói với mẹ cậu ta đừng gây rắc rối nữa. Dù sao, nếu cậu ta thực sự muốn làm một người không có giá trị trong xã hội.”

“Ý tưởng hay đấy, nhưng tôi muốn thay đổi một chút.”

Khi mọi người đang hỏi ý kiến, Trần Nguyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Như vậy đi, trận tiếp theo hãy chơi bình thường, sau đó tiến vào tứ kết.”

“Không phải, ngươi đổi xong rồi phải không?” Chu Du phát hiện điểm sáng.

“Tôi hiểu, điều mà Trần Nguyên muốn là…” Chu Phù cân nhắc một lúc, nghiêm túc nói: “Sẽ tốt hơn nếu đợi đến trận chung kết rồi mới ra tay, dù sao, chúng ta không thể thuyết phục được cả lớp nghe chúng ta nói, nhưng nếu chỉ là vào chung kết thì sẽ dễ dàng đạt được!

“…”

Nhìn này, đây là chuyển biến.

Tuy nhiên, Chu Phù nói điều này là một cách để từ chối lòng tốt một cách lịch sự. Vì vậy, Trần Nguyên đổi vẻ mặt thành “Ừ, chính là như vậy” và nói: “Đây là kế hoạch sửa đổi của tôi.”

Cậu trai, đây là kế hoạch của cậu sao?

Ngay trước mặt Chu Phù trộm luôn sao?

Chu Vũ rất muốn phàn nàn, nhưng Trần Nguyên dùng ánh mắt ám chỉ, chớ có làm, cũng chỉ có thể gật đầu nói: “Kia quả thật, đánh tới chung kết sẽ có sóng lớn.”

“Quả thực, nếu lúc này mẹ Từ Thần không đến gây chuyện thì càng tốt, không cần đem chuyện này làm lớn, cho lãnh đạo ấn tượng không tốt.” Trương Siêu nói.

“Không, các cậu thật cảm thấy có thể một đường đánh tới chung kết sao…”

Hà Tư Kiều bối rối, năm ngoái bị người về nhì đánh bại 20 điểm, sao năm nay lại đoạt cúp?

“Không sao, năm ngoái á quân không cùng khối, lớp hai mươi sáu tính lại, chúng ta liền là á quân.” Chu Vũ rất tự tin.

Chương 397: Trực tiếp đối phó (3)

Sự tự tin này đến từ việc khi chiến đấu với đội một, họ thậm chí còn không dùng hết sức lực mà chỉ giết bừa bãi.

Đội nào có thể nhắm mắt đánh bài hoang mà vẫn đánh lung tung?

Vậy khẳng định là sẽ có cúp.

Bên ngoài thẻ đánh đầu đầy mồ hôi, thậm chí còn bị lật ngửa nên chỉ đánh vài đòn thôi.

“Chờ một chút.” Ngay khi mọi người cơ bản đồng ý, Lưu Nham đột nhiên trở nên thận trọng, trực tiếp nhấc Trần Nguyên ra khỏi vị trí, sau đó nhìn chằm chằm vào chân hắn.

“Anh, đang làm gì vậy?” Trần Nguyên không hiểu.

“Tôi muốn xem cậu có thực sự gặp rắc rối hay không, đừng đột nhiên xuất hiện ở phía đối diện trong trận đấu buổi chiều, tôi biết cậu thích nhất là loại chuyện này.”

Chu Vũ cũng bị Trần Nguyên giả vờ mắc PTSD: “Quả nhiên, mau xé miệng cậu ta ra!”

“Giẫm lên chân phải của cậu ta, phá hủy chân còn lại của cậu ta!”

“Không cần, tôi sẽ trộm áo thi đấu của cậu ta, nếu tên này ngay cả áo đấu cũng không có mà muốn chơi bằng da nguyên bản thì thật là không biết xấu hổ.”

“Điều tra nghiêm ngặt ba đời tổ tiên.”

“Chết tiệt, đừng dẫm lên nó, tôi vừa giặt giày…”

“A, đây là áo đấu 47 đưa cho Nguyên Tử sao? Có phải mùi mồ hôi tay của 47 không…”

“Kẻ bất chấp trời đất, có thể chết sao?”

Các bạn nam đang nói chuyện vui vẻ thì bắt đầu cãi nhau mà không rõ lý do, cho đến khi vào lớp, vấn đề nghiêm trọng đó dường như đã hoàn toàn bị bỏ qua.

Lúc này, giáo viên còn chưa đến, Lý Ưu U vẫn im lặng, nhẹ nhàng chọc Trần Nguyên nói: “Vừa rồi tôi thấy cái bà kia kia hung dữ như vậy, nghe nói nhà bà ta có chút liên quan đến băng đảng… Vì cái gì? Hôm nay cậu không nói chuyện với trường sao? Nói cho tôi biết, tôi có thể sắp xếp cho cậu chuyển vào ký túc xá trước để tránh chuyện ồn ào?”

“Không hẳn là như vậy, tôi nghĩ bà ta khá dễ nói chuyện.” Trần Nguyên nói.

“Tôi ở trong lớp học cũng nghe tiếng hét của bà ta, rất dễ nói chuyện?”

“Có lẽ bà ta là loại thím lớn tiếng, nhiệt tình đi.” Trần Nguyên khá tùy ý nói: “Mặc dù đầu óc bà ta có vấn đề, nhưng sau khi tôi giải thích lý do cho bà ta, chắc bà ta đã chấp nhận.”

Là có chấp nhận hay không, Trần Nguyên không biết.

Nhưng giọng nói cuối cùng hắn nghe được là mẹ Từ Thần đang cầu nguyện trong lòng: Tốt nhất là em trai tôi chưa bao giờ chôn cất ai…

“Thật sao?” Lý Ưu U luôn cảm thấy Trần Nguyên đang lừa gạt cô ấy, dẫu sao giọng điệu của hắn, bình tĩnh như một trò đùa vậy, nghiêm chỉnh thái độ, nói những điều hoàn toàn bất ngờ.

Hoặc, hắn định nghĩa mối quan tâm của mình là sự thân thiện của một người bạn bình thường, chỉ cần lịch sự đáp lại.

“Đúng vậy, cảm ơn cậu.” Trần Nguyên nói.

Không phải là không thể có mối quan hệ chân thành với Lý Ưu U, mà là biết tâm ý của cô ấy, vậy thì giả vờ bối rối.

Có nhiều hơn một nữ sinh thích mình, là có nên vui?

Ít nhất đối với Trần Nguyên mà nói, không phải là như vậy.

“Gia đình tôi thuê một căn nhà nhỏ gần trường học, chỉ dùng vào cuối tuần.” Lý Ưu U mặc kệ, miễn cưỡng thu hẹp khoảng cách, cười nói: “Nếu như hai ngày nay nhà Từ Thần quấy rối cậu, cậu dứt khoát ở đó đi, an toàn hơn một ít.”

Đây chính là hành động của cô ấy?

Nó quả thực khá mạnh mẽ, nếu khoác lên mình tấm áo ‘có ý tốt’, người ta không thể trực tiếp từ chối được.

“Đến lúc đó hãy nói.”

Chỉ như vậy, Trần Nguyên chỉ nói như vậy.

Sau đó, tập trung lại vào việc học, vừa nghe kỹ, vừa lấy ra tất cả sách sinh học hồi cấp ba khắc ghi trong đầu tất cả những từ như máy in di động, và ghi nhớ tất cả…

Sau khi giải hết 3.500 từ tiếng Anh, đã đến lúc chuyển sang các môn học khác cần ghi nhớ.

Trong số đó, Trần Nguyên ưu tiên hóa sinh và tiếng Trung.

Nếu còn thời gian trong tuần này thì sẽ học thuộc lòng các công thức phân hủy hóa học.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là một con người, nhân vật chính, cũng không phải là nô lệ Siêu Tử, cho nên cuộc sống học đường bình thường hàng ngày không thể bị bỏ lại phía sau.

Chẳng hạn, trước sự yêu cầu mạnh mẽ của cả lớp và được sự đồng ý ngầm của thầy Mạc, hắn đã bị khoác áo của lớp mười lăm rồi bị ép vào khán phòng của lớp mười tám. Sau mỗi lần vào lớp mười tám ghi bàn, hắn nhận được những cử chỉ rock and roll của các bạn cùng lớp chế nhạo…

Bỗng nhiên hắn hiểu được nỗi đau.

Chiến đấu không tốt sẽ bị lớp mười lăm ghét bỏ, đánh quá giỏi sẽ bị lớp mười tám mắng.

Chương 398: Trực tiếp đối phó (4)

Chết tiệt, sớm biết như vậy liền ra sân.

Bị đuổi ra lớp mười tám thầy Mạc hối hận không kịp!

“Cố lên 47! Đẹp quá!”

“Không hổ là 47, mạnh quá!”

“47 47 go! Được rồi, quay lại đầu… Mặc dù không trúng nhưng ngầu quá!”

Sau khi Hồ Tư Kỳ nhận được bóng, bởi vì thua mất trận đấu đỉnh cao ngày hôm bị buộc phải trở thành hoạt náo viên vì, dựa theo yêu cầu của 47, cỗ vũ thật to.

Nhưng cô ấy lại không biết tại sao, đây là chuyện đáng lẽ phải khiến xấu hổ, vậy tại sao anh chàng này lại chủ động làm như vậy, không chút xấu hổ. Hơn nữa bởi vì hắn căn bản là không biết xấu hổ, cho nên lúc này người cảm thấy không thể ngẩng đầu lên kỳ thực chính là 47 tự mình…

“Đừng nói nữa, đồ ngốc!” Hồ Tư Kỳ sau khi ghi bàn đỏ mặt và trực tiếp hét lên để Lý Viễn Thâm im lặng.

Còn nói, tôi liền đánh chết cậu!

“Nào, 47! Trở lại phòng thủ! Chúng ta vẫn còn kém 20 điểm!”

Nhưng rõ ràng, sự phản đối của Hồ Tư Kỳ không có tác dụng.

A a a a, chán ghét!

Hơn nữa, nếu hét to như vậy, người ta sẽ hiểu lầm, như thể là người của 47 vậy…

“Chết tiệt, kêu 47 cũng vểnh miệng.” Trong hiệp thứ ba, Trần Nguyên đi đến trước mặt Lý Viễn Thâm và chủ động chào hỏi.

“Đừng xấu hổ, tôi là nguyện thua cuộc.” Lý Viễn Thâm đưa tay ra và làm điệu bộ kêu be be.

“Đây là trừng phạt sao? Đây là đang khen cậu à.” Trần Nguyên thậm chí có chút hâm mộ Lý Viễn Thâm.

Đó thực sự là một cách chơi biến thái.

“Nhân tiện, Từ Thần đang tìm cậu hả?” Lý Viễn Thâm tò mò hỏi.

“Đúng vậy.” Trần Nguyên gật đầu, sau đó hỏi: “Nhà cậu ta thật sự có thế lực sao?”

“Gia đình cậu ta khá tốt, phổ thông, gia đình bình thường. ” Lý Viễn Thâm nói: “Nhưng cậu của cậu ta hình như không phải là loại tốt lành, trước kia còn mang Từ Thần và bạn bè đi ktv, ngồi trên đùi là các cô gái đấy.”

“Cậu cũng đi à?”

“Bọn họ đều đi, nhưng tôi không đi, tôi cảm thấy bẩn thỉu.” Lý Viễn Thâm lắc đầu nói.

“Thật là một chàng trai tốt.”

“47 đánh tốt! Đẹp trai, đẹp trai đẹp trai!” Lý Viễn Thâm đưa tay lên miệng và cổ vũ ầm ĩ, đàn bận rộn không quên cho Trần Nguyên một số lời khuyên: “Tôi đề nghị cậu không nên gây rối với những người làm chuyện đó, liên quan ít nhiều bên trong, mặc dù bây giờ là xã hội pháp trị, không dám làm bậy, nhưng cũng không thể nói trước được.”

“Nếu cậu ta quả thật động vào người khác vậy tôi liền gọi cảnh sát.” Trần Nguyên thản nhiên nói.

“Đó là khẳng định, làm như vậy đáng tin cậy.” Lý Viễn Thâm lại dựa vào hắn nói, thấp giọng đề nghị: “Kỳ thực chúng ta có thể từ Từ Thần bên này bắt đầu, nếu có người lên tiếng, cậu ta nhất định sẽ cần thể diện, cùng mẹ mình trở mặt, không chán ghét cậu nữa.”

“Cậu nói đúng?”

Lý Viễn Thâm quay đầu lại, nhìn Trình Hải Anh, nói: “Nữ thần mà Từ Thần truy đuổi mấy năm nay như băng không tan, nhưng nếu cậu tìm cô ấy, nói không chừng cô ấy sẽ giúp đỡ.”

“Tại sao? Cô ấy thích đẹp?”

“Không đúng đâu, cô ấy chỉ là một người tốt bụng, trong sáng âm thiện thôi.”

“Sao cảm giác các cậu đều theo đuổi cô ấy …”

“Đây chỉ là tin đồn, tôi chỉ là ước mơ.” Lý Viễn Thâm nói thẳng: “Cô gái xinh đẹp nhất trong top hai mươi của khoa nghệ thuật tự do của trường cũng là một phát thanh viên, tôi có quen biết một chút, không phải rất bình thường sao?”

Hừ, trâu bò vậy sao?

Hạ Tâm Ngữ vẫn là cô gái xinh đẹp nhất trong top bốm trăm của khoa tự nhiên.

Trần Nguyên ở đâu?

Trần Nguyên là một trong những chàng trai đẹp trai nhất được xếp hạng từ chín trăm đến một ngàn, cũng thật trâu bò.

“Quên đi, không cần thiết.” Trần Nguyên từ chối.

“Người đàn ông đích thực không cần phụ nữ bảo vệ đúng không?”

“Đúng thật là vậy. “

“Nếu cậu muốn, tôi có thể cung cấp cho cậu thông tin liên lạc của Từ Thần.” Lý Viễn Thâm lấy điện thoại di động ra.

“Cái này vẫn chưa cần.” Trần Nguyên cũng lấy điện thoại di động ra, đưa mã QR của mình, sau đó nói: “Tôi thêm cậu vào QQ trước, sau này có chuyện lại nói với cậu. “

“Được.”

Bằng cách này, Trần Nguyên đã có được thông tin liên lạc của Lý Viễn Thâm.

Mục đích của việc này có phần đơn giản.

Sau khi gặp mẹ Từ Thần, hắn từ bỏ ý định trực tiếp đối phó với mẹ Từ Thần, hắn hoàn toàn đưa ra quyết định.

Vì vậy, nếu mẹ của Từ Thần lại gây rối với chính mình.

Hắn sẽ trực tiếp xử lý!

Chỉ hy vọng mọi chuyện không diễn đến bước này.

Bất quá kết quả tồi tệ nhất, khó khăn nhất là là tự kiềm chế hậu quả, chính là làm liên lụy đến những người khác, tỷ như người cậu đó.

Tất nhiên, cũng phải làm tốt chuẩn bị như vậy.

Trong vòng thi đấu bóng rổ này, sau khi lớp mười tám dẫn trước cách biệt hai mươi điểm, nó đã trở thành một cuộc thi đấu giao hữu.

Thi đấu kết thúc trong bầu không khí thoải mái không có mùi thuốc súng.

Chương 399: Trực tiếp đối phó (5)

Các học sinh lớp mười tám lọt vào top 8, các học sinh đứng đầu lớp mười lăm cũng có thể yên tâm học tập.

Người bị thương duy nhất là Lý Viễn Thâm, người đã bị 47 bắt sau khi trận đấu kết thúc và nhận một cú cùi chỏ nặng nề.

Đúng vậy, vết thương về mặt vật lý.

Sau cuộc thi, hắn có một vài lớp học và tự học buổi tối, sau đó tan học, thời gian này cũng không có chuyện gì xảy ra.

"Đi thôi." Chu Phù cất tài liệu học tập vào cặp, sau đó đứng dậy, định kêu Trần Nguyên đi cùng.

"Các cậu về trước đi, tôi còn có mấy vấn đề muốn tới hỏi thầy giáo." Đang làm toán Trần Nguyên cau mày, tự nhiên nói.

"Hmm…Được rồi." Chu Phù nhìn Trần Nguyên, hơi do dự gật đầu, rồi xách cặp đi ra khỏi lớp.

Sau khi cô ấy rời đi, Trần Nguyên đặt cây bút trong tay xuống, bắt đầu thu dọn cặp sách.

Không có vấn đề nào để hỏi.

Đơn giản là vì hắn không muốn đi cùng Chu Phù.

Hôm nay, hơi tuyệt giao một chút đi.

Mà tất cả những điều này đều ở trong mắt Lý Ưu U, cô ấy thật sự không nhịn được nói: "Nếu như cậu dự cảm tan học có người tan học, vậy thì dứt khoát ở nội trú đi, không phải có thể chen vào với bạn học sao? Hoặc là liền ở tạm nhà thuê của tôi một đêm đi."

Trần Nguyên vì không muốn liên lụy đến Chu Phù, nên làm chuyện này.

Cho thấy rằng hắn đem an nguy của bạn bè lên vị trí rất trọng yếu.

Vậy tại sao lại không chịu tiếp nhận ý tốt của mình chứ…

"Không được, như vậy làm phiền quá."

Trần Nguyên mỉm cười đứng dậy từ chối, sau đó đeo cặp rời đi.

Trần Nguyên đều nghe được Lý Ưu U đang suy nghĩ điều gì.

Đồng thời, trong lòng cũng không thiện ý mà đáp lại.

Cô ấy tại sao không ở trước Hạ Tâm Ngữ nói.

Lại nói, tại sao hắn lại để Chu Phù nói trước mặt cô ấy.

Bởi vì nếu như Chu Phù đoán được Lý Ưu U có tâm tư như vậy, cô ấy sẽ nói: Không sao đâu, chúng ta cùng đi thôi, có con gái ở đây cậu ta cũng không dám làm loạn.

Chu Phù, cô ấy thực sự lo lắng cho bản thân mình.

Còn về phần Lý Ưu U, cô ấy chỉ là muốn được người ta yêu thích, cho dù nghe được mình gây chuyện, cũng chỉ muốn nhân cơ hội để được sủng ái.

Tất nhiên là không có gì sai cả, đó là 'thích bình thường'.

Vì vậy, mình cũng có quyền lựa chọn.

Tình yêu thì chọn trái tim, còn bạn thân thì chọn em gái…

Hơn nữa, tình bạn còn kéo dài mãi mãi.

Khi Trần Nguyên rời khỏi trường học, hắn nhìn thấy Chu Phù đang đứng ở ven đường, cô ấy cũng không rời đi sớm mà cứ đợi ở đây…

Lời Trần Nguyên vừa nói có gì đó không đúng, thoạt nghe có vẻ không ổn.

Bởi vì hắn nói, tôi sẽ hỏi tới hỏi giáo viên một câu hỏi.

Các giáo viên khác có thể là thầy, nhưng thầy Mạc thì chỉ có một thầy Mạc!

Cho nên hắn là sợ trên đường gặp phải bọn người xã hội sợ dính líu đến mình, vì vậy cố tình tỏ ra lạnh lùng bảo cô ấy đi trước.

Chu Phù sau khi thấy thế liền quyết định đợi hắn ở đây.

Cùng lúc đó, cô ấy nhắn tin cho mẹ, nhờ bà ấy hôm nay lái xe đến đón cô ấy và Trần Nguyên.

Mặc dù cô có linh cảm rằng mẹ cô ấy sẽ nói nhiều điều rất đáng xấu hổ nhưng cô ấy không còn cách nào khác là phải làm

như vậy, theo cách họ lợi dụng lẫn nhau, việc bảo vệ con mình là bản chất tuyệt vời của mẹ…

Nguyên tử, không nên khách khí.

“Này, có biết trần Nguyên không?”

Lúc này, dưới chân cô ấy đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Chu Phù ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông trung niên rất to lớn, cao khoảng 175cm, đầu hói, trên cánh tay có hình xăm rồng đen bò ra khỏi nửa ống tay áo, thoạt nhìn có vẻ không phải người tốt. Giọng điệu của ông ta cũng rất đáng sợ, giọng nói trầm trầm của người hút thuốc già trộn lẫn với mùi trầu cau…

Vương Viễn cùng chị gái đợi trong xe rất lâu, vẫn không thấy Trần Nguyên, trong lòng rất khó chịu. Lúc này, chị gái ngồi ở ghế lái đột nhiên nói, cô gái đang đợi bên đường hình như là bạn cùng bàn của Trần Nguyên.

Vậy là hắn ta đi xuống hỏi.

Dựa trên phản ứng, danh tính đã được xác nhận.

Thậm chí có thể thấy rằng cô ấy biết Trần Nguyên đang ở đâu.

“Tôi không biết.” Chu Phù lắc đầu, tiếp tục chơi điện thoại.

“Thực sự không biết?” Vương Viễn cười nói: “Tôi là họ hàng của Trần Nguyên, tôi đến đón cậu ấy, tôi nhìn thấy một cô gái rất giống bạn trong bức ảnh anh ấy gửi. Bạn có phải là bạn cùng bàn của cậu ấy không?

Một sự lừa dối vụng về.

Trần Nguyên sao có thể gửi ảnh của mình ra ngoài, hắn đức độ như vậy, chỉ thích hạ Tâm Ngữ thôi, chớ có nói bậy bạ.

“Không biết.”

Chu Phù nói xong, quay đầu bước đi, không để ý tới hắn ta, sau đó cô ấy cúi đầu, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Trần Nguyên.

Chu Phù: Đừng rời trường học! Có người đang tìm kiếm cậu!

Chương 400: Uy hiếp tuyệt đối (1)

Sau khi gửi xong, cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì Trần Nguyên vẫn còn ở trong trường học, chỉ cần nhìn thấy tin tức của mình, hắn sẽ không có chuyện gì.

“Không phải nói không biết sao?”

“…” Chu Phù sửng sốt một chút, không biết người này ở sau mình từ lúc nào.

Sau đó, cô ấy bị sợ hãi dọa đến mức bỏ chạy.

Đột nhiên, Vương Viễn nắm lấy cổ tay cô ấy, cười nói: “Chờ một chút, bạn cùng lớp, tôi chỉ muốn hỏi…”

Đã chụp!

Một tiếng vang giòn, tay Vương Viễn bị đánh bật ra.

Sau đó, Chu Phù bị kéo thẳng đến phía sau Trần Nguyên, hoàn toàn bảo vệ cô.

“Trần Nguyên, sao ngươi không đọc tin nhắn của tôi…” Chu Phù khẩn trương nói.

“Đồ ngốc, ai bảo ông có thể nắm tay nữ sinh, trong đầu ông đang nghĩ cái gì vậy?”

Sau đó, người ta nghe thấy Trần Nguyên trực tiếp mắng mỏ người đàn ông đầu trọc dữ tợn.

Không được! Đừng gây rối với hắn ta!

“Thằng nhóc, mày nói cái gì?” Vương Viễn trong mắt tràn đầy sát ý, trên đầu gân xanh cũng nổi lên.

Cậu học sinh cấp ba này lại dám mở miệng như vậy, dám phun nước vào người mình.

Sự can đảm của hắn không lớn đến thế.

Tất nhiên, lúc sau chờ thời điểm hắn khóc, âm thanh nhất định sẽ rất lớn.

“Bàn tay này sao?”

Trần Nguyên nhìn chằm chằm vào tay trái của hắn.

“Ừm.” Vương Viễn cười giơ tay trái lên: “Thằng nhóc, cái tay này thì sao? Mày nói mày muốn…”

Vương Viễn còn chưa nói xong, đối phương đột nhiên dùng tay phải giữ chặt cổ tay của hắn ta.

Lực ban đầu đủ mạnh, khi lực dần dần được áp dụng để tăng tiến trình nghiền nát xương, chuyển từ màu xanh nhạt sang màu đỏ hoàn toàn trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Hai giây hủy diệt, một trăm phần trăm.

——

Vỡ tan.

Trần Nguyên có thể cảm nhận được, đoạn xương kia hoàn toàn bị gãy, thậm chí có cảm giác như một viên phấn rơi trên đất, đột nhiên vỡ vụt.

Đối phương biểu hiện rất bình tĩnh.

Hoặc là hoang mang.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mãi đến khi cơn đau thấu tim ập đến, hắn ta mới lộ ra vẻ mặt dữ tợn đau khổ rên rỉ: "Mày mẹ nó… con mẹ nó…"

Đau quá! Đau quá!

Đây là loại sức mạnh quái quỷ gì vậy? !

Hơn nữa, sao nó lại rũ xuống…

Không phải bị gãy chứ? !

Cái rắm, không có khả năng, ngay cả mấy tên đàn em của hắn ta, cũng không ai dám nói mình có thể một phát vặn gãy xương người khác…

Chắc chắn là không gãy đâu, chỉ bị cong một chút thôi. Nhưng con mẹ nó sao lại đau như vậy?

Cơn đau thấu tận tim gan lan ra khắp cơ thể, thấm vô tận trong tay hắn ta, như xương gãy găm vào da thịt…

"Trần Nguyên, bỏ đi, chúng ta đi thôi… Không cần đâu Trần Nguyên." Chu Phù nắm lấy cánh tay Trần Nguyên, suýt chút thì bật khóc, cô ấy thật sự không muốn nhìn thấy Trần Nguyên như thế này.

Hắn thật sự rất đáng tin cậy, có sức mạnh và mang lại cho người ta cảm giác an toàn, nhưng dù sao đối phương cũng là người trưởng thành, hơn nữa có vẻ là loại quen biết rộng, gọi một cuộc là kéo cả đống dân xã hội đến, không cần phải tiếp tục gây thêm chuyện…

“Đợi một chút, Chu Phù.”

Trần Nguyên vỗ nhẹ vào tay Chu Phù, ra hiệu cho đối phương đừng cầm tay hắn, tránh ảnh hưởng đến thao tác của hắn. Sau đó, hắn đi đến trước mặt Vương Nguyên đang nhe răng nghiến lợi kêu đau, đột nhiên vòng tay qua vai hắn ta: “Có phải mày nghĩ bản thân sẽ bắt được tao, sau đó nói chuyện với tao đúng không, vậy chúng ta đi tìm chỗ nào ít người thương lượng một chút?”

Hắn không muốn Chu Phù lo lắng, bây giờ hắn có thể nói là bạn thân nhất của Chu Phù, là một người bạn thân thực sự.

Tình cảm của cô dành cho hắn thậm chí còn lớn hơn so với tình bạn thân thiết của Chu Vũ và Hà Tư Kiều.

Chu Phù thực sự lo lắng cho mình.

Chu Phù, người từng thiếu thốn tình bạn, thật sự rất coi trọng mình.

Nhưng nếu hôm nay không giải quyết chuyện này, sắp tới sẽ rất rắc rối.

Hôm nay, để cho hắn yên.

Hắn không dùng sai đại từ, không phải ‘nó’, mà là ‘hắn’.

Hơn nữa, nếu tên này thực sự không buông tha thì sẽ biến thành “bọn họ”.

Nơi mình sinh ra, đừng đòi đánh đập.

“Mày mẹ nó muốn tìm chết, mau thả tao ra…”

Vương Nguyên muốn chống trả, cố đẩy hắn ra. Sau đó, Trần Nguyên dùng tay bóp chặt cổ tay hắn ta. Ngay lập tức, cơn đau thấu tim ập đến, nhưng hắn ta không dám kêu ra tiếng, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nhịn xuống.

Mặc dù Trần Nguyên đánh hắn ta thành thế này, nhưng kêu người đến cũng chỉ phiền hắn ta. Hắn rõ ràng là người cầm

đầu ở đây, tồn tại như con rắn đất đầu đàn. Nếu tin đồn hắn ta bị một học sinh cấp 3 đè ra đánh truyền đi, còn phải có người đến cứu mới thoát được, mất mặt là một chuyện, quan trọng hơn là sau này còn ai sợ hắn nữa?

Rồi sau này còn làm ăn kiểu gì nữa?

Mẹ nó, đáng lý mình phải gọi nhiều người hơn, không ngờ thằng nhóc này lại khỏe như vậy, không khác gì sức trâu…

Chương 401: Uy hiếp tuyệt đối (2)

“Đi thôi, tao biết một nơi, không chỉ vắng người mà dọc đường cũng không có camera. An toàn hết sức ha? Thằng cháu ngu ngốc Từ Thần của mày chắc cũng hay ngồi xổm ở đó hút thuốc, chúng ta đi nói rõ hơn.”

Tính tình Trần Nguyên rất ảm đạm, hiếm khi giữ thái độ thù địch với ai lâu như vậy, có thể nghe ra sự tức giận tột độ của hắn.

Mà, Chu Phù nghĩ chuyện này có liên quan đến việc người đàn ông đó đột nhiên nắm lấy tay cô.

Giống như lúc Ngô Di Tường ức hiếp cô trong mơ, Trần Nguyên đột nhiên bước ra, xử lý tên đó y như bây giờ, khi cậu ấy gặp phải chuyện liên quan đến người khác thì mất bình tĩnh, ngược lại là chuyện liên quan đến cô thì rất bình tĩnh.

Đúng vậy.

Trần Nguyên đồng ý với tiếng lòng của Chu Phù.

Hắn cũng không biết tại sao, đó chính là tính cách của hắn.

Có thể nói là may mắn.

May mắn người hắn ta đánh là Chu Phù chứ không phải Hạ Tâm Ngữ.

Nếu không, chính là ý trên mặt chữ, tự tìm đường chết.

“Không phải chứ…Bọn họ đi đâu vậy? Hơn nữa, hình như là Trần Nguyên mang Vương Nguyên đi… đâu mất rồi.”

Mẹ của Từ Thần không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ có thể lái xe đi theo phía sau.

Sau đó, nhìn họ bước vào con hẻm…

……

“Rất tốt, chúng ta đến rồi.”

Trần Nguyên giữ chặt cổ tay đối phương, chỉ cần hắn ta phản kháng hắn sẽ trực tiếp bóp nát xương hắn ta. Dưới tình huống không khác gì bắt cóc, Vương Nguyên bị đưa đến cửa sau của một công xưởng.

Vì việc sản xuất sắt thép đang trì trệ nên ngành công nghiệp này cũng dần lụi tàn. Thậm chí nhiều chỗ còn chuyển sang sản xuất công nghiệp nhẹ như chai thủy tinh hay nước khoáng có ga.

Vì có nhiều xưởng không dùng được nên nơi đây rất yên tĩnh, thậm chí 11 giờ đêm còn có thể tổ chức tiệc.

“Trần Nguyên… Tôi sợ.” Chu Phù rưng rưng nước mắt, cô nắm lấy tay Trần Nguyên, run rẩy lắc đầu, “Đi thôi, mẹ tôi sẽ lái xe đến đón chúng ta.”

“Cho tôi vài phút, tin tôi.” Trần Nguyên lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nói.

Có thể nói bây giờ hắn rất tỉnh táo.

Nhưng tại sao phải đợi vài phút?

“Mày muốn làm gì? Mày… đừng có làm bậy.” Vương Nguyên trừng mắt nhìn Trần Nguyên, thậm chí bắt đầu lý luận: “Tao đến đây chỉ để nói cho mày biết về việc bồi thường vết thương cho Từ Thần, chúng ta có việc cần nói chuyện. Mày đừng… Mày tính làm gì?

Vương Nguyên bất lực nhìn đối phương mở cặp sách ra, khẩn trương đến khó thở.

Cho đến khi nhìn thấy đối phương lấy ra một cuốn sách…

Chẳng nhẽ muốn cầm cuốn sách đánh mình?

Chó thật…mình phải ra tay.

Vương Nguyên tranh thủ lúc Trần Nguyên đặt cặp sách xuống, bất ngờ dùng chân đá sang. Nhưng Trần Nguyên đột nhiên quay đầu lại, dễ dàng né tránh như thể đã biết trước. Hơn nữa

lập tức đạp vào bụng hắn ta, Vương Nguyên bị đạp từ đằng trước, buộc phải lùi lại vài bước.

Đột nhiên, hắn ta thấy dưới đất có một viên gạch đỏ, vội vàng cúi người nhặt lên.

Sau đó, giống như nghiền nát một con chuột, Trần Nguyên dùng hết sức đạp, ấn chặt lòng bàn tay của Vương Nguyên vào viên gạch đỏ.

Thậm chí, còn nghiền nát cả viền viên gạch…

“A a a! Đừng… đừng đạp!”

Da trên khớp xương đều bị nghiền nát ra thành thịt vụn, lộ ra năm vòng máu rõ ràng, thoạt nhìn rất tươi tắn.

Chu Phù thấy thế, cũng không dám khuyên Trần Nguyên.

Không phải cô lo mình sẽ bị liên lụy, chuyện đó không có khả năng, cho dù Trần Nguyên có biến thành ác ma, cô cũng không tin hắn sẽ ăn thịt cô…

Chỉ là bây giờ bọn họ đánh nhau quá ác liệt, đối phương thậm chí còn muốn nhặt gạch, nếu không phải Trần Nguyên kịp thời cản lại, gã đầu trọc đã sớm vung gạch loạn xạ.

Thậm chí, có khả năng sẽ đánh thẳng vào Trần Nguyên.

Nếu trúng cú đánh kia, cục diện sẽ thay đổi.

“Qua đây, đặt lên bụng mày.”

Trần Nguyên lấy ra một cuốn sách tiếng Anh, đặt lên đôi tay đang run rẩy Vương Nguyên, bình tĩnh nói.

“Mày… mày muốn làm gì?” Vương Nguyên hoang mang lùi lại, nhưng khi nhìn thấy Trần Nguyên muốn bắt lấy tay trái của mình, hắn ta nhanh chóng chộp lấy cuốn sách bằng tay phải trầy da của mình.

Sau đó, hắn ta cẩn thận đặt cuốn sách lên vùng áo trên bụng.

“Buộc vào lưng quần, đừng để rơi ra ngoài.” Trần Nguyên tiếp tục ra lệnh.

“Chúng ta có thể nói chuyện, không cần bồi thường, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra… Tao để, tao để! Đừng chạm vào tay trái của tao!”

Vương Nguyên biết người này điên rồi, nhưng hắn ta lại không dám làm trái. Vì vậy, hắn ta chỉ có thể nghe lời buộc vào lưng quần, ngay khi vừa làm xong, Trần Nguyên đột nhiên khóa cổ hắn ta, sau đó dùng đầu gối đập mạnh vào cuốn sách tiếng Anh, liên tục lên đầu gối đánh.

Chỉ riêng cú đầu tiên đã khiến axit trong dạ dày Vương Nguyên trào ngược lên yết hầu của hắn ta. Mỗi một cú sau đó, lại càng khủng khiếp hơn.

Cơn đau khiến mồ hôi hắn ta tuôn như mưa.

Đôi chân hắn ta run rẩy , thiếu chút là ngã xuống đất ngay tại chỗ. Nhưng Trần Nguyên trực tiếp đẩy hắn ta vào cửa, buộc hắn ta phải đứng lên, chịu đựng mọi đau đớn.

Chương 402: Uy hiếp tuyệt đối (3)

Đau đớn như vậy, cảm giác vô cùng rõ ràng.

Vì có quá nhiều chỗ bị thương nên hắn ta thậm chí còn không biết phải thấy đau ở đâu.

Nói cách khác là chỗ nào cũng đau.

Vương Nguyên nôn ra một bãi trên mặt đất, rốt cuộc cũng không nhịn được cầu xin tha thứ: “Trần Nguyên… Buông tao ra… Buông ra…”

Buông mày ra?

Mày mẹ nó đến trường tao để nói với tao câu này đúng không?

Bây giờ mày mới biết xin tha đúng không?

“Mày đúng là con chó hèn hạ nhất.”

Trần Nguyên chửi xong, dùng đòn mạnh nhất đánh mạnh vào đầu gối của hắn ta, khiến hắn ta vào cửa sắt, phát ra một tiếng vang lớn.

Sau đó, Vương Nguyên quỳ gối trên mặt đất, trực tiếp nằm liệt giữa đường, đau đớn cuộn tròn như một con sâu lông. Khóe miệng chảy máu, may thay, Trần Nguyên nhìn trên bụng hắn ta không có vết bầm tím hay vết thương nào.

Giờ thì mọi vết thương mà hắn ta chịu đều không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sở dĩ phải như vậy vì khi nghe tiếng lòng của hắn ta, Trần Nguyên biết đối phương là loại người tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát, nên có thể không hề lo sợ đánh hắn như thế.

Nhưng nếu đánh hắn ta mặt mũi bầm dập, cả người bị thương, thì không cần gọi cảnh sát, cũng không thể giấu được.

Hắn biết chừng mực.

Giống như Trương Siêu, hiểu rõ nhảy múa bên ranh giới.

“Lau sạch máu trên miệng đi.”

Trần Nguyên lạnh lùng nhìn từ trên cao xuống, nhắc nhở.

Vương Nguyên bị đánh đến mất nhận thức, thậm chí không nghe được yêu cầu của Trần Nguyên, chỉ biết rên rỉ.

“Không nghe thấy? Tao bảo mày lau máu.”

Trần Nguyên trực tiếp giơ chân giẫm lên mặt hắn ta. Bàn chân dán lên mặt hắn ta, khi hắn muốn dùng lực thì Chu Phù đột nhiên ôm chặt hắn từ phía sau, lớn tiếng nói: “Nếu cô ấy không cho cậu làm như vậy, cậu có nghe lời cô ấy không!”

“…”

Một câu này, trực tiếp kéo Trần Nguyên trở về từ ma đạo, lập tức đánh thức hắn.

Nếu Hạ Tâm Ngữ bảo hắn dừng lại, hắn sẽ dừng lại.

Vì hắn không muốn làm cô buồn, làm cô bất an, khiến cô cảm thấy sớm muộn gì mình cũng phải chịu hậu quả.

Sau khi hắn phản ứng lại lời nói của Chu Phù, cô ấy cũng sẽ lo lắng cho mình…

“Được rồi Trần Nguyên… Chúng ta đi thôi. Xin cậu, cầu xin cậu.” Chu Phù gần như cầu xin nói.

Hắn không nên làm chuyện này, hắn chỉ là một học sinh, cuộc sống của hắn hẳn phải tràn ngập ánh nắng.

Đây không phải một câu chuyện xưa tràn ngập tức giận và hiểm nguy.

Đúng không?

“Được, tôi biết rồi.”

Trần Nguyên gật đầu, Chu Phù buông tay ra, hắn quay đầu lại, nhìn Chu Phù đã khóc xong, nói: “Chuyện này đừng nói cho ai, chúng ta coi như chưa từng xảy ra đi.”

“…Ừm.” Chu Phù gật đầu, quyết định không nói cho ai biết.

Hạ Tâm Ngữ không cần phải nói, Chu Vũ và Hà Tư Kiều không được.

Trang này, phải khóa vĩnh viễn.

Nhưng, khoảnh khắc Trần Nguyên bảo vệ mình ở phía sau, sẽ mãi mãi in sâu trong trí nhớ của cô ấy.

Cô ấy rất biết ơn, trong nháy mắt kia, cô ấy thật sự cảm thấy rất an toàn.

Sau đó, cô ấy cũng cảm động, vì phần lớn sự tức giận này là vì cô ấy.

Vài năm sau nghĩ lại, mình sẽ cười vui tít cả mắt.

Cho nên, cô ấy hy vọng người bạn cùng bàn của mình, sau này dù bao nhiêu năm nữa, khi họp lớp vẫn sẽ mỉm cười nói về chuyện này.

Còn tiếp tục đánh nữa, chắc chắn sẽ đánh ra chuyện.

Chắc chắn là một sai lầm.

“Trần Nguyên…” Thấy Trần Nguyên cong lưng, Chu Phù lại thấy lo.

“Không sao đâu, tôi hết bực rồi.”

Trần Nguyên bình tĩnh trả lời, sau đó túm cái tên nặng 170 cân lên, hướng về phía chiếc ô tô đậu ở đầu ngõ cách đó không xa, hắn không vui nói: “Đi vài bước cũng không sao, tự đi đi. “

Vương Nguyên đau đớn quằn quại, nhưng vẫn phải nghe lời Trần Nguyên, nỗ lực đi về phía xe của chị gái mình.

Hơn mười mấy giây sau, đã đến nơi.

Mẹ Từ Thần ngồi trong xe run rẩy nhìn Trần Nguyên và em trai mình, sắc mặt trắng bệch, sợ bọn họ sẽ bị đánh cùng nhau.

Mãi đến khi Trần Nguyên gõ cửa sau xe, bà ta mới khẩn trương nhấn mở khóa.

Cạch một tiếng là khóa xe mở ra, sau đó, Trần Nguyên kéo cửa xe ra, trực tiếp ném Vương Nguyên vào ghế sau, nói: "Đừng tưởng cháu không biết bác tính làm gì, nói là to nhất khu này, thật chất cũng chỉ là tên côn đồ. Hơn nữa trình độ của hắn ta, có thể đánh được ai? Chó thối."

Thông qua tiếng lòng, Trần Nguyên cũng nghe được sự do dự của hắn ta.

Mặc dù hắn ta có thể cầm đầu một ít người, nhưng rõ ràng không phải ông chủ to lớn gì.

Nếu không, hắn ta mà có sức mạnh to lớn như vậy, gia đình Từ Thần cũng không phải gia đình bình thường, sớm đã thành một phe với nhau.

Sau đó, Trần Nguyên lấy điện thoại ra, giơ bức ảnh hắn chụp cùng thư ký Hàn ra, nói với mẹ Từ Thần: "Bác có nhận ra không? Người đầu tiên ở hàng đầu tiên trước cổng trường."

Lão Hàn, ông lợi dụng sự tiến bộ của cháu, đừng trách cháu lợi dụng ông nha.

Chương 403: Cái ôm của Tâm Ngữ (1)

"…" Mẹ của Từ Thần nhận ra hắn vì bức ảnh chụp ở cổng trường, hắn thậm chí còn đứng trước mặt hiệu trưởng Hà Hồng Đào.

Trần Nguyên, một học sinh lớp kém, lại ôm hiệu trưởng chụp ảnh chung…

Hơn nữa, hôm nay chủ nhiệm lớp của hắn lại trực tiếp bảo vệ hắn như vậy, rõ ràng chuyện này, bọn họ nghĩ hắn đúng.

Mà không hợp lý, hình như hắn thật sự có gia thế!

"Bác có thể thử lại lần nữa, đến trường nháo một chút."

Trần Nguyên mỉm cười, bâng quơ cảnh báo: "Để xem con trai của bác, có còn được học ở trường trung học số 11 hay không."

Câu trả lời là không.

Giáo dục trung học không bắt buộc.

Nếu mẹ của Từ Thần tiếp tục làm mấy trò ghê tởm như vậy, quấy rầy nhà trường yêu cầu bồi thường, thì đừng trách Hà Hồng Đào đuổi học con bà ta.

“Bên cạnh đó.”

Khi mẹ của Từ Thần bị chuyện thật thật giả giả này dọa đến rơi nước mắt, Trần Nguyên đánh ra chiêu kết liễu cuối cùng, nhắc nhở nói: “Cháu vẫn còn đoạn ghi âm trong tay, dùng lúc bác đến trường nháo thì quá tốt. Bác muốn như thế nào, tùy bác quyết định.”

Quyết định?

Em trai tôi bị đánh đến mất ý thức, nó đánh nhau rất ít thua, nhưng hôm nay lại không có sức phản kháng, tôi có thể làm gì…

Cạch!

Mẹ Từ Thần chưa kịp trả lời thì cửa sau đã đóng sầm lại.

Sau đó, Trần Nguyên đạp lên cửa xe, liếc nhìn bà ta.

Mẹ Từ Thần sợ đến mức hạ kính xe xuống, không dám chậm trễ. Sau đó, liền nghe thấy âm thanh cực kỳ lạnh lùng, làm người ta dựng tóc gáy nhắc nhở:

“Cút đi.”

——

Việc được giải quyết một cách suôn sẻ mà không hề qua loa.

Sau khi kết thúc, Trần Nguyên chỉ cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Cùng với đó là cảm giác thoải mái sau khi được giải tỏa.

Thật ra thì hắn đã tha thứ cho Từ Thần từ lâu rồi, nhưng đối phương nhất quyết làm cho hắn thấy không cần thiết phải tha thứ cho loại người như bọn họ.

Đặc biệt là tên xã hội đen đầu trọc đó, khi thấy hắn, thái độ vô cùng hống hách, cứ cho rằng hình xăm con rồng đó có thể hù dọa học sinh cấp ba mà không nói nên lời, làm Trần Nguyên điên người.

Vào khoảnh khắc ấy, hắn thậm chí còn nghĩ rằng phẩm chất đạo đức của mình còn kém hơn đối phương, kém hơn rất nhiều là đằng khác.

Sau này quả thực đúng là như vậy, tên xã hội đen chỉ muốn dọa hắn mà thôi. Ngược lại. Trần Nguyên lại muốn làm hắn ta bị thương.

Cuối cùng, hắn ta thực sự đã rất đau đớn.

Khi xương gần như đã gãy hết, Trần Nguyện nhận ra sức mạnh siêu phàm của Siêu Tử. Hắn cũng hiểu lý do mà Siêu Tử lại hấp dẫn đến thế.

Bởi không có gì là không thể làm được.

Sự tấn công bất ngờ trong vòng hai giây khiến não chẳng kịp phản ứng lại với cơn đau.

Thứ sức mạnh này đơn giản là được tạo ra để giết người.

Tuy nhiên, Trần Nguyễn vẫn còn lý trí, sau vụ nổ kinh hoàng lần ấy, hắn chưa bao giờ sử dụng đến sức mạnh bất khả chiến bại đó, phần lớn là chiến đấu bằng cách đọc suy nghĩ đối phương.

Bởi hắn biết rằng mỗi lần sử dụng Siêu Tử đều là để giết người.

Dù là giẫm chân, dùng sách đánh hay cuối cùng là giẫm vào mặt thì cũng chỉ là hành động làm nhục và ít gây hại.

Mục đích của hắn là gây chút thương tích và là sự răn đe có giới hạn.

Có thể nói là dù Chu Phù không vào can thì Trần Nguyên cũng sẽ không đi quá giới hạn.

Hắn rất tự tin vào "lối' mà mình vô cùng thành thạo.

Xong xuôi, Trần Nguyên nhét cuốn sách tiếng Anh vào cặp sách, kéo khóa lại, khoác lên lưng rồi cười nói với Chu Phù: "Đi thôi, chị Phù."

Dẫu vậy, hắn thấy Chu Phù vẫn đứng ở đó, cúi đầu và chẳng nói gì.

Trông cô ấy có vẻ căng thẳng, khuôn mặt thì tái mét.

“Không sao đâu.” Thấy vậy, Trần Nguyên an ủi cô với giọng điệu thoải mái: “Từ Thần sợ mất mặt mà, cậu ta không dám gây sự nữa. Mẹ Từ Thần chỉ ham tiền thôi, sẽ phán đoán mà ứng xử sao cho tốt, không dám gây sự đâu, sợ bị đuổi việc đó. Về phần tên xã hội đen đầu trọc kia, hắn ta như một tên hề ấy, nếu dám gây sự thêm nữa, tôi có đoạn ghi âm khúc mẹ Từ Thần lớn giọng, chỉ cần đưa thứ ấy ra, thậm chí còn nhận được bồi thường…”

“Cậu đỉnh thật đó.”

Đột nhiên, Chu Phù lên tiếng, nói lời này với giọng điệu bình tĩnh.

Không có gì kỳ lạ, thậm chí hắn còn cảm thấy cô ấy rất chân thành.

Tuy nhiên, hắn không hề cảm thấy vui khi được nghe lời khen này.

“Phù Phù… Cậu sao vậy?” Trần Nguyên không biết mình đã sai ở ở đâu nên hỏi với tâm trạng rối bời.

Cho đến khi, những giọt nước mắt của Chu Phù rơi xuống dưới chân cô, cô ấy mới đáp lại với giọng điệu buồn bã: “Không sao đâu, cậu có thể giải quyết mọi chuyện mà, cậu có thể đoán trước được mọi chuyện, những lo lắng của tôi… là không cần thiết. Những lo lắng của tôi chỉ là vô nghĩa.”

“…”

Tựa như có một bàn tay vô hình đột nhiên bóp chặt lấy trái tim hắn, dòng suy nghĩ của Trần Nguyên đột nhiên ngưng lại.

Sau đó, màn đêm vô hạn bao trùm…

Chương 404: Cái ôm của Tâm Ngữ (2)

Trong không gian nội tâm lạnh lẽo này, hắn chợt nhận ra một thực tế vốn rất tự nhiên đối với hắn nhưng lại thực sự vô lý đối với người khác.

Mình biết mình có Siêu Tử.

Nhưng……

Cô ấy không biết.

Họ không biết.

Trong mắt Chu Phù, mọi hành động của mình đều ẩn chứa rủi ro.

Bao gồm những rủi ro hiện tại và rủi ro mở đường cho phản ứng dữ dội trong tương lai.

Mình hiểu rồi.

Chỉ có Siêu Tử và mình là hai nhân vật chính, chỉ riêng 2 người mới hiểu được ý đồ của nhau.

Thẩm Tiểu Nhiễm cũng biết một chút về sự tôn sùng vô hạn của hắn đối với bản thân, nên hắn không hề lo lắng mà chỉ ngưỡng mộ về mặt tâm linh và khao khát theo đường lối của các vị thần.

"Không…tôi không nghĩ vậy."

Sau khi im lặng một hồi, Trần Nguyên mở lời một cách khó khăn.

Thật khó để thừa nhận lỗi lầm của mình, dẫu chỉ là gián tiếp, vì vậy khi nói ra những lời này, hắn có chút choáng váng.

"Nếu cậu còn làm thế này, tôi không muốn chơi với cậu nữa."

Chu Phù lau nước mắt rồi bước đi, tốc độ di chuyển mỗi lúc càng nhanh hơn.

Nhìn cô ấy rời đi, Trần Nguyên chỉ có thể thở dài tiếc nuối trong lòng.

Có lẽ Chu Phù không nên tham gia vào chuyện này.

Nếu Chu Phù không có ở đây thì khi nào hắn sẽ dừng lại?

Có một Siêu Tử siêu phàm bất khả chiến bại, hắn có thể bắt Vương Nguyên nằm xuống đất và bắt chước tiếng chó sủa.

Đó là những gì hắn ta đáng phải nhận lại.

Hắn ta xứng đáng có được thứ hạnh phúc này.

"Không…cậu thực sự không đến à?"

Đôi chân kia ngưng bước, Chu Phù quay đầu lại, vẻ mặt tủi thân nhìn Trần Nguyên, không biết cô ấy đang nghĩ gì.

Việc cắt đứt quan hệ có thực sự ok không?

“Ồ, tới rồi.”

Trần Nguyên đi tới, sau đó lấy khăn giấy để trên bàn Hồ Tư Kiều ra, mở ra đưa cho Chu Phù, giải thích: “Tôi không phải kẻ bạo lực, tôi chỉ điên cuồng vì chém giết, hơn nữa còn có chút quá khích rồi.”

Hãy cảnh giác với hành động của Trần Nguyên.

Mình định bắt nạt Chu Phù với môn vật lý ở trường à?

Sẽ không.

Mình có sự phân biệt rõ ràng giữa yêu và ghét.

“Ý tôi không phải vậy, tôi không ghét cậu, cũng không nghĩ việc cậu làm là sai.” Chu Phù dùng khăn giấy lau nước mắt, nghẹn ngào giải thích: “Đang nhìn thì tôi thấy cảnh cậu ngồi xổm trong phòng giam, rồi cạo trọc đầu bước ra khỏi trại…”

“Bản án là bao nhiêu năm…”

“Cậu vẫn còn đùa được!” Chu Phù nghiêm túc nói: “Ở trường trước đây của chúng mình đã từng có trường hợp đâm người , phải vào trại giam. Điểm khác biệt của họ với cậu là cậu làm với người lớn.”

Nói chung tất cả đều là xung đột giữa những người ngang tầm tuổi nhau, rồi cầm dao trắng vào, trở ra với cây dao đỏ máu.

“Sao vậy? Tôi đói rồi.”

Ngay lúc Chu Phù đang nghiêm túc giảng giải đạo lí, Trần Nguyên bỗng nhiên lạnh lùng thở ra một câu.

“…” Chu Phù có chút sửng sốt, sau đó lấy đồ ăn nhẹ trong túi ra, lẩm bẩm, nói bằng giọng kỳ lạ: “Phí bảo kê đúng không? Xin gửi đại ca. Đừng đánh tôi nhé.”

“Tôi nhất định sẽ không đánh cậu sau khi nộp phí bảo kê, sau này nếu có ai đánh cậu, tôi sẽ đứng ra bảo kê cho cậu.” Trần Nguyên xé bao cái bánh ngọt ra, nhét thẳng vào trong miệng.

“Đương nhiên… Tôi biết vì tôi cậu mà đứng ra.” Chu Phù cũng ý thức được lời nói của mình có chút lạnh lùng, cúi đầu thấp giọng nói: “Tôi cũng rất biết ơn.”

Nếu Hạ Tâm Ngữ không tồn tại, vào lúc này, có thể Chu Phù thực sự có thể vì ngưỡng mộ mà muốn trở thành một cặp với Trần Nguyên.

Không, điều đó 100% sẽ xảy ra.

Nhưng may mắn thay, Hạ Tâm Ngữ tồn tại.

May mắn thay, người bị quấy rối chỉ có cô chứ không phải Hạ Tâm Ngữ.

Nếu không, với tâm lý bảo vệ người thương của Trần Nguyên, hắn sẽ không bao giờ dễ dàng dừng lại như vậy…

Sau khi Chu Phù bình tĩnh lại, Trần Nguyên cũng chủ động giải thích: "Bởi vì đối phương là người xấu trong xã hội nên tôi ra tay có chút quá đáng. Nhưng cũng chỉ vì tôi là dân xã hội nên không thể thương xót, nếu không cậu cũng sẽ thấy, hắn ta muốn lấy gạch gây sự với tôi."

"Vậy hành động giẫm lên mặt thì sao?"

"Tôi lo lắng rằng hắn ta sẽ quay mặt lại, đột nhiên phun ra nọc độc và thực hiện một cuộc tấn công sinh hóa."

À, không, lúc này việc thả những quả cầu lửa có thể hợp lý và nhất quán hơn…

"Còn những lời lăng mạ thì sao?"

"Để hủy diệt sức mạnh tinh thần của hắn và khiến hắn đầu hàng càng sớm càng tốt."

"Tóm lại, dù thế nào đi nữa cậu cũng có thể bào chữa cho chính mình phải không?" Chu Phù cười hiền rồi nói.

"Ý định ban đầu của tôi là ý tốt mà"

"Tôi tin cậu. "

Chu Phù cuối cùng cũng vượt qua nỗi sợ hãi, cô đã tha thứ cho việc đi quá giới hạn của Trần Nguyên và nói: "Lần sau đừng làm vậy. Cậu bé của mẹ lớn rồi, phải ngoan nhé."

Chương 405: Cái ôm của Tâm Ngữ (3)

“?” Trần Nguyên với vẻ mặt khó hiểu, “Không, cậu học cái này từ ai?”

Lần đầu tiên mình nghe tiếng “mẹ” nói với đứa trẻ trưởng thành như vậy, thật kỳ lạ.

Việc con trai nhận người khác là con trai của mình là chuyện bình thường, đây là một nét đặc trưng của cuộc sống sinh viên và nhất định phải thử.

Nhưng khi Chu Phù làm vậy với hắn, hắn lại không biết làm sao để đáp trả…

Đừng gọi tôi, tôi là bố của cậu?

Nhưng nói vậy thì rõ ràng là quá hung hăng.

Chỉ có thể nói Chu Phù không thích hợp với trò đùa này.

Bởi vì khi cô ấy nói ra lời đó, trên mặt cô ấy thực sự như có một cái vẻ dịu dàng yêu thương nào đó khẽ thoáng qua, khiến người ta cảm thấy tràn đầy ngập tràn sự mềm mại.

Trên người cô ấy đang tỏa ra vầng hào quang.

“Đúng rồi, lau sạch nước mắt đi, nhìn sẽ rõ hơn.” Trần Nguyên nhắc nhở.

“Xấu quá hả?” Chu Phù dừng lại, cảm thấy khó hiểu mà chỉ vào mình.

“Không.” Trần Nguyên giải thích, “Không phải chút nữa mẹ cậu sẽ tới sao? Tôi sợ nhìn thấy cậu như vậy, sẽ cho là tôi bắt nạt cậu, làm cho cậu phải khóc.”

“Cậu thật độc ác… chính cậu là người đã làm tôi khóc.”

Chu Phù không khỏi phản kháng.

“Tôi cũng không muốn.”

Trần Nguyên cuối cùng cũng nói điều gì đó nghiêm túc.

Đây thực sự mới là lời nói chân thật nhất của hắn.

“Biết rồi.”

Chu Phù dùng khăn giấy lau nước mắt, vuốt thẳng tóc mái, sau đó dần dần mỉm cười, trở lại dáng vẻ ban đầu. Sau khi xem xét lại, cô ấy đề nghị:“Lần sau gặp phải tình huống như vậy, sau

khi kéo tôi về phía sau thì cứ việc dừng lại ở đó. Nếu không được, tôi sẽ nói - nếu còn tái phạm, tôi sẽ ai đó tới!"

"Sẽ không."

"Hả? Tại sao không…"

"Hắn ta thậm chí sẽ không có cơ hội gặp cậu khi chúng mình cùng nhau về nhà sau giờ học."

Ngay từ đầu Trần Nguyên đã phạm sai lầm.

Bởi vì muốn ngăn cản Chu Phù nhúng tay vào, hắn lựa chọn đối mặt một mình, để cô ấy đi trước.

Bây giờ hãy nghĩ về điều đó. Cuộc đời mình không bao giờ cần phải bị ai phá vỡ chứ đừng nói đến việc bị lệch khỏi đường ray dù chỉ một bước vì một người có vẻ rất vĩ đại.

Là một Siêu Tử, mình chỉ cần cứ là chính mình.

Đối với những người đang cản đường, mình chỉ cần bước tới và hỏi người kia xem có nên chọn tránh đường hay không.

Chắc chắn.

Thách thức bản thân Siêu Tử là một việc làm vô cùng ngu ngốc.

"Đúng vậy."

Chu Phù tán thành với lời Trần Nguyên vừa nói, sau đó cười tươi: "Nếu tôi cùng cậu đến bến xe, hắn ta sẽ không bao giờ dám chạm vào tôi khi cậu ở đây."

"…" Trần Nguyên im lặng một lúc, sau đó gật đầu và nói, "Đỉnh đỉnh đỉnh."

"Được rồi, chúng mình đến cổng trường bắt xe buýt đi, mẹ mình đã đến rồi." Chu Phù nói xong, rất tự nhiên, chuẩn bị dẫn Trần Nguyên đi cùng.

"Tâm Ngữ đang đợi tôi, cậu cứ về trước đi. " Trần Nguyên trả lời.

"Cái này…" Chu Phù sợ Trần Nguyên vì gặp phải dân xã hội mà sau này sẽ gặp rắc rối. Nhưng đối phương đã nói như vậy, cô không còn cách nào để tiếp tục mở lời, "Được rồi, vậy nếu

gặp phải chuyện gì có thể nói cho tôi biết, mẹ tôi sẽ lái xe tới cứu cậu.”

“Đừng nói một cách đáng sợ như thế, nghe như muốn tạo ra vụ đâm người vậy…”

“Không sao đâu, Volvo có tính năng tự động tránh vật cản.”

“…”

Chà, đợt này là đợt mà có thể nhận được đặc quyền lớn nhất.

Cái gì, không nhận được nó à?

Geely Volvo thực sự không ổn.

“Cái đó……” Nhìn thấy Trần Nguyên cúi đầu gửi tin nhắn cho Hạ Tâm Ngữ, Chu Phù suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói: “Có lẽ, cậu nên nói thật với Hạ Tâm Ngữ.”

“Tôi đứng ra bênh vực cho Chu Phù và ra tay với dân xã hội?”

“Ai bảo cậu nói nhiều như vậy! Hơn nữa, đừng lôi tôi vào chuyện này. Cậu đang phá hủy mối quan hệ của tôi và Tâm Ngữ…”

Chu Phù nhìn Trần Nguyên, nhìn thiếu niên này thâm trầm hơn dự kiến rất nhiều, lại quá độc lập, rồi nói: “Gần đây nếu như cậu gặp phải chuyện không hay hoặc có phiền toái gì, có thể nói cho cô ấy biết.”

Câu nói này khiến Trần Nguyên rơi vào trầm tư. Suy nghĩ một lúc, hắn vẫn không đồng ý mà đáp: “Nhưng cho dù tôi có nói cho cô ấy biết loại chuyện này, cô ấy cũng không thể giúp tôi giải quyết, sẽ khiến cô ấy lo lắng.”

“Tôi chỉ muốn nói vậy, nhưng…” Chu Phù trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: “Nhưng lỡ như cô ấy gặp chút phiền phức, nhưng lại nghĩ rằng cậu không giải quyết được nên không nói cho cậu biết thì sao?”

“…”

Bất động tại chỗ, Trần Nguyên lại một lần nữa bị suy nghĩ sâu xa Chu Phù làm chấn động.

Lúc này, Chu Phù gọi một tiếng. Cô ra hiệu cho Trần Nguyên nghe điện thoại, sau đó vẫy tay và rời đi trong khi cậu đang trả

lời điện thoại.

Từ thời Long Tổ, đến thời Reservoir và cả huyện Thiệu Hương,mọi phần trong bộ ba về Siêu Tử và Tâm Bảo,Trần Nguyên đều xử lý một cách dễ dàng, đến mức hắn tự cảm thấy rằng mình có đủ lòng can đảm và sự thuần thục với Siêu Tử.

Chương 406: Cái ôm của Tâm Ngữ (4)

Từ góc độ này, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Hạ Tâm Ngữ sẽ là người giải quyết vấn đề của mình.

Thẩm Tiểu Nhiễm: Trần Nguyên, từ khi nào anh đã trở thành người bất khả chiến bại thế, anh vừa mới sinh ra đã như vậy rồi sao?

Trần Nguyên: Anh không biết, nhưng những người chiến đấu với anh lại mềm yếu như cục đất sét ấy.

Để cứu Hạ Tâm Ngữ, mình đã sử dụng khả năng đọc suy nghĩ rất nhiều lần. Nhưng hắn đã thực sự đọc hết sách của Hạ Tâm Ngữ chưa?

Trước đó, mình đã mở trang tiêu đề.

Lúc này cô ấy đang đọc tới đâu rồi?

Vậy có thực sự muốn những người đọc truyện tranh đồng tính nam dạy mình cách đấu tranh trong tình yêu không?

Lịch sử trò chuyện trên điện thoại cũng là lời hắn nói với cô: Hôm nay tôi có việc phải làm, sẽ về muộn một chút.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ trả lời: Vậy thì tớ sẽ học ở trường và đợi cậu [Mèo con giơ tay]

Cậu cũng đã lấy trộm biểu tượng cảm xúc đặc biệt của tớ phải không?

Vậy, ai trong chúng mình hiểu đối phương rõ hơn?

……

Trần Nguyên: Tôi lên xe buýt rồi.

Hạ Tâm Ngữ: ok, tớ đi đây

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này, Hạ Tâm Ngữ nhét thẳng bài tập đang làm vào cặp sách, sau đó đeo cặp rời khỏi phòng học, rồi bước ra khỏi tòa nhà giảng dạy

Lúc này cô gặp mấy cô gái, trong đó có một chị gái cao lớn nhìn thấy cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, mỉm cười, chủ động nói: "Bạn cùng lớp Tâm Ngữ à, bạn suy nghĩ sao rồi?"

"Vẫn không được, tôi thực sự không muốn." Hạ Tâm Ngữ xua tay, cười từ chối.

"Các em hiện tại chỉ là học sinh năm hai cấp ba, còn một chặng đường dài phía trước để bước vào năm cuối cấp. Hơn nữa, bữa tiệc mừng năm mới là một sân khấu rất tuyết, mỗi tiết mục chúng tôi biểu diễn đều rất thú vị." Chị nói khá nghiêm túc: "Em rất phù hợp với hình tượng công chúa trong đó. Nếu em là nhân vật chính, em chắc chắn sẽ…em biết điều đó mà…"

"Nổi tiếng chỉ sau một đêm."

Cô gái thấp hơn bên cạnh giống như một phần phụ họa trong cuộc nói chuyện của đôi bên, cô ấy đã nói thêm vào một cách kịp thời.

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú. Thực sự, tôi không muốn tham gia."

Hạ Tâm Ngữ tiếp tục từ chối, nhanh chóng bước ra khỏi trường và lao tới bến xe.

Sở dĩ cô ấy không cần là vì cô không có thời gian, không biết diễn xuất, hoặc lo lắng về việc sẽ trì hoãn việc học. Bởi vì sau khi nói những lời này, đối phương sẽ có lời thuyết phục tương ứng, rồi khiến chuyện này có chỗ để thủ đoạn.

Vì vậy, từ chối không lý do là cách từ chối tốt nhất.

Và điều này có vẻ hơi thiếu tình người.

"Thật sao, cậu đang giả vờ làm gì vậy…"

Một diễn viên khác đang chuẩn bị cho cuộc thi kiểu này nhìn thấy vậy rồi bắt đầu lẩm bẩm điều gì đó.

Bất ngờ, Hạ Tâm Ngữ đang đi phía trước dừng lại.

Động thái này khiến cho vẻ mặt cô gái kia cứng đờ, thậm chí còn có chút hoảng sợ.

Cho đến khi người kia quay lại và đi thẳng về phía cô ta, cô ta lại càng lo lắng quay mặt đi.

Hạ Tâm Ngữ không hề ra vẻ muốn chạy trốn, cô nhìn thẳng vào mắt đối phương, ánh mắt hai người chạm nhau, hỏi: "Xin lỗi, tôi có nghĩa vụ phải biểu diễn sao?"

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức trở nên cực kỳ khó xử.

Sau đó, một trong những sinh viên mỹ thuật, cô gái cao cao, nhanh chóng giải thích: "Tất nhiên là không, còn tùy vào từng người nữa…"

"Mà ngay từ đầu tôi đã nói rõ là tôi không có hứng thú." Hạ Tâm Ngữ tiếp tục hỏi cô gái nói mình đang giả vờ, đi thẳng vào chủ đề chính, "Vậy, tôi giả vờ ở đâu?"

Cô ấy đang tự hỏi mình phải giả vờ ở đâu…

Nghĩ kỹ lại, cô ấy thực sự không hề giả vờ chút nào.

Vì vậy, không cần nói nhảm, sau khi trực tiếp bàn bạc về sự việc, những người trẻ tuổi nói xấu sau lưng người khác trông thật xấu xí, dường như trên mặt họ viết đầy sự ghen tị.

"Được rồi được rồi, không nói nữa." Chị tiền bối nhanh chóng có ý tách ra, chủ động lùi lại nói: "Đi thôi."

"Tạm biệt tiền bối, thật xin lỗi, tôi thực sự không thể tham gia." Hạ Tâm Ngữ chỉ gật đầu xin lỗi về hướng người chị kia.

"Không sao đâu, tạm biệt."

Chủ đề này đến đây là kết thúc.

Cuối cùng, vấn đề này được bác bỏ hoàn toàn.

Và cũng không có cuộc ẩu đả nào diễn ra

Cô ấy thực sự muốn đối xử tốt với mọi người, đây luôn là nguyên tắc của cô ấy. Nhưng điều này không có nghĩa là sự nhượng bộ một cách tuyệt đối.

Ít nhất, nếu cô ấy đối mặt với những lời nói xấu, mà lời đối phương nói không đúng thì cô ấy muốn người kia rút lại.

"Tiếc thật… Tớ để lỡ chuyến xe này rồi."

Hạ Tâm Ngữ đã lãng phí vài phút ở đây, còn xe 737 đã đến đường Giang Ninh rồi. Theo màn hình hiển thị trên phần mềm điện thoại di động, 737 chỉ còn ba phút nữa là đến đường Học Phủ,

“Tại sao thế……”

Sau khi thở dài, Hạ Tâm Ngữ chỉ có thể gửi tin nhắn cho Trần Nguyên.

Chương 407: Cái ôm của Tâm Ngữ (5)

Hạ Tâm Ngữ: Xin lỗi, hôm nay tớ còn có việc phải làm, cậu về trước đi.

Nhắn xong, cô gắng hết sức chạy đến bến xe càng nhanh càng tốt. Nhưng đi được nửa đường, khi thấy xe đã đến bến, cô chỉ biết chạy chậm lại và không còn đuổi theo xe nữa.

“Sẽ tốt hơn nếu mình không tham gia vào cuộc tranh cãi đó…”

Hạ Tâm Ngữ đột nhiên hối hận vì mình hơi quá câu nệ. Với tính cách của cô ấy như vậy không phải quá tệ rồi sao?

Mặc dù chịu đựng thiệt thòi một chút không thể được coi là một điều tốt, nhưng nếu không có thiệt thòi gì đáng kể thì việc bỏ qua có lẽ mới là một lựa chọn đúng đắn.

Ít nhất, mình sẽ không lỡ chuyến xe về nhà với Trần Nguyên vì điều đó.

Nhưng lần này…

Có vẻ như mình đã không bỏ lỡ điều gì.

Khi cô đi đến bến đỗ, Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy Trần Nguyên đang ngồi trên băng ghế ở đợi xe buýt mà nhìn cô, cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Cậu đang đợi tớ sao?”

“Ừm.” Trần Nguyên cảm thấy chuyện này không đáng nhắc tới, cứ vậy mà tự nhiên đáp: “Dù sao tôi cũng không vội.”

“Biết nhìn xa trông rộng ghê ta.” Hạ Tâm Ngữ cười nói đùa.

“Cứ thể hiện khả năng ngôn ngữ của cậu đi”

“Không phải chứ.” Hạ Tâm Ngữ liếc nhìn điện thoại, phát hiện Trần Nguyên vẫn chưa trả lời tin nhắn, sau đó càng vui vẻ khen ngợi: “Hơn nữa, cậu khá giỏi tạo bất ngờ đó.”

“Tôi chỉ nghĩ rằng nếu cậu bận thì tôi sẽ không làm phiền cậu.”

Nói xong, Trần Nguyên cũng bổ sung thêm ý mình muốn nói: “Như vậy, cậu có thể hoàn thành công việc của mình sớm hơn.”

Lúc này, dường như hắn đã hiểu.

Bảo sao khi ra ngoài, nhìn thấy Chu Phù đang đợi mình, hắn lại thấy cảm động tới như vậy.

Mà đối phương cũng cho rằng đây là chuyện nhỏ, không cần để tâm tới.

Hóa ra sự chờ đợi chính đáng đó chỉ là một phần.

Dù không được nói ra bằng cách thổi phồng nào khác nhưng cũng khá cảm động.

Đó là lý do tại sao lúc đó hắn vô cùng tức giận và muốn rải tro cốt của gia đình Từ Thần.

Có vẻ hắn gặp rắc rối rồi.

“Hôm nay chân tôi khỏe hơn rất nhiều, có thể đi bộ một chút rồi.” Trần Nguyên chủ động đề nghị: “Chúng mình đi ăn sau trường học của cậu nhé?”

“Ơ? Cậu thực sự có thể đi được sao?” Hạ Tâm Ngữ vẫn còn lo lắng.

Rồi cô nhấc nhẹ ống quần của Trần Nguyên lên, hỏi han: “Hôm qua còn sưng nhiều không?”

“Thật sự là đã hết rồi.” Hạ Tâm Ngữ kinh ngạc nói: “Thể chất của cậu tốt thật đấy, chỉ trong một ngày đã bớt sưng đi rồi, tớ cảm thấy có thể đưa nó đến phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.”

“Không, thể chất của mỗi người là khác nhau. Tại sao lại của tớ lại bị cắt ra để thí nghiệm? Chỉ là có những người có khả năng hồi phục nhanh hơn thôi. Khó mà nói được…”

“Tớ chỉ đùa thôi, sao cậu nghiêm túc vậy? Đùa đó hả?”

Không phải vậy, Trần Nguyên thật sự sợ bị mổ xẻ nghiên cứu.

Lỡ có đại ca muốn Siêu Tử của mình, muốn cướp đi như Cửu Vĩ thì có phải… rất đau không?

Khu công nghiệp AA phía bắc Myanmar vừa đón thêm lô hàng mới - siêu tàu ngầm đa năng, giá 1000000000000.

“Tớ sẽ giúp cậu…”

Thấy Trần Nguyên đứng lên, Hạ Tâm Ngữ muốn giúp hắn ngay. Trần Nguyên mỉm cười vỗ nhẹ vai cô, nhắc nhở: “Tinh thần học tập của trường trung học số 4 khác với tinh thần học của trường trung học số 11 chúng tôi, Trương Kiến Quân nhất định phải nghiêm khắc hơn rất nhiều.”

Sau khi bị nhắc nhở, Hạ Tâm Ngữ cũng kịp phản ứng, buông tay ra, sau đó phàn nàn: “Nghiêm khắc quá, sao không chuyển trường từ lớp 11 đi.”

“Sao trong câu nói của cậu lại có phần khinh thường thế?” Cảm giác mang niềm vinh dự về trường học của Trần Nguyên đột nhiên dâng lên, hắn đáp lại: “Ở trường trung học số mười một của chúng tôi, điểm trung bình của lớp át chủ bài là 648 đó.”

“Khá ấn tượng đấy, chỉ kém lớp hai của chúng tớ mười điểm thôi.”

“……”

Trầm mặc một hồi, Trần Nguyên đột nhiên nói: “Đúng rồi, hôm nay ở trường cậu có gặp phải chuyện gì không? Ví dụ như chuyện khiến người ta không vui.”

Đúng là một bước chuyển chủ đề vô cùng bất ngờ…

Cậu có muốn ngừng nói về chủ đề trường Trung học số 11 không?

Mình thực sự muốn quay lại.

Nhưng nếu cậu không vào lớp một, điểm của cậu có thể bị giảm sút…

“Thật ra đã xảy ra chuyện…” Hạ Tâm Ngữ đột nhiên dừng lại giữa câu, sau đó mỉm cười xua tay: “Nhưng không sao đâu.”

[Điều thú vị duy nhất trong vụ việc này là phần mình bị mắng…]

[Nhưng nếu mình nói với Trần Nguyên về điều này, cậu ấy sẽ tức giận]

“Kể cho tôi nghe đi, tôi cũng muốn biết cậu ở trường thế nào.” Trần Nguyên muốn biết chuyện khiến cô ấy tức giận là như thế nào.

Không ngờ chiếc boomerang của Chu Phù lại đập thẳng vào sau đầu cậu, phát ra âm thanh chói tai.

Hơn nữa, cô ấy thực sự đã nói đúng…

Nếu mình không tự nói với Tâm Ngữ những gì mình gặp phải, cậu ấy sẽ thực sự lo lắng.

Chương 408: Cái ôm của Tâm Ngữ (6)

“Được rồi…” Hạ Tâm Ngữ do dự, nhưng vì hắn đã nói như vậy nên cô đã kể: “Ở trường có một bữa tiệc mừng năm mới, câu lạc bộ kịch nói sẽ diễn một vở kịch. Kịch bản đã được chọn, cũng có vài buổi thử vai cho nữ chính, nhưng xem hết rồi mà chủ tịch câu lạc bộ vẫn cảm thấy không ổn, nên quyết định đến gặp tớ và muốn tớ thử sức”.

“Vậy cậu có đồng ý không?” Trần Nguyên hỏi.

“Không.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, nói thẳng: “Tớ không đồng ý.”

“Vậy là đúng rồi, lãng phí thời gian mà, và cậu cũng không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.” Trần Nguyên đồng ý.

“Đó là một chuyện, còn chuyện khác là…” Hạ Tâm Ngữ không chút nao núng nói: “Bọn họ đều là người xa lạ, tớ không thích bầu không khí như vậy. Thêm nữa là tớ không có tài ca hát, nhảy múa, biểu diễn tiểu phẩm, cả làm ảo thuật biến cây sậy đôi…”

“Vậy năng khiếu của cậu là gì?”

Thấy Hạ Tâm Ngữ loại trừ nhiều năng khiếu như vậy, Trần Nguyên rất tò mò xem cô có tài năng gì.

“Tớ không có năng khiếu về cái gì cả.”

Hạ Tâm Ngữ chợt nhận ra mình không có tài năng gì, chán nản cúi đầu.

“…” Tại sao Trần Nguyên lại cảm thấy tính cách của Hạ Tâm Ngữ vẫn có phần hơi nhàm chán.

Tất nhiên, cô ấy rất xinh đẹp và có giọng nói hay nên việc có người muốn cô ấy làm nữ chính trong phim truyền hình là điều đương nhiên.

Nhưng nếu là thể loại phim về hoàng tử và công chúa…

Trương Kiến Quân không thể hài lòng được.

“Và rồi, hôm nay khi tớ ra ngoài, tớ lại gặp họ.” Hạ Tâm Ngữ nói tiếp, “Ban đầu, tớ vẫn từ chối như thường lệ, nhưng…”

“Sao thế?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Nếu cậu biết chuyện này, cậu cho rằng tớ là người xấu không?” Hạ Tâm Ngữ hỏi với giọng điệu thăm dò, đồng thời chuẩn bị tinh thần trước cho Trần Nguyên.

“Cậu xấu ở đâu?”

“…” Hạ Tâm Ngữ nghe vậy mới phản ứng lại, hai má đỏ bừng, sau đó không vui nói: “Đừng nói những câu đùa tục tĩu như vậy.”

“…” Trần Nguyên sửng sốt một chút, đột nhiên ý thức được đối phương hiểu ra cái nghĩa gì, vội vàng giải thích: “Ý tôi không phải vậy… Ý tôi là cậu xấu tính ở chỗ nào, cách nói chuyện của cậu bị sao vậy?”

Chết tiệt, ai dám nói đùa về thánh Tâm Ngữ như thế?

Tuy nhiên, Trần Nguyên dường như đã nghe thấy một cuộc trò chuyện nào đó trước khi hiểu ý câu nói này.

Khi còn đang học cấp hai, có một cô nàng rất nghịch ngợm trong lớp kiêu ngạo nói: “Tôi rất hung dữ đó nhóc à, đừng gây sự với tôi.” Sau đó, bạn cùng bàn của cô ấy hỏi: “Sao cậu lại tức giận thế?”

Rồi cậu bạn kia bị đuổi khắp lớp…

Rõ ràng, điều này không đúng với Tâm Ngữ.

Cô ấy thực sự làm vậy.

“Tớ vốn là từ chối bằng cách quyết liệt nhất, đã muốn rời đi rồi. Nhưng phía sau có một cô gái thì thầm: “Hừ, không biết cô ta cứ giả vờ làm gì.”

“Hả? Cô ấy bị bệnh à?” Nắm đấm của Trần Nguyên cứng lại.

Mặc dù không biết cô ta là ai, nhưng cô ta đã tự tìm đường chết!

Nghe Trần Nguyên nói như vậy, Hạ Tâm Ngữ vốn tưởng rằng người này có chút khó chịu, đành nói: “Chán thật đó, cô ấy thử vai không ổn rồi bị từ chối, chẳng hề liên quan tới tớ, cô ấy cứ diễn vai của mình thôi, tớ không có hứng thú với cô ấy… Nhưng rồi cô ấy đột nhiên nói lớn tiếng như vậy, tớ nghe thấy.”

“Loại người này thật sự là phiền phức, đáng bị mắng.” Trần Nguyên gật đầu nói.

“Tớ…” Thấy Trần Nguyên nói vậy, Hạ Tâm Ngữ không ngừng che đậy, đáp: “Tớ vừa quay lại, đứng trước mặt cô ấy hỏi, tớ có nghĩa vụ gì phải diễn không? Cô ấy không nói được gì nữa, tớ lại hỏi.” Bình thường tôi chỉ từ chối thôi, giả vờ đâu mà xấu hổ, muốn nói thêm thì bị các chị kéo đi mất…”

“Tốt lắm. May mắn thay, hôm nay cậu đã đáp lại lời bàn tán không đúng. Nếu không, sau này nghĩ lại hẳn là cậu sẽ tức lắm.”

“Ừ, ừ, may mắn là tớ không bỏ qua như trước.” Hạ Tâm Ngữ nở nụ cười vui vẻ, có chút không vui nói: “Chính vì chuyện ngu ngốc này mà hôm nay tớ đã để lỡ xe buýt.”

Đã nói ra rồi.

Hơn nữa, Trần Nguyên không nghĩ rằng cô ấy hung dữ.

Chỉ cần làm theo những gì mình nghĩ, cùng nhau mắng những kẻ ngốc và làm cho chủ đề trở nên thật thoải mái.

“Nhưng cũng không sao, cậu nói như vậy, có lẽ bọn họ sẽ không tìm đến cậu nữa, như vậy cũng sẽ giúp cậu tránh đi rất

nhiều phiền phức.”

Cuối cùng Trần Nguyên cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của Chu Phù, sau khi so sánh cảm xúc của mình, hắn thực sự cảm thấy việc chia sẻ những điều khủng khiếp như vậy không chỉ đơn thuần là một cách trút bỏ năng lượng tiêu cực .

Ngay cả khi cậu không thể giải quyết vấn đề của người khác, cậu vẫn có thể nói lời an ủi họ.

Mỗi cô gái xinh đẹp đều sẽ có những rắc rối của riêng mình, và Hạ Tâm Ngữ chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Một người thận trọng như Trình Hải Anh có thể được gọi là Master Diejia, một vẻ đẹp cool ngầu, được rất nhiều chàng trai theo đuổi. Còn một người như Hạ Tâm Ngữ, người có tính cách phù hợp với thẩm mỹ của phần lớn mọi người hơn, chắc chắn sẽ được nhiều người theo đuổi hơn, cô ấy không nói gì vì sợ bản thân lo lắng, hoặc vì cô ấy cảm thấy rằng ngay cả khi hắn ở đây, cô ấy không thể giải quyết được vấn đề…

Chương 409: Cái ôm của Tâm Ngữ (7)

Điều đó không hề ổn tí nào.

Trong lúc trò chuyện, hai người đi bộ đến phố đi bộ theo hướng hoàn toàn ngược lại với trường học.

Ở đây cũng có khá nhiều học sinh của trường cấp 3 số 4, nhưng lượng người không nhiều bằng phía sau trường.

Đồ ăn ở đây đa dạng và phong phú hơn, toàn là những món ăn vặt từ khắp mọi miền đất nước phù hợp với mọi lứa tuổi.

Đi đến một quán mì niêu, Hạ Tâm Ngữ gợi ý: "Không biết có hợp khẩu vị của cậu không, cậu có muốn thử không?"

"Nhạt nhẽo quá đi…"

"Cậu không thích ăn đồ ăn nhẹ à?" Hạ Tâm Ngữ ngạc nhiên.

"Tôi thích ăn, nhưng cậu không thích nó cay hơn một chút sao?"

"Tớ có thể ăn được. Tớ đã được huấn luyện để có được cái dạ dày của người Hải Đông." Hạ Tâm Ngữ nói xong còn nói đùa: "Nghe nói người Hải Đông "hơi cay' ám chỉ việc bỏ ớt Tĩnh Giang vào?"

"Nào, nào, tôi muốn thử thách khẩu vị của Kinh Nam."

Không, Hạ Tâm Ngữ, cậu quá đáng rồi nha.

"Đi thôi nào."

Hạ Tâm Ngữ nắm tay Trần Nguyên và đi đến quán mì Tây Sa. Ngay sau đó, cô ấy đi tới nói gì đó với ông chủ, rồi quay lại mỉm cười nói với Trần Nguyên: "Ông chủ quả thực là người Kinh Nam chân chính. Tớ đã xác nhận rồi, tớ có nói chúng ta có thể ăn được đồ cay cay."

"Được rồi, để dân bản địa này đến thử xem nó cay như thế nào."

"…Ai đã dạy cậu nói điều này thế?"

Hạ Tâm Ngữ sửng sốt.

“Dăm ba từ thôi mà, đây là lời trai đẹp sẽ nói đó.”

…”Phải vậy ha”

Hạ Tâm Ngữ không khỏi bật cười, sau đó dẫn Trần Nguyên đi thách thức món mì ‘cay bình thường’!

Vậy thì, thách đấu đi!

“Có cay không?” Hạ Tâm Ngữ hỏi, nhìn Trần Nguyên đang cúi đầu ăn mì, im lặng hồi lâu.

“Xì…không cay.”

“Nó có ngon không?”

“Nó ngon.”

“Vậy cậu có ăn thêm không?”

“Không ăn nữa.”

“Tớ biết rồi haha, không sao đâu, phần còn lại tớ sẽ ăn.”

Xét đến khả năng ăn cay của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ lúc đầu chỉ gọi một bát, chia ra các bát nhỏ, đối phương chỉ cắn vài miếng đã bỏ cuộc, cô bắt đầu thu dọn chiến trường.

Hắn phải nói rằng, Hạ Tâm Ngữ thực sự ăn cay rất giỏi. Hơn nữa, không phải là cô ấy không có khứu giác. Trên trán cô ấy có một lớp mồ hôi mỏng, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ lên, trông giống như một chiếc bánh sandwich dâu tây trong suốt, đây chắc chắn là một cực hình đối với Trần Nguyên.

Ngồi rất gần nhưng không thể cắn bất cứ khi nào hắn muốn…

Nhưng con gái xứ ăn cay có làn da đẹp như vậy không? Không có một vết xước nào.

“Tâm Ngữ, cái tên Văn Bác Hằng ở lớp cậu..” Trần Nguyên bỗng nhiên nhắc tới.

“Cậu ta không còn gửi tin nhắn cho tôi trên QQ nữa. Kể từng ngàycó cuộc điện thoại ở hồ ngày hôm đó, về lớp, cậu ấy cũng chỉ nói chuyện với tớ thêm vài lần thôi.”

Hạ Tâm Ngữ lau miệng, cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cũng may đỏ mặt cũng có thể là do ăn cay nữa, cho nên cô khá tự nhiên mà nói với Trần Nguyên: “Tiền Đoá Nhi là người lắm lời, chuyện này đã được truyền ra khắp lớp rồi. Đối với những

người ngoài lớp, cũng có những lời mời…thỉnh thoảng thôi, nhưng tớ đều không ngần ngại mà từ chối.”

Đây chính là vẻ ngoài của đàn ông Đông Nam.

Nhìn xem, mình vừa có dấu hiệu tấn công thôi là Hạ Tâm Ngữ đã giao lại mọi thứ.

Vậy tại sao cậu không nói cậu có cổ kiếm, rượu và lửa?

“Nếu ai đó làm phiền cậu, hãy nói với tôi.”

Trần Nguyên không cần làm gì cả, nếu là tình huống bình thường, hắn cũng sẽ không nghĩ đối phương muốn tìm đường chết.

“Ừm, được.”

Hạ Tâm Ngữ làm một động tác đồng ý, sau đó đứng dậy tiếp tục cuộc phiêu lưu của mình, nói: “Có một loại bánh đường nâu có thể giảm được vị cay. Đi thôi.”

Trần Nguyên đi theo Hạ Tâm Ngữ.

Khi chúng tôi đi bộ đến đó, đã có một hàng dài người xếp hàng mua bánh đường nâu. Tuy nhiên, theo lẽ thông thường, lượng người xếp hàng nhiều như vậy cũng không đến nỗi quá khó chịu nên họ quyết định đợi một lát.

Lúc này Trần Nguyên vì đã đi được một quãng đường dài, đôi chân còn chưa bình phục của hắn đột nhiên cảm thấy đau âm ỉ, liền cắn chặt miệng. Mà khoảnh khắc nhỏ này đã bị Tâm Ngữ phát hiện nên cô chủ động nói: “Để tớ xếp hàng. Cậu vào đó ngồi đi, sẽ có chỗ trống đó.”

“Không, tôi đứng cũng được mà.” Trần Nguyên từ chối.

Hạ Tâm Ngữ mỉm cười kéo hân đến chiếc ghế đơn vây quanh chiếc bàn tròn ngoài quán trà sữa, cô mời hắn ngồi xuống và nói: “Xếp hàng vẫn còn rất dài, tớ đợi ở đó trước, sẽ có thêm vài người nữa đến nữa. “

Nói xong, Hạ Tâm Ngữ cứ vậy mà bước đi

Sau đó, Trần Nguyên cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở chỗ này.

Lúc này, một người ếch đang cầm trên tay rất nhiều quả bóng bay và đang rao bán một cách khoa trương trước mặt hắn.

“Sao cậu không mua một chiếc đi?”

Đối phương dùng một câu để phá vỡ hàng phòng ngự của Trần Nguyên, nắm chặt chân ếch và giả vờ lau nước mắt.

Chương 410: Cái ôm của Tâm Ngữ (8)

“Vậy cho chúng tôi một cái đi.” Trần Nguyên dù sao cũng là một thiếu gia có mấy vạn tiền tiết kiệm, cho nên có thể nói một cách vô cùng thoải mái.

Sau đó, hắn quét mã với giá 15 nhân dân tệ.

Ngay khi Trần Nguyên đang chuẩn bị lựa chọn thì Hạ Tâm Ngữ đã đi tới. Sau đó, người ếch đưa cho hắn một quả bóng bay có trái tim màu đỏ, rồi quay người bỏ chạy.

Không, nhóc con này, cho mình luôn 15 à?

“…Ơ, cậu mua à?” Hạ Tâm Ngữ đứng trước mặt Trần Nguyên tò mò hỏi.

Vẫn là có chút bất ngờ, mặc dù quả bóng này rất bình thường…

“Bánh đường nâu của cậu đâu?” Trần Nguyên hỏi.

“Này.” Hạ Tâm Ngữ nghĩ tới đây liền phiền muộn, thở dài, “Mấy người xếp hàng dài quá nên bán hết rồi. Thực sự là khó chịu. Bánh đường nâu này ăn rất ngon, bạn cùng lớp chỉ cho tớ…”

“Hôm nay khi tôi ở trường, đã xảy ra chuyện đáng ghê tởm.” Trần Nguyên đột nhiên nói.

Lời của Chu Phù có đúng không?

Hắn cũng không biết.

Vì vậy, ngay cả khi hắn đã nói điều đó, hắn cũng không chắc liệu mình có nên nói hay không.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Tâm Ngữ quả thực có chút lo lắng, đứng trước mặt hắn, thấp giọng hỏi.

“Quên đi…” Trần Nguyên muốn quên đi, nhưng ánh mắt lo lắng của đối phương lại khiến hắn không thể không nói ra,

“Hôm qua không phải tôi đã đánh gãy chân Từ Thần sao? Rồi nay mẹ hắn đã đến trường, đến tìm tôi và nói rằng bà ấy sẽ đòi lại cái giá cho việc đó.

“Sao lại thế này? Rõ ràng là lỗi của hắn!” Hạ Tâm Ngữ tức giận nói.

“Mọi người đều biết là lỗi của hắn, kể cả giáo viên.” Trần Nguyên nhanh chóng giải thích: “Cho nên, hôm nay Lão Mạc đã nghiêm khắc đứng ra đối mặt với tôi, ô g ấy nói nếu bà ấy lại gây chuyện, ông ấy sẽ yêu cầu bảo vệ đưa bà ấy ra ngoài ngay lập tức.”

Đúng vậy, chắc chắn không nên để Tâm Ngữ biết được.

“Thầy giáo của cậu thật tốt bụng…” Hạ Tâm Ngữ vẫn có chút lo lắng, tiếp tục hỏi: “Tớ phải làm sao đây? Bà ấy nhất định vẫn sẽ lén lút tìm đến cậu phải không? Loại người này thích lợi dụng.”

Cô ấy trông…

Ổn?

Phản ứng của Hạ Tâm Ngữ dường như không giống như hắn tưởng tượng.

Vậy, tiếp tục nhé?

Hắn có người anh em siêu phàm, có cần thiết phải nói về điều này không?

Trần Nguyên không chắc chắn nói: “Ừ… mấu chốt là chú của Từ Thần có vẻ là một dân xã hội…”

“Ông ấy đến tìm cậu?!” Hạ Tâm Ngữ căng thẳng siết chặt nắm tay.

“Không đúng, không đâu.” Trần Nguyên lập tức phủ nhận, sau đó tiếp tục giải thích: “Sở dĩ hôm nay tôi về muộn là vì Lão Mạc đã nói chuyện này với tôi, ông ấy nói ở trường chắc chắn sẽ ổn.” Nhưng tôi là học sinh ban ngày nên đừng để tôi ở bên ngoài mà về thẳng nhà.”

“Đúng vậy!”

Đáp lại, Hạ Tâm Ngữ gật đầu tỏ vẻ vô cùng tán thành rồi nói: “Sau giờ tan học, tớ lên xe rồi đi cùng cậu, chúng mình sẽ về

nhà thật sớm. Nếu chú của Từ Thần đến tìm cậu, tớ sẽ báo cảnh sát luôn… Nếu ông ấy muốn ra tay, tớ sẽ gọi người, nếu gọi người không được, tớ sẽ cùng cậu đánh ông ấy."

Chỉ ngay sau đó, Hạ Tâm Ngữ đã nghĩ ra ba kế hoạch.

Trong số đó, phương án thứ ba của Tâm Ngữ vô cùng độc đáo.

Nhưng sức chiến đấu của Tâm Bảo còn thấp hơn 5, rất khó xác định.

Tuy vậy, sau khi kể những điều này…

Mình có vẻ nhẹ nhõm hơn một chút.

Hơn nữa, nó hoàn toàn khác với kiểu sảng khoái sau khi đánh đấm xong.

Cách này có vẻ dễ kiểm soát hơn. Hơn nữa, về mặt cảm giác, thậm chí còn tốt hơn trước…

Bởi vì hắn nhận được sự quan tâm từ Tâm Ngữ, sự quan tâm khiến mọi người cảm động.

Quan trọng hơn, mặc dù Tâm Bảo thực sự lo lắng và căng thẳng nhưng cô ấy không hề hụt hẫng đến thế.

Hai người mà chiến đấu cùng nhau là bất khả chiến bại, phải không?

Nhìn cô như vậy, Trần Nguyên chợt tự hỏi tại sao mình lại may mắn như vậy.

Một cô gái dễ thương đến thế đang ở ngay trước mặt mình và mình có thể nhìn thấy cô ấy hàng ngày.

Đúng, Chu Phù nói đúng.

Mình không hề thiên vị chút nào.

Nếu Hạ Tâm Ngữ ngăn cản hắn, hắn nhất định sẽ dừng tay lại ngay.

Bởi vì hắn không muốn làm cô ấy buồn, dù chỉ một chút.

"Thật vui được gặp cậu."

Với một nụ cười trên khuôn mặt, Trần Nguyên thở dài.

"Hả?" Hạ Tâm Ngữ vừa rồi mới chỉ lo lắng, bây giờ lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, "Đừng nói những lời mập mờ như vậy,

cậu còn giấu giếm điều gì nữa…”

“Tôi không giấu giếm điều gì cả.” Khi Trần Nguyên giải thích, hắn phàn nàn đầy xúc động, “Chỉ là tôi đã làm phiền người mẹ nghịch ngợm của Từ Thần cả buổi sáng và tôi thực sự mệt mỏi vì điều đó. Bây giờ tôi cảm thấy thật bình yên …”

Lời còn chưa dứt, Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy ấm ấm.

Sau đó mất đi tầm nhìn.

Hương thơm quanh quẩn mũi.

Hạ Tâm Ngữ đang đứng trước mặt hắn, ôm đầu hắn vào lòng cô, cô vậy mà lại ở phía trên…

“Tâm Ngữ à.”

Trần Nguyên sửng sốt.

Chương 411: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (1)

“Trước đây, luôn là cậu giúp tớ, bảo vệ tớ khỏi mọi hiểm nguy, kéo tớ thoát khỏi sự tuyệt vọng của cái chết…” Đặt trán mình lên trán Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ chân thành nói: “Nhưng, tớ cảm thấy rằng cậu dường như chưa bao giờ gặp khó khăn và chưa bao giờ cần sự giúp đỡ của người khác.”

“Nó cũng cần thiết…”

“Tớ cũng muốn biết cậu có gặp phải trở ngại nào hay không, ngoài chuyện vui vẻ ra mà không giải quyết được chuyện gì.” Hạ Tâm Ngữ áy náy nói: “Nhưng tớ xin lỗi, tớ thật vô dụng. Khi có việc gì không mong muốn bất chợt xảy đến, điều duy nhất tớ có thể làm là gọi cảnh sát”

“Báo cảnh sát là giải pháp tối ưu.”

“Hôm nay tớ rất vui vì tớ cảm thấy như cậu đang coi tớ như người thân của mình…”

“Luôn luôn là vậy.”

“Khi có điều gì đó quan trọng, người đầu tiên nghĩ đến chính là người đó.”

Hạ Tâm Ngữ cũng cười, khẽ thủ thỉ: “Tớ nghĩ hôm nay chính là ngày đó .”

“Không phải trước đây…, chỉ bây giờ thôi.”

Ngay cả Trần Nguyên, người có Siêu Tử, cũng không nghe được nội tâm của đối phương.

Chu Phù này thực sự đã thách thức Siêu Gia bằng thân xác của người phàm.

Tuy nhiên, tiểu thuyết đồng tính cũng có những cảm xúc phức tạp như vậy?

“Đang ở gần trường trung học số 4, sẽ không nguy hiểm sao?” Trần Nguyên, người tiếp tục bị bó tay bó chân trong tư thế này và không thể làm gì, đành bối rối hỏi.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng ghé môi vào tai Trần Nguyên, cười nói, có chút ngượng ngùng: “Tớ không biết, nhưng tớ nghe nói ở đây có xác suất bị bắt khi đang yêu đương ở đây là rất thấp…thậm chí còn thấp hơn con đường sau trường.”

Thế giới dường như đang ngưng đọng vào thời điểm này.

Trần Nguyên nắm quả bóng bay rồi bất giác buông ra.

Quả bóng bay trái tim màu đỏ nằm trong lòng bàn tay hắn tựa như một con diều bị đứt dây, từ từ bay lên và mất kiểm soát.

“Hãy nghe tớ nói.”

Khi quả bóng bay màu đỏ bay lên trên đầu bọn họ, Hạ Tâm Ngữ vẫn tiếp tục ôm Trần Nguyên, không dám nhìn thẳng đành trốn đi như thế, thấp giọng lẩm bẩm: “Đừng… nghe lén nhịp tim của tớ.”

…

“Sao hôm nay lại đột nhiên muốn đến đây ăn cơm vậy? Cố ý đi đường vòng xa như thế.”

“Tự nhiên muốn ăn món khác thôi chứ có gì đâu.”

“Thế nên mới mất công đi xa như vậy hả? Làm như là lén trốn đi hẹn hò, sợ bị giáo viên bắt được không bằng…”

“Mình đi, có ai là Les không?”

“Ọe ọe!”

“Này, đừng có nôn nghén nữa, mình nhìn thấy có một anh đẹp trai.”

Dư Hân Duyệt bịt miệng Tiền Đóa Nhi lại, không cho cô làm khùng làm điên nữa. Sau đó, cô ấy kéo Tiền Đóa Nhi ra đằng sau cột đèn đường, lén nhìn một nam sinh đang ngồi trên ghế, cầm quả bóng bay trong tay. Dư Hân Duyệt nhỏ giọng hỏi: “Hình như đó là bạn của Tâm Ngữ đúng không?”

“Đúng vậy, cậu ta ở đây thì chắc là Tâm Ngữ cũng ở quanh đây thôi.” Tiền Đóa Nhi đáp lại một cách tò mò.

“Chắc chắn là thế rồi, nếu bên cạnh cậu ta không phải Tâm Ngữ thì…”

Nói đến đây, Dư Hân Duyệt đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Nếu bên cạnh nam sinh kia không phải là Hạ Tâm Ngữ, thì chứng tỏ là…

Tra nam bắt cá hai tay, chân đạp hai thuyền!

Cảnh này bị cô và Tiền Đóa Nhi bắt gặp, với tư cách là bạn bè, cô có nên nói cho Hạ Tâm Ngữ biết không, hay là không nói để tránh gây thêm phiền phức, lỡ như là hiểu lầm thì sao?

Nhưng mà tay cậu ta cầm bóng bay hình trái tim, sao có thể là hiểu lầm được, chắc chín phần mười là một cuộc hẹn hò mờ ám rồi…

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

Tiền Đóa Nhi đưa tay chọc nhẹ vào má của Dư Hân Duyệt, sau đó chỉ vào cô gái học Trường Trung học phổ thông số 4 xinh đẹp đang đi đến trước mặt nam sinh đó, bình tĩnh nói: “Bọn họ đang yêu đương trong sáng mà.”

“A… Đúng thế.”

Nếu Dư Hân Duyệt là nam sinh kia, đã có Tâm Ngữ rồi, sao có thể còn nghĩ lung tung, vụng trộm với cô gái khác chứ. Nếu là người như thế thì quá mức tham lam rồi. Cô ấy nhìn chằm chằm vào quả bóng bay màu đỏ hình trái tim kia, nói khẽ: “Hơn nữa, yêu “Tâm” còn thể hiện rõ thế cơ mà.”

(Bóng bay màu đỏ hình trái tim -> trái tim tình yêu -> yêu "Tâm")

"Ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc thật, chắc định đoạt giải Nobel luôn à?"

"Hai người họ đang nói gì thế, mình chẳng nghe được gì cả. Đến gần chút được không…"

Nghe lén được một lúc, thật sự là không nghe ra được thông tin gì cả, giống như là xem một vở kịch câm vậy, cảm giác muốn biết mà không biết được rất khó chịu. Vậy nên, Dư Hân Duyệt chậm rãi nhích lên phía trước, động tác chuyên nghiệp như một phóng viên chiến trường.

Tiền Đóa Nhi đang ở bên cạnh cũng đi theo sau cô ấy, giống như làm người quan sát cho một tay súng bắn tỉa.

Nhưng mà hai người vừa mới nhấc chân thì nhìn thấy một cảnh như sét đánh.

Chương 412: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (2)

Hạ Tâm Ngữ trực tiếp ôm nam sinh kia!

A a a a a a a ——

Biểu cảm của Dư Hân Duyệt và Tiền Đóa Nhi giống như bức tranh , hai bàn tay áp vào hai bên má. Bởi vì quá mức bất ngờ mà vẻ mặt có chút trừu tượng và vặn vẹo. Tuy rằng không phát ra âm thanh nào, nhưng nhìn khuôn mặt của hai người lúc này cũng nghe ra được âm thanh.

Oh my god!

Cứ như thế, Trần Nguyên đang nói gì đó, khi hắn lộ ra nụ cười vui vẻ thì đột nhiên Hạ Tâm Ngữ đứng lên, ôm đầu của đối phương vùi vào ngực mình… Hơi nhích lên phía trên một chút.

Góc độ kia, rốt cuộc là có chạm hay không, thật là khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những hình ảnh bậy bạ.

“Thật là hâm mộ Trần Nguyên quá đi…”

Tuy rằng Tiền Đóa Nhi thường hay ỷ vào việc mình là con gái mà có nhiều tiếp xúc cơ thể với Hạ Tâm Ngữ, coi đó là bạn bè đụng nhau bình thường. Nhưng tư thế phạm quy này thì… Trên người của Hạ Tâm Ngữ vốn có một hương thơm thoang thoảng dễ chịu, là mùi hương độc nhất vô nhị chỉ riêng cô ấy mới có. Nếu dựa sát như vậy, còn vùi hẳn đầu vào…

Là một người hèn nhát, Tiền Đóa Nhi thật sự không dám tưởng tượng ra cảnh đó.

“Không phải chứ, cậu là Les thật đấy à?”

Khóe miệng của Dư Hân Duyệt hơi nhếch lên, cảm thấy thật cạn lời với cô bạn bên cạnh.

Sau đó, cô ấy phát hiện ra Tiền Đóa Nhi sắp lấy điện thoại di động ra, có ý đjnh chụp lén.

Vì thế, Dư Hân Duyệt khuyên rằng không nên làm vậy: “Thôi, người ta đang lén hẹn hò, chúng ta làm như thế không ổn lắm đâu…”

Sau khi ấn nút chụp rồi, Tiền Đóa Nhi cũng sửng sốt. Cô nói với Dư Hân Duyệt: “Cậu nói đúng, làm như thế thì xâm phạm quyền riêng tư rồi nhỉ. Vậy có nên xóa bức ảnh này không…”

“Xóa đi……”

Nói được một nửa, rốt cuộc thì Dư Hân Duyệt cũng biết vì sao đối phương cứ chần chờ rối rắm mãi. Mà giọng điệu của cô cũng dần trở nên hơi lung lay, không kiên định nữa: “Xóa… Sao?”

Trong bức ảnh, cô gái ôm lấy chàng trai, dường như muốn tuyên bố cho cả thế giới biết tình yêu gà bông(*) của bọn họ. Mà lúc này, nam sinh đó bị bất ngờ nên thả sợi dây buộc bóng bay ra, quả bóng bay màu đỏ hình trái tim từ từ bay lên, bay đến chính giữa trên đỉnh đầu hai người, cứ như được tạo ra từ tình yêu của bọn họ. Quả là một sự trùng hợp thần kỳ.

(*) Tình yêu của những cặp đôi thanh xuân

Bức ảnh chụp lén này còn đẹp hơn cả những khung cảnh được dàn dựng kỹ càng. Rất tình cờ, rất trùng khớp, ai nhìn vào cũng biết chắc rằng đây không phải là cố tình diễn.

“Sao chụp đỉnh vậy, cậu định giật giải WPP(*) luôn à?”

(*) World Press Photo: là một trong những giải thưởng danh giá trong lĩnh vực nhiếp ảnh, được tổ chức hàng năm nhằm tôn vinh những bức ảnh đẹp nhất, có ý nghĩa sâu sắc nhất.

“Đẹp quá, mình không nỡ xóa nó.” Tiền Đóa Nhi có cảm giác rằng nếu cô mà xóa bức ảnh này thì sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.

Tiền Đóa Nhi nghĩ rằng xóa đi bức ảnh này chẳng khác nào giống như đám cướp nước Anh đã tàn phá và thiêu hủy vườn Minh Viên cùng với Di Hòa Viên vậy.

“Không xóa cũng được thôi, nhưng nếu đưa bức ảnh này cho Tâm Ngữ thì cậu ấy sẽ nghĩ chúng ta như mấy tên paparazzi (*)…”

(*) Những tay săn ảnh, chuyên theo dõi và chụp trộm người nổi tiếng để bán ảnh, tin tức về họ.

Dư Hân Duyệt chìm vào trong suy nghĩ, trong đầu cô ấy đang điên cuồng động não.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Tiền Đóa Nhi đang đứng cạnh cô giống như là nhìn thấy quái vật nào đó rất kinh khủng, hoàn toàn ngây ra như trời trồng, chỉ nói ra được mấy chữ ngắt quãng: “Trương…… Kiến…… Quân.”

“?!” Dư Hân Duyệt nghe thấy cái tên đó cũng giật mình hoảng sợ. Chỉ mới nghe tên thôi mà hai chân cô đã cứng đờ rồi.

Cứ như là ngay giây phút tiếp theo sẽ bị một áp lực nặng nề nghiền áp thành cặn bã vậy.

Ở cách đó không xa, người đang đi đến gần là người được mệnh danh là vị hiệu trưởng mạnh nhất Hạ Hải trong thế kỷ này. Đi quanh ông ta là ba giáo viên chủ nhiệm, ăn mặc theo ba phong cách khác nhau, vẻ mặt lạnh lùng không thể hiện cảm xúc.

Giống như quái vật ẩn sau lớp sương đen, nuốt chửng hết thảy tất cả mọi thứ.

Ngay cả tia nắng mặt trời rực rỡ cũng không thoát được.

Những giáo viên nghiêm khắc đó, so với vị hiệu trưởng đáng sợ kia thì chẳng là gì cả.

Đương nhiên là ông ta không thể ra tay chém học sinh được rồi. Nhưng nếu không ngăn cản, để mặc cho Trương Kiến Quân đi tiếp thì chẳng bao lâu nữa sẽ bắt gặp cảnh Hạ Tâm Ngữ và Trần Nguyên đang vui vẻ ôm nhau.

“Cậu đi giải quyết Trương Kiến Quân đi.”

Dư Hân Duyệt nhanh chóng ra chỉ thị.

“…. Mình á?” Tiền Đóa Nhi kinh ngạc, chỉ vào bản thân, cả người đều choáng váng.

Chương 413: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (3)

Cậu điên rồi sao Dư Hân Duyệt!

Assiba(*)! Cậu có biết mình đang nói gì không đấy?!

(*) Gốc là một câu nói tục tiếng Hàn (아！” 씨발 !). Dùng để bày tỏ sự ngạc nhiên, sốc, tức giận,…

Shake it(*), đồ đầu đất này!

(*) Cũng là một từ chửi tục gốc tiếng Hàn.

“Không kịp nữa rồi!”

Chụp lén hay theo dõi gì gì đó đã không còn quan trọng nữa. Nếu thực sự để cho Trương Kiến Quân bắt gặp cảnh một nữ sinh mặc đồng phục trường mình lại đang ôm một nam sinh mặc đồng phục của Trường Trung học phổ thông số 11 thì thậm chí ông ta không cần phải ra tay, mà chỉ cần nhẹ nhàng hỏi giáo viên đứng cạnh một câu: “Nữ sinh đó học lớp nào?” thì Tâm Ngữ sẽ bị đuổi học ngay lập tức. Ngay ngày hôm sau, bàn học của cô ấy cũng sẽ được đưa tận nơi đến Trường Trung học phổ thông số 11!

Nếu cô ấy là học sinh xuất sắc được hơn 700 điểm thì không sao, nhiều lắm cũng chỉ bị nhắc nhở mà thôi. Nhưng vấn đề là Hạ Tâm Ngữ chỉ thi được vỏn vẹn 620 điểm…

Người thi được số điểm như vậy, nếu học ở Trường Trung học phổ thông số 11 thì có lẽ đã trở thành đệ tử hạch tâm(*) rồi. Nhưng đối với Trương Kiến Quân mà nói, chẳng qua chỉ là cá bơi qua sông mà thôi.

(*) Ý chỉ đệ tử/ học sinh rất giỏi, được nhiều kỳ vọng, tập trung bồi dưỡng.

Tùy tiện kiếm đại bất kỳ một học sinh nào trong Trường Trung học phổ thông số 4 thì đều có thể đạt được điểm số hơn 600, hơn 650 hay thậm chí 700+ cũng có không ít.

Thật đáng sợ, Trương Kiến Quân y như nhân vật phản diện trong phim hoạt hình, mỗi khi ông ta xuất hiện thì sẽ dọa một đám người trùm chăn kín mít, không dám ló đầu ra.

Nhưng mà, vì tình bạn, vì tình yêu, vì lòng nhiệt huyết, vì niềm hy vọng, vân vân và mây mây.

Dư Hân Duyệt muốn thay đổi kết thúc bi kịch sắp diễn ra ngay trước mắt!

Cô ấy nhanh chóng lao đến trước mặt cặp đôi còn đang ôm nhau không chịu buông, vươn tay bắt lấy bả vai của hai người, mạnh mẽ tách hai người họ ra.

Sau đó, Dư Hân Duyệt nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì hồi hộp của Hạ Tâm Ngữ, cùng với ánh mắt kinh ngạc của Trần Nguyên.

Trước khi hai người đó mắng cô là đồ điên vì đã phá hoại giây phút hạnh phúc của cặp đôi, Dư Hân Duyệt mấp máy môi, cố gắng hết sức để nhắc nhở:

Trương! Kiến! Quân!

Đám ngốc này, mau chạy đi, hiệu trưởng quái vật sắp tới rồi!

【 Trương Kiến Quân sắp bắt được cả hai, xong đời rồi! 】

Khi Trần Nguyên kịp thời phản ứng lại, một trong bốn người, chính xác là một trong số ba giáo viên chủ nhiệm đang vây quanh Trương Kiến Quân đã thấy được hắn. Đúng lúc đó, Dư Hân Duyệt cũng đã kịp thời tránh được.

Còn Trương Kiến Quân thì từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào quả bóng bay đang chậm rãi bay qua đỉnh đầu hắn và Hạ Tâm

Ngữ.

Phản ứng của ông ta giống như tất cả những người qua đường khác.

Như vậy thì chắc là Trương Kiến Quân vẫn còn chưa hoàn toàn mất đi nhân tính. Có lẽ, thậm chí ông ta còn sở hữu trí tuệ của loài người.

Cho nên, khi bóng bay đã bay vút lên trời, ông ta cũng cúi đầu xuống, đi ngang qua một đám đông. Sau đó, Trương Kiến Quân thoáng nhìn thấy đồng phục của trường mình.

Cùng với đó, là một bộ đồng phục của một ngôi trường rất đáng để ý.

Cũng thuộc quận Hải Tĩnh, cũng là Trường Trung học phổ thông thực nghiệm, sánh đôi với Trường Trung học phổ thông số 4, xưng là "Song Tử Tinh của quận Hải Tĩnh."

Ngôi trường này có điều khá đặc biệt, bí thư cũ của trường – Hàn Tiêu Hoa từng là thầy giáo của Trương Kiến Quân.

Tuy rằng thầy của ông ta có năng lực giảng dạy rất xuất sắc, nhưng Trương Kiến Quân không tán thành phương pháp quản giáo của thầy.

Nếu muốn cọ nhiệt(*), vì sao không bắt chước theo phương pháp giáo dục ưu tú của ông ta.

(*) Thu hút sự chú ý của công chúng và tạo hiệu ứng truyền thông lớn dựa trên sự nổi tiếng của người khác.

Đương nhiên, sự thật chứng minh rằng ông ta đã đúng.

Sau đó, Hà Hồng Đào – Hiệu trưởng của Trường Trung học phổ thông số 11 đã làm giống như phương pháp của ông ta, bị mọi người xưng là – Trương Kiến Quân thứ hai.

Thế nhưng, đó còn chưa đủ.

Vẫn chưa học đủ!

Chúng ta không có những tài nguyên tốt như Trường Trung học phổ thông số 1, cũng không có nhiều chính sách để hỗ trợ. Nhưng vì sao chúng ta đã bức phá được chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi?

Mất đi nhân tính, chúng ta sẽ có được rất nhiều.

Mất đi thú tính, chúng ta sẽ có được tất cả mọi thứ!

Cho nên, nếu ông ta mà bắt được ai yêu sớm…

“Khi đến nhà bà ngoại thì nhớ cầm theo vài món ăn vặt về nhé.”

“Em biết rồi anh.”

“Nhìn kìa, có một quả bóng bay.”

“Chắc là đứa nhóc nào thả dây chứ gì. Lúc nhỏ khi anh cầm cái đó chơi hay bị tuột tay lắm…”

Trò trẻ con.

Chương 414: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (3)

Màn kịch như thế, tưởng rằng ông ta không nhận ra sao?

Vẻ mặt của nam sinh rất tự nhiên, giống như là đang nói chuyện với em gái thôi. Mà biểu cảm của nữ sinh mặc đồng phục của Trường Trung học phổ thông số 4 lại rất ngại ngùng lúng túng.

Thế nên, điều đó càng thêm chứng tỏ một vấn đề, học sinh kém, không lo tập trung học hành, chỉ tinh thông mấy trò đường ngang ngõ tắt vặt vãnh.

Lần đầu bắt gặp, có thể tha thứ. Nhưng mà phải bị cảnh cáo.

“Đúng rồi, em nói với dì nhỏ là mấy ngày nữa Trần Nguyên sẽ ghé thăm nhé.” Trần Nguyên đột nhiên nói như vậy.

Trần Nguyên.

Trương Kiến Quân còn chưa kịp điều tra tên của nữ sinh kia là gì mà nam sinh đó đã tự nói ra tên họ của bản thân.

Giống như là cố ý nói cho ông ta nghe vậy.

Biết tên của nam sinh đó thì có ích lợi gì chứ.

“Hiệu trưởng Trương?” Chủ nhiệm Tề đang đứng cạnh có lẽ đã nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của ông ta, chủ động lên tiếng hỏi.

Câu nói vừa thốt ra, dường như đã khiến nữ sinh kia giật mình.

Cô vội vàng quay đầu lại, làm ra vẻ như thể vừa mới phát hiệu ra có giáo viên trong trường. Nhưng trong sự kinh ngạc lại có sự khôn khéo sáng suốt, cúi đầu chào họ: “Chào các thầy ạ.”

Diễn xuất thật vụng về.

Chỉ cần một câu nói là đã có thể khiến cho nữ sinh đó lộ ra cảm xúc thật.

Tại sao em lại ở ngoài trường?

Câu nói này có thể bắt đầu một cuộc nói chuyện.

Còn nữ sinh này, chỉ cần nói một câu dài hơn mười từ thì sẽ bắt đầu lắp bắp một cách lo lắng, chột dạ.

Nhưng Trương Kiến Quân đã không làm thế.

Trương Kiến Quân chỉ gật đầu đáp lại, sau đó rời đi.

Trái tim Hạ Tâm Ngữ vẫn còn đập thình thịch, chưa bình tĩnh lại, còn có cảm giác may mắn vì đã tìm được đường sống từ chỗ chết…

May mà vừa rồi não Trần Nguyên nhảy số nhanh, trong cái khó ló cái khôn, giả vờ như hai người là anh em họ hàng.

Tuy rằng đối với mấy trò diễn kịch này, Hạ Tâm Ngữ luôn cảm thấy…. Có hơi vi diệu, không được ổn cho lắm. Nhưng ngay trong thời điểm cấp bách, trò chơi giả làm anh em họ này đã cứu hai người họ một mạng.

Tâm Ngữ ngốc thực sự nghĩ rằng kỹ năng diễn xuất của cô ấy tốt lắm à?

Trần Nguyên quả thật cạn lời luôn rồi. Hắn thấy cô ngây thơ như con nít vậy, chưa từng biết yêu đương là gì…. Cũng đúng thôi, bởi vì từ trước đến nay Hạ Tâm Ngữ chưa bao giờ hẹn hò yêu đương mà.

Nói gì cô ấy, đến hắn cũng thế, ngoại trừ khi còn nhỏ vô tri không biết gì.

“Hai người thực sự dám làm thế luôn.”

Sau khi Trương Kiến Quân và các chủ nhiệm khác đi xa, Dư Hân Duyệt đột nhiên xông ra, Tiền Đóa Nhi đi theo bên cạnh. Hai người đó lén la lén lút như chuột chũi ló đầu lên mặt đất sau cơn bão, khiến cho Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ hết hồn.

“Cảm…… cảm ơn.”

Cho dù Hạ Tâm Ngữ bị người ta theo dõi, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, ngược lại cô ấy còn phải cảm ơn hai cô bạn.

Bởi vì sự nghiêm khắc của Trường Trung học phổ thông số 4 đối với việc yêu sớm, phải gọi là đạt đến mức độ vô tình tàn nhẫn để mô tả, cấm một cách tuyệt đối.

Đã từng có một cặp đôi đều đạt hơn 600 điểm, yêu đương trong trường học, hơn nữa không chịu chia tay theo ý nhà trường nên đã bị đuổi học.

Ngay cả phương pháp đuổi học của nhà trường cũng rất đáng sợ, vô cùng bỉ ổi, trêu đùa nhân tính rồi đánh bại từng người một.

Chỉ có thể nói, Trường Trung học phổ thông số 11 thực hiện phương pháp giáo dục y như Trường số 4 đã khiến cho tỷ lệ trúng tuyển và đậu đại học của học sinh được nâng cao lên rất nhiều.

Tất cả phụ thuộc vào cá nhân.

Đây là kỹ năng của một nhà lãnh đạo.

Từ bất chưởng giáo(*)

(*) Sửa đổi từ câu thành ngữ: 慈不掌兵，义不掌财 – Từ bất chưởng binh, nghĩa bất chưởng tài. Có nghĩa là nếu quá nhân từ và bao dung thì không thể quản lý được.

“Vừa rồi… Hai người làm gì thế?” Tiền Đóa Nhi tò mò hỏi.

“……” Hạ Tâm Ngữ không biết trả lời như thế nào. Cho nên cô lựa chọn hỏi ngược lại: “Làm gì là làm gì? Mình không hiểu cậu đang nói gì cả.”

“Vừa nãy cậu ôm…”

“Không có không có, đừng nói lung tung bậy bạ.” Hạ Tâm Ngữ chối bay chối biến, không thừa nhận, trở mặt không quen biết.

Màn kịch "Lừa chị em tốt cũng là lừa chính bản thân" thật đúng là kinh điển, khiến cho Trần Nguyên đứng bên cạnh nhịn không được mà phì cười.

Con mẹ nó, bạn gái hắn thật đáng yêu.

Không đúng, con mẹ nó, bạn trai của cô ấy cũng đáng yêu nữa.

Nhìn đôi thần tiên quyến lữ trước mặt, Tiền Đóa Nhi quyết định tung chiêu cuối cùng. Cô nàng lấy điện thoại ra, mỉm cười đầy ẩn ý: "Ồ? Thật sự là không làm…."

"Đi thôi, mình sắp chết đói rồi này!"

Tiền Đóa Nhi còn chưa kịp nói xong thì Dư Hân Duyệt đã bất ngờ túm lấy cánh tay của cô, nhanh chóng kéo cô đi khỏi hiện trường.

"Làm gì thế? Thấy dáng vẻ kiêu ngạo như vậy của cậu ấy, mình không nhịn được…"

Chương 415: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (4)

"Cậu bị ngốc à." Dư Hân Duyệt nói thẳng: "Bây giờ cậu tung chiêu cuối cùng ra rồi thì sau này chúng ta lấy gì để đe dọa cậu ấy nữa?"

"Đe dọa?"

"Tiểu thư Tâm Ngữ, chắc cậu không muốn việc cậu yêu sớm bị Trương Kiến Quân biết đâu nhỉ?"

"Đã hiểu." Tiền Đóa Nhi như được khai sáng, sau đó nở nụ cười xấu xa: "Như vậy thì có thể xài ké sữa rửa mặt rồi…"

"Im miệng đi đồ Les."

"Vậy cậu định làm thế nào?"

"Cái này thì đương nhiên là… Hiện giờ mình còn chưa nghĩ ra, nhưng tấm ảnh đó, lúc nào thích hợp sẽ đưa cho cậu ấy xem. Có lẽ sẽ rất thú vị."

Nhớ tới khi Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ tách ra, gương mặt nhỏ của Tâm Ngữ đỏ bừng, Dư Hân Duyệt có suy đoán: "Nhìn mối quan hệ của hai người kia, chắc là còn chưa hôn nhau đâu."

……

"Làm sao đây, chắc chắn là đã bị chụp ảnh lại rồi." Sau khi Hạ Tâm Ngữ phản ứng lại thì cảm thấy hơi lo lắng.

"Hai người đó là bạn của cậu mà không phải sao? Hơn nữa cũng có kỹ năng chụp ảnh khá tốt, sẽ không phá hỏng hình tượng của cậu đâu." Biểu tình của Trần Nguyên vẫn còn rất bình tĩnh, hắn thậm chí còn có ý định mua lại bức ảnh mà hai người kia đã chụp lén nữa.

Bug không xem được ảnh chụp phải nên được sửa ngay thôi.

"Cậu không ngại sao? Bạn của tôi đã đi quá giới hạn…" Hạ Tâm Ngữ ngại ngùng hỏi.

"Không sao đâu, tôi cảm thấy họ khá có chừng mực đó chứ." Trần Nguyên nghe được suy nghĩ trong lòng người khác, cho nên hắn biết hai người kia không có ý xấu.

Huống hồ, nếu hôm nay không gặp được hai người đó ra tay giải cứu…Thì có lẽ Hạ Tâm Ngữ đã gặp rắc rối lớn rồi.

Tuy rằng nói có cô, nhưng gây thêm phiền phức cho người khác là điều không tốt.

"Trần Nguyên." Khi cùng hắn sóng vai mà đi, Hạ Tâm Ngữ nhớ lại câu nói trước khi ôm nhau. Sau đó, cô ấy tiếp tục nói: "Đột nhiên hôm nay cậu lại kể cho tôi nghe về những chuyện khiến cậu đau đầu ở trường cậu, có phải là muốn chia sẻ…"

"Sao?" Thấy vẻ mặt của cô ấy cứ ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, Trần Nguyên khó hiểu hỏi lại.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ nhón chân lên, kề sát bên tai hắn, hỏi một câu với giọng điệu tinh nghịch: "Còn có chuyên gia tư vấn không?"

"…." Sau khi hỏi xong, Hạ Tâm Ngữ mỉm cười nhìn Trần Nguyên. Giống như là đang nói, lấy sự kiêu ngạo của cậu thì chắc không bị yếu thế đâu nhỉ.

Thật đúng là xem thường hắn sao. Bộ nghĩ rằng không có thừa tướng Chu Phù chỉ điểm cho thì quả nhân(*) sẽ không tự lập được chắc?

(*) Lời tự xưng của các nhân vật lớn ngày xưa.

"…… Không có." Sau khi Trần Nguyên mạnh miệng đáp lại thì lại bổ sung thêm để giải thích: "Chỉ là, khi cậu nói về những chuyện diễn ra ở trường thì tôi cảm thấy cậu rất vui vẻ. Vậy nên tôi nghĩ… Chắc là cậu cũng muốn biết về chuyện của trường tôi."

"Muốn muốn muốn!" Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc gật đầu, nói một cách vô cùng chắc chắn.

"Tôi không nói nhiều về chuyện đó với cậu sao?" Trần Nguyên hỏi.

"Ừm." Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng gật đầu, cô vừa đi vừa nói với giọng điệu buồn buồn: "Tôi vẫn luôn tự hỏi rằng liệu cậu có mối quan hệ nào càng thân thiết hơn không, hay có là hồng nhan tri kỷ nào đó, các cậu là bạn tâm giao và kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện trên đời, xóa bỏ nỗi buồn của nhau. Nếu không thì vì sao mỗi lần gặp tôi, cậu đều ở trong trạng thái tràn đầy năng lượng như thế chứ."

Mỗi khi cô ấy gặp Trần Nguyên, cô đều cảm thấy hắn quá hoàn hảo. Hoàn hảo đến mức khiến người ta không khỏi thắc mắc, liệu hắn có một khía cạnh nào đó khác không, một dáng vẻ khác chưa từng có ai biết.

Giống như những gì cô suy đoán lúc trước, khả năng xử lý tình huống của Trần Nguyên quá thành thạo, hiểu biết cũng rất nhiều, cứ như là đã từng trải qua một mối tình sâu đậm, một mối quan hệ tình cảm vô cùng "real" với những cảm xúc rất chân thành. Hắn đã trưởng thành nhờ sự dạy dỗ của một cô gái khác, đã trải qua những sai lầm và những cuộc cãi vã rất bình thường trong tình yêu. Trần Nguyên đã trải qua tất cả với "cô ấy".

Như thế, thì Hạ Tâm Ngữ cô chỉ là người ngồi mát ăn bát vàng(*) mà thôi, trùng hợp gặp được một Trần Nguyên phiên bản tốt đẹp hơn.

(*) Ý nói hưởng thụ thành quả mà người khác đã làm ra

Nhưng cô sẽ vĩnh viễn là người mà Trần Nguyên ghi nhớ nhất.

Cho nên nếu như đôi lúc có cãi nhau với mình thì cũng không sao. Mặc dù mình không rành lắm, không biết nhiều, nhưng mình có thể học.

“Sao cậu lại….” Trần Nguyên cảm thấy bị xúc phạm, hắn hỏi: “Cậu nghi ngờ sự trong sạch của tôi sao?”

“Vậy là không có đúng không?” Hạ Tâm Ngữ muốn hỏi đến cùng.

“Chắc chắn không có.” Trần Nguyên không biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Hồng nhan tri kỷ gì chứ, còn không có gì giấu giếm, cùng ngủ trên một chiếc giường, đắp chung chăn nữa.

Hạ Tâm Ngữ là đồ ngốc nghếch.

“Ừm, nhìn mặt cậu không có vẻ chột dạ nói dối.”

Sau khi Hạ Tâm Ngữ có được câu trả lời xác nhận rồi thì quay đầu đi.

Chương 416: Hiệu trưởng mạnh nhất trong vòng trăm năm tiếp theo của Hạ Hải—— Trương Kiến Quân (5)

Không phải chứ, sao cậu nhận ra tôi không nói dối?

Chẳng lẽ cậu cũng có Siêu Tử sao?

“Cậu có còn nhớ tôi đã từng nói gì với cậu hay không?” Hạ Tâm Ngữ lại đột nhiên hỏi.

“Ý của cậu là?”

“Lúc tôi muốn tự tử ấy, cậu đã nói với tôi…. Sau đó tôi nói cậu là người tốt.” Nhảy qua một hòn đá, Hạ Tâm Ngữ cười, như nhớ lại ký ức khi ấy: “Con người cậu rất tốt, tuy rằng ngày thường không biểu hiện ra ngoài, thoạt nhìn như là chán ghét mọi người xung quanh, còn hay trêu chọc trẻ con nữa.”

Ồ, ở chương 5.

“Cho nên làm sao?”

“Khi đó cậu rất thành thật.” Hạ Tâm Ngữ hỏi với giọng điệu rất muốn biết: “Cậu thốt ra câu nào cũng có chút như muốn bắt nạt người khác, không chịu buông tha. Bây giờ đã bớt đi nhiều, chẳng lẽ là do gánh nặng thần tượng?”

Nói như thế thì gánh nặng của hắn có vẻ hơi nặng đó.

Không giống như Hạ Tâm Ngữ, càng ngày càng chân thật, càng ngày càng đáng yêu….

“Tôi biết rồi, càng thành thật hơn.”

“Đúng thế, thành thật là điều tốt…”

Hạ Tâm Ngữ đang nói được một nửa thì đột nhiên cô có cảm giác như mặt mình bị véo một phát, giống như khi làm bột bánh gạo, bị người ta “nắm” và “kéo” ra thật dài.

“Thành thật không phải là tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm đâu…”

Hạ Tâm Ngữ vừa phàn nàn vừa lấy tay xoa mặt. Sau đó, vẻ mặt của cô ấy tự nhiên trầm xuống, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Allie Trần.”

Hóa ra, ở cách đó không xa, một nữ giáo viên với dáng vẻ trí thức xinh đẹp cùng mái tóc xoăn gợn sóng đang đi về phía này.

Hơn nữa, hình như mới nãy cô ta đã thấy hết những gì hai người vừa làm.

Đậu má, sao tình huống này như đang bị bắt gian quá vậy? Có phải đang trong manga hay anime đâu?

Nếu sau này cốt truyện có phúc lợi gì, điều đầu tiên mà ông đây làm là khóa trái cửa lại, tắt nguồn điện thoại, đóng hết cửa sổ lại. Quan trọng nhất là phải hết sức cẩn thận, không để bị diễn biến kịch tính làm cho rối loạn.

“Tâm Ngữ, mặt em dính gì kìa, để anh lau cho.”

“A? Cảm ơn anh.” Hạ Tâm Ngữ nhỏ giọng cảm ơn.

Ban ngày là anh em họ, còn buổi tối là [bíp – khoảng im lặng] đúng không?

“Chút nữa khi chúng ta đến nhà bà ngoại thì mua ít đồ ăn vặt nhé.”

Mình đã từng thấy cảnh tượng này, chắc chắn đã từng thấy.

“Được đó, để em nói với dì cả…”

Hạ Tâm Ngữ nói được một nửa thì làm ra vẻ mặt ngạc nhiên như vô tình gặp phải Allie Trần, chào hỏi rất nhiệt tình: “Chào cô ạ.”

Bởi vì Allie Trần không phải là chủ nhiệm lớp nên việc này cô ta không cần phải quản lý nhiều. Nhưng mà thấy khung cảnh này thì cô ta cũng khá bất ngờ.

Suy cho cùng, Hạ Tâm Ngữ là học sinh chăm chỉ, xuất sắc và có tính kỷ luật trung thực nhất lớp, lại còn là người xinh đẹp nhất nữa chứ.

Không ngờ rằng em ấy lại giấu chuyện giỏi như thế, nói chuyện bên ngoài trường học, lại còn với học sinh trường số 11.

Thế nhưng Allie Trần cũng không phải người tốt. Cô ta mỉm cười, nâng ngón tay lên và nhắc nhở: “Bạn học Tâm Ngữ, lần này cô muốn xem thử tiếng Anh của em đã tiến bộ như thế nào rồi đấy.”

“Vâng, em biết rồi ạ.”

Hạ Tâm Ngữ nghe thế thì ỉu xìu đáp lại Allie Trần. Sau đó, cô quay sang nhìn Trần Nguyên với gương mặt tủi thân, nói: “Sao cô ấy biết được hay thế? Rõ ràng chúng ta được lừa được cả Trương Kiến Quân cơ mà.”

Trần Nguyên buồn cười.

Cô nàng ngốc ơi, cậu thật sự cho rằng mình đã lừa được Trương Kiến Quân sao?

Người ta là đại năng với thần thức nhạy bén, trực giác vô cùng chính xác, sao có thể bị mắc lừa bởi trò con nít này chứ?

Nhưng mà, lúc đó hắn cố ý nói tên của mình ra, không biết có bị Trương Kiến Quân ghi nhớ không.

Chắc chín mươi phần trăm là không nhớ đâu.

Dù sao thì người ta cũng là lãnh đạo bận trăm công nghìn việc mà.

Nhưng mà lần sau, nếu cái tên này xuất hiện trước mặt ông ta lần nữa với một hình thức khác thì có lẽ ngay cả Trương Kiến Quân…. Cũng phải ngạc nhiên đó.

“Con đường này nguy hiểm quá đi.” Hạ Tâm Ngữ cảm thán nói.

“Đúng thế, nãy giờ hết hồn mấy lần rồi.”

Không ngờ rằng câu nói mà Hạ Tâm Ngữ nói lúc trước đã thành sự thật.

“Trần Nguyên, tự nhiên tôi nhớ đến một chuyện rất thú vị.”

Hạ Tâm Ngữ đang tập trung suy nghĩ thì bất ngờ dừng chân lại, quay đầu nhìn Trần Nguyên rồi nói với dáng vẻ bí ẩn.

“Nghe kỹ nhé.”

Điều Trần Nguyên thích xem nhất là nhìn Hạ Tâm Ngữ nói đủ thứ chuyện trên đời, đó là một vẻ đẹp mang lại cảm giác rất vô tư hồn nhiên.

“Sau khi chúng ta tốt nghiệp rồi thì đừng vứt đồng phục đi.”

“Được, nhưng mà tôi nhớ là hình như đồng phục cấp hai của tôi đã bị mẹ tôi lấy đi làm giẻ lau sau khi tôi tốt nghiệp rồi…”

“Đến lúc đó, chúng ta lại về thăm chốn cũ…”

Xung quanh không có giáo viên và bạn học xuất hiện, gương mặt của Hạ Tâm Ngữ đỏ lên, giọng nói tràn ngập chờ mong: “Cảm giác như là…. Rất kích thích đó.”

Chương 417: Siêu Nhân mạnh nhất từ trước đến nay (1)

Thách thức một vị thần sở hữu siêu năng lực bản thân nó đã là một việc làm ngu ngốc.

Vì vậy, trong thời gian còn lại của tuần, Từ Thần không tiếp tục quấy rối hắn.

Trần Nguyên nghe được là vì Từ Thần không đứng vững được nên bị ngã gãy chân, thậm chí bố mẹ cậu ta còn đến trường gây rối và đòi bồi thường, thật xấu hổ. Hắn đã cảnh cáo cậu ta một cách nghiêm túc. Nếu lại còn gây rắc rối, hắn sẽ đánh chết cậu ta.

Vậy nên trận náo loạn mới dừng lại.

Về phần cậu của Từ Thần, thật đáng tiếc là hắn ta không có gan đến tìm. Nói thật, hai ngày nay Trần Nguyên bị người ta chỉnh đốn gần như nôn mửa, hắn vừa lúc rất muốn trút giận, nếu cậu Từ Thần có thể hy sinh mạng sống vì công lý thì thật là một người anh em tốt…

Khoan đã, điều vô nghĩa này có vẻ hơi kỳ lạ.

Tuần này, Trần Nguyên còn ấn đầu gối và đùi của Tiểu Trà, cuối cùng kéo toàn bộ điểm sát thương ở phần dưới cơ thể xuống dưới 90. Và cô bé cũng đã chuyển từ khả năng đi bộ tối đa 5 mét lên khoảng cách đi bộ tối đa là 20 mét, với thời lượng là một phút.

Đây có lẽ là hiệu quả mà Tiểu Trà chỉ có thể đạt được sau một năm phục hồi.

Bởi vì cô có thể tự mình đi lại nên tốc độ phục hồi sau đó sẽ nhanh hơn nhiều. Có lẽ Thẩm Tiểu Nhiễm sẽ có thể đi lại bình thường nhờ sự hỗ trợ của nạng và có thể sớm tốt nghiệp.

Từ một người tàn tật trở thành người gia tốc.

Sau đó, trong hai ngày qua, Hạ Tâm Ngữ cũng tự mình thảo luận về vấn đề của con chó của Chu Vũ. Cô đã nói với chủ nhà nhưng ông ta không đưa ra câu trả lời rõ ràng và muốn nghe ý kiến của con gái.

Vì vậy, khả năng được phép nuôi chó đã giảm đi.

Tuy nhiên, Hạ Tâm Ngữ nói rằng cô không muốn từ bỏ, vì vậy Trần Nguyên cũng muốn nỗ lực một chút.

Về phần trường học, cơ bản không có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ Chu Vũ cùng đội bóng rổ lần đầu tiên vượt qua vòng bán kết, nên đang chuẩn bị cho trận chung kết.

Chỉ có thể nói bản thân thực sự xứng đáng được 1/3 công lao.

“Siêu đại nhân, ta thật sự không đành lòng rời xa ngươi. Đừng đi, chỉ cần không làm mới là được chứ gì?”

Buổi tối, Trần Nguyên thực sự muốn khóc khi nhìn thấy thời gian của mình biến mất như cát lún không thể nắm bắt được trong lòng bàn tay.

Thời gian nên trôi chậm lại đi, đừng làm hyperon biến mất thêm nữa (khóc nức nở)…

Sinh học, tiếng Anh, một nửa tiếng Trung Quốc, đây là sự tiến bộ mà Trần Nguyên đã chinh phục được khi sử dụng hyperon.

Vậy, vẫn còn một giờ nữa cho đến khi hyperon được làm mới.

Hắn lẽ ra phải đi ngủ và đợi đến sáng mai.

Nhưng vì tò mò nên hắn đã đặt đồng hồ báo thức.

Vì vậy, vào lúc 12 giờ đêm, hắn đã thức dậy.

Hắn dụi dụi mắt, sau khi ý thức tỉnh táo trở lại, hắn ngồi dậy.

Không có cảm giác.

Tìm một chiếc cốc để cầm.

Thanh tiến trình vẫn còn đó.

Nhưng sau khi phát huy sức mạnh, tiến độ tăng lên rất chậm, sau nửa phút mới sắp gần như đạt tới 100…

Chết tiệt, nó đã yếu đi quá nhiều rồi đúng không?

Nếu vậy thì phải tự mình ghi nhớ các từ tiếng Anh, khi thanh tiến trình đầy, đến lúc đó hắn sẽ ghi nhớ được!

Hyperon như thế này thì vô dụng thôi.

Chỉ có thể nói rằng cũng may là trong tuần qua, ngoài việc chơi bóng rổ, chữa trị cho lolita và đấu kiếm, Trần Nguyên còn chăm chỉ học tập và phát huy tối đa lợi ích từ siêu năng lực của mình.

Vậy chính xác thì khả năng làm mới này là gì?

Cố gắng hồi lâu, Trần Nguyên mở rèm ra, nhìn xuống lầu. Lúc này vì đã muộn nên dưới căn hộ không có người.

Nhưng một lúc sau, Trần Nguyên nhìn thấy một người đàn ông đi tới, hình như là hàng xóm ở tầng dưới, một người đàn ông

khoảng ba mươi tuổi, thường xuyên làm ca đêm.

Thật kỳ lạ, hắn cảm thấy phong cách của anh ta có gì đó không ổn, giống như được làm từ Photoshop và không phù hợp với phông nền thật.

Như thể, không nằm trên cùng một tầng?

Chắc tại hắn buồn ngủ quá nên thị lực hơi kém.

Trần Nguyên không suy nghĩ nhiều, kéo rèm lại.

Nhưng sau khi thử rất nhiều phương pháp mà nó vẫn không kích hoạt được, nên hắn không còn cách nào khác là đi ngủ và đợi ngày mai xem.

Sau khi bước vào giấc mơ, một điểm sáng xuất hiện như thường lệ. Đây là giấc mộng suy yếu của bản cũ và có thể lựa chọn có vào giấc mơ hay không. Nếu không bấm vào, quả cầu ánh sáng sẽ dần biến mất.

Người cuối cùng hắn chạm vào hôm nay là Hạ Tâm Ngữ, nhưng có thể gặp cô vào ngày mai, vì vậy hắn chọn không vào giấc mộng…

Lúc sáu giờ, đồng hồ báo thức reo.

Trần Nguyên thức dậy đi vệ sinh, đánh răng và sửa lại tóc. Sau đó cởi quần ngủ, chuẩn bị mặc đồng phục.

Lúc hắn đang cúi đầu kéo quần, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên đi vào.

Chương 418: Siêu nhân mạnh nhất từ trước tới nay (2)

…”

Trần Nguyên đang mặc dở bộ đồng phục, chỉ mới tới đầu gối, quần lót lộ ra ngoài. Hơn nữa bởi vì lúc đó là buổi sáng, hắn cũng cùng tâm trạng với em họ tên “Bồ câu” nên ngượng ngùng ngay tại chỗ: “Không phải, cậu vào sao không gõ cửa…”

Không, cửa đóng rồi mà.

Vậy Hạ Tâm Ngữ làm sao đi vào được? !

Hơn nữa, miệng cô ấy dường như đang cử động, rõ ràng là đang nói, nhưng lại không nghe được âm thanh nào.

Cô ấy……

Có vẻ như đang giao tiếp với người khác?

Bởi vì, cô ấy cứ như nhìn người khác.

Nhưng không có ai khác ở đây cả.

Vừa nói, cô vừa đi tới trước mặt hắn, trực tiếp ngồi xuống trên người Trần Nguyên…

Không, em họ hắn vẫn còn ở đây!

Ngay khi Trần Nguyên lo lắng như vậy vì hắn sắp tiếp xúc cơ thể với Hạ Tâm Ngữ. Cơ thể cô xuyên thẳng qua người hắn.

Sau đó, cô ngồi trên giường.

Mặc quần vào, Trần Nguyên đứng dậy. Sau đó, hắn nhìn Hạ Tâm Ngữ ngồi ở trên giường, hơi đung đưa chân, nghiêng đầu nhìn bàn làm việc, mỉm cười nói gì đó.

Ngoài ra, không hướng mắt tới hắn.

Cho dù hành động là do một mỹ nhân như Hạ Tâm Ngữ thực hiện… Cảnh tượng này vẫn rất kỳ quái.

Không, Hạ Tâm Ngữ dường như không ở cùng tầng với nền.

Màu sắc của cô ấy nhạt hơn so với người bình thường, cô ấy có cảm giác thanh tao, giống như một hình chiếu, không chân thực lắm.

Cho nên có thể xác định đây không phải là Hạ Tâm Ngữ thật sự.

Tất nhiên, nó cũng không phải là ma.

Hắn đã bỏ ra nhiều công sức như vậy để cứu Hạ Tâm Ngữ, nếu cô vẫn chết, mọi chuyện xảy ra bây giờ chỉ là một giấc mơ, chỉ là ảo tưởng của một nam sinh trung học khiêu dâm, vậy hắn sẽ không chơi nữa.

Hắn chết sao.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trần Viễn hoàn toàn không hiểu, hắn chỉ nhìn Hạ Tâm Ngữ trước mặt, nhìn kỹ thì phát hiện, bất kể là dung mạo hay thái độ của cô, đều là cô gái bên cạnh hắn.

Sau đó, hắn bước đến trước mặt Hạ Tâm Ngữ, vẫy tay trước mặt cô, nhưng đối phương không chớp mắt mà tiếp tục nói gì đó, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Cho dù hai người ở rất gần nhau thì khoảng cách giữa hai mắt cũng chưa đến năm centimet…

Sau đó, Trần Nguyên hôn lên miệng ảo ảnh một cái.

Thật không may, hắn không cảm thấy gì cả.

Không có phản hồi.

Vậy, một màn những người giấy đang đối thoại này đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Màn hình chứa đầy vi khuẩn.

Ha, hyperon ngày càng trở nên trừu tượng hơn.

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

Hạ Tâm Ngữ chân chính sắp đến rồi!

Vậy thì chẳng phải cô ấy sẽ không sợ chết khiếp khi nhìn thấy ảo ảnh này sao?

Không, nếu đây là siêu năng lực của mình, Hạ Tâm Ngữ sẽ không thể nhìn thấy được.

Trần Nguyên có suy đoán như vậy nên đi ra mở cửa. Sau đó, hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Trần Nguyên mời Hạ Tâm Ngữ đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Rồi hắn lo lắng nhìn cô, chú ý đến biểu cảm của cô…

“Bọn tớ chỉ còn ba ngày nữa là thi tháng, lớp cậu có vậy không?” Hạ Tâm Nguyên hỏi.

“Chà, bọn tôi chậm hơn 1 ngày vì còn 2 trận bóng rổ nữa cuối tuần mới kết thúc.”

Hạ Tâm Ngữ hoàn toàn không chú ý đến ảo ảnh Hạ Tâm Ngữ.

Bên kia cũng không có phản ứng gì.

Nhưng sau khi Hạ Tâm Ngữ đi vào, ảo ảnh liền đứng dậy. Sau đó, đi về phía cửa.

Một lần nữa, cô ấy bước ra ngoài mà không mở cửa… Cúi đầu cẩn thận xem của quý của mình!

Chết tiệt, trái tim mạnh mẽ của hắn, có thể vượt qua chuyện này được không?

“Cặp sách của cậu còn chưa được lau chùi mà.” Hạ Tâm Ngữ cười nhắc nhở.

“Ồ, tôi sẽ chùi.”

Trần Nguyên đi đến bàn và bỏ bài kiểm tra hắn viết ngày hôm qua vào cặp đi học.

“Gần đây thời tiết chuyển lạnh rồi, cậu phải đổi chăn bông dày hơn để tránh bị cảm lạnh.”

“Ừ, cậu cũng vậy…” Khi Trần Nguyên không muốn trả lời, thì nhìn thấy Hạ Ngữ Tâm đang đi đến cửa sổ.

Sau đó cô xoay người và ngồi xuống.

Hai chân đung đưa nhẹ nhàng.

Cô quay mặt về phía bàn, nói với vẻ mặt rất quen thuộc, như thể hắn đã nhìn thấy nó ba phút trước: “Cuộc thi toán diễn ra vào giữa tháng. Lần này quan trọng hơn kỳ thi hàng tháng, vì vậy cậu không thể lơ là được.”

Tôi đã thấy cảnh này.

Đúng rồi, hắn đã thấy trước rồi.

Hạ Tâm Ngữ đã làm tất cả những hành động này từ lúc ở cửa, vào phòng, đến ngồi trên giường, đều không có chút khác biệt nào.

Cho nên, thứ hắn đã nhìn thấy chính là Hạ Tâm Ngữ trong tương lai.

Nói cách khác, thứ hắn vừa hôn không phải là không khí, mà là Hạ Tâm Ngữ trong tương lai.

Tất nhiên, về cơ bản nó vẫn là không khí.

Tuyệt quá!

Có biết tại sao hắn lại phấn khích không? !

Đây là siêu năng lực tuyệt vời nhất từ trước đến nay!

Ví dụ.

Chúng ta đang xem một trận đấu, khán giả vẫn đang cổ vũ cho chiến thắng của một trận chiến đồng đội, nhưng Trần Nguyên đã nhìn thấy cái kết của trận chiến xem ai là người thắng người thua!

Chương 419: Làm chủ siêu tử (1)

“Trần Nguyên, tại sao cậu lúc nào cũng ngẩn ngơ vậy… Mệt mỏi sao?” Hạ Tâm Ngữ nghi hoặc hỏi.

“Không, không sao đâu.”

Trần Nguyên nhanh chóng nhét sách và bài kiểm tra vào cặp, kéo khóa lại rồi đeo lên lưng.

“Ừ, ăn sáng đi. Ăn no xong sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Hạ Tâm Ngữ đứng dậy khỏi giường và cùng Trần Nguyên, chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này, Trần Nguyên đột nhiên nắm lấy tay cô, nói: “Chúng ta ở trong phòng thêm ba phút nữa.”

“……Có thể.”

Hạ Tâm Ngữ không hiểu lắm, nhưng Trần Nguyên đã nắm tay cô, nên cô trực tiếp đồng ý.

Đột nhiên, Trần Nguyên nhìn thấy một ảo ảnh xâm nhập vào cơ thể Hạ Tâm Ngữ và hòa làm một với cô.

Như được mạ vàng, độ sáng trên cơ thể Hạ Tâm Ngữ đột nhiên tăng lên.

Đoán đúng rồi.

Hắn đoán hoàn toàn đúng!

Hắn có thể nhìn thấy tương lai và đương nhiên hắn có thể thay đổi tương lai.

Hạ Tâm Ngữ vẫn còn ở đây ba phút sau, nên không có lý do gì ảo ảnh của cô ấy lại không ở đây.

“Đi thôi.” Trần Nguyên buông ra.

“Hả?” Hạ Tâm Ngữ sửng sốt một chút, sau đó gật đầu: “Được rồi, nhưng cậu phải nói cho tôi biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì…”

Khoảnh khắc tiếp theo, ảo ảnh trong thân thể Hạ Tâm Ngữ rời đi, giống như linh hồn thoát khỏi thân thể vậy, biến mất không thấy.

Cô sẽ tiếp tục hành động, vì vậy cô ấy của của ba phút sau sẽ xuất hiện.

Lúc này, nội tâm chấn động của Trần Nguyên dần dần bình tĩnh lại, hắn không còn mơ hồ về bất cứ điều gì nữa.

Bởi vì,

Hắn là vị thần toàn năng và toàn trí.

…

Tuần này, nếu Siêu Tử mạnh vô đối thì tinh thần cũng bị nhiễu loạn đến độ…

“Nãy cậu bảo tớ đợi ở trong phòng một chút mà sao lại một mình rời đi gấp đến như vậy?” Hạ Tâm Ngữ không hiểu lắm, cô cảm thấy Trần Nguyên hôm nay có chút khác thường.

Hình như do mình đang quá buồn ngủ nên chẳng thể nào tập trung được.

Nhìn thì tưởng như hắn đang nhìn người khác.

Nhưng rõ ràng là trong nhà này không còn một người nào nữa.

Có ma hay chăng?

Mình buồn cười thật đấy…mình đang nghĩ gì thế này.

“Vừa rồi tôi đang nghĩ sẽ đi rửa mặt, tại vì tôi đang buồn ngủ dữ lắm.” Trần Nguyên lấy tay che miệng, ngáp một cái, rồi uể oải đáp.

“Đúng là rửa mặt bằng nước lạnh sẽ khiến cậu tỉnh táo hơn, nhưng bây giờ cậu không cần phải cố gắng tỉnh táo tới vậy đâu.” Hạ Tâm Ngữ vỗ nhẹ vào vai cô, ra hiệu: “ Đang trên xe

buýt nên cậu cứ yên tâm mà ngủ, tới nơi thì tớ sẽ gọi. Lần này cậu sẽ không còn ngủ quên nữa đâu.”

“Được, được, được.” Trần Nguyên gật đầu tán thành đề nghị này.

Bò vai nhỏ nhắn thơm thơm .

“Có phải là cậu đang buồn ngủ không vậy?” Hạ Tâm Ngữ phàn nàn, “Mà tớ cảm thấy có vẻ cậu đang tràn trề sinh lực đấy chứ.”

“Vừa rồi tôi có hơi buồn ngủ, nhưng bây giờ tôi không còn buồn ngủ nữa rồi.” Giọng điệu của Trần Nguyên trở nên nghiêm túc.

“Hả? Tại sao? ” Hạ Tâm Ngữ có chút bối rối mà hỏi lại.

Chẳng lẽ do mình đã cho cậu ấy mượn bờ vai để nằm ngủ nên cơn buồn ngủ đã biến mất luôn rồi?

Nếu bây giờ hắn nói ra, có lẽ sẽ hơi khó xử.

Tất nhiên, tự “rát vàng” cho chính mình cũng không phải điều gì quá xấu.

Thật xin lỗi, Tâm Ngữ, bờ vai nhỏ nhắn thơm dịu đúng là rất đáng thổn thức, nhưng tại thời điểm này, mình tỉnh táo đến vậy là vì lý do khác, nó hoang đường hơn rất nhiều.

Kể từ khi bước xuống cầu thang, nhất là sau khi rời sân mà đi trên đường, Trần Nguyên phát hiện ra những linh hồn ở quanh mình, như hàng ngàn linh hồn bất tử ,cạnh bên những bông hoa đang nở rộ, họ lặng lẽ xuất hiện ở đó và đi lại như bình thường.

Quả nhiên, Siêu Tử càng mạnh thì càng ảnh hưởng tới tinh thần nhiều hơn.

Nếu ở tuần đầu tiên là vô số những con bọ kỹ thuật số cản trở tầm nhìn thì lần này mức độ còn có vẻ tệ hơn khá nhiều.

Dù là có hướng ánh mắt ra xa bao nhiêu thì hắn vẫn nhìn thấy những linh hồn đang lởn vởn.

Nói theo cách này, nếu dân số trên trái đất là 8 tỷ người. Thì đối với Trần Nguyên mà nói, dân số có thể lên đến 16 tỷ, bọn họ đều tồn tại khách quan, nhưng hắn chỉ có 1 đôi mắt, khả

năng nhìn được cũng có giới hạn, cho nên hắn không thể nhìn thấy hết tất cả.

Lấy một ví dụ mà ai cũng có thể hiểu được.

Đó là khi mọi người trên thế giới đều có nội tại của Ekko.

Nhưng thế bị động của Ekko cho thấy quỹ đạo của quá khứ. Và cả quỹ đạo của những con người này là trong tương lai.

Ba phút sau, thực tế đã đến nhanh như khi ngồi trên chiếc Phantom.

Tuy nhiên, chỉ ba phút sau đó người ta không bao giờ có thể lần ra dấu vết của những linh hồn ấy.

Chỉ còn một cách duy nhất, đó là sự tĩnh lặng.

Chúng ta hãy nói đùa một chút nhé:

Cho dù là ban ngày thì Thẩm Tiểu Nhiễm cũng bị linh hồn che khuất.

Chương 420: Làm chủ siêu tử (2)

“Cậu muốn ăn gì?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

“Chúng mình có thể ăn bánh kếp…”

Trần Nguyên lẩm bẩm khi nhìn Hạ Tâm Ngữ, người đang đứng trước cửa hàng bánh kếp và có ý định mua một chiếc.

“Ừ, chắc chắn là được rồi. Tình cờ là mình cũng muốn ăn nó.” Hạ Tâm Ngữ không thấy lời nói của Trần Nguyên có gì kỳ lạ.

Cô cùng Trần Nguyên bước đến quán bánh kếp ở phía đối diện. Hai người gọi 2 chiếc bánh kếp với hương vị khác nhau, khi họ đang định ngồi xuống ăn ngay trong quán, tình cờ là hai chiếc ghế trống còn lại đã có người ngồi.

Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể đứng bên ngoài để ăn.

“Thử cái này xem.” Hạ Tâm Ngữ giơ tay lên, đưa miếng bánh đến miệng Trần Nguyên.

Hắn cắn một miếng, nhai xong lại nghĩ đến linh hồn bên trong của Hạ Tâm Ngữ, há miệng nhưng lại như cắn vào không khí.

Và rồi hắn cũng đưa bánh kếp của mình cho cô thử.

Nhìn vào tương lai.

“Cảm ơn nha.”

Hạ Tâm Ngữ dùng ngón tay vén một sợi tóc vào bên tai, sau đó cúi đầu, há miệng cắn một miếng bánh kếp. Chút sốt cà chua còn lại dính trên đôi môi mềm mại trong suốt như pha lê của cô, cô mỉm cười, liếm 1 cái rồi tiếp tục thưởng thức bữa sáng của mình…

Cảnh tượng ấy dễ thương đến mức làm người khác có thể chỉ muốn cắn và nuốt cô ấy xuống.

Nhưng Trần Nguyên lại có cảm giác hơi lạ.

Tương lai là tương lai của chính mỗi người.

Khi biết trước tương lai của mình, rồi chủ động tiến gần hơn đến tương lai…

Ý nghĩa của sự tồn tại của cái ‘tôi’ chỉ là để dẫn tới tương lai?

Hắn đã nhìn thấy khoảnh khắc dễ thương của Hạ Tâm Ngữ từ ba phút trước. Vì thế khi xem lại, cảm giác của hắn đã phần nào bị mài mòn đi.

Điều đó có nghĩa là…

Chết tiệt, lạ thấy đấy!

Và những mâu thuẫn nội tâm cứ tiếp diễn!

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, Trần Nguyên lại mở mắt ra, ‘Bọn họ’ đang ăn bánh kếp đã đi mất rồi.

Mặc dù hiện tại chị còn lại mỗi linh hồn của Hạ Tâm Ngữ, nhưng Trần Nguyên lại cảm thấy được chữa lành khi ở cạnh cô.

Tuần này Siêu Tử quả thực rất tàn nhẫn, nhưng công dụng của nó là vô tận. Chỉ cần biết sử dụng đúng cách, đến cả tiền để mua một quốc gia cũng có thể kiếm được.

Nhưng vì quá tàn nhẫn, thậm chí còn thông báo trước mọi chuyện trên thế giới, điều này dễ khiến người ta có cảm giác trống rỗng, lơ đãng trong đó không thể nói thành lời.

Nhiều tác phẩm có nhắc đến cảm giác này, dường như cũng có lúc Chúa cảm thấy nhàm chán vì quá toàn năng.

Giống như có người tự xưng là pháp sư [bíp—] mạnh nhất ngàn năm nay, luôn mong gặp được đối thủ mạnh nhất để mang lại hạnh phúc cho mình nên hành động bất cẩn, thích phóng túng, thích buông thả, cuối cùng kết quả nhận lại chính là thất bại thảm hại chẳng ai có thể ngờ đến.

Đã biết trước được mọi thứ nên có thể cảm thấy chán chường.

Vì nó bất khả chiến bại nên chán lắm.

Nhưng,

Mình lại khác…

Mình sẽ không chán đâu.

Bởi vì Siêu Tử sẽ được loại bỏ vào tuần tới.

Rồi sau đó, mình sẽ không còn rơi vào trạng thái trống rỗng này nữa.

Bởi vì, sự thật nằm trong tay mình!

“Hở?”

Hạ Tâm Ngữ đang định lau miệng sau khi ăn bánh kếp, nhưng rồi Trần Nguyên đã lấy khăn giấy lau cho cô ấy như một giáo viên mẫu giáo chăm sóc cho một đứa trẻ.

Mình đang học năm thứ hai trung học đó…

“Chúng mình đi mua chút gì uống đi, nước đường chẳng hạn.” Trần Nguyên nói.

“Sao buổi sáng lại phải uống nước đường… Hơn nữa, giá đồ bữa sáng đã hơi cao rồi.” Hạ Tâm Ngữ khó hiểu.

“Không sao đâu, hôm qua tôi đã kiếm được một ít tiền bằng cách giúp Đường Kiên mở hộp, anh ấy đưa cho tôi một phong bì màu đỏ. Đi thôi, anh Đường sẽ đãi chúng ta một ly.”

Đột nhiên, Trần Nguyên đưa ra một quyết định bất ngờ. Hơn nữa, nó còn thể hiện tính phóng khoáng của đàn ông Đông Nam Bộ, nam làm, nữ trông.

Hắn căn bản không cho Hạ Tâm Ngữ quyền lựa chọn, tiện tay thay là thay đổi hành trình ban đầu ngay.

Sau đó, linh hồn của Hạ Tâm Ngữ do quyết định đột ngột của hắn mà lập tức ẩn hiện từ nơi này đến nơi khác, chẳng khác nào một con bọ.

Vào lúc này, mâu thuẫn nội tâm của Trần Nguyên đã kết thúc.

Thay vào đó, có một loại cảm xúc khao khát muốn kiểm soát tương lai khác với những điều đã được định trước lại được dấy lên.

Cũng bởi hành động này đã cho phép Trần Nguyên chinh phục Siêu Tử giống như Hemingway chinh phục biển cả.

Tương lai của mình không phải là con đường tất yếu mà mình bắt buộc phải đi.

Nhưng đó cũng là một sự lựa chọn.

Về cơ bản,mình đang sử dụng Siêu Tử, chứ không phải Siêu Tử bắt mình làm nô lệ.

Đến đây rồi, mình đang chơi ván cờ này.

Do đã trải qua sự biến động về tinh thần của Siêu Tử trong tuần đầu tiên và cả tuần thứ hai, Trần Nguyên đã nhanh chóng thích nghi và có thể phân biệt rõ ràng giữa hiện thực và tương lai.

Chương 421: Làm chủ siêu tử (3)

Tốt rồi, không còn rơi vào mớ hỗn độn nữa.

“Ồ, Vũ Tử.” Ngay khi cả hai đang trên đường đến nhà ga, chú chó nhỏ màu vàng với vẻ ngoài dễ thương, vết thương trên chân đã hoàn toàn lành lại, ngay cả mảng lông cũng dần dài ra, vui vẻ chạy tới.

Hạ Tâm Ngữ nhìn thấy, cô rất vui, ngồi xổm xuống, vuốt vuốt đầu chú chó, cười nói: “Tiểu Vũ à, bọn chị đang muốn thuyết phục chủ nhà, chờ một chút nữa nhé.”

Vũ Tử có mối quan hệ rất tốt với Hạ Tâm Ngữ, mặc dù nó cũng nhận ra chàng trai này. Nhưng đối với một cô gái xinh đẹp như vậy, hẳn là sẽ thân thiết nhanh hơn, cũng đối đáp với hai người họ như nhau. Và bởi vì Hạ Tâm Ngữ dịu dàng hơn nên nó còn sẵn sàng để lộ ra cái bụng trắng nõn.

Này, Vũ Tử chú ý đến việc bảo vệ bản thân đi. Cô bé, đừng để lộ ngực như thế.

Hơn nữa, tận tám bộ ngực lộ ra ngoài, còn muốn vô liêm sỉ đến mức nào nữa? !

Có vẻ là Vũ Tử rất muốn làm thân với mình, nó quả thực là một chú chó xinh xắn và sạch sẽ. Tuy rằng Hạ Hải nói cấm nuôi chó hoa, nhưng phố cổ nơi hắn ở không được quản lý chặt chẽ, rất nhiều người vẫn còn nuôi, nhiều nhất là không lấy được chứng chỉ, sẽ không có phiền toái khác.

Vì vậy, chỉ cần không có sự phản đối nào quá quyết liệt, Trần Nguyên dự định sẽ đưa Vũ Tử về nhà vào thứ bảy này.

“Tiểu Ngữ, vậy chúng mình đi thôi…”

Ngay lúc Hạ Tâm Ngữ đang chuẩn bị rời đi, cô nhận thấy Trần Nguyên đang ngơ ngác, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi nghĩ để Vũ Tử đi lang thang như thế này cũng không phải là có trách nhiệm lắm. Dù sao chúng mình cũng đã cho nó ăn nhiều lần rồi.”

“Có thể nhận nuôi sao?” Hạ Tâm Ngữ kinh ngạc hỏi.

Nhận con nuôi không phải là điều quan trọng nhất vào lúc này.

Ở giai đoạn này, đó là về sự cứu rỗi.

Trần Nguyên nhìn thấy linh hồn của chú chó, sau khi họ rời đi, nó tiếp tục đi lang thang trên đường. Rồi bị một đứa trẻ đang cầm xúc xích thu hút, nó đang vui vẻ há miệng ăn thì bất ngờ hai chân trước bị bắt lấy.

Sau đó, một đứa trẻ khác đang trốn gần đó xuất hiện và tóm lấy hai chân sau của Vũ Tử.

Rồi tựa như một cuộc kéo co, chúng kéo mạnh cơ thể của nó, trên mặt nở nụ cười hào hứng.

Mặc dù là ảo ảnh nhưng bạn vẫn có thể nghe thấy âm thanh.

Khi bắt đầu cuộc đời một con người, ác tâm thực sự nhất của chúng vô cùng chói tai.

Về phần Vũ Tử, chiếc chân bị thương chưa lành hoàn toàn đã gãy ra, máu rỉ ra và anh ta hét lên đau lòng. Chú chó vốn luôn

vui vẻ, luôn nở nụ cười ấm áp lại một lần nữa bị tổn thương.

Vào giây phút cuối cùng, mẹ nó vẫn bảo mang nó về nhà.

Nó không biết có hiểu hay không nên chỉ cười lăn lộn.

Rồi sau khi họ rời đi, nó lại rơi vào cái bẫy đó mà hoàn toàn không biết gì về nó. Sau trải nghiệm này, nó có thể đã trốn thoát khỏi nơi này vì quá sợ hãi con người và sẽ không bao giờ nhìn thấy chính mình nữa…

Nói cách khác, nó có thể sống sót hay không lại là chuyện khác.

Hai đứa trẻ quả thực đã bị ai đó ngăn cản và mắng mỏ, nhưng vì xung quanh có ít người nên Vũ Tử được tìm thấy rất muộn, cũng đã bị tra tấn rất lâu, cậu nằm trên mặt đất hơn một phút, trông thật tội nghiệp. Nếu không gặp được người đối xử dịu dàng với chó hoang như mình thì thậm chí sẽ khó sống sót.

Lúc này, Trần Nguyên nhìn thấy đứa trẻ tàn ác xuất hiện trong thực tế.

Đang đi cùng với bạn thân của mình, trong tay cầm một miếng giăm bông, nhỏ giọng thảo luận điều gì đó.

Cho nên, cho dù mình đã nhìn thấy tất cả, biết đây là con chó mình đang nuôi, hiểu được Tâm Ngữ rất coi trọng nó, mình còn muốn làm ngơ sao?

Khi đã có kim, cần phải bơm căng bụng ếch.

Khi đã có xúc xích giăm bông, phải lừa một con chó biến nó thành một con dachshund.

Mình thực sự muốn bóp chết hai tên nhóc này.

“Vậy hôm nay chúng ta trở về… mang theo em ấy nhé?” Hạ Tâm Ngữ rất mong chờ chuyện này.

Không phải là nuôi chó đâu, dù sao thì cô ấy cũng không thích nuôi thú cưng đến thế.

Thay vào đó, hai người họ cùng nhau nuôi một chú cún cưng.

Nghe nói loại chuyện này có thể rèn luyện tính kiên nhẫn, kinh nghiệm nuôi thú cưng cũng có thể dùng để chữa bệnh cho trẻ em sau này…

Sau này mình cũng quên mất và tôi không biết mình đang nói về điều gì.

“Tâm Ngữ, bây giờ tôi muốn đưa Vũ Tử về nhà. Cậu không thể đi học muộn được mà phải không?” Trần Nguyên quỳ xuống và giữ chân con chó, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Vũ Tử và bình tĩnh hỏi Hạ Tâm Ngữ.

“Muộn cũng không tốt, nhưng cậu cũng sẽ đến muộn…” Hạ Tâm Ngữ khó hiểu, “Bây giờ cậu phải mang về nhà à?”

“Ừm.” Trần Nguyên gật đầu và thì thầm, “Tôi đã nhìn thấy hai đứa trẻ đó, chúng là những kẻ ngược đãi chó mèo, chúng chuyên bắt chó mèo hoang và bắt nạt chúng.”

Chương 422: Làm chủ siêu tử (4)

“…” Hạ Tâm Ngữ sửng sốt một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn hai đứa nhỏ quả nhiên có chút khó coi. Đột nhiên căng thẳng, anh lo lắng nói: “Bọn họ không muốn làm tổn thương Tiểu Ngữ phải không?”

“Trăm phần trăm là có.” Trần Nguyên gật đầu.

“Vậy tớ sẽ đi về với cậu…”

“Không được, gần đây tôi đã mất mặt với Lão Mộ quá nhiều, nên vẫn có thể đến muộn một lần.” Trần Nguyên đứng dậy, mỉm cười nói với Tân Dư: “Cậu mau mau đi học đi, tôi sẽ mang nhóc ấy về.” về nhà nhanh lên.”

“…Được rồi, về đến nhà tớ sẽ tắm và sấy cho em ấy. Bây giờ tớ sẽ làm phiền cậu.” Lời nhắn chủ yếu của Hạ Tâm Ngữ là nghe lời khuyên, vì Trần Nguyên đã ở đó nên cô ấy không chậm trễ và vội vã đến bến xe.

“Về nhà với bố thôi nào.”

Nghĩ đến tương lai Vũ Tử với dáng vẻ vô cùng đáng thương, tựa như tất cả những chuyện này thật sự đã xảy ra với nó, Trần Nguyên cảm thấy rất có lỗi với chú chó nhỏ này. Vì vậy, hắn cũng nói chuyện với nó nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhóc này, đến Chu Phù tao đây cũng chưa từng dễ dãi tới như vậy, nên hãy biết bằng lòng đi nhé (cái kiểu lẩm bẩm của ông

chủ).

“Gâu gâu!” Vũ Tử hiểu được hắn đang mang em ấy đi, đuôi vẫy vẫy, vui vẻ sủa vài tiếng rồi đi theo phía sau.

Vì chú chó đi nhanh nên thường xuyên vượt qua Trần Nguyên. Sau đó, nhóc bước lại và lướt qua bắp chân của mình.

Vũ Tử muốn tiếp xúc cơ thể nhiều hơn với mình

“Chó ngoan, chó ngoan.”

Trần Nguyên mỉm cười khen ngợi.

Rồi hắn bất chợt nhìn thấy hồn của hai đứa trẻ đi ngang qua hắn, tay cầm chiếc xúc xích giăm bông để dụ một chú chó đen khác.

Và vì quá tin tưởng con người, chú chó đen ấy cũng rơi vào bẫy giống như Vũ Tử.

Sự tra tấn, tiếng la hét, tiếng cười thỏa mãn cứ xen lẫn nhau…

Chết tiệt, mình có thể giết hai đứa trẻ này được không?

Những suy nghĩ tàn nhẫn thật sự đã được ấp ủ trong đầu Trần Nguyên rồi.

Nhưng điều khó chịu nhất là những gì sẽ xảy ra trong tương lai lại chẳng thể dùng làm bằng chứng được. Hơn nữa, nếu hắn đứng gần đó quan sát thì chúng có thể sẽ không dám làm những việc đó.

Nói cách khác, tương lai của thế giới này sẽ chẳng thể nào thay đổi được.

Những thay đổi trên quỹ đạo thế giới này vận hành được bắt nguồn từ sự can thiệp của người quan sát như Trần Nguyên.

Hắn không thể cứ đứng ở đây mãi cho đến khi chúng đến trường, điều đó sẽ rất lãng phí thời gian.

Nhưng con chó này… hình như là của chủ tiệm xổ số?

Mình thường thấy nó nằm trước cửa.

Hơn nữa, nó là giống chó nhà, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo, nhưng không bao giờ đi xa.

Nếu bây giờ mình đi tìm anh ấy…

Hừm, có thể hỏi thử xem, có lẽ là của gia đình anh ấy.

Ngay khi Trần Nguyên đang suy nghĩ điều này, hồn của ông chủ cửa hàng xổ số xuất hiện!

Anh ấy chạy về phía hắn, hét lên điều gì đó khiến Trần Nguyên sợ hãi, nhưng hắn không kịp phản ứng cho đến khi người kia xuyên qua cơ thể hắn. Và, từ từ quay lại.

Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười hài lòng.

……

"Đây, tóm lấy hai chân sau của nó!"

Cho chú chó ăn hết nửa chiếc xúc xích giăm bông, đứa trẻ phía trước đột nhiên tóm lấy hai chân trước của con chó đen. Sau đó, đối tác của đứa bé phản ứng rất nhanh và tóm lấy chân sau.

Bộ đôi phối hợp khéo léo và có vẻ đã cùng nhau tra tấn rất nhiều chú chó con khác, cứ thế dùng sức để kéo con chó lên không trung. Rồi trêu đùa con chó không chán, nghe tiếng chó sủa mà cười sảng khoái.

Hẳn là chúng thường làm những việc như thế này, dùng súng cao su bắn mèo, làm nổ tung chuồng chó bằng pháo và trò chơi 'dachshund' mới học gần đây. Tuy nhiên, chúng sẽ chỉ tìm kiếm những chú chó đi lạc, vì nếu ngược đãi phải chó cưng của gia đình nào đó, sẽ phải đền tiền và có thể bị phạt nữa. Cho dù có người nhìn thấy những hành động như vậy với chó hoang, cùng lắm cũng chỉ bị mắng vài lần mà thôi, không phải gánh chịu những trách nhiệm khác.

Hơn nữa, con chó đen này nhìn qua cũng không có điểm gì đặc biệt, có thể là chó hoang vô hại.

"Này! Lũ nhóc kia đang làm gì vậy?!"

Lúc này, một người trưởng thành chạy tới chửi bới.

Hai đứa trẻ nhanh chóng thả chó xuống, quay người bỏ chạy, cười lớn.

"Bá cháy! Chạy, chạy, chạy…"

Một thằng nhóc còn chưa nói xong đã bất ngờ bị đá mạnh vào lưng!

Rồi nhóc ấy bị văng ra xa, ngã xuống đất.

Một đứa nhóc khác sợ đến mất trí, chỉ trong chốc lát, một bàn tay to lớn đột nhiên nắm lấy cổ tay nó, chẳng khác nào đang xách một con gà lên, chân nó bay lên không trung, nó sợ hãi khóc ngay tại chỗ.

“Khóc đi? Khóc đi! Gọi cho bố mẹ mày đi xem nào!”

Ông chủ, người đã nhét tất cả giấy chứng nhận chó nhà, hóa đơn mua chó, tiêm phòng và giấy chứng nhận y tế vào túi trước khi đến, tình cờ bắt được một nhóc. Sau đó, hắn trừng mắt nhìn tên khốn nạn đang ngồi dưới đất khóc lớn, mắng: “Nói với bọn họ rằng mày đã hành hạ và làm một con Doberman Pinscher bị thương, đến trả tiền đi!”

Chương 423: Hà Hồng Đào thơm lây (1)

……

“Dễ chịu, một cảm giác vô cùng dễ chịu”

Ngồi trên xe buýt, Trần Nguyên xem đi xem lại đoạn video này, và từ tận đáy lòng, hắn cảm thấy thực sự rất mừng.

Cú đá đó còn đỉnh hơn cả cú đá của Kai.

Đáng tiếc hắn cũng mắc phải sai lầm giống Đầu Khải, không có đá vào đầu.

Thích Đầu khải, Kiện Khang Dứu, Siêu Tử Nguyên còn được biết đến là ba nhân vật anh hùng siêu đỉnh.

Qua thử nghiệm nhỏ này, có lẽ hắn đã hiểu cách chơi.

Chỉ suy nghĩ thôi chưa đủ, bản thân phải thực sự hành động để thay đổi tương lai.

Ví dụ như Trần Nguyên nhớ rằng khi hắn đang tìm ai đó, ông chủ của hắn không xuất hiện mà quyết định hỏi, điều này đã thay đổi kết quả.

Có nghĩa là, nói suông thôi chưa đủ, phải có sự can thiệp thực sự vào dòng thời gian để thay đổi tương lai.

Bởi vì Trần Nguyên gọi người kịp thời nên Doberman không bị thương nặng, nhưng hai đứa trẻ lại làm hư hỏng tài sản

riêng của người khác, cha mẹ chúng không thể không ra tay.

Trần Nguyên cũng đưa Vũ Tử về nhà sau khi ghi hình lại tất cả.

Không biết Vũ Tử có nhìn thấy con chó kia bị ngược đãi hay không, dọc đường sợ hãi ôm chặt lấy hắn, một centimet cũng không muốn rời, sau khi trở về phòng, chú chó nhỏ lặng lẽ nằm trên người Trần Nguyên Phổ. Có vẻ như nó sẽ không làm ầm ĩ lên đâu.

Sau khi cho nó nước và thức ăn (cơm chó), Trần Nguyên cũng rời đi.

Này, mình đến muộn rồi.

Mình chỉ có thể làm nũng với Lão Mộ.

Mặc dù có khả năng cao là bên kia sẽ không cho qua dễ dàng.

Nhưng vì dù gì mình cũng đã muộn tới mười phút rồi, nên mình có thể ở lại lâu hơn một chút.

Sau khi xuống xe, Trần Nguyên cũng không vội vã, như thể hiệu trưởng là chú hai của mình, rất bình tĩnh.

Thay vì bị phạt vì muộn mười phút, trong thời gian này thà tìm cớ, luyện trước cách nói sao cho hay rồi chém gió trước mặt Lão Mộ.

Mình có thể nghĩ ra những lý do gì bây giờ nhỉ…

Lúc này, một linh hồn chạy về phía hắn, càng ngày càng gần, trong tay linh hồn vẫn còn ôm một cái túi.

Túi xách nữ.

Một người đàn ông cắt tóc húi cua, mặc áo khoác đen, trên tay cầm túi xách của phụ nữ?

Hắn nghĩ đến một khả năng.

Sau đó, nửa phút sau linh hồn của bà cô béo chạy tới, thở hổn hển, xác nhận sự nghi ngờ của hắn.

Chạy chạy mãi, thịt trên mặt hắn vẫn run rẩy, thật sự là không thể chạy trước mặt hắn, mồ hôi nhễ nhại. Cô ấy dậm chân lo lắng và hét lên điều gì đó. mình không nghe rõ, nhưng hình như miệng là: Túi, túi của tôi

Túi, túi của tôi!

Cô ấy dường như không biết ai đã cướp túi của mình, vì tiếng hét phát ra từ hướng khác. Mình vừa không chú ý bị một kẻ móc túi nhặt được, vô thức đuổi theo hắn hướng này.

Có vẻ như trong vòng hai phút nữa, linh hồn (người đàn ông cắt tóc húi cua) sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Bởi vì trước khi hắn gặp mình, không một ai có thể can thiệp.

Không, ngay cả khi hắn bị can thiệp, người của hắn sẽ xuất hiện ở đây sau hai phút nữa.

Suy cho cùng, trên toàn bộ trái đất chỉ có một nhân tố X có thể thay đổi tương lai, đó chính là Trần Nguyên.

Trừ khi hắn nói với người khác về khả năng của mình, nếu không thì hắn cũng trở thành nhân tố X.

Vậy chỉ cần mình không di chuyển, mình sẽ gặp hắn ta ở đây.

Hắn ta có thể đi vòng quanh hoặc đẩy mình ra xa.

Tóm lại là mình nhất định sẽ đến.

Về lý do chính đáng, chẳng phải điều này sắp xảy ra sao?

Anh Siêu, cho mượn một chút nhé.

Cú đấm này có thể làm gãy xương sườn.

Suy nghĩ như vậy, Trần Nguyên nắm chặt nắm đấm, thanh năng lượng đang được nạp điện.

Cú đấm công kích luôn có thể thực hiện được, ngay từ tuần trước đã có cách chơi này. Nhưng chiến đấu thật sự khác với trong hoạt hình tokusatsu, ngay cả thời gian nửa phút biến hình cũng không giống nhau, dù là ngây người nửa giây thì cũng đã có khả năng bị ăn đòn.

Vì vậy, khi đối mặt với cậu Từ Thần, lúc tắm máu đối phương, Trần Nguyên cũng là "nắm lấy" tay, sau đó phát nổ.

Cho dù tuần trước, bản thân cũng phải cần hai giây tích lũy năng lượng mới có thể hoàn thành.

Nếu cậu của Từ Thần không xem thường mình, lập tức vung tay ra, hắn thậm chí còn không thể hoàn thành đòn then chốt kết thúc cuộc chiến.

Nhưng nếu biết tên kia trong vòng hai phút sẽ xuất hiện ở chỗ này, thậm chí thời gian chạy trốn để né tránh cũng không có, sẽ va chạm với mình, Trần Nguyên có đủ thời gian để phản ứng.

Điều này ngang với gì?

Thiên đạo bị ném vào Konoha, vừa rơi xuống đất đã ngã trước mặt Rasengan của Naruto.

Trần Nguyên thật sự không nghĩ rằng, sau khi suy yếu từ tuần trước, thanh tiến trình bất khả chiến bại gần như không có tính chiến đấu, nhưng tuần này lại có thể phối hợp sử dụng cùng năng lượng.

Rất chậm. Thật sự rất chậm, phải một phút nữa mới đạt được 50%.

Nửa phút nữa trôi qua, mới được 80%

Chương 424: Hà Hồng Đào thơm lây (2)

Nhưng người đó đã xuất hiện rồi, thôi, giữ lại cho hắn vài chiếc xương.

Lúc này, y hệt dư ảnh mà bản thân đã thấy hai phút trước.

Thành thật mà nói thì hơi nhàm chán.

Bởi vì khi hắn bắt đầu tích lũy năng lượng, hắn đã nhìn thấy chiến thắng của trận đấu sau ba phút nữa.

Tuy nhiên, vì bị kẹt giữa tương lai và hiện thực nên hắn không biết cú đấm được tung ra như thế nào, hắn quyết định không xem.

Vì vậy, đấm trước một quyền, lúc đánh… À không, nên là —

Cú đấm chấn động đầu tiên (Phiên bản giới hạn của Asian Games Champion)!

“Hãy, hãy, hãy…”

Người đàn ông tóc húi cua chưa kịp nói hết câu thì cậu thiếu niên mặc đồng phục trước mặt bất ngờ đấm anh ta một quyền.

Hơn nữa, nắm đấm nhắm thẳng vào bụng anh ta!

Lúc đụng vào có cảm giác như bị một chiếc xe tải lớn tông vào. Đáng sợ như con bò đực, lại chẳng khác nào ma quỷ, ngay lập tức tác động lên cơ thể anh ta. Mà lực của nắm đấm này quá lớn, toàn bộ phần thịt trên bụng đều lõm xuống, nháy mắt, toàn bộ nội tạng trong cơ thể bắt đầu xoắn lại với nhau thành đoàn…

“Ọe”

Một ngụm lớn dịch axit từ trong dạ dày trào ra, nôn ra một cách nặng nề. Về phần anh ta, cơ thể bay thẳng lên không trung và bị đánh bay ra sau khoảng mét rưỡi , nặng nề ngã xuống đất, bắt đầu đau đớn run rẩy, khó khăn xoay người, rên rỉ đau đớn.

Cú đấm này là sao vậy?

Mẹ nó, ăn gì mà lớn vậy?

Còn nữa, sao lại muốn đánh tao?

Mẹ nó…

Một người đột nhiên bị đánh bay, lại còn bay xa như vậy, khiến những người qua đường kinh ngạc hét lên. Sau đó, tất cả đều chú ý vào đây. Một số trong đó còn dũng cảm đến nỗi vây xung quanh bọn họ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Trực tiếp bị đánh bay, mạnh mẽ thật đấy.”

“Sao dưới đất lại có túi xách của phụ nữ… Chẳng lẽ là ăn trộm?”

Đúng lúc mọi người đang kinh ngạc thì một bác gái mập thở hổn hển đuổi đến. Nhìn thấy túi trên mặt đất, sau đó dậm chân, la lớn nói: “Ấy ấy ấy! Túi của tôi, là túi của tôi! Vừa nãy bị người này lấy mất!”

Người Hoa Hạ đều thích tham gia náo nhiệt, mà hành vi trong một nhóm người sẽ lây nhiễm lẫn nhau. Có một người vỗ tay, những người khác tự nhiên cũng làm theo. Sau đó là làn sóng khen ngợi mà các bác gái là thành phần chủ lực.

“Thằng bé này ngoan thật, hành hiệp trượng nghĩa. Quay một video đăng lên tiktok, để thằng bé hot luôn!”

“Không tệ, học sinh trường THPT số 11, không hổ danh nổi tiếng là trường học tốt như trường THPT số 4.”

“Nhưng cú đấm đó, rất mạnh, ai có thể đánh một người lớn bay xa như vậy.”

“Cậu nhóc này lớn lên vừa đẹp trai sức lực lại lớn, dì rất thích, phải xem hắn có muốn cố gắng không…”

Bác gái tóc mái chéo này thật là mạnh bạo.

Hắn đã sớm quên mất kiểu nhịn nhục vì phú quý này.

Đương nhiên, trước khi nhớ lại chỉ cảm thấy câu đùa này thật buồn cười, chứ không phải nghĩ chừa đường lui cho tương lai.

Từ trước đến nay chưa từng nghe đàn ông Đông Nam phải dựa vào phụ nữ lớn tuổi!

Cái gì, chỗ chúng tôi nhiều trai bao nhất?

Tôi là người Kinh Nam, liên quan gì đến tôi.

Tuy nhiên, tình huống này vượt quá dự liệu của Trần Nguyên, ngược lại khiến hắn có chút khó chịu.

Là thế này. Hai phút trước, Trần Nguyên đột nhiên thay đổi lịch sử, điều này khiến cho tình huống ảo ảnh sau ba phút có chút thay đổi.

Vào thời điểm tương lai ba phút sau, ảo ảnh ở giữa khoảng thời gian đó sẽ trực tiếp không tồn tại nữa.

Rất bình thường.

Sau khi bị can thiệp, các cảnh sau này sẽ không thể kết nối suôn sẻ được.

Đây là lỗi chắc chắn sẽ tồn tại trong việc thay đổi tương lai.

Nếu có tên phản diện, hắn ta sẽ kịp thời chớp lấy kẽ hở và ra tay vào lúc này!

Đương nhiên, lần này không có siêu năng lực phản diện, hắn vẫn là bất khả chiến bại.

Hắn biết, việc này… Khá phức tạp.

Vấn đề không còn là kiếm cớ cho việc đến muộn nữa.

“Làm phiền tránh ra một chút, cháu sắp muộn rồi!” Trần Nguyên định rời đi.

Sau đó, bác gái mập đang nhặt túi xách lên, đột nhiên nắm lấy tay hắn, mở khóa túi.

“Không, không, không cần.” Trần Nguyên dừng bước, xuất phát từ sự tôn trọng đối với người lớn nên không rời đi nhưng khá chính đáng để từ chối tiền thưởng từ hành động chính nghĩa này.

Dì đừng như vậy, dì làm thế cháu sẽ tức giận đấy.

Sau đó dì lấy điện thoại ra bấm số.

Dì ơi, cháu thật sự tức giận đấy.

“Xin lỗi, cháu muộn mất rồi, đi trước đây ạ…”

“Con gái, hôm nay túi của mẹ bị trộm, sau đó có một chàng trai đã lấy lại được, còn bắt được tên trộm, con mau đến đi!” Bác gái lớn tiếng nói.

“Không phải… Lúc này báo cảnh sát là được rồi sao?” Trần Nguyên nhắc nhở.

“Không sao, dì gọi điện thoại cho con gái cũng giống như báo cảnh sát vậy.”

“Con gái của dì làm việc cạnh đồn cảnh sát phải không…”

P/s : cầu kim phiếu bạo chương :3

Chương 425: Hà Hồng Đào thơm lây (3)

“Con gái dì là cảnh sát.” Bác gái nói đến đây, mỉm cười đầy tự hào: “Hơn nữa, còn là Hoa nữ cảnh* cực kỳ có năng lực.”

Thô tục!

Nữ cảnh sát trong tác phẩm đô thị kinh điển Hoa Kiều Đoạn có phải không?

Thật sự là khiến người khác ghét bỏ.

“Cháu là là học sinh trường THPT số 11. Nếu cần gì…”

Trần Nguyên đang nói giữa chừng, đột nhiên thấy ảo ảnh của tên trộm đứng dậy. Tay còn cầm dao gọt hoa quả, lao ra khỏi đám đông, chạy ra ngoài.

Ồ, vậy thôi à?

Trần Nguyên không để ý, tiếp tục nói với bác gái: "Thế này đi, cháu để lại số điện thoại cho dì, nếu như có gì cần phối hợp với cảnh sát, thì dì gọi điện thoại cho cháu, cháu thật sự phải đi rồi, tiết tự học buổi sáng ở trường sắp tan rồi."

"Cháu đợi một chút con gái dì ở rất gần đây. Khoảng mười phút nữa là đến rồi." Bác gái nắm lấy tay Trần Nguyên, cười híp mắt nói: "Con gái dì vừa tốt nghiệp đại học là đã đi làm, không lớn hơn cháu bao nhiêu…"

"Cháu có bạn gái rồi."

Bác gái tóc mái chéo này thật vô lý, muốn làm gì với trẻ vị thành niên đáng yêu như tôi chứ?

Cái gì? Tâm Ngữ biết tôi có bạn gái không?

Khi ra ngoài, thân phận đều là do tự bản thân mình.

"… Dì biết, con gái của dì lớn hơn cháu nhiều như vậy, dì làm sao lại nghĩ đến chuyện như vậy." Bác gái nói xong, thì cúi đầu, nhìn sang một bên, vẻ mặt dần dần mất tự nhiên.

Con gái làm cảnh sát thật sự khó gả đến vậy sao?

Ngay cả học sinh cấp ba cũng chê?

Ai… Sao ban đầu mình lại đồng ý cho nó thi trường cảnh sát chứ?

"Này, cẩn thận!"

Đột nhiên có người phát hiện tên trộm nằm trên mặt đất đang nhúc nhích, không biết từ lúc nào lấy ra con dao gọt hoa quả. Tuy nhiên người phụ nữa vừa nhắc nhở xong, Trần Nguyên đã tiến lên dùng chân đá hắn ta.

Trước mặt ông đây, muốn làm càn?

Ngay khi đối phương có ý định này, Trần Nguyên liền cho thêm một phát. Con dao trong tay hắn ta cũng bay ra ngoài.

Sau đó, quần chúng xung quanh mới phản ứng lại nên làm gì, vài người đàn ông lập tức đi đến giữ chặt hắn ta, lấy đi con giao gọt hoa quả, phòng ngừa hắn ta nhặt vũ khí.

Hắn ta được đấy, từ trộm cắp bình thường bị hắn ta sửa thành án cướp giật, hắn ta thật biết cách để bản thân gia tăng thời hạn thi hành án.

Nhưng nếu thật sự để hắn ta chạy thoát, nói không chừng thật sự có người bị thương…

Chẳng qua, điều này là không có khả năng.

Tương lai của hắn ta, tôi đã sớm nhìn thấy rồi.

Có thể nói, rất nhàm chán.

Tuy nhiên, năng lực này vẫn khá hữu ích.

Quả nhiên, bác gái không hề nói dối, năm phút sau xe cảnh sát… Nên nói là tám phút sau, chạy tới.

Sau đó, một người phụ nữ mặc đồng phục cảnh sát, tóc ngắn tươi tắn, đội mũ cảnh sát bước ra khỏi xe. Bên cạnh cô ấy, là cảnh sát bán chuyên trách trông giống như nam sinh vừa tốt nghiệp đại học, tay đang cầm còng số 8.

Nếu đã không chiếm nhiều thời gian của tôi vậy thì đợi đi.

Chẳng trách dì này ngay cả học sinh cấp ba như mình cũng không buông tha, thật sự là có chút khó khăn về kết hôn.

Tất nhiên là tôn trọng tất cả phụ nữ, cũng không nói giá trị của phụ nữ là kết hôn và sinh con. Tôi chỉ muốn nói về thảo luận đời thường, ở tình hình xã hội hiện nay, một cô gái cá tính lại làm cảnh sát, ánh mắt không dịu dàng nữ tính, thì cho dù lớn lên rất xinh đẹp, ngũ quan ưa nhìn, thanh mảnh… Tóm lại thoại nhìn thì ở thị trường hôn nhân rất khó kết duyên.

Sau đó, xe cảnh sát tới.

Nữ cảnh sát và cảnh sát bán chuyên trách nhanh chóng còng tay nghi phạm, sau đó nữ cảnh sát bắt đầu sơ tán đám đông: “Mọi người đừng tụ tập nữa, tránh gây ùn tắc, đi làm việc của mình đi.”

Tất nhiên, mọi người sẽ không nghe lời khuyên. Vì vậy, việc đầu tiên cô ấy làm chính là đưa phạm nhân lên xe, trong quá

trình cô ấy không ngừng thì thầm với mẹ đang bám sát bên cạnh mình: “Được rồi được rồi, bà Hoàng con biết rồi, đừng gọi con gái nữa… Mẹ cách xa nghi phạm một chút đi!”.

Nhìn tính cách trái ngược của hai mẹ con này, Trần Nguyên cảm thấy khá hài hước.

Chắc hẳn cuộc sống bình thường của hai người cực kỳ thú vị.

Vậy khi nào tìm tôi đây?

Người xung quanh còn đang chụp ảnh, đừng để hắn thật sự nổi nóng…

“À, xin chào, tôi tên Lý Đồng.”

Khi nữ cảnh bước đến trước mặt Trần Nguyên, quay người trợn mắt đầy hung dữ với bác gái đang định đi theo đến đây. Sau đó lại thay đổi sắc mặt, khẽ mỉm cười nhưng lại chẳng cảm thấy được chút ý cười nào, nói: “Việc xả ra vừa nãy tôi đã nghe nói rồi, cảm ơn cậu đã hỗ trợ giữ gìn an ninh trật tự.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Trần Nguyên tùy ý trả lời: “ Hạ Hải là nhà của tôi, bảo vệ dựa vào tất cả mọi người.”

Tuy rằng nói như vậy…

Chương 426: Hà Hồng Đào thơm lây (4)

Nhưng giá nhà ở Hạ Hải rất đắt, tôi có thể ở đây an cư được không?

“… Ý thức rất tốt.” Lý Đồng suýt chút nữa muốn vỗ tay thán thưởng, nhưng vẫn nhịn được: “Mời xuất trình chứng minh nhân dân của cậu, tôi ghi chép lại.”

*****, Trần Nguyên, Trần trong Nhị Đông Trần, Nguyên trong Nguyên Thần thêm bộ thủy.*

Trần Nguyên cảm thấy câu nói này rất quen thuộc, đến nỗi giống như copy trực tiếp từ Ctrl+c ra.

“…” Lý Đồng không ngờ trong điện thoại có người tên người giống tài khoản trò chơi như thế, lại còn mang hơi hướng cổ phong ấm áp.

Nhưng điều làm cô ấy ngạc nhiên hơn nữa là trong hệ thống của họ, chứng minh thư và cái tên này đã

báo cảnh sát cách đây một tháng.

Hơn nữa, trên đó ghi là: Trần Nguyên, đã nhảy xuống hồ chứa nước Cảnh Giang cứu một người phụ nữ họ Viên.

Sau đó, cô ấy từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chàng trai cao lớn với vẻ khó tin.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm vào nhau, đối phương tự nhiên né tránh.

Bởi vì là học sinh cấp ba, cho nên rất đơn thuần?

Không giống những người khác, hắn hoàn toàn không cảm thấy ngạc nhiên khi một nữ cảnh sát tomboy bước ra khỏi xe cảnh sát.

Không có chút định kiến cổ hủ hay phiến diện rằng "Kiểu con gái này sẽ rất khó lấy chồng."

Chúng tôi là lần đầu tiên gặp nhau, sao lại tự nhiên như vậy?

"Trước đây cậu từng cứu một người họ Viên…"

"Đúng vậy." Dựa theo nguyên tắc nếu xuất hiện một cái tên, nhất định sẽ có tình huống cơ bản của cô ta, Trần Nguyên kịp thời ngắt đoạn họ Viên… nhỡ tên thật bị lộ ra ngoài.

"Trước đây cháu đã từng cứu người? Đúng là chàng trai tốt, hiện tại cháu cao bao nhiêu…"

"Mẹ…Phiền mẹ, bà Hoàng đừng ngắt lời." Lý Đồng không kiên nhẫn nói.

Phiền mẹ, đây là khẩu âm kỳ quái gì vậy?

"Rất xin lỗi vì phải làm phiền đến việc học của cậu…" Bởi vì đối phương trong một tháng, hai lần bảo vệ công dân, trong đó có một lần là mẹ mình, Lý Đồng đối với vị thiếu niên này rất yêu thích, chủ động nói: "Nhưng tôi bảo đảm, sẽ không mất của cậu quá nhiều thời gian. Sau đó sẽ lái xe đưa cậu về trường."

"Không cần, chỉ cần trả tiền taxi là được."

"Hả?" Lý Đồng sửng sốt.

“Đi xe cảnh sát đến trường có hơi kỳ lạ.” Trần Nguyên bày tỏ lo lắng.

Làm ơn, không cần không cần.

Đến lúc đó bản thân không thật sự trở thành người nổi tiếng trên mạng gì đó, lại có công ty quản lý đến tìm mình, ký hợp đồng gì mà trong đó ghi không thể yêu đương, nếu không sẽ phải bồi thường vi phạm hợp đồng là một khoản tiền khổng lồ.

Ra mắt với hình tượng ngây thơ trong sáng cũng được.

Nhưng không được phép yêu đương…

Thật sự không được.

Tại sao xe cảnh sát lại khiến hắn chán ghét như vậy…

Sau khi thở dài vì cảm thấy hơi tổn thương, Lý Đồng ngẩng đầu nói: “Được rồi, mời đi với chúng tôi… Vâng vâng vâng, bao gồm bà, bà Hoàng, nhưng bà ngồi xe khác đến đồn cảnh sát.”

“Tại sao mẹ không thể ngồi xe của con, Mẹ nuôi con lớn như vậy…”

“Hàng đầu chỉ có hai chỗ ngồi, con lái xe, Trần Nguyên ngồi ghế phó lái. Thế bà ngồi cùng phạm nhân à?”

“Mẹ đi taxi.”

Hai mẹ con này thật là hài hước.

Không phải là tham gia hội đọc sách “Tôi siêu”* chứ.

*Thuật ngữ mạng TQ: Nhấn mạnh tôi rất gì đó

“Đúng rồi đồng chí.”

“…Ừ.” Nghe thấy cậu bé gọi mình như vậy, Lý Đồng càng cười tươi hơn: “Sao vậy?”

“Nếu tôi xin nghỉ học, bọn họ có thể sẽ không tin tôi.”

Trần Nguyên cũng mỉm cười nói: “Cô có thể điện thoại cho chủ nhiệm của tôi không?”

…

Buổi tự học sắp kết thúc, sao Trần Nguyên còn chưa đến?

Thằng bé này, bình thường sẽ không đến muộn.

Lẽ nào ngủ quên rồi?

Hay là bị bệnh rồi?

Nhưng sao không xin nghỉ…

Chẳng lẽ cho rằng sáng nay lớp tự học không phải mình lên lớp, cho nên muốn trốn học?

Đúng lúc ông ấy đang suy nghĩ thì có một cuộc điện thoại gọi đến.

Hơn nữa, là số máy lạ nhưng là số Hạ Hải.

Thầy Mạc bước ra khỏi lớp, đứng ở cửa nghe điện thoại: "Xin chào?"

"Xin chào, là thầy Mạc phải không?"

"…Xin chào." Thầy Mạc đột nhiên căng thẳng.

Xảy ra chuyện gì vậy, lẽ nào Trần Nguyên xảy ra chuyện gì?

Đến nỗi không thể tự gọi điện thoại cho ông ấy!

Thằng bé này gần đây hăng hái như vậy, lẽ nào đắc tội người nào đó rồi?

Hay là cậu của Từ Thần trước đó…

"Xin chào, tôi là cảnh sát Lý Đồng. Học sinh Trần Nguyên ở ngoài trường học đã bắt được một tên trộm. Hiện tại cậu ấy đang cùng chúng tôi đến đồn cảnh sát lập biên bản, thầy có thể đến đây được không?"

"…Đợi một chút, tôi lập tức sẽ gọi lại cho cô."

Thầy Mạc tắt điện thoại, hít một hơi thật sâu.

Thằng bé Trần Nguyên này lại lập công à?

Thằng bé này sao lại nổi bật vậy chứ!

Thằng bé là công dân nhiệt tình như vậy sao?

Một học sinh, bao lần dính dáng đến cảnh sát, mà vẫn còn tích cực như vậy.

Dù hơi sốc nhưng thầy Mạc cũng suy xét rất chính xác.

Chương 427: Mười một Tông Chủ, hiệu trưởng vĩ đại (1)

Sau khi ông ấy suy nghĩ xong, liền gọi điện thoại,

Hà hiệu trưởng.

Trước đây gọi thư ký Hàn, bởi vì lúc đó Hà hiệu trưởng đang đi họp.

Bây giờ, lãnh đạo cấp cao đang ở đây, làm sao có thể bỏ qua ông ấy?

Hơn nữa, việc này còn mang lại năng lượng rất tích cực, còn là thiếu niên anh hùng.

Ông ấy cũng muốn hưởng ké hào quang của Trần Nguyên.

"Thầy Mặc, có chuyện gì vậy?"

"Hiệu trưởng Hà đang bận sao?"

"Ừ, lát nữa tôi có một cuộc họp rất quan trọng. Nhưng không sao, thầy nói đi."

"Học sinh Trần Nguyên cứu người lần trước, hôm nay em ấy ở ngoài trường bắt được một tên trộm. Sau đó em ấy đến đồn cảnh sát lập biên bản. Vậy nên, tôi nghĩ trường học có nên ra mặt, đón em ấy về không…"

Sau khi im lặng một lúc, Hà Hồng Đào đang chuẩn bị có cuộc họp quan trọng nói: "Hôm nay xe tôi không đi đâu, thật đúng lúc."

"….."

Khi nghe Hà Hồng Đào nói như vậy, ông Mộ sửng sốt một chút, khá hoang mang - Quận Hải Tĩnh của chúng ta hạn chế hành động từ lúc nào vậy?

Tất nhiên, nếu bạn hỏi như vậy, bạn sẽ không thể tiến bộ lên được.

Nếu bạn muốn tiến bộ thì nên biết: quận Hải Tĩnh chính nơi có giới hạn hành động nhất định.

hiệu trưởng Hà đã nhịn lâu như vậy để kiếm ra một cớ, chỉ là khi mở miệng đã bị vạch trần, thế nào, trông bạn như có vẻ

làm được?

“Thật xin lỗi đã làm phiền hiệu trưởng Hà phải tự mình đến đây.” Ông Mạc có hơi xấu hổ nói: “Nếu không phải hôm nay không lái xe tới đây, thì tôi cũng sẽ bớt được chút thời gian đi lại rồi. Hây, thật là…”

“Thầy Mạc, thầy là giáo viên chủ chốt, lớp 18 không thể thiếu thấy được.” Hà Hồng Đào ở đầu dây bên kia cười nói: “Một kẻ lười biếng không lên lớp như tôi thì nên làm việc này mà.”

Vậy ai vừa nói muốn tổ chức một quốc họp quan trọng hả?

“Hiệu trưởng Hà nói đùa.”

“À đúng rồi, Trần Nguyên là học sinh được 106 điểm trong kì thi toán lần trước có phải không?”

“À, vâng.”

“Hầy…tôi có xem qua, có vẻ như điểm trước đó của cậu ấy rất thấp à.”

“Ngài đang nói đến môn nào?”

“Nói tất cả các môn.”

“…Nhưng trong học kỳ này cậu ấy thật sự đã có tiến bộ hơn rất nhiều. Hơn nữa, cậu ấy còn thi được 70 điểm (thật ra là được 67 điểm, tạm để lại chút thể diện cho thầy Mạc), hiện tại còn có thể đến đài phát thanh đọc bản thảo tiếng anh được rồi.”

“Học sinh cùng đọc bản thảo với Trình Hải Anh trong giờ trưa là cậu ấy sao?”

“ Ừ, ừ.”

“Cậu ấy tiến bộ nhiều như vậy, đều là nhờ thầy Mạc dạy dỗ tốt.”

Có một ít công lao, ông ta chớ có nên tranh. Nhưng đối với vấn đề này, ông ấy thật sự ngượng ngùng, cũng không thể cứ nhận lấy về mình như vậy được. Thế nên, ông ấy nghiêm túc nói: “Từ kỳ nghỉ hè đến nay, cậu ấy đã nỗ lực học tập chăm chỉ hơn so với tất cả các bạn khác trong lớp. Cậu ấy là một cậu nhóc siêng năng và ngoan ngoãn.”

Ông Mạc không nghĩ tới, sẽ có một ngày mình sẽ khen ngợi một học sinh như vậy.

Nếu để thằng nhóc kia nghe thấy, không biết sẽ khoe khoang đến mức nào, nói không chừng còn dẫn 4 cô bé đến trước mặt mình rồi khoe ra.

Nhưng…

Nếu ông ấy không khen ngợi Trần Nguyên thì ông ấy lại thấy mình quá tự kiêu và đạo đức giả.

“Được, tôi hiểu rồi.”

Sau khi đáp lại một câu xong, Hà Hồng Đào cúp điện thoại trước.

Thật ra ông Mạc đang có chút lo lắng, nhưng cũng bắt đầu hơi thả lỏng ra một chút.

Thành thật mà nói, vừa rồi ông ấy có hơi to gan.

Mà ở trong cuộc điện thoại vừa rồi ý ông ấy nói, hẳn là nên để Trần Nguyên tự mình đi tiếp bọn họ, ông ấy không rảnh nên nhờ hiệu trưởng Hà đến đó xem sao.

Mà vừa rồi lại giống như đang nói—hiệu trưởng Hà, cơ hội lần này tôi nhường lại cho ông đấy.

Ông Mạc vẫn luôn đúng, sở dĩ muốn tranh giành việc này là vì hành động cứu người của Trần Nguyên đã mang lại vinh dự cho trường học, dù sao phóng viên truyền hình cũng đã đến rồi, còn có thư ký Hàn, cùng chụp ảnh chung với Trần Nguyên kiêm lấy tiếng thơm.

Hình như đã quên mất chuyện này.

Thư ký Hàn sau đó cũng không cùng ông ấy nói về Trần Nguyên chứ đừng nói đề cập đến những chuyện khác.

Tất nhiên, ngay từ đầu vốn dĩ ông ấy không nên tranh công.

Bởi vì là Trần Nguyên mạo hiểm cứu người, làm cho những người lớn như bọn họ cũng được thơm lây, vốn là thực sành đời.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là chức trách của trường.

Cho nên lần này ông ấy cố tình đề cập đến chuyện này trước mặt hiệu trưởng Hà chỉ vì muốn đối phương tự suy ngẫm lại chính mình.

Tuy rằng mọi người đều cảm thấy thư ký Hàn có vẻ hiền lành, nhưng cũng không thể không nói hiệu trưởng Hà càng theo chủ nghĩa thực dụng hơn một chút.

Về phong cách thì ông ta cũng giống y hệt như những hiệu trưởng các trường khác.

P/s : mn thấy hay thì đề cử cho truyện nha

Chương 428: Mười một tông chủ, hiệu trưởng vĩ đại (2)

Đúng vậy, ông ta chính là anh cả trong miệng anh hai Trương Kiến Quân của ông ta.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng ông ta là người đã cải thiện cách giáo dục tốt nhất trong hình tượng sự nghiệp hiệu trưởng trong lịch sử trăm năm của trường trung học cơ sở số 11 chúng ta.

Vậy nên, ông ta chắc hẳn sẽ nhiều chút nhớ kỹ chuyện này.

Hơn nữa, Trần Nguyên là học sinh trong lớp của ông ấy.

Nghĩ tới đây, ông ấy lại cảm thấy có hơi phức tạp.

Sẽ không…

Thật sự để Trần Nguyên đưa chính mình đến cấp độ đặc biệt chứ?

Gọi điện thoại xong, ông Mạc trở lại phòng học. Sau đó, ông ấy đứng ở cửa nói với Đường Tư Văn: “Chỉ còn cách vài ngày nữa là kỳ thi sẽ diễn ra, hết tiết tự học buổi tối thì em lên gọi Trần Nguyên, bảo cậu ấy ở lại. Cùng nhau đến văn phòng của tôi, tôi giảng cho các em một ít kiến thức trọng tâm.”

“….Vâng ạ.” Đường Tư Văn ngẩng đầu, nhìn ông Mạc như có chút không đúng, gật đầu.

Sao đột nhiên lại sinh lòng trắc ẩn thế này?

Không hiểu lắm.

"…" Ông Mạc thiện lương.

Mình nói thẳng thừng quá sao?

Ngay cả một học sinh không hiểu biết nhiều về đạo lý đối nhân xử thế như Đường Tư Văn cũng có thể nhìn ra mình đang mở lòng trắc ẩn. Hơn nữa còn là tâm huyết dâng trào sinh ra lòng trắc ẩn?

Nguyên tắc của tôi, kế hoạch giảng dạy của tôi, tất cả… đều bị rối tung lên rồi.

Quên đi, Trần Nguyên là ngoại lệ, không thể sao chép được, không thể dùng làm ví dụ, cũng không thể để ai trở thành ngoại lệ thêm nữa!

Mà đã là ngoại lên thì sẽ phải lên một kế hoạch khác, cũng thuộc về bước phát triển trong giảng dạy.

Từ giờ trở đi, các thầy cô trong tất cả bộ môn sẽ liên hợp với nhau để toàn lực hỗ trợ cho Trần Nguyên.

Mà mục tiêu được thiết lập lại là: điểm thi đại học nằm trong top 100 của trường!

Cái thằng nhóc này, đừng phụ lòng trắc ẩn mà tôi đã đặt lên người em đấy nhé.

……..

"Hắt xì!"

Trần Nguyên ngồi ở ghế phụ không nhịn được hắt hơi một cái.

"Có bị lạnh không?" Lý Đồng thấy vậy liền nâng cửa sổ lên.

"Tôi không sao." Trần Nguyên đáp.

Quái lạ, ai đang thầm tỏ tình sau lưng mình vậy nhỉ?

Có phải là Tâm Bảo lén nói thích hắn đúng không?

Có khả năng.

Cô ấy vừa lái xe vừa quan sát Trần Nguyên, Lý Đồng rất quan tâm cậu nam sinh này.

Hắn thật sự rất lạnh lùng, chỉ khi có ai đó mở miệng hỏi thì hắn mới đáp lại.

Hơn nữa, hắn không phải là người hướng nội mà chỉ là lười không muốn nói chuyện mà thôi.

Theo lý mà nói, sau khi bản thân đã hăng hái làm được một việc tốt, chắc hẳn sẽ phải rất phấn khích mới đúng. Suy cho cùng, việc bắt được tên trộm, được cảnh sát khen ngợi, sau đó là được trường học ca ngợi và lưu truyền kể lại hành động anh dũng này. Đây chắc hẳn là cảnh tượng mà rất nhiều chàng trai mơ ước, bởi vì nó rất là ngầu đó nha.

Nhưng hắn trông vẫn rất bình tĩnh, bộ dáng thong dong tự tại.

Chẳng qua, như vậy cũng tốt.

Các chàng trai trẻ không nên quá mức mê mẩn thấy việc nghĩa là hăng hái tham gia vào.

Sau khi lái xe đưa nghi phạm vào đồn cảnh sát xong, Lý Đồng tìm tới Trần Nguyên và mẹ của hắn…Bà Hoàng ghi chép lại lời khai.

Bởi vì cục trên thành phố cũng biết chuyện này và muốn tiến hành một cuộc phỏng vấn nên Trần Nguyên đã được đưa vào phòng chờ, ngồi chơi điện thoại. Còn lại Lý Đồng đang ngồi ở trước máy tính, vô tình hay cố ý mà quan sát hắn.

Không hẳn là giống…nhưng, lại có hơi giống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một cảnh sát nam đi tới rồi cười nói: “Hôm nay cô gặp được một cái bắt tay to con đấy.”

“Có ý gì?” Lý Đồng sửng sốt một chút, nghi hoặc hỏi.

Sau đó, người đồng nghiệp liếc nhìn nam sinh đang ngồi nghịch điện thoại, nói: “Một đấm, làm gãy xương sườn của tên cướp.”

“Vớ vẩn.” Lý Đồng không tin.

“Tôi không lừa cô, bác sĩ đã khám xét qua, gãy hai ngọn gốc.” Đồng nghiệp cười cảm thán: “Cậu trai trẻ này sức lực không chừng còn mạnh hơn cô đấy.”

“Ý anh là sao, sao tôi phải có sức mạnh lớn? Chỉ có vài người thắng được tôi trong trận đấu vật tay ở đồn cảnh sát thôi đấy.”

“Thế cô nói thử cho tôi biết xem đồn công an có mấy chục người đi?” Đồng nghiệp chua ngoai nói.

Người này rõ ràng là một trộm lại muốn tỏ ra là mình mạnh, nhưng không tự nhận bản thân mình mạnh, cảm giác gọi cô là nữ anh hùng cũng giống như đang xúc phạm cô.

Cũng đúng, phụ nữ độc lập trong thời đại mới luôn theo đuổi sự bình đẳng, mà từ 'nữ anh hùng' lại quá nam tính.

"À, nhân tiện." Cảnh sát nam ngắt đến đây rồi lại tiếp tục nói: "Tôi đã liên lạc với công an ở bên đồn cảnh sát đường Sunshine bên kia rồi, được biết cậu bé được cứu trong vụ chết đuối của người phụ nữ lúc trước, đã tự động muốn nhảy cầu tự tử. Tôi sẽ đến đó, tố chất thân thể này thật là không tốt."

Chương 429: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (1)

"Lại tự sát à?" Lý Đồng cảm giác như nghe một câu chuyện huyền ảo thời xưa.

Độ khó của việc cứu người tự tử và người trượt chân rơi xuống nước có sự khác biệt rất lớn. Bởi vì bản năng của người không may bị rơi xuống nước là sinh tồn, tuy rằng sẽ lôi kéo loạn xạ người khác nhưng họ sẽ chủ động hợp tác. Nhưng tự sát thì lại khác, dưới những tình huống cực đoan thì sẽ rất có hại cho con người.

"Đúng vậy." Cảnh sát nam lộ ra nụ cười tán thưởng: "Ông cảnh sát bên kia nói rất thích cậu nhóc này, muốn thuyết phục cậu ấy báo cho cảnh sát. Tôi cũng cảm thấy cậu nhóc này rất có triển vọng, xử lý vấn đề rất chín chắn và quyết đoán. Cô biết không, ngay lúc tên bắt cóc rút dao ra thì cậu ấy đã chế ngự lại hắn mà không sợ hãi chút nào, như thể cậu ấy sinh ra là để lập công…"

"Không phù hợp."

Lý Đồng đột nhiên xụ mặt, kiên quyết phủ nhận.

"Tại sao…"

"Có người không may rơi xuống nước, cậu ấy nhảy xuống nước cứu. Gặp phải một tên cướp, cậu ấy liền tiến tới đấm hắn ta." Lý Đồng nhìn chằm chằm vào đồng nghĩa của mình và

nghiêm túc hỏi: “Nếu vẫn luôn dũng cảm như vậy, thật sự có quan trọng không?”

“…Quả thực, tinh thần công lý quá mạnh là không an toàn.”

Người đồng nghiệp cũng đồng ý với điều này, gật đầu. Sau đó, nhìn đến thiếu niên vẫn lạnh lùng ngồi ở một bên, nói thầm: “Nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu ấy, thì xem ra cũng không muốn làm anh hùng.”

“Trần Nguyên.”

Trong lúc đồng nghiệp đang nói chuyện, Lý Đồng đi tới, ngồi đối diện hắn, tò mò hỏi: “Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

“Phiền phức.”

Trần Nguyên đặt điện thoại xuống, nhìn cô ấy và bình tĩnh nói.

“Giọng điệu của cậu có vẻ như cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm.”

“Tôi chỉ bảo cô gọi điện cho chủ nhiệm lớp tôi xin nghỉ phép. Vậy sao Hà Hồng Đào lại ở đây rồi?” Trần Nguyên thực sự không hiểu Lý Đồng đang làm cái gì.

Như thế nào lại mẹ nó cường điệu như vậy.

“Thật xin lỗi, nhưng thật sự không phải trách nhiệm của tôi.” Lý Đồng nhún nhún vai, mỉm cười nói: “Sao vậy, được đích thân hiệu trưởng đến đón, cậu không cảm thấy vui sao? Đây là cơ hội tốt để tạo dựng danh tiếng cho bản thân đó nha.”

Thành thật mà nói, nó cũng hơi ngầu một chút.

Nhưng ông đây muốn ông Mạc mới là người tiếp!

Hà Hồng Đào không nhu nhược như ông Mộ, nhìn không ra loại phản ứng mâu thuẫn, vướng víu đó, chẳng vui chút nào.

Hơn nữa, đó là người đứng đầu của mười một giáo phái.

Nhân vật lớn như vậy…bây giờ phải tiếp xúc sao?

“À đúng rồi, tôi nghe nói cậu đã cứu một người phụ nữ muốn tự tử.”

Lý Đồng tò mò nhìn Trần Nguyên, vờ như là tò mò, nhưng thực ra là chất vấn hỏi: “Những người tự sát, đặc biệt là những người muốn nhảy cầu tự sát, ngay cả huấn luyện viên bơi lội

chuyên nghiệp cũng không dám xuống sông cứu họ. Lúc đấy cậu đã suy nghĩ thế nào?"

"Vì nên, tôi đợi cô ta ngừng phun bong bóng trước rồi mới xuống để giải cứu."

"…cách mô tả tình trạng hôn mê của cậu thật mới lạ."

Lý Đồng không biết Trần Nguyên có phải đang chọc cười cô ấy hay không, nhưng cô ấy cười không nổi. Sau đó, cô ấy lại tiếp tục hỏi: "bọn cướp hôm nay khỏe như vậy, cậu còn thấp hơn so với bọn họ, lại còn là người đã trưởng thành, nếu một đấm đấy của cậu không thể hạ gục hắn ta, nếu hắn bắt cậu làm con tin thì phải làm sao?"

Trần Nguyên hiểu cô ấy đang muốn nói gì.

Ỷ vào việc mình lớn tuổi hơn nên muốn dạy dỗ lại hắn đúng không?

"Hắn ta chạy về phía tôi. Với tốc độ đó, tôi bắt buộc phải đấm thẳng vào mặt hắn ta…"

Trần Nguyên đang nói chuyện, hắn đột nhiên ý thức được đối phương lo lắng là có lý. Chính vì hắn dự đoán trước được hành động xảy ra sau đó nên mới dám dùng hết sức đấm tên trộm kia một cú.

Nếu không có Siêu Đệ cùng Siêu Gia, hắn làm như vậy chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Vậy nên nữ cảnh sát này cũng là quan tâm đến hắn, người ta chính là có ý tốt.

Nên tiếp thu.

Vì thế, hắn mỉm cười và nói với vẻ tán thành: "Cô nói đúng."

"…"

Không phải chứ, chứ như vậy mà tin tưởng cô ấy?

Hơn nữa tôi sẽ nói chuyện tử tế, sao cậu cứ nói kiểu kỳ lạ như vậy…

Lý Đồng có chút không vui.

Vì vậy, cô ấy đột nhiên chống khuỷu tay lên bàn, cởi mũ cảnh sát xuống: "Trần Nguyên, có muốn chơi một trò chơi cổ điển

nhỏ không?”

Mái tóc ngắn hiên ngang dường như muốn mở ra những hạn chế, cùng với hành động lắc đầu sau khi cởi mũ. Lý Đồng, người có phong cách trung tính, trong giờ phút này những nét nữ tính của cô ấy lại càng hiện rõ hơn, đặc biệt là đôi mắt nghiêm túc, tất cả đều cho thấy cô ấy có tính cạnh tranh cực cao và nhất định sẽ giành chiến thắng.

Chương 430: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn chưa từng thấy trong tương lai (2)

“Không phải, tôi không…”

Trần Nguyên cuối cùng cũng nhận ra là đối phương đang lý giải về sự khiêu khích.

Không phải, cậu “Cô nói đúng” không phải là một câu khẳng định tiêu chuẩn sao?

Các bạn của tôi ơi, hãy giúp nói chuyện với!

Trần Nguyên không muốn đấu vật tay với nữ cảnh sát, hắn chỉ muốn đợi Hà Hồng Đào đến đón rồi đưa hắn ngồi chiếc Jaguar về trường!

“Sức mạnh của tôi cũng chỉ so với phụ nữ là tương đối mạnh, nhưng khi đối mặt với bọn xã hội đen, cũng không phải có lợi thế 100%. Cậu đấu vật tay với tôi đi, xem có phải là do tôi quá cùi bắp hay không.” Tuy cô ấy đang nói với giọng điệu đùa giỡn nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

“Không được, tôi chỉ là một học sinh…không tốt lắm.” Trần Nguyên mâu thuẫn nói.

Để không muốn nhìn thấy tương lai, hắn vẫn luôn cúi đầu và tập trung chơi trên điện thoại di động.

Vì nên những gì đang xảy ra bây giờ thực sự là một vấn đề làm hắn đau đầu.

“Tôi lớn hơn cậu ít nhất năm sáu tuổi, cậu ngượng ngùng làm gì? Thôi nào, coi như tôi cùng cậu giết thời gian đi.”

Lý Đồng bị chọc cười, cậu nhóc này có hơi chút quá ngây thơ.

[Chính nghĩa, ngây thơ, dũng cảm và rất dè dặt khi tiếp xúc với con gái]

Không phải chứ, cô mẹ nó đang nói ai vậy?

Mặc dù hắn có thể thừa nhận tất cả mà không cần lương tâm, nhưng khi bất cứ ai diễn tả hắn bằng nhiều tính từ như vậy, hắn cảm thấy mấy cái kyd kia thật kỳ quặc.

Vậy nên, cô cũng thích ông đây à?

[Nếu cậu ấy còn sống, chắc là sẽ cao bằng Trần Nguyên rồi…]

Thật xin lỗi.

Đừng để tâm đến những gì hắn vừa nói ở trong lòng…

“Vậy thì đến đây đi.”

Trần Nguyên cũng đưa tay ra, sẵn sàng cùng cô vật tay.

Sau đó, tất nhiên là thua trận.

Mặc dù không biết cô ấy đã trải qua những gì, nhưng có vẻ như cô ấy muốn dạy dỗ hắn thông qua một cuộc vật tay - cậu không mạnh bằng tôi, lần sau gặp được tình huống tương tự như vậy thì hãy tự bảo vệ mình trước.

Đôi khi, thể hiện sự yếu đuối thích hợp cũng là một loại dịu dàng.

Nắm lấy bàn tay to hơn mình một chút của Trần Nguyên, Lý Đông đột nhiên mỉm cười khiêu khích nói: “Nói thật với cậu, ngay cả một người đàn ông trưởng thành cũng không thể đánh bại tôi đâu nha.”

Nhưng ngay khi cô ấy đang phát huy sức mạnh của mình. Thì lại cảm giác được tay đối phương rắn chắc như đá.

Cô cảnh sát này, tôi có thể để cô thắng.

Nhưng nếu cô nói chuyện bốc mùi như vậy, thế thì đừng trách tôi.

Phần trăm của thanh tiến trình……

Ngay khi hắn chuẩn bị sử dụng thanh tiến trình đã bị suy yếu, Trần Nguyên đột nhiên nhận ra, thực lực của mình tựa hồ đã tăng lên rất nhiều!

Ngay cả khi mặc đồng phục học sinh, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ những đường cơ hơi gợn sóng của mình.

ngày hôm đó sau khi hắn chơi bóng rổ xong, hắn thấy dáng người của mình bỗng chốc tốt hơn, vòng eo và bụng cũng săn chắc hơn. Nhưng vào lúc này, khi hắn đấu vật tay, rõ ràng cảm giác được tay mình mạnh hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ là vì, nhờ nhiều giờ xoa bóp cho Tiểu Trà cũng đã tăng thêm sức mạnh cho bản thân hắn.

Sức mạnh thật lớn…

Chẳng lẽ cậu bé này đã trải qua một số khóa đào tạo chuyên sâu rồi sao?

Ở tuổi của hắn, không phải đang học ở trường sao, sao lại có thời gian rèn luyện sức khỏe?

Lý Đồng đã tập luyện sức khỏe từ khi còn học trung học, lúc đó cô ấy đã xác định muốn trở thành cảnh sát trong tương lai. Khoảng cách giữa nam và nữ là điều đương nhiên, nhưng khoảng cách đó là dành cho những vận động viên hàng đầu. Chỉ cần phụ nữ tăng cường rèn luyện, họ không chỉ có thể đạt đến trình độ trung bình của nam giới mà thậm chí có thể trở thành một người ‘xuất sắc’ trong số những người đàn ông trưởng thành bình thường.

Nếu không được thả dưới nước, 80% cảnh sát trong trụ sở này sẽ vặn ngược lại chính mình.

Nhưng theo lý mà nói Trần Nguyên cũng…nhưng không phải.

Cô đã cố gắng hết sức và chỉ đạt được thế giằng co với đối thủ.

Đối phương thậm chí còn thở ra bằng mồm.

Đấu vật tay mà không nghiến răng, điều đó có được coi là phát huy hết sức lực rồi không?

“Yo, chị Đông đã gặp được đối thủ rồi nha.”

“Đúng là một cậu nhóc khỏe mạnh, thể lực của cậu ấy giống như ở cấp độ quân đội vậy.”

“Sêm sêm như nhau.”

“Cố lên nhóc con, hãy lên tiếng cho cánh đàn ông chúng ta, không thể để cô ấy bắt nạt chúng ta như thế này mỗi ngày nữa?”

Ngày càng có nhiều đồng nghiệp đi tới theo dõi, mọi người đều xem với thái độ vui vẻ. Nhưng vào lúc này, Lý Đồng lại bị đối thủ mà cô ấy tin tưởng nhất định có thể đánh bại thảm hại lại mạnh đến nỗi làm cô ấy đổ đầy mồ hôi.

Chuyện gì thế này? Vì sao? Cậu ấy nhiều nhất là mười bảy tuổi, chẳng lẽ cậu ấy đã được tập luyện suốt mười tám năm sao?

Chương 431: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (3)

Nếu không cố gắng hết sức để vật tay sang bên kia, cô ấy chắc chắn bị hạ gục ngay tức khắc.

Nhưng là hắn chưa nghiến răng cũng chưa dùng hết toàn lực…

“Bạn học Trần Nguyên.” Đúng lúc này, nữ phó sở trưởng bước vào và gọi lên: “Hiệu trưởng trường cậu đến đón cậu về.”

Vừa dứt lời, Lý Đồng vốn đang bộc phát sức lực đến cực điểm, đột nhiên cảm nhận được có chút sơ hở. Sau đó, cô ấy lợi dụng tình thế đè tay Trần Nguyên xuống, ấn xuống bàn, hoàn toàn đánh bại hắn.

“Sắp được rồi mà, thật đáng tiếc.”

“Bắt tay to còn cần phải luyện tập nhiều.”

“Không sao đâu, thua Lý Đồng cũng không có gì đáng xấu hổ, trước đây chúng tôi đều đã thua cả rồi đây.”

Mặc dù mấy đồng nghiệp nói như vậy, nhưng khi Lý Đồng ngẩng đầu lên, cô ấy phát hiện người đối diện chỉ giật giật môi và tỏ ra hối tiếc khi thua cuộc.

Cậu ấy đây là…

nhường mình!?

“Thua rồi, lợi hại.”

Trần Nguyên đứng dậy và lắc đầu bất lực. Sau đó, hắn bước ra khỏi phòng chờ.

Chỉ để Lý Đồng sửng sốt tại chỗ, vẫn cảm giác có hơi không chân thực.

“Lúc trước là do anh nhường tôi sao?” à?” Lý Đồng hỏi một đồng nghiệp nam.

“Cô đánh giá tôi quá cao rồi…”

“Vậy sao?”

Lý Đồng ban đầu muốn cho Trần Nguyên biết đạo lý thông qua trận chiến thắng vật tay của cô ấy là khi gặp nguy hiểm, hắn phải là người đầu tiên tự bảo vệ lấy mình.

Nhưng bây giờ, cô ấy rơi vào tình trạng phủ nhận bản thân.

Nếu Trần Nguyên là một tên bắt cóc, chắc hiện tại cô ấy đã bị hắn bẻ khớp tay giữ chặt ở sau lưng rồi bị ấn xuống đất…

……

Sức chiến đấu thật là tăng lên đến rõ đáng kể.

Ba phương pháp thực hành văn, thủ, đủ (đủ trị liệu) thực tế đã được thực hiện chính xác.

Không phải, chính là do sức hấp dẫn của Siêu Gia mới khiến hắn nhận được những chiến lợi tích cực cho dù hắn có làm gì đi chăng nữa.

Vậy nên, ngay cả khi hắn không cần siêu năng lực, việc hắn đột ngột đấm đối thủ cũng thực sự đủ để họ ngã ngửa.

Đột nhiên hắn cảm thấy an toàn hơn.

“Khương Sở Trường, chào bà.”

Lúc này, Hà Hồng Đào xuống xe bước tới. Sau đó, chủ động giơ tay ra.

Nữ phó sở trưởng vội vàng cúi người đi về phía trước, dùng hai tay nắm lấy tay Hạ Hồng Đào, trên mặt nở nụ cười.

Nháy mắt hiểu ngay được khác biệt địa vị của hai người.

Dù cho sở trưởng có đến thì cũng sẽ giống như phó sở trưởng Khương tiếp đón nhiệt tình và kính trọng.

Thành thật mà nói, những người ở trường có thể nhìn thấy, người thường gọi đùa bằng tên đầy đủ của người khác thì đều là những nhân vật rất lớn.

Trường THCS số 11 tuy không phải là trường được đánh giá cao nhưng cũng là một trường trọng điểm của tỉnh và là một trường có danh tiếng, ông Hà vẫn đang ở độ tuổi trưởng thành và cũng trong độ tuổi sung sức nhất của cuộc đời, có thể sau này ông ta sẽ theo đuổi con đường quan chức.

Một người như vậy mà lại đích thân đi đón hắn…

Suy đi tính lại thì hắn cũng không bị thua thiệt.

Hà Hồng Đào, tôi rất đồng ý.

“Trần Nguyên.” Sau khi Hà Hồng Đào bắt tay với phó sở trưởng, ông ta đi thẳng đến trước mặt hắn và vỗ vai hắn: “Mấy hôm trước tôi cũng xem em chơi bóng. Kỹ năng của em khá tốt.”

Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên ông ta gặp Trần Nguyên.

Hình dáng khác xa so với tưởng tượng của ông ta.

Bởi vì khuôn mặt này trông chả giống một khuôn mặt muốn cạnh tranh chút nào.

“Vậy khi nào có cơ hội chúng ta cùng nhau chơi bóng nhé, thầy Hạ.”

Trần Nguyên vốn đang ngại ngùng, nhưng sau khi nghe thấy người này nói xấu mình ở trong lòng, hắn đột nhiên không còn muốn vâng dạ mà làm theo nữa.

Ông chớ có muốn liếm người, hắn không

cần.

“…” Phó sở trưởng Khương sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Cậu nhóc này, không biết có lai lịch thế nào?

Hoặc là nói, cậu nhóc hoàn toàn không biết hiểu tưởng có bối cảnh như thế nào đúng không…

“Haha, rất tốt, khi còn trẻ tôi cũng là một cầu thủ bóng rổ rất giỏi đấy.” Hà Hồng Đào không những không hề tức giận mà ngược lại còn nói đùa một câu.

“Thầy giáo và học sinh của mình thực sự thân nhau như những người bạn vậy đó nha.”

“Giáo viên và học sinh không chỉ là một mối quan hệ thôi đâu, tôi cũng chơi đùa với các em học sinh cũng không ít lần rồi, ha ha.”

“Trường trung học số 11 xuất sắc như vậy, tôi còn tưởng ngài hiệu trưởng sẽ càng nghiêm túc hơn chút chứ.”

“Việc học đòi hỏi phải học tập nghiêm túc, nhưng trường học không chỉ để học mà còn để con người tiếp xúc kết bạn.”

Hà Hồng Đào, ông cứ xạo ke tiếp đi!

Ông ta hoàn toàn không phải là Hà Hồng Đào, ông ta là ai?

Ông già hèn hạ này thực chất muốn lợi dụng hắn để xây dựng tính cách thân thiện với mọi người.

Ở đây cũng không có máy quay sao ông ta cứ diễn thảo mai như thế làm gì chứ…

“Ô, tới rồi à.”

Lúc này, một chiếc ô tô từ đài truyền hình thành phố bất ngờ chạy tới gần. Sau đó, Phó sở trưởng Khương cười nói: “Hiệu trưởng Hà, chúng tôi không muốn lãng phí thời gian của ngài. Nhưng sở thành phố nghe được chuyện này, nói rằng có ý nghĩa tuyên truyền rất lớn nên đã yêu cầu đồn cảnh sát thành phố tiến hành phỏng vấn đối với Trần Nguyên. Học sinh xuất sắc được ngài dạy dỗ, chúng tôi muốn làm một cuộc vấn ngắn.”

“Ừ…” Hà Hồng Đào nghiêm túc nói: “Phỏng vấn học sinh của tôi là đủ rồi, tôi chỉ đến đón em ấy về trường thôi.”

“Hiệu trưởng Hà, tin tức về ngài cũng rất quan trọng.” Nữ phóng viên đi xuống cười nói.

Chương 432: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn chưa từng thấy trong tương lai (4)

“Vậy thì được rồi.” Hà Hồng Đào chỉ có thể đồng ý.

“Vậy thì chúng ta chụp chung một tấm ảnh trước đã.”

Nữ phóng viên nhìn hai người giáo viên và học sinh đã đứng sẵn tại chỗ, sau đó nói với Phó sở trưởng Khương: “Bà Khương, còn cảnh sát đã giúp đỡ cũng có thể đến chụp chung ạ.”

“Được được, để tôi đi gọi.”

Vì để chụp một bức ảnh, Trần Nguyên chỉ có thể đợi mọi người tập trung lại, lãng phí rất nhiều thời gian.

Đội hình bức ảnh là dì, hắn, Hà Hồng Đào, phó sở trưởng và Lý Đồng, nhưng tình cờ lúc này Lý Đồng lại đi vắng.

Vậy nên cuối cùng là bức ảnh bốn người hoàn chỉnh.

Sau khi phỏng vấn xong, Hà Hồng Đào đột nhiên như nhớ ra điều gì đó và rất tự nhiên hỏi phó sở trưởng Khương : "Vụ việc Trần Nguyên cứu người lần trước, cũng là do sở cảnh sát của bà tiếp nhận phải không?"

"Trước đây cậu ấy cũng đã từng cứu người rồi sao?" Nữ phóng viên nghe xong thì tò mò hỏi.

"Đúng vậy." Phó sở trưởng Khương gật đầu và nói thêm: "Là tháng trước, nhưng không phải vụ án do chúng tôi tiếp nhận."

"Vậy thì hãy nói về vấn đề này nữa đi, lại chậm trễ giờ của mọi người nữa rồi."

Hành động dũng cảm cứu người quá bình thường và không có yếu tố thời sự.

Nhưng nếu nam sinh trung học làm được hai việc trượng nghĩa trong vòng một tháng, thì yếu tố tin tức sẽ hot lên gấp mười lần.

Rốt cuộc, tin tức đòi hỏi những sự việc nhỏ.

Ví dụ như một người xui xẻo bị sét đánh hai lần.

Vì thế, với lời nhắc nhở của Hà Hồng Đào giống như "chẳng có chuyện gì" mà nhắc nhở, cuộc phỏng vấn lại tiếp tục…

…

Cuối cùng, vào khoảng thời gian buổi sáng của tiết học thứ ba, cuộc phỏng vấn kết thúc, Hà Hồng Đào chào hỏi sở cảnh sát rồi sau đó mới lái xe đưa Trần Nguyên về lại trường học.

Ngồi ở ghế sau, Trần Nguyên cảm thấy rất phiền.

Thật là, lãng phí thời gian học tập quý báu của hai tiết học buổi sáng.

Hà Hồng Đào là một kẻ ngốc!

Là một trong bốn tông chủ phái kiêu ngạo, thế nhưng trình độ lại thấp như vậy, thật là thất vọng.

Thành thật mà nói, khí thế uy nghiêm của Trương Kiến Quân khiến cậu thấy sợ hãi mỗi khi nghĩ tới.

“Trần Nguyên, phóng viên nói rằng cô ấy sẽ gửi ảnh cho tôi. Em kết bạn WeChat với tôi để tôi gửi cho em một tấm, rồi em có thể chuyển cho gia đình xem. Đương nhiên, để bọn họ đỡ phải lo lắng.”

Hà Hồng Đào đang lái xe, tuy vẻ mặt không mấy thân thiện nhưng vẫn cười nói, tạo cho người ta một cảm giác tao nhã.

Wechat của Hà Hồng Đào.

Hơn nữa, ông ta còn đề nghị gửi bức ảnh này cho hắn.

Giống như là đang nói: Không sao đâu, cứ thể hiện đi Tiểu Trần.

Không giống nhau, hoàn toàn không giống chút nào.

Đúng là hắn dùng chân dung ông Hàn để uy hiếp người khác nhưng hình ảnh kia là do hắn lướt trên Douyin rồi lưu lại mà.

Nói cách khác, hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng muốn dùng uy tín của ông Hàn để bảo vệ mình cả.

Nhưng ông Hà này rất rộng lượng.

“Vâng, cảm ơn thầy ạ.” Trần Nguyên bắt đầu có chút thích ông ta rồi.

“À nhân tiện, tôi thấy em đạt được 106 điểm trong bài kiểm tra đầu tiên trong kỳ thi toán, thậm chí bằng điểm chủ chốt của lớp đứng đầu.” Hà Hồng Đào chủ động bắt chuyện: “Thầy Mạc nói với tôi rằng điểm trước đó của em không tốt lắm, sau đó đột nhiên lại học hành chăm chỉ, còn tiến bộ rất nhanh, nguyên nhân là gì thế?”

“Dạ cái này, rít…”

Nói gì đây, ông ta muốn nghe cái gì?

“Chẳng lẽ là em được ai đó truyền cảm hứng, muốn phấn đấu vào một trường đại học tốt nào đó?” Hà Hồng Đào nói đùa.

Vãi, chẳng lẽ ông ta cũng có siêu năng lực?

Không đúng…

Mấu chốt của vấn đề không nằm ở đây.

Những suy nghĩ hạn hẹp của Trần Nguyên đột nhiên mở rộng thêm một tầm cao mới.

Hà Hồng Đào đang ám chỉ hắn chơi trò yêu sớm!

Hơn nữa, lời này không phải để kiểm tra hắn.

Nó giống như là buôn chuyện, nói ra rất nhẹ nhàng.

Hóa ra trong thế giới của người lớn, chỉ cần bạn mang lại lợi ích cho bọn họ. Thì cái gọi là quy tắc, lập trường và hạn chế cũng chả là cái gì.

Ngoài trường, hay là trên ô tô, ông ta thậm chí còn vui vẻ trò chuyện với hắn về chủ đề của đàn ông.

Hợp lý.

Rốt cuộc, lợi ích hắn mang lại cho Hà Hồng Đào không thua kém gì việc danh tiếng trong nghề giáo dục của ông ta.

“Hàng xóm của em là bạn học rất giỏi toán, cô ấy đang dạy kèm cho em…”

Nếu hiệu trưởng đã hỏi vấn đề này, Trần Nguyên cũng trả lời một cách nhỏ nhẹ.

“Chuyện của em giống hệt với chuyện hồi xưa của tôi.” Hà Hồng Đào mỉm cười: “Vợ tôi kém toán nên tôi giúp cô ấy môn toán. Tôi kém tiếng Anh nên cô ấy giúp tôi môn tiếng Anh. Sau đó, chúng tôi nhau đỗ đại học.”

“Lợi hại quá….”

“Tôi biết mà, phải có lý do nào đó mới khiến các chàng trai đột nhiên trở nên tiến bộ.”

Hà Hồng Đào đúng thật không bị lừa, ông ta tiếp tục trò chuyện với hắn như một người bạn: “Có bạn cùng học là tốt, hai người có thể động viên lẫn nhau. Đúng rồi, bạn của em học trường nào vậy?”

“…trường số 4 ạ.”

Chương 433: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (5)

"…" Nghe vậy, Hà Hồng Đào sửng sốt một chút, sau đó hiểu ý cười: "Hahaha, hiệu trưởng Trương nghe được lời này chắc sẽ tức giận lắm đây."

"À cái này…"

"Tôi cảm thấy không sao cả. Em không cần phải lo lắng. Tình bạn nam nữ thuần khiết như thế này là điều bình thường." Hà Hồng Đào tiếp tục hỏi, "Em ấy có thể dạy em môn toán, còn cải thiện thành tích điểm toán của em tốt như vậy. Vậy giữa tháng em ấy có tham gia cuộc thi toán ở Ninh Thành không?"

"…có ạ."

Dù sao thì ông ta cũng không biết nên Trần Nguyên uyết định nói dối.

"Vậy thì tốt, lúc đó các em sẽ được cộng thêm điểm. Khi đó, việc vào được một trường danh tiếng sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Nếu Hiệu trưởng Hà cứ như thế này, hắn cũng không thứ gì giấu giếm chính mình.

Như vậy, không có lý do gì để đối phương phải hành hạ chính mình.

"Thầy Hà, đến lúc đó chúng ta đi xe buýt từ trường đến Ninh Thành thi đấu, số lượng người đã được xác định… sẽ không còn chỗ trống nào nữa sao ạ?" Trần Nguyên tò mò hỏi.

"Tiểu Trần à, mặc dù tôi không có vấn đề gì với tình bạn trong sáng giữa nam và nữ, nhưng em như vậy cũng quá khiêu khích đi?"

Nghe Hà Hồng Đào nói xong lời này, Trần Nguyên sửng sốt.

Nhưng chẳng bao lâu sau, để không hù dọa chính mình, hắn thể hiện ra tính cách vĩ đại của người đứng đầu môn phái thứ mười một: "Sao lại không được ạ? Dành nhiều thời gian hơn để làm việc cá nhân. Tất nhiên, chỉ cần không để người bạn mặc đồ đồng phục của trường trung học số 4 lên xe là được ạ."

Tin xấu: Mười một học sinh trung học yêu sớm.

Tin tốt: Tất cả đều là học sinh Trường trung học phổ thông số 4.

Hà Hồng Đào thực sự khá hứng thú với Trần Nguyên, một học sinh ‘không theo lẽ thường’.

Không chỉ vì ông có thể dựa vào hắn để nâng cao danh tiếng. Là một học sinh, Trần Nguyên cũng có những tiềm năng vô hạn.

Hà Hồng Đào là người theo lý thuyết chỉ cho điểm.

Nói một cách thẳng thắn, những học sinh thể thao đó tồn tại hoàn toàn chỉ để ngăn thành tích đi xuống, Đại Lý mới là con đường ông ta tán thành.

Trong môi trường thể thao Trung Quốc, đừng nói đến Messi hay Curry, ngay cả Clarkson hay Mikaru Kaoru cũng không có.

Mà bóng bàn, cầu lông, hay mấy môn hạng nhẹ kiểu vậy, còn được huấn luyện từ khi còn nhỏ, mới năm sáu tuổi đã được tiếp xúc với nó, sau đó được đưa đi trường huấn luyện đặc biệt, không liên quan gì đến trung học phổ thông.

Ngay cả khi thực sự được xếp trong các cuộc thi lớn như Đại hội thể thao châu Á hay Thế vận hội, thì cũng chỉ phổ biến ở trường đại học, còn khi là học sinh trung học thì rất hạn chế.

Vì tài nguyên và chính sách không bằng các trường khác, con đường duy nhất để Trường Trung học Phổ thông Số 11 trở thành trường hàng đầu, đó là tối ưu hóa người đứng đầu.

Tức là làm theo mô hình của Trường Trung học Phổ thông Số 4, thực hiện nghiêm túc một hệ thống khôn sống mống chết.

Nếu không, Hà Hồng Đào cũng không cột tất cả các học sinh hỗ trợ đặc biệt lại với nhau, rõ ràng là một chính sách thiên vị không công bằng.

Nhưng mô hình của trường số 4, học sinh được hỗ trợ đặc biệt chỉ nằm ở những hạng dưới, dùng để đảm bảo 3/4 số học sinh của trường có thể theo học cùng một trường.

Tham vọng thực sự của ông chính là lớp số 1.

Không cho phép bất kỳ ai dùng quyền dùng tiền để vào lớp số 1, dù thiếu một điểm cũng không được vào, tất cả đều chỉ ra chuyện mà Hà Hồng Đào thực sự muốn làm.

Blue lock phiên bản học đường.

Lớp 1 môn khoa học là như thế, lớp 15 môn văn cũng như thế.

Nhìn như muốn tất cả các thành viên đều đạt tiêu chuẩn "nhảy trên quán bar thượng lưu" nhưng thực chất là chiến lược nghiêng tài nguyên, tập trung mọi chất dinh dưỡng vào một điểm và ấp ủ sự kết tinh mang tên "Người đứng đầu".

Tổng thể có thể kém, phần eo có thể không bằng, phần đầu cũng có thể thua.

Nhưng tóc, so với bọn họ còn dài hơn!

Lần cuối cùng xuất hiện người đứng đầu là vào thời thư ký Hàn.

Mà người đứng đầu kia, thật ra cũng là nhặt của hời mà có được.

Sau kỳ thi cấp 3 của Hạ Hải, lãnh đạo Trường trung học phổ thông số 4 đã gọi điện thoại cho vị học sinh đó, nhưng vị học sinh đó điên rồi—— tôi có thể vào Trường trung học phổ thông số 4, nhưng bạn gái tôi cũng muốn vào.

Khi đó, Trường trung học phổ thông số 4 đã trở thành một ngôi trường danh giá, việc yêu sớm bị nghiêm cấm, những học sinh yêu sớm thực sự sẽ bị đuổi học. Nên Trường trung học phổ thông số 4 vô cùng thanh cao, không đồng ý với loại yêu cầu vô lý đó.

Vì vậy, cậu học sinh này muốn chuyển sang các trường hàng đầu khác, chẳng hạn như Trường Trung học phổ thông số 2, lúc đó không thua kém gì Trường trung học phổ thông số 4, hay Trường Trung học Ngoại ngữ.

Lúc này, phòng tuyển sinh của Trường trung học phổ thông số 11 đã đến.

Chương 434: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (6)

Trường trung học phổ thông số 11? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến ngôi trường này.

Nhưng điểm thi cấp tỉnh của bạn gái tôi kém hơn 20 điểm, có được vào không?

Có thể vào.

Chúng tôi có thể học cùng lớp không?

Lớp bên cạnh.

Đồng ý.

Cuối cùng, tài năng lọt vào top 10 toàn thành phố trong kỳ thi cấp 3 đã được trường trung học phổ thông số 11 nhận vào. Hơn nữa còn biến thành một cốt truyện sảng văn siêu cấp, ba năm sau, anh ta đã giành chức cao nhất môn khoa học năm 2011 của thành phố Hạ Hải với ưu thế cao hơn người đứng đầu môn khoa học ở trường trung học phổ thông số 4 một điểm.

Cũng vào thời điểm đó, Trường Trung học phổ thông số 11 cùng trường trung học phổ thông số 4 trở thành song Tử Tinh của quận Hải Tĩnh, được nhiều người công nhận, một phát lên tiên.

Cuộc đời Ông Hàn không có cống hiến gì to lớn, chỉ có hai việc, đi trên con đường chính xác. Một là kiên trì không ngừng ăn vạ trường trung học phổ thông số 4, hai là đưa ra quyết định trong quá trình tuyển sinh, ngầm chấp nhận yêu sớm, cho phép vị thiên tài điên cuồng kia "mang cả gia đình" đến trường trung học phổ thông số 11 học.

Các suất học trong trường, cơ bản là do chính mình quyết định.

Nếu trong thời gian ông nắm quyền lãnh đạo con tàu lớn này xuất hiện một Trạng Nguyên khác, Hà Hồng Đào sẽ có hy vọng cùng nói chuyện trực tiếp với Trương Kiến Quân.

Hạ Hải có hơn 80 trường trung học phổ thông (bao gồm cả cấp tỉnh và cấp thành phố), còn trẻ và hùng mạnh, chất lượng vận hành trường học có xu thế ngày càng tăng, ngay cả hiệu trưởng của một số trường trung học trọng điểm đang có những

tiến bộ vượt bậc cũng có cơ hội vào được Bộ Giáo dục Thành phố Hạ Hải.

Ai cũng thể hiện hết tài năng, chỉ còn một bước để quyết định đó là ai.

Tuổi tác, mối quan hệ, danh tiếng và thành tích giảng dạy đều là những yếu tố để đánh giá.

Nhưng kẻ địch Trương Kiến Quân quá mạnh mẽ, ngay cả hiệu trưởng của trường trung học phổ thông số 1 cũng không thể ngăn cản ông ta, vì vậy lúc ông ta vượt qua trường trung học phổ thông số 1 cũng là lúc ông ta thăng chức.

Mà chuyện này, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Vì vậy, tham vọng của Hà Hồng Đào là—— khi Trương Kiến Quân rời trường, ông sẽ chiến thắng những đối thủ khác, thuận lợi đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng của Trường trung học phổ thông số 4.

Như vậy, quay trở lại với đứa trẻ Trần Nguyên.

Trước khi đến đón cậu, Hà Hồng Đào đã tra thành tích của cậu. Đầu năm học cũng không tệ, trong hơn 1.400 người của trường, được xếp hạng 400, so với những học sinh chuyển đến từ chỗ đó, chứng tỏ thiên phú tạm được. Sau này, có lẽ vì quá ham chơi, hoặc vì quá lười biếng, thành tích của ngày càng tụt dốc, dần dần tụt xuống đáy.

Nhưng chỉ trong một kỳ nghỉ hè, hơn một tháng khai giảng, liền đạt điểm 106 trong cuộc thi toán.

Hơn nữa, nghe nói còn nộp bài sớm một tiếng.

Nên thực lực của hắn, thậm chí có thể hơn 110.

Hà Hồng Đào cũng từng trải qua một cuộc tình dài, bây giờ đã xác nhận được lý do khiến Trần Nguyên tiến bộ cũng giống như ông —- quyết tâm vào cùng một trường đại học với người yêu.

Nếu sức mạnh của tình yêu có thể khiến hắn tiến bộ nhanh chóng, phát huy hết tiềm năng của mình, vậy nếu ông hơi dung túng một chút, thậm chí là khuyến khích một chút thì sao?

Cho dù không thể trở thành loại học thần như mình mong muốn thì xác suất giành được giải thưởng cao nhất của Hạ Hải cũng không đến một phần vạn, nhưng gieo thêm hạt giống cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu không được thì vẫn có thể đạt trình độ tiêu chuẩn của lớp 2, đây cũng là một trong những thành tích giảng dạy.

Hơn nữa, danh tiếng mà hắn mang lại cho mình cũng có thể nhìn được bằng mắt thường.

Tôi sẵn sàng đầu tư vào Trần Nguyên.

“Thầy Hà, để tôi xuống đây…”

Khi đến gần trường học, Trần Nguyên chủ động nói.

“Như thế nào? Ngồi chung xe với tôi có gì khác không?” Hà Hồng Đào mỉm cười lái xe thẳng về phía cổng trường mà không dừng lại.

Cửa kéo thậm chí còn không phân biệt biển số, cửa đã được nhân viên nhà trường mở từ trước.

Sau đó, chiếc Jaguar dáng thấp lái vào khuôn viên trường.

Trường có chỗ đỗ xe của giáo viên, nhân viên, nhưng do cổng trường mới có thêm nhiều chỗ đậu xe cố định, về cơ bản có thể đáp ứng nhu cầu của giáo viên trong trường, nên vì lý do an toàn thì các xe ô tô cơ bản không được phép vào trường.

Nhưng tôi, Hà Hồng Đào, không muốn đi kiểu đó.

Bánh bao hấp, em không có tay cầm à?

(bắt nguồn từ gói biểu tượng cảm xúc, đồng âm với ” Tại sao bạn không bị thuyết phục?”)

Sau khi Hà Hồng Đào đậu xe dưới tầng của tòa nhà hành chính, lấy ra một tấm danh thiếp, xoay người đưa cho Trần Nguyên: “Số điện thoại là WeChat, khi nào quay về thì kết bạn với tôi.”

Chương 435: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (7)

Trần Nguyên dùng hai tay nhận lấy: “Được.

Đúng vậy, đã đến trường, không thể phạm luật dùng điện thoại nhắn tin.

Mặc dù Hà Hồng Đào coi mình như bạn bè, nhưng thân phận của ông vẫn là hiệu trưởng.

“Mau đi đi, tiết thứ tư sắp bắt đầu rồi.”

“Vâng, tạm biệt thầy.”

Trần Nguyên mở cửa, xuống xe.

Sau đó, liền nhìn thấy Đường Kiến vừa mua đồ ăn vặt ở căng tin xong, đang chuẩn bị đi vào lớp học.

Nhìn thấy đệ tử tạp dịch từ trên xe tông chủ bươ bước xuống… Đường Kiên lúc ấy sửng sốt.

Tận khi Trần Nguyên bước đến trước mặt, cậu ta mới phản ứng lại. Sau đó, một chân lùi lại: “Lão… lão gia.”

Chết tiệt, vách tường dày quá đúng không?

“Đừng nói nhảm, chúng tôi gặp nhau ở bên ngoài.” Trần Nguyên bình tĩnh nói.

“Trần Nguyên, Hà Hồng Đào. Trần Nguyên, Hà Hồng Đào…” Đường Kiến nghĩ đi nghĩ lại về hai cái tên này, chợt nhận ra: “Vãi, bảo sao tên giống nhau thế, Hà Hồng Đào là chú họ của cậu?!”

Giống má mày.

“Đoán vậy à?” Trần Nguyên.

Đường Kiến vẫn không hiểu gì: “Người xuống xe Hà Hồng Đào không phải là nữ sinh cấp ba mà là nam sinh cấp ba, đúng là chuyện ngoài ý muốn.”

“Không phải, câu này của cậu có ý gì?” Trần Nguyên làm hành động husky chỉ người.

“Con gái thầy ấy giờ đang học cấp ba.”

Đường Kiếm vẻ mặt đơn thuần nhìn Trần Nguyên, ánh mắt trong veo chăm chú nhìn hắn hỏi: “Cậu đang nghĩ chuyện gì vậy?”

“Tôi… tôi còn tưởng thầy ấy đang đón cháu gái. Haha, tôi không biết thầy ấy có con gái, lại còn là học sinh năm ba, cô ấy học trường nào?”

“Số 4.”

“6.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi về phía lớp học. Thấy Trần Nguyên hôm nay đi muộn cả buổi sáng, hắn khẳng định không biết buổi sáng đã xảy ra chuyện gì. Vì thế, Đường Kiến nói: “Để tôi kể cho cậu nghe một chuyện siêu đặc biệt. Hôm nay ở ngoài trường học, có một người đàn ông giật túi xách, sau đó bị một nam sinh cùng trường chúng ta bắt được, trực tiếp đánh hắn ta một cái, hắn ta bay hơn năm mét.”

“Có thể bay xa như vậy hả?”

“Đúng vậy, mọi người đều nói như vậy. Hơn nữa một quyền đó đánh thủng cả phổi, phun ra một ngụm máu lớn.”

“Vậy mà không bị đánh chết hả?”

“Tôi không biết, thể chất của mỗi người là khác nhau, nhưng người ta nhìn thấy hắn ta bị đưa lên xe cảnh sát, chắc là không chết.” Đường Kiến thích thú nói: “Còn nữa, nam sinh kia cũng lên xe cùng hắn, vẫn bị nữ cảnh sát kia dắt tay đi.”

“Phiên bản cậu nghe có đứng đắn không đó?”

“Làm sao có thể là giả được? Người khác tận mắt nhìn thấy, cho dù có chút khác biệt, cũng giống cỡ tám chín phần.”

Ừm, sau này không bao giờ lan truyền hay tin mấy cái tin đồn đó nữa.

Nói toàn cái gì vậy chứ?

Nắm tay nữ cảnh sát…

Không, nhớ lại trận vật tay ở đồn cảnh sát, hắn chợt nhận ra những tin đồn này nhìn chung cũng đúng.

Chỉ là hơi cường điệu một chút.

Ví dụ, đấm xuyên phổi và nôn ra máu thực ra chỉ là nứt xương sườn và nôn ra axit dạ dày.

“Sau đó thì sao?” Trần Nguyên hỏi lại.

“Không biết, dù sao chuyện như vậy, trường học sao có thể không cọ dạnh tiếng.” Về vấn đề này, Đường Kiến thản nhiên nói: “Học sinh kia còn đang phỏng vấn ở bên ngoài đúng không? Chắc trường cũng phái người đi đón. Nhân tiện, sao buổi sáng cậu không đi học…”

Nói được một nửa, Đường Kiến dừng lại.

Trần Nguyên cũng dừng lại.

Sau đó, cả hai từ từ chuyển tầm mắt, nhìn về phía nhau.

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, cuối cùng Đường Kiến lên tiếng trước: “Hả?”

……

“Mẹ nó, cậu muốn nổi bật cỡ nào hả?”

Khi đang ăn cơm, Chu Vũ ngồi đối diện Trần Nguyên cả người tê rần.

Thật ra, khi nghe nói có người làm anh hùng ở ngoài trường học, Chu Vũ vô thức quay đầu lại, liếc nhìn chiếc ghế trống phía sau, trong lòng rất căng thẳng, cứ cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra, trong lòng vẫn luôn hoảng sợ.

Quả nhiên, tin xấu đã ập đến!

Nhìn anh em chí cốt của mình nổi bật còn khó chịu hơn khi mình chịu khổ!

Loại cảm giác này, tê tâm liệt phế, đau đớn muốn chết.

“Hình như hiệu trưởng tự mình lái xe chở cậu về phải không?” Chu Phù ngồi cạnh Trần Nguyên, cũng rất ngưỡng mộ hắn.

Mặc dù cô ấy cảm thấy việc này ít nhiều có phần nguy hiểm, nhưng hắn phải được khen ngợi vì đã làm một việc tốt.

Sau khi Trần Nguyên làm chuyện này, Chu Phù cảm thấy, hắn chính là nam chính dũng cảm và đẹp trai trong tiểu thuyết.

Hắn không phải là người cuồng bạo lực, hắn chỉ giỏi đánh nhau thôi.

“…”

Hà Tư Kiều ngồi bên cạnh Chu Vũ, đối mặt với Chu Phù, có chút hoang mang.

Sao đột nhiên lại trở thành loại tổ hợp này?

Hôm nay vừa ăn xong, Chu Phù liền ngồi ngay cạnh Trần Nguyên. Sau đó cô chỉ có thể ngồi cạnh Chu Vũ.

Thoạt nhìn giống như… hai cặp nam nữ.

Chẳng lẽ Chu Phù vẫn thích Trần Nguyên sao?

Một người học trường số 4, một người học trường số 11, một ở ngoài, một ở quê, Trần Nguyên chẳng phải sẽ trở thành một tên ăn chơi sao?

Chương 436: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (8)

Nếu như vậy, Chu Vũ cũng sẽ học theo thói xấu của hắn…

“Sao cậu biết tôi ngồi trên xe của Hà Hồng Đào?” Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

“Ta không biết, ta nghe Kiều Kiều nói.” Chu Phù lắc đầu.

“Chu Vũ nói.”

Hà Tư Kiều chỉ vào Chu Vũ, nhanh chóng rũ sạch mọi chuyện.

“Trương Siêu cũng làm… A không, Trương Siêu nói.”

“Ok, không tìm nguồn gốc nữa, tôi biết rồi.”

Đang lẽ Trần Nguyên nên nhắc nhở Lão Mặc mỗi lần đổi vị trí đừng gửi đi

Vẫn chưa phát hiện ra sao?

Hắn có thể nói chuyện với bất cứ ai!

“Lúc hiệu trưởng đưa cậu về, hai người đã nói chuyện gì?” Chu Vũ tò mò hỏi.

“Hiệu trưởng Hà có vẻ là người rất nghiêm túc.” Chu Phù cũng rất hứng thú, “Liệu thầy ấy có bộc lộ một mặt khác không?”

Khi cô ấy nói xong, Trần Nguyên theo bản năng kiểm tra Chu Phù.

Cũng may, không có tiếng lòng.

May quá, chưa hủ đến mức này.

Không được mù quáng đâu.

“Chúng tôi nói…” Trần Nguyễn làm sao có thể nói ra sự thật, lập tức nói nhảm, “Phương hướng cải cách và phát triển trường trung học phổ thông số 11.”

“Chậc, ai mà tin? Nhìn vẻ mặt của cậu, cảm giác như cậu đã đưa ra yêu cầu gì với Lão Hà .” Hà Tư Kiều nhìn thấu Trần Nguyên, khẽ chế nhạo, “Dù sao thì cậu cũng có khả năng chịu thiệt.”

“Đưa ra yêu cầu? Trâu bò thật?” Chu Phù vô cùng kinh ngạc, “Kia là Hà Hồng Đào đó.”

“Nhưng tôi thấy rất hợp lý, dù sao Lão Hà cũng nhờ sự dũng cảm vì nghĩa quên thân của cậu kiếm được không ít mặt mũi.” Hà Tư Kiều vẫn rất am hiểu lõi đờii.

“Nhưng học sinh có thể đặt điều kiện gì với trường học?” Chu Phù nghi hoặc.

“Các cậu thực sự nghĩ tôi dám lợi dụng Hà Hồng Đào?”

Trần Nguyên khó hiểu nhìn họ.

“Cậu mà không lợi dụng á?” Chu Phù.

“Aa, bị phát hiện rồi.”

“Đưa yêu cầu gì? Nói nhanh.”

“Đúng là tôi nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu, nhưng nói ra thì tôi thành người đố mất, đến lúc đó các cậu sẽ biết.” Trần Nguyên có điều che giấu nói.

“Như vậy còn chưa đủ ý tứ sao?” Chu Phù nhìn chằm chằm Trần Nguyên, cảm thấy ghen tị với tình bạn, “Không phải cậu nên nói cho chúng tôi biết trước sao?”

“Đứa nhỏ lớn rồi, bắt đầu có bí mật rồi.” Chu Vũ cúi đầu thở dài.

“Được rồi, đừng kêu nữa.” Trần Nguyên không còn cách nào khác đành phải thỏa hiệp, “Tôi đảm bảo các cậu sẽ là người

đầu tiên biết, như vậy được chưa? Bây giờ mà tôi nói ra, thật sự rất nhàm chán.”

“Thôi được, nói cho chúng tôi biết đầu tiên là được.”

Chu Phù hài lòng, không có ai hỏi thêm câu nào nữa.

Nhưng trong lúc ăn, Chu Phù lại nhịn không được lén thì thầm với Trần Nguyên: “Cậu có thể nói cho tôi biết trước được không?”

Như nào? Tôi hiểu cậu đúng không Chu Phù?

Thật đúng là.

Tôi tuyệt vời, không cần nói nhiều.

Vì thế Trần Nguyên che miệng nhỏ giọng “thẳng thắn” với Chu Phù: “Tôi muốn ông Hà chuyển tôi đến lớp hai.”

……

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Ông Mạc rời khỏi lớp học. Trước khi rời đi, ông ấy quay lại nhắc nhở Đường Tư Văn một chút.

Sau đó, Đường Tư Văn nghe lời Ông Mạc đi về phía Trần Nguyên, nhắc nhở: “Trần Nguyên, thầy Mạc bảo chúng ta bây giờ đến văn phòng.”

“Ok.” Trần Nguyên nhanh chóng thu dọn cặp sách của mình.

“…” Chu Phù nghe được lời này, tim đập thình thịch. Sau đó, cô ấy tò mò hỏi: “Tư Văn, các cậu đến văn phòng Ông Mạc làm gì vậy?

Đường Tư Văn đang tính trả lời.

Nhưng Ông Mạc nhắc cô nếu có bạn cùng lớp nào hỏi thì nói là đi lấy bài thi toán.

Rốt cuộc, dạy kèm học sinh một mình trong thời gian dài, nếu tin đồn lan ra sẽ khiến phụ huynh của các học sinh khác không hài lòng.

Cho nên, Đường Tư Văn nói: “Ông Mạc bảo, không được nói.”

“…Như vậy ha.” Chu Phù cười ngượng nghịu, nhưng trong lòng đã hoảng rồi.

Chắc chắn là muốn chuyển sang lớp 2 cùng nhau!

Rốt cuộc thì điểm thi của Đường Tư Văn đủ để vào lớp 2, Trần Nguyên lại hai lần mang vinh quang lớn về cho trường học.

Tuy rằng cô ấy còn có Chu Vũ, Hà Tư Kiều, miễn cưỡng có thêm Lý Ưu U làm bạn, nhưng dù sao, người mà cô ấy có quan hệ tốt nhất chính là Trần Nguyên.

Cho nên, không thể bỏ được…

"Tôi đi trước đây, chị Phù."

Trần Nguyên đứng dậy, đeo cặp vào rồi cùng Đường Tư Văn bước ra khỏi lớp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một cách tự nhiên.

Trần Nguyên dường như đã kể một câu chuyện cười nào đó, làm bản thân vui vẻ hết sức. Đường Tư Văn ở một bên tuy không cười, vẻ mặt vẫn như cũ, nhưng miệng đóng mở lại nhanh hơn bình thường. Nói cách khác, cô cũng nói nhiều hơn.

Tuy chúng ta vẫn có thể là bạn bè sau khi chia lớp, nhưng ai cũng biết tình cảm đó sẽ dần phai nhạt, và cuối cùng trở thành những người bạn ngoài miệng nói "thường xuyên liên lạc", nhưng thực ra cũng chỉ là bạn bình thường, không đáng để bớt thời gian trò chuyện!

Đường Tư Văn sau này sẽ không trở thành bạn thân của Trần Nguyên, phải không?

Chương 437: Cảnh tượng bùng nổ nhất hắn từng thấy trong tương lai (9)

Suy cho cùng, sau khi cùng nhau chuyển sang lớp khác, mối quan hệ giữa hai người cùng đến từ lớp 18 sẽ ngày càng thân thiết hơn, và họ đương nhiên sẽ trở thành bạn thân khác giới.

Rõ ràng là tôi đến trước…

À không, mặc dù không phải là tôi đến trước, nhưng cậu ấy muốn chuyển lớp, chẳng phải nên bàn bạc với bạn cùng bàn trước sao?

Chu Phù, người cho rằng họ có mối quan hệ tốt nhất trong lớp 18, không thể kìm lòng được, đột nhiên hàng phòng ngự của cô bị phá vỡ.

Trần Nguyên…đồ ngốc!

…

Chị Phù, chị sẽ không nghiêm túc đâu ha?

Sau khi Trần Nguyên đùa với cô ấy chuyện này lúc đang ăn, đối phương ngơ ngác mỉm cười, cười nói ồ, không hỏi thêm nữa.

Mà biểu tình của cô ấy, còn không phải đang nói: Hài hước quá, ai mà tin?

Nhưng vừa rồi, cô ấy như vậy, Trần Nguyên lại thấy không chắc chắn.

Bước vào lớp gần như thiên tài với số điểm là 504. Đây không phải là Tống Chân Tông làm Thiền, đại bàng chiến nữ thần đấu hổ, không có mũ [bíp——], làm giảm hàm lượng vàng?

Hơn nữa, nếu tôi đưa ra yêu cầu đó vào lúc này, thì hình ảnh anh hùng thấy việc nghĩa xả thân sẽ bị bôi đen mất.

Nhưng nếu chị Phù thực sự coi trọng chuyện đó, còn vì chuyện đó mà buồn bã, mình lại không chuyển đi, liệu chị ấy có tức giận không?

À, cái này… Chị Phù vẫn chưa đủ trừu tượng.

Quên đi, lát nữa nhắn tin giải thích cho cô ấy một chút, chỉnh lại cảm xúc của chị Phù.

Sau đó, Trần Nguyên và Đường Tư Văn cùng nhau đến văn phòng của Ông Mạc.

Ông Mạc này có thể đang muốn bù đắp cho việc lợi dụng mình, nhưng quan trọng hơn là muốn hắn và Đường Tư Văn thắng thắng thắng, giành giải cuộc thi Olympic Toán học. Vì vậy, dạy kèm cho họ suốt một tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, Đậu Đậu yêu quý của ông ấy nhiều lần gọi điện hỏi khi nào bố sẽ về, ông đều nhịn đau nói ông phải tăng ca.

Cuối ngày, khi đã đến 8 giờ 45 tối, tiết tự học buổi tối cũng sắp kết thúc. Ông Mạc yêu cầu học sinh nội trú Đường Tư Văn

quay lại lớp, sau đó cùng Trần Nguyên rời khỏi trường.

Hôm nay ông ấy không lái xe đến đây nên đi bộ để ngồi tàu điện ngầm.

Vì vậy, hai người cứ im lặng như vậy, bước cạnh nhau ngoài trường học.

Là học sinh ngoại trú, đây là lần đầu tiên hắn về nhà muộn như vậy.

Hơn nữa, trải qua thế giới ba người với Ông Mạc và Đường Tư Văn… thực sự rất kỳ diệu.

“Cậu hôm nay mất tập trung à?” Ông Mạc vừa đi vừa hỏi.

“A? Có ạ?” Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

“Có vài câu tôi cảm thấy cậu có thể hiểu, kết quả cậu ngồi một hồi mới giải được.”

Ông Mạc nghĩ đến lần trước Trần Nguyên cùng Đường Tư Văn giảng đề, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cấu trúc đề, thậm chí còn chỉ ra phương pháp giải.

Khi giảng đề hôm nay, Trần Nguyên so với Đường Tư Văn lại chậm hiểu hơn một chút.

Trạng thái không tốt lắm, chẳng lẽ còn đang nghĩ đến chuyện thấy việc nghĩa xả thân?

“À…câu hỏi khó quá.”

Trần Nguyên không có lựa chọn nào khác, dù sao hắn cũng được Ông Mạc kèm riêng, lúc này nhất định phải nghiêm túc học tập. Việc mở các lớp học thêm qúa đạo đức giả

Về mặt học tập, tốt nhất là đừng lừa mình dối người.

Hơn nữa, hình như Ông Mạc cho rằng phản ứng chậm chạp của mình là mất tập trung.

“Nhưng cũng không tệ, tốt hơn học kỳ trước một chút.”

Ông Mạc trên miệng nói lời này, nhưng thực tế không chỉ hơn một chút.

Mà là rất nhiều, rất rất nhiều.

Dù Trần Nguyên ở trạng thái như hôm nay, thi toán được 130 điểm cũng không thành vấn đề.

Ít nhất vấn đề khó khăn nhất đã được khắc phục hoàn toàn.

Các kiến thức cơ bản của hắn thậm chí còn bắt kịp Trương Trác. Hơn nữa, đối với các vấn đề khó khăn, hắn cũng không phải không thể xoay sở.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Trần Nguyên không nói đạt điểm tuyệt đối, nhưng vẫn dễ dàng đạt được điểm ổn định 140.

Còn những môn khác thì khó nói.

Rốt cuộc thì ngay từ đầu hắn không đạt điểm quá cao môn toán, chủ yếu là do hắn thiên về nghệ thuật tự do.

“Nhưng vẫn còn một số chỗ em thấy hơi khó.”

Nghe được tiếng lòng của Ông Mạc, Trần Nguyên nhận ra phản ứng chậm chạp mà ông ấy nói chính là so với thời đỉnh cao, dùng hai giờ đạt được 106 điểm trong cuộc thi toán của hắn.

Về trình độ toán học của hắn, Ông Mạc đã công nhận rồi.

Đây là đương nhiên.

Trong một tháng kể từ khi xác nhận Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên bước vào con đường chăm chỉ học tập, cũng chỉ chăm học một mình khoa toán.

Còn các môn tiếng Anh, tiếng Trung, sinh học,… thì cải thiện bằng cách treo.

Nền tảng của hắn ngay từ đầu đã không tệ, hơn nữa còn có Hạ Tâm Ngữ và Ông Mạc, lại còn nhìn trộm tiếng lòng người khác lúc làm bài thi, hắn cũng học hỏi được những ý nghĩ khi làm bài thi của học bá. Cho nên, sự tiến bộ của hắn là rất hợp lý.

Chương 438: Tương lai của Lý Đồng (1)

Trong cuộc thi toán nửa tháng sau, hắn sẽ dùng thực lực để có thêm điểm.

“Tôi tới đây thôi.” Bởi vì Ông Mạc không về cùng hướng với hắn, nên sau khi vào tàu điện ngầm liền chào Trần Nguyên: “Về sớm một chút, trực tiếp về nhà, đừng Lang thang ở bên ngoài.”

“Thầy tốt, thầy cũng vậy.” Trần Nguyên gật đầu.

“?” Câu này khiến Ông Mạc sửng sốt.

Mình cũng nên về nhà sớm và đừng lang thang ở bên ngoài nữa?

“Vợ thầy và Đậu Đậu vẫn đang đợi thầy ở nhà.” Trần Nguyên giải thích.

“Được rồi, biết rồi.”

Đối mặt với Trần Nguyên đang nói chuyện phiếm, Ông Mạc bất đắc dĩ gật đầu, sau đó quay người bước đi.

Cùng lúc đó, một nữ sinh mặc đồng phục JK, cầm gậy selfie màu hồng đi xuyên qua cơ thể Ông Mạc.

Sau đó, ảo ảnh đi theo Trần Nguyên, cùng nhau đi xuống thang cuốn.

Tuy nhiên, cô bước đi nhanh hơn một chút và đi thẳng đến trước mặt Trần Nguyên. Sau đó, nhìn trái nhìn phải, như thể đang kiểm tra xem có ai ở xung quanh không.

Thời gian hiện tại là 9:05, không, đối với cô ấy là 9:08, ở thời điểm này thực sự không có ảo ảnh nào xuất hiện.

Đang phát sóng trực tiếp sao?

Miệng đang lẩm bẩm.

Ngay lúc Trần Nguyên đang hoang mang, cô gái đột nhiên vén mặt trước váy lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó lập tức hạ váy xuống.

Sau đó quay người, vội vã chạy vào thang máy.

“???” Trần Nguyên.

Đây là cách quét mã QR của các nhóm phúc lợi hả?

Cô gái phúc lợi, thiên thần và ác quỷ!

Đây là viễn cảnh tương lai.

Vì mình có thể nhìn thấy thời không khác.

Là người quan sát, hắn thường thấy một số hành vi phi đạo đức.

Tranh thủ lúc không ai để ý chạm vào háng để chỉnh sửa, lén lút chạm vào đôi tất đen của bạn gái ở nơi công cộng, và những người trông nghiêm túc gọn gàng lại sờ soạn mông người khác.

Mà người hôm nay hắn thậm chí còn bùng nổ hơn.

Thế giới tương lai không phải là một nơi vô pháp luật!

Hơn nữa, ba phút sau cô ta đến chỗ này, chuyến tàu điện ngầm tiếp theo bốn phút sau sẽ quay lại, chẳng phải cô ta sẽ đi cùng chuyến tàu với mình sao…

Khi Trần Nguyên đang nghĩ về chuyện này, một ảo ảnh khác xuất hiện.

Đứng bên cạnh hắn.

Quay đầu lại, hắn nhìn thấy một người đàn ông xăm trổ khỏe mạnh, có chiều cao xấp xỉ mình.

Hắn ta vô cùng thích thú nhìn cô gái phúc lợi đầu tôm kia.

Chẳng lẽ có người nào đang tiết lộ [bíp——] khắp nơi?

Lúc này, hắn ta tiến lên một bước.

Sau đó, Trần Nguyên nhìn thấy màn hình điện thoại của hắn.

Thật tình cờ, đó là buổi phát sóng trực tiếp của cô gái phúc lợi.

…

Trần Nguyên và "cô gái phúc lợi" lên cùng một chiếc xe, ngồi cùng một toa xe.

Mà người đàn ông đi bên đường cường tráng kia cũng lên xe, ngồi chéo với "cô gái phúc lợi".

Giờ cũng đã khuya, toa xe rất vắng, chỉ có 7, 8 người.

Lúc này cô tạm thời không trò chuyện với phòng phát sóng trực tiếp.

Nhiệm vụ của chủ nhân.

Ban đầu Trần Nguyên cứ nghĩ chủ nhân chính là người đàn ông đi theo sau cô ấy.

Nhưng sau đó hắn phát hiện không phải vậy.

Bản thân "cô gái phúc lợi" dường như không nhận ra người đàn ông có hình xăm trên cổ kia.

Mà người đàn ông có hình xăm kia lại biết cô ấy.

[Mẹ nó, thực sự làm loại chuyện này trên tàu điện ngầm, quá quyến rũ…]

【 Lúc trước khi đăng ký đã phát hiện cô ta là người Hạ Hải, ở quận Hải Tĩnh, quá tốt.]

[Hiện tại, đại khái đã biết nhà cô ta ở đâu]

[Sau khi xuống tàu điện ngầm, cô ta sẽ tắt phát sóng]

[Sau đó còn phải đi qua một con hẻm nhỏ, chỗ đó không có camera]

[Chỉ cần đánh thuốc làm cô ta bất tỉnh rồi đổ chút rượu trắng vào miệng, người khác nhìn sơ qua sẽ nghĩ cô ta đã say không còn biết gì nữa]

[Cho dù có bị ôm đi cũng chẳng có ai thấy lạ]

【 Mang cả ống tiêm… 】

Xem ra, so với tưởng tượng của tên điên kia còn ác liệt hơn.

Mặc dù "cô gái phúc lợi" làm mấy việc như vậy ở nơi công cộng sẽ vi phạm trật tự công cộng và thuần phong mỹ tục, nhưng dù sao tội danh này cũng không đến mức tử hình, nếu bị tên đàn ông này đánh ngất động chạm thì thật sự rất đáng thương.

Hơn nữa, đây không phải gây mê thông thường.

Ống tiêm à…

Gọi cảnh sát.

Chuyện này có thể trực tiếp bắt giữ mà không cần bằng chứng.

Vì sao ư?

Vì anh ta mang thứ bất hợp pháp trên người, hơn nữa chắc chắn có lưu video. Không giống cướp bóc hay ăn trộm, không cần chờ sự việc xảy ra mới có lý do để bắt.

Trần Nguyên lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho cảnh sát. Vừa lúc thấy WeChat tăng thêm một người bạn tốt —Lý Đồng.

Buồn ngủ thì gặp chiếu manh.

Nhưng lúc cô ấy thêm WeChat của mình là khoảng buổi chiều, đã từ lúc nãy rồi.

Bây giờ hẳn là đã tan tầm?

Sau đó, Trần Nguyên nhấp vào Đồng ý.

Lý Đồng: Hôm nay anh đã giúp mẹ tôi lấy lại túi xách, bà rất cảm kích anh, nói dù thế nào đi nữa cũng phải trả ơn anh. Xin anh hãy nhận lấy phong bì này.

Chương 439: Tương lai của Lý Đồng (2)

Trần Nguyên: Giao dịch tiền mặt với nhân viên chính phủ không phải là chuyện xấu sao?

Lý Đồng: Ý cậu là tôi không được đi siêu thị mua nước hả?

Lý Đồng: Tiền của cá nhân tôi, anh cứ nhận đi, dù sao cũng là thành ý của mẹ tôi, nhặt được ví tiền trả lại đều sẽ nhận được tiền, đây là phần thưởng cho lòng tốt.

Trần Nguyên thực sự không ngờ ở tuổi mười bảy, hắn sẽ nhận được tiền từ một dì lớn tuổi.

Nếu đối phương đã nói như vậy, thôi cứ lấy đi.

Năm trăm nhân dân tệ.

Khá tốt, đằng sau không thêm số lẻ kỳ lạ nào cả.

Trần Nguyên Cảm ơn dì.

Ngay khi Trần Nguyên gửi tin nhắn này, "cô gái phúc lợi" liền xuống xe.

Tên đàn ông xăm mình cũng đi theo.

Chết tiệt, sao không đến xã Dương Quang luôn, muốn lãng phí thời gian của ông đây đúng không?

Mặc dù gọi cảnh sát như vậy cũng coi là hết tình hết nghĩa, nhưng thông tin hắn có thể cung cấp quá ít, chờ đến lúc cảnh sát tìm đến thì tên kia cũng làm xong chuyện rồi.

Hơn nữa, hắn cũng hơi nghi ngờ.

Vì vậy, Trần Nguyên cũng xuống xe.

Hắn không thể nhìn thấy tương lai của một người, nhưng tương lai xung quanh sẽ xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Nói cách khác, quỹ đạo tương lai của họ đã đi đến phía trước, đến một nơi mà Trần Nguyên không thể nhìn thấy.

Trần Nguyên: Bây giờ cô giúp tôi gọi cảnh sát, đây là cách nhanh nhất để thông báo cho đồng nghiệp của cô phải không?

Lý Đồng:!

Lý Đồng: Nói cho tôi biết có chuyện gì, mau nói đi!

Trần Nguyên: Không phải chuyện gì to tát, tôi nghi ngờ có người bị bệnh truyền nhiễm theo dõi một nữ streamer, có thể là muốn trả thù xã hội. Vừa nãy liếc qua túi của hắn tôi còn nhìn thấy kim tiêm.

Ừm, đây là suy đoán của hắn.

Người đàn ông này mặc quần áo kín mít, dù bị hình xăm che đi nhưng Trần Nguyên vẫn có thể nhìn thấy hạch bạch huyết sưng tấy đằng sau gáy của hắn, hơn nữa kết hợp với tiếng lòng của hắn cũng có thể đoán được.

Nên Trần Nguyên mới có thể làm đến mức này, cũng chỉ để giúp đỡ người khác.

Chậm một chút, cô gái đó sẽ thực sự bị hủy hoại.

Lý Đồng: Đừng đi theo! Đừng chụp ảnh! Ở yên đó!

Liên tiếp nhắn ba dấu chấm than, chứng tỏ Lý Đồng rất lo lắng cho mình.

Trần Nguyên: Ừ ừ, tôi biết, tôi sẽ gọi cảnh sát.

Hắn có thể nhìn được tương lai quanh mình nên tuyệt đối không bao giờ đặt bản thân vào tình huống nguy hiểm. Ngay

cả khi có nguy hiểm xảy ra với mình trong tương lai hắn cũng có thể dự đoán trước, thay đổi tương lai, từ trong nguy hiểm thoát thân.

Giống như một vị thần, không ai có thể chạm vào thanh máu của hắn.

Nhưng Lý Đồng không biết hắn có siêu năng lực, tất nhiên sẽ lo lắng cho hắn. Hơn nữa, cô ấy luôn tin bản thân là sứ giả của công lý, người bảo vệ những công dân đáng thương, có lẽ cô vẫn đang tưởng tượng ra cảnh dùng sức mạnh của mình để khuất phục kẻ tình nghi và một mình cứu "cô gái phúc lợi".

Lý Đồng: Đừng nghĩ đến việc anh hùng cứu mỹ nhân, cho dù đối phương gặp nạn cũng phải tự bảo vệ mình. Gửi cho tôi địa điểm, tôi sẽ gọi đồng nghiệp của tôi đến.

Trần Nguyên liền gửi định vị đi.

Một lúc sau, Lý Đồng lại gửi một tin nhắn khác: Tôi đang ở rất gần chỗ này, tôi sẽ đến đó trước. Rất nhanh đồng nghiệp của tôi cũng sẽ đến, đừng lộn xộn!

Trần Nguyện: Được, tôi hiểu.

Sau khi nói xong, Trần Nguyên đứng cách người đàn ông có hình xăm khoảng mười mét, phát hiện ra 'tầm nhìn tương lai'.

Đến đầu ngõ, ảo ảnh của người đàn ông ngã xuống đất, lộ ra vẻ mặt hung dữ, khóe miệng đầy máu, trên tay còn cầm một chiếc khăn lông mỏng.

Cảnh tương lai hẳn ba phút sau mới xuất hiện, bây giờ lại xuất hiện trước mặt hắn.

Tại sao?

Tương lai đã thay đổi.

Tại sao tương lai có thể thay đổi?

Chỉ có một khả năng - sự can thiệp từ một người quan sát độc lập với thời gian và không gian.

Nói một cách đơn giản, người đàn ông này thấy hắn đang đi theo. Thế là tránh sang một chỗ, trên tay cầm chiếc khăn lông mỏng tẩm thuốc mê, chờ khi hắn đi vào ngõ thì bất ngờ lao ra đánh ngất hắn.

Nhưng Trần Nguyên là người nắm giữ siêu năng lực, thời điểm tên kia muốn tấn công hắn, hắn đã nghe thấy tiếng lòng của tên đó để kịp thời né tránh. Rồi bằng sức mạnh của mình, hắn sẽ đánh bại tên này và thành công giải quyết mọi chuyện.

Cho nên, không cần chờ Lý Đồng tới, hắn có thể làm được.

Khiến cho nữ cảnh sát kiêu ngạo này một cú sốc nhỏ với siêu năng lực.

Nhưng, hắn không làm.

Trần Nguyên không gấp gáp.

Khi Lý Đồng đến, nếu phát hiện Trần Nguyên không chút xây xát xử lý xong tên điên kia, là một sĩ quan cảnh sát, tuy cô ấy không tự trách bản thân nhưng Lý Đồng sẽ so sánh mình với một người quan trọng đã qua đời, rồi ngày càng lo lắng Trần Nguyên trở nên nghiện công lý.

Rồi sớm hay muộn cũng có một ngày, đem chính mình chơi chết.

Nếu người đó còn sống, có lẽ cũng lớn thế này…

Trong lòng Lý Đồng đã có một bức tường không thể vượt qua. Sự liều lĩnh của cô ấy chỉ khiến trái tim cô càng thêm khúc mắc.

Chương 440: Tương lai của Lý Đồng (3)

Huống hồ, ngay lúc này, ảo ảnh của Lý Đồng đã đến trước mặt hắn.

Cô ấy đến rất nhanh, cũng không chậm hơn hắn mấy phút. Quả nhiên vấn đề chuyên môn vẫn nên để cho người có chuyên môn giải quyết.

Vì vậy, hắn đứng yên ở ngã tư không đi tiếp. Tương lai lại thay đổi, ảo ảnh của tên đàn ông kia cũng biến mất.

"…" Người đàn ông núp sau thùng rác đầu ngõ chờ mãi không thấy ai đến. Ý thức được mình nghĩ nhiều, vốn dĩ không bị phát hiện.

Vì vậy, hắn bước nhanh hơn, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa mình và ‘Quả đào dễ thương’…

Một phút sau, hắn đã nhìn thấy cô ấy đang gọi điện thoại.

Đối phương đúng lúc cúp điện thoại.

Lấy gương từ trong túi ra đứng trang điểm.

Đột nhiên, một bàn tay từ phía sau vươn ra.

Khăn lông ướt bịt kín mũi miệng cô.

Ý thức dần dần mơ hồ…

…

“Trần Nguyên.”

Sau khi nhận được tin báo, Lý Đồng bắt taxi lao tới. Sau đó, nhìn thấy đối phương đang đứng ở đầu ngõ, trên tay cầm điện thoại di động, cô vội vàng chạy qua.

“Lý Đồng.”

Trần Nguyên quay đầu lại nhìn đối phương.

Mặc dù ba phút trước đã nhìn thấy cảnh này.

Nhưng cô ấy mặc áo hoodie đen, mang quần jean và giày thể thao, vô cùng phù hợp với hình tượng tomboy trong đầu hắn.

“……” Bị người bé hơn mình nhiều tuổi gọi thẳng tên như này cũng khá kỳ lạ, nhưng người đó lại là một nam nhân cao hơn mình nửa cái đầu nên cũng không biết nói gì. Lý Đồng đành bỏ qua, đi thẳng vào vấn đề: “Người mà cậu nói đang ở phía trước đúng không?”

“Đồng nghiệp của cô đâu?” Trần Nguyên hỏi.

“Sẽ đến ngay thôi.” Lý Đồng nói, định đi vào ngõ.

“Cô chỉ có một mình, không đúng thủ tục của cảnh sát.” Trần Nguyên ngăn cô lại.

Hắn đi một mình thì không có vấn đề gì, vì hắn có thể nhìn thấy tương lai.

Nhưng sẽ rất nguy hiểm nếu một mình cô ấy đi tới.

“Tôi không mặc cảnh phục, không tính là cảnh sát.” Lý Đồng mỉm cười với Trần Nguyên, rồi nói, “Trở về đi, đây không phải chuyện của cậu, chú ý an toàn.”

“Nhà tôi ở bên trong.” Trần Nguyên chỉ vào trong.

Rõ ràng hắn đang nói dối.

Nhà cậu ở trong?

Cậu ấy muốn đi theo mình.

Hay là, cậu ấy lo lắng cho mình?

“Tôi là cảnh sát, xin đừng lo lắng.” Lý Đồng tự tin nói.

“Tôi nói nhà tôi ở bên trong, cô đang nói cái gì vậy?”

“……”

Thằng nhóc này rất muốn đi theo mình, lại còn dùng mấy lý do như này để chối, thật sự không có cách phản bác. Cô chỉ có thể bất lực chấp nhận, nói: “Chúng ta cũng giống như chị e… tình nhân bình thường, cứ tự nhiên đi, đừng rút dây động rừng, chờ đồng nghiệp của tôi đến, được không?”

“……Ồ.”

Nữ cảnh sát đầu tôm, cô muốn chiếm hời của tôi phải không?

Trần Nguyên đi theo cô vào con hẻm.

Đây là một khu phố cũ đang được cải tạo, nhiều nơi bị bao quanh bởi những tấm sắt. Nhìn chung ở đây rất ít người, người trên đường chủ yếu là những người thuê trọ sống gần đó.

Đã hơn mười giờ mà còn dám đi bộ ở chỗ này, “Quả đào dễ thương” thực sự rất tin tưởng sự an toàn của Hạ Hải.

Thật ra an ninh ở đây không tệ, chỉ là lúc cô ấy phát sóng trực tiếp vô tình làm lộ vị trí, bị loại fans biến thái bắt được.

Gặp phải loại chuyện này vốn dĩ là do xui xẻo .

“…Suỵt.” Khi họ đến một ngã tư nhỏ trong con hẻm, Lý Đồng bất ngờ tóm lấy Trần Nguyên kéo hắn cùng nhau lui lại.

Lý Đồng từ bên trái thò đầu ra, nhìn thấy người đàn ông có chiều cao, cân nặng và kiểu tóc như Trần Nguyên mô tả. Còn có chủ phòng trẻ trung xinh đẹp mặc váy JK.

Lúc này cô ấy đã bất tỉnh. Bị người đàn ông đó ôm vào lòng , kéo lê về phía trước…

Không biết là muốn gọi taxi hay có ai tới đón.

Nhưng đồng nghiệp của cô ít nhất năm phút nữa mới đến…

Nghĩ tới đây, Lý Đồng lập tức muốn tiến lên.

Sau đó, một bàn tay túm lấy cô.

Tiếp theo, bàn tay đó kéo cô lại.

"…" Lý Đồng ngây người, nhìn thiếu niên đang nhìn chằm chằm vào mắt mình, thấp giọng nói: "Mau về nhà đi, còn ở đây làm gì?"

"Không phải cô nói đợi đồng nghiệp tới cùng xử lý sao?" Trần Nguyên hỏi.

"Tôi hiểu rõ, đồng nghiệp tôi cũng sắp tới rồi." Lý Đồng sốt ruột giải thích: "Cảm ơn báo cáo của cậu, ngày mai tôi sẽ nói trường học khen thưởng cậu."

"Cô, muốn đi làm gì?" Trần Nguyên vẫn nhìn vào mắt cô hỏi.

"Cậu… lo lắng cho tôi sao?"

Lý Đồng chú ý tới trong mắt Trần Nguyên có vẻ rất lo lắng.

Như thể cậu không tin tưởng cô, hoàn toàn không thấy chút tín nhiệm nào với cảnh sát nhân dân.

"Đúng."

"Tại sao?"

Lý Đồng nhìn Trần Nguyên, nở một nụ cười dịu dàng: "Tôi là cảnh sát đã được đào tạo chuyên nghiệp. Tôi đã xử lý những tình huống như này rất nhiều lần và chưa bao giờ phạm sai lầm nào cả."

"Lợi hại."

Trần Nguyên nói lời này, tay vẫn nắm tay Lý Đồng.

Vì hắn, nhìn thấy tương lai.

Ba phút sau, người đàn ông có hình xăm bỏ chạy, "Quả đào đáng yêu" ngã xuống đường, Lý Đồng dùng sức nắm chặt tay

của hắn, dòng máu chảy dọc theo mu bàn tay xuống giữa các ngón tay, tích tắc…

Chương 441: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (1)

Những thứ tai họa này cũng không phải do Trần Nguyên mang tới.

Chỉ vì chờ đợi tương lai nên hắn đã phát hiện ra thứ mà người bình thường không thể phát hiện ra được, hoặc người trong cuộc cơ bản cũng chưa từng nghĩ vậy mà sẽ có người phát ra tội ác.

Cái gọi là tầm nhìn tương lai giống như một người quan sát độc tài, căn cứ vào tính cách của mình mà quyết định là muốn xét xử hay không.

Nếu như hôm nay không có mình, thì hai đứa trẻ kia đã lén lút kéo chó xong liền chạy, cũng chả ai biết, giống như trước kia bọn nó cũng từng làm như vậy,đã kéo chó xong rồi bỏ chạy mà không ai biết, giống như lần trước vậy. Mẹ mập của Lý Đồng bị mất túi xách, không bắt được kẻ trộm, nhưng mà con gái làm cảnh sát, nên khả năng tìm thấy chiếc túi là hơn năm mươi phần trăm. Với lại, làm công việc phúc lợi trên ranh giới đỏ này sẽ gặp những người hâm mộ méo mó của mình, cô gái sau đó bị nhốt dưới tầng hầm điên cuồng __.

Không phải là Hạ Hải có nhiều tội ác mà là tất cả tội ác của Hạ Hải đều do hắn đứng ở tương lai phát hiện được.

Tại một thành phố lớn với hơn 10 triệu dân, hàng chục nghìn cảnh sát, năm triệu vụ báo án được báo cáo hàng năm, Trần Nguyên đã gặp phải những thứ vô hình này, cái này cũng không khác gì những chuyện bình thường.

Nếu Lý Đồng có khả năng nhìn thấy tương lai này, cô ấy có thể trở thành siêu anh hùng, có biên chế của thành phố trong vòng một năm.

Với mình mà nói, vấn đề chính là hạn chế thời gian, không biết có nên tiện tay thay đổi kết cục tồi tệ trong một thời gian giới hạn hay không.

Ví dụ ngay giờ phút này, có một tương lai trước mắt cần được viết lại.

“Vậy cô đi đường cẩn thận.”

Trần Nguyên buông lỏng tay Lý Đồng, người đang quyết tâm thực hiện chức trách của mình.

Thật ra đây không phải là trách nhiệm của cô ấy.

Cô ấy đã tan việc rồi, cảnh sát cũng giống như tất cả các ngành nghề khác, không phân biệt, cũng không phải là nghề cao quý hơn, mà đúng hơn, nó là một mắt xích trong cỗ máy khổng lồ của thành phố, tuy không thể thiếu nhưng các cá nhân đều có thể được thay thế.

Máy có khả năng lỗi, do từng cái bộ phận nhỏ tạo thành, nhưng thiếu một ít bộ phận nhỏ, cũng không ảnh hưởng.

Cũng giống như con người có thể làm việc chăm chỉ hoặc có thể tầm thường và chiếu lệ, tất cả đều phụ thuộc vào mỗi cá nhân.

Lựa chọn của Lý Đồng là tự nguyện làm thêm giờ.

“Yên tâm, tôi là cảnh sát.”

Lý Đồng rất yêu thích phim Hồng Kông, câu thoại yêu thích nhất của cô ấy là câu – Yên tâm, tôi là cảnh sát.

Cho nên cô ấy bước ra ngoài.

Tiếp, ba phút sau tương lai vẫn không có gì thay đổi, cô ấy vẫn sẽ bị thương.

Nhưng nếu là phát sinh ở ba phút sau, vậy hắn làm như vậy, nhất định là kịp.

Quả nhiên.

Sau khi Trần Nguyên đưa ra quyết định của mình,

Tương lai, liền trực tiếp thay đổi.

…

Mặc dù lời này nói ra rất chân thực, lật đổ tam quan, nhưng Lý Đồng mặc bộ đồ cảnh sát lâu như vậy, nhất định phải nói sự thật.

Dưới tình huống đã biết, cố ý truyền bá loại chuyện bệnh truyền nhiễm…rất khó xác định.

Bởi vì mấu chốt chính nằm ở chỗ 'Đã biết' và 'Cố ý'.

Vì vậy, thường có một số địa điểm giải trí, chẳng hạn như hộp đêm, quán bar còn không thì là các địa điểm ktv, nơi thường xuyên có thể bắt gặp một số nam thanh niên và cô gái trẻ tuyệt vọng đến gặp cảnh sát nói rằng họ đã ác tâm lây lan bệnh truyền nhiễm.

Nhưng đối phương liền một ngụm cắn chết, hắn không biết đối phương là tự nguyện, thực hiện biện pháp an toàn, nhưng cũng không biết chuyện này sẽ xảy ra khi nào…

Chỉ có thể nói rằng người trẻ tuổi nhất định phải tự yêu lấy bản thân, nhất định phải học cách bảo vệ bản thân.

Nhưng cái này thì khác, Trần Nguyên nói anh ta có mang theo ống tiêm, nếu vậy thì rõ ràng là cố ý gây thương tích.

Đối với một cô gái trẻ như vậy, nếu điều này xảy ra với cô ấy, cuộc đời cô ấy sẽ bị hủy hoại.

Cho nên, phải ngăn chặn nó kịp thời.

"Uông Đồng."

Đi tới, tên kia nhìn như một người thường xuyên luyện tập một thân tráng kiệt, Lý Đồng đột nhiên mở.

Người đàn ông sửng sốt một chút, khẩn trương quay đầu lại, nhìn người phụ nữ, không nói gì.

Nhưng nắm đấm đã siết chặt.

"Uông Đồng là bạn của tôi… Cô ấy say rượu à?" Lý Đồng nhìn cô gái kia, hỏi.

"Ừm."

Vẻ mặt người đàn ông có chút rời rạc, rõ ràng chột dạ giải thích: "Đúng vậy, tôi cùng cô ấy đến quán bar, hiện tại tôi đang đưa cô ấy về nhà…"

"Tôi là bạn của cô ấy, để tôi đưa cô ấy về nhà." Lý Đồng đứng ở khoảng cách ba mét nói.

"Không cần, tôi là bạn trai của cô ấy."

“Không thể nào? Tôi đã gặp bạn trai của cô ấy, đúng vậy, người tôi vừa gặp ngày hôm qua không phải là anh.” Lý Đồng vẻ mặt đầy kinh ngạc nói.

Chương 442: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (2)

“Không phải, cô không hiểu à?” Người đàn ông thực sự không kiên nhẫn, nói thẳng: “Chúng tôi là loại quan hệ như vậy đó, cô nhiều chuyện hỏi là có ý gì? Cô không biết cô ấy thường xuyên chơi ở hộp đêm sao?”

Nóng nảy.

“Không phải, anh…” Lý Đồng lộ ra vẻ cảnh giác, lấy điện thoại di động ra, nghiêm túc nói: “Anh rốt cuộc là làm cái gì? Có bằng chứng nào chứng minh cô ấy tự nguyện không? Nếu không, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát!”

Ngay khi từ báo cảnh sát vang lên, bầu không khí trong nháy mắt lập tức thay đổi.

Có thể nói là trực tiếp đẩy đối thủ đến bờ vực.

Lúc này anh ta thậm chí còn không thể chạy, bởi vì nếu chạy, anh ta sẽ bị phát hiện sử dụng ma túy trái phép và cố ý gây hại.

Lúc này, anh ta nhất định bí quá hóa liều.

Đêm trăng tối gió cao, bởi vì xung quanh không có máy ghi hình, choáng váng, đây quả là một ý tưởng điên rồ.

Hừm, chỉ như vậy câu giờ, chờ đám đồng nghiệp tới đi.

Kinh nghiệm phong phú của Lý Đồng nằm ở chỗ cô ấy không phải là kẻ ngốc, dù đã luyện tập chiến đấu nhiều năm có khả năng chiến đấu tốt nhưng khi đối mặt bọn xã hội đen, cô ấy vẫn tuân thủ nguyên tắc ít nhất ba chọi một hoặc năm chọi một.

Ít hơn so với ba người, tuyệt đối không thể liều lĩnh.

“Mẹ kiếp. Thật sự là nhàm chán. Các người, các ngươi chưa từng hẹn hò sao? Quên đi.” Người đàn ông nói xong không vui nói với Lý Đồng: “Vậy thì đưa cô ấy về đi.”

Người đàn ông ra hiệu cho Lý Đồng tới giúp đỡ người say rượu.

“Anh thả cô ấy xuống đi.” Lý Đồng nói.

“Ở đây không có ghế nên tôi đặt dưới đất à?” Nam sinh không nhịn được hỏi.

“Có thể.” Lý Đồng gật đầu.

“Hừ.” Đầu tiên là để người kia xụi lơ ngôid dưới đất, sau đó buông tay ra một chút, người phụ nữ kia, như vậy té xuống đất, váy đã vén lên. Nhưng người đàn ông đó lại không quan tâm chút nào, thản nhiên nói: “Tôi đi đây, đừng động vào đồ dễ vỡ.”

Người đàn ông đó chỉ như vậy rời đi.

Nhưng mà không sao, hồi nãy cô ấy đã chụp ảnh.

Khuôn mặt này là không thể chạy thoát.

Vì vậy, Lý Đồng cúi xuống nhìn người phụ nữ gần như đã hoàn toàn bất tỉnh này, giống như bị gây mê toàn thân, không có bất kỳ ý thức nào, lúc này nằm trên đất chiếc váy đã vén lên khiến cô ấy khỏa thân…

Đi, rất nhẹ nhàng.

Không phải, người phụ nữ này làm gì? !

Thật sự là nhìn không nổi, Lý Đồng chỉ có thể ngồi xổm một đầu gối, dùng tay đẩy gấu váy của cô ấy xuống.

Ngay lúc cô ấy cúi đầu xuống, người đàn ông đột nhiên quay lại, cầm chiếc khăn ướt trong tay rồi lao nhanh về phía Lý Đồng.

Khi cô ấy nghe thấy tiếng bước chân, người đó đã ở rất gần, nhưng bởi vì Lý Đồng đề phòng, lúc đối phương đến gần, cô ấy đột nhiên ngồi xổm xuống, dùng cùi chỏ đánh mạnh vào bụng đối phương.

Ngay lập tức, anh ta rút khuỷu tay lại.

Những cơ bắp khỏe mạnh như vậy chắc là đã được tập luyện qua…

Lý Đồng nhận ra đối thủ rất mạnh nên không hề xem nhẹ, sau đòn tấn công bằng cùi chỏ, cô ấy nhanh chóng tung ra một cú đá mạnh, trúng vào ngực, trọng tâm của người đàn ông vốn đã không ổn định, bởi vì cú đá này mà anh ta loạng choạng ngã xuống.

Không được, anh ta không đếm xỉa, nhất định phải đánh nhau.

Phải bắt được anh ta.

Lợi dụng thời cơ này, Lý Đồng quyết định cầm ngược tay của anh ta sau lưng, đè hắn xuống đất ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, vào thời điểm tiếp cận, một ánh sáng lạnh xuất hiện, gần trong gang tấc, anh ta dùng sức đâm vào cánh tay Lý Đồng…

Bị đánh một cước, lại không dừng lại mà chỉ bồ dậy như vậy?!

Chắc chắn là người đàn ông này giỏi vật tay hơn cô ấy!

Không thể trốn được, quá gần.

Tên này chắc hẳn phải sẵn sàng rút dao ra ngay khi anh ta ngã xuống đất.

Đây là sức mạnh của một người đàn ông trưởng thành sau quá trình huấn luyện đặc biệt…

Cô ấy, sắp chết phải không?

Đầu Lý Đồng bỗng nhiên trống rỗng.

Không đến nổi phải chết, nhưng sẽ lưu lại sẹo.

Nhưng mà nếu có siêu năng lực ở đây, làm xước chút da, cô ấy thậm chí cũng không chơi.

Đá!

Sau khi đi một vòng, Trần Nguyên đột nhiên xuất hiện từ phía sau người đàn ông.

Sau đó, hắn đá anh ta sang một bên bằng một cú đá.

“Cẩn thận, anh ta có dao!”

Lý Đồng cũng vì vậy mà kéo ra được khoảng cách, rời đi phạm vi tổn thưởng của chủy thủ, nhưng giờ khắc này, cô ấy không hề nghĩ đến bản thân mình.

“Chết tiệt! Đồ khốn nạn! “Người đàn ông hét lên, cố gắng hết sức để đứng dậy, sau đó anh ta vung dao bừa bãi vào Trần Nguyên, như bị kích thích, điên cuồng.

Con người ở tình trạng này nguy hiểm hơn so với lúc bình thường.

Không ai biết điều này rõ hơn Lý Đồng.

Nhưng lần này, cô ấy chắc chắn sẽ không cho phép điều đó xảy ra!

Khi người đàn ông đang vung dao thì có một đòn mạnh từ phía sau hướng vào bắp chân anh ta, sau đó, chân anh ta như sắp gãy, anh ta ngã xuống đất, kêu rên.

Chương 443: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (3)

Tiếp đó, Lý Đồng quỳ một gối, cởi thắt lưng của người đàn ông ra, rồi nắm lấy tay anh ta, quấn ra sau lưng rồi dùng thắt lưng siết chặt.

Khoảng chừng hai giây, liền tạo thành tư thế đẹp mắt.

“Lợi hại…”

Trần Nguyên nhìn ngây người, thực sự rất đẹp.

Tuy nhiên, Lý Đồng đã đứng dậy, nắm lấy tay Trần Nguyên, hoảng sợ sờ soạng xung quanh: “Anh không bị thương chứ?! Không có vết dao nào…?”

“Cách rất xa, không có…”

Không thèm nghe Trần Nguyên nói gì cả, Lý Đồng chạm vào cánh tay của Trần Nguyên, sau đó vén áo đồng phục học sinh của hắn lên, bao gồm cả áo sơ mi đồng phục bên dưới, kiểm tra vết thương trên phần eo lộ ra của hắn…

Luống cuống tay chân đại khái cả nửa phút, sau khi xác nhận là không có chỗ nào bị thương, lúc này Lý Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Mà tiếp theo hai chân run rẩy, hốc mắt đỏ lên.

Nghĩ mà sợ, như nước thủy triều tấn công tới…

Sau khi hoảng hốt xong, cô ấy nhìn thấy "đỏ".

"Máu…Máu!"

Nhìn vào bàn tay của mình, Lý Đồng đột nhiên nhận thấy máu đang tràn ra từ vân tay của cô ấy, sau đó, nó dính đầy trên tay, dù thế nào đi nữa cũng không thể lau được, ngày càng nhiều, ngày càng nhiều…

…

"Sợ máu, không thích hợp làm cảnh sát."

"Công việc nhỏ cũng được đi, thành tích của cô ấy ưu tú như vậy, không có cô gái nào trong khóa này tốt hơn cô ấy cả".

"Đúng, một ít cương vị cô ấy vẫn có thể làm."

"Cố gắng tránh những nơi nguy hiểm, nếu có một cảnh sát già đi cùng thì sẽ ổn thôi, nhưng mà nếu phải gặp tình huống đó, quả thật đúng là đòi mạng…"

"Bệnh sợ máu của tôi… cũng đã đỡ hơn." Trong khi một số giám khảo đang thảo luận, Lý Đồng ngồi trên ghế yếu ớt nói, thấy không có người để ý tới mình, cô ấy liền cắn ngón tay rồi chỉ ra: "Thật sự tôi không còn sợ máu nữa."

"Hở!" Dưới đài các giám khảo đều đưa ra những khuyên can bất ngờ.

Cuối cùng, cô ấy đã trở thành cảnh sát.

Hơn nữa bởi vì khi nhìn thấy máu nhiều lần cô ấy hành động tương đối bình tĩnh, nên nhược điểm sợ máu từng được ghi trong lý lịch của cô ấy cũng dần dần bị mọi người lãng quên.

Nhưng hôm nay rõ ràng là không có máu, nhưng cô ấy lại thấy máu chảy không cầm được.

Vậy nút thắt trong trái tim cô ấy không phải là máu.

Tiểu Kiệt chính là bị loại người như vậy giết …

Máu đang chảy khắp nơi.

Cô ấy chặn chặt ngực hắn, nhưng màu đỏ thẫm vẫn nhuộm hoàn toàn bộ đồng phục học sinh của anh.

Cuối cùng, cô ấy bất lực nhìn khuôn mặt hắn dần tái nhợt, lòng bàn tay cô ấy cũng mất đi hơi ấm.

“Lý Đồng! Tôi là Trần Nguyên.”

Đột nhiên, hai tay Trần Nguyên “bật” ra khống chế khuôn mặt của cô.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào cô, nghiêm túc nói: “Tôi là Trần Nguyên, Nhĩ Đông Trần, Nguyên Thần, cô biết tôi không?”

“…Là Nguyên Trần !” Sau khi vô thức đáp lại lại, Lý Đồng đột nhiên tỉnh táo lại.

Làn sóng này, đúng là bạn học Nguyên đã cứu mạng cô ấy.

“Đúng vậy, tôi là Trần Nguyên.”

“…Ừm.”

Người đàn ông trước mặt quả thực không phải là em trai của cô ấy.

Trên người hắn cũng không có vết thương nào cả.

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, Lý Đồng quỳ xuống nhặt dao lên, nhìn lưỡi dao: “Không có máu.”

“Bởi vì nó không cắt trúng tôi.” Trần Nguyên nói.

“Không phải.” Lý Đồng lắc đầu giải thích: “Nếu anh ta thật sự nhiễm HIV, muốn trả thù xã hội, thì lúc này anh ta sẽ bôi máu của chính mình lên lưỡi dao, xác suất truyền máu là trên 60 phần trăm , rủi ro cực kỳ cao…”

Nói xong, Lý Đồng cẩn thận thọc tay vào túi nhỏ bên eo của anh ta.

Vì hai tay bị trói sau lưng nằm trên mặt đất nên người đàn ông hoàn toàn không thể thoát ra được, bất lực như một con rùa đen bốn chân.

Sau đó, Lý Đồng lấy từ trong túi ra một ống tiêm nhỏ.

Nhưng, không có kim.

Tiếp tục, đồ vật màu hồng có điện[bíp——].

Một cái chuông [bíp——].

Sợi dây màu đỏ. ˆ

Cây nến.

Một nhúm lông nhung[bíp——].

“Cái này là cái gì?”

“Này! Cảnh sát đang bận rộn phá án, người dân mau lùi lại.” Lý Đồng lập tức hét lên, nhanh chóng kéo khóa túi nhỏ lại, bảo Trần Nguyên đừng đến.

Loại con trai gặp phải nữ sinh cũng ít nói chuyện mà thấy loại đồ chơi này…Đây là đang ô nhiễm đầu óc!

“…”

Nghe được tiếng lòng của Lý Đồng, Trần Nguyên cảm thấy xấu hổ.

Thực ra, mấy cái này[bíp——] nhét vào,[bíp——] trứng [bíp——]cầu, hắn đều biết hết.

Mới lúc nảy, hắn cũng muốn hỏi, rốt cuộc là đuôi hồ ly hay là đuổi mèo.

Hắn có tội, hắn lui về sau.

Sau khi Lý Đồng đem túi giấu đi, móc ra điện thoại di động của anh ta, sau đó, dùng mặt của người đàn ông mở khóa, lại mở ra một album ảnh có mật khẩu, tiếp tục mở khóa, rồi đứng dậy, nhìn một chút xem người này rốt cuộc làm gì…

Sau đó, nhìn thấy những bức ảnh đầu tôm, săn bắn, trả tiền, dính líu tội phạm, cũng không có vấn đề với đủ loại ảnh phụ nữ bất tỉnh.

Chương 444: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (4)

Đột nhiên, Lý Đồng chú ý tới một ánh mắt, sau đó cô ấy quay đầu lại, nhanh chóng bịt mắt Trần Nguyên: “Sao cậu luôn tò mò như vậy!”

“…Tôi chỉ muốn biết liệu anh ta có ác ý lây lan bệnh truyền nhiễm hay không.” Trần Nguyên nói.

“Không.” Lý Đồng nói.

“Cái trên cổ…” Trần Nguyên lại hỏi.

“Bệnh ngoài da.” Lý Đồng dày dặn kinh nghiệm giải thích sau, liền cất điện thoại đi, lại nhìn Trần Nguyên tò mò, dùng bộ dạng mà đối phương có thể hiểu được nói: “Tuy nhiên, đó cũng là vi phạm luật, chỉ là phạm tội là giữa người lớn… Khi lớn lên, cậu sẽ biết.”

“…” Trần Nguyên cảm thấy giữa anh và Lý Đồng có một sự hiểu lầm lớn.

Cô ấy đối với hắn là hiền lành, dũng cảm, đơn thuần, xấu hổ những thứ này hình dung chính là nghiêm túc.

Chỉ có thể nói, cô ấy quả thực khen như vậy.

Nhưng mà nếu nghe được thì sẽ đổ mặt né tránh…

“Nhân tiện, cậu giống như là em trai tôi vậy.” Cô ấy nhìn Trần Nguyên mỉm cười nói.

“Chỗ nào?” Trần Nguyên hỏi.

“Tốt bụng, dũng cảm, đơn giản…”

Ba chữ này vừa nói ra, Trần Nguyên liền đỏ mặt.

Lý Đồng không khỏi mỉm cười bổ sung: “Còn nữa, ngượng ngùng, giống hệt nhau, khi có cô gái khen ngợi, em ấy sẽ đỏ mặt.”

Không, Tiểu Kiệt là người có những phẩm chất như vậy.

Nhưng tôi, Trần Nguyên không có!

Xin cô, đến mười một trung đi, đến ban mười tám, đến vòng bạn bè của Trần Chu Chu Hà, nhìn một chút rốt cuộc là Trần Nguyên là hạng người gì.

“Vậy sao…” Bởi vì Trần Nguyên đã biết người em trai cô ấy nói tới là ai, cho nên khi nói chuyện, hắn chỉ có thể đưa ra một câu trả lời mơ hồ, không đề cập đến chủ đề.

“Nhìn phản ứng của cậu, hẳn là đoán được.”

Lý Đồng giơ tay lên, dùng lòng bàn tay ôm lấy khuôn mặt của Trần Nguyên, Lý Đồng cười buồn nói: “Ngày đó lúc tôi đến đón em ấy tan trường, xui xẻo gặp phải một người đàn ông

trưởng thành cầm dao muốn trả thù xã hội ngay trước cổng trường.. Khi con dao chỉ cách tôi vài centimet, em ấy đẩy tôi ra và nói chị ơi, chạy đi… Nhưng, em ấy lại không bỏ chạy".

"Cậu ấy thực sự…Rất yêu cô."

Trước đây, hắn đã từng trải qua một chuyện đáng buồn, đó là cha mẹ Hạ Tâm Ngữ đã qua đời, cho nên hắn biết ngoài xin lỗi ra còn có những câu trả lời khác.

Giống như hai ngôi sao đang nhìn Hạ Tâm Ngữ ở trên bầu trời vậy.

Sau khi em trai trở thành một ngôi sao, cũng sẽ thắp sáng đoạn đường cho chị gái tan sở về nhà.

"Cho nên, nhìn thấy cậu dũng cảm như vậy, luôn khiến tôi nhớ tới em ấy." Lý Đồng có lỗi nói: "Đương nhiên, tôi không có ý mắng cậu… Tôi chỉ là muốn nói, bảo vệ chính mình, cậu cũng rất rất tốt, cậu cũng là người quan trọng với một ai đó, không phải sao?"

Đúng vậy.

Lúc này Hạ Tâm Ngữ vẫn đang ở nhà chờ mình phải không?

Trần Nguyên cảm nhận được suy nghĩ của cô ấy, hiểu nỗi sợ hãi của cô ấy đến từ đâu.

"…Ahem, chính là anh ta phải không?"

Thời điểm Lý Đồng chạm vào khuôn mặt của một nam sinh trung học đẹp trai, một người không có thời gian để thương tiếc cái chết của tên biến thái, đã ho hai tiếng để nhắc nhở

Mặc dù đã cởi bỏ đồng phục cảnh sát nhưng xét cho cùng thì cô ấy vẫn là trẻ vị thành niên…

Nếu như không biết cô ấy thì còn tạm được, nhưng nếu biết, liền ít nhiều muốn chứng minh một cái- trước đó nói rõ, chúng tôi không phải cảnh sát nhân dân nào cũng đều như vậy.

"À, vâng."

Lý Đồng rút tay lại, đối mặt với một số đồng nghiệp và nghiêm túc nói: "Bỉ ổi, lạm dụng thể chất, chụp ảnh bí mật và cố ý gây thương tích bằng cách sử dụng ma túy trái phép, v.v. Tội danh của anh ta đã chất chồng lên nhau, trong túi là công

cụ để phạm tội, đoạn video trên điện thoại di động của anh ta là bằng chứng phạm tội.”

“Lợi hại.” Một cảnh sát già nhìn thấy cảnh này và vô cùng ngưỡng mộ nói: “Cô thật giỏi khi hạ gục một người đàn ông khổ lớn như vậy.”

“Tôi ghi nhận công lao bắt hắn của cô, nếu cô không thăng tiến thì ai lên chứ?”

“Đúng vậy, quả nhiên là Lý Đồng tiền bối, tùy tiện liền làm được chuyện mà chúng ta không làm được.” Một nữ cảnh sát nhỏ bé ngưỡng mộ nói.

Trước những lời khen ngợi này, Lý Đồng vội vàng nói: “Không, là Trần Nguyên…”

“Là tôi tố cáo.” Trần Nguyên ngắt lời.

“Vậy thì xuất trình chứng minh thư đi em trai.” Một cảnh sát lấy dụng cụ ra nói như vậy.

Trần Nguyên khẽ thở dài, chết lặng mở miệng nói: “******, Trần Nguyên, Nhĩ Đông Trần, Nguyên Thần.”

“Này, một tháng có ba lần báo án? Lần cuối cùng là vào buổi sáng…”

“Tôi là kha nam, đi tới đâu liền đem tai họa đến đó.”

“Phì.” Lý Đồng nghe Trần Nguyên nói lời này không nhịn được cười, biểu tình chính là cưng chiều như vậy.

Những đồng nghiệp chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này đều chết lặng.

Có phải cái này hơi quá, quá nhẹ nhàng không?

“Vậy các người về trước đi, cảm ơn nhiều.”

Vì đã lập biên bản nên đồng nghiệp sẽ không chiếm dụng thời gian tan sở của Lý Đồng và thời gian sau giờ học của Trần Nguyên.

Chương 445: Cậu cũng đáng yêu giống em ấy (5)

Không phải chứ, người ra mới lè trung học đệ nhị thôi à?

Chị Lý, tôi không hiểu.

“Này! Cô gái này không có gì để mặc…” Một nữ cảnh sát kêu lên sau khi phát hiện ra cô gái nằm dưới đất như vậy.

“Đây hẳn là… nhiệm vụ mà cậu thường thấy trên mạng dạo này.”

“Hay là nói phát trực tiếp à?”

“Mặc dù đó chắc chắn là lỗi của tội phạm, nhưng việc ăn mặc như thế này, thậm chí cái kia cũng không mặc.. Chính xác là khiến cho kẻ gian nảy lên ý đồ.”

“Chú ý một chút, ‘Cách bảo vệ một bông hoa không phải là ngăn cản nó nở hoa’.”

“Đừng nói những điều vớ vẩn như vậy nữa, còn ngại công việc quá dễ dàng có phải?”

Các đồng nghiệp, đi giải quyết những vấn đề còn lại dọn dẹp đống lộn xộn.

Về phần Lý Đồng, cô ấy cùng Trần Nguyên rời đi nơi này.

“Tại sao cậu không để tôi nói sự thật? Cậu xứng đáng nhận được ít nhất bảy mươi phần trăm công lao vì đã khuất phục được tên tội phạm kia.” Lý Đồng nói.

Tâm tình Trần Nguyên cũng không có sóng, tiếp tục đi về phía trước, cũng bình thản nói: “Tôi nghĩ không ra công lao gì nữa.”

Nếu cứ tiếp tục khen ngợi, mình thực sự sẽ mang lại danh tiếng cho Hà Hồng Đào.

Đến lúc đó nói không chừng , lão già lại đột nhiên tới nói với hắn một câu: Mười một trung dạo gần đây có chút xuất sắc, Trần Nguyên, hãy đi giải quyết một vụ án băng đảng lớn.

“Có vẻ như… cậu thực sự không quan tâm đến danh lợi.” Lý Đồng đột nhiên phát hiện ra rằng lòng dũng cảm và công lý của Trần Nguyên thực sự không có mục đích.

Sáng hôm nay nếu mẹ mình không kéo cậu ấy đi, không chịu để cậu ấy đi thì cậu ấy đã đi trường học rồi.

Nói cách khác, anh ấy làm điều này chỉ vì mục đích tốt.

Mà không phải là nổi tiếng

“Không có.” Trần Nguyên lắc đầu, đơn giản nói: “Chỉ là tôi đụng phải anh ta.”

Nếu như không nhìn thấy, không nghe được.

Hoặc nói, giả vờ không nghe được khi nghe được.

Hết thảy những thứ này cũng sẽ không phát sinh.

Thậm chí nói, từ lúc bắt hoàn toàn từ bỏ ý định giúp đỡ người khác, thì Hạ Tâm Ngữ cũng sẽ không được cứu.

Tuy nhiên, vượt qua là dựa vào mình.

Tính cách của hắn là nếu muốn làm gì thì phải làm.

“Cậu có phải hay không… Có chút không vui?”

Lý Đồng đột nhiên dừng lại, ngập ngừng hỏi.

“Như thế nào?” Trần Nguyên nhìn cô ấy, nghi hoặc hỏi.

“Tôi đã phá hỏng cuộc vui, dùng thái độ kinh nghiệm và giọng điệu tự cho mình là đúng để phủ nhận một số hành động dũng cảm của cậu.”

“Mùi của bố hơi nồng.”

“Hả? Làm sao có thể quá đáng như vậy…”

Điều khó chịu nhất của giới trẻ hiện nay là những người có thái độ “bố” mạnh mẽ, sau khi bị đánh giá như vậy, Lý Đồng chắc chắn rất buồn, hơn nữa, hắn còn nói khá thiếu thuyết phục: “Hơn nữa, tôi làm việc này là vì cô, được chứ?”

“Những người có khí chất của một người bố mạnh mẽ sẽ thích nói điều này nhất.”

“…” Lý Đồng im lặng tại chỗ.

Cô ấy cúi đầu xuống.

Sâu sắc cảm nhận tinh thần coi thường mọi thứ của giới trẻ.

Cô ấy tưởng mình đã làm rất tốt nhưng không ngờ lại bị đánh giá kém đến vậy.

Coi như lui mười ngàn bước mà nói, chính xác mà nói cô ấy có hơi thuyết giáo.

Nhưng mà…

Chỉ mong cậu không bị thương.

“Nhưng.”

Với nụ cười thân thiện, Trần Nguyên nói: “Tôi đang du học, thật ấm lòng khi có người quan tâm đến tôi nhiều như vậy, cho cảnh sát mặc thường phục Lý Đồng một điểm khen.”

“Tại sao lại muốn thêm câu cuối cùng, hình như là bổ sung theo dàn dựng…”

“Là thật lòng, không nói nữa, tôi về nhà đây.”

Sau khi đến ngã tư taxi, Trần Nguyên chủ động chào tạm biệt.

“Trần Nguyên.”

Sau khi gọi tên đối phương, Lý Đồng nhìn chàng trai cao lớn khi mỉm cười càng trông giống đứa bé trai hơn, Lý Đồng cũng cười nói: “Chụp ảnh với tôi nhé?”

“Cô không mặc đồng phục cảnh sát…”

“Không phải, cậu cần tôi ô bảo vệ của tôi làm gì?” Lý Đồng nghiêm túc nhắc nhở: “Trần Nguyên, đừng nghĩ đến những chuyện quanh co như vậy…”

“Tôi chỉ đùa thôi, đừng nghiêm túc như vậy.” Trần Nguyên quay đầu lại, sau đó đứng cạnh cô nói: “Nào, chúng ta chụp ảnh đi.”

“Ừ vậy cười một cái.”

Lý Đồng lấy điện thoại di động ra, mở màn hình phía trước, chuẩn bị chụp ảnh, cô ấy phát hiện ra Trần Nguyên đã có chút ra khỏi khung ảnh.

Tại sao cậu lại cao như vậy?

Đổi cho tôi được không!

Đột nhiên, cô ấy đặt tay lên vai Trần Nguyên và ấn mạnh xuống, khi má họ gần như chạm vào nhau, Lý Đồng mỉm cười rạng rỡ trao đổi lời nói với nhau lần đầu tiên kể từ khi em trai qua đời.

Tại thời điểm này, đã bị đóng băng.

“Cái đó, bức ảnh này…”

“Ta biết, tôi cho cậu một cái tấm.” Lý Đồng làm ra dấu hiệu đồng ý.

“Không, ý tôi là đừng làm rối tóc, quá gần.”

Nếu ai đó nhìn thấy loại ảnh mơ hồ này thì tôi sẽ gặp rắc rối.

“…”

Thật là một cậu bé to lớn, thật thuần khiết!

P/s: cầu kim phiếu

Chương 446: Thấy trước tương lai Hạ Tâm Ngữ (1)

Lý Đồng cười hạ tay xuống nói: “Được rồi, tôi biết, cậu thật giống em trai của tôi, cũng đáng yêu như vậy.”

“Đừng làm vậy, tôi đã có bạn gái rồi…”

“Bạn gái?” Nghe vậy, Lý Đồng không khỏi hỏi: “Cậu ôm cô ấy chưa? Hôn cô ấy chưa?”

Có bạn gái ngây thơ đến mức đỏ mặt khi nói chuyện với con gái, cậu đang đùa ai vậy?

“Trở về thì liền ôm hôn.”

Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy muốn chiến thắng, cảm giác bị đánh giá thấp này thực sự rất khó chịu.

“Được rồi được rồi, xe đến rồi, tạm biệt.”

Ngoài miệng Lý Đồng đáo ứng, cùng Trần Nguyên vẫy tay tạm biệt.

“Ừ.” Trần Nguyên gật đầu, sau đó nhìn cô ấy trước khi lên xe.

Tâm trạng khá bồn chồn.

[Nếu Tiểu Kiệt còn sống thì chắc chắn sẽ như thế này phải không? 】

[Trong giai đoạn nổi loạn, em ấy cũng thích khoe khoang trước mặt cô ấy, không phải em ấy có bạn gái, mà thực ra em ấy chỉ có người mình thích mà thôi…]

[Sau đó, 】

[Dù thế nào đi nữa, em ấy cũng sẽ không bao giờ gọi mình là chị]

“Lý Đồng, tạm biệt.”

Sau khi vẫy tay, Trần Nguyên mở cửa bước vào xe.

Ồ, cô ấy đã đoán được rồi.

Kêu chị, không thể nào.

Hơn nữa lúc chụp hình còn dùng loại tư thế đó…

Quá mộc mạc.

Lên xe, Trần Nguyên rời đi.

“Vừa rồi mình không để ý… Thằng nhóc này sao trong mắt có điểm ghét bỏ?”

Nhìn bức ảnh, Lý Đồng không vui phàn nàn.

Sau đó, khóe miệng cô ấy lại cong lên một chút, cô ấy chậm rãi ôm điện thoại vào ngực, nói đùa để lấy lòng ai đó: “Không biết phải cho đứa trẻ này bao nhiêu tiền tiêu vặt… mới chịu gọi mình là chị.”

Trần Nguyên: Tôi lập tức quay trở về ngay và ngồi trên tàu điện ngầm rồi.

Khi đoạn tin nhắn này được gửi đi thì đã là một giờ trước đó.

Dĩ nhiên, Hạ Tâm Ngữ hâm nóng cơm canh xong xuôi vào nửa tiếng trước.

Sau đó, cơm cũng dần nguội đi.

Nhìn Tiểu Ngữ cùng mình đợi chờ Trần Nguyên ở trước nhà, Hạ Tâm Ngữ đưa tay lên gãi đầu rồi giải thích: “Anh ta không phải mỗi ngày đều đi sớm về muộn đâu.”

“Gâu! Gâu! Gâu!” Vài tiếng chó sủa vang lên.

“Cái gì, nhóc nói mấy ngày nay anh ta về rất muộn, điều này là sai à?”

Sau khi dịch ngôn ngữ chó của Ngữ Tử, Hạ Tâm Ngữ tiếp tục kiên nhẫn nói thêm: "Nhóc không thể nói hắn ấy như vậy được, lỡ anh ta thật sự đang có việc bận thì sao?"

"Gâu gâu… gâu."

Tiểu Ngữ nghiêng đầu, cô nhìn có chút khó hiểu.

"Gì vậy? Nhóc tức giận rồi hả?" Hạ Tâm Ngữ lắc lắc đầu mình, điềm đạm phủ nhận, "Rộng lượng một chút đi nhóc, đừng nên hẹp hòi như thế chứ."

"……" Ngữ Tử cảm thấy có chút lo sợ.

Cô chủ ở trước mặt mình đây, rõ ràng là đang nhìn nó, nhưng lại giống như đang nói chuyện với người khác, lúc thì nghiêm túc, lúc lại ôn hòa.

Con, nghe lầm à?

Có lẽ nghe được bên trong giọng điệu kia ẩn chứa nỗi ưu phiền, chú chó thậm chí không dám sủa nữa mà chỉ nằm trên mặt đất, cúi đầu, lông mày cụp xuống, thể hiện sự hiền lành và trung thành của mình.

Sau một hồi tự mình tiêu khiển, Hạ Tâm Ngữ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở rèm, dùng tay chống má và nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trần Nguyên đích thân nói với cô rằng hôm nay mình đã phát hiện ra một tên trộm ở trường học, chắn sát đã có mặt, hiệu trưởng nhà trường thậm chí còn lái xe chở hắn về nhà.

Phiên bản Hạ Tâm Ngữ nghe ngóng từ Châu Phù là Trần Nguyên đã hạ gục tên trộm chỉ bằng một cú đấm.

Sự khác biệt là ở chỗ đó, các phiên bản ở phần nào đó không tương đồng.

Nhưng cô biết nguyên nhân, Trần Nguyên không muốn làm cô lo lắng, bởi hắn thấy mình liều lĩnh làm chuyện nguy hiểm nên mới nói đó là 'phát hiện'.

Tuy nhiên, sự việc này đã được đăng lên Douyin trên khắp thành phố, sau khi đọc xong phần bình luận, Hạ Tâm Ngữ phát hiện ra Châu Phù cũng đang giấu diếm cô.

Âm mưu tên cướp rút dao chuẩn bị tẩu thoát được giấu kín.

Nói cách khác, Trần Nguyên không nhắc đến địa điểm chính xác, quả thực khiến cho cô vô cùng, vô cùng lo lắng.

“Hơn nữa còn trở về muộn như vậy… Thật tình.”

Trong đáy mắt của Hạ Tâm Ngữ dần hiện lên vẻ lo lắng. Cùng lúc đó miệng cô có chút phụng phịu, hiện rõ nỗi ưu tư.

Nhưng dù vậy, cô vẫn đứng bên cửa sổ, và rồi bóng dáng hắn từ từ hiện ra dưới ánh đèn đường trước cửa sân.

Trần Nguyên: Tôi quay về liền, em nên nghỉ ngơi sớm đi.

“……”

Nhận được tin tức này, Hạ Tâm Ngữ đóng cửa sổ lại, kéo rèm lại. Dưới ánh mắt bối rối của Ngữ Tử, cô bước ra khỏi phòng mình.

Tiếp đó, cô đặt chìa khóa nhà bên dưới tấm thảm trước cửa rồi trở về phòng tựa hồ mình căn bản chẳng đợi chờ người kia trong phòng.

Ngồi trước bàn làm việc, Hạ Tâm Ngữ không có ý định làm bài tập.

Cậu đã nói rõ ràng là sẽ không để nhau phải lo lắng mà…

Với tâm trạng không mấy ổn định, cô bèn phản hồi: Được, được.

……

Sao lại là nguyên bảo đang ăn nhỉ?

Trần Nguyên cảm giác có hơi mơ hồ.

Chương 447: Thấy trước tương lai Hạ Tâm Ngữ (2)

Bởi vì từ rất lâu hắn đã không còn thích Hạ Tâm Ngữ nữa.

Việc dạy bù của thầy Mạc có thể bỏ qua, dù sao cũng sắp thi đến nơi, việc học không thể mãi chậm trễ như thế được. Nhưng làn sóng mỹ nữ phúc lợi* chính xác là thứ làm gián đoạn kế hoạch về nhà của hắn. (*Những cô gái bán ảnh k

và video khiêu dâm của mình để kiếm tiền hoặc nổi tiếng.)

Trễ tận hơn bốn mươi phút.

Nếu Tâm Ngữ một mình không có đợi hắn, điều đó tốt.

Nhưng nếu cô đợi hắn vậy chính hắn đã gây chút ít tổn thương đến cô.

Sau khi đưa Ngọc Tử trở về nhà lúc còn sáng sớm, hắn liền đặt chìa khóa duy nhất dưới thảm. Hắn nghĩ nếu hôm nay lại về nhà muộn, thôi thì cứ để Tâm Ngữ cho nó ăn, dắt nó đi dạo, tiện thể cho nó đi ị.

Có khi Hạ Tâm Ngữ ở nhà hâm nóng cơm, chờ hắn trở về.

Nhưng nghĩ như vậy thật có hơi ảo tưởng. Bây giờ đã muộn rồi, không lâu nữa Tâm Ngữ sẽ đi ngủ. Hơn nữa, cô còn phải tập trung chuẩn bị cho kỳ thi hàng tháng và còn có việc riêng phải làm, sao có thể đem tâm tư toàn bộ đặt ở trên người hắn.

Đúng thế.

Sau khi xuống taxi, Trần Nguyên bước vào sân. Lúc này cửa sổ trong phòng hắn đã đóng lại, rèm đã kéo xuống.

Em gái Tâm Ngữ đó à.. Tốt thôi, em không nợ nần gì tôi cả.

Về đến nhà, trước hết là tắm rửa rồi đi ngủ.

Lúc lên lầu, Trần Nguyên hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm nay, đột nhiên cảm nhận được điều tốt lành của sự bình yên.

Đối với bản thân hắn mà nói, là một vị thần toàn trí toàn năng, bất kể việc gì cứ giải quyết theo ý muốn của mình, tuyệt đối không có sự thất bại.

Nhưng nhìn thấy gương mặt sợ hãi của Lý Đồng, chứng kiến cô ấy ngã xuống lần mò vết thương ở trên người mình, rồi lại tự ôm lấy thân mình sau cơn sợ hãi khi đã nghĩ lại với vẻ mặt mừng, hắn thật sự có phần hơi xúc động.

Thậm chí mà nói, để khiến Lí Đồng được vui vẻ, anh có thể gọi cô một tiếng em gái.

Có điều anh đã không làm như thế.

Bởi Trần Nguyên biết rằng điều duy nhất làm cô khóc sẽ là vì hai chữ ‘em gái’ này mất.

Bất luận tại thời điểm đó, dù cho gọi gặp mặt trước khi chia tay, cô ấy sẽ không ngừng đánh rơi những hạt trân châu nhỏ.

Nếu như là ban ngày thì cũng được, hắn còn có thể dỗ dành cô ấy trong chốc lát. Nhưng bây giờ hắn phải vội vàng về nhà, không có thời gian dành cho cô ấy.

Trần Nguyên đã nghĩ tới hình ảnh này

“Em gái, về nhà sớm một chút nhé.”

“…… Bạn gọi cho tôi là cái gì?”

Lý Đồng lập tức che miệng rồi bật khóc, dòng suy nghĩ tuôn trào như suối, những ký ức trong quá khứ lúc này đều đan xen với hiện tại.

“Không có gì, tôi đi đây.”

“Ừ.”

Dù cho cô ấy nói mạnh miệng như thế đấy, nhưng khi chiếc xe taxi dừng ở trước mặt, dáng vẻ tự tin của Lí Đồng liền rũ bỏ hết sự tự chủ, kiên cường và can đảm.

“Anh.. thật sự rời đi phải không?”

Đừng có đi mà.

Đừng lén lút gửi những ký ức chỉ duy nhất thuộc về tôi và Tâm Bảo ở bên hồ nước.

Đúng rồi, nên nhớ mời một diễn viên lồng tiếng tốt một chút để thể hiện tất cả sự căng thẳng trong khoảng khắc Tâm Bảo nghẹn ngào.

Nhìn vào tấm hình có cô chị gái ngông cuồng ôm thằng em trai đang bực mình để cưỡng ép chụp ảnh. Hắn biết, tâm hồn khiếm khuyết của Lí Đồng đã được bù đắp thêm một phần nào đó.

Nhưng đối với Lí Đồng hôm nay…

Nó nên được coi là một ngày hạnh phúc.

Khà.

Lúc chuẩn bị lên lầu, Trần Nguyên tắt màn hình.

Hắn cũng không phải nói tội lỗi.

Bản chất của hắn cũng thuộc thẳng thắn, bức hình giữa cảnh sát cùng thân nhân dù nói gì đi chăng nữa thì thì đó đều là năng lượng tích cực và đại diện cho sự hài lòng của nhân dân.

Hắn có dám cho Hạ Tâm Ngữ xem không?

Hắn không dám.

Sau khi đi tới cửa, Trần Nguyên lấy chìa khóa từ dưới đệm ra. Đang chuẩn bị mở cửa thời điểm, hắn vẫn là quyết định gửi cho Hạ Tâm Ngữ… một chút thông báo.

Trần Nguyên: Tôi đã về đến nhà rồi, nếu không có việc gì, tôi đi tắm đây

Sau khi tin nhắn được gửi đi, anh ta vừa định mở cửa.

Sau đó, liền nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ xuất hiện.

Nhưng cửa vẫn đóng.

Đó là tiếng cốc của Hạ Tâm ba phút sau.

Này, sao lại như thế?

Đang lúc hắn nghĩ đến điều này, Hạ Tâm Ngữ đứng ở cửa phòng hắn, chuẩn bị gõ cửa. Nhưng trước khi gõ cửa, ngón tay chợt dừng lại và lơ lửng trong không trung.

Tiếp theo, cô khoanh tay trước ngực rồi cắn môi với vẻ mặt không vui.

Hai má đều phồng lên giống như quả bóng bay nhỏ.

Tức giận rồi nhỉ?

Tiếp theo, Tâm Ngữ lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gõ chữ trên bảng tin.

Sau đó, Trần Nguyên nhìn trộm ở bên cạnh.

Bận đến mức nào không thể gửi tin nhắn? Thức ăn tôi hâm nóng cho anh đã nguội rồi…

Sau khi đánh xong những chữ này, cô lại xóa bỏ toàn bộ.

Cô ngẩng đầu lên, như suy nghĩ một lúc. Sau đó lại chỉnh sửa.

Gần đây cậu về muộn nhiều lắm, nếu có chuyện gì mong cậu có thể bàn bạc với tôi.

Đệt, thật tốt khi nói lý trí tương giao là cách tốt nhất để duy trì mối quan hệ ổn định, phải không?

Nhưng Hạ Tâm Vũ lại không đồng ý, cô rõ ràng cảm thấy lý trí tương giao chẳng quá ra gì, nhờ vào cái gì chứ? Tiếp đó, tất cả đều bị cô xóa đi.

Icon một lần nữa được nhập: [Nắm đấm] [Nắm đấm] [Nắm đấm]

Cuối cùng, cô xóa sạch mọi thứ, nở nụ cười hài lòng mở cửa rồi trở về phòng.

"…"

Mịa, nếu vào phòng thật thì ở hành lang sẽ có cảnh tượng thú vị như vậy sao?

Đây là viễn cảnh tương lai.

Luôn có điều gì đó mới mẻ để khám phá.

Nhưng bây giờ không phải lúc than thở về điểm mị lực mà hiện tại đó chọc giận Hạ Tâm Ngữ.

Đã quá trễ để trả lời và gửi thêm tin nhắn.

Nếu như mình thẳng thắn với Hạ Tâm Ngữ, anh đã xảy ra chuyện gì thật sự không thể dùng điện thoại di động, đối phương nhất định sẽ tha thứ. Nhưng điều này rõ ràng là không thể nói với cô ấy.

Giống như hôm nay tên trộm lấy ra một con dao gọt hoa quả.

Chẳng qua điều này chỉ có thể được che giấu.

Có điều giờ đây, anh đã cho phép mình nhìn thấy điều ở tương lai khiến Tâm Ngữ tức giận.

Đương nhiên chắc chắn có thể thay đổi.

Hú hồn.

Sau khi mở cửa, Hạ Tâm Ngôn nhìn thấy Trần Nguyên lại đứng ở ngoài cửa như vậy, có chút bị giật mình: "Sao anh không vào?"

Trần Nguyên quay đầu nhìn Tâm Ngữ, nói: "Cảm giác có chút có lỗi với em."

“Tại sao anh lại nghĩ vậy?” Nghe đến đây, tâm tình Hạ Tâm Ngữ lập tức tốt hơn không ít, lúc hỏi vẫn cười.

Nhưng chẳng bao lâu, vẻ mặt của cô chuyển sang bối rối lo lắng.

“Tôi mang về một con chó con, kết quả chuyện chăm sóc toàn bộ làm phiền anh, trễ như vậy tôi mới về, ừm.” Trần Nguyên nói.

Không sao đâu, nhưng hôm nay cậu xảy ra chuyện gì vậy?” Hạ Tâm Vũ lo lắng nói: “Phản hồi tin tức rất chậm.”

“Sáng sớm hôm nay vẫn bị phỏng vấn, ngủ trưa cũng không ngủ, sau khi tan học còn bị lão Mạcbồi dưỡng tận hai giờ. Lúc ngồi tàu điện ngầm, lại bị cục cảnh sát triệu tập nhằm bổ sung thông tin. Tôi cũng không có thời gian dùng điện thoại di động sau đó.” Trần Nguyên mệt mỏi phản hồi.

“Đó là lý do tại sao muộn như vậy?” Hạ Tâm Vũ ngạc nhiên hỏi, “Thật xui xẻo.”

“…Ừ.”

“Hôm nay anh quá mệt mỏi rồi, đi ngủ sớm đi.”

Vì đây là lý do nên vậy Hạ Tâm Ngữ không có lý do gì để tức giận.

Chẳng qua, cô vẫn có chút tò mò, khó hiểu hỏi: “Nhưng sao anh lại đứng ở cửa?”

“Bởi vì tôi cảm thấy sau khi trực tiếp trở về phòng, chính là ngã đầu liền ngủ, sau đó sáu giờ sáng mai lại thức dậy.”

Sao vậy?”

“Tôi luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó kể từ khi không gặp em.”

“…”

Một chút ửng hồng hiện lên trên má Hạ Tâm Vũ.

Sau đó, cô nở một nụ cười thoải mái, nói đùa: “Bây giờ anh thấy rồi, không thiếu đâu.”

“Được, không thiếu, tôi về phòng đây.”

Sau khi giọng điệu của cô trở nên hài hòa trở lại, Trần Nguyên đang định quay về phòng.

Sau đó đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ đi tới trước mặt hắn. Cô nắm lấy tay anh, xắn tay áo lên hai bên và bắt đầu mò mẫm.

“Em đang kiếm cái gì thế?”

“Tôi lo cho anh lắm đó.”

Hạ Tâm Ngữ thở phào nhẹ nhõm sau khi không tìm thấy vết thương nào từ con dao. Nhưng khi nói lại, giọng điệu vẫn lo lắng: “Tôi đã xem video TikTok quay cảnh anh bắt một tên trộm, trong phần bình luận tôi thấy tên trộm thậm chí còn dùng dao. Anh thậm chí còn không nói với tôi điều này.”

“Bởi vì hắn đã bị khuất phục trước khi kịp rút con dao ra…”

“Tôi biết.”

Hạ Tâm Ngữ gật đầu, sau đó nhìn về phía Trần Nguyên, nghiêm túc nói: “Hôm khác chúng ta đi xin bùa bình an nhé.”

“Em vẫn tin vào điều này à?”

“Tôi không biết.” Hạ Tâm Ngữ thành thật nói: “Nhưng tôi hy vọng chúng ta đều bình an.”

“…”

Câu nói này giống như một cái khóa, trực tiếp phong ấn trái tim Trần Nguyên.

Mọi người đều ngưỡng mộ, ngạc nhiên, chỉ trích hoặc lo lắng về hành vi dũng cảm của một người.

Chỉ có Hạ Tâm Vũ là không quan tâm đến bản chất sự việc, đối với hành vi của cô cũng không có bất kỳ đánh giá tích cực, tiêu cực hay trung lập nào.

Đôi mắt cô thành thật nhìn lại bản thân mình. Cô chỉ mong được bình an.

Mà đây cũng không phải Hạ Tâm Ngữ đột nhiên thay đổi.

Vào một tháng trước, khi con gái Viên Mỗ Ngữ rơi xuống nước, cô ta đã ôm cô và bảo cô không nên lấy thân mạo hiểm.

Với dáng vẻ ‘nhân tiền hiển thánh’ quá đỗi chân thực kia trước mặt cô ấy cũng chỉ là vô nghĩa, cô ấy sẽ chỉ nói không sao đâu, không có cũng không sao, bạn là bạn, cho dù bạn không làm gì cả, bạn vẫn là bạn.

Và để nhận thức được tầm quan trọng của ‘bình an’, cô đã nói cụ thể - ‘tất cả chúng ta đều muốn được an toàn.

Hạ Tâm Ngữ đang giữ chân hắn bằng điều gì đó.

Cách cô ấy nhìn anh ấy một cách mãnh liệt, cho dù cô ấy nhìn thế nào đi nữa, thật đáng yêu.

Dù không dễ thương nhưng tôi vẫn muốn cắn một miếng… cắn nó.

Anh đã bao giờ ôm ai chưa? Đã bao giờ hôn chưa?

khiêu gợi của Lý Đồng.

Không biết tại sao, đặc biệt là thực tế.

Chương 448: Nhân duyên, ký kết (1)

Sau đó, Trần Nguyên liền nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ chậm rãi giơ hai tay lên. Ảo ảnh của nàng, ôm lấy chính mình.

Xem ra, cô vừa rồi là bị chính mình ôm lấy, cho nên mới bị dọa s Nhưng sau khi phản ứng lại, cũng ôm lấy chính mình.

Đây chắc là cái ôm đầu tiên.

Dù sao lúc trước là ôm đầu lẫn thân thể.. tư thế không phù hợp cho lắm.

Vậy là trong ba phút nữa chúng ta sẽ ôm nhau như thế này à?

Sau đó, Trần Nguyên tận mắt nhìn thấy, hai má Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng. Từng chút, từng chút đỏ hơn.

Sau đó, cô nhắm chặt đôi mắt tựa như ngọc trong suốt, môi anh đào quyến rũ hơi hé mở, thậm chí hơi ngẩng đầu lên, chủ động nhìn lên…

Giống như đang xem phim 3D, cảm giác về đắm chìm cùng Trần Nguyên quá mạnh mẽ.

Chẳng lẽ là hôm nay sao?

Đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ mở mắt. Sau đó cô giơ tay, vội vàng hét lên, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, miệng giải thích cái gì đó……

“Không” hiểu từ khẩu hình miệng, “lạ quá” và những lời như vậy.

Này! Hai mắt bạn đều nhắm chặt đi lên lầu chưa? Tại sao lại từ chối?

“Trần Nguyên, anh.. bị làm sao thế hả?” Hạ Tâm Ngữ khó hiểu nhìn hắn.

Từ đầu đến giờ hắn vẫn chưa nói một lời nào.

“Được rồi, vậy hãy cầu nguyện cho hai lá bùa.” Bây giờ trở về lại với thực tại, Trần Nguyên nói tiếp.

Hai lá bùa? “Hạ Tâm Ngữ có chút khó hiểu, “Nếu hai chúng ta ở bên nhau, chỉ cần một lá bùa là được rồi.”

Anh ta a.

Nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ rời đi sau ba phút, Trần Nguyên bực dọc nói: “Còn muốn nối lại tình xưa à.”

“Bùa nhân duyên…”

Suy nghĩ đầu tiên của Hạ Tâm Ngữ khi nghe thấy điều này là, cậu ấy mà cũng cần cầu nhân duyên sao?

Nhân duyên của cậu ấy có chỗ nào không thuận lợi chứ?

Hay là cậu ấy muốn tìm một mối nhân duyên mới?

Không thể được.

Dù có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì vẫn cảm thấy rất là vô lý.

Tất nhiên, cũng không đột ngột.

Bởi vì còn có một cách hiểu khác đối với hành động này, đó là: Mong rằng mối nhân duyên của chúng ta sẽ được tốt đẹp.

Giống như bây giờ Trần Nguyên đã bình an vô sự, cũng không gặp phải chuyện gì nguy hiểm, nhưng Hạ Tâm Ngữ vẫn muốn cầu nguyện cho hắn được bình an vô sự. Bản chất chả việc này chỉ là một loại gửi gắm hy vọng tốt đẹp mà thôi.

Nhưng, tất cả đều chỉ là phỏng đoán.

Đoán đúng hay không thì phải hoàn toàn phụ thuộc vào sự nhạy bén của đầu óc.

Vì vậy, cô quyết định hỏi thẳng: “Cậu cảm thấy nhân duyên của mình … không tốt à?”

Cũng chính là, mình không được

“Ặc … ý tôi không phải vậy.”

Tuy rằng Hạ Tâm Ngữ hỏi vấn đề này, nhưng không phải cô không có chút tự tin nào với bản thân, đơn giản chỉ vì muốn hỏi hắn mà thôi. Vì thế Trần Nguyên cũng không hoảng hốt, sau khi cẩn thận suy nghĩ thì nói: “Ý tôi là… nếu tôi có thể nhìn thấy tương lai thì tốt quá.”

Thật ra, mình có thể nhìn thấy được tương lai.

Trong tương lai, Trần Nguyên vì bị Lý Đồng chọc giận, thật sự muốn hôn lại ôm Tâm Bảo. Sau đó, khi Hạ Tâm Ngư sắp tiếp nhận, đã nhắm mắt để cảm nhận thì đột nhiên lại xua tay từ chối, làm gián đoạn nhịp điệu. Hơn nữa trong miệng còn nói không được, kỳ quái gì gì đó.

Tại sao lại không được, lại kỳ quái?

Vậy nên là, mối quan hệ của chúng ta vẫn chưa đến mức này sao?

“Tương lai? Nếu có thể nhìn thấy tương lai, vậy cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?” Hạ Tâm Ngữ mỉm cười, giọng điệu rất lạc quan.

Kể từ khi gỡ bỏ được khúc mắc trong mối quan hệ của bố mẹ cô, cô đã trở thành một con người “nửa ly mãn”, luôn nhìn mọi thứ theo hướng tích cực.

Những lời này cũng cho thấy cô đã nhìn thấy được tương lai của mình.

Bởi vì cô mong chờ, cô hạnh phúc và cô thích tương lai của mình.

Những người nói họ không thể nhìn thấy được tương lai, thực ra là họ nhìn thấy được.

Bởi vì họ phủ nhận cuộc sống của chính mình, nên họ mới ghê tởm, sợ hãi và bối rối với việc nghênh đón tương lai.

“Ừ, đúng vậy.” Trần Nguyên gật đầu, cảm thấy có lý.

Ba phút này mình vẫn chưa hôn Hạ Tâm Ngữ. Nhưng điều đó không có nghĩa là mình sẽ không thể hôn cậu ấy trong tương lai.

Này, không đúng, sao mình lại cố chấp trong việc hôn Tâm Ngữ như vậy chứ …

Chỉ là vô tình hôn môi thôi mà?

“Vậy cậu muốn nhìn thấy tương lai như thế nào?” Trở lại vấn đề trước đó, Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

Bất kỳ cảm xúc nào cũng có lý do, ngay cả khi nó trừu tượng và không thể diễn tả được.

Hơn nữa, cả hai đều khá ổn, vậy tại sao họ lại muốn nhìn thấy tương lai?

Có phải là vì cậu ấy đang lo lắng không?

Tiêu rồi, chủ đề lại tăng thêm rồi …

Ban đầu Trần Nguyên chỉ là khó hiểu, không biết tại sao hôm nay bị Hạ Tâm Ngữ từ chối, cũng không muốn cân nhắc đến tương lai. Thành thật mà nói, chẳng phải tương lai rất tươi sáng sao? Nếu có đệ tử lợi hại bên cạnh thì cứ học hành chăm chỉ là tốt rồi. Hơn nữa với thành tích của Hạ Tâm Ngữ, cậu ấy cơ bản có thể vào được các trường đại học tốt trên toàn quốc. Tương lai của hai người chính là trường đại học.

Chương 449: Nhân duyên, ký kết (2)

Không thể giữa đường lại chuyển hướng, muốn vào đại học chuyên khoa đâu nhỉ?

Vậy thì tương lai…

Đệt, mình gần như không nhận ra cái từ tương lai này nữa.

“Cậu …” Nhìn Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói: “Cậu có bao giờ nghĩ tới khi nào chúng ta …”

“Khi nào?”

Trần Nguyên có chút do dự khi nói điều này. Vì thế Hạ Tâm Ngữ mở to mắt, cười khích lệ hỏi.

“…” Trần Nguyên.

Khi nào thì hắn cũng không biết.

Ít nhất thì không phải vào lúc này.

Bởi vì Hạ Tâm Ngữ rõ ràng cò chưa chuẩn bị sẵn sàng, nếu không ba phút sau đó cậu ấy cũng sẽ không từ chối tiếp xúc thân thể nhiều hơn.

Đồng dạng, Trần Nguyên thật ra cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thực sự không phải vì lý do nào khác.

Chỉ là hôm nay thôi, quá bình thường.

Một ngày bình thường dạy dỗ hai đứa trẻ ngược đãi chó, đánh gãy xương sườn một tên trộm, bắt một tên tội phạm mạnh mẽ, thậm chí còn bị cha của Áo Đặc Chi đá bay, một ngày bình thường không có thăng trầm như vậy cũng không thích hợp để hôn Tâm Ngữ.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là hôm nay không thú vị.

Chỉ là vào ngày này, mình không có tâm tình để nghĩ đến chuyện đó.

Các động cơ đều không đơn thuần.

Chỉ tức giận vì cảm thấy bị Lý Đồng coi thường, bị coi là một đứa trẻ trong sáng chưa từng trải qua chuyện yêu đương, vì vậy nên mình mới muốn chứng minh rằng mình thực sự đã có bạn gái.

Ồ!

Hiểu rồi.

Trần Nguyên cuối cùng cũng hiểu tại sao Hạ Tâm Ngữ lại nói "không" và "kỳ lạ".

Bởi vì đối với cô ngày hôm nay cũng không thích hợp, hôm nay lượng máu rất thấp, hắn lại về rất muộn, sau khi nói gì đó ở hành lang thì lại đột nhiên muốn ôm hôn cô, sẽ khiến người cảm thấy nghi ngờ, còn sẽ suy nghĩ vớ vẩn - Có phải Trần Nguyên làm gì có lỗi với mình không?

"Quên đi. Không nói nữa."

Trần Nguyên giở tính tình, chủ đề mà hắn khơi mào cứ như vậy kết thúc.

Sau đó lại lên kế hoạch.

Muốn trốn thoát? Không dễ như vậy.

Hạ Tâm Ngữ cảm thấy Trần Nguyên không đúng, vì vậy cô trực tiếp nắm lấy tay hắn và nghiêm túc nói: "Tớ cảm thấy cậu rất kỳ quái. Nếu còn như vậy nữa thì tớ sẽ kiểm tra điện thoại của cậu đấy."

"Được, kiểm tra đi."

Trần Nguyên dứt khoát lấy điện thoại ra để chứng minh mình vô tội.

Thật ra thì cũng không phải trong sạch lắm. Nhưng chuyện đó chủ yếu là do Lý Đồng nhất quyết lợi dụng sự nổi tiếng của học sinh cấp ba, không chịu trách nhiệm. Vì vậy, cho dù cô không nhìn thấy thì vẫn có thể giải thích được.

Hơn nữa, Tâm Ngữ biết hắn là người như thế nào.

Thích người có mái tóc dài, trắng và gầy.

Giấu XP, cái váy nóng bỏng của mẹ kế, gà nướng.

Dù thế nào đi nữa thì người phụ nữ tóc ngắn, mặc áo len và quần jean cũng không được ưa chuộng cho lắm. Những người theo chủ nghĩa đàn ông vùng Đông Nam như mình thực sự không thích những cô nàng tomboy ái nam ái nữ.

"Này… thật là nhát gan." Hạ Tâm Ngữ thấy vậy liền buông tay ra, chắp hai tay trước ngực, vẻ mặt khinh thường giễu cợt nói.

Điều này đã thành công khiến người đàn ông vùng Đông Nam tức giận. Vì vậy, Trần Nguyên quyết định cho cô thấy hắn dũng cảm thế nào: "Tôi đã tự mình làm một việc."

"Hả, việc gì?"

Hạ Tâm Ngữ nghe thấy vậy thì lập tức tò mò.

"Hôm nay sau khi bắt được tên trộm, Hà Hồng Đào đã lái xe đến đón tôi. Đúng vậy, chính là hiệu trưởng trường chúng ta, một người đầy tham vọng và muốn trực diện đánh bại Trương Kiến Quân."

"Không cần giới thiệu, nói vào việc chính đi."

Mặc dù những câu chuyện cười của cậu ấy thường rất buồn cười, nhưng Hạ Tâm Ngữ chưa bao giờ nóng lòng muốn nghe những thông tin hữu ích như bây giờ.

"Ông ta muốn lợi dụng tôi nhận lời phỏng vấn để đổi lấy danh tiếng. Vì vậy, tôi cũng đã không chút do dự mà đưa ra yêu cầu với ông ta."

Nhìn Hạ Tâm Ngữ đang mong chờ câu trả lời đến nỗi bắp chân cũng căng lên, Trần Nguyên sau khi thấy không khí đủ hồi hộp rồi mới nói: "Tôi hỏi ông ấy, có thể dẫn thêm một người đi xe buýt lên Ninh Thành không."

"…" Nghe vậy, Hạ Tâm Ngữ vốn đang cười nhạo Trần Nguyên là kẻ nhát gan, đột nhiên hoảng sợ, sau đó nắm lấy vai Trần Nguyên mà lắc mạnh: "Cậu đang làm trò gì vậy! Ôi ông nội của tớ … sao cậu lại tự tung tự tác như vậy chứ, người ta chính là hiệu trưởng đó. Hơn nữa, khi có nhiều người như vậy, cậu đã… tính đến hậu quả chưa?!"

"Nhưng mà nó sẽ tiết kiệm được chi phí đi lại."

"…"

Hạ Tâm Ngữ nghe thấy vậy, vẻ hoảng sợ trên mặt dần dần bình tĩnh lại. Sau đó cô quay đầu lại, dùng tay đỡ cằm, cẩn thận phân tích: “Nếu như tôi mặc đồng phục của trường Chu Phúc lên xe buýt, sau đó ngồi cùng hàng với cậu, những người khác cũng chưa chắc biết tôi, chỉ cần cậu không nói thì hiệu trưởng cũng sẽ không đề cập đến, chuyện này thực sự khả thi … tớ có thể tiết kiệm tiền chỗ ở không?”

Chương 450: Nhân duyên, ký kết (3)

“Chắc là có thể, cái tên Hà Hồng Đào đó chắc sẽ không keo kiệt như vậy, thuê thêm một phòng khách sạn chắc không có vấn đề. Tuy nhiên chắc sẽ không phải là một phòng đơn. Dù sao tiền của trường Trung học số 11 cũng không phải chi từ túi của ông ấy.” Trần Nguyên giải thích.

“Vậy đến lúc đó chúng ta đừng nói gì hết, cố gắng khiêm tốn nhất có thể. Dù sao lúc đó chắc là sẽ có rất nhiều lãnh đạo. Quá phô trương cũng sẽ khiến người khác chỉ trích …” Hạ Tâm Ngữ nghiêm túc nhắc nhở.

“Ừm, điều này là chắc chắn rồi.”

Hà Hồng Đào đã nể mặt hắn, Trần Nguyên cũng không thể làm mất mặt ông ấy.

“Nếu có thể tiết kiệm chi phí đi lại và chỗ ở.” Quỷ nghèo Hạ Tâm Ngữ đang cân nhắc lợi và hại, cảm thấy so với mặt lợi chiếm được thì chút xấu hổ kia dường như không đáng kể. Sau đó, cô vui vẻ nói: “Tốt quá. Tớ rất mong chờ chuyến đi đến Ninh Thành lần này. Nhưng ông ấy có thực sự đồng ý với cậu không? Trường học của các cậu chẳng lẽ không bắt cậu à …”

“Trường học của chúng tôi cũng kiểm tra nghiêm ngặt về việc yêu sớm, nhưng khi nghe tin cậu học trường số 4 thì ông ấy liền yên tâm.” Trần Nguyên nói.

“À này, nếu chủ nhiệm lớp của chúng ta phát hiện ra tớ, sau đó nghe nói cậu đến từ trường số 11, không biết liệu ông ấy có yên tâm không …”

“Chuyện gì đã xảy ra với cậu ở trường số 11 vậy?”

“Trường số 11 cũng rất tuyệt.”

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa.”

Trần Nguyên giống hệt cha mình, từng câu từng chữ đều nói rất chậm rãi.

Mà điều này lại khiến Hạ Tâm Ngữ cảm thấy hôm nay hắn đặc biệt ngại ngùng, có một chuyện mà cũng không thể nói ra …

Không đúng, mình vẫn chưa nghe được những chuyện khó nói của cậu ấy.

Sau khi phản ứng lại, Hạ Tâm Ngữ dùng giọng thúc giục nói với Trần Nguyên: “Tốt nhất là cậu nên nói xong hết trong một lần đi.”

Trần Nguyên gật đầu, nói: “Bọn họ chắc là không biết cậu muốn đi, dù sao chúng ta cũng chơi với nhau, cho nên ngày mai tôi muốn nói cho bọn họ biết …”

“A chờ một chút, cậu muốn làm gì…”

“Tôi vân chưa nói xong.”

Trực tiếp ngắt lời Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên làm theo lời đối phương nói, không chút do dự nói ra những gì cần nói, nói hết trong một lần, không tuân theo thói quen đếm số từ nữa. Vì vậy không đợi đối phương kịp khôi phục lại tinh thần, hắn đã tiếp tục nói: “Ngày mai, khi chúng ta thật sự gặp mặt, tôi nên giới thiệu cậu như thế nào?”

“…”

Hạ Tâm Ngữ sửng sốt, đầu óc trống rỗng.

Khuôn mặt trắng nõn dần dần trở nên đỏ bừng. Sau đó, màu đỏ lại đậm dần lên.

Tiếp theo, cô xoay người, hơi tránh tầm mắt của Trần Nguyên.

Nhưng Trần Nguyên lại xoay theo và đứng trước mặt cô, vẫn nhìn chằm chằm cô như cũ.

“Cái đó …” Hạ Tâm Ngữ cảm thấy xấu hổ đến mức không dám nhìn hắn, cho nên lại tiếp tục trốn tránh.

Mà Trần Nguyên vốn bị cô chê là nhát gan lại biến thành tên quỷ gan lớn, nhìn thẳng vào mắt cô, hoàn toàn không cho cô

có thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, nhất quyết muốn nhìn trộm một mặt nhát gan hiếm khi bộc lộ của cô.

Trần Nguyên là một cao thủ lão làng, nên cần phải đột phá.

Một tia chớp lóe lên!

Lúc này, Hạ Tâm Ngữ rốt cục hiểu được Trần Nguyên nói một nửa lại không nói nữa. Cùng với nguyên nhân tại sao lúc đầu Trần Nguyên nói cậu ấy muốn đi cầu nhân duyên.

Mặc dù không cần phải nói gì, nhưng họ cũng đã hiểu được tâm ý của nhau. Cũng rõ ràng, lý do duy trì khoảng cách "an toàn" ở giai đoạn này là để tương lai họ có thể ở bên nhau nhiều hơn, thi đậu vào cùng một trường đại học, chứ không phải liên lụy khiến tuổi thanh xuân của đối phương tràn đầy đau khổ và tiếc nuối trong con đường học tập.

Nhưng Trần Nguyên chỉ là một chàng trai trẻ, mong muốn kéo gần khoảng cách giữa hai người cũng không hề nhỏ hơn cô chút nào.

Hắn muốn hỏi khi nào mối quan hệ này mới được xác lập hơn một chút.

Suy cho cùng thì việc ở bên nhau cũng không bắt buộc hoàn toàn phá hủy tình trạng hiện tại.

Hạ Tâm Ngữ cũng biết một số cặp đôi học sinh đứng đầu ở trường trung học số 4. Họ đã sớm xác lập mối quan hệ nhưng thậm chí còn chưa hôn nhau, họ chỉ muốn cho nhau sự yên tâm mà không ảnh hưởng đến việc học tập của đối phương.

Tại sao Trần Nguyên lại cảm thấy bất an?

Mình …

Nhưng mình…

[Sớm hay muộn thì mình cũng sẽ là của cậu ấy.]

"…"

Bởi vì rất muốn biết Hạ Tâm Ngữ đang suy nghĩ gì, Trần Nguyên vô thức dùng năng lực nghe được suy nghĩ của người khác. Sau đó nghe thấy được giọng nói kia.

Đôi má Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng, muốn nói lại thôi, nhưng tiếng lòng lại tán tỉnh chàng trai …

Dùng năng lực nghe được suy nghĩ của người khác.

Hắn hiểu rồi.

Trần Nguyên phải thừa nhận cô cực kỳ có tính công kích.

Nhưng loại chuyện này thật ra không cần dùng tiếng lòng cũng có thể nói ra được mà, đúng không?

“Chu Phù … không phải cô ấy đã biết mối quan hệ của chúng ta rồi sao?” Hạ Tâm Ngữ nói.

Chương 451: Nhân duyên, ký kết (4)

“Còn có Chu Vũ và Hà Tư Kiều phiên bản người nữa.” Trần Nguyên giải thích: “Nếu bọn họ hỏi thì tôi nên nói thế nào đây.”

“Cứ nói Hạ Tâm Ngữ là một nữ sinh học trường trung học số 4 …”

“Được rồi, là một người bạn bình thường của tôi, tên là Hạ Tâm Ngữ, hiểu rồi.”

“Không phải là bạn bình thường!”

Hạ Tâm Ngữ nhận ra Trần Nguyên chắc chắn đang cố gắng trả thù mình, nhưng cô đúng là thực sự bị chọc cho lo lắng. Do dự hồi lâu, cô yếu ớt nói: “Cho dù cậu nói với họ thế nào, tớ cũng sẽ đồng ý. Hàng xóm, anh em họ, em … em gái nuôi, sao cũng được.”

Em gái nuôi cũng đã nói ra rồi, nhưng nói hai từ đó cũng thật ngượng miệng đi?.

[Không phải do nói hai từ đó nên ngượng miệng…]

Không phải chứ, thực sự có đối thoại à?

Tâm Ngữ, cậu cũng có nỗi lòng à?

[Mặc dù mình cảm thấy bình bình đạm đạm như vậy cũng rất tốt]

[Nhưng lãng mạn một chút, không khí tốt một chút, mỗi lần nghĩ đến đều khiến mình không khỏi gợi lên một cảm giác muốn mỉm cười …]

[Mình cũng muốn như vậy a.]

[Mình chỉ là một cô gái bình thường.]

“Được rồi em họ, tôi hiểu rồi.”

Vỗ nhẹ vai của Hạ Tâm Ngữ, Trần Nguyên dự định thả cô đi.

Một Hạ Tâm Ngữ bình thường cũng có thể nói ra được những lời như vậy.

Bình thường?

Đây có cả một tá.

“Chúc ngủ ngon, được chứ?”

Hạ Tâm Ngữ vẫn luôn theo đuổi Trần Nguyên, sau đó lại ăn phải một đại chiêu từ đối phương, phát hiện hơn nửa thanh máu của cô đã biến mất lại thành thật hơn rất nhiều, còn tự giác hỏi như vậy.

“Tại sao lại nói giọng Kinh Nam rồi?”

Trần Nguyễn rất tò mò về cách kích hoạt phát âm của Hạ Tâm Ngữ, trong ấn tượng của hắn, mỗi lần nghe cô nói giọng Kinh Nam, đều có một bối cảnh khác nhau.

“Cậu đi ngủ sớm đi, tớ cũng buồn ngủ rồi.” Hạ Tâm Ngữ giơ tay lên, nhẹ nhàng nói lời tạm biệt: “Chúc ngủ ngon.”

“Ừm, chúc ngủ ngon.”

Cứ như vậy, hai người tách ra, mỗi người trở về phòng riêng của mình.

Sau khi đóng cửa lại, Hạ Tâm Ngữ đặt tay lên trái tim mình, nhắm mắt lại, viết hết cảm xúc trên khuôn mặt hoảng sợ, lẩm bẩm: “Suýt nữa … đã nói rồi.”

Tôi đều có thể.

Cậu nói tớ là bạn gái của cậu, tớ cũng sẽ đồng ý.

Nhưng nếu mình thật sự nói như vậy, dựa theo tính cách của Trần Nguyên, cậu ấy chắc chắn sẽ nói được, vậy cậu chính là

bạn gái của tôi.

Sau đó, Hạ Tâm Ngữ sẽ trả lời:

Ừm … tớ chính là bạn gái của cậu.

Sau đó, hành động tiếp theo của họ sẽ là ôm hôn nhau một cách tự nhiên…

Nhưng, mấy ngày nữa sẽ có kỳ thi hàng tháng, lúc này lại bị hôn, hai ngày tới mình nhất định sẽ phân tâm, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó!

Mình biết bản thân là người như thế nào, chắc chắn sẽ là như vậy.

Thậm chí ngay cả trong lúc thi, mình vẫn nhớ lại cảm giác lúc đó, thậm chí quên cả phương trình hóa học đơn giản nhất, viết H2O thành 52O …

Cuối cùng là đạt được 600 điểm và đứng cuối lớp.

Và sau kỳ thi tiếp theo, mình sẽ bị đuổi khỏi lớp 3, trở thành một học sinh bình thường không thể vượt qua kỳ thi năm 1985…

Nếu mình nói với Trần Nguyên: Tớ có thể làm bạn gái của cậu, nhưng chúng ta không thể hôn nhau …

Người luôn coi mình là đàn ông vùng Đông Nam như cậu ấy chắc chắn sẽ không hài lòng, thậm chí sẽ không nghe lời giải thích của chính mình mà độc ác nói - Được rồi, vậy để tôi hôn người khác vậy.

Trong lúc vô tình, Hạ Tâm Ngữ đã tự biến mình thành một người vì yêu mà trở nên ngu ngốc, thích suy nghĩ lung tung. Cảm xúc lúc này cũng cho thấy tốt nhất cô không nên quá kích động trước kỳ thi.

Đi vào phòng tắm, Hạ Tâm Ngữ rửa mặt, bình tĩnh lại một chút.

Sau đó, nằm xuống giường và lấy điện thoại di động ra.

Cô muốn gửi tin nhắn cho Trần Nguyên, nhưng lại không biết phải nói gì.

Chỉ nhớ cậu ấy nói muốn xin bùa nhân duyên.

Câu nói này khiến cô nhớ đến lần trở lại Thiếu Hương, trước cửa phòng bếp, Trần Nguyên đột nhiên nói hình như bản thân rất mệt mỏi.

Lúc đó, mình chỉ mỉm cười rồi phủi mạng nhện cho hắn, hai người rất thân thiết, bầu không khí cũng rất tốt.

Lúc đó, nếu Trần Nguyễn ôm cô, cô nghĩ có lẽ mình sẽ chịu không nổi.

Sau đó nước mắt rơi xuống, lại càng ôm chặt đối phương hơn, mạnh mẽ thổ lộ:

Hãy ở bên tớ, luôn luôn ở bên cạnh tớ nhé.

Nhưng may mắn là, Trần Nguyên đã không nói như vậy.

Bởi vì lúc đó cả hai đều chưa có trưởng thành, Trần Nguyên đều sẽ không đem những tâm tư, phiền toái cùng mệt mỏi của mình kể rõ cho cô nghe. Mà ngoại trừ tình yêu ra, thì lý do Hạ Tâm Ngữ muốn ở bên đối phương lại có rất nhiều, cô không chịu nổi, cô quá cô đơn, bi thương đã sớm vùi lấp cô.

Cô quá sợ phải mất đi thứ gì đó.

Rõ ràng, việc thú nhận lúc đó là sai lầm.

Hạ Tâm Ngữ tỉnh táo lại, dùng tay vỗ vỗ mặt, suy nghĩ rất rõ ràng.

Chương 452: Phí kết bạn, không thanh toán (1)

Giống như những gì mọi người nói bây giờ, cô mong rằng hai người ở bên nhau không phải chỉ để chắp vá, không phải tạm chấp nhận, cũng không phải do đã đến độ tuổi yêu cầu.

Lí do hai người ở bên nhau:

Chỉ nên vì tình yêu.

Tuy nhiên, cô cũng cảm thấy những gì Chu Phù nói khi trò chuyện với cô rất có lý.

——Thỉnh thoảng, hãy cho chàng trai đó thấy cậu quan tâm đến cậu ấy.

…

Nằm trên giường, Trần Nguyên cùng với Vũ Tử bốn mắt nhìn nhau, tâm tình có chút vi diệu.

Cảm giác giống như gian lận vậy.

Dùng tương lai để nhìn thấy đối tượng của mình quả thật là một cái bug.

Cho dù vừa rồi bị Tâm Ngữ từ chối nụ hôn thì cũng không sao, dù sao những gì cậu ấy nói trong lòng cũng rất đúng.

Sớm hay muộn cậu ấy cũng sẽ là của mình.

Vậy thì giữa đường gặp phải chút cản trở cũng tốt mà, đúng không?

"Được rồi, quên nó đi, tuần này để mình yên lặng một chút."

Nhìn lên trần nhà, Trần Nguyên thở dài.

Đột nhiên, một tin nhắn được gửi đến.

Hạ Tâm Ngữ: Tớ đã tìm kiếm và phát hiện ra có một ngôi chùa bên bờ biển ở Ninh Thành, nghe nói xem bói ở đây rất chuẩn, khi nào chúng ta có thời gian hãy đến đó.

Hạ Tâm Ngữ: Tớ sẽ gửi nó cho cậu.

Bùa bình an và dấu hiệu nhân duyên a …

Được rồi, chúng ta hãy lắng nghe mấy tiếng chửi thề của Phật Tổ đi.

Nhưng lời nào không ổn sẽ bị xóa đó nha.

Trần Nguyên: Cậu đăng nó lên Douyin à?

Tin nhắn của hắn vừa được gửi đi, bên kia đã gửi ảnh màn hình.

Trong ảnh là một ngôi chùa rất cổ kính, sương mù mờ mịt.

Trên đầu ảnh chụp là tin nhắn hắn vừa gửi:

Nguyên bảo bảo: Cậu đăng nó lên Douyin à?

"…"

Lúc hắn để ý đến thì Hạ Tâm Ngữ đã thu hồi lại tin nhắn rồi.

Trần Nguyên bình tĩnh đặt điện thoại xuống, im lặng hồi lâu, chậm rãi nâng Vũ Tử bên cạnh mình như lên một vị vua sư tử nhỏ và hỏi: “Vũ Tử, chúng ta thảo luận một chút về tên của mày đi.”

…

Sáng sớm, hắn thức dậy.

Đối diện với hắn là một đôi mắt to tròn trong trẻo.

Vũ Tử đặt hai bàn chân sạch sẽ của mình lên mép giường, lè lưỡi nhìn thẳng vào người mình.

Dựa vào bản tính ngốc nghếch của chú chó này, rất có thể nó đã giữ tư thế này suốt nửa tiếng, nhìn chằm chằm vào mình.

Tất nhiên, không thể mắng nó ngốc.

Dù gì nó cũng không đi học, không đi làm, không phải đến lớp trước 8h, không phải thanh niên đại học cần học tập, không cần phải chen chúc lên chuyến xe buýt 737 vào lúc 6h30 sáng… tuyệt thật!

“Đại nhân Vũ Tử, xin lỗi vì không ở lại chơi với ngài được…”

Không có thời gian chơi với nó, Trần Nguyên sờ đầu chó của Vũ Tử, rồi đứng dậy thay quần áo, rửa mặt và vệ sinh cá nhân. Sau đó hắn lấy điện thoại ra, nhìn cái tên ‘Tâm Ngữ’ trên màn hình.

Mặc dù Tâm Bảo lưu tên mình là Nguyên Bảo, nhưng khi nhìn thấy hai chữ này, đến tên em gái của đứa con thứ hai của mình Trần Nguyên cũng nghĩ ra rồi, nhưng Trần Nguyên rất hay chơi điện thoại trên trường, thường xuyên có người ngồi cạnh, mỗi lần nhìn thấy đều sẽ: Chà chà chà!

Chà má mày?

Chưa thấy xử nam yêu đương bao giờ à!

Nữ sinh yêu vào đều ngốc nghếch mất não, tình bạn của mấy cô rất tốt, nam sinh âm dương quái khí Trần Nguyên cũng biết.

Ít nhất trong vòng ba mươi bảy ngày tới, chữ ” Tâm Bảo” sẽ bị nhắc đi nhắc lại liên tục.

Tại sao lại là ba mươi bảy ngày?

Vì sau khi biết đối tượng hẹn hò qua mạng của Đường Kiến tên là Sữa Đào, mỗi lần Trần Nguyên đi ngang qua cậu ấy sẽ hỏi, "Ăn trái cây không? Đi, kiếm hộp sữa đào" .

Lý do thời hạn này chỉ có ba mươi bảy ngày không phải vì sau ba mươi bảy ngày kia Trần Nguyên đã trưởng thành, học cách tôn trọng người khác.

Mà vì có lần máy đổi giọng của Sữa Đào bị rớt, nháy mắt xuống hiện một tông giọng ồm ồm, mấy nam sinh cũng tốt bụng không nhắc đến nữa.

Đương nhiên, chỉ là không nói trước mặt, chứ mỗi lần nói chuyện phiếm mà không có Đường Kiến, sẽ có người thuận miệng nhắc đến: Nói đến chuyện này… làm tôi nhớ đến nửa tháng Đường Kiến cày giúp vị đào hoa kia lên được kim cương.

Sau đó, các nam sinh đều phát ra một tràng cười sung sướng hahahaha——

Tóm lại.

Tâm bảo, đặt trong lòng là được.

Mà đến thăm ngôi chùa trong chuyến đi Ninh Thành cũng là một lựa chọn không tồi. Hơn nữa, qua bức ảnh Hạ Tâm Ngữ đăng lên Douyin, có thể thấy môi trường ở đó khá tốt, lại rất gần biển, ăn cơm chay xong có thể ra bãi biển nhặt cua nướng.

Cân bằng được ưu và nhược điểm.

Hôm nay hắn hành động rất nhanh, chủ động gọi điện cho Hạ Tâm Ngữ. Cả hai cùng nhau xuống lầu, ăn sáng như bình thường rồi lên xe buýt.

Khi hai người ở cạnh nhau, Trần Nguyên cảm thấy vẻ mặt Tâm Ngữ có chút khác thường.

Trước ngày hôm qua, cô ấy còn rất tự nhiên, thậm chí còn lười biếng dựa vào vai mình. Nhưng giờ đây, cảm giác vợ chồng già không còn, thay vào đó là… sự ngây ngô.

Có thể hiểu là, lúc mình nói chuyện này, Hạ Tâm Ngữ chắc chắn cũng rất lo lắng.

Cô ấy muốn trở thành bạn gái của mình, nhưng bây giờ cô ấy không dám.

Chương 453: Phí kết bạn, không thanh toán (2)

Có các kỳ thi, thi tháng và các cuộc thi sẽ diễn ra sau khi thi giữa kỳ. Mặc dù việc chia lớp đã trôi qua nhưng kỳ thi giữa kỳ cũng sẽ có những điều chỉnh nhỏ.

Đem thành phần đội sổ của các lớp tốt đá đi, sau đó tiến cử bọn họ thành đầu gà của lớp song song.

(Đầu gà trong câu 宁做 鸡头 , 不做 凤尾 -Thà làm đầu gà hơn làm đuôi phượng, ý chỉ những học sinh top đầu của lớp học bình thường)

Chưa kể trường trung học số 4 của Hạ Tâm Ngữ hoàn toàn là một cỗ máy kiểm tra. Những người chỉ đạt 600 điểm trong lớp có khả năng sẽ bị chuyển lớp, cho dù cô có dì hậu thuẫn, nhưng nếu cô quá sa sút thì dì của cô cũng không làm gì được.

Nhưng ngày mai rồi lại ngày mai, còn rất nhiều ngày mai…

Thổ lộ tình yêu, tôi làm đây.

Tâm Ngữ, đưa điện thoại của cậu cho tôi.jpg.

“Tâm Ngữ, ngày mai cậu thi đúng không?” Trần Nguyên hỏi.

“Đúng rồi.” Hạ Tâm Ngữ nói: “Thi trong vòng hai ngày, mô phỏng giống hệt như thi đại học. Chuyện tốt là được về nhà sớm hơn bình thường một chút.”

“Cậu đang thi ở phòng]nào?” Trần Nguyên hỏi.

Điểm của Hạ Tâm Ngữ là 625. Tuy không phải hạng nhất nhưng cũng không quá kém phải không?

Nói đến chuyện này, Hạ Tâm Ngữ cười cười, tự giễu: “Một phòng thi có ba mươi người, mà tôi lại thi ở phòng số 13… Thật sỉ nhục lớp 3.”

Trường trung học phổ thông số 4 có một lớp tên lửa và ba lớp thực nghiệm, tổng 220 người, nhưng không phải tất cả đều lọt vào top 220.

Khoảng cách là từ một trăm đến năm trăm.

Đứng ở vị trí thứ 394, cô chỉ có thể nói là tầm trung bình thấp.

Tất nhiên, điểm này sẽ không bị loại trong kỳ thi giữa kỳ.

Cô nhớ rõ tiêu chuẩn bị loại khỏi lớp 3 là khoảng từ 550 điểm đến 595 điểm.

Cô ấy được coi là ổn định.

“Tôi đang ở trong phòng thi thứ 31, trong lớp chúng tôi còn có vài người thi ở phòng thứ 35. Coi như kiêu ngạo trước 18 lớp đi.”

Không tính là kiêu ngạo.

Nhưng theo tiêu chuẩn của thầy Mạc thì còn hơn mấy đống phân bên đường bọn họ, không đến nỗi tệ.

“Các cậu… Ngày kia đi sao?” Hạ Tâm Ngữ hỏi.

“Đúng vậy, vì hôm nay chúng tôi sẽ chơi trận chung kết bóng rổ ở sân vận động.” Lúc này Trần Nguyên có chút khó chịu nói: “Chúng tôi so với đám người kia… không thể bằng, nhưng cũng đã vào vòng chung kết.”

Tất nhiên, danh hiệu á quân này có bảy phần là công của hắn.

Nếu hắn không xử lý đội của lớp 26, họ đã sớm dừng bước ở vị trí thứ mười sáu.

Nhưng đám súc vật đó không biết ơn Trần Nguyên.

Sau khi nghe tin mình đã vào Lớp 15 và không có thể đại diện cho Lớp 18 thi đấu nữa, bọn nó chợt nói: Thật tiếc khi Lớp 26 bị loại ngay từ vòng đầu tiên, nếu không thì anh em ta có thể vui vẻ rồi.

Lớp 26, mấy đứa bay mới là người khiêu chiến đúng không?

“Nhưng tôi chắc chắn trận ngày hôm đó rất đặc sắc.” Đối với thành tích vẻ vang của Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ không keo kiệt khen ngợi hắn, “Tôi không hiểu bóng đá, nhưng có thể cảm nhận được sự phấn khích của bóng rổ.”

“Vậy nếu cậu thích bóng rổ, chúng ta có thể đi xem CBA, có một trận đấu ở Hải Đông Châu Châu. Mùa này họ đang dẫn đầu về điểm số.”

Về lời mời nghiêm túc của Trần Nguyên, mặc dù Hạ Tâm Ngữ muốn nói mình không thích xem bóng rổ, xem vì có cậu, nhưng nếu cậu thích, cô sẽ ủng hộ sở thích của cậu, cậu nhất định sẽ vui vẻ, nên cô nói: "Được rồi , nếu có cơ hội chúng ta cùng nhau đi xem ".

Không khí giữa hai người dần dần trở lại bình thường, họ ngồi ở nhà ga.

Trước khi Hạ Tâm Ngữ đứng dậy rời đi, cô kỳ thật có hơi lo lắng.

Tối qua khi cô ấy chụp ảnh, cô còn cố tình thêm icon nguyên bảo, không biết cậu ấy có nhìn thấy nó không…

Nếu cậu ấy nhìn thấy, cậu ấy sẽ hạnh phúc đúng không?

Cái giá cho hạnh phúc của cậu ấy là mình đã hồi hộp đến mức mất ngủ.

Sao mình lại nói những lời đáng xấu hổ như vậy…

Sau này mình cũng sẽ không bao giờ sử dụng gói biểu cảm [nuốt nguyên bảo] đó nữa đâu.

Nhưng cô cũng hiểu tại sao việc xác định mối quan hệ lại hấp dẫn như vậy.

Ngoài việc được tiếp xúc cơ thể nhiều hơn, còn có thể tận tai nghe thấy tiếng "Tâm Bảo" của Trần Nguyên.

Sau đó mình có thể: Nguyên Bảo Nguyên Bảo Nguyên Bảo~

"Tôi xuống xe nha, tạm biệt."

"OK tạm biệt."

Trần Nguyên vẫy tay với Hạ Tâm Ngữ.

Ngay sau đó, Chu Phù lên xe.

Một kết nối liền mạch…

"Này, hôm nay cậu dậy sớm thế…"

Chu Phù tự nhiên chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh Trần Nguyên, nhưng sau khi nói xong, trong lòng cô càng trở nên trống trải hơn.

Nếu dọn chỗ sớm hơn thì cậu có thể chuyển đến lớp 2 sớm hơn phải không?

“Ừ.” Trần Nguyên nhìn Chu Phù, không biết cô chán nản cái gì, nhưng hắn cũng không dùng siêu năng lực để đọc thử.

Chuyện bình thường của các cô gái tuổi dậy thì.

Sau đó, Chu Phù lấy từ trong túi ra một hộp sữa bò, Trần Nguyên vừa đưa tay định nhận, cô liền cắm ống hút vào, uống một mạch.

?

Còn phí kết bạn thì sao?

Chương 454: Phí kết bạn, không thanh toán (3)

Trở thành bạn không đồng nghĩa với việc không mất phí kết bạn đâu.

Phí kết bạn là mối ràng buộc duy trì tình bạn!

Chậc, khó chịu quá, không có ngụm sữa bò này, có cảm giác như cơ thể mình hôm nay không nạp đủ dinh dưỡng vậy.

Vì Chu Phù có chút chán nản nên hai người không nói chuyện nhiều. Sau khi xuống xe, chúng tôi đi bộ tới trường. Sau đó, đi lên lầu.

Chu Phù uống xong sữa đột nhiên dừng lại, nhìn Trần Nguyên, hỏi: “Anh nghĩ sao về Đường Tư Văn?”

“…” Trần Nguyên sửng sốt một lúc, hơi quay đầu lại, nhìn Đường Tư Văn ‘chân chính’ đứng dưới cầu thang trong điểm mù của Chu Phù, đột nhiên thấy bối rối. ^

Đường Tư Văn cũng rất hoang mang. Chỉ biết đứng yên bất động, chờ đợi đánh giá của hắn.

Bởi vì Trần Nguyên hôm nay dậy sớm, đến sớm, Đường Tư Văn lại là người thường xuyên đến sớm, nên cảnh tượng này cũng không phải là ngẫu nhiên.

Điều khiến Trần Nguyên bối rối chính là Chu Phù, cậu có biết người đứng sau lưng mình là ai không?

Nói về người sau lưng phải không…

Chán ghét Lý Ưu U, nghi ngờ Lý Ưu U và trở thành Lý Ưu U.

“Cũng khá tốt.” Trần Nguyên nói.

Nhưng hiển nhiên, Đường Tư Văn không có phản ứng gì với câu nói này, bình tĩnh cắn một miếng bánh bao. Sau đó, tiếp tục chờ Chu Phù nói.

Rốt cuộc thì Trần Nguyên cũng thấy cô rồi, có thể đang nói dối, nhưng Chu Phù lại thật lòng.

“So với tôi thì sao?” Chu Phù nghiêm túc hỏi.

Hôm nay, họ sẽ được phân vào lớp khác.

Bây giờ giữ lại… Không, mình không thể ngăn Trần Nguyên trở thành một người tốt hơn.

Nhưng cô vẫn muốn PUA Trần Nguyên một chút.

Dù bị chia lớp, người bạn tốt nhất của cậu vẫn là tôi.

Đường Tư Văn cũng chỉ là người tốt thứ hai.

“Ừ…” Trần Nguyên liếc nhìn Đường Tư Văn, không dám nhắc nhở, yếu ớt nói, “Điểm tiếng Anh của cậu tốt, điểm tổng của cô ấy tốt.”

“Ý anh là làm bạn cùng bàn với cô ấy sẽ có lợi hơn à?”

“Sao cứ phải nói mấy chuyện như vậy, với cả sao tôi lại ngồi cùng bàn với cô ấy…”

Cam!

(涂 nghĩa gốc là nước vào thuyền, theo ngôn ngữ mạng nghĩa là “khô”. Được thay cho những câu nói tục để nghe văn minh hơn)

Chu Phù là loại ngu ngốc gì vậy?

Thật sự nghĩ rằng tôi muốn chuyển sang lớp 2 hả?

Không phải chứ, cậu nghĩ sức mạnh của nguyên thần thấp như vậy hả?

Tiêu diệt kẻ xấu, gìn giữ một phương, là vì được tiến vào nội môn, được đại trưởng lão truyền dạy?

Anh em là bất khả chiến bại.

“Cô ấy có thể dạy cậu học, nhưng cô ấy có cho cậu sữa, bánh mì hay đồ ăn sáng không?” Chu Phù rất nghiêm túc nói.

Không, phí kết bạn không thể trả một cách vô ích được.

“Chuyện này……”

Sau khi biết ý của đối phương là gì, Trần Nguyên rất mâu thuẫn. Nhưng lúc này, Đường Tư Văn chỉ vào bánh bao của nàng, nghiêm túc nhắc nhở, tôi cho cậu hai cái bánh bao. Vì vậy, Trần Nguyên thành thật nói: “Tôi cũng đã ăn bánh bao của cô ấy rồi…”

“Cậu… cậu cậu…” Sau khi nhận ra mình không có lợi thế gì, Chu Phù đơn giản chơi bài tình cảm, tích cực nói: “Vậy cậu chơi với cô ấy trước đi… Tôi không có ý kiến. Sau khi thi giữa kỳ tôi sẽ cố gắng hết sức để được vào lớp 2. Đến lúc đó, cậu hiểu chứ?”

“Tôi hiểu…nhưng không hiểu rõ lắm.”

Vì Đường Tư Văn muốn nghe, nên Trần Nguyên nói.

“Đến lúc đó chúng ta cùng nhau chơi. Tuy không thể khiến cậu giả vờ chơi với cô ấy, nhưng… Chắc chắn cậu sẽ thích chơi với tôi hơn một chút.”

Chu Phù không ngờ sự ghen tị trong tình bạn lại lớn đến thế.

Nhưng cô cảm thấy tình bạn hẳn là có vị trí một hai ba bốn.

Vì khi muốn chia sẻ, mọi người đều theo bản năng nói với người mình thân nhất.

Bạn nam thân nhất của Trần Nguyên là Chu Phù, của Chu Phù cũng là Trần Nguyên.

Bạn thân khác giới của Chu Phù… Không đúng, cả hai đều đang mập mờ.

Về phần Hà Tư Kiều, bạn nữ thân nhất của cô ấy không phải là cô, hơn nữa có quá nhiều bạn nữ thân thiết với cô ấy.

Cho nên, nếu Trần Nguyên không đặt mình lên hàng đầu, cô ấy với mọi người…

Đều chỉ là bạn thứ hai hoặc thậm chí là thứ ba.

Nam sinh không kiểm soát được, nhưng nữ sinh thì có.

Trần Nguyên, lâu rồi cậu chưa trả phí kết bạn, đừng có gạt tôi!

“Xin lỗi, tôi chết mất.”

Trần Nguyên bỗng nhiên nói.

“Hả?” Chu Phù khó hiểu.

“Thật ra không có chia lớp, tôi nói dối.” Trần Nguyên cúi đầu, không dám nhìn.

“A? Sao cậu có thể làm như vậy hả Trần Nguyên, cậu biết tôi…”

“Buổi sáng tốt lành.”

Chu Phù còn chưa kịp nói xong thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm lặng. Sau đó liền thấy Đường Tư Văn đi ngang qua mình.

Khi nhìn thấy cảnh này, cô nghĩ đến Lý Hữu Hữu bị tát.

Sau đó, đem cuộc sống trung học của mình bổ não ra toàn những hình ảnh thê thêm.

Sau khi bực bội đấm điên cuồng vào vai Trần Nguyên, cô nhanh chóng đuổi theo Đường Tư Văn, giải thích: “Tư Văn, ý tôi không phải là …”

Chương 455: Tại tiệc khai mạc sân vận động (1)

“Tôi biết, tôi chỉ là lốp xe dự phòng.” Đường Tư Văn u ám nói.

“Thật xin lỗi hu hu hu——”

Chu Phù vội vàng ôm lấy Đường Tư Văn, ôm thật chặt, áy náy xin lỗi: “Tôi không có ý đó, tôi không có ý kiến gì với cậu, là Trần Nguyên đã lừa tôi, tên đó thật ng… ngu ngốc.”

Đường Tư Văn vốn có khuôn mặt lạnh lùng, nghe xong lời này thì không nhịn được, đột nhiên cười lớn.

Còn là nụ cười rạng rỡ xán lạn mà cô chưa gặp qua bao giờ, thậm chí còn lạc cả giọng, tiếng "hahaha" nghe cứ như giọng của một cậu bé…

Cảnh tượng này làm Chu Phù sửng sốt.

Nụ cười này thực sự có thể xuất hiện trên khuôn mặt của Đường Tư Văn?

"Vừa nãy có phải cậu nói tôi ng…"

"Đừng nói chuyện này."

Chu Phù nhìn Trần Nguyên, dùng ánh mắt hỏi - "Cậu là bạn cùng lớp của cô ấy lâu rồi, đã bao giờ thấy Đường Tư Văn như thế này không?"

Chắc chắn không có.

Đặt cái này vào tiểu thuyết, có nghĩa là sụp đổ thiết lập nhân vật.

"Đường Tư Văn." Trần Nguyên nhìn cô, tò mò hỏi: "Hôm nay gặp được chuyện gì tốt sao?"

Chu Phù cũng nghiêm túc nhìn cô.

Sau khi cười xong, Đường Tư Văn nhìn hai người họ.

Chu Phù mềm mải ôm rất thoải mái.

Trần Nguyên biết làm bánh bao.

Sau khi đưa ra quyết định này trong lòng, cô không giấu giếm, thẳng thắn thừa nhận bí mật này: "Tôi đã có được một người bạn tốt".

"Hả?" Chu Phù sửng sốt.

Trở thành bạn tốt với Đường Tư Văn…

Đó là kiểu người gì vậy?

"Thấy chưa, cô ấy cũng có một người bạn tốt, chị Phù, chị lo lắng quá rồi"

Trần Nguyên chưa kịp nói xong đã bị Chu Phù dùng khuỷu tay đánh vào bụng anh ta.

Đm

“Là ai?” Chu Phù hỏi.

“Hai người hẳn là biết nhau.” Đường Tư Văn không nghĩ nhiều nói thẳng: “Trình Hải Anh.”

Cái tên này khiến cả hai người đều bị sốc.

Không đúng, tính cách hai người này sao có thể làm bạn với nhau được? !

Cái này, chỉ có bản thân Đường Tư Văn biết.

Sau trận bóng rổ ngày hôm đó, Trình Hải Anh đã thêm qq của cô ấy.

Trình Hải Anh: Cậu có phải là sao mai không?

Đường Tư Văn: Không, tôi tên là Đường Tư Văn.

Trình Hải Anh: Vậy mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, tôi cứ ngỡ cậu là sao mai buổi sớm.

…

Dù sao cũng không thể tưởng tượng được cảnh hai người này trò chuyện.

Đường Tư Văn: Cậu có thích ăn bánh bao không?

Trình Hải Anh: Tôi không quá thích, nhưng đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi, tôi không nói bánh bao không tốt, nếu làm cậu khó chịu…

Đường Tư Văn: Vậy cậu có ăn bánh bao không?

Trình Hải Anh: Có thể cho tôi một cái.

“……”

Không được, cuộc trò chuyện này quá hoang đường.

Đường trong Đường Tư Văn.

“Nếu hai người trở thành bạn tốt… thật sự là cặp chị em lóa mắt nhất trường.” Khi nghe thấy hai cái tên này, lại còn đặt chúng cạnh nhau, Chu Phù thật sự có cảm giác cường cường liên hợp.

Khoa trương hơn nữa chính là tổng điểm của hai người trong cuộc thi đỉnh cao là một nghìn hai trăm lẻ năm.

Cũng có người điểm cao hơn, nhưng người điểm cao hơn không đẹp bằng bọn họ.

Nói về nhan sắc không có bao nhiêu người có thể so với họ, lại thêm thuộc tính học bá, vậy càng không có khả năng so sánh với họ.

Thực tế, con gái không chỉ thích chơi với người kém hơn mình, mỹ nữ không phải lúc nào cũng tìm mấy cô gái xấu để làm nền cho mình. Nếu bạn thân và bạn đều đẹp, bạn sẽ có cảm giác được chú ý, đồng thời sẽ tạo ra một chút hư vinh, khiến người khác cảm thấy vòng bạn bè của bạn rất lợi hại, đều là mỹ nhân.

Nhưng hai người đó, hình như không có ý tưởng này.

Tính cách của họ khác với những người khác…

– "Lóa mắt?" Không phải cô không hiểu từ này, mà nó làm cô liên tưởng đến một chuyện.

Câu đầu tiên Trình Hải Anh nói với cô là: Cậu có phải là sao mai không??

Đường Tư Văn không hiểu, cho rằng đối phương nhận sai người.

Vì tên cô là Đường Tư Văn.

Sau đó, Trình Hải Anh giải thích rằng có vô số ngôi sao trên bầu trời đêm, ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã thấy được ngôi sao sáng nhất chính là sao mai.

Giống như kể cho họ nghe một câu chuyện cười, họ không hiểu, cô đành phải giải thích lại, sau đó không khí có vẻ đặc biệt xấu hổ, cô chỉ có thể gửi ảnh mèo để làm dịu bầu không khí.

Nhưng Đường Tư Văn get được rồi.

Hơn nữa, cô rất cảm động.

Ý cô ấy là ở giữa đám đông, tôi là duy nhất.

"Chắc cô ấy là người chủ động kết bạn với cậu phải không?"

Trần Nguyên dựa vào tính cách của đối phương mà hỏi.

“Ừ.” Đường Tư Văn gật đầu.

“Vậy làm sao mà các cậu trở thành bạn tốt?” Chu Phù rất tò mò, cô không thể nào tưởng tượng được cái cảnh đó.

“Cô ấy hỏi tôi có người bạn tốt nào không.”

“Ừm? Vậy cậu nói gì?”

“……”

Đường Tư Văn nói mình có một số người bạn. Đối phương lại hỏi, ai thân nhất? Sau đó Đường Tư Văn do dự một lúc rồi nói, Trần Nguyên hơi thân hơn một chút. Nhưng cô cảm thấy nói ra câu này có hơi kỳ lạ, nên nói: “Tôi bảo là không có.”

Chương 456: Tại tiệc khai mạc sân vận động (2)

“Hả? Cả anh em cũng không có sao? Trần Nguyên thấy rất ủy khuất.

Vậy mà tôi còn ở căng tin gọi bánh bao cho cậu!

“Rồi cô ấy nói sao.”

Chu Phù vẫn còn nhớ chuyện vừa nãy cô đâm sau lưng Đường Tư Văn, nên có vẻ hơi áy náy, không muốn nghe Trần Nguyên nói giỡn.

“Sau đó cô ấy nói, tôi có thể làm bạn tốt nhất của cô ấy không?” Đường Tư Văn bình tĩnh kể lại, “Tôi nói để tôi suy nghĩ một chút, mười phút sau tôi nói với cô ấy, có thể.”

“Hả? Có vậy thôi?”

Chu Phù hoàn toàn chết lặng.

Trong thâm tâm, cô đã coi Đường Tư Văn như một cô gái băng giá khó công lược cấp SSS, cảm thấy mình ít nhất phải chơi năm lần mới vượt qua được.

Nhưng có vậy thôi, có vậy thôi? !

“Chưa có ai nói những lời này với tôi cả.” Đường Tư Văn không phục với sự ngạc nhiên của Chu Phù, hơi nghiêm túc nói: “Cô ấy là người đầu tiên.”

“A, thật thú vị.” Trần Nguyên mỉm cười.

Cảm giác món ăn cuối cùng của bữa tiệc Mãn Hán là cơm lại đến.

Nhưng hắn đã sớm biết, cái gọi là xa cách, không thể tiếp cận, hổ dữ của đế quốc đều là do mọi người tưởng tượng ra, cô ấy chắc chắn rất dễ bị chinh phục.

Đáng tiếc lúc đó Chu Phù không nghe lời mình, nếu không cô đã có được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy.

Tôi gõ, có bách hợp heo!

(Lily Dolphin dùng để chỉ những người thích Lily CP, nhưng từ này mang hàm ý xúc phạm, còn được gọi là “Cá heo sông trắng”, dùng để mắng những nhóm nghĩ đến CP khi thấy bất kỳ sự tương tác nào giữa các nhân vật nữ và nữ. Nó cũng là dùng nó để cười nhạo chính mình)

“A, Vậy cậu có thể làm bạn tốt với tôi được không?” Chu Phù khóc chít chít nắm lấy cánh tay của Đường Tư Văn, gần như hôn cô.

Đối với chuyện này, Đường Tư Văn che miệng nhịn không được cười ra tiếng, sau đó điều chỉnh lại vẻ mặt, quay đầu sang một bên, nhỏ giọng nói: “Có thể, nhưng nhưng chỉ thân cỡ thứ hai.”

“A, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi…đừng giận tôi, Tư Văn!”

Chu Phù đã hoàn toàn quên mất thủ phạm nói muốn chuyển lớp Trần Nguyên, đứng ở đó điên cuồng cầu xin Đường Tư Văn tha thứ. Hơn nữa vì đối phương như có như không nói câu vừa nãy, trong lòng cô liên tục phỉ nhổ sự “đáng khinh” của mình.

Bạn tốt, sao cậu ác quá vậy?

Đường Tư Văn thực sự rất có hiệu ứng chương trình.

Lúc Trần Nguyên đang suy nghĩ điều này, hắn nhìn thấy ảo ảnh của Trình Hải Anh đi tới.

Trong tay cầm một cốc đồ uống nóng .

Sau đó, ảo ảnh của Đường Tư Văn đứng trước mặt cô. Cô đưa một cái bánh bao, đối phương đưa đồ uống nóng, hai người trao đổi bữa sáng tại đây.

Đường Tư Văn mỉm cười giơ tay chào tạm biệt, Trình Hải Anh cũng giơ tay lên, nhưng lại dùng bàn tay dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, anh nhẹ nhàng nắm lấy, hình dáng tương tự rất đẹp, nhẹ nhàng nắm lấy một bàn tay cũng đẹp đẽ như thế, nhưng mềm mại và gầy hơn, tay của Đường Tư Văn…

“?” Trần Nguyên.

Hắn hoang mang đầu hiện một dấu chấm hỏi, nhưng Đường Tư Văn trong ảo ảnh không hề ngạc nhiên, thoáng sửng sốt, rồi nắm lấy tay đối phương, cười nhạt vẫy tay tạm biệt.

Cuối cùng, hai người chia tay tại đây.

Con gái có hành vi như vậy cũng không có gì lạ, thật ra rất thân thiết.

Nhưng bây giờ xung quanh không có ai cả, làm vào lúc này… umm, khó nói quá.

“Chúng ta đi thôi?” Chu Phù hỏi.

“Bạn tốt, đi trước đi.” Đường Tư Văn trả lời, “Tôi sẽ đợi Trình Hải Anh, chúng tôi có hẹn.”

“Ô ô… đi trước nhé, tạm biệt.”

“Bái bai”

“Trần Nguyên, đi thôi.”

“…..”

Tùy ý gọi tên hắn, đứng hô phát là hắn tới, cảm giác như hắn là một đứa trẻ cô xách theo, Trần Nguyên cảm thấy không được tôn trọng. Vì thế sau khi đi theo cô, hắn chính trực nói: “Sau này ở trên đường đừng gọi tôi nữa…”

Sau đó, Chu Phù lấy từ trong túi ra một hộp điểm tâm. Theo quan sát của cô, đó là món ăn yêu thích của Trần Nguyên.

Cứ như thế, hai người đứng nhìn nhau.

“Cô đang làm gì vậy?” Trần Nguyên quyết tâm giữ vững sự chính trực của mình đến cùng, “Nếu cô gọi tôi bằng cách hét lên, người tu Đạo sẽ phản đối.”

(Ý nghĩa của câu này là nếu bạn cho người khác ăn mà còn mắng mỏ thì người đói đi ngang qua sẽ không nhận, nếu bạn dùng chân đá vào thì người ăn xin cũng không nhận.)

Sau đó, Chu Phù lại lấy ra một cái túi khác, nói: “Này, đến ăn đi.”

“Cảm ơn chị.”

Lần này xem như tôi nhượng bộ cô ấy, khuất phục.

Nhưng thực tế, phải làm rõ một chút, cô ấy là người tỏ lòng thành kính, là người trả phí kết bạn.

Tôi chỉ đang nhường cô ấy một bước thôi.

Nếu không, sau những chuyện đã trải qua, sau này cô ấy sẽ ngại trả phí kết bạn.

Tôi thực sự…tôi khóc chết.

“Mà, cậu nghĩ tại sao Trình Hải Anh đột nhiên tìm Đường Tư Văn đòi làm bạn với cô ấy? Họ không học cùng lớp, một người thì học văn, người kia thì học khoa học.” Chu Phù thấy hơi hoang mang.

Chương 457: Tại tiệc khai mạc sân vận động (3)

“Có lẽ cô ấy là đồng tính nữ.” Trần Nguyên thản nhiên nói.

Chu Phù nghe vậy, ánh mắt đột nhiên lóe lên, vẻ mặt tán thành nói với Trần Nguyên: “Anh cũng nghĩ vậy à?”

“Đường Tư Văn có phải là đồng tính nữ không?”

“Tất nhiên là không, cô ấy bình thường, tính hướng hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Chu Phù vốn đã cảm thấy vậy nên nhỏ giọng nói với Trần Nguyên: “Là Trình Hải Anh đó. Cô ấy không chỉ giống T, mà còn khiến người ta cảm giác, cô ấy khá ghét đàn ông… Cái

không nói được, không, không, cái này chắc chắn không phải, tôi rút lại câu này. Tôi chỉ cảm thấy cô ấy đối với nam sinh khá, khá xa cách."

(像 t-"Giống T" có nghĩa là ai đó hoặc thứ gì đó trông giống T, trong đó "T" thường ám chỉ người đồng tính. Cách diễn đạt này tương đối phổ biến trong tiếng lóng trên Internet, nó có thể là một cách chế giễu, nói giỡn hoặc có thể là một tính từ dùng để mô tả ngoại hình, quần áo hoặc các đặc điểm khác của một người.)

"Đường Tư Văn cũng xa cách."

"Đó là chuyện cười lạnh lùng."

"À, cũng đúng."

Trần Nguyên đã bị thuyết phục.

Đây có phải là sự nhạy bén với tính hướng của những người cô gái đọc truyện đồng tính sao?

Trần Nguyên khá quan tâm đến vấn đề mà Chu Phù đề cập. Nên sau khi trở lại lớp học, nhìn đồ uống nóng trên bàn Đường Tư Văn và bộ dạng uống ừng ực ừng ực của cô, trạng tâm vô cùng vi diệu.

Bản thân anh cảm thấy Đường Tư Văn là người rất thẳng thắn và chắc chắn không có khuynh hướng đồng tính nữ, dù sao vừa rồi Chu Phù ôm cô như vậy, cô cũng chỉ không nhịn được cười khanh khách.

Nhưng trong lớp của Trình Hải Anh có rất nhiều cô gái, sao lại đột nhiên nhất kiến chung tình với Đường Tư Văn?

Hẳn là, vì tình yêu.

Trường trung học phổ thông số 11 có rất nhiều nữ sinh, nhưng hắn lại nhớ thương Hạ Tâm Ngữ học ở trường trung học phổ thông số 4.

Nên cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ là nếu Trình Hải Anh không chỉ có khuynh hướng mà thực sự có tính hướng như vậy thì Đường Tư Văn nhất định sẽ không đồng ý. Ví dụ như, Trình Tư Văn đột nhiên đề nghị hôn

hôn cái miệng nhỏ, sau đó Đường Tư Văn nhanh chóng xua tay từ chối, nói: Không được, kỳ quá…

Không đúng, cậu đang ám chỉ ai vậy?

Tóm lại, nếu cô ấy là một cô gái ngoan ngoãn, cô ấy sẽ không làm tổn thương Đường Tư Văn và buộc phải thay đổi khuynh hướng của mình.

Nhưng đây đều là suy đoán của hắn, có lẽ chỉ là bông hoa bách hợp nhẹ nhàng dễ thương như những cô gái trong Light Lily…

“Anh Siêu, thực sự không có cách nào để đưa Trần Nguyên vào sao?”

“Hắn mang dòng máu của lớp 18, dù không nhiều lắm.”

“Chúng ta nghĩ cách đi. Lớp 16 quá nhiều bug… Cái gì? Tôi đã chơi cho lớp 15 rồi nên không thể gia nhập được?”

“Bọn phản bội đáng kinh tởm!”

So với những cô gái xinh đẹp, Trần Nguyên gần như nôn mửa khi nhìn thấy đám cẩu chèo thuyền xấu xí thật sự vui vẻ kia.

Chết tiệt, một lũ khốn nạn!

Cũng may là tôi đã nhìn thấy bức tranh chiến thắng của Lớp 16.

……

Buổi trưa, sau giờ nghỉ trưa.

Bữa tiệc cạnh tranh được nhiều người mong đợi đã đến.

Hai đội trong trận chung kết bóng rổ sẽ thi đấu tại nhà thi đấu của trường. Khán giả đều là học sinh năm ha.

Lý do nó chỉ dành cho năm hai, vì nhà thi đấu này chỉ có sức chứa không đến hai ngàn người.

Hơn nữa, năm nhất đã có cuộc thi riêng vào đầu năm học, không thiếu chút hoạt động này.

Cái gì? Năm ba?

‘Thông tin bên lề: Định nghĩa về công dân trong Hiến pháp của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa không bao gồm chó năm

ba.

Xem bóng rổ?

Tôi xem cậu như quả bóng!

Cũng không đến vậy…

Chờ đến lúc mình lên năm ba, cũng sẽ khổ như này.

Nên bây giờ phải tranh thủ chế giễu bọn họ.

“Coca, khoai tây chiên, đồ ăn nhẹ, bỏng ngô…” Hà Tư Kiều mua một đống đồ ăn vặt, chỉ chờ khoảnh khắc này.

Trước đây có thể nói là có tiết chế, nhà trường không truy cứu hành vi ăn vặt, chơi điện thoại. Nhưng bây giờ lão Mạc đã nói có thể mang theo đồ ăn nước uống, chắc chắn sẽ rất vui.

“Tôi có kẹo sôcôla.” Lý Ưu U lấy đồ ra, cười hỏi: “Tôi có thể mua cổ phần được không?”

“Đến đây” Hà Tư Kiều hào phóng mở túi nilong ra, sau đó Lý Ưu U bỏ đồ ăn vặt vào.

Thấy cảnh tượng này, Chu Phù vốn luôn xấu hổ vì bánh nhà làm cuối cùng cũng tìm được chỗ dụng võ, cô lấy những chiếc bánh ăn sáng trong cặp mà mẹ bắt mang theo ra: “Tôi cũng sẽ mua một ít cổ phiếu.”

“Vừa nhìn là thấy quý, không hổ là phú bà!”

“…” Trần Nguyên chống cằm nhìn Hà Tư Kiều, người trông rất hoành tráng như sắp đi cắm trại dã ngoại, Trần Nguyên vẻ mặt rất vi diệu.

Các cô gái, có thể tổ chức party bất cứ lúc nào. ^

“Này, không mua cổ phần thì không được ăn.” Nhìn bộ dạng như diều hâu của Trần Nguyên, Hà Tư Kiều thận trọng nói.

Chương 458: Tại tiệc khai mạc sân vận động (4)

Được, được, được

Hừm, ai quan tâm?

Trần Nguyên từ chối, sau đó Chu Phù sờ đầu hắn, cười nói với Hà Tư Kiều: “Kiều Kiều. Ta mang theo đứa nhỏ, có thể đi không?”

“Này, cậu!” Trần Nguyên cảm thấy bị xúc phạm, vội vàng Husky chỉ người.

Sau đó, Hà Tư Kiều thực sự đứng đó giả vờ ghi chép: “Chu Phù gửi năm trăm nhân dân tệ, mang theo một đứa con trai. Sau này nhớ gửi cho cô ấy một phong bì màu đỏ …”

Trần Nguyên nóng nảy: “Sau này nếu không đưa phong bì đỏ cho tôi, cậu phải làm con trai của tôi.”

“Aiza, ta là dì của cháu, cháu là con trai của cô ấy.” Hà Tư Kiều ôm lấy vai Chu Phù, vui vẻ trào phúng.

“Nguyên Bảo ngoan ngoãn một chút, đừng vô lễ.” Chu Phù cũng cười nói.

“……”

Thứ gì đáng sợ hơn hai người phụ nữ xấu xa?

Chính hai người phụ nữ xấu xa kết hợp với nhau!

“Vũ Nhi, mày kể tao nghe về mấy c…”

Khi Trần Nguyên đang định kéo Chu Vũ vào, hắn đột nhiên thấy cậu ta ngẩng đầu lên với vẻ mặt nghiêm túc, dùng ngón tay gõ nhẹ vào trán và vai, cuối cùng dùng một tay … à, không, là chỉ lên bầu trời, lo lắng cầu nguyện.

“Áp lực lớn như vậy sao?” Trần Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Chu Vũ nghiêm túc như vậy, khác hoàn toàn với cậu ta lúc bình thường.

Nếu rời đi không quay lại, hãy rời đi không quay lại một cách khảng khái vầ bi tráng.

“Không nói nữa, lên sân đấu thôi.”

Chu Vũ thở mạnh một hơi, sau đó cầm áo đấu cùng đội đại diện của lớp 18 chạy ra khỏi phòng học để chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

“Xem ra… mọi người thực sự rất muốn giành chiến thắng.”

Chu Phù đột nhiên cảm thấy, nam sinh đẹp lên… thực sự rất đẹp trai.

À, không, phải nói là khi nam sinh việc, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc và chuyên chú, phát ra sự nam tính quyến rũ, thật sự có một loại cảm giác đặc biệt.

Mặc dù bây giờ không nên nói chuyện này, nhưng ngày hôm đó trong thời gian tạm dừng, cô nhìn thấy Trần Nguyên chườm đá trong thời gian tạm dừng, sau khi hết thời gian, cậu ấy bước vào sân trong sự cổ vũ của khán giả, thực sự đẹp muốn khóc, con nai trong lòng cô chạy loạn.

Vì lúc Trần Nguyên vén áo lên lau mồ hôi…rất gợi cảm.

Tâm Ngữ tôi xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, tôi chỉ hơi suy nghĩ một chút thôi, thực sự tôi không dám, tôi thề!

“Rốt cuộc, chúng ta đã đi xa như vậy rồi.”

Hà Tư Kiều hiếm khi không đùa giỡn, nói chuyện với Chu Vũ một cách hiểu biết.

Khi tất cả các bạn cùng lớp rời khỏi lớp học, một tay xách túi đồ ăn vặt, tay kia lấy điện thoại di động ra và mở QQ.

Hôm qua, 23:43

Hà Tư Kiều: Ngày mai đi chơi nhé.

Hôm qua, 23:54

Hà Tư Kiều: Tôi ngủ quên, quản lý ký túc xá muốn bắt quả tang ai dùng điện thoại di động, tin nhắn đó không cần phải trả lời.

Hôm qua, 23:58

Chu Vũ: Được, tôi nhất định sẽ thắng!

“A? Cái gì, có chuyện gì vậy?” Hà Tư Kiều vội vàng tắt điện thoại, gượng cười.

“…” Chu Phù sửng sốt một chút, sau đó chỉ vào đồ ăn vặt nói: “Có nặng không? Để tôi giúp cậu cầm.”

“Không sao, để tên này cầm.” Hà Tư Kiều trực tiếp nhét vào tay Trần Nguyên, đứng cười cười.

Chắc là… chưa thấy đâu ha?

Không đúng, dù thấy cũng đâu có sao đâu.

Rốt cuộc đây cũng chỉ là cuộc trò chuyện bình thường của các bạn cùng lớp thôi mà…rất bình thường, vô cùng hợp lý!

Loại tình yêu "anh họ em họ" như Trần Nguyên mới là đáng xấu hổ.

"Được, tôi cầm." Trần Nguyên hành động rất bình tĩnh, xách đồ ăn vặt lên, "Chị Kiều rảnh tay đúng lúc có thể cùng Chu Vũ…"

"Mang qua đây! Tôi sợ cậu ăn vụng!"

Hà Tư Kiều chộp lấy đồ ăn vặt, không đợi Trần Nguyên nói xong.

Đáng ghét, vì chuyện đó mà bị tên này nắm thóp ức hiếp!

Thật là, tôi phải đi tìm Hà Hồng Đào để báo cáo cậu và nữ sinh trường trung học phổ thông số 4 yêu sớm!

Bực thật.

Nhìn thấy phản ứng của cô, Trần Nguyên và Chu Phù nhìn nhau, hiểu ý cười, không nói gì .

Mà một màn này, cũng làm Lý Ưu U ý thức được.

Chu Phù và Trần Nguyên có một bí mật về Hà Tư Kiều, mình hoàn toàn không biết, giống như tép tỏi trong quả quýt. Họ hoàn toàn là những người ngoài cuộc…

Đó không phải là lạ sao.

Rốt cuộc tôi cũng đã làm chuyện việc này.

Nhưng khi Trần Nguyên nhắc đến Chu Vũ, Hà Tư Kiều đột nhiên thay đổi sắc mặt…

Không lẽ hai người bọn họ có gì? !

…

Trận chung kết của cuộc thi đấu bóng rổ sắp diễn ra.

Trước khi bắt đầu, các học sinh năm hai cơ bản đã ngồi vào vị trí.

Sau khi Trương Siêu thương lượng với Hà Mông, quyết định trích một phần quỹ lớp để làm biểu ngữ cổ vũ.

Vì thế, một nửa lớp 18 ngồi cùng nhau giăng biểu ngữ, hướng về phía sân vận động, nhìn rất có ưu thế sân nhà.

Tất nhiên, vì không có chỗ ngồi cố định nên mọi người có ngồi chung cũng có ngồi riêng rải rác. Tỷ như Đường Tư Văn, đã tìm thấy bạn mới của cô Trình Hải Anh, hai người họ đứng đối diện nhau trên khán đài.

Chương 459: Tại tiệc khai mạc sân vận động (5)

Mà số 47 đang đứng bên cạnh Trình Hải Anh không biết đã đến lớp 26 từ lúc nào, cùng Lý Viễn Thâm nói gì đó, khiến cậu ta không nhịn được bật cười. Sau đó, số 47 bị cười lại hơi giận.

Chết tiệt, hai người này gặp nhau thêm vài lần nữa chắc thân nhau luôn quá.

Tiến triển thật mẹ nó nhanh.

Trần Nguyên, cậu sau này kêu số 47 một tiếng cha nuôi, hiểu chưa?

“Trần Nguyên, hôm nay cậu có đấu không?” Khưu Manh lớp 3 chủ động chào Trần Nguyên khi hắn đi ngang qua.

Trần Nguyên lắc đầu, sau đó chỉ vào chỗ của lớp 18: “Cậu chọn một người bạn đời chính thức đi?”

“Hả? Cậu đang nói gì vậy? Khưu Manh bối rối.

“Không có gì, tôi đùa thôi.”

“Vậy cậu có đấu không?” Khưu Manh đầy mong đợi nói: “Trong lớp chúng tôi đều có fan nữ của cậu, còn tặng cậu trà sữa, chúng tôi đều mong cậu lên đấu.”

“Cảm ơn fans.” Trần Nguyên chắp tay bày tỏ lòng biết ơn về món quà ngày hôm đó, đồng thời giải thích: “Nhưng không có cách nào, lần bong gân đó đã phá hỏng giấc mơ vô địch của tôi.”

“Thôi vậy, thật đáng tiếc.” Khưu Manh mỉm cười, nắm tay cậu cổ vũ: “Chúng tôi là bạn của Lớp 18, chúng tôi sẽ cổ vũ cho

mọi người!”

“Cảm ơn người nhà.”

“Tôi đi trước đây, tạm biệt.”

“Ừm, rảnh thì qua đây chơi.”

Khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi. Giọng nói vốn không quá chuẩn tiếng phổ thông đột nhiên vang lên: “Xin chào tất cả khán giả, trận chung kết giải bóng rổ thường niên dành cho học sinh khối 11 Trung học phổ thông đã bắt đầu. Mời hai đội vào!”

“Lại còn có bình luận viên, thật chuyên nghiệp!” Chu Phù cảm nhận được bầu không khí, kinh ngạc nói.

“Năm ngoái hình như không có cái này.” Hà Tư Kiều cũng có chút kinh ngạc, “Xem ra lần này Hà Hồng Đào rất chú tâm, hội trường cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

“Máy tính điểm, màn hình lớn, thậm chí có cả đội quân các dì lau sàn…” Đường Kiến đột nhiên thấy đáng tiếc, “Nếu biết đầu tư như vậy, thì tôi đã đăng ký rồi! Có vài pha biểu hiện xuất sắc, không phải là có quyền chọn bạn đời sao?

“Không đáng tiếc, nếu cậu vào đấu, nói không chừng chẳng vào nổi trận chung kết,” nam sinh bên cạnh nói.

“Nếu tôi làm thật… Không biết còn thấy nổi mặt trời mọc không!”

“Lên sân khấu, lên sân khấu rồi, đẹp trai quá!”

Sau khi tất cả các thành viên của Lớp 18 mặc áo Rockets bước ra khỏi lối đi, Hà Mông khá phối hợp cùng các nữ sinh hét lên một tiếng chói tai. Sau đó, một số bạn nam đến phất cao biểu ngữ để cổ vũ cho Lớp 18.

Camera lúc này cũng hướng tới ghế khán giả, phát trực tiếp các em học sinh lớp 18 tương thân tương ái.

“Lớp chúng ta thật đoàn kết.” Chu Phù tấm tắc nói.

“Nhưng lớp 16…” Cô có chút sợ hãi nhìn những chiếc áo đồng phục đen sẫm kia, có vài nam sinh rõ ràng cao hơn nam sinh lớp 18, Lý Ưu U nói: “Trông bọn họ thực sự rất mạnh.”

Hà Tư Kiều cũng sớm biết được loại chuyện này, sau đó giáo huấn nữ sinh: "Đúng vậy, tôi nghe mọi người nói, ngoại trừ lớp 26 ra, lớp 16 là mạnh nhất."

"Nhưng không phải Lớp 26 đã bị Lớp 15 bắt sao?"

"Là vì có Trần Nguyên ở đó."

"Vậy thì Trần Nguyên thực sự lợi hại."

"Đó là chắc chắn…" Hà Tư Kiều nói được nửa chừng thì cô chợt nhận ra mình đáp một câu hỏi một câu đều là Trần Nguyên, sau đó cô vung một đám, "Tôi rất khó chịu với cậu!"

Này……

Súc vật không biết ơn Trần Nguyên.

Không có tôi, liệu lớp 18 có giành được vị trí á quân này không?

Đây là lần đầu tiên lớp 18 được á quân toàn khoa đó!

Khi trận đấu sắp bắt đầu, huấn luyện viên đội tuyển trường Chử Hoành đi tới, đứng ở lối đi nói: "Trần Nguyên, lại đây."

Trần Nguyên đứng lên, đi tới, đứng ở bên cạnh ông: "Sao vậy thầy?"

"Vết thương ở chân đã lành chưa?" Chử Hoành hỏi.

"Chỉ là bong gân nhẹ thôi, không có gì nghiêm trọng cả."

"Như vậy hả…" Ông nhìn Trần Nguyên, nhận ra đối phương thực sự đã hoàn toàn bình phục, Chử Hoành nói: "Lãnh đạo nhà trường nói, trận chung kết này ban đầu dự định là lớp 16 đấu với lớp 26, giống như năm ngoái, người chiến thắng sẽ được quyết định trong năm phút cuối cùng. Nhưng tôi không ngờ lớp 26 lại bị một mình cậu đánh bại ngay ở hiệp đầu tiên…"

"Từ từ, trong cốc rút thăm có gì mờ ám sao?" Trần Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Chuyện mờ ám gì? Về cơ bản là công bằng. Với cả, chuyện quyết định chức vô địch và á quân chẳng phải rất hợp lý sao?" Chử Hoành hoàn toàn không thấy xấu hổ sau khi nói xong, lại

phát hiện một ý khác, “Ai, ai nói mờ ám gì? Em đang ám chỉ cái gì…”

“Ai hiểu thì hiểu.”

“Khoảng cách quá lớn, còn có một thành viên trong đội của trường, trình độ còn cao hơn Lý Viễn Thâm một chút.” Chử Hoành lắc đầu, không hề coi trọng: “Có lẽ sẽ bị đánh bại ở trận thứ hai, sau đó đấu tiếp chỉ tốn thời gian.”

“Thầy tìm em làm gì?”

“Cứu ván đấu.” Chử Hoành nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Hiệp ba em vào sân, kéo bầu không khí lại.”

Chương 460: Nghe được giọng nói của bố (1)

Trước lời đề nghị cực kỳ nghiêm túc của anh, Trần Nguyên mỉm cười.

“Như thế nào? Không được?”

“Thầy, thấy cảm thấy bọn em sẽ thua sao?” Trần Nguyên hỏi.

“Ừ.” Chử Hoành thản nhiên nói: “Em thấy hồi hộp sao?”

Nói một cách hợp lý, quả thực có sự chênh lệch.

Nhưng ai có thể ngờ, ngay kẻ hoang dã cũng có thể lật đổ hạng nhất?

Đúng rồi, sao bạn biết tôi đang nói về EDG 2-0 cựu vô địch thế giới Loud?

Vì vậy, tôi rất tin tưởng vào họ.

Trái tim tin tưởng chính là ma phép tốt nhất.

“Tất nhiên, kết quả không chắc chắn.”

Nhìn Chử Hoành có chút khó hiểu trước phản ứng của hắn, cho rằng mình căn bản không đáng đánh, Trần Nguyên lộ ra nụ cười tự tin.

Đây là lòng dũng cảm của tình bạn và sức mạnh của hy vọng.

Chiến thắng trong thử thách vượt cấp và thực hiện chủ đề chính của Vương đạo thiếu niên Manga - nhiệt huyết!

Tốt lắm, trận đấu bắt đầu rồi.

Thôi thì cứ để chút nữa coi thi đấu.

Lưu Nham tranh bóng với số 0, đồng thời nhảy lấy đà!

Số 0 điêu luyện hơn, cậu ta chạm bóng trước và chuyền cho đồng đội số 11 Irving Jr. Hai người liên tục chuyền qua lại, sượt qua Trương Siêu và Chu Vũ, bật nhảy lên, chuyền cho số 34 để thực hiện một cú slam dunk!

Ba giây rưỡi sau khi bắt đầu, đã có điểm đầu tiên!

"....."

Nụ cười trên mặt dần dần đông cứng, Trần Nguyên lấy tay che miệng, cúi đầu rơi vào trầm mặc.

"Trận đấu còn chưa bắt đầu." Chử Hoành khó hiểu nhìn hắn che miệng, lắc đầu khó hiểu, "Sao vậy?"

"Không sao đâu, em bị đau răng."

Trong khi mọi người vẫn đang chờ đợi trận bóng rổ hấp dẫn bắt đầu thì Trần Nguyên đã đặt hàng trước.

Trong lúc Hà Tư Kiều vẫn đang cùng Lý Ưu U làm khoai tây chiên, thảo luận xem hương vị nguyên bản hay hương dưa chuột có địa vị truyền thống ngon hơn thì bên Trần Nguyên tỷ số đã là 4:0.

Chị Kiều, chị chớ vui, chồng chị bị đối xử như thức ăn.

Đối phương số ba mươi bốn, đại khái là thần tượng, là thành viên của đội một của trường, là một cổng phòng thủ hoàn chỉnh cũng là một vũ khí tấn công, tạo ra cảm giác áp lực rất lớn cho nội tuyến.

Về phần bên ngoài tuyến, thật ra tài nghệ cũng bằng nhau.

Chu Vũ thua thành viên đội hai của đội trường, tức là tuyển thủ số mười một, nhưng tên này có chút xấu tính, hai đòn đánh của cậu ta có chút đùa giỡn, đặc biệt ở lần thứ hai, không có đường chuyền về với rổ trống.

Nhìn xuống tiếp tục, vẫn còn chênh lệch.

Nhưng không giống như năm ngoái, hoàn toàn không thể phản công, dẫu sao lần này lớp mười tám, tiêu chuẩn vẫn còn cao hơn.

Nhưng xét cho cùng, lớp mười sáu khiêu chiến lớp hai mươi sáu bá quyền xây dựng chiến hạm, thực lực bản thân, đại khái tương đương với mười tám với lớp hai mươi sáu.

Thật là một sự chênh lệch lớn…

“Đã đến lúc bắt đầu!” Hà Tư Kiều nhắc nhở mọi người một cách hào hứng khi nhìn thấy cuộc tranh bóng bắt đầu: “Vóc dáng Lưu Nham cao như vậy, khẳng định… Này, cao như vậy sao không thể đụng tới quả bóng?!”

Vừa dứt lời, lớp mười sáu tung một cú úp rổ, đem không khí của toàn trường đốt!

Tuy đối thủ không có biểu ngữ, không có người hâm mộ tụ tập, không có vợ ở khán đài hùng hùng hổ hổ, nhưng thực lực liền chinh phục người xem.

“Cái này, cái này quá kinh khủng!”

“Ngoài Trần Nguyên, còn ai có thể úp rổ được nữa?”

“Hẳn là cố gắng thể hiện, chỉ để khoe mặt trong trận chung kết ở nhà thi đấu, chụp hình gà nước ngủ ở trong phòng ngủ lớn.”

“Khi chúng ta thảy bóng, Chu Vũ đánh rất mạnh, đột phá linh hoạt, nhưng lại không sơ hở… Đường chuyền tốt! tung cú sút tầm trung! Than ôi, không đi vào trong.”

“Số mười một này nhanh hơn Chu Vũ, lại trực tiếp vượt qua Chu Du, cậu ta định tiến lên? Ồ, đây cũng là đường chuyền ngược!”

Rất nhanh, hai điểm khác đã được ghi, tham chiếu tầm nhìn tương lai.

Về phần chị Kiều, bằng mắt thường thấy rõ nóng nảy: “Không phải Trương Siêu, cậu là đội trưởng, gần như vậy tại sao cũng không vào? Lưu Nham cao như vậy, cậu cùng cậu ta cướp! Chu tự hào, cậu không phải mạnh nhất sao, ghi bàn thắng … Ai nha, còn có cái đó Dương, chạy đi.”

Thành thật mà nói, chị Kiều như vậy thật phiền.

Hơn nữa, ở khắp mọi nơi đổ lỗi cho người khác.

Bỏ qua Chu Vũ sang một bên, những người khác đều có vấn đề phải không?

Nhưng nếu như là Chu Vũ…

Ngoài ra, cũng biết cô ấy thích Chu Vũ.

Cô ấy cũng dễ thương.

Chỉ có thể nói, còn đánh tới như vậy nữa thì cả lớp biết trong lòng chị Kiều phải lòng ai.

“Tôi không hiểu lắm…” Lý Ưu U không có nhu cầu người ủng hộ, chỉ là một thành viên của lớp, nhưng cuộc so tài nào không có người giảng giải, thật sự có chút đau đầu nên mới yếu ớt hỏi: ” Vậy kẻ xấu là ai?”

“…” Câu hỏi này đốt cháy tâm trí của Trần Nguyên.

Một số người rất thú vị, suy nghĩ của họ cơ bản bị mắc kẹt trong những bộ phim phản chiến, toàn bộ nhân vật phản diện phải bước ra mới hiểu được, xem “Pokémon” hỏi ai xấu, xem “Tam Quốc Diễn Nghĩa” hỏi ai xấu, đặc biệt là xem World Cup hỏi ai xấu!

Chương 461: Nghe được giọng nói của bố (2)

“Đúng vậy, lúc trước có một tên Từ Thần phiền toái làm người khác chán ghét, có thể làm nhân vật phản diện.” Chu Phù cũng cười nói: “Bây giờ hai lớp không cần cãi nhau, cũng không cảm thấy mình có cảm giác bị thay thế.”

“Là số 11 đó!” Hà Tư Kiều nói khá thành thật: “Ỷ vào mình lớp mạnh, một mực ở nơi dó được nước, cậu ấy cho mình rất tuấn tú phải không?”

“Tôi vẫn cảm thấy Vũ Tử hoàn toàn đẹp trai hơn.” Trần Nguyên nói.

“…”

“Đúng vậy, chính cách xem trận đấu một cách nghiêm túc và đối xử với đối thủ mới khiến cậu trở nên hấp dẫn, phải không

Kiều Kiều?" Chu Phù cười rất chính trực.

"A, đúng vậy." Hà Tư Kiều cắn môi, gật đầu, sau đó nói thêm một cách táo bạo: "Con trai trong lớp chúng ta đều khá đẹp trai."

Đối với lần này Trần Nguyên tỏ vẻ đồng ý, gật đầu phụ họa: "Lúc tôi tốt nghiệp trung học đệ nhất cũng là như vậy, vì ôm muốn ôm một người mà ôm khóc toàn bộ lớp."

Hà Tư Kiều đỏ mặt tại chỗ sau khi nghe lời ám chỉ của Trần Nguyên, nhưng cô ấy không dám thể hiện ra ngoài, chỉ có thể mở nước uống ừng ực.

"Trần Nguyên, cậu nói chuyện vì sao lại có giai điệu hả?" Lý Ưu U bị chọc cười.

"Vậy cậu định ôm ai?" Chu Phù quỷ quyệt đi tới, cố ý câu cá, sau đó làm gián điệp cho Tâm Ngữ.

Này, cậu bố trí con mắt này khi nào vậy?

"Đừng gây ồn ào, đừng gây ồn ào, xem trận đấu, đợt này rất quan trọng."

Thật ra thì cũng không nghiêm trọng đến thế đâu, Trần Nguyên, người đã xem trước trận đấu, đã thấy sự chênh lệch về điểm số ngày càng lớn.

Các lớp mạnh nhất trong trường là lớp hai mươi sáu, bao gồm cả lớp mười lăm của Trần Nguyên.

T0.5 là chính là lớp mười sáu.

T1 cũng có một người, được lớp mười sáu tiếp quản ở nửa khu vực đó, là lớp thể thao và nghệ thuật khai phóng cũng có thành viên trong đội tuyển của trường.

Trong số còn lại, có lớp mười tám, có trình độ bóng rổ rất cao nhưng không có một học sinh thể thao nào, đội quán cà phê Internet T1.5 hoặc thậm chí đội mạnh T2 phổ thông.

Nói là ở vòng chung kết nhưng thực ra là bốn đến tám đội mạnh.

Do đó, sau khi kết thúc hiệp hai, tỉ số đương nhiên được nới rộng.

45:29.

“Mỗi hiệp là bảy hoặc tám điểm… không cần phải đánh nhau đâu.”

“Cảm giác giống như một trò chơi nghiền nát thuần túy, nó không gay cấn như trận chung kết năm ngoái, tôi không thể đoán được cái kết cuối cùng.”

“Đúng vậy, nếu lớp hai mươi sáu được thăng cấp nhất định đánh rất thoải mái.”

“Không, lớp hai mươi thậm chí còn không có trong top 16, làm sao liền có thể lên được?”

“Mặc dù không nằm trong top 16 nhưng tài nghệ của chắc chắn cao ngang với top 16, cũng chỉ là thu Trần Nguyên một phần, coi như là hạng mười bảy đi!”

“…Tôi không dám nói vì có một con ma nước đang ngồi cạnh tôi.”

“Nhưng tại sao Trần Nguyên không được? Cậu ấy không phải là lớp 18 sao? Nếu đã lọt vào vòng chung kết thì hãy chuyển địa vị lớp của chúng ta trở lại.”

“Không phải vì em gái ở lớp mười lăm, theo đuổi Trình Hải Anh, cho nên phản bội lớp phải không?”

“Hãy để Trần Nguyên đi lên! Trần Nguyên!”

Vì một người bạn đột nhiên hét lên nên những người khác không muốn xem trận đấu nghiền nát cục người cũng hét lên cái tên này, mục đích là để gây áp lực lên nhà trường và làm cho trò chơi trở nên dễ nhìn hơn.

Trải nghiệm xem hôm nay hoàn toàn không thua kém gì cảnh tượng ở sân chơi, khi tất cả học sinh trong trường tụ tập ở hành lang, thật sốc, kinh điển, mãn nhãn và khó quên.

“Các anh em, các cậu có nghĩ rằng Trần Nguyên lên thì không phải là nghiền éo sao?” Lý Viễn Thâm thở dài.

Số bốn mươi bảy bên cạnh khó hiểu hỏi: “Lớp mười sáu mạnh như vậy sao?”

“Ngươi đang nói cái gì vậy, tên ngốc bốn mươi bảy.” Lý Viễn Thâm buồn cười nói: “Lớp mười sáu nhất định phải bạo nổ

mới có cơ hội đánh bại lớp hai mươi bảy chúng ta, Trần Nguyên suýt chút nữa đã tự mình đánh bại chúng ta, bây giờ hãy để hắn dẫn đầu với loại hình này, lớp mười sáu dẫn đầu mấy phần, đủ dùng không?"

"Cậu vừa nói gì vậy?"

"Hả? Tôi nói Trần Nguyên có thể nghiền nát … " Lý Viễn Thâm tự hỏi tại sao ốn mươi bảy đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hai tay chống ngang hông, chỉ chỉ mình, mặc dù ngẩng mặt, nhưng nhìn xuống nói: " Tôi, lớp mười lăm, cậu, lớp hai mươi sáu, cậu nói tôi ngu ngốc?"

"Phốc hahaha——" Lần này đem đám bạn của Lý Viễn Thâm ngồi ở phía sau cười to một trận, nhịn không được tại chỗ, mặc dù bọn họ cũng là học sinh lớp hai mươi sáu.

Nhưng nghe bốn mươi bảy nói chuyện vui thế nào?

Bốn mươi bảy cũng khá kiêu ngạo, cảm thấy mình thắng.

"Đúng vậy." Lý Viễn Thâm gật đầu, bình tĩnh nói: "Nhưng tôi không cảm thấy tự ti, tôi là sinh viên thể thao, dù kém bạn hai trăm điểm cũng có thể vào cùng trường với bạn, tức giận không?"

Chương 462: Nghe được giọng nói của bố (3)

"Này! Cậu, cậu, cậu——"

Cùng lúc đó, Đường Tư Văn sau khi nghe thấy cuộc gọi với Trần Nguyên, đã ngừng uống coca và nói với Trình Hải Anh vẻ hơi khoe khoang: "Cậu có muốn biết Trần Nguyên có hay không lên? Tôi có thể điện hỏi cậu ấy."

Đường Tư Văn rất dễ thương, khá đơn giản.

Trình Hải Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười nói: "Trước đây cậu từng nói với tôi rằng cậu và Trần Nguyên có quan hệ tốt, nhưng lại không có nói với người khác. Tại sao vậy?"

"Cậu ấy…" Đường Tư Văn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cậu ấy rất tốt."

“Rất tốt… quả thực rất tốt.” Trình Hải Anh không biết nên nói cái gì.

Vì chủ đề này nên không thể tiếp tục.

Nhưng chủ đề không tiếp tục cũng không sao.

Nhìn Đường Tư Văn, một người có ngoại hình không chê vào đâu được, đẹp đến mức như một tác phẩm nghệ thuật, cô ấy dần cảm thấy bất an.

Trình Hải Anh ngập ngừng mở miệng: “Lỗ mãng hỏi cậu, cậu thích tôi sao?”

Đường Tư Văn nhìn Trịnh Hải Anh và nói thẳng: “Tôi thích.”

Trịnh Hải Anh cũng rất tốt.

Sau khi cô ấy chủ động kết bạn với mình, cũng nói về một số chuyện khác, chẳng hạn như việc bố mẹ ly hôn, một nỗi đau mà Đường Tư Văn không muốn chạm vào. Sau đó, cô ấy rất giỏi an ủi mọi người, trò chuyện với chính mình rất lâu và cuối cùng đã nói những lời ấm lòng như “tôi một mực sẽ bên cạnh cậu”.

Rất tốt, câu trả lời này rất đơn giản.

Rõ ràng là một người phụ nữ thẳng thắn, cứng rắn.

Mà nếu là phụ nữ thẳng thắn, nên sẽ vô cùng cảm thấy…

Vì thế Trình Hải Anh nói: “Tư Văn, thứ sáu tan học chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?”

“Ừm.”

“Vậy tôi muốn mang theo một người bạn…” Trình Hải Anh ngập ngừng hỏi: “Một người bạn gái, được không?”

Đường Tư Văn lúc này có chút bối rối, cô ấy dường như đang giới thiệu bản thân với đối phương. Giọng điệu này…

Nhưng có quá nhiều bạn nên không thể hòa hợp được, còn phải viết bài thi.

Nên bị từ chối.

Nhưng cô không giỏi từ chối lắm.

Vì thế nhìn Trình Hải Anh, cô lúng túng nói: “Ừ.”

“Sắp bắt đầu rồi.” Trình Hải Anh nhìn thấy bầu không khí vi diệu, sau đó chỉ vào khán giả nói: “Trần Nguyên cũng tới à?”

Nghe thấy Trần Nguyên, Đường Tư Văn trở nên có hứng thú, ngồi thẳng dậy nhìn sang.

Cô ấy rất dễ thương.

Nhưng mình… hơi tệ.

…

“Ể? Trần Nguyên sẽ lên à?”

“Không, ngươi không muốn loại chuyện này!”

“Không, không, không, không, tôi đã xem video và đó hoàn toàn không phải là con người, điều này có phạm pháp không? Hãy nộp đơn xin trọng tài tìm hiểu xem đứa trẻ này có trạng thái chuyển đổi kép hay không!”

Tuy nhiên lớp mười sáu ai cũng muốn khiêu chiến kẻ mạnh, nhưng dù sao năm ngoái cũng vừa lỡ mất chức vô địch, năm nay họ đã chiến đấu hết mình và giết chết người giỏi thứ ba về mặt sức mạnh. Dù thế nào đi nữa, bây giờ họ muốn là giành chức vô địch.

Tuy nhiên, số mười một, người có lối chơi hay nhất lại không đồng tình: “Liệu cậu ta có thể tự mình đánh bại chúng ta không?”

“Bạn nghĩ sao? Lớp hai mươi sáu đã chết như thế nào?”

“Đó là bởi vì Từ Thần, chưa bao giờ có mặt trong đội hình mạnh nhất. Hơn nữa, chúng ta vẫn dẫn trước.”

“Đừng làm vậy, này, đừng gây chuyện… Đừng thật sự khiến Trần Nguyên gặp rắc rối.”

“Tôi chỉ đi thăm dò tình hình thôi, đừng hoảng sợ.”

Theo cách này, số mười một đã tiến đến lớp mười tám, sau đó, thấy những người đó mong chờ sự xuất hiện của Trần Nguyên như thể họ đang nhìn thấy một vị cứu tinh.

“Cứu à, đừng quên cội nguồn của bạn!” Lưu Nham hào hứng nói.

“Làm sao cứu được, tôi không phải là kẻ phản bội sao?”

Trần Nguyên, người đang đứng bên cạnh, bất lực thở dài.

Sau đó, khi hoa gạo thơm đang nói về mùa màng bội thu và tiếng "Bố" vang lên, đám người muốn tụ tập lại và khoác áo trực tiếp lên người Trần Nguyên.

"Khó khăn." Lớp trưởng Trương Siêu có chút bối rối: "Chúng ta làm như vậy khán giả rất vui, trường học cũng không có vấn đề gì. Nhưng mỗi lớp chỉ giới hạn tám người, lớp mười sáu không đồng ý có cũng là lẽ tự nhiên…"

"Đồng ý."

Lúc này, giọng nói của một nam sinh đột nhiên vang lên.

Mọi người quay lại và nhìn thấy số mười một của lớp mười sáu.

Một hậu vệ điểm cao 1mét7 và có lối chơi rất lịch lãm.

Mặc dù sức mạnh của cậu ta kém hơn Lý Viễn Thâm rất nhiều, nhưng cậu ta rất thú vị và thường được gọi là: Lãng.

Thấy mọi người ngơ ngác, nam sinh mỉm cười nói: "Không sao đâu, chúng tôi không sao cả, lên cũng không sao cả."

Nói xong, cậu ta quay người bỏ đi.

Ép, đúng là để cho cậu ta giả bộ xong rồi.

"Nhưng cậu ta có thể đại biểu ý kiến của lớp mười sáu không?" Trương Siêu không hiểu lắm bởi vì cậu ấy không biết lập trường của đối phương là thế nào.

Mọi người đều đồng ý khá tốt, nhưng chẳng qua là cậu ta một người nói…

"Cho nên, lên sao?" Lúc này trọng tài cũng đi tới trước mặt Trần Nguyên hỏi.

Chương 463: Chúng ta là quán quân (1)

Cả khán giả đều hò hét ủng hộ Trần Nguyên, hắn không thể quyết định được, thật giống như không thỏa mãn mọi người, chính là làm mất hứng người khác.

"Trò chơi đã bắt đầu, các người đánh trước."

Trần Nguyên vỗ tay động viên.

“Đánh trước, đánh trước, đừng bỏ cuộc, ngươi còn có thể lật lại!”

Chu Vũ cũng vỗ tay, sau đó mọi người trở về.

Đúng lúc này, Chử Hoành đi tới, đưa cho Trần Nguyên một chiếc áo đấu, nói: “Tôi không tìm được áo đấu của hỏa tiễn, nhưng đó là số 5, tôi thấy trước đây cậu mặc áo số 5, cậu có phải là fan của Garnett không? “

“Không, Aomine Daiki.”

“Ah?”

“Hơn nữa, chiếc áo đấu này quá chói lóa để mặc nên tôi đã chỉ định người làm việc đó.”

“Vậy thì cậu hãy nhờ bạn cùng lớp thay thế cởi một món ra…”

“Không, chơi lớp mười sáu phiền lắm, còn cần tôi ra sân chơi nữa?”

Trần Nguyên nói xong rồi xoay người rời đi, để lại Chử Hoành ngơ ngác.

Không, hắn đang tin tưởng cái quái gì vậy? ! !

Sau đó, Trần Nguyên đi đến chỗ chỉ huy, thầy Mạc thấy vậy nghiêm túc nói: “Vết thương ở chân đã lành chưa? Có thể…”

Lời còn chưa dứt, Trần Nguyên đã cầm lên bảng chiến thuật đặt trên ghế.

Bao gồm bút.

Hắn đây là đang định vẽ chiến thuật à?

Lão Mạc tò mò đến gần hắn, sau đó nhìn xem hắn đang viết gì trên giấy…

Vẽ mộng.

Ah?

“Được rồi, trò chơi bắt đầu.”

Sau khi tiếng còi vang lên ở hiệp thứ ba, Trần Nguyên quay lại sự chú ý của mình với trận đấu.

Hắn đã nhìn thấy cảnh này ba phút trước.

Vậy là hắn đã hiểu hết quỹ đạo chuyển động của quả bóng!

Khi cầu thủ số mười một của lớp mười sáu đang cầm bóng chuẩn bị đột phá Chu Vũ, Trần Nguyên lớn tiếng nhắc nhở: "Chu Vũ thu chân lại, chú ý bảo vệ tiểu Chu Vũ!"

Bên ngoài sân vận động, giọng nói của một kiếm sĩ vang lên.

Nói lời rất sắc bén.

Chu Vũ nghe theo tiềm thức.

Đột nhiên, cậu ta thu hẹp khoảng cách giữa hai chân để bảo vệ tiểu Chu Vũ tốt.

"?!"

Cầu thủ số mười một muốn giở trò lừa và vượt qua người khác bằng cách đeo đũng quần. Tuy nhiên, sau khi quả bóng được thả ra, người này đã trực tiếp rút chân lại, phần giữa háng đã biến mất.

Khi đó bóng chạm vào chân đối phương và bóng bị mất.

Sau đó, cậu ta trong nháy mắt bị Chu Vũ bắt đi, giống như một cơn gió, để lại một mảnh hỗn loạn…

Khi phản ứng, đã có tiếng la hét từ hiện trường.

Anh chàng này đã ghi điểm trước mặt cậu ta!

Nhưng cậu ta không quan tâm.

Vừa rồi giọng nói của Trần Nguyên có phải đến từ bên ngoài địa điểm không?

Làm sao hắn biết dự tính của mình?

Ngay cả bản thân cũng chỉ nghĩ và ứng biến thôi…

Sau khi choáng váng một lúc, số mười một đã sẵn sàng giao bóng, khi cậu ta đi ngang qua Trần Nguyên, đối phương hơi ngẩng đầu lên, cười nói: "Đánh bại các cậu, tôi cũng không cần lên."

..

Nếu phải trở thành huấn luyện viên, Trần Nguyên nhất định sẽ là huấn luyện viên vĩ đại nhất trong lịch sử.

Những người được gọi là giáo chủ Hồng y, Popovich, Steve Kerr, Anzai, Aida Kagetora, … chỉ là những con người bình thường trong thời đại Trần Nguyên chưa được sinh ra mà thôi.

Hyperon mạnh đến mức nào?

Để tôi nói một chút về nó cho mà nghe.

“Lưu Nham! Đứng ở chỗ này.”

Trần Nguyên gọi Lưu Nham lại khi cậu ta đi ngang qua hắn. Sau đó chỉ một chỗ trong vạch ba điểm, ở giữa ngoài vòng cấm.

“Hả?” Lưu Nham sửng sốt một chút, có chút khó hiểu: “Tôi chơi vị trí số 5, đứng bên ngoài để tìm bóng à?”

Lưu Nham cho rằng một trung phong mà không tranh đấu bên trong thì chính là một con chó, là một kẻ hèn nhát, là ba người Mỹ quốc tịch Pháp gốc Cameroon khiến người người tức giận.

“Đi nhanh đi, tôi không thể giải thích rõ cho cậu được.”

“…Aii.” Lưu Nham không phục, nhưng cậu ta vẫn nghe lời, đi thẳng đến chỗ Trần Nguyên nói, nhưng trong lòng cậu ta vẫn tràn ngập nghi hoặc: “Này cũng giống như chắp tay nhường lại rổ cho …”

Lưu Nham còn chưa kịp nói xong, hậu vệ của lớp 16 đã thực hiện một cú tripple threat. Quỹ đạo rõ ràng đã bị lệch, nhưng phía dưới bảng rổ có một cậu chàng lớp 18, rõ ràng là đang định đoạt bóng của anh chàng số 34 kia. Lưu Nham đang định chặn lại thì đã nhìn quả bóng đập vào rổ. “Phịch” một tiếng, bóng bị bật ra do khúc xạ, bay thẳng vào lòng cậu ta.

“Chuyền cho Chu Vũ!”

Nghe được giọng của Trần Nguyên, Lưu Nham ngây người không đến nửa giây, sau đó trực tiếp làm theo chỉ dẫn. Hơn nữa bởi vì cách vòng cấm rất xa nên hắn không cần phải lãng phí thời gian mắc kẹt dưới rổ, tầm nhìn chuyền bóng của cậu ta lúc này rất tốt, chỉ với một cú chuyền đã có thể đưa bóng đến chỗ Chu Vũ.

Mà lúc này, vài người bên đối phương đang định bảng mới chậm trễ phản ứng lại, vội vàng quay về phòng thủ, nhưng hàng tiền đạo của họ đã hình thành cục diện hai đánh một …

Khi số 11 đang kèm cặp Chu Vũ, Chu Vũ đã chuyền thẳng cho Trương Siêu, giao bóng cho đối phương, sau đó dễ dàng ghi bàn.

Chương 464: Chúng ta là quán quân (2)

Tình thế lập tức khôi phục!

45:33.

“Đìu, sao cậu biết bóng sẽ tới đây?” Lưu Nham kinh ngạc hỏi, cảm giác cả người đều tê dại.

Mịa nó điều này sao có thể?

Tiên tri à?

“Hàng phòng ngự của bọn họ lúc đó sẽ ra tay, nếu không ghi bàn thì cơ bản đều sẽ hướng bóng về bên này… Mau đi phòng thủ đi chứ. Sao lại ngẩn ra như vậy? Trừ tiền của cậu bây giờ!” Trần Nguyên mắng.

“… Mịa nó, có ai trả lương cho tôi đâu?”

Sau khi Lưu Nham oán giận xong thì lùi lại để phòng vệ.

Nhưng trong lòng cậu ta đã thực sự bị kinh ngạc.

Tên này có IQ cao đến vậy sao? Điều này chẳng lẽ có liên quan đến kiến thức toán học và vật lý nữa á?

Không đúng, cậu ấy chỉ được có 500 điểm thôi…

“Chạy nhanh lên Lưu Nham, nếu còn lẩm bẩm nữa thì tôi sẽ đuổi cậu ra sân đó! Bộ dạng này của cậu là muốn đến đội cổ động viên làm đội trưởng à?!”

Chó chết

Là 504! 504!

Lời mắng của Trần Nguyên khiến nhiều người trong lớp 18 giật mình. Sau đó họ nhìn về phía người đột nhiên cầm bảng chiến thuật này, tên này điên cuồng vỗ tay để nhắc nhở họ ‘tập trung!’, lúc này họ mới nhận ra, tên này đã trở thành huấn luyện viên của họ.

“Các anh em trước đừng mắng cậu ta, Trần Nguyên rất có ích .” Lưu Nham vẫn rất là công tư phân minh, lúc trở về hàng phòng ngự có nói một câu nhắc nhở.

“Đúng là vừa rồi tôi cũng không nhìn ra đối phương đang muốn xuyên qua tôi… Cứ nghe cậu ta đi. Hiện tại cũng không thể làm gì được. Nếu có người có thể bày tính chiến thuật rõ ràng cho chúng ta, thì chúng ta vẫn sẽ có khả năng thắng.” Chu Vũ cũng phải thừa nhận sự nhạy bén của Trần Nguyên.

Bóng rổ là môn thể thao rất được chú trọng, trong đó vai trò của huấn luyện viên đặc biệt quan trọng.

Người không hiểu bóng rổ sẽ cho rằng các huấn luyện viên chỉ dùng để kêu gọi tạm dừng trận đấu, ngoài ra không có ý nghĩa quyết định trận đấu gì cả, thậm chí có huấn luyện viên còn đứng đó như một kẻ ngốc, giống như không khí.

Trên thực tế, huấn luyện viên cũng đúng là không khí.

Mỗi lần xuất hiện đều vô cùng cần thiết.

Làm một huấn luyện viên, yêu cầu cần phải kiểm soát tình hình chung, luôn nói chuyện và chỉ huy, ngoại trừ khi kéo ra thi đấu đơn, thì người này chính là con mắt thứ hai của đội.

Con mắt đầu tiên, đồng thời cũng là leader của đội thường là người hậu vệ ghi điểm hoặc là người mạnh nhất.

Nhưng vì trình độ của mọi người trong lớp 15 đều tương tự nhau nên họ không cần phải cầu kỳ như vậy. Cho nên với tư cách là người chỉ huy, Trần Nguyên gần như có thể chỉ huy những người lính … à không, những người này nên đánh ở đâu.

Về phần Trần Nguyên không có kinh nghiệm huấn luyện…

Làm ơn đi, tôi có thể nhìn thấy tương lai, còn cần kinh nghiệm làm gì chứ?

“Chu Vũ! Không cần làm cú ba điểm đó, cứ đột phá rồi ném nó là được!”

Cú ba điểm của Chu Vũ không tệ, nhưng sở dĩ không cho cậu ta làm vậy là vì tương lai, cú ba điểm này không được ghi điểm.

“Bóng giả, chuyền thật, tiếp tục chuyền và kiểm soát đi! Đúng, đúng! Chạy lên, giao cho Trương Siêu, úp rổ!”

Áp lực quá lớn.

Mọi người trong lớp 16 đột nhiên cảm thấy khả năng di chuyển của đối thủ mạnh mẽ đến đáng sợ. Nhưng quan trọng hơn là nhịp điệu đã hoàn toàn rối loạn, trước đó họ đã xây dựng chiến thuật và cần phải ứng biến một chút trên sân, nhưng chỉ sau vài đường chuyền, mọi thứ đã rối tung!

Đây không phải là tình huống mà họ mong muốn.

Họ cần một đôi mắt, một đôi mắt như Trần Nguyên, nhưng họ lại quay sang nhìn cô giáo chủ nhiệm lương thiện và đoan trang đang ngồi trên ghế… Chậc!

Tiền đạo số 34 nhanh chóng tạm nghỉ khi cách biệt về điểm số được kéo xuống 9 điểm ở phút 50:43.

Sau đó đi ra ngoài sân bàn bạc chiến thuật.

“Không phải chứ, vừa rồi cậu ở bên kia nói cái gì vậy? Tại sao Trần Nguyên lại đột nhiên trở thành huấn luyện viên?” Có người bất mãn hỏi số 11.

“…”

Số 11 sửng sốt, chợt nhớ tới mình đối với mọi người tuyệt vời như thế nào, nói rằng cho dù Trần Nguyên có yêu cũng không có gì đâu. Nhưng cậu ta không dám nói ra, chỉ có thể ngập ngừng giải thích: “Làm sao tôi biết được? Tôi không nói gì cả, với lại … chẳng lẽ cậu ta không thể làm huấn luyện viên được à?”

“Đồ ngốc, không có huấn luyện viên thì đây chỉ là một trận đấu nghiệp dư mà thôi. Hơn nữa, cho dù cậu ta là người qua đường thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự chỉ huy của cậu ta!” Đồng đội của cậu ta trực tiếp phản bác.

Chỉ cần không vào sân, không cố tình mặc áo đấu, giả vờ là đồng đội để gây hoang mang cho dư luận, không vươn tay lấy bóng và không xúc phạm cầu thủ. Ngoài những khán giả khác, nói chuyện chửi thề, thậm chí hò hét, la ó khi cầu thủ bị ném phạt, những điều này rất phổ biến ở những trận đấu bóng rổ trang trọng nhất thế giới như FIFA World Cup và NBA Finals.

Chương 465: Chúng ta là quán quân (3)

Trò chơi bóng rổ là như thế đấy, chỉ cần bạn không sinh con hoặc ị trên sân thì mọi thứ khác về cơ bản đều được cho phép.

Ngoài ra, bầu không khí này là đặc trưng của môn thể thao bóng rổ và phải được trải nghiệm.

“May mà cậu ta không ra sân …” Một người sợ hãi nói: “Người soát vé tệ quá, nếu cậu ta mà ra sân thì có lẽ đây sẽ là một vụ thảm sát đơn phương. Cậu ta đã dẫn dắt các cô gái tiêu diệt lớp 26!”

“…”

Số 11 không dám nói, sau trận đấu đó cậu ta thậm chí còn có chút sợ hãi.

Khi cậu ta khiêu khích Trần Nguyên chơi đùa, mọi người trong lớp 18 đều nghe thấy, nếu lời này truyền ra ngoài, mọi người trong lớp có lẽ sẽ xé xác cậu ta ra…

Sau năm vòng đấu, họ muốn có chức vô địch mà năm ngoái họ đã nhiều lần bỏ lỡ.

Bức ảnh tập thể trong nhà thi đấu với sự cổ vũ của cả trường thực sự rất hấp dẫn.

Nghe nói năm nay còn có cúp…

Khốn kiếp, không được thua, không được thua, thua thì phải bị ăn đòn!

“Ôi trời ạ, cách biệt điểm số đã giảm xuống còn bảy điểm trong phần lớn thời gian của trận đấu, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Tỷ lệ luân chuyển đột ngột giảm, hơn nữa lớp 16 đã hoàn toàn hỗn loạn!”

“Họ đang bùng nổ, tôi có cảm giác như họ sắp lật ngược được tình thế!”

“Tôi đã phát hiện được, sau khi Trần Nguyên cầm bảng chiến thuật và bắt đầu chỉ huy, sự chênh lệch về tỷ số đột nhiên bắt đầu kéo lại.”

“Ái chà, huấn luyện viên người nào cũng như vậy sao, này thật sự chỉ là bước vào sân mà không phải là một vụ thảm sát á?”

“Nguyên Thần, đây là Nguyên Thần.”

“Mũi tên tình yêu, bắn tên bắn tên!”

Vốn dĩ, một số người bắt đầu chơi “Vương giả vinh diệu” ở hàng thứ năm, nhưng làn sóng theo đuổi điểm điên cuồng này đã mang lại bầu không khí cho hiện trường.

Cả người Chử Hoằng cũng choáng váng, mặc dù cuối cùng cậu ta đã cứu được thể diện của mình trong trận chung kết và đánh bại ở hiệp thứ ba của trận đấu.

Tuy nhiên, cậu ta lại không bị kết quả đạt được thuyết phục!

Cậu ta cũng có một thành viên trong nhóm trong lớp này, đó là cậu chàng nhỏ con số 34. Vốn dĩ cậu ta cũng có ý tưởng muốn đè bẹp cậu ta.

Nhưng lần này, Trần Nguyên còn chưa xuất hiện, tình thế đã nguy cấp rồi.

Nói cách khác, hắn như thần chết với lưỡi hái, điên cuồng gõ cửa và hành quyết từng thành viên trong đội của mình.

Trong số năm cầu thủ xuất phát của đội trường, hai trong số ba học sinh năm hai đã bị loại.

Người còn lại thì đang run rẩy…

Không cần phải nói, mười người dự bị đang bất lực như lá rụng bị cơn gió mùa thu quét sạch.

Có vẻ như tỷ số sẽ hòa ở nửa còn lại của trận đấu, sau đó chuyển sang trận tiếp theo…

Không, mặc dù đội trường tôi dẫn dắt rất giỏi, nhưng nếu nhà trường thấy đội đã chi nhiều tiền như vậy để lại bị người ngoài đánh bại. Nếu lớp bị đánh bại hai lần, tiền thưởng lao động nhất định sẽ bị khấu trừ!

……

“Các anh em, tới đây.”

Trần Nguyên gọi mọi người đến bên cạnh, chuẩn bị nói.

Trong đó, Trương Siêu sửng sốt một chút, nhìn về phía lão Mạc vốn dĩ là huấn luyện viên bên cạnh: "…"

"Nghe bạn ấy nói gì đi, sao lại phân tâm."

Trương Siêu, người hiểu mọi chuyện, xấu hổ trước lời nói của lão Mạc.

Lão Mạc thì hơi đứng sang một bên, chủ động nhường lại vị trí.

Khi ai đó có thể dẫn dắt đội giành chiến thắng thì mọi việc người đó làm đều đúng.

Trong thi đấu thể thao, kết quả sẽ tự nói lên điều đó.

Xấu hổ?

Ông ấy không phải là người hẹp hòi như vậy.

Trong một môi trường xã hội, nơi mà điểm số được đặt lên hàng đầu, những học sinh tụt hậu một chút cần phải được khuyến khích học tập chăm chỉ.

Nhưng phải biết rằng, đối với hầu hết mọi người, dù có làm việc chăm chỉ hơn cũng chỉ có thể đứng trên sườn núi.

Nhìn các học sinh tụ tập lại, ôm nhau, trên mặt đầy mồ hôi, đặc biệt là những học sinh nghiêm túc, lão Mạc cũng muốn nói gì đó.

Đây sẽ là cơ hội duy nhất để các em cùng nhau đứng trên đỉnh núi.

Hãy giành chiến thắng!

"Chiến thuật của họ là chơi ở những vị trí không phù hợp, với các cầu thủ lớn ở bên trong chơi với các cầu thủ nhỏ và đối đầu về thể lực. Các cầu thủ nhỏ ở bên ngoài tấn công các cầu thủ lớn, họ sử dụng khả năng rê bóng linh hoạt để mở ra khoảng trống." Trần Nguyên đưa ra kết luận sau khi quan sát hai ''trận đấu' quá lâu. Vì vậy, cách tốt nhất để phản công là chuyền và kiểm soát bóng, cố gắng tránh đánh đơn.

"Chúng ta không thể đánh bại họ trong đánh đơn." Chu Vũ cũng thừa nhận giữa hai đội có sự chênh lệch về trình độ.

“Hàng phòng ngự dưới rổ…” Lưu Nham nhìn Trần Nguyên và thành thật nói: “Cậu cần phải dạy tôi, tôi không biết phải làm gì nếu không có lời chỉ huy đâu.”

Chương 466: Chúng ta là quán quân (4)

Lưu Nham đã phục.

Từ nghi ngờ, thấu hiểu, cuối cùng là ‘Ba ơi, xin hãy để thời gian trôi chậm lại và đừng già đi nữa’, cậu ta đã hoàn toàn tôn sùng Trần Nguyên.

“Phòng ngự đoạt chức vô địch.” Trần Nguyên gật đầu, nói với mọi người: “Tôi sẽ chỉ đạo vị trí cho Lưu Nham đứng, cố gắng giữ cho những người phản công không vào đúng vị trí. Sau đó mọi người cố gắng không chơi một mình. Đương nhiên, không phải ai cũng có thể chơi một mình.” Tự hào quá, nếu chơi tốt thì hắn chính là tiền đạo giỏi nhất thế giới. Ngoại trừ số 34, mọi người sẽ có lợi thế khi chơi với các đối thủ còn lại, đặc biệt là số 11. Cậu ta là một kẻ tấn công tệ, nhưng lại là một kẻ giỏi gây rối trong hàng phòng thủ. Họ có thể gọi đồ ăn cho cậu ta và đổi chỗ với Chu Vũ. “

“Được rồi. Nhưng hãy nói rõ rằng đó là Chu tự hào chứ không phải là [bíp—] tự hào, tôi khá quan tâm đến nó.

“Tôi sẽ dùng tiền học phí đãi cậu đi xông hơi, đừng bỏ chạy giữa trận là được.”

“Này cậu!”

“Cậu làm sao có được kinh nghiệm huấn luyện đỉnh cao như vậy?” Trương Siêu đột nhiên hỏi trước khi trở lại sân.

“Học từ Hawaii.”

“Được rồi.” Trương Siêu thở phào nhẹ nhõm: “Cậu cũng là một học sinh trung học thiên tài, thân thể 17 tuổi, trí tuệ 7 tuổi.”

“Cậu muốn ngồi trên ghế dài có đúng không hả?”

Sau khi điều chỉnh một chút về thể lực, Trần Nguyên thay thế từng cầu thủ và tiếp tục hiệp ba.

“Mệnh lệnh rất tốt, nhưng ngôn ngữ… cần phải văn minh hơn.” Lão Mạc ở bên cạnh nhàn nhã nhắc nhở.

Nên cố gắng hết sức để tránh cụm từ “Tiểu Chu Vũ”, hay là “đội trưởng đội cổ vũ”.

“Được ạ.”

Trần Nguyên làm một động tác OK, sau đó chuyên tâm huấn luyện công tác, ở trận đấu giây thứ năm: “Anh trai Kiêu Hãn, dùng mặt cảm ơn cậu ta đi!”

“…” Lão Mạc.

Sau đó, trong lòng ông ấy lại thở dài một hơi.

Cường độ dự đoán tương lai vượt xa mọi thứ khác.

Điều này tốt hơn là lắng nghe linh cảm mách bảo.

Bởi không phải lúc nào đối phương cũng sẽ để lộ suy nghĩ của mình.

Hơn nữa, cơ thể có thể không được sử dụng theo ý muốn của nó. Nhưng chỉ có bản thân mới có thể nhìn thấy ba phút của tương lai.

Giống như tham gia một canh bạc vậy, nhưng tôi biết quân bài của bạn không thể giải được.

Hơn nữa vì tôi đã chọn làm trợ lý huấn luyện, tôi đã có hành vi này rồi nên trong tương lai tôi sẽ tiếp tục sửa chữa để đạt được sự kết nối một cách suôn sẻ.

Sau đó, Trần Nguyên nhìn thấy tương lai của họ với số điểm không giới hạn.

Nhưng được nửa chặng đường, đối thủ đã lấy được chút lợi thế.

Tất nhiên, đây cũng là chuyện trong tương lai gần.

Đó là Sở Hằng, người thậm chí có thể mất đi chức huấn luyện viên đội bóng của trường nếu trận chiến tiếp tục, đã trở thành huấn luyện viên của họ một cách đáng xấu hổ!

Hắn đã báo cáo ngày sinh của mình chưa?

Tôi muốn khiếu nại lên ban tổ chức trận đấu!

Cái gì? Nói tôi cũng không tuân thủ??

Được rồi, vậy thì rút lại đơn kháng cáo.

Đương nhiên cho dù có là Sở Hằng chủ động khiêu chiến cũng vô dụng.

Điểm số vẫn tăng lên.

Chỉ là tốc độ chậm hơn một chút.

“Nào, nào … cố lên!” Hà Tư Kiều ôm chặt cái bình, phát ra tiếng nhựa lách cách, Lý Hữu Du ở một bên có chút sợ hãi, nắm đấm này đánh trúng người có đau không vậy?

Giống như những lời Chu Phù nói với cô ấy ngày hôm đó…

Mặc dù rất ngạc nhiên khi Hà Tư Kiều thích Chu Vũ, nhưng việc cổ vũ cho người mình thích như vậy thực sự rất dũng cảm.

Điều đó không đúng…

Bởi vì giữa họ không có ai khác cả.

Về phía Trần Nguyên, có một cô gái sẽ khiến người khác coi thường mình và khiến cô ấy chẳng ra gì.

“Mặc dù mọi người đều rất tuyệt vời, Trần Nguyên … cũng thật tuyệt vời!”

Chu Phù đã hiểu trò chơi này hơn một chút so với lần trước. Sau khi Trần Nguyên bắt đầu chỉ huy, cô ấy nhận thấy mọi người đều chơi rất trôi chảy và hài hòa.

Nhưng trước đó, họ lại gặp khá nhiều trục trặc.

“Dù sao thì anh chàng đó là một cầu thủ rất giỏi và hiểu rõ trò chơi nhất…” Mặc dù Hà Tư Kiều đã nói điều này, nhưng sau khi nhìn thấy hắn trở thành huấn luyện viên, Chu Vũ không có vẻ gì là đang bị đùa giỡn khi đối mặt với đối thủ. Số 11 đáng ghét đó. Sau khi một bên còn xuất sắc hơn, cô ấy phải khen ngợi tên này mới được: “Hắn đã dẫn dắt lớp 18 chiến thắng lớp 26, sau đó lại dẫn dắt lớp 16 thắng lớp 18. Chức vô địch này… là của cậu ấy. Một người thật sự xứng đáng được một nửa công lao.”

“Này, đừng khen trước như vậy!” Đường Kiên nghe xong lập tức nhắc nhở.

Sao lại có thể khen ngợi trong khi chưa giành được chiến thắng như vậy chứ?

Đây là một điềm xấu, một điềm xấu lớn!

“Khui sâm panh nào… Tôi đã mở Coke!” Hà Tư Kiều nghiêm túc phản bác.

“Nhưng dáng vẻ hoạch định chiến lược của Trần Nguyên có chút giống cố vấn quân sự.” Lý Ưu U nói đùa.

Chương 467: Chúng ta là quán quân (5)

Sau đó, Chu Phù và Hà Tư Kiều cũng hơi đứng dậy, nhìn thấy hắn đang cầm bảng, trong miệng nói gì đó, chỉ tay vào sân, sau đó bình tĩnh vỗ tay sau khi lớp 18 ghi bàn, thể hiện phong thái của một vị cố vấn thông minh.

Thấy vậy, Chu Phù liền bật camera quay lại cảnh tượng này.

Sức hút của chỉ số IQ cao toát lên từ chàng trai có số điểm 504 này.

Gửi cảnh này cho Hạ Tâm Ngữ.

Vừa định làm điều này, cô ấy chợt phát hiện trong ảnh có chút kỳ lạ, cô ấy sửng sốt một chút, sau đó dùng hai ngón tay phóng to, nhìn thấy bảng chiến thuật…

Đôrêmon?

Không, hắn đang làm gì với thứ này nếu không sử dụng nó vậy chứ!

“Được rồi, Lưu Nham lại đoạt được bóng rồi! Sau khi lắp bộ não bên ngoài vào, tên này đúng thật là quá tuyệt vời!

“Đột phá nhanh được hai điểm.”

“Quả bóng đang ở trong tay Chu Vũ! Không, tại sao cậu ta lại trì hoãn thời gian? Mặc dù còn rất nhiều thời gian, nhưng dù sao thì cậu ta vẫn bị tụt lại phía sau.”

“Không, đừng chậm chạp nữa, nhanh lên.”

“Không phải chứ, Chu Vũ đang làm cái gì thế?”

Vốn dĩ cậu ta chơi rất tốt, đuổi theo điểm của đối thủ rất tốt, nhưng hành động đột ngột của Chu Vũ khiến mọi người rất khó hiểu. Vì vậy, có một số lời trách móc vang lên.

Hà Tư Kiều nghe xong, sắc mặt cứng đờ.

Cô ấy không hiểu bóng rổ, nhưng trong lớp có vài nam sinh cảm thấy lựa chọn của Chu Vũ có gì đó không đúng.

Hơn nữa lấy giọng điệu để đánh giá, nếu như bàn thắng không được ghi, hành động của cậu ta lại bị động như vậy, như vậy trách nhiệm cơ bản sẽ rơi vào người cậu ta…

“Chu Vũ chắc là có cân nhắc của mình, việc này hẳn là do Trần Nguyên chỉ huy. Tôi tin bọn họ…” Chu Phù an ủi.

Hà Tư Kiều không trả lời.

Cô ấy nhắm mắt lại và cắn môi.

Sau đó đột nhiên đứng dậy chặn khán giả phía sau, đúng lúc những người phía sau đang định chửi bới thì cô ấy đột nhiên hét lớn: “Tôi muốn thắng!!!”

Lúc này trong sân, tất cả mọi người đều đang hét lên cổ vũ.

Nhưng cậu ta lại nghe thấy một giọng nói rất rõ ràng.

Suy cho cùng, sức mạnh trong giọng nói này không phải người bình thường nào cũng có thể thực hiện được.

Giống như một cú đấm vào người vậy, mạnh quá chị Kiều ạ.

Chu Vũ không hiểu tại sao Trần Nguyên lại yêu cầu cậu ta tranh thủ thời gian, nhưng dù sao cậu ta cũng đã mang điểm về, Trần Nguyên có quyền sắp xếp như vậy.

Tuy nhiên, Chu Vũ cũng phải cảm ơn hắn vì đã tin tưởng mình.

Bị tụt lại phía sau trong việc ghi bàn, trước sự chứng kiến của toàn thể khán giả, và đối với ai đó, cậu ta đã thực hiện cú úp rổ cuối cùng làm bừng sáng cả hiện trường.

Thời điểm đẹp đẽ như vậy, cũng đến lượt cậu ta sao?

Khoảnh khắc này sẽ trở thành vĩnh cửu.

Vì đây là mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc đời cậu ta.

Cái này là dành cho mình!

Chỉ còn 3 giây trong 24 giây còn lại, Chu Vũ đột nhiên nhảy bậc lên và hành động.

Phải vào!

Nhất định sẽ vào.

Ngẩng đầu nhìn trái bóng vẽ nên một vòng cung tuyệt đẹp trên bầu trời của sân bóng rổ, khóe miệng Trần Nguyên nhếch lên thành một nụ cười.

Sau đó, với một cú úp rổ, quả bóng đã lao vào lưới.

69:67.

Tiếp tục ghi điểm!

Toàn bộ khán giả gầm lên ở mức 120 decibel!

Lúc này, thế giới đều tập trung vào Chu Vũ.

Mọi người đều cổ vũ cho cậu ta.

Hắn có thể nhìn thấy ba phút trong tương lai.

Vì vậy hắn đã nghĩ đến việc cho Vũ Tử một cơ hội giả vờ, để cậu ta đánh cú ba điểm. Tương lai 3 phút sau cho thấy màn ăn mừng sau chiến thắng nên hắn đã thực hiện hành vi này.

Vũ Tử này, đừng nói rằng tôi không tốt với cậu nhá.

Quả bóng này là món quà mừng tuổi trưởng thành dành cho cậu từ cha cậu.

“Tôi đang gõ cửa!!! Cốc cốc cốc!”

“Anh Vũ thật tuyệt vời, anh ấy giống như một vị thần vậy.”

“Cậu có dám đánh cú này không? Cậu ấy thực sự không sợ bị đổ lỗi!”

“Đặt cược vào sự nghiệp của cậu.”

“Cú ba điểm của anh ấy ngầu quá, anh ơi, em nắng rồi!”

“Khi anh ấy nghiêm túc trông rất đẹp trai. Anh ấy tên là Chu Vũ à? Không biết anh ấy có bạn gái chưa…”

“Tôi đoán là tôi sẽ tỏ tình sau trận đấu này, haha.”

Cậu ta đã trở nên nổi tiếng.

Quả bóng này quả thực đã ném Chu Vũ ra khỏi vòng tròn.

Thoát khỏi vòng tròn của lớp 18.

Nhưng đột nhiên cậu ta lại cảm thấy mình không bị ám ảnh bởi cảm giác này như mình tưởng tượng.

Rốt cuộc tham vọng của cậu ta không lớn đến thế.

Chu Vũ giơ tay tạo thành một vòng giống như kính viễn vọng, bắt gặp một người lớp 18 trong tầm mắt.

“Thật buồn cười, anh Vũ đang nhìn chúng ta!”

“Anh ấy đúng là có lương tâm. Còn nhớ chúng ta là bạn cũ.”

“Ồ, ồ, ồ, ô, rơi nước mắt. Khi anh ấy giàu có, anh ấy cũng sẽ giới thiệu em gái của mình cho chúng ta.. .”

Chương 468: Chúng ta là quán quân (6)

Mọi người đều rất phấn khích trước động tác của người này. Là thành viên của lớp 18, họ vô cùng vinh quang.

Còn Hà Tư Kiều ở phía sau thì lại khinh thường chế nhạo.

Tất nhiên, những người đang cười đều là những kẻ ngốc không biết mình đang nghĩ gì…

Liên quan gì đến cậu?

“Anh ơi, quả bóng này có ngầu không?”

Sau khi quả bóng được ném ra, đối thủ nhanh chóng kêu tạm dừng và chuẩn bị tổ chức đòn tấn công áp chót. Chu Vũ chỉ vào mình, giả vờ với mọi người, đặc biệt là Trần Nguyên.

“Cục, c-c, c-c.”

Hôm nay không muốn trêu chọc hắn, Trần Nguyên vỗ tay, đưa ra ý kiến tích cực hiếm có, giống như một người cha nghiêm khắc đột nhiên trở nên tốt bụng.

“26 giây cuối cùng bọn họ sẽ chiến đấu như thế nào?” Trương Siêu hỏi.

“Hãy tranh thủ thời gian để giành được ba con điểm cuối cùng. Đừng để mất vị trí. Hãy chắc chắn can thiệp và đừng để họ cảm thấy thoải mái khi ném bóng.” Trần Nguyên nhắc nhở: “Ngoài ra, đừng phạm lỗi. Nếu phạm lỗi thì sẽ bị kéo thêm giờ. Các cậu sẽ không có đủ sức đâu, hiểu không?”

Mọi người gật đầu, rõ ràng đều đã cảm thấy mệt mỏi.

Vì vậy, làn sóng phòng thủ áp chót phải được thực hiện kiên quyết.

Đối thủ ném trượt ba điểm, trong hai giây cuối cùng, lớp 18 có bóng, Chu Vũ vừa bắt bóng và thực hiện quả ném phạt đã bị phạm lỗi, thực hiện một chọi hai, tỷ số là 70: 67.

Cách biệt ba điểm!

Cuộc tấn công cuối cùng được trả lại vào tay lớp 16.

Nhưng chỉ còn 1,9 giây nữa là thời gian tạm dừng cuối cùng!

Thế giới một lần nữa tập trung vào điều này.

Lớp 16 chỉ có một cơ hội mong manh, một cú ba điểm vào rổ để kết thúc trận đấu!

Lúc này, giành lấy 2 điểm cho Huyết Sắt chính là tiếng còi kết thúc trận đấu, người bình thường không thể nào lại đưa ra quyết định sai lầm như vậy.

Ngay cả Hà Tư Kiều và Lý Ưu U cũng hiểu rằng lớp 16 sắp đánh ra cú ba điểm!

“Hãy giữ lấy cú ba điểm này, đừng cho họ có cơ hội thi đấu ngoài giờ!”

Trần Nguyên nghiêm túc nói sau khi hoạch định chiến thuật.

Mọi người đều gật đầu.

Sau đó, sau khi Sở Hằng sắp xếp chính xác và khoa học, lớp 16 bước lên sân khấu.

1,9 giây nghe có vẻ rất nhỏ nhưng trong một trận bóng rổ, bạn thậm chí có thể rê bóng trong một giây.

Vì vậy, việc bắt bóng và chuyển đi là điều không thể.

Làm như vậy chắc chắn sẽ gây nhiễu loạn và tỉ lệ trúng sẽ rất thấp.

Ý tưởng của hắn thật cực đoan.

Để cầu thủ số 34 cao nhất giao bóng, sau đó chuyền cho số 11 ở đầu vòng cung, sau đó chạy nhanh sang góc đối diện để ném ba điểm rồi lao ra và sút.

Với tốc độ của cậu ta, kéo ra nửa thân người cũng không thành vấn đề.

Nhưng Trần Nguyên… hắn đang làm gì vậy?!

Sở Hằng đột nhiên nhìn thấy Trần Nguyên chỉ vào một người to lớn của lớp 18, yêu cầu cậu ta phòng thủ trên không.

Và ở đó, tình cờ lại chính là vị trí đường chuyền của số 11 mà tôi đã chỉ định!

Nhưng Sở Hằng không thể nói được.

Chiến thuật đã được vạch sẵn, nếu thay đổi kế hoạch và hủy bỏ ngay thì thời gian chờ cuối cùng sẽ bị lãng phí, họ đều phụ thuộc quá nhiều vào chiến thuật, những cầu thủ sẽ hoảng loạn, thậm chí sẽ hình thành cục diện không thể chuyền bóng vì bị gián đoạn…

Không, cậu đang làm gì vậy hả Trần Nguyên! ! !

“Đi đi, đứng đó!”

“Nhưng ở đây không có ai mà?” Lưu Nham sửng sốt.

“Đi đi! Đừng nói nhảm nữa!”

Lưu Nham không dám làm trái lời Trần Nguyên, vì vậy cậu ta nhanh chóng đứng ở góc ba điểm phía dưới trước khi đối thủ giao bóng.

Không đùa đâu, khu vực cách cậu ta ba mét đều trống!

Ai lại có thể bảo vệ được không trung trong cú ném cuối cùng?

Việc này mịa nó đơn giản là…

Với một tiếng huýt sáo, số 34 đã đưa bóng đi. Nó được ném thẳng vào số 11 ở đầu chốt, Chu Vũ nhanh chóng tiến lên để phòng thủ.

Bước đầu tiên của số 11 xuất phát cực kỳ nhanh, cậu ta lập tức bỏ chạy, chạy đến ba điểm cuối cùng và nhảy lên…

Tuy nhiên, khi đang ở trên không, cậu ta nhận ra có người đang đứng đối diện mình, người đó cũng bối rối như chính mình.

Lưu Nham cũng nhảy lên và chặn cú ném bằng một bàn tay lớn, hoàn thành cú chặn bóng vào phút cuối một cách dễ dàng.

Tiếng còi vang lên và trận đấu kết thúc.

Tỉ số được ấn định là 70:67.

Lớp 18 giành chức vô địch.

Sân vận động đã dành sự biết ơn cao nhất cho trận đấu tuyệt vời này.

Những mảnh nhựa màu vàng sáng trải ra từ một quả bóng lớn trên bầu trời và trời bắt đầu đổ cơn mưa vàng.

Khoản đầu tư lớn nhất, trận đấu đầu tiên có cúp.

Phát âm không chuẩn nhưng đầy nhiệt huyết lập tức vang lên:

“Nhà vô địch là - Lớp 18!”

“Thắng rồi!”

Hà Tư Kiều có hơi chậm chạp, hoặc có thể nói là do quá căng thẳng, sau khi đài phát thanh tuyên bố xong mới phản ứng lại. Sau đó, cô ôm chặt lấy Chu Phù nhảy nhót.

Chương 469: Ăn mừng quán quân, đi KTV (1)

Tiếp đó, Chu Phù cũng cùng nhảy lên theo.

Lý Ưu U nhìn mà hâm mộ.

Có nam sinh nào không thấy bối rối khi nhìn thấy cảnh này?

Nhưng Trần Nguyên là bạn cùng bàn của cô ấy, chẳng lẽ cậu ấy không quan tâm chút nào sao?

Nếu cậu ấy nhớ thương Chu Phù đúng như lời cậu ấy nói, phải chăng còn có nghĩa là cậu ấy cũng không phải chỉ chú ý vào đúng một người, mà cũng có thể thêm cả mình nữa…

Vô hình chung, Lý Ưu U phát hiện bản thân đã si ngốc đến mức nào, nếu Trần Nguyên thật sự hai lòng, cô ấy thậm chí còn tưởng tượng đối tượng hắn ngoại tình sẽ là mình.

Cho dù vất bỏ cả nhân phẩm của bản thân, không biết chính mình lại thích Trần Nguyên ở điểm nào….

Cô ấy không phải là người không biết xấu hổ như vậy, có lẽ là do chưa tiếp xúc với nhiều người, ít nhất là vì lý do khác.

“Anh trai tôi ngầu lòi chết đi được, anh Nguyên quá trâu bò luôn!” Cậu học sinh nam trong lớp hét lên.

Sau đó, nữ sinh bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Vừa rồi không phải là do Lưu Nham phòng ngự tốt sao?”

“Cậu không hiểu rồi, vừa rồi là Trần Nguyên yêu cầu Lưu Nham phòng thủ trên không. Đầu tiên là dự đoán chiến thuật của đối phương, mà đám người lớp 16 không thể thay đổi chiến thuật mà huấn luyện viên đã sắp xếp, vậy nên họ trực tiếp đụng phải họng súng. Anh Nguyên, cậu đúng là thiên tài mà!”

“À à, tớ hiểu rồi! Ý của cậu là Trần Nguyên thậm chí còn nhìn thấu được đối phương kế tiếp muốn làm gì ấy hả?”

Nghe vậy, Chu Phù mới hiểu rõ rồi nói với Hạ Tư Kiều: “Trần Nguyên đúng là công thần, chúng ta cùng đi đưa nước cho các cậu ấy thôi.”

“Cậu mang nước cho Trần Nguyên?” Hạ Tư Kiều khó hiểu hỏi: “Cậu không sợ Hạ Tâm Ngữ biết sao?”

“Trần Nguyên là cực cưng của tớ, Hạ Tâm Vũ cũng vậy, haha” Chu Phù lấy ra một lon CoCa: “Nếu cậu ấy không vận động thì tớ đưa cho cậu ấy đồ uống có ga. Còn cậu chỉ cần đưa cho Chu Vũ nước lọc là được rồi.”

“Hả? Sao tớ phải đưa nước cho Chu Vũ…”

Hạ Tư Kiều đỏ mặt, ngượng ngùng.

Tiếp đó Chu Phù nắm lấy tay cô rồi bước nhanh đến cầu thang dẫn xuống phía dưới, cười nói: “Bởi vì, mọi người đều rất đẹp trai đó nha.”

Vậy mà khi đã bước xuống dưới rồi nhưng vẫn ngượng ngùng.

Bộ dáng mình đứng dậy hò reo cổ vũ vừa rồi cũng tự làm chính mình cảm thấy thật cảm động…

“Được rồi, đi thôi…”

Hạ Tư Kiều có hơi không tình nguyện nhưng vẫn đi theo.

Ngay khi bọn họ đang chuẩn bị đến gần đội tuyển của lớp thì một đám nam sinh lao nhanh về phía Trần Nguyên giống như máy ủi đất, nâng hắn lên rồi sau đó tung lên cao.

“Chúng ta là nhà vô địch!”

“Quá đỉnh, quá tuyệt vời, quán quân!”

“Vứt nó đi cũng chán, hay là nhân tiện đi một chuyến đến Aruba nhỉ?”

“Tại sao lại muốn nhân tiện làm loại chuyện này? Cái đám giặc quỷ các cậu nhanh buông ông đây xuống, tôi còn muốn gặp ông Mạc, phải chạy qua lớp 18 …chân tôi trẹo luôn rồi này.”

“Mọi người từ từ đã, trước tiên phải nhận giải đã … Các bạn học, nhận giải nào!”

Chủ nhiệm Mai, một người đam mê cuồng nhiệt với bóng rổ trong trường học, cầm cúp và nhắc nhở các bạn nam lớp 18 đang vui vẻ rằng: hãy nhận cúp trước đã.

Đây là trước cúp đầu tiên kể từ khi cúp bóng rổ được thành lập đó nha!

“Được được được, nhận cúp trước đi đã.”

Trương Siêu nhắc nhở mọi người thả Trần Nguyên xuống.

“Siêu Tử giống như một người tách biệt vậy…”

Trần Nguyên sửa soạn lại quần áo, chỉnh lại hình tượng của mình.

“Nhận cúp xong lại đi đến Aruba.” Trương Siêu nói thêm.

“Cậu ấy thế nào mà trông như một người tách riêng biệt chứ?”

“Mọi người cùng đến đây nâng cúp, còn đội trưởng giơ cúp lên.” Chủ nhiệm Mai gọi mọi người đứng ở giữa sân đấu và yêu cầu người quay phim ghi lại cảnh quay.

Nhưng khi nhắc đến đội trưởng mọi người lại do dự. Muốn Trương Siêu lên, nhưng Trương Siêu xua tay cũng không tham lam nhận công.

“Hay là cho Chu Vũ đi? Ba điểm giết cuối cùng gần như ấn định được thắng lợi.”

“Thôi.” Chu Vũ cũng từ chối.

Nếu là trước đây, cũng sẽ không ai khiêm tốn mà từ chối bao giờ cả, nhưng dù sao đây cũng thực sự là chức quán quân, mà lúc này đây, ai trả giá nhiều nhất, ai có thể cầm được cúp trước, đây mới là sự tôn trọng dành cho sự nỗ lực đó.

Thế nên mọi người đồng loạt đều xua tay, cũng tránh ra khỏi chỗ trung tâm rồi nhìn về phía Trần Nguyên.

“Các cậu con mẹ nó, đúng là làm người khác cảm động quá đi mất.”

Trần Nguyên cúi đầu, nhắm mắt lại, che miệng nghẹn ngào nói: “Thật là một đám nhóc ngoan.”

“Cậu mẹ nó chứ, tôi biết ngay mà.”

“Xé nát miệng cậu ta luôn đi!”

“Nào mọi người cùng nhau nâng cúp, đừng quan tâm đến cái người muốn giả vờ ngầu lòi ấy.”

Mọi người lại bắt đầu ồn ào, mà chủ nhiệm Mai mặc đồng phục của giáo viên đứng xen lẫn với nhóm học sinh nam lớp 18 đang mặc áo tên lửa, tâm tình có hơi vi diệu.

Chương 470: Ăn mừng quán quân, đi KTV (2)

Người dự bị cũng có khả năng là người đầu tiên giành được cúp.

Nhưng cậu ta thậm chí còn không có trong danh sách đội nữa!

Thật ra trận này cũng không phấn kích bằng trận ngày hôm đó.

Kỳ thực quán quân cá nhân đã được quyết định từ lâu, chính là Trần Nguyên.

Nhưng điều hoàn hảo hơn nữa là Trần Nguyên giành được chức vô địch, mà lớp của hắn cũng giành được giải quán quân, thật là một kịch bản như mơ.

"Khụ khụ."

Trần Nguyên ho hai tiếng, sau đó đi về phía chiếc cúp dưới sự chú ý của mọi người, ngay lúc chủ nhiệm muốn trao cúp cho hắn thì hắn lại đổi hướng đi về phía bên sân quàng tay qua vai ông Mạc rồi kéo ông vào trong sân đấu.

"Các em tự chụp với nhau là được rồi, đừng kéo thầy…"

Không phải ông Mạc phản đối không muốn đi vào, chỉ là hình thức Trần Nguyên kéo ông lên thế này không tốt cho lắm. Chấp nhận thì là hư vinh, mà không chấp nhận thì có vẻ lại ngượng ngùng.

Nhưng đám trẻ này cũng mặc kệ, nhẹt chiếc cúp vào tay ông.

Mặt khác, ông khó khăn banh mặt, tạm thời gạt qua hình tượng nghiêm túc của giáo viên. Sau đó, nhắn mặt lại rồi dùng sức giơ chiếc cúp lên cao rồi lắc vài cái.

Giống như để thầy giáo phải diễn vai kẻ giết người trong phim, nhân viên công chức lên sàn nhảy giao lưu và một viên kẹo ngọt đang được bỏ vào một cái lồng bát giác để lắc chơi.

Mà giờ phút này đây, ông Mạc đang đi đôi giày da cũ kĩ ngay ngắn chỉnh trang, một đột ngột như vậy trông thật.

Đáng yêu.

Nhưng các bạn học sinh lớp 18 lại cười đến vô cùng happy, ồn ào lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Mà mấy nhãi con đằng sau trực tiếp lao tới, cùng nhau cầm cúp nhảy nhót.

Kẻ thắng thì vui sướng, như thế nào cũng không thể gọi là phóng đại.

Mà bên kia lớp 16, bị thua với số điểm cực thảm đang ôm eo ngồi ở một góc nhìn mà ghen tị.

Hai năm đều liên tục ngồi ở vị trí á quân.

Năm ngoái là do không giữ vững được trụ vào giây phút cuối cùng nên bị sụp đổ.

Năm nay quyết tâm muốn giành được chiến thắng nhưng cuối cùng lại lòi đâu ra một huấn luyện viên siêu cấp đến.

Mà năm cuối cấp cũng không có cuộc thi nào nữa.

Cho nên có thể nói, hai năm đều trở thành phông nền cho đội khác.

Mà một người trong số họ hai lần đều không giữ được trụ bóng, lấy một tay che mặt, hai mắt đỏ lên.

Sau đó, anh chàng to cao số 34 thích Giannis Antetokounmpo, đối với phim khoa học viễn tưởng với đạo đức của thần tượng cậu ta cũng cảm thấy hổ thẹn, tiến lên ôm lấy bả vai đồng đội nói: "Không sao cả, chúng ta đã chơi rất tốt rồi."

"Đi thôi."

"Bị chụp vào sẽ xấu lắm, cùng đi thôi."

Lớp 16 rời khỏi sân khấu trong tiếng vỗ tay, rất có thể diện.

Nhưng mà điều tàn nhẫn nhất đó chính là gã hề từ trước đến nay chỉ có một mình Từ Thần.

"Trần Nguyên này, thế mà cũng thật đẹp trai."

Đứng ở trên khán đài, nhìn lớp 16 tiếc nuối rời sân, những ký ức tồi tệ của Lý Viễn Thâm lại ùa về.

Khi đó, bọn họ càng đáng tiếc hơn một chút, thậm chí còn bị dẫn trước một điểm.

Hơn nữa năm ngoái cậu ta cũng không phải ở trong lớp 26, vì lúc đó chưa phân chia ban khoa học và nghệ thuật.

Cậu ta cũng không phải là một vị vua không nắm được ngai vàng, dù sao đến cả chức á quân cậu ta cũng không giành được.

“Cậu đang nói cái gay gì thế?” 47 đứng bên cạnh tỏ vẻ khinh bỉ, cũng kiêu ngạo nói: “Trần Nguyên là bạn cùng lớp với chúng ta, vậy thì chức quán quân này cũng là một nửa của chúng ta đó nha.”

“Cậu đúng thật là giỏi ké fame thật đấy tiểu 47 à.”

“Là đại 47.”

“Không phải, đại cũng không đúng lắm.”

“Vậy thì 28?”

“28 là cái quần què gì nữa…”

“Bốn bảy hai tám.”

“Guna——”

…….

“Má nó, Trần Nguyên càng ngày càng trâu bò mà.” Chử Hoành đứng ở bên cạnh sân không nhịn được nói một câu thô bạo, nhìn thiếu niên tựa hồ thân hình ngày càng hoàn mỹ hơn trước mà phát thèm.

Trình độ chơi bóng rổ của trường trung học số 11 nằm trong top 4 tiêu chuẩn của trường trung học ở Hạ Hải.

Nhưng nếu Trần Nguyên gia nhập cùng thì Tuyết Bích rất có thể nắm được chức quán quân.

Khi đó có thể thi đấu giải quốc gia, ước chừng cũng có thể thoát khỏi vòng vây và đánh sâu vào top 32 hoặc thậm chí là lọt được vào top 16.

Về phần vào hơn…tuy rằng sự sắp xếp của bọn ông cũng chỉ có như vậy, nhưng có Trần Nguyên ở đây cũng không phải là không thể, số điểm bóng vào còn nhiều hơn so với Lý Viễn Thâm rất nhiều đấy!

Hôm nay chắc chắn phải kéo người này về cho bằng được.

Đây là điều bắt buộc, không thể nghi ngờ gì nữa.

Thi cử?

Còn thi với cả cử cái gì nữa chứ?

504 điểm, cho dù có tiến bộ lên tới 604 điểm cũng không thể vào được Thanh Hoa!

Nhưng nếu cậu ấy đi theo con đường bóng rổ, với tài năng của mình chỉ cần mài dũa dần dần cũng có thể tiến vào trường ABC gì đó mà không cần phải nhét phong bì đỏ!

Chương 471: Ăn mừng quán quân, đi KTV (3)

Cái này không phải còn giá trị hơn so với 985 điểm sao?

Tất nhiên với một người yêu sớm mà có thể thi 504 điểm cũng là một điểm số khá tốt rồi.

Thế nên, chờ đến khi bọn họ chụp xong rồi lại đi tới khuyên nhủ cậu ấy vài câu vậy.

Thật lo lắng, hồi hộp quá đi!

“Nào nào, mọi người đừng vội chụp selfie với cúp, cùng nhau chụp ảnh với ban lãnh đạo nhà trường trước đã.”

Người chụp ảnh nhắc nhở các cầu thủ đừng quá phấn khích mà quên mất phần quan trọng này. Hơn nữa so sánh với ảnh tự chụp thì ảnh chụp này còn đắt giá hơn vì được đăng lên trang web chính thức của trường.

Sau đó, chủ nhiệm Mai cùng phó hiệu trưởng ngồi ở ghế giữa. Ông Mạc thấy thế theo bản năng muốn rút lui nhưng lại bị vài bạn học trong lớp tóm lấy, ép ông ngồi vào trung tâm cùng với phó hiệu trưởng, điều này khiến ông Mạc luống cuống…

Không được, các cậu làm thế này là đang cố làm hại tôi!

Đương nhiên, nhóm ông Đăng là vị trí ngồi mà người đứng trung tâm nổi bật tất nhiên là chỗ của Trần Nguyên rồi.

Nhưng sau đó hắn lại nhẹ nhàng vẫy tay qua Chu Phù.

Chu Phù thấy thế thì vội vàng lắc đầu, cực kỳ phản kháng: Tôi không muốn, tại sao tôi phải ra đó?

Trần Nguyên gật đầu, tiếp tục vẫy tay gọi: cậu qua đây, không sao đâu.

Chu Phù tiếp tục lắc đầu, cau mày: tôi không muốn, cậu đừng có hại tôi.

“Thầy ơi, chờ chút đã, chúng em còn vài bạn học trong ban hậu cần cũng muốn chụp hình chung ạ.”

Trước khi chụp ảnh, Trần Nguyên đi thẳng đến trước mặt Chu Phù, Chu Phù bị dọa đến mức đầu óc choáng voáng muốn trốn đi nhưng lại bị Trần Nguyên nhắc nhở: “Này, làm sao thế?”

Chu Phù bị hỏi như vậy chỉ có thể căng da đầu tiến lên, tiếp đó còn vội vàng kéo tay Hạ Tư Kiều vẫn còn đang rơi vào mộng cảnh, cùng nhau đi vào giữa hàng.

“Ơ ơ ơ? Cậu làm gì vậy!” Hạ Tư Kiều đỏ bừng mặt.

“Mấy đứa trẻ này đang đền ơn chăm sóc ngược lại chúng ta… chấp nhận đi nào.”

Chu Phù đúng thật là tinh ranh mà, có thầy Mạc còn chưa tính mà còn có cả phó hiệu trưởng nữa đó!

Thấy hai cô bạn đi tới, đám nam sinh trong lớp vui vẻ: “Tốt quá, còn được chụp chung với cả gái đẹp nữa.”

“Sao cậu lại nghĩ Chu Phù không phải là gái đẹp hả?” Hạ Tư Kiều lập tức nghẹn ngào nói.

“Chị Kiều, có lẽ là cậu ấy đang nói về…”

“Im đi.” Hạ Tư Kiều lập tức thúc khuỷu tay vào người Trần Nguyên.

Nhìn thấy ba người như vậy, ông Mạc không nhịn được nhắc nhở: “Hạ Tư Kiều nhanh đến đây, đừng lãng phí thời gian của hiệu mtrưởng.”

Sau đó hai cô gái buộc phải đứng trong đội hình quán quân.

Mà trong đó, Trần Nguyên thật may mắn được hai cô gái trái ôm phải ấp.

Đương nhiên, sở dĩ phối hợp như vậy cũng là vì muốn Vũ Tử có thể tự nhiên đứng cùng với Kiều Tử yêu quý của mình.

Mà hai người cũng không hề kéo hông, cũng giống như mọi người dính sát vào nhau chụp ảnh chung. Chu Vũ lại một lần nữa nở ra một nụ cười tươi có thể so với cả ánh nắng mặt trời, làm khoé môi chị Kiều cũng cong lên theo.

Chu Phù ở bên cạnh Trần Nguyên, tại lúc đang chụp ảnh thì hơi nghiêng đầu nhìn về phía chàng trai bên cạnh mình.

Người cậu ấy gọi là mình, không phải Đường Tư Văn, càng không phải là Lý Ưu U.

Ở giữa các nữ sinh, hay đúng hơn là trong toàn bộ lớp học, hắn quả thật là người đối xử tốt nhất với cô ấy.

Còn ở trước mặt hiệu trưởng cùng thầy giáo…

Người đàn ông này, cô ấy sẽ luôn nhớ kỹ!

Đưa ra so sánh thì nụ cười ngọt ngào của Chu Phù có thể gọi là điểm nhấn duy nhất trong bức ảnh của nhóm quán quân này.

Dù sao còn có thầy Mạc và phó hiệu trưởng…Chủ yếu là vì có phó hiệu trưởng ở đây nên mọi người đều không mấy thoải mái, ngay cả Đường Kiến cũng trở nên nghiêm túc, phó hiệu trưởng thật ngốc!

Chờ đã, Đường Kiến lẻn vào từ lúc nào đây?

“Các anh trai ơi, cho em sờ thử vào cúp một tí nha.” Đường Kiến hèn mọn cầu xin.

“Không được, là ai đưa Đường Kiến vào đây? Làm sao mà trong đội hình quán quân lại lòi ra một người qua đường hả?”

“Để cậu ta cầm cúp đi.”

“Đúng vậy, Chu Thương giới thể thao, giá đựng cúp hình người.”

Các đồng đội bắt đầu từng người chụp ảnh chung với chiến lợi phẩm của mình.

Mà trong lúc này đây, Chử Hoành đi tới vừa lúc nhìn thấy thầy Mạc thì lập tức giữ chặt ông lại, sau khi ba người đứng thành

một nhóm, ông ta chủ động nói: “Thầy Mặc à, ông thấy thế nào nếu Trần Nguyên đi theo con đường năng kiếu thể dục?”

Được hỏi về vấn đề này, vẻ mặt ông Mạc lại khá vi diệu. Sau khi suy nghĩ một lúc thì ông ấy hỏi: “Bây giờ mới lựa chọn liệu có hơi muộn rồi không?”

“Không muộn, không muộn.” Chử Hoành nghiêm túc nói: “Cậu ấy rất có tài năng, rất nhiều trường học khác đang nhăm nhe muộn cướp cậu ấy đi. Về phần các kỹ năng cơ bản thì rất dễ để tập luyện, chỉ cần dành cho tôi vài ngày cuối tuần là được, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến việc học tập của cậu ấy. Đến lúc đó cho ông xem, với khoảng 400 điểm cộng với điểm chuyên môn thể thao, chẳng phải có thể tùy tiện đạt được 985 điểm à?”

Chương 472: Ăn mừng quán quân, đi KTV (4)

“Sao mà chỉ có hơn 400 điểm…”

Trần Nguyên sững sờ, ông ta đang nói cái gì vậy?

Ồ, có nghĩa là nếu hắn không tham gia vào đội thể dục thì 500 điểm cũng không đạt nổi.

Big bang!

“Nhưng 985 trong thể dục…”

Ông Mạc lắc đầu.

Điều này cũng giống như 985 trong nghệ thuật.

Chắc chắn là có hàm lượng vàng ở đó.

Nhưng mà, so sánh với ban khoa học tự nhiên thì cũng không kém cạnh nhau mấy.

Quên đi, người gánh vác mới chính là người chiến thắng.

Ông Mạc chỉ là một giáo viên cao cấp đã dẫn dắt không ít các học sinh thi đại học mà thôi.

“Nhưng ít ra nó vẫn còn tốt hơn là so với toàn là văn hoá … phải không?” Cử Hoành hỏi.

Nói đến một phần bị bỏ rơi ở giữa đó!

Bày tỏ sự thiếu tôn trọng của bạn đối với thần nguồn.

“Đừng nói đến chuyện này nữa, ngày mai sẽ có kì thi hàng tháng.” Ông Mạc suy nghĩ một chút sau đó trả lời: “Thi trước đã, thi xong rồi nói sau.”

“Vậy ý của thầy Mạc là…chỉ cần không thi được 560 điểm trở lên thì có thể cân nhắc về việc học thể dục?” Vẻ mặt Chử Hoành xen lẫn kinh ngạc và vui mừng, giống như tìm được bảo vật.

“Tôi cũng không nói là 560…”

560 thì có thể mua được một quyển!

Nhưng có thể nhận được một quyển còn được chơi thể thao, sao mà phải bận tâm nhiều.

Chẳng qua trên phương diện tiêu chuẩn thể dục của Trần Nguyên thì quả thật còn vượt trội hơn việc học tập của hắn. Nếu có thể tỏa sáng trong lĩnh vực này thì đó cũng không phải là một lựa chọn sai lầm.

“Vậy chúng ta quyết định xong rồi nhé, tôi sẽ đợi xem kết quả thi của cậu thế nào!”

Chử Hoành trực tiếp quyết định như vậy rồi chủ động nói lời tạm biệt, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội từ chối.

“Em đừng quá để ý đến những lời vừa rồi.” Ông Mạc khá bình tĩnh nói với Trần Nguyên: “Cho dù không đạt được 560 điểm, chỉ cần có tiến bộ vượt bậc thì em vẫn có thể tiếp tục học khoa học tự nhiên.”

Vậy có nghĩa là nếu không có tiến bộ vượt bậc thì hắn sẽ phải bị đày đi tham gia khoa võ đúng không.

“Vâng, thưa thầy.” Trần Nguyên gật đầu không giả vờ bị ép buộc.

Khi đối mặt với ông Mạc thì không cần giả vờ, ông ấy chưa bao giờ đánh giá thấp bản thân hắn, vẫn luôn coi trọng hắn.

Đối với cái tát vừa rồi của đối phương.

Nhìn ông Mạc bị ăn đủ hắn cũng cảm thấy đau lòng.

“Đi chụp ảnh đi.”

“Vâng ạ.”

Cứ như vậy, Trần Nguyên lại trở lại chỗ mọi người đang tụ tập.

Sau đó, Chu Phù gọi hắn lại rồi đưa cúp cho hắn.

Trần Nguyên tưởng fan nữ này muốn chụp ảnh chung với hắn nên đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng kết quả là cô ấy kéo Chu Vũ lại đây rồi sau đó lấy điện thoại di động ra: “Hai người đứng yên, để tôi chụp cho các cậu một tấm.”

“Này, cậu.”

Chu Vũ và Trần Nguyên đều phản ứng tương tự như nhau.

Nhưng đối phương đã làm động tác OK, bọn họ cũng không còn cách nào khác là cùng nhau giơ cúp lên cao chụp chung một bức ảnh.

“Cầm lấy.” Trần Nguyên nói.

“Tại sao?” Chu Vũ khó hiểu hỏi.

“Tôi muốn đi mua cái…”

“Mua tất quả quýt đi, tôi thấy cậu trông giống quả quýt lắm!”

“Các cậu nhìn đi, thời kỳ phản nghịch đấy.”

“Đừng có la, chẳng phải cú ba điểm hôm nay của tôi đã cứu rỗi sự nghiệp huấn luyện của cậu sao?”

“Vâng vâng vâng, anh Vũ Tử là lợi hại nhất.”

Ai cũng muốn giữ thể diện cho mình, cho dù anh Vũ không thấy biết ơn với Trần Nguyên, nhưng cậu ta vẫn không nghĩ muốn tham lam giành công, để cậu ta trở thành người đàn ông hoàn mỹ 100% ở trước mặt chị Kiều.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ anh Vũ Tử tự biết ơn chính mình, dù sao cậu ta cũng đang nói thầm trong lòng:

【 cha ơi, cảm ơn cha. 】

Lại muốn sửa mấy tiếng lòng đó đúng không?

Thật là, thật là.

“Đúng rồi.” Đúng lúc này Trương Siêu đi tới rồi nói: “Mọi người đã thảo luận xong, quyết định tổ chức tiệc ăn mừng, tuần này không phải mọi người được nghỉ sao, thứ sáu sau giờ học chúng ta cùng tới KTV.”

“Được.” Trần Nguyên ra dấu OK.

“Được, được.” Chu Vũ cũng đồng ý.

“Hai cậu cũng tới chung đi.”

Trương Siêu lại hướng đến Chu Phù và Hạ Tư Kiều nói.

“Hả? Cái này…” Chu Phù rất muốn đi, dù sao cũng có Trần Nguyên. Vậy nên, cô nhìn về phía Hạ Tư Kiều.

“Đội bóng có tám người, có một người ở lớp 15, còn thêm cả hai chúng tôi nữa à?” Hạ Tư Kiều nói.

“Ai ở lớp 15…”

Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

Nhưng không có ai để ý đến hắn.

Vì vậy, hắn lại hỏi: “Không phải nói là Trần Nguyên, người dẫn dắt các bạn học lớp 18 giành chức vô địch đấy sao?”

Vẫn không có ai để ý lại hắn.

Mẹ kiếp, Trương Siêu, Chu Vũ, Hạ Tư Kiều, Chu Phù…khoan đã, đại ngu ngốc!

“Còn có Đường Kiến nữa.” Trương Siêu nói

Hai nữ sinh thấp giọng thảo luận sau đó thì gập đầu đồng ý.

“Nhưng đến lúc đó có ai muốn mang theo bạn gái thì nói trước cho tôi một tiếng là được.” Trương Siêu bổ sung thêm.

Chu Phù nghe thấy vậy thì đột nhiên giơ tay lên, trước khi Trần Nguyên muốn ấn tay cô ấy xuống muốn thuyết phục cô ấy đừng làm vậy, cô ấy nói: “Chúng tôi bên này cũng muốn dẫn thêm một bạn gái khác nữa nha.”

—

Chương 473: Muốn xác định quan hệ (1)

Quyết định của Chu Phù khiến Hà Tư Kiều vui vẻ, đồng thời cũng hét lên: “Chúng ta có thể mang theo một cô bạn gái nhỏ được không?”

“…”

Trương Siêu hơi sửng sốt, nhìn hai người vừa nói câu này, khó hiểu hỏi: “Cô bạn gái nhỏ của các cậu … là cùng một người à?”

Chu Vũ bậc cười tỏ vẻ thích thú.

Diễn xuất của hai cô gái này quả nhiên rất hiệu quả.

“Cái quái gì vậy, cậu rõ ràng biết là cậu chỉ đang ở đây giả vờ thôi mà!” Hà Tư Kiều khinh thường nói với Trương Siêu.

“Người mà các cậu nên nói hẳn phải là Trần Nguyên cùng vị kia nhà cậu ấy…” Trương Siêu nói đến một nửa thì thấy lão Mạc đến nên vội vàng im miệng.

“Đúng vậy, chính là cô bạn gái nhỏ ở trường trung học phổ thông số 4 của Trần Nguyên…”

“Khụ khụ.” Trương Siêu nhắc nhở.

“Cậu sao vậy?” Hà Tư Kiều khó hiểu.

“Khụ khụ.” Trương Siêu tiếp tục nhắc nhở.

“Bị cảm thì đi tiêm đi, đừng có ho ở đây, chúng ta đang nói tới đâu rồi nhỉ…”

Hà Tư Kiều còn chưa nói hết câu thì đã thấy lão Mạc đi ngang qua bọn họ. Sau đó lập tức bị dọa sợ ngay tại chỗ, chờ đối phương đã đi xa, cô ấy mới hạ giọng hỏi: “Không phải chứ, lão Mạc đến sao mấy cậu không nói cho tôi biết?”

“Tôi khụ đến mức sắp bị viêm amidam thiệt luôn rồi nè.” Chu Vũ yếu ớt nói.

“A, thật xin lỗi!” Mặc dù ngày thường Hà Tư Kiều không có hình tượng cá nhân, nhưng trường trung học phổ thông số 11 thật sự đang bắt những học sinh yêu sớm, vì thế cô ấy cảm thấy vô cùng có lỗi mà nói với Trần Nguyên: “Tôi không biết thầy ấy đang tới, thật sự không phải tôi muốn hại cậu đâu…”

“Không sao, đợi ngày nào đó cậu yêu sớm thì tôi cũng làm như vậy, vậy thì huề nhau rồi.” Trần Nguyên hào phóng nói.

“Cậu nhất định phải trả thù có đúng không?” Hà Tư Kiều đã sớm xin lỗi, nhưng thấy đối phương vẫn kiên quyết không chịu thuận theo bỏ qua, nên cô ấy liền dứt khoát thu hồi lại cảm giác áy náy.

“Không có bác bỏ tin đồn sẽ yêu sớm…”

Chu Phù lại tiếp tục nói bằng chất giọng nhỏ nhẹ, ngọt ngọt ngọt.

“Cho nên nói, cậu xác định rồi à?” Trương Siêu tiếp tục hỏi.

Số lượng người trong bữa tiệc quyết định địa điểm và tổng mức tiêu phí, mỗi một sự kiện trước khi bắt đầu đều cần phải đặt trước trước. Hơn nữa đối với học sinh trung học, trên cơ bản không có vấn đề gì khi số lượng học sinh dự kiến và thực tế khác nhau, hoặc là chênh lệch quá lớn.

Khác với những người cần cù chăm chỉ trong xã hội, những học sinh ở độ tuổi thanh xuân này không có lý do gì để lỡ hẹn, ngoại trừ cơn đau viêm ruột thừa cấp tính mà thôi.

“Không xác định lắm … Cậu cứ tính cho tôi trước đi, rồi tôi sẽ nhanh chóng nói cho cậu biết.” Trần Nguyên nói.

Mặc dù đàn ông vùng Đông Nam rất có mặt mũi, về cơ bản cũng nói một là một hai là hai, nhưng đôi khi đàn ông vùng Đông Nam cũng cần có không gian riêng tư.

Nếu Hạ Tâm Ngữ đồng ý, thì đó chính là mình - tông chủ thứ tư giúp cho mười một tên nhóc con trong tông môn này được mở rộng tầm mắt.

Nếu Hạ Tâm Ngữ từ chối, thì chính là hôm nay đột nhiên hắn muốn uống chút rượu, có con gái ở cạnh thì quá phiền phức, cô nhất quyết muốn tới nhưng hắn lại không cho.

Đây là, người đàn ông vùng Đông Nam không bao giờ bị lật thuyền.

“Được.” Trương Siêu gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi Chu Vũ để xác nhận: “Cậu có muốn dẫn theo bạn gái không?”

“Sao cậu lại mặc định tôi chỉ có một cô bạn gái chứ…” Chu Vũ ngơ ngác.

“Cậu có dẫn theo bạn trai không?” Trương Siêu lại hỏi Hà Tư Kiều.

Hà Tư Kiều cau mày, nhìn Trương Siêu rõ ràng có chút kỳ quái, cô ấy trở nên cảnh giác: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là vừa rồi Đường Kiến mới dạy cho một phương pháp thôi.”

Trương Siêu lắc đầu, lại nhìn Chu Phù, rất công bằng mà dò hỏi: “Cậu có dẫn theo bạn trai không?”

Chu Phù dang rộng tay, lắc đầu, cười nói: “Tôi không có bạn trai.”

“Được rồi, tôi đã hiểu.” Trương Siêu gật đầu, sau đó xoay người.

“Không đúng, vừa rồi Đường Kiến dạy cậu cái gì vậy? Trương Siêu cậu đứng lại đó…”

Hà Tư Kiều hoảng sợ, nhanh chóng gọi Trương Siêu. Nhưng tên lớp trưởng này lại không cho cô ta chút mặt mũi nào, trực tiếp cùng đám nam sinh tụ tập lại nói chuyện gì đó.

Rõ ràng là có liên quan đến việc luân phiên dò hỏi vừa rồi.

Chẳng lẽ mình trả lời sai gì rồi sao?

“Chắc là đề tài dành cho bọn con trai á… nhưng tôi nghĩ lần này không nên liên quan đến nội dung khiêu dâm đâu.” Chu Phù nói.

“Để tôi đi tìm hiểu xem.”

Trần Nguyên cũng rất có hứng thú, hắn làm động tác OK, sau đó đi tới, chen vào vòng tròn do bọn con trai tạo thành, hai tay lần lượt đặt lên vai Đường Kiến và Trương Siêu.

Khi Trần Nguyên đến, bọn họ vẫn còn ồn và tương đối bình tĩnh.

Sau đó, Trần Nguyên nghe được những người này vui vẻ trò chuyện.

“Họ nói gì?” Đường Kiến hỏi.

Chương 474: Muốn xác định quan hệ (2)

Trương Siêu thành thật trả lời: "Theo như cậu dặn, tôi hỏi họ có muốn dẫn theo người yêu đi hay không, Chu Phù trả lời cô ấy không có bạn trai, Trần Nguyên mặc dù có chút mạnh miệng, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý…"

"Gì mà mạnh miệng chứ? Tôi không phải đã nói có rồi sao?" Trần Nguyên không phục.

"Đừng chen ngang."

Đường Kiến liếc nhìn Trần Nguyên, ý bảo hắn đừng gây chuyện. Sau đó cậu ta quay lại đề tài, tiếp tục phân tích: "Theo lý mà nói, người mà có người yêu thì thường lúc này sẽ thừa nhận hoặc đồng ý giống như Trần Nguyên. Còn người không có người yêu như Chu Phù thì cứ nói thẳng. Dù sao đây cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ. Còn nếu né tránh đề tài hoặc nói đùa, vậy thì tám chín phần mười là đang trong giai đoạn mập mờ rồi… À mà, Chu Vũ Hà Tư Kiều đã nói gì vậy?"

Trương Siêu bắt đầu nhớ lại, nhưng lại nhớ không rõ.

Sau đó, Trần Nguyên lập tức đặc biệt tích cực bổ sung: "Lúc đó Chu Vũ nói lảng sang chuyện khác, còn Hà Tư Kiều thì trực tiếp có thái độ đầy căng thẳng, có chứng vọng tưởng bị hại. Cô ấy hỏi ngược lại anh Siêu muốn làm gì."

"Này… này quá rõ rồi."

Bây giờ Đường Kiến nhớ lại, cử chỉ kia của Chu Vũ quả thực có gì đó không đúng, căn bản không nhìn ra người bạn cũ lớp 18 của mình. Vì vậy, cậu ta lộ ra nụ cười xấu xa: "Đúng như tôi nghĩ, hai người này thật sự có vấn đề."

"Ha ha, khó trách hôm nay Vũ nhi lại giả vờ ngầu, thì ra là vậy." Chu Từ Hào nghĩ tới thái độ sợ sệt của bạn mình lúc nãy, đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Có vợ đang xem bên cạnh nên ngay cả anh em kêu gọi cũng không đáp lại, muốn làm anh hùng bất khuất có phải không?

Chết tiệt, cơm chó ngọt thật chứ.

“Úi trời ơi, mấy cậu nói tôi mới biết á nha.” Bộ dáng Trần Nguyên giống như vừa chợt nhận ra điều đó, sau đó cười một cách đầy sảng khoái: “Vậy đến lúc vào ktv mấy cậu có kế hoạch gì không?”

“Đi nhiên là có rồi.”

Bộ dáng Đường Kiên nhìn hắn như một người đang nói nhảm.

“Cậu nói sao?” Trần Nguyên hỏi.

Trương Siêu nói thật: “Vốn là muốn lợi dụng cậu với bạn gái cậu, để hai người các cậu hát tình ca, nhưng tự nhiên cậu lại thò mặt qua đây…”

“Vậy để Chu Vũ lên đi, bên đây của tôi đã đôi vợ chồng già rồi, không có tiết mục nào hiệu quả đâu.” Trần Nguyên nói.

“Cũng đúng, nhưng cậu đừng để lộ chuyện này ra ngoài.” Đường Kiến nhắc nhở.

“Sẽ không đâu.”

“Nghĩ đến cảnh kia, tôi lại không nhịn cười được. Chị Kiều thế mà cũng sẽ có ngày này…” Cho dù có ra sao thì Chu Từ Hào vẫn chỉ có một ấn tượng độc nhất đối với Hà Tư Kiều.

Cho nên sẽ rất thú vị nếu tìm ra được thêm nhiều khuôn mặt khác của cô ấy.

“Điều làm tôi ngạc nhiên nhất chính là Vũ nhi kia.” Trần Nguyên tỏ vẻ biết người biết mặt không biết lòng, thở dài: “Thế mà cậu ấy giấu tốt thật, ngay cả tôi ở bên cạnh cậu ấy mà cũng không hề hay biết gì cả…”

“Thật ra hôm đó sau khi Chu Vũ thay Hà Tư Kiều đánh, tôi đã cảm thấy … bên trong hình như có chút chuyện riêng.” Trương Siêu nói.

“Chỉ có thể nói, một trận bóng rổ đã vạch trần ra được người nào đó.” Trần Nguyên gật đầu.

Khi mọi người đang trò chuyện vô cùng cao hứng và dần dần mỉm cười, Lưu Nham ở một bên cuối cùng cũng hiểu ra, đột nhiên nói: “Ý mấy cậu là, Chu Vũ và Hà Tư Kiều có đối tượng mập mờ rồi á?”

“…”

Bốn người đồng loại nhìn về phía cậu ta, sau đó mím môi đẩy cậu ta ra khỏi cuộc họp vòng tròn.

Tiếp đó, bốn người bắt đầu thảo luận sôi nổi về những tiết mục thực tế sau giờ học vào thứ sáu - "Anh Muốn Hát Cùng Em".

……..

"Thật là một đám đàn ông buồn cười, sao có thể giống mấy bà già nhiều chuyện trong xóm thế nhỉ." Hà Tư Kiều không khỏi phàn nàn khi nghe Trần Nguyên kể đơn giản về thông tin mà hắn hỏi thăm được.

"Có lẽ con trai cũng có bí mật." Chu Phù hiểu rất rõ, sau đó nói đùa: "Không chừng họ còn đang nói về mấy bạn nữ nữa đó."

"Đồ ngốc." Sau khi Hà Tư Kiều đánh giá xong, cô ấy lại hỏi Chu Phù: "Vậy ngoài Trần Nguyên ra, cậu còn thích chàng trai nào khác không?"

"…Cẩn thận lời nói của mình chút đi Kiều Kiều." Chu Phù bị lời nói của cô ấy dọa sợ, nên vội lên tiếng nhắc nhở.

Cái gì mà nói ngoài Trần Nguyên ra còn thích chàng trai nào khác không …

Bộ việc mình thích Trần Nguyên là sự thật sao?

"Không biết, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn sẽ có rất nhiều chàng trai theo đuổi cậu. Nhiều người như vậy chẳng lẽ cậu lại không thích ai cả à?" Hà Tư Kiều cảm thấy một mỹ nhân trung học ngực khủng cao lớn sao có thể không xuất sắc được chứ, nhưng Chu Phù hình như một chút cũng không hề có khuynh hướng này.

"Tôi đã nhìn thấu thế giới phàm trần này rồi." Chu Phù lắc đầu, nói một cách khá là tùy ý.

"Từng bị tổn thương rồi à?" Hạ Tư Kiều hỏi.

Chương 475: Muốn xác định quan hệ (3)

"Không có, là trực tiếp nhìn thấu, bỏ qua việc nhấm nháp nỗi đau khổ trong tình yêu." Chu Phù tự giễu nói.

“A…”

Chu Phù giống như một vị thánh nhân vậy, cô ấy hoàn toàn không hề có một chút suy nghĩ muốn ngoại tình nào của con gái, cảnh giới này cao đến mức khiến Hà Tư Kiều hận không thể ngước nhìn lên.

Cô ấy vốn nghĩ mình và Trần Nguyên sẽ trở thành đối tượng của nhau, nhưng hóa ra giữa hai người họ hoàn toàn không cọ sát ra tia lửa nào cả.

“Các cậu không phải cũng đang nói về chuyện của con trai sao…”

Chu Vũ nhịn không được nhắc nhở.

Hà Tư Kiều nói rằng họ ngu ngốc, nhưng họ lại đang làm điều tương tự như nhau, đúng là tiêu chuẩn kép.

“A, tôi đi trước đây, cậu ở lại nha.” Hạ Tư Kiều lúc này mới phản ứng lại.

“…Được rồi được rồi, tạm biệt.”

Chu Vũ thở dài, quay người rời đi. Mà lúc này, Hà Tư Kiều đột nhiên gọi cậu ta lại: “Chờ một chút.”

Sau khi cậu ta quay đầu lại, cô gái nhìn cậu ta rồi đưa chai nước sang, hai má có chút đỏ bừng, nhưng bởi vì muốn giả vờ không có chuyện gì, cô ấy thậm chí còn cố tình tự chứng minh trong sạch bằng cách nhìn thẳng vào mắt cậu ta, như đang muốn nói - Tôi chỉ là đưa chai nước thôi, tôi trong trong sạch sạch.

“Tạm biệt, tôi đi vệ sinh trước đây.”

Lúc này, Chu Phù đột nhiên mỉm cười rồi kiếm cớ rời đi.

Mà sự rời đi của cô ấy đã làm suy yếu đi sự thoải mái của Hà Tư Kiều, hai má cô ấy càng đỏ hơn: “Cậu, cậu tiếp tục đi.”

Không phải chứ, sao Chu Phù lại tự ý quyết định như vậy?

Sao lại không đi WC với nhau … không sợ tôi cô lập cậu à?

“Cám ơn Kiều Kiều.”

“Hả?”

Ngay lúc Hà Tư Kiều còn đang xấu hổ vì Chu Phù làm chuyện không cần thiết, Chu Vũ đã cầm lấy chai nước, vặn ra, giơ lên và bắt đầu uống.

Vừa nãy câu mà cậu ta nói là cảm ơn…

Kiều Kiều.

Hà Tư Kiều chưa bao giờ được người con trai nào gọi như vậy, giống như một quả pháo đang cháy, xấu hổ đến nỗi đỉnh đầu cũng sắp bốc khói, một giây sau sẽ nổ tung.

Mà Chu Vũ thì vẫn còn đang uống nước.

Đầu ngẩng cao, tu ùng ục ùng ục.

Khát như vậy sao?

Cũng đúng, hôm nay cậu ta chỉ được thay ra hai lần, thi đấu gần bốn mươi phút nên việc cậu ta uống nhiều nước cũbg là chuyện bình thường.

Hay là…

Cậu ta cũng cảm thấy quá xấu hổ, nên mới không dám nhìn mình?

Đi đi mà Hà Tư Kiều, đi đi, đừng đứng trước mặt tôi nữa!

Sau khi đưa nước xong thì cứ thẹn thùng mà bỏ chạy như mấy cô gái khác đi, đừng đứng đây mà.

Chẳng lẽ là muốn xem phản ứng của mình như thế nào?

Mình mịa nó có thể phản ứng như thế nào nữa chứ? Mình đã uống gần hết chai nước C’estbon này rồi đó.

Không phải, đây có phải là C’estbon không? Sao lại có cảm giác giống như nước suối Nông Phu vậy nhỉ?

Nhưng thật ra cũng có chút thỏa mãn…

“Đừng để bị sặc.”

Hà Tư Kiều khẽ nhắc nhở khi Chu Vũ đã uống xong nửa chai.

Sau đó Chu Vũ buông chai nước xuống, dùng mu bàn tay lau khóe miệng, lại nhìn cô gái nào đó vẫn không hề nhúc nhích, khuôn mặt còn đỏ hơn mình, cảm thấy có chút không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ bởi vì tôi gọi cậu là Kiều Kiều mà muốn đánh tôi một trận à?

Đệt, vậy thì đến đi.

Ngay tại đây đánh chết tôi đi, nếu tôi dám kêu một tiếng thì tôi sẽ chết ngay lập tức.

Khi Chu Vũ đang định chịu chết một cách hào phóng, Hà Tư Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta, nhỏ giọng ra lệnh nhưng lại không hề có chút yếu đuối: "Đã nhận nước của tôi rồi thì không được nhận nước của người khác nữa."

"…Ừ." Chu Vũ máy móc gật gật đầu.

"Nếu dám nhận của người khác thì tôi sẽ giết cậu."

Hà Tư Kiều nghiến răng nghiến lợi nói xong thì lập tức bỏ chạy.

Chu Vũ bị bỏ lại phía sau, rất lâu cũng không thể tỉnh táo lại.

Một cảm giác chưa bao giờ cảm thấy trước đây bỗng xuất hiện.

Không biết nên mô tả như thế nào.

Đã từng nhiều lần nghe thấy những lời nói cay nghiệt của Hà Tư Kiều, nhưng cậu ta biết tất cả đó đều chỉ là nói giỡn, Hà Tư Kiều là một người rất tốt bụng và chính trực, sẽ không đánh người khác một cách vô lý. Nhưng giờ phút lúc này khi cầm chai nước suối trong tay, cậu ta thực sự cảm thấy đây là một loại đồ vật đặc biệt 'tàn nhẫn'.

Viên đạn lao thẳng tới trúng ngay giữa hai hàng lông mày.

Sau đó, đầu óc bị đánh thành một khối bột nhão.

"Bạn cùng lớp, cậu là Chu Vũ phải không… Tôi thấy cậu chơi bóng rổ rất giỏi, có thể kết bạn không?"

Lúc này, một cô gái dễ thương đột nhiên chạy đến chỗ Chu Vũ, trên tay cầm một chai nước uống bổ sung thể lực, kéo cậu ta từ vực sâu thẳm hỗn loạn trở về.

Chậm rãi cúi đầu nhìn chau nước của đối phương, Chu Vũ tựa hồ cảm giác được trên đầu mình có một tấm biển màu đỏ như

máu ghi chữ “chết”, vì thế vội vàng xua tay nói: “Không, không, thực xin lỗi, tôi …tôi …”

Chương 476: Muốn xác định quan hệ (4)

“Cậu ấy là gay.”

“Hả?”

Nữ sinh sửng sốt, quay đầu lại nhìn Trần Nguyên.

“… A.”

Chu Vũ muốn chết, bởi vì cậu ta phải thừa nhận tin đồn như vậy mới có thể lịch sự từ chối.

“A?” Nữ sinh lại quay đầu nhìn Chu Vũ, sau đó ngẩn người tại chỗ, rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Sao mà một nam sinh chơi bóng rổ có thể bị cong được chứ … Vận động viên cầu lông mà lúc trước mình tỏ tình cũng bị cong, này là vận khí gì vậy trời!

“Không phải chứ, cậu có biết mình đang nói cái gì không?” Chu Vũ bị Trần Nguyên làm cho đỏ cả mặt, lập tức chất vấn.

“Cậu mịa nó thật sự dám do dự sao?” Trần Nguyên nhìn về phía sau rồi nói: “Chị Kiều vừa rồi còn đứng ở vị trí kia nhìn lén kìa, tôi thấy cậu thế mà lại không trực tiếp cự tuyệt, đúng là rất dũng cảm đó.”

Chu Vũ sợ hãi, kinh ngạc hỏi: “Thật sao?”

Giả đó.

Chị Kiều đã rời đi từ lâu rồi.

Tôi chỉ chọc cậu thôi.

“Cậu nói thử xem?” Vẻ mặt của Trần Nguyên khinh thường không chịu nổi.

“Cám ơn anh Nguyên, cậu thật sự đã cứu tôi rồi đó!” Chu Vũ chắp hai tay trước ngực, chân thành cảm ơn Trần Nguyên, khóc gần như Tom vậy.

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Trần Nguyên cũng rất hào phóng, cũng không so đo đến sự thiếu tôn trọng vừa rồi cậu ta đối với mình.

Sau đó bày ra bộ dáng bạn thân, giọng điệu tự nhiên hỏi: “Cho nên đã đến nước này rồi, khi nào cậu mới tỏ tình?”

“Cậu…” Chu Vũ mặc dù rất biết ơn Trần Nguyên, nhưng suy cho cùng thì tiền án của hắn có quá nhiều. Vì vậy cậu ta có chút cảnh giác nhìn tay đối phương đang cắm tay vào trong túi áo, hỏi: “Không ghi âm?”

“Không có, cậu nghĩ tôi mạo hiểm bị chị Kiều đánh đến nhắc nhở cậu chỉ là để lừa cậu nói ra thôi à. Cậu nghĩ tôi là loại người gì vậy chứ? Ôi trời ạ.” Trần Nguyên cảm thấy lạnh, rất lạnh.

Hắn rút tay đang đặt trên màn hình điện thoại ra khỏi túi, thậm chí tâm trạng ghi âm còn không có.

Nếu giữa anh em với nhau mà còn không có sự tin tưởng thì không bằng cứ tuyệt giao luôn cho rồi.

“Anh à, đừng tức giận đừng tức giận. Trước đây anh chơi em nhiều vố như thế, nên giờ em mới lo anh lại chơi em nữa không phải sao.” Chu Vũ vỗ vai hắn, cười giải thích.

“Vậy cậu có dự định gì không?” Trần Nguyên hỏi.

Chuyện này…

Nếu không bị lộ ra, có khả năng Chu Vũ sẽ không có kế hoạch gì hết.

Nhưng vừa rồi Hà Tư Kiều đã nói rất rõ ràng, mình chỉ có thể lấy nước từ tay cô ấy.

Nếu dám lấy nước của người khác, mình sẽ chết.

Có lẽ thực sự là ‘chết’ theo nghĩa đen luôn..

Mà này cũng không thua gì một lời tỏ tình cả.

Vì vậy, cậu ta nhìn Trần Nguyên, cũng tự hỏi cảm xúc thực sự của mình, Chu Vũ nói: “Nếu nói thẳng mà vẫn không bị cô ấy từ chối… vậy là được rồi.”

“Định nói lúc nào.”

“Lúc không có mặt cậu.”

“…Tại sao?” Trần Nguyên khó hiểu.

“Tôi không muốn cậu xen vào.”

Chu Vũ thành thật nói.

“Không phải đó chứ, cậu nói như vậy không sợ làm tổn thương người khác sao?” Trần Nguyên lại bắt đầu cảm thấy buồn bực.

Chu Vũ ngược lại lại nói một cách rất có kế hoạch: “Nếu tỏ tình, tôi sẽ chọn một buổi tối tốt lành, chúng tôi sẽ ở một mình với nhau, ngày hôm sau không có tiết học, tôi sẽ mạnh mẽ bày tỏ tình yêu của mình với cô ấy.”

“Chúng tôi có thể trốn trong bụi cỏ. …”

“Cậu bò, bò cùng với đám người kia.”

Chu Vũ biết rằng Trần Nguyên và những người khác trong câu lạc bộ bóng rổ có thể sẽ có tác dụng tích cực.

Nhưng Hà Tư Kiều nhìn có vẻ là người có khả năng tấn công và phòng thủ cao, nhưng thực chất lại khá yếu.

Loại chuyện như tỏ tình này phải được hai người lên lúc thực hiện.

Hơn nữa như vậy, cho dù có bị đối phương từ chối thì mình cũng sẽ không quá khó coi.

Nhưng mà nếu cô ấy đã nói như vậy … chắc là sẽ không từ chối đâu nhỉ?

Trần Nguyên có thể nhìn ra, hạ người họ là tình yêu thuần khiết.

Hơn nữa còn âm thầm nhiều hơn so với tưởng tượng.

Như vậy thì sẽ không bị khó chịu hay làm phiền.

Nhưng tại sao họ lại tiến bộ nhanh như vậy, rõ ràng tôi mới là người đầu tiên…

Nhắc đến đó: Tôi và Tâm Ngữ đã bộc lộ tình cảm với nhau.

“Nếu như cậu tỏ tình thành công… Cậu sẽ hôn cô ấy sao?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Chắc chắn rồi. Cậu không muốn à?”

“…Có chứ. Tôi chắc chắn sẽ hôn.”

Nhưng mà tôi hôn không được a.

“Vậy, vậy …” Trần Nguyên hạ giọng, tiếp tục hỏi: “Vậy, cậu có muốn làm chuyện đó không?”

Chu Vũ bị lời nói của hắn làm cho sửng sốt, che miệng lại, trầm giọng trả lời: “Tôi không biết. Nhưng tôi cũng muốn.”

“Cậu muốn?” Trần Nguyên ngạc nhiên hỏi.

“Cậu không muốn?” Chu Vũ hỏi.

“Tôi muốn, tôi chắc chắn muốn chứ… Tôi cũng đâu phải là thái giám đâu.” Trần Nguyên có chút nghiêm túc trả lời.

Còn dám muốn cái này?

Tôi thậm chí còn chưa có được một cái ôm tử tế nữa!

Chương 477: Họ hàng của tâm bảo tới (1)

Cho nên, tại sao Chu Vũ lại có thể trực tiếp tỏ tình rồi hôn, thậm chí cho dù cậu ta muốn thì đối phương cũng sẽ đồng ý, còn có thể làm chuyện đó…

Trần Nguyên rơi vào trạng thái hỗn loạn.

“Trở về lớp đi, đã đến giờ học rồi.” Chu Vũ nhắc nhở.

“Đi thôi.”

Trần Nguyên đứng ở bên cạnh cậu ta, rõ ràng hắn cao hơn, đẹp trai hơn, khỏe mạnh hơn, nhưng lại hoàn toàn mất đi khí chất của nhân vật chính.

Không phải chứ, chẳng lẽ chương này là chương dành riêng cho Vũ nhi này hay sao?

Nhưng không thể không nói, tôi đã nhìn thấy một trang giấy thanh xuân từ trên người Vũ nhi và chị Kiều.

Đồng thời, một số xung động cũng dần dần xuất hiện trong lòng tôi.

Tôi cũng thực sự … muốn xác nhận mối quan hệ với cô ấy…

…

Chuyện của Chu Vũ và Hà Tư Kiều khiến Trần Nguyên có chút xúc động, hơn nữa sự kích động do lớp mười tám vừa

đoạt giải quán quân còn chưa hết, dẫn tới mấy tiết còn lại Trần Nguyên vẫn luôn có chút phân tâm.

Mẹ nó, cái tên Vũ Tử này giống như thành viên trong cục bảo mật vậy, chính là không chia sẻ 'kế hoạch cầu phao' của cậu ta cho mình.

Sau đó, hắn cũng chỉ có thể tự bổ não.

Bổ bổ, Trần Nguyên thực sự có cảm giác đắm chìm mạnh mẽ, lúc ở phòng khoá mà không có Hà Tư Kiều ở đó, thình lình hỏi Chu Vũ một vấn đề: "Hai người yêu sớm sẽ không ảnh hưởng đến thành tích sao?"

Sau đó, Chu Vũ cho mình một câu trả lời chấn động tâm linh hắn: "Thành tích của hai đứa tôi cho dù có ảnh hưởng, thì có tổn thấy gì sao?"

"….."

Câu nói này cực kỳ có suy nghĩ triết học.

Có một loại chủ nghĩa hậu hiện đại và chủ nghĩa trừu tượng cùng tồn tại cách huyền diệu.

Hậu hiện đại chỉ "sự tha hoá của bản năng" trong cốt lõi tinh thần của một thế hệ sau 00, mà trừu tượng là chỉ loại hài hước rất kỳ quái khiến người khác mê muội.

Cậu thế mà cảm thấy chút điểm này của tôi đáng để quý trọng?

Cậu thế mà cảm thấy tôi không yêu sớm thì thành tích sẽ tốt?

Cậu thế mà cảm thấy cậu ấy và tôi khác nhau?

Được được được, nói như vậy đúng không.

OK người anh em dễ thương, 《 Chương Đại Học 》 nhìn Tâm Nguyên, 《 Chương Cao Đẳng 》 nhìn Kiều Vũ.

Nhưng mà Vũ Kiều đều là người gốc Hạ Hải, điều kiện gia đình đều khá ổn, lại đều là con một, hình như cũng thật sự không cần phải mù mịt tới như vậy.

Hạ Tâm Ngữ vẫn luôn có nguyên nhân bắt buộc phải nỗ lực, áp lực này không tồn tại trên người người khác.

Vậy thì để lát nói sau đi.

Trần Nguyên chỉ có thể dùng tình huống không giống để trấn an bản thân có chút ham muốn đang xao động.

Sau khi tan học, Trần Nguyên mới nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, Hạ Tâm Ngữ nói cơ thể có chút không thoải mái, tiết tự học buổi tối đã xin nghỉ đi về trước. Mà Trần Nguyên, lại còn là cùng lên xe cùng với Chu Phù, cũng vào lúc xuống xe, không có ở lại, mà trực tiếp về nhà.

Cũng ngay sau khi gửi đi tin nhắn 'Là tôi', gõ cửa nhà đối diện.

Theo lý mà nói, Hạ Tâm Ngữ có lẽ cũng đã tới mỗi tháng luôn có mấy ngày ấy….

Cho nên, là cái dạng này sao?

Trong lúc suy tư, Hạ Tâm Ngữ đi tới cửa, sau đó mở cửa ra.

Trần Nguyên thấy một Hạ Tâm Ngữ có mái tóc dài buông xõa, mặc bộ áo ngủ dài quần dài, có vài cái hình hoa văn đốm trắng sữa. Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên, cô mở miệng cười nói: "Tớ đã ăn rồi, cậu ăn chưa vậy?"

Chính mình đã quen Tâm Ngữ gần một tháng, vào mỗi ngày, trạng thái tinh thần cô đều rất tốt, cho dù vừa mới bắt đầu tinh thần có chút sa sút, cũng coi như không gây hại cho sức khoẻ. Lại nói sau này, lại càng hoạt bát có sức hơn.

Nhìn biểu cảm co quắp có chút vi diệu này, vậy cái trò CD có lẽ cũng tới rồi.

"Cơ thể cậu là không thoải mái như thế nào vậy?" Trần Nguyên lo lắng hỏi.

"Ừm…. Có thể là bị cảm lạnh, bụng không thoải mái." Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng che bụng lại, giải thích.

【 Bà dì là giữa trưa hôm nay tới…… 】

【 Còn tìm bạn học để mượn băng vệ sinh 】

【 Aiya, lại dính ngay trước ngày thi tháng một ngày, thật sự đáng ghét mà 】

"Vậy cậu ăn cơm chưa?" Trần Nguyên tiếp tục hỏi.

"……."

Hả? Mình vừa rồi có phải đã nói ăn rồi hay không….

Vậy tại sao cậu ấy hỏi mình đã ăn chưa?

Cho nên nói, thật ra mình không có nói?

Trên thực tế quả thật là chưa ăn, bởi vì đau nên căn bản không có tâm tình ăn, cho nên liền thừa dịp bây giờ, tuỳ tiện học chút tiếng Anh. Nhưng khoảng thời gian đau lúc đầu này rất khó chịu, tiếng Anh cũng không học vào nổi.

“Tôi nấu chút mì sợi, ăn rồi.” Đứng thật sự là có chút mệt, cho nên Hạ Tâm Ngữ vội vàng nói, “Hôm nay thì không học với cậu học với cậu được, tớ uống chút thuốc, tính nằm trên giường nghỉ ngơi nghỉ ngơi trong chốc lát. Ngày mai cậu thi tháng rồi, nhất định phải chuẩn bị thật tốt nha!”

Chương 478: Họ hàng của tâm bảo tới (2)

Không…không nên nói chuyện có sức như vậy, lại bắt đầu đau lại rồi.

Cái dấu chấm than vừa rồi, như là xả ruột một chút, khiến Hạ Tâm Ngữ đã thật sự chịu tổn hại.

“Ừ ừ, cậu nghỉ ngơi tốt nhé.”

Sau khi Trần Nguyên cười nói, liền rời đi.

Hạ Tâm Ngữ cũng đóng cửa lại, một lần nữa ngồi trở lại trên giường. Sau đó, cầm áo vén lên, lộ ra chiếc bụng trắng nõn, cũng đặt bình nước ấm nhỏ lên trên, lăn qua lăn lại….

Một bên cũng cầm lấy sách tiếng Anh, nhìn bảng từ đơn, cố hết sức ghi nhớ nhiều một chút.

Chỉ hy vọng vào ngày mai, có thể phát huy bình thường.

Thật ra kì thi tháng lúc này đây cũng không ảnh hưởng đến phân ban, thi kém, chỉ cần không phải quá kém, giáo viên cũng sẽ không nói. Nhưng nội tâm Hạ Tâm Ngữ lại cực kì coi trọng, có hơi ‘ngu xuẩn’ bỏ gốc lấy ngọn.

Lúc này đây có thể nói lên điều gì?

Chẳng lẽ mình thi kém, thì phải kéo dài khoảng cách với Trần Nguyên, cũng cho đối phương một ít không gian?

Rất hiển nhiên, đây là không thể nào.

Chẳng lẽ thi kém, dì liền sẽ trực tiếp chia rẽ các cô, không cho phép kết giao?

Vẫn là không có khả năng.

“Mình thật sự là một cô gái ngốc.”

Sau khi suy nghĩ về vấn đề này, Hạ Tâm Ngữ cho bản thân một cái định nghĩa như vậy.

Cô gái ngu ngốc 625 điểm.

Có lẽ, hẳn là càng tự nhiên thêm một chút, càng đối phó nhẹ nhàng với loại quan hệ này thêm một chút, giống như là Trần Nguyên vậy.

Nhưng tình huống của Trần Nguyên không giống lắm, sự nghiệp cấp ba của hắn lúc trước có vài phần thối nát, cho nên bây giờ chỉ cần càng nỗ lực hơn so với ban đầu một chút, thì cũng sẽ tiến bộ.

Nếu mình cũng là bắt đầu từ 500 điểm thì tốt rồi…

Không đúng, trường trung học phổ thông số 4 có người 500 điểm sao…..

Điểm văn hoá của học sinh nghệ thuật có thể có 500 nhỉ.

Sau khi nằm ở trên giường suy nghĩ miên man trong chốc lát, Hạ Tâm Ngữ tính ngủ tiếp một giấc. Mà vào lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếp theo, cô mang dép lê đi tới cửa, thì nghe được là giọng của Trần Nguyên, “Là tôi.”

Vì thế, mở cửa ra.

Nhìn thấy vẫn là Trần Nguyên mặc đồ đồng phục đứng ở cửa, trong tay đưa ra một hộp cơm, cùng với một ít cùng loại nguyên liệu thuốc trung.

“Người thân tới sao không nói với tôi vậy?” Trần Nguyên hỏi.

Hạ Tâm Ngữ không hiểu, mờ mịt hỏi: “Người thân gì….”

“Dì.”

“…..” Nghe thấy cái chữ này, mặt Hạ Tâm Ngữ đã có chút đỏ, sau đó lập tức nói, “Loại chuyện này, chắc chắn là có chút xấu hổ.”

“Không cần phải xấu hổ, cảm thấy thẹn mà cự tuyệt kinh nguyệt.” Trần Nguyên vừa nói, một bên còn lấy ra món đồ vật dùng bao nilon màu đen để bọc đưa cho cô.

Giờ phút này, màu sắc trên mặt Trần Nguyên cũng khá giống của mình. Có thể, không đỏ như mình.

Nhưng hiển nhiên, hắn cũng không thể nào thoát khỏi cảm thấy ngại vì kinh nguyệt.

Hoặc là nói….

Còn chưa có bạn gái đã phải đi mua băng vệ sinh, điều này với hắn mà nói, là một loại khiêu chiến không nhỏ đi.

“Còn nữa đâu?” Hạ Tâm Ngữ cúi đầu nhìn bao ni lông trong tay hắn, hỏi, “Mấy thứ này, nhìn qua có chút chuyên nghiệp….”

“Trứng hầm táo tàu đương quy.” Trần Nguyên giải thích.

Nghe thấy cái này, Hạ Tâm Ngữ liền nhịn không được mà muốn cười, đương nhiên, là cười vì vui sướng. Vì thế, duỗi tay đón nhận, “Cậu thật chu đáo mà, cảm ơn nha.”

“Mượn nồi của cậu dùng một chút.”

“Không có gì đâu, để tớ tự hầm đi, cậu nhanh chạy về nhà ôn tập….”

“Chỉ là thi tháng mà thôi, thả lỏng tâm trạng.”

Trần Nguyên nói xong liền đi vào nhà.

Đối với chuyện này, Hạ Tâm Ngữ cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng mà sau khi đột nhiên nghĩ đến chút gì đó, cô nhanh hơn một bước đi đến cửa nhà vệ sinh, ngồi xổm xuống, nhanh chóng buộc túi đựng rác lại, sau đó mới đứng lên.

“Bạn học Tiểu Hạ.” Trần Nguyên nâng ngón tay lên, làm ra bộ dạng nghiêm túc ‘cần phải phê bình’, nói, “Cậu xem cậu, vẫn là còn cảm thấy ngại vì kinh nguyệt đúng không?”

“Chừa chút mặt mũi cho người ta đi mà!”

Khuôn mặt Hạ Tâm Ngữ đỏ bừng kháng nghị.

Thật ra cũng không phải hoàn toàn bởi vì cảm thấy ngại…. Một đống máu lớn như vậy, nhìn cũng quá dọa người.

Không phải, học sinh cấp ba bây giờ yêu đương không có đến mức độ nhìn thẳng vào kỳ sinh lý cách bằng phẳng như thế nhỉ?

Không đúng, bởi vì bọn họ là học ngoại trú, là thuê nhà, cho nên tất nhiên sẽ trải qua một vòng này.

“Tâm Ngữ, cậu nằm trên giường nghỉ ngơi, tôi hầm trứng cho cậu.”

“….Ừ được.”

Hạ Tâm Ngữ gật gật đầu, sau đó lên giường, dùng chân đắp lên người. Sau đó, quan sát bóng dáng Trần Nguyên khiến tâm tình thập phần vi diệu.

Quan hệ thật tốt quá.

Thân cận quá.

Cái này không coi như là tình lữ , vậy cái gì mới gọi là tình lữ đây?

Thậm chí nói, đều đã là tình lữ siêu việt.

“Nguyên, bộ dạng xuống bếp của cậu còn rất đẹp trai đó.”

Chương 479: Họ hàng của tâm bảo tới (3)

Hạ Tâm Ngữ ngồi ở trên giường chống mặt quan sát Trần Nguyên, ngữ khí ôn nhu như vậy khen: “Nếu là bỏ qua kỹ năng nấu ăn.”

“Thế nào cũng phải chêm thêm một câu này đúng không?”

Trần Nguyên quay đầu liếc nhìn cô, tâm tình vi diệu.

Tin tức xấu: Cô nói kỹ năng nấu ăn của mình kém.

Tin tức tốt: Về sau cơm đều là cô nấu.

Trần Nguyên thậm chí có thể nghĩ đến tình huống sau này, vào lúc chính minh tăng ca ở thư phòng, Tâm Ngữ bưng một chén

canh đi vào đặt ở bên cạnh mình nói: Chủ của gia đình, ăn canh.

Chỉ có thể nói, mỗi một người đàn ông Đông Nam trên cơ bản đều là loại địa vị này ở nhà.

Vậy Trần Kiến Nghiệp….

Cảnh giác trường hợp bôi đen người đàn ông cá biệt ở Hoà Tường!

“Nào, uống chút đi.” Trần Nguyên đem đồ ăn sau khi nấu xong tới trước mặt Hạ Tâm Ngữ. Sau khi đối phương đón nhận, hắn cũng mở hộp cơm mang tới ở trên bàn ra, bắt đầu đúng lúc cơm chiều.

“Cậu còn chưa ăn à?” Bởi vì nấu canh tốn thời gian, mãi cho đến bây giờ Trần Nguyên mới ăn cơm, cho nên Hạ Tâm Ngữ có chút áy náy mà hỏi.

“Không có gì, cơm trưa ăn no, bây giờ mới đói. Cậu mang uống đi, nghe nói có thể giảm bớt đau đớn của bà dì.”

“Ừ, rất ngon.”

Xem ra Trần Nguyên đã nghiêm khắc dựa theo quá trình làm ở trên mạng, táo tàu, đường đỏ, kỷ tử, đương quy, trứng gà, còn có cả gừng. Mặc dù hương vị giống nhau, dù sao cũng là đồ ăn bồi bổ cơ thể, nhưng sau khi uống xong, cái loại đau đớn như xé rách miệng vết thương này, vẫn là giảm bớt không ít.

Cứ như vậy, cô cực kì nghe lời mà ăn hết toàn bộ. Cảm giác đói khát ở bụng cũng dần dần tiêu trừ, thoải mái hơn nhiều.

Lúc này Trần Nguyên cũng đã ăn xong cơm, sau đó giúp Hạ Tâm Ngữ thu dọn rác thải lại, cũng nhân tiện rửa chén sạch sẽ.

Sau khi làm xong hết thảy, đã 8 giờ rưỡi tối.

Bây giờ đáng lý nên là thời điểm hắn học tập, nhưng hắn lại ở lại chiếu cố mình, cho nên Hạ Tâm Ngữ cũng ngại mở miệng đề xuất.

Nhưng mà Trần Nguyên chủ động mở cặp sách ra, chuẩn bị học bài ở trên bàn học của mình: “Cậu đã rất tuyệt rồi, không cần học tàn nhẫn như vậy, hôm nay nhường bàn học cho tôi đi.”

“Được.” Hạ Tâm Ngữ hào phóng nói, “Chừng nào cậu thấy mệt, thì lại về nhà đi.”

Cô thật ra là một người rất phong kiến bảo thủ.

Lúc trước mỗi một lần, chỉ cần tới khoảng 10 giờ, cô liền sẽ lấy lý do nào đó để rời khỏi nhà của Trần Nguyên, trở về nhà của mình.

Trên thực tế sau khi cô trở về nhà, lại học một tiếng.

Bởi vì con gái phải rụt rè, ở trong nhà của con trai quá muộn, chung quy là không tốt lắm.

Không phải sợ bị nói xấu, cũng không có người sẽ biết. Cô chỉ muốn cho Trần Nguyên hiểu rõ….cá tính nào đó của mình.

Mình ở bên cạnh cậu có cảm giác thả lỏng, rất thả lỏng, nhưng cũng có một ít kiên trì— — kiên trì ở mỗi cái giai đoạn, làm chuyện nên làm ở mỗi cái giai đoạn.

Lúc này mới tháng thứ nhất, mà mỗi đêm đều ở phòng của con trai đợi cho đến mười một mười hai giờ, quá tuỳ tiện rồi.

“Đúng rồi.” Trần Nguyên chuyển toàn bộ ghế dựa qua tới, đối mặt với Hạ Tâm Ngữ, nói, “Buổi chiều tôi không phải theo như lời cậu nói là chuyện lớp chúng tôi đạt giải quán quân trận bóng rổ sao, sau đó lớp trưởng nói muốn tổ chức một bữa tiệc mừng, cùng đi KTV.”

“Khi nào vậy?” Hạ Tâm Ngữ tò mò hỏi.

“Thứ sáu chúng tôi thi xong liền tan học, đại lhais vào khoảng 5 giờ.”

“Vậy hẳn là phải chơi đến khuya nhỉ?”

“Cho nên cậu phải đi tới cùng.” Trần Nguyên nói.

“Sao?” Hạ Tâm Ngữ nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhắc nhở đối phương có phải nói thiếu một chữ, cùng với một cái dấu chấm hỏi.

“Cậu phải đi tới cùng.” Trần Nguyên lặp lại sau đó giải thích bổ sung, “Đến lúc đó cũng có người sẽ dẫn theo học sinh nữ.”

“Cái, cái này…..” Hạ Tâm Ngữ do dự, “Tớ không quen biết những người bạn đó của cậu.”

“Bọn họ cũng không quen biết cậu mà.”

“……”

Hai người nói hoàn toàn là hai cái chuyện khác nhau.

Hạ Tâm Ngữ là cảm thấy không quen biết thì sẽ xấu hổ.

Ý của Trần Nguyên là, dù sao đều là không quen biết lẫn nhau, cùng lắm thì trực tiếp làm quen với bọn họ.

“Huống hồ, tớ cũng không quá biết ca hát.” Giọng của Hạ Tâm Ngữ tuy rằng cũng khá được nhưng KTV thì thiếu. Cho dù không phải trình độ mù nhạc, nhưng tóm lại trình độ không cao.

“Đều là gà so với….so với cậu cũng không đỡ hơn bao nhiêu đâu, chủ yếu là một cái bầu không khí.”

“Chỉ là cái này….”

“Tôi đã đồng ý với bọn họ.” Trần Nguyên trực tiếp ngắt lời.

“Được thôi.”

Hạ Tâm Ngữ thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên, thỏa hiệp nói: “Không thể để thật mất mặt trước mặt bạn bè của cậu, tớ đi. Cho dù, tớ vẫn còn cảm thấy không tốt lắm.”

“Hả? Miễn cưỡng như vậy à?” Thấy đối phương nói như vậy, Trần Nguyên cũng không muốn bắt ép cô.

Chương 480: Họ hàng của tâm bảo tới (4)

“Tớ cũng không phải mâu thuẫn, chỉ là….” Hạ Tâm Ngữ sau một phen do dự, nói ra suy nghĩ của mình, “Chắc chắn sẽ có rất nhiều học sinh nam, sau đó bởi vì tớ ở đó, bọn họ sẽ chú ý chừng mực, cũng không quá dám đùa giỡn với cậu, như vậy thì sẽ khiến bầu không khí ngột ngạt. Đoạt giải quán quân hẳn là một chuyện rất vui vẻ, mọi người vẫn nên thoải mái một chút mới tốt.”

Hạ Tâm Ngữ cũng muốn gặp bạn bè của Trần Nguyên, nghe một chút đánh giá của các cô ấy đối với mình.

Ví dụ như cái nhóm đi Ninh Thành kia, thì cũng khá tốt.

Dù sao nghe nói còn có hai cô gái nữa.

“Nhưng mà Chu Phù với Hà Tư Kiều cũng sẽ đi, quy mô của tiệc ăn mừng cũng ấn định không liên quan đến nội dung khiêu dâm…. Như vậy cũng không được sao?”

“Mấy cậu ấy cũng đi?” Hạ Tâm Ngữ rất bất ngờ.

“Đúng vậy, như vậy tôi mới kêu cậu, dù sao cậu còn có thể nói chuyện phiếm với Chu Phù.”

Hạ Tâm Ngữ ngẩng đầu, nhìn Trần Nguyên, đột nhiên mở miệng nói sang chuyện khác: “Hỏi cậu vấn đề này, nếu cậu cảm thấy là không tiện trả lời, vậy….”

“Không cần thu hồi, trực tiếp hỏi.”

“Ai thu hồi chứ?” Hạ Tâm Ngữ cười, khí thế khá mạnh nói, “Ý của tớ là, nếu như cậu cảm thấy không tiện trả lời, đó chính là trong lòng có quỷ.”

Được được được, chơi như vậy đúng không.

“Mời ra câu hỏi.” Trần Nguyên không sợ gì cả, dù sao thân chính không sợ tà.

“Với Chu Phù, là quan hệ gì vậy?”

Hạ Tâm Ngữ nâng ngón tay lên, làm ra tư thế hỏi nhanh đáp nhanh.

“Bạn bè.”

“Không có khả năng biến chất?”

Hạ Tâm Ngữ truy vấn liên tục.

“Không có khả năng.”

Trần Nguyên nghiêm túc trả lời.

“Cậu ấy đẹp hay tớ đẹp?”

Vào lúc Hạ Tâm Ngữ hỏi lần này, đã sắp đem chính mình ra giỡn. Nhưng mà, vẫn là vô cớ căng da đầu gây rối lên.

Lúc này đây, Trần Nguyên trả lời không có kết quả ngắn. Nhưng không phải vì chột dạ, mà là những lời này hắn muốn nói dài: “Nói thật lòng, tôi mù mặt, căn bản không nhận ra ai dễ thương. Nhưng mà tiểu thư Tâm Ngữ, đề cao tiêu chuẩn

thẩm mỹ của tôi, khiến tôi đã biết cái gì gọi là vẻ đẹp thực sự…."

"A a a đừng nói nữa!"

Nhìn ra được Trần Nguyên đang muốn chỉnh giới Hạ Tâm Ngữ liền che lỗ tai lại, ngăn chặn những lời nói gở như vậy tiến vào lỗ tai của mình. Sau đó, chủ động đầu hàng nói: "Tớ biết rồi biết rồi, sẽ không hỏi lại đâu."

Thật ra, cô vẫn luôn muốn hỏi.

Mặc dù Trần Nguyên bất công cho rằng, Chu Phù không thể đẹp bằng mình được. Nhưng Hạ Tâm Ngữ cảm thấy, cô ấy rất đẹp, rất có mị lực, dáng người cũng khiến người khác hâm mộ, nếu chính mình không có trải qua những cái chuyện đó cùng Trần Nguyên, đơn thuần lựa chọn một đối tượng để yêu, giữa hai người, cho dù Trần Nguyên lựa chọn Chu Phù, cô cũng không bất ngờ, ngược lại còn cảm thấy hợp lý.

Mà hai người ở cùng một ban, thời gian ở bên nhau so với mình với Trần Nguyên còn dài hơn, chắc chắn không có khả năng hoàn toàn yên tâm.

"Sao lại đột nhiên hỏi câu hỏi như vậy vậy?" Trần Nguyên tò mò nói.

"Tớ chỉ là cảm thấy các cậu ở một vòng tròn, chúc mừng thi đấu bóng rổ đoạt giải quán quân cũng có các cậu ấy, nói lên rằng các cậu ấy cũng có thể đã được người khác tiếp nhận." Hạ Tâm Ngữ rất là hâm mộ nói, "Hữu nghị như vậy, quá đáng quý, tớ thậm chí còn có chút muốn chuyển đến trường trung học số 11 nè."

Sau khi Hạ Tâm Ngữ nói xong, Trần Nguyên thế mà lại cúi đầu, chơi trên điện thoại?

"Cậu đây là?"

Hạ Tâm Ngữ khó hiểu hỏi.

"Tớ gửi tin nhắn cho Hà Sóng Lớn, xem có thể đem cậu nhét vào lớp hai hay không…."

"Đừng nói giỡn nữa."

Hạ Tâm Ngữ xua tay cười, nhưng thấy đối phương giống như thật sự đang gõ chữ, cho nên trực tiếp thò đầu nhìn qua màn hình điện thoại. Tiếp theo, một phen đoạt lấy, xoá bỏ toàn bộ chữ mà Trần Nguyên đã biên soạn, "Thật là! Cậu biết lớp ba của trường trung học số 4 khó vào như nào không…. Thế mà thật sự muốn cho tớ chuyển vào à?"

"Này, lão tại khẩu hải." Trần Nguyên rất là mất hứng nói, "Tôi còn tưởng rằng cậu thật sự muốn tới."

"Muốn hài hước một chút, không cần quá tích cực."

Hạ Tâm Ngữ không biết chính mình từng muốn chuyển đến trường trung học số 11, Trần Nguyên cực kỳ muốn để chính mình đi qua đó.

Người muốn xác lập quan hệ càng nhanh, cũng là hắn.

Người lúc mới bắt đầu chủ động quả thật là chính mình, nhưng sau này, Trần Nguyên ra đòn càng thường xuyên….

Nhưng điều này không có nghĩa, tâm trí của chính mình yếu hơn cô.

"Nếu Chu Phù cũng đi, tớ đây cũng phải đi." Hạ Tâm Ngữ cười quyết định.

Thay đổi lý do thoái thác, từ 'đi thôi' biến thành 'phải đi' đã nhìn ra được có Chu Phù, cô chắc chắn không có không khoẻ như vậy.

"Không miễn cưỡng đi?" Trần Nguyên hỏi.

"Không miễn cưỡng, rất vui lòng." Hạ Tâm Ngữ gật đầu, cũng nói, "Nhưng mà tớ muốn ngồi ở đó, không chủ động mở miệng hát."

"Được." Trần Nguyên làm ra dấu tay OK.

Chương 481: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (1)

"Nhưng mà…." Hạ Tâm Ngữ lại cười hì hì, "Nếu bọn họ ồn ào, tớ cũng không làm mất mặt cậu. Nam nữ hát song ca, tớ có thể hát một đầu."

Đây rõ ràng là thủ đoạn dùng để làm Vũ Tử, Hạ Tâm Ngữ này tiếp thu nhưng thật ra rất vui vẻ…

“Được, để cậu chọn bài.”

“Tớ chỉ biết hát đơn giản một chút thôi.”

“Đều giống nhau, có kỹ xảo tớ cũng không biết, chỉ là hát cho vui thôi mà.”

“Ừ ừ.” Sau khi Hạ Tâm Ngữ đồng ý, lại nghĩ tới chút gì đó, nói, “Nhưng tụi tớ thứ sáu là đi học, còn có tiết tự học buổi tối, sẽ có chút muộn. Các cậu đi trước, tớ trực tiếp đi tìm….”

Nói được một nửa, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên ôm bụng, nhíu mày, nhẹ nhàng phát ra tiếng ‘a….’

“Rất đau sao?”

“Ừ.”

“Nghe nói vào lúc đau phát tiết một chút thì sẽ đỡ hơn chút.” Trần Nguyên chủ động duỗi một cánh tay ra, đặt ở trước mặt đối phương, “Véo cái đi.”

Nữ sinh trong thời kỳ bà dì rất táo bạo, tính cách cũng sẽ trở nên tính khí thất thường. Nhưng Hạ Tâm Ngữ sẽ không, cho dù ngay khi đau, cảm xúc cũng rất ổn định, hôm nay vào lúc nói chuyện phiếm với chính mình, vẫn luôn là giọng nói nhẹ nhàng.

Trần Nguyên thậm chí cảm thấy nếu tính khí thất thường, cô có thể sẽ dễ chịu hơn một chút.

Dù sao lý do thật sự khiến Tâm Bảo vô cớ gây rối, hắn còn chưa một lần thấy qua.

“Vậy cậu nhắm mắt lại một chút.”

Hạ Tâm Ngữ bắt lấy tay của Trần Nguyên, nói với hắn.

“Quan Nhị Gia quát cốt chữa thương còn có thể chơi cờ cùng Lương Tử, mấy lần này của cậu thì tính gì.” Trần Nguyên rất tùy ý.

“Cậu nhắm lại đi, sẽ có chút đau, thật sự.” Hạ Tâm Ngữ kiên trì nói.

Chẳng lẽ muốn dùng răng cắn?

Vậy quả thật có chút đau.

Trần Nguyên đành phải làm theo nhắm mắt lại.

Tiếp theo, cảm giác được tay của mình bị đôi tay của Hạ Tâm Ngữ nắm lấy, nâng lên một chút. Sau đó, liền nghe được đối phương phụt cười một tiếng.

"Ừ?"

Trần Nguyên khó hiểu mở mắt ra.

Lúc này, Hạ Tâm Ngữ nhéo nhéo lòng bàn tay của hắn, cùng lúc lộ ra biểu cảm giống như xem kẻ ngốc, trào phúng nói: "Đồ ngốc, tớ sao có thể bỏ được."

Trần Nguyên quả thật đã sớm thấy được tương lai vào giờ phút này.

Nhưng mà bởi vì bóng dáng tương lai là không có tiếng động, cũng không nghe được tiếng lòng ảo ảnh trong tương lai, dẫn tới vừa rồi hắn luôn tưởng, Hạ Tâm Ngữ cười, dùng biểu cảm 'trào phúng' vi diệu để nói ra, rốt cuộc là cái gì, sao thoạt nhìn liền thấy ngọt ngào như vậy?

Mà Tâm Ngữ, cũng không phụ sự chờ mong của hắn.

Cho dù thấy được tương lai, tại thời điểm đi đến cái tương lai này, hắn vẫn là thiếu chút nữa thì bị đục lỗ trái tim.

Cái cô nhóc Tâm Ngữ này…..

Mẹ nó thật đáng yêu.

"Như thế nào, cậu cảm thấy tớ sẽ hung hăng véo cậu. Hay là, cắn cậu?"

Hạ Tâm Ngữ khá tò mò nhìn Trần Nguyên, thập phần muốn biết đối phương rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

"Ừ…." Trần Nguyên lắc lắc đầu, miêu tả không tốt lắm, sau đó rộng lượng nói, "Nhưng mà cho dù cắn lên hai cái, có gì là không được đâu?"

Anh đây không đau lòng, anh đây cũng không ủy khuất.

Anh đây khá ổn một chút…..Không phải, anh đây cam tâm tình nguyện trả giá như vậy.

Kính chào kẻ si tình.

“Ngữ khí cứ dần kỳ quái lên, hơn nữa, cảm giác cậu muốn nói mấy lời rất kỳ quái.” Hạ Tâm Ngữ từ từ buông tay ra, luôn cảm thấy Trần Nguyên đang cất giấu cái gì đó, chính mình trước mắt chưa phát hiện ra. Nhưng sau khi phát hiện, có thể sẽ khá không chấp nhận được tính cách.

“Aiya chỉ đùa một chút, đừng tưởng thật ha.”

《 Không có thích bị con gái khi dễ đâu! 》

—— 《 Từng nghe một câu là chỉ cần thêm tên sách vào và nói thật dài thì sẽ trông rất giống như cuốn tiểu thuyết. 》

“Nhưng mà nếu ngày thứ sáu đó bà dì…. Thân thích vẫn chưa có đi, thì tớ có thể không đi được nha.” Hạ Tâm Ngữ thanh minh trước.

Thật ra loại chuyện nghỉ lễ này, cũng không có đau khổ như vậy, dù sao đều phải hoạt động thường lệ mỗi tháng một lần, nếu mỗi một lần đều chết đi sống lại, thì đã sớm có người tự sát. Giá trị đau đớn của Hạ Tâm Ngữ vẫn là rất cao, với cô mà nói, ngày đầu tiên là đau mãnh liệt nhất. Chờ đến ba bốn ngày sau, là gần như rất tự nhiên, chỉ có một chút còn sót lại.

Mà thứ sáu tan học vừa lúc là ngày thứ ba, khi đó nếu còn chưa có điều chỉnh lại, đi theo Trần Nguyên, lỡ như đột nhiên….cũng rất phiền toái.

“Nghỉ ngơi thật tốt là tiền đề, KTV lúc nào cũng có thể đi lại.” Trần Nguyên cười nói, “Nếu cậu đi không được, tôi cũng không đi, ở nhà chơi party quả trứng mà cậu thích nhất với cậu….”

“Hả? Ai yêu party quả trứng nhất….”

“Vậy chơi cái khác, đều được.”

“Không cần.” Nhìn thấy Trần Nguyên muốn bỏ lỡ chủ đề nào đó, Hạ Tâm Ngữ lại trực tiếp kéo lại, nói khá lớn, “Hôm nay khá đau, làm phiền cậu chơi với tớ một chút. Chờ cho đến lúc này, thì không cần. Vẫn nên là có thời gian vui vẻ với mọi người đi, dù sao đoạt được quán quân là chuyện cực kì đáng giá vui vẻ, mọi người cũng muốn cậu ở đó.”

Chương 482: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (2)

“Quả thật.”

Tôi không đi những người đó có lẽ cũng không có mặt mũi tụ họp.

Anh lớn đoạt chức vô địch không có ở đó, còn lại một đám nhân vật cầu thủ ở lại chúc mừng, đây còn không phải là từ gì mà tắm rửa, con khỉ, vương miện sao…

Nhưng mà nói như vậy cũng bất công, con khỉ với vương miện quả thật có quán quân.

“Ngày mai tớ phải thi tháng, phải đi ngủ sớm một chút….”

“Tôi về liền đây.”

“Không cần.” Hạ Tâm Ngữ vẫy vẫy tay, chỉ vào đèn nói, “Cậu cứ ở đây học đi, tắt đèn mở đèn màn, đợi cậu buồn ngủ thì lại trở về. Vừa lúc, tớ cũng có thể giám sát cậu học ở đây trong chốc lát.”

“Giám sát, chính là không ngoan ngoãn học thì sẽ ném văng tôi ra như ném ghế dựa sao?” Trần Nguyên hỏi.

“Hôm nay, đại khái là không có cái sức lực này.” Hạ Tâm Ngữ cười nói.

Làm đến thật giống như ngày thường có không bằng….

Cũng chỉ là một người quyến rũ mềm mại mà thôi.

“Ừ được, cậu nghỉ ngơi cho tốt, muốn uống nước ấm thì nói với tôi.” Trần Nguyên tắt đèn đi, sau đó bật đèn bàn trên bàn học lên, bắt đầu thắp phần sáp dư, tận dụng thời gian.

Hạ Tâm Ngữ cũng không quấy rầy hắn, kéo chăn lên, vẫn luôn đặt ở ngực, gối đầu lên gối ngủ cách an nhàn, vừa mới nhắm mắt lại, liền bị âm thanh lật sách sột sột soạt soạt hấp dẫn sự chú ý. Sau đó, từ từ chuyển tầm mắt qua, nhìn bóng dáng của đối phương….

Mình đang ngủ, cậu ấy lại đang làm bài tập.

Giống như là sống chung vậy….

Tưởng tượng đến một ngày nào đó về sau, hai người không hề là hàng xóm, mà thật sự ở cùng một gian trong nhà, Hạ Tâm Ngữ liền cảm thấy sai lệch, quá mức kỳ ảo.

Vào một tháng trước, trước khi ba mẹ chưa có qua đời, cô đều là ở một mình, trong nhà chưa từng có người thứ hai từng vào. Giải trí duy nhất khi ở nhà một mình, chính là mang theo tai nghe nghe nhạc nhẹ nhàng, sau đó xem tiểu thuyết một lát.

Chuyện này với cô mà nói, chính là loại hưởng thụ cao nhất.

Dù sao làm học sinh, nhiệm vụ của cô chỉ có học tập. Những chuyện bên ngoài chuyện học, trước giờ cô không nghĩ tới.

Đến nỗi yêu đương gì đó, ít nhất tới được Đại học rồi lại suy nghĩ. Thậm chí, cô đã sớm định ra kế hoạch thi lên thạc sĩ, cho dù thật sự tới Đại học rồi, ở loại hoàn cảnh tự do rộng thùng thình này, vẫn sẽ không có suy nghĩ yêu đương như cũ.

Chính mình đối với Trần Nguyên, cũng không phải là nhất kiến chung tình.

Trước kia mỗi lần vào lúc gặp được, thì cũng giống như đối phương nhìn thấy mình, tự nhiên như vậy, không hề hấn gì.

Nếu không có cái biến cố đó, chàng trai hàng xóm thổ lộ với mình….

Không, chính mình cũng không xác định được.

Bởi vì bây giờ quá thích Trần Nguyên, dẫn tới việc cô đối với Trần Nguyên trong trí nhớ trước kia, hơn nữa cũng đủ loại tình cảm.

Nếu không khắc sâu sự trải qua như vậy, cứ kết giao tình yêu bình thường, chúng ta sẽ như thế nào?

Không nghĩ ra được.

Chỉ có thể nói, Trần Nguyên là ở ngoài kế hoạch trong kế hoạch cuộc đời của mình.

Nhớ lại ngày đó chính thức tình cờ gặp gỡ hắn, Hạ Tâm Ngữ giờ phút này, có chỉ là — — may mắn.

Thật tốt quá, không có chết.

Thật tốt quá, thu được ngôi sao là hắn.

Thật tốt quá, đột phá hết tất cả lực cản để đi vào Hạ Hải cùng hắn.

Thật tốt quá, có thể được hắn thích.

Cùng với, thật tốt quá….

【 Tớ cũng rất thích cậu 】

“…….”

Ảnh hưởng học tập, mấy cái này thật ảnh hưởng học tập.

Hạ Tâm Ngữ này có thể đau đến đầu óc hồ đồ, đã quên cô còn đặt cái gương ở trên bàn, vừa lúc có thể nhìn đến cô căn bản là không có nhắm mắt ngủ ngon, mà ánh mắt là nhìn qua với ý cười.

Hơn nữa bởi vì cô nhóc này cười rất ngọt, dẫn đến Trần Nguyên nhịn không được mà lãng phí tinh lực bắt đầu dùng năng lực siêu tử lắng nghe.

Sau đó, liền nghe được câu nói đó.

Thổ lộ.

Lại là ‘Tâm Ngữ’.

Nhưng có lẽ, cũng không khác nhau?

Cô nói ở trong lòng, tim của mình cũng nghe thấy rồi. Hai trái tim, cứ như vậy mà dựa sát lẫn nhau.

Việc xác lập quan hệ này, nói không chừng thật sự không cần gấp.

Thực ra thì, nghe trong kế hoạch của Chu Vũ, những khoảnh khắc vừa thân mật vừa quyến rũ, Trần Nguyên quả thật rất hâm mộ. Nhưng quay đầu lại nghĩ đến, bọn họ cần phải tỏ tình với nhau là do mối quan hệ không xác định. Bọn họ đã trải qua hết thảy, hoàn toàn không có khắc sâu như vậy.

Nói thành thật một chút, Vũ Tử cũng không thể chắc chắn Kiều Tử sau này sẽ là của cậu ta, nếu như quan hệ vẫn luôn không tiến triển trong hai năm này.

Nhưng Trần Nguyên xác nhận:

Hạ Tâm Ngữ chính là của tôi.

Tôi đây, thì gấp cái gì cơ chứ?

Tôi mẹ nó….

Chỉ là muốn thân muốn ôm muốn quyến rũ một chút thôi.

Nguyên Tử tôi đây, cũng chỉ là như thế thôi.

Không được.

Tôi thi tháng chỉ muộn hơn Tâm Ngữ một ngày, cũng nên dồn hết toàn lực, ít nhất thoát khỏi cái danh lớp mười tám tạp nham, trở thành lão Mạc ngồi xuống thổi sáo đồng tử!

Chương 483: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (3)

Vì thế, Trần Nguyên trong khoảng thời gian này, làm nửa bộ đề thi toán học, cũng chính là câu trắc nghiệm, câu hỏi điền vào chỗ trống, hơn nữa ba cái cơ sở giải đáp đề lớn, tổng cộng 116 điểm trọn điểm.

Hắn chỉ tốn 70 phút, toàn bằng thực lực, dưới tình huống không gian lận, đoạt được 108 trong đó.

Điểm bị trừ là một câu trắc nghiệm, câu trả lời thứ hai cho câu điền vào chỗ trống, ba câu giải đáp khác trả lời hoàn hảo, không thiếu điểm nào.

Hắn lại nhìn vào mấy câu trắc nghiệm chưa làm, thấy khá đơn giản, có thể làm được.

Hai câu hỏi khó, ít nhất cũng có thể làm được một nửa, thậm chí là hơn một nửa.

Mà đây đã hơn một trăm ba mươi.

Mặc dù kém hơn điểm trung bình 141 của lớp một một ít, nhưng dù sao chỉ là nghiêm túc lao động khoảng một tháng, tiến bộ như vậy, đã là rất khoa trương rồi.

Nếu khi thi tháng, chính mình có cái tiêu chuẩn này, tiếng Anh lại được tăng thêm 50 điểm nữa, từ 67 thành 120, cho dù mấy môn khác cũng ở mức tương tự, cũng có thể tăng vọt lên 570 điểm.

Mà cái xếp hạng này, hẳn là ở khoảng 240, coi như là bước nhảy vọt lớn sáu đến bảy trăm.

Nhưng mà trên bảng vinh dự của trường chỉ có 100 học sinh đứng đầu.

Đường Tư Văn 611 trong top 100 đứng đầu, hạng 88.

Kỳ thi lần trước hạng một trăm là một học sinh 604 điểm ở lớp hai.

Nói cách khác, xông lên top 100, khả năng chính thức trở thành thiên tài….gần như là không thể ha?

Không có việc gì, cho dù lần này không đạt tới, còn có thi giữa kỳ.

Kỳ thi giữa kì vẫn là liên minh bảy trường Hạ Hải thi liên tiếp, ý nghĩa tham khảo cũng lớn hơn một ít.

Cái gì, bảy trường nào?

Sáu cái thí nghiệm cấp tỉnh và một thí nghiệm thành phố đã đạt đến đỉnh cao, là người anh em rất uy tín rất có giá trị!

Hơn nữa những trường học này còn cực kì kiêu ngạo, đến mức không bao gồm cả trường trung học phổ thông số bốn với trường trung học phổ thông số một, khiến bọn họ cùng với hai trường trung học phổ thông Hải, trường chuyên trung học tự thành lập riêng đồ bỏ đi là ‘Bốn trường Hải Đông’.

Hứ, bốn tử tới, đồ rác rưởi, nơi này là địa bàn của chúng tôi (một đoạn street dance, nghe cho kỹ, bảy trường Hạ Hải chúng tôi là một kì thi liên tiếp cực kỳ khốc liệt (một đoạn street dance), nhưng cậu đoán, ai không nhận được lời mời?

U!

Cái giờ cơ?

Liên minh bảy trường Hạ Hải xách giày cho Bốn trường Hải Đông còn không xứng?

Anti fan câm miệng, 7>4 hiểu không?

“Ha….” Che miệng, ngáp một cái, nhìn thời gian đã rất muộn, Trần Nguyên liền thu toàn bộ sách vào trong cặp, kéo khoá kéo lên. Đứng dậy, vào lúc đang định tắt đèn bàn, hắn nhìn

thấy tư thế ngủ nằm nghiêng người khá không đúng quy củ của Hạ Tâm Ngữ, một cái chân còn lộ ra bên ngoài chăn, biểu cảm lại rất an bình, thoạt nhìn như là ngủ say….

Nhưng lại có một cái ảo ảnh, từ trên giường ngồi dậy.

Sau đó cúi đầu, đôi tây che mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, giống như là đang khắc chế cái gì đó, đem trạng thái thiếu nữ xấu hổ, cùng với nữ thần phát bệnh thần kinh, biểu hiện đến mức cực kì sâu sắc*.

*Từ gốc là “ 入木三分 ” Nhập mộc tam phân.

Nói cách khác, vào ba phút sau, khi chính mình đại khái không ở trong phòng. Cô mới bắt đầu phát tác, phát tác một cách bí mật.

Siêu tử này đã không phải là cường độ lớn, mà là có chút biến thái.

Nếu sao khi chính mình ra khỏi cửa, Hạ Tâm Ngữ cho dù tắm rửa, vậy chính mình chẳng phải là có thể nhìn thấy hình ảnh Hạ Tâm Ngữ chỉ mặc quần áo bên người đi qua đi lại ở trong phòng….

Không được, siêu tử mau thoát, ngày mai đến nhắc nhở Tâm Bảo tắm rửa.

Nhưng mà thời tiết đã chuyển lạnh, cô còn ngủ cái dạng này, đặt đôi chân trắng trẻo non mịn, có độ cong đẹp như ngọc, móng chân được cắt rất sạch sẽ, cầm ở trên tay có thể sẽ có mùi thơm ở bên ngoài chăn, vậy thì sẽ bị cảm lạnh đó.

Trần Nguyên đi đến mép giường, nhẹ nhàng động vào chăn, đắp lên trên chân cô.

Sau đó cô nhóc này giống như có phản cốt vậy, tiếp tục đá chăn.

Vì thế, Trần Nguyên đơn giản chỉnh cả cái chăn. Để cô nằm ở vị trí ở giữa, tiếp theo liền tính rời đi. Mà đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt lấy cánh tay của Trần Nguyên, khiến hắn đứng yên tại chỗ.

Hắn từ từ quay đầu lại, nhìn người vẫn đang ngủ say như cũ kia, bởi vì ban đêm quá yên tĩnh, cho nên có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng uyển chuyển của cô gái……

“Không cần.”

Đột nhiên, Hạ Tâm Ngữ mở miệng.

Nhưng đôi mắt, lại là nhắm.

Là nói mớ?

Trần Nguyên không nói chuyện, không muốn ‘đánh thức’ cô.

Cho nên cô muốn trong lúc nói mớ nói cái gì…. À không, là cô sắp phải ‘vô tình’ nói mớ ra cái gì đây?

“Thật sự không cần, đặt ở trong nhà quá chiếm vị trí.”

“Quá đắt rồi.”

Chương 484: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (4)

“Huống hồ cái này….”

“Tớ cả đời cũng chỉ sẽ mặc một lần thôi….”

Thì ra, là một giấc mơ dạng này.

Ở trong mơ, tới cái tuổi kia rồi, hai người không có thoát khỏi ‘bần cùng’ như cũ, mà cần Hạ Tâm Ngữ kiêm quản gia, như cũ là chủ nghĩa phải cụ thể như vậy. Mà bởi vì giấc mơ quá thật, quá nhập tâm, cho người ta hình ảnh cảm mạnh như vậy….

Nén lại nụ cười, Trần Nguyên điên cuồng ức chế xúc động muốn phá vỡ của chính mình.

Nếu không có thấy được tương lai, hắn sẽ thật sự cảm thấy đây là đang nói mớ.

Dù sao Trần Nguyên từng nghe có người vào lúc nghỉ trưa, đột nhiên hô một tiếng ‘Đại tàn!’, đánh thức một nửa học sinh nam trong lớp.

Cho nên, cũng không phải giấc mơ của tất cả mọi người đều giàu trí tưởng tượng*.

*Gốc là 天马行空 Thiên Mã hành không.

Loại nói mớ chủ nghĩa hiện thực này, rất bình thường.

Nhưng nghĩ thế nào thì cũng là Ngữ Tử tự vẽ bánh cho mình, nỗ lực dạy dỗ một cái tư tưởng, hơn nữa lặp lại pua: đừng nóng vội đừng nóng vội mà, sớm hay muộn gì tớ cũng là của cậu thôi.

Được được được, tôi đây không vội.

Đã bắt đầu dùng nói mớ để trấn an tôi thì tôi còn có thể làm gì bây giờ đây?

Từ từ buông tay ra, Hạ Tâm Ngữ xoay người sang chỗ khác, tiếp tục làm bộ dạng say ngủ.

"Ngủ ngon, Tâm Bảo."

Sau khi cực kỳ nhỏ giọng nói ra một câu này, đèn trong phòng tối rồi.

Trần Nguyên đeo cặp sách, rời khỏi phòng, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Biệt danh ái muội, cứ như vậy chìm vào trong đêm tối, vô thanh vô tức.

Sau đó, gợi lên ngàn tầng gợn sóng….

Sau khi đóng cửa, Hạ Tâm Ngữ ngồi dậy từ trên giường, đôi tay che mặt, lắc lắc đầu: "Chắc chắn là không có bị phát hiện…. Mình ngủ nghiêm túc như vậy."

Hạ Tâm Ngữ là tham khảo qua nữ sinh đột nhiên nói mớ, khi nghỉ trưa ở trường học.

Khi đó mọi người đều ngủ rất an tĩnh, sau đó bạn học nữ ngồi phía sau bất thình lình nói một câu — — Ôm tớ.

Sau đó cô quay đầu, xem đối phương là ngủ say như cũ cũng không có nói chuyện như cũ.

Bởi vậy cô đã kết luận ra, người nói mớ là vô ý thức đột nhiên nói ra một câu, hoặc là một đoạn, sau đó không bao giờ nói, đây là nói mớ cực kì tiêu chuẩn.

Cô miêu tả cho Trần Nguyên một giấc mơ chuẩn bị chụp ảnh cưới….

Vì chính là muốn cho đối phương biết, cô vô cùng xác định quan hệ hai người thuộc về cái gì. Hơn nữa, cô ở trong giấc

mơ, đã tự tin thấy được tương lai của nhau.

Cho nên con trai à, giai đoạn trước mắt vẫn là lấy việc học làm chủ đi.

Chỉ là, tại sao mặt của mình có thể nóng như vậy?

Cái trán cũng nóng.

Cực nóng giống như bị sốt vậy….

Hắn hắn hắn hắn hắn…. Hắn vừa rồi gọi mình là cái gì?!

Cái kia lần đầu tiên xuất hiện ở trên mặt bánh kem, một xưng hô đã khiến cho Hạ Tâm Ngữ đem biểu cảm mặt đỏ đã lâu không dám cho người khác xem, thế mà giờ lại xuất hiện theo phương thức này.

Quả nhiên, Trần Nguyên cũng không có kiên cường giống như trong tưởng tượng.

Chỉ dám thừa dịp mình ngủ nhỏ giọng gọi Tâm Bảo.

Cậu nhát gan.

……

Khi Hạ Tâm Ngữ tiến hành thi tháng đến ngày hôm sau, thì Trần Nguyên bên này cũng bắt đầu thi tháng ngày thứ nhất.

Cùng với môn thứ nhất, ngữ văn.

Các học sinh lớp khác đều phân tán đến các trường thi.

Nhưng bầu không khí lớp mười tám quá hài hoà, căn cứ theo nguyên tắc không vứt bỏ không buông tay, cho dù là đi thi, bọn họ cũng muốn ở bên nhau.

Cho nên, trường thi 31 một phần ba đều là lớp 18.

Nhìn thấy không?

Đây là sự gắn kết của lớp.

Ngồi ở phía sau Trần Nguyên là anh béo của lớp, Dư Gia Thành.

“Anh Nguyên gần đây học giỏi như vậy, nhìn dáng vẻ có hy vọng đột phá lên top 30 trường thi ha.” Dư Gia Thành sau khi một ngụm hút xong một hộp An Mộ Hi, đáp lời với Trần Nguyên.

“Top ba mươi?” Trần Nguyên cười, trả lời khá có lực, “Top ba.”

“666, cậu thật điên cuồng nha anh.”

Dư Gia Thành cũng cười, sau đó ra vẻ thở dài, thật ra vì biểu hiện giai tầng không giống nhau, người rất là khinh bỉ mở miệng nói: “Lần trước điền sai chỗ trong tờ đáp án, nếu không có lẽ tôi là khoảng top 27. Nhưng mà cũng vẫn tốt, ngồi sau anh Nguyên cũng khá tốt.

“Vậy đúng thật.”

Đối với việc này, Trần Nguyên cũng tỏ vẻ hiểu được. Nhưng mà sau khi nói xong, lại bổ sung thêm: “Nhưng có một nói một nha, tôi cảm thấy thí sinh ở số báo danh 11310912 về sau, đều không có lý giải làm bài.”

“……” Dư Gia Thành sửng sốt, sau đó cúi đầu, nhìn số báo danh của mình.

11310913.

Mẹ nó, từ cậu trở lên chúng sinh bình đẳng, từ cậu trở xuống cấp bậc nghiêm ngặt đúng không?

Đáng giận!

Xếp hạng cao hơn tôi một hạng liền muốn kỵ mặt tôi đúng không?

Tôi mẹ nó là điền sai chỗ trong tờ đáp án Tiếng Anh, bằng không điểm còn phải thêm 30, điểm hắn là 534, vừa hay kẹt ở tuyến đầu tiên.

Chương 485: Tâm Ngữ nói mớ, khá ngọt ngào (5)

Lần trước nếu là không qua loa như vậy, tôi mẹ nó cũng có thể nói — — thứ cho tôi nói thẳng, thí sinh dưới tuyến đầu tiên căn bản là không biết làm bài.

Đáng giận, để hắn giả vờ được rồi!

“Nhưng mà cậu gần đây học toán giỏi như vậy, cảm thấy nếu cải thiện hai mươi mấy điểm, tiếng Anh cũng tăng thêm

chút…. Con mẹ nó, không gian tiến bộ của cậu lớn đến khiến tôi ghen tị.”

Ở lớp học, thành tích của Dư Gia Thành thuộc về là hơn trung bình gần top trên, dù sao thường xuyên có thể qua tuyến đầu tiên. Mà loại người như hắn, nếu dựa vào đẳng cấp mà nói, đặt ở toàn bộ trường học, là thuộc về rank vàng. Nhưng ở lớp Lão Mạc, chính là rank kim cương cực kì tiêu chuẩn.

Suất đầu tiên của trường học, trên cơ bản đều là bị các lớp phía dưới liên lụy rồi.

Cho nên lớp mười tám đối với Lão Mạc mà nói, đối với trường học mà nói có được một học sinh học sinh đầu tiên chính là hoàn thành một công trạng.

Sau đó, còn có một loại chính là Trương Siêu, Trương Trác, Hà Mông, kiện tướng trong vòng 570~590, top 200 mạnh nhất trường. Những người như vậy rất ít, nhưng mỗi một người, đều là đối tượng bảo hộ đặc biệt, là trung tâm khả năng cạnh của lớp song song.

Bây giờ lại tới Chu Phù kia, có thể nói Lão Mạc là gặp may mắn, nhận được công cụ mạnh mẽ vượt trội hơn các lớp khác ở cùng cấp độ.

Đến nỗi đỉnh điểm lớp mười tám, đương nhiên là Đường Tư Văn vĩ đại không cần nhiều lời.

Vương giả duy nhất, không thể dao động.

Đặt ở trường trung học phổ thông bình thường, đó đều là sáu giáo viên phụ đạo một với một, thậm chí còn phải thường xuyên chiếu cố tiên thảo nộn mầm theo cảm xúc của cô.

Dư lại 35 người, đây là khoảng quyển hai công, là tiềm lực cổ nỗ lực hướng tới tuyến đầu tiên.

Giống với Đại A, nói là có tiềm lực, nhưng 3000 đại quan cực khổ thủ mười năm, trên cơ bản định hình.

Dư Gia Thành thật ra cũng rất để ý thành ý, tuy rằng bị mọi người gọi là anh béo anh béo, thoạt nhìn là bộ dáng rất hư hỏng cậu ta hy vọng chính mình có thể ổn định ở tuyến đầu tiên, cùng với mấy anh hơi chút kéo dài điểm chênh lệch.

Lần thi tiếp theo, không có khả năng ngồi ở vị trí này!

Mẹ nó, trở nên nghiêm túc rồi.

Chỉ vì nói ra câu kia với Trần Nguyên — — tôi cảm thấy dưới 540 điểm không có biết cách làm bài.

Đây, chính là cảm giác về sự ưu việt.

Vào lúc lắng nghe tiếng lòng của anh béo, Trần Nguyên cũng dần dần sinh ra ý thức cạnh tranh mãnh liệt.

Tuy rằng anh mấy ngày thường chơi cũng khá tốt, thành tích đều không ra sao, so không nổi với học bá chân chính. Nhưng nếu có thể nghiền áp anh em của mình, vậy mà thật ra cực tốt.

Đương nhiên, Trần Nguyên cũng không xem anh béo thành đối thủ.

540 liền muốn trở thành đối thủ cả đời của tôi?

Buồn cười.

Trần Nguyên quay đầu, nhìn Chu Phù ngồi ở cửa. Đối phương chú ý tới ánh mắt của mình, vì thế cười giơ chữ V, chào hỏi với hắn.

Bạn đừng nhìn cô nhóc này thoạt nhìn ôn nhu hiền lành như vậy, trên thực tế thật sự rất hư!

“Bởi vì tôi còn chưa từng thi cử ở trường trung học số 11, cho nên trường học tự động phân tôi thành trường thi 31. Thật tốt quá Trần Nguyên, chúng ta ở bên nhau mà thi nè.”

“Nhưng mà cơ hội ở cùng trường thi có thể chỉ có lúc này đây, thật là khiến người khác tiếc nuối….”

Cậu tiếc nuối cái cây búa, cậu rõ ràng là đang cười, vẫn luôn chưa có dừng lần nào!

Chỉ có thể nói, thứ trường học so chung quy là học lực. Ở trường trung học phổ thông thí nghiệm tỉnh, có lẽ có một vài nhạc đệm khác. Nhưng khi mỗi kỳ thi tiến đến, tất cả những người để ý điểm số, đều sẽ xem xét cách nghiêm túc. Đây cũng là lý do tại sao sau khi xong có không ít người tìm giáo viên để sửa thành tích, nói rằng có câu hỏi nào đó bị chấm sai.

Quả thật, trước kia thi đại học không dùng nửa đồng tiền nào, không hề có sự trợ giúp mà vào đại học.

Nhưng mà, sau khi thi đại học thì đều rời trường rồi.

Đối với học sinh mà nói, mỗi lần kiểm tra ngày thường, mới là tượng trưng cho thực lực, địa vị, vinh quang.

Nếu là Trần Nguyên trước đây, bị anh béo xúc phạm cũng chỉ nén giận, ai bảo chính mình…..điểm thấp.

Nhưng hiện tại, tôi mẹ nó cũng muốn bắt đầu đấu tranh rồi!

Chỉ chốc lát sau, một giáo viên ngữ văn cầm bài thi đi đến.

Lưu Phương, cô ấy vừa hay là giáo viên ngữ văn lớp 18.

Nhưng đồng thời, cô ấy còn dạy lớp 8.

Là một lớp đặc biệt.

Sở dĩ đồng thời dạy lớp giỏi ngữ văn nhất, còn dạy một lớp khoa học tự nhiên kém, là bởi vì chính sách giúp đỡ người nghèo của trường học — — Để giáo viên ưu tú đồng thời dạy một lớp kém, cải thiện học tập.

Nhưng mà, hiển nhiên cô ấy thích đám lớp 8 thiên tài môn văn kia hơn.

Chương 486: Bài thi hàng tháng (1)

Sau khi mỗi lần thi xong, cô ấy đều sẽ sao chép bài thi có bài viết văn tốt nhất ra, phát cho hai lớp, phát cho mỗi người, bảo mọi người học tập, cũng tiến hành giảng giải.

Nhưng bởi vì chênh lệch trình độ quá lớn, trên cơ bản đều là học sinh lớp tám viết văn làm tư liệu học tập, khiến học sinh lớp mười tám đơn phương đọc bài.

Trong đó Đường Tư Văn, cùng với vài bạn học sinh nữ trong lớp viết văn, lâu lâu cũng sẽ được hưởng thụ bị sao chép, cũng có cơ hội thoát vòng nho nhỏ.

Tuy rằng Trần Nguyên viết văn được khoảng 50 điểm, nhưng tiêu chuẩn để được sao chép ít nhất là tác phẩm xuất sắc từ 53 điểm trở lên, vì vậy cũng không có trên ‘Kênh Thế Giới’.

Lưu Phương thường xuyên sẽ ê ẩm nói: “Quan hệ giữa thành tích ngữ văn với viết văn tốt xấu không lớn, nhưng các em nhiều người như vậy, tại sao mà làm không tốt viết văn vậy?

Quả nhiên đầu óc học sinh khoa học tự nhiên khối A tương đối thẳng, không hiểu sự lãng mạn.”

Giáo viên bình thường đều là tôn sùng khoa học tự nhiên mà giáo viên ngữ văn phần lớn là càng thích học sinh khối văn hơn.

Huống hồ, cô ấy còn dạy cho lớp 8, nên càng thêm thích học sinh có tài năng văn học.

Chính mình làm học sinh hỗ trợ đặc biệt, thật ra đã chịu sự giúp đỡ chủ yếu từ giáo viên hai môn Toán và Tiếng Anh. Giáo viên ngữ văn có thái độ rất vi diệu với mình, cũng không phải nói là không thích, chỉ là trò chơi ngữ văn này, thứ có thể dạy có hạn, hơn nữa chính mình không phải làm đề Toán thì là học từ đơn tiếng Anh, Lưu Phương cũng hiểu rõ, lãng phí thời gian ép ngữ văn của Trần Nguyên cũng vô ích.

Trừ khi vào lúc hắn có thể trên 580, ngữ văn còn là 100 hạng đầu.

Vậy Lưu Phương tôi đây, chính là muốn tức giận.

Tiếng chuông năm phút trước khi thi vang lên, Lưu Phương mở đề thi ra, sau đó đi phát bài thi, và nhắc nhở không được chỉ bài.

Sau khi bắt đầu chính thức thi, mọi người đặt bút sôi nổi.

Giống như lúc làm bài bình thường, Trần Nguyên đều làm ở mỗi câu.

Sau đó cũng giống như khi làm bài bình thường, sau khi làm xong hắn liền cảm thấy chính mình đúng hết rồi, nhưng lại sai hết rồi.

Không sai, đây là ngữ văn, không đói chết cũng ăn không no.

Một môn hoàn toàn dựa vào xác suất lực chọn đáp án chính xác để kéo điểm!

Nhưng mà cũng may cái là, 6 điểm của phàn chính tả thơ cổ, bởi vì trước đây dùng siêu tử đọc qua, hắn thuộc lòng hết rồi.

OK, nhiều hơn 2 điểm so với ngữ văn trước đây.

Tiến bộ lớn!

Chỉ: phần mở đầu xếp hàng hết đôi mắt 15 đồng tiền.

Sau đó chính là khoá ngoại, chưa có học qua văn ngôn cổ điển Trung Quốc, cùng với những câu đọc hiểu thông dụng, làm rất tự nhiên, đều không hề nắm chắc hoàn toàn.

Cuối cùng, vào lúc còn lại một giờ hai mươi phút, làm đến viết văn.

Đề viết văn: Tương lai.

Con mẹ nó, cái này vậy mà quá chuẩn xác!

Thả, quá đơn giản rồi.

Trần Nguyên am hiểu sâu về viết văn bát cổ, đồng thời bởi vì hắn tương đối am hiểu miêu tả, cho nên ở loại địa phương nay có lật xe trước.

Kẻ hèn 800 chữ mà thôi, tôi xem văn trên mạng tuỳ tiện xem một bài liền có bốn năm ngàn chữ, viết vài đoạn miêu tả cảnh tượng là có thể tận dụng hơn phân nửa rồi.

Nhưng mà cái viết văn nghị luận này càng chuẩn xác.

Mở bài tung ra kết luận, thân bài cường hoá ý nghĩa chính, ở giữa lại trộn thêm một cái chuyện xưa nhỏ nói rõ lý lẽ, bám sát luận điểm mà nói, 50 điểm không phải thứ cầm tay nắm được…..

Nhưng mà một cái đề tốt như vậy, căn bản không thể nào viết lạc đề, muốn vững vàng như vậy sao?

Tôi vẫn luôn suy nghĩ, hoàn toàn dựa vào Tiếng Anh với Toán học để kéo điểm.

Ngữ văn, thì không thể kéo sao?

Thử xem đi, dùng từ văn kéo.

Thậm chí cực kì quá mức, dùng phần viết văn kéo điểm!

Vì thế, Trần Nguyên chọn một chủ đề lập dị, ngay cả cao thủ ngữ văn cũng không dám dễ dàng tiếp cận: Tiểu thuyết.

Tựa đề là 《 Đôi mắt tôi có thể nhìn thấy tương lai 》

…

Tựa đề này rất đơn giản, nội dung quan trong lấy điểm cao là ở phần mở bài.

Khác với các đề tài khác, tính phát huy của nó rất linh hoạt.

Trần Nguyên còn nhớ rõ trước kia có một cái đề tài viết văn 'Thành tích với bàn tay và cái hôn' rất kinh điển, điều đề văn nói về chính là trước khi thi 100 điểm lại thi 98 sẽ được cái bàn tay, trước khi thi 55 điểm lại thi được 61 có thể có được cái hôn.

Giống loại đề tài này, trên cơ bản đã định chết phương hướng.

Thật ra chính là trực tiếp hướng đến phát triển giáo dục gia đình, nội dung bên trong của nó chính là phê phán phương thức giáo dục của Hoa Hạ.

Loại tựa đề này, mới khó lấy điểm cao.

Bởi vì tìm góc độ lối tắt cũng không có.

Trần Nguyên nhớ rõ sau khi Lưu Phương kể cho họ nghe một số bài luận đạt điểm cao nhất, lại đưa ra một ví dụ về sự sai lầm, đó chính là một bạn học ở lớp nào đó viết — — Lạc hậu thì phải bị đánh!

Chương 487: Bài thi hàng tháng (2)

Chỉ có thể nói, rất mới lạ, có một loại não làm rút cạn mỹ cảm.

Giống đề này, là nửa mệnh đề viết văn, không phải toàn mệnh đề, viết cho nó hợp lý là được. Thậm chí có thể giống như học sinh tiểu học, tôi sau này muốn làm XXX vậy.

Nếu là tiểu thuyết mà nói, nên viết như thế nào đây?

Ngẫm lại những nhóm văn hào sẽ làm như thế nào.

Để hoàn thành một tác phẩm với số từ giới hạn 800 từ, cần sự đột phá như vậy, cùng với sự thăng hoa.

Văn trên mạng yêu cầu đặc tính ăn cơm nên ý nghĩa không thích hợp dùng cho viết văn khi thi, bởi vì viết văn yêu cầu ngắn nhỏ hay.

Còn có, không thể viết yêu sớm.

Đây là thang trượt đến cả chạm cũng không thể chạm vào, phải tuyệt đối chú ý.

Bởi vậy sau khi suy nghĩ xong, Trần Nguyên đặt bút.

Trong thời gian 50 phút, hắn hoàn thành bản tiểu thuyết này. Hơn nửa ở cái kết, chế trụ chủ đề cách hung hăng.

Dù sao giáo viên chấm bài thi không phải biên tập viên của Qidian, không thể viết quá hào hứng, càng không thể viết cho nó sảng khoái trong bài viết môn ngữ văn.

Hiện tại khoảng cách kết thúc buổi thi còn 25 phút nữa.

Ngữ văn chính là như vậy, sau khi làm xong đề mục bạn cũng không biết làm gì. Bởi vì các tờ đáp án đều đã được lấp đầy, cũng không thể đi vẽ đống đống sửa chữa. Đến nỗi lựa chọn đề, tôi mẹ nó ngay từ đầu đã cảm thấy chính mình làm đúng hết rồi, cũng có khả năng là làm sai hết, còn có thể sửa chữa như thế nào?

Hoàn toàn quá mông lung.

Nếu lỡ như sửa đáp án đúng thành sai, xong việc sẽ phải coi thường cái miệng rộng của bản thân.

Đây cũng là lý do tại sao vào mỗi lần thi đại học, trận đầu có độ hot cực kỳ cao. Một mặt là bởi vì viết văn ngữ văn là một đề tài mà toàn dân có thể tham gia, khác với các môn khác, ngưỡng cửa quá cao rồi. Mà lại chính là, thời gian nộp bài thi ngữ văn trước có thể cực kỳ dài, rất nhiều học sinh đều đang trang cái phúc lợi làm người đầu tiên lên sân khấu phỏng vấn, để các nhà thiết kế hiểu rõ, thứ đao muội này vẫn cần phải mài giũa.

Nhưng nghiêm túc mà nói, nộp bài thi ngữ văn trước thật ra cũng không có gì, dù sao trò chơi ngữ văn này, viết xong chính là viết xong, không viết xong chính là không viết xong.

Nếu bạn gặp được Cát Quân ra đề thi toán học còn có thể nộp bài trước, vậy bạn là thật sự giỏi.

Nhưng mà Trần Nguyên cho dù làm xong trước, cũng không dám chậm trễ. Khi Lưu Phương sắp đi đến bên cạnh mình, hắn vội vàng lật bài thi và tờ đáp án sang mặt khác, làm ra bộ dạng kiểm tra từ cổ thơ.

Cái bài viết văn này, không thể để cô ấy thấy.

Lưu Phương thật ra rất thích đa dạng hóa việc viết văn, nhưng tiền đề là học sinh xuất sắc đa dạng hoá.

Cô thường xuyên lấy một vài bài văn đặc biệt của lớp mười lăm ra cho mọi xem, ví dụ như văn tường thuật, tiểu thuyết, thậm chí còn có văn xuôi. Bởi vì lớp của họ có một thiên tài văn học, viết văn xuôi cực kỳ xuất sắc, cho dù là đưa vào 'Hành trình văn hoá' của Dư Thu Vũ, cũng không hề lạc lõng. Mà phần viết văn của người đó, chỉ cần phát huy bình thường, thì thường đạt 55 điểm trở lên.

Nhân tiện nhắc tới, điểm viết văn cao nhất của trường trung học số 11 là 56. Nhưng đặt loại viết văn này ở thi đại học, đều là quân dự bị trọn điểm.

Sở dĩ nghiêm khắc như thế, cũng là vì không cho học sinh có suy nghĩ đầu cơ.

Tận lực để viết văn nghị luận.

Đặc biệt là những lớp học sinh kém đó.

Lưu Phương tôi xem như cầu xin em, văn nghị luận, hình thức ba đoạn, thơ cổ tám chữ đi, trình độ của em chống đỡ không nổi sự phô trương như vậy đâu.

Bởi vậy, Trần Nguyên bây giờ vẫn là có chút sợ bị ai phê bình.

Đương nhiên, hắn cũng không lo suy nghĩ chủ quan của các giáo viên quá mạnh mẽ mà cho điểm thấp tất cả các bài tiểu thuyết, dù sao yêu cầu cứng nhắc trong kì thi chỉ có 'ngoại trừ thơ ca', cho nên cho dù dùng cái đề tài tiểu thuyết này, các giáo viên chấm thi cho điểm chấm bài thi cũng sẽ công bằng.

Sau khi Lưu Phương đi qua chỗ chính mình, lại lắc lư đi tới chỗ của Chu Phù. Đứng ở bên cạnh, đặt đôi tay ở phía sau, nhìn bài thi của cô, cũng sau khi xem chốc lát, lộ ra một nụ cười nhạt.

Nhìn ra được, cô ấy rất vừa lòng Phù Bảo của chúng ta.

Hoặc là nói, cô ấy có một sự yêu thích tự nhiên đối với các học sinh giỏi.

Không giống như thầy Mạc, mặc dù biểu hiện cũng là cấp bậc nghiêm ngặt, nhưng có vài học sinh kém, thật ra ông ấy nhìn cũng thuận mắt.

Dù sao chủ nhiệm lớp là dễ dàng sinh ra tình cảm với học sinh nhất…. Đương nhiên, ý tôi không phải tình yêu thầy trò!

—— 《 Chuyện tình thanh xuân của thầy Mạc 》 .

Cuối cùng, buổi thi kết thúc.

Chương 488: Bài thi hàng tháng (3)

Sau khi Lưu Phương thu bài thi xong, học sinh trong trường thi lục tục ra khỏi phòng học.

Sau đó, có vài học sinh trong lớp học đi lên vây quanh, tìm Lưu Phương để trò chuyện. Trần Nguyên cũng đi theo qua, muốn nghe xem nói gì.

Mặc dù đối đáp án sau khi thi là một trò cực kì không đúng, nhưng dù sao chỉ là một lần thi tháng, cho nên Lưu Phương cũng không quá tích cực, cho nên tiếc rẻ lời bình của mình.

“Phần viết văn lần này rất đơn giản, nếu mấy em còn có thể viết đủ thứ đề thi hiếm thấy, tôi đây thật sự muốn đánh người.” Lưu Phương vào bục giảng, khá nghiêm túc cảnh cáo.

“Cô ơi, thứ em viết chính là tương lai của em, có thể chứ?”

“Ai ya.” Nghe thấy điều này Lưu Phương liền thở dài, nói, “Có nhiều thứ có thể viết như vậy, vì sao lại viết tương lai của tôi?”

“Vậy, vậy đó là đề thi hiếm thấy sao?”

“Không phải đề thi hiếm thấy, nhưng quá bình thường, giống như viết tập làm văn lúc tiểu học, sau này tôi muốn làm nhà khoa học, nhà mỹ thuật vậy, cái này căn bản là không có luận điểm.” Lưu Phương nói đúng sự thật, “Viết như vậy không đến mức quá kém cỏi, nhưng bất luận là viết tốt như thế nào, giáo viên đều rất khó cho 47 điểm trở lên.”

“Vậy cô ơi, em viết là Xin chào, tương lai.”

“Luận điểm mở bài là gì?”

“Kiến thành đại hoá xã hội chủ nghĩa, nói về sự phát triển nhảy vọt của khoa học kỹ thuật ở Hoa Hạ mấy năm nay.”

“Ừ…. Có thể, nhưng cũng không lấy được điểm cao. Đương nhiên, viết cực kỳ tốt thì vẫn có cơ hội được 48.” Lưu Phương cho lời phê đúng trọng tâm.

Viết bài văn như vậy, trên thực tế rất không được. Bởi vì có vài học sinh rất cứng nhắc, mệnh đề gì cũng đều xả về phương diện này, vì thế thường dễ bị lệch. Đương nhiên, nếu thật sự gặp phải loại đề mục viết văn hiến lễ cách hoàn mỹ này, vậy hắn thật sự rất may mắn rồi.

“Chu Phù, em viết cái gì?”

Lưu Phương chỉ nhìn một cái mở bài, liền cảm thấy được thoả mãn.

Thời gian như quán trọ, tôi cũng là người đi đường.

Sau khi Chu Phù suy nghĩ, nói: “Em viết chính là lạc quan đối mặt với tương lai, ví dụ được đưa ra là đại văn hào Tô Thức. Ông ấy sau khi đã trải qua vụ án Ô Đài Thơ, cả đời đều bị châm biếm chỉ trích, căn bản là nhìn không thấy tương lai tươi sáng. Nhưng mà, ông ấy cũng không đối mặt với nó cách tiêu cực, trong lúc này làm ra tác phẩm lưu danh thiên cổ như 《Thủy Điệu Ca Đầu》 vậy, còn hưởng thụ đời sống cách tích cực, phát minh ra mỹ thực như thịt Đông Pha, giò heo Đông Pha vậy….”

“Ừm ừm.” Lưu Phương nhẹ nhàng gật đầu, cực kỳ tán thành một bài viết văn này của Chu Phù.

Viết văn, chính là mang theo xiềng xích mà khiêu vũ.

Nhưng mấu chốt là ở chỗ, ai nhảy tốt hơn.

Câu nói kia của Tô Thức nói ra, cô ấy liền cảm thấy đúng ý rồi.

Chỉ cần bám vào câu thơ này, với trải nghiệm cuộc sống của Tô Thức mà nói.

Có khó như vậy sao?

Không khó.

Nghe được Lưu Phương khen ngợi Chu Phù như vậy, vài bạn học sinh bên cạnh đều lộ ra biểu cảm ‘Giỏi quá đi’.

Nhưng mà Chu Phù vốn dĩ đã có thực lực của top 200, lại phân đến trường thi top 900, không khác gì thả cá mập ở hồ nước, một cuộc tấn công giảm kích thước hợp lý sao?

“Trần Nguyên, em viết như thế nào?” Lưu Phương thấy Trần Nguyên cũng ở bên cạnh, cho nên chủ động hỏi.

Sau đó, mọi người cũng cùng nhau nhìn về phía hắn. Đối mặt với những ánh mắt đó, Trần Nguyên khá bình tĩnh mở miệng nói: “Em viết chính là quan hệ giữa tương lai và hiện tại…”

“Aiya, đúng rồi nè.”

Không chờ Trần Nguyên nói xong Lưu Phương đã trực tiếp kéo dài âm thanh nói ra mấy chữ này. Sau đó, giảng giải cho mọi người: “Đề mục đơn giản như vậy, giáo viên ra đề là muốn xem ước mơ tương lai của tôi là nhà khoa học sao? Không phải. Tương lai, từ đối nghịch là hiện tại, hoặc là quá khứ. Cho nên đi vào từ cái luận điểm mở bài này, mới là tốt nhất.”

“Hả? Như vậy à…. Aish, vậy chẳng phải mấy cái khác sẽ kém hơn sao? Một học sinh hỏi.

“Vậy Chu Phù viết cái kia, cũng không tốt bằng cái này?”

“Chỉ là nói luận điểm mở bài.” Cô giáo giải thích nói, “Luận điểm mở bài này của Trần Nguyên tốt, đã đặt một cái nhạc dạo không tồi. Mà cái kia của Chu Phù, là bởi vì viết tốt, có cách hành văn và tích luỹ không tồi đem một cái góc độ bình thường mà viết rất khá, cũng là đúng.”

Tóm lại, đều tốt hơn rất nhiều so với loại ‘Tương lai tôi không phải mơ’ này.

“Em viết như thế nào? Lưu Phương lại hỏi.

Trần Nguyên nói: “Em viết chính là, tương lai là việc không ngừng tích lũy ở hiện tại mà đạt thành kết quả, khát khao tương lai không sai, nhưng càng nên nắm bắt thời cơ nhiều hơn…”

“Có 50 rồi.”

Lưu Phương nâng ngón tay lên, chỉ chỉ, cực kỳ tán thành luận điểm này.

Chương 489: Bài thi hàng tháng (4)

Cô ấy vẫn luôn cho rằng đứa trẻ Trần Nguyên này rất có tư tưởng, năng lực lý giải cũng rất mạnh, mỗi lần viết văn đều có thể vừa lúc bắt lấy điểm ngứa của giáo viên.

Nhưng cô ấy có chút khó chịu là, lý giải đọc hiểu của Trần Nguyên rất…. Không phải nói rất không tốt, chỉ là quá quái dị.

Cô nhớ cực kỳ rõ trước kia có một cái đề, xin hỏi lúc này ngoài cửa sổ mưa tượng trưng cho điều gì, vì sao tác giả phải viết như vậy.

Trần Nguyên trả lời: Có thể là vào lúc tác giả viết đoạn này ngoài cửa sổ trời đang mưa.

Chỉ có thể nói, nền giáo dục thi cử đã bóp nghẹt Trần Nguyên quá sức.

“Dữ, viết văn 50 nha.” Dư Gia Thành kinh ngạc cảm thán, “Vậy tổng điểm của Trần Nguyên lại có thể quá một trăm.”

“Không phải, cậu.”

Nếu không phải Lưu Phương ở chỗ này, Trần Nguyên đã phát động husky chỉ người với Dư Gia Thành.

Sao mà cái hay không nói, lại nói cái dở vậy?

“Haiz.” Mà Lưu Phương lại bị những lời này của Dư Gia Thành làm gợi lên hồi ức, thở dài một hơi, thực sự đáng tiếc.

Đúng vậy, tôi có gì mà đáng để vui mừng đâu?

Điểm của hắn vĩnh viễn chỉ có thể nhiều như vậy, phát huy tốt có thể lên hoàn toàn, phát huy không được cũng có top 100 đầu.

Haiz, Phương Tử cậu muốn nhìn thấy người tiến bộ à, thơ cổ hôm nay tôi không phải đều viết đúng tất cả rồi sao….

“Cho nên, thứ em viết là văn nghị luận đúng không?”

Trần Nguyên sẽ không làm chính mình thất vọng, hơn nữa nếu đã nói như vậy, vậy nhất định chính là văn nghị luận. Sở dĩ Lưu Phương hỏi, cũng là vì để đám học sinh bên cạnh hiểu rõ, văn nghị luận chỉ cần tìm đúng góc độ thiết nhập thì không thể nào lật xe.

"….." Sau khi Trần Nguyên trầm mặc ngắn ngủi, mở miệng nói, "Ừm."

Nghe thấy cái này, Lưu Phương cũng yên tâm. Nhưng mà Chu Phù ở một bên đã nhìn ra vấn đề, nháy mắt hiểu rõ.

Trần Nguyên trong tình huống bình thường sẽ không nói dối, mà vào lúc muốn nói dối, liền sẽ lựa chọn im lặng. Lúc này bạn hỏi hắn thì hơn phân nửa là hắn sẽ dùng 'Ừm' để trả lời.

Hắn ừm đại diện cho —— tự bạn giải thích.

"Đi ăn cơm đi, buổi chiều còn có giờ thi." Lưu Phương nhắc nhở mọi người đừng kiểm tra đáp án nữa, đừng quá coi trọng bài kiểm tra hàng tháng.

Cô ấy vẫn luôn không thích loại học sinh sau khi thi xong liền tích cực tìm mình để sửa điểm, đây cũng không phải thi đại học, hà tất phải vậy?

Thi tháng mà thôi, yêu cầu nắm giữ chính là phương pháp làm bài.

Sau đó, mọi người liền ra khỏi trường thi, cũng mang cặp sách đặt ở bên ngoài bàn học đeo lên, chuẩn bị đến nhà ăn.

"Lần này ngữ văn như thế nào?" Chu Phù hỏi, "Cảm thấy khó không?"

"…..Cũng được."

Trần Nguyên cảm thấy chính mình ở cái môn ngữ văn này, điều bất lực nhất chính là: bất luận là đề mục gì, hắn đều không phân ra được khó dễ.

Cho nên, hắn chỉ có thể cầu nguyện, vào lúc thi đại học môn ngữ văn cố gắng khó một chút, khó chết mẹ, như vậy điểm số mới có thể bị ép xuống. Mà chính mình, luôn là một trăm linh mấy điểm kia.

“Tôi có dự cảm.” Chu Phù nhìn Trần Nguyên, rất là tín nhiệm nói, “Lần thi này, mỗi một môn cậu đều sẽ có sự tăng lên.”

“Vì sao?” Trần Nguyên khó hiểu.

Cậu thật đúng là giống với mẹ của tôi, tín nhiệm vô hạn với tôi.

Nhưng mà mẹ tôi cũng không có tự tin mù quáng như cậu vậy.

“Bởi vì….” Chu Phù vui vẻ, dùng tay che miệng, nhỏ giọng nói ở bên tai hắn, “504 + 121 = 625.”

“……Không phải, cô ấy sao mà có thể nói hết những thứ này cho cậu?”

Trần Nguyên đỏ rồi, đỏ rất nghiêm túc.

Tâm Bảo, chúng ta trộm trốn tránh nói không được sao?

Còn có, các cậu rốt cuộc kể tới bước nào rồi?

Chuyện tôi vội vàng muốn xác lập quan hệ không phải cũng nói rồi?

Hạ Tâm Ngữ đồ ngốc nghếch!

“Tôi cảm thấy khá tốt.” Chu Phù cười hì hì, vội vàng an ủi, “Cô ấy nói cho tôi, cũng là muốn để tôi giám sát việc học tập của cậu một chút.”

“Lời mặc dù nói như vậy, nhưng mà…. Haiz.”

Thật ra là Trần Nguyên có một vài phẩm chất giống chó cái, trước khi chưa có thành tích, hắn cũng không muốn để mọi người thấy mình quá khắc khổ. Hơn nữa, vẫn là bởi vì loại lý do muốn theo đuổi cô vào cùng trường, quá ngây thơ xử nam rồi.

Không phù hợp với thiết lập nhân vật của hắn.

“Ngữ văn của tôi cũng có trình độ 120, có vài đề mục tôi cũng có thể hơi giúp cậu một chút.” Chu Phù chủ động nói, “Ngoại trừ phần viết văn, đạt được bảy tám điểm ở các đề mục khác, vậy thì có thể vượt qua 110. Nếu như dưới sự giúp đỡ của tôi, cậu có thể đột phá 110, hai người cậu phải mời tôi ăn đó nha.”

Sau đó, vào lúc ăn cơm lại nói một chút về chuyện đại học.

Nhưng mà hai người họ thật sự có thể chung một cái trường học sao, cách 120 điểm lận….

Trần Nguyên với điểm số của chính mình mới khá thực tế.

Chương 490: Bài thi hàng tháng (5)

Không phải, vậy chẳng phải lại trở thành chúng ta ở cùng một trường đại học, sau đó Tâm Ngữ học trong một trường đại học ở kế bên trong cùng thành phố sao?

Không được, nếu như vậy thì, bản thân thật sự có thể sẽ không nhịn được mà phạm sai lầm….

Không thể không thể, tuyệt đối không thể!

“Nhưng. Nếu cậu có thể vượt qua tôi, tôi sẽ mời cậu ăn cơm.” Sau một phen suy nghĩ sâu xa, Chu Phù quyết định ủng hộ Trần Nguyên, để hắn rảo bước tiến lên hướng tới càng cao xa hơn.

Trần Nguyên ở bên cạnh thì cũng không sao, dù sao hắn có cảm giác nhất định đạt được.

Nhưng nếu như là những học sinh nữ quá chủ động gì đó…. Chàng trai này, khả năng gian lận cũng không phải là không thể.

“Được được được.”

Trần Nguyên gậy gật đầu, đồng ý cuộc cá cược này: “Vượt, tôi cố hết sức vượt qua cậu.”

……..

Vào lúc học sinh bắt đầu thi môn toán, các giáo viên của tổ ngữ văn, cũng kịch liệt chấm bài thi, vì để cứu vớt những ngày nghỉ của họ, không đến mức cuối tuần cũng phải khổ cực tăng ca sửa bài thi.

Trong đó, mỗi người đều có bộ phận phụ trách của từng người.

Hơn nữa vì để có thể luân phiên tiến hành chấm bài thi, không lãng phí thời gian, cũng đồng thời tiến hành phê chữa phần viết văn.

Phương thức sửa phần viết văn, thật sự là mọi người đều là bộ dạng phàn nàn, mỗi giáo viên nhiều nhất cũng chỉ xem hai phút.

Mở đầy có đúng trọng tâm hay không, kết cục có thăng hoa hay không, thân bài ví dụ liếc mắt một cái, có thích hợp hay không. Sau đó, là có thể trên cơ bản xác định được điểm. Mà đây. Thậm chí còn dùng không đến hai phút.

Nhưng mà cũng có bài tốn ba bốn phút, hoàn toàn xem xong bài thi, đó là bài viết văn tốt.

"Đề mục lần này rất đơn giản, trên cơ bản không phải là đề thi hiếm thấy, cho nên mọi người cố hết sức ép điểm một chút. Còn có, người có bài thi hiếm thấy, không cần không đành lòng, hưng hăng cho điểm thấp." Vào lúc sửa bài thi, tổ trưởng lớp ngữ văn Ngô Văn Sâm đã đưa cho các giáo viên ngữ văn mệnh lệnh như vậy.

Sau đó, mọi người cùng dựa theo loại tiêu chuẩn này, sửa phần viết văn, giống như vậy đều là khoảng 45 điểm, tốt một chút thì 47, 48 điểm. Mà cái loại bài thi hiếm thấy rõ ràng, nhưng viết 800 chữ, còn lại giống nhau thì lấy 30 để xử trí.

Ngữ văn nói là không kéo được điểm, nhưng giữa tốt với kém, nhưng ở phương diện viết văn cũng có thể có khoảng cách 17, 18 điểm.

Không hiểu được đám học sinh vì sao không coi trọng cái môn này.

Mười lăm lớp còn có vài bạn học sinh thi được 130 điểm nè, lực cạnh tranh của họ không phải cũng rất mạnh sao?

"Cái này là của nhà văn nhỏ kia ở lớp các cô đúng không? Cô Lưu." Một giáo viên nam trong lúc sửa bài văn, đột nhiên quay đầu lại cười, nói với Lưu Phương ở bàn làm việc phía sau.

"Bài thi này được niêm phong kín đáo, đối với em ấy mà nói không có ý nghĩa gì." Lưu Phương thở dài.

"Viết rất tốt nha, tài viết văn này tôi cũng không đạt được. Đồng thời viết văn xuôi, thế nhưng không phải là loại chủ đề theo lối chính 'lấy ước mơ làm ngựa, không phụ cảnh xuân tươi đẹp'." Thầy thở dài.

“Luận điểm mở bài là cái gì?” Lưu Phương hỏi.

Giáo viên kia sau khi suy nghĩ, nói: “Buông bỏ quá khứ, sẽ có được hiện tại: có được hiện tại, cũng sẽ gặp được tương lai.”

“Được đó!” Nghe thấy cái này, Ngô Văn Sâm quay đầu lại, nhận lấy bài thi, vừa xem vừa gật đầu, “Đứa trẻ này thật sự ổn nha, ý nghĩa chính chuẩn xác như vậy, còn có thể viết văn xuôi. Tôi nhớ rõ em ấy, tổng xếp hạng cũng phải top 30 nhỉ?”

“Lần trước 29, hạng nhất môn văn ở trường.” Lưu Phương nói.

“Có thể. Thật sự có thể.” Ngô Văn Sâm gật đầu, nói, “Em ấy nếu là thật sự không muốn viết văn nghị luận, nếu mỗi lần đều có thể có cái phát huy này, nói không chừng thật đúng là có thể vào lúc thi đại học viết văn được trọn điểm. Hơn nữa em ấy vốn dĩ đã có tiêu chuẩn 985, nếu viết văn có cái biểu hiện mạnh mẽ này, nói không chừng còn sẽ được đặc biệt chiêu mộ tới các trường danh giáo tiêu chuẩn hơn.”

Ví dụ như, đại học Hải Đông vốn dĩ đã có chút nâng đỡ đối với học sinh bản địa.

“Giống như tác giả của 《 Xích Thố chi tử 》 vậy, được đại học Nam Sư phá cách trúng tuyển sao?” Một giáo viên tiếp lời.

“Cũng không phải không thể.” Ngô Văn Sâm thật đúng là nghĩ như vậy.

Định nghĩa về văn học quá rộng, những chuyên gia thuần về văn học bình thường đều khá thích kiểu đứa trẻ có linh tính này.

Đương nhiên, cũng có lúc lật xe.

Đó chính là đại học Kế Kinh tuyển một thí sinh viết văn dùng bài văn gốc giả, sau đó sau khi vào mới phát hiện là một tên ngốc….

Bây giờ thật là không thể nào tìm lối tắt, dùng kiểu phương pháp phá cách tuyển chọn này.

Nhưng mà, em ấy vốn có thành tích tổng điểm tốt như vậy. Hơn nữa một tay hành văn tốt, được được học phủ cao nhất của môn ngữ văn nhìn trúng, cũng không phải không có khả năng.

Chương 491: Không muốn học, yêu đương đi (1)

“Vậy được bao nhiêu điểm vậy?” Giáo viên kia hỏi.

Ngô Văn Sâm sau khi suy nghĩ, nói: “55 điểm, thiếu một điểm so với trọn điểm.”

Trọn điểm của khối 11 là 56 điểm, trên cơ bản chỉ cho tác phẩm xuất sắc cao cấp.

Mà 55 điểm, nghĩa là tương đương với chừng 58 điểm khi chấm bài thi đại học.

Thậm chí nói, còn sẽ may mắn trở thành full điểm phần viết văn.

“Vậy cô sửa một nhóm này, là trường thi hạng nhất môn văn.”

Một giáo viên nữ hâm mộ sau khi nói xong, lại dùng tay xoa huyệt thái dương của chính mình, tâm tình vi diệu nói: “Tôi, hình như là sửa trúng phần viết văn của lớp kém ở khoa học tự nhiên….”

Sau đó, liền bắt đầu gặp tra tấn.

Nhanh chóng phê chữa bài thi, 44, 45, 44, 46….

Nhưng mà cỏ hoang, thế mà có linh chi.

Cuộc sống như quán trọ, tôi cũng là người đi đường.

Ví dụ là trích dẫn của Tô Thức, mỗi một đoạn đều gắt gao bám sát theo chủ đề. Hơn nữa, chữ vừa nhìn chính là của một học sinh nữ viết, cực kỳ đẹp.

51 đi.

Ở sau khi ép điểm tổng thể, đã xem như là điểm rất cao.

Lớp kém khoa học tự nhiên thế mà cũng có một thí sinh như vậy, thật là khiến người khác bất ngờ.

Nhưng mà linh chi chính là linh chi, nếu tuỳ ý cũng có thể thấy được, thì không trân quý.

Nhiều hơn vẫn là cỏ hoang, cùng với giấu ở trong cỏ hoảng, là ba ba cực kì âm hiểm.

《 Tương lai tôi là do tôi làm chủ 》

Cậu đây cũng viết không phải tương lai à.

Đầu óc gì đây, lệch thành như này….

36.

43, 47, 44, 46.

Trung bình một phút rưỡi đã sửa xong một bài thi, giáo viên nữ hy vọng nhanh kết thúc một đợt này.

Nhưng mà, lại ở trước một tờ bài thi, kẹt rất lâu.

Ước chừng khoảng năm phút.

Cuối cùng, thật sự là chấm không chuẩn cô ấy mở miệng nói với tổ trưởng ngữ văn: "Thầy Ngô, thầy tới đây một chút."

"Như thế nào, không dễ chấm sao?" Ngô Văn Sâm hỏi.

Nói như vậy thì cái ý nghĩa chính này hẳn là rất rõ ràng.

"Không phải, dễ chấm, trên ý chủ quan của tôi đã cho rằng đây là tác phẩm xuất sắc."

Sau khi nữ giáo viên đưa bài thi ra, nói: "Nhưng mà tôi không quá chắc chắn, bài thi này cũng nên chấm theo tiêu chuẩn 56 là điểm trọn vẹn sao?"

Nghe thấy điều này, các giáo viên cùng nhau đi qua vây quanh.

Bởi vì lời nói này quá hấp dẫn người.

Điều này có nghĩa là, 56 điểm thật sự là điểm giới hạn cao nhất chúng ta cho. Nhưng mà, đã quy định chết điểm cao nhất phần viết văn ngữ văn chỉ có thể là cái điểm này sao?

Chẳng lẽ rất nhiều những bài khác vượt qua trình độ 56 điểm, cũng phải khuất cư 56 điểm sao?

Chẳng lẽ muốn cho những giáo viên đó thừa nhận, môn ngữ văn này thật sự không kéo được điểm, không cần coi trọng sao?

"Tôi xem thử." Ngô Văn Sâm lấy bài thi qua, sau đó chỉ nhìn thấy đề mục đã nhận ra được, "Tiểu thuyết à."

"Viết tiểu thuyết trong trường thi cấp thấp?"

“Quả thực là rất dũng cảm.”

“Cũng có khả năng học sinh này am hiểu ngữ văn, những môn khác không ổn, cho nên mới lưu lạc đến trường thi này.”

Mọi người cứ như vậy nhìn về phía Ngô Văn Sâm, chờ mong đánh giá của đối phương. Sau đó, liền nhìn thấy ông ấy gật đầu cười, nói: “Viết rất hay viết rất hay, đứa nhỏ này làm thế nào mà lại nghĩ ra cách viết như thế này.”

“Cô Lưu cô xem.”

Ngô Vinson lại đưa bài thi cho Lưu Phương.

Cô ấy là giáo viên của lớp có môn văn tốt nhất trường, mặc dù không có trình độ đặc biệt, thực lực cá nhân với tiêu chuẩn thì không cần nói nhiều. Hơn nữa, trình độ viết văn của cô ấy cực kỳ cao, tài văn chương có thể nói là tốt nhất trong một nhóm người này.

Lưu Phương tiếp nhận bài thi, nghiêm túc đọc: “Một người thanh niên đến thiền viện hỏi Phật Tổ, trong lòng chính mình có bàng hoàng, đối với tương lai là một mảnh mờ mịt, xin Phật Tổ chỉ điểm. Sau khi dâng hương dập đầu, rời khỏi phòng thiền. Lúc này, một nhà sư tiến đến, hỏi, tương lai của thí chủ tương đối mờ mịt, là nhìn không thấy tương lai sao? Thanh niên đáp, tôi cũng không bi quan, cũng rất nỗ lực, chỉ là cảm thấy con đường phía trước quanh co, sợ từ bỏ giữa đường, cho nên muốn xem tương lai để chính mình an tâm hơn. Nếu tôi xác định được tương lai thực hiện giá trị của mình, thì sẽ không dao động. Nhà sư sau khi nghe xong cười điềm đạm, sau đó dùng tay che mắt chàng thanh niên lại…..

Sau khi mở mắt, chàng trai thấy được tương lai.

Tương lai của mình được như ý nguyện trở thành người như trong ước mơ, cũng có được gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Sau khi chàng trai cảm ơn nhà sư liền vui vẻ rời đi.

Đến đây, hắn không hề bàng hoàng.

Nhưng đồng thời, cũng sinh ra việc chậm trễ đối với sự phát triển của chính mình, nghĩ dù sao tương lai cũng sẽ thành công, cho dù không có nỗ lực như vậy, cũng sẽ tạm được.

Sau này vào một ngày nào đó, khi hắn lại đền thiền viện vào lễ tạ thần, lại gặp được nhà sư đó. Nhà dư hỏi, thí chủ còn muốn nhìn thấy tương lai không?

Chương 492: Không muốn học, yêu đương đi (2)

Chàng trai khó hiểu, tương lai của mình không phải đã định rồi sao?

Nhà sư đã hỏi, không ngại nhìn thử.

Sau đó, lại chạm vào hai mắt của chàng trai lần nữa.

Sau khi mở mắt, hắn nhìn thấy tương lai của mình không những không thực hiện được ước mơ, hơn nữa hắn trong tương lai, thập phần chán nản suy sụp. Vì thế hoảng sợ hỏi nhà sư, vì sao tương lai của tôi lại thay đổi.

Nhà sư nói, cái gọi là tương lai, là sự tích luỹ của những khoảnh khắc vô hạn. Thí chủ, hôm nay cậu đã làm hết sức mình chưa?

Tôi chỉ là lười biếng một chút, vậy mà lại có sự thay đổi lớn với tương lai như vậy?

Nhà sư nói, trú hành yếu tích âm, nhật dụng yếu tích vật*. Giống như một giọt nước có thể xuyên qua đá, cưa dây có thể làm đứt gỗ. Bất cứ thứ gì đều không phải một lần là xong, mà là vô số lần thay đổi rất nhỏ mà sinh ra thay đổi.

*Ban ngày ngồi trân bóng, ban đêm trân trọng ngọn đèn: trân trọng thời gian trong này, quý trọng vật dụng và tằn tiện mọi thứ.

Biết được tương lai, liền bởi vì nó mà ràng buộc hiện tại.

Hiện tại, thí chủ còn cho rằng, thấy được tương lai là chuyện tốt không?

Sau khi chàng trai bừng tỉnh đại ngộ, chắp tay làm lễ cảm ơn, rời khỏi thiền viện.

Rồi sau đó, còn càng khắc khổ hơn so với lúc trước.

Tích luỹ dần dần giảm bớt, hướng tới sự phát triển thất bại trong tương lai.

Tích luỹ dần dần gia tăng, hướng tại một tương lai càng thành công hơn.

Cái gọi là tương lai, nghĩ là vô số khoảnh khắc.

Hắn không có đi tìm nhà sư để nhìn trộm tương lai nữa.

Nhưng hắn, lại thấy được tương lai.

“Quá trọng tâm, quá hoàn mỹ.” Lưu Phương thật sự không ngờ tới trong viết văn ở kì thi, sẽ xuất hiện loại tác phẩm này.

Viết tiểu thuyết rất nhiều người đều có thể viết, viết văn dạng tiểu thuyết có rất nhiều khó khăn.

Khó ở đâu?

Yêu cầu độ dài có hạn, bảo đảm kết cấu tiểu thuyết hoàn chỉnh, đồng thời còn phải bám sát chủ đề.

Lại còn có sự thú vị nhất định, không phải là hoàn toàn dạy điều nói rõ lý lẽ buồn tẻ.

Sau khi Lưu Phương xem xong, các giáo viên cũng lần lượt mượn đọc, cũng đều thập phần tán thành áng văn này có thể lấy trọn điểm.

“Chỉ là tiêu đề, có chút quá UC, không phù hợp với chính văn.” Một giáo viên nói có chút đáng tiếc.

Đối với việc này, Ngô Văn Sâm giải thích: “Em học sinh này là sợ giáo viên chấm bài thi cho rằng đề thi của em ấy hiếm thấy, cho nên đã trọng tâm mạnh mẽ. Nếu thật sự để em ấy viết tiểu thuyết mà nói, đề mục bên trong chắc chắn sẽ không dính đến hai chữ ‘tương lai’ này.”

“Đúng vậy, hơn nữa đề mục sai lệch cũng không phải vấn đề gì lớn.” Lưu Phương cũng tán thành, cũng nói, “56 điểm hoàn toàn đủ.”

“Vậy cho 56 điểm?” Người giáo viên phụ trách đọc bài thi này hỏi.

Mọi người đều gật đầu, cho rằng có thể.

Nhưng mà Ngô Văn Sâm không tỏ thái độ.

Ông ấy lấy bài thi qua, sau đó viết xuống một con số màu đỏ ở trên giấy: 57

Thật ra 57, chẳng khác nào 60.

Bình thường thi tháng ở trường sẽ không chấm trọn điểm, nhưng vì để phân biệt bài thi này với những bài thi đạt điểm cao khác, cho thấy lập ý của nó là độc nhất.

57 điểm này, rất có thể nói lên vấn đề.

“Hay là, mở ra nhìn thử tên.” Một giáo viên khá tò mò xúi giục.

“Cái này không tốt lắm đâu….” Giáo viên nữ nhìn về phía Ngô Văn Sâm cách vi diệu.

“Không có việc gì, thi tháng mà thôi. Kỳ thi liên tiếp của bảy trường lần sau quan trọng hơn.” Ngô Văn Sâm khá cởi mở nói, “Nếu thật sự là học sinh lớp kém, thậm chí còn có thể cổ vũ em ấy một chút, thử đi con đường này, tham gia một vài cuộc thi viết văn, hoặc là yêu cầu viết bài gửi đi, cũng rất hữu dụng. Bây giờ không phải còn có một vài trường học làm kế hoạch quảng bá văn học sao?”

Trường trung học số 11 không cần học sinh phải có bằng cử nhân.

Bọn họ chỉ nhìn vào tỷ lệ đậu suất đầu tiên.

Mà học sinh không thi đậu vào suất đầu, lăn lộn ở các phương diện khác, ví dụ như mỹ thuật phát thanh thể dục vân vân, chỉ cần có cơ hội lên nguyện vọng một, đều có thể thử.

Đối với bản thân học sinh mà nói, cũng coi như là chuyện tốt, dù sao xem bằng tốt nghiệp sau khi tốt nghiệp đại học, cũng là môn trường học chính quy của bạn trước.

Suất đầu tiên, còn có thể hù người một chút.

“Được, vậy tôi đây mở ra.”

Nếu tổ trưởng tổ ngữ văn đã nói như vậy, vậy cô ấy liền làm theo. Sau đó, gỡ châm ghim khỏi dây niêm phong, sau khi mở ra xem tên một chút, thì thầm: “Trần Nguyên lớp mười tám…..”

“Không phải chứ? Sai rồi nhỉ.”

Lưu Phương trực tiếp ngắt ngang, khá chắc chắn nói: “Em ấy nói thứ mình viết chính là văn nghị luận, chính là viết về quan

hệ của tương lai với hiện tại…..”

Nói tới đây, cô ấy lại không chắc chắn.

Chương 493: Không muốn học, yêu đương đi (3)

Sau đó, giáo viên nữ kia rút bài thi ra, sau khi xác nhận, nói: “Đúng thật, chính là Trần Nguyên.”

“Tôi nhớ rõ cái tên này, là một học sinh nam chơi bóng rổ rất tốt nhưng em ấy chẳng phải là lớp mười lăm sao? Ngày đó còn đại diện cho lớp mười lăm thi đấu.”

“Hẳn là lớp mười tám, lúc tôi nghe chương trình phát thanh tiếng Anh đã nghe thấy đoạn kết. Ha ha, một cậu trai có giọng nói rất hay.”

Ngay cả trong nhóm giáo viên cũng có không ít người biết đến cái tên Trần Nguyên.

Mà lúc này, Lưu Phương mới đột nhiên hiểu rõ, tại sao vào lúc chính mình đi ngang qua hắn, hắn muốn lật bài thi.”

Đây là sợ bị mình nhìn thấy!

Thật là, tôi không phải đã bảo học sinh lớp mười tám đều phải viết văn nghị luận sao? Em ấy sao mà lại không để trong lòng…..

Lúc này, Lưu Phương mới hiểu được nguyên nhân.

Cũng là trách nhiệm của chính mình.

Bởi vì lớp mười tám quá kém, không so được với lớp mười lăm, cho nên cô đã nói chuyện cách dữ dội ở lớp mười tám, thể loại văn hạn chế đối với các em trong khi thi mà nói có lẽ là ngoại trừ văn xuôi, truyện kể, tiểu thuyết, thể văn ngôn, thơ ca.

Muốn lấy điểm cao, chỉ có thể viết văn nghị luận.

Nhưng mà, cô ấy lại cảm thấy chính mình thiếu trách nhiệm.

Cô ấy suy đoán ác ý: Trần Nguyên có phải đã lãng phí thời gian ở phần viết văn hay không, cho nên dẫn tới những chỗ

khác làm cực kỳ tệ?

“Bài này để tôi sửa cho, để tôi tính điểm ra trước.” Lưu Phương bắt đầu chủ động làm công việc không thuộc về cô ấy.

Mà một giáo viên khác đương nhiên thập phần vui vẻ đồng ý, giao cho cô ấy, cũng cười nói: “Viết văn đã có 57, vậy tổng điểm không thể là 130.”

Chỉ có thể nói, cô ấy có thể hiểu ngữ văn.

Nhưng mà cô ấy không thể hiểu Trần Nguyên.

“Hừ, đại khái đi.”

Lưu Phương cứ như vậy phê chữa bài thi trắc nghiệm, sai một nửa. Viết chính tả thơ từ, khá tốt, đúng hết. Không phải, cái này dịch thành cái gì vậy? Đọc, ừm, phát huy ổn định, trên cơ bản chỉ có thể lấy khoảng một nửa điểm.

Tính toàn bộ điểm của của đề thi, sau đó sau khi cộng thêm ở bên cạnh, Lưu Phương cười thoải mái.

Nhìn 112 điểm ở trên đầu mặt giấy mà cô ấy không biết nói gì.

“A đây…. Viết văn đã sắp trọn điểm, vậy mà chỉ có ở top 100, thật là một nhân tài.

“Hơn nữa viết văn nếu tính dựa theo 50 điểm mà nói, mới 105, aish, như vậy vừa thấy liền thấy rất lợi hại. Viết văn được 50 điểm, tổng điểm lại ở top một trăm đầu.”

“Ngàn vạn không ngờ tới, có vài người thế mà lại dựa vào viết văn để kéo điểm, 666.”

Nghe thấy những lời nói nay, Lưu Phương càng ngày càng tức. Nhưng mà, điều cực kỳ mâu thuẫn chính là, cô ấy lại cực kỳ thích linh tính của đứa trẻ này.

Hôm nay một bài viết văn này, càng khiến cho mức độ hảo cảm với hắn ở trong lòng mình, lại tăng thêm không ít.

Không nói đến chuyện vứt bỏ dự thi giáo dục, hắn là có chút gì đó.

Nhưng học sinh cấp ba như em, em vứt bỏ dự thi giáo dục?

“Tôi tức.”

Đưa bài kiểm tra lại cho giáo viên chấm thi, nhớ tới cậu học sinh hỗ trợ đặc biệt mà lãnh đạo dặn dò này, Lưu Phương đưa ra một cái quyết định, nói: "Từ trên tay của thầy Mạc và cô Shirley Lưu, đã chiếm một chút thời gian, đã bớt thời gian để bổ sung ngữ văn cho tôi."

……..

So với ngữ văn, thì thi môn toán thật sự đúng là vui sướng tràn trề, một trận đại chiến!

Trần Nguyên thật sự là viết rất sảng khoái.

Loại câu hỏi tuỳ tuỳ tiện tiện đã được năm điểm mười điểm này, chính là viết rất có cảm xúc, so với loại câu hỏi ngữ văn mà phải liều cái mạng già mới có thể được mấy điểm, thật sự chỉ một từ —— Thú vị.

Nhưng mà hôm nay quả thật là dính ánh sáng siêu tử.

Vào ngay lúc nhìn thấy câu hỏi kia, Trần Nguyên đã nghĩ tới buổi sáng sớm mà chính mình vừa mới bắt đầu có được khả năng xem tương lai.

Lúc ấy tâm lý hắn thật là, tương lai đã bóp nghẹt hiện tại của chính mình, trở nên buồn tẻ nhạt nhẽo.

Cho nên vào lúc viết bài văn này, mới có thể thông thuận như thế.

Cho bàn tay vàng xử lý, cũng chọn dùng phương pháp sáng tác tương đối phục cổ —— Hoà thượng già.

Chỉ có thể nói, dưới tình huống không đề thi hiếm thấy, còn viết ra được kết cấu hoàn chỉnh của một bài tiểu thuyết, lối hành văn còn không tệ, cái này là không thể nào không lấy điểm cao.

Đương nhiên, chẳng có ích gì khi nghĩ về những điều như vậy nữa.

Trần Nguyên trong thời gian hai tiếng, bắt đầu hăng hái chiến đấu với đề toán.

Một tháng luyện tập khắc khổ này, giúp thực lực của hắn có sự tăng trưởng cực lớn. Đồng thời, tư duy của học sinh giỏi khi nghe tiếng lòng khi học tập, cũng tuyên khắc vào trong đầu.

Dưới tình huống không gian lận, Trần Nguyên làm những câu hỏi toán đó, trên cơ bản đều làm hết.

Nhưng mà bởi vì không gian lận, thời gian cũng chỉ là vừa đủ dùng, cũng không có quá nhiều thời gian kiểm tra.

Chương 494: Không muốn học, yêu đương đi (4)

Đề giải đáp đơn giản hắn là cũng không có vấn đề gì, mà hai câu hỏi khó, khả năng là hiểu sai một câu. Còn có, 16 đề đó chính mình chỉ giải được một đề, rõ ràng còn có một đáp án khác, nhưng hắn sự là không chỉnh ra được.

Tiếng chuông kết thúc buổi thi, cũng cứ như vậy mà vang lên.

“A, khó quá đi.”

“Đề thi lần này thật ghê tởm.”

“Chắc là khó khăn lắm mới đạt tiêu chuẩn.”

Nhưng mà sau khi kì thi chấm dứt, những người khác ở trường thi thật sự là kêu than một đống.

Từ từ, đề này khó sao?

Trần Nguyên không quá hiểu.

Nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh ngộ lại.

Đúng vậy, tôi mẹ nó là làm đề Olympic một tháng, khi tham gia thi đua cũng là đề siêu khó. Giống như là trói một bao cát rất nặng trên một người, vẫn luôn không gỡ xuống, lại còn cứ sinh hoạt theo lẽ thường, sau đó một tháng sau giải trừ trói buộc, vậy không phải là trực tiếp cất cánh?

Bảng hoa sen!

“Thế nào?”

Vào lúc đeo cặp sách, sóng vai với Chu Phù, Trần Nguyên chủ động hỏi.

“Cảm giác giống với buổi sáng.” Chu Phù nhìn hắn một cái, cúi đầu.

“Hả?”

“Buổi sáng tôi thi ngữ văn rất tốt, liền chủ động tìm cậu hỏi. Bây giờ môn toán cậu phát huy tốt, cho nên đã phải an ủi tôi.” Chu Phù đã tìm hiểu tính cách con người, đó là chân thật như thế.

“Tại sao cậu không cảm thấy có thể là trào phúng vậy?”

“A cậu đây….” Chu Phù cau mày, có chút bất mãn mà oán giận, “Cậu cũng phải hy vọng điểm của tôi tốt đó.”

Tôi hy vọng cậu tốt lên như vậy, cậu cũng phải cổ vũ tôi mới được.

“Nói giỡn thôi, nếu thật sự không được, tôi có thể phụ đạo môn toán cho cậu.” Trần Nguyên tự tin nói.

“Học sinh hỗ trợ đặc biệt thế mà trở thành….”

Chu Phù hoàn toàn không có cảm giác thực tế.

Dù sao vừa tới lớp mười tám, cũng chính là một tháng trước, đối phương chính là yếu mọi mặt so với mình.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh tình yêu, chính mình cũng đặt một mục tiêu mới có thể tiến bộ?

Nhưng mà, mình chỉ có sức mạnh tình hữu nghị.

582-78=504?

Không phải, làm gì có ai lại chạy trở về chứ.

“Đúng rồi, Tâm Ngữ hôm nay chắc là cũng thi xong rồi nhỉ?” Chu Phù đột nhiên hỏi.

“Cậu ấy thi tháng sớm hơn một ngày so với chúng ta. Hơn nữa, ngày mai là có thể có điểm.”

“Một ngày đã công bố thành tích ra…. Giáo viên ở trường trung học số bốn này cũng thật đáng sợ nha, hoàn toàn không cho người ta thời gian để thở sao?” Chu Phù cảm thấy da đầu tê dại.

Chỗ kia thật là quá tàn khốc.

Trương Kiến Quân, ông biến trường học thành cái điện Diêm La!

“Dù sao đó cũng là trường trung học số bốn mà.” Trần Nguyên rất kính sợ nói, “Đến lúc đó thi giữa kỳ, bốn trường trung học phổ thông Hải Đông thậm chí còn muốn làm bảng xếp hạng bốn trường gì đó.”

Cái xếp hạng bốn trường này thật đáng sợ.

Học sinh trường số một, trường số bốn, trường Hải, trường Phụ bọn họ làm một cái bảng xếp hạng lớn.

Hạng nhất ở cái bảng xếp hạng này, trên cơ bản chính là quân dự bị cho chức trạng nguyên.

Ban xã hội ban tự nhiên đều là, nhà vô địch cấp tỉnh.

“Vậy Tâm Ngữ chắc là áp lực rất lớn nhỉ?” Chu Phù lo lắng hỏi.

“Hả?” Trần Nguyên không cho là đúng, “Cậu ấy hẳn là không có vấn đề gì chứ…..”

“Thực lực của cậu ấy không thành vấn đề, nhưng dù sao gần đây cậu ấy có một chút thay đổi.” Chu Phù nhìn Trần Nguyên, nhắc nhở, “Nếu kết quả không tốt lắm, cậu cũng phải khuyên nhủ cậu ấy không cần để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Với tính cách của cô, hẳn là rất dễ liên hệ việc thất bại trong thành tích với việc yêu sớm.

Mà cô, rõ ràng sẽ không bởi vì vậy mà từ bỏ việc yêu sớm.

Chu Phù nhìn ra được, Hạ Tâm Ngữ cực kỳ thích Trần Nguyên, chuyện chia tay với cô mà nói là không thể nào.

Nếu không có biện pháp từ bỏ, mà lại gặp phải suy sụp, cô cũng chỉ có thể phân cao thấp với chính mình.

Đương nhiên, cô ấy tin tưởng Hạ Tâm Ngữ là một người rất lợi hại.

Lẽ nào thật sự có kiểu thiên tài mà yêu đương với học tập đều có thể ứng phó cách hoàn mỹ sao?

“Ừm, tôi biết rồi.”

Trần Nguyên gật gật đầu, vào lúc ra khỏi trường, vừa mới chuẩn bị lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hạ Tâm Ngữ, thì lại

nhìn thấy đối phương gửi tới tin nhắn ‘xin nghỉ’: Hôm nay tớ vẫn có chút không thoải mái, đã về trước một mình rồi nha.

……

Thật ra bị kinh nguyệt vào ngày thứ hai đã không ảnh hưởng tới việc làm đề rồi.

Cho nên kỳ thi lần này, Hạ Tâm Ngữ cũng không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng không thể đối kháng gì đó, lý do cơ thể, không thể nào tìm thấy.

Lý do khác, không cần thiết tìm.

Nhưng lần này, cô là thật sự cảm thấy, có vài câu hỏi thật sự khó làm.

Vật lý với toán học, trước kia tính là môn chính mình rất am hiểu, sao mà lại không nắm chắc như vậy chứ?

Không nên a.

Chương 495: Muốn yêu đương (1)

Sau khi chính mình với Trần Nguyên bắt đầu, cô một chút cũng không hề chậm trễ. Ngược lại, bởi vì sợ thành tích sẽ bị quấy nhiễu, cô càng cố gắng học hơn.

Nhưng mà thời gian học tập, quả thật là ngắn hơn chút, những chuyện không khác gì ‘hẹn hò’ với Trần Nguyên, dần dần phát sinh ngày càng nhiều…..

Trước tiên đừng nghĩ cái này, thành tích còn chưa có ra, không nên tự mình nghi ngờ như vậy.

Từ sau khi cô ấy đến trường trung học số bốn đến nay cũng chưa từng thi tháng dưới 600, lần này cũng không có lý do gì để thụt lùi lớn như vậy.

Ngồi ở trên giường, cầm điện thoại, nhìn màn hình.

Hạ Tâm Ngữ: Dì ơi, thành tích môn toán đã có chưa, bao nhiêu vậy?

Học sinh nói như vậy thì sẽ không biết trước thành tích, nhưng dù sao dì là giáo viên trong trường, cho nên có thể nói cho bản thân cô trước.

Trước đây đều là làm như thế này.

Mà lúc này đây khác nhau ở chỗ, trong khoảng thời gian chờ đợi này, cô cực kỳ căng thẳng.

Lúc tra thành tích thi trung học cũng chưa có khủng hoảng như vậy…….

Ting ting.

Âm thanh tin nhắn Wechat truyền tới, Hạ Tâm Ngữ vội vàng cầm lấy điện thoại.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy con số mà dì gửi tới, biểu cảm trên mặt cứng đờ.

Từ từ buông điện thoại, ngồi ở trên giường, đôi tay ôm đầu gối. Dần dần, đầu cũng vùi xuống.

Lúc này, vừa lúc phòng cũng bị gõ vang. Cũng cùng với âm thanh nhắc nhở tin nhắn của Wechat, cô cầm lấy điện thoại, biết là Trần Nguyên tìm mình.

Vì thế, mím môi cười, đem nụ cười trở về khuôn mặt. Sau đó xuống giường đi tới cửa, mở cửa phòng ra, chủ động chào hỏi: "Hắn là mới thi toán xong nhỉ, thế nào rồi?"

"Khá tốt, tôi viết hết…"

Trần Nguyên nhìn chính mình, ngữ khí nói chuyện cũng dần dần xuống thấp.

Chẳng lẽ chính mình đã biểu hiện cảm xúc lên mặt rồi sao?

"Tôi đã nói mà, cậu nhất định có thể." Hạ Tâm Ngữ cười vỗ bả vai của Trần Nguyên, nói, "Ngày mai còn hai trận đấu nữa, cũng muốn thêm…."

"Cậu có phải, thi không tốt lắm không?"

Trần Nguyên quả nhiên là hoàn toàn xem thấu mình.

Vào lúc hỏi những lời này, hắn đã làm xong bước chuẩn bị an ủi mình.

Nhưng chính mình không cần an ủi, lần này không thi tốt thì lần sau lại…."

Nhưng nước mắt, đã không tự giác mà đảo quanh hốc mắt.

Trần Nguyên thấy thế nâng tay lên, vừa mới chuẩn bị lau nước mắt cho Hạ Tâm Ngữ, cô đã trực tiếp bổ nhào lên trên người đối phương, dúi đầu vào trong lồng ngực, oa oa khóc lớn.

Cô thật sự không ngờ tới, một bài thi tháng này, sẽ đả kích cô trầm trọng như thế.

Trần Nguyên không biết làm như thế nào, đành phải đặt tay ở trên đầu cô.

Mà một cái vỗ này, lại còn trực tiếp khiến Hạ Tâm Ngữ bùng nổ sự uy khuất, nức nở nói: "Không học, không muốn học…. Chúng ta từ từ nói đi oa oa……"

Có thể, chúng ta từ từ nói đi.

Nếu vào lúc Hạ Tâm Ngữ khóc thút thít đến thất thanh, thật sự nói ra những lời này, vậy Trần Nguyên thật đúng là Silver Demon chiếm xác.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn Sắt Sắt, mà mối kết giao giữa hai bên, có càng nhiều linh hồn đang gắn kết lẫn nhau hơn.

Thâm nhập, mà đơn giản.

Giờ phút này Hạ Tâm Ngữ đã bắt gặp cái gì, Trần Nguyên cho dù không nghe tiếng lòng cũng đoán ra được.

Đại ý là thất bại trong thi cử nhỉ.

Điều này cũng rất bình thường, bởi vì điểm của cô đã là cực hạn của người thường, không thể nào mỗi lần đều có sự tăng lên, giống như là người vóc dáng cao, lại cao thêm một centimet cũng rất khó khăn. Mà người vóc dáng lùn, nếu xương chưa khép kín, liền có vô số khả năng, thậm chí còn có thể dùng phương thức đánh vào hormone để thúc đẩy tăng trưởng.

Bước bắt đầu của cô đã quá cao, cho nên tiến bộ rất khó khăn. Mà vô tình lùi một bước nhỏ, liền có vẻ vô cùng hợp lí.

Nhưng mà nhìn trạng thái của đối phương, có lẽ cũng không phải 'lùi bước nhỏ'.

Mà là, sụp đổ rồi.

Hơn nữa, là sụp đổ rối tinh rối mù, phương diện tổng điểm giảm ít nhất khoảng 20 điểm.

“Tâm Ngữ, là có thành tích rồi sao?” Trần Nguyên đặt hai tay lên trên vai đối phương, nhìn Hạ Tâm Ngữ, không hề ham muốn hơi ấm của cái ôm vào giờ khắc này, chủ động dò hỏi.

“Thiên phú của tớ vẫn là quá kém.”

Hạ Tâm Ngữ không trả lời chính diện, lắc đầu, cảm xúc vẫn rất không ổn định: “Rõ ràng chỉ là học ít hơn so với trước kia một chút, nhưng đã thụt lùi nhiều như vậy…. Tớ thật là vô dụng mà.”

“Nếu cậu nói vô dụng, vậy chúng tôi học trường trung học số 11, tác dụng sống ở trên thế giới này chính là ăn cơm đắt tiền.” Trần Nguyên tự mình chế nhạo trêu ghẹo, muốn cho đối phương dễ chịu một chút.

“Không giống nhau. Tớ chỉ có học tập, ngoại trừ học tập, những cái khác cái gì tớ cũng sẽ không….” Hạ Tâm Ngữ cắn môi, cảm xúc tinh thần thập phần sa sút tự mình phủ định, “Nhưng hiện tại, tớ phát hiện chính mình thậm chí đến học tập còn không biết.”

Chương 496: Muốn yêu đương (2)

Chỉ là thành tích một môn, đã lùi một bước lớn như vậy.

Lần này vật lý không quá nắm chắc nếu cũng hung hăng ngã xuống mười mấy điểm, vậy chính mình sẽ thật sự bị thấp hơn 600 trở thành xếp cuối lớp….

Từ khi tiến vào trường học tới nay, bao gồm tiểu học, Hạ Tâm Ngữ đều chưa từng trở thành người đứng cuối lớp bao giờ.

Mà lúc này đây nếu xếp cuối lớp, đã nói lên một vấn đề rằng, những điểm số này của chính mình đều là do học vẹt tích luỹ nên, nếu như tự lơi lỏng một chút, thì sẽ tụt dốc không phanh.

Cô không thể giống được như những học bá đó, một bên đứng vững vàng trong top 100 của trường, một bên còn có thể yêu xa với người mình thích.

Mình với Trần Nguyên ở bên nhau, chỉ có thể càng ngày càng kém.

Một khi đã như vậy, vậy như vậy đi.

“Chúng ta….” Hạ Tâm Ngữ nước mắt lưng tròng nhìn Trần Nguyên, nghẹn ngào, nhưng lại khá chắc chắn nói, “Chúng ta, đi theo hai hướng đi.”

“…..Cậu nói xem, cậu đã làm ra loại lời giải thích mới gì đối với lời ca ngợi này.” Trần Nguyên vươn tay, bộ dạng xin mời bắt đầu thái độ diễn thuyết của cậu.

“Đó chính là…..” Hạ Tâm Ngữ vào khoảnh khắc khi biết điểm kia, liền hiện lên cái suy nghĩ này. Nghĩ Trần Nguyên cũng sẽ gặp phải hoàn cảnh không cách nào đột phá, tốc độ tiến bộ dần dần chậm lại, cô liền quyết định nói ra suy nghĩ của mình, “Cậu nỗ lực để đạt 625, tớ nỗ lực để đạt 504.”

“Không phải, cậu gọi cái đó là nỗ lực à?”

Tâm Bảo cậu bình tĩnh một chút, thần trí cậu bây giờ đã có chút không tỉnh táo rồi!

“Đương nhiên, tôi cố gắng hết sức không nỗ lực như vậy, giữ vững mức 600. Sau đó, cậu dụng tâm nhiều hơn tôi một chút….”

“Được rồi.”

Hạ Tâm Ngữ cười ngắt lời, Trần Nguyên nâng tay lên, chạm vào gương mặt mềm mại bị nước mắt chảy ướt. Sau đó, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của đối phương, cúi đầu nhìn chăm chú vào Hạ Tâm Ngữ đã không còn đầu óc, nói: “Tôi luôn luôn tin tưởng cậu, cũng sẽ không cảm thấy cậu càng ngày càng không xong. Chỉ là một lần thi tháng mà thôi, không nói lên được điều gì cả. Nếu bởi vì tôi, quấy nhiễu cậu quá nhiều, chúng ta có thể cố gắng ít gặp mặt, đặt nhiều thời gian vào việc học hơn…..”

“Không cần.” Hạ Tâm Ngữ lắc đầu, nhìn chằm chằm Trần Nguyên, có chút bất mãn mà oán giận, “Trần Nguyên, cậu thật tàn nhẫn.”

“Ừ, chính là như vậy đấy.” Trần Nguyên không sợ bị Hạ Tâm Ngữ nói, hơn nữa còn lưu mang nói, “Nếu cậu cảm thấy nhìn

thấy tôi, thì sẽ phân tâm, vậy giữ cửa khoá trái, tuyệt đối không gặp tôi, mãi cho đến khi thi đại học….”

“Được rồi được rồi, rốt cuộc là ai đang nói lời tức giận vậy?”

Điều Hạ Tâm Ngữ muốn nghe khổng là cái này đâu.

“Cho nên, thừa nhận là nói lời tức giận rồi?” Trần Nguyên cười.

Lời nói vừa rồi của Hạ Tâm Ngữ, trên cơ bản là cùng cấp với —— Vậy đến 《 Phần cao đẳng 》 đi.

Muốn hư hỏng rồi.

Nhưng với tính cách của cô, lại tuyệt đối sẽ không hư hỏng.

Cho nên, hầu hết mọi chuyện là do tự mình gây ra.

Trần Nguyên, lại sao có thể bỏ cô khiến cô tự tra tấn mình được.

Đợi cho đối phương sau khi bình tĩnh lại, nước mặt hoàn toàn không tràn ra nữa, cũng ngừng sụt sịt. Trần Nguyên từ từ đặt tay ở phía sau cô, sau đó nhẹ nhàng ôm một lần nữa: “Vừa rồi không tính, bây giờ mới tính.”

Cái gọi là cái ôm đầu tiên, sao có thể để bị phá vỡ bởi vì phát tiết được?

Muốn ôm, phải mang theo tâm tình yêu thích đối phương.

Cho nên bây giờ, mới gọi là hợp lý.

Trên người cô, tóc, đều phát ra một loại mùi hương khác với mùi sữa tắm, dầu gội. Mà là một loại hơi thở đặc biệt trong truyền thuyết, mà người thích lẫn nhau, sẽ ngửi được ở trên người đối phương.

Hạ Tâm Ngữ, đó là một loại hương thơm nhẹ nhu hoà, cùng với sự ấm áp nhợt nhạt….

“Bây giờ…. Tính gì vậy.”

Hạ Tâm Ngữ nghe không hiểu, những cũng đặt đôi tay ở trên thắt eo Trần Nguyên, sau đó áp toàn bộ khuôn mặt vào lồng ngực hắn.

Tức khắc, cái cảm giác bất an, khổ sở, áp lực này, toàn bộ đều biến mất không thấy, thay vào đó chính là ấm áp cùng với an tâm.

Cô vừa rồi, thật sự là đang nói lời tức giận.

Cái gì mà không học, dứt khoát lo yêu đương, làm một não yêu đương không tri thức gì đó, căn bản chính là chuyện không thể nào.

Cô, chỉ là cần sự an ủi.

Nhưng mà, thành tích giảm xuống cũng cần phải coi trọng thật.

Vậy thật sự giống như lời Trần Nguyên nói, dứt khoát ít gặp mặt, cổ vũ cho nhu ở trong lòng vì để đối phương cố lên?

“Tớ cũng không tin.”

Ngẩng đầu, nhìn Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ khẽ cắn môi, nói khá chắc chắn: “Cậu có thể làm được mà, hoàn toàn vứt bỏ tớ.”

“Cái này không thể gọi là vứt bỏ, cái này gọi là chiến lược tính đặt…..”

“Vậy chiến lược của cậu là đặt tớ ở một bên sao?”

Sở dĩ Hạ Tâm Ngữ hỏi điều này, là bởi vì cô làm không được.

Nếu Trần Nguyên làm được, cũng không hoàn toàn có thể nói lên rằng tình cảm của đối phương không chân thành tha thiết bằng mình.

Chương 497: Muốn yêu đương (3)

Mà là do chính mình hồi hộp và mới lạ khi đối mặt với mối tình đầu, đối phương vừa lúc không có.

Cậu, trước đây thật sự chưa từng nói qua với người khác sao?

“Nói sự thật.” Trần Nguyên nhìn cô, thẳng thắn nói, “Sở dĩ tôi có thể không bị ảnh hưởng quá lớn, là bởi vì trước khi quen cậu, mấy thứ trong đầu ngoại trừ học tập, vốn dĩ cũng rất nhiều. Bây giờ, chỉ là đem mấy thứ kia đổi thành cậu mà thôi.”

“Tôi chỉ là….”

Hạ Tâm Ngữ hiểu ý của Trần Nguyên, sau đó đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm: “Trước khi quen biết cậu, việc học chiếm cứ toàn bộ não tớ. Cậu xuất hiện, liền mạnh mẽ chiếm đất trong đầu tớ, còn cưỡng chế di dời nguyên trụ dân ‘học tập’.”

“Đúng đúng đúng.”

Hạ Tâm Ngữ thật sự thông minh thanh khiết, bản chất của vấn đề đã được lộ ra ngay lập tức.

Bởi vì vốn dĩ việc học cũng không có máu mặt gì trong đầu Trần Nguyên, cho nên Hạ Tâm Ngữ tạo ra cái thương trường ở bên trong, cũng chưa ảnh hưởng quá lớn. Mà đối phương thì không giống vậy, chỉ là xây cái quán nướng nhỏ ở bên trong, mà đã chèn ép không gian ‘ngôi sao học tập’, mà mùi hương nướng BBQ còn sẽ biến ngôi sao học tập này thành cún lười.

Thoạt nhìn thơm quá, thật muốn ăn một miếng…. Ể, thật đúng lúc quá.

Ngôi sao học tập: tôi trước kia toàn là trải qua những ngày khổ cực gì đâu không a ô ô…..

“Cậu không cần lo lắng cho tôi cũng không cần quá để ý cảm xúc của tôi.” Trần Nguyên cười điềm đạm, dùng tay làm thành chiếc nhẫn, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay mảnh khảnh của Hạ Tâm Ngữ, bởi gì đối phương quá gầy, ở giữa còn dư khe hở không nhỏ, “Đã khoá lại, tôi rất yên tâm, cậu cũng không cần cố ý cho tôi cảm giác an toàn.”

Hạ Tâm Ngữ bị nói đến rất ngại ngùng, mặt bắt đầu nóng lên. Nhưng mà, cô cũng không có quá ngại ngùng lảng tránh, mà là cũng nâng một bàn tay khác lên, đưa đến trong tầm tay Trần Nguyên: “Vậy cái này cũng khoá lại đi, như vậy đừng nói là chạy, động đậy cũng không động được.”

“Được được được.”

Trần Nguyên trực tiếp bắt cô tại chỗ, nở một nụ cười ‘mẹ nó cậu thật đáng yêu’.

Lần này Hạ Tâm Ngữ thi cử thất bại, chính mình cũng có trách nhiệm.

Đó chính là, bởi vì quá muốn xác lập quan hệ với đối phương, cho nên nói vài lời làm loạn trái tim Hạ Tâm Ngữ. Mà xuất phát điểm, cũng chỉ đơn giản thô tục là muốn hôn muốn ôm.

Về sau, không nói về việc này nữa.

Tự nhiên mà vậy đi, đi đến được bước nào hay bước đó.

Nói như vậy cũng không đến mức lúc mà cô nghĩ muốn nỗ lực học tập, còn phải dạy cho mấy đứa bé trai. Thậm chí, còn muốn dùng cớ nói mớ để vẽ một bức tranh cho chính mình: Cô nhìn thấy trong tương lai cô sẽ vì cậu ấy mà mặc váy cưới lên, đừng vội vàng như thế sao?

Không vội.

Chỉ sợ đến lúc đó cậu ấy lên cơn nghiện, nói muốn hôn cô một cái, cô cũng không vội, lập tức từ chối: Không được, cậu làm phiền tớ học ngôn ngữ.

Miệng hay gì đó, cũng không có muốn nếm thử như vậy.

"Trần Nguyên cậu…"

Đúng lúc hai người ở chỗ này nắm nắm kéo kéo tay, chính là trò chơi còng tay biến thái, ở dưới lầu…Ông lão thường hay tập thể dục hằng ngày cũng vừa lúc đi lên, sau khi thấy cảnh này, sửng sốt một chút, sau đó cười nói: "Ha ha, coi bộ tôi đến không đúng lúc nhỉ?"

Hạ Tâm Ngữ thấy thế vội vàng rụt tay lại, xấu hổ cúi đầu.

"Ông lão ông đây là?" Trần Nguyên khó hiểu hỏi.

Ông lão xua xua tay nói: "Không có chuyện gì lớn, sắp cúp nước rồi, hai người chưa có vào nhóm, nên tôi mới tới thông báo một chút. Sau đó, lại thêm hai người vào nhóm."

"Vâng vâng, cảm ơn ông ạ." Trần Nguyên nói.

Hạ Tâm Ngữ cũng nhỏ giọng nói: "Cảm ơn ạ."

"Không có chuyện gì, đừng bận tâm, hai người cứ tiếp tục đi." Sau khi ông lão gật đầu thì rời đi với vẻ mặt thỏa mãn.

Không đúng, ông ấy cười cái gì chứ?

Nhưng nhìn tình cảnh này, có khi đến tháng sau thì hai người bọn họ cũng chỉ thuê có một phòng mà thôi.

Đương nhiên, ông ấy cũng không dựa vào ba dưa hai táo mà sống.

Có thể cười, thoải mái mừng rỡ.

“Vậy còn tiếp tục không?” Trần Nguyên hỏi.

Hạ Tâm Ngữ nhíu mày, làm ra vẻ hơi hung dữ mà phê bình Trần Nguyên đang càn rỡ, “Nói chuyện thì rụt rè một chút, không cần làm ra bộ dạng này…”

“Đúng là nên rụt rè một chút, không thể động một tí là lao vào lồng ngực người khác.”

“A!” Hạ Tâm Ngữ bị nói đến đỏ mặt, lập tức đánh một quyền nhỏ vào lồng ngực Trần Nguyên, cũng ai oán kháng nghị, “Thi kém đã tệ lắm rồi, đừng bắt nạt tớ nữa.”

Thế mà còn lấy chuyện này ra để mà nói, thật là đen tối nha thằng nhóc Trần Nguyên này.

“Cho nên, rốt cuộc là kém đến mức độ nào chứ?” Trần Nguyên rất tò mò, là trình độ như thế nào, mới có thể làm cô khóc hoa lê đái vũ như vậy chứ?

Toán học dưới 100?

Không phải, hắn đang suy nghĩ cái gì chứ?

Tùy tiện chọn một người trong Tứ Tông Gia ra, thì cũng đều có thể đánh với đệ tử nội môn của trường trung học phổ thông số 11.

Chương 498: Muốn yêu đương (4)

“Có chút mất mặt, không muốn nói.” Hạ Tâm Ngữ lắc lắc đầu, cô không muốn hình tượng của mình trong lòng Trần Nguyên bị tổn hại.

Dù sao cô vẫn luôn cảm thấy cô là một học sinh giỏi có thành tích học tập rất tốt.

Mỗi lần khen bản thân thông minh, ngoài miệng Hạ Tâm Ngữ chưa nói cái gì, nhưng thật ra trong lòng rất đắc ý.

Khi đối phương nói đùa là người của trường trung học phổ thông số 11 nên dập đầu hành lễ với cấp bốn trung gia…Đúng

là cô cảm thấy hơi khôi hài, cũng hơi hơi hư vinh.

“110?” Trần Nguyênkhôing xác định hỏi.

Nghe thấycion số này, Hạ Tâm Ngữ vội vàng xua tay, “Tất nhiên là không rồi, cho dù có kém thì cũng không tệ đến tình trạng như vậy chứ.”

“…”

Biểu cảm trên mặt Trần Nguyên chậm rãi trở nên cứng đờ.

Sau đó, hơi hơi nghiêng thân mình, chừa lại một vị trí cho Hạ Tâm Ngữ rồi nói: “Nào, nói lời xin lỗi.”

“Thực xin lỗi.”

Hạ Tâm Ngữ hơi hơi cúi mình trước không khí, sau khi nói xong, lại khó hiểu dò hỏi Trần Nguyên, “Mà, lúc nãy tớ nói xin lỗi với ai thế?”

“Cái này cậu không cần phải xen vào, nhưng cậu nên biết, làm nhân vật của công chúng, lời nói của cậu đã xúc phạm đến công chúng.”

Thật quá đáng.

Sập phòng, sao Hạ Tâm Ngữ lại có thể như thế.

Vẫn luôn là số điểm đó, nhưng sao lại cao vậy?

Có phải nên kiểm điểm bản thân mình một chút, xem nhiều năm như vậy đã có lần nào không làm bài chưa, có chăm chú nghe giảng hay không. Học sinh giỏi rất khó, duy trì đạt học sinh giỏi tốt chứ?

“120 mấy sao?” Trần Nguyên hỏi.

“Đúng vậy.” Nói đến cái này, Hạ Tâm Ngữ liền thấy khổ sở, giọng điệu vô cùng mất mát, “125 điểm, ít hơn lần trước khoảng 14 điểm.”

Tổng điểm thiếu 14 mà nói, chính là 611.

Hơn nữa vật lý lần này nói không chừng cũng phải thiếu 10 điểm, vậy chính là chỉ khoảng hơn 600.

Các môn khác nếu lại hơi dao động một chút….

Vậy bước lùi, sẽ rất lớn.

Xếp hạng ít nhất phải hạng hơn một trăm.

“Có khi nào, là tại đề có hơi khó một chút không?”

Lúc này đây môn toán của trường trung học số 11, 31 trường thi mọi người đều cảm thấy rất khó, đạt tiêu chuẩn đều khó.

Dù sao Hạ Tâm Ngữ cũng là học sinh trường trung học số 4, nói không chừng lần so tài lớn của các tông môn này, các trưởng lão cố ý trang bị thêm độ khó để kiểm tra ngộ tính của các đệ tử.

“Khó thì khó một chút, nhưng học sinh lớp chúng tớ rất giỏi, đề khó đối với bọn họ mà nói, chỉ là tốn thời gian dài ngắn mà thôi.” Hạ Tâm Ngữ khá chắc chắn nói, “Huống hồ, trước kia tớ đã làm bài thi khó, chưa từng có cố hết sức như lần này vậy.”

“Hay là, cậu vẫn là hỏi lại dì một chút?”

Trần Nguyên biết cô tìm dì là vì muốn biết thành tích, cho nên vì để không xuất hiện phán đoán sai lầm trên suy nghĩ chủ quan, hắn vẫn muốn xác nhận cho Hạ Tâm Ngữ một chút.

Làm như vậy có hai chỗ tốt.

Nếu thật sự là đề bài trở nên khó hơn, cô sẽ hơi an tâm hơn một chút.

Nếu thật sự chỉ có một mình cô thi rớt, cô không chừng lại tìm mình muốn ôm một cái.

“Ừ, vậy được rồi. Nhưng mà, tớ có hơi sợ dì ấy phê bình tớ.”

Sau khi Hạ Tâm Ngữ yếu ớt đồng ý, đi đến mép giường, mở điện thoại lên, vào khoảnh khắc nhìn thấy Wechat kia, biểu cảm trên mặt nháy mắt từ mất mát biến thành vui sướng.

Mà cô vừa vui sướng, Trần Nguyên liền hơi hơi mất mát.

Được, không có ôm nữa rồi.

“Dì nói, lần này kiểm tra tương đối khó, phân hoá hai cực rất lớn. Điểm của các học bá lớp một đều là thiếu một chút, nhưng vị trí ở giữa thì vượt không ít. Mà điểm trung bình của lớp chúng tớ, chỉ có 125!” Vào lúc Hạ Tâm Ngữ nói ra, ý cười đã tan vào lông mi.

“Vậy là cậu đạt tới điểm trung bình?” Trần Nguyên không hiểu đạt tới điểm trung làm gì mà phải vui vẻ như vậy, mục tiêu của Hạ Tâm Ngữ không phải là càng rộng lớn hơn sao?

“Lúc trước tớ làm điều đó để có chút mặt mũi đẹp, không nói rõ với cậu.” Hạ Tâm Ngữ làm ra động tác chỉ vào vũ trụ, giải thích, “Điểm trung bình của lớp ba là 643, tớ là thuộc về tầng dưới và giữa. Cho dù là một môn học, cũng rất khó chạm đến mặt bằng chung. Lúc này môn toán được 125, thậm chí còn có tiến bộ nho nhỏ.”

“……”

Thiên ngôn vạn ngữ gộp lại thành một câu: Đáng sợ*.

*Từ gốc là 哈人 : Ha nhân: ngôn ngữ mạng, có nghĩa là đáng sợ.

Điểm trung bình của lớp vương bài mạnh nhất trường trung học số 11 là 648, cũng chỉ kẹt giữa lớp 2 và lớp 3 của trường trung học số 4 thôi.

Đối với chính mình lúc trước mà nói có thể nói người trời Đường Tư Văn, thả qua trường trung học số 4, sẽ chỉ biến thành một người qua đường xinh đẹp mà thôi.

Không kịp tiếc thương cho sự ngã xuống vì trường trung học số 11, gia nhập chiến trường chính là….. Gia nhập không được một chút, trường trung học số 4 thật đáng sợ, đánh thắng toàn bộ trường trung học phổ thông ở Hạ Hải.

Chương 499: Gặp gỡ bạn gái của từng người (1)

Nhưng mà đáng tiếc, chính là không đánh phục.

Hà Hồng Đào đến chết thì miệng vẫn cứng: chúng ta với trường trung học số 4 đều đáng tự hào.

“Vậy lúc này, vui vẻ đi.”

“Ừm….” Hạ Tâm Ngữ gật đầu, thành thật nói, “Vui vẻ một chút.”

“<>”

Trần Nguyên cười nhìn cô gái thay đổi sắc mặt nhanh hơn so với những ai khác này, thật sự cảm thấy bị chọc tới điểm đáng yêu.

“Nhưng mà như vậy mà nói….” Nhớ tới đề thi khó như vậy, đối với những học bá của lớp một đó mà nói, gần như chỉ thiết vài điểm, cô chỉ nhịn không được mà cầu nguyện, “Thi đại học tốt nhất không phải là Cát Quân ra đề thi, nhưng cũng đừng quá đơn giản, đề khó tầm giữa là tốt nhất.”

Nếu là đề khó ở mức giữa thì Hạ Tâm Ngữ có thể đạt được khoảng 140. Mà học bá lớp một, điểm trung bình cũng mới 145, chênh lệch gần năm điểm.

Nhưng ra khó như vậy, thì sẽ bị kéo ra hơn mười điểm.

“Vậy đối với tôi, đã có thể là khó nha.”

Trần Nguyên đột nhiên cảm thấy Hạ Tâm Ngữ có chút là kẻ thù giai cấp, thế mà lại chờ mong đề thi khó.

Đối với chính mình mà nói, đơn giản càng tốt.

Bởi vì hắn cực kỳ chắc chắn, cơ sở đề đơn giản chắc chắn không có khả năng thất bại.

“Vậy thì phải học tập đàng hoàng.”

Hạ Tâm Ngữ rút ghế dựa ở bàn học của mình ra, sau đó đẩy Trần Nguyên lên, để hắn ngồi ở bên trên, nghiêm túc nói: “Tớ là thi xong rồi, nhưng cậu còn hai môn, đừng thả lỏng cảnh giác.”

“Khoa học toàn diện, tiếng anh, quả thật là có thể kéo chút điểm.”

Nếu Hạ Tâm Ngữ đã mời như vậy, Trần Nguyên cứ như vậy, học tập ở khuê phòng của cô.

Mà Hạ Tâm Ngữ ngồi ở mép giường, thì ở bên cạnh cười quan sát Trần Nguyên.

“Làm sao vậy?” Trần Nguyên nghiêng đầu, hỏi.

Hạ Tâm Ngữ lắc lắc đầu, nói không có gì, để Trần Nguyên tiếp tục học không cần phải xen vào cô.

Nhưng nội tâm, lại là rất may mắn.

Chính mình suy nghĩ nhiều, cô với Trần Nguyên cũng không có ảnh hưởng cho nhau.

Dù sao bây giờ nhớ lại, vào lúc thi, cô vẫn luôn chuyên chú với đề thi, vẫn chưa nghĩ lưng tung rối loạn gì đó.

Như vậy đã nói lên, lúc trước quan hệ thân thiết như vậy….

Sau đó vẫn duy trì đi.

Thật không hổ là mình nha.

Mối tình đầu, cũng không có gì ghê gớm cả.

Trần Nguyên bởi vì tò mò mà nghe tiếng lòng đã phát hiện, Hạ Tâm Ngữ này đang giả vờ.

Hoàn toàn quên mất chính mình vừa rồi khóc có bao nhiêu là thảm hại.

“Haiz, không muốn học.”

Sau khi viết đề nữa giờ, Trần Nguyên nhẹ nhàng ném bút hướng lên mặt bàn một cái, ngữ khí không kiên nhẫn.

“Hả?”

Hạ Tâm Ngữ ngồi ở trên giường nghiêng mặt nhìn hắn, cực kỳ khó hiểu mà dò hỏi: “Không muốn học, vậy cậu muốn làm gì chứ?”

Sau đó, Trần Nguyên gối hai tay lên ót, lười biếng dựa lên ghế:

“Muốn yêu đương.”

“Aiya cậu cậu cậu cậu ——“

Mắt thường cũng có thể thấy được, khuôn mặt của Hạ Tâm Ngữ cùng với quả táo chín, màu sắc không khác nhau chút nào. Muốn tức giận, nhưng sao khi hình ảnh vừa nãy hiện lên trong đầu, chỉ muốn đào một cái hố chôn chính mình xuống. Vì thế, cô với cái đầu đã sắp sốt cao mà bốc khói, miệng ngoan cố cùng tàn nhẫn nói: “Ồ, vậy cậu nói chuyện đó đi. Nhưng đừng tìm tớ, tớ mới không muốn nói cái đó với cậu.”

Sau khi kết thúc những môn thi khoa học buổi sáng thì chỉ còn lại một môn tiếng Anh.

Buổi trưa Hạ Tâm Ngữ đã bí mật gửi cho hắn một tin nhắn. Trần nguyên lén đọc tin nhắn trên điện thoại di động.

614,5 thấp hơn lần trước 11 điểm, nhưng tổng điểm xếp hạng lại cao hơn hai bậc.

Môn cô ấy để ý nhất là Vật Lý cũng thấp hơn lần trước mười một điểm nhưng lần này đề khó, tất cả mọi người đều thấp điểm hơn so với kì trước nên không phải là do Hạ Tâm Ngữ.

Vậy nên khi cô gửi tin nhắn cho hắn, tâm trạng cô rất vui vẻ nuốt ba cái nguyên bảo.

Tâm Ngữ rất thèm ăn.

Còn hắn, vì đã dùng thanh tiến trình bất khả chiến bại để vượt qua những câu hỏi điền vào chỗ trống và trắc nghiệm nên hắn cảm thấy hắn sẽ đúng. Dựa trên cấp độ ban đầu thì đã có một số cải tiến nhỏ.

Vật lý cũng vậy, vì trình độ toán học của hắn đã được nâng cao rất nhiều nên môn học đòi hỏi tính toán này đã trở nên dễ dàng hơn.

Nhưng mà hắn cũng chưa học được gì thêm nên nếu muốn tiến bộ vượt bậc thì điều đó quá viển vông.

Tổng điểm khoa học và tự nhiên hơn mười điểm, thật không thể tin được.

Điều quan trọng nhất là môn tiếng Anh.

Vậy nên Trần Nguyên có chút lo lắng khi vào thi môn tiếng anh lúc ba giờ chiều.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy đề bài, sự lo lắng của hắn lại dịu bớt.

Không đúng, sao chỗ nào hắn cũng đọc hiểu thế?

Đối với hắn, bài kiểm tra này chỉ là sự kết hợp của vô số từ tiếng Trung.

Tất nhiên là vẫn có một số từ mới.

Đây là đặc điểm của bài thi tiếng Anh, hầu hết các từ trên đều lấy từ 3500 từ đã học. Nhưng để nâng cao trình độ cũng sẽ có khoảng 5% từ mới, học sinh phải suy đoán thì mới hiểu được.

Và bởi vì Trần Nguyên đã biết tất cả các từ gần những từ mới đó nên nếu nhìn tổng thể thì hắn cũng có thể đoán ra nghĩa của cả bài.

Chương 500: Gặp gỡ bạn gái của từng người (2)

Nhưng không phải là biết rõ toàn bộ.

Xét cho cùng thì việc học tiếng Anh này cũng không được bình thường, ngay cả có là Harvey thì cũng…Đợi đã, Harvey là ai?

Không liên quan.

Tiếng Anh của hắn là kết quả nỗ lực của chính hắn, có liên quan gì đến người nước ngoài đó đâu?

Sau khi Trần Nguyên nhận bài kiểm tra, đầu tiên hắn đọc toàn bộ câu hỏi trước. Sau khi giáo viên nói bắt đầu thời gian làm bài, hắn đánh dấu tất cả các câu hỏi nghe và cả những từ khóa trong các câu trả lời bên dưới.

Bài nghe không phải khó phần từ mới mà là ngữ pháp. Hầu hết các câu hỏi trong phần nghe đều hơi vòng vo, lan man, rồi cuối cùng lại quay về điểm mấu chốt. Vì vậy, không thể chỉ chọn những từ khoá mà bản than nghe thấy.

Trần Nguyên đã dành năm phút để nắm kỹ tất cả các câu hỏi trên đề mục.

Sau đó phần nghe tiếng Anh trên radio bắt đầu.

Phần này phát âm rất chuẩn.

Tại sao lại nói thế, vì [bíp-] được phát âm như thế này.

Về tốc độ nói thì chậm hơn một chút [bíp—]. Nhưng thực tế khi người nước ngoài nói tiếng Anh thì họ nói rất nhanh.

Điều này nhằm mục đích giúp học sinh dễ hiểu hơn.

Nói một cách đơn giản thì tiếng Anh ở trường mẫu giáo và tiểu học giống như cấp Luyện Khí trong truyện tu tiên, để rèn luyện khả năng nói trôi chảy và trau dồi thêm khả năng ngôn ngữ. Trung học cơ sở là Trúc Cơ, đặt nền tảng và hiểu cấu trúc

ngữ pháp. Cao trung có thể tính là Kim Đan gần đạt đến Hoá Thần, trình độ tiếng anh đã đạt mức giỏi. Nhưng để đạt được đến cấp Hoá Thần, thì phải đậu CEFR-6 hoặc CEFR-8 môn Tiếng Anh khi lên chương trình đại học.

Vậy nên với cách phát âm chậm như vậy thì Trần nguyên nghe không khác gì đang nói từng câu từng câu tiếng trung.

Phần trắc nghiệm này rất dễ chọn đáp án.

Dù là đối thoại hay độc thoại cũng không hề có áp lực gì cả.

Đây là sự tự tin mà Siêu Tử đã mang lại cho hắn.

Siêu Tử thật quá đẹp trai.

Phần nghe Tiếng Anh đã kết thúc nên những tiếng ồn xung quanh đã không xuất hiện nữa. Trần Nguyên làm phần còn lại một cách nhanh gọn mà không cảm thấy áp lực. Dù sao hắn cũng đã nắm chắc những phương pháp làm bài, sau khi hoàn toàn nắm giữ 3500 từ đơn thì hắn giống như là hổ thêm cánh*.

*Hổ thêm cánh: Vốn hổ đã mạnh rồi lại có thêm cánh nên càng trở lên mạnh hơn.

Nhưng sau kỳ thi này hắn phát hiện thấy điều không ổn đó là tiến độ của những từ quen thuộc này đã hơi giảm xuống.

Hơn một nửa vẫn đạt đủ 100, nhưng đối với một số từ tương đối dài và hiếm khi được sử dụng thì tiến độ đã đổi từ 99 thành 97…

Hóa ra là như vậy.

Thanh tiến trình thực sự có thể khiến hắn nhớ sâu các từ trong một thời gian ngắn.

Nhưng cũng giống như đồ vật thì sẽ bị hao mòn, 100% từ đơn cũng sẽ quên dần theo thời gian.

Nói cách khác, vẫn chưa đến lúc hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

Trong tương lai hắn vẫn cần duy trì niềm đam mê nhất định với môn tiếng Anh.

Mà có tụt xuống 97 thì đối với hắn nó vẫn rất quen thuộc.

Không thành vấn đề, chỉ cần nền tảng rất ổn định thì sau này hắn chỉ cần dành chút thời gian để củng cố thôi.

Bằng cách này Trần Nguyên đã có thể làm đến phần viết nhưng hắn đã gặp chút vấn đề ở phần này.

Hắn có thể hạ bút thành văn đối với những từ đơn.

Nhưng hắn không có kiến thức về ngữ pháp, hắn phải làm gì để đạt điểm cao hơn đây…

Nhìn câu hỏi, hắn rơi vào trầm tư.

Sau đó một ý tưởng lóe lên trong đầu hắn.

Đúng, có thể làm như thế!

Bài thi tiếng Anh ở trung học phổ thông thường cho các bài luận được điểm tối đa. Vì đề thi trung học phổ thông môn tiếng Anh chỉ kiểm tra xem có đúng hay không, chỉ cần diễn đạt đúng và trả lời các câu hỏi trong bài luận thì sẽ được điểm tối đa. Kể cả có hình dung good or bad hay không có từ khó nào thì cũng không thành vấn đề.

Vậy nên Trần Nguyên đã nảy ra một ý tưởng.

Hắn sử dụng ngữ pháp đơn giản của trường trung học cơ sở, nhiều nhất là thêm những câu not only, but also và đảo ngữ. Thay thế các từ chuyển câu, ít nhất là trên mức otherwise. Đối với tính từ thì cố gắng thay thế chúng bằng những từ phức tạp hơn để tổng thể bài không quá tệ.

Mặc dù vẫn còn rất tầm thường chẳng hạn như câu mở đầu ‘it is important for everyone to’ là có thể nhìn ra được trình độ của học sinh còn thấp.

Nhưng hắn đã dùng những từ đơn rất hoa lệ để bù đắp thì sao có thể nhìn ra ngữ pháp của hắn tệ?

Vậy nên một tác phẩm tiếng Anh tuy khó đạt điểm cao nhưng ít nhất không bị điểm thấp và miễn cưỡng có thể coi là chất lượng ra đời.

Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng.

Thời gian còn lại Trần Nguyên kiểm tra xem phiếu trả lời đã điền đúng hay chưa. Và trong phần điền vào chỗ trống hắn xem lại thêm một lần nữa sau đó chỉnh sửa lại trình tự câu một chút rồi im lặng ngồi đợi hết giờ.

Năm giờ chiều, chuông báo hết giờ vang lên.

Sau đó nhà trường rất nhân văn đã cho học sinh một kỳ nghỉ dài hai ngày.

Chương 501: Gặp gỡ bạn gái của từng người (3)

Những học sinh sống nội trú cũng không cần phải ở lại trường mà có thể về nhà trong hai ngày đó, thứ bảy cũng không cần tự học.

“Đi thôi Trần Nguyên.”

Phòng thi số 31 vừa có một người thay thế. Là một nam sinh đeo kính cao 174cm, tính hơi hướng nội nhưng khiến mọi người ngạc nhiên là cậu ta chính là chàng trai đề nghị dẫn bạn gái đi cùng trước bữa tiệc, Từ Tuấn Nghị.

“Từ Tuấn Nghị, bạn gái cậu đâu?” Trần Nguyên vừa thu dọn cặp sách vừa chủ động nói chuyện với Từ Tuấn Nghị

Chu Phù ở một bên cũng thấy hứng thú.

Tuy cô không biết nam sinh này nhưng rất ngạc nhiên khi một chàng trai sống hướng nội như vậy lại có bạn gái và muốn khoe với mọi người.

“Ha…” Nghe vậy Từ Tuấn Nghị cười khổ: “Thứ sáu tôi và cô ấy đã có dự định đi chơi chung với nhau nên nếu không dắt theo cô ấy đi KTV thì cô ấy sẽ không cho tôi đi riêng.’’

“A… địa vị của cậu thấp quá.” Trần Nguyên bi thương nói: “Cậu là người đàn ông đến từ phía Đông Nam đó nha. “

“A? Không phải đàn ông Đông Nam đều như vậy sao?” Từ Tuấn Nghị thẳng thắn nói: “Cha và ông nội tôi đều giống nhau. Theo lời mẹ tôi kể, tôi còn tưởng là do GEN…”

“Cảnh giác với việc bôi nhọ danh tiếng đàn ông Đông Nam.”

“Vậy thì chắc chắn cậu rất cứng rắn đúng không?” Từ Tuấn Nghị ngưỡng mộ nhìn Trần Nguyên.

Cậu ta nói câu này cũng không có ý móc mỉa nào.

Bởi vì tính cách của cậu ta rất thẳng thắn và trung thực.

Nhưng sao hắn lại cảm thấy câu hỏi này có chút hàm ý…

“Trần Nguyên rất cứng rắn đấy.” Chu Phù ở bên cạnh cười nói: “Anh Nguyên đi chơi không bao giờ cần báo cáo với bạn gái. Dù có về muộn cũng không cần phải xin lỗi.”

“Về nhà muộn…xin lỗi, hai người sống chung à?!” Từ Tuấn Nghị hỏi với vẻ ghen tị.

“Chưa.”

Trần Nguyên dùng ánh mắt ám chỉ Chu Phù giữ thể diện cho hắn trước mặt người ngoài, sau đó tò mò hỏi Từ Tuấn Nghị: “Cậu tiến triển đến đâu rồi?”

“Thì… từng bước một.”

“Hôn nhau chưa?”

“Đương nhiên rồi, hôn trước rồi mới thú nhận.” Từ Tuấn Nghị trả lời khá tự nhiên.

“Cậu hôn cô ấy à?” Trần Nguyên tò mò hỏi.

“Đêm đó khi đang đi dạo trong sân thể dục trường đại học, lúc đi qua đèn đường cô ấy đã hôn tôi. Tôi choáng váng một lúc sau đó tôi đã tỏ tình với cô ấy.” Giọng điệu của Từ Tuấn Nghị dần trở nên ngượng ngùng: “Cô ấy lập tức đồng ý rồi tôi lại hôn cô ấy… hình ảnh tiếp theo sẽ không được phát sóng trực tiếp, mà Trần Nguyên sao cậu kì lạ thế?’’

Có gì kỳ lạ!

“Thật tốt đó nha, là được theo đuổi trước.” Chu Phù xúc động nói.

“A… các cậu đừng nói ai biết đấy.” Từ Tuấn Nghị giơ tay làm dấu X, nghiêm túc nói: “Hôm nay đi KTV tôi chắc chắn đám con trai trong lớp sẽ trêu chọc tôi và hỏi một số câu kì quái. Lúc đó tôi sẽ nói là tôi theo đuổi cô ấy,..rất hãnh diện đó nha.”

“Con gái đều như vậy, tôi hiểu.” Chu Phù mỉm cười gật đầu đồng ý.

“Vậy thì, Trần Nguyên?” Từ Tuấn Nghị không hiểu sao Trần Nguyên lại không đồng ý, hắn trông như có điều muốn nói.

“Đương nhiên có thể.”

Trần Nguyên tuy không muốn biết người khác đang nói gì nhưng cũng thấy vui nên đe dọa: “Nhưng cậu phải nói cho tôi biết, hai cậu tỏ tình nhau như nào?”

“Cậu không phải là…”

Từ Tuấn Nghị nghĩ rằng Trần nguyên cao và đẹp trai như vậy nên chắc không phải như cậu ta nghĩ nhưng nhìn phản ứng của Trần Nguyên thì rất going. Vậy nên cậu ta ngập ngừng hỏi: “Mối tình đầu?”

Câu hỏi này đã trực tiếp đụng đến tham muốn thắng bại của người đàn ông Đông Nam.

Chỉ riêng ở sơ trung đã có ba cô gái tỏ tình với hắn.

Ở cao trung.

Chỉ trong tháng này, Lý Ưu U và mỹ nữ dự bị Thẩm Tiêu Nhiễm đã tỏ tình với hắn, vậy thì là mối tình đầu của hắn à?

Đó thực sự là mối tình đầu.

Nhưng hắn nói thật, không phải như thế, sơ trung hắn đã…

Chết tiệt, hắn không dám khoác loác khoe khoang vì có tai mắt đang ở bên cạnh hắn!

Người này thậm chí còn biết đẳng thức tình yêu 504+121=625 của Tâm Nguyên, điều này cho thấy khả năng giao tiếp của họ đã đến mức vô khổng bất nhập*, bàn luận về mọi đề tài.

*Vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng có, ý chỉ HTN và CP chuyện gì cũng nói được.

Vậy nên hắn đè vai Từ Tuấn Nghị, kéo hắn sang một bên rồi mới bắt đầu nói.

Chu Phù lúc này chỉ cười, xua tay nói: “Vậy các cậu đi trước, lát nữa tôi qua sau.”

“Sao vậy?” Trần Nguyên bối rối nói.

Chu Phù cũng giơ tay làm dấu X, nói: “Chuyện của tiên nữ, cậu không được biết nha.”

“Được rồi.”

Sau khi Trần Nguyên đồng ý, Chu Phù rời đi trước.

Sau khi cô rời đi, Từ Tuấn Nghị nói thẳng với Trần Nguyên: "Cô ấy đi thay quần áo."

Trần Nguyên: "?"

"Ý tôi là khi con gái ra ngoài chơi, nếu có người cô ấy để ý đi cùng thì chắc chắn cô ấy không muốn mặc đồng phục học sinh." Từ Tuấn Nghị người có khuôn mặt thành thật nói ra những lời mà chỉ tài xế già mới nói..

"Cậu nói rõ ràng một chút đi." Trần Nguyên vi diệu nhìn cậu ta một cái, cảm giác tiểu tử này đang nghĩ cái gì không tốt.

Chương 502: Gặp gỡ bạn gái của từng người (4)

"Cô ấy…" Từ Tuấn Nghị nhìn Trần Nguyên ngập ngừng muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Tôi không biết cô ấy có thích cậu hay không, nhưng cô ấy quan tâm đến cậu."

"Nói cẩn thận!" Trần Nguyên kịp thời ngăn cậu ta lại.

Từ Tuấn Nghị cũng gật đầu rất hiểu ý và nói: "Tôi biết, lịch sử tình trường của cậu rất trong sáng vậy nên những chuyện như này không được nói lung tung.''

"Thật ra, tôi muốn đính chính lời cậu nói một chút.''

Trong lòng Trần Nguyên giống như tấm gương sáng*, hơn nữa hắn còn có Siêu Tử, cũng cố ý nghe chút chuyện. Vì vậy nên chuyện này hắn nói khá tự tin: "Lịch sử tình trường của Chu Phù cũng rất trong sáng."

*Tấm gương sáng: phản chiếu mọi vật, ý là nam chính biết rõ mọi chuyện.

''Tôi không hiểu…''

Những cô gái mà Từ Tuấn Nghị từng nói chuyện đều có não yêu đương nên cậu ta không hiểu rõ những gì Trần Nguyên nói.

Nếu để ý thì sẽ không hề tranh đấu à?

"Chúng ta đi kiếm chút đồ ăn lót dạ đi. Hôm nay có thể sẽ phải uống chút bia."

“Ok ok.”

……

Trong nhà vệ sinh ở trung tâm mua sắm.

Đôi chân đi tất trắng như tuyết giẫm lên túi nhựa, nâng một chân lên xỏ vào ống quần của chiếc quần jeans xanh, kéo lên cao để bao lấy bắp thịt của đôi chân dài. Tiếp theo lại kéo lên trên, phác họa ra đường cong của dáng người…

hai tay cầm bộ đồng phục học sinh ngơ ngác đứng tại chỗ, Hà Tư Kiều mở to mắt nhìn Chu Phù. Thật lâu sau mới ghen tị mà thốt ra một câu: “Cậu thật đáng chết, Phù Phù…”

Không đúng, tại sao trong lúc vô ý cô lại dùng giọng điệu của Chu Vũ để nói chuyện?

Bị ảnh hưởng!

“Ha…” Sau khi mặc quần jean vào, Chu Phù lấy chiếc áo len voan mà Hà Tư Kiều đưa cho cô mặc vào ngoài áo ba lỗ. Thay quần áo xong, cô mỉm cười đưa tay về phía Hà Tư Kiều: “Xong rồi, đến lượt cậu.”

“…Tôi không muốn cậu giúp nữa.”

Hà Tư Kiều lắc đầu, rất ngại khoe dáng trước mặt Chu Phù.

“Bạn cùng lớp thì phải giúp đỡ lẫn nhau, nào, lại đây.” Chu Phù chủ động nói.

Trước khuôn mặt tươi cười của đối phương, cộng với dáng người hoàn hảo trong bộ đồ thường ngày của vợ hiền, Hà Tư Kiều cảm thấy nếu lúc này cô vẫn còn mặc đồng phục học sinh thì cô nhất định sẽ bị coi là con gái của Chu Phù!

Mà không phải do nhìn Chu Phù lớn tuổi.

Đối với con gái, quyến rũ tuyệt đối không phải là một từ xúc phạm. Có cô gái nào không choáng ngợp trước một chị đại xinh đẹp à?

Đứng trước người như thế, lòng tự trọng của cô đã bị đập nát.

Nghe nói một ngày trước khi Chu Phù chuyển tới Trần Nguyên mới gặp nữ sinh kia…

Nói cách khác, nếu không có nữ sinh kia thì Chu Phù vốn dĩ đã có hảo cảm với Trần Nguyên mới là bạn gái nhỏ.. Bạn gái lớn.

Nhưng có vẻ như cô ấy không hề hối hận chút nào.

Ngược lại còn có vẻ như rất thích thú.

Ngay cả cây đao thanh xuân cũng không thể chém trúng chị, Chị Phù.

Hà Tư Kiều cởi đồng phục học sinh sau đó lại cởi quần và đưa chúng cho Chu Phù.

Cô lấy chiếc váy màu đỏ nhạt cô đã chuẩn bị từ trước ra để mặc vào.

“Đẹp quá, để tôi kéo khóa cho cậu.”

Chu Phù bảo Hà Tư Kiều quay người lại, sau đó kéo khóa lên để che đi tấm lưng trắng nõn.

Thuận tiện liền đem dây cột tóc của cô cởi xuống.

‘’A, tôi đã quen cột lên rồi…’’

‘’Thử một lần xem sao.’’ Chu Phù lấy lược ra đảm nhiệm vai trò tony.

Chải mượt tóc sau đó dùng máy uốn tóc đã tích điện để uốn phần tóc từng chút một.

Cuối cùng chỉ còn lại kính áp tròng.

“Phải đeo à?” Hà Tư Kiều cảm thấy mình đã đi quá xa, nhưng cô không biết tại sao lại không từ chối, yếu ớt nói: “Tôi là không bị cận thị…”

“Đây là loại kính áp tròng không độ, sẽ làm cho đôi mắt của cậu sống động hơn.”

“À… cô thật là chuyên nghiệp.”

Hà Tư Kiều đã bị Chu Phù thao túng bằng cách này.

Dần dần trở thành bộ dáng người nhìn người thích

Và đây là lần đầu tiên cô ấy tô son.

“Tôi đợi lên đại học mới son môi…”

“Không sao, không sao, ở cao trung nữ sinh đã có thể tập trước rồi.”

“Được rồi, hy vọng không quá khoa trương.”

Hà Tư Kiều tâm trạng thấp thỏm đi đến trước gương ở bồn rửa tay, sau đó ngây ngẩn cả người: “Này, này cũng quá lừa người rồi.”

“Sao lại lừa người? Đây là khuôn mặt của cậu, căn bản không có thay đổi.”

Chu Phù nhìn vào gương. Đáng yêu tăng gấp đôi, nhan sắc cũng tăng 2 điểm. Hà Tư Kiều thậm chí còn trông hơi giống Tiểu Gia Bích Ngọc*, cô mỉm cười khen ngợi: “Đồng phục học sinh đã hạn chế nhan sắc của cậu. Nếu không thì Chu. .. những nam sinh xung quanh đã mê chết rồi.”

*Tiểu Gia Bích Ngọc: Thiếu nữ sinh đẹp nhút nhát xuất thân từ gia đình nhỏ.

“Hừm, lúc trước ngồi cùng bàn với Trần Nguyên cậu ta thậm chí còn không coi tôi là nữ sinh.’’ Hà Tư Kiều nói.

‘’Đó là do Hạ Tâm Ngữ đến quá sớm, nếu muộn mấy tháng thì…’’

‘’Dừng dừng dừng! Đừng nói chuyện này, đi nhanh nào, mấy bạn chắc bắt đầu tụ tập rồi.’’

Chương 503: Chỉ có tình cảm sâu sắc (1)

“Nào, đi thôi.”

Hai nữ sinh rời khỏi nhà vệ sinh. Nhưng mới đi một lúc thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Đó không phải là Đường Tư Văn sao?” Hà Tư Kiều nói.

“Đúng vậy, bên cạnh còn có Trình Hải Anh, và…” Chu Phù chăm chú nhìn chằm chằm người đó, sau khi quan sát một lúc lâu, cô nói chắc chắn: “Một nữ sinh rất đẹp trai, sơ mi trắng quần jean, đeo bông tai ngọc bích…’’

“Trình Hải Anh và Đường Tư Văn đi cùng nhau đã kỳ quái rồi, nữ sinh kia là ai nữa?’’

“Hơn nữa, bầu không khí của họ…” Chu Phù, người đã từng bị bắt nạt ngay lập tức nhìn ra manh mối: “Rất xấu hổ.”

Xấu hổ.

Đây là những gì trong lòng ĐƯờng Tư Văn nghĩ.

Đáng lẽ ngay từ đầu cô nên từ chối Trình Hải Anh…

Nhưng bây giờ đã quá muộn để nói rồi.

Nhìn cô gái cao gầy đứng cạnh Trình Hải Anh, Đường Tư Văn cảm thấy rất khó chịu.

Bởi vì cô ấy có vẻ có địch ý với mình.

Vậy nên cô ấy lia tầm mắt qua chỗ khác thì trùng hợp thấy Hà Tư Kiều và Chu Phù.

Tại sao họ lại ở đây?

Không phải họ đã đến KTV tụ họp à?

Nếu như vậy thì…

Trần Nguyên có thể cũng ở gần đây.

Tuy rằng có thể nhờ hai người kia giúp đỡ nhưng bọn họ cũng không quen biết gì. Mà Chu Phù cũng chỉ xem cô như là bạn thận thứ ba hoặc bốn…

Vậy nên cô lấy điện thoại di động ra.

Đường Tư Văn: Trần Nguyên, cứu tôi.

Đường Tư Văn: Có một người đồng tính nữ.

Khi chiếc xe Porsche màu xanh chạy vụt qua màn hình lớn trong KTV các nam sinh mới sực tỉnh, giành nhau cướp microphone.

‘’Chuyện hôm qua xyả ra đã không thể quay lại…oh yeah.”

‘’Vui vẻ là điều quan trọng nhất.’’

‘’Nước đổ ra đã không thể vớt lại…oh yeah.’’

Những anh em ngày thường hay cợt nhả giờ cũng hăng hái cả lên. Trong đó còn có thanh niên Lưu Nham bình thường trông rất thành thật cũng giành microphone mà khoe giọng hát của mình.

“Hát bài này mà không có bạn nữ hát cùng thì đúng là sai lầm…”

“Đừng cãi nữa, đừng cãi nữa, sắp tới cao trào rồi.”

Lưu Nham dùng tay vỗ xuống để nhắc mọi người đừng gây tạp âm, sau đó đến câu điệp khúc cậu ta lớn tiếng hát: “Giây phút này, bằng hữu này chính là ly rượu trân quý nhất!’’

“Mau rót đầy ly và lớn tiếng hát lên!”

Bài hát này là 《 Rượu bằng hữu 》 .

Ngay cả những người không cầm microphone cũng đứng cạnh và hét toáng lên. Toàn bộ phòng riêng rộng lớn tràn ngập mùi dầu mỡ không phù hợp lứa tuổi. Ngay cả Trương Siêu bình thường rất đứng đắn cũng bị bị Đường Kiến dẫn dắt máy móc hát theo.

‘’Tấn tấn tấn tấn ——”

Trần Nguyên vì đi ăn nhẹ trước khi đến nên không giành được microphone, đành phải lấy chai Snowflake uống trước.

“Nào, lắc xúc xắc đi!” Chu Vũ cầm một chén xúc xắc muốn cùng Trần Nguyên lắc.

Vậy nên hai người cạch cạch lắc xúc xắc.

“Năm số 2.” Chu Vũ trực tiếp hét lên.

“Mở!”

Trần Nguyên hô lên ngay sau khi cậu ta nói xong.

“…” Chu Vũ nhìn viên xúc xắc của mình, ba con 1 (tương đương với cùi), một con 2 và một con 6, hoảng sợ nói: “Sao, sao mở nát vậy?”

“Ai bảo cậu kêu loạn lên ?”

“Tôi có bốn số 2, cậu không có một số 2 nào?”

“Trừ khi cậu có năm số 2.”

Khi Trần Nguyên mở nắp không hề có số 2 nào, thậm chí cả số 1 cũng không có.

Sau đó hắn liếc mắt nhìn đối phương: “Uống đi, Vũ ca.”

‘’Tôi đệt, thế mà thua dưới tay cậu?!” Chu Vũ giật giật miệng, thở dài vì độ xui xẻo của mình sau đó cầm ly lên uống cạn.

“Nuôi cá thì sao?”

“Cứ nuôi đi.”

“Lại lần nữa.”

“Bốn số 4!”

“Mở.”

“Không đúng, cậu bảo cậu được ngựa mà? Sao lại không có 4?”

‘’Có một số, vậy cậu có ba số à??”

“Chỉ một số… tấn tấn tấn tấn.”

Tranh thủ trước khi ‘em gái’ tới hai người chơi cho đã một lát. Bởi vì Chu Vũ đơn phương bị hành nên lớp 18 đã thay phiên nhau lên.

Cuối cùng Trần Nguyên đã giành được danh hiệu Vua xúc xắc Đông Nam.

Những người này tức giận mà bất lực tra hỏi Trần Nguyên: Có mở không?

Từ từ, này là sao?

Mở hay không mở?

Nó không tắt hay bật?

Axit tinh khiết.

‘’…A, hơi mệt rồi.”

Trò này chơi vui nên nãy giờ tinh thần của Trần Nguyên đã lên cao trong một thời gian dài dẫn đến hắn cảm thấy hơi mệt. Hắn ôm trán định dừng chơi: “Các cậu cứ chơi đi.”

“Không được, thắng xong muốn bỏ chạy à?”

Lưu Nham không phục nên còn muốn đại chiến ba trăm hiệp với Trần Nguyên. Không chơi nữa cũng được, nhưng: “Uống lon này đi.”

“Mặc dù không phải sợ hãi nhưng tôi thực sự cảm thấy hơi khát.”

Trần Nguyên cầm nửa lon bia còn lại lên uống một ngụm. Sau đó hắn giả ngầu mà đổ lon bia ngược xuống lắc lắc, bộ dáng trông rất sảng khoái.

“Anh à, anh làm đổ bọt lên đùi em rồi…” Đường Kiến nhàn nhạt nhắc nhở.

“Tới một lần đi Trần Nguyên.”

Nãy giờ Trần Nguyên luôn chơi xúc xắc, giờ đã chơi xong nên Trương Siêu chủ động đưa microphone qua cho Trần Nguyên.

“Được thôi, bài tôi hát sẽ cố định ở top 1 đó nha.”

Trần Nguyên nhận lấy microphone.

Chương 504: Chỉ có tình cảm sâu sắc (2)

Đúng lúc này có hai thân ảnh bước vào KTV.

Tất cả các nam sinh đều mặc đồng phục học sinh, ngoại trừ hai nữ sinh ăn mặc hoa lệ này.

Độ tuyệt vời của Chu Phù thì không cần phải nói. Chiếc quần jean bó và áo len voan đã tôn lên vóc dáng hoàn hảo của cô ấy, cô ấy là một sự tồn tại mà những cô gái cùng cấp chỉ có thể ngưỡng mộ.

Chỉ có thể nói khi mẹ Phù lớn lên sẽ trở thành Dì Puff* tiếp theo.

*Dì Puff: Cô giáo Puff trong SpongeBob SquarePants.

Kiểu giống như: người mẹ xinh đẹp lái chiếc Volvo*.

*Volvo: Hãng xe của Thuỵ Điển, giá tầm 1,75-4,5 tỷ VNĐ.

Mà không phải là do cô cố ya trang điểm hay gì, cô để mặt mộc tới. Mà Hà Tư Kiều ở một bên rất kỳ quái, vừa nhìn thấy cô Trần Nguyên thật sự rất muốn hỏi: Không đúng, người đẹp này là ai?

Hà Tư Kiều vốn đã khá xinh đẹp. Bây giờ cô không mặc đồng phục học sinh, xõa tóc đuôi ngựa mộc mạc thường ngày ra và

trang điểm. Nhìn cô bây giờ rất có cảm giác thanh xuân dào dạt, duyên dáng đáng yêu. Ngoại hình của cô đã thăng cấp rất nhiều, ngay cả khi đi trên phố thì cô vẫn là mỹ nữ xinh đẹp được mọi người tiếp cận.

Trần Nguyên thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng những từ ngữ và mô tả này sẽ có một ngày xuất hiện trên người Hà Tư Kiều.

Trước đây Trần Nguyên dùng những miêu tả đầy chất thơ hơn để miêu tả về cô ấy.

Ví dụ như tay quyền anh Trần Quan Tây*.

*Trần Quan Tây: nhân vật trong Thuỷ Hử.

Hoặc ví dụ như: Bật ngược cây liễu rủ*.

*Bật ngược cây liễu rủ: Tình tiết trong phim Thuỷ Hử, cảnh Lỗ Trí Thâm bật ngược gốc liễu rủ để đám côn đồ chịu thua.

Còn nữa, khi tức giận lộng dựng cứng như bàn chải thép, dữ tợn như Toan Nghê*, như Thiên Bồng Ác Sát đạp thang mây hạ phàm!

*Toan Nghê: Là một trong chín con rồng trong thần thoại và truyền thuyết cổ xưa của Trung Quốc, nó có hình dạng giống một con sư tử, thích hút thuốc và thích ngồi. Vậy nên hình ảnh của nó thường xuất hiện trên lư hương, nuốt khói nhả ra sương mù.

Mà những câu trên chỉ là nói giỡn, chị Kiều rất dễ thương.

Những cô gái ở độ tuổi mười sáu, mười bảy chỉ cần biết chăm sóc bản thân và ăn diện là họ có thể gây ấn tượng với ai đó vào thời điểm nhất định.

Do đó, Hạ Tâm Ngữ…

Trần Nguyên đột nhiên nghĩ đến những gì Từ Tuấn Nghị đã nói, nếu trong buổi gặp mặt có người họ để ý thì nữ sinh sẽ tỉ mỉ trang điểm.

Nhưng tận bây giờ cô ấy vẫn chưa đến, hay là cô ấy về nhà thay quần áo?

Aiz, không cần thiết.

Tâm Ngữ, cô khác biệt với những người khác, dù có ăn mặc như thế nào thì trong lòng hắn cô luôn đứng nhất.

Không phải nhà vô địch sẽ được người khác công nhận, mà là người được người khác công nhận mới có thể giành được chức vô địch.

Ví dụ như những cuộc thi thể thao sử dụng hình thức bỏ phiếu để chọn chức vô địch.

"Đợi đã, cậu hát trước."

Trần Nguyên đưa microphone lại và lấy điện thoại di động ra, định hỏi Tâm Ngữ khi nào đến để hắn ra đón cô. Vừa mở điện thoại ra, có tin nhắn hiện lên khiến hắn sững sờ hoá đá ngay tại chỗ.

Có thể nói là sấm sét giữa trời quang.

Đường Tư Văn: Có đồng tính nữ.

Cái quái gì đây! Lesbian?

Không đúng, sao bây giờ cô mới phát hiện ra?

Sau khi mở khóa điện thoại và vào QQ, Trần Nguyên thấy một tin nhắn khác.

Trần Nguyên, cứu tôi với.

Nói cách khác khi Đường Tư Văn phát hiện ra đối phương là lesbian, cô ấy đã rơi vào tình thế rất nguy hiểm. Và nếu hắn đến muộn thì có thể mọi chuyện đã kết thúc rồi, gạo nấu thành cơm!

Vì vậy, anh nhanh chóng gõ một câu trả lời.

Khách sạn nào…

Nhưng sau đó hắn lại xoá câu này đi, nhập lại lần nữa.

Có lẽ chuyện đó không xảy ra ở khách sạn… Không, ý hắn là, những gì Đường Tư Văn gặp phải có thể chỉ là bầu không khí xấu hổ và không đe dọa đến cơ thể của cô. Suy cho cùng thì Trình Hải Anh không giống như kẻ bắt nạt.

Nhưng tại sao lúc này cô ấy lại tìm hắn?

Những người khác không thể cứu cô ấy sao?

Trần Nguyên nghĩ vậy nên đã đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một chút.

Nếu hắn là Đường Tư Văn, hắn sẽ tìm ai?

Hà Tư Kiều sao? mối quan hệ không tốt lắm.

Chu Phù à…lần trước cô ấy đâm sau lưng hắn và nói rằng cô ấy sẽ không để Chu Phù làm bạn thân với Trần Nguyên, nếu tìm Chu Phù thì có chút xấu hổ.

Nhưng theo như lời của các thầy cô trong trường thì cô thực sự không có nhiều bạn bè. Nếu có thể gọi là bạn thì chỉ có Trần Nguyên.

Dù sao thì hắn cũng có quen qua lại với cô ấy một chút, và cô ấy cũng là song tử tinh của lớp 18, người đại diện cho trường Trung học phot thông số 11 tham gia thi Olympic Toán.

So với việc tìm người khác, gọi cho Trần Nguyên quả thực hợp lý hơn.

Chương 505: Chỉ có tình cảm sâu sắc (3)

Nhưng điều khó khăn là tin nhắn này đã gửi đi từ hai mươi phút trước.

Bây giờ hắn mới đến thì sẽ không gạo nấu thành cơm rồi chứ?

Nhắc mới nhớ…con gái thì nấu cơm* với nhau như nào?

*xxx

Trong đầu Trần Nguyên dần dần hiện lên một hình ảnh, hai mỹ nhân hàng đầu Đường Tư Văn và Trình Hải Anh đeo tạp dề đứng cạnh nhau, da tay chạm vào nhau, càng ngày càng gần hơn.

Cuối cùng, cùng nhau nhấn nút nồi cơm điện.

Nếu không như vậy thì hắn còn nghĩ được gì?

Đầu tôm da heo*.

Trần Nguyên: Chuyện gì vậy? Cậu đang ở đâu? Tôi cứu cậu như nào?

Trần Nguyên đưa ra ba câu hỏi liên tiếp nhưng đối phương lại không trực tiếp trả lời.

Điều này khiến hắn hơi lo lắng, chắc không phải cô ấy sẽ trả lời lại là "Tôi bẩn" đấy chứ.

May mắn thay Đường Tư Văn đã gửi một địa điểm qua và giải thích: Tôi biết nơi này gần nơi tụ tập của cậu, vậy nên tôi mới cầu cứu cậu. Làm phiền cậu rồi Trần Nguyên.

Trần Nguyên: Không sao đâu, tôi sẽ qua.

Không có gì rắc rối, nó nằm ngay cạnh trung tâm thương mại, hắn còn không phải gọi taxi.

"Các anh em, tôi ra ngoài một lát, các cậu chơi trước đi."

"Tôi cũng đi ra ngoài…cô ấy tới rồi, tôi đi đón cô ấy."

Sau khi Trần Nguyên và Từ Tuấn Nghị rời KTV, mọi người đều nhìn họ với ánh mắt phán xét tà đạo. Đặc biệt là Chu Vũ, chỉ cần ánh mắt cũng có thể toát ra vẻ chua chát: "Chết tiệt! Những người có bạn gái không xứng tham gia buổi tụ tập này."

Đường Kiến đồng ý.

"Cũng không đúng lắm."

Trương Siêu nghiêm túc nhắc nhở, là một thẳng nam, cậu ta thấy chuyện này là bình thường. Cậu ta cũng không muốn nói những câu đùa như vậy, dù sao thì một người đàn ông thực sự thì phải muốn làm… làm những gì một người đàn ông nên làm.

"Khi bọn họ dắt bạn gái nhỏ quay lại, các cậu có dự định gì không?"

Thấy Trần Nguyên không có ở đây, Chu Vũ lộ ra nụ cười tự mãn và hỏi mọi người.

Và mọi người cũng nhìn nhau và mỉm cười giống Chu Vũ.

Rõ ràng là đã đạt được sự đồng thuận.

"Chúng ta sẽ chơi trống chuyền hoa, sau đó lừa và ép đôi tình nhân trẻ này hát một bản tình ca. Không, hát bài nào thêm dầu vào lửa!"

Chu Vũ cảm thấy cậu ta xấu xa đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Bây giờ ai có thể phân biệt được cậu ta với Ma Vương à.

Mọi người đều gật đầu đồng ý với đề nghị của cậu ta.

Chu Vũ cảm thấy mình xứng đáng là một quân sư thời chiến quốc, hóa thân của Chu Du*.

*Chu Du: quân sư tài giỏi trong Thuỷ Hử.

“Tùng tùng.”

Lúc này, có tiếng gõ cửa phòng riêng KTV.

Đường Kiến bước tới mở cửa.

Hai người đẹp không mặc đồng phục đứng ở cửa.

Nhìn thấy hai người có điểm mới lạ, mọi người đều thốt lên kinh ngạc.

“Bỏ qua Chu Phù đi, sao hôm nay chị Kiều đẹp trai thế?”

Chu Vũ thay mặt đám người thốt lên.

Sau đó bị Hà Tư Kiều chống khuỷu tay bước tới nạt: “Ngay cả tôi cũng làm sao, nói lại!

“Là đẹp!” Cậu ta nhanh chóng khen ngợi: “Chị Kiều Kiều xinh đẹp hơn … Đại ca, đừng thúc cùi chỏ vào tôi, tôi sai rồi.”

“Kiều Kiều, chúng ta ngồi đây nhé.”

Chu Phù cười cười, sau đó cùng Hà Tư Kiều ngồi xuống chiếc ghế sô pha đôi mềm mại. Lúc này Trương Siêu cũng chủ động đưa microphone ra, nói: “Chúng tôi hát nhiều rồi, hai cậu hát đi.”

“Trần Nguyên đâu?” Chu Phù nhìn xung quanh hỏi.

“Cậu muốn hát cùng Trần Nguyên à?”

“Không… Ý tôi là cậu ấy đã ra ngoài rồi à?” Chu Phù ngượng nghịu cười hỏi.

“À, cậu ấy gọi điện thoại rồi ra ngoài, chắc là đi đón bạn gái.” Trương Siêu giải thích.

“Kiều Kiều, cậu hát trước nha?” Chu Phù khách khí nói.

“Không còn… microphone khác sao?”

Hà Tư Kiều vừa nói xong, Đường Kiến đã nói: “Chúng ta đang chơi đánh trống chuyền hoa. Truyền tới ai thì người đó hát. Vậy nên chỉ cần một microphone.”

Không đúng, không phải thế!

Chu Vũ nhanh chóng dùng ánh mắt nhắc nhở những người anh em.

Cậu hiểu lầm rồi!

Chúng tôi muốn chơi khăm Trần Nguyên và Từ Tuấn Nghị, không phải Hà Tư Kiều.

Cậu hiểu không?

Rõ ràng là những người này không hề để tâm đến lời nhắc nhở của cậu ta.

Ngược lại còn chủ động bắt đầu chơi!

Trương Siêu hướng về phía cửa, nhẹ gõ cửa. Sau đó, Đường Kiến cầm trong tay một hộp xúc xắc, trò chơi đột ngột bắt đầu mà không có sự đồng ý của hầu hết các bên liên quan, cụ thể là Hà Tư Kiều.

Hộp xúc xắc trong tay Đường Kiến bị ném về phía Chu Vũ ngay lúc tiếng trống vang lên.

Hơn nữa, giống như một hòn đá ném xuống mặt hồ tạo ra làn sóng, những kẻ này lập tức nhảy ra xa, cách Chu Vũ ít nhất hai mét. Lúc này, tiếng trống của Trương Siêu cũng dừng lại khi vừa mới vang được một giây.

Mọi người sửng sốt nhìn Chu Vũ.

Hả?

Chương 506: Chỉ có tình cảm sâu sắc (4)

Không phải, không đúng.

Như vậy là không được!

Súc sinh! Các cậu đúng là đồ súc sinh!

“Nếu vậy thì cậu phải cùng Hà Tư Kiều hát một bài.” Đường Kiến chủ động vỗ tay, kéo theo những người khác cũng cùng vỗ tay.

“Này!” Hà Tư Kiều tức giận, bất mã nói: “Tại sao hình phạt lại ta tôi hát cùng cậu ta? Các cậu đúng là không biết điều!’’

“…Phì.” Chu Phù ngồi cạnh bị sự dễ thương của Hà Tư Kiều chọc cười.

Nếu là cô ấy của trước kia, lúc này chắc đã văng ra hơn trăm lời lẽ xúc phạm nặng nề, trong đó có cả những lời chửi bới rất bẩn thỉu như đại ngốc.

Mà không phải chỉ là không biết điều.

Chị Kiều mặc váy vào liền trở nên duyên dáng như tiểu thư, hahaha.

“Vậy thì…”

Chu Vũ cầm microphone trong tay không biết nên nói gì, nhìn Hà Tư Kiều.

Hôm nay cô ấy rất đẹp.

Nhưng có quá nhiều người, cậu ta không dám khen cô.

Hát chung với cô không phải là một hình phạt đối với cậu ta.

Thật lòng mà nói, vừa rồi cậu ta vẫn đang suy nghĩ, lỡ như khi đánh trống chuyền hoa không có “hoa” trong tay, và nếu Hà Tư Kiều hát cùng người khác…

May mắn là những kẻ này từ đầu đã muốn hành hạ cậu ta.

“Hừ, một đám rác rưởi.”

Sau khi Hà Tư Kiều nạt những người khác xong, cô ấy cố gắng nhìn Chu Vũ và nói một cách bình tĩnh nhất có thể: “Tôi cũng muốn hát… cậu có muốn hát không?”

Một màn này trực tiếp đem mấy thanh niên có mặt tại đó không nói nên lời.

Chúng tôi ở đây để tra tấn cậu chứ không phải để thưởng cho cậu.

Cậu ngây thơ như vậy… Rốt cuộc chuyện này là sao?

“Tôi có thể hát… Nhưng bật phụ đề đi, có một số bài tôi không nhớ lời.” Chu Vũ nói.

“Được rồi, vậy tôi sẽ chọn bài hát.”

Khi Hà Tư Kiều đang suy nghĩ chọn bài hát, trên màn hình đã phát một bài hát có khúc dạo đầu rất phù hợp để song ca.

Nhìn thấy điều này, Chu Phù biết rằng nhất định là có nam sinh nào đó giở trò quỷ. Nhưng cô cảm thấy họ đã làm rất tốt.

Vậy nên cũng thuận theo nói: “Bài này thì sao, tôi rất thích nó. Âm điệu cũng bắt tai và mọi người cũng có thể hát cùng nhau .”

“Không được, cái này, cái này, cái này…”

Hà Tư Kiều trước đó đã cùng Chu Phù hợp tác tạo thành một liên minh bảo vệ lẫn nhau. Tại sao bây giờ cô ấy lại đâm sau lưng cô?

“Bắt đầu rồi.” Chu Phù nhắc nhở.

Nay sau đó phần giọng nam của Chu Vũ đã bắt đầu: “Nếu em không yêu anh, hãy trả lại trái tim cho anh. Em dùng tình yêu của mình để đổi lấy thanh xuân, anh còn lại gì nữa…”

Hát xong phần giọng nam Chu Vũ yếu ớt nhìn về phía Hà tư Kiều.

Như muốn nói là cậu hát tiếp đi.

Không hát thì tôi hát một mình.

Không đúng, Chu Vũ mày có làm gì sai đâu?

Cậu ta không phải là loại người chuyện nhỏ này cũng không chơi nổi chứ?!

“Tại sao cuối cùng anh lại nói, đều là lỗi của em!”

Hà Tư Kiều, người chưa bao giờ ngại ngùng làm sao có thể gây mất hứng vào lúc này. Vậy nên cô nhắm mắt lại và dũng cảm hát: “Mọi người đều cho rằng tình yêu quá đẹp, nhưng thực tế lại có rất nhiều cám dỗ!”

“Chỉ có Phượng Hoàng Truyền Kỳ mới có thể khiến chị Kiều thừa nhận sai lầm của mình…”

“Nhưng cả hai đều hát khá hay, rõ ràng đó là một bài hát cũ.”

“Còn tên quỷ Chu Vũ kia…”

Những người khác phát hiện ra, này tuyệt đối Không phải là một hình phạt, mà là một phần thưởng.

Chu Vũ rất thích nó.

Những ông lớn có ý định tạo ra trò vui đã trở thành trò vui chân chính, để cho tên dị giáo chết tiệt này lần lượt trừng phạt họ.

“Anh yêu em đến nỗi rơi lệ…anh còn có thể làm gì nữa đây?
””

Sau khi hai người hát xong bản hòa âm cuối cùng, họ nhìn nhau. Rồi lại đồng thời quay mặt đi đưa microphone cho người bên cạnh.

Tiếp theo, hai người cùng ngồi xuống.

Gần như là giống nhau y đúc.

Nhưng thật xấu hổ, thật sự rất xấu hổ.

Cảm giác của Hà Tư Kiều bây giờ chính là như vậy. Nhưng cô phải thừa nhận rằng khi hát, mặc dù có rất nhiều người xung quanh và thậm chí một số người vẫn còn ồn ào, nhưng cô không hề bị ảnh hưởng gì.

Lúc đó, cô chỉ có thể nghe thấy giọng nói của cậu ta…

“Tư Kiều.” Nam sinh bên cạnh mở màn solo, cả căn phòng vang vọng bài hát 《 Thủy thủ 》 Chu Vũ cầm hộp xúc xắc lên, đột nhiên mở miệng hỏi: “Muốn tung xúc xắc không?”

“…”

Hà Tư Kiều sửng sốt một lúc, sau đó liền cảm giác có ai đó đột nhiên chạm vào mông mình.

Quay lại nhìn thì thấy Chu Phù đang mỉm cười.

Mà không đúng, phải nói là ‘chụp’.

Hà Tư Kiều cứ như vậy mà đến bên cạnh Chu Vũ ngồi xuống, cầm hộp xúc xắc lên.

Khi đối phương đang chú tâm vào việc tung xúc xắc, Hà Tư Kiều hơi di chuyển chân về phía trước một chút.

Sau đó, đôi chân trần dưới váy nhẹ nhàng cọ vào bắp chân của Chu Vũ…

Đối phương kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Cô cắn môi, yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn cậu ta với ánh mắt lấp lánh…

Lúc này hai má cô đỏ bừng, chỉ có thâm tình.

Chương 507: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (1)

Trần Nguyên đến trung tâm mua sắm theo lời Đường Tư Văn.

Sau đó, hắn nhìn thấy ba người đang ngồi ở chiếc bàn tròn màu trắng trong quán cà phê mở.

Trình Hải Anh và Đường Tư Văn ngồi gần hơn một chút, người đẹp trai ngồi đối diện kia nhìn Đường Tư Văn với ánh mắt dò xét. Giống như khi Hạ Tâm Ngữ phát hiện ra hắn đang lén ăn gà nướng. .

Đó là bảo vệ thực phẩm.

Sau khi nhìn thấy cảnh này Trần Nguyên đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn ổn,, không có lesbian, xung quanh hắn cũng không có ai là lesbian.

Đường Tư văn là gái thẳng, không thể thẳng hơn được nữa.

Mà Trình Hải Anh tệ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, cô ấy chính là một con quỷ nhỏ…

“Lần này tôi quay lại để tìm cậu, Hải Anh.” Cô gái tóc ngắn đeo khuyên tai mỉm cười nói: “Bây giờ cậu ổn chứ?”

“Tôi ổn…” Trình Hải Anh muốn nói gì đó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt của đối phương cô lại cảm thấy áp lực rất mạnh và ngột ngạt. Vậy nên cô ấy quay lại nhìn Đương Tư Văn với ánh mắt cầu xin, hi vọng cô sẽ giúp mình.

Nhưng nhìn cô ấy trông còn không ổn hơn cô.

Cảnh tượng trở nên lúng túng như thế này đây.

Đúng lúc này có một nam sinh đột nhiên bước tới. Trình Hải Anh ngẩng đầu liền nhận ra đó là Trần Nguyên. Mà Trần Nguyên lại trực tiếp vỗ nhẹ vào vai Đường Tư Văn, sau đó nắm lấy cánh tay cô như thể hắn vừa bắt được cậu nhóc trốn đi chơi net.

Nhưng giọng điệu của hắn khá nhẹ nhàng và không quá thô bạo.

“Hoá ra cậu ở đây. Rốt cuộc cũng tìm được cậu, đi với tôi.”

“…Ừm ừm!”

Lúc nhìn thấy Trần Nguyên, Đường Tư Văn cảm thấy giống như nhìn thấy ánh sáng, khóe miệng khẽ mỉm cười và gật đầu thật mạnh. Sau đó cô đứng dậy, thậm chí còn không muốn từ biệt mà định bỏ đi trước.

Từng phút từng giây ở đây thật quá dày vò.

Đặc biệt là từ sau khi gặp cô gái ái nam ái nữ đó.

“Tư Văn…”

Trình Hải Anh ngẩng đầu nhìn cô, nhưng lại lưỡng lự không dám nói.

Cô gái đối diện ngơ ngác nhìn hai người, nhìn nam sinh đột nhiên xuất hiện kia mà khó hiểu.

Cái này, cái này, cái này… cái này khác với những gì Hải Anh nói mà?

“Nhân tiện. Cô ấy là một cô gái rất bình thường, không có khuynh hướng đồng tính nên xin đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Trần Nguyên cảm thấy trực tiếp bỏ đi còn chưa đủ tàn nhân nên hắn đã nói thêm câu này.

Đang ở trong trung tâm mua sắm nên có rất nhiều người để ý muốn xem kịch hay.

Tất nhiên là không ai dám lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

Nghe thấy lời này cô gái tóc ngắn lập tức khó chịu nói: “Nói phần lớn tiếng như vậy? Cậu muốn làm ai mất mặt?”

‘’Mất mặt?” Trần Nguyên khó hiểu nói: “Tôi tôn trọng mọi giới tính. Nam nam hay nữ nữ đều rất bình thường. Cô thấy

mất mặt khi tôi nói vậy à? Đừng nói cô kỳ thị đồng tính luyến ái nhé.”

‘’…”

Một quyền này đánh cô cái đến ngốc luôn, tất cả những lý do cô ta vừa nghĩ ra đều bị mắc kẹt trong cổ họng không nói ra được.

Cô thực sự là một đồng tính nữ, làm sao cô có thể phân biệt đối xử được?!

Đường Tư Văn trốn sau lưng Trần Nguyên nghe hắn nói xong liền cảm thấy xấu hổ.

Bởi vì cô ấy thực sự không phải là đồng tính nữ.

Nhưng sự hung hãn của Trần nguyên khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Trình Hải Anh là thực sự xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Cô thực sự không ngờ rằng mọi chuyện lại diễn ra như thế này, hoàn toàn không ngờ tới… xin lỗi, thực sự rất xin lỗi.

“Đi thôi.”

Trần Nguyên cứ thế đưa Đường Tư Văn rời khỏi hiện trường.

Hai người đi đến lối vào trung tâm mua sắm thì Đường Tư Văn mới dừng lại giải thích: “Trình Hải Anh rủ tôi đi mua sắm và nói cô ấy muốn gặp một người bạn cũ. Lúc đến tôi mới phát hiện ra người kia có vẻ như thích Trình Hải Anh, không phải thích bình thường mà là kiểu… lesbian.”

“Vậy nên cậu mới phản ứng lại là Trình Hải Anh vì muốn từ chối cô ta nên mới tiếp cận cậu. Sau đó cô ấy muốn cậu làm lá chắn để đánh lừa đối phương là cô ấy đã thích người khác rồi, nhưng cậu lại không chấp nhận được, đúng không?’’ Trần Nguyên nói.

Đường Tư Văn khoanh tay lắc đầu, mặt mày ủ rũ chán nản nói: “Nắm tay một cô gái thì không sao, nhưng nếu đối phương muốn ôm hay ‘hôn’ thì tôi nghĩ lần nắm tay trước đó cũng là … tôi sợ.”

“Aiz, không ngờ Trình Hải Anh lại là loại người như vậy.”

Trần Nguyên chỉ có thể thở dài, biết người mà không biết tâm.

“Tôi… không muốn kết bạn với những người có mục đích như vậy.” Khi Đường Tư Văn nói điều này, cô ấy vẫn còn hoảng sợ.

“Quả nhiên, chuyện này quá kỳ quái.” Trần Nguyên gật đầu tán thành.

“Tôi…” Đường Tư Văn ngẩng đầu lên nhìn Trần Nguyên, nói một cách yếu ớt: “Tôi đã hạ thứ hạng của cô ấy xuống, sau đó tăng Chu Phù lên một cấp. Cậu có thể nói với Chu Phù chuyện này, để cô ấy không buồn.”

Chương 508: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (2)

“…Chu Phù giống như người máy vậy nên không cần phân biệt rõ ràng như thế đâu.”

Cái gì mà hạ cấp tăng cấp cơ chứ?

Vậy hắn đang ở cấp bậc nào?

Cấp hạ cũng thật nhanh.

“Tư Văn!” Đúng lúc này Trình Hải Anh chạy ra khỏi trung tâm thương mại định xin lỗi Đường Tư Văn.

Đối phương lại lùi về phía sau lưng Trần Nguyên. Cô ấy chỉ hơi lộ ra nửa khuôn mặt, rất cảnh giác với cô.

Điều này khiến cảm giác tội lỗi trong nội tâm cô càng trở nên tồi tệ hơn.

Cô tệ quá, cô đúng là đồ đáng chết.

Loại người như cô làm sao có thể để bất hạnh của mình ảnh hưởng tới người khác chứ…

“Trình Hải Anh, lần này cậu đã đi quá xa rồi, cậu có hiểu không?” Trần Nguyên nhắc nhở.

“Tôi xin lỗi, thực sự rất xin lỗi.”

Trình Hải Anh bụm mặt lại, hít một hơi thật sâu và giải thích với hai người bằng đôi mắt đỏ hoe: “Cô ấy tên Sở Điềm, là bạn học cấp hai của tôi. Lúc đó tôi luôn bị một số nam sinh quấy rối. Có một lần do cậu bạn kia quá đáng quá nên Sở Điềm đã giúp tôi đánh cậu ta.”

” Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô ấy hỏi tôi có ghét con trai không? Tôi nói có. Nhưng ý tôi là những tên không biết nhìn mặt người khác, luôn tự cho là mình đúng đó chứ không phải ghét con trai như ý cô ấy hiểu.…”

“Không cần phòng bị, cứ nói bình thường đi.”

Đã như vậy rồi còn phòng bị, thiết lập tính cách của cô ta chắc cũng có vấn đề rồi.

“Tôi vừa nói xong thì cô ấy nói là cô ấy thích tôi.”

“vậy là sau đó hai người ở bên nhau?” Trần Nguyên hỏi.

“…” Nghĩ đến đây Trình Hải Anh cảm thấy khó chịu, khó khăn nói: “Sau đó, cô ấy hỏi tôi có thích con gái không. Dù sao thì cô ấy cũng giúp tôi nên tôi mới nói… thích cô ấy.”

“Sau đó thì… hương hoa Bách hợp*?”

*Bên trung gọi đồng tính nữ là bách hợp.

‘’Lúc đó vẫn chưa.” Trình Hải Anh lắc đầu tiếp tục nói: “Sau đó quan hệ của hai chúng tôi trở nên rất thân thiết, có một hôm lúc học năm ba sơ trung, cô ấy bất ngờ hôn tôi…nhưng vì nụ hôn đó là lên má nên tôi không quan tâm lắm mà hôn lại. Sau đó cô ấy bắt đầu hôn môi… Tư Văn, đừng trốn tránh, tôi chắc chắn sẽ không hôn môi cậu.”

Còn chưa nói xong Đường Tư Văn đang giống như chuột chũi chui vào hang, cô núp sau Trần Nguyên hoàn toàn, thậm chí còn cách xa Trần Nguyên một đoạn vì sợ để lộ cơ thể dù chỉ một chút.

Không thể không nói, cô ấy rất có triển vọng để chơi game Cs*.

*Cs: Counter Strike, trò chơi ẩn nấp bắn súng cạnh tranh.

“Sau đó cô ấy chuyển đi, tôi vốn tưởng rằng không có chuyện gì. Nhưng bây giờ cô ấy quay lại, nói rằng cô ấy sẽ không bao giờ quên những lời đã nói trước đây… Tôi thực sự không còn lựa chọn nào khác, vậy nên tôi mới làm thế.”

Đây cũng là lý do tại sao Trình Hải Anh lại thận trọng và vững vàng như vậy, cố gắng làm rõ mọi chuyện và không để chuyện nào mơ hồ không rõ.

Vì nói sai một câu mà mất luôn nụ hôn đầu.

Hơn nữa, điềm báo vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ.

“Cậu tiếp cận tôi chỉ để tôi giả làm bạn gái của cậu rồi từ chối cô ta?”

Đường Tư Văn từ phía sau Trần Nguyên đi ra, nhìn Trình Hải Anh nói với giọng thất vọng.

Trình Hải Anh cúi đầu, không nói nữa.

Tại thời điểm này, nói cái gì cũng không thể tẩy trắng hành vi cô đã gây ra..

Im lặng là câu trả lời tốt nhất.

Đường Tư Văn hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, đi tới trước mặt Trình Hải Anh, lấy nơ con bướm mà cô ấy đã đưa cho mình nhét lại vào tay Trình Hải Anh.

Sau đó quay người rời đi.

Nhưng đi được nửa đường thì phát hiện Trần Nguyên vẫn còn đứng tại chỗ, vậy nên nhanh chóng dùng ánh mắt ám chỉ: Lại đây, cùng nhau đi thôi, cùng tôi đi thôi nào!

“Tôi hy vọng cô tìm cô ấy làm lá chắn vì cô thực sự nghĩ rằng cô ấy hấp dẫn.”

‘’Mà không phải là vì cô nghĩ cô ấy dễ lừa nên cô mới chọn cô ấy làm mục tiêu.”

Trần Nguyên nói rất bình tĩnh.

Nhưng trái tim của Đường Tư Văn lại tràn ngập sóng gió.

Cô vẫn luôn rất ngốc nghếch.

Lúc còn nhỏ khi được hỏi cô thích bố hay mẹ hơn, cô đã trả lời là bố. Hôm đó mẹ đã rất tức giận.

Hồi học tiểu học, cô giáo yêu cầu cô làm lớp trưởng để thay thế lớp trưởng hiện tại vì bạn ấy không đủ năng lực. Cô đã đồng ý và làm đúng những gì cô giáo dặn, báo cáo những ai chép bài, đánh nhau, nói xấu cô giáo và cả lớp bắt đầu quay ra chán ghét cô.

Hồi Sơ trung, cô không còn nói lung tung nữa nhưng lại quá xa cách mọi người nói cô quái gở.

Khi đó bố mẹ cô cũng ly hôn.

Họ thậm chí còn không hỏi ý kiến của cô.

Đừng Tư Văn nghĩ là do cô quá ngu ngốc, không thể đưa ra lời khuyên tốt nên họ mới vậy.

Vì vậy cô đã nỗ lực hơn, học tập chăm chỉ để thông minh hơn. Phòng khi gặp lại những vấn đề đó, cô có thể giải quyết chúng một cách thông minh.

Chương 509: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (3)

Cô cũng có thể trở thành người được người khác tin cậy.

Cô luôn cảm thấy là do mình quá ngu ngốc, thậm chí còn ngu ngốc đến mức mời chồng cũ đến dự sinh nhật mẹ, dẫn đến bây giờ cô phải chịu rất nhiều tủi thân.

Nhưng chỉ có Trần Nguyên là người đầu tiên nói:

Cô ấy ngu ngốc, nên bạn không được phép bắt nạt cô ấy.

“Là vế trước, tôi thề.” Trình Hải Anh giơ tay lên, nghiêm túc nói rồi giải thích: “Hôm đó có rất nhiều người, nhưng ánh mắt tôi chỉ dừng lại trên người Đường Tư Văn.”

Cô ấy rất xinh đẹp, xinh đẹp như một con búp bê sứ khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Nếu cô ấy xinh đẹp như vậy thì Sở Ngọc sẽ biết khó mà lui.

“Đó là những gì cô ấy nói.” Trần Nguyên nói với Đường Tư Văn.

Đường Tư Văn sửng sốt một lúc, sau đó thì thầm: “Vậy hãy nói với cô ấy rằng, tôi không thích con gái.”

“Cô ấy nói rằng cô ấy không thích con gái. ” Trần Nguyên diễn giải.

‘’Biết rồi.’’

Trình Hải Anh nhìn khoảng cách 2m giữa cô và Đường Tư Văn, nói chuyện còn cần người truyền lời mới nhận ra, cô ấy thực sự rất ngốc.

Tức giận cũng giống như học sinh tiểu học…

Nhìn Trình Hải Anh áy náy đến mức sắp khóc, Đường Tư Văn không đành lòng. Vậy nên cô ấy đột nhiên nói: “Tôi tha thứ cho cậu.”

“Thật sao?”

Trình Hải Anh hỏi với vẻ mặt chuộc lỗi.

“Nhưng vị trí bạn thân sẽ được trao cho người khác.”

Đường Tư Văn không cô có ghét Trình Hải Anh hay không, nhưng cô cũng biết ai là người bạn thực sự của cô ấy, là người bạn không cần báo đáp.

Nói xong cô quay người bỏ đi.

Lúc này Trần Nguyên cũng đi theo, thấy vậy cô rất hài lòng.

Điều may mắn lớn nhất trong cuộc đời là cô không đơn độc trên con đường mình đang đi.

“Cậu thật sự rất tốt bụng, nếu là ôi thì chắc chắn tôi sẽ trở mặt.” Trần Nguyên không khỏi thở dài, hắn lại gặp một vị thánh mẫu nữa.

Thánh Tư Văn

“Tôi…” Đường Tư Văn nói một từ rồi ngừng, cô ấy cảm thấy hơi buồn. Nhưng cô hơi đảo mắt nhìn về phía Trần Nguyên cao lớn, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút: “Tôi vẫn không muốn kết bạn ở bên ngoài, quá nguy hiểm.”

“Không cần, cậu chỉ cần không bộc lộ bản chất của mình, thì sẽ không có ai dám bắt nạt cậu.”

Chỉ có thể nói là Văn Tử đã lãng phí bộ mặt này.

Với vẻ ngoài của cô ấy, dù cô ấy có ra lệnh cho nam sinh nào đó: “Liếm giày cho tôi đi’’ thì những người cuồng M sẽ như cá diếc qua sông* run rẩy chạy nhanh đến chỗ cô.

*Cá diếc qua sông: đông đúc.

Nhưng cô ấy chỉ lợi dụng vẻ ngoài đẹp mắt của mình để làm những chuyện ngu ngốc.

“Vậy nếu tôi cứ giữ tính cách ban đầu của mình, tôi sẽ không thể tìm được bạn bè à?” Đường Tư Văn có chút sợ hãi hỏi Trần Nguyên.

Nói cách khác, không ai có thể chịu được bộ mặt chân thật của cô đúng không?

Giống như khi cha mẹ ly hôn với nhau, họ không hề nghĩ đến đứa con là cô.

Cô.

Cô không đáng yêu.

“Tôi không biết cô định nghĩa nó như thế nào, nhưng lấy hôm nay làm ví dụ thì có thể thấy đúng thật là cô cần sửa.’’ Thầy Trần mở lớp học nhỏ và bắt đầu giảng bài: “Như vậy không nhiều thì ít sẽ làm tổn thương người khác.’’

Hôm đó Trần Nguyên, Hà Tư Kiều, Chu Vũ và Chu Phù đã cùng nhau ăn bánh kem của Đường Tư Văn. Những người này không được coi là bạn tốt thì là gì?

Đường Tư Văn nghe vậy, cúi đầu xuống.

Cô lại nói sai nữa rồi.

‘’Xin lỗi.’’

“Đừng xin lỗi.’’ Trần Nguyên phục, nhắc nhở nói: ‘’Thật ra chúng tôi đều coi cậu là bạn và chúng tôi còn thảo luận với nhau là sau khi đến Ninh Thành thì rủ cậu ra cùng ăn tối. Nhưng vì mọi người nghĩ rằng cậu là một học sinh giỏi, còn là một mỹ nữ xinh đẹp, nên không dám mở miệng rủ. Vậy nên sau này cậu có thích ai thì cậu phải nói thẳng.’’

‘’A.’’ Đường Tư Văn như đột nhiên nhận ra điều đó, nói với Trần Nguyên: “Tôi thích N…”

Cô còn chưa nói xong Trần Nguyên đã bịt miệng, nhanh chóng nhắc nhở: “Nói rõ ràng, chủ ngữ vị ngữ cũng phải rõ ràng.’’

Lúc này Đường Tư Văn đã hiểu, nghiêm túc gật đầu dùng ánh mắt chân thành nói với Trần Nguyên: ‘Lần này tôi sẽ nói đủ chủ vị, hãy cho tôi một cơ hội nữa.

“Được rồi, cậu có thể nói chuyện rồi.”

“Tôi thích làm bạn với cậu, và Hà Tư Kiều, Chu Phù, Chu Vũ… cũng được.” Đường Tư Văn thẳng thắn nói.

“Có thể, thấy chưa, cậu có thể nói ra mà? Đặc biệt là phần bổ sung cuối cùng, tôi cảm thấy đúng là một câu tái bút tuyệt vời.”

Phân tích câu chuyện cười: Sau Tất cả, chúng tôi cùng nhau ăn bánh, tuy không quen lắm với Chu Vũ nhưng tôi vẫn miễn cưỡng thêm vào vậy nên mới khiến mọi người bật cười.

“Vậy chúng ta cùng nhau đến KTV đi. Nếu không muốn hát thì cứ nói với tôi.” Trần Nguyên chủ động mời: “Đừng lo đến việc làm phiền người khác. Cậu có thể góp thêm tiền liên hoan, mọi người sẽ rất hoan nghênh.’’

“Ừm Ừm.” Đường Tư Văn gật đầu và đồng ý.

Chương 510: Tâm Ngữ tuyên bố chủ quyền (4)

Sau đó cả hai cùng nhau đến KTV. Đột nhiên Đường Tư Văn hỏi: “Cô ấy cũng sẽ đến chứ?”

“Cô ấy?” Sau khi Trần Nguyên phản ứng lại, hắn nói: “Ý cậu là Hạ Tâm Ngữ? Cô ấy sắp đến rồi.”

Nghe vậy ĐƯờng Tư Văn lập tức dừng lại, đứng tại chỗ.

Trần Nguyên đi được một lúc mới nhận ra đối phương bị bỏ lại phía sau, lẻ loi đứng một mình đằng sau nên quay người lại, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Đường Tư Văn lia mắt và phát hiện ra có một quán bánh bao gần mình. Vì vậy cô chỉ tay nói: “Cậu đi trước đi, tôi mua mấy cái bánh bao.”

【 Cô ấy cũng đến, mình có nên đi nữa không? 】

【 Tại sao cô ấy không đi thì mình lại muốn đi? 】

【 Mình không hiểu, nhưng mình cảm thấy… 】

【 Đó là vấn đề của mình 】

“Vậy tôi đi trước.’’

Đường Tư Văn gật đầu, đứng trước tiệm bánh bao.

‘’Xin chào, cô lấy bánh bao nhân gì?’’

“Nhân nước tương thịt bò.’’

……

Khi Trần Nguyên đến trước cửa KTV, Hạ Tâm Ngữ nói rằng cô ấy sắp đến nơi. Vậy nên hắn đứng đợi cô tới.

Một lúc sau Hạ Tâm Ngữ mặc một chiếc áo len màu nâu nhạt, bên dưới là một chiếc váy suông màu đỏ tía, tóc xõa xuống hoàn toàn, phong cách của cô ấy đột nhiên chuyển từ tươi tắn sang cô gái trà sữa ngọt ngào đứng ở trước mặt Trần Nguyên.

“Đồng phục học sinh vẫn tốt hơn.” Trần Nguyên nói.

“A? Thật sao, xấu lắm à?” Hạ Tâm Ngữ chỉ vào mình lo lắng hỏi.

“Không xấu, nhưng tôi không muốn nhiều người nhìn thấy cậu như này.”

“Này! Thấy điểm của tôi không giảm nên cậu muốn làm tôi khó chịu đúng không?”

Hạ Tâm Ngữ mặc dù không ghét những lời ngọt ngào như vậy, Trần Nguyên nói vậy thậm chí còn khiến cô cảm thấy rung động nhưng tên Trần Nguyên này cố ý ra đòn phủ đầu như thế khiến cô cảm giác được, nam sinh này sớm muộn cũng đem tinh thần học tập của cô gạt bỏ hết qua một bên.

Cuối cùng, chỉ còn lại mình hắn.

Hắn còn phải đưa ra vài lời nhận xét mỉa mai: Trung học phổ thông số 4 hàng đầu lại dễ bị tổn thương như vậy?

“Tôi nói thật.”

Trần Nguyên không biết tại sao, nhưng hắn muốn khen ngợi Hạ Tâm Ngữ.

Khen ngợi mỗi ngày một lần.

“Được, được, được.’’ Hạ Tâm Ngữ bị trêu, cố ý khiêu khích nói: ‘’Chờ lúc sau anh em cậu nhìn thấy tôi cậu cũng phải khen tôi nhiều một chút. Cố hết sức nói những lời thật buồn nôn vào, dù sao tôi cũng không sợ.’’

“Thật sao?’’ Trần Nguyên hỏi.

“A, tại sao lại không thể?’’ Hạ Tâm Ngữ hỏi ngược lại.

“Được rồi.’’ Trần Nguyên vươn tay nói với Hạ Tâm Ngữ: ‘’Vào thôi.’’

Hạ Tâm Ngữ vốn chỉ muốn nói đùa một chút, không ngờ lại có tác dụng lớn như vậy với đối phương, vội vàng đổi lời nói: “Đừng như vậy, để cho cặp đôi kia chiếm ánh đèn sân khấu đi. Hoặc cậu nói những người kia, Chu Vũ và Hà Tư Kiều mà cậu đã đề cập. Tôi vẫn… muốn làm một người hướng nội tính cách dè dặt.’’

Nhìn này, đây là Ngữ tử.

Một con người yếu đuối.

Một người mạnh mẽ có tiếng là tấn công cao phòng thủ thấp.

Đòn tấn công bằng một tay có sức tàn phá rất khủng khiếp, khiến nam sinh hận không thể dâng tái tim của mình lên.

Nhưng phòng ngự thì rất không xong.

Đặc điểm: Mạnh miệng.

“Đúng rồi, có thể sẽ có một nữ sinh nữa đến.’’ Trần Nguyên không muốn lúc sau có bất kỳ hiểu lầm nào nên đã nói trước: “Cô ấy là bạn của tôi và cũng là bạn chung của nhóm, còn có mấy người Chu Vũ, Hà Tư Kiều, Chu Phù.’’

“Vậy, cô gái này lớn lên như thế nào?’’

Đây là điều mà Hạ Tâm Ngữ đang rất quan tâm.

‘’Tôi mù mặt, tôi không biết.’’

“Lại nữa…’’ Hạ Tâm Ngữ nói: “Tôi phát hiện mỗi lần cậu không muốn nói dối chuyện gì đều sẽ giả ngốc.’’

“Xinh đẹp, rất xinh đẹp, có thể xem là người đẹp nhất lớp 18…”

“Này! Sao cậu có thể khen nữ sinh khác như vậy chứ?” Hạ Tâm Ngữ cảm thấy lo lắng, nghiêm túc nói.

“Vậy cậu muốn tôi nói như thế nào?”

Trần Nguyên nhìn cô, hoang mang hỏi.

Hạ Tâm ngữ nhận ra rằng hắn ta đang nói rằng cô tiêu chuẩn kép…

Cũng đúng là vậy.

Nếu nói dối là không đẹp thì chắc chắn trong lòng có gì đó không ổn.

Nếu nói là xinh đẹp thì…làm sao cậu có thể khen nữ sinh khác trước mặt tôi?

Kết thúc rồi, cô đã trở thành một tiểu tiên nữ bướng bỉnh.

“Chỉ đùa chút thôi.” Thấy mình đuối lý Hạ Tâm Ngữ chọn cách tỏ ra dễ thương để cho qua chuyện: “Tôi rất yên tâm về cậu. Đúng như Chu Phù đã nói, nam nhân Hạ Hải đều là tấm gương tốt.”

“Không đúng, sao cậu tám chuyện cô ấy mà còn nói cả những chuyện này?”

“Cơ bản đều là khen cậu, đừng lo lắng.”

“Ngoài những điều cơ bản thì sao?”

Đối mặt với câu hỏi nghiêm túc của Trần Nguyên, lông mày của Hạ Tâm Ngữ cong thành hình lưỡi liềm: ‘’Hì hì.’’

“Hì hì cái quỷ ấy chứ mà hì hì…”

Khi hai người đang đùa giỡn thì Đường Tư Văn đã đi tới. Nhìn thấy bộ đồng phục học sinh và lời miêu tả của Trần Nguyên là ‘cô gái xinh đẹp nhất lớp 18’, Hạ Tâm Ngữ đột nhiên trở nên cảnh giác.

Da đẹp quá, mắt cũng thật đẹp.

Thành thật mà nói, Hạ Tâm Ngữ nghĩ rằng cô ấy xinh đẹp hơn mình.

“Trần Nguyên…”

Vậy nên trước khi đối phương kịp mở miệng Hạ Tâm Ngữ đã cầm lấy tay của Trần nguyên, đan mười ngón vào nhau.

Chương 511: Thật hay thách (1)

Ánh mắt cũng trở nên rất tự tin.

‘’Xin, Xin chào.’’

Đường Tư Văn thấy đối phương hiểu nhầm mình, vội vàng lấy bánh bao cô vừa mua ra đưa cho hai người: ‘’Tôi rất thích bánh bao tiệm này.. Nãy ở ngã tư đã mua cho hai người ăn thử.’’

“Cảm, cảm ơn.”

Nhận bánh bao của Đường Tư Văn và nhìn thấy ánh mắt thận trọng của đối phương ……

Hạ Tâm Ngữ đêm nay không thể ngủ được.

Đường Tư Văn ngốc nghếch chứ không ngu dốt.

Cô có thể nhận ra rằng khi cô xuất hiện trước mặt Trần Nguyên, Hạ Tâm Ngữ cũng cảnh giác như khi cô bảo vệ bánh bao nhân thịt bò nước tương khỏi những ‘sát thủ’ thanh trừ bánh bao. Cô ngộ ra rằng hành vi của đối phương giống với bảo vệ đồ ăn…

Không đúng, này phải gọi là chủ quyền.

Trần Nguyên thuộc về vô ấy, đến cả thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Có lẽ là như thế.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến việc xâm phạm Trần Nguyên…

“Hmm…nó ngon quá! Cảm ơn cậu.”

Hạ Tâm Ngữ sau khi nhận bánh trực tiếp cắn một miếng để bày tỏ lòng biết ơn.

“Cậu còn chưa ăn đến phần nhân đã cảm thấy bánh ngon à…”

Đường Tư Văn cảm thấy rằng cô gái này có cái nhìn rất sâu sắc độc đáo về bánh bao hấp.

Và điều này trùng hợp với một số quan điểm của cô.

Bánh thông thường phụ thuộc vào nhân thịt, nhưng bánh bao cao cấp phụ thuộc vào bột.

Cô nghĩ Hạ Tâm Ngữ cũng là một người sành bánh bao.

“Bởi vì…nếm được vị của nước súp.” Hạ Tâm Nữ giải thích, cố gắng che giấu sự xấu hổ trong lòng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cảm giác tội lỗi trong lòng cũng không thể xóa bỏ được.

Cô nên tin Trần Nguyên, bọn họ chỉ là bạn bè bình thường.

Bởi vì đối phương quá xinh đẹp nên cô mới có cảm giác nguy cơ ập đến như thế. Sau đó liền không có phong thái vô cùng mà đứng ra tuyên thệ chủ quyền.

Điều này chắc chắn đã làm tổn thương cô gái tốt bụng nhiệt tình ấy.

Cô ấy đã chủ động mang bánh bao hấp cho cô.

“Đúng là rất ngon.” Trần Nguyên còn ổn, hắn cầm bánh bao trong tay bắt đầu nói chuyện, sau đó cũng không quên khen ngợi.

“Cái này có thể xếp vào ba loại bánh bao nhân thịt bò nước tương ngon.” Đường Tư Văn có chút tự hào vươn ba ngón tay ra, nghiêm túc nói.

“Là bảng xếp hạng trong trường học đúng không?” Trần Nguyên hỏi.

“Ừ, là từ trường học.”

Đường Tư Văn gật đầu đồng ý.

Sau đó cô đột nhiên nhớ tới nguyện vọng lúc trước đã ước trong buổi ước nguyện kia được Trần Nguyên thực hiện cho.

Nếu chú bán bánh không nói gì thì người mua bánh sẽ tưởng rằng ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của chú và thực hiện tâm nguyện nhỏ bé của chú.

Trần Nguyên chưa bao giờ tự nhận công lao về phía mình.

Nói cách khác, không giống như cô ấy… đúng, chính là Trình Hải Anh, người chỉ tiếp cận cô khi có việc thì Trần Nguyên lại là người không những không đưa ra yêu cầu nào mà thậm chí còn thực hiện mong muốn của cô mà không cần đáp lại bất cứ điều gì.

Hắn ta…thích cô à?

Không.

Hắn thích cô ấy.

Vậy thì hắn…

Đường Tư Văn nghĩ đi nghĩ lại, cố gắng hết sức nhưng vẫn không nghĩ ra được gì. Mãi đến khi hai người bước vào KTV Trần Nguyên mới không quên mà gọi cô đang bị tụt lại phía sau, lúc này cô mới hiểu ra.

Hắn đơn giản chỉ là tốt bụng, gặp chuyện bất bình sẽ ra tay tương trợ.

Còn cô vì không hiểu cách đối nhân xử thế và thậm chí còn có chút "ngu ngốc" vậy nên khi bị bắt nạt, Trần Nguyên sẽ càng phẫn nộ hơn: Bắt nạt một kẻ ngốc thì có bản lĩnh gì?

Có lẽ là vậy.

"Tôi hiểu rồi."

Khi lên lầu Đường Tư Văn bất thình lình nói một câu khiến cả hai người phía trước dừng lại bối rối quay lại nhìn cô.

Lúc này Đường Tư Văn nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó biểu cảm lại quay lại như ban đầu. Cô gái như bánh pudding caramel Hạ Tâm Ngữ nói với Trần Nguyên: "Cậu vẫn chưa giới thiệu cô ấy với tôi."

"A, lỗi tôi." Sau khi Trần Nguyên phản ứng lại, hắn nói: "Đây là Đường Tư Văn, bạn của tôi, học sinh đứng đầu lớp 18."

"Xin chào." Hạ Tâm Ngữ chào hỏi.

"Đây là Hạ Tâm Ngữ." Trần Nguyên lại nhìn cô và nói: "Học sinh đứng đầu ở trường trung học phổ thông số 4 và cũng là hàng xóm của tôi. Chắc lúc trước cậu đã thấy cô ấy rồi."

Hạ Tâm Ngữ vẫn chưa cho phép nên việc giới thiệu là bạn gái cũng không thể vội được.

“Xin chào.” Đường Tư Văn chủ động đưa tay về phía Hạ Tâm Ngữ và nói: “Hạ Tâm Ngữ, hôm nay cậu trông rất ngon… đẹp.”

Không phải, cô vừa nói gì cơ?

Cô thực sự nghĩ Tâm Bảo là trà sữa pudding caramel đúng không?

Mặc dù một ly Tâm Bảo như thế này quả thực rất ấm áp và mời gọi vào mùa thu, nhưng xin ngài đấy Bao Bao đại nhân, xin đừng coi thường phụ nữ!

Sau khi sửng sốt cô cũng mỉm cười, đưa tay ra nắm lấy tay đối phương: “Cậu cũng vậy, chị gái xinh đẹp.”

Tình bạn giữa các cô gái thực sự rất cảm động.

Nếu để một nam sinh khen hắn ta đẹp trai thì giết hắn đi còn hơn.

Chứ đừng nói là đáp lại câu “Cậu cũng đẹp trai”, hắn thà dùng Huabei* đưa cho đối phương năm trăm tệ còn hơn là nói như vậy.

*Huabei: một app rút tiền bên trung, giống như app ngân hàng bên mình.

Chương 512: Thật hay thách (2)

Kiểm tra một câu hỏi toán học. Giả sử có một nhóm nhỏ gồm sáu cô gái, mỗi cô gái gửi một bức ảnh của mình, sau đó năm người còn lại sẽ khen cô ấy là “đẹp “. Sau khi mọi người đã gửi hình xong, hỏi:

Mã nhóm của nhóm này là bao nhiêu?

Sau đó, ít nhất hai cô gái đã trở thành bạn bè bình thường.

Ba người cùng nhau đến KTV.

Người mở cửa chính là Chu Phù ngồi ở gần nhất, vừa nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ liền nắm tay cô, ánh mắt sáng ngời nói: “Hôm nay cậu thật xinh đẹp, quần áo cũng đẹp quá.”

“Cậu cũng vậy, chiếc áo len này rất hợp với cậu.”

“Tâm Ngữ, tôi là Hà Tư Kiều, xin chào.” Hà Tư Kiều cũng đặt microphone xuống và đi tới, khách khí ‘khen tặng’ nói: “Đẹp quá. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cậu là lúc cậu mặc đồng phục của trường chúng tôi.”

“Cậu cũng vậy, nhìn cậu mặc váy còn xém nhận không ra.”

Đúng như dự đoán, Bài toán đó thực sự tồn tại.

Con gái chắc chắn sẽ đáp lại lời khen khi được khen, để lần sau người khác sẽ không khen mình nữa.

“Tư Văn cũng ở đây. Thật tuyệt. Tôi đang ngại vì có quá nhiều con trai.” Hà Tư Kiều nắm lấy cánh tay cô và dẫn cô đến ghế sofa.

Điều khiến Đường Tư Văn buồn rầu chính là cô không được khen ngợi.

Chỉ vì cô mặc đồng phục học sinh khi đi chơi…

“Bây giờ là…” Sau khi Hà Tư Kiều quan sát một lúc, cô ấy bắt đầu đếm: “Tâm Ngữ, Tư Văn, Phù Phù, tôi và Kiêu Di là năm cô gái. Vậy nên chiếc ghế sofa lớn này là của chúng tôi.”

Cứ như thế, năm nàng tiên nhỏ đã thành lập một nhóm và chiếm giữ ghế sofa ở giữa.

9 chàng trai còn lại đều ngồi trên ba chiếc ghế sofa nhỏ, chia thành nhóm ba người.

Nhưng điều mà chị Kiều rất quan tâm là cô đã để Tâm Ngữ và Kiêu Di ở trung tâm, giữa họ có một khoảng cách nhất định với “đối tác” tương ứng của mình.

Chỉ có thể nói rằng hiệu quả của toàn bộ tiết mục ngày hôm nay đều nhờ vào chị Kiều.

Nhưng Hạ Tâm Ngữ hiển nhiên là muốn Trần Nguyên ngồi cạnh mình nhiều hơn, thậm chí cô còn bắt đầu dùng ánh mắt cầu cứu: “Qua đây ngồi đu, ngồi giữa những nữ sinh này cũng được.”

Không, tôi sẽ không đi.

“Vũ tử, sao thế?” Trần Nguyên nhìn Chu Vũ đang đỏ mặt, hỏi.

“Thật vô liêm sỉ, đúng là chơi không lại nữ sinh.”

Chu Vũ gần như nôn mửa, ôm trán cảm thấy khá hối hận.

Cậu ta đang chơi xúc xắc với Hà Tư Kiều, mỗi khi trận đấu sắp bắt đầu Hà Tư Kiều sẽ dùng chân xoa xoa chân cậu ta và nhìn cậu ta bằng “đôi mắt mê hồn” sau đó ở ngay trước mặt cậu ta nhìn lén điểm số của cậu ta.

Mấu chốt là Chu Vũ không thể nói gì.

Đừng là một kẻ cặn bã, cô ấy không dám chơi đàng hoàng sao?

Quên đi, lúc này thua thì cứ thua.

Tất nhiên cậu ta không phải vì bị cọ đến quá thoải mái nên mới đầu hàng…

Chỉ là cậu ta không muốn cạnh tranh với nữ sinh!

“Uống thêm nhé?” Trần Nguyên rót đầy ly rượu cho Chu Vũ sau đó mới hỏi.

“Không, không, không thể uống nữa.” Chu Vũ xua tay, trực tiếp từ chối.

Sau đó cậu ta nghe thấy Trần Nguyên thì thầm vào tai như một con quỷ: “Cậu say rồi, chị Kiều còn chưa say. Lát sau tan cuộc chị Kiều chẳng lẽ sẽ nhẫn tâm để cậu về nhà một mình à? Khẳng định là sẽ đưa cậu về nhà.”

“…”

Chu Vũ nhìn người đàn ông xảo quyệt bên cạnh liền biết rằng hắn ta định giăng bẫy cậu ta lần nữa. Vì vậy, cậu ta khinh thường cầm ly rượu nói: “Đột nhiên tôi cảm thấy có chút khát nước.”

Kele kinh điển.

Tôi không biết bạn đã học được ai từ byd*.

*Byd: tên một hãng xe bên trung, tên đầy đủ là Build Your Dreams (xây dựng ước mơ của bạn). Người trung thường dùng từ này để nói ý là đã đạt được ước mơ.

“Tôi thích bài hát này.”

Sau khi cắt ra một ca khúc có thể gọi là kiệt tác rap duy nhất thời nhà Đường - 《 I got smoke 》 , tự hào ngồi ngay trên chiếc ghế xoay. Sau đó, cậu ta nói với một người bạn khác: "Nào, chúng ta cùng hát đi."

"Cảm giác không bằng thuốc distance."

"Bài hát sắp đến đoạn đầu rồi."

"Ou Kun, Ou Kun*."

Cứ như vậy, hai chàng trai này đã lên thống trị.

Lúc này, Hà Tư Kiều đột nhiên nảy ra ý tưởng, lấy quân bài trên bàn ra, cười đề nghị: "Muốn chơi thật hay thách không?"

"Chơi Tam Quốc đi?"

*Tam Quốc: Game cung đình hầu tước, võ thuật bên trung. Game này có cả bản online với offline, bản offline giống như cờ tỷ phú bên mình.

Đường Kiến hôm nay đã bị đám tình nhân tán tỉnh này làm tổn thương nên quyết định không để những người này vui vẻ nữa nên lấy ra một box board game khác .

"Tam quốc không có vàng krypton* thì chơi không vui, vẫn nên chơi thật hay thách đi." Lưu Nham đề nghị.

*Vàng krypton: đặt tiền cược.

"Đúng đấy, sẽ mất nửa giờ để giải thích các quy tắc trong Tam Quốc cho nữ sinh mất." Trương Siêu cũng cảm thấy quá khó để phổ biến trò chơi giải trí này.

Chương 513: Thật hay thách (3)

“Giảng luật cho nữ sinh?” Chu Vũ mỉm cười, lấy ra một thẻ tướng nhân vật có kỹ năng cực kỳ phức tạp hỏi: “Làm sao, cậu hiểu không?”

‘’Không sao, lúc này tôi chỉ cần lấy hai tấm thẻ là được. “

“Hà Tư Kiều khác với những cô gái khác, vì vậy kế hoạch của chúng ta vẫn nên diễn ra như thường lệ thì tốt hơn.’’ Trương Siêu ở một bên thấy Đường Kiến vốn đã nhát gan, liền nhắc nhở bây giờ còn có hai cặp đang ở đây.

Có nữ sinh nào đanh đá như Hà Tư Kiều à?

“Được rồi, đi nào.”

Sau khi Đường Kiến và hầu hết mọi người đều đồng ý, mọi người quyết định tụ lại.

Cách quyết định thật hay thách là sử dụng xúc xắc, người có số nhỏ nhất sẽ bị phạt.

Mỗi người cầm hai viên xúc xắc, đặt vào lòng bàn tay lắc rồi bỏ lên bàn để mở.

“Nhân tiện, dù thật hay thách đều có quyền từ chối. Nhưng cái giá phải trả là con trai uống một lon bia, con gái uống một ly.”

Xét rằng trò chơi không được quá nhiệt tình hay quá phản cảm nên Hà Tư Kiều đã đặc biệt đặt ra quy tắc này để không liên quan đến nội dung khiêu dâm.

“Có cảm giác như vậy có chút không công bằng……”

Đường Kiến từ từ nói.

“Ở đâu? “Hà Tư Kiều mặt hiền từ hỏi.

Đường Kiến nhanh chóng nghiêm túc nói: “Chúng tôi cũng là AA*, tại sao con gái chỉ uống một ly? Đây chẳng phải là một thiệt thòi lớn sao? “

*AA: bình đẳng.

“Cảm ơn, chúng ta chịu sự không công bằng này đi, hahahaha. “

Chu Phuf che miệng cười khúc khích nói.

“Không sao đâu, tôi không phản đối.” Đường Kieesn im lặng.

Vậy là mọi người bắt đầu vòng chơi đầu tiên.

Hạ Tâm Ngữ dùng sức lắc xúc xắc. Mà ngay khi cô chuẩn bị dừng lại Trần Nguyên đột nhiên nói: “Lắc thêm chút nữa.”

Hạ Tâm Ngữ tuy khó hiểu nhưng cô vẫn làm theo.

Một con 4 và một con 5, tổng cộng 9 điểm.

Tuyệt vời, đây là điểm số an toàn.

“Này, một con 1 và một con 3, sắp xảy ra chuyện lớn rồi…” Đường Kiến toàn thân tê liệt.

Đúng lúc này, một nam sinh tung được hai số 1 đã chủ động với tay lấy lá bài phiêu lưu mà không cần suy nghĩ.

Cậu ta nhìn vào tấm thẻ, đọc to: “Xóa hoàn toàn phần mềm có bộ nhớ lớn nhất trong điện thoại.”

“Hahaha, chiêu này khởi động đủ vui rồi! “

Cảnh tượng này khiến Chu Vũ rất vui mừng, bởi vì nam sinh này giống như bạn cùng bàn của cậu ta, là cao thủ game mobile thế giới mở.

Ngoài game mobile thế giới mở đó, còn trò chơi nào khác có thể chiếm hàng chục GB bộ nhớ trên điện thoại di động đâu?

Ngay lúc mọi người chuẩn bị xem trò vui, nam sinh này trực tiếp khui nắp chai bia ra – Tấn tấn tấn tấn!

Trong nửa phút, cậu ta đã uống cạn chai bông tuyết nhỏ*.

*Bông tuyết nhỏ: hang bia bên trung, giống bia 333 đóng chai sứ bên mình.

Sau đó mọi người đều nhìn cậu ta với ánh mắt kính trọng.

Đây là người bạn [bíp] của chúng tôi.

Tập hợp tất cả những phẩm chất tốt đẹp trên thế giới.

“Phải nói là có chút thú vị.” Nhìn cậu bạn uống rượu ợ hơi mặt đỏ ngay tại chỗ kia, Hà Tư Kiều chợt phát hiện ra niềm vui của trò chơi này.

“Tuy phải uống rượu nhưng cậu đã bảo vệ được giang sơn.” Đường Kiến an ủi nói.

“Đậu xanh, đến lần nữa!”

Các chàng trai không hài lòng và tiếp tục bắt đầu vòng tiếp theo.

Trần Nguyên nhìn thấy tương lai nên hắn có thể tránh được mọi thất bại.

Tất nhiên, hắn ta chỉ đang bảo vệ đứa con thơ Hạ Tâm Ngữ mà thôi.

Hơn nữa, nếu Hạ Tâm Ngữ chơi không vui thì hắn cũng không chơi nổi nữa.

Chọc ghẹo Tâm Bảo một chút cũng khá thú vị.

Sau đó, hiệp thứ hai bắt đầu.

Lần này đến lượt Từ Tuấn Nghị. Dù tổng điểm của cậu ta là 6 nhưng cậu ta cũng không thể thoát khỏi số phận bị chỉnh.

“Tôi chọn mạo hiểm…”

“Cậu không muốn nói sự thật à?” Chưa nói xong đã bị hà Tư Kiều trực tiếp ngắt lời, chủ động ấn định nhịp độ: ” Em gái Di, cậu không muốn nghe chuyện gì thật lòng không…”

“Aiz.” Từ Tuấn Nghị nóng nảy: “Khoan dung độ lương một xíu đi, cậu thật là…”

“Muốn nghe nha, xem ai đó có dám nói không.” Kiêu Di nhún vai, âm dương quái khí nói: “Đúng không?”

ohhhhhhh——

Điều tôi muốn là bầu không khí như này!

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều rất hưng phấn.

Đúng rồi, đúng rồi.

Tôi muốn xem máu chảy thành sông jpg.

Nghe thấy tiếng hì hì này Từ Tuấn Nghị liền biết mình trốn không thoát. Vì vậy, cậu ta đầu hàng nói: “Được rồi, cậu hỏi đi.”

“Được thôi.” Kiêu Di cũng không khách khí, làm trò trước mặt mọi người trực tiếp chọn một chuyện bắt cậu ta nói sự thật.

————Trong tất cả những người ở đây, cậu nghĩ ai là người đẹp nhất và ai là người xấu nhất?

“Tôi rất thích trò chơi này chết mất các anh em ạ.”

Đường Kiến đột nhiên thấy thú vị.

Chương 514: Thật hay thách (4)

Trương Siêu không khỏi phàn nàn: “Này gần như là một bài thi mở rồi, chỉ xem ai là người xấu kia thôi.”

“Đúng vậy, cậu thấy trong đám anh em ai là xấu nhất, mạnh dạn nói cho tôi biết.” Lưu Nham bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa.

“Tê…”

Từ Tuấn Nghị bắt đầu nghiến răng nghiến lợi.

“Trước tiên hãy nói xem cậu thấy ai đẹp nhất đã ~” Chu Phù nói.

“Tất nhiên…” Từ Tuấn Nghị cảm thấy rất xấu hổ nhưng cô bạn gái lại rất mong chờ nên cậu ta nhìn vào mặt cô ấy và nói một câu buồn nôn: “Đại tiểu thư Kiêu Di đương nhiên là người đẹp nhất, đẹp nhất vũ trụ.”

Kiêu Di được khen hơi co rúm lại, mặt đỏ bừng.

Nhưng đúng thật là rất hạnh phúc.

Sau đó xung quanh có một loạt âm thanh yo yo yo vang lên.

“Còn đại tiểu thư, hahahaha!”

“Đại tiểu thư đến rồi, mọi người tránh ra!”

‘’Từ tiên sinh là đại diện cho nam đức. “

“Xấu nhất chính là! ” Từ Tuấn Nghị xấu hổ quá độ nên đã hóa thành phẫn nộ, nhìn mọi người.

Lúc này, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, dù sao chủ đề này thực sự rất xấu hổ.

Nếu cậu ta có EQ thấp thì thực sự sẽ xúc phạm mọi người.

Nhưng làm sao một người có bạn gái lại có EQ thấp được đúng không? Cậu ta lập tức cầm bia lên uống nửa chai, và nói: “Các vị mỹ nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, các vị soái ca đều phong lưu phóng khoáng, đào đâu ra người xấu?’’

《 Pattern 》

Pattern: là từ dùng để chỉ người có tầm nhìn xa.

“Aiz, Từ tiên sinh nói chuyện còn rất êm tai. “

“Được rồi được rồi, cậu xứng đáng là thánh thể của tình yêu. Miệng lưỡi trơn tru dỗ ngọt bọn tôi nhưng sự thật sao thì chỉ có cậu biết.’’

“Chơi tiếp đi, chơi tiếp đi. “

“Còn nữa, hai người hát xong “Thuốc lá Distance” thì hãy quay lại ngay, đừng hòng trốn.’

Lần này, nhiều người tham gia hơn.

Vậy nên khả năng xui xẻo lại càng nhỏ hơn.

Tuy nhiên, làn sóng này vẫn là nam sinh gặp xui xẻo.

“Chết tiệt, lại là tôi!”

Đường Kiến chết lặng.

Cậu ta chọn nói sự thật.

————Chỉ cần kể tên cô gái mà cậu yêu thầm, người đó phải là người mà mọi người ở hiện trường đều biết.

“Được được được, 47.” Đường Kiến không cần suy nghĩ trực tiếp nói ra cái tên này, vẻ mặt có chút không cam lòng.

Sau đó các nam sinh khác liền gào thét la ó.

“Mẹ nhà cậu, đó là người yêu của anh Hạt Dẻ, cậu đừng ngốc thế nha!” Chu Tự Hào lên án.

Là bạn học cấp hai của Lý Viễn Thâm, Lưu Nham cũng bênh vực kẻ yếu: “Quên đi, đổi câu hỏi khác đi.’’

“Không đúng, nói thật còn không để người khác nói sao?” Đường Kiến nói.

“Cậu vẫn có thể nói chuyện, nhưng cậu gặp 47 bao nhiêu lần rồi? Cậu thậm chí còn chưa hề nói chuyện với cô ấy.” hà Tư

Kiều biết rằng Đường Kiến chỉ là thích nhan sắc của cô ấy cái gọi là yêu thầm chỉ là lôi một cô gái phù hợp với thẩm mỹ của cậu ta trong số những người cậu ta biết ra mà thôi.

“Người tiếp theo, người tiếp theo, OK?”

Đường Kiến hận chết những người này.

Nam sinh trong lớp làm gì có ai dám tự tin nói rằng bản thân chưa từng khao khát nữ sinh lớp 15?

Ban đầu cậu ta tính nói Trình Hải Anh, dù sao cô cũng là một cô gái xinh đẹp, là học sinh đứng đầu và còn là phát thanh viên nhỏ trong trường. Nhưng nếu nói ra cái tên này chắc chắn cậu ta sẽ bị chỉ trích: Anh ơi, đừng mê luyến thiên nga nhỏ nữa mà hãy ở yên trên mặt đất của mình đi.

Còn việc Lý Viễn Thâm và 47 là CP thì…

Không phải là chưa ở cùng nhau sao, quản cậu ta làm gì!

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, 47 người thực sự rất tốt.” Nghĩ đến đây, Trương Siêu nói: “Cô ấy giống như đã xem Lớp 18 là đồng minh, thậm chí cô ấy còn chủ động chào hỏi khi nhìn thấy tôi. .”

“Ừ, lần trước cậu ấy cũng chào tôi.” Lưu Nham cũng nói.

“Những cô gái có tính cách như vậy quả thực rất đáng yêu.” Hà Tư Kiều cũng đồng ý và nói: “Đường Kiến, cậu vẫn nên lý trí một chút. Lý Viễn Sâm đã đẹp trai lại còn có thực lực nên cậu có rất ít cơ hội chiến thắng…”

“Không, cậu không muốn chơi nữa à?”

Đường Kiến nhặt xúc xắc và bắt đầu lắc, mọi người chỉ mỉm cười và ngừng trêu chọc cậu ấy.

Sau đó, vòng mới bắt đầu.

Lần này, người có điểm thấp nhất là Trần Nguyên.

Một con 2 và một con 3.

Là người có vận đào hoa nhất trong số những người ở đây, hơn nữa hôm nay còn có bạn gái hắn ta iwr cạnh, mọi người xung quanh rất mong chờ màn này.

“Tâm Ngữ, giúp tôi chọn một cái đi. “

Nhưng anh chàng này không chỉ chơi nổi mà còn vừa cười vừa chơi.

“Hmm… được rồi. “Hạ Tâm Ngữ không ngờ rằng hắn lại để cô lựa chọn, nụ cười của cô trở nên có chút xấu hổ.

“Nguyên Tử, cậu cũng có tính cạnh tranh đó nha.’’ Chu Vũ nói.

Từ Tuấn Nghĩ cũng phàn nàn: “Anh Nguyên, sao em có cảm giác như anh đang đụng chạm em thế? “

Chương 515: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (1)

“Không thể nào, đã đánh cược thì phải chịu thua, đã đánh cược thì phải chịu thua “

Trần Nguyên vẫy tay trông rất có trách nhiệm.

“Vậy thì tôi sẽ chọn cho cậu đại mạo hiểm nha. “

Lá bài mạo hiểm hồi nãy Hạ Tâm Ngữ thấy còn có chừng mực, nhưng mấy tấm nói thật thì có chút ‘khác người’.

Vậy nên cô nghiêm túc chọn một lá bài.

Sau đó tiết lộ:

Ôm ai đó tại hiện trường trong ba mươi giây.

“Đây là Khoảnh khắc của bạn trai! “Chu Phù giống như một phóng viên chiến trường. Sau khi nhìn thấy lá bài thử thách, cô ấy trở nên rất phấn khích.

“Nếu bạn gái hoặc bạn trai không ở hiện trường thì không phải vui hơn à . ” Lưu Nham phàn nàn.

“Ngốc, chỉ nói là ôm chứ đâu nhất định là phải ôm người khác giới. “Đường Kiến chính là một cựu binh.

Mấy trò lành mạnh cậu ta cũng hiểu, đồng thời mấy trò không lành mạnh cậu ta cũng hiểu.

Mà tất nhiên, đối với nhân vật chính đây là điều vui vẻ.

“…” Nhưng Hạ Tâm Ngữ vẫn có chút sợ hãi, cô không ngờ rằng mình sẽ nhận được một đòn mạnh như vậy.

Nhìn Trần Nguyên, cô nhắc nhở bằng ánh mắt: Cậu đi ôm nam sinh khác đi.

Ôm nam sinh khác?

Thà không chơi còn hơn!

“Tôi khát.”

Trần Nguyên mở một chai bông tuyết ra và định nốc cạn trước những tiếng la ó xung quanh.

Đúng lúc này, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên đè lên mu bàn tay hắn

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Hạ Tâm Ngữ đang cúi người, mái tóc dài nhẹ nhàng xõa xuống bên tai, má đỏ cô bừng nhỏ giọng nói: “Hôm nay… cậu đã uống nhiều rồi. ”

Mỹ phẩm chăm sóc da nào?

Các cậu đến đây chơi thật hay thách chỉ để xem cái này thôi à?

Trần Nguyên, con mẹ nó cậu -

Thật có phúc.

“À…” Trần Nguyên quả thực vừa rồi đã uống hai chai rượu, có chút say nên nghe theo đề nghị của Tâm Ngữ đặt rượu trong tay xuống, chuẩn bị đứng dậy .

“Anh, ôm em này.”

Đường Kiến xung phong.

“Cậu cũng có thể ôm tôi.”

Lưu Nham - người cao 185cm, còn cao hơn Trần Nguyên một chút cũng muốn được ôm.

“Nếu Nguyên Tử không làm được thì cứ ôm tôi đi…Tôi nói thật đấy.”

Chu Vũ không muốn hai người này thành công ôm nhau.

“Như vậy… vẫn phù hợp với điều kiện.” Nghe Chu Vũ nói vậy, Chu Phù tựa hồ có thể tiếp thu được.

Tất nhiên chỉ giới hạn với Chu Vũ.

Cô ấy cũng không muốn ai cũng có thể ôm Chu Vũ.

Ít nhất cũng phải là người có quan hệ tốt…

“Nếu mọi người đều không sẵn lòng thì tôi xin lỗi trước.” Trần Nguyên đứng trước mặt hạ Tâm Ngữ.

“Không phải, ai lại không muốn chứ?!”

“Tôi sẵn lòng, Anh Nguyên, ôm tôi, ôm tôi!”

‘’Nguyên tử, ôm tôi này!”

Các nam sinh đã hơi điên rồi.

Hạ Tâm Ngữ xấu hổ đến mức đỏ mặt, gần như cùng với màu váy hoà vào nhau.

Hôm nay cô ấy chỉ nói chuyện đó, nói một chút để Trần Nguyên khen mình trước mặt mọi người, nhưng thực ra cô ấy không muốn bị trêu chọc và làm những chuyện như này ở nơi công cộng.

Nhưng Trần Nguyên lạo là người cởi mở.

Cứ thế mà đi đến trước mặt cô.

Cô tuyên bố chủ quyền đối với Đường Tư Văn đơn giản chỉ vì cô cho rằng đối phương quá xinh đẹp nên cảm thấy khủng hoảng.

Nhưng trần Nguyên thì khác…

Hắn chỉ đơn giản là muốn ôm kiểu công chúa.

Không đúng, nam sinh hướng nội dễ thẹn thùng trước kia đi đâu rồi?

Cô hơi nhớ hắn hồi đó vì lúc đó hắn rất dễ thương.

Mặc dù tính cách của hắn bây giờ cũng không tệ, cảm giác đáng tin khiến mọi người muốn dựa vào cũng mạnh mẽ hơn…

Không còn cách nào khác, cô ấy chỉ có thể dùng tay áo len che mặt và liếc mắt qua chỗ khác để tỏ ý của mình.

Ôm như vậy đi.

Dễ thương.

Hạ Tâm Ngữ nấp sau ống tay áo thật sự rất đáng yêu.

Quần áo của cô ấy hôm nay thực sự rất hấp dẫn ánh mắt của người khác, làm người nhìn nổi lên dục vọng.

Chiếc váy màu đỏ tía kết hợp với áo len long màu nâu, giày da nâu và mái tóc dài ngang lưng xõa xuống như thác nước đều làm nổi bật lên cá tính tuyệt vời của cô.

Nhu, mềm, ngọt, đẹp.

Trần Nguyên đang suy nghĩ tại sao hắn lại có thể gặp được Hạ Tâm Ngữ.

Nếu không gặp Hạ Tâm Ngữ thì bây giờ hắn sẽ ra sao?

Có lẽ hắn cũng sẽ vì siêu năng lực mà cứu được một số người khác, kể cả những cô gái xinh đẹp. Đối phương cũng có thể nảy sinh tình cảm với hắn.

Nhưng cô ấy có giỏi bằng Hạ Tâm Ngữ không?

Ít nhất về ngoại hình thì chắc chắn không thể so sánh được.

Chương 516: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (2)

Khi mọi người nói Trình Hải Anh là nữ sinh đẹp nhất, Trần Nguyên lại muốn phản bác: Vậy thì cậu chưa từng thấy qua Thánh Tâm Ngữ.

Có lẽ là vì tình nhân trong mắt hoá tây thi.

Trần Nguyên cảm thấy không ai có thể so sánh được với cô ấy.

Đã nói nhiều như vậy rồi, hắn không lạc đề đâu.

Trần Nguyên chỉ muốn tuyên bố rằng những chuyện sắp xảy ra là do hắn cố ý.

Hắn đã nhìn thấy tương lai của ba phút sau.

Ngay cả cảm giác chắn rượu vì bảo vệ này hắn cũng đã trải qua rồi.

Hmm, hắn thừa nhận hắn chỉ mong chờ cảnh này thôi.

Nếu không phải lá bài mạo hiểm như thế thì hắn còn không thèm để ý tới.

“Nhanh lên, mọi người còn đang đợi chơi.” Hà Tư Kiều thúc giục.

“Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Sau khi Trần Nguyên thản nhiên trả lời, hắn hơi cúi xuống dùng tay đỡ eo và đùi của Hạ Tâm Ngữ. Đối phương cũng rất nhẹ, cứ thế đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đều giao cho hắn.

Sau đó…

Ôm cô kiểu công chúa rất dễ dàng, không hề cảm thấy khó khăn gì.

Điều này có lẽ là do Siêu Tử đã tăng cường sức mạnh thể chất của hắn.

Nếu không, ít nhất hắn phải cảm nhận được một chút khi ôm một người nặng 95 cân*.

*Một cân của trung bằng nửa cân bên mình, Hạ Tâm Ngữ nặng 47,5kg.

Mà lúc này hắn lại cảm thấy nhẹ như một con én.

Tuy nhiên để tiết kiệm chút sức lực cho mình, Hạ Tâm Ngữ đã chủ động vòng tay qua cổ hắn, yếu ớt nhìn vào mắt hắn.

Kết quả là lúc này hắn không được bình tĩnh cho lắm.

Hạ Tâm Ngữ dùng ánh mắt lấp lánh nhẹ nhàng nhìn hắn.

Hiện tại hắn chỉ thấy suy nghĩ của mình thật nặng nề.

“30, 30, 30…”

“Cậu bị đụng đầu vào tường đúng không? Đếm ngược.”

Trần Nguyên thấy Đường Kiến muốn chơi xấu, hắn liền nhắc nhở cậu ta.

Tuy rằng hắn cũng muốn ôm Tâm Ngữ thêm lúc nữa nhưng cũng không nên quá lộ liễu mà ít nhiều cũng phải tém tém lại mà nhắc nhở một chút.

“29, 28, 27…”

“Thật ổn định, Trần Nguyên nhìn thế mà có thể vừa ôm vừa nói chuyện. Nhịp thở của cậu ấy còn không hề run rẩy.” Chu Phù thở dài nói: “Đây là sức lực của bạn trai đó nha.”

Sau đó thấy Kiêu Di ở bên cạnh liếc nhìn Từ Tấn Nghị như muốn nói: Cậu nhìn người ta kìa.

Lúc này Hà Tư Kiều cũng bất giác liếc nhìn Chu Vũ. Nhưng cô nhận ra rằng cô lia mắt đi đâu thì có vô số cặp mắt đang chờ đợi để đoán ý của cô, chạm mắt cô thì họ nhanh chóng lia mắt sang chỗ khác.

Những người này chả lẽ biết rằng cô có tình cảm với Chu Vũ…

Không, những nam sinh có EQ thấp này sao mà thấy được?

Hay là do Trần Nguyên lan truyền?

Không đúng, hắn đã hứa với cô rằng sẽ không bao giờ nói bậy…

“10, 9, 8…”

Đếm ngược vẫn còn tiếp tục.

Đường Tư Văn nhìn họ và nhấp một ngụm bia.

Nhưng sau khi uống xong cô lại thè lưỡi ra một chút và lẩm bẩm: “Đắng quá.”

Ồ, cô lấy nhầm rồi.

Đây mới là coca của cô.

Hmm, uống một ngụm Coca.

Lần này không thấy đắng nữa.

Nhưng có vẻ nó cũng không được ngọt cho lắm.

“0.”

Khi đếm ngược về số không, Hạ Tâm Ngữ cuối cùng cũng chịu bỏ ống tay áo đang che mặt mình ra. Đồng thời, còn nhẹ nhàng thả tay đang vòng qua cổ Trần Nguyên ra.

Không biết tại sao, mặc dù có chút xấu hổ nhưng Hạ Tâm Ngữ lại cảm thấy rất có mặt mũi khi được hắn bế lên mà không gặp khó khăn gì.

Một mặt, nó khiến cô trông có vẻ rất nhẹ

Thông thường các cô gái luôn nghĩ rằng càng gầy thì càng tốt.

Mặt khác, Trần Nguyên dễ dàng nâng cô lên như vậy trông khá nam tính.

Đối với con gái, nhìn chung thì đều có một tâm lý: Nếu bạn trai của mình được mọi người công nhận khen là mạnh mẽ và đáng tin cậy thì cô ấy cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Vừa nãy Kiêu Di cũng giống như bí mật nhắc Từ Tuấn Nghị cố gắng đuổi kịp Trần Nguyên.

Nhưng chênh lệch chiều cao giữa hai người họ không quá năm centimet và Từ Tuấn Nghị cũng thuộc tạ người gầy…

Lần này có được coi là một thắng lợi nhỏ của hai người họ không?

“Chơi tiếp, chơi tiếp.”

Hà Tư Kiều nóng lòng muốn tiếp tục trò chơi này.

Vậy nên sau khi Hạ Tâm Ngữ ngồi xuống, cô ấy nhanh chóng bắt đầu hiệp hai.

Lần này cuối cùng cũng đến lượt nữ sinh gặp nạn.

Là Đường Tư Văn.

“Thật hay thách?” Chu Phù hỏi.

Sau khi Đường Tư Văn suy nghĩ một lúc thì cô rút một tấm bài thách

Nó ghi: Người rút lá bài này ngay bây giờ phải về nhà.

“…” Đường Tư Văn sửng sốt trong giây lát, nhưng để tránh mọi người nghĩ rằng cô không chơi nổi vậy nên đã đứng dậy cầm cặp sách chuẩn bị rời đi.

Chu Phù thấy vậy liền ôm lấy cô ấy, nhanh chóng nhắc nhở: “Nhìn xem! Còn có một dòng chữ nữa!”

Quả nhiên, thẻ bài mạo hiểm này còn có một dòng chữ nhỏ được bỏ trong ngoặc đơn.

(Hoặc hát một bài hát thiếu nhi)

“Bài hát thiếu nhi…” Trương Siêu bắt đầu kiếm bài hát và hỏi Đường Tư Văn: ‘’ 《 Nếu yêu tôi thì ôm tôi một cái 》 bài này được không?’’

Chương 517: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (3)

Nhân lúc Đường Tư Văn chưa kịp nói gì thì Chu Vũ, Chu Phù, Hà Tư Kiều và Trần Nguyên giống như Erkang*, đồng loạt đưa tay ra ngăn cản.

Sao vậy?

Xin hãy nghe câu đầu tiên.

Mẹ luôn nói với tôi rằng bố mẹ tôi yêu thương tôi nhất.

Lời này giống như lời mà mẹ Đường Tư Văn sẽ nói à!

‘’ 《 Chú ếch con 》 đi.’’

Đường Tư Văn cầm micro trong tay đột nhiên nghiêm túc nói.

Vậy nên Trương Siêu đã nhấn tìm bài 《 Chú ếch con 》 .

Sau đó trong phòng riêng KTV nhộn nhịp, người đứng đầu Lớp 18 ngồi thẳng, cầm micro bằng cả hai tay và bắt đầu hát.

“Khi ở trong ao hạnh phúc, giấc mơ trở thành đại dương.”

“Mắt chim cúc cu và cái miệng rộng cũng hót vang…”

Khi Đường Tư Văn hát mọi người mới được giác ngộ rằng có người đến hát những bài hát dành cho thiếu nhi cũng có thể hát lệch tông.

Nhưng mà giọng cô ấy lại rất hay.

Vậy nên ngay cả khi cô tạo ra một bài hát có giai điệu khác thì nó cũng không gây khó chịu khi nghe.

Chỉ là cách cô ấy hát quá nghiêm túc mà thôi…

Thật khó tin.

Sau khi cô hát xong, mọi người cùng nhau vỗ tay. Sau đó trong khi tung xúc xắc lại nhân cơ hội nói về những chủ đề hài

hước, tự nhiên biến tiếng cười không thể phát ra thành chọc cười.

Chỉ có thể nói rằng sau trận chiến này tính cách lạnh lùng của Đường Tư Văn đã được cải tạo lại.

Sau đó mọi người lại chơi thêm mấy vòng thật hay thách, gây ra nhiều rắc rối khác nhau.

Hồi sau có người muốn hát mới dừng lại được..

Các nữ sinh tụ lại trò chuyện về một số chủ đề thú vị, những người không được uống nữa thì kéo thêm những người khác cùng lớp chơi đổ xúc xắc, những nam sinh còn lại bao gồm cả Trần Nguyên, Chu Vũ, Trương Siêu, Lưu Nham và những người còn lại thì ở một bên tìm những bài hát cổ điển, đám người bắt đầu cảm thấy hứng thú với 《 Phàm Nhân 》 của Lý Tông Sinh.

Đám người cứ thế ôm lưng nhau, tranh giành micro cậu một câu tôi một câu.

“Tôi chỉ là người thường, sinh ra ở trần thế.”

‘’Suốt ngày bôn ba chịu khổ, không phút giây nào được an nhàn.’’

‘’không phải tiên nhân nên khó tránh khỏi có tạp niệm.’’

Ngay khi bầu không khí đang lên cao, đột nhiên có người đẩy cửa KTV ra, các nữ sinh bị giật mình lùi lại về phía sau.

Trần Nguyên quay đầu lại thì nhìn thấy Khưu Manh đứng ở cửa, tò mò hỏi: “Ủa, sao cậu lại đến đây?”

“Wow, đúng thật là cậu nha.”

Sau khi nhìn thấy Trần Nguyên, Khưu Mạnh ngạc nhiên nói: “Đ ingang qua thì nghe thấy giọng hát rất giống cậu. Mở cửa xem thử thì đúng thật là cậu!”

Hạ Tâm Ngữ cũng nhìn sang.

Cô gái này không xinh lắm…

Nhưng mối quan hệ của Trần Nguyên thật sự rất rộng.

“Bên tôi chỉ có vài nữ sinh, còn không gom đủ người để chơi thật hay thách. Hắc hắc, cậu có thể cho chúng tôi mượn một

vài bạn không?”

Khưu Manh nói xong mọi người mới nhận ra phía sau cô có hai cô gái.

Tưởng là nam sinh đúng không?

“Chuyện này thì phải tự hỏi mấy cô ấy rồi…”

Trần Nguyên chưa kịp nói xong thì Đường Kiến đã đứng dậy.

Sau đó Chu Vũ cũng đứng lên.

Nhưng ngay sau đó cậu ta nhận ra rằng mình đã không còn tư cách để theo đuổi em gái, hơn nữa chị Kiều còn đang mím môi ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn cậu ta nên cậu ta ngay lập tức thực hiện một vài động tác Thái Cực Quyền sau đó lại ngồi xuống.

“Mọi người, ai sẽ đi?” Trần Nguyên hỏi.

“Như vậy không ônt lắm.” Trương Siêu trực tiếp phản đối.

Lưu Nham lúc này vẫn đang gân cổ lên hát: “Có bao nhiêu người đàn ông giận dữ vì sắc đẹp!”

Cuối cùng, Đường Kiến, Chu Tự Hào và hai nam sinh ngượng ngùng còn lại lớn mật đứng ra.

“Ủa, Trần Nguyên không qua à?” Khưu Manh nói xong liền cảm thấy ánh mắt của nữ sinh ngồi kia quét qua cô vậy nên nhanh chóng đổi lời: “Vậy thì, bốn anh đẹp trai qua chỗ chúng tôi đi, đừng lo, chúng tôi trả tiền rồi nên sẽ không bắt các cậu AA đâu.”

Trong thời đại mà những nam sinh bị coi là ATM như này Khưu Manh đã dám nói vậy thì số ít nam sinh còn lại đương nhiên không còn quan tâm đến tình anh em nữa mà trực tiếp bỏ rơi họ đầu quân cho bên kia luôn.

Lúc này chỉ còn lại năm người đẹp, ba người chồng (bao gồm cả những người chồng chuẩn men), một đội trưởng có khí chất lãnh đạo ngồi ở phía đông nam và tên ngốc Lưu Nham.

Sau khi mọi người rời đi Kiêu Di ngừng giả vờ và nháy mắt ra hiệu với Từ Tuấn Nghị. Sau đó hai người đi qua ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ mà tình tứ với nhau.

Này là vợ quản nghiêm trong truyền thuyết.

“Còn uống được không?” Trần Nguyên nhìn Chu Vũ từ đầu cuối đến cuối buổi vẫn không ngừng uống rượu hỏi.

“Tôi nghĩ là sắp xong rồi… anh trai đừng tra tấn tôi nữa.” Chu Vũ muốn nghỉ ngơi nên dựa vào ghế sofa lắc đầu.

Chu Vũ không còn làm bạn nhậu của hắn được nữa nên Trần Nguyên để mắt đến Lưu Nham.

Chương 518: Cậu mới là người quan trọng nhất với tôi (4)

Nhưng vào lúc này, hắn thoáng thấy được biểu tình của Hạ Tâm Ngữ.

Cô phồng má trộm chỉ vào đôi tình nhân ở đối diện như muốn nhắc nhở Trần Nguyên: Đừng chơi một mình, chơi với tôi nữa.

“Đúng là vô dụng, lần sau cậu nên ngồi cùng bàn với trẻ con.”

Sau khi chế giễu Chu Vũ xong, Trần Nguyên mỉm cười đi tới trước mặt Hạ Tâm Ngữ. Hi vọng có thể bù đắp vì nãy giờ đã bỏ cô một mình.

Hôm nay hắn đã uống khoảng năm sáu lon nên bây giờ cảm thấy hơi ngà ngà say. Vậy nên nãy giờ là hắn không để ý chứ không phải vì EQ của hắn đột ngột giảm sút.

Hơn nữa, không phải Từ Tuấn Nghị cũng nhắc nhở mới phản ứng lại đó sao?

Không đúng, hắn đang giải thích cho ai đây…

Tại sao đàn ông Đông Nam làm việc gì cũng phải giải thích cho người khác!

“Mọi người tiếp tục chơi nhé, tôi về nhà đây.”

ĐÚng lúc này Đường Tư Văn đứng dậy chủ động nói.

“Bây giờ cậu phải về rồi sao?” Chu Phù chủ động thuyết phục cô ấy ở lại: “Nếu mẹ cậu bảo cậu về nhà thì cậu có thể nói với bà ấy rằng cậu ở với tôi.”

“Không.” Đường Tư Văn lắc đầu và giải thích: “Tôi chưa làm xong bài tập của ngày hôm nay nên tôi phải về nhà.”

“…”

Câu nói này khiến mọi người chợt hiểu tại sao cô lại là học sinh đứng đầu lớp 18, vị trí không thể lay chuyển.

Sức mạnh tuyệt đối, bởi vậy nên mới cô đơn, điều khiển cô học giỏi như vậy chính là… giờ giới nghiêm!

“Ừm, trên đường đi cẩn thận một chút.” Hà Tư Kiều lo lắng nói.

“Ừ, tôi đi đây, mọi người, Trần…” Đường Tư Văn đang muốn nói lời tạm biệt với Trần Nguyên thì nhanh chóng nhận ra và thay đổi lời nói: “Tôi đi đây, tranh thủ trước khi tàu điện ngầm ngừng chạy. Lớp trưởng, về nhà tôi sẽ chuyển tiền AA cho cậu.”

“Không cần vậy đâu, cậu chỉ đến một lát thôi mà, hơn nữa còn không ăn uống gì.”

Trương Siêu không phải người lấy tiền mới giúp người, dựa trên thời gian Đường Tư Văn ở lại thì thật không công bằng nếu yêu cầu cô ấy AA chi phí giống với mọi người.

“Vậy thứ Hai tôi sẽ đãi mọi người món bánh bao hấp.”

Đường Tư Văn gật đầu chào mọi người và đeo cặp trên lưng rời khỏi KTV.

Nhìn bóng dáng cô ấy từ phía sau cũng không có cảm giác cô đơn.

Hôm nay có vẻ cô ấy có tâm trạng khá tốt.

Hạ Tâm Ngữ có cảm giác, có lẽ cô ấy không thích Trần Nguyên.

Có thể có uẩn khúc nào trong đó, chỉ là cô không phát hiện ra thôi.

Về phần Trần Nguyên thì không cần phải nói, hắn ta vẫn vẫy tay bình thường, chào hỏi và quay lại bắt đầu hát.

Dù là Đường Tư Văn dễ thương, Chu Phù đầy đặn gợi cảm hay cô gái vừa rồi, Trần Nguyên đều không có tình cảm với họ giống như tình cảm mà hắn dành cho cô.

Đây thực sự là điều nên xảy ra.

Nhưng, làm thế nào mà hắn ngay cả ý nghĩ ‘đứng núi này trông núi nọ’ cũng không có?

Hmm, cô thực sự lợi hại đến vậy sao?

“Sao vậy?”

Trần Nguyên có chút khó hiểu nhìn Hạ Tâm Ngữ, cảm thấy cô ấy có chuyện muốn nói.

Hạ Tâm Ngữ chỉ hơi nghiêng đầu mỉm cười nhìn Trần Nguyên. Khi Lưu Nham hát lớn như Fat Tiger, gần như che đậy tất cả những âm thanh khác, cô ấy tự nhiên nói mặc dù biết sẽ bị tiếng hát của Lưu Nham bao trùm: “Tôi muốn hát cùng cậu một bài.”

Trần Nguyên nghe nửa được nửa mắt, dựa vào khẩu hình mà mở miệng hỏi: “Cậu muốn hát sao?’’

Hạ Tâm Ngữ che miệng lại, đi đến bên cạnh Trần Nguyên nói: “Cậu muốn hát cùng tôi đúng không?”

Nói xong, nữ sinh cực kỳ đơn thuần nhưng không kém phần tâm cơ trước giờ vốn không phải dạng nữ sinh ngốc bạch ngọt chăm chú nhìn hắn.

Lời nói đều hiện rõ trong mắt.

Trước đây Hạ Tâm Ngữ luôn sợ mọi người biết chuyện cô và Trần Nguyên ở bên nhau.

Nhưng bây giờ cô ấy lại chủ động muốn cho mọi người biết rằng bên cạnh Trần Nguyên còn có Hạ Tâm Ngữ.

“Tôi có vinh hạnh đó không?” Hạ Tâm Ngữ mỉm cười đầy ẩn ý hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.”

Còn hỏi mấy câu như vậy…

Đây là muốn tra tấn hắn à?

Trần Nguyên nói muốn hát một bài, mọi người đồng ý thì hắn ghim bài hát đó lên đầu. Lưu Nham hát xong liền chuyển sang bài hát đó.

Đây là bài mà mấy nay Hạ Tâm Ngữ đang luyện hát, cô có thể hát khá tốt phần nữ.

—— 《 Quyết định quan trọng nhất 》 Phạm Vĩ Kỳ / Dương Siêu Nghị (dễ).

“Anh Nguyên, micro của anh.” Lưu Nham hát xong cảm thấy khát nước nên bắt đầu uống rượu.

Trương Siêu cũng rất hiểu chuyện, trực tiếp đưa chiếc micro còn lại cho Chu Phù và nhờ cô đưa cho Hạ Tâm Ngữ.

Sau đó, dưới sự chú ý của những người bạn quen thuộc, cả hai đã cùng nhau hát bài hát ấm áp này…

“Cậu là (Hạ Tâm Ngữ)’’

“Cậu là (Trần Nguyên)”

“Quyết định quan trọng nhất của tôi (Hạ Tâm Ngữ)”

“Tôi sẵn lòng (Hạ Tâm Ngữ)”

“Phá vỡ nỗi sợ hãi về những điều chưa biết (chung)…”

Hai người ngồi giữa, hai bàn tay còn tự giác nắm lấy nhau, đan mười ngón tay vào nhau và nhìn vào mắt đối phương mỉm cười.

Lời muốn nói đều giấu trong bài hát.

Chương 519: Ánh trăng thật thu hút (1)

“Hóa ra Trần Nguyên đã có bạn gái rồi ư? Thật không thể ngờ được.”

Trong phòng KTV bên cạnh, Khâu Manh nhớ tới chuyện này cũng cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao thì cô còn định đi hỏi riêng anh đã có bạn gái chưa…

Ồ, đúng rồi, vậy mọi chuyện đã xảy ra ở trận bóng rổ.

Phiên bản thông tin đã quá lỗi thời rồi.

“Trước đó cậu cũng không điều tra kỹ.” Ngồi cạnh Khâu Manh là một cô gái xinh đẹp cao và gầy, cứ nghiêng mắt nhìn cô như vậy, cô ấy khá bất mãn.

Họ là bạn cùng lớp hồi cấp 2, cấp 3, không học cùng trường. Trong cuộc trò chuyện trước đó, Khâu Manh đã gửi cho cô ấy video về trận đấu bóng rổ của trường học, sau đó còn khá tự

hào nói rằng mình và nam sinh này có mối quan hệ rất tốt cho nên cô đã lấy hết can đảm, nói rằng muốn tìm cơ hội tìm hiểu nhau.

Lúc vô tình gặp nhau ở KTV, cô còn rất ngạc nhiên, càng hài lòng hơn sau khi nhìn thấy ở phòng bên cạnh.

Người thật còn đẹp trai hơn trong video, có cảm giác như là một học bá lạnh lùng.

Sau đó, chuyện này đã xảy ra.

Thực sự không có gì mà một người hỗ trợ ngu ngốc không thể làm được!

“Nhưng mà vẫn còn những anh chàng đẹp trai khác mà, hôm nay là hội ái hữu.” Khâu Manh mỉm cười, hy vọng sẽ giảm bớt sự xấu hổ.

Nhưng rõ ràng những anh chàng đẹp trai này không hề cao lắm.

Cũng không phải là không đẹp, đơn giản chỉ là quá nhàm chán.

Sau khi bước vào cũng không nói chuyện với các nữ sinh, ngồi vào chỗ, sau đó bắt đầu hát theo bài hát của họ. Hơn nữa đó đều là những bài hát kỳ lạ như “Phế Dương Dương” và “zood”.

Mặc dù họ không phải là fan cuồng của ông chủ Đinh nhưng vẫn cảm thấy những nam sinh chơi meme kiểu này đều rất kém chất lượng.

“Ồ, đến bài hát này rồi, là bài hát tôi thích nghe gần đây. Ai có thể hát không?”

Khâu Manh cầm micro, tìm người có thể hát cùng cô.

Mà Đường Kiến thì lại chủ động đưa micro cho mấy nữ sinh khác.

“Ngại quá, chưa từng nghe qua.”

“Để cô ấy hát một mình đi.”

Đường Kiến thấy không ai có thể hát được, anh ấy cũng lập tức lúng túng ngồi trên ghế sô pha, nhìn Khâu Manh nhéo cổ

họng để điều chỉnh âm điệu, sau đó bắt đầu hát mà không cần mở bài hát gốc lên.

“Tạm biệt quê hương hiền hòa”

“Đi đến một nơi xa”

“Tôi biết chí hướng trong lòng bạn”

… “Mượn trăng”.

Một nữ sinh đang hát, còn ba nữ sinh khác thì dường như bị dính chặt vào chỗ ngồi, cúi đầu nghịch điện thoại. Mà ba nam sinh khác cũng đang nhìn mình như ngồi trên đống lửa, dùng ánh mắt hỏi khi nào mới có thể rời đi.

Lúc này trong lòng của Đường Kiến rất khó đoán.

Anh ấy vốn nghĩ rằng thứ mình thiếu chính là một nền tảng, chỉ cần có tài nguyên, anh ấy sẽ không lãng phí, thành công thoát ế.

Nhưng bây giờ, cuối cùng anh ấy cũng kịp phản ứng.

Thứ mình thiếu chính là năng lực.

Mẹ kiếp, chỉ là một người kiểu mạnh mẽ và bốc phét thôi mà.

Ôi, còn không bằng chơi với đám BYD đó.

Tất nhiên, những người phụ nữ này cũng có vấn đề, rõ ràng bản thân là người gọi nhưng khi bước vào thì lại bắt đầu nghịch điện thoại.

Nghiêm Trọng nghi ngờ bọn họ đang lén chỉnh sửa bài luận và gửi ghi chú về dưa hấu.

Người phụ nữ đầu tôm(1).

“Ánh trăng sáng, tôi muốn mời cậu cẩn thận thưởng thức… Ôi không được rồi, vẫn nên chơi bản gốc đi.”

Khâu Manh phát hiện mình không nhớ được giai điệu, chỉ có mấy câu đầu là được, nửa sau đó lại lạc nhịp cho nên sau khi cười ngượng ngùng một cái thì đứng dậy mở bài hát gốc.

Đúng lúc đó, một giọng nam dịu dàng bỗng truyền đến từ phía sau.

“Chỉ cần mượn ánh trăng này, ngắm nhìn cậu một lần nữa, bất chấp hoàn cảnh đau đớn…”

Nghe vậy, Khâu Manh kinh ngạc quay đầu lại. Cùng lúc đó, những nữ sinh còn lại cũng đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Kiến đang cầm micro hát.

Tôi làm!

Tại sao loại nam sinh thích đùa giỡn, tiêu hao như ông chủ Đinh và anh Khôn lại hát hay như vậy?

Khi anh ấy mở miệng, lại có khí chất của một mỹ nam thời xưa.

“…” Đường Kiến bị chính đốn có chút không thoải mái: “Cậu hát đi.”

“Cậu hát cùng tôi đi, tôi sẽ không mở âm thanh gốc.”

Nói xong, Khâu Manh ngồi ở bên cạnh Đường Kiến, cầm lấy micro bắt đầu hát: “Mượn ánh trăng này, nhìn cậu thêm lần nữa… Cậu hát đi, dẫn tôi đi.”

Mông… đang chạm vào nhau.

Đường Kiến đỏ mặt.

Quay mặt sang một bên một cách cứng nhắc, bắt đầu hát.

Nhưng trong lòng đã sớm núi lửa phun trào.

Nam sinh trong lớp có rất nhiều nhãn hiệu, chẳng hạn như chó cờ bạc, chó liếm, chó ngu mà người ngang ngược nhất là Đường Kiến thì lại là sói.

Sắc lang sầu muộn.

“Tuyệt vời, tuyệt vời, cậu hát hay thật!” Khâu Manh vỗ tay, nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Ừ.”

“Cậu đã từng học hát à?”

“Không, chỉ từng học piano thôi.”

“Piano?” Khâu Manh đột nhiên tưởng tượng ra hình ảnh một thiếu gia giàu có trong một bộ tuxedo, rồi lại nhìn kỹ vào Đường Kiến đang quay mặt sang một bên.

Chương 520: Ánh trăng thật thu hút (2)

Không thể nào, bất luận như thế nào cũng không thể nghĩ tới việc đến cùng nhau.

“Ừ.”

“Hôm nay khi nào các cậu về?”

“… Có lẽ là về cùng lúc với bọn họ.”

Đường Kiến không thích nghi được, muốn trốn đi. Nhưng theo bản năng anh ta lại không muốn từ bỏ âm mưu phúc lợi của việc xì hơi cho nên đã rơi vào tình trạng bối rối.

“Lát nữa chúng ta sẽ chơi trò Jitensha nên chơi cùng nhau đi!”

Đường Kiến: “Còn không bằng tam quốc sát…”

“Tam quốc sát cũng được.”

“Cậu sẽ chơi tam quốc sát?”

“Tam quốc sát, CSGO, liên minh huyền thoại, vương giả vinh diệu, Sky, chiếc nhẫn của lão nhân, ảo mộng cuối cùng…” Khâu Manh đếm các đầu ngón tay, sau đó cười hì hì nói: “Tôi đều chơi được hết.”

Thật là một người phụ nữ quyến rũ!

Đường Kiến đã gặp được một người thực sự có thể nắm bắt bản thân đến chết.

Nhưng rõ ràng, cấp bậc của đối phương cực kỳ cao, cũng không phải là đối thủ của mình.

Lúc này, nên chạy đi!

“Hát lại bài mượn trăng lần nữa đi.” Khâu Manh trực tiếp đưa mặt mình đến trước mặt Đường Kiến, nói một cách tinh quái: “Nghe rất hay, tôi có thể đặt một bài hát được không?”

Khâu Manh có sharingan.

Người này đã thả Tsukuyomi cho tôi!

KTV gì chứ, tình bạn gì chứ, tam quốc sát gì, đều là những thứ không tồn tại, bình tĩnh chút đi Đường Kiến, đừng rơi vào bẫy của phụ nữ!

“Tạm biệt quê hương hiền hòa…”

…

Chu Phù đã nhìn thấy tất cả cảnh hai người cùng hát.

Không biết tại sao, lại thấy vui vẻ hơn một chút.

Mà phần lớn cảm xúc này đều bắt nguồn từ việc trò chuyện với Hạ Tâm Ngữ trên WeChat với tư cách là bạn thân tối hôm qua, biết được sự thật kinh ngạc rằng hai người họ thậm chí còn chưa ôm nhau.

Vậy mà lại chưa từng ôm nhau?

Không phải, tôi đã ôm Trần Nguyên rồi!

Mặc dù khi ôm, đối phương rất dè dặt đặt tay lên lưng mình, vỗ nhẹ vài cái, hoàn toàn không có cảm giác mơ hồ nào cả, nhưng dù sao thì đó vẫn là việc tiếp xúc thân thể thân mật.

Mà bọn họ chưa bao giờ làm điều đó trước đây.

Sau này nghe Hạ Tâm Ngữ nói mới biết được, bọn họ không muốn tiến triển nhanh như vậy, sa vào những chuyện nam nữ để tránh ảnh hưởng đến việc học tập. Nếu có thể, bọn họ còn muốn học cùng trường.

Thành thật mà nói, thứ tình cảm đó… Ở thời đại ngày nay, về cơ bản thì đốt đèn lồng không thể tìm thấy được.

Đặc biệt là khi nghe thấy phương trình tình yêu thuần khiết cuối cùng 504+121=625 này, lúc đó cô ấy mới nhận ra rằng, ranh giới giữa hai người đã vượt qua một cặp đôi cấp 3 cùng tuổi!

Ít nhất thì dự định ban đầu của hai người là ở bên nhau, cũng không chỉ là nhu cầu sinh lý, thậm chí còn nghĩ đến tương lai xa xôi.

Hai người này, rốt cuộc là ngây thơ hay trưởng thành?

Hoặc là ‘thích’ hay là ‘yêu’?

Chắc hẳn là về sau.

Suy cho cùng, thích thì không kiềm chế được, còn yêu thì phải kiềm chế.

Tuy uống rượu không giỏi nhưng Chu Phù vẫn giơ bia lên, nhấp một ngụm nhỏ khi hai người bọn họ cùng nhau hát.

Một ánh sáng trắng lóe lên trên tròng mắt kính rất dày.

Một ý nghĩ không mấy tốt đẹp hiện lên trong đầu cô ấy.

Cô ấy có chút vui mừng khi Trần Nguyên và Hạ Tâm Ngữ không học cùng trường cấp 3.

Nếu không thì một số tình bạn thuộc về mình, có thể sẽ không có chỗ để sắp xếp.

Nghĩ đến đây, cô ấy quay đầu lại nhìn thấy Hạ Tư Kiều đang nhân lúc Chu Vũ có hút mơ màng, lấy điện thoại di động ra để chụp những bức ảnh xấu xí của anh.

Mùa xuân vẫn chưa đến thì phải?

Tại sao lại có một cặp ở đây… ở đó cũng có một cặp.

Quên đi.

Trước khi có ai đó rõ ràng ghét bỏ mình làm một cái bóng đèn cản đường, thì vẫn nên ở giữa bọn họ.

Cái gọi là tình mẫu tử, chính là không cần được đáp lại như vậy…

Có cô gái ngốc.

Sau khi Trần Nguyên hát xong, anh ấy vô thức liếc nhìn Chu Phù, sau đó phát hiện người này đang cười hì hì, vẻ mặt thỏa mãn khiến người khác khó hiểu.

Đừng ăn gì cả, tiếp tục như vậy sẽ bị sâu răng đấy!

Bốp bốp bốp bốp…

Sau khi hai người hát xong, mọi người đều vỗ tay vang dội.

Chuẩn âm của Hạ Tâm Ngữ quả thực không tốt nhưng để luyện tập bài hát này, cô ấy đã nỗ lực rất nhiều, nên màn trình diễn hôm nay cũng khá ổn. Về phần Trần Nguyên, anh ấy nhỉnh hơn một chút so với Hạ Tâm Ngữ nhưng không bằng trình độ mic hog.

Nói đến mic hog, quả thực có một người.

Đó chính là Đường Kiến.

Vậy là tên đó chắc chắn phải có mặt ở buổi showtime bên cạnh đúng chứ?

Thật khó để nói, mỗi khi Đường Kiến hát trong KTV, nhất định phải hát xong những bản rap kinh điển đó, giống như kiểm tra với Siêu Thoại, kỷ luật tự giác tối thượng.

Nghiêm Trọng nghi ngờ người này sẽ đen tối, thực sự bị ám ảnh.

Sau khi mọi người hát thêm nửa tiếng nữa, Trương Siêu đề nghị rút lui trước. Sau đó, mọi người thu dọn đồ đạc, dự định rời đi.